DTV-EBOOK

光修FX

Tiên Hiệp Diễm Đàm

THẤT PHÂN TÚY

TIÊN HIỆP DIỄM ĐÀM

Tác giả: Thất Phân Túy

Editor: hikenshi

Thể loại: Tiếp Hiệp, Sắc Hiệp

Nguồn: voz.vn

—★—

DTV-EBOOK.COM

Tiên Hiệp Diễm Đàm

Thất Phân Túy

Một đoạn lưu tinh, hương diễm tiên hiệp hành trình…

Table of Contents

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17
- 18
- 19
- 20
- 21
- 22
- 23
- 24
- 25
- 26
- 27
- 28
- 29
- 30
- 31
- 32
- 33

- 34
- 35
- 36
- 37
- 38
- 39
- 40
- 41
- 42
- 43
- 44
- 45
- 46
- 47
- 48
- 49
- 50
- 51
- 52
- 53
- 54
- 55
- 56
- 57
- 58
- 59
- 60
- 61
- 62
- 63
- 64
- 65
- 66
- 67
- 68
- 69

- 70
- 71
- 72
- 73
- 74
- 75
- 76
- 77
- 78
- 79
- 80
- 81
- 82
- 83
- 84
- 85
- 86
- 87
- 88
- 89
- 90
- 91
- 92
- 93
- 94
- 95
- 96
- 97
- 98
- 99
- 100
- 101
- 102
- 103
- 104
- 105

- 106
- 107
- 108
- 109
- 110
- 111
- 112
- 113
- 114
- 115
- 116
- 117
- 118
- 119
- 120
- 121
- 122
- 123
- 124
- 125
- 126
- 127
- 128
- 129
- 130
- 131
- 132
- 133
- 134
- 135
- 136
- 137
- 138
- 139
- 140
- 141

- 142
- 143
- 144
- 145
- 146
- 147
- 148
- 149
- 150
- 151
- 152
- 153
- 154
- 155
- 156
- 157
- 158
- 159
- 160
- 161
- 162
- 163
- 164
- 165
- 166
- 167
- 168
- 169
- 170
- 171
- 172
- 173
- 174
- 175
- 176
- 177

- 178
- 179
- 180
- 181
- 182
- 183
- 184
- 185
- 186
- 187
- 188
- 189
- 190
- 191
- 192
- 193
- 194
- 195
- 196
- 197
- 198
- 199
- 200
- 201
- 202
- 203
- 204
- 205
- 206
- 207
- 208
- 209
- 210
- 211
- 212
- 213

- 214
- 215
- 216
- 217
- 218
- 219
- 220
- 221
- 222
- 223
- 224
- 225
- 226
- 227
- 228
- 229
- 230
- 231
- 232
- 233
- 234
- 235
- 236
- 237
- 238
- 239
- 240
- 241
- 242
- 243
- 244
- 245
- 246
- 247
- 248
- 249

- 250
- 251
- 252
- 253
- 254
- 255
- 256
- 257
- 258
- 259
- 260
- 261
- 262
- 263
- 264
- 265
- 266
- 267
- 268
- 269
- 270
- 271
- 272
- 273
- 274
- 275

1

Tác phẩm của Vũ Dư tiên hiệp: Bảy phần say rượu.

Giới hạn: một đoạn hành trình tiên hiệp kiều diễm, diễm lệ...

———————

Liên quan đến tác phẩm...

Phù văn: Phù tiền và cảnh giới tương ứng, chia ra màu vàng, màu vàng, màu tím, màu đen, bán trong suốt, màu sắc rực rỡ. Phù tiền chỉ có thể sử dụng khi pháp lực trống rỗng, cũng chính là chỉ có thể bổ sung pháp lực, không thể gia tăng pháp lực.

Song tu: Nguyên Dương của nam tử giao hòa cùng nguyên âm nữ tử, có thể hóa thành Tiên Thiên nguyên khí, nguyên khí có thể hóa thành pháp lực.

Thải bổ: đòi từ đơn phương.

Luyện Tinh Hóa Cương: Đơn thuần hóa nguyên tinh thành nguyên khí, cần phối hợp tâm pháp thổ nạp, dẫn vào ngoại giới linh khí phối hợp.

Nhân tố ảnh hưởng thực lực: Cảnh giới (lực lượng quyết định), công pháp (quyết định cao hạn), thần thông và pháp thuật (Kỹ thuật quyết định), pháp bảo (Vũ khí), trận pháp (quyết định hoàn cảnh), tiền phù và đan dược (quyết định việc tiếp tế)

Bảo huyệt: Cửu Trọng lâu, Cửu Khúc Hoàng Hà, Trọng Loan trùng điệp, Như Ý hồ lô, Nhuyễn tri mật, cam lộ bình ngọc, trăm hoa đua nở, nhất tuyến thiên địa, bạch hổ bánh bao đầu, nhuyễn ngọc bao tử, đan phượng ngậm châu.

Thập đại kỳ công: Long Phượng Phú, Tử Nguyệt Già Thiên công, Thôn Nhật đại pháp, Dược Vương kinh, Thái Huyền chân kinh, Kỳ Môn Độn Giáp huyền công, Vạn Phật thư, Thú Thần phổ, Cửu U bí điển, Huyết Ma công.

Thập đại tuyệt học: "Tiệt Thiên Thần Thủ, thời gian bất động, Long Phượng Thiên Mục, Tụ Lý Càn Khôn, Súc Địa Thành Thốn, chưởng Trung Phật quốc, Nghiệp Hỏa Hồng Liên, vạn thú rít gào, Cửu U Mộng Yểm, Huyết Thần tử.

Tám Tiên Đạo môn: Huyền Chân sơn nhân, Ngọc Trượng Tiên Nương, Phù Thế Chân Nhân, Dược Lão Nhân, Thiên Cơ Tử, Đại Thiên Tăng Vương, Khô Vinh Hoạt Phật, Tiêu Dao Tiên Ông.

Ba tổ Ma giáo: Kim Giao lão tổ, Cầu Đài lão tổ, Huyết Tổ.

Cảnh giới: Trúc Cơ (Ba năm), Kim Đan (Mười năm là được), Nguyên Anh (trăm năm có thể thành), Pháp Tướng (Ngàn năm), độ kiếp (Vạn năm có thể thành), Địa Tiên (Mười vạn năm có thể thành), Thiên Tiên, Kim Tiên, Đại La cảnh, Thái Hư cảnh),

Đạo hạnh: Trúc Cơ (chân khí), Kim Đan (Thập ~ trăm năm pháp lực), Nguyên Anh (Trăm năm) Pháp lực), Pháp Tướng (Ngàn năm), độ kiếp (Vạn năm), Địa Tiên), trăm vạn năm (trăm vạn năm)

Thọ nguyên: Trúc cơ (200 năm), Kim Đan (Bốn trăm năm), Nguyên Anh (Tám trăm năm), Pháp Tướng (một ngàn sáu trăm năm), độ kiếp (3200 năm), Địa Tiên (Địa đại thọ)

Nhân vật có liên quan tới nhau.

Ngu Yên Vũ: Vi Vân Sinh Mẫu, môn chủ đương đại của Tử Nguyệt Tiên Môn, được mọi người gọi là "Yên Vũ Nương Nương", tu vi Độ Kiếp sơ kỳ, chấp chưởng pháp bảo đỉnh cấp "Quảng Hàn Cung", thoạt nhìn hơn ba mươi tuổi, thực chất hơn một trăm tuổi, có được Tiên Thiên thể chất Cửu Âm Tuyệt Mạch, tính cách dịu dàng, đầu đội Tử Kim Phượng Quan, thân khoác Tử Kim Hà Y, giữa trán có một

đôi mắt phượng, mi tâm điểm một cái nốt ruồi màu hồng, mày liễu mi dài nhỏ, mặt trái xoan, ngao du, ngao du, ngao du, có bảo huyệt Cửu Trọng Ngọc Lâu."

Ngu Nhược Tiên: Tổ mẫu bên ngoài Vi Vân, Môn chủ tiền nhiệm của Tử Nguyệt Tiên Môn, được người ta gọi là "Ngọc Trượng Tiên Nương", tu vi Độ Kiếp viên mãn, có được pháp bảo cấp thấp "Nguyệt Nha Ngọc Trượng", thoạt nhìn không đến bốn mươi tuổi, kì thực là hơn một ngàn tuổi, có thể chất Tiên Thiên Cửu Âm Tuyệt Mạch, tính cách lạnh lùng, tâm ngoan thủ lạt, mày ngài tà ác, mi nga đâm xéo tóc mai, mặt trái xoan, cằm, môi mỏng, môi mỏng, áo bào tím che kín cơ thể, tay ngọc dài như cây gậy, có bảo huyệt trùng trùng điệp".

Ngu Phi Tuyết: Vi Vân tỷ tỷ, thủ tịch chân truyền đệ tử của Tử Nguyệt Tiên Môn, hơn ba mươi tuổi, một trong tam tiên tử chính đạo "Phi Tuyết tiên tử", làm người khôn khéo, thích nữ sắc, thể chất Tiên Thiên cửu âm tuyệt mạch, mặt trái xoan, chân dài, dáng người cao gầy, thích mặc sa y màu tím, có được bảo huyệt "Cam Lộ Ngọc ấm".

Thủy Hồng Dao: Vi Vân can tỷ tỷ, pháp tướng tu vi, tộc trưởng đương nhiệm Cửu Vĩ Linh Hồ nhất tộc, hơn một trăm tuổi, ngoại hiệu "Xích Hồ yêu nữ", tính cách yêu mị, túc trí đa mưu, một bộ hồng y, diễm lệ như đào đào đào, có được trung cấp pháp bảo "Thất Hoa Phiến", có được bảo huyệt nhất tuyến thiên địa, hiện là giáo chủ đào hoa, thông hiểu phương pháp luyện chế "Đào Linh Nữ", có được nhiều phân thân cùng thế thân.

Bạch Chỉ: Vi Vân sư phụ, một trong tứ đại trưởng lão của Dược Vương Tông, pháp tướng viên mãn, ngoại hiệu "Cửu Độc tiên tử", có được pháp bảo "Thái Âm La Võ", hơn hai trăm tuổi, có một khuôn mặt tuyệt mỹ, áo bào xanh che thân, đầu kết đạo búi tóc, trâm gỗ xõa, da thịt trắng nõn, tính cách ngoài nóng trong lạnh, lòng tự tôn mạnh mẽ, người mang dâm thể, có được "Bạch Hổ bánh bao" bảo huyệt.

Diệp Trầm Ngư: Vi Vân sư tỷ, mười tám tuổi, đệ tử chân truyền của Dược Vương tông, thiếu nữ áo xanh điềm đạm thanh nhã, trời sinh

xinh đẹp, vóc người thon thả, một trong tam tiên tử chính đạo "Ngọc Bình tiên tử", có được pháp bảo trung cấp "Thiên Âm Tiên Địch", sắc mặt hiền lành từ, điềm tĩnh cao lãnh, có được bảo huyệt mềm mại"

Lạc Khinh Trần: Vi Vân Can Nương, mấy trăm tuổi, Pháp Tướng viên mãn tu vi, bên ngoài hiệu là "Thiên Biến Ma Nữ", tinh tu "Phù Vân Thiên Biến" thần thông, có thể biến thành bộ dáng bất luận kẻ nào, thể chất là "Tiên Thiên dâm thể", có "Bách Hoa Khai Bảo huyệt", pháp bảo cấp thấp "Bách Hoa Tường" kiên cố với cái mông to, eo nhỏ mông to, tiểu huyệt giống như vật còn sống, cúc nhăn, mắt nước tiểu đều có thể là huyệt, âm mao như tóc, dài đến nửa thước, người trước dịu dàng, quan tâm như hiền thê lương mẫu.

Liễu Phỉ Nhi: Vi Vân khô muội muội, con gái của Phù Thế Chân, Lạc Khinh Trần, mười tám tuổi, một trong tam tiên tử chính đạo là "Phù Vân Thánh Nữ", đôi mắt Nguyệt Nha, khuôn mặt trẻ con, đồng nhan to lớn, xinh đẹp thông minh, trời sinh có "Linh Lung Thiên Tâm", có thể nhìn thấu lòng người, có được bảo huyệt "Như Ý Hồ Lô", pháp bảo "Phong Thần Chi Dực".

Chu Diệu Ngữ: Quan Diệu tông Thái Thượng trưởng lão, hơn một ngàn tuổi, ngoại hiệu "Linh Cơ Thánh Mẫu", tu vi Độ Kiếp sơ kỳ, có được thể chất linh cơ thể Tiên Thiên, đỉnh cấp pháp bảo "Độn Giáp Thiên Thư", thần cơ diệu toán.

Diệu Y: Chúng ni đứng đầu Đại Phật Tự, hơn một ngàn tuổi, tu vi Độ Kiếp trung kỳ, được người ta gọi là "Diệu Y Phật Mẫu", có được pháp bảo "Phạm Âm Linh", Tiên Thiên thể chất Tuyết Liên Thánh Thể, từ tâm vạn vật, có thể nghe hiểu âm thanh vạn vật.

Ngự Châu nương nương: thủ tịch trưởng lão tà dị giáo, Ngọc Bạng tinh, nuốt qua một viên long châu, được huyết mạch tinh nguyên của nó, có thể lột xác, có được trung cấp pháp bảo "Ngũ Sắc Long Châu", kỳ huyệt "Đan Phượng Hàm Châu", tính tình nóng nảy, thủ hạ có xuân xà, Hạ Miêu, Thu Hồ, Đông Thố tứ đại yêu nữ.

2

Chương thứ nhất gặp yêu.

Thiên Vận đại lục, Đại Minh vương triều, Phong Vật thành.

Thiên Vận đại lục có Cửu Châu chi địa, thổ địa rộng lớn phì nhiêu, thập đại vương triều cùng tồn tại tranh minh. Trong đó Đại Minh vương triều chiếm cứ toàn bộ khu vực Phong Châu, Phong Vật thành chính là một thành trì trong số thủ hạ vương triều, dân chúng Phong Vật thành thuần phác, bách tính giàu có, dược liệu ngành nghề thập phần phát đạt.

Ánh mặt trời vàng óng chiếu vào một chỗ núi rừng bên ngoài thành, Vi Vân cưỡi một con tuấn mã màu trắng, tay cầm cung tên, trên lưng đeo túi tên, chậm rãi đi trên sơn đạo.

Vi Vân, Phong Vật thành phú thương Vi Ti, con trai nuôi năm mười sáu, Phương Thập Lục, dáng người cao ngất, tướng mạo dương cương, mày rậm mắt to, mặt vuông, tay eo to tròn, cánh tay khỏe mạnh, tính tình thẳng thắn, giao hảo hữu khắp đường.

Vi gia nhiều thế hệ kinh doanh, không có người đọc sách, trước kia phụ mẫu trông cậy vào hắn có thể thi đậu công danh, báo cáo cho vương triều, nhưng Vi Vân từ nhỏ đã bỏ học nghiệp, lớn lên cũng không làm việc đàng hoàng, chỉ thích múa đao múa thương. Còn thường xuyên một mình chạy tới nói thư quán nghe chuyện trên giang hồ, chuyện xưa chí quái, lúc bảy tám tuổi còn tập kết một đám hỗn sĩ "Hành hiệp trượng nghĩa" trên đường, gây ra rất nhiều chuyện cười.

Đang vào đầu mùa thu, ngoại ô núi rừng rậm rạp nhuộm hết, lá phong màu đỏ phủ kín mặt đất, hoà lẫn với ánh nắng vàng kim, vô cùng đẹp mắt.

Sáng sớm hôm nay, Vi Vân mời mấy bạn bè cùng tuổi, đặc biệt ra khỏi thành săn bắt, hắn dự định bắt mấy con thú hoang rồi trở về hầm canh.

thường ngày trên núi có thể thấy rất nhiều nai, sói, thỏ, hôm nay cũng không biết vì sao, một con lớn một chút thôn phẩm cũng không nhìn thấy, chính là chim kêu cũng ít đi rất nhiều.

"Hạ huynh, La huynh? Các ngươi không nên trốn tránh, ta đã nhìn thấy các ngươi rồi."

Vi Vân cùng mấy người bạn tốt phân tán hành động, thấy không có con mồi để đánh liền kêu lên vài tiếng, thật lâu cũng không có nghe thấy bạn tốt đáp lại, hắn nguyên tưởng rằng đối phương cố ý trêu đùa mình, nhưng thấy thế nào, cũng không giống lắm.

Hắn nhíu mày, thầm nói: "Không phải xảy ra chuyện gì đấy chứ?"

Vi Vân giục ngựa mà đi, vùng núi này bằng phẳng, cũng dễ đi.

Bỗng nhiên, Vi Vân nghe thấy phía trước khe núi mơ hồ truyền đến một thanh âm kỳ quái, hắn vội vàng đánh ngựa mà đi, thanh âm càng ngày càng rõ ràng, hắn vừa nghe liền không bình tĩnh, đây rõ ràng là thanh âm nam nữ giao hoan!

Hẻm Yên Hoa của Phong Vật thành không ít, Vi Vân cũng không phải kẻ ngốc, tự nhiên hiểu rõ, ngày thường không ít lần theo đám heo bằng cẩu hữu đi tặng tiền cho những nữ tử bán mùa xuân. Đương nhiên vừa nghe là biết, chỉ là hắn buồn bực, nơi hoang sơn dã lĩnh này, tại sao có thể có nữ tử ở đây, chẳng lẽ mấy người bọn họ vụng trộm hẹn người? Thế mà không nói cho tiểu gia ta biết, thực sự là quá không trượng nghĩa rồi.

Hắn lập tức gia tốc tiến lên, rất mau tới một chỗ khe núi, giương mắt liền thấy chỗ quanh co có một ngọn cỏ cây che giấu hang động, thanh âm chính là từ trong động truyền ra!

Vi Vân đi tới trước sơn động, xuống ngựa, ném cung tên vào bên trong, miệng hô "Để lại cho tiểu gia ta một tiếng", trong lúc vội vàng mò vào trong động, không gian trong động khá lớn, ánh sáng cũng vô cùng tốt.

Lọt vào tầm mắt là cảnh tượng dâm ma khiến hai mắt Vi Vân tóe lửa, quả nhiên là một đám nam nữ đang phóng đãng ở bên trong, chống đỡ triền miên không dứt!

Trong động có bốn nam năm nữ, đều trần truồng, quần áo ném đầy đất, bốn nam tử kia chính là bốn hảo hữu của Vi Vân, giờ phút này mỗi người bọn họ đều đang đè một thiếu nữ trẻ tuổi, đang điên cuồng rung động trên thân thể mềm mại tuyết trắng của các nàng, tâm thần chìm đắm, vẻ mặt hưởng thụ, đối với sự vật chung quanh hoàn toàn không phát hiện.

Mấy thiếu nữ kia cũng hết sức phối hợp, bình thường tám chân ngư đều ôm lấy các bằng hữu của Vi Vân, toàn tâm toàn ý hợp lại, nguyên một đám sáng chói động lòng người, lại mặt mũi tràn đầy sóng to gió lớn, trong miệng không ngừng thở hồng hộc, tiếng rên rỉ truyền ra thật xa.

Vi Vân đưa mắt nhìn lại, không khỏi âm thầm kinh ngạc. Những thiếu nữ này chỉ mới mười bảy, mười tám tuổi, mỗi người đều có hoa dung nguyệt mạo, da thịt trắng nõn, tư thái vô cùng tốt, bọn họ tìm ở đâu ra vậy? Dù là bài đầu của Thiên Hương lâu trong thành Diệu Diệu tỷ cũng chỉ đến thế này mà thôi!

Bốn nam năm nữ, còn có một thiếu nữ xinh đẹp trống không đi ra, nửa nằm trên một khối đá xanh, cánh tay trắng nõn như ngó sen nhẹ nhàng vuốt ve huyệt nhỏ của tuyết bạch song nhũ và hạ thể của mình, trong nháy mắt khi Vi Vân tiến vào, đôi mắt quyến rũ của nàng nhất thời phát sáng, giống như điện xạ lên người hắn.

"Công tử tới rất đúng lúc, ta đã chờ ngài từ lâu rồi!"

Thiếu nữ này bật người nhảy xuống trước mặt Vi Vân, không nói hai lời liền ôm lấy hắn, một đôi mắt Đào Hoa như nước, trong miệng phát ra một tiếng rên "A", không ngừng hôn lên mặt hắn, môi anh đào mềm mại, ôn nhuận ngon miệng, mùi thơm nhàn nhạt xông vào mũi.

"Hay cho một con rối nhỏ! Tiểu gia đến chiếu cố ngươi!"

Vi Vân vội vàng cởi đai lưng ra, ôm lấy thiếu nữ, sắc mặt gấp gáp, liếm mũi.

Mấy bằng hữu của hắn sớm đã đắm chìm trong vui vẻ với những thiếu nữ này, Vi Vân thầm nghĩ, thảo nào vừa rồi không thấy bóng dáng, thì ra sớm hưởng thụ ôn hương Nhuyễn Ngọc rồi, hừ, có chuyện tốt cũng gọi một tiếng!

Nghĩ như vậy, hắn bỗng nhiên có điểm khả nghi, rừng núi hoang vu này, sao lại xuất hiện mấy thiếu nữ quốc sắc thiên hương như vậy? Hơn nữa còn chưa từng thấy qua, phụ cận nơi này chẳng lẽ sẽ có nhà người sao?

Lúc này Vi Vân đã bất chấp những điều này, thân thể mềm mại ôm đầy ngực, sảng khoái một phen rồi nói sau.

Thiếu nữ há mồm phun ra một cỗ hương khí mầu hồng nhạt vào khuôn mặt Vi Vân, Vi Vân nhất thời cảm thấy tê dại cả người, thần chí không rõ, một cỗ dục hỏa bốc lên từ bụng dưới, xông thẳng lên toàn thân, thể hạ trần sớm đã không thể chịu nổi, đứng thẳng lên, đặt giữa đôi đùi thon dài trắng nõn của thiếu nữ.

Vi Vân bị mùi thơm như mê hương này hút lấy, dục hỏa trong nóng, hai mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm thiếu nữ trước mắt, hai tay không ngừng vuốt ve thân thể trắng như tuyết của nàng, thiếu nữ càng toàn lực đón lấy, bờ môi anh đào mềm mại trên miệng của hắn, cái lưỡi thơm tho thè ra, trong lúc nhất thời miệng lưỡi quấn quanh phát ra tiếng líu ríu.

Thiếu nữ rùng mình một tiếng, hai tay Vi Vân đã dùng sức xoa bộ ngực trắng như tuyết của nàng, năm ngón tay rơi vào trong thịt ngà, sau khi rời đi, thịt ngà sữa liền khôi phục nguyên trạng, nhũ sữa đầy đặn co dãn mười phần. Vi Vân hô hấp dồn dập, say mê đem đầu vùi vào giữa hai vú em của thiếu nữ, há mồm hít lấy nuốt, tham lam liếm láp tuyết Nhũ, đôi ngực đầy đặn dính đầy nước miếng của nàng, thiếu nữ hạnh nhãn mê ly, miệng khẽ nhếch, trong miệng phát ra tiếng gầm nhẹ "A a".

"Hí..."

Cả người Vi Vân đột nhiên mềm nhũn, nguyên lai bàn tay trắng nõn nà của thiếu nữ nắm lấy trần căn cứng rắn của hắn, lòng bàn tay mềm nhũn nhẹ nhàng tròng vào, giống như có cục u, hết sức dễ chịu.

Thân thể Vi Vân mềm nhũn, đang ngồi trên mặt đất, đập vào mắt là đôi chân trắng nõn của thiếu nữ, chỉ thấy giữa hai chân nàng trắng nõn hoàn mỹ, một cọng lông mao cũng không có, hai miếng thịt âm dương nhẹ nhàng kẹp lấy một khe hở màu đỏ tươi ở giữa, một tia dâm thủy trong suốt từ khe hở tràn ra. Toàn thân Vi Vân khô nóng, toàn thân nàng cũng không có lông tóc., Hắn trừng lớn hai mắt, tham lam liếm môi một cái trên kẽ thịt đỏ tươi kia, liếm liếm tia dâm thủy kia vào trong miệng, dư vị vô cùng, lại há miệng hôn thịt mềm trong miệng thiếu nữ, liếm qua liếm lại, so với lúc bú sữa còn tham miệng hơn.

"A... Công tử... nhẹ tay chút.. A a..."

Thân thể mềm mại tinh nghịch đường cong của thiếu nữ hơi lắc lư một cái, một tay đè đầu Vi Vân lên huyệt mật của mình, hai mắt tràn đầy xuân ý, vẻ mặt phóng đãng, hoàn toàn không có một ai, thái độ thuần khiết của thiếu nữ tám tuổi.

Vi Vân há mồm liếm huyệt, một cái đầu lưỡi liếm qua lại trên những khe thịt tươi non của cô gái, không ngừng hấp thụ ra nước ngọt ngọt, huyệt mật trơn trượt này thật sự là ngon miệng, hoàn toàn không có mùi vị chua chát của kỹ nữ Thanh lâu thành Phong Vật. Huyệt ngon

như thế, thật làm cho người ta lưu luyến quên về, Vi Vân đã nóng lòng muốn cắm đầu vào trong huyệt này nếm thử một chút.

"A...A a a..."

Thân thể mềm mại của thiếu nữ chợt run lên, một làn sóng từ trong khe thịt đỏ tươi phun ra làm cho khuôn mặt Vi Vân không khỏi phún ra. Vi Vân thở hổn hển, một tay chụp lấy thiếu nữ nằm trên mặt đất, đẩy một đôi chân thon dài ra, cây côn lớn đỡ lấy cặp môi hồng phấn của nàng., Đầu rùa dán môi cọ xát vài cái, đã ướt bóng loáng vô cùng, lúc này cái mông trầm xuống, nhục côn đã tiến quân thần tốc, đảo thẳng Hoàng Long, xuyên qua thịt mềm mại ướt át nóng chảy của thiếu nữ, đè ở trên tâm hoa mềm mại mềm mại của nàng.

"A... Thật là lớn a... Công tử... Nhẹ chút nha... nhân gia... chịu không nổi rồi... A a a..."

Trong miệng thiếu nữ thì khẽ khàng lên, thân thể mềm mại không thể nào đỡ được, cả người nàng quấn lên người Vi Vân, ngay khi Vi Vân được đưa đến thì cặp mông trắng nõn của nàng đã vểnh lên, nghênh đón gã đang có đại lực khô, một đôi chân phấn phong quấn lấy eo của Vi Vân, cặp mắt quyến rũ như tơ, gã cười tủm tỉm mà nhìn thiếu niên trên người mình.

Huyệt của thiếu nữ quả thật là một cái động tiêu hồn, bên trong thịt tươi trơn bóng, ôn nhuận dễ chịu, còn mang theo từng tia từng tia sức hút. Vi Vân mới rút ra được vài cái, liền cảm thấy huyệt mật của thiếu nữ như một cái miệng nhỏ nhắn, hút lấy đầu rùa của hắn., Hơn nữa cỗ hấp lực này càng lúc càng lớn, đến cuối cùng Vi Vân muốn rút về cũng không thể, chỉ cảm thấy mật của thiếu nữ đang không ngừng hút lấy đầu rùa của hắn, đầu rùa đã hoàn toàn lâm vào sâu trong tâm hoa không cách nào tự kềm chế được, toàn bộ nhục côn đều đang không ngừng lún vào bên trong, cũng may Vi Vân thiên phú dị bẩm, trời sinh gốc rễ thô dài, nếu không căn bản không cách nào chạm đến tâm hoa của thiếu nữ.

"A a a!"

Theo hấp lực cùng ma sát của cô gái tăng cường, Vi Vân cảm giác thích thú như nước thủy triều, cả người giống như ở trong thủy triều xóc nảy, rất nhanh liền nhảy lên đến đỉnh điểm, rốt cuộc không cách nào nhịn được, thắt lưng đau xót, một cỗ tinh khí nồng đậm bắn vào chỗ sâu mật huyệt của cô gái.

"Khanh khách!"

Thiếu nữ vẫn cứ tiếp tục như vậy, hút mút và mát xa chi lực có tăng lên không ít, Vi Vân vốn thân thể mềm nhũn lại một lần nữa thẳng đứng lên, lại có kích thích.

Giờ phút này, toàn bộ sơn động tràn ngập khí thế dâm dục, một luồng chướng khí màu hồng bao trùm toàn bộ sơn động, bên trong không ngừng kêu gào, năm đôi nam nữ thiếu niên đang giao hoan kịch liệt, chống đỡ triền miên. Vi Vân vừa mới tới không lâu, đại chiến chỉ được hai hiệp, vậy thì thôi., Thần sắc bốn nam tử kia cũng đã dại ra, hốc mắt hãm sâu, sắc mặt trở nên một mảnh xanh đen, tinh lực thân thể đã sớm bị vắt kiệt, một người trong đó bỗng nhiên run rẩy kịch liệt hai cái, liền không nhúc nhích, lại là dương tinh tiết hết, chết ngay tại chỗ!

Một lát sau, Vi Vân cũng đã bắn ba lần, nhưng tinh lực của thiếu nữ vẫn dồi dào như cũ, nàng đảo khách thành chủ mà ngồi trên eo hắn nhanh chóng rung động thân thể mềm mại, mặc vào hạ thể của Vi Vân, điều này khiến cho trên cổ Vi Vân đeo một ngọc bội loan nguyệt màu tím nhạt, đang đong đưa.

Đây là một ngọc bội hình trăng lưỡi liềm màu tím lớn cỡ ngón tay cái, trong suốt sáng long lanh, cảm giác ôn nhuận, lúc hắn nuôi dưỡng cha mẹ, cũng đã đeo ở trên người. Quân tử vô cớ, ngọc bất ly thân, đây là vật duy nhất Vi Vân đeo từ nhỏ đến lớn, không rời thân.

Ba lần bắn ra Vi Vân đã tỉnh táo hơn không ít, đôi mắt hắn sáng ngời, theo bản năng cảm thấy hoảng hốt. Bình thường lúc đi dạo kỹ viện, bản lĩnh giường chiếu của Vi Vân có thể nói là rối loạn độc lĩnh, mấy bằng hữu đều hổ thẹn không bằng, bất kì một kỹ nữ nào cũng khen

không ngớt, nhưng trước mắt... Vi Vân đối mặt với một thiếu nữ tuyệt sắc như vậy lại không hề có lực chống đỡ, ngay cả bắn mấy lần cũng không nói, đối phương lại tinh lực càng cao, còn đang không ngừng cực lực đòi hỏi, điều này sao có thể?

Vi Vân muốn giãy dụa, không ngờ thiếu nữ trên người lại trở khách là chủ tọa trên người hắn, căn bản không để cho hắn đứng dậy, tốc độ vận động trên người hắn ngược lại nhanh hơn, trong miệng không ngừng kêu gầm, quái lạ nhất là thiếu nữ này lực đạo vô cùng lớn, mặc dù Vi Vân đã xuất ra toàn thân khí lực, cũng không cách nào nhúc nhích mảy may!

"Ngươi, ngươi..." Vi Vân vừa nói, bỗng nhiên phát hiện động tĩnh xung quanh nhỏ đi, ánh mắt nhìn chung quanh, liền thấy bạn tốt của mình cả đám đều nằm trên mặt đất, không hề có động tĩnh gì, trên người bọn họ thiếu nữ lại vẫn như cũ, thân thể trần trụi trắng như tuyết.

Có một thiếu niên đã tuyệt vọng, thiếu nữ trên người hắn cười duyên một tiếng, xông tới Vi Vân vẫn còn đang tinh lực, một đôi chân phấn phong giẫm lên đầu Vi Vân, muốn đem phần thịt dưới thịt mềm mại áp lên trên đầu hắn, đồng thời một bàn tay nhỏ bé như bạch ngọc đặt lên ngực Vi Vân, vừa vặn đè lên trên Tử Nguyệt ngọc bội trước ngực hắn.

Vào thời khắc này, trước ngực Vi Vân nổi lên một đạo tử quang nhàn nhạt, đạo tử quang này vừa xuất hiện, liền có một cỗ lực lượng vô hình khuếch tán ra chung quanh!

Thiếu nữ trên người Vi Vân bỗng phát ra một tiếng kêu sợ hãi, bàn tay bốc lên một cỗ khói xanh, từ trên người hắn bắn lên trời, cả người vẫn còn ở trên không trung, trong nháy mắt thân thể xảy ra biến hóa ——

Chỉ thấy thiếu nữ trẻ tuổi trắng trẻo như tuyết, trong nháy mắt biến thành một con hồ ly toàn thân lông trắng như tuyết, con hồ ly này rơi

trên mặt đất, đôi mắt quyến rũ tràn đầy nhân tính, nhìn chằm chằm ngọc bội trước ngực Vi Vân, kinh hãi thất sắc.

Mấy thiếu nữ còn lại cũng lần lượt hóa thành một con hồ ly, có màu xám nhạt, có màu vàng nhạt, còn có màu đỏ lửa, đều không phải người!

"Ui cha!" Năm con hồ ly kêu lên một tiếng quái dị, cẳng chân búng một cái liền chạy ra ngoài sơn động, đảo mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Vi Vân lắc lắc đầu, lúc này mới có sức đứng dậy, vội vàng ăn mặc chỉnh tề.

Mấy thiếu niên còn lại cũng đều nhao nhao thanh tỉnh, chỉ có một người không có động tĩnh gì, sau khi trông thấy bộ dáng chật vật của mình và bằng hữu, đều đại kinh thất sắc, lúc mới đến, mọi người đều thần thái sáng láng, nhưng bây giờ khuôn mặt lại xanh đen, sức cùng lực kiệt, rõ ràng là muốn quá độ.

Vi Vân kể lại chuyện vừa phát sinh, nói: "Chúng ta bị hồ ly tinh mê hoặc, mọi người không sao chứ?"

"Không, không sao..."

Một thiếu niên sờ sờ vành mắt đen của mình, bỗng nhiên nhìn thấy bên cạnh, kinh hãi nói: "Hạ huynh!"

Mấy người xem xét, mới phát hiện một thiếu niên trong đó đã bất tỉnh nhân sự, vô luận như thế nào cũng gọi không tỉnh, đã không giận.

Mấy thiếu niên hoảng hồn, đau xót đan xen, hợp lực đem thiếu niên chết đi kia ôm ra khỏi sơn động, đặt ở trên lưng ngựa, mỗi người tự tìm ngựa của mình, sau đó rời khỏi dãy núi, hướng vào trong thành mà đi.

Mấy người đều trở về nhà mình, nửa tháng không dám ra khỏi nhà...

Sau khi quay về, Vi Vân kể lại sơ lược về chuyện tình trong núi cho phụ thân hắn nghe.

Sắc mặt Vi Tiếu ngưng trọng, bảo hắn ở trong nhà, không chỗ nào cũng không đi, bản thân lại không nói hai lời, sau nửa ngày, dẫn một đám đạo nhân trở về.

Vi gia là nhà giàu có ở Phong Vật thành, mấy đời kinh doanh trong nhà, tích lũy không ít gia tài. Gia chủ đương đại Vi Ti rất am hiểu nhân tình thế sự, quảng kết bạn tốt, nhân duyên tương đối tốt, những năm gần đây kinh doanh thuận lợi đều phong sinh thủy khởi, lời không lỗ.

Thời gian trước, trong thành thỉnh thoảng truyền ra sự tình quỷ dị, con trai lớn của Trương gia nửa đêm bị hại, toàn thân khô héo mà chết, trạng thái thê thảm, nghe nói là bị thứ bẩn thỉu quỷ quái hút khô tinh huyết, thiên kim tiểu thư Triệu gia cũng gặp nạn, vốn như hoa như ngọc, trong một đêm liền điên, tựa hồ cũng gặp phải tà.

Nhất là sau khi Vi Vân ra ngoài gặp hồ ly tinh, Vi Tiếu càng cảm thấy việc này không thể trì hoãn thêm nữa.

Vội vàng mời đạo sĩ Huyền Hồ Quan đến, muốn bọn hắn hỗ trợ làm một trận pháp trừ tà, dán phù chú trong nhà, điềm lành tránh dữ.

Huyền Hồ Quan cách Phong Vật thành hai mươi dặm, quán chủ Thanh Phong đạo trưởng, nghe nói đạo hạnh rất thâm sâu, tinh thông thuật tương đối, cùng với thuật cứu tế màu vàng, còn có năng lực hàng yêu trừ ma. Các gia đình bình thường mời đến cũng chưa chắc mời được, cũng may Vi gia nhiều năm tín nhiệm Phật đạo, thường xuyên cung cấp đồ vật bồi dưỡng cho Huyền Hồ đạo, Vi Tiếu và Quan chủ Thanh Phong đạo trưởng thường lui tới, đối với lời mời của Vi gia, Thanh Phong đạo trưởng sảng khoái tiếp nhận.

Sự thành kính của Vi gia đều đến từ Vi Vân.

Vi Vân là con trai độc nhất Vi gia, không phải là con ruột của vợ chồng Vi Tiếu, đây không phải là bí mật gì. Năm đó vợ chồng Vi Tiếu gần năm mươi tuổi, vẫn như trước không có con, Vi Tiếu còn nạp mấy tiểu thiếp, nhưng chưa từng có hương hỏa.

Nhưng vào lúc chạng vạng tối vào ngày đông, Vi Tiếu thê tử Vưu thị nghe thấy ngoài cửa truyền đến trẻ mới khóc. Lúc mở cửa, nhìn thấy một đứa bé trắng trẻ mập mạp bị áo bông bao lấy, cứ như vậy nằm ở cửa. Vưu thị thấy bốn phía vắng lặng không người, hỏi thăm khắp nơi, cũng không biết là người phương nào vứt bỏ, sau khi thương lượng với Vi Tiếu, liền thu dưỡng đứa nhỏ này, đặt tên là Vi Vân, lấy Vi gia hương hỏa.

Đảo mắt, Vi Vân đã mười sáu tuổi thành niên rồi, tại đây một gia đình quần áo giàu có, các phương diện đều chưa từng bạc đãi, Vi Vân cũng hết sức hiếu kính đối với song thân. Vi Vân không hổ là nhặt được, trên người không có chút bóng dáng nuôi dưỡng cha mẹ, tính cách hắn thẳng thắn, đánh nhỏ thì linh hoạt dễ dàng, thích múa thương múa kiếm, không thích văn tự và thương đạo.

Con trai trưởng thành, vợ chồng Vi Tiếu hết sức vui mừng, cho rằng con trai là do ông trời ban tặng, cho nên trong lòng mang ơn nên thường tới Huyền Hồ đốt hương bái thần, không chút keo kiệt đưa tiền tài cung cấp nuôi dưỡng. Mỗi lần Vi Vân đều đi theo, một ngày trôi qua, thậm chí được Thanh Phong đạo trưởng thưởng thức.

Bỏ ra một ngày, Thanh Phong đạo trưởng làm một pháp sự cho Vi gia, lúc này Vi Tiếu mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc rời đi, Thanh Phong đạo trưởng chỉ tay vào Vi Vân, nói với Vi Tiếu: "Ta xem tướng mạo nam tử, thiên đình mượt mà, địa các rộng rãi, ba phần đều đều đặn, trung nhạc dựng thẳng, nhất là mặt mày cao tuyệt, trên người lộ ra khí thế siêu việt... Nếu bồi dưỡng thêm, ngày khác quyết không phải vật trong ao!"

Tất nhiên là Vi Tiếu không có lý do gì để hoài nghi lời nói của Thanh Phong đạo trưởng, tướng thuật của vị đạo trưởng này nổi tiếng rất

chuẩn, Vi Tiếu nảy sinh một ý tưởng trong đầu, hắn muốn đưa Vi Vân vào Huyền Hồ Quan, theo hắn bản lĩnh học trưởng Thanh Phong đạo!

3

Chương thứ 2 bái sư.

Thiên Vận đại lục có Cửu Châu, Tứ Di, hải ngoại tam đảo, mười vạn đại quốc gia, trong đó nổi bật nhất không phải là Hoàng quyền hay công danh mà là tu chân luyện đạo chi sĩ trong truyền thuyết. Thiên hạ hiện nay có rất nhiều yêu ma quỷ quái xuất hiện, bách tính thường gặp tai họa, ngay cả triều đình các quốc gia cũng không có cách nào, chỉ có tu hành giả mới có thể khắc chế. Bởi vậy các quốc gia đều cung phụng một nhóm tu hành giả chính là nhằm đối kháng với yêu ma quỷ quái thỉnh thoảng lại xuất hiện.

Phong Vật thành là lãnh địa của Đại Minh vương triều, một trong Cửu Châu Đại Minh vương triều chiếm cứ toàn bộ Phong Châu, cung cấp nuôi dưỡng không ít tu hành giả, Huyền Hồ quan chính là thủ hộ thần thành Phong Vật, thành chủ Phong Vật thành thấy Thanh Phong đạo trưởng cũng cung kính, không dám chậm trễ chút nào.

Từ nhỏ, Vi Vân không thích văn chương, nhưng võ công của Phàm gian thì làm sao so được với thuật Tiên đạo?

Như thế, Vi Tiếu dự định để Vi Vân bái vào Huyền Hồ Quan học nghệ. Nhưng hắn cũng biết Huyền Hồ Quan thu đồ đệ yêu cầu cực nghiêm, Huyền Hồ Quan hàng năm mới thu một đệ tử nhập môn, đều là ngàn vạn người lựa chọn tỉ mỉ. Mắt thấy năm nay đã lập thu hoạch, nghi thức thu đồ đệ của Huyền Hồ Quan cũng sắp bắt đầu, Vi Tiếu muốn nắm lấy cơ hội lần này, để Vi Vân bái nhập Huyền Hồ Quan.

Phong Vật thành cùng với thôn trấn cấp dưới có mấy trăm vạn nhân khẩu, nhưng Huyền Hồ Quan lại chỉ chọn lựa một người, Vi Vân có thể ở trong trăm vạn người này trổ hết tài năng để Thanh Phong đạo trưởng nhìn trúng không biết là một người nào.

Chẳng qua, Vi Tiếu đã có chuẩn bị đầy đủ, hơn nữa còn có lòng tin rất tốt.

"Vân Nhi, xuất phát." Vi Tiếu đi ra khỏi cửa, gọi Vi Vân đang ngồi ở trong sân đọc sách.

"Được rồi."

Vi Vân nhét Thần Ma chí quái trong tay vào trong túi, theo phụ thân ra khỏi cửa.

Từ ngày gặp được hồ ly tinh, sớm muộn gì Vi Vân cũng cầm một quyển "Thần Ma Chí Chỉ" không buông tay, hắn muốn hiểu rõ thêm một số thứ ở phương diện này, để tránh lần sau gặp phải thì vô chủ, ngọc bội kia càng quyết không rời khỏi người.

Ngọc bội của Vi Vân ngoại trừ là tìm kiếm manh mối và bằng chứng của cha mẹ thân sinh ra, còn có một tác dụng khác – Ích Tà!

Điểm này hắn từ nhỏ đã minh bạch, nhưng hắn cũng không biết, ngọc bội này cũng không phải không có hạn chế sử dụng, một khi linh lực bên trong dùng hết, sẽ không còn công hiệu trừ tà.

Ngoài cửa có đỗ một cỗ xe ngựa kiên cố, lão bộc Phúc bá đã chờ từ rất lâu.

Hai cha con lên xe ngựa, Vi Vân ra cửa tiễn dưỡng mẫu Vưu thị khác cáo biệt. Phúc bá vung roi lên lưng ngựa, vó ngựa đạp đất, đi ra ngoài thành.

Vi Vân ngồi trong xe ngựa, bên ngoài cửa sổ xe hiện lên kiến trúc trong thành, bên tai truyền đến Dưỡng phụ dặn dò, nhưng trong lòng đang hồi tưởng lại chuyện gặp hồ ly tinh hôm đó, quả thật là kinh hồn một hồi, cũng may hữu kinh vô hiểm, thậm chí còn hưởng thụ một phen vui cá, hôm nay thân thể đã khôi phục... Chỉ là đáng tiếc Hạ huynh!

Bất tri bất giác xe ngựa ngừng lại, hóa ra là đã tới Huyền Hồ quan.

Vi Tiếu dặn dò vài câu, sau đó Vi Vân liền theo phụ thân xuống xe tiến vào đạo quán.

Trước cửa đạo quán có một quảng trường lớn, bên trong kín hết chỗ, đều là phong vật thành cùng bách tính phụ cận, dẫn con cái nhà mình đến bái sư, chỉ tiếc Thanh Phong đạo trưởng dán cáo trạng nói rất rõ ràng, chỉ nhận một người!

Trong tiếng pháo nổ, Vi Vân tiến vào đại điện, chính giữa đại điện là một bức tượng kim thân của một đạo nhân cao lớn, trong hơi thở của mũi truyền đến mùi thơm, không ít người đưa tin đang thắp hương bái thần.

Chẳng biết tại sao, lúc nhìn thấy tượng thần đạo nhân này, Vi Vân có chút choáng váng.

Lúc này, trong tay Vi Tiếu đang cầm một bao vải nhỏ, lôi kéo Vi Vân cùng nhau dâng hương bái tượng thần, sau đó tiến vào hậu điện, hậu điện là chỗ ở của Thanh Phong đạo trưởng, người bình thường không được đi vào, Vi Tiếu lại là khách thường, cho nên mới phá lệ cho đi.

Hắn đi tới hậu điện, nhìn thấy một đạo bào màu đen, tiên phong đạo cốt, hắn đã hơn năm mươi tuổi, trông rất cường tráng, ước chừng chỉ hơn bốn mươi tuổi.

Thanh Phong đạo trưởng đang phân phó đệ tử làm việc, nhìn thấy phụ tử Vi Tiếu, liền phủi tro bụi trên tay, đi tới nghênh đón, thản nhiên nói: "Thì ra là Vi huynh, không biết Vi huynh lần này có chuyện gì?"

Vi Tiếu vội nói: "Chuyện lần trước đa tạ đạo trưởng. Nghe nói đạo trưởng lại muốn thu đệ tử, con ta cũng có chút để ý tới tu hành, bởi vậy dẫn nó đến đây thử vận may, nếu có thể tuyển được tốt nhất, không chọn được còn có một năm sau."

Thanh Phong đạo trưởng quét mắt nhìn Vi Vân, mỉm cười nói: "Vân chất nhi cũng muốn nhập đạo, đó là một chuyện rất tốt. Tướng mạo của cháu gái Quan Vân ta, các phương diện đều xuất sắc, hy vọng rất lớn, chúng ta sẽ tiếp tục thử thách ba cửa nữa, ngàn vạn lần phải nắm thật chặt."

Vi Tiếu đẩy Vi Vân.

Vi Vân vội vàng quỳ xuống hô lớn: "Thúc thúc đã phân phó, tiểu chất nhất định toàn lực ứng phó."

Thanh Phong đạo trưởng chỉ cười cười khách sáo, đang định tiễn khách thì đột nhiên Vi Tiếu cầm bao vải trong tay nhét vào tay hắn, nhẹ giọng nói: "Một chút lòng thành, đạo trưởng đừng ghét bỏ."

Thanh Phong đạo trưởng vẫn chưa tiếp, khẽ nhíu mày: "Vi huynh làm vậy là có ý gì?"

Vi Tiếu cười nói: "Mấy ngày trước Ngu huynh nhập hàng ở đô thành Đại Minh ta, ngẫu nhiên nhìn thấy một đạo nhân nghèo túng bán ra vật này, mặc dù ta không cần, nhưng nghĩ đến việc đạo trưởng có thể dùng, ta liền mua về." Nói xong mở bao vải ra.

Thanh Phong đạo trưởng nhìn thấy đồ vật bên trong, hơi kinh hãi nói: "Là vật này?" Hắn giật mình, trong bao vải này lại là mấy tấm phù chú, hiện lên màu vàng, hình bát giác, trên có đường vân huyền ảo, người bình thường nhìn không ra, nhưng từ góc nhìn của hắn, có thể thấy phía trên tản ra hoàng quang nhàn nhạt.

Phàm nhân có lẽ không biết, nhưng Thanh Phong đạo trưởng thân là Quan chủ Huyền Hồ Quán, lại rất rõ ràng vật ấy là cái gì, đây rõ ràng là phù tiền thông dụng ở giới tu hành!

Tại Thiên Vận đại lục, phàm nhân sử dụng Kim Ngân Tài Vật căn bản dễ dàng có được với tu hành giả chân chính, không có bao nhiêu giá trị, nhiều lắm chỉ có tác dụng phụ liệu luyện khí mà thôi., Thông dụng của người tu hành chính là tiền phù. Phù tiền là tiền thông dụng của

giới tu hành được lưu truyền từ thượng cổ, chỉ có tam giáo thất tông đương thời mới có năng lực chế tạo tiền phù, hơn nữa tiền chế tác phù cần tu vi cùng bí truyền thuật nhất định, không đơn giản bằng một kiện pháp khí, tu hành giả bình thường căn bản không làm được.

Phù lục được chia làm Nhất chí lục phẩm, đối ứng với cảnh giới tu hành, nhất phẩm thấp nhất.

Cảnh giới của người tu hành từ thấp tới cao lần lượt là Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Pháp Tướng, Độ Kiếp, thành Tiên!

Mỗi một đồng tiền đều ẩn chứa pháp lực chân nguyên của người chế tạo. Công năng của nó ngoại trừ giao dịch, lợi ích lớn nhất là có thể trực tiếp bổ sung chân nguyên. Như tiền phù cấp một, có thể khiến chân nguyên lực của một tu hành giả Trúc Cơ trực tiếp bổ sung đầy, đây cũng chính là giá trị của phù tiền!

Mà Vi Tiếu kín đáo đưa cho Thanh Phong đạo trưởng ba đồng tiền phù, đều là tiền cấp 1, có thể khiến chân nguyên lực của Thanh Phong đạo trưởng bổ sung ba lần, cũng không biết tại sao Lạc Phách đạo nhân kia lại lấy thứ này để đổi vàng bạc thế tục.

Thanh Phong đạo trưởng thấy vậy trong lòng chấn động, hắn biết sự quý giá của vật ấy, đối với hắn mà nói, không thể nghi ngờ nó chẳng khác gì thêm mấy lần tiếp tế, mặc dù chỉ là một lần bổ sung, nhưng vào thời khắc mấu chốt, thường thường có thể đưa đến tác dụng quyết định.

Loại vật này chỉ lưu thông trong giới tu hành, thế giới phàm nhân căn bản không mua được, Thanh Phong đạo trưởng không ngờ tới Vi Ti lại có, thực khiến hắn khiếp sợ, mặc dù hắn cũng là tu hành giả, nhưng bởi vì thực lực duyên cớ, không thể chính thức bước vào giới tu hành thượng lưu, mà hắn căn bản không cách nào chế tạo phù tiền, vật này đối với hắn mà nói, thật sự trân quý.

Huyền Hồ Quan là một trong vô số đạo quán phụ thuộc của Dược Vương tông, một trong tam đại tông của Tu hành thất giáo, Thanh

Phong đạo trưởng cũng chỉ là ngoại môn đệ tử Dược Vương tông, tư chất hắn có hạn, học vài thủ pháp thuật liền được phái đến Huyền Hồ quan, chịu đựng hơn ba mươi năm mới ngồi lên vị trí quán chủ, hắn căn bản không có bao nhiêu cơ hội thu hoạch phù tiền, không muốn trước mắt gặp được một phàm nhân.

"Đạo trưởng, thế nào?" Vi Tiếu nhìn ra hắn đã động tâm.

Thanh Phong đạo trưởng bất động thanh sắc tiếp nhận túi vải Vi Tiếu đưa tới, trên mặt lộ ra nụ cười nhạt, nói: "Một khi đã như vậy, vậy bần đạo từ chối thì bất kính." Biết rõ đối phương đang hối lộ, nhưng hắn lại không thể không nhận, nếu không khác gì ngu xuẩn.

"Chuyện của đứa nhỏ kia..."

"Vi huynh yên tâm, việc này cứ giao cho bần đạo." Thanh Phong đạo trưởng vân đạm phong khinh nói: "Ta đã sớm nói qua, Vân chất nhi thiên phú khá tốt, không phải vật trong ao, lần này tất nhiên có thể thông qua Huyền Hồ quan của ta khảo nghiệm, trở thành đệ tử Huyền Hồ Quán!"

Thanh Phong đạo trưởng tuân theo chỉ thị của Dược Vương tông, hàng năm đều chọn lựa một hạt giống thiên tư không tệ, thu làm đệ tử, lại từ trong những đệ tử này lựa ra một người hợp cách đưa tới Dược Vương tông tiến tu, vì Dược Vương tông chuyển tặng nhân tài. Tuy đệ tử đưa đến Dược Vương tông phải trải qua khảo nghiệm vô cùng nghiêm khắc, nhưng nếu chỉ là thu vào Huyền Hồ quan, hắn hoàn toàn có thể tự mình quyết định.

Vi Tiếu nghe vậy mừng rỡ, việc nhi tử bái sư học nghệ, cuối cùng mười phần chắc chín, trong nhà có tu hành giả tọa trấn, ngày sau Vi gia một bước lên trời, không thành vấn đề.

"Keng keng keng..."

Tiếng chuông du dương, trên quảng trường, Thanh Phong đạo trưởng dẫn theo hơn mười đạo nhân Huyền Hồ quan thượng hương

bái lạy tượng Thần của Dược Vương lão tổ, liền bắt đầu nghi thức đệ tử năm nay thu nhận và khảo nghiệm.

Khảo nghiệm chia làm ba cửa, cửa thứ nhất là tuổi, chưa đầy 18 tuổi, một khi vượt qua tuổi tu hành tốt nhất, liền vượt qua tuổi tu hành tốt nhất, cửa thứ hai là căn cốt, người căn cốt càng tốt, thiên phú tu hành càng cao, tốc độ tu luyện càng nhanh, cửa thứ ba là người có ngộ tính, ngộ tính càng cao, ngộ đạo càng dễ dàng, có thể tránh được rất nhiều kiếp nạn trong tu hành.

Vi Vân và rất nhiều thiếu niên nam nữ cùng nhau xếp hàng tiếp nhận khảo nghiệm của Thanh Phong đạo trưởng, Thanh Phong đạo trưởng ngồi trên một cái ghế dựa lớn bằng gỗ tử đàn, trong tay cầm một tấm bùa vàng, dán lên trán thiếu niên, nếu là người có căn cốt và ngộ tính càng cao, ánh sáng của lá bùa màu vàng càng sáng ngời, nếu là người có căn cốt và ngộ tính càng thấp, ánh sáng của lá bùa màu vàng nổi lên càng thêm ảm đạm.

Một đám thiếu niên không ngừng đào thải, cũng có căn cốt và ngộ tính của lẻ tẻ mấy thiếu niên đều không tồi, được Thanh Phong đạo trưởng gọi đến một bên yên lặng, tiến hành sàng lọc lần thứ hai. Đến lượt Vi Vân, bùa vàng dán trên trán hắn, trong nháy mắt tỏa ra ánh sáng, mắt Thanh Phong đạo trưởng sáng lên!

Không ngờ, phù vàng vừa mới nở rộ trong nháy mắt lại ảm đạm xuống.

Thanh Phong đạo trưởng khẽ nhíu mày, tư chất này... đủ kém.

"Ngươi sang một bên chờ."

"Vâng, thưa đạo trưởng." Vi Vân đứng ở một bên.

Thanh Phong đạo trưởng bắt đầu kiểm tra một thiếu niên... Đến trưa, tất cả thiếu niên đến đây nhận khảo hạch đều đo xong, những cha mẹ kia thống lĩnh con cái nhà mình hậm hực đi. Rất nhanh, Thanh

Phong đạo trưởng bắt đầu tiến hành trắc nghiệm lần thứ hai, để mấy người lưu lại một lần nữa tiếp nhận khảo thí của hắn.

Trong mấy thiếu niên này, ngoại trừ một người trong đó hào quang sáng ngời ra, còn lại mấy người trước sau đào thải, sau đó đến phiên Vi Vân, Thanh Phong đạo trưởng lại một lần nữa dán hoàng phù lên trán Vi Vân.

Lần này, quang mang của phù lục trên trán Vi Vân ảm đạm, hoàn toàn không có ý muốn tỏa sáng.

Thanh Phong đạo trưởng trong lòng kêu khổ, hắn mặc dù có quyền lực để Vi Vân trực tiếp nhập môn, nhưng không thể đưa ra phán quyết không công bằng ở dưới đại đình rộng lớn. Trước mắt độ sáng của Vi Vân rõ ràng không bằng mấy người còn lại, càng đừng nói đến chuyện so sánh với thiếu niên áo gai ánh sáng tương đối sáng kia.

Nghĩ tới đây, Thanh Phong đạo trưởng âm thầm vận khởi chân nguyên chi khí, rót vào trong phù vàng, trong nháy mắt, phù vàng trên trán Vi Vân tỏa sáng!

Mọi người thấy vậy đều kinh ngạc không thôi, mấy đạo nhân Huyền Hồ Quan đạo đứng bên cạnh cũng kinh dị liên tục.

"Người này là ai? Thiên tài nha!"

"Đúng là trăm năm khó gặp một lần..."

Bọn họ hoàn toàn không ngờ rằng Thanh Phong đạo trưởng sẽ làm giả Vi Vân.

Như thế, Vi Vân thuận lý thành chương bộc lộ tài năng, trở thành môn nhân năm nay bái nhập Huyền Hồ Quan, các thiếu niên bị loại còn lại đều bị phụ mẫu mang đi, chỉ có thể chờ đến năm nay.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, Vi Vân tiến hành nghi thức bái sư, bái Thanh Phong đạo trưởng làm thầy, làm đệ tử Huyền Hồ Quan nhập môn, đứng trong hàng ngũ đệ tử cuối cùng của đạo trưởng Huyền Hồ Quan Thanh Phong.

Từ đó trở đi, Vi Vân ở lại trong Huyền Hồ quan sát, đi theo Thanh Phong đạo trưởng học nghệ, dưỡng phụ Vi Ti cũng yên tâm rời đi.

...

Ở Huyền Hồ Quan, mỗi ngày ngoại trừ bài học sớm muộn, chính là làm một chút việc vặt, như là nấu cơm, trồng rau, đốn củi, quét rác các loại, đều là tự mình giải quyết, đương nhiên quan trọng hơn là luận đạo nói huyền, luyện khí tu pháp.

Thanh Phong đạo trưởng ở Dược Vương Tông học được mấy mẫu lãnh, một là Dưỡng Khí Tâm Pháp Dưỡng Khí Quyết, hai là thuật vẽ bùa bình thường, ba là thuật luyện đan bình thường, bốn là phù kiếm thuật giết địch sử dụng, năm là thuật xem nhẹ tương tính mệnh. Sáu là thuật pháp Phong Thủy Trận thô thiển, bảy là thuật y thuật Kỳ Hoàng nhất, bởi vì sở trường của Dược Vương Tông chính là thuật dược y.

Giống như các đệ tử khác, Vi Vân cũng lần lượt học được những bản lĩnh này, mặc dù bản lĩnh học được nhưng nếu muốn học tinh, vận dụng đến xuất thần nhập hóa thì chính là chuyện của mình. Không trải qua nhiều năm tích lũy., Quan chủ quanh năm đắm chìm, căn bản không cách nào vận dụng thuần thục, tỷ như Thanh Phong đạo trưởng, cũng chỉ học được y thuật và tướng thuật tương đối thuần thục mà thôi, tu vi cảnh giới của hắn dừng lại ở Trúc Cơ viên mãn. Tuy vậy, đảm đương vị trí quan chủ một tiểu đạo quán, vẫn có thể đảm nhiệm được.

Các đệ tử còn lại, ví dụ như Trương Chí Bình, đại sư huynh có thực lực mạnh nhất nhập môn, khó khăn lắm mới đạt tới Trúc Cơ trung kỳ. Y tinh thông tu luyện phù kiếm thuật, còn nhị sư huynh tinh thông

pháp thuật Phong Thủy trận. Tam sư tỷ tinh thông thuật vẽ bùa, các đệ tử còn lại đều có sở trường riêng.

Từ khi Vi Vân đạt được Dưỡng Khí Quyết, liền bắt đầu ban đêm dùng kế tục địa cần tu luyện khổ luyện. Mỗi ngày ngoại trừ bắt buộc phải làm những việc lặt vặt, thì chính là tu luyện Dưỡng Khí Quyết. Hắn biết rõ luyện chân khí là điều kiện tiên quyết để tu hành, quyết định tu vi cảnh giới của một người, những người còn lại có thể từ từ mà làm.

Chỉ là Vi Vân tu luyện hơn nửa tháng, cũng không thấy mình có chút khí cảm nào, điều này quả thực làm hắn vừa lo lắng vừa hoang mang.

Vào một buổi tối nọ, Vi Vân ngồi tĩnh tọa thổ nạp dưới ánh trăng của đạo quán.

"Thập nhị sư đệ, lại đang tu luyện à?" Một thanh âm thô lỗ truyền đến.

Vi Vân đứng dậy nhìn qua, chỉ thấy một nam tử trung niên thân hình cao lớn từ bên ngoài đi vào, trong tay còn cầm một thanh kiếm gỗ ba thước, đúng là đại sư huynh Trương Chí Bình.

Vi Vân biết rõ vị đại sư huynh này chắc chắn đang tu luyện phù kiếm thuật, bèn cười nói: "Chào đại sư huynh."

Vi Vân và đại sư huynh Trương Chí Bình chí thú vị hợp ý, tán gẫu thường ngày.

"Thế nào, có thu hoạch gì không?" Trương Chí Bình cười nói.

Vi Vân nhún vai: "Thu hoạch không lớn, nhưng ta sẽ cố gắng, ánh mắt của sư phụ lão nhân gia sao có thể kém được?"

"Đừng nản chí!" Trương Chí Bình vỗ vỗ vai hắn: "Ngay từ đầu đều là như vậy, chúng ta cũng đều là như thế này. Dưỡng Khí quyết là tâm pháp sơ cấp của Dược Vương Tông, nhưng cũng là tâm pháp vững

chắc nhất, pháp môn Trúc Cơ không kém, tuy tốc độ chậm một chút, nhưng lại thắng ở chỗ mười nắm chắc, không có nguy hiểm. Lúc trước Đại sư huynh ngươi ta phải mất khoảng nửa năm mới tu luyện ra được luồng chân khí thứ nhất, đả thông huyệt khiếu thứ nhất."

"Vậy tiểu đệ đa tạ Đại sư huynh khích lệ rồi." Vi Vân chắp tay.

"Thời gian cũng không còn sớm, nghỉ ngơi sớm chút đi, ngày mai theo ta đi sau núi đốn củi."

"Được!"

Huyền Hồ Quán chiếm diện tích trăm mẫu, có hơn mười đại điện, hơn mười cái tinh xá, Vi Vân cũng có tinh xá của riêng mình, trở lại trong phòng, rất nhanh liền ngủ thiếp đi...

4

Chương ba xinh đẹp làm sư nương xinh đẹp

Trong một ngọn tiên sơn lượn lờ mây mù, tiên hạc bay lượn ở trong đó, một ít tiên thảo cùng lão dược không biết tên đón gió bất động trên vách đá dựng đứng. Trên chỗ cao nhất của tiên sơn có một tòa cung điện lơ lửng giữa không trung, trên cung điện treo một vầng trăng khuyết to lớn màu tím, đây là một vầng hạ cung trăng khuyết thật lớn., Tử quang óng ánh, một nữ tử mặc quần áo màu tím, dáng người thon dài uyển chuyển dựa vào trên trăng lưỡi liềm, một tay chống dưới cằm trắng nõn như ngọc của mình, mông lung không thấy rõ tướng mạo, một đôi chân thon dài mảnh khảnh, khẽ đung đưa.

Vi Vân phát hiện dường như nữ tử này đang nhìn mình từ xa, chỉ nghe thấy trong miệng nàng lẩm bẩm nói: "Cháu à, ta hy vọng cháu rời xa Tiên Đạo thị phi, gặp chuyện nhẫn nhịn, chớ dính vào việc giết chóc, cuộc đời bình an..."

"Ngươi là ai?" Vi Vân la lớn.

Vi Vân vừa hô lên, hình ảnh lập tức vỡ vụn, tất cả trở về hư vô, biến mất không thấy đâu nữa.

"Ngươi là ai!"

Vi Vân bỗng nhiên từ trên giường đứng dậy, nguyên lai chỉ là nằm mơ một giấc, hắn phát hiện trên người mình dính đầy mồ hôi.

Vi Vân đứng dậy rót nước, cầm khăn lông lên lau người. Đây là lần đầu tiên hắn mơ một giấc mộng kỳ quái như vậy. Mộng cảnh này chân thực như thế, lại kỳ diệu như thế. Vi Vân có thể thề, hắn tuyệt đối chưa từng thấy nữ tử nào như vậy, cũng chưa từng đi qua nơi như vậy, cảnh tượng như thế làm sao lại xuất hiện trong mộng cảnh của hắn, không thể hiểu nổi.

"Nên đi học sớm."

Bài học sớm đã là chúng môn nhân cùng nhau tụng kinh văn ở đại điện, kinh văn này là Vũ Dư đạo đức tu hành giới chính đạo sử dụng 《Đạo Đức Chân》, kinh văn ngữ từ ngữ khẩn thiết, chỉ định tại đạo nhân hướng thiện, là một vị lão tổ tám ngàn năm trước xây dựng, đã lưu truyền mấy ngàn năm.

"Thái sơ có đạo đức, ta nay truyền thuyết... Thiên địa phi nhân, chính là không phải độc nhân, mà vạn vật của thế gian đức trạch... Nhật Nguyệt cùng ta lớn, ta cùng nhật nguyệt khác gì... Một ngọn cỏ một cây, không gì không ẩn chứa thiên địa... Trong mỗi nháy mắt, đều là vĩnh hằng... Âm Dương tuần hoàn, vạn vật chung quanh, chỉ có đạo đức, vĩnh tồn thế gian..."

Vi Vân niệm tụng kinh văn, mặc dù tính tình của hắn nhu thuận, bất cần đời, nhưng vô cùng cẩn thận, theo bản năng cảm thấy kinh văn này ẩn chứa huyền cơ, từng chữ châu ngọc, nhưng lại không biết rốt cuộc huyền ở nơi nào, đành phải khắc tất cả từng chữ này lên trong lòng mình, rảnh rỗi không có việc gì thì đọc thầm một phen.

Sau khi dạy sáng, Vi Vân đi theo đại sư huynh Trương Chí Bình tiến về phía sau núi đốn củi. Sau khi mang củi trở về, Vi Vân lại vội vã đi tĩnh tọa thổ nạp, làm cho một đám sư huynh sư tỷ nhìn thấy đều mỉm cười, trong vẻ tươi cười không thiếu vẻ tán thưởng.

Huyền Hồ Quan nho nhỏ, nhưng mùi nhân tình lại rất đủ.

Tam sư tỷ có bộ dáng thanh tú Mạc Tú Vân lại càng cổ vũ Vi Vân, trêu chọc nói: "Tiểu thập nhị, chờ ngươi luyện ra chân khí, sư tỷ sẽ tặng cái yếm trên người cho ngươi."

Vi Vân nghe thấy câu này, toàn thân tê dại, khiến cho những sư huynh khác đều hâm mộ, bọn họ lúc trước đâu có đãi ngộ bực này!

Nhị sư huynh Trường Thanh Tuấn, Trịnh Bình kéo Vi Vân sang một bên, lặng lẽ nói: "Tiểu sư đệ, nhất định phải cố lên nha, gặp chuyện

khó gì cứ việc nói với sư huynh!"

Vi Vân thụ sủng nhược kinh: "Oa, Nhị sư huynh, không cần khách khí như vậy chứ? Hay là có âm mưu gì?"

Trịnh Bình nói với vẻ mặt hèn mọn: "Là như vầy, vi huynh yêu thương Tú Vân sư tỷ ngươi đã lâu, đợi sau khi nàng đưa cái yếm cho ngươi, ngươi liền tặng cái yếm cho vi huynh, thấy thế nào?"

Vi Vân nghe vậy ngẩn ngơ, thì ra là thế, trong mười hai người tuy có ba sư tỷ, nhưng tam sư tỷ Mạc Tú Vân đẹp nhất, tu vi gần bằng Đại sư huynh, khó trách có thể làm cho các sư huynh ưu ái, đối mặt với sự tội nghiệp của Trịnh Bình, Vi Vân chỉ có thể đồng ý.

Vi Vân chắp tay nói: "Tam sư tỷ không hổ là đệ nhất mỹ nữ Huyền Hồ Quan chúng ta, Chúc Nhị sư huynh thành công!"

Trịnh Bình cười nói: "Sư đệ sai rồi, Huyền Hồ quan chúng ta đẹp nhất không phải là tam sư tỷ của ngươi."

"Ồ?" Vi Vân khẽ giật mình. Trong ba sư tỷ thì tam sư tỷ là đẹp nhất sao?

Trịnh Bình thần thần bí bí nói: "Mỹ nhất, là sư nương."

Vi Vân bừng tỉnh, hắn tuy rằng chưa từng gặp sư nương, nhưng mà đã nghe qua, sư nương người này khá thần bí, nghe nói một mực dưỡng bệnh ở hậu điện, rất ít lộ diện, từ lúc hắn nhập môn đến giờ cũng chưa từng thấy qua, cho nên xem nhẹ.

Buổi chiều trở lại chỗ ngồi, Vi Vân thầm than một tiếng, tiến triển như thế không biết năm nào tháng nào mới có thể luyện ra một tia chân khí, đả thông huyệt khiếu, từ nhục thể phàm thai tiến vào cảnh giới Trúc Cơ. Hắn tuy rằng tràn ngập phấn chấn cùng tin tưởng, nhưng nếu cứ như vậy mà không có thu hoạch, thì thời điểm nào mới tới?

Hắn đi ra khỏi cửa phòng, tản bộ xung quanh sân nhỏ không mục đích. Trong lúc vô tình, hắn đi qua một cửa Nguyệt Lượng, tới một khu vườn yên tĩnh. Đập vào mắt là một bãi cỏ xanh, cùng với một vườn hoa, ở giữa có một cái bàn đu, một người phụ nữ tuyệt sắc đang đu đưa xích đu.

Vi Vân vội vàng dừng bước, ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy phụ nhân này ánh mắt như nước, mặt mày như vẽ, có một khuôn mặt trái xoan trắng nõn, tư thái yểu điệu động lòng người, chỉ là sắc mặt có chút tái nhợt, trên người mặc một bộ váy dài màu phấn hồng, da thịt trần trụi như tuyết., Dưới ánh mặt trời hiện ra ánh sáng lộng lẫy, đôi chân thon dài ngọc nhẹ nhàng lắc lư, trên thân lộ ra một cỗ vũ mị, làm tâm thần người ta nhộn nhạo. Diệu diệu nhất là bộ ngực cùng mông của nàng, lại vểnh lên, tựa hồ toàn thân thịt đều tập trung ở hai nơi này, nơi khác lại hết sức nhỏ bé không gì sánh được., Căn bản không tỷ lệ. Thiếu phụ ki kiễng mông ngồi ở trên bàn đu cà, thịt mông rơi vào trong đó, bị tấm ván gỗ gạt ra, tách ra hai bên, thật sự là mềm mại vô cùng. Theo bàn đu đưa qua lại, đôi ngực to của thiếu phụ nhẹ nhàng run run, như hai quả bóng đang nghịch ngợm gảy.

Vi Vân thấy vậy hai mắt trợn tròn nhưng đột nhiên bừng tỉnh, thầm nghĩ một tiếng hỏng mất rồi. Nơi này là chỗ ở của sư phụ Thanh Phong đạo trưởng, rõ ràng thiếu phụ ngồi trên bàn đu này là sư nương!

Sư nương ba năm trước từng qua cửa, hết sức thần bí trong ngày thường, trừ bỏ một vài ngày đặc thù, trên cơ bản không thấy bóng người, ấn tượng của mọi người đối với nàng chỉ dừng lại ở tên của nàng "Thủy Hồng Dao". Ngay cả đồ ăn đều là do các đệ tử đưa đến trước cửa phòng nàng, làm cho người ta cảm giác chính là thiếu phụ trong thâm khuê phòng không muốn ra cửa cũng không muốn gặp người, không biết nàng nuôi là bệnh gì, ba năm qua còn chưa dưỡng xong.

Sư phụ Thanh Phong đạo trưởng đã năm mươi, mà vị sư nương này nhìn qua cũng chỉ chừng ba mươi tuổi, làm con gái lão cũng dư xài rồi, Vi Vân hâm mộ không thôi, quả nhiên như sư huynh Trịnh Bình nói, sư nương chính là thiên tư quốc sắc, nếu có thể cưới tuyệt sắc bực này làm vợ, đời người còn tiếc gì nữa?

Mấy ngày nay sư phụ Thanh Phong đạo trưởng vẫn luôn trong phòng luyện đan, ngay cả thời gian ăn cơm cũng không có. Không ngờ vị sư nương này lại có thể nhàn nhã lịch sự như vậy, một mình ngồi đây chơi đu dây.

Vi Vân đang muốn quay người rời đi, sư nương xinh đẹp lại kêu lên một tiếng: "Là Tiểu Thập Nhị mới nhập môn sao?" Thanh âm như chuông bạc dễ nghe.

"A..." Vi Vân vội vàng cúi đầu đáp lại, chắp tay nói: "Đệ tử Vi Vân bái kiến sư nương!"

Đôi mắt đẹp của Thủy Hồng Dao chợt lóe, đôi mi dài khẽ nhúc nhích, vũ mị cười nói: "Ngươi tới thật đúng lúc. Mắt thấy Trung Thu sắp tới, ngươi đi trong thành mua một ít bánh Nguyệt về đi, ta rất thèm."

"Đi ngay bây giờ sao?"

"Đương nhiên. Ta còn nhớ, mỗi thứ đều mua một ít."

"Sư nương yên tâm, cứ để yên cho đệ tử!"

Vi Vân vội vàng rời đi, sợ kinh động tới sư phụ, cũng không biết vì sao, dù sao cũng không muốn để cho hắn biết mình đã tới nơi này, dù cho đối phương sẽ không trách phạt bản thân.

Từ lúc Huyền Hồ quan sát đến Phong Vật thành phải qua lại hơn một canh giờ, Vi Vân vội vàng vàng mua một cái nguyệt bánh, sau đó trở lại Huyền Hồ quan hiếu kính sư nương xinh đẹp, mặc dù cực kỳ vất vả, nhưng được một câu ca ngợi cùng cảm tạ của sư nương xinh đẹp vẫn cảm thấy rất đáng giá.

Mấy ngày kế tiếp, Vi Vân mỗi ngày đều tranh thủ thời gian lén lút chạy tới hậu viên, nhìn xem vị sư nương dung mạo như tiên này có ở đây hay không, nếu như nhìn thấy, trong lòng Vi Vân liền có vui sướng không nói nên lời, nếu như không thấy, trong lòng lại buồn bã mất mát., Thủy Hồng Dao sẽ phân phó Vi Vân chạy chân thay cho nàng, hoặc là tìm đồ vật, hoặc là mua đồ, ngẫu nhiên cũng sẽ hỏi Vi Vân một ít việc vặt, vừa đi vừa đi, Vi Vân đối với hoa cỏ ở hậu viên vô cùng quen thuộc, đối với Thủy Hồng Dao cũng càng thêm hiểu rõ.

Hóa ra vào ba năm trước, Thủy Hồng Dao bị trọng thương ngã bên đường, trùng hợp đi ngang qua Thanh Phong đạo trưởng cứu được trở về. Trải qua một phen được Thanh Phong đạo trưởng tỉ mỉ cứu chữa, Thủy Hồng Dao cuối cùng cũng thoát khỏi nguy hiểm tính mạng, lại điều dưỡng hơn một năm nên Thủy Hồng Dao mới có thể hành động bình thường, chỉ là nguyên khí vẫn bị đại thương. Xuất phát ra cảm kích, Thủy Hồng Dao lấy thân báo đáp, gả cho Thanh Phong đạo trưởng.

Hai năm qua Thanh Phong đạo trưởng một mực nghĩ trăm phương ngàn kế, để cho thân thể gầy yếu Thủy Hồng Dao khôi phục nguyên khí, tìm thuốc, luyện đan, kiên nhẫn không bỏ qua, dùng hết sở học bình sinh, có thể nói nàng không gì không được.

Vi Vân thầm nghĩ trong lòng, nếu mình nhặt được một cô nương xinh đẹp như vậy, chắc chắn sẽ toàn tâm toàn ý tốt cho nàng, không ngờ lại bị sư phụ chiếm tiện nghi.

Nghĩ như vậy, Vi Vân bỗng nhiên cả kinh, hắn phát hiện chẳng biết từ lúc nào mình đã rơi vào trong cạm bẫy ôn nhu của mỹ nhân này, hơn nữa còn vui mừng không thôi, đây quả là một chuyện nguy hiểm, đây là sư nương của hắn a, cũng không phải là kỹ tỷ ở Phong Vật thành, mình sao có thể sinh ra tà niệm như vậy chứ!

Vi Vân cũng tận lực khống chế dục vọng "Tiềm năng gặp sư nương", một lòng vùi đầu vào tu luyện Dưỡng Khí Quyết.

Chẳng qua là tu luyện hồi lâu, vẫn như cũ không thấy tiến bộ, Vi Vân chỉ suy nghĩ đến những thứ khác, phù chú, tướng thuật, trận pháp, y thuật, luyện đan, kiếm thuật... Trong mấy tháng kế tiếp, hắn đều nghĩ đến bảy tám phần, mặc dù có nhiều thứ bị giới hạn bởi đạo hạnh, không cách nào thi triển được, môn đạo cũng đã nắm giữ.

Thu đi đông lại, đảo mắt đã đến tuổi thọ.

Một ngày này chạng vạng tối, Vi Vân từ trong thành trở về, hắn đi Phong Vật thành bái cha mẹ một năm, mang theo một ít hàng Tết trở về đạo quán, cấp cho mỗi sư huynh đều mang theo một phần lễ vật, những sư huynh này ngày thường chiếu cố Vi Vân, tình cảm lẫn nhau không tệ.

Vi Vân cầm một bức thư và một hộp son phấn, sau đó đi ra điện, đây là quà tặng cho sư phụ sư nương.

Trên bầu trời bông tuyết lông ngỗng bay phất phơ, gió lạnh thổi qua, Vi Vân không khỏi ôm chặt áo khoác trên người. Bởi vì trở về quá muộn, lại tặng lễ cho các sư huynh, đi vào hậu điện đã là đêm khuya, Vi Vân phát hiện trong phòng sư phụ còn lóe lên ngọn đèn, liền bước từng bước đi tới.

Đang muốn gõ cửa, Vi Vân bỗng nhiên nghe thấy bên trong truyền đến một trận thanh âm kỳ quái, hắn vội vàng dừng bước.

Thanh âm này, Vi Vân phi thường quen thuộc!

"Ừm... Nhanh... Dùng sức..A a a..."

"Bảo bối... Tâm can của ta... "

Những âm thanh này hòa cùng hơi nặng nề, phiêu đãng ở trong phòng, thậm chí bay ra gian phòng, rơi vào trong tai Vi Vân. Hắn đương nhiên minh bạch bên trong đang phát sinh chuyện gì, xoay người định rời đi, mới đi được hai bước, liền quay đầu lại, nhẹ nhàng

đi tới bên cửa sổ, tìm kiếm một khe hở của cửa sổ, nhìn vào trong phòng.

Không nhìn không sao, vừa nhìn qua, ánh mắt Vi Vân liền không dời đi được.

Chỉ thấy trong phòng, sư nương xinh đẹp mà quyến rũ, Thủy Hồng Dao đang trần trụi thân thể, nằm ngang trên một cái giường mềm oặt. Đôi chân thon dài của nàng tách ra thật lớn, lộ ra huyệt mật mật phấn nộn được lông đen bao trùm ở giữa., Phía trên đã là dâm thủy róc rách, cái mông vểnh lên đè mềm nhũn, trước ngực một đôi tuyết nhũ đầy đặn nhẹ nhàng rung động. Thân thể Thủy Hồng Dao mềm mại run lên, mồ hôi trên người và đùi chảy ra hỗn tạp cùng một chỗ, nhỏ xuống phía trước nàng., Thanh Phong đạo trưởng cũng thân mình trần trụi quỳ gối giữa hai chân thủy hồng Dao tách ra, một tay đem một chân nàng vác ở trên vai, tay kia nắm một vật dài mảnh do bích ngọc chế thành, lại là một ngọc xử tinh xảo. Cái ngọc xử này ở Thanh Phong đạo trưởng nắm giữ, không ngừng ở trong mật huyệt của Thủy Hồng Dao ra ra vào vào., Hai cái môi thịt thật dày không ngừng khép lại, mỗi khi ngọc xử cạy mở môi âm huyệt, toàn thân Thủy Hồng Dao liền run lên, miệng đàn phát ra "A" một tiếng gầm, mà khi ngọc xử rút ra thì mang theo nước lũ ồ ồ.

Ngoài cửa sổ, trái tim Vi Vân nhảy lên kịch liệt, hắn cũng không phải là sơ đại gì, nhìn thấy nhiều tình cảnh nam hoan nữ ái, nhưng nam nữ trước mắt lại không phải người bình thường, mà là sư phụ cùng sư nương, một trưởng giả tiên phong đạo cốt ở bên ngoài, một giai nhân tuyệt sắc khiến hắn nhớ mong ngày đêm, tận mắt nhìn thấy hai người bọn họ kích thích hoạt Xuân Cung, nhất thời khiến hắn không dời mắt đi được.

Vi Vân nín thở, sợ làm ra một tia tiếng động nào đó, ảnh hưởng đến việc nhìn trộm kích thích này.

Nhìn như vậy, Vi Vân bỗng nhiên phát hiện có chút kỳ quái, ngay cả người đứng ngoài quan sát trận chiến hắn cũng đã vững chắc vô

cùng, thân côn của sư phụ lại mềm oà, một tia hùng phong cũng không có, chỉ dùng ngọc xử đi chọc chỗ mật huyệt béo bở nhiều nước kia của sư nương, cái này không khỏi cũng quá phung phí của trời a?

Thủy Hồng Dao kêu lên một tiếng, một dòng lệ thủy lớn từ giữa huyệt mật mật của nàng phun ra, thân thể thiếu phụ trắng nõn mềm mại không ngừng run rẩy, sau đó co quắp trên giường.

Thanh Phong đạo trưởng vội vàng ném ngọc xử đi, quỳ gối trước mặt Thủy Hồng Dao, há mồm lè lưỡi, giống như chó nhỏ liếm láp dâm thủy tuôn ra từ trong mật của nàng, liếm vài cái rồi lại nói: "Bảo bối, còn không? Ta muốn uống... "

"Ừm..." Thủy Hồng Tuyền nói một tiếng, đôi tay nhỏ bé tách ra môi thịt mềm mại của mình, mật huyệt nhắm ngay miệng rộng của Thanh Phong đạo trưởng mở ra, bỗng nhiên từ trong nước tiểu nhỏ phun ra một cỗ bọt nước, trực tiếp rơi vào trong miệng hắn, ánh mắt Thanh Phong đạo trưởng tỏa sáng, như đói khát đem nước tiểu này uống vào, như uống suối cam.

Cảnh tượng này khiến Vi Vân đang rình coi ngoài cửa sổ trợn mắt há hốc mồm, bình thường sư phụ tiên phong đạo cốt lại có vẻ cổ quái như thế, quả thực nhìn không ra, thật sự là nói ra cũng không ai tin.

Sau khi uống cạn nước tiểu của Thủy Hồng Dao, Thanh Phong đạo trưởng liếm môi, đứng dậy ôm kiều thê, nói: "Bảo bối, trước đó không lâu ta đã lấy mấy đồng tiền phù, có thể kịp thời bổ sung chân nguyên, có tiền phù này tương trợ, ta rất nhanh liền có thể luyện chế thành một loại đan dược chữa thương, đan dược này tên là "Quy Nguyên Đan", là thánh dược chữa thương trong vô số loại đan dược của Dược Vương Tông xếp hạng gần trước, chờ sau khi ngươi dùng, nhất định có thể khôi phục nguyên khí."

Thủy Hồng Dao mỉm cười nói: "Đa tạ phu quân, thương thế của ta không đáng ngại, ngược lại phu quân ngươi, chẳng biết lúc nào mới có thể chữa khỏi mầm bệnh bụi bặm, khôi phục hùng phong."

Thanh Phong đạo thở dài nói: "Năm đó luyện công của ta bị bên ngoài ảnh hưởng mà lạc đường, không những cảnh giới dừng lại ở Trúc Cơ viên mãn, cũng không cách nào tăng lên nữa, còn dẫn tới kinh mạch hạ thể bị hao tổn, rễ bụi rơi xuống ẩn tật, không cách nào đứng thẳng... Cũng thật là xấu hổ, không thể dùng nó để thỏa mãn ngươi, bảo bối tâm can của ta, ta thật sự yêu chết ngươi rồi, ngày khác chờ ta khôi phục, nhất định phải cho ngươi ăn no."

"Phu quân hiện tại cũng có thể thỏa mãn ta." Thủy Hồng Dao khẽ cười, nhưng trong ánh mắt ẩn giấu một tia không thoải mái.

Thanh Phong đạo trưởng chìm trong ấm áp, không phát hiện được, nhưng Vi Vân ngoài cửa sổ nhìn trộm lại bắt được, hắn cẩn thận cỡ nào.

Vi Vân thật sự hi vọng người ôm Thủy Hồng Dao ở bên trong là mình, trong nháy mắt có chút thất thần, lễ vật trong tay không cẩn thận rơi xuống đất, phát ra tiếng vang, Thanh Phong đạo trưởng và Thủy Hồng Dao trong phòng lập tức quay đầu nhìn ra ngoài phòng. Thanh Phong đạo trưởng cau mày nói: "Là ai ở bên ngoài?"

Vi Vân thầm nghĩ xong rồi!

Vào thời khắc này, một tiếng mèo kêu "meo" truyền đến, một con mèo đen từ mái hiên hạ xuống, trốn ở cửa run lẩy bẩy, Vi Vân vội vàng thừa cơ rời khỏi hậu điện.

Thanh Phong đạo trưởng khoác áo mỏng mở cửa phòng, nhìn thấy mèo đen run lẩy bẩy ở cửa, bật cười nói: "Hóa ra là một con mèo."

Đôi mắt đẹp Thủy Hồng Dao chợt lóe, nói: "Băng lạnh thành ra thế này, thật đáng thương, để nó vào đi."

"Cũng tốt."

Thanh Phong đạo trưởng ôm hắc miêu vào, đóng cửa lại.

...

Ngày tiếp theo, lúc Vi Vân lên lớp sớm, tâm thần có chút bất an, hắn lo lắng sư phụ biết được chuyện mình đang rình coi, nếu quả thật biết được, vậy thì là phạm vào môn quy, quyết sẽ không dễ dàng tha thứ cho chính mình.

Thanh Phong đạo trưởng mặc đạo bào, dò xét buổi học sớm một phen, vẫn như trước, tiên phong đạo cốt bình thường, vẻ mặt bình tĩnh, không có gì dị thường, lúc này Vi Vân mới thoáng yên tâm.

Sau khi học sáng, Vi Vân mang lễ vật đưa đến hậu điện, trước mặt đụng phải Thanh Phong đạo trưởng, vội vàng dâng lễ vật lên, nói: "Đây là một chút tâm ý đệ tử hôm qua từ trong thành mang về, mong rằng sư phụ không nên ghét bỏ, bức tranh chữ này là cho sư phụ, son là của sư nương."

Thanh Phong đạo trưởng mỉm cười tiếp nhận, gật đầu nói: "Trong số những đệ tử này, thuộc về Vân Nhi ngươi có hiếu tâm. Thôi được, ta nhận lấy, cũng thay sư nương ngươi cảm ơn ngươi. Đúng rồi, ngươi nhập môn đã được hơn bốn tháng, tiến triển tu luyện như thế nào rồi?"

Vi Vân thành thật nói: "Còn lại tất cả, chỉ là Luyện Khí chưa tăng lên bao giờ."

Thanh Phong đạo trưởng vỗ vỗ bờ vai của hắn: "Việc này không cấp bách được, người nào cũng chậm rãi mài giũa ra, nhớ kỹ, kiên trì không ngừng, công đến tự nhiên sẽ thành."

"Đa tạ sư phụ khích lệ, đệ tử kia đi làm việc!"

"Đi đi." Thanh Phong đạo trưởng xua xua tay.

Vi Vân đi vào tiền điện, cùng các sư huynh quét dọn bụi bặm trong đại điện, nghênh đón năm mới đến.

Buổi chiều trở lại chỗ ngồi của mình, trong lòng Vi Vân không khỏi hiện lên cảnh sư phụ sư nương vui vẻ tối hôm qua, càng nghĩ càng không thể tự kiềm chế, mới khiến mình tỉnh táo một chút, lại bắt đầu miên man suy nghĩ.

Hắn hít sâu một hơi, hai chân không nghe lời di chuyển về phía hậu viên, đã rất lâu rồi hắn không đến hậu viên.

Vi Vân đi tới hậu viên, chỉ thấy một cái bóng dáng xinh đẹp tuyệt trần đứng dưới mái hiên, đôi mắt nàng sáng ngời, khóe miệng mỉm cười, nhìn tuyết bay đầy trời, duỗi ra một bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn, tiếp được những bông tuyết từ không trung rơi xuống, những bông tuyết từ kẽ hở giữa ngón tay rơi xuống đất, rơi trên mặt đất, hóa thành nước đọng.

Sư nương bên dưới Phi Tuyết diễm lệ xuất trần như thế khiến Vi Vân không khỏi ngây người.

"Là Vân Nhi sao?"

Ngay lúc Vi Vân đang ngẩn ngơ thì Thủy Hồng Dao nhìn quanh, cười nhẹ nói: "Vân Nhi, ngươi đứng đó làm cái gì vậy?"

"A, sư nương, con..." Vi Vân muốn nói lại thôi, hắn không biết nói cái gì cho phải, nói mình nhớ nàng sao? Đây là điều tuyệt đối không thể.

"Vân Nhi, lại đây, sư nương có chút mệt rồi, dìu con đi nghỉ ngơi." Thủy Hồng Dao vươn cánh tay trắng nõn về phía Vi Vân.

Vi Vân vội vàng đi tới, e sợ bản thân không đủ ân cần, hắn đặt tay ngọc của Thủy Hồng Dao lên vai, đỡ thân thể mềm mại của nàng tiến vào trong điện. Thủy Hồng Dao ngồi trên một chiếc ghế gỗ đỏ, để Vi Vân xoa bóp vai nàng.

Vi Vân đang nắm lấy vai của sư nương xinh đẹp, nghe thấy mùi thơm của nàng, không khỏi trở nên kích động. Đây là lần đầu tiên hắn tiếp xúc với da thịt của vị sư nương này, thật sự trơn bóng vô

cùng, tuyệt không thể tả, trong đầu hắn lại hiện lên hình ảnh lăn tăn tối hôm qua.

Thủy Hồng Dao có chút mảnh mai, dưới khí chất ôn nhu nhã động lòng người của nàng, nàng có vẻ sinh động lòng người, chẳng qua bằng vào trực giác của mình, nàng cảm thấy bề ngoài tuyệt sắc của sư nương xinh đẹp này ẩn chứa một trái tim quyết không đơn giản., Bởi vì nhất cử nhất động của nàng, cũng thật sự là quá mức cơ trí, hoàn toàn không giống người thường, chính là Thanh Phong đạo trưởng cũng là người tu hành, mặc dù nhìn qua tiên phong đạo cốt, nhưng không có loại khí chất này phát ra từ trong xương cốt mình.

Điều này càng khiến cho Vi Vân lâm vào mê muội, có thể xoa bóp vai vị sư nương xinh đẹp này đối với hắn mà nói là một loại hưởng thụ lớn lao.

Thủy Hồng Dao hỏi Vi Vân vài câu về việc tu hành, Vi Vân đáp lại từng câu từng câu, sau đó, nàng chuyển đề tài, bỗng nhiên nói: "Nói đến cũng kỳ, sáng nay ta đi ra ngoài, phát hiện không biết ai lưu lại một chuỗi dấu chân ở ngoài cửa ta, giống như đêm qua lưu lại, chẳng lẽ đêm qua ai đã tới... Vân nhi, con có biết đêm qua ai tới tìm sư phụ của con không?"

"A...cái này..." Vi Vân bị nàng hỏi như vậy, tim liền đập thình thịch, động tác trên tay cũng ngừng lại.

Thủy Hồng Dao nhíu mày, giọng nói trở nên nghiêm khắc: "Vân nhi, ở trước mặt sư nương, không thể nói dối."

Sư nương nói thế là có ý gì? Vi Vân tâm niệm thay đổi thật nhanh, thầm nghĩ trong lòng, sư nương nói như vậy, tất nhiên đã hoài nghi chính là mình, thậm chí chính mình đêm qua đi hậu điện, thậm chí nhìn thấy tình cảnh giao hoan của hành phòng của bọn họ, nếu tự mình cắn chết phủ định, có ngày nào đó bị vạch trần, sư phụ sư nương nhất định sẽ không tha cho mình được, nếu là thừa nhận... Xem thái độ của sư nương với mình, còn có đường sống để cứu vãn!

Nghĩ tới đây, Vi Vân nhảy lên một cái, quỳ trên mặt đất, cúi đầu nói: "Sư nương, là đệ tử đã từng đi qua, xin sư nương trách phạt!"

Thủy Hồng Dao kỳ thật cũng chỉ là thăm dò, nàng còn lo lắng là những đệ tử khác cố ý rình coi, nếu như vậy thì có chút phiền phức, không ngờ lại là đệ tử nhỏ nhất trước mắt này. Nàng nhẹ nhàng thở ra, ấn tượng của nàng đối với Vi Vân rất tốt, lấy sự thành thục lão luyện của nàng, đâu biết rằng Vi Vân đối với tâm ý của mình, Thủy Hồng Dao cho tới nay đều cố ý treo hắn lên, nàng muốn nhìn thấy thiếu niên thuần tình như con chó con bái ngã dưới váy mình.

Chỉ là Thủy Hồng Dao rất thất vọng, mãi chưa đợi được Vi Vân rơi vào tay, thậm chí còn biến mất một khoảng thời gian, quả thực làm cho nàng có chút thất bại. Không ngờ, thiếu niên này lại nhìn trộm mình, điều này làm cho nàng cười thầm trong lòng, hảo tiểu tử, vẫn là không nhịn được chứ gì.

Thủy Hồng Dao nghiêm mặt nói: "Vân Nhi, ngươi không ngoan nha, vì sao phải rình trộm sư nương?"

Vi Vân vội vàng nói: "Hồi bẩm sư nương, đêm qua đệ tử về muộn, định giao hàng mấy năm cho sư nương, ai mà ngờ... đều trách đệ tử nhất thời hồ đồ! Xin sư nương trách phạt đệ tử."

"Ngươi đã nhìn thấy cái gì rồi?"

"Đệ tử, đệ tử nhìn thấy... nhìn thấy.."

"Mau nói."

"Đệ tử thấy sư phụ và sư nương ở đây, đang... làm chuyện đó!"

Quả nhiên đều bị hắn nhìn thấy, Thủy Hồng Dao nheo mắt lại, thản nhiên nói: "Vân Nhi, ngươi xem ngươi có giống một con chó không? Một con chó thích tè ra quần không."

Vi Vân vừa nghe, nhất thời đại kinh thất sắc: "Cái này... Đệ tử sao dám nói bừa như thế!" Trong lòng hắn cuồng loạn kêu lên, chẳng lẽ sư phụ đã biết chuyện này sao, nếu quả thật như thế, chính mình sợ rằng cái mạng nhỏ khó giữ, bị người ta nhìn thấy bí mật âm thầm nhất của mình, diệt khẩu là rất có khả năng.

Thủy Hồng Dao như nhìn thấu tâm tư của hắn, mỉm cười nói: "Ngươi yên tâm, sư phụ ngươi cũng không biết chuyện này, dấu chân kia đã sớm bị ta xoá đi rồi."

Sư phụ không biết... Vi Vân lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trong lòng lại nói, tại sao sư nương lại nói ra những lời như vậy, chẳng lẽ sư phụ cùng sư phụ cảm tình bất hòa sao, hắn nghĩ tới tối hôm qua trong mắt Thủy Hồng Dao vô ý toát ra một tia không vui.

"Vậy sư nương... Không có ý định trách phạt đệ tử sao?"

Thủy Hồng Dao cười nói: "Tại sao ta phải trách phạt ngươi? Chẳng qua... Sau này nếu ngươi dám không nghe lời sư nương, sư nương sẽ nói chuyện này cho sư phụ ngươi biết. Còn về việc hắn sẽ làm thế nào, vậy sư nương không quản được rồi."

Vi Vân vội nói: "Đệ tử nhất định sẽ nghe lời sư nương!"

Nhìn thấy bộ dạng đáng thương khiến mình sợ tới mức mặt không còn chút máu, Thủy Hồng Dao trong lòng không khỏi vui vẻ, nàng xem như đã ăn chắc thiếu niên này rồi.

"Ừm, đứng lên đi."

"Đa tạ sư nương!"

Vi Vân đứng dậy lau mồ hôi lạnh trên trán, rõ ràng là ngày đông giá rét nhưng trên người hắn đã lấm tấm mồ hôi, thiếu chút nữa hắn đã nhận ra tiền đồ của mình đã đứt gãy, hắn không thể nán lại đây được nữa rồi!

Thủy Hồng Dao nói: "Sư phụ ngươi nên trở về, ngươi về trước đi, sau đó buổi chiều ngày hôm sau tới đây cùng giờ thân cùng sư nương nói chuyện."

"Vâng, sư nương."

Vi Vân mang theo nỗi sợ hãi rời khỏi hậu viên, trên đường đi, hắn một mực suy nghĩ về tâm tư của vị sư nương xinh đẹp này, làm thế nào cũng đoán không ra.

Cho đến giờ phút này hắn mới xác định, vị sư nương xinh đẹp này quả thật không đơn giản, mang đến cho hắn cảm giác còn đáng sợ hơn cả sư phụ. Sư phụ Thanh Phong đạo trưởng là vẻ ngoài mạnh trong yếu, dao mỏ đậu đậu tâm, mà sư nương lại bề ngoài ôn nhu, nhưng tâm lại như vực biển, người thường căn bản nhìn không thấu, loại người này là đáng sợ nhất, dám đùa bỡn người khác cũng không biết.

Tuy vậy, Vi Vân vẫn vì thế mà mê luyến, bất luận là khí chất hay là sư nương, đều là nữ tử hiếm thấy trên thế gian này. Vi Vân không ngừng nói với bản thân ngàn vạn lần đừng trêu chọc vị sư nương này, nhưng trong lòng lại đang chờ mong được gặp lại nàng một lần nữa.

Trở lại ốc xá, Vi Vân tự nói với bản thân: "Không phải chỉ là một con đàn bà thôi sao, tiểu gia tử Vi Vân đường đường nam tử hán, sợ nàng làm cái gì?

5

Chương bốn thứ dụ hoặc.

Những ngày kế tiếp, Vi Vân mỗi buổi chiều đều ở hậu viên bồi tiếp Thủy Hồng Dao hai canh giờ, xoa vai, đấm lưng, bóp chân, cẩn thận từng li từng tí hầu hạ sư nương, đồng thời trên tu hành cũng khiến vị sư nương này có không ít điều kiện.

Vi Vân phát hiện vị sư nương xinh đẹp này chẳng những tướng mạo tuyệt sắc, khí chất thoát tục, còn có được tri thức tu hành cực kỳ uyên bác, mỗi một câu thuận miệng đều tinh thâm hơn nhiều so với sở học mà sư phụ của Thanh Phong đạo trưởng dạy. Vi Vân được lợi không ít, tuy rằng luyện khí chưa có bao nhiêu tiến bộ, nhưng tri thức và kinh nghiệm tu hành nắm giữ lại càng thêm phong phú.

Điều này cũng khiến Vi Vân nghi hoặc, rốt cuộc sư nương đến từ đâu?

Lại là một buổi chiều, mùa đông tuyết đã tan, thời tiết ấm dần, khí tức mùa xuân phiêu đãng trong đạo quan.

Vi Vân đang luống cuống tay chân cho Thủy Hồng Dao, ngồi xổm trước mặt nàng Tâm Viên Ý mã, váy la màu hồng ngắn trong gang tấc, mang đến từng làn hương thơm.

Thủy Hồng Dao híp đôi mắt đẹp nhìn thiếu niên cường tráng trước mắt, thầm nghĩ mặc dù thể trạng và tinh lực người này không tệ, nhưng vẫn phải nuôi dưỡng một thời gian, để tránh đến lúc đó hai ba lần liền không chịu nổi, nghĩ đến đây, nàng đã đưa ra quyết định.

Nói với Vi Vân: "Vân Nhi, ngươi tiến độ luyện khí quá chậm, ngày nào đó gặp phải hung hiểm, tự vệ cũng khó, như vậy đi, sư nương dạy ngươi một bộ tâm pháp tinh thâm nhất, có thể tăng tốc độ tu luyện nhanh hơn, ngươi phải nhớ kỹ đấy."

Còn có chuyện tốt thế này? Chẳng lẽ là sư nương thấy mình cần cù như vậy, cảm động?

Vi Vân vui mừng: "Đệ tử nhất định ghi nhớ chăm chỉ tu luyện!"

Thủy Hồng Dao bắt đầu niệm tụng: "Đế xuất từ phương đông, hoảng sợ như mặt trời, chiếu tám hướng tinh hà... Nhớ chưa?" Liên tục tụng niệm mấy lần.

"Nhớ cho kỹ." Khẩu quyết chỉ ba trăm chữ cũng không dài, Vi Vân nhanh chóng ghi nhớ, rồi đọc lại mấy lần, xác định không có gì sai sót mới trả lời.

Thủy Hồng Dao gật đầu: "Ngươi luyện cho ta nhìn xem."

Vi Vân liền dựa theo khẩu quyết thuật lại, đối với mặt trời đầu xuân ấm áp, hai tay hư trảo, từng tia từng sợi tinh hoa mặt trời liền rơi vào trên người gã, sau một lát, trên người gã như khoác lên một tầng áo gấm màu vàng, hết sức rực rỡ, Vi Vân căn cứ vào tâm pháp thuật lại, há mồm nuốt những thái dương tinh hoa này vào trong miệng.

Chỉ một thoáng, Vi Vân phát hiện trong cơ thể mình giống như bị lửa thiêu, nóng vô cùng, cơ hồ muốn nướng chín cả người hắn, càng ngày càng khó chịu, hắn vội vàng thu công.

Vi Vân lau mồ hôi lạnh, hoảng sợ nói: "Sư nương, môn công pháp này... thật kì quái".

"A." Thủy Hồng Dao mỉm cười, môi anh đào khẽ nhúc nhích: "Không có gì kỳ quái, công pháp cao thâm chính là như vậy."

"A..." Vi Vân ngạc nhiên nghi ngờ.

Hắn tự nhiên không ngờ Thủy Hồng Dao muốn nuôi hắn béo một chút, cũng may lúc "ăn thịt" kiếm được nhiều lợi ích hơn.

"Tóm lại ngươi phải kiên trì, không thể lười biếng. Đến, xoa chân cho sư nương." Thủy Hồng Dao ngồi trên ghế, vươn một cái chân thon dài, giấu dưới váy La, còn có quần trắng được bọc lại. Quần áo này tính chất rất tốt, vừa nhìn đã biết là mua từ Âm Nguyệt Hoàng triều ngoài vạn dặm vào.

Vi Vân ngồi xổm trước người nàng, cởi giày thêu thêu của nàng ra, hai tay nắm chặt một cái chân trắng noãn của nàng, nhẹ nhàng nắm lại, bàn chân mềm mại ôn nhuận, mùi chân nhàn nhạt xông vào mũi.

Vi Vân hít sâu một hơi, vừa rồi đã quét sạch những nghi ngờ vừa rồi, hưởng thụ cảm giác chân non nớt của vị sư nương xinh đẹp kia.

Thủy Hồng Dao vừa hưởng thụ sự hầu hạ của thiếu niên, vừa tính toán, rất nhanh lão nhân kia sẽ luyện thành Quy Nguyên Đan, đến lúc đó nguyên khí của mình liền có thể khôi phục, khi đó không cần phải ở lại cái địa phương rách nát này nữa, sau khi khôi phục thuận tiện đem tinh nguyên của thiếu niên này hút sạch, thực lực có thể nâng cao một bậc... Nghĩ tới đây, trên mặt Thủy Hồng Dao lộ ra vẻ coi thường.

Vi Vân đang đắm chìm trong việc vân vân xoa chân mỹ mãn sư nương.

"Ồ... Vân Nhi." Trái tim mềm mại của Thủy Hồng Dao trên ghế rung động, bỗng nhiên nói: "Cái cổ của ta hơi chua, ngươi giúp sư nương xoa đi." Trước tiên nàng phải cho thiếu niên một chút ngon ngọt, để hắn bị lạc trong đó.

Vi Vân nghe vậy liền đứng dậy đi ra sau lưng Thủy Hồng Dao, hai tay nhẹ nhàng đặt lên cái cổ trắng nõn thon thả kia, mềm mại như tơ lụa, Vi Vân xoa bóp vài cái, cảm nhận được cái cổ thiên nga của sư nương, hạ thể không tự chủ được mà cong lên.

Thủy Hồng Dao hơi híp mắt, nói: "Ừm... phía dưới một chút, bên dưới nữa... Chính là chỗ đó..."

Tay Vi Vân dựa theo chỉ dẫn của sư nương mà di động xuống dưới, trải qua hai bên xương qua bộ ngực đầy đặn của Thủy Hồng Dao, nhẹ nhàng xoa bóp. Mặc dù bộ ngực to của sư nương xinh đẹp gần trong gang tấc, nhưng Vi Vân chỉ dám đứng gần hai vú con của nàng, không dám tới gần khu vực thịt ngà, sợ làm cho sư nương mất hứng nên bị nàng trừng trị.

Dù vậy, Vi Vân vẫn cảm thấy vô cùng sung sướng. Đây không phải là người phụ nữ bình thường, mà là một vị sư nương xinh đẹp tuyệt trần... Hô hấp của hắn không khỏi trở nên vẩn đục, hơi thở phì phò sau gáy Thủy Hồng Dao.

Thủy Hồng Dao cảm thấy cổ ấm áp, ngứa ngáy, nhất là trên người Vi Vân lộ ra một cỗ dương khí nam tử, điều này làm cho trong lòng nàng nhộn nhạo lên từng tia gợn sóng.

Nàng gặp nam tử nhiều không thể đếm xuể, nhất là thích loại thiếu niên thuần tình này, mỗi lần gặp được đều phải trêu đùa một phen. Từ lúc thụ thương tới nay, nàng còn chưa gặp được loại thiếu niên như Vi Vân, có thể nói là hạn hán lâu ngày gặp mưa, lại làm cho nàng nổi lên ý nghĩ dâm đãng.

Hai tay Vi Vân xoay vòng xung quanh bộ ngực của sư nương mỹ diễm, đầu ngón tay và thịt non đụng vào nhau, rơi vào trong đó, lại bắn ngược trở về, lại cảm thấy trên người sư nương xinh đẹp bốc hơi nóng, mặc dù đã xuân, nhưng trước mắt thời tiết còn có chút rét lạnh, hơi nóng này làm cho Vi Vân hiểu rõ, sư nương động tình rồi.

"Lại dịch chuyển vị trí, bên trái bên trái... Chính là bên kia..." Thủy Hồng Dao kêu lên một tiếng yêu kiều.

Hóa ra Vi Vân căn cứ vào chỉ điểm của nàng, hai tay đi tới giữa bộ ngực nàng, bao bọc lấy đôi ngực đầy đặn của con cáo kia, đầu ngón tay vừa vặn chạm vào sữa, điều này khiến cả người sư nương xinh đẹp tê dại.

Sư nương xinh đẹp lại bảo mình sờ sữa cho nàng!

Tâm thần của Vi Vân không ngừng dao động, không thể nào chính mình, thậm chí trong lúc nhất thời không thể nào tin sự thật trước mắt. Tâm tư của vị sư nương này thay đổi quá nhiều, thật sự khiến người ta không thể nhìn thấu.

Vi Vân cả gan xoa bóp, hai tay che bộ ngực to tròn đầy đặn của sư nương, vuốt qua xoa lại, bộ ngực của sư nương mềm mại trơn trượt, lại có tính đàn hồi kinh người, lúc ép xuống rất nhẹ nhàng, hai tay hầu như có thể lún vào trong thịt ngà, chỉ hơi buông lỏng tay, thịt sữa lập tức bắn ngược trở lại, khôi phục nguyên trạng.

Cứ như thế vừa xoa bóp, một người mị nhãn mê ly, hai người đang muốn hỏa thiêu thân chợt nghe tiếng bước chân truyền đến, thân hình Vi Vân Hổ chấn động, lập tức ngây dại, Thủy Hồng Dao thì không nhanh không chậm đứng dậy.

Thanh Phong đạo trưởng sải bước đi vào hậu viên, giương mắt nhìn Thủy Hồng Dao một cước đạp bay Vi Vân, hai ngón tay chống nạnh chỉ vào hắn, quát: "Bảo ngươi vào trong thành mua bánh gạo cho ta, ngươi lại mua hết cho ta đồ mỡ như vậy, chẳng lẽ không biết ta không được ăn đồ vật thượng hỏa này sao? Có phải ngươi muốn hại chết ta hay không?"

"Sư nương, ta sai rồi, ta đi mua gạo cao." Vi Vân sợ đến mức không còn chút máu, đứng dậy nói.

"Đây là có chuyện gì?" Thanh Phong đạo trưởng vào cửa hỏi: "Vân Nhi, sao ngươi lại ở đây?"

Hắn luôn cấm đệ tử tiến vào hậu viên hắn, tiểu đệ này lại dám đến nơi này, lại để cho trong lòng hắn nổi lên lửa giận vô danh, đối với hắn, Thủy Hồng Dao chính là cấm tu của hắn, ai cũng không thể động vào, cho dù là nhìn cũng không muốn để cho người ngoài nhìn.

Không đợi Vi Vân lên tiếng, Thủy Hồng Dao đã như một người phụ nữ té xỉu, nói: "Ngươi nhìn đệ tử của ngươi kìa, làm việc không vững chắc như vậy, không bằng ta đuổi hắn khỏi cửa là được."

Thanh Phong đạo trưởng hỏi thăm vài câu, Vi Vân đều trả lời từng người.

Thanh Phong đạo trưởng nghe hai người bọn họ bịa chuyện, bèn nói: "Tiểu thập nhị, ngươi ra ngoài trước đi."

"Vâng, sư phụ." Vi Vân vội vàng rời đi, vừa đi vừa thầm nghĩ, sư nương thật là một nhân tinh.

Chờ hắn đi rồi, Thanh Phong đạo trưởng nói: "Tiểu thập nhị nhân phẩm vẫn được, mặc dù không có thiên phú tu luyện gì, ngươi cũng đừng để trong lòng."

"Hừ." Thủy Hồng Dao vẫn không vui.

"Tâm can của ta, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ta có thể luyện thành Quy Nguyên Đan đêm nay, đến lúc đó ngươi nhất định có thể khôi phục thương thế."

"Chỉ mong là như thế."

Thanh Phong đạo trưởng lại đáng thương nói: "Ta... ta muốn uống..."

"Ngươi... Thật sự là lão không thẹn."

"Đáng thương cho ta đi..."

Thanh Phong đạo trưởng nằm dưới đất, Thủy Hồng Dao vén váy lên, ngồi xổm xuống...

Vi Vân hữu kinh vô hiểm trở lại tinh xá, hắn trước tiên vào thành mua gạo bánh, lại mang đến cho sư nương một phần lễ vật khác, dự định cách ngày đưa tặng cho nàng. Đối với sư nương, hắn có tình thương lại sợ, đối với sư phụ, hắn vừa hận vừa sợ. Vừa nghĩ tới hình ảnh sư nương ngồi chồm hỗm trên mặt hắn, Vi Vân không phải là tư vị tốt gì.

Đêm đó, Thanh Phong đạo trưởng ở tĩnh thất luyện đan, Thủy Hồng Dao thì ở trong phòng chờ.

Nàng thập phần khẩn cấp hy vọng luyện đan thành công, nếu còn không thành công, nàng cũng phải lấy thân thể nguyên khí đại thương rời khỏi, bởi vì có chuyện quan trọng đang chờ nàng đi làm. Lúc trước trốn được một mạng, cũng coi như vận khí, có thể được lão đạo này trợ giúp., Còn là luyện đan chữa thương cho nàng, mặc dù chỉ là một đệ tử bình thường của Dược Vương Tông, nhưng lão nhân này thiên phú luyện đan lại cực cao, cho dù là đệ tử nội môn của Dược Vương Tông, đại bộ phận cũng không bằng hắn. Bởi vậy, lão nhân này là nơi nàng hi vọng khôi phục.

Dược Vương tông là một trong tam giáo thất tông đương đại, am hiểu nhất là chữa thương, vết thương mà nàng phải chịu rất nặng, cũng chỉ có linh đan diệu dược của Dược Vương tông mới có thể giúp nàng khôi phục.

Chờ đến nửa đêm, rốt cuộc nghe thấy một tiếng du dương diệu âm truyền đến, toàn bộ người trong Huyền Hồ Quan đều có thể nghe được.

Thanh Phong đạo trưởng cười ha ha, tay nâng một cái bình ngọc nhỏ tiến vào trong phòng, nói với Thủy Hồng Dao: "Ta cuối cùng cũng luyện thành rồi, luyện xong rồi!"

"Nhanh, mau cho ta nhìn xem!" Đôi mắt xinh đẹp của Thủy Hồng Dao tỏa sáng, đứng dậy đón chào, một bàn tay trắng nõn duỗi ra.

Thanh Phong đạo trưởng sắc mặt tái nhợt đưa bình ngọc cho nàng, xoa xoa mồ hôi trên trán, nói: "Nhờ mấy đồng tiền phù mà Vi Tiếu đưa kia, kịp thời bổ sung chân nguyên cho ta, nếu không thật sự chịu không nổi!"

Dùng vô số dược liệu trân quý, cộng thêm ba đồng tiền phù kia, Thanh Phong đạo trưởng mới luyện chế ra một viên linh đan diệu dược xếp hạng trước Dược Vương tông - Quy Nguyên Đan.

Trong lòng hắn có chút tự hào, Quy Nguyên Đan rất khó luyện chế, phóng tầm mắt ra toàn bộ Dược Vương Tông, có thể nắm chắc tuyệt đối luyện chế thành công cũng không nhiều, một ngoại môn đệ tử như hắn lại có thể thành công —— cho dù thất bại vô số lần, chỉ bằng điểm này, hắn đã đủ đặc cách trở thành đệ tử nội môn Dược Vương Tông rồi.

Chỉ cần một viên Quy Nguyên Đan là có thể phục sinh một phàm nhân vừa chết, cũng có thể khôi phục trọng thương cho tu hành giả, công hiệu cực tốt, là linh đan diệu dược chân chính.

Thanh Phong đạo trưởng định luyện chế ra một viên nữa để chữa khỏi bệnh kín của hắn, khi đó hắn định thỉnh cầu Dược Vương tông đề bạt hắn vào nội môn, sau này tiến quân vào Tiên đạo cũng không phải là không thể!

Thủy Hồng Dao từ trong bình ngọc nhỏ đổ ra một viên đan dược ngân quang nhàn nhạt rơi vào lòng bàn tay, hương thơm tỏa ra bốn phía. Nàng mừng rỡ không thôi, đây chính là Quy Nguyên đan chính tông của Dược Vương tông. Tuy rằng so sánh với Quy Nguyên đan mà nàng đã từng gặp qua nhưng dược lực ẩn chứa trong đó đã đủ trị hết thương thế của nàng.

Thủy Hồng Dao không nói hai lời, há miệng nuốt viên Quy Nguyên Đan này, sau đó khoanh chân tĩnh tọa.

Thật lâu sau, Thủy Hồng Dao chậm rãi mở mắt, hai con ngươi giá lạnh, bắn ra một vệt kim quang. Điều này làm cho Thanh Phong đạo trưởng vẫn luôn thủ hộ bên cạnh chấn động, có chút há hốc mồm, tựa hồ là lần đầu tiên nhận ra nàng.

"Tâm can của ta, thương thế của ngươi đều đã khỏi?"

Đôi mắt Thủy Hồng Dao khôi phục lại vẻ ôn nhu thường ngày, cười nói: "Đan dược này quả nhiên thần kỳ, ta xong rồi, đa tạ."

"Tâm can, ngươi vừa rồi... Con mắt..."

"A, có lẽ là do dược lực Quy Nguyên Đan gây nên."

"Thì ra là thế."

Thanh Phong đạo trưởng nghĩ thầm cũng đúng, vợ nhà mình còn chưa rõ sao, căn bản không có tu vi gì, làm sao có thể tu thành thuật Kim Đồng cực cao cảnh giới kia? Tất nhiên là do dược lực Quy Nguyên Đan gây nên.

Thanh Phong đạo trưởng lại nói: "Mấy ngày nay thành chủ Phong Vật thành truyền tin, nói trong thành có yêu nghiệt gây họa, tựa hồ số lượng không ít, nhất định là ổ chuột yêu của Đại Đông Sơn kia quấy phá, ngày mai ta sẽ dẫn chúng đệ tử đi trong thành bắt yêu, tâm can ngươi ở đạo quan tĩnh dưỡng cho tốt, chờ ta trở về."

Thủy Hồng Dao cau mày nói: "Một mình ta mà nói thì hơi sợ."

"Không sao, ta để Tiểu thập nhị ở lại. Tu vi của nó không cao, vừa vặn chạy chân cho ngươi. Ngươi muốn ăn gì thì cứ gọi nó là được."

"Tiểu thập nhị..." Thủy Hồng Dao thản nhiên nói: "Tiểu tử này tuy tay chân vụng về nhưng cũng khá chịu khó, cũng tốt."

Thanh Phong đạo trưởng chưa từng phát giác, giờ phút này trong mắt Thủy Hồng Dao nổi lên một tia hào quang khác.

...

Sáng sớm hôm sau, Thanh Phong đạo trưởng cầm phất trần, triệu tập chúng đệ tử đi tới đại điện.

Sau khi mọi người đứng vững, Thanh Phong đạo trưởng tuyên bố: "Những ngày gần đây, Phong Vật thành có yêu nghiệt làm hại dân chúng, Huyền Hồ Quan chúng ta chính là phân phái Dược Vương tông ở đây, gánh vác chức trách thủ hộ Phong Vật thành. Người tu chân như chúng ta, lấy trừ ma vệ đạo, che chở chính nghĩa làm bổn

phận! Các ngươi ngày thường tu luyện và tích lũy, đều sẽ được phát huy vào thời khắc này!"

Đám môn nhân đứng trong đại điện, ai nấy thần sắc nghiêm túc.

Thanh Phong đạo trưởng tiếp tục nói: "Ngoại trừ tiểu thập nhị lưu lại trông coi đạo quán, các đệ tử còn lại đều theo ta vào thành, chém giết yêu nghiệt!"

"Vâng, sư phụ!" Mọi người đều nói.

Mọi người ra khỏi đại điện, trước khi rời đi, Thanh Phong đạo trưởng nói với Vi Vân: "Vân nhi, ngươi ở lại trông coi đạo quán, thuận tiện chăm sóc cho sư nương ngươi, sư nương ngươi tính tình cổ quái, nếu trách mắng ngươi, ngươi chớ để trong lòng."

Mặc dù lần trước bị hắn đụng phải Vi Vân xuất hiện tại hậu viên, nhưng bởi vì Thủy Hồng Dao quát mắng, đã đánh tan nghi ngờ của hắn, hắn không cho rằng Vi Vân sẽ cùng Thủy Hồng Dao phát sinh chuyện gì.

"Sư phụ yên tâm, đệ tử nhất định sẽ chăm sóc tốt đạo quán, chăm sóc tốt cho sư nương." Vi Vân vỗ ngực.

"Rất tốt." Thanh Phong đạo trưởng vui mừng gật đầu, dẫn theo mười một đệ tử nghênh ngang rời đi.

Bọn họ vừa rời đi, Vi Vân lập tức chạy về phía hậu viên, trên tay cầm theo bánh gạo và đã chuẩn bị sẵn lễ vật đưa cho Thủy Hồng Dao.

Trên chiếc xích đu sau vườn, sư nương xinh đẹp mặc một bộ áo đỏ đơn bạc, bên trên lay động qua lại. Đôi mắt nàng như nước, khóe miệng mỉm cười, một đôi chân trần khẽ đung đưa, quần áo bằng lụa trên người đón gió tung bay, đẹp đẽ động lòng người. Tuy thời tiết trong trẻo nhưng Thủy Hồng Dao đã không bị ảnh hưởng chút nào.

Nhìn thấy Vi Vân đến, nàng lập tức nở nụ cười: "Vân Nhi, vì sao vội vàng như vậy?"

Vi Vân vội nói: "Bẩm sư nương, sư phụ bọn họ vào thành hàng yêu rồi, nói là không có ba đến năm ngày không về được, mấy ngày nay sẽ do đệ tử chăm sóc sư nương. Đúng rồi, đây là quà ta mua cho sư nương trong thành."

"Mở ra, để sư nương nhìn xem." Thủy Hồng Dao mỉm cười nói.

Vi Vân mở hộp bánh gạo ra, cầm một khối đưa đến trong miệng Thủy Hồng Dao, Thủy Hồng Dao hé miệng ra ăn, cười nói: "Ồ, rất thơm ngọt. Cái hộp còn lại bao cái gì?"

Vi Vân mở cái hộp gấm tú hoa ra, vật phẩm bên trong chính là hai đôi tất ống, một đen một trắng, nhìn hết sức mới lạ.

"Đây là..." Thủy Hồng Dao hơi kinh ngạc, nàng đã từng gặp qua vật này.

Vi Vân giới thiệu: "Vật này tên là "Ti ti", do tơ tằm ti đen trắng dệt thành, giá cả đắt đỏ, toàn bộ đại lục chỉ có Âm Nguyệt hoàng triều mới sinh ra, vẻn vẹn là một đôi, liền phải tốn hơn mười lượng bạc đây! Nữ tử có thể mặc vật này, không phú cũng quý, ta đặc biệt nhờ quan hệ phụ thân cấp cho sư nương hai cặp, sư nương mặc vào, nhất định là cực đẹp."

Dược liệu của Đại Minh vương triều, y thuật cực kỳ phát triển, nhưng ở phương diện chế tác ti chất lại không giống như Âm Nguyệt hoàng triều, một trong thập đại quốc gia của đại lục. Âm Nguyệt hoàng triều nữ nhiều nam ít, âm thịnh dương suy, bách tính của quốc gia này đều thập phần yêu mỹ, theo đuổi cực hạn, thao nghiệp, quần áo và trang sức đều phát triển, hàng năm đều có những bộ quần áo mới lạ xuất hiện.

"Ồ?" Thủy Hồng Dao mắt mang xuân ý, nở nụ cười, "Hai sáo quả thực rất đẹp, khó có được Vân Nhi có lòng, còn chưa mặc vào giúp

sư nương."

Vi Vân vội mở một đôi ra, ngồi xổm trước giá đu dây, nắm lấy chân non của Thủy Hồng Dao, mặc vào đôi giày màu đen, kéo thẳng lên đùi, vị trí gần gốc. Trong quá trình xuyên qua, Vi Vân cũng cảm nhận được một cái chân thon dài mềm mại của sư nương.

Có đôi tuần màu đen này nâng lên, đôi đùi đẹp đẽ của Thủy Hồng Dao càng thêm thon dài, nàng vuốt ve hai chân của mình, cảm giác trơn trượt truyền khắp toàn thân.

Sau khi thưởng thức một phen, Thủy Hồng Dao liền hỏi: "Vân Nhi, ngươi tu luyện Nhật Thôn Đại Pháp như thế nào?"

"A, cái này..." Vi Vân tâm niệm thay đổi thật nhanh, hắn tuy có tu luyện công pháp Thủy Hồng Dao truyền lại, nhưng vừa luyện liền cả người nóng hổi, từng luồng khí lưu như ngọn lửa tán loạn trong cơ thể, khó chịu đến cực điểm, hắn làm sao luyện được. Vi Vân cũng không ngốc nghếch đến mức đó., Bản năng cảm giác được sư nương không có hảo tâm, nhất định có mục đích nào đó không cho ai biết, bởi vậy gác lại một bên, chẳng qua là cần tu Dưỡng Khí Quyết, không biết có phải bị Thôn Nhật Đại Pháp ảnh hưởng, ngược lại cho hắn tu luyện ra chân khí, đã đả thông hai ba huyệt khiếu.

Vi Vân vội nói: "Đệ tử vẫn luôn cần cù, chẳng qua đệ tử tư chất ngu dốt, cũng không tiến triển nhiều..."

"Ồ?" Thủy Hồng Dao đưa tay lên Vi Vân mạch môn xem xét một phen, gật đầu nói: "Cũng được, nể mặt ngươi nghe lời như vậy, Vân nhi... Ngươi muốn phần thưởng gì?"

Vi Vân Minh nuốt một ngụm nước miếng, ánh mắt nóng bỏng nói: "Vân Nhi không cần phần thưởng gì cả, chỉ cần có thể luôn bên cạnh sư nương, nguyện vọng đã đủ rồi."

Hai mắt Thủy Hồng Dao như nước, nhìn thẳng vào ánh mắt nóng bỏng kia, mị hoặc nói: "Sư phụ ngươi muốn bọn hắn năm ba ngày

mới có thể trở về, ba năm ngày này... Chúng ta phải làm gì đó tốt hơn?" Nói như vậy, hai mắt tràn ngập hơi nước mông lung, quyến rũ mà câu hồn.

Mặc dù ám chỉ này rất rõ ràng, nhưng Vi Vân cũng gan to bằng trời, lồng ngực ưỡn cao nói: "Đệ tử, đệ tử muốn cho sư nương vui vẻ, để sư nương lên trời."

"Ngươi muốn làm sao để cho sư nương vui vẻ?"

"Giống như đêm đó sư phụ đối xử với sư nương."

Thủy Hồng Dao xoạt một tiếng, cười nói: "Sư phụ ngươi cũng không thể để người ta vui vẻ đâu."

"Nhưng đệ tử có thể."

"Không sợ chết sao?"

"Chết dưới váy của sư nương, đệ tử cam tâm tình nguyện." Vi Vân sớm đã bị hắn mê hoặc đến thần hồn điên đảo, nói ra lời này cũng không phải nhất thời xúc động, có cơ hội bày ra trước mặt như thế, sao có thể không quý trọng? Lúc này hắn sớm đem sư phụ vất qua một lần sau đầu! Chỉ cần có thể cùng sư nương xuân đạo một lần, dù thật sự bị đánh, cũng đáng giá!

Thủy Hồng Dao cười khúc khích: "Vậy ngươi còn chờ cái gì?"

Được thánh chỉ dụ bình thường, Vi Vân nhất thời không chờ đợi được, một tay ôm lấy Thủy Hồng Dao thiên kiều bá mị. Thân thể xinh đẹp sư nương mềm mại như không xương, mùi thơm mê người đập vào mặt. Trong lòng Vi Vân nhảy lên kịch liệt, mỹ nhân trong lòng, hắn rốt cục được như nguyện! Mấy ngày nay bận rộn việc đều đáng giá!

Thủy Hồng Dao mặc kệ hắn ôm lấy mình, khiến môi hắn không ngừng hôn lên người mình, thời khắc này nàng một tay đào tạo, đã

sớm lên kế hoạch rồi.

Thủy Hồng Dao dự định dùng bí thuật độc môn ngắt lấy hết tinh hoa nguyên dương của hắn, sau đó rời khỏi nơi này, đi làm chuyện nàng cần làm.

Bây giờ trong cả tòa đạo quan chỉ còn lại hai người Vi Vân và Thủy Hồng Dao, một nam một nữ, ở đây là thiên địa của bọn họ!

6

cạm bẫy màu đào thứ năm...

Phủ thành chủ Phong Vật thành.

Cửa ra vào có binh tướng cầm tay, Thanh Phong đạo trưởng thống lĩnh đệ tử Trương Chí Bình từ bên trong đi ra, đi về hướng thành đông. Căn cứ tin tức mà thành chủ cung cấp, cùng với tin tức mà hắn quan sát, trong thành có ít nhất hơn mười chỗ dân trạch cổ quái, muốn diệt hết những yêu nghiệt này, không có thời gian bảy tám ngày, chỉ sợ không có khả năng, thậm chí... Nếu kinh động con Thử Vương ở Đông Sơn kia, chính hắn cũng không địch nổi, chỉ có hướng về Dược Vương tông báo tin cầu cứu.

Lại nói tiếp, kỳ hạn ba năm đã đến, không bao lâu nữa, Dược Vương Tông sẽ phái người đến Huyền Hồ quan.

Giờ phút này, tại vườn sau Huyền Hồ quan, hoa cỏ nơi đây đã sinh ra chồi non, từng sợi gió xuân quất vào mặt.

Từng kiện quần áo từ trên người Vi Vân và Thủy Hồng Dao rớt xuống, trên người Thủy Hồng Dao chỉ còn lại một cái yếm đỏ đẹp đẽ cùng một đôi vớ màu đen, Vi Vân càng không đến một tấc, một cây côn thịt lớn thô to so với người bình thường càng thêm thô to như vậy đứng thẳng.

Hai người sớm ôm nhau, môi lưỡi quấn lấy nhau, thở dốc. Vi Vân hút lấy môi anh đào của sư nương xinh đẹp, thò đầu vào trong miệng nàng. Cái lưỡi mềm mại của Thủy Hồng Dao lập tức nghênh đón, hai người líu lưỡi lẫn vào nhau, hút lấy nước bọt trong miệng đối phương. Thực tế Thủy Hồng Dao rất linh hoạt, mềm mại ngon miệng, Vi Vân kích động một hồi, tham lam mút mút, cất tiếng thơm nức mũi.

Hai tay Vi Vân vuốt ve bộ ngực to tròn trắng muốt của sư nương, dưới bụng đầy đặn, cuối cùng nắm lấy đôi ngực to tròn đầy đặn trắng

như tuyết bóp mạnh lên!

"A..." Thủy Hồng Dao kêu lên một tiếng duyên dáng, nàng cảm thấy nhũ của mình truyền đến một hồi kích thích, thì ra Vi Vân đang dùng ngón tay đẩy nhanh phía trên, khoái cảm khó tả lập tức truyền khắp toàn thân. Đôi môi anh đào của nàng khẽ mấp máy, nàng thở hổn hển vài cái rồi nói: "Vân Nhi... Sợi ngực của sư nương có ngon không?"

"Rất vui!" Vi Vân nào có thời gian cùng nàng thảo luận vấn đề này, dọc theo cổ trắng nõn của nàng một đường hôn xuống, rất nhanh đi tới phía trên bộ ngực đầy đặn của nàng, há miệng ngậm lấy miếng sữa trắng như tuyết nhẹ nhàng mút một cái, thỉnh thoảng dùng răng khẽ cắn một cái, lưu lại từng vệt đỏ, lại dùng đầu lưỡi nhanh chóng liếm cặp mai hồng kia của nàng, liếm liếm một cái khác, vô cùng si mê.

Miệng đầy mùi sữa, trong lòng Vi Vân kích thích từng cơn, trông mà thèm cả bộ ngực to của sư nương mấy tháng, hôm nay rốt cuộc cũng thành công rồi!

Từng trận gió mát thổi nhẹ qua lại phía sau vườn, hoa cỏ lay động qua lại, tựa hồ đang reo hò cổ vũ cho đôi nam nữ trên khung bàn xích đu.

Thủy Hồng Dao ném cái yếm đỏ của mình qua một bên, ấn đầu thiếu niên trước ngực mình xuống, đầu thiếu niên không ngừng di động, môi lưỡi giao nhau, lưu lại trên thân thể mềm mại của nàng từng vệt ướt át., Một mực di động đến trên mông nàng, Vi Vân đem đầu chôn ở trên cái mông cao ngất của sư nương xinh đẹp, cái miệng điên cuồng liếm láp thịt mềm cái mông, cả khuôn mặt hắn cũng cơ hồ lâm vào trong cái mông non trắng nõn nõn nõn nõn nà của sư nương, như thế chỉ chốc lát sau..., Mới lưu luyến không rời mà đi lên phía trên đùi của sư nương, tiếp tục cọ vào đầu lưỡi, cửa vào là đôi đùi đẹp mềm mại nõn nà, Vi Vân ôm hai đùi của sư nương xinh đẹp say

mê thưởng thức, giờ phút này, chính là món ăn mỹ vị đẹp nhất trên đời Vi Vân, cũng chỉ đến thế này mà thôi.

Ánh nắng tươi đẹp rơi trên thân hai người, trên nhánh cây thỉnh thoảng truyền đến từng tiếng chim kêu.

Thủy Hồng Dao bỗng nhiên kêu "A" một tiếng duyên, thì ra giờ phút này Vi Vân đã đem một đôi chân thon dài và đôi chân ngọc của nàng thưởng thức mấy lần, miệng đã dí sát vào U cốc thần bí giữa hai chân nàng, u cốc mềm mại bao trùm dưới lớp lông đen là một mảng trắng nõn cùng phấn hồng., Không có chút dấu hiệu biến thành màu đen, hai miếng thịt béo bở đôi môi mềm mại kẹp lấy một khe thịt dài nhỏ, toàn bộ mật huyệt hiện lên hình dáng bánh bao đẹp đẽ, ở giữa vỡ ra một khe hẹp màu đỏ tươi., Khe thịt này dưới sự kích thích của miệng lưỡi Vi Vân tiết ra chất lỏng ồ ồ, Vi Vân ở một bên thưởng thức một bên thầm nghĩ, mật huyệt của sư nương hương vị ngọt ngào, giống như hồ ly tinh vậy, quả nhiên thể chất người tu hành không bình thường, không phải nữ tử phàm tục có thể so sánh.

Lúc này Thủy Hồng Dao cũng cảm thấy mười phần kích thích, hắn ở Huyền Hồ quan ngây người ba năm, dưỡng thương ba năm, mặc dù thường xuyên cùng Thanh Phong đạo trưởng chơi giường, nhưng mỗi lần đều không thể tận hứng. Cho dù ngẫu nhiên cũng có cao trào., Là do công cụ làm ra ngọc xử kia, hoàn toàn không có thỏa mãn tâm lý, ngược lại đang thỏa mãn dục vọng biến thái của lão nhân kia, lúc tiểu cho hắn uống, có thể sinh ra một tia khoái cảm khác loại. Chỉ tiếc lão đầu kia hùng phong bất chấn., Căn bản không cách nào khiến nàng nhấm nháp được hương vị nam nhi chân chính, đây cũng là nguyên nhân vì sao Thủy Hồng Dao sau khi khỏi hẳn chưa từng lập tức rời đi, nàng trừ phải trước rời đi tăng lên tu vi, còn có tung tình cuồng hoan một phen, khao khát tình cảm buồn bực mấy năm nay.

Lúc Vi Vân bắt đầu thưởng thức tiểu huyệt của nàng, Thủy Hồng Dao mới cảm nhận được một vẻ sung sướng chân chính, khoái cảm đã lâu không gặp rốt cuộc cũng đã đến, nàng thoáng cái đã đè nén

được Vi Vân xuống, rồi quay người lại, bản thân nàng cũng nghiêng ngả, đầu dựa vào hạ thể của thiếu niên này, đến khi nhìn thấy Vi Vân đại nhục côn, nàng cảm thấy hơi kinh hãi., Thiếu niên kia bốc hơi nóng đỏ tím đầu rùa cứng rắn không gì sánh được, thịt côn càng vừa thô vừa dài, so với nam tử trung niên còn lớn hơn một phần, toàn bộ như là nấm lớn, kích thước kinh người, trong lòng nàng có chút vui vẻ, há miệng ngậm đầu rùa, liếm nhẹ lưỡi, cẩn thận nhấm nháp.

Hai người tiến hành công việc cấm kỵ trên bãi cỏ, đều toàn lực kích thích những chỗ nhạy cảm nhất trên người đối phương. Đôi môi Vi Vân dán bờ môi nõn nà của sư nương xinh đẹp, đầu lưỡi nhanh chóng lách vào trong huyệt mật của nàng, thỉnh thoảng mút một ngụm nước độc ướt át trong đó., Thủy Hồng Dao cũng mị nhãn như tơ, thở hồng hộc, cái lưỡi đàn mềm mại đầy tiết tấu mà vuốt ve thân cây thô to của Vi Vân, cả cây gậy thịt để lại nước bọt ướt át của nàng, ngay cả trứng cũng chưa từng buông tha.

Bỗng nhiên thân thể mềm mại của Thủy Hồng Dao run lên, cả người cứng đờ bất động, sau đó toàn thân run rẩy, đôi mắt đờ đẫn, miệng gầm gừ: "A... Nha... Nha... Nha nha... A... Nha nha... Nhi tử...đã cắn chết ta rồi... A a a a..."

Hóa ra nàng được Vi Vân liếm môi một cái đến cao trào kinh người, kích thích cả người tê dại, cái mông đầy đặn của nàng hơi nhô cao lên cao rồi lại hạ xuống, thắt lưng liễu cong lên, một dòng sóng lớn từ chỗ sâu trong huyệt mật ngọt béo tốt hơn của nàng phun ra, đều rơi vào miệng Vi Vân. Vi Vân thưởng thức vẻ đẹp đầy quyến rũ của sư nương, cái lưỡi liếm liếm chất lỏng dinh dính trên đó, bỗng nhiên nói: "Sư nương... Ngươi vừa mới gọi ta cái gì?"

Thân thể mềm mại của Thủy Hồng Dao ngã ở một bên, mị nhãn như tơ nở nụ cười, miệng thơm như hương: "Nhi tử ngoan..."

"Sư nương..." Vi Vân cảm thấy kích thích, ôm lấy thân thể mềm mại của Thủy Hồng Dao, như mưa rơi hôn lên khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

"Con ngoan, con gọi ta là gì?" Sư nương xinh đẹp quyến rũ cười nói.

"Mẹ..."

"Ngoan!"

Thủy Hồng Dao nằm ngửa trên cỏ, tách ra một đôi chân đẹp đen thon dài, hai cái chân màu phấn kẹp lấy eo Vi Vân, nói: "Còn không mau lên, dùng đồ chơi lớn của ngươi cho ta ăn no, nếu như chưa no, nương cũng đừng mong ngươi là đứa con ngoan!"

"Mẹ, Vân Nhi nhất định cho người ăn no!"

Trong miệng Vi Vân phun ra bộ ngực to của sư nương xinh đẹp, hai tay nàng đẩy đôi giày đẹp của nàng ra, dưới thân chống đỡ hai bên chân nàng, đầu rùa cọ xát trên hai cặp môi phấn nộn của nàng vài cái, một mảnh ướt át, chỉ thoáng trầm xuống, liền như lầy lội, lún thật sâu vào trong!

Cuối cùng cũng đắc thủ rồi, sư phụ không mang theo được một mật ngọt béo tốt nào, mà lại tự mình xử lý được. Trong lòng Vi Vân dâng lên một cảm giác thoải mái khó nói lên lời!

"Hítzz..." Theo thân côn của sư nương mỹ diễm từng chút một xâm nhập vào mật của nàng, da đầu Vi Vân run lên, cả người đều tê dại. Hắn cảm thấy huyệt nhỏ của sư nương trơn bóng mềm mại, mềm mại mà co dãn, càng tốt hơn là gần như có chút hoạt tính., So với cái huyệt nhỏ của con hồ ly tinh kia càng thêm tuyệt vời, đều là có một lực hút mơ hồ, không cần mình rút đưa, lực hút trong huyệt mật đã bắt đầu nuốt và phun ra thịt côn của mình! Động tiêu hồn bực này, thật có thể làm người ta muốn dừng lại, dục tiên dục tử!

Vi Vân từ nhỏ đã thích võ nghệ, một thân dương cương chi khí không chỗ phóng thích, trong nhà cũng không thiếu kim ngân, liền thường cùng bạn tốt đi dạo hẻm Yên Hoa, cũng không phải là cái gì thiếu niên lỗ mãng, nhưng nữ tử thanh lâu kia như thế nào có thể so được với sư nương xinh đẹp trước mắt, bất luận là hình dạng hay

tướng mạo, đều không thể so sánh được., Khí chất, dáng người, thể chất đều không cùng một trình độ, nhất là độ chuẩn xác và sự linh hoạt của huyệt nhỏ, càng không cách nào so sánh, chính là cô nương hoa khôi của Phong Vật thành, tuy có danh khí tại thân., Đây chính là át chủ bài của tòa thành gần xa vang danh, nhưng so với Thủy Hồng Dao thì kém hơn một chút. Trước đây Vi Vân đã xếp thành một hàng dài hơn một tháng, bỏ ra số tiền lớn mới có thể cùng diễm hồng cô nương xuân đạo một lần, tự xưng là thông sanh khoái sự, nhưng cũng không so được với màn xuân diễn trước mắt với sư nương.

Lỗ thịt Thủy Hồng Dao lúc này tiêu hao một hồi, một thân tu vi của nàng không thấp, lại có bí thuật thải bổ từ trong phòng tu luyện, cũng không phải là bậc chính đạo lương nhân gì, tự xưng là trong phòng khó gặp địch thủ, bình thường tráng niên không phải là tướng của nàng, ai ngờ Vi Vân thiên phú dị bẩm, ai ngờ Vi Vân lại có thiên phú đặc biệt như vậy., Trời sinh có căn khí thô dài, lại còn trẻ tuổi khỏe mạnh, hơn nữa không phải thằng nhóc không hiểu chuyện nam nữ gì, vừa vặn là kỳ phùng địch thủ, trong lúc nhất thời liền dùng mật huyệt hút, một cái dùng gậy thịt đâm vào, va chạm ra tình dục kịch liệt, thân thể va đập bôm bốp không ngừng vang vọng hậu viên.

Miệng Vi Vân ngậm một bộ ngực to xinh đẹp của sư nương, hai tay bắt lấy cặp mông trắng nõn của nàng, mười ngón tay đều lõm vào, còn hạ thể lại điên cuồng hoạt động, thịt côn không ở sâu trong huyệt mật của sư nương xinh đẹp mà rút ra, mỗi lần đều mang theo từng đợt sóng nước biển., Sâu bên trong lỗ thịt của sư nương, đóa hoa kia phát ra từng trận hấp lực, như cối xay hút lấy thân thể của hắn nghênh đón bên trong, mặc kệ Vi Vân tiến sâu đến cỡ nào, hoa tâm luôn có thể lõm sâu về sau, sau đó bắn ngược trở về., Thịt mềm chồi nõn cuốn chặt lấy thân thể thiếu niên, hạt xương lách lách lách cách cùng trận pháp va chạm với xương sườn, kích thích lẫn nhau, khoái cảm khó tả như thủy triều mãnh liệt truyền khắp toàn thân, tứ chi bách hải hai người, tiếng cơ thể va chạm "Bốp bốp bốp" như tiếng nổ, truyền ra chung quanh.

Chỉ trong chốc lát, Vi Vân đã cảm thấy sống lưng đau xót, hắn kêu lên một tiếng đau đớn, một cỗ nồng đậm nhịn không được phun trào ra ngoài, đánh vào sâu trong bắp thịt của sư nương xinh đẹp, sư nương xinh đẹp bị nồng đậm của cái này làm nóng lên, cả người tê dại, từng trận khoái cảm bức bách, nàng "A" thở hổn hển một tiếng, thoải mái rên rỉ.

Vi Vân bắn xong, trong lúc nhất thời nòng nọc không cách nào vận công nữa, thân thể dừng lại, ôm đôi giày đẹp của sư nương xinh đẹp, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve ở phía trên, nói: "Mẹ, Vân Nhi thật sự vô dụng..."

Thủy Hồng Dao đưa tay sờ sờ cơ bắp trên ngực hắn, bỗng nhiên cười rộ lên một tiếng quyến rũ: "Đứa con ngoan, không được rồi! Tiếp nữa, chúng ta làm được... tận hứng mới thôi!" Vừa nói, nàng vừa đè Vi Vân xuống dưới người mình, dùng một huyệt mềm mại trơn bóng bám chặt lấy hắn.

"Sư nương, ngươi..." Vi Vân bỗng nhiên biến sắc, hắn cảm thấy sâu bên trong động thịt Thủy Hồng Dao sinh ra một lực hút mạnh mẽ, so với cái huyệt nhỏ tinh hồ ly lúc trước hút vào càng thêm doạ người, cảm giác liên miên dày đặc làm cho người ta muốn dừng lại., Tuy rằng thân thể mềm mại của Thủy Hồng Dao chưa từng vận động lớn, nhưng ở sâu trong mật huyệt nhúc nhích lại vô cùng đáng sợ, tần suất cao ma sát lấy đầu rùa và gậy thịt của Vi Vân, không có một khe hở nào chiếu cố cho hắn, căn bản là không thể dừng lại.

"Không... A a..." Lúc này Vi Vân quả thực khoái cảm muốn chết. Giải thước vốn nửa mềm lập tức khôi phục sự rắn chắc, rất nhanh đã không chịu nổi khoái cảm mạnh mẽ liên miên bất tuyệt kia, lại bắn ra một luồng trọc anh, dẫn theo dòng lửa nóng trong cơ thể cũng hội tụ lại, thông qua đầu rùa phun ra, tràn vào chỗ sâu huyệt mật của Thủy Hồng Dao, tiến vào trong cơ thể nàng.

Lúc này vẻ mặt của Thủy Hồng Dao đã dâm đãng, thân thể phóng đãng sao có thể quản được sống chết của Vi Vân, nàng đang ngồi

ngay ngắn trên người hắn, cái mông tròn vo nhanh chóng phập phồng, mái tóc bay tán loạn, không gió mà tự động bay lượn xung quanh.

Vi Vân kêu la liên tục, Dương Tinh giống như vỡ đê không ngừng, không bao lâu đã ngất đi, nhưng một cái chùy lớn vẫn thẳng tắp.

Đột nhiên, Thủy Hồng Dao gầm lên một tiếng, chỗ kết hợp của hai người phát ra một tiếng va chạm giòn tan, bay ra lượng lớn bọt nước, bọt nước này vừa rối vừa sóng, tung tóe ra khắp nơi. Hóa ra là Thủy Hồng Dao trong lúc nhất thời kích thích đến mức nhỏ bé thất cấm, ngay cả nước bẩn dưới cao trào cũng phun ra, rải đầy đất, trên thân hai người cũng dính không ít, mặc dù như thế, rút ra vận động vẫn còn tiếp tục, không có ý dừng lại chút nào.

Thân thể Thủy Hồng Dao xóc nảy, một đôi ngực trắng nõn to tròn nhảy nhót không ngừng, nàng nhìn Vi Vân đang hôn mê, cười mị mị nói: "Con trai ngoan, không phải ngươi muốn chơi sao, mẹ sẽ chơi với ngươi... A... Ngươi không chơi chết mẹ ngươi... Mẹ cũng không tha cho ngươi... A a a..."

Không biết dâm nghịch chơi bao lâu, mắt thấy một tia động tĩnh của Vi Vân cũng không còn, Thủy Hồng Dao lúc này mới ngồi xuống người thiếu niên, thu lại huyệt nhỏ cực kỳ sung sướng một phen, sau đó miếng thịt môi hở ra, theo hai người dính đầy dịch nhờn tách rời, kéo ra một sợi tơ bạc thật dài.

Thủy Hồng Dao đưa bàn tay trắng như ngọc ra vỗ nhẹ vào mặt Vi Vân, thản nhiên nói: "Tiểu gia hỏa, tu chân giới nguy hiểm cỡ nào, ngươi thực sự không nên tới đây, yên nghỉ cho tốt đi."

Nói xong, Thủy Hồng Dao phi thân lên, người vẫn ở giữa không trung, quần áo trên mặt đất lại tự động bay lên, từng kiện từng kiện rơi vào trên người nàng, bao trùm thân thể mềm mại lung linh tuyết trắng kia lại.

Hai chân Thủy Hồng Dao khẽ điểm động, dưới chân sinh ra từng cánh hoa đào do pháp lực biến thành, cả người như một đám mây đỏ bay khỏi hậu viên, ra khỏi Huyền Hồ quan, bay về hướng sơn lâm xa xa, tốc độ cực nhanh, so với chim bay nhanh hơn mấy lần.

"Ai dám quấy rầy Ô Nha chân nhân ta ngủ say như chết?"

Một thân ảnh đen sì từ trên một gốc cây già bay tán loạn ra, là một yêu quái đầu chim thân người, tay cầm một thanh cương xoa, đánh về phía đám mây hồng xẹt qua trên không!

"Tìm chết mà còn cần gấp gáp như vậy."

Thủy Hồng Dao cũng không thèm nhìn, chỉ bay về phía trước.

Con yêu quái quạ đen này nhất thời có một loại tức giận bị vũ nhục, trên lưng xuất hiện một đôi cánh màu đen, vỗ cánh, đánh về phía Thủy Hồng Dao.

Cùng lúc đó, một cánh hoa đào màu hồng bỗng dưng xuất hiện, trong chốc lát đã bao phủ toàn thân yêu quái quạ đen vào bên trong. Theo từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, cánh hoa đào đầy trời lại trở về không trung, nơi đó nổ tung thành một đám sương mù màu máu. Quái vật quạ đen đã tu đến cảnh giới Kim Đan đã mất mạng tại chỗ, một thanh cương xoa từ bên trong rơi xuống, cắm vào thân cây bên dưới, phát ra tiếng vang leng keng.

Thân hình của Thủy Hồng Dao đã đi xa.

Phía trước bay tới một khối khăn thêu cẩm tú, phía trên đứng thẳng bốn đầu bóng người hồng nhạt, là bốn thiếu nữ xinh đẹp, tóc dài xõa vai, tóc mây búi cao, một thân sa y màu hồng nhạt, một đôi như tuyết chân trần, nhìn thấy Thủy Hồng Dao, khăn mây thì dừng ở giữa không trung.

Tứ nữ quỳ xuống, hai tay làm lễ, cung kính nói: "Bái kiến chủ nhân!" Thanh âm thanh thúy.

Thủy Hồng Dao khẽ gật đầu, nói: "Các ngươi tới đây cũng không muộn, chúng ta cũng nên hành động thôi."

Một thiếu nữ trong đó nói: "Chủ nhân, ngài mất tích ba năm mà hồn đăng vẫn chưa bị tiêu diệt. Giáo chủ biết ngài còn ở nhân gian cho nên đã phái người đi tìm kiếm, mãi đến hai ngày trước ngài thả tín hiệu ra, lúc này chúng ta mới tìm được, Ngọc thể ngài không có việc gì chứ?"

Thủy Hồng Dao hỏi: "Lúc trước ta bị người của Dược Vương Tông vây công, bị trọng thương, may mà đại nạn không chết, hôm nay đã khôi phục, vừa vặn ba năm này đấu chuyển tinh di, di tích thượng cổ của Phong Hồ sắp xuất thế, chúng ta cần phải chiếm đoạt tiên cơ, tình huống bên Phong Hồ thế nào rồi?"

Thiếu nữ nói: "Lúc bọn ta tới, tam giáo thất tông đều phái đệ tử đi trước, giáo chủ bên kia phái bốn người bọn ta đến đây, vừa vặn tập kết cùng chủ nhân, cùng nhau tới đó!"

Thủy Hồng Dao gật đầu: "Được, chúng ta lên đường thôi!"

Thủy Hồng Dao sải bước ra, sau lưng lưu lại liên tiếp tàn ảnh, người đã xuất hiện trên khăn lụa, khăn mây bay lên trời, trong giây lát không thấy bóng dáng.

Khăn mây này là pháp khí phi hành dùng thay đi bộ, thập phần trân quý, không phải đại phái khó có thể luyện chế, đệ tử bình thường đều chưa hẳn có được. Ngọc bội của Vi Vân cũng là một kiện pháp khí, nhưng lại có tác dụng hộ thân, công năng khác biệt.

Pháp khí đã là bảo vật chính thức của giới tu hành, bên trong ẩn chứa số lượng cấm chế không đồng đều, có công năng đặc thù. Mộc kiếm, phất trần của người xem Huyền Hồ, chỉ có thể gọi là phù khí, chẳng qua chỉ là đồ vật bình thường đánh vào phù chú, nghiêm chỉnh mà nói, coi như không được coi là pháp khí.

7

Chương thứ sáu, sứ giả Dược Vương tông,

Ngay lúc Thủy Hồng Dao rời đi, trong cơ thể Vi Vân lại phát sinh biến hóa.

Ngay sau khi Thủy Hồng Dao điên cuồng hấp thu nguyên dương trong cơ thể Vi Vân, Thủy Hồng Dao còn cho rằng hắn đã chết, đến ngay cả bản thân Vi Vân cũng cho rằng mình không sống nổi. Sau khi Thủy Hồng Dao rời đi, thân thể Vi Vân đã mất đi tri giác, một tia cũng không nhúc nhích được, nhưng ý thức vẫn còn bảo trì tỉnh táo.

Nhưng vào thời khắc này, đầu, ngực, bụng, mông, mông, cánh, hai tay, hai chân của Vi Vân, tổng cộng có chín chỗ, đồng thời dâng lên một dòng nước ấm chảy khắp toàn thân hắn, bổ sung nguyên dương chi khí lúc nãy của hắn đã bị hút hết, nhưng trong quá trình này, thân thể của hắn giống như đã chết, không cách nào nhúc nhích.

Cảm ứng được điểm ấy, ngọc bội Tử Nguyệt đeo trước ngực Vi Vân lập tức bị kích phát, nổi lên một trận quang hoa chói mắt, từ đó bắn ra một đạo tử quang, thẳng đến mi tâm Vi Vân.

Tử quang đánh vào mi tâm, Vi Vân chỉ cảm thấy đầu óc nổ vang một trận, nghe cẩn thận mới phản ứng lại là một loại thanh âm huyền diệu, đang tụng niệm một thiên tâm pháp khẩu quyết. Gã dựa theo âm thầm ghi nhớ, sau đó dựa theo tâm pháp thuật lại, ý niệm vừa động, câu thông cùng với thiên địa bên ngoài.

Lúc này sắc trời đã tối, một vầng trăng sáng treo trên cao, ánh trăng chiếu rọi xuống trăm mẫu, cỏ cây xung quanh đều tỏa ra huỳnh quang nhàn nhạt.

Bất tri bất giác, nguyên dương trong cơ thể Vi Vân lại khôi phục như lúc ban đầu, cuối cùng đã có thể hành động.

Vi Vân nhảy lên, y theo tâm pháp thuật lại, hướng mặt trăng, hô hấp đều đặn, quan tưởng chính mình cùng trăng sáng hợp nhất, dần dần, từng tia từng sợi quang hoa rơi ở trên người hắn, không bao lâu đã phủ lên người hắn một tầng quang hoa màu tím nhạt, hắn đem tầng quang hoa này hút vào trong miệng.

Nguyệt hoa mát rượi, vừa mới vào miệng, nguyên dương chi khí trong cơ thể mới khôi phục liền hội tụ cùng một chỗ, tạo thành một cỗ tiên thiên chân khí tinh thuần!

Vi Vân vội vàng thu công, hắn ngây người tại chỗ, cẩn thận suy nghĩ, lúc này trong lòng mới đại chấn, cuối cùng minh bạch nguyên do.

Nguyên lai thể chất của hắn không biết xảy ra vấn đề gì, thiên hướng dương thuộc tính, trong cơ thể vô âm, độc dương không dài, lại không chuyên môn thuần âm công pháp phối hợp, mà không bất luận tu luyện thế nào đều không thể đạt được chân khí. Muốn hóa giải sự lúng túng này, có hai phương pháp, một là cùng tu thành nữ tử song tu, thông qua hấp thu nguyên âm khí trong cơ thể đối phương, đạt tới mục đích âm dương xung hòa.

Thứ hai, dựa vào một loại thuần âm công pháp để tu luyện, cũng có thể khiến cho Âm Dương hợp nhất, luyện thành chân khí. Thế gian có hai loại công pháp là cấp bậc tuyệt thế, một loại là công pháp cân bằng âm dương, một loại là thuần âm hoặc thuần dương công pháp, cực kỳ hiếm thấy, đều là độc nhất của siêu cấp đại phái.

Dưỡng Khí quyết mà Vi Vân tu luyện thật sự quá nhập lưu, căn bản không cách nào thỏa mãn những điều kiện này. Mà Thủy Hồng Dao đưa cho Thôn Nhật Đại Pháp chính là Thuần Dương Công pháp, môn công pháp này chỉ tu Thái Dương Chân Khí, cực kỳ hung hiểm, chẳng những không thể trợ giúp Vi Vân., Ngược lại sẽ hại hắn, khiến hắn tuyết thượng càng thêm sương. Thủy Hồng Dao không biết thân thể của Vi Vân đặc thù, còn tưởng rằng tu luyện rất cần cù, cho nên mới nguyên dương dồi dào, mục đích của nàng chỉ là nuôi dưỡng

hắn lớn mạnh một chút, cũng may lúc tẩm bổ thu hoạch càng phong phú.

Nhưng không ngờ, Vi Vân bị Thủy Hồng Dao đánh cho một đòn, thiếu chút nữa đã mất mạng, kích hoạt toàn bộ linh lực còn sót lại trong ngọc bội.

Trong ngọc bội Tử Nguyệt này ẩn chứa một công pháp chuyên môn tu luyện Thái Âm Chân Khí, vốn là sẽ không phát động, nguyên chủ nhân để lại ngọc bội cho hắn, vốn cũng không muốn để hắn bước lên con đường tu hành, chỉ là có một ít công năng tị tà hộ thân. Nhưng Vi Vân được phụ thân đưa đến Huyền Hồ Quan, còn trải qua một trận sinh tử, lúc này mới kích phát tất cả linh lực trong ngọc bội, bao gồm cả công pháp ẩn chứa trong đó.

Sau khi Vi Vân tu luyện môn công pháp này, nhất thời có âm khí tẩm bổ, Tiên Thiên chân khí giao hòa mà thành do đó mà sinh ra.

Cho đến giờ phút này, Vi Vân mới có thể dựa vào tu luyện của bản thân mà tiến bộ, cho dù không thải bổ nguyên âm nữ tử thì cũng có thể tu luyện bình thường.

Vi Vân sờ lên ngọc bội không còn một tia linh lực, mặc dù như thế, ngọc chất vẫn ôn nhuận như trước. Hắn thầm nghĩ, độc phụ Thủy Hồng Dao truyền thụ công pháp bá đạo như thế, nói vậy cũng phi thường cao minh., Nếu đổi lại là người bình thường, khi tu luyện công pháp Côn Bằng Thôn Nhật Đại Pháp và Tử Nguyệt Ngọc Bội, hai bên nhận được lợi ích, tiến cảnh nhất định sẽ rất nhanh. Chẳng qua bản thân tạm thời chỉ cần tu luyện Thái Âm Chân Khí, chờ đến lúc âm dương không cân bằng lại tu luyện Thái Dương Chân Khí cũng không muộn.

Nghĩ tới đây, Vi Vân tiếp tục thổ nạp vào mặt trăng...

Mấy ngày tiếp theo, ngoại trừ quét dọn đạo quán, khách hành hương, Vi Vân đều tĩnh tu luyện.

Đến giữa trưa ngày thứ năm, ngoài cửa đạo quán truyền đến một hồi tiếng bước chân, Vi Vân vội vàng ra cửa xem xét, đã thấy Thanh Phong đạo trưởng dẫn theo một đám đệ tử trở về.

Thanh Phong lão đạo lần này đi Phong Vật thành hàng yêu, quả nhiên là tìm đường sống trong chỗ chết, mấy lần chu trắc mới chém giết yêu nghiệt, tóc cũng đã bạc trắng không ít, sắc mặt cũng già đi rất nhiều, đi đường có chút không vững vàng.

Vi Vân càng phát hiện đại sư huynh Trương Chí Bình thiếu mất một cánh tay, các sư huynh sư tỷ khác cũng đều bị thương, có chút chật vật!

Vi Vân chuẩn bị đưa mọi người vào đại điện, đưa dược vật chữa thương đến, vừa hỏi: "Sư phụ, chuyến đi này có thuận lợi hay không?"

Thanh Phong lão đạo thở dài, khoát tay, nói: "Lần này là chúng ta chủ quan, vốn tưởng rằng chỉ là Thử Yêu gây họa, ai ngờ nửa đường lại giết ra năm hồ yêu, đoán chừng đều có Kim Đan tu vi, chúng ta cửu tử nhất sinh, phối hợp trận pháp, phù chú dùng hết, cũng mới đả thương một con trong đó, nếu không phải thành chủ dẫn người chạy tới, dọa chạy các nàng, chỉ sợ mọi người đều không về được."

Vi Vân lập tức cả kinh, nhéo tay áo bên trái Trương Chí Bình Không, cả kinh nói: "Đại sư huynh, ngươi..."

Trương Chí Bình khẽ cười, trên mặt tươi cười mang theo một tia thê lương, nói: "Tiểu sư đệ, ta không sao, mấy ngày nay trong quan có tốt không?"

Vi Vân nói: "Cái khác cũng không có gì, chỉ là hôm trước sư nương nói có chuyện quan trọng ra ngoài, đến nay vẫn chưa trở về, rất khiến cho người lo lắng." Hắn không nói ra chân tướng cho mọi người biết, chỉ thuận miệng nói dối giúp Thủy Hồng Dao rời đi.

Thanh Phong đạo trưởng nghe vậy biến sắc, hỏi: "Sư nương có nói sư đi đâu không?"

Vi Vân lắc đầu: "Chưa từng nói cho đệ tử biết."

Sắc mặt Thanh Phong đạo trưởng nghiêm nghị, thở dài: "Đúng là họa không đơn hành! Hiện tại các nơi yêu nghiệt hoành hành, bên ngoài nào có thể an toàn? Ôi!"

Vi Vân thầm nghĩ: "Độc phụ sư nương này lợi hại hơn ngươi nhiều, không cần ngươi lo lắng."

Thanh Phong đạo trưởng nhìn Vi Vân, bỗng nhiên ánh mắt sáng ngời: "Tiểu thập nhị, ta thấy trên người ngươi lộ ra khí thế sắc bén, chẳng lẽ tu hành đã có tiến bộ sao?"

Vi Vân dặn dò: "Không biết tại sao, mấy ngày nay mùa xuân vừa đến, đệ tử đột nhiên cảm thấy chân khí ồ ạt, thoáng cái giải khai hơn phân nửa khiếu huyệt toàn thân, đã bước vào Trúc Cơ trung kỳ." Lời này của hắn vẫn là khiêm tốn, kỳ thật mấy ngày nay tu luyện phi tốc, một ngày ngàn dặm, đã gần Trúc Cơ viên mãn, ngọc bội công pháp quả thực chính là vì hắn mà định ra công pháp tuyệt diệu.

"Cái gì?!" Thanh Phong đạo trưởng vừa mừng vừa sợ, các sư huynh sư tỷ khác cũng đều vui mừng, đây coi như là một chuyện tốt đáng để vui mừng.

Tam sư tỷ Mạc Tú Vân nhếch miệng nhỏ lên, dường như nghĩ tới điều gì, gương mặt xinh đẹp hơi đỏ lên.

Buổi tối, bên trong tinh xá đèn đuốc chập chờn.

Vi Vân đang tĩnh tọa trong phòng, đột nhiên có tiếng gõ cửa truyền đến, giọng nói thanh thúy của nữ tử vang lên: "Sư đệ có ngủ không?"

Vi Vân nghe được giọng nói của Tam sư tỷ Mạc Tú Vân, bèn đứng dậy đi tới trước cửa, tiện tay mở cửa ra, chỉ thấy Tam sư tỷ đang đỏ

bừng mặt mũi đứng đầy miệng, trong miệng nắm lấy một kiện vật phẩm màu hồng phấn, lập tức ném vào trong tay Vi Vân, miệng nói: "Sư đệ, đây là lời hứa của sư tỷ tặng cho đệ."

Nói xong, Mạc Tú Vân xoay người rời đi, nàng vốn không định nói thêm điều gì với Vi Vân.

Vi Vân nắm vật phẩm ấm áp trong tay, vừa nhìn qua mới biết, nguyên lai đây là một cái yếm hồng nhạt, còn mang theo một chút nhiệt khí! Nhất thời hơi mũi hắn mát lạnh, thầm nói một tiếng kích thích.

Lúc này mới nhớ ra, trước đây Mạc Tú Vân từng đồng ý với hắn, nếu như hắn tu ra chân khí, liền đem cái yếm đưa cho hắn. Vi Vân vốn cũng không đem việc này làm thật, không ngờ được Tam sư tỷ lại thật sự đem đồ đến cho hắn.

Vi Vân nắm cái yếm của Tam sư tỷ Mạc Tú Vân, cầm lên ngửi thử, một mùi hương cơ thể nhàn nhạt lập tức xông vào mũi, làm cho người ta tiêu hồn.

Nằm ở trên giường, Vi Vân cầm cái yếm hồng nhạt của Mạc Tú Vân hít hà không ngừng, trong lòng nghĩ đến có nên đem thứ này tặng cho Nhị sư huynh hay không đây...

Hai ngày sau, Huyền Hồ Quan bỗng nhiên xuất hiện khách quý.

Mọi người đều đi ra đón.

Chỉ thấy giữa không trung bay tới một cái hồ lô màu vàng to lớn, là một kiện pháp khí phi hành, hồ lô này có độ cong ba đường, phía trên ngồi hai thanh niên nam tử mặc áo xanh. Hồ lô màu vàng này đáp xuống cửa Huyền Hồ Quan, hai nam tử phía trên cũng nhảy xuống.

Nam tử bên phải ước chừng ba mươi tuổi, khuôn mặt hơi đen, mặt mũi tràn đầy ngạo khí, tay đè bên hông, một thanh trường kiếm bên hông, hắn vừa tới đã quát lên: "Đệ tử Huyền Hồ Quan ở đâu?"

Thanh Phong đạo trưởng vội vàng dẫn chúng đệ tử tiến lên, nói: "Bần đạo ở đây."

Nam tử lòng bàn tay vừa lật, một lệnh bài màu xanh hiện ra, phía trên khắc hai chữ "Dược Vương", hắn nói: "Chúng ta là đệ tử nội môn Dược Vương tông, phụng mệnh tông chủ, tới đây triệu kiến môn nhân, các ngươi còn không mau quỳ lạy?"

Thì ra là sứ giả đến từ Dược Vương tông!

Thanh Phong đạo trưởng không dám chậm trễ, Huyền Hồ quan chẳng qua là một phụ thuộc vào đạo quán của Dược Vương Tông, hai người có địa vị cách xa, lập tức dẫn các đệ tử hạ bái kiến.

Nam tử liếc nhìn mọi người một cái, hỏi: "Chẳng lẽ Huyền Hồ Quan ngươi chỉ có mấy người? Làm sao ngay cả một tên đệ tử ra dáng cũng chưa từng thấy, lại còn bị cụt tay đứt chân, Dược Vương Tông ta cần ngươi làm gì?"

"Cái này... Sứ giả bớt giận." Giọng điệu của Thanh Phong đạo trưởng hơi chậm lại.

Vi Vân vừa nghe, khẽ nhíu mày, người tới cũng quá mức càn rỡ vô lễ, tất cả mọi người đều là đồng môn, hà tất phải như thế, ý niệm vừa động, hai tay không khỏi nắm lại.

Trương Chí Bình vội vàng giữ chặt lấy lão, sợ lão vì một cái xúc động nảy sinh mầm tai vạ, những người trước mắt căn bản không phải là bọn họ có thể chọc được.

Nam tử tiếp tục nói: "Thời hạn ba năm đã qua. Lần này Dược Vương tông mở rộng chiêu, phàm là người Trúc Cơ viên mãn đều có thể vào Dược Vương tông ta tu luyện, liệt vào ngoại môn đệ tử chính thức. Ngươi Huyền Hồ quan có mấy đệ tử Trúc Cơ viên mãn?"

Thanh Phong đạo trưởng nói: "Trừ ta ra, không có một ai."

"Một người cũng không có?" Sắc mặt nam tử khó coi: "Đạo quán khác ít nhất cũng được năm người, Huyền Hồ quan ngươi cũng quá không ra sức rồi, thôi! Tông chủ ngang dọc hạ chỉ tiêu, ta sẽ phá lệ chiêu hai người miễn cưỡng đạt tiêu, Trúc Cơ trung kỳ cũng chiêu mộ!"

Thanh Phong đạo trưởng vội nói: "Đa tạ Dược vương tông đã bồi dưỡng!" Lập tức cả ba người Vi Vân, Trương Chí Bình và Mạc Tú Vân đều đứng dậy.

Nam tử nhìn ba người một lượt rồi ánh mắt rơi xuống người Mạc Tú Vân, trong mắt lóe lên một tia sáng lạ thường, gật gật đầu, sau đó lại nhìn Trương Chí Bình bị chặt đứt một tay, lắc đầu.

Hắn nói: "Tàn phế thì không cần, mang về còn phải trị liệu, lãng phí đan dược của tông môn ta, hai người các ngươi đi theo ta đi."

Trương Chí Bình nghe vậy sắc mặt tối sầm lại.

Trong lòng Vi Vân và Mạc Tú Vân thì có chút vui vẻ, có thể đi Dược Vương Tông tu luyện là mộng tưởng của mọi người, cứ ngồi yên lặng xem thế nào cũng không thể đột phá tới cảnh giới Kim Đan.

"Hai người các ngươi thu thập một chút, chúng ta lập tức đi ngay!" Nam tử nói.

Thanh Phong đạo trưởng hỏi: "Gấp như vậy, đặc sứ có nên ở mấy ngày nữa không?"

Nam tử lắc đầu: "Không cần, đạo quán này của ngươi quản lý thật sự có chút không thỏa mãn lòng người. Thanh Phong sư đệ, ngươi nên kinh doanh cho tốt, thu nhiều môn nhân thiên tư tốt hơn, nếu không tông chủ giáng tội... Hừ!"

"Vâng, vâng." Thanh Phong đạo trưởng khúm núm.

"Đương nhiên rồi!" Nam tử lại nói: "Nếu ngươi làm tốt, tông môn cũng sẽ không keo kiệt, đây là phần thưởng lần này cho ngươi, cất cho tốt." Nói xong lấy ra hai tấm đồ vật hình bát giác màu vàng đưa tới.

Thanh Phong đạo trưởng nhận lấy xem xét, là hai tấm phù tiền cấp một, nhất thời mừng rỡ.

Vi Vân và Mạc Tú Vân rất nhanh đã thu dọn xong.

Nam tử lấy ra pháp khí Hoàng Hồ Lô, đọc khẩu quyết, hồ lô lập tức biến lớn, không hề thua kém phòng ốc bình thường, hai đặc sứ kia, thêm vào Vi Vân cùng Mạc Tú Vân, bốn người ngồi trên lưng hồ lô. Nam tử thúc giục pháp khí, cách mặt đất lên, trong nháy mắt phá không mà đi.

Đám người Huyền Hồ quan viên nhìn Vi Vân và Mạc Tú Vân đi xa, trong lòng đều có tư vị riêng. Trong lòng Trịnh Bình thầm nghĩ, chẳng biết lúc nào mới có thể nhìn thấy Mạc Tú Vân trong lòng hắn, cho dù là gặp lại, chỉ sợ cũng... Trong lòng hắn thở dài.

Thanh Phong đạo trưởng lại nhớ thương Thủy Hồng Dao, đi đâu vậy...

Vi Vân nhìn dưới chân dần dần đi xa, cuối cùng hóa thành một cái điểm đen phong vật thành, thầm nghĩ ghi nhớ lộ tuyến này, được không trung còn phải trở về thăm cha mẹ.

Pháp khí hồ lô này có công năng rất tốt, phía trên có một vòng phòng hộ màu xanh hơi mờ, che chắn cả thiên cương phong phía ngoài, tốc độ cực nhanh, hơn ngàn dặm đường xá xa xôi, nửa ngày đã đến.

Chỉ thấy một tòa tiên sơn to lớn hình dạng hồ lô xuất hiện trước mặt đám người Vi Vân, trong núi mây mù lượn lờ, tiên hạc bay lượn, ánh mặt trời trút xuống, một đạo cầu vồng vắt ngang giữa trời, một mảnh đủ mọi màu sắc, quả nhiên là Tiên gia phúc địa.

Đây chính là Dược Vương Sơn của Dược Vương Tông, là nơi an toàn nhất của Đại Minh Vương Triều, Thánh Địa Tiên Sơn trong lòng bách tính.

Người còn ở trên đám mây, Vi Vân đã nhìn thấy cảnh trí tú lệ trong Dược Vương Sơn, trong đình đài lầu các có đệ tử luận đạo đàm luận, trên quảng trường có môn nhân luyện kiếm, dưới cổ tùng có lão giả khoanh chân tĩnh tọa, muôn hình vạn trạng.

Nam tử điều khiển pháp khí hồ lô hạ xuống, thu hồi pháp khí, dẫn mọi người đi tới trước một khối cổng chào bạch ngọc to lớn, chỉ vào ba chữ to "Dược Vương tông", thản nhiên nói: "Nhìn cho kỹ, đây là chính môn Dược Vương tông chúng ta., Đương thời tông môn tu hành vô số tông môn, nhưng chỉ có tam giáo thất tông mới thật sự là đại phái, Dược Vương tông chúng ta chính là một trong số đó. Các ngươi có thể bái nhập Dược Vương tông, mặc dù chỉ là một đệ tử ngoại môn, cũng vượt qua phàm phu vạn lần!"

Hai sứ giả vẻ mặt ngạo ý, thể hiện thân phận địa vị của mình, khác với tất cả mọi người.

Vi Vân và Mạc Tú Vân nhìn nhau, im lặng không lên tiếng nhưng trong lòng kích động, đúng thật, so với Dược Vương Tông mà nói, Huyền Hồ Quan quả thực là một thôn xóm nhỏ, căn bản không thể so sánh được.

Tiến vào trong sơn môn, đi thẳng tới đại điện, trên đại điện chật kín người, ước chừng hơn một ngàn người đứng chờ ở trong điện.

Trong đại điện đứng thẳng một pho tượng màu vàng cao mấy trượng, chính là thần tượng Tổ Sư Dược Vương lão tổ của Dược Vương tông khai phái, mặt mày từ bi, trong tay cầm một cọng thảo dược.

Phía dưới tượng thần cao lớn là một loạt bồ đoàn, năm người ngồi trên bồ đoàn, người ở giữa có tóc hoa râm, có chút già nua, con mắt

đục ngầu, không nhìn ra là cao nhân giới tu hành, nhưng người này chính là đương đại tông chủ Dược Vương tông - Dược lão nhân.

Bốn người còn lại một nam một nữ, là tứ đại trưởng lão của Dược Vương Tông, Bạch Miểu, Bạch Thuật, Thạch Trúc và Tô Mộc. Ngoại trừ Bạch Miểu trưởng lão là một phụ nhân xinh đẹp khoảng hơn ba mươi tuổi ra, ba người còn lại đều có bộ dáng nam tử trung niên, lúc này thần sắc đều nghiêm túc, trang nghiêm vô cùng.

Vi Vân nhìn về phía trưởng lão tuyệt sắc bạch y, không khỏi hiện lên cảm giác kinh diễm, tuyệt sắc như thế, nhân gian hiếm thấy, chỉ tiếc cao không thể chạm, thậm chí hai đầu lông mày còn có cảm giác vũ mị hơn cả thủy hồng Dao. Mặc dù vẻ mặt nàng lạnh lùng, nhưng chẳng biết tại sao, Vi Vân chính là có loại cảm giác này.

Sau khi sứ giả dẫn bốn người Vi Vân đi vào, một thanh niên anh tuấn lưng đeo trường kiếm tiến lên, hắn nhìn quét một vòng, sau đó xoay người.

Hắn quỳ gối với tông chủ, nói: "Tông chủ, đây là nhóm cuối cùng, mọi người đều đã đến đông đủ."

Dược lão nhân chậm rãi gật đầu, con mắt đục ngầu bỗng nhiên bắn ra một đạo tinh quang, quét nhìn đám người đại điện một cái, ngẩng đầu nói: "Các ngươi đều là môn nhân các Đại Đạo Quan môn dưới Dược Vương Tông chúng ta, bồi dưỡng nhiều năm như vậy, cũng có chút căn cơ. Bây giờ các nơi yêu nghiệt hoành hành, đối phó với chính đạo thất tông đều có chút vất vả, bởi vậy, cho nên mới có chút vất vả như vậy., Năm nay gia tăng số lượng tuyển đệ tử, từ hôm nay trở đi các ngươi là ngoại môn đệ tử của Dược Vương Tông ta, nếu có thể tấn thăng cảnh giới Kim Đan liền có thể trực tiếp trở thành nội môn đệ tử, ngàn vạn lần phải chăm chỉ khổ luyện, không thể lười biếng, Dược Vương Tông ta không nuôi người rảnh rỗi. Các vị trưởng lão, ta đi xuống trước, các ngươi sắp xếp tốt việc của đệ tử mới."

Tứ đại trưởng lão lên tiếng.

Trưởng lão Bạch Thuật trông coi việc tu hành, lão nói bằng giọng dễ nghe: "Sau khi các ngươi nhập môn, có thể tới Tàng Kinh Các lĩnh quyển công pháp đầu tiên của Dược Vương Kinh, ngày sau nếu gặp phải chuyện tu hành cũng có thể tới tìm ta."

Thạch Trúc trưởng lão quản lý việc vặt hằng ngày, lão nói: "Sau này ta sẽ sắp xếp chỗ ở cho các ngươi, nếu có nan đề về cuộc sống có thể tới tìm ta."

Tô Mộc trưởng lão quản lý nhiệm vụ, hắn cao giọng nói: "Các ngươi vừa mới vào tông môn sẽ không luyện chế tiền phù, phải dựa vào nhiệm vụ tông môn để kiếm tiền phù. Tiền phù là đồ tốt, ngày sau các ngươi sẽ hiểu, có liên quan đến nhiệm vụ này, có thể tới tìm ta nhận và giao phó."

Cuối cùng là phụ nhân tuyệt sắc đầu bạc trắng, khuôn mặt nàng rất xinh đẹp, đôi mắt tỏa ra ánh sáng mê người, mái tóc đen nhánh buộc lên đầu, thân thể thon dài mềm mại được bao phủ trong một tấm trường bào màu xanh lục, mặc dù áo bào rộng thùng thình, nhưng vẫn có thể mơ hồ trông thấy dáng vẻ yểu điệu, uyển chuyển, quả thực khiến người ta phải suy nghĩ. Nhưng ai cũng không dám sinh ra tà niệm với nàng, đường đường một trong tứ đại trưởng lão của Dược Vương Tông, tu vi cao thâm, ở đây ai dám trêu chọc?

Lúc này môi son nàng khẽ mở, giọng nói khàn khàn truyền khắp đại điện, nói: "Ta quản chính là giới luật của bổn tông, các ngươi đều phải nhớ kỹ bảy đại giới luật của Dược Vương Tông ta, nếu có người dám vi phạm, bổn tọa nhất định sẽ tha thứ."

Lúc này, có người trong đám người nói nhỏ: "Đây chính là độc nương tử của một trong tứ đại trưởng lão của Dược Vương tông chúng ta trong truyền thuyết sao, quả nhiên danh bất hư truyền, thật là xinh đẹp..."

Thanh âm này tuy nhỏ, có thể giấu giếm được đệ tử, lại không gạt được tứ đại trưởng lão. Lúc này Bạch Miểu nhíu mày lại, hai con

ngươi tươi đẹp sinh ra một tia tức giận. Nàng lạnh lùng nói: "Là ai ở phía dưới ăn nói bậy bạ, lăn ra đây cho bổn tọa!"

"..."

Mọi người phía dưới hoàn toàn yên lặng, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

"Hừ, ngươi cho rằng không nói lời nào là có thể trốn được sự tìm kiếm của bổn tọa sao? Đi ra cho ta!" Bạch Miểu vươn một ngón tay ngọc hành xanh ra, xa xa một chỉ, liền có một đạo thanh quang bay ra, đạo thanh quang này rơi vào trên người một thanh niên nam tử hơn hai mươi tuổi, nam tử kêu thảm một tiếng, ngã trên mặt đất.

Lúc này vị đệ tử anh tuấn đứng trước mặt chúng đệ tử cầm trường kiếm đi tới, tức giận đá nam tử vài cước, trừng mắt nói: "Trước mặt Bạch trưởng lão mà cũng dám ăn nói bậy bạ, ngươi chán sống rồi! Người đâu, đưa đi Hiên Độc Xà chịu phạt đi!"

"C Trủng Độc Xà?" Một số đệ tử cũ nghe vậy biến sắc.

Lập tức có hai đệ tử mặc áo xanh từ Dược Vương tông tiến lên, kéo nam tử xuống. Nam tử mặc dù khóc lóc gào thét không ngừng, nhưng không thay đổi được vận mệnh bị trừng phạt.

Vi Vân nhìn thấy, thầm nghĩ nữ nhân này lợi hại, quả nhiên không thể trêu vào, sau này ở Dược Vương Tông ngàn vạn lần phải cẩn thận một chút.

Tứ đại trưởng lão lại nói vài câu, Bạch Hỗn trưởng lão liền tuyên bố đám người tản đi.

Tiếp theo, cũng có đệ tử cũ của mình thống lĩnh chỗ ở của đệ tử ngoại môn mới gia nhập.

Trên đường, Mạc Tú Vân ghé tai Vi Vân nói: "Sư đệ, ngươi có nhìn thấy không? Vị sư huynh vừa rồi thật đẹp trai!"

"Sư tỷ nói cái gì vậy?" Vi Vân quét mắt nhìn xung quanh.

Ánh mắt Mạc Tú Vân lóe lên một cái, Vi Vân ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một đệ tử anh tuấn lưng đeo trường kiếm đi qua bên cạnh, dáng người thon dài, mặt trắng thanh tú khí, quả nhiên là người anh tuấn hiếm thấy.

Người này chính là sư huynh vừa báo cáo lại cho lão nhân dược trưởng lão, giúp Bạch Miểu trưởng lão trừng phạt đệ tử. Vi Vân cùng Mạc Tú Vân đều nhìn ra thân phận người này không đơn giản, so với đệ tử nội môn bình thường còn muốn siêu nhiên hơn một chút.

Người này đi rồi, Mạc Tú Vân vội vàng gọi một đệ tử cũ nghe.

Đệ tử cũ này hơn bốn mươi tuổi, đã ở lại Dược Vương Tông không ít thời gian, hắn cười nói: "Hắn nha, là Bạch Vô Ưu sư huynh, một trong mười đại đệ tử chân truyền của Dược Vương Tông chúng ta!"

"A... Đệ tử chân truyền." Đôi mắt đẹp của Mạc Tú Vân lấp lóe, vẻ mặt cực kỳ hâm mộ. Đệ tử chân truyền có địa vị cao hơn đệ tử nội môn, là đệ tử hạch tâm của tông môn, quyền lực chỉ dưới tứ đại trưởng lão.

Vi Vân nhún vai, nói: "Sư tỷ, đừng có hâm mộ, chúng ta trèo cao không nổi."

Mạc Tú Vân vỗ vỗ vai Vi Vân, có chút không vui: "Sư đệ, ngươi cảm thấy sư tỷ ta không xứng với hắn sao?"

"Khụ khụ!" Vi Vân nói: "Ta thấy rất xứng với ngươi, Tú Vân sư tỷ của ta quốc sắc thiên hương cỡ nào chứ, khuynh quốc khuynh thành, xinh đẹp như cây đào, thướt tha yêu kiều... Là hắn không xứng với sư tỷ mới đúng."

"Sư đệ, ngươi nói thật lòng đi, nhưng ta thích nghe." Mạc Tú Vân nũng nịu nở nụ cười.

Vi Vân được sắp xếp ở trong một sơn động phía sau núi của Dược Vương Tông, phía sau núi có vô số sơn động, đều do người ta đào ra làm chỗ ở cùng với chỗ tĩnh tu, không gian bên trong khá lớn, bố trí rất tốt, các loại vật dụng hằng ngày đều đầy đủ, có thể xưng là động phủ.

Mạc Tú Vân thì an bài ở sát vách động phủ Vi Vân, kề sát bên nhau.

8

Chương bảy, cây quả của trẻ con.

Sau khi Dược Vương Tông dàn xếp xong thì phải đi đến Tàng Kinh Các nhận công pháp. Mặt khác, mỗi đệ tử cách bảy ngày đều có thể tới chỗ trưởng lão Thạch Trúc nhận một viên Tích Cốc Đan, một viên Tịch Cốc Đan có thể bao hàm đủ bảy ngày, bổ sung cho thân thể cần thiết. Trong tông môn cấm ăn đồ ăn phàm trần, sẽ ảnh hưởng tới tu hành, một khi phát hiện, môn quy xử trí. Đương nhiên, nước vẫn phải uống.

Cái khác, tông môn cũng mặc kệ, hết thảy đều phải trông chờ vào đệ tử làm nhiệm vụ để tranh thủ.

Vi Vân đi theo các đệ tử dẫn đường tới trước cửa Tàng Kinh Các, trưởng lão Bạch Thuật đã sớm tọa trấn ở cửa ra vào, nhắm mắt ngồi xếp bằng như đang ngủ.

Mọi người xếp thành hàng dài ở cửa, có đệ tử cũ đang phát cho mọi người quyển công pháp Dược Vương Kinh thứ nhất. Mấy năm trước đệ tử ngoại môn chỉ có thể tu luyện một ít pháp môn đơn giản, năm nay lại phá lệ, ngay cả công pháp trấn tông của Dược Vương tông, Dược Vương Kinh cũng được phân phát ra. Có thể thấy được tông môn cực kỳ coi trọng việc bồi dưỡng đệ tử, mặc dù chỉ là quyển thứ nhất, nhưng cũng hết sức hiếm thấy.

Lĩnh xong công pháp, trở lại động phủ, đang muốn nghiên cứu một phen, Mạc Tú Vân tìm tới cửa.

"Sư tỷ có chuyện gì?" Vi Vân đẩy cửa gỗ trước động phủ ra chào đón.

"Là thế này." Mạc Tú Vân nói: "Tuy chúng ta nhận được công pháp, nhưng không thể tĩnh tu mãi được, tuy rằng cứ bảy ngày đều nhận một Tịch Cốc Đan, bốn mùa mười hai bộ cũng được phát miễn phí,

cơm áo không lo. Nhưng nếu muốn trổ hết tài năng, còn phải khắc khổ hơn người khác một chút., Ta nghe nói dự định đi nhận nhiệm vụ, kiếm một ít tiền phù để dự phòng, không nói những thứ khác, dù sao cũng phải lấy một bộ pháp khí trước đã, nếu không ngày sau gặp đối thủ, hoặc là yêu ma quỷ quái gì đó, sao có thể địch nổi?"

Vi Vân lập tức khám phá ra ý định của Mạc Tú Vân: "Sư tỷ, không phải ngươi muốn sớm trở thành đệ tử nội môn để tìm cơ hội cho Bạch Vô Ưu sư huynh thân cận chứ?"

Mạc Tú Vân ưỡn ngực lên, nói: "Phải thì sao, ngươi có đi hay không?"

Vi Vân nhún vai: "Sư tỷ đã nói như vậy, tiểu đệ ta cũng chỉ có thể liều mình bồi tiếp quân tử. Vậy chúng ta lập tức đi nhận nhiệm vụ?"

"Không đâu." Mạc Tú Vân cười nói: "Trước tiên, ngươi đi nhận bộ quần áo chế tạo Tịch Cốc Đan và Dược Vương Tông đã."

"Được."

Hai người đi vào bảo khố mà trưởng lão Thạch Trúc quản, chia ra nhận một viên Tích Cốc Đan cùng với một bộ trang phục đặc biệt của Dược Vương Tông.

Sau đó hắn mới đi vào đại điện nhiệm vụ, dĩ nhiên đã có không ít đệ tử đến nhận nhiệm vụ. Tô Mộc trưởng lão đương nhiên sẽ không tự mình nhúng tay, ở bên cạnh tự có đệ tử nội môn tới đăng ký.

Hai người xem xét một phen, phát hiện đại đa số nhiệm vụ cũng không phải là nơi bọn họ có thể hoàn thành, ví dụ như săn giết yêu vật, tiêu diệt cương thi; lại như tìm kiếm linh chi Cửu Diệp trở về; còn tìm kiếm tung tích Tam Đại Ma giáo... Ban thưởng của những nhiệm vụ này đều phong phú, nhưng căn bản không phải hai người Vi Vân có thể ăn được.

Cuối cùng, hai người tính toán lựa chọn mạo hiểm nhỏ nhất, chỉ cần hao phí không ít thời gian cùng tinh lực nhiệm vụ —— đi vách núi phía sau hái dược liệu.

Rất rõ ràng, đại bộ phận phẩm chủng dễ dàng bị đệ tử của người khác chiếm lấy, không ai tiếp cũng không dễ dàng. Trong đó có một loại dược liệu gọi là "Chu Quả", dùng để luyện đan, chỉ cần hái được một đồng là có thể có được một đồng nhất phẩm. Nếu như có thể hái nhiều hơn mấy đồng, vậy thì phát tài rồi.

Vi Vân và Mạc Tú Vân không có biện pháp, đành phải tiếp nhận nhiệm vụ này, sau đó đệ tử quản sự cho bọn họ một phần tư liệu và địa điểm phân bố liên quan tới "Chu Quả".

Hai người rời khỏi đại điện nhiệm vụ, trở về động phủ của mình trước.

Vi Vân thay đổi y phục kiểu dáng của Dược Vương Tông, đây là một bộ trường bào màu xanh mùa xuân, vải vóc mềm dẻo, cực kỳ thượng thừa, vừa nhìn đã biết là người của Âm Nguyệt Hoàng Triều sắp đặt, Đại Minh Vương Triều căn bản không có tay nghề như vậy, trên trường bào của đệ tử ngoại môn có thêu một gốc thảo dược, tượng trưng cho thân phận môn nhân.

Vi Vân thưởng thức một phen, có chút cảm giác bản thân khá tốt, tuy rằng không anh tuấn bằng Bạch Vô Ưu kia, nhưng cũng coi như là oai hùng.

Sau đó, Vi Vân ăn vào viên Ích Cốc Đan to bằng ngón cái màu nâu nhạt, đan dược rơi vào dạ dày, thay thế đồ ăn, từ từ chuyển hóa thành từng dòng nước ấm, bổ sung khả năng tiêu hao của cơ thể.

Đi ra cửa động, đúng lúc nhìn thấy Mạc Tú Vân cũng từ động phủ đi ra, tóc đen đầy đầu kết thành búi dọc, mặc một thân áo bào xanh, trường bào hơi bó sát, phác họa ra dáng người lả lướt mềm mại của nàng, phối hợp với khuôn mặt xinh đẹp của nàng, có chút cảm giác

xuất trần tiên tử, ngoại trừ thực lực quá kém, những mặt khác đã có chút ý tứ tiên tử.

Vi Vân không khỏi vỗ tay, trừng mắt nói: "Ồ, vị tiên tử này từ đâu mà đến, sao trước kia chưa từng thấy qua?"

Mạc Tú Vân cười mắng: "Sư đệ, ngươi diễn xuất quá khoa trương rồi, nếu không tìm một ca khúc hí kịch tiến tu một phen, lần sau có thể làm ra vẻ một chút. Đi, xuất phát."

Hai người võ trang đầy đủ, kề vai sát cánh, đi về phía sau núi.

Trên đường đi có thể nhìn thấy rất nhiều đồng môn, vừa nhìn đã biết đều là đệ tử ngoại môn vừa nhập môn, cũng đang vội vã chạy đi làm nhiệm vụ của mình. Vì mục tiêu truy cầu của riêng mình, mọi người cũng không nhàn rỗi.

Phạm vi phía sau núi cực lớn, liếc mắt nhìn không thấy điểm cuối, đều là đỉnh núi lượn lờ mây mù, thỉnh thoảng có bạch hạc bay qua, một phái Tiên gia phúc địa khí tượng.

Hai người Vi Vân và Mạc Tú Vân đi bộ trong thời gian một chén trà nhỏ, cuối cùng cũng tới một vách núi phía tây núi, nơi đây chính là nơi sinh ra Chu Quả.

Trước mắt là một vách đá vạn nhận tuyệt, dưới vách đá là vách núi sâu không thấy đáy, bên ngoài vách núi mây mù lượn lờ, căn bản nhìn không xa, từng trận gió mạnh thổi qua, hai người đều cảm thấy cả người lạnh lẽo, nhất thời trong lòng căng thẳng. Vốn tưởng đây là nhiệm vụ dễ dàng hoàn thành, đến đây nhìn mới biết là không thể, sơ ý một chút, sợ là sẽ ngã xuống vách núi, tan xương nát thịt!

Thảo nào không có ai lấy người làm nhiệm vụ này.

Hai người quan sát một phen, cuối cùng cũng nhìn thấy vài cây nhỏ đỏ au diễm lệ trên vách đá, chỉ là cách vách đá mấy trượng, không có pháp khí phi hành, công phu khinh thân bình thường căn bản

không đủ. Chu Quả này phải mấy năm mới có thể nở hoa kết quả thành thục, bây giờ trên cây đã kết ra mười mấy trái cây, đỏ rực, hẳn là đã chín.

Vi Vân xem xét một phen, nói: "Xem ra phải làm ra mấy sợi dây thừng mới được. Chúng ta có một người kéo dây thừng, người còn lại trèo xuống ngắt lấy, sư tỷ cảm thấy thế nào?"

"Sư đệ nói có lý." Mạc Tú Vân biểu thị đồng ý.

Lúc này, hai người ở gần đó hái một ít dây leo cứng cỏi và vỏ cây, vặn thành một sợi dây thừng dài mấy trượng, ném xuống dưới núi, vừa vặn có thể chạm tới vị trí Chu Quả kia.

"Ai lui xuống?" Vi Vân nhìn về phía Mạc Tú Vân.

"Ngươi đoán đi." Mạc Tú Vân ra vẻ chuyện không liên quan đến mình.

Không cần nhiều lời, khẳng định là Vi Vân mạo hiểm. Hắn ho khan một tiếng, nói: "Sư tỷ, ngươi cần phải an tâm, mạng nhỏ của ta vẫn còn trong tay ngươi."

"Yên tâm, chỉ cần sư tỷ ở đây, ngươi sẽ không chết được đâu." Mạc Tú Vân vỗ vỗ bộ ngực phồng lên.

Vi Vân kéo mười ngón tay, kéo ra từng trận giòn vang, hắn ngẩng đầu nói: "Sư tỷ mời xem, đợi tiểu đệ đi xuống một chuyến!"

Nói xong, hắn cột dây gai vào trên một gốc cây tùng già bên vách núi, hai tay bắt lấy dây thừng, từng bước từng bước leo trèo xuống. Mặc dù thể trạng hắn cao lớn, nhưng chân khí đả thông đại bộ phận khiếu huyệt trên thân, lại có vẻ thập phần nhẹ nhàng.

Mạc Tú Vân ngồi xổm bên vách núi hô: "Sư đệ tự cầu phúc đi, ta cũng không dám cam đoan có thể kéo ngươi lên."

Vi Vân cười khổ một tiếng, hắn hiện tại không có tâm tư đấu võ mồm với nàng. Thân hình giữa lúc leo trèo, rất nhanh đã đến phụ cận mấy cây Chu Quả kia.

Mạc Tú Vân trên núi nhất thời mừng rỡ, Chu Quả diễm hồng gần trong gang tấc!

Vi Vân tới gần Chu Quả thụ, đưa tay ra, dễ dàng hái hai viên, đặt ở trong túi quần áo.

Vào thời khắc này, một tiếng ưng gáy vang vọng vách núi!

Mạc Tú Vân trên núi sắc mặt đại biến, vội vàng kêu lên: "Sư đệ, nguy hiểm, mau lên đây!"

Vi Vân cũng nghe được tiếng ưng kêu, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một con Kim Sí Đại Điêu cực lớn từ trong mây mù dưới vách đá lao ra. Hai mắt Kim Điêu này hiện ra kim quang, mỏ ưng như móc sắt, bốn móng vuốt như thép tinh, một đôi cánh chim màu vàng giương ra rộng chừng mấy trượng, ở dưới ánh mặt trời lóe ra kim quang, hùng tư bừng bừng, hết sức anh vũ!

Trong nháy mắt, Kim Điêu liền khí thế hùng hổ, duỗi ra móng vuốt thép đánh tới Vi Vân, vừa nhìn đã biết lai giả bất thiện!

"Sư tỷ, mau kéo ta lên!" Vi Vân sợ tới mức sắc mặt kịch biến, cũng chẳng thèm hái nữa.

"Tự ngươi đi lên đi, ta yểm hộ cho ngươi!" Lúc này Mạc Tú Vân đã lấy ra một chồng phù chú nắm trong tay, đọc chú ngữ.

Vi Vân vội vàng nắm lấy dây thừng, xoay người tránh đòn tấn công của Kim Điêu. Vuốt thép của Kim Điêu chộp vào trên vách đá, nham thạch như đậu hũ nứt ra khe sâu, Vi Vân biết rõ vách đá này trải qua ngàn vạn năm sóng gió ở đây, cứng rắn đến mức nào, vừa rồi hắn còn thiếu chút nữa bị xé rách làn da, loại rõ ràng kim điêu này có thể

dễ dàng xé rách, có thể thấy được nó sắc bén cỡ nào! Nếu mình ăn một trảo...

Thấy Vi Vân tránh được móng vuốt thép, Kim Điêu lại kêu lên một tiếng ưng gáy, hai cánh vỗ một cái, kình phong cuồn cuộn cuốn tới. Vi Vân chỉ cảm thấy sóng gió như đao ập tới, da dẻ đau nhức, gần như muốn rạn nứt ra, xuất hiện từng vết máu. Sắc mặt Vi Vân ngưng trọng., Xem ra với năng lực của mình căn bản không có khả năng chiến thắng Kim Điêu này, con điêu này chỉ có một thân mỏ ưng, cương trảo và lông sắt, so với đao kiếm bình thường còn sắc bén hơn, đao kiếm bình thường còn không thể làm nó bị thương, huống chi dường như còn hiểu được tu hành, ẩn ẩn có thần thông trong người, bình thường tu hành giả căn bản không phải là đối thủ!

Nghĩ đến đây, Vi Vân vội vàng nắm lấy dây thừng, hai chân đạp vách đá.

Lúc này, Mạc Tú Vân cũng đánh ra từng đạo phù chú, phù vàng hóa thành từng đoàn từng đoàn ánh lửa bay về phía Kim Điêu, tuy rằng không thể làm nó bị thương, nhưng đích xác có thể ngăn cản một phen, hành động của Kim Điêu bị ngăn trở, không thể kịp thời đuổi giết Vi Vân.

Rất nhanh sau đó Vi Vân đã leo lên sườn núi, nhẹ nhàng thở ra.

Kim Điêu kia thấy vậy, liền từ bỏ đuổi giết, lui xuống, tựa hồ chỉ canh giữ địa bàn của mình, không có ý muốn xâm nhập.

"Nguy hiểm thật!" Mạc Tú Vân vỗ vỗ bộ ngực trống khua chiêng hỏi Vi Vân: "Sư đệ, ngươi không sao chứ?"

"Không có việc gì." Vi Vân móc ra từ trong ngực hai quả Chu quả màu đỏ thắm, cười nói: "Vừa vặn mỗi quả một quả."

"Thật là của ngươi!" Mạc Tú Vân vui mừng nhận lấy.

Nghe nói Kim Sí Đại Bằng Điêu là dị thú thượng cổ, thập phần không dễ chọc, cũng không hàng phục được, nghĩ không ra lại là thủ hộ giả Chu Quả nơi đây, Vi Vân cùng Mạc Tú Vân vừa tới, đối với rất nhiều chuyện còn chưa quen thuộc, không ai nói cho bọn hắn biết, bởi vậy dám tới nơi này gặp xui xẻo, may mắn có mạng lớn, nếu không kết cục có thể rất đáng lo.

Hai người trở về giao nhiệm vụ, đệ tử quản sự thấy hai người trở về, nhất thời có chút kinh ngạc. Mỗi người mỗi người đổi được một đồng nhất phẩm phù tiền, đây là một phần thưởng nhiệm vụ cho bọn hắn khi đến Dược Vương Tông.

Giao nhiệm vụ xong, hai người đi dạo tại Dược Vương Sơn, thưởng thức cảnh sắc thanh tú của tông môn.

Dược Vương Sơn có mấy chục ngọn núi, trong núi còn có thác nước chảy nước, hoa núi chói lọi, mười dặm rừng hoa, trong đó nổi tiếng nhất, lại là bảo vật trấn tông của Dược Vương Tông - cây trẻ cây quả!

Cây non ngay tại Bách Thảo viên phía sau đại điện tông môn, có trận pháp thủ hộ, ra vào được kiểm tra, còn phải đăng ký thân phận, nếu không tiến vào tham quan, đây là để bảo vệ cây ăn quả trẻ không bị xâm hại.

Vi Vân cùng Mạc Tú Vân đi tới trước cửa Bách Thảo Viên, sau khi tiếp nhận kiểm tra cùng đăng ký của đệ tử giữ cửa, mới có thể đi vào.

"Woa! Thật đẹp ——"

Mạc Tú Vân ngẩng đầu nhìn cây đại thụ cao lớn xanh biếc trước mặt, không khỏi cảm thán một hồi.

Không chỉ có nàng, các đệ tử đi vào tham quan không ai không sợ hãi than thở, tấm tắc lấy làm lạ.

Vi Vân nhìn đại thụ trước mặt, tâm thần cũng dao động, không khỏi cảm khái sự thần kỳ của tạo hóa.

Bách Thảo viên chiếm diện tích trăm mẫu, bên trong là các loại kỳ trân dị thảo do tông môn trồng trọt, mỗi ngày đều có đệ tử tưới tiêu, nhưng loại nhiệm vụ này cần phải xếp hàng, bởi vì quá đơn giản, căn bản không tới chỗ để Vi Vân và Mạc Tú Vân vừa mới nhập môn. Mà ở giữa Bách Thảo viên, có một gốc cây ăn quả to lớn sừng sững, gốc cây này cao trăm trượng cắm thẳng vào mây, toàn thân xanh biếc, cành lá rậm rạp, bất luận là thân cây hay cành lá đều tỏa ra vầng sáng xanh nhạt.

Quá lớn, rễ cây đan xen, thân cây dưới chân thế nào cũng phải mấy người trưởng thành ôm mới có thể vây quanh được.

Đây chính là cây non Trấn Sơn bảo của Dược Vương tông. Nghe nói là hơn tám ngàn năm trước, lão tổ khai tông Dược Vương lão tổ của bổn tông hái từ Tiên giới đến, tự tay gieo xuống làm căn cơ khai tông lập phái của Dược Vương tông, trấn áp khí vận chí bảo. Chỉ cần cây này còn, Dược Vương tông vĩnh viễn sẽ không ngã xuống.

Chu kỳ ấp ủ của cây búp bê sinh sản rất dài, một trăm năm nở hoa, một trăm năm một kết quả, một trăm năm thành một, ba trăm năm mới có thể ăn một lần. Nhưng chỉ cần ăn một quả trẻ con, sẽ có vô cùng chỗ tốt, người bình thường ăn được một quả, lập tức có thể trường sinh bất lão, bách bệnh bất sinh, kéo dài tuổi thọ đến ba trăm tuổi không thành vấn đề, người tu hành ăn một quả, có thể cường hóa thể chất, tăng tiến tu vi, thậm chí có thể trợ giúp đột phá cảnh giới, nếu dùng để luyện đan, lại là nguyên liệu tuyệt hảo.

Lúc này trên cây búp bê đã kết đầy trái cây, từng quả to bằng nắm tay trẻ sơ sinh, thập phần thần kỳ, lúc này trái cây còn hơi có vẻ ngây ngô, đều hiện ra hào quang xanh biếc, phỏng chừng phải không ít thiếu niên mới có thể thành thục. Chỉ là mắt thường có thể thấy được, đã có không dưới một trăm quả. Đệ tử tham quan xung quanh đều vây quanh cây ăn quả, từng đám say sưa đếm.

Mặc dù gần ngay trước mắt nhưng không có được thì cũng có ích lợi gì. Trừ phi tông môn có môn nhân đóng góp rất lớn mới được tông môn ban thưởng một hai tấm, rất có khả năng.

Tham quan một phen, Vi Vân cùng Mạc Tú Vân rời khỏi, đi về phía động phủ của mình.

Trên đường trở về, đôi mắt Mạc Tú Vân lập loè, nói: "Sư đệ, ngươi xem tông môn nhiệm vụ mặc dù nhiều, nhưng làm việc dễ dàng căn bản không đến lượt chúng ta, chẳng biết lúc nào mới có thể ra mặt. Hôm nay chúng ta lấy Chu Quả, mặc dù mạo hiểm, nhưng cũng không nguy hiểm tính mạng..."

Vi Vân nhìn vào đôi mắt linh động của nàng, nói: "Sư tỷ có chuyện gì cứ nói thẳng."

Mạc Tú Vân nở nụ cười, quay đầu lại nói: "Ta đã nghĩ qua, xem tình hình hái Chu quả hôm nay hoàn toàn có thể hoàn toàn làm nhiệm vụ này. Chúng ta chuẩn bị đầy đủ, hái thêm nó mấy quả, sư đệ cảm thấy thế nào?"

Vi Vân bắt đầu suy tư: "Nhưng con đại điêu đó..."

Mạc Tú Vân nói: "Chỉ cần chúng ta chuẩn bị đầy đủ Kim Điêu, ta sẽ ngăn chặn Kim Điêu. Sư đệ ngươi hái thêm mấy miếng nữa đi. Muốn thoát thân cũng không thành vấn đề. Ta đã tính qua, xác xuất thành công ít nhất phải trên tám phần mười!"

Thấy Vi Vân vẫn do dự như trước, Mạc Tú Vân tiếp tục châm lửa, nói: "Sư đệ, đẳng cấp của Dược Vương tông chúng ta rất sâm nghiêm, phân biệt đệ tử ký danh, đệ tử ngoại môn, đệ tử nội môn, đệ tử nội môn..., Đệ tử chân truyền, trưởng lão, tông chủ... Lấy căn cơ bình thường chúng ta, ngày nào mới có thể trổ hết tài năng. Quên nói cho ngươi biết, ta đã nghe ngóng rồi, Dược Vương tông chúng ta có mười đại đệ tử chân truyền, ngoại trừ Bạch Vô Ưu sư huynh đẹp trai ra thì không còn gì ngoài Bạch Vô Ưu sư huynh đẹp trai., Còn có một sư tỷ tên là Diệp Trầm Ngư, được sắc nước hương trời sinh, thật

như tiên tử hạ phàm, được mọi người liệt vào đệ tử xinh đẹp nhất Dược Vương Tông, hơn nữa còn là một trong mười đại mỹ nữ tuyệt sắc tu chân giới, độc thân đấy... Sư đệ, ngươi không động tâm sao? Sớm ngày trở thành đệ tử nội môn, nói không chừng ngươi có cơ hội một thân một mình nha..."

Đại danh của Diệp Trầm Ngư đương nhiên Vi Vân đã nghe qua, cùng Bạch Vô Ưu trở thành hai đại đệ tử kiệt xuất nhất của Dược Vương Tông, trong đó Diệp Trầm Ngư là đệ tử thân truyền của Bạch Hỗn trưởng lão, nghe nói thể chất đặc thù, là "Thông linh ngọc thể", tu vi tinh thâm, lại sinh ra hoa dung nguyệt mạo, danh truyền tu chân giới, giống như Bạch Miểu trưởng lão, đều được liệt vào một trong mười đại mỹ nữ của tu chân giới.

Bạch Vô Ưu cũng là đệ tử trẻ tuổi kiệt xuất của tu chân giới, là đệ tử thân truyền của trưởng lão Bạch Thuật, nghe nói quan hệ không tầm thường với trưởng lão Bạch Miểu, trời sinh có "Tiên Thiên Kiếm Thể". Tu vi Kiếm đạo cực cao, thực lực cường đại, được xưng là "Tam công tử" trong tu chân giới chính đạo, được tôn là "Bạch công tử", cùng với "Phong công tử" của Thái Huyền tiên môn, nổi danh ngang nhau với tiểu tông "Phật pháp" của Phật môn.

Đều là nhân vật nổi tiếng, không phải hạng người bình thường.

Mạc Tú Vân mang nhân vật như vậy đến dụ hoặc Vi Vân, vốn không có đạo lý, bởi vì quá mức xa xôi không thể với tới, cho dù ngày nào đó Vi Vân trở thành nội môn đệ tử, cũng không có khả năng liên quan đến Diệp Trầm Ngư.

Chỉ là Vi Vân cũng không phải hạng người ham an nhàn, vừa nghĩ tới độc phụ của Thủy Hồng Dao kia, trái tim hắn liền bốc cháy hừng hực, tên lừa đảo này mê hoặc mình, mình rơi vào bẫy, chỉ trách đạo tâm của mình không kiên định, nhưng hại tính mạng hắn, lại quá mức, sớm muộn gì cũng có ngày cho nàng đẹp mặt.

Vi Vân thoáng cân nhắc một chút rồi nói: "Được, vậy sáng mai chúng ta xuất phát đúng giờ!"

"Sư đệ thật tốt, chúc ngươi sớm ngày ôm được mỹ nhân về!" Mạc Tú Vân mỉm cười, rời đi.

Vi Vân nghĩ nghĩ, suốt đêm đi vào bảo khố. Tuy là ban đêm nhưng vẫn có không ít đệ tử quản sự trông coi, một số đệ tử ra ra ra ra vào vào, phần lớn là mua sắm đan dược, phần nhiều là để mua pháp khí.

Vi Vân nói rõ nhu cầu của mình, được một nữ đệ tử dẫn vào kho báu. Khuôn mặt nữ đệ tử này đầy vẻ mỉm cười, giới thiệu: "Nếu sư đệ muốn dùng một đồng tiền cấp một mua pháp khí hộ thân, đương nhiên không mua được pháp khí hộ thân quá tốt. Cũng may đệ tử lần đầu tiên trong tông môn chúng ta có ưu đãi, có thể đánh chết năm chiết, những pháp khí này đều có thể mua được, sư đệ tự mình chọn lựa một bộ đi."

Vi Vân gật đầu, xem xét.

Phẩm cấp pháp khí phân chia như thế này, phàm vật bình thường chỉ đánh vào phù chú, gọi là phù khí, chỉ cần biết vẽ phù là có thể luyện chế, không coi là pháp khí chân chính. Chỉ có thông qua pháp lực rèn, luyện chế ra một tầng cấm chế Địa sát mới có thể xưng là pháp khí., Cấm chế tầng tầng càng nhiều, uy lực càng mạnh, chờ lúc pháp khí luyện chế thành bảy mươi hai tầng Địa Sát cấm chế, liền có thể tiến hóa thành một tầng Thiên Cương cấm chế, lúc này pháp khí được xưng là pháp bảo, uy lực lớn hơn, đồng thời còn có thể tiếp tục tấn thăng.

Đích xác, chỉ có một đồng tiền nhất phẩm, không mua được thứ gì tốt, Vi Vân cuối cùng chọn được một đôi giày vải gấm, bên trong có một tầng địa sát cấm chế, thuộc loại pháp khí cấp thấp.

Sau khi trả tiền, Vi Vân cầm giày rời đi.

Sau khi trở về, Vi Vân dùng chân nguyên khí rót vào trong giày, tế luyện một phen, sau đó thay giày cũ, mặc vào chân. Giày này mặc dù không có công năng quá cường đại, hộ thân không tốt, công kích cũng không được, nhưng lại thắng ở chỗ có thể gia trì cước lực hai

chân, có hiệu quả khinh thân, điều này đối với hắn leo cực có trợ giúp.

Buổi tối, vẫn tĩnh tu như cũ.

Sáng sớm hôm sau, Vi Vân và Mạc Tú Vân hội họp.

Mạc Tú Vân vũ trang hạng nặng, chỉ thấy trong áo bào của nàng giấu kiếm gỗ và phù chú, hiển nhiên nàng đã chuẩn bị đầy đủ. Hai người nhìn nhau cười, dắt tay nhau đi về phía vách núi phía sau.

Phía sau Dược Vương tông quá mức rộng lớn, tuy khắp nơi đều có đệ tử làm nhiệm vụ, nhưng lại cực ít có đệ tử chạy tới bên vách núi mạo hiểm, ban thưởng mặc dù trọng yếu, mạng nhỏ càng trọng yếu.

Dây thừng kia vẫn quấn quanh bên vách núi, Vi Vân và Mạc Tú Vân chuẩn bị một phen, lại nhìn quanh vách đá bên dưới, thấy pho tượng vàng kia vẫn chưa xuất hiện, lúc này Vi Vân mới giẫm lên tảng đá lớn bên vách núi, nhẹ nhàng tay cầm dây thừng kéo xuống.

Mạc Tú Vân nắm chặt một thanh kiếm gỗ trong tay, nhìn chằm chằm vào vách núi bên dưới, chỉ chờ con Kim Điêu kia vừa xuất hiện, lập tức dùng phù kiếm thuật đánh nó, chỉ cần có thể quấy nhiễu một lát, cũng đủ cho Vi Vân tranh thủ hái quả Chu rồi.

Rất nhanh, Vi Vân đã đến bên cây Chu Quả. Vi Vân hành động rất nhanh, mới đưa tay hái được mấy quả Chu Quả, chợt nghe một tiếng ưng gáy truyền đến. Quả nhiên Kim Điêu lại từ trong mây mù bay ra, đánh thẳng tới Vi Vân!

"Nghiệt súc, xem kiếm!"

Mạc Tú Vân đã chờ từ lâu, tay trái nắm một tấm bùa vàng, đánh vào thanh kiếm gỗ ở tay phải. Thanh kiếm gỗ lập tức phát ra ánh sáng vàng, rời khỏi tay, như mũi tên rời cung mà phá không lao đi. Chỉ trong nháy mắt đã đánh vào lưng của Kim Điêu. Chỉ thấy trên lưng

Kim Điêu hoa lửa văng khắp nơi, kiếm gỗ gãy thành hai đoạn. Kim Điêu vẫn bình yên vô sự, tiếp tục đánh về phía Vi Vân!

Mạc Tú Vân quá sợ hãi, không ngờ Kim Điêu này lợi hại như vậy, với năng lực của nàng căn bản không đả thương được đối phương, nhưng vẫn phải quấy nhiễu một chút, không ngừng dùng phù kiếm thuật tấn công Kim Điêu.

Vi Vân lại hái thêm mấy quả Chu Quả, sau đó thoát khỏi sự tấn công của Kim Điêu, đợi đến lúc muốn leo lên thì trong miệng Mạc Tú Vân lại phát ra một tiếng thét chói tai!

———————————

9

Đầu tiên phải xác minh một chút, Thiên Vận đại lục quyển sách, là thế giới sau khi tiến hành gia công ở xã hội cổ đại Hoa Hạ, có điểm giống nhau, nhưng không thể giống nhau, đây là để tiện phát huy, tỷ như những thứ như tấm chăn này... cổ đại nơi nào sẽ có.

Còn có văn tự miêu tả, ta tương đối có khuynh hướng nói trắng. Một là văn chương bản thân rất kém cỏi, hai là ta cho rằng công văn rất phù hợp với trình độ dân chúng, cũng có thể kể rõ chuyện xưa, mà không phải là từ ngữ có hoa lệ bao nhiêu, ngôn ngữ có bao nhiêu cổ đại. Có đôi khi trông thấy người đọc mắng chửi Tiểu Bạch lớn, ta cảm thấy không cần thiết phải thế. Tuy văn tự người ta rất rõ ràng, nhưng cố sự không rõ, có thể cung cấp tinh thần lương thực cho mọi người, như vậy đủ rồi.

10

Chương thứ tám, trong Tụ Lý Càn Khôn

Cùng với tiếng kinh hô của Mạc Tú Vân truyền đến, Vi Vân bỗng cảm thấy dây thừng trong tay buông lỏng!

Hóa ra sau khi trông thấy Vi Vân né được một đòn của nó, Kim Điêu liền thông minh vỗ cánh, "Xoẹt" một tiếng, sợi lông vũ sắc bén xẹt xẹt giữa không trung, lập tức chặt đứt dây thừng, đứt thành hai đoạn, một đoạn ở phía trên, một đoạn ở trong tay Vi Vân.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Vi Vân lập tức ném dây gai trong tay đi, hai tay bắt lấy Chu Quả thụ, hai chân đạp một cái, giẫm lên đá nhô ra từ vách đá, thân hình đã trở nên vô cùng nguy hiểm.

Một mảng hoa lửa nổ tung trên lưng kim điêu nhưng nó không bị thương chút nào. Kim Điêu cũng không để ý tới Mạc Tú Vân trên núi, chỉ là lao về phía Vi Vân, một đôi mắt ưng ánh vàng rực rỡ sắc bén vô cùng, một bộ không tiêu diệt hắn liền thề không bỏ qua.

" Ưng huynh... Không phải chỉ hái mấy trái cây của ngươi sao, ngươi cần gì phải vậy!"

Vi Vân ra sức né tránh, tránh công kích của kim điêu, thanh âm kim loại va chạm truyền khắp vách núi, đá vụn và bùn đất nhao nhao rơi xuống.

Mặc dù tránh được một kích hung hiểm của Kim Điêu, nhưng Vi Vân đạp hụt dưới chân, toàn thân rớt xuống dưới. Hắn vội vàng mượn nhờ đôi giày gia trì, triển khai khinh thân công phu, lần nữa leo lên một tảng đá.

Lúc này Kim Điêu lại tập kích, hắn đành phải vỗ ra phù chú hộ thân đã được chuẩn bị trước, phù chú hóa thành một vòng bảo hộ nửa trong suốt bao bọc hắn vào trong. Kim Điêu đánh tới, tấn công vòng

bảo hộ, vòng bảo hộ không chịu nổi một kích, nhất thời như giấy vỡ tan, đồng thời còn có một luồng gió xoáy mạnh mẽ đập vào mặt, lấy trình độ Trúc Cơ trung kỳ của Vi Vân, rõ ràng như ngọn gió nhỏ, căn bản ngăn cản không nổi, nhất thời lung lay sắp đổ.

Trong lúc nguy cấp, Vi Vân bắt lấy một cái móng vuốt thép của Kim Điêu, cuối cùng cũng không có ngã xuống vách núi.

Kim Điêu chịu trọng lượng, thân hình thoáng trầm xuống.

Móng vuốt thép của nó treo lớn thêm một người, nhất thời cảm thấy không nhanh, một vuốt khác đánh úp lại, phải bắt chết Vi Vân. Vi Vân đem tất cả phù chú hộ thân chuẩn bị xong trên người đánh ra, bảo vệ toàn thân. Mỗi người một chim kịch liệt triền đấu, nếu như vậy, kim điêu phi hành bất ổn, liền trượt qua dưới vách núi.

Phía dưới là vực sâu vô tận, nếu rơi xuống thì chắc chắn sẽ tan xương nát thịt, nhưng Vi Vân lại không phải là thân thể sắt đá, sao có thể sống sót được.

Chẳng qua dưới móng vuốt của Kim Điêu cũng chưa chắc đã có thể sống sót.

Mắt thấy không ngừng rơi xuống, thời khắc mấu chốt, Vi Vân nhìn thấy trên vách núi đá bên cạnh có một sơn động nằm ngang, trong sơn động có chút rộng rãi.

Lúc này, hắn quyết định mượn lực nhảy sang bên, khó khăn lắm mới bắt được một gốc Tiểu Tùng ở bên ngoài sơn động, cuối cùng cũng không ngã xuống.

Hắn há miệng thở dốc, đây đúng là cửu tử nhất sinh!

Nhưng vào thời khắc này, Kim Điêu kia kêu lên một tiếng bén nhọn, không buông tha, đánh về phía Vi Vân. Gã kinh hãi thất sắc, vội vàng trèo lên sơn động, nhưng vẫn chậm một bước, chỉ nghe "Xẹt" một

tiếng, cái mỏ sắt của Kim Điêu mổ vào đùi phải Vi Vân, trực tiếp xuyên qua, máu tươi bắn tung tóe!

"Ách..." Vi Vân kêu lên một tiếng thảm thiết, dùng hết sức lực cuối cùng bò sâu vào trong động.

Kim Điêu thu lại mỏ sắt, miệng ưng nhỏ máu tươi, nhào vào trong động.

"Con mẹ nó, chưa xong còn chưa xong đâu." Vi Vân quá sợ hãi, vội kéo lê thân thể trọng thương trốn vào sâu trong thạch động.

Cũng may hình thể Kim Điêu khổng lồ kia, mặc dù có thể miễn cưỡng chen vào nửa thân thể, nhưng lại không thể tiến vào sâu trong động. Thân thể nó ở bên trong căn bản không cách nào di chuyển, đành phải xoay quanh bên ngoài, chỉ chờ Vi Vân đi ra, cho nó một cái đẹp mắt.

"Điêu nhi, ta bị ngươi hại thảm rồi!" Cuối cùng Vi Vân cũng đi vào trong động.

Trên núi, Mạc Tú Vân nhìn Vi Vân và Kim Điêu rơi xuống phía dưới mây mù, trái tim như muốn nguội lạnh. Nàng ngơ ngác nhìn vực sâu vô tận bên dưới, toàn thân run rẩy ngồi trên mặt đất, lẩm bẩm nói: "Sư đệ, sư đệ... Xong rồi, xong rồi..."

Một lúc lâu sau, Mạc Tú Vân khóc lớn: "Sư đệ, là sư tỷ hại ngươi à, ta thật xin lỗi ngươi! Chúng ta không nên tới đây..."

Sau khi khóc, Mạc Tú Vân cảm thấy dễ chịu hơn một chút, lúc này mới mang theo hối hận và áy náy rời khỏi vách núi.

Trong thạch động.

Vi Vân thở phào nhẹ nhõm, lập tức cảm thấy một cơn đau đớn ập tới. Hắn nhìn đùi phải máu me đầm đìa, vội vàng cởi thanh bào ra, bao lấy vết thương ở đùi, ngừng chảy máu.

Trước mắt chỉ có thể nghỉ ngơi một phen, khôi phục chân khí, sau đó nghĩ biện pháp thoát hiểm.

Hắn lấy ra một quả Chu trong ngực nuốt, thứ này dùng để luyện chế thành đan dược hiệu quả là tốt nhất, nhưng ăn trực tiếp cũng có hiệu quả bổ khí sinh huyết.

Tĩnh tọa một lát, cảm thấy chân khí đã khôi phục được bảy tám phần, lúc này Vi Vân mới đứng dậy, đứng trong động xem xét, bên trong ánh sáng lờ mờ, hai tay hắn sờ loạn trên mặt đất, nhưng lại mò được mấy đồ vật cứng rắn, cầm lên nhìn, lập tức bị dọa nhảy dựng lên.

Từng cái xương này lại là xương, cẩn thận xem xét mới phát hiện có một bộ khung xương nằm nghiêng trên mặt đất.

Hắn xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, nhổ nước miếng vào vách đá, thầm nghĩ một tiếng xúi quẩy.

Vi Vân ngẩng đầu, hắn chú ý thấy trên vách đá trong động viết rất nhiều chữ nhỏ biến thành màu đen, ánh sáng trong động không sáng, nếu không nhìn kỹ thật đúng là không phát hiện được, cũng nhờ hắn nhổ ra một ngụm nước miếng.

Lập tức thoạt nhìn chỉ thấy phía trên viết:

"Còn lại là Dược Vương tông Tả Chấn Y, bởi vì ác nghiệp dây dưa, độ kiếp thất bại, không thể không thi giải chuyển sinh, trước khi chết lưu lại chữ, hi vọng người hữu duyên biết được, những người còn lại không có yêu cầu gì khác, nguyện có duyên đem Dư Thi Cốt đưa về Dược Vương Tông, báo cho tông chủ biết chuyện tông chủ còn lại bỏ mình, đặc biệt tặng thần thông Đồng Càn Khôn của người hữu duyên, thần thông này chính là đơn truyền của Dược Vương Tông, có thể bù đắp công lao của ngươi..."

Phía dưới là một thiên khẩu quyết hơn ngàn chữ, đúng là phương pháp tu luyện Càn Khôn Tụ Côn.

Vi Vân vui mừng, hắn chưa từng nghe qua thần thông Huyền Không Tụ Côn này nhưng xem ra có chút lợi hại. Vị tiền bối này tốt xấu gì cũng là cường giả cảnh giới Độ Kiếp, là tồn tại vô địch dưới Địa Tiên, đồ vật xuất ra tay hẳn là sẽ không quá kém.

Mất hơn nửa canh giờ, Vi Vân mới nhớ kỹ khẩu quyết Tụ Càn Khôn.

Ngay sau đó, liền không thể chờ đợi được nữa mà bắt đầu tu luyện.

Môn thần thông này tu luyện thập phần rườm rà, cần dùng toàn thân chân khí dùng quỹ tích huyền ảo trong cơ thể thuận theo chín chuyển, nghịch hành chín chuyển, trở về kinh mạch Âm Dương trên cánh tay. Trong quá trình này, chỉ cần hơi vô ý sẽ lập tức công hủy người vong, thập phần hung hiểm.

Ánh tà dương từ bên ngoài thạch động hạ xuống, nghênh đón một mảnh hắc ám, từng trận gió lạnh cuốn vào bên trong. Trên trán Vi Vân trong động toát ra mồ hôi lạnh, lúc này chỉ cần hắn hơi bị ngoại giới quấy nhiễu, tâm chí vừa loạn, chân khí tán loạn lập tức kinh mạch bạo liệt mà chết.

Cũng may Vi Vân vừa trải qua một trận sinh tử, đối với loại quấy nhiễu nho nhỏ này cũng không bị ảnh hưởng, nếu là người an nhàn lâu ngày, ngược lại dễ dàng bị gió thổi cỏ lay quấy nhiễu.

Ngày thứ hai, mặt trời mọc lên ở phương đông, nhiệt độ dần ấm áp.

Đến trưa, ánh mặt trời đã chiếu vào cửa hang đá, một tia sáng rơi xuống khuôn mặt Vi Vân, mang đến cảm giác ấm áp.

"A!"

Vi Vân đột nhiên chấn động, mở hai mắt ra, cúi đầu nhìn xuống.

Chỉ thấy trên cánh tay trái xuất hiện một vòng sáng, vòng sáng này do hai khí đen trắng quấn quanh mà thành, vòng tuần hoàn âm dương, vô cùng thần kỳ.

Vi Vân khẽ quát một tiếng, vòng sáng sinh ra một cỗ hấp lực, cát đá xung quanh đều rơi vào trong vòng sáng, càng đến gần vòng sáng, những cát đá kia càng lúc càng nhỏ, sau khi hút vào lại khiến cát đá phun ra, lớn nhỏ rơi trên mặt đất.

Vi Vân mừng rỡ không thôi, thu thần thông, lập tức vòng sáng hóa thành một đường vân hai màu trắng đen trên cổ tay giống như hình xăm.

Thần thông Tụ Không Càn Khôn này thật không tầm thường, là muốn tu luyện ra một tiểu không gian khác, bên trong có thể thu nhận vạn vật, như sa thạch chờ chết có thể cất giữ trong đó, nếu như vật sống thu vào trong đó, không đến ba khắc, liền hóa thành huyết thủy, tinh huyết đều bị luyện hóa, trở thành thuốc bổ cho Côn Khôn Tụ Tỳ Hưu, tẩm bổ môn thần thông này lớn mạnh, tu luyện càng lớn mạnh, càng lợi hại.

Một trận giày vò này lại phá hủy hết chữ viết trên vách đá.

Vi Vân bất chấp tất cả, dùng áo khoác bọc thi cốt Tả Chấn Y lại, khập khiễng đi tới cửa hang.

Hắn ta mờ mịt nhìn xung quanh, dự định nghĩ biện pháp rời đi.

Một tiếng ưng gáy vang lên, Kim Sí Đại Điêu kia không biết bay ra từ nơi nào, lại đánh về phía hắn.

Vi Vân nhất thời sợ hãi, vội vàng trốn vào trong động.

Kim Điêu kia lại ngồi xổm ở cửa động, ung dung chờ hắn đưa tới cửa.

"Nghiệt súc, tưởng rằng bổn gia sợ ngươi chắc!" Vi Vân tức giận cầm lên một tảng đá ném về phía kim điêu.

Kim Điêu đập cánh, đánh nát tảng đá.

"Ngươi tới đây!" Vi Vân cả giận nói.

Kim Điêu kêu lên một tiếng, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào hắn.

Một người không ra được, một người không vào được, nên cứ giằng co như vậy.

Giằng co hồi lâu, Vi Vân lại nuốt vào một quả Chu quả, trên người còn có sáu quả Chu Quả.

"Hắc, Ưng huynh, có hứng thú thương lượng hay không." Vi Vân lấy ra một quả Chu Quả, ném xuống: "Ví dụ mà nói, ta cho ngươi một quả Chu Quả, ngươi Đà ta rời khỏi nơi này. Theo ngươi, có khả năng này hay không? Nếu không được, hai quả?"

"Thôi, thôi, hời cho ngươi, tất cả đều cho ngươi!"

Vi Vân thấy Kim Điêu không bị lay động, lại lấy ra sáu quả Chu Quả, ném tới Kim Điêu.

Kim Điêu hoàn toàn không có ý lĩnh tình, vỗ cánh, muốn chặt cánh hắn ra.

Vi Vân kinh hãi, một bên co tay lại, đồng thời vô thức vung tay trái lên, Càn Khôn Tụ Thần Thông mới tu thành cũng theo đó mà vung ra, chỉ một thoáng, một quầng sáng màu đen hóa thành một vòi rồng to bằng bàn tay, chụp xuống đầu Kim Điêu!

Kim Điêu thấy vòi rồng màu đen này, nhất thời phát ra một tiếng kêu dài, toàn bộ thân hình co thành một đoàn, thậm chí đầu vùi vào trong cánh, tựa hồ cực kỳ sợ.

Vi Vân thấy vậy liền vui vẻ. Chuyện gì xảy ra vậy, chẳng lẽ thần thông Càn Khôn Tụ Thần Thông có thể khắc chế con chim to này? Cẩn thận nghĩ lại, nhưng lại không đúng, môn thần thông này của hắn vừa mới bước đầu tu thành, căn bản không có uy lực gì, nhiều nhất dùng để

đối phó với tu hành giả cảnh giới Trúc Cơ, muốn đối phó với con Kim Điêu này lại là chuyện xa xa không thể được.

Nghĩ lại, hắn bừng tỉnh hiểu ra, chắc là lúc đầu Tả Chấn Y từng dùng thần thông này đối phó với Kim Điêu, cho nên Kim Điêu có tâm lý ám ảnh.

Nghĩ tới đây, Vi Vân vội vàng thu hồi thần thông, sợ rằng thần thông này không đối phó được với Kim Điêu, dẫn đến đối phương nhìn thấu trình độ chân thật của hắn mà bạo khởi.

"Điêu nhi, ngươi đừng sợ, bản ta sẽ không đả thương ngươi." Nói xong, Vi Vân đi ra.

Kim Điêu ngẩng đầu lên, đôi cánh chấn động, rơi xuống bên cạnh Vi Vân, quả nhiên không tiếp tục tập kích hắn nữa.

Chẳng những như thế, ngược lại còn cọ vào mặt hắn khiến Vi Vân hơi ngẩn ra, nhưng ngay sau đó liền mừng rỡ, lập tức có hy vọng đi ra ngoài.

Vi Vân vuốt ve kim điêu, thuận miệng nói: "Điêu nhi, ngươi tên là gì?"

Con mắt của Kim Điêu nổi lên kim quang, bên trong mơ hồ bốc lên một ngọn lửa màu vàng, nó lắc lắc đầu, phát ra một tiếng ưng gáy.

Vi Vân nói: "Nhìn bộ lông của ngươi đẹp đấy, ta đặt cho ngươi tên là "Tiểu Kim", ngươi thấy thế nào?"

Kim Điêu lại hót một tiếng ưng gáy, như đang đáp lại lời y.

Vi Vân sờ sờ lông chim màu vàng của nó, cười nói: "Tiểu Kim, sau này ta sẽ là chủ nhân của ngươi, ngươi lăn lộn với ta, ta sẽ bảo kê ngươi, không thể thiếu ngươi ăn uống sướng được đâu. Ồ! Đúng rồi... Ngươi lắc một cái ta rời khỏi vách núi này rồi tính."

Quả nhiên Kim Điêu nghe hiểu lời hắn, hai cánh mở ra, ra hiệu cho hắn đi lên.

Vi Vân ôm thi cốt Tả Chấn Y, lảo đảo cưỡi lên lưng Tiểu Kim.

Tiểu Kim kêu một tiếng ưng minh, đằng không bay lên, dọc theo vách đá không ngừng bay lên cao.

Đến bên cây Chu Quả, Vi Vân kêu nó dừng lại, sau đó hái hết những trái Chu Quả đã trưởng thành kia, cộng thêm những quả trước đó hái được, tổng cộng có hai mươi quả, hái xong mới từ vách núi bay lên, một đường bay nhanh.

Không bao lâu sau, từng người một trở lại động phủ của Vi Vân.

Dọc đường đi có đệ tử nhìn thấy, đều trừng lớn hai mắt, hâm mộ không thôi. Trong tông môn tuy cũng có không ít đệ tử nuôi thú vật, nhưng đều là thú cưng chăn nuôi trâu, ngựa, hươu, chăn, chăn, chó, sư, hổ, mà Kim Điêu này vừa nhìn liền biết không phải sủng vật bình thường, căn bản không cùng một đẳng cấp.

Vi Vân trở lại động phủ, thay quần áo, sau đó khập khiễng đi tới động phủ của Mạc Tú Vân sư tỷ, gõ vang cửa.

Không bao lâu, chỉ thấy đại môn mở ra, Mạc Tú Vân đầu vuốt ve tú lệ xuất hiện trước mặt Vi Vân, trong nháy mắt nhìn thấy Vi Vân, nàng trừng lớn hai mắt: "Quỷ!" Sau đó sắp đóng cửa lại.

"Sư tỷ, ngươi làm gì vậy?" Vi Vân không nói gì liền ngăn nàng lại.

Mạc Tú Vân nhéo mặt hắn, xác định hắn là một người hoàn hảo nên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nói: "Hóa ra sư đệ không có việc gì, thật sự là quá tốt! Ngày hôm qua thực sự làm ta sợ muốn chết, ta còn tưởng ngươi đã chết, hại ta rơi không ít nước mắt. Không chết... Đã nói sớm rồi mà!"

"Vốn dĩ ta phải chết, thế nhưng ngươi biết ta nhân này phúc đại mệnh đại..."

"Bớt nói đi, mau nói đi, ngươi làm sao lên đây?"

"Nặc, ngươi xem..." Vi Vân chỉ chỉ một con Kim Sí Đại Điêu đi theo bên cạnh. "Bởi vì bản nhân anh minh thần võ, Tiểu Kim nhận ta làm chủ nhân, vốn ta là cự tuyệt... Nhưng ngươi cũng biết, ta con người luôn luôn mềm lòng, thấy nó kiên trì như vậy, đành phải miễn cưỡng thu lấy..."

Tiểu Kim vừa nghe liền không vui, há miệng kêu một tiếng.

Mạc Tú Vân tấm tắc lấy làm lạ, nhìn Tiểu Kim từ trên xuống dưới nói: "Đại điêu thật đáng yêu nha... Ta có nên sờ nó không?"

Vi Vân hào phóng nói: "Sư tỷ, hai ta ai với ai chứ, tỷ có thể tùy tiện sờ lên con điêu của ta, muốn chơi thế nào cũng được."

"Điêu nhi thật lớn, cảm giác trong tay cũng không tệ..." Mạc Tú Vân vuốt ve lông vũ Tiểu Kim, thập phần bóng loáng.

Mạc Tú Vân lại nói: "Đúng rồi, ngươi hái được Chu Quả chưa?"

"A đúng." Vi Vân cầm tay, một đạo ô quang hiện lên, từ lòng bàn tay trái lăn ra mười quả Chu Quả, nói: "Đây là chúng ta hái được, tổng cộng có hai mươi quả, một nửa này là thuộc sư tỷ."

Mạc Tú Vân thấy vậy liền vui vẻ, rất nhanh lại nghiêm sắc mặt, nói: "Sư đệ, ta không xuất lực gì cả, ngược lại ngươi suýt chút nữa thì gặp chuyện không may. Chu Quả này là do ngươi liều mạng đoạt lấy sinh tử, tự ngươi lưu lại đi."

"Không được, ngươi dù sao cũng phải lấy một ít, dù sao cũng là sư tỷ ngươi kêu ta đi, mới có thể có một phen cơ duyên như vậy."

"Được rồi, vậy ta lấy năm quả." Mạc Tú Vân lấy năm quả Chu Quả.

Hai người đi vào đại điện nhiệm vụ, giao Chu Quả của mình ra, đổi lấy tiền phù, Vi Vân tổng cộng được mười lăm tấm tiền phù nhất phẩm, lúc này mới nhập môn bất quá ba bốn ngày, so với sư phụ Thanh Phong đạo trưởng lúc trước còn giàu hơn.

Sau khi giao nhiệm vụ, Mạc Tú Vân rời đi trước.

Còn Vi Vân thì đi về phía hậu điện của tông môn.

Ở hậu điện tông môn có rất nhiều cung điện gồm tông chủ và tứ đại trưởng lão và mười đệ tử chân truyền. Đệ tử bình thường không được đi vào, lúc đi vào lối vào đã bị hai gã đệ tử thủ vệ ngăn lại.

Một người trong đó quát: "Dừng lại!"

Vi Vân giậm chân, làm lễ nói: "Vị sư huynh này, tiểu đệ có việc cầu kiến tông chủ, mong sư huynh thông báo một tiếng."

Một người khác nhướng mày: "Ngươi nói đùa gì vậy, tông chủ là ngươi muốn gặp là gặp được sao?"

"Tiểu đệ có chuyện quan trọng..."

"Đi ra ngoài!"

Vi Vân bị tiếng quát của đối phương cắt ngang, có chút bối rối mà ngẩng đầu nhìn bọn họ vài lần, trong lòng hiểu được tầm quan trọng của thân phận, đành phải rời đi.

Vi Vân trở lại động phủ, suy nghĩ một chút, viết một tờ giấy, sau đó lấy thi cốt của Tả Chấn Y, dùng áo bào bọc lấy, lại nhét tờ giấy vào trong đó, lúc này mới đi tới lối vào hậu điện.

Đến cửa, đệ tử giữ cửa lần nữa ngăn Vi Vân lại, hỏi: "Sao lại tới nữa?"

Vi Vân đưa bao tới, nói: "Đây là hài cốt của tiền bối Dược Vương Tông ta, tìm trở về từ một nơi bí ẩn, kính xin sư huynh chuyển giao

tông chủ!"

Hai thủ vệ đệ tử thấy vậy, nhìn nhau, nửa tin nửa ngờ nhận lấy cái bọc.

Một người trong đó nói: "Thứ này ta sẽ chuyển giao, ngươi rời đi trước."

"Làm phiền sư huynh."

Vi Vân hoàn thành nhiệm vụ mà Tả Chấn Y dặn dò, rồi quay người rời đi.

Thủ vệ đệ tử cầm bao đồ đi tới cung điện chỗ tông chủ, đưa vật phẩm lên, rồi chuyển lời của Vi Vân.

Dược lão nhân nghe vậy, nhận lấy đồ vật, mở ra bao đồ kiểm tra thi cốt phía trên. Với tu vi của hắn, đương nhiên có thể nhìn ra thi cốt này bất phàm, tuy rằng đã qua nhiều năm, nhưng không có chút dấu hiệu phong hóa nào, thậm chí bên trong còn hiện ra thanh quang nhàn nhạt.

Lại cầm tờ giấy mở ra đọc một chút, xem hết liền chấn động, hỏi tên đệ tử canh cửa kia, nói: "Là ai đem đồ vật tới vậy?"

"Là một đệ tử ngoại môn, tu vi rất thấp."

"Người đâu rồi?"

"Ta đã để hắn rời đi."

"Còn nhớ diện mạo của hắn không?"

"Cái này... Vị sư đệ kia tướng mạo bình thường không có gì lạ, đệ tử, đệ tử ngược lại không có ấn tượng gì..."

Dược lão nhân nghe vậy, sắc mặt có chút không tốt, khoát khoát tay, nói: "Được rồi, ngươi đi xuống đi."

"Vâng, tông chủ!" Thủ vệ đệ tử vội vàng rời đi, sợ bị trách phạt.

Dược lão nhân triệu tập tứ đại trưởng lão đến đại điện nghị sự tông môn.

Dược lão nhân ngồi trên bồ đoàn màu vàng trong đại điện, phía trước mở một bộ áo bào xanh, bên trên đặt một bộ khung xương.

Tứ đại trưởng lão lần lượt chạy tới, ngồi lên bồ đoàn bên cạnh dược lão nhân.

Con ngươi của dược lão nhân lóe sáng, hắn ta thở dài nói: "Ba trăm năm trước, Tả sư huynh đột nhiên mai danh ẩn tích, không rõ tung tích, Dược Vương Tông tìm kiếm khắp nơi chưa có kết quả, không thể tưởng được hôm nay... Hắn lại xuất hiện trước mặt chúng ta trong tình huống như vậy!"

Thạch Trúc trưởng lão nhất định nhìn bộ thi cốt kia, lớn tiếng nói: "Năm đó Đại sư huynh được chân truyền của sư tổ, nắm giữ thần thông Tụ lý Càn Khôn của Trấn Tông. Một thân tu vi vang dội cổ kim, khó gặp địch thủ, không nghĩ vẫn không thể thành công độ kiếp, thật khiến người ta thổn thức."

Giọng nói của Tô Mộc trưởng lão có chút bén nhọn, hắn nói: "Bây giờ Đại sư huynh vừa đi, thần thông trong ống tay áo Dương Lý Càn Khôn cũng đã thất truyền, môn thần thông này hẳn là chỉ truyền Chưởng môn nối nghiệp, hôm nay Tả sư huynh vừa đi, Dược sư huynh cũng sẽ không biết, phải làm sao bây giờ? Nếu để người ta biết được, Dược Vương Tông ta sợ sẽ bị người ta chê cười."

Bạch Thuật trưởng lão nói: "Đều tại đại sư huynh năm đó sát nghiệt quá nặng, ai!"

Lông mày Bạch Miểu trưởng lão nhíu lại: "Đệ tử tìm thấy thi cốt ở đâu? Đưa hắn tìm, hỏi rõ ràng rồi lại nói, nói không chừng sẽ có thần thông Càn Khôn trong ống tay áo."

Dược lão nhân gật gật đầu, gọi một đệ tử thân hình cao lớn tới, nói ra: "Thanh Phong, ngươi truyền lệnh xuống dưới, cần phải tìm được vị đệ tử đưa thi cốt kia trở về, nói tông môn muốn thưởng cho hắn."

Thanh Phong mặc áo bào xanh, sắc mặt bình thản, trên mặt mang nụ cười nhạt, hắn nói: "Sư phụ yên tâm, đệ tử sẽ đi làm ngay."

Dược lão nhân xua xua tay.

Thanh Phong thi lễ, xoay người sải bước ra, người xuất hiện bên ngoài đại điện, sau lưng kéo theo một chuỗi tàn ảnh.

Vi Vân trở lại động phủ, Tiểu Kim lập tức tiến lên đón, một người một sủng chơi đùa trong chốc lát, Vi Vân bắt đầu tu luyện.

Hắn hôm nay chủ yếu tu luyện một môn công pháp, chính là từ ngọc bội thu được công pháp, về phần công pháp Thủy Hồng Dao đưa, tạm thời không dùng, về phần Dưỡng Khí Quyết gì đó, thật sự không cần thiết phải tu luyện. Mà quyển thứ nhất Dược Vương Kinh lại tu luyện Thanh Mộc Chân Khí., Đồng thời kèm theo một môn pháp thuật "Khí Liệu Quyết", có thể trị liệu nội ngoại thương thế. Vũ Dư Càn Khôn Tụ Côn mới thu hoạch được thuộc về thần thông, không phải nội luyện công pháp, đã sơ bộ tu thành tầng thứ nhất, muốn tu thành tầng thứ hai, nhất định phải đánh giết địch nhân, thôn phệ máu thịt địch nhân, mới có thể tăng lên uy lực thần thông này.

Nghĩ tới đây, Vi Vân bỗng nhiên cảm thấy hãi hùng khiếp vía, môn thần thông này quả thực có chút tà môn và đáng sợ, không giống thần thông chính đạo, cũng không biết Dược Vương Tông như thế nào lại có loại thần thông này.

Vi Vân đi vào phía sau núi, ngồi giữa rừng rậm, đối diện với trảo gỗ, bắt đầu tu luyện quyển đầu tiên của Dược Vương Kinh.

Trong lúc hắn bận rộn tu luyện, Dược Vương Tông đã nổ tung.

"Nghe nói chưa, tông chủ truyền lệnh xuống, muốn tìm một người đưa thi cốt, nghe nói còn phải ban thưởng cho ngài."

"Ta thấy chưa chắc là phần thưởng, hẳn là trừng phạt mới đúng...Là phần thưởng, vì sao vị sư đệ kia lại không tránh được, vì sao tông chủ lại gióng trống khua chiêng tìm kiếm như vậy?"

"Có đạo lý... Cũng không biết vị sư đệ kia phạm vào tội lớn gì mà khiến cho tông chủ phải đích thân hạ lệnh đuổi bắt..."

...

Hơn nửa ngày sau, Vi Vân tu luyện xong, hắn tu luyện được một sợi Thanh Mộc Chân Khí, lập tức dùng " Khí Giải Quyết" trị liệu đùi của mình một phen, mỗi ngày chữa trị một chút phỏng chừng không bao lâu là có thể khỏi hẳn.

Lúc quay về động phủ, trên đường đi nghe được đám người nghị luận ầm ĩ, nghe ngóng một phen, cuối cùng hiểu được, bất quá tin tức đến nơi này của hắn đã sớm biến vị, từ "Ban thưởng" biến thành "Trừng phạt", hắn nào còn dám đứng ra.

Mình tự đưa tới cửa ư? Tuyệt đối không thể.

"Đúng rồi, chắc chắn tông chủ muốn ta thi triển thần thông Càn Khôn... hoặc là muốn phế bỏ thần thông của ta, dù sao môn thần thông này đích xác có chút tà dị."

Nghĩ tới đây, Vi Vân hạ quyết tâm, cho dù thế nào cũng không thể thừa nhận thi cốt của Tả Chấn Y là do mình đưa về.

11

Hạng chín, Chương tam giáo, thất tông.

Trong một tòa tiên sơn to lớn, trùng trùng điệp điệp, mây mù lượn lờ, tiên hạc bay lượn, thải phượng bay múa. Tại chỗ cao nhất của tiên sơn, có một toà cung điện lơ lửng giữa không trung, toàn thân cung điện tử kim, hiện ra vầng sáng tử kim.

Tại một nơi bí ẩn trong cung điện, có một suối nước nóng sương mù lượn lờ. Giờ phút này, trong suối nước nóng đang truyền ra tiếng cười vui vẻ cùng tiếng nữ tử kêu rên, có mấy nữ tử tuyệt sắc thân thể trần truồng đang chơi đùa ở bên trong.

Một nữ nhân tuyệt sắc, khí chất cao quý, khuôn mặt tuyệt mỹ, thoạt nhìn khoảng chừng ba bốn mươi tuổi đang dựa vào ôn tuyền ngọc thạch phía sau. Mi tâm nàng có một nốt ruồi chu sa, mày liễu cắm chéo vào tóc mai, đôi mắt phượng xinh đẹp như đang nhắm như đang nhắm., Mặt trái xoan xinh đẹp trắng nõn, mũi ngọc tinh xảo, môi anh đào khép hờ, mái tóc đen rối tung sau đầu, phía dưới cái cổ trắng như tuyết là một đôi ngọc nhũ đầy đặn, nửa người dưới bị hơi nước nóng che lấp, thần bí mà mê người.

Xung quanh có mấy thiếu nữ tuyệt sắc đang du động trong nước, còn có hai thiếu nữ đồng dạng trần truồng, da dẻ trắng nõn, khuôn mặt tuyệt sắc, đang một trái một phải dựa vào ngực nữ nhân tuyệt sắc, mỗi người ngậm một củ ngọc nhũ của nàng, miệng thơm mềm, lưỡi mềm mại nhúc nhích, nhẹ nhàng mút sữa sữa và búi ngực của nàng, say sưa ăn bộ ngực của nàng.

Mà dưới hai chân của tuyệt sắc nữ nhân, cũng có một thiếu nữ xinh đẹp da thịt trắng như tuyết đang nằm sấp, như si như say liếm đôi môi non nớt của Âm Bộ, mút vào thịt mềm mại cùng nước độc trong động của tiên nhân nàng, thỉnh thoảng tiết ra như suối nước độc.

Ngoài ra, còn có hai thiếu nữ mỹ lệ ôm lấy một cái chân thon dài tuyệt sắc nữ nhân, cái lưỡi tinh xảo đang ở phía trên chân ngọc nõn nà của nàng liếm tới liếm lui, thỉnh thoảng phát ra tiếng nước "Chiêm chiếp".

Nữ nhân tuyệt sắc một tay nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu thiếu nữ đang liếm bức của nàng, miệng khẽ rên rỉ, phát ra tiếng thở hổn hển "Ừ ừ". Bỗng nhiên, chỗ sâu trong huyệt mềm của nàng bắt đầu tản mát ra mùi thơm nồng đậm, thậm chí ngay cả làn da toàn thân cũng không ngừng tràn ra mùi thơm, thế cho nên toàn bộ suối nước nóng tràn ngập trong một loại hương thơm., Thiếu nữ đang cho nàng liếm huyệt ngửi thấy mùi thơm này, lập tức tăng nhanh tốc độ, lưỡi non bắt đầu vươn vào trong hang thịt mềm mại của nữ nhân nhanh chóng quấy, theo mùi hương càng ngày càng nồng đậm, nữ nhân bỗng nhiên "A" một tiếng, một đôi đùi đẹp thon dài nhẹ nhàng kẹp lấy, toàn thân run rẩy đứng lên., Bụng dưới kịch liệt co rút lại, bánh bao màu đỏ tươi mà béo mềm khoang miệng không ngừng, từ trong huyệt mềm mại phun ra dâm dịch ẩm ướt cuồn cuộn, đều bị thiếu nữ há mồm tiếp lấy, dâm dịch lọt vào trong miệng, ngọt ngào ngon miệng, hơn hẳn tiên nhưỡng!

Đám thiếu nữ còn lại đang bú sữa mẹ, nhao nhao xích lại gần, há miệng hút lấy chất độc trong tiểu huyệt nữ nhân.

Thiếu nữ xung quanh hâm mộ không thôi, ngụm nước bẩn này ăn vào miệng còn hơn cả sự khổ tu của người tu hành bình thường vài năm!

Nữ nhân mắt phượng đang hưởng thụ dư vận của cao trào, bỗng nhiên thân thể mềm mại của nàng chấn động, mở mắt, đôi mắt đẹp lưu chuyển, thanh lệ thanh lệ vang lên, nàng thản nhiên nói: "Linh lực ngọc bội hao hết rồi, hắn nhất định là gặp phải nguy hiểm..."

"Nương nương." Đám nữ đều dừng lại, đồng loạt nhìn về phía nàng.

Nữ nhân mắt phượng điềm đạm nói: "Tử Y, ngươi xuống núi một chuyến, đi Phong châu tìm một thiếu niên trên ngực đeo ngọc bội Tử

Nguyệt an trí cho hắn, rời xa tu chân giới."

"Tuân mệnh!"

Một thiếu nữ trong đó lập tức phi thân ra, hai chân còn chưa rơi xuống đất, khay ngọc bên cạnh liền bay lên một bộ quần áo lụa lụa mỏng màu tím, kéo theo áo lót rơi vào trên người nàng, hai chân quấn lấy một đôi vớ tơ lụa màu tím do tơ tằm dệt thành, có vẻ cao quý, thần bí mà mê người, lại kết tiếp tóc cuộn tròn thành Phi Thiên Vân Phi Thiên.

"Việc này không cần môn chủ biết..."

"Đệ tử hiểu rõ."

Thiếu nữ chân trần như tuyết, lơ lửng trên mặt đất, sau đó từng bước từng bước rung động, gợn sóng dập dờn như sóng nước, nàng bỗng nhiên quay đầu lại, nói: "Nương nương, vì sao người không đi thăm hắn một chút? Chỉ nhìn một lần, môn chủ sẽ không biết được."

Nữ nhân kia lắc đầu: "Ta không dám đi, sợ gặp mặt nên không nỡ rời khỏi hắn."

"Đệ tử đã hiểu."

Thiếu nữ quay người, hóa thành một đạo tử quang rời khỏi nơi này.

...

Buổi sáng hôm sau, tiếng chuông tông môn Dược Vương tông vang lên, du dương du đãng, truyền khắp sơn môn.

Toàn tông môn nhân nhao nhao hướng đại điện tông môn mà đi, mọi người đều biết, đây là tổ chức đại hội tông môn. Lại là vì tìm không thấy người đưa thi cốt kia, Dược lão nhân dự định tổ chức đại hội một lần.

Tiếng bước chân liên miên không dứt, chúng môn nhân nối đuôi nhau đi vào đại điện tông môn, tiến đến bái kiến tông chủ và trưởng lão.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Nghe nói có một sư đệ không biết mang theo một bộ hài cốt từ nơi nào trở về, vô cùng xui xẻo. Tông chủ đang bắt người..."

Vi Vân và Mạc Tú Vân đi tới, đứng ở vị trí phía sau có thể nhìn thấy tông chủ đang ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn. Tứ đại trưởng lão cùng với ba đệ tử chân truyền đang đứng bên cạnh bọn họ.

Một nam tử anh tuấn phiêu dật, lưng đeo trường kiếm, một người mắt sáng như sao, da thịt trắng hơn tuyết, phong tư yểu điệu, nữ tử như tiên tử giáng trần, nữ tử này thật sự là quốc sắc thiên hương, trong tay nàng nâng một bình ngọc nhỏ, ngoài ra còn có một thanh niên đeo hồ lô bằng ngọc bích, trên mặt mang nụ cười nhạt. Ba người này chính là Bạch Vô Ưu, Diệp Trầm Ngư, cùng với Thanh Phong, đều là đệ tử chân truyền của Dược Vương Tông.

Mặt khác thất đại đệ tử chân truyền, nghe nói đều xuống núi chấp hành nhiệm vụ quan trọng của tông môn.

"Đẹp, đẹp a!"

Vi Vân thưởng thức dung mạo tuyệt sắc của Diệp Trầm Ngư, trong lòng thầm than, so với Thủy Hồng Dao quyến rũ câu hồn, hắn càng nguyện ý chết trên người Diệp Trầm Ngư...

Lúc này, âm thanh của Dược lão nhân vang lên.

"Hôm qua có đệ tử đưa di hài của một vị tiền bối trở về. Người này có công lớn, không biết là vị đệ tử nào. Mau đứng ra, tông môn sẽ có thưởng."

Tiếng nói vừa phát ra, phía dưới lại xì xào bàn tán, nhưng không có ai đứng ra cả.

Vi Vân trong lòng bồn chồn: "Có phần thưởng sao? Sợ là có trừng phạt chứ... Tiểu gia chắc chắn không bị mắc mưu, muốn ta đứng ra thừa nhận, tuyệt đối không thể nào..."

Thấy không có ai thừa nhận, Dược lão nhân tiếp tục nói: "Việc này tạm thời gác lại, sau đó vị đệ tử kia cũng có thể tự đi tìm ta. Hôm nay ngoại trừ việc này, còn có một số lời tặng cho mọi người, nhất là những đệ tử mới nhập môn."

"Chúng ta tu chân thành tiên, một là trường sinh bất hủ, phi thăng Tiên Giới, hai là hàng yêu trừ ma, cậy bảo vệ chính nghĩa, như vậy mới có thể đến được thế gian một lần. Ở ngoài này, tất cả mọi thứ đều là việc nhỏ. Lịch sử Thiên Vận đại lục ta có mấy chục vạn năm, đã có vô số tiền bối cao nhân, bọn họ chứng được đại đạo, lưu lại vô số truyền thuyết và di tích cho hậu bối, bọn họ có năng lực thông thiên triệt để, tuy vậy, nhưng thế gian này vẫn chưa từng thái bình, chỉ vì đạo cao một thước ma cao một trượng."

Dược lão nhân chậm rãi nói: "Mọi người đều biết, đương thời có tam giáo thất tông, cũng chính là một đại yêu giáo, hai đại ma giáo, còn có chính đạo thất đại tông môn."

Vi Vân cũng đã nghe qua thập đại tông môn đương thời, lại chia làm bốn phái, theo thứ tự là Thái Huyền Tiên môn, Tử Nguyệt tiên môn, Phù Vân môn, Dược Vương tông, Quan Diệu tông, năm nhà này thuộc về Đạo môn, còn có Đại Phật tự và Tiểu Mật tông, hai nhà này thuộc về Phật môn, còn có Huyết Thần giáo và Thiên Ma giáo, hai nhà này thuộc về Ma môn, nhà cuối cùng là tà dị giáo thần bí, thuộc về Yêu tộc, tất cả đều có giáo lí, phân ra chính tà, bảy tông vì chính.

Chủ chỉ Phật môn là từ bi độ người, đối phó yêu ma lấy hàng phục làm chủ, chủ chỉ của Đạo môn là chỉ hướng hiền nhân, đối phó yêu ma lấy sát phạt làm chủ, Ma môn thì không phân chia chính tà, mọi chuyện đều không từ thủ đoạn. Yêu giáo làm việc quái dị, không thể

làm việc theo lẽ thường, chỉ vì trong giáo đều là yêu tu. Phật môn và Đạo môn nhất trí cho rằng, chuyện ác trong thế gian đều do Ma giáo khơi mào, phá hư quy tắc và trật tự, bởi vậy hai bên chính tà không đội trời chung.

Dược lão nhân tiếp tục nói: "Tám trăm năm trước, tu chân giới đã xảy ra một trận đại chiến tiên ma, cái gọi là tà bất thắng chính, chung quy vẫn là chính đạo ta thắng. Hiện giờ chính đạo của ta đại thịnh, Ma giáo xu thế yếu ớt., Tuy là như thế, nhưng vẫn khiến người ta lo lắng! Trước đó không lâu ta tới Quan Diệu tông tìm Thiên Cơ Tử đạo huynh hỏi thăm Thiên Cơ, phát hiện Ma giáo lại muốn quật khởi, các nơi đều có bóng dáng yêu ma, đây cũng là lý do năm nay Dược Vương tông ta mở rộng đội ngũ đệ tử. Mọi người cần phải khẩn trương tu vi, đề cao tu vi, mới có thể ra một phần lực vì chính đạo của ta."

Sau khi lải nhải hồi lâu, Dược lão nhân mới dừng nói, nhắm mắt lại.

Trưởng lão Thạch Trúc vóc người khôi ngô đứng dậy, ánh mắt sắc bén quét qua chúng đệ tử phía dưới, nói: "Rốt cuộc thi cốt tiền bối là ai đưa tới, liệu có ai thừa nhận hay không? Sợ tông môn bạc bạc đãi ngươi sao, hay là trong lòng có quỷ!"

Đám môn nhân đều không nói gì, trong đại điện một mảnh tĩnh mịch.

Tính tình Thạch Trúc trưởng lão nổi tiếng nóng nảy, Bạch Chỉ trưởng lão còn có ý lấy dao mổ đậu hũ tâm, lão thì là thật với ngươi, một khi tức giận, tiếp theo chính là động thủ.

Tiếng gầm gừ này của hắn dọa cho Vi Vân tâm thần không yên, làm sao dám thừa nhận.

Hỏi lâu không có kết quả, Dược lão nhân đành phải tuyên bố mọi người tán đi.

Sau khi mọi người rời đi, trưởng lão Thạch Trúc cả giận nói: "Nhất định là tên tiểu tặc kia trong lòng có quỷ, muốn âm thầm thôn tính

thần thông Càn Khôn Dẫn trong tay áo Lam!"

Tô Mộc trưởng lão híp mắt cười: "Sư huynh, ngươi đấu đá lung tung như vậy không được đâu, hắn càng không muốn ra ngoài."

Trưởng lão Thạch Trúc nhìn về phía hắn ta: "Vậy ngươi nói phải làm sao bây giờ?"

Tô Mộc trưởng lão im lặng.

Lúc này Dược lão nhân mở cặp mắt đục ngầu ra, xua xua tay nói: "Thôi vậy, việc này đến đây thôi, mấy vị sư đệ đừng ngại đưa mắt về phía Phong Hồ, đã rất nhiều ngày không có tin tức truyền đến, không biết xảy ra chuyện gì."

Trưởng lão Bạch Thuật nói: "Tông chủ sư huynh yên tâm, với thực lực của mấy người bọn họ, coi như không chiếm được chỗ tốt cũng không phải lo lắng về tính mạng."

Dược lão nhân gật gật đầu.

Vi Vân kinh hồn táng đởm trở lại động phủ, trực tiếp đóng cửa không ra. Liên tục nửa tháng chăm chỉ chăm chỉ tu luyện, mãi đến khi tu luyện mấy môn công pháp gồm cả Dược Vương Kinh Kinh không thể tiến bộ thêm nữa, lúc này mới dám ngẩng đầu lên, mở cửa động, đứng ở thời điểm hô hấp đầu xuân.

Lúc này Vi Vân đã Trúc Cơ Đại viên mãn, chỉ còn thiếu một bước là tiến bộ vào Kim Đan cảnh, nhưng chỉ một cước này thôi cũng đã vô cùng khó khăn rồi, đột phá một cảnh giới lớn cũng không dễ dàng như vậy, ngoại trừ tích lũy chân khí còn liên quan đến việc tăng tiến tâm cảnh.

Mà một khi đột phá đến cảnh giới Kim Đan thì có nghĩa là có thể từ đệ tử ngoại môn thăng cấp làm nội môn đệ tử, được tông môn ưu đãi hơn nhiều.

"Sư đệ, đã lâu không gặp."

Mạc Tú Vân mặc một bộ áo bào xanh, từ con đường nhỏ bên trái đi lên, bên hông còn đeo một thanh kiếm dài ba xích, nhìn qua có chút cổ kính.

Vi Vân kinh ngạc nói: "Oa, sư tỷ, mấy ngày không gặp, sao lại có thêm một kiện pháp khí? Hay là phát tài rồi?"

Mạc Tú Vân đi tới phía trước, vuốt trường kiếm bên hông mình, cười lên: "Ánh mắt ngươi không tệ, đây là một pháp khí trung phẩm, bên trong có mười mấy đạo địa sát cấm chế, vô cùng lợi hại, mấy ngày nay sư tỷ ta làm không ít nhiệm vụ, tích lũy đủ mười tấm phù tiền, mới vừa rồi từ tông môn mua kiếm này với giá ưu đãi chiết khấu năm lạng!"

Vi Vân nói: "Sư tỷ, Dược Vương tông chúng ta nổi tiếng về công pháp Thanh Mộc đương thời, vì sao ngươi không chuyên tâm tu Dược Vương Kinh, lại kiếm một món pháp khí điều trị phối hợp, cứ thế mà luyện kiếm?"

Mạc Tú Vân vỗ vỗ vai hắn: "Cái này ngươi không hiểu đâu, sư tỷ ta quyết định, phải chăm chỉ tu kiếm đạo, đến lúc đó thuận tiện nói chuyện với Bạch Vô Ưu sư huynh đấy, hiểu chưa, còn ngươi thì sao, vì Diệp Trầm Ngư sư tỷ, ta đề nghị ngươi sửa chữa Cực Lạc Dược Vương Kinh cho đúng rồi... Đương nhiên, trên người có một thanh kiếm cũng rất tốt, dù sao, người có bội kiếm đều rất anh tuấn."

"Bội kiếm có quan hệ gì với anh tuấn không?"

"Tự nhiên là có, ngươi nhìn ngươi xem, có kiếm sao? Không có, anh tuấn hay không? Không anh tuấn! Ngươi nhìn lại người ta Vô Ưu sư huynh..."

"Sư tỷ nói có lý." Vi Vân nhìn xuống, vẻ mặt khoe khoang nói: "Oa, sư tỷ, mấy ngày nay không gặp bộ ngực của ngươi lại lớn lên, chân cũng dài lên, ta tin tưởng Vô Ưu sư huynh nhất định sẽ yêu ngươi!"

"Có sao, sao ta không cảm giác gì cả?" Mạc Tú Vân mỉm cười: "Đây là điều đương nhiên, sư đệ, học hỏi chút đi, cách ăn mặc và trang điểm chính mình, ngày nào đó trở nên anh tuấn, nói không chừng Diệp Trầm Ngư sư tỷ sẽ liếc mắt nhìn trúng ngươi đó."

Vi Vân đồng ý, theo Mạc Tú Vân tiến vào động phủ của nàng.

Mạc Tú Vân không hổ là nữ hài tử, hết sức ưa thích, trang trí động phủ vô cùng thanh tú, sau cửa đặt hai chậu thảm cỏ xanh, bên cạnh có một chiếc gương đồng, trên bàn có son phấn, trên tường treo một bức họa trắng không lo, quần áo của nàng cũng đều đặt từng kiện ở trên cây gậy trúc, trần thế không nhiễm.

Vi Vân quét mắt nhìn cái yếm đỏ trên cây gậy trúc, nói: "Ai da, sư tỷ, ngươi tặng cho ta cái yếm không đẹp được nha."

Khuôn mặt Mạc Tú Vân ửng đỏ, nói: "Ta mặc ở trên người, cũng không phải đặc biệt chọn lựa cho ngươi."

Vi Vân hỏi: "Hiện tại trên người sư tỷ đang mặc cái gì vậy?"

"Không nói cho ngươi."

"Cởi ra cho ta xem một chút, cũng đâu có thiếu một miếng đâu."

Mạc Tú Vân đỏ mặt: "Cút."

"Oa, ác với sư đệ như vậy sao?"

"Đúng là ác như vậy."

"Hay là ta cũng cởi y phục ra cho ngươi xem, đùa với nhau nhé?"

"Cút a ——" Mạc Tú Vân mở to giọng, quát hắn.

Vi Vân vội vàng che lỗ tai, thoát khỏi nơi này.

Mạc Tú Vân nhìn theo bóng lưng hắn, không tự chủ được nổi lên suy nghĩ miên man bất định, đem hắn và Bạch Vô Ưu so sánh một hồi, chỉ chốc lát sau, mặt đã đỏ đến trên cổ.

Vi Vân muốn sớm ngày đột phá đến cảnh giới Kim Đan, nhưng hắn cũng biết không nóng vội, không thể làm gì khác hơn là bắt đầu đi dạo trong tông môn, tìm kiếm vận may, tìm cơ hội đột phá.

Đi tới một quảng trường, đưa mắt nhìn qua, khắp nơi đều là đệ tử trong tông môn, đệ tử nội môn, ngoại môn đều có, có người đang thét to bán vật phẩm ra, có người đang nói chuyện với nhau mặc cả, có người bày bảo đao bảo kiếm, có người đặt linh đan diệu dược trước mặt.

Thì ra nơi này chính là khu giao dịch của các đệ tử Dược Vương Tông, được tông môn cho phép. Mặc dù bất kỳ vật phẩm gì cũng có thể giao dịch với tông môn, nhưng dù sao giá cả cũng cố định, tông môn kiếm được nhiều hơn so với đệ tử, đều là thu cao bán. Nhưng ở nơi này, mọi người có thể tùy ý định giá, kiếm được một ít hàng thấp cũng không phải là không thể.

Vi Vân đi dạo trên quảng trường, thỉnh thoảng hỏi một hai câu, người bán hàng đều hết sức nhiệt tình, người mua đều hết sức keo kiệt, một bên muốn bán cao, một bên muốn mua thấp, thỉnh thoảng cũng có thành quả thuận lợi.

"Coi như là ta không may, khối ngọc này liền lỗ vốn bán cho sư huynh rồi!"

"Ha ha, sư huynh nói lời này, ngọc này tuy ôn nhuận mà có linh khí, nhưng ba tấm tiền phù nhất phẩm, đã đủ ngang với giá trị của nó."

...

Vi Vân nhìn một lát, cũng không phát hiện được thứ mình cần.

Vào lúc này, một cái đầu trâu mặt ngựa, một đệ tử ngoại môn dáng người thấp bé đập vào mắt, người này nhìn chung quanh, cũng không thấy hắn thét to, nhưng rõ ràng là có đồ vật muốn ra tay, chỉ là tất cả mọi người không biết hắn muốn bán cái gì, bởi vậy không ai hỏi tới.

Người này không khỏi có chút lo lắng, lúc này Vi Vân đi qua bên cạnh, hắn vội vàng tiến lên kéo lại, thấp giọng nói: "Sư đệ, ta có hàng tốt ra tay, ngươi nhất định cần!"

Vi Vân chậm rãi đẩy hắn ra, nói: "Sư huynh, sợ rằng ngươi hại nhầm người rồi."

Đối phương vừa nghe đã cuống lên, vội vàng nói: "Sư đệ, Điền Quang ta mà hãm hại ngươi, trời đánh ngũ lôi."

Vi Vân thấy vậy, nhất thời có hứng thú: "Sư huynh có thứ gì muốn ra tay?"

Đối phương vội hạ giọng: "Tất nhiên là đồ tốt!"

Hắn lấy ra một khối ngọc giản màu trắng từ trong ngực, nhẹ giọng nói: "Sư đệ, đây chính là bảo bối, ta dám nói trong toàn bộ tông môn chỉ có ta có một cái."

"Ồ? Kính xin sư huynh giới thiệu một chút."

Điền Quang nói: "Đây là một môn công pháp, sư huynh có một lần xuống núi đi làm nhiệm vụ, ngẫu nhiên lấy được, môn công pháp này chỉ có thể cho người tu luyện ba lần, nguyên chủ nhân dùng một lần, ta dùng một lần, còn lại lần sau, ta thấy sư đệ ngươi cũng không tệ, liền bán rẻ chút cho sư đệ ngươi!"

"Là công pháp gì vậy?" Vi Vân hơi có vẻ tò mò.

Điền Quang đè thanh âm xuống mức thấp nhất: "Âm Dương Song Tu Công..."

"Cái gì?!" Vi Vân trừng lớn hai mắt.

"Suyt!" Điền Quang vội vàng che miệng hắn lại: "Sư đệ, nhỏ giọng chút!"

Vi Vân quét mắt nhìn vị sư huynh ngoại môn nhỏ gầy trước mắt này, có chút không biết nói gì. Dược Vương Tông là một trong bảy đại tông môn chính đạo, tuy nhiên cũng không cấm môn nhân mến nhau, cũng không khỏi nữ sắc, trong môn phái thậm chí còn có đại lực hoàn các loại đan dược, có trợ lực tương hợp., Nhưng đối với loại pháp môn Âm Dương Song Tu công pháp không quá đứng đắn này, vẫn còn có chút quy định, trừ phi là công pháp trong Tàng Kinh Các, nếu không không cho phép môn nhân tự tu luyện, một khi phát hiện, sẽ đi tới chỗ trưởng lão Bạch Miểu.

Chẳng trách Điền Quang không dám bán ra thẳng thừng.

Vi Vân không khỏi có chút động tâm, đừng nói, hắn thật sự cần thứ này, thứ nhất thể chất hắn có chút đặc thù, có thể dựa vào hấp thu nguyên âm nữ tử để tăng cao tu vi, thứ hai bởi vì hai lần bị nữ tử hút Nguyên Dương đi., Có bóng ma tâm lý, mười phần muốn mình cũng có được loại năng lực song tu bổ bổ nhất này, để tránh lần nữa nói. Hắn chính là tuổi Tư Xuân, dương khí trên người thường xuyên không chỗ phát tiết, muốn hắn buông tha cho nữ tử qua lại, đó là chuyện không thể nào.

Nghĩ đến đây, Vi Vân lặng lẽ hỏi: "Bao nhiêu tiền?"

Điền Quang cười ti tiện một tiếng: "Không đắt, chỉ cần mười đồng tiền phù nhất phẩm, xem như là kết giao bằng hữu với sư đệ, thật không kiếm tiền của đệ."

Sắc mặt Vi Vân trầm xuống: "Sư huynh cũng quá xấu xa đi."

Thấy hắn có ý định rời đi, Điền Quang nóng nảy, vội vàng kéo hắn lại, nói: "Sư đệ, thật không đắt! Ngươi tuyệt đối không thiệt thòi, ngươi có chỗ không biết, công pháp bình thường hoặc là thải âm bổ dương,

hoặc là thải dương bổ âm. Công pháp Âm Dương Song Tu của ta là đối với song phương đều có lợi, truyền từ thượng cổ, phẩm cấp cực cao!"

Vi Vân vẫn chần chừ như cũ.

Điền Quang tiếp tục châm lửa: "Sư đệ, từ khi ta học môn công pháp này, vốn dĩ trần căn đã vô cùng thô to, dài đến nửa xích! Mỗi lần đều có thể làm cho nữ tử muốn chết, sư huynh ta ở dưới chân núi nuôi hai tiểu thiếp, đều là mỹ nhân, nhìn không ra sao!"

Vi Vân kinh ngạc quét mắt nhìn con ải đầu trâu mặt ngựa trước mặt, thật đúng là nhìn không ra.

Điền Quang lại nói: "Sư huynh ta tặng kèm một quyển sách ghi danh mỹ nữ Anh Hoa giáo, lúc sư đệ đi Anh Hoa giáo chơi gái, nhất định dùng được!"

Đối phương đem ngọc giản cùng một quyển sách nhỏ màu sắc rực rỡ đưa đến tay hắn, khỏi phải nói nhiệt tình.

Vi Vân Lão không tình nguyện lấy ra năm đồng tiền phù nhất phẩm, nói: "Cứ nhiều như vậy đi."

"Sư đệ, đừng như vậy, tốt xấu gì thêm chút nữa!"

Vi Vân sờ cả buổi, lại lấy ra hai tấm: "Thật là hết rồi."

Điền Quang cầm bảy đồng tiền nhất phẩm, lúc này mới thỏa mãn, nói: "Sư đệ thật sảng khoái, giúp ngươi sớm ngày huyền công đại thành, không nói nữa, sư huynh ta phải đi Anh Hoa giáo tầm hoan tác nhạc!"

Nói xong, hắn liền quay người rời đi.

12

Chương 10, công pháp song tu.

Vi Vân cầm ngọc giản cùng quyển sách trở lại động phủ, cẩn thận nghiên cứu.

Cái danh sách này không nói đến, là bài danh mỹ nữ trong Hoa giáo Anh Hoa, phía trên còn có họa chân dung của các nàng, mỗi người đều xinh đẹp như hoa đào, quyến rũ động lòng người.

Quốc gia thế gian có thanh lâu kỹ viện, kỹ nữ kỹ nữ bên trong, là chuyên gia buôn bán với người bình thường, người tu hành rất ít hứng thú với loại phấn son tục này, dù sao các nàng cũng chưa từng Trúc Cơ, thể chất bẩn thỉu, dễ ảnh hưởng tới tu hành.

Vì vậy, còn có Anh Hoa Giáo.

Anh Hoa giáo là giáo phái chuyên cung cấp dịch vụ dâm lạc cho tu hành giả. Đừng nhìn tên tuổi của Anh Hoa giáo không tốt, nhưng lại là thế lực khổng lồ đứng sau tam giáo thất tông, bất luận kẻ nào cũng không dám khinh thường. Dù là đệ tử tam giáo thất tông, vô duyên vô cớ cũng không dám tới cửa gây chuyện.

Anh Hoa Giáo nhập thế tu hành, kinh doanh là vì chuyện buôn bán da thịt chính đạo khinh thường, nhưng lại không có ác hành gì rõ ràng, có thể nói là vừa chính vừa tà. Một mặt là chính đạo thất tông xem thường, có chút ý tứ kính nhi viễn chi, ma đạo tam giáo cũng không để vào mắt, không thèm để ý.

Chỉ xét riêng thế lực, thế lực của Anh Hoa giáo đã trải rộng mười nước ở Thiên Vân đại lục, phát triển ổn định, đệ tử đông đảo. Ví dụ như triều Đại Minh vương có phân bộ của Anh Hoa giáo. Tuy rằng Dược Vương tông quy định rõ ràng đệ tử không thể tới Anh Hoa giáo tầm hoan tác nhạc, nhưng thật ra là nhắm một con mắt mở một con mắt., Mọi người đều hiểu rõ chuyện này. Đa số đệ tử đều là dành cho

Anh Hoa giáo, không ít đệ tử là khách quen nơi đó. Ví dụ như Điền Quang này, vừa nhìn đã biết thường xuyên lưu luyến trong đó, rất nhiều tiền phù đều được Anh Hoa giáo tặng, khi vang lên đỉnh đương lại về tông môn làm nhiệm vụ.

Vi Vân thu sách vào trong tay áo càn khôn bảo tồn, thần thông ống tay áo càn khôn theo tâm ý chủ nhân mà động, bên trong có thể cất giữ vật phẩm.

Hắn cầm lấy ngọc giản, đưa ý thức vào trong đó, chỉ thấy một đạo ánh sáng từ đó bay ra, rơi vào thức hải mi tâm, hóa thành một đoạn văn tự, cẩn thận suy nghĩ một phen, quả nhiên là Âm Dương Song Tu Công.

Ngọc giản kia cũng theo đó vỡ vụn ra, đã vô dụng.

Vi Vân có chút kích động dựa theo công pháp tu luyện, điều động chân khí toàn thân, theo lộ tuyến công pháp vận hành, mơ hồ có thể thấy được làn da phồng lên từng cục nhỏ, dần dần hội tụ lại...

Bảy ngày sau đó, phần dưới háng Vi Vân bỗng nhiên xuất hiện một cái bao lớn, hơn nữa còn đang không ngừng ở trên đỉnh đầu. Trong khoảnh khắc, một tiếng xé quần xé vải vang lên, nhất thời, chỉ thấy một cái côn thịt thô to bắn ra, bởi vì có thói quen, trực tiếp đánh vào ngực của Vi Vân, đầu rùa thậm chí đã dán sát vào vị trí của huyệt Thiên Trung, vô cùng dọa người!

Con thịt lớn này dài chừng một thước, cánh tay trẻ con thô to, đầu rùa to như trứng ngỗng, cả cây gậy thịt nổi lên gân xanh, nóng hầm hập!

Nhìn số trứng, cũng lớn gấp đôi so với trước kia.

Thật lâu sau, Vi Vân mới chậm rãi thu công. Hắn mở mắt ra, trông thấy lão Nhị to lớn của mình lập tức hoảng sợ!

Âm Dương Song Tu Công xem như luyện thành, sau khi tu thành hắn mới hiểu được, môn công pháp này nếu như không có ngọc giản truyền công, chỉ dựa vào khẩu quyết văn tự, không tu được, khó trách tiểu tử Điền Quang kia trân trọng như thế, Vi Vân đâu chỉ không mua chịu thiệt, quả thực là lời lớn.

Cũng là Điền Quang người sắc mặt muốn xông lên, lại thực sự quẫn bách, nếu không tuyệt đối không có khả năng đem thứ này ra đổi tiền.

Chỉ là... Vi Vân nhìn lão nhị của mình, cảm thấy rất bất đắc dĩ. Điền Quang kia nói lão Nhị của hắn đã biến thành dài nửa xích, sao mình lại lớn hơn một thước... Chắc là căn khí của mỗi người vốn có khác nhau, cho nên khi tu luyện sẽ có hiệu quả khác nhau.

Hiện tại không có dục sắc, sau khi thu công, lão Nhị liền mềm nhũn buông ở đũng quần, mặc dù là trạng thái mềm yếu, nhưng cũng có một đống lớn đồ vật kéo theo, loại cảm giác này thập phần quái dị, cũng may có áo bào xanh rộng thùng thình mặc ở trên người, có thể che chắn, nếu không về sau làm sao có thể đi ra gặp người.

Nghe được huyền công trên giường, tâm tình Vi Vân rất tốt, hắn cảm giác lúc này nếu như tái chiến Thủy Hồng Dao, cũng chưa chắc đã sợ nàng!

Vi Vân lại đi trước đến quảng trường một lần, giá rẻ mua sắm một ít vật phẩm nhỏ hàng ngày.

Tay phải cầm một cây quạt, tay trái xách một cái lồng chim, bên trong có một con anh vũ, nghênh ngang đi trên sơn đạo, ngẫu nhiên thổi một câu huýt sáo, hát hai câu ca dao, một bộ dáng công tử ca thế gia hai đời không lo việc chính nghiệp.

Đây là tác phong trước kia hắn đi dạo trong thành Phong Vật và đám bạn tốt. Hắn cho rằng đây mới là cuộc sống, hôm nay cũng đưa loại tác phong này vào trong tông môn.

Lúc này, một bóng tỉnh từ đằng xa bay tới, Vi Vân tập trung nhìn vào, nhất thời cảm thấy trước mắt sáng ngời!

Chỉ thấy một nữ tử có khuôn mặt tuyệt mỹ, tóc đen đón gió bay múa, mặc một bộ áo bào xanh, trên áo bào thêu đồ án hồ lô đại biểu cho đệ tử chân truyền. Mặt mày nàng thanh tú, đôi mắt như sóng nước, giống như biết nói, khuôn mặt bóng loáng trắng nõn, da thịt thổi có thể rách, bộ ngực nhô cao, lòng bàn tay trắng nõn nâng một bình ngọc nhỏ.

Người này đúng là tiên tử tuyệt sắc Diệp Trầm Ngư, một trong thập đại đệ tử chân truyền của Dược Vương Tông!

Lúc này, hai chân Diệp Trầm Ngư trôi nổi, dưới chân sinh ra từng mảnh từng mảnh lá xanh, cứ như vậy trôi về phía trước, vừa vặn đi qua bên người Vi Vân.

Vi Vân nhìn thấy mà trợn tròn mắt, vội vàng chào hỏi nàng: "Chào Diệp sư tỷ!"

Diệp Trầm Ngư đảo mắt nhìn qua, chỉ nhìn thấy Vi Vân cà lơ phất phơ, đôi mi thanh tú nhíu lại, cả giận nói: "Đệ tử này của ngươi thật vô liêm sỉ, không chăm chỉ tu hành, cũng không cống hiến cho tông môn, lại còn sống ở đây xem đánh!"

Nhưng cũng không thấy nàng ra tay như thế nào, liền có một chưởng ảnh màu xanh bay tới, trong nháy mắt rơi vào trên mặt Vi Vân, "Bốp" một tiếng vang thanh thúy, xoay tròn Vi Vân ngay tại chỗ, sau đó ngã nhào trên mặt đất, quạt xếp cùng lồng chim trong tay cũng rơi xuống một bên.

Vi Vân chỉ cảm thấy một trận đau đớn kịch liệt ập tới, trên mặt đau rát, nhìn lại thì bóng dáng của Diệp Trầm Ngư đã đi xa rồi.

"Ôi, mặt của ta... "

Vi Vân thầm kêu một tiếng xúi quẩy, vội vàng nhặt cây quạt và lồng chim lên rồi đi về phía động phủ.

Ở cửa động phủ gặp phải Mạc Tú Vân đang chật vật không chịu nổi, nàng nhìn thấy Vi Vân, trên mặt có ngũ chỉ chưởng ấn rõ ràng có thể thấy được, nàng trừng mắt nói: "A, sư đệ, mặt của ngươi là sao vậy, bị ai đánh? Nói cho sư tỷ, sư tỷ giúp ngươi báo thù!"

Vi Vân vuốt khuôn mặt nóng bỏng: "Vẫn là Mạc sư tỷ tốt, vừa rồi ta bị Diệp Trầm Ngư sư tỷ đánh, ngươi phải giúp ta trút giận nhé!"

"Cái gì, là Diệp Trầm Ngư sư tỷ đánh sao?" Mạc Tú Vân sửng sốt: "Không phải ngươi đùa bỡn người ta đấy chứ?"

"Làm sao có thể, thiếu hiệp Vi Vân ta tốt xấu gì cũng là người trong chính đạo..." Vi Vân thập phần ủy khuất: "Sư tỷ, không phải ngươi nói muốn giúp ta trút giận sao? Diệp sư tỷ đi ra phía sau điện, ngươi mau đuổi theo."

Mạc Tú Vân ấn thanh kiếm xuống, nhíu mày nói: "A, ta đột nhiên nhớ ra còn có chuyện quan trọng cần làm, như vậy đi, sư đệ, rảnh ta lại giúp ngươi..." Nói xong thì cũng nhanh chóng bước đi.

"Sư tỷ, sư tỷ..."

Vi Vân thầm nghĩ một tiếng không nghĩa khí, sau đó trở lại động phủ, dùng "Khí chữa pháp quyết" chữa trị cho bản thân.

trị liệu ước chừng hơn nửa ngày, dấu tay trên mặt Vi Vân mới tiêu tan, hắn đi ra ngoài, một con Kim Sí Đại Điêu theo sát bên cạnh.

Âm thanh ca dao truyền tới, chỉ thấy từ trên con đường nhỏ Mạc Tú Vân đã đi tới, trông dáng vẻ rất là đắc ý.

"Tâm tình của sư tỷ không tệ nha, không biết có chuyện gì tốt?"

Mạc Tú Vân mỉm cười: "Nói ra chắc chắn ngươi sẽ không tin, Vô Ưu sư huynh đã đồng ý hẹn hò với ta."

"Không thể nào?" Vi Vân kinh ngạc.

"Vậy còn giả bộ sao." Mạc Tú Vân cười đắc ý, lắc mông trở về động phủ.

Vi Vân ngửa mặt lên trời thở dài, quả nhiên vẻ ngoài anh tuấn và tràn đầy hương vị.

Xem ra trong tông môn không thể có bong bóng muội tử, nhất định phải xuống núi một chuyến, đi vào trong truyền thuyết xem Anh Hoa giáo một chút. Vi Vân hạ quyết tâm, muốn đem dục hỏa tích tụ trong khoảng thời gian này phát tiết ra ngoài.

Lúc đi ngang qua quảng trường giao dịch, có một vị mỹ nữ sư tỷ vóc người thon dài đang hô to: "Các vị sư huynh đệ mời, sư muội ta muốn xuống núi một chuyến, xử lý chuyện quan trọng của sư môn, chỉ là trên người còn thiếu chút tiền phù, như vậy, ta đem đôi tất trên người mặc này cởi ra, ai ra giá cao ta sẽ bán cho người đó. Đã qua vài ngày, nguyên vị, còn nóng lắm."

"Oa, sư tỷ, chân của ngươi thật dài a! Đem ti tất bán cho ta đi! Ta ra một tấm nhất phẩm phù tiền!"

"Sư tỷ, nguyên lai hôi tất của ngươi ta muốn, ba tấm nhất phẩm phù tiền!"

...

Vi Vân nhìn sư huynh đệ tông môn đang xúm xít xung quanh, nhất thời cảm thấy không biết nói gì. Cùng với sư tỷ sư muội quỳ gối trong tông môn ngâm nước bọt, sao không tiêu ít tiền xuống núi tìm chuyện vui.

Tay trái hắn xách lồng chim, tay phải cầm quạt xếp, miệng lẩm nhẩm hát khúc nhạc, nghênh ngang đi tới cửa chính tông môn. Hắn ngẩng đầu nhìn lên cổng chào bằng bạch ngọc, một con Kim Sí Đại Điêu đang đứng thẳng trên đầu. Hắn huýt sáo một tiếng, con chim lớn lập tức bay tới trước người Vi Vân.

Vi Vân kỵ ở trên lưng kim điêu, nói: "Xuống núi!"

Lúc này Tiểu Kim kêu ưng lên một tiếng, vỗ cánh bay về phía chân núi.

Có tọa kỵ thay cho việc đi bộ, Vi Vân không có pháp khí phi hành, nếu cứ đi bộ thì có trời mới biết phải mất bao lâu mới tới được thành Kim Lăng.

Thành Kim Lăng là quốc đô chủ thành Đại Minh vương triều, Đại Minh vương triều xây tám trăm năm, các đời hoàng tộc đều ở tại Kim Lăng, thành Kim Lăng biến thành chủ thành trọng yếu của Đại Minh vương triều. Thành trì chiếm diện tích hơn trăm dặm, ngay cả ngoại ô cũng mở ra rất nhiều thôn trấn và dân trạch, có chút phồn hoa.

Đại Minh vương triều được Dược Vương tông che chở, vương triều phát đạt nhất chính là y dược nghiệp, tiếp theo là thanh lâu, hàng năm đều có thể tạo ra lợi nhuận khổng lồ.

Nghe nói trong thành Kim Lăng có mấy chục thanh lâu, trong đó có nữ tử dung mạo không tầm thường, cầm kỳ thi họa đều tinh, thi từ ca phú cũng hiểu, nhưng đối với người tu hành mà nói, vẫn còn có chút thấp tục, bởi vậy tất cả mọi người đều tới Anh Hoa giáo tầm hoan tác nhạc.

Vi Vân cưỡi Kim Điêu đi tới phía bắc thành Kim Lăng, bay hơn mười dặm về phía ngoại ô, nhìn thấy một trang viên đầy hoa anh đào. Đó chính là nơi cư trú của Anh Hoa giáo tại vương triều Đại Minh, chiếm diện tích mấy trăm mẫu, đình đài lầu các, lầu các, lầu các thủy tạ, khắp nơi đều là, trên không có một đám mây mù màu hồng phấn che chắn, chính là đại trận bảo vệ của Anh Hoa giáo.

Vi Vân vui mừng, bảo Tiểu Kim trượt xuống, mau chóng tiếp cận mặt đất. Hắn nhảy xuống khỏi lưng Kim Điêu, vững vàng đáp xuống đất, Tiểu Kim tức thì bay lên trời, tìm thức ăn.

Bây giờ đang vào mùa xuân, hoa tươi nở rộ, hương thơm lạ lùng xộc vào mũi, toàn bộ trang viên đẹp không sao tả xiết.

Vi Vân đi tới cửa trang viên, liền nhìn thấy hai cô gái xinh đẹp mặc quần áo màu hồng nhạt, trên tóc cài một đóa hoa anh đào màu hồng đang canh giữ trước cửa, hai nữ tử này khuôn mặt xinh đẹp, dáng người thon dài, trên đùi quấn một đôi cháo màu hồng, vừa nhìn đã biết là vật xa xỉ mua từ thời âm nguyệt hoàng triều, toàn bộ nhìn qua cực kỳ mê người.

"Người tiếp đón trước cửa cũng xinh đẹp như vậy, quả không hổ là thánh địa của nhân sĩ phong lưu chúng ta!"

Không đợi Vi Vân tiến lên phía trước, một nữ tử trong đó thi lễ một cái, nhỏ giọng nói: "Hoan nghênh quý khách đến, không biết quý khách có nhu cầu gì?"

Vi Vân tiến lên hỏi: "Xin hỏi cô nương, các cô nương khác nhau thì giá cả ra sao?" Lúc này hắn chỉ còn lại sáu tấm tiền phù nhất phẩm.

Hai nữ tử nghe vậy đều cười, liếc mắt liền nhìn ra hắn là chim non mới ra đời, trong đó một nữ nhân cười nói: "Vị thiếu hiệp này, cô nương chúng ta phân ra Trúc Cơ cảnh, Kim Đan cảnh, Nguyên Anh cảnh, Nguyên Anh cảnh trở lên cần phải nói chuyện khác. Giá cả lần lượt là năm tờ tương ứng phẩm cấp phù tiền, nếu là điểm danh cô nương nào, còn cần thêm một đồng tiền phù, có thể chơi cả ngày, nhất định làm ngài hài lòng."

Vi Vân đương nhiên chỉ là cô nương Trúc Cơ cảnh, nói cách khác, một lần phải cho năm tấm tiền phù nhất phẩm cũng thật là đắt.

Lúc này có một đại hán da đen đi tới, lấy ra một chồng tiền phù, nữ tử thu tiền phù, đưa hắn một thẻ trúc màu vàng, liền để hắn đi vào.

Vi Vân cũng lấy ra năm đồng tiền phù nhất phẩm đưa tới, nữ tử đưa qua một thẻ tre, nói: "Thiếu hiệp, ngươi có thể dựa vào thẻ tre này ra vào sân bãi Trúc Cơ cảnh bên trong. Một ngày sau thẻ tre mất đi hiệu lực, sẽ bị trận pháp truyền tống ra, xin quý trọng Quang Âm, nếu muốn đi ra sớm, có thể bóp nát thẻ tre."

Vi Vân gật gật đầu, nhấc chân đi vào trang viên.

Bên trong chia ra ba đường nhỏ, lần lượt ứng với Trúc Cơ, Kim Đan cùng Nguyên Anh, Vi Vân mới đi vài bước về phía Kim Đan này, liền phát hiện phía trước hết đường rồi, trong lòng minh bạch cả tòa trang viên đều bố trí đại trận, nhất định phải dựa vào thẻ tre này mới có thể thuận lợi ra vào.

Nếu như không đặc biệt yêu cầu chọn bất cứ cô nương nào, như vậy sẽ tùy cơ phân phối cô nương nhàn rỗi cho khách nhân.

Hắn đi dọc theo tiểu đạo thuộc về Trúc Cơ cảnh trong chốc lát, chỉ thấy hình ảnh trước mắt chuyển đổi, người đã rơi vào một vườn hoa cỏ khắp nơi.

Cảnh tượng này là do trận pháp huyễn hóa ra, theo tâm ý khách nhân, huyễn hóa ra hoàn cảnh và cảnh vật tương ứng, nhưng người bên trong lại là thật.

Thanh âm cổ cầm truyền vào trong tai, Vi Vân đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy giữa vườn có một cái đình, một nữ tử mặc quần áo màu hồng đang ngồi trong đình đánh đàn, tiếng đàn êm tai, phiêu đãng trong vườn.

Vi Vân đi tới, cẩn thận đánh giá nữ tử này.

Nữ tử này có máu có thịt, sinh khí bừng bừng, quả nhiên không phải là nguyên khí biến thành, nhìn không quá hai mươi tuổi, trên người lộ ra một cỗ khí tức Trúc Cơ trung kỳ. Mặt nàng như quả đào, đôi mắt đẹp mùa xuân, khiến người ta yêu quý, đầu búi tóc cột đạo., Trên người là sa y màu hồng phấn nửa trong suốt, bên trong cũng không

mặc áo lót quần, thân thể trắng nõn mềm mại như ẩn như hiện, bộ ngực trước ngực bộ ngực cao vút đứng đó, hai cục sữa màu xanh mềm húc ở trên quần áo, nửa người dưới bị sa y in ra một khe rãnh, bên trong không thấy nửa cái lông đen, một đôi phấn trên đùi thon dài bọc một đôi giày da thịt bóng loáng tinh tế, hết sức mê người.

Vi Vân âm thầm gật đầu, khuôn mặt này, khí chất không hề dưới Mạc Tú Vân sư tỷ. Nhưng hắn biết rõ một điều, nếu đã gia nhập vào Anh Hoa giáo, làm cái này chứng tỏ đã rối loạn tới tận xương tủy, nhìn như thuần khiết thân thể, không biết bao nhiêu khách hàng nhìn qua.

Mùi hương nhàn nhạt bay qua, trong lòng Vi Vân rung động, không khỏi hít vào một hơi thật sâu, nói: "Thật là thơm."

Nữ tử vừa đánh đàn vừa mỉm cười: "Thiếu hiệp tới đây làm gì?"

"Tới đây nghe đàn."

"Vậy xin nghe tiểu nữ tấu một khúc Phượng Cầu Hoàng nhé?"

"Cô nương chậm rãi đàn là được."

Cô gái mỉm cười, chăm chú đánh đàn chứ không phải gảy dây đàn lung tung, quả nhiên tiếng đàn rất dễ nghe.

Vi Vân hai ba lần cởi hết quần áo, ném qua một bên, sau đó dán trên người, ôm lấy nữ tử, một cảm giác ấm áp truyền đến, da thịt nữ tử mềm mại vô cùng, rất có tính đàn hồi, hắn ngửi mùi thơm của nữ tử, hai tay xuyên qua ngực nàng, bao trùm trên ngực nàng một đôi tuyết nhũ, nhẹ nhàng xoa bóp, nhũ thuộc tính mềm mại mười phần, mặc kệ đè ép thế nào, tay hơi buông lỏng, lập tức bắn ngược trở lại, khôi phục nguyên trạng, thật khiến người ta không chán nản.

Một cây gậy thịt to của Vi Vân nhất thời đứng thẳng lên, đặt trên mu bàn tay nữ tử, râu của hắn dài nhỏ cỡ nào, nữ tử cảm thấy sống lưng mình phảng phất như bị một cánh tay đè xuống, khí tức nóng rực từ bên trên truyền tới.

"Cô gái" một tiếng rên rỉ, động tác đánh đàn trên tay thoáng chậm lại, nàng nói: "A nha, thiếu hiệp, cái kia của ngươi thật lớn nha..." Tên gia hỏa lớn như vậy, nàng thật sự là lần đầu gặp được, bất quá nàng cũng không lo lắng, nàng biết rất nhiều người đều nhìn trúng hay không dùng được.

"Thích không?" Vi Vân chuyển tới trước người nàng hôn lên gò má xinh đẹp tuyệt trần của nàng, môi anh đào trắng nõn, cổ trắng nõn.

"Ừm... Ta rất thích..."

Vi Vân giật xuống sa y màu hồng trên người nữ tử, lộ ra thân thể uyển chuyển của nàng, trắng nõn không tì vết, thập phần động lòng người. Hắn nhanh chóng ngậm lấy một củ sữa của nữ tử, miệng lớn liếm lên, miếng sữa trắng nõn thì ăn vào miệng, phảng phất có mùi thơm của sữa, sau đó mút mi tươi nõn của nàng. Nữ tử nhất thời "A" một tiếng yêu kiều, hai tay dừng lại, sau đó tiếp tục đàn tấu.

Vi Vân ăn xong bộ ngực của cô gái này trong chốc lát, lại ôm lấy đôi chân hồng phấn của cô nhẹ nhàng vuốt ve, đôi giày màu mỡ đem đôi chân đẹp đẽ của cô phác họa ra đường cong duyên dáng. Thiếu niên há mồm hôn lên, liếm đôi giày mỹ miều của cô gái đó, cô gái phát ra tiếng cười "Khanh khách", không ngừng kêu "canh khách".

Vi Vân lại bắt được một đôi chân non nớt của cô gái. Đôi giày của cô mềm mại mà trơn bóng, lộ ra mùi hương chân nhàn nhạt, Vi Vân ngửi một phen, sau đó mới hạ miệng hôn một cái, nhẹ nhàng mút vào, vì thế liền xuất hiện một bức tranh như vậy. Nữ tử ở một bên đánh đàn, một thiếu niên ôm một đôi chân đẹp của nàng, hôn vào đôi chân non nớt của nàng. Ngay sau đó, Vi Vân ngồi xổm xuống, ôm lấy quả trứng mông của cô gái, nhẹ nhàng hôn vài cái.

Chuyển tới phía trước, hai chân của cô gái đã tách ra khỏi mấy vớ, thấy bộ rễ trên đùi nàng là một mảng thịt tươi non, phấn hồng, hai miếng môi mọng kẹp lấy một khe thịt, trong khe thịt dâm đãng, vô cùng mê người, Vi Vân đang muốn hạ miệng, bỗng nhiên nhớ tới cái

miệng nhỏ nhắn này không biết bao nhiêu người để ý qua, lúc này mới dừng lại.

Hắn đứng thẳng dậy, tay nắm một cây gậy thịt lớn, đột nhiên vung ở trên mặt nữ tử, phát ra "Bốp" một tiếng thanh thúy, nữ tử "A a" hét lên một tiếng, động tác đánh đàn ngưng lại một chút. Vi Vân vung cây gậy lên người nữ tử, nữ tử nhất thời cành hoa run rẩy, liên tục kêu rên.

Hắn ôm lấy nữ tử, đi vào trong bụi hoa.

Cô gái ôm cổ nàng, cười khanh khách: "Ái chà... Thiếu hiệp, ngươi thật là xấu... Ngươi muốn làm gì..."

"Càn nhỏ, hôm nay ta cho ngươi nếm thử ngon ngọt."

Vi Vân ném cô gái vào trong bụi hoa, sau đó lưng ưỡn ra một cây gậy thịt to dài, nhào tới trong tiếng cười duyên của nữ tử, đè nàng xuống dưới thân, đại nhục côn chặn đứng hạ thể của nàng.

Nữ tử nhìn chùy sắt thô to trước mắt, quả thực không dám tin vào mắt mình, vật này hầu như cùng hơn phân nửa đoạn cánh tay của nàng không sai biệt lắm to dài, hơn nữa từ phía trên truyền ra khí tức nóng bỏng, quả thực như côn sắt nung đỏ, rõ ràng không phải là đầu thương màu bạc, mà là đại gia hỏa chân thương thật sự bắn trúng!

"Thiếu hiệp, ngươi, nhẹ tay..." Nữ tử biến sắc, hai chân bị kéo dài ra, đồng thời vận khởi công pháp thải bổ nước bùn bí truyền của Anh Hoa giáo, mở rộng lỗ thịt, để nghênh chiến kình địch trước mắt.

Vi Vân nào quan tâm đến việc nàng nặng nhẹ nhanh hay chậm. Nàng ưỡn thẳng một cái vạc lớn liền gạt thịt non ra khỏi bờ môi nàng, xuyên qua khe thịt, tiến vào trong cái lỗ ẩm ướt kia. Mặc dù lỗ thịt đối phương trơn trượt mà giàu có, nhưng có thể co duỗi mở rộng ra., Nhưng chỉ là chùy lớn so với Vi Vân mà thôi, vẫn có vẻ dị thường hẹp hòi, chỉ cần một cái lỗ thịt căn bản chứa không nổi. Vi Vân hai tay

chế trụ một đôi chân đẹp của nữ tử, rút ra thân côn, sau đó lại nặng nề khô vào trong huyệt mềm mại của nàng, phát ra tiếng phốc phốc!

"A... Quá lớn... A a a..." Nữ tử rên rỉ một tiếng. Nàng cảm thấy hang thịt mình không ngừng bị thanh côn sắt to nung đỏ đánh trúng, thuật thải bổ của nàng căn bản không thi triển được, chỉ có thể mở rộng không gian nhục động cực hạn nhất, đã không còn dư lực làm gì.

Thịt mềm trong cơ thể nữ tử bị chuyển động bọc lấy Toản của Vi Vân, thịt mềm mại chằng chịt tạo thành tiếp xúc chặt chẽ nhất cùng với bắp thịt côn của hắn, Vi Vân còn cảm giác chưa đến mức tận hứng, sức mạnh và tốc độ nhất thời tăng thêm một ít, toàn lực xử lý một cách gọn gàng. Dù sao cũng tiêu tiền, dù sao cũng phải chơi cho đủ vốn, không thể thua lỗ chính mình được.

"A a a... Trời ơi... A A a... Thiếu hiệp... A a a... A a a... Ngươi quá... A a..." Thân thể mềm mại của nữ tử không ngừng lay động, ép bẹp cả hoa cỏ xung quanh.

"Đả chết ngươi tên nhãi hôi thối này..." Vi Vân lần sau dùng sức một lần, dũng mãnh như hổ, lần lượt đem thân thể côn lần lượt đưa vào sâu trong hang của nữ tử, đột nhiên, bởi vì dùng sức quá mạnh, đại quy đầu đột nhiên gạt ra thịt non của cung tử nữ tử, lắc một cái liền chui vào sâu trong tử hầu của nàng!

"A... Không... Không... Vào trong bụng... A a a..." Nữ tử nhất thời cảm thấy toàn thân run lên, một loại cảm giác bị dị vật cắm vào bụng từ trong lòng dâng lên. Nàng trừng to hai mắt, nhìn thấy trên bụng mình xuất hiện một bao thịt nhô lên, rõ ràng là hông của đối phương đã găm vào trong phần thai của mình.

Giờ phút này, Vi Vân thập phần sảng khoái, hắn cảm thấy con rết của mình chui vào chỗ sâu nhất trong huyệt mật đối phương, bên trong là một mảng ướt át, sóng nước nóng hổi không ngừng tưới vào trên mai rùa cùng gậy thịt, thịt mềm trong huyệt không hút được, gắp đũa của hắn, sảng khoái a! Thoáng rút ra cây gậy thịt, thân thể thiếu nữ liền run rẩy., Một lượng lớn nước lũ bị mang ra khỏi cơ thể. Sau một

khắc, Vi Vân lại cắm vào sâu trong lỗ thịt của nàng, thẳng đến cung tử, mỗi một lần đều có thể trông thấy trên bụng của nữ tử nhô lên một cục thịt. Lúc này, miếng thịt non nhếch lên môi âm hiểm của nàng đã sớm bị gạt ra, miếng thịt xù ra giống như một bàn tay khổng lồ từ trong khe hở chui vào trong cơ thể nàng, ra vào, hung hăng nghịch ngợm!

Lúc này Vi Vân mới cảm thấy cao hứng, không ngừng động đậy thân thể, nữ tử nằm dưới chân mình, lại nhìn đối phương, hai mắt đã dại ra, nước miếng chảy ròng ròng, thân thể mềm mại run rẩy, chỉ biết rên rỉ, đã không còn khả năng phản kích, thải bổ gì đó lại càng không thể đề cập tới.

Vi Vân ôm lấy nữ tử, đi tới đi lui trong bụi hoa, vừa vuốt khô thân thể tương đối nhỏ nhắn của nàng, từng trận gió mát thổi qua, lỗ chân lông quanh thân đều giãn ra, một chữ, sảng khoái!

Sau khi thay đổi vô số loại tư thế như vậy, cũng không biết đã làm bao lâu, Vi Vân rung động trong lòng, không khỏi thở sâu, một lần đại lực cuối cùng chui vào trong mộ của nữ tử!

"A..." Cô gái hét thảm một tiếng, hai mắt thất thần, không có tiêu điểm, thân thể mềm mại run rẩy.

Vi Vân cảm thấy thắt lưng đau xót, một cỗ huỳnh quang to lớn liền từ mắt rùa đầu đái ra, rót vào sâu trong tử cung của nữ tử.

"Sảng khoái a."

Vi Vân cười ha hả, lúc này mới buông cô gái kia ra, rút ra kên, chậm rãi mềm nhũn, tựa như con voi vươn mũi giữa hai chân.

Nhìn lại nữ tử kia, nàng ta đang nằm ở trong bụi hoa, cả người mềm nhũn không còn chút sức lực nào, thân thể mềm mại trắng như tuyết thỉnh thoảng rung rung một cái, hai chân mở rộng, bờ môi âm nhu sưng đỏ không chịu nổi, ở giữa là một mảnh bọt nước trơn trượt, lỗ

thịt tươi mới cũng bị đẩy ra, chỉ sợ nhất thời nửa khắc còn chưa khép lại được.

"Thiếu hiệp, ngươi, ngươi... quá lợi hại..." Nữ tử vô lực nhìn lại, hai mắt ngập nước, nhìn bộ dạng đáng thương.

Vi Vân ngồi bên cạnh cô gái, nói: "Anh đào hoa giáo các ngươi hẹp hòi quá, sao không phái nhiều người đi làm gì. Tiểu gia ta thiên phú dị bẩm, một mình ngươi đương nhiên là không chịu nổi."

Nữ tử nói: "Thiếu hiệp, chúng ta nào biết ngươi dũng mãnh như vậy..." Nàng cũng có chút yêu con rể của Vi Vân.

Dựa theo quy củ của Anh Hoa giáo, sẽ để khách nhân chơi cả ngày, nhưng trên thực tế, phần lớn mọi người chỉ có thể dùng thân thể giao hợp gần nửa ngày, hơn nửa thời gian đều dùng để tán tỉnh đối phương, về chuyện tâm sự, dùng Cầm Kỳ thư họa, thi từ ca phú trợ hứng.

Bởi vì trên dưới Anh Hoa giáo tu luyện đều là thuật thải bổ, đồng thời kiếm được lượng lớn tiền phù, còn có thể hấp thu nguyên dương khí của đối phương. Khi đệ tử cùng khách nhân giao hợp sẽ âm thầm hấp thụ nguyên dương của đối phương, mỗi lần chỉ hút một chút, đối phương cũng không biết., Dù biết được cũng đành chấp nhận vậy, dù sao đều là tự nguyện. Loại thuật thải bổ này có thể nâng cao tu vi cực nhanh, đây cũng là do Anh Hoa giáo phát triển nhanh chóng, thế lực khổng lồ, ngoại trừ tam giáo thất tông, không người dám trêu chọc.

Cũng chính vì vậy, một cô gái đã đủ để đối phó với một khách nhân, chỉ cần sử dụng thủ đoạn là có thể khiến đối phương dục tiên dục tử, lại cần đến nhiều người hơn. Khách nhân lợi hại nhất cũng chỉ có thể khó khăn đối phó với một cô gái của Anh Hoa giáo mà thôi.

Nữ tử tiếp đãi Vi Vân này chưa được ba năm, tu vi bình thường, nhưng thuật thải bổ tu luyện lô hỏa thuần thanh, chưa bao giờ có

khách nhân nào có thể để cho nàng đạt đến trình độ cao trào như vậy, sau trận đại chiến này, cũng đã nhiều lần khoe khoang rồi.

Lúc này đã hơn nửa ngày trôi qua, Vi Vân cùng nữ tử nói chuyện với nhau, nói bóng nói gió, hiểu được không ít tình huống của Anh Hoa giáo.

"Ngươi nói là, Anh Hoa giáo có một vị giáo chủ, Cửu Đại trưởng lão, mỗi vị trưởng lão đều quản lý một châu, không biết tu vi của họ ra sao?" Vi Vân vung một cây gậy thịt to lên trên người cô gái, vừa nói.

Nữ tử cả người tê dại, nhõng nhẽo hô to: "Cửu đại trưởng lão của Anh Hoa giáo chúng ta đều là cường giả Pháp tướng cảnh... Giáo chủ của chúng ta tu vi lại càng kinh thiên..."

"Lợi hại."

Vi Vân âm thầm so sánh hai phái Anh Hoa và Dược Vương tông. Dược lão nhân sâu không lường được, tứ đại trưởng lão tu vi đều cao tuyệt, mười đệ tử chân truyền cũng không phải hạng bình thường, tính ra vẫn là Dược Vương tông cường đại hơn.

Không bao lâu, một ngày đã đến, thẻ tre bắt đầu nổi lên ánh sáng nhắc nhở.

Vi Vân vội vàng mặc quần áo xong, vừa mặc chỉnh tề, thẻ tre trên người vừa biến mất, trước mắt đã hoa lên một cái, người đã bị trận pháp chi lực bao vây truyền tống ra ngoài, xuất hiện ở bên ngoài trang viên.

13

Chương mười một Kim Lăng tam hùng:

Sau khi sảng khoái xong, tâm tình của Vi Vân so với hôm qua thoải mái hơn rất nhiều, ngay cả việc bị Diệp Trầm Ngư tát một cái mà không nhanh chóng quên đi.

"Tiểu Kim..."

Vi Vân rời trang viên Anh Hoa giáo, đi trên đường núi phía bắc, ngẩng đầu nhìn lại, cũng không biết Tiểu Kim chạy đi đâu.

Phía bắc thành Kim Lăng, xuân quang vô biên, hoa đào và hoa đào đã đua nhau nở. Hương hoa thoang thoảng xen lẫn mùi thơm cỏ xanh, hương thơm của bùn đất lan tỏa khắp bốn phía.

Phía trước có một thông đạo hai ngọn núi kẹp nhau, thông hướng thành Kim Lăng.

Vi Vân vốn đang mặc một thân quần áo bó sát người, bên ngoài khoác một kiện thanh bào kiểu dáng Dược Vương tông, bởi vì Đại lão nhị quá mức to lớn, cho dù trong trạng thái yếu ớt, đũng quần cũng không làm nổi, chỉ có thể kéo đũng quần ra, đem lão nhị thả ra, giữa hai chân thả qua vẩy lại, hai quả trứng to cộng thêm một cái thịt lớn, cùng lỗ mũi của voi, may là có trường bào che chắn, nếu không căn bản không cách nào đi ra gặp người.

Hắn dự định đi thành Kim Lăng mua một bộ quần áo thiếp thân thích hợp cho mình.

Tiếng vó ngựa cộc cộc truyền đến, Vi Vân đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy hai con tuấn mã một đen một trắng từ trên sơn đạo đến, trên lưng ngựa đều có một người, chính là hai đại hán râu quai nón, ánh mắt sắc bén, lưng hùm vai gấu, trên thân đều mang theo trường đao, lộ ra khí tức hung hãn, vừa nhìn đã biết không dễ chọc.

"Lần này lão đại tu thành kim đan, cuộc sống của tam hùng Kim Lăng chúng ta xem như đã đến."

"Đó là đương nhiên, gần đây chẳng biết tại sao, tất cả tu sĩ thành Kim Lăng đều không thấy bóng dáng, nhưng cũng chính vì vậy nên lão đại mới dám đem phu nhân của Trương đại nhân cướp về nhà, hảo hảo hưởng thụ."

"Năng lực của lão đại ngươi không phải không biết, không chơi năm ba ngày thì không tới phiên hai ta đâu, trông mà thèm, còn không bằng trước tiên cứ thoải mái với Anh Hoa giáo một phen đã."

Vi Vân nghe hai người nói chuyện, theo bản năng cảm thấy đây không phải là người tốt, lập tức đi sang bên cạnh, bảo trì khoảng cách với đối phương.

Thế nhưng hắn càng làm như thế, đối phương càng cảm thấy hắn sợ hãi lại càng kiêu ngạo. Hai con ngựa cao to dừng lại trước mặt Vi Vân, một tên trong đó dùng đao chỉ vào hắn, quát lên: "Tiểu tử kia, đừng cản đường."

Vi Vân thầm mắng một tiếng không biết xấu hổ, rõ ràng hắn đi theo đường bên cạnh nhường đường, đối phương không những không đi ở giữa, ngược lại còn muốn tranh giành với hắn, rõ ràng là cố ý khiêu khích. Hắn kiểm tra một phen, từ khí tức hai người này có thể phán đoán, thực lực của Trúc Cơ viên mãn tương đương với thực lực của mình. Nếu chỉ là một người, còn có chút nắm chắc, hai người ở cùng một chỗ, vậy thì khó mà giải quyết được.

Một đại hán khác xua xua tay, cười nói: "Nhị ca đừng hù dọa người ta, dĩ hòa vi quý. Vị tiểu ca này, ngươi là môn phái nào?"

Vi Vân ôm quyền: "Tại hạ là đệ tử Dược Vương tông."

Gã to lớn cười ha hả: "Là đệ tử ngoại môn hả."

Vi Vân trong lòng khẽ động, xem ra tên tuổi Dược Vương Tông cũng không dọa được đối phương, điều này thật có chút phiền phức.

Hắn tự nhiên không biết, Dược Vương tông môn nhân đông đảo, mặc dù đều có đăng ký danh sách, liền dễ dàng quản lý, có thể ký danh đệ tử cùng ngoại môn đệ tử, cũng không có được người tôn trọng, nhất là người tu hành cũng có tu vi trong người, chỉ có thành nội môn đệ tử, mới có thể chân chính có chỗ dựa. Chờ người chết nhàn rỗi đem ngoại môn đệ tử, tông môn sẽ không quá mức truy cứu.

Bởi vậy hai đại hán này mặc dù nhìn ra Vi Vân là người của Dược Vương Tông nhưng vẫn to gan lớn mật dám chặn đường cướp bóc. Chuyện như vậy không phải là chưa từng làm qua, chỉ cần xuống tay sạch sẽ sẽ sẽ sẽ không có người nào truy cứu.

Gã to lớn vác đao lên vai, lại nói: "Là như vầy, hai huynh đệ chúng ta dự định đi Anh Hoa giáo chơi cô nương, khuyết điểm tiền phù, muốn mượn ngươi, ngươi cứ tùy ý cho chúng ta mười mấy tấm, nhiều không cần."

Vi Vân hai mắt giật giật, thằng này được lắm, đây rõ ràng là cướp mà, nào gọi là 'Mượn' gì chứ, cái gì mà "có nhiều không cần" hơn nữa, thật lớn gan mở miệng.

"Hai vị đại hiệp, tiểu đệ ra ngoài vội vàng, trên người cũng không mang theo bao nhiêu tiền phù. Như vậy đi, trên người ta chỉ có một cái, các ngươi muốn dùng trà thì không cần trả, coi như là bằng hữu đi."

Vi Vân nhìn thoáng lên bầu trời, sau đó trong tay lấy ra một đồng tiền nhất phẩm, đưa tới. Không biết Tiểu Kim chạy đi đâu, có nó ở đây là chắc thắng, dù sao thực lực của nó ít nhất cũng có trình độ kim đan, chỉ tiếc thời khắc mấu chốt rơi vòng.

"Chỉ có một tấm?" Gã to lớn sắc mặt không vui: "Trên người có thật không?"

"Thật không có."

"Không phải chúng ta không tin ngươi, chỉ là lòng người xảo trá mà thôi. Thế này đi, ngươi cởi quần áo ra trước đi, để chúng ta kiểm tra xem." Đối phương cầm đao chỉ vào hắn.

Vi Vân nhướng mày, lui về phía sau.

Hai người kia lập tức từ trên lưng ngựa nhảy xuống, rút ra trường đao ép tới, một người cười lạnh nói: "Thế nào, ngươi muốn so chiêu với Kim Lăng Tam Hùng chúng ta sao?"

"Hai vị hảo hán hiểu lầm rồi, tiểu đệ chỉ là bị hai vị anh minh thần võ khuynh đảo, hai vị xin thu hồi đại đao, chúng ta có chuyện gì từ từ nói."

"Hừ, coi như ngươi thức thời." Hai người thu trường đao lại.

"Xin hai vị nhận ta một lạy."

Hai tay Vi Vân ôm quyền, hơi khom người, cả người ngã xuống phía trước.

Hai đại hán râu quai nón nhất thời ngẩn ra, bọn hắn còn tưởng rằng Vi Vân đứng không vững, theo bản năng muốn duỗi hai tay ra, tiến lên đỡ.

Ngay lúc thân hình Vi Vân vừa ngã xuống đất, cả người bỗng nhiên như mũi tên rời cung bay vụt ra ngoài, bay thẳng về phía đại hán bên trái, tốc độ cực nhanh, khoảng cách hai trượng chớp mắt là đến, hai người căn bản không kịp phản ứng.

Vi Vân thúc dục chân khí toàn thân, vận chuyển công lực đến cực hạn, đến lúc đó, cảnh vật xung quanh đều rõ ràng có thể thấy được, tốc độ chung quanh cũng chậm lại, biểu hiện biến hóa của hai đại hán đều trở nên vô cùng chậm chạp, bị hắn nắm bắt được.

Ngay lúc bay nhào tới, tay trái Vi Vân dựng thẳng thành chưởng đao, vỗ vào ngực đại hán bên trái, trên cổ tay bay ra một đoàn gió lốc màu đen, rơi vào trên thân đại hán, quấn cả người gã vào.

Tay phải Vi Vân đánh vào mu bàn tay trái, một người mượn lực, thân hình xoay tròn bất định như con quay, hướng về phía bên phải mà đi. Lúc này đại hán bên phải mới muốn rút trường đao bên hông ra, nhưng đã không còn kịp nữa rồi, hai chưởng Vi Vân cùng thi triển, đồng thời đánh lên người đối thủ.

"Đồm độp!"

Một tiếng nổ bỗng nhiên xuất hiện, trên người đại hán bên phải xuất hiện một đoàn hỏa quang, chính là hộ thân phù chú trên người bị Vi Vân đánh tan, nhưng cũng bởi vậy mà chặn được một kích toàn lực của Vi Vân.

Vi Vân mượn lực bay ngược ra ngoài mấy trượng.

"A ——"

Từng tiếng kêu thảm thiết truyền đến, đại hán bên trái bị một đoàn gió lốc màu đen bao bọc, lơ lửng ở giữa không trung, cả người không khống chế được, vẻ mặt thống khổ vô cùng, trên người tuôn ra từng đoá từng đoá huyết hoa, trong giây lát cả người đã không thấy bóng dáng, chỉ còn lại một đống quần áo xoay tròn trong gió đen.

Vi Vân mở tay trái ra, đoàn hắc phong kia thu vào lòng bàn tay, một lần nữa hóa thành đường vân hắc bạch, in ở trên cổ tay. Năm ngón tay hắn mở ra, từ trong tay phun ra một đống quần áo rách nát, rơi vào trên sơn đạo, gió núi thổi qua, bay vào trong núi rừng.

"Cẩu tặc, dám giết nhị ca ta! Nạp mạng đi!"

Đại hán còn lại bi phẫn đan xen, giơ trường đao lên chém tới Vi Vân, trên người dâng lên một cỗ khí thế kinh người, cát đá xung quanh

dồn dập bay lên, theo đao thế của gã động đậy, hình thành nên một dải lụa màu trắng nhằm vào đầu Vi Vân mà chém!

Tay trái Vi Vân chấn động, từ trong bay ra một vòi rồng màu đen, lúc này vòi rồng đã lớn hơn trước không ít, cứ như vậy cứng rắn nghênh đón đao quang của đối phương.

"Keng keng keng!"

Theo một hồi âm thanh chấn động, trường đao trong tay đối phương nhảy loạn một trận, trong nháy mắt đã bị thần thông "Càn Khôn Tụ" cuốn vào. Môn thần thông này là tuyệt học bí truyền của tông chủ Dược Vương Tông, pháp thuật bình thường khó có thể so sánh, nếu không phải lúc này tu vi của Vi Vân quá thấp, đối phó với loại không đâu vào đâu này, căn bản chính là dùng dao mổ trâu để giết gà.

"Vù vù vù!"

Một trận tiếng rít truyền khắp đường núi, lốc xoáy màu đen đem đại hán cuốn vào, lại là từng đóa hoa máu vẩy ra, cả người hắn lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được phân giải thể, giống như một tảng đá bị phân giải thành đá vụn cùng cát mịn, đều hóa thành từng đoàn từng đoàn tinh huyết, bị thần thông Càn Khôn Tụ Thần Thông hấp thu, thành thuốc bổ của môn thần thông này.

Vi Vân thu thần thông, lòng bàn tay phun ra một đống quần áo rách rưới, lại đem hai thanh trường đao thu lại, ngoài ra còn ngoài ý muốn kiếm được một đống tiền tài kim ngân thông dụng trong một đống thế tục, cùng với một ít tiền phù.

"Tên cường đạo tốt, thật sự là nói dối liền một lượt, còn nói thiếu tiền phù. Nhìn xem đây là cái gì, hiện tại thì tốt rồi, ngay cả mạng cũng thiếu."

Vi Vân đếm từ trên người bọn họ thu hoạch được phù tiền, hai người cộng lại khoảng chừng ba mươi hai tấm, ba mươi hai tấm phù tiền

cấp một, cái này phải làm bao nhiêu nhiệm vụ tông môn mới có thể tích lũy được.

"Vào thành!"

Vi Vân kỵ lên một con ngựa trắng, đánh ngựa đi về hướng thành Kim Lăng.

Dưới tường thành cao lớn, một đội quan binh canh giữ ở trước cửa, thỉnh thoảng có dân chúng ra vào. Vi Vân đi tới trước cửa, những quan binh kia thấy áo bào xanh của Dược Vương tông trên người hắn lập tức cung kính, nhường đường ra, cung kính mời hắn đi vào.

Trước mặt hoàng quyền thế tục, tông môn tiên đạo lại ngưỡng mộ như thế.

Thành Kim Lăng phồn hoa như gấm, là đô thành của Đại Minh vương triều, bốn phố chợ Đông Tây Nam Bắc, mỗi ngày đều vô cùng náo nhiệt, mãi đến đêm khuya mới có thể tản đi.

Vi Vân tiến vào trong thành gây sự, tìm một cửa hàng y phục cao cấp, ở bên trong lựa chọn lựa chọn, cuối cùng chọn mấy cái quần dài rộng thùng thình để tiện thể thay đổi, hình thức khác nhau, có bộ đũng quần rộng rãi, có cái tương đối chặt chẽ, có cái chăm sóc, có cái giống như là tạp dề vậy.

Vi Vân ném ra một thỏi bạc lớn, rồi chưởng quầy tươi cười đưa tiễn rời đi.

Lúc đi ngang qua một tòa phủ đệ, nhìn thấy cửa ra vào dán một tấm cáo thị, không ít bách tính vây quanh trước cửa quan sát, chỉ trỏ, xì xào bàn tán.

"Cũng không biết là tên tặc nhân nào gan to bằng trời như thế, ngay cả Bình thê phu nhân của Trương đại nhân cũng dám bắt đi!"

"Nghe nói phu nhân mị nhi có dung mạo như cá rơi nhạn, hơn nữa còn mang thai, không biết tặc nhân bắt cóc phu nhân mị nhi làm cái gì..."

Vi Vân đi tới trước, xem xong thông báo, lúc này mới hiểu ra.

Hóa ra hôm qua Trương đại nhân trong nhà bị trộm, có cao thủ che mặt đã bắt được phu nhân Mị Nhi trong phủ, đến nay vẫn không thấy bóng dáng. Bởi vậy, Trương đại nhân dán thông báo suốt đêm, tìm kiếm cao nhân, giúp tìm phu nhân về, sau khi xong việc sẽ thâm tạ.

Chỉ tiếc gần đây người tu hành trong thành Kim Lăng đều không biết đã đi nơi nào, đến bây giờ cũng không ai đến báo cáo.

Vi Vân cẩn thận suy nghĩ, bỗng nhiên nhớ tới lúc gặp hai tên cường đạo ở ngoại ô phía Bắc, từ trong cuộc nói chuyện của bọn họ có thể biết được, Mị Nhi phu nhân này hơn phân nửa là đã rơi vào trong tay lão đại bọn họ.

"Kim Lăng Tam Hùng..."

Vi Vân lộ vẻ kinh ngạc trong mắt mọi người, sau đó được gia đinh Trương phủ dẫn tiến vào trong phủ.

Trương đại nhân vóc người cao gầy, khoảng hơn năm mươi tuổi, lúc này vẻ mặt hắn rất uể oải, vừa nhìn thấy áo bào xanh trên người Vi Vân, con mắt nhất thời sáng ngời, nói: "Thì ra là cao nhân Dược Vương Tông giá lâm, hạ quan không tiếp đón từ xa!"

Vi Vân khoát khoát tay, cũng lười lãng phí thời gian với gã, nói thẳng: "Đại nhân, ta muốn biết sau khi mọi chuyện thành công, ngươi có thể cho ta lợi ích gì."

Trương đại nhân vội nói: "Thiếu hiệp yên tâm, hạ quan nhất định không thể để thiếu hiệp thất vọng, hạ quan nhiều năm cất giữ hai tấm phù tiền, tin rằng thiếu hiệp sẽ nhìn trúng."

Nói xong, hắn lệnh cho hạ nhân đưa lên một cái hộp gấm.

Vi Vân mở ra xem xét, lọt vào trong tầm mắt là hai lá phù tiền hình bát giác tỏa ra kim quang, kim quang chói mắt, ngay cả mắt thường cũng có thể nhìn ra trong đó bất phàm.

"Tiền phù nhị phẩm, hai tấm..." Hai mắt Vi Vân sáng lên, đây là một cuộc mua bán.

Mặc dù nói mười tờ tiền phù cấp thấp, là có thể đổi một tấm cao một phẩm cấp phù tiền, nhưng trên thực tế rất khó đổi được bởi vì có rất ít người dùng tiền phù cấp phù phẩm cao của mình đi đổi lấy tiền cấp phù cấp thấp, tiền phù này không giống với vàng bạc, đây là tác dụng hàng thật giá thật, có thể một lần bổ sung pháp lực cho tu hành giả.

Một tu sĩ cảnh giới Kim Đan, nhất định phải bỏ một đồng tiền phù nhị phẩm mới có thể bổ sung đầy Pháp lực. Nếu đổi lại là tiền phù nhất phẩm, mười tờ cũng chưa chắc đủ dùng.

Trương đại nhân nhìn thấy vẻ mặt của Vi Vân, nhất thời trong lòng biết rõ, liền sai người khép hộp gấm lại, nói: "Thiếu hiệp, thế nào?"

Vi Vân gật đầu: "Được, ta nhất định giúp ngươi tìm trở về!" Nói xong quay người rời đi.

"Thiếu hiệp, nhất định phải làm cho Mị Nhi của ta lông tóc không hao tổn gì a!"

...

Trong một tòa nhà ở thành nam Kim Lăng, nơi này là nhà của tam hùng Kim Lăng.

Kim Lăng Tam Hùng là tiêu sư một tiêu cục ở thành Kim Lăng, chuyên hộ tống tài vật cho người ta, đương nhiên cũng đã vụng trộm cướp bóc không ít năm nay tích lũy được không ít tiền tài, ở trong thành xây dựng phủ đệ cùng sản nghiệp.

Giờ phút này, trong thính đường của trạch đệ, truyền ra từng tiếng rên rỉ.

Ở cửa phòng, từng tên gia đinh đều đang xếp hàng, người xếp phía sau thỉnh thoảng quay đầu nhìn vào bên trong, những người này mỗi người ánh mắt phun lửa, bộ dáng muốn chết, có người còn nắm chặt bẩu trong đũng quần của mình, hận không thể lập tức vọt vào.

Nhưng bọn họ cũng không dám làm xằng làm bậy, bởi vì lão đại trong tam đại Kim Lăng, cũng chính là gia chủ lão gia của bọn họ, là hạng người lòng dạ độc ác, hắn thích nữ sắc, đồng thời còn làm cho mọi người vây xem thích thú, hơn nữa, sau khi chính hắn hưởng thụ xong, còn cho gia đinh trong phủ chiếm tiện nghi.

Nhưng có một điều, không thể làm hỏng quy củ của hắn, cũng chính là mọi việc đều phải dựa theo trật tự, bởi vậy tất cả mọi người đều xếp hàng, ai cũng không dám như sói đói mà bay loạn vào.

Trong phòng khách, một thiếu phụ tuổi ước chừng hơn ba mươi ngồi ở trên một cái ghế thái sư, hai tay trắng noãn cùng hai chân thon dài đều bị dây thừng buộc lại, nàng toàn thân trần trụi, trên đùi còn lưu lại một đôi ống lông dài, lúc này..., Trên da thịt tuyết trắng mồ hôi đầm đìa, các nơi trên thân đều lưu lại dấu ấn ửng đỏ, có một số thậm chí đã ứ máu rồi, chỗ dễ thấy nhất chính là bụng của nàng, bụng phình to, rõ ràng đã mang thai hơn mấy tháng.

Thiếu phụ chính là Bình thê Mị Nhi phu nhân của Trương đại nhân, tóc nàng tán loạn, mị nhãn như tơ, khóe miệng chảy nước miếng, chỉ biết tê liệt phát ra tiếng rên rỉ. Nàng đã bị đùa bỡn hơn một canh giờ, trước ngực to mọng một mảnh trắng nõn, có chút rủ xuống, giữa đùi tuyết trắng là một mảng thịt huyệt ướt đẫm, đôi môi màu đỏ sậm kẹp lấy một khe thịt dâm dật.

Một nam tử trung niên mập mạp để trần thân thể, một thân thịt mỡ lay động, một con chim cạp vừa thô vừa to ở dưới háng đứng thẳng cao cao. Hai mắt gã nhỏ bé, lúc cười lên căn bản không nhìn thấy con mắt.

Người này chính là lão đại trong tam hùng của Kim Lăng, được người gọi là lão đại, tu tới cảnh giới Kim Đan, có uy danh như vậy ở trong thành Kim Lăng.

Vu lão đại dùng đôi tay to béo đẩy đôi môi lầy lội của thiếu phụ mỹ lệ trước người ra, nắm chặt lông mao hạ thể của nàng. Hai chân thiếu phụ lập tức run lên, bên dưới lại tràn ra từng đợt sóng nước.

Vu lão đại cười dâm đãng nói: "Mỹ nhân, nhanh cầu xin ta, nếu không ta sẽ không lao vào."

"Cầu xin, cầu xin ngươi... Van cầu ta... sống ta đi... dối ta đi..." Mị Nhi phu nhân trải qua một phen hành hạ với lão đại và điều khiển, tăng thêm dược thúc dục, lúc này đã sớm mê lừa muộn, thần chí không rõ, đâu còn quản người trước mắt là ai, cho dù không buộc được nàng, nàng cũng sẽ như một con nuôi ghé vào trước mặt nam nhân trước mắt như vậy để cười vui vẻ.

Vu lão đại không nhanh không chậm, bàn tay mập mạp vỗ vỗ môi dưới thân nữ nhân ẩm ướt, quay đầu nói với đám gia đinh vẫn còn xếp hàng phía sau: "Xem ra không có, dâm nữ nhân cũng có chú ý đấy, không thể quá vội, cũng không thể quá chậm, nóng nảy mùi vị không đủ, chờ hỏa hầu xong là xong, đầu mối quan trọng nhất ở đây chính là một chỗ tốt."

"Chủ nhân anh minh!"

"Chủ nhân, xử tử con đàn bà này!"

"Trương đại nhân ngày thường một thân quan uy, hiện giờ vợ hắn rơi vào trong tay chúng ta, nhất định phải chơi một ván tận hứng, mới xứng đáng để chúng ta chịu ủy khuất!"

"Các bằng sĩ yên tâm, chờ ta sảng khoái xong, tất cả mọi người đều có phần, đều có phần..."

Nói xong, Vu lão đại liền ướn miếng thịt lớn dài nửa thước, chống bờ môi miếng thịt nhỏ của Mị Nhi phu nhân, không nhanh không chậm đưa vào bên trong.

Hắn mới đưa được nửa cái đầu rùa vào, bỗng nhiên bên ngoài đầu truyền đến một tiếng rung mạnh ầm ầm!

Vu lão đại sợ hết hồn, suýt nữa dọa lão nhị bị thương, vội vàng thu hồi chim sẻ, quay đầu nhìn lại, hai mắt bắn ra lệ mang, trừng mắt nói: "Ai ở bên ngoài ồn ào vậy?!"

Gia đinh đang xếp hàng cũng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cửa chính của tòa nhà bị người ta đẩy ra, thậm chí cánh cửa còn tróc ra, ngã trên mặt đất.

Một thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi đang đứng ở cửa, mặc một bộ áo bào xanh, tay trái cầm một cái lồng chim, tay phải cầm một cái quạt xếp, miệng ngâm nga một điệu nhạc, trên mặt nở nụ cười, bộ dạng nhàn nhã tự tại.

"Người Dược Vương tông?"

Dược Vương tông là tông môn đệ nhất của Đại Minh vương triều, bọn họ tất nhiên nhận ra áo bào xanh độc đáo của Dược Vương tông. Gia đinh nhất thời có chút kiêng kỵ, nhưng khuất phục uy quyền dâm của lão đại, không thể không cầm đao kiếm, côn bổng lên, dồn dập vây quanh.

Vu lão đại cũng giơ con chim ưng to béo đi lên trước, híp đôi mắt nhỏ cẩn thận dò xét Vi Vân, nhìn mấy lần liền nở nụ cười: "Ồ, tiểu tử Dược Vương tông, chỉ là tu vi Trúc Cơ viên mãn, cũng dám tới đây nhúng tay vào vũng nước đục? Ngươi có biết chênh lệch giữa Trúc Cơ và Kim Đan không?"

Vi Vân bước lên trước một bước, cười nói: "Đại thúc ngươi hiểu lầm rồi, tại hạ không phải đến để đập sân, mà là đến đây tham quan, đi tham chơi nữ nhân như thế nào. Mị Nhi phu nhân tuyệt sắc như thế,

tại hạ sớm đã ngưỡng mộ, không muốn hôm nay có cơ hội đến tham quan thịnh hội bị chơi đùa, thật sự là tam sinh hữu hạnh. Đại thúc chính là Vu lão đại trong Kim Lăng tam hùng?"

Đôi mắt nhỏ của Vu lão đại phóng tinh quang, nhìn chằm chằm vào Vi Vân, lão tự nhiên sẽ không tin tưởng những chuyện ma quỷ của Vi Vân. Đại Minh vương triều được Dược Vương tông che chở, đệ tử Dược Vương tông có quyền quản lý chuyện của Đại Minh vương triều, ngày thường cũng không hiếm thấy đệ tử của Dược Vương tông trừng ác trừ gian ở các nơi. Rất rõ ràng, người này chính là đến để đập phá.

Bất quá không sao, Vu lão đại có nắm chắc thắng được đối phương, chỉ cần giết chết đối phương, như vậy chuyện gì cũng không có.

"Thì ra là thế, mời Thiếu hiệp vào trong ngồi xuống, quan sát cho tốt." Vu lão đại đứng thẳng thịt lớn hoan nghênh.

"A... Van xin ngươi... A..." Mị Nhi phu nhân kiều diễm vẫn không ngừng vang lên.

Vi Vân quét mắt nhìn vào bên trong, yên lòng, người còn sống là tốt rồi. Về phần cái khác, cũng không quản được quá nhiều...

Vi Vân xách lồng chim, phe phẩy cây quạt đi tới.

Khi trên đường đi ngang qua lão đại bên cạnh, Vu lão đại bỗng nhiên ra tay, bàn tay béo múp trở nên đỏ thẫm như máu, lòng bàn tay cũng bành trướng gấp mấy lần, bỗng nhiên đánh về phía khuôn mặt Vi Vân!

Chương thứ mười hai, phu nhân Mị Nhi

Cùng lúc đó, Vi Vân cũng ra tay, lồng chim ở tay trái bỗng nhiên biến mất, lòng bàn tay xuất hiện một cơn gió xoáy màu đen, xoay tròn, sau đó nghênh đón chưởng lực của lão đại!

"Oành!"

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, nơi hai bàn tay giao nhau sinh ra tiếng kình khí bạo phá kịch liệt, một cỗ lực lượng vô hình hướng chung quanh khuếch tán ra, gia đinh chung quanh nhao nhao bay ra ngoài, có va vào hòn non bộ, có ngã vào trong bụi cây, có cái rơi vào trong ao, một đám liên tục kêu thảm thiết, bị thương nặng hộc máu.

Bọn hắn đều chỉ là người phàm, một Trúc Cơ cũng không có, đương nhiên không chịu nổi sóng trùng kích mà một tu sĩ Trúc Cơ viên mãn cùng một tu sĩ Kim Đan so sánh được.

Vi Vân "vù vù" lùi lại mấy bước, mỗi một bước đều lưu lại một dấu chân thật sâu, đá xanh trên mặt đất đều lún xuống, bột phấn bốc lên.

Hắn âm thầm kinh hãi, tu sĩ Kim Đan quả nhiên bất phàm, chỉ tiện tay một kích đã chấn động toàn thân khí huyết cuồn cuộn, chân khí trên người cũng ngừng vận chuyển. Trong lúc nhất thời toàn thân hắn run lên, vội vàng vận chuyển tâm pháp, khôi phục nhanh hơn.

"Thứ gì?" Vu lão đại cảm thấy gió lốc màu đen trong tay đối phương quấn quanh ở trên bàn tay mình, hơn nữa còn sinh ra một cỗ hấp lực mạnh mẽ, thôn phệ huyết nhục của hắn, lập tức giật nảy mình.

"Xoẹt!" Vu lão đại quyết định thật nhanh, tay phải biến thành chưởng đao, gọt cổ tay trái vào cổ tay!

Máu tươi vẩy ra, bàn tay to mọng cũng không rơi trên mặt đất, mà bị một đoàn lốc xoáy màu đen cắn nuốt.

Vi Vân vẫy tay một cái, lốc xoáy do Càn Khôn Tụ Thần Thông biến thành thu vào tay trái, chân khí lập tức khôi phục vận chuyển.

"Tiểu tặc, mối thù chặt cổ tay, thề không bỏ qua, nạp mạng đi!"

Vu lão đại dùng ống tay áo bao lấy miệng vết thương trên tay trái, phẫn nộ gầm nhẹ một tiếng, hai mắt sung huyết, tay phải hóa thành một cự chưởng to như quạt hương bồ, đánh thẳng vào ngực Vi Vân!

Cùng lúc đó, một cự chưởng huyết hồng xuất hiện ở trên đầu Vi Vân, hướng đầu hắn rơi xuống.

Vi Vân vội vàng lui về phía sau, cự chưởng của Vu lão đại đánh tới ngực, chân khí cự chưởng trên đỉnh đầu phảng phất như mọc mắt, theo sự di động của thân hình Vi Vân mà di động.

Với thực lực của Vi Vân, nhiều lắm cũng chỉ có thể tiếp được một chưởng của đối phương, một chưởng kia thì không còn cách nào khác, hoặc là chịu con rắn phía trên kia, hoặc là chịu đựng con trước ngực.

Thời khắc mấu chốt, hắn quyết định thật nhanh, từ bỏ việc để ý tới cự chưởng chân khí trên đỉnh đầu, tay trái thi triển thần thông Càn Khôn Tụ, tay phải đặt ở mu bàn tay trái, nghênh đón cự chưởng thực thể của Vu lão đại!

Mắt thấy cự chưởng trên đỉnh đầu sắp đánh xuống đỉnh đầu Vi Vân, vào thời khắc này, một tiếng ưng gáy vang vọng tận mây xanh!

Một con Kim Sí Đại Điêu khổng lồ khoác lông vũ màu vàng từ trên trời giáng xuống, chỉ thấy nó vỗ mạnh hai cánh, phân biệt bay ra từ hai cánh một luồng gió vàng. Hai luồng gió vàng ở nửa đường tụ hợp lại một chỗ, hình thành một cỗ gió lốc màu vàng mạnh mẽ, nhanh chóng quét xuống phía dưới!

"Xoẹt!"

Kim phong phát sau mà tới trước, đập vào chưởng ảnh trên đỉnh đầu Vi Vân, nhất thời phát ra một tiếng bạo phá, cả hai cùng biến mất vô hình.

Cùng lúc đó, lão đại và bàn tay Vi Vân giao nhau, Vu lão đại cũng đã nếm qua thua thiệt, lão đại không muốn cho long quyển hắc phong của Vi Vân dính vào tay hắn, hễ dính liền lui, nhưng bởi vậy lực vẫn chưa đủ, lực lượng toàn thân chỉ có thể xuất ra một nửa. Cùng Vi Vân tám lạng nửa cân, ai cũng không chiếm được tiện nghi.

"Tiểu Kim, cuối cùng ngươi cũng đến rồi, tiểu gia ta thiếu chút nữa muốn dặn dò ở chỗ này!" Vi Vân vui mừng, thu tay về phía sau: "Giết chết tên mập chết bầm này!"

Kim Sí Đại Điêu kêu to một tiếng, bay nhào về phía Vu lão đại!

Đại điêu cánh vàng khí thế kinh người, hơn nữa khí tức phát ra rõ ràng có thực lực Kim Đan đỉnh phong viên mãn. Vu lão đại sợ đến mức thảm không còn chút máu, nhưng trước mắt cũng chỉ có thể kiên trì mà thôi.

Chưởng công Vu lão đại cũng là một môn tiểu thần thông, tên là "Huyết Thủ Ấn", một khi đập trúng thân thể đối phương, không quá ba khắc liền toàn thân thối rữa mà chết.

Hắn lập tức dùng thân thể trọng thương thi triển "Huyết thủ ấn", hóa ra chân khí cự chưởng nghênh chiến với Kim Điêu. Nhưng Kim Điêu chỉ dùng một trảo đã cào nát cự chưởng chân khí của hắn, ngay sau đó Thiết Uế mổ vào đầu lão đại.

Vu lão đại phất tay ngăn cản, "Phốc phốc" một tiếng, lòng bàn tay bị mỏ sắt xuyên thấu. Hắn hét thảm một tiếng, dốc toàn lực đánh văng con Kim Điêu, lui về phía sau.

Lúc này một vòi rồng màu đen từ trên không hạ xuống, bao bọc cả người lão đại vào bên trong, ở trong ngọn gió đen này, cả người hắn lơ lửng lên, huyết nhục bay tứ tung, bắt đầu giải thể.

Theo từng tiếng kêu thảm thiết rơi xuống, thân hình mập mạp của Vu lão đại biến mất trong hắc phong.

Vi Vân thu hồi thần thông.

Nhưng vào thời khắc này, hắn cảm thấy trong thần thông "Càn khôn" tuôn ra một cỗ tinh khí bàng bạc, đều phóng vào trong cơ thể Vi Vân.

Vi Vân hơi cân nhắc một chút, lập tức hiểu ra, đây là bởi vì Càn Khôn Tụ Thần Thông hấp thu quá nhiều tinh huyết, đã tu đến cực hạn cảnh giới trước mắt của hắn có khả năng tu luyện, một khi vượt qua giới hạn này, Tụ Càn Khôn liền không cách nào hấp thu nữa, thôn phệ phần lớn tinh khí còn sót lại sẽ hồi báo vào trong cơ thể chủ nhân hắn.

Vu lão đại là một tu sĩ Kim Đan, tinh khí trong cơ thể thập phần khổng lồ, mặc dù bị thần thông Càn Khôn Tụ Thần Thông hấp thu một nửa, nhưng một nửa còn lại cũng đủ cho Vi Vân tiêu hóa một trận.

Hắn dẫn những tinh khí này vào đan điền luyện hóa, mới vào đan điền, hắn liền cảm thấy toàn thân chấn động, trong lòng có loại minh ngộ, biết không tới mấy ngày là có thể đột phá hàng rào, tiến vào cảnh giới Kim Đan.

Kim Điêu dừng lại bên cạnh Vi Vân, thu hồi cánh, ngửa đầu kêu dài.

Lúc này những gia đinh kia sợ tới mức vong hồn đều bốc lên, tất cả đều vội vàng chạy trốn khỏi trạch viện.

"A... Ta muốn... Ta rất muốn mua... Ai đến giúp ta..."

Vi Vân quay đầu nhìn về phía thính đường, trên ghế thái sư bên trong đang buộc một nữ nhân, ưỡn cái bụng lớn, trước ngực một đôi ngực đầy đặn, trên hai chân bọc lấy những vớ thịt, giữa đùi nứt ra một khe thịt, bên trong nước dâm dật.

Vi Vân đi tới hai ba bước, đem dây thừng tứ chi nữ nhân đánh gãy. Nữ nhân được tự do, lập tức đánh tới Vi Vân, ôm lấy thân thể của hắn, như một loại dâm thú cọ xát, hai tay thò vào phần bụng của hắn, thoáng cái bắt được một cái thân hình thô to.

Lúc này bên dưới áo bào xanh là một cái quần dài, nữ nhân chỉ nhấc áo choàng của hắn lên, liền nắm lấy miếng thịt lớn kia trong tay, hai mắt nữ nhân nổi lên ánh sáng dục hỏa, bắt được con vật nửa mềm này, há miệng ngậm mai rùa, tham lam hút mút.

"Chắc là trúng dâm dược gì đó."

Vi Vân vừa nhìn liền minh bạch chuyện gì xảy ra. Lập tức một tay đè lên trán thiếu phụ, thi triển Thanh Mộc chân khí, dòng khí màu xanh rót vào trong cơ thể thiếu phụ, xua tan dâm độc trong cơ thể nàng.

Thiếu phụ đang không ngừng liếm thịt lớn của Vi Vân, khiến cho tâm cảnh Vi Vân bị ảnh hưởng, cũng may chỉ là dâm độc Phàm gian, không phải dược vật Dược Vương Tông luyện chế ra, mà Dược Vương Kinh chuyên môn am hiểu chữa trị và loại độc, rất nhanh liền xua tan dâm độc trong cơ thể nữ nhân.

Lúc này thiếu phụ đang vội vàng nghênh đón thân thể to lớn của Vi Vân vào trong cơ thể, Vi Vân vốn đang chải vuốt khí huyết hỗn loạn trong cơ thể nàng, bỗng nhiên cảm thấy đại lão nhị chạm vào một đám thịt non, hắn hoảng sợ, vội vàng thu tay về, để tránh bản thân chân khí hỗn loạn mà tẩu hỏa.

Đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy thiếu phụ xinh đẹp đang ngồi trên ghế thái sư, hai tay cầm lấy cây gậy thịt lớn của hắn đưa đến giữa hai chân của mình, đầu rùa lớn chống lên hai bờ môi mỡ mà mềm mại, phía

trên là nước trơn bóng trơn bóng, thoáng trượt một cái liền lách qua khe thịt, trượt vào trong lỗ thịt của nàng.

"Hít... " Vi Vân cảm thấy giật mình, tình cảnh này, cũng không thể để ý nhiều như vậy, sảng khoái trước rồi nói sau.

"Xin lỗi." Vi Vân ôm lấy thân thể trắng nõn của mỹ phụ, một tay nâng cái mông to mọng của nàng, một tay giữ lấy phấn son của nàng, sau đó thoáng cái đem nhục côn đưa vào trong động.

"A... Má nó... Thật là lớn nha..." Mỹ thiếu phụ phát ra một tiếng gầm, vẻ mặt thỏa mãn nhìn thiếu niên trước mắt, ánh mắt của nàng đã khôi phục tỉnh táo.

Vi Vân nhẹ nhàng động nhục côn, vừa làm khô cái lỗ thịt ướt át của nàng, vừa nhìn vào mắt của nàng, nói: "Phu nhân, cảm giác tốt hơn chưa?"

"Ừm... Ừm... Đa tạ thiếu hiệp... A..." Lúc này khuôn mặt Mị Nhi phu nhân đỏ bừng, trên thực tế vừa rồi nàng đã khôi phục, chỉ là đột nhiên phát hiện mình dâm đãng đến nước này, trong lúc nhất thời không biết nên xử lý như thế nào, nàng biết rõ quá trình cả câu chuyện, cho dù mơ mơ hồ hồ hồ, kỳ thật đối với sự tình xung quanh vẫn rõ ràng.

Mình như một thằng nhóc dâm dâm dật, một khi để cho người ta nhìn thấy liền không còn mặt mũi sống sót, huống chi nàng còn không phải là người thường, mà là bình thê của Trương đại nhân ở Kim Lăng thành. Bản năng của nàng muốn tiếp tục giả bộ, làm cho thiếu niên trước mắt cảm thấy nàng thân bất do kỷ, nhưng khi hai người nhìn nhau, lại không thể giấu được cái gì.

Vi Vân nhìn ra trong mắt nữ nhân tràn ngập dục hỏa, cho dù không bị dâm độc ảnh hưởng, cũng rất muốn phát tiết một phen, chính hắn cũng không phải Liễu Hạ Huệ gì, mỹ nhân có trong ngực, nào có đạo lý nào không được.

Lập tức củi khô liệt hỏa, triển khai một hồi thân thể giao hoan kịch liệt.

Bởi vì phu nhân Mị Nhi đang ôm bụng bự, Vi Vân ôm lấy vị trí cơ thể nàng, nên cũng không thể cắm cả cây gậy thịt vào được, chỉ có điều chưa được tận hứng nên đặt nàng lên một chiếc bàn gỗ táo cao nửa người ở trong sảnh.

Ánh mắt Mị Nhi phu nhân lửa nóng nhìn thiếu niên trước mặt, bỗng nhiên, thiếu niên dùng sức, nàng lập tức trừng lớn hai mắt, toàn thân kịch liệt run lên, nàng cảm thấy hang thịt của mình cơ hồ bị một cây côn sắt nung đỏ xuyên thủng, cây gậy thịt to này của thiếu niên nóng bỏng như thế, thô to, cứng rắn,, Có lực, theo đại lực của hắn đâm, Mị Nhi phu nhân chỉ cảm thấy thân thể của chính mình phảng phất bị xuyên thấu, hạ thể đã sinh ra một đứa bé, hang thịt vốn đủ rộng rãi, hơn nữa còn có co dãn, nhưng vẫn cảm thấy bị mạnh mẽ căng ra, mềm mại sặc sỡ kịch liệt ma sát cùng thịt côn của đối phương, đầu rùa của đối phương sớm đã xuyên qua tâm hoa, cắm sâu vào chỗ sâu nhất trong lỗ thịt của nàng!

"A... Thật lớn... Lại vừa dài vừa nóng... A a... Trời ơi... A... Không... Không... Không cần..." Mị Nhi thân thể mềm mại của phu nhân liên tục run rẩy, từng cỗ lớn dâm thủy như núi vàng, từ sâu trong cung tử tiết ra, cảm giác kích thích khó tả truyền khắp toàn thân nàng, phảng phất linh hồn cũng muốn bay ra ngoài.

Nhưng nàng nhất định phải ngăn thiếu niên này xuyên thủng lỗ thịt của mình, bởi vì trong ngực nàng còn đang mang thai.

Trong lòng Vi Vân cũng biết điều này, mỗi lần cắm vào cung của nàng ta thì lại quật ngược trở về, hai tay nắm lấy đôi chân đẹp như rác rưởi của nữ nhân, phía dưới thân thể nhanh chóng co rút. Con nhím lớn hung hăng khô ở trong lỗ thịt nữ nhân, đầu rùa lách qua thịt bờm cùng thịt mềm mềm, đụng vào trên tâm hoa, cảm thụ được nước lã của thiếu phụ nóng bỏng, còn có cảm giác kích thích khi nàng ta hoa tâm va chạm với đầu rùa, rất nhanh đã có kích thích.

Vi Vân sợ một cái kích động, không cẩn thận cắm vào trong cung của nàng, đem đứa nhỏ nữ nhân xử lý, vì thế rút ra thịt côn, trong nháy mắt này, thân thể mềm mại của Mị Nhi phu nhân kịch liệt rung động, giữa khe thịt phun ra lượng lớn nước bẩn, nước tiểu trong miệng phun ra từng cỗ lớn nước tiểu, hai cái lỗ thịt trên dưới tiểu huyệt cùng nhau phun nước, cực kỳ đồ sộ.

Vi Vân nắm chặt hai chân ngọc của Mị Nhi phu nhân, nhẹ nhàng ngửi mùi chân trên đó, vừa nói: "Phu nhân, sao ngươi lại tiểu ra như vậy?"

Thân thể mềm mại của Mị Nhi phu nhân run rẩy, nói: "A... Ta... A... Ngươi... Thiếu hiệp... Ngươi quá biết chơi... Xương cốt người ta đã muốn gãy... A... Phía dưới người ta đã... A..."

Vi Vân khẽ liếm chân ngọc của thiếu phụ, sau đó đặt đôi chân ngọc của nàng xuống phía dưới, kẹp lấy thân thể của mình, nhẹ nhàng rung động.

Thiếu phụ chân ngọc cũng mười phần thơm mềm mại, cộng thêm cảm xúc vớ tơ, làm đặc biệt thoải mái, Mị Nhi phu nhân cũng vui vẻ giúp hắn túc giao, nàng đã bị thần dũng của Vi Vân làm cho bị dọa sợ, vừa rồi nàng đã cao trào liên tục, không chịu nổi chinh phạt, cái này nếu làm tiếp, thế nào cũng xảy ra chuyện không thể, nàng còn có thai mà.

Mị Nhi phu nhân chủ động hoạt động chân ngọc, giúp Vi Vân chân giao, My Nhi phu nhân liền buông hai tay vuốt bộ ngực của nàng. Bộ ngực này có thể là bởi vì mang thai mà trở nên cực đại, mềm mại trắng nõn, chơi rất có tính đàn hồi. Vi Vân cúi đầu xuống, liếm vuốt bộ ngực lớn của thiếu phụ, cảm thụ bộ ngực to của thiếu phụ linh hoạt hoạt hoạt hoạt bát, không bao lâu ý xạ kích lại lần nữa đánh úp lại.

Vi Vân vội vàng đứng thẳng dậy, nắm lấy chân ngọc của thiếu phụ dùng sức hong khô mấy cái, sau đó bắn ra từng luồng từng luồng gợn sóng, hơn phân nửa rơi ở trên bàn chân của vớ của nàng, bay ra ngoài gần nửa, rơi vào huyệt nhỏ ướt át của thiếu phụ, cái bụng

căng phồng, cùng với hai vú mập mạp, còn có khuôn mặt xinh đẹp, ngay cả trên môi anh đào cũng rơi xuống mấy giọt.

Mỹ thiếu phụ vươn một cái lưỡi non, nhẹ nhàng liếm lên âu yếm trên môi của mình, tư thế này quyến rũ động lòng người, khiến Vi Vân phải ngẩn ngơ. Hắn ôm thiếu phụ từ trên bàn xuống, ấn đầu nàng xuống.

"Phu nhân, xin nhờ."

"Ừm... "

Mị Nhi phu nhân khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ, nàng ngồi xổm trước người thiếu niên, một tay nâng trứng của hắn, một tay nắm lấy thịt của hắn, sau đó vươn ra một cái lưỡi thơm phấn nộn, trước tiên liếm liếm ở trên nước tiểu của Vi Vân một cái, sau đó lại hút mị của mai rùa vào trong miệng, rồi lại ăn hết các vật hỗn hợp của cải, dâm nước của đầu rùa và thân cây, tiếp đó là cái đầu rùa to bằng trứng ngỗng của hắn.

Vi Vân cảm thấy hơi thở của phụ nữ bắt đầu trở nên nặng nề, hắn quan tâm hỏi: "Phu nhân, có muốn đánh thêm trận nữa không?"

Đôi môi anh đào của Mị Nhi phu nhân khẽ nhúc nhích, miệng trượt ra đầu rùa của hắn, mặt đỏ bừng, nói: "Không, không được... Thiếu hiệp." Trên thực tế là nàng ta muốn quay lại một lần nữa, vừa rồi một phen giao hòa, thịt lớn của Vi Vân rất hợp tâm ý của nàng ta, nhiều lần suýt chút nữa nàng ta đã đâm vào tim, khiến nàng ta vô cùng say mê.

Nàng đứng lên nói: "Lần này đa tạ ân cứu giúp của thiếu hiệp, đại ân đại đức, nô gia không biết lấy gì báo đáp... Ừm... Nếu thiếu hiệp sau này nghĩ đến... nghĩ đến rồi... nhưng lại tìm đến nô gia." Nàng không hoàn toàn là vì báo ân, hơn phân nửa là vì một phen giao hảo vừa rồi thật sự quá kích thích., Nàng còn chưa từng hưởng thụ cao trào kịch liệt như vậy, thậm chí bình thường rất ít khi lên tới cao trào. Thiếu niên này một thân chính khí, bản lĩnh cao cường, lại có kích thích

khiến nàng gần như muốn linh hồn xuất khiếu, trong lòng vô cùng vui mừng.

"Tại hạ ngược lại là không thường đến Kim Lăng, có rảnh đến cửa tìm phu nhân vui vẻ một phen." Hắn nói lời này đương nhiên chỉ là nói một chút, hắn bây giờ thân là tu sĩ tiên môn, đối với loại nữ tử thế gian này đã không hứng thú nhiều, hiện tại bất quá là gặp mặt chơi đùa, nếu đã gặp, thuận tay chơi đùa một chút cũng là vô cùng tốt.

Hai người mặc quần áo tử tế vào.

Vi Vân đi ra cửa, Mị Nhi phu nhân đi theo bên cạnh hắn.

Kim Điêu canh giữ ở cửa, phát ra một tiếng kêu to với Vi Vân.

"Tại hạ đưa ngươi trở về trước."

Mị Nhi phu nhân lại đỏ mặt nói: "Ta, ta muốn rửa mặt một phen."

Vi Vân nghe vậy giật mình, với bộ dạng hiện tại của nàng, trên người còn toát ra vẻ vui mừng, sau khi trở về ai cũng có thể nhìn ra nàng đã trải qua chuyện gì.

Lập tức, Mị Nhi phu nhân ở bên trong tòa nhà chải đầu, Vi Vân chờ hồi lâu, mới nhìn thấy một phụ nữ xinh đẹp chậm rãi bước ra, thật giống như hoa sen nước.

Vi Vân mang theo phu nhân Mị Nhi, không bao lâu đã tới phủ đệ của Trương đại nhân thành Bắc thành, đưa người đến trước mặt Trương đại nhân.

Trương đại nhân sau khi hoàn hảo không chút tổn hại nào của Mị Nhi phu nhân, tất nhiên là rất vui vẻ, nó hỏi han ân cần, đồng thời cũng đưa luôn phù tiền đã hứa cho Vi Vân.

Vi Vân cầm hai đồng tiền phù nhị phẩm, xoay người rời đi.

Hắn chuyến này đã viên mãn, hơn nữa còn có dấu hiệu đột phá, cần tranh thủ thời gian trở về Dược Vương Sơn chuẩn bị một phen, để tránh xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, đột phá cảnh giới chính là đại sự, không thể qua loa được.

"Trở về rồi!"

Đi ra khỏi phủ đệ, Vi Vân kỵ lên Kim Điêu, Kim Điêu phóng lên trời, bay về phía Dược Vương Tông.

15

Chương thứ mười ba, nội môn...

Đến cửa chính tông môn, Vi Vân bước xuống khỏi lưng Kim Điêu, tiến lên bái kiến thủ vệ đệ tử, đệ tử thủ vệ kiểm tra thân phận của hắn mới cho hắn đi vào.

Vi Vân trở lại động phủ, để Kim Điêu canh giữ ở cửa, đang định bế quan, bỗng nhiên nhớ tới khi sư tỷ Mạc Tú Vân thường xuyên tới cửa, liền đứng dậy ra khỏi cửa, đi tới cửa động phủ của Mạc Tú Vân. Sau khi gõ cửa, Mạc Tú Vân mở cửa ra, thấy hắn, trên mặt lộ ra vẻ không vui.

"Sư đệ, hai ngày ngươi đi đâu vậy? Sao không gặp được ngươi."

"A, xuống núi một chuyến. Sư tỷ, mấy ngày tới ta sẽ..."

Mạc Tú Vân bỗng nhiên khóc lớn: "Sư đệ, ta thất tình rồi!"

Vi Vân giật mình: "Thất tình... Thất tình?" Bài hát này là sao?

Mạc Tú Vân lau nước mắt, nói: "Đêm hôm trước, đệ và Vô Ưu sư huynh đi ra phía sau núi ngắm hoa. Lúc đệ đang định tiến thêm một bước, Vô Ưu sư huynh lại nói phát triển quá nhanh, cần phải suy xét, rõ ràng huynh ấy không vừa mắt đệ... Ô ô..."

Vi Vân nghe xong không biết nói gì, Bạch Vô Ưu thật đúng là hẹn hò với nàng sao? Tú Vân sư tỷ này có hai lần a, người ta là đệ tử chân truyền, trong tông môn có lẽ có không ít nữ đệ tử có trái tim ngọt ngào với hắn a.

Vi Vân vội nói: "Sư tỷ, Vô Ưu sư huynh nói không sai, chuyện tình cảm này đúng là từng bước một. Có thể từ nắm tay và hôn nhau bắt đầu..."

Mạc Tú Vân chuyển buồn sang vui, nói: "Ý ngươi là không phải Vô Ưu sư huynh nhìn lầm ta?"

"Đó là đương nhiên, sư tỷ tuyệt sắc cỡ nào, ta nhìn cũng chảy nước miếng, Vô Ưu sư huynh chắc hẳn cũng không ngoại lệ."

"Bắt đầu từ nắm tay và hôn nhau?"

"Không sai."

"Tốt, vậy hôm nay ta sẽ đi hẹn hắn một lần nữa."

Vi Vân vội nói: "Sư tỷ, mấy ngày nay ta muốn bế quan thanh tu, không được quấy rầy ta."

"Yên tâm, sư tỷ không quấy rầy tỷ đâu!" Mạc Tú Vân nói xong bèn quay người rời đi.

Vi Vân lúc này mới yên tâm, để Kim Điêu bảo vệ cửa động, sau đó tiến vào động phủ, đóng cửa lại, tiến vào phòng ngủ.

Vi Vân nhắm mắt dưỡng thần, tĩnh tọa điều tức, râu quai nón tiến vào trạng thái, bắt đầu vận chuyển công pháp, dẫn đạo chân khí, tích lũy năm hành, hợp tứ tượng, tiến quân cảnh giới Kim Đan.

Lúc này trong cơ thể Vi Vân có năm cỗ chân khí, một cỗ là thái dương chân khí mà Thôn Nhật Đại Pháp tu luyện ra, một cỗ là công pháp ngọc bội tu luyện đến thái âm chân khí, một cỗ là Dược Vương Kinh tu luyện thanh mộc chân khí mà thành, còn có một cỗ âm dương chân khí tu luyện Âm Dương Song Tu công, còn có một cỗ là tu luyện thần thông Càn Khôn Cương thu được chân khí.

Bất kỳ một cỗ chân khí nào trong đó có thể dùng để tu luyện kim đan, Vi Vân tự nhiên là lựa chọn công pháp ngọc bội thích hợp nhất của mình, dựa theo phương pháp vận chuyển Thái Âm Chân Khí, tiến hành tuần hoàn đại chu thiên trong cơ thể, chân khí bàng bạc như thủy triều không ngừng tích lũy lớn mạnh, xông vào đan điền, sau đó

dùng quỹ tích xoắn ốc vận chuyển như lốc xoáy, muốn giải khai Thái Hư, mở huyền quan ở vị trí trung tâm đan điền, ngưng tụ kim đan.

...

Buổi tối, một vầng trăng khuyết chiếu vào Dược Vương Sơn. Phía sau núi, hoa cỏ nổi lên từng điểm ánh sáng nhạt, vô cùng đẹp mắt. Từng đợt hương thơm của bùn đất xông vào mũi.

Mạc Tú Vân cầm trường kiếm đứng dưới một gốc cây hoa sơn trà cao lớn, nhìn xung quanh, tim đập nhanh hẳn lên.

Sau một hồi lâu, mới nhìn thấy một bóng người cao ngất từ sơn đạo xa tới, tốc độ cực nhanh, sau lưng kéo theo liên tiếp tàn ảnh.

Sau khi đến gần, Mạc Tú Vân tập trung nhìn vào, lập tức đại hỉ. Người tới chính là Bạch Vô Ưu, một trong mười đại đệ tử chân truyền của Dược Vương Tông.

"Vô Ưu sư huynh..." Cô vui mừng hô.

Bạch Vô Ưu dáng người thẳng tắp, mặc áo bào xanh, lưng đeo trường kiếm, khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng. Hắn đi tới trước người Mạc Tú Vân, lúng túng ho một tiếng, nói: "Sư muội, buổi tối."

Mạc Tú Vân vẻ mặt thẹn thùng nói: "Sư huynh, người ta để lại tờ giấy cho huynh... Huynh xem không?"

Bạch Vô Ưu gật gật đầu, thản nhiên nói: "Sư muội, tâm ý của ngươi ta đều biết, chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?" Mạc Tú Vân lo lắng hỏi.

Bạch Vô Ưu nắm trong lòng bàn tay, có chút khẩn trương nói: "Ta từ nhỏ đã tu luyện, hiện tại đã hơn hai mươi năm, đối với chuyện nam nữ tình cảm... Không có khái niệm gì, không có chuẩn bị tâm lý chút nào, không muốn được sư muội thương nhớ... Ta, ta..."

Không thể không nói, Bạch Vô Ưu được tông môn toàn lực bồi dưỡng, ngay cả Dược lão nhân cũng cực kỳ kỳ kỳ vọng tưởng đối với hắn, hắn cũng một lòng tu hành, về chuyện nam nữ, quả thật không để bụng mấy, ngày thường cũng có thiếu nữ đệ tử đưa tình với hắn, có điều chưa từng có ai can đảm như Mạc Tú Vân cả.

Trước kia Bạch Vô Ưu đã ôm thái độ hờ hững với những cô gái kia, bây giờ Mạc Tú Vân cường thế tấn công, hắn lại có chút không chống đỡ nổi, không biết nên tới hay không nên tới, suy nghĩ hồi lâu, tránh ảnh hưởng tới tu hành, hắn không thể không mời mà đến, định nói rõ ràng lời nhưng về phương diện này hắn thuần túy là ngu ngốc, vừa nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Mạc Tú Vân, thái độ nhiệt tình, vốn đã chuẩn bị kỹ càng nhưng lại không nói ra được.

Mạc Tú Vân nắm chặt tay Bạch Vô Ưu, hàm tình mạch nói: "Sư huynh, chúng ta có thể bắt đầu từ tay..."

"Không, không có ý này..." Bạch Vô Ưu lui về phía sau một bước, chân giẫm lên một đống cành khô, phát ra tiếng vang giòn: "Ý của ta là... sư muội, tu vi của muội còn thấp, giờ phút này chăm chỉ khổ luyện, mà không phải, mà là..."

"Sư huynh, chuyện tu luyện và nói chuyện tình cảm không phản đối nha, tông môn chúng ta không phải có công pháp song tu sao?"

"Song, song tu? Ngươi đang nói gì vậy..." Bạch Vô Ưu vừa nghe vậy mặt đỏ bừng.

Mạc Tú Vân uất ức nói: "Chẳng lẽ sư huynh chê tu vi của ta quá nông cạn sao?"

"Ta không có..."

Đôi mắt Mạc Tú Vân đỏ lên: "Vậy là sư huynh cảm thấy ta chỉ là đệ tử ngoại môn, không xứng với ngươi sao?"

"Cái này..."

"Ngươi chính là ghét bỏ ta! Chẳng lẽ yêu một người cứ như vậy khó khăn sao? Ô ô..." Mạc Tú Vân bi phẫn hô một câu, sau đó một tay che gương mặt xinh đẹp, vừa lau nước mắt, vừa chạy chậm đi.

"Sư muội, sư muội... Ài!" Bạch Vô Ưu hô vài câu, sau đó dậm chân, thân hình chớp động rời đi.

...

Trong động phủ, Vi Vân lần lượt ngưng tụ Thái Âm Chân Khí tại đan điền của mình, mỗi lần ngưng tụ đến cực hạn sẽ đột phá, bỗng nhiên dưới cơ thể hiện ra sợi phất trần bập bùng, một luồng dục hỏa tuôn ra, chẳng những đã phân đi chân khí của Vi Vân mà còn khiến cho hắn phân tán tâm thần, ảnh hưởng tới tâm cảnh của hắn.

Thật lâu sau, Vi Vân thu công, mở mắt ra, cẩn thận suy nghĩ hồi lâu mới hiểu được, theo lý thuyết thì mình tích lũy đã đủ rồi, nhưng tu luyện cả ngày cũng không thể đột phá, đây rõ ràng là Âm Dương Song Tu Công đang ảnh hưởng và quấy nhiễu mình, thế cho nên không thể hoàn thành toàn công!

"Chẳng lẽ sau khi tu luyện Âm Dương Song Tu Công, không thể đột phá đến cảnh giới Kim Đan sao? Phải làm sao bây giờ mới tốt...Điền Quang, ta bị ngươi hại thảm rồi!"

Sắc mặt Vi Vân khó coi mà đứng lên, đi ra khỏi động phủ, đi đến quảng trường giao dịch trong tông môn.

Trên quảng trường vẫn phi thường náo nhiệt như trước, Vi Vân bồi hồi hồi lâu mới nhìn thấy một tên đệ tử ngoại môn đầu trâu mặt ngựa đi tới, vẻ mặt hao tổn nguyên khí.

Vi Vân vội vàng tiến lên, nắm chặt y phục trước ngực nói: "Sư huynh, ta bị huynh hại thảm rồi!"

Người này chính là Điền Quang, vừa đi Anh Hoa giáo chơi gái xong một lần, mới từ dưới núi trở về, tính nghĩ cách kiếm chút tiền phù,

tiếp tục xuống núi sảng khoái một hơi.

Điền Quang nhìn thấy Vi Vân, nhất thời cả kinh nói: "Sư đệ, chuyện gì cũng từ từ nói, trước tiên thả tay ra đã."

Vi Vân thả hắn ra, cả giận nói: "Sư huynh, công pháp kia hại ta không cách nào phá cảnh vào kim đan, huynh giải thích như thế nào?"

Điền Quang "A" một tiếng, nói: "Không muốn sư đệ tốc độ tu luyện nhanh như vậy sao, giờ lại bắt đầu trùng kích cảnh giới Kim Đan?"

"Bớt nói nhảm đi, ngươi phải trả tiền phù lục lại cho ta!"

Điền Quang giang hai tay, nói: "Lấy tiền chắc chắn không có, sư đệ, ta cũng đâu có nói công pháp kia không ảnh hưởng tới việc phá cảnh, ngươi lại không nói sớm, đã nói muốn phá cảnh từ sớm, sư huynh ta sẽ không bán cho ngươi."

"Ngươi... Ngươi hôm nay không nói rõ ràng thì đừng hòng đi! Chúng ta gặp tông chủ đi!" Vi Vân nhìn bộ mặt vô lại của hắn, hận không thể một bàn tay tát chết hắn.

Điền Quang vẻ mặt đau khổ nói: "Sư đệ, lúc ấy ta cũng chỉ gấp gáp dùng tiền! Chẳng phải bản thân ta cũng vậy sao, cả đời cũng không thể bước vào cảnh giới Kim Đan, lăn lộn trong sư môn mười mấy năm, cũng chỉ có thể làm đệ tử ngoại môn, đành phải ở chung tông môn, nói đi nói lại, ta cũng không cầu cái gì phi thăng thành tiên, ngày thường tích lũy chút tiền phù, ngẫu nhiên đi Anh Hoa giáo sảng khoái, lại ở Kim Lăng thành nuôi mấy mỹ nhân, còn có thể sinh con đẻ cái, không vui sao?"

Vi Vân thật sự muốn cắt đầu lưỡi của hắn, hắn cảm thấy đẹp mặt, Vi Vân cũng không cho rằng, nếu như không thể tăng cao tu vi, không cách nào trường sinh bất lão, thì còn tiêu diêu tự tại cái gì? Bây giờ chỉ là Trúc Cơ viên mãn, tuy nói là cũng hai trăm tuổi, nhưng hai trăm năm sau thì sao?

Hơn nữa tu chân giới tranh đấu nhiều, ngày nào đó vận khí không tốt, bị kẻ thù giết chết hoặc bị yêu ma nuốt sống. Cũng có thể lắm, chỉ có thực lực cường đại mới có thể đặt chân vào tu chân giới, mà thực lực thì đến từ cảnh giới cao thấp.

Vi Vân ấn vai hắn, chân thành nói: "Sư huynh, giúp đỡ chút, ngươi suy nghĩ cho kỹ, có khả năng để phá cảnh không chịu ảnh hưởng của công pháp này hay không?"

Điền Quang nói: "Đương nhiên là có."

"Mau nói!"

Điền Quang nói: "Đừng nóng vội, sư đệ... Về vấn đề này, sư huynh ta cũng suy nghĩ rất nhiều năm rồi, về sau phát hiện chỉ có một biện pháp, đó là phải tìm được hai môn công pháp, một môn cực âm, một môn cực dương, đồng thời tu luyện Thái Âm Thái Dương khí, phối hợp âm dương song tu công pháp, ba cái đạt tới cân bằng, liền có thể thuận lợi đột phá... Chỉ là, thế gian này nơi đâu tìm công pháp tuyệt thế, hơn nữa Cực Dương và Cực Âm đều phải có, đây gần như là chuyện không thể nào!"

Vi Vân nghe vậy, trong nội tâm khẽ động, có đạo lý!

Hắn buông Điền Quang ra, xoay người rời đi.

Nếu như nói người khác căn bản không có khả năng có được hai loại công pháp là Cực Dương và Cực Âm, nhưng Vi Vân lại khác, vừa vặn hai cái đều có. Thủy Hồng Dao truyền thụ Thủy Nhật Đại Pháp Toan Nghê thuộc Cực Dương, công pháp trong ngọc bội thuộc về Cực Âm, hai thứ này kết hợp lại một chỗ, đúng là bổ ích lẫn nhau!

Vi Vân ở phía sau núi tìm một chỗ cao, đứng trên tảng đá lớn, chống lại ánh nắng mặt trời mùa xuân, bắt đầu tu luyện thôn nhật đại pháp. Môn công pháp này lúc đầu hắn tu luyện một phen, đến nay chưa tu luyện qua, bởi vậy thái dương chân khí trong cơ thể không đủ để so

sánh với thái âm chân khí, toàn bộ nhờ vào nguyên dương bản thân mới có thể lớn mạnh.

Mà muốn phá cảnh vào Kim Đan, nhất định phải tu luyện hai môn công pháp này tới cùng đẳng cấp mới được. Để tránh một bên quá mức cường thịnh, dẫn đến phá hư cân bằng, tẩu hỏa nhập ma thì vẫn nhẹ, kinh mạch bạo liệt mà chết cũng có khả năng.

Bởi vì thân thể Vi Vân có đặc thù, hiệu suất tu luyện Thôn Nhật Đại Pháp cực cao, mấy ngày qua, môn công pháp này đã tăng lên đến độ cao bằng công pháp ngọc bội, đều đã đến cực hạn tu vi Vi Vân trước mắt có thể tăng lên.

Vi Vân từ trên tảng đá lớn xoay người đứng lên, triển khai khinh công chạy vội về phía động phủ.

Sau khi tiến vào động phủ, để Kim Điêu canh giữ ở cửa, Vi Vân bắt đầu bế quan khổ tu.

Lúc này đây, Vi Vân đồng thời vận chuyển công pháp Nhật Đại Pháp và ngọc bội, hai cỗ chân khí hình thành hai con trường long, một cái màu vàng, một cái màu tím, đồng thời rơi xuống đan điền. Hai con Trường Long gầm thét quấn quýt lấy nhau, giống như hai bông hoa hai màu tử kim. Lúc này, chân khí Âm Dương song tu cũng đang rục rịch, gia nhập vào, lần này lại không phá hư cân bằng đan điền, mà là cường hóa hai môn công pháp này!

Dưới tác dụng Âm Dương Song Tu Công, hai con trường long hai màu tử kim giống như phù hợp, ở dưới đan điền của Vi Vân điên cuồng xoay tròn, trong cơ thể vang lên trận trận thanh âm, bên ngoài cơ thể thì áo bào xanh phồng lên, tóc không gió tự động bay phất phới chung quanh.

"Còn chưa đủ."

Vi Vân cảm thấy số lượng chân khí trong cơ thể còn kém một chút, lập tức lấy từ trong tay áo càn khôn ra bóp nát, lập tức từ trong đó

tuôn ra một cỗ chân khí, thông qua lòng bàn tay chui vào trong cơ thể gã, bổ sung tiêu hao.

Không biết qua bao lâu, dưới đan điền phát ra một tiếng tiên âm thanh thúy, nội thị nhìn lại, chỉ thấy hai đầu trường long biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một viên đại đan hai màu tử kim, lớn chừng ngón cái, hiện ra vầng sáng hai màu tử kim nhàn nhạt, mang đến cho toàn thân từng trận ấm áp, thỉnh thoảng đều đang cung cấp lực lượng cho Vi Vân.

Kim đan... thành công rồi!

Kim Đan bình thường là do một môn công pháp tu luyện mà thành. Kim Đan tạo thành cung cấp chân khí —— lúc này nên xưng là pháp lực, cung cấp pháp lực tức là thuộc tính công pháp. Ví dụ như Kim Đan Dược Vương Kinh Kinh tu luyện thành thuộc về thuộc tính mộc, vì khí khái Thiếu Dương., Chủ sinh cơ và chữa khỏi, còn có độc tố và thôn phệ, thần thông Càn Khôn chính là sau khi Dược Vương Kinh đại thành, người sáng lập công pháp căn cứ độc tố Thanh Mộc pháp lực cùng đặc tính thôn phệ, sáng tạo ra một môn thần thông cực có tính phá hoại.

Mà kim đan do Vi Vân kết ra đồng thời có thuộc tính của hai môn công pháp, Âm Dương cùng chuẩn bị, có thể chuyển đổi lẫn nhau.

Thế gian công pháp tuy nhiều, nhưng phân chia ưu khuyết cao thấp, Thái Âm Thái Dương Công thuộc về cấp bậc tuyệt thế, Kim Đan tạo thành tự nhiên phẩm chất cũng cực cao, Âm Dương cùng chuẩn bị, áp đảo trên đơn chí ngũ hành, hoàn toàn tương tự với Ngũ Hành.

Ý niệm Vi Vân hơi động, Kim Đan nhất thời phun ra một cỗ pháp lực, hóa thành hai màu tử kim, lại một phân thành hai. Như linh xà, mỗi người quấn quanh hai cánh tay hắn, nhất thời hai tay cảm thấy có lực lượng vô cùng vô tận, hai chưởng thoáng khép lại, liền vang lên một tiếng bạo phá, không khí chung quanh đều nhộn nhạo lên.

Kim Đan lại phun ra nuốt vào, hai cỗ pháp lực rơi vào trên hai chân, chân trái hiển hiện một mặt trời vàng nho nhỏ, chân phải xuất hiện một vòng tử nguyệt nhàn nhạt, cả người liền lơ lửng.

Kim đan vừa thành, liền có thể mượn công pháp, pháp thuật, thần thông, hoặc pháp khí, tiến hành lăng không phi độ, ra vào thanh minh. Ngoài ra còn có một chỗ tốt, đó là kim đan có thể cuồn cuộn không ngừng cung cấp pháp lực cho chủ nhân, chỉ cần nhanh chóng tiêu hao là được, tu luyện một phen lại có thể khôi phục.

Trong tam đại Kim Lăng, Vu lão đại vốn cũng có năng lực bực này, chỉ là hắn thật sự quá may mắn, đầu tiên là dâm đãng nữ nhân, trên người không mang pháp khí gì, hơn nữa bị ống tay áo càn khôn của Vi Vân đánh lén, trước đó đã bị trọng thương, thực lực giảm bớt đi nhiều, sau đó lại bị kim điêu nghiền ép, cho nên mới dùng kết cục bi thống.

Kim Đan vừa thành, có thể trực tiếp thăng cấp làm đệ tử nội môn. Sau khi trở thành đệ tử nội môn, đãi ngộ hưởng thụ rất lớn. Bộ y phục kiểu dáng đầu tiên lại thay đổi, còn có ngọc bài tông môn đại biểu cho thân phận đệ tử nội môn. Cứ bảy ngày nhận Tịch Cốc đan lại đổi thành mỗi tháng nhận một tấm nhị phẩm phù tiền. Bởi vì sau khi tu thành kim đan, đã có năng lực ăn uống sương cốc, không cần phải ăn Tịch Cốc đan nữa.

Vi Vân sốt ruột đi ra khỏi động phủ, Kim Điêu vốn đang ngủ gà ngủ gật, lúc này nhìn thấy Vi Vân đi ra lập tức phát ra tiếng kêu vui sướng, điều này có nghĩa là nó đã hoàn thành nhiệm vụ, có thể tự do đi săn mồi rồi.

"Đi đi." Vi Vân khoát khoát tay.

Kim Điêu lập tức vỗ cánh bay lên, phóng tới chân trời.

Lúc này tu vi Vi Vân tăng nhiều, vừa sải bước ra đã là khoảng cách hơn một trượng. Y nhanh chóng tiến vào đại điện tu hành. Trưởng

lão bạch thuật phụ trách đệ tử tu hành, đồng thời cũng có được thân phận đệ tử.

"Tới đây là có chuyện gì?"

Trong đại điện, có rất nhiều đệ tử chấp sự, mỗi người râu tóc bạc trắng tung bay, tuổi tác đều không nhỏ, phần lớn là đệ tử tu luyện nhiều năm, không tăng tiến chút nào, được tông môn an bài ở các nơi đảm nhiệm chức vụ chấp sự, xử lý các phương diện.

Những đệ tử chấp sự khác hoặc nhiều hoặc ít đều có chút đệ tử quan tâm, chỉ có lão giả râu bạc trắng phụ trách tấn chức đệ tử nội môn là không có một bóng người.

Vi Vân trực tiếp đi tới, cũng không nói lời nào, chỉ lẳng lặng vận chuyển công pháp, lập tức hai chân nhấc lên khỏi mặt đất, lơ lửng giữa không trung.

"Kim Đan?"

Ánh mắt ông lão này sáng lên, nói: "Xin hỏi tục danh của sư đệ?"

"Vi Vân."

"Sư đệ xin chờ một chút, đợi ta giảng giải thuật trưởng lão, liền tăng lên thân phận cho ngươi."

"Làm phiền sư huynh."

Lão giả lấy ra một ngọc bài màu xanh, đánh vào bên trong một đoàn thanh quang, chỉ chốc lát sau ngọc bài chấn động một cái, lão giả liền nói: "Được rồi, Bạch Thuật trưởng lão đã biết và đồng ý, ta sẽ đăng ký thân phận của ngươi, phát ngọc bài và quần áo."

Vi Vân cũng không vội, đứng ở một bên yên lặng chờ đợi.

Chỉ chốc lát sau, trên mặt lão giả tràn đầy nụ cười, từng nếp nhăn hằn trên mặt, hắn cười nói: "Chúc mừng sư đệ trở thành đệ tử nội

môn của Dược Vương tông ta!"

Hắn từ trong vòng tay trữ vật lấy ra hơn mười bộ quần áo, phía trên kẹp một ngọc bài màu xanh, đồng loạt đưa tới.

"Đa tạ sư huynh."

Vi Vân nhận đồ vật, đang muốn rời đi.

Lão giả lại nói: "Đúng rồi, sư đệ, sau khi trở thành đệ tử nội môn, ngươi có thể tới Tàng Kinh các lĩnh quyển hai Dược Vương Kinh."

Vi Vân cười nói: "Đa tạ sư huynh nhắc nhở."

Hắn lật nhìn Thanh Ngọc Bài một chút, chính diện khắc hai chữ "Dược Vương", mặt sau khắc hai chữ "Nội môn". Thứ này ngoại trừ chứng minh thân phận, còn là một kiện pháp khí chứa cấm chế, có thể dùng để truyền âm ngàn dặm, chỉ cần phía trên lưu lại ấn ký ngọc bài, là có thể đem thanh âm truyền tới trên ngọc bài của đối phương, để cho đối phương nghe thấy.

Hắn cầm lấy ngọc bài, không bao lâu đã tới Tàng Kinh các. Trên tảng đá lớn cửa ra vào là một lão giả chấp sự đang nhắm mắt dưỡng thần.

Vi Vân lấy ra thẻ ngọc đưa đến trước mặt hắn, lão giả mở mắt ra, xác nhận thân phận của hắn, liền nói: "Tới lĩnh quyển thứ hai Dược Vương Kinh?"

"Đúng vậy."

"Xin sư đệ chờ một lát."

"Làm phiền sư huynh."

Lão giả đứng dậy tiến vào Tàng Kinh Các, chính là đi lấy kinh quyển. Cho dù là đệ tử chấp sự, cũng không thể tùy tiện động vào đồ vật bên trong, đều thiết lập cấm chế, một khi xúc động, tông chủ cùng tứ

đại trưởng lão sẽ biết được, hắn trước tiên phải xin trưởng lão cho phép mới có thể rút ra được.

Vi Vân chờ giây lát, chỉ thấy lão giả đi ra lần nữa, trong tay cầm một cái ngọc giản màu xanh, đưa tới.

"Sư đệ xin dùng ngay, không được rơi vào tay người khác."

"Được."

Vi Vân tiếp nhận ngọc giản, dùng ý niệm thăm dò vào trong đó, liền có một đạo thanh quang từ đó bay ra, rơi vào mi tâm, ngọc giản nhất thời hoá thành bột đá, theo gió bay đi.

Được quyển hai Dược Vương Kinh, Vi Vân mới rời khỏi, trở lại động phủ.

16

Chương thứ mười bốn, nhiệm vụ tông môn.

Cảnh giới Kim Đan cũng chia theo giai đoạn đầu, trung kỳ và viên mãn. Vi Vân bây giờ chỉ mới vào Kim Đan, còn cần củng cố tu vi. Nhưng hắn cũng không vội, dù sao thời gian còn dài, ở Dược Vương Sơn cũng không có nguy hiểm gì, cứ từ từ là được.

Quyển thứ hai Dược Vương Kinh ngoài ghi lại phương pháp tu luyện tầng thứ hai, còn kèm theo một môn pháp thuật, tên là "Trồng mộc công", có thể dùng để tô điểm đình viện, cũng có thể dùng trong chiến đấu, uy lực không tầm thường.

Vi Vân tu luyện Dược Vương Kinh một phen, tu thành chủng công rồi lại mất mấy ngày để củng cố cảnh giới, lúc này mới đứng dậy.

Hắn mặc vào trường bào màu xanh đại biểu cho đệ tử nội môn, vị trí ngực áo bào có thêu một cái bình nhỏ, lại treo thẻ ngọc xanh bên hông, cài trâm làm từ gỗ vào búi tóc buộc chặt lại, cả người nhìn qua có chút khí tức tiên phong đạo cốt.

Tự thưởng thức một phen, Vi Vân đi ra ngoài, lúc này mặt trời đã lặn về phía Tây.

Một trận gió xuân kéo tới, cả người sảng khoái tinh thần.

Trên sơn đạo, một bóng dáng xinh đẹp đi tới, bộ dáng ngập ngừng.

Vi Vân giương mắt nhìn sang, chỉ thấy Mạc Tú Vân ôm một bình rượu trong lòng đi tới, nàng hôm nay mặc một bộ quần áo bằng lụa mỏng màu xanh nhạt, trên chân thon dài mặc một đôi chén bằng tơ màu xanh lục, cả người trông có vẻ mỹ lệ động lòng người.

Vi Vân không khỏi ngẩn ngơ, nói: "Ồ, sư tỷ, hôm nay sao ngươi lại ăn mặc đẹp như vậy?"

Đôi mắt Mạc Tú Vân mông lung mông lung nhìn hắn, vẻ mặt điềm đạm đáng yêu, bỗng nhiên xông tới ôm lấy Vi Vân, khóc lóc kể lể nói: "Ô ô... Sư đệ, Vô Ưu sư huynh hắn ghét bỏ ta! Ô ô..."

Một mùi rượu phả vào mặt.

"Không thể nào..." Vi Vân kinh ngạc: "Vô Ưu sư tỷ sao lại không hiểu phong tình thế này, sư tỷ ngươi khuynh quốc khuynh thành như thế, hắn thật có lòng mà..."

Mạc Tú Vân cúi đầu tựa vào vai hắn, nức nở nói: "Mấy ngày liền ta hẹn hắn, hắn đều hờ hững, hôm nay ta cố ý trang phục một chút, hắn chỉ nói mấy câu rồi rời đi, ta còn chưa kịp hôn với hắn, ta... Sư đệ... Ta thương tâm a... Hu hu..."

"A, đừng khóc, đừng khóc." Vi Vân ôm mỹ nữ sư tỷ, vỗ vai nàng trấn an.

Mạc Tú Vân bỗng hét lớn: "Chẳng lẽ ta kém như vậy sao?"

Nói đoạn, nàng ném bầu rượu vào, kéo Vi Vân tiến vào động phủ.

Mạc Tú Vân nhìn Vi Vân, đỏ mặt nói: "Sư đệ, chẳng lẽ ta không biết tốt sao?"

Vi Vân vội nói: "Sư tỷ, ngươi quá xinh đẹp, ai dám nói ngươi khó coi, ta nhất định sẽ không tha cho hắn!"

"Vậy vì sao không ai muốn ta?"

"Vậy không được..."

Vi Vân mới an ủi nàng một chút, vị sư tỷ xinh đẹp kia bỗng nhiên đẩy hắn ngã lăn ra đất, sau đó mới bắt đầu cởi y phục của mình ra.

Lộ ra một tấm lụa mỏng màu xanh lá thơm tho, màu trắng che ngực, áo quần hồng nhạt... Từng cái lần lượt rơi trên mặt đất lộ ra thân thể trắng như tuyết của Mạc Tú, thân thể thon dài cứ như vậy mà bại lộ ở

trong không khí, khuôn mặt xinh đẹp, mông sữa mềm như tuyết, cặp mông trắng nõn, cặp mông thon dài, giữa hai chân có một lớp lông đen, bên dưới là hai cái môi thịt mềm mại, nho nhỏ, vô cùng đáng yêu, ở giữa có một cái khe thịt đỏ tươi... Vi Vân không khỏi nhìn mà choáng váng.

Vi Vân nhìn nàng say khướt, căn bản thần chí không rõ, vội nói: "Sư tỷ, ngươi muốn làm gì? Xin tự trọng..."

Mạc Tú Vân dán tay lên ngực, đôi tay như ngó sen ôm lấy cổ Vi Vân, đôi mắt mờ mịt mê ly nói: "Sư đệ... Muốn ta..."

"Sư tỷ, ta không phải Vô Ưu sư huynh a."

"Sư đệ... có phải ngươi cũng không cần ta... Ừm?" Mạc Tú Vân nắm cằm hắn.

Vi Vân ôm thân thể ôn nhuận, cảm thấy ăn không tiêu, một mặt không nghĩ sẽ hỏng thân thể của nàng, một mặt lại không đành lòng đả kích nàng, một hồi xoắn xuýt, đành phải nói: "Sư tỷ, ta đương nhiên muốn ngươi. Nhưng mà... ngươi đã nghĩ kỹ chưa."

"Vậy nhanh lấy ta..." Ngọc thể mỹ nữ sư tỷ nhẹ nhàng vặn vẹo ở trên người hắn, một đôi giày đẹp thon dài màu xanh lục nhẹ nhàng ma sát.

Hương vị xử nữ thoang thoảng bay vào mũi Vi Vân, xen lẫn một ít mùi rượu, thân thể ôn nhuận, cảm giác bóng loáng khiến hắn hoàn toàn không chống đỡ nổi. Một đại lão nhị ở dưới thân sớm đã thò đầu ra, đứng giữa hai chân của mỹ nữ sư tỷ.

"Sư đệ... Trên người ngươi có thứ gì chống đỡ ta..." Mạc Tú Vân lắc lắc đầu, hỏi.

"Sư tỷ, xin lỗi."

Vi Vân làm sao còn có thể nhịn được, nhấc trường bào lên, kéo áo lót ra, kéo ra một cái chùy lớn, đưa ra ngoài. Hắn há miệng hôn lên khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp của mỹ nữ sư tỷ, dùng cả môi lẫn lưỡi, nhẹ nhàng hút lấy, sau đó xoay người đem nàng đè xuống dưới thân, đem một cây gậy thịt to béo mềm mại nhét vào giữa môi nàng, cái khe thịt mềm mại bị đầu rùa đẩy ra, mở rộng ra bên cạnh, hơi chút dùng sức, cà rốt liền tiến vào một cái động thịt ôn nhuận.

"A... Đau quá..." Mạc Tú Vân nhíu mày, kiều hô thành tiếng, hai tay ôm chặt lấy người thiếu niên, hai chân không khỏi băng thẳng, đôi giày bằng ngọc hơi cong, ngón chân không ngừng cong lên.

Vi Vân cảm thấy thịt trong động mật của sư tỷ xinh đẹp hơi khô, liền dừng lại, hai tay ôm cái mông của nàng nhẹ nhàng nhào nặn, sau đó há mồm đi liếm đôi ngực trắng nõn trước ngực nàng. Đôi bộ ngực tuyết trắng kiên định, tuy rằng không quá lớn, nhưng cũng rất có quy mô, tản ra mùi sữa thoang thoảng, ăn vào trong miệng trơn bóng ngon miệng, co dãn mười phần, thỉnh thoảng cắn vào đôi hàm trứng gà hấp thụ một phen, có hương vị khác.

"Ừ..." Mạc Tú Vân bị kích thích, nhất thời toàn thân mềm nhũn, thân thể mềm mại vặn vẹo, mê ly nhìn thiếu niên trên người.

Vi Vân cảm thấy trong cơ thể của sư tỷ xinh đẹp bắt đầu tiết ra nước độc, thấm ướt hang động thịt của nàng, cũng làm ướt sũng râu của Vi Vân, bên trong là một mảng ấm áp, một phần thịt mềm mại co duỗi không chừng, nếp nhăn cùng tầng tầng hạt thịt mềm mại quấn vào trong đó, mang đến cho song phương cảm giác khoái cảm như thủy triều.

"Ồ..." Mạc Tú Vân khoái ý, một đôi giày đẹp kẹp chặt eo thiếu niên.

Vi Vân bắt được một đôi thịt quý của mỹ nữ, thoáng giơ cái mông lên, rút thịt côn, sau đó lại nặng nề tiến tới, một chút xâm nhập chỗ nhụy hoa của mỹ nữ sư tỷ, đỉnh khiến thân thể mềm mại của nàng rung động, miệng đàn phát ra tiếng kêu "A a", cái lỗ nhỏ lại tự động co rút lại., kẹp được một trận kích thích của Vi Vân. Vi Vân bắt đầu ra ra ra

vào mặt đất xử lý mỹ nữ sư tỷ. Lúc này hắn tu thành kim đan, ngay cả Âm Dương Song Tu Công cũng tăng thêm một bậc. Đại lão nhị phảng phất có chút hoạt tính, có thể căn cứ lỗ thịt cắm vào tự hành điều chỉnh kích cỡ dài ngắn, nếu là Vi Vân dùng sức, xoa bóp còn có thể bành trướng thêm một vòng, mang đến cho nữ giới Lâm giới.

"A a a... Ta muốn bay... Ha ha... Ta thật rất nhớ bay nha... A a a..." Mạc Tú Vân bị làm cho mềm cả người, bộ ngực nhảy loạn, kêu la không ngừng.

Sau khi phơi khô một lát thịt tươi nõn hoa của mỹ nữ sư tỷ, Vi Vân cảm thấy chưa đã nghiền. Từ sau khi cảm nhận được khoái cảm khi nhét roi vào cung của nữ tử, gã liền yêu loại cảm giác này, thế nào cũng phải xuyên thấu huyệt thịt của đối phương, lập tức rung động thân thể., Đem chùy hung hăng đánh vào trong cơ thể Mạc Tú Vân, đầu rùa lập tức biến lớn như trứng ngỗng, căng ra cổ tử cung của sư tỷ mỹ nữ, xâm nhập vào trong bụng nàng, thịt lớn côn nặng nề đập vào bên trong khoang thịt, đem bụng của sư tỷ mỹ nữ đắp lên một cái bánh bao thịt thật to.

"A... Ta phải chết... A a..." Mạc Tú Vân giống như bị điện giật, bỗng nhiên toàn thân chấn động kịch liệt, đầu ngẩng cao, mái tóc tản ra, eo lá liễu cong lên, một đôi giày đẹp mở to, vươn thẳng về phía trước, mũi chân cũng căng thẳng, từng luồng từng luồng sóng lớn từ sâu trong huyệt thịt của nàng tuôn ra, căn bản không ngăn được!

Vi Vân chỉ cảm thấy trứng mình bị nước của đối phương tưới nước một cái, nóng hầm hập vô cùng, tầng tầng mào non mềm không chịu được thịt côn của hắn cuốn lấy. Hắn rút thịt côn ra, chỉ còn lại đầu rùa ở trong khe thịt, mang theo nước xen lẫn nhau, lại có sóng bụi bặm, dâm dục khí tức phiêu đãng chung quanh., Vi Vân lại cắm sâu vào trong động thịt của mỹ nữ sư tỷ, rùa đầu xuyên qua tâm hoa, đi thẳng tới chỗ sâu nhất, chỉ vào dưới đáy khoang thịt của mỹ nữ sư tỷ, lúc này phần rễ của con Võng Đại Đản vừa vặn tận gốc chui vào, khí quan của hai người đều kín kẽ, ở cùng một chỗ, hầu như chẳng phân biệt được giữa hai người!

Lúc này Mạc Tú Vân đang ở trong đỉnh cao trào liên tục không ngừng, thân thể mềm mại trắng nõn không ngừng rung động, dưới sự va chạm của Vi Vân thì bộ ngực trắng như tuyết không ngừng phập phồng, tiếng bộp bộp bộp bộp bộp của cơ thể vang lên liên tiếp, còn có thanh âm lách cách lách cách ra từ bắp thịt, đâu chỉ là Mạc Tú Vân., Vi Vân cũng cảm thấy mười phần sảng khoái, căn bản không có tâm tư đi kiếm song tu gì cả, chỉ là tận tình mà chơi đùa sư tỷ xinh đẹp kia, không ngừng hấp dẫn động nhục của nàng, có tiết tấu dâm đãng nữ tử thuần tình vừa mở phong này, rất nhanh đã dâng lên một luồng kích ý, Vi Vân vội vàng tăng tốc rút tiễn, thân côn to đâm mạnh vào sâu trong động.

"A... Không chịu nổi nữa..." Vi Vân vội vàng rút cây côn ra, mới vừa rút ra, trong mắt đã bắn ra từng luồng tinh huyết nóng rực, đánh vào trên đôi môi nõn nà của sư tỷ xinh đẹp. Trên bụng trơn nhẵn, còn có hai vú non mềm mại, thậm chí còn có một mùi hương bay quá xa rơi vào trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

Sau khi sảng khoái, Vi Vân ôm lấy mỹ nữ sư tỷ, cứ như vậy mà ôn tồn, mỹ nữ sư tỷ lúc này dĩ nhiên nhắm mắt mê man, khóe miệng còn chảy ra một dòng nước bọt óng ánh. Vi Vân cũng cảm thấy một trận ấm áp, ôm mỹ nữ sư tỷ mà mê muội.

Không biết đã ngủ bao lâu, Vi Vân bỗng nhiên bị sự chuyển động của mỹ nữ khiến cho tỉnh lại, hắn hơi mở mắt ra.

"Ừm..." Mạc Tú Vân thoải mái quay người lại, đang định ngủ tiếp, bỗng nhiên nàng dừng lại bất động, lập tức mở đôi mắt đẹp, chớp chớp mắt, nhìn về phía thiếu niên trước mặt, trừng mắt nói: "Sư đệ, sao đệ lại ở đây, đệ đang ở động phủ ta làm gì?"

"Ta..." Lúc này hai tay Vi Vân đang ôm lấy thân thể mềm mại của nàng. Trong lòng bàn tay, mỗi người đều đang nắm chặt bộ ngực trắng nõn của nàng, lúc này dù thế nào cũng không giải thích được rõ ràng.

"A..." Mạc Tú Vân lớn tiếng hét lên, hai tay dùng sức đẩy Vi Vân ra, đôi giày đẹp đạp loạn: "Sư đệ, ngươi tên cầm thú này! Ngươi làm gì ta vậy..."

Vi Vân cuống quít đứng dậy sửa sang lại quần áo, vừa nói vừa: "Sư tỷ, ta không cố ý... Không đúng, là tỷ bảo ta... Ài!"

"Ta, ta không còn mặt mũi gặp người nữa... Lần này Vô Ưu sư huynh nhất định không cần ta nữa... Ta hận ngươi! Hu hu..." Mạc Tú Vân thương tâm khóc lóc.

Vi Vân không ngừng tiến lên an ủi, nói: "Sư tỷ, việc này ngươi biết ta biết, không có người thứ ba biết được, Vô Ưu sư huynh căn bản cũng không biết, tại sao huynh ấy lại không muốn ngươi?"

"Thật vậy sao?" Mạc Tú Vân ngẩng đầu lau nước mắt.

"Đương nhiên! Ta tuyệt đối sẽ không nói với hắn!"

"Nếu như sư tỷ nói với hắn, ta sẽ không tha cho ngươi!"

"Tuyệt đối sẽ không!"

"Như vậy còn tạm được..."

Mạc Tú Vân cảm thấy dễ chịu hơn một chút, mặc quần áo tử tế nhanh chóng mặc vào, thắt đai lưng lại, khôi phục phong thái như tiểu tiên nữ.

"Sư tỷ, nếu không có chuyện gì thì ta rời đi trước nhé." Lúc này Vi Vân còn ước gì có thể né tránh nàng một cách sớm một chút: "Hơn nữa, tối qua ngươi uống say, sau này ngàn vạn lần không được uống rượu lung tung..."

Mạc Tú Vân nhìn về phía hắn, nói: "Ta uống rượu sao? Ta không có uống rượu! Rõ ràng chính là ngươi ngấp nghé vẻ đẹp của sư tỷ ta, sau đó làm chuyện cầm thú với ta! Hừ, uổng công ta coi ngươi là sư

đệ tốt nhất, ngươi vậy mà đối với ta có lòng dạ độc ác, nổi lên ác niệm, ta thật sự nhìn lầm ngươi rồi."

"Vâng, vâng... Tiểu đệ cáo từ..."

Vi Vân vội vàng thoát khỏi hiện trường.

...

Hậu điện, Dược lão nhân đang ngồi ngay ngắn trong điện tìm hiểu huyền diệu, bỗng nhiên một đạo thanh quang phá không mà tới, rơi vào trước mặt hắn, hóa ra từng hình ảnh.

Ánh mắt của Dược lão nhân quét qua, lập tức thu thập tin tức vào trong lòng, thoáng cái đã hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Sắc mặt lão trở nên nghiêm túc, trước tiên gọi tứ đại trưởng lão cùng với ba đệ tử chân truyền ở lại trong tông môn.

Bảy người vội vàng chạy vào hậu điện.

"Phong Hồ xảy ra chuyện rồi." Dược lão nhân thở dài, nói.

Đám người nghe vậy, sắc mặt đều khẽ biến.

Thanh Phong hỏi: "Sư phụ, rốt cuộc tình hình thế nào?"

Dược lão nhân nói: "Vừa rồi Thanh Mộc truyền lại bức tượng cho ta ngàn dặm, tình hình không thể lạc quan. Vốn dĩ lần đấu chuyển tinh di này, di tích thượng cổ trong hồ hiện thế, không cần nói mọi người cũng biết có bảo vật xuất thế. Vì thế tất cả các đại tông môn của tam giáo và Phong châu đều phái người tới, theo lý thuyết bảy tông chính đạo chúng ta hẳn là đồng khí liên chi, ai ngờ tất cả mọi người đều vì chiến đấu cho riêng mình., Không để ý đến tình cảm cùng là chính đạo, thế cho nên khiến Ma giáo chui vào chỗ trống. Tam giáo vậy mà phá lệ ôm đoàn, đánh cho đệ tử chính đạo Thất Tông ta tan nát. Nếu không phải vào thời khắc mấu chốt, bảy đại đệ tử chân truyền của

Dược Vương tông chúng ta dốc hết toàn lực, chỉ sợ lúc này di tích Phong Hồ đã sớm bị Ma giáo đoạt đi rồi."

"Không chỉ có thế, mấu chốt là ở chỗ di tích Phong Hồ cực kỳ hung hiểm, hoàn toàn vượt qua dự liệu của chúng ta, bây giờ hơn một tháng trôi qua, mới phá vỡ trùng điệp trận pháp cùng cấm chế, xâm nhập nội địa. Đã có không ít đệ tử tông môn chết ở trong đó, tuyệt đại đa số tông môn Tam Giáo thất phái đã rút đi. Tình hình trước mắt là... người lưu lại đều bị vây ở bên trong!"

Tô Mộc híp mắt nói: "Tất nhiên là trận pháp còn chưa phá vỡ."

Dược lão nhân gật đầu: "Trận pháp kia không hổ là lưu lại từ thời thượng cổ, hết sức lợi hại. Đến nay vẫn còn vận chuyển, vốn dĩ Quan Diệu tông am hiểu trận pháp nhất, không ngờ bọn họ cũng không có cách nào phá vỡ đại trận hạch tâm. Vì vậy... Ta thấy chỉ có thể dùng lực lượng mạnh mẽ phá vỡ, chúng ta còn phải phái người khác tới trước., Cho dù không kiếm được chỗ tốt cũng phải mang đệ tử của chúng ta về an toàn! Ta nghĩ qua rồi, ta và tứ đại trưởng lão cũng không thể rời khỏi, tránh Ma giáo tấn công. Chỉ đành phái thêm hai đệ tử chân truyền đi vào, nội ứng ngoại hợp là có thể phá vỡ."

Dược lão nhân và tứ đại trưởng lão đồng thời dời ánh mắt về phía Thanh Phong, Diệp Trầm Ngư và Bạch Vô Ưu.

Ba người đồng thời tiến lên một bước, nói: "Đệ tử nguyện đi!"

Dược lão nhân nói: "Trầm Ngư và Vô Ưu đi đi, các ngươi một người am hiểu cứu người, một người am hiểu sát phạt, mang thêm mấy đệ tử nội môn tới đó, phòng ngừa vạn nhất."

Tô Mộc nói: "Nhớ kỹ, mấy đệ tử chân truyền các ngươi nhất định không được xảy ra chuyện, các ngươi là tương lai của Dược Vương tông, thời khắc mấu chốt, hy sinh một số người cũng là điều tất yếu."

Mọi người đều hiểu ý tứ của lời này, một khi gặp phải nguy cơ không thể tránh khỏi, cho dù hy sinh đệ tử nội môn, cũng phải đảm bảo an

nguy của đệ tử chân truyền.

"Đệ tử hiểu rồi!" Diệp Trầm Ngư và Bạch Vô Ưu đều nói.

Diệp Trầm Ngư thở dài trong lòng, chung quy sư môn lấy đại cục làm trọng, mặc dù nàng có lòng thương dân, cũng không có cách nào thay đổi, chỉ có thể làm hết sức, cố gắng bảo trụ tất cả mọi người.

Buổi sáng, trời quang vạn dặm, mặt trời mới mọc.

Trên sơn đạo, tay trái Vi Vân xách theo lồng chim, tay phải đong đưa quạt xếp, miệng ngâm nga tiểu khúc, thỉnh thoảng trêu chọc Anh Vũ trong lồng chim. Từng trận gió núi thổi qua khiến người ta thần thanh khí sảng.

Từ ngày hôm trước trở thành nội môn đệ tử, lại đem Mạc Tú Vân ngủ ngủ, tâm tình của Vi Vân vô cùng tốt. Sau khi Mạc Tú Vân biết được hắn đã trở thành nội môn đệ tử, bỗng nhiên cũng khắc khổ dụng tâm, không còn si mê mê nữa.

"Đang đang đang ——"

Tiếng chuông trong đại điện tông môn truyền khắp Dược Vương Sơn, vang lên ba tiếng, đây là triệu tập đệ tử nội môn. Chúng đệ tử nội môn nhao nhao tiến về đại điện hội hợp, Vi Vân hôm nay cũng chia ra làm nội môn, vội vàng thu hồi đồ vật, bước nhanh tới.

Trong đại điện tông môn.

Dược lão nhân, tứ đại trưởng lão, tam đại đệ tử chân truyền, trước sau vẫn đứng chờ, chúng đệ tử lần lượt tràn vào, ai nấy đều đứng yên.

Dược lão nhân nhắm mắt không nói gì.

Thanh âm Tô Mộc trưởng lão vang lên, nói: "Lần này triệu tập mọi người đến đây là có nhiệm vụ ban bố, nhiệm vụ này không phải

chuyện đùa, ban thưởng rất phong phú, chỉ giới hạn nội môn đệ tử đi trước, do Diệp Trầm Ngư và Bạch Vô Ưu dẫn đội, mỗi người lĩnh năm người. Công việc cụ thể, chính là tiến về Phong Hồ tiếp ứng bảy vị sư huynh sư tỷ của các ngươi, sau khi trở về, sư môn sẽ ban cho mọi người một quả trẻ con làm thù lao."

"Đứa nhỏ?!" Các đệ tử nghe vậy, con mắt nhất thời sáng lên, có thể có được một quả oa nhi, cho dù không tự mình phục dụng, lấy ra đổi tiền phù cũng là vô cùng tốt. Mỗi quả ma quyền sát chưởng, muốn xung phong tham gia, chỉ đáng tiếc chỉ cần mười người.

Tô Mộc trưởng lão tiếp tục nói: "Được rồi, mọi người hãy tự bày ra tu vi của mình, Diệp Trầm Ngư và Bạch Vô Ưu các ngươi mỗi người chọn năm người."

Chúng đệ tử lập tức nhao nhao vận chuyển Dược Vương Kinh, đưa pháp lực Thanh Mộc hiện ra, bên ngoài cơ thể hình thành một màn sáng màu xanh dày đặc. Trong lúc nhất thời trong đại điện ánh sáng màu xanh bắn ra bốn phía, hoà lẫn vào nhau.

Vi Vân cũng thu hồi ánh mắt thưởng thức Bạch Chỉ trưởng lão và Diệp Trầm Ngư, đem pháp lực của Thanh Mộc vận chuyển đến cực hạn. Tuy rằng hắn chưa từng tận lực tu luyện, nhưng bởi vì Kim Đan phẩm chất cực cao, ngay cả pháp lực Thanh Mộc thúc giục ra cũng thập phần tinh thuần mà dày nặng, dưới tác dụng của công pháp Dược Vương Kinh, song kim đan tử kim đều phun ra pháp lực nhao nhao chuyển hóa thành thanh mộc pháp lực, ở trong đại điện tỏ ra đặc biệt chói mắt.

Ngay sau đó, Diệp Trầm Ngư và Bạch Vô Ưu phân biệt điểm ngũ nam, tổng cộng mười đệ tử, Vi Vân hiển nhiên có trong đó, được Bạch Vô Ưu dẫn dắt.

Tô Mộc trưởng lão nói: "Việc này không nên chậm trễ, các ngươi trở về chuẩn bị một phen, giờ ngọ ba khắc sẽ xuất phát!"

"Vâng, trưởng lão!"

Mọi người dồn dập rời khỏi.

Vi Vân trở lại động phủ, tĩnh tọa trong chốc lát, suy nghĩ một chút, rồi lại đeo Tử Nguyệt ngọc bội lên cổ, cũng hướng bên trong quán chú pháp lực, kích hoạt công năng hộ chủ của nó.

Lúc này Vi Vân đã có chút kiến thức, biết được ngọc bội này là một pháp khí không tồi, bên trong ít nhất cũng có mấy chục đạo địa sát cấm chế, chỉ cần bên trong tích trữ đủ pháp lực, liền có năng lực hộ chủ, hơn nữa đối với người trong yêu quái và ma giáo có hiệu quả thần kỳ.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ, tất cả đã vào buổi trưa, Vi Vân gọi Kim Điêu đến, đi về hướng cổng chào Bạch Ngọc của Dược Vương Tông.

17

Chương Phong hồ thứ mười lăm.

Chính môn Dược Vương tông, dưới đền thờ bạch ngọc.

Diệp Trầm Ngư và Bạch Vô Ưu đứng song song với nhau, một người quốc sắc thiên hương, một người anh tuấn phiêu dật, như là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, tuyệt thế bích nhân.

Đôi mắt đẹp của Diệp Trầm Ngư thản nhiên nhìn núi non phía trước, không nói một lời, phía sau nàng còn có năm tên đệ tử nội môn, đều là nữ tử.

Trong hơi thở của Bạch Vô Ưu bay tới mùi thơm ngát trên người Diệp Trầm Ngư, trong lòng không khỏi khẽ động, nhìn nàng một cái, thấy khuôn mặt trắng nõn kia của nàng, đột nhiên trong lòng lại toát ra vẻ xinh đẹp của Mạc Tú Vân, nữ đệ tử ngoại môn này... Ai! Hắn vội vàng thu nhiếp tinh thần.

Sau lưng Bạch Vô Ưu có bốn nam đệ tử, nhưng còn thiếu một người.

Mọi người đều xì xào bàn tán.

"Sao còn chưa tới?"

"Thật là quá không coi nhiệm vụ sư môn ra gì."

Đang oán giận, mọi người lại thấy một thiếu niên khoác áo bào xanh, nghênh ngang đi tới, bên cạnh còn có một con Kim Sí Đại Điêu anh tư bừng bừng đi theo.

"Ai, đều đã đến đông đủ, thật ngại quá, tiểu đệ tới chậm rồi." Vi Vân đưa mắt nhìn ánh mặt trời trên đỉnh đầu, còn chưa tới giờ ngọ ba khắc, gấp gáp vậy sao.

Khuôn mặt anh tuấn của Bạch Vô Ưu có chút không vui, nhíu mày nói: "Sư đệ, ngươi có thể làm nhanh một chút không?"

"A, được." Vi Vân đi tới đứng sau lưng hắn.

Chúng đệ tử nhao nhao liếc mắt khinh bỉ, lại nhìn Kim Điêu sủng vật bên cạnh hắn, không khỏi đố kị một trận. Con Kim Điêu ở sau vách núi hung hãn vô cùng, không biết có bao nhiêu đệ tử đã nếm thiệt thòi của nó, không ngờ lại bị thằng nhãi này thu phục rồi? Thật không biết vận khí cứt chó gì nữa.

Đôi mắt đẹp của Diệp Trầm Ngư nhìn vào người Vi Vân, thầm nghĩ trong lòng, người này sao có chút quen mắt vậy?

"Người đều đã đến đông đủ, lên đường thôi!" Bạch Vô Ưu ra lệnh một tiếng.

Mọi người dồn dập tế pháp khí của mình lên, có hồ lô, có cả phi kiếm, có rất nhiều cây quạt, hình dáng khác nhau, không giống nhau. Đại đa số đệ tử tích lũy có hạn, không có bao nhiêu tiền phù tiêu vào pháp khí, hơn nữa pháp lực có hạn, tế luyện và điều khiển không được nhiều pháp khí, bởi vậy phần lớn lựa chọn một kiện chuyên môn tế luyện, vừa có thể công sát và hộ thân, vừa có pháp khí phi hành.

Tuy ít nhất mọi người đều có cảnh giới Kim Đan, lăng không phi hành, nhưng làm gì có pháp khí nào nhanh hơn.

Hai tay Vi Vân trống trơn, ngoại trừ ngọc bội hộ thân, còn lại là một đôi giày pháp khí cấp thấp, trên người căn bản không có pháp khí gì, nhưng hắn có Kim Điêu thay đi bộ, tốc độ tuyệt đối không chậm hơn người khác.

Diệp Trầm Ngư tế bình ngọc trong tay lên, sau khi biến lớn cô ngồi lên, bình ngọc bay về phía trước. Bạch Vô Ưu đang đứng bên cạnh, chân giẫm trên một thanh phi kiếm bắn ra bốn phía cũng phá không

bay đi, những người còn lại cũng nhao nhao tế lên pháp khí đuổi theo.

"Tiểu Kim, xuất phát!"

Vi Vân kỵ trên lưng kim điêu, kim điêu vỗ cánh bay lên đuổi theo.

Phong Hồ, là hồ nước ở đất liền lớn nhất Phong Châu, ngang dọc tám trăm dặm, nước sâu trăm trượng.

Phong Hồ sản lượng phong phú, có các loại tôm cá sò, nuôi sống mười mấy thôn dân chung quanh, có ngư dân từng bắt cá chép mấy trăm cân. Thỉnh thoảng cũng truyền ra lời đồn thuỷ yêu ăn thịt người, thậm chí còn kinh động Dược Vương tông, phái đệ tử hàng phục tróc nã.

Từ trên không nhìn xuống, toàn bộ Phong Hồ giống như một tấm gương khổng lồ nằm ngang ở trên đất, mặt hồ bình tĩnh, ngẫu nhiên gió thổi qua, sóng nước dập dờn, ánh mặt trời màu vàng chiếu lên phía trên, lóng lánh từng mảnh kim lân.

Bên cạnh bờ đông Phong Hồ có một mảnh cỏ xanh, bên cạnh dừng hai chiếc thuyền gỗ tổn hại. Gió xuân phất qua, bên bờ liễu rủ xuống chập chờn bất định, vang lên trận trận tiếng rít, khóc như khóc như kể.

Đột nhiên, trên bầu trời phía xa bay tới hơn mười quang điểm, tới gần mới biết đó là mười hai bóng người, từng người điều khiển pháp khí đi lại, trong giây lát xẹt qua trời cao, trước sau đáp xuống bãi cỏ bên hồ, đúng là đám người Vi Vân tới đây chấp hành nhiệm vụ.

"Phù! Một hơi phi hành mấy ngàn dặm, đúng là mệt người." Một nam đệ tử thở hắt ra một hơi.

Chúng đệ tử thu hồi pháp khí, khoanh chân tĩnh tọa, khôi phục pháp lực.

Diệp Trầm Ngư và Bạch Vô Ưu pháp lực cao thâm, đều có tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, chỉ phi hành mấy ngàn dặm mà không bị ảnh hưởng.

Còn có một người không bị ảnh hưởng bởi Vi Vân, hắn có kim điêu thay cho đi bộ, mệt mỏi là kim điêu, chính hắn hoàn toàn không tiêu hao gì, lấy thực lực kim điêu kim đan đỉnh phong, cộng thêm nó có huyết mạch thượng cổ dị thú, thể chất đặc thù, khí mạch dài rộng, pháp lực dư thừa, càng am hiểu bay lượn, bởi vậy cũng không đáng lo.

Lúc này, Bạch Vô Ưu lấy ra một ngọc bài màu vàng có thân phận đệ tử chân truyền, nói: "Đợi ta câu thông cùng sư huynh bên trong trước một phen, sau đó mới định đoạt."

Diệp Trầm Ngư đứng bên hộ pháp cho hắn.

Sau một lát, Bạch Vô Ưu thu hồi ngọc bài, thở dài: "Tạm thời không có ai trả lời, mọi người nghỉ ngơi một lát, chờ sư huynh bên trong đáp lại, sau đó mới hành động."

Thấy mọi người không nói một lời, Vi Vân không vui, theo hắn thấy, nhiều người hẳn phải náo nhiệt mới đúng, lúc này lại là một mảnh nặng nề, một chút ý tứ cũng không có, lập tức nói: "Các vị sư huynh, tiểu đệ Vi Vân, không bằng mọi người giới thiệu với nhau một chút, cũng dễ thúc đẩy hiểu biết, sau đó hành động cũng dễ dàng phối hợp, không biết ý tứ như thế nào?"

Chúng đệ tử đều vội vàng chữa trị pháp lực, không để ý tới hắn.

Bạch Vô Ưu thân là lĩnh đội, không thể bác bỏ ý định của hắn, liền nói: "Vi Vân sư đệ nói có lý, không bằng bắt đầu từ chỗ sư đệ điệt đi."

Bạch Vô Ưu đã lên tiếng, mọi người đành phải quay đầu lại nhìn về phía Vi Vân, chỉ có Diệp Trầm Ngư đang nhìn mặt hồ, không nói một lời.

Vi Vân thanh âm một cái, nói: "Không dám, tiểu đệ đến từ Phong Vật thành, gia phụ Vi Ti, thích làm việc thiện, bởi vậy bản thân cũng được gia phụ hun đúc, từ nhỏ đã thích hành hiệp trượng nghĩa, phụng hành một ngày làm việc thiện..."

Một đệ tử cười nói: "Vi sư đệ, không phải ngươi đang khoác lác đấy chứ?"

Vi Vân cau mày nói: "Chuyện này thì có gì để chém gió chứ, đó chỉ là sự thật mà thôi. Các vị có điều không biết, ví dụ như tai ương Thử Yêu năm xưa mà nói, mười năm trước Phong Vật thành náo loạn một trận tai họa, rất nhiều dân chúng trong thành đều không có gạo để xuống nồi, gia phụ thấy vậy, mười năm trước Phong Vật thành náo loạn một trận tai họa., Đặc biệt nhờ người ta mang mấy trăm hạt cát từ vương triều Đại Tống tới, mở cửa hàng cháo miễn phí, liên tục bảy ngày cung cấp cháo miễn phí cho dân chúng trong thành, ngay cả thành chủ cũng đích thân đến nhà cảm ơn... Tiểu đệ cũng trượng nghĩa từ nhỏ, vẫn là mười năm trước, có một lần trong thành có một đứa ăn trộm bánh bao bao, một cửa hàng bánh bao nhỏ ăn vụng., Bị ông chủ cửa hàng bánh bao đuổi đánh, ta tự nhiên nhìn không nổi! Lúc ấy có mời mấy hảo hữu đồng loạt tiến lên ngăn trở, cứu tiểu ăn mày kia ra khỏi gậy gỗ của ông chủ, không ngờ ăn mày kia lại là bé gái, còn nói sau khi lớn lên sẽ gả cho ta, ta thấy cả người nó bẩn thỉu., Còn nước mũi chưa khô, ta há có thể đáp ứng nàng qua loa như vậy, sau này ta nghĩ thông suốt, đẹp đẽ xấu xí, không ở bề ngoài, ở tâm linh, chỉ là sau này cũng không gặp lại đứa ăn mày kia, cũng không biết có phải chết đói hay không... Ai!"

Mọi người nghe vậy, vẻ mặt khác nhau.

Có đệ tử cười nói: "Sư đệ, ngươi sao lúc đó không cưới đứa ăn mày kia đi? Cho tới bây giờ cũng là người có gia thất."

"Sư đệ, chẳng lẽ ngươi thích nữ tử chảy nước mũi?"

Những người còn lại nghe vậy, lập tức cười vang.

Mọi người đều không chú ý tới, lúc này vẻ mặt của Diệp Trầm Ngư đã thay đổi.

Vào thời điểm Vi Vân nhắc tới "Phong Vật thành", nàng còn không cảm thấy có cái gì, lại nghe được hắn nói Vi Tiếu miễn phí tiệm cháo, lại có chút biến sắc, đợi Vi Vân nói đến tiểu ăn mày trộm bánh bao, nàng nhất thời toàn thân run rẩy, sắc mặt "Bá" một cái liền trắng bệch!

"Nhất định là trùng hợp!" Diệp Trầm Ngư hít sâu một hơi, cố gắng trấn định tâm thần.

Những lời này của Vi Vân đã khơi dậy hồi ức của Diệp Trầm Ngư.

Mười năm trước, Diệp Trầm Ngư theo cha mẹ chạy nạn tới Phong Vật thành, vốn tưởng rằng có thể Liễu Ám Hoa Minh, ai ngờ lại gặp phải một trận tai ương, cha mẹ không bao lâu liền lần lượt qua đời, còn trẻ tuổi nàng nhất thời biến thành ăn mày, dựa vào cửa hàng cháo miễn phí của Vi Tiếu kiên trì mấy ngày., Cửa hàng cháo sau khi đóng lại, nàng không có chỗ để đi, thật sự đói cực, bất đắc dĩ trộm một cái bánh bao, liền lọt vào mặt ngựa lão bản đuổi theo. Lúc đuổi tới đầu đường, có mấy nam hài tuổi bằng tuổi nàng xuất hiện., Cầm côn bổng tuyên bố muốn bất bình, nam hài cầm đầu mặc một thân áo gấm, ngực đeo một khối ngọc bội, khẩu khí rất lớn. Hắn đuổi ông chủ mặt ngựa ngay tại chỗ, cứu nàng ra, còn nhét tiền vặt của mình vào trong tay nàng.

Lúc đó cô bé chỉ cảm thấy thằng bé trước mặt là cứu tinh của cô bé, trong lòng coi nó như chỗ dựa, chỉ biết nằm sấp ở trong lòng cô khóc không ngừng, lau nước mũi trên mặt làm quần áo khắp nơi, còn hứa hẹn khi lớn lên nhất định phải gả cho nó... Nhưng mà buổi tối hôm đó, vận mệnh của nó rốt cuộc đã thay đổi.

Lúc đó trưởng lão Dược Vương tông Bạch Hỗn đi ngang qua Phong Vật thành, trùng hợp nhìn thấy nàng đang ngủ trong phòng, vô cùng kinh dị ôm lấy nàng, đánh giá trên dưới, nói với nàng, ngươi mang "Thông linh ngọc thể" trên người rất thích hợp cho việc tu đạo, hỏi

nàng có muốn bái nàng làm sư phụ hay không., Theo nàng vào tông môn tu hành, Diệp Trầm Ngư tự nhiên là vạn lần nguyện ý, đêm đó liền rời khỏi Phong Vật Thành. Cho đến hôm nay, nàng đã là một trong mười đại đệ tử chân truyền của Dược Vương Tông, có tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, còn được liệt vào một trong mười đại mỹ nữ của Tu Chân Giới, phàm là nhân sĩ tu chân giới, chỉ cần nhắc tới danh hiệu "Ngọc Bình tiên tử" Diệp Trầm Ngư của nàng, ai không giơ ngón tay cái lên.

Những chuyện cũ, nàng lúc đầu đã quên, nhất là những chuyện thương tâm kia, không muốn hôm nay bị Vi Vân thuận miệng nói ra làm cho xúc động.

"Không phải trùng hợp, mà là hắn..." Diệp Trầm Ngư giơ tay lên ngực tự hỏi, biết không thể lừa gạt được mình, cô không ngờ tiểu nam hài năm đó vậy mà cũng tiến vào Dược Vương tông, hơn nữa còn là đệ tử nội môn.

Trước mắt, nội tâm của nàng thập phần rối rắm, không biết có nên nói cho hắn biết hay không, chính mình chính là cái kia thò lò mũi nước mũi năm đó.

"Đúng rồi, sư phụ từng dạy bảo, nếu đã vào đại môn tu hành, phải quăng thế tục phàm tục qua một bên. Lại nói trước mắt là nhiệm vụ chấp hành tông môn quan trọng, có chuyện gì thì về sau nói sau..." Diệp Trầm Ngư vuốt dịu gợn sóng trong lòng.

Trong lúc mọi người đang cười đùa, bỗng nhiên Bạch Vô Ưu nắm chặt ngọc bài trong tay, lắng nghe một lát.

Một lát sau, Bạch Vô Ưu thu hồi ngọc bài, nói: "Sư huynh bên trong có đáp lại, chúng ta mau đi vào trợ giúp!"

Diệp Trầm Ngư nhướn mày: "Không phải muốn phá trận trước sao?"

Bạch Vô Ưu nhíu mày lắc đầu: "Trận pháp kia không phá được, nói là có một kiện pháp bảo trấn áp, trừ phi đem pháp bảo kia lấy đi, mới

có thể khiến đại trận ngừng vận chuyển. Hiện tại bọn hắn đều đang nghĩ cách tìm kiếm món pháp bảo kia, bất quá bọn hắn đã tìm được phương pháp ra vào trận pháp. Phương pháp này ta đã biết, chúng ta đi vào thôi!"

Diệp Trầm Ngư vội nói: "Các vị sư đệ sư muội, xin chuẩn bị sẵn sàng!"

Đám người nhao nhao đứng dậy, tay cầm pháp khí.

Vi Vân vội vàng vuốt ve ưng chủ kim điêu, nói: "Tiểu Kim, ta muốn chấp hành nhiệm vụ, ngươi đi chơi đi, chờ chủ nhân ra."

Kim Điêu kêu dài một tiếng, vỗ cánh bay lên không trung.

Bạch Vô Ưu và Diệp Trầm Ngư đồng thời vận chuyển huyền công, trên thân phân biệt dâng lên một cỗ pháp lực bàng bạc, tự mình bao năm nam đệ tử cùng năm nữ đệ tử vào, hai quả cầu ánh sáng lớn bọc đám người nhảy vào Phong Hồ, trên mặt hồ xuất hiện một vòng xoáy, ở giữa một đầu thông đạo không nước, đại quang cầu từ trong thông đạo hẹp dài quăng vào, đảo mắt không thấy bóng dáng, vòng xoáy cũng dần dần khép lại, mặt hồ một lần nữa khôi phục bình tĩnh.

Hình ảnh chung quanh nhanh chóng biến hóa, các loại tôm cá đều hiện lên trước mắt. Không bao lâu, biến hóa dừng lại, hình ảnh rốt cuộc ổn định, mọi người nhất tề rơi vào trong một tòa thổ thành, vững vàng mặt đất.

Vi Vân ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện mọi người đang đứng ở tòa thổ thành này cao lớn và nặng nề, nhưng khắp nơi đều là những bức tường đổ nát, đã bị tổn hại không chịu nổi. Trên mặt đất là từng khối đá xanh lát ngang, mọi người đang dẫm lên tảng đá xanh., Xung quanh không có sóng nước, nhưng nhìn lên đỉnh đầu, phát hiện chỗ cao hơn mười trượng, chính là vị trí phía trên của thổ thành. Có rất nhiều tôm cá bơi trong nước, lại là trận pháp ngăn cách cả thổ thành cùng Phong Hồ thủy.

"Không ngờ trong phong hồ còn ẩn giấu một tòa thổ thành như thế, thật sự là không thể tin nổi." Mọi người rối rít thán phục, đều cảm thấy mở rộng tầm mắt.

Đột nhiên, bảy bóng người từ phía trước nhanh chóng lướt tới, mọi người lập tức cả kinh, chuẩn bị sẵn sàng động thủ.

Bạch Vô Ưu khoát tay nói: "Đừng hoảng hốt, là người một nhà."

Bảy thân ảnh nhanh chóng đi tới trước mặt mọi người. Mỗi người đều mặc áo bào xanh độc nhất của Dược Vương Tông, ngực trái thêu một cái đồ án hồ lô, chính là tượng trưng cho đệ tử chân truyền.

"Trầm Ngư sư tỷ, Vô Ưu sư huynh, các ngươi đã đến rồi!" Bảy người đều vui mừng.

Trong bảy người này có hai nữ ngũ nam, đều là mỹ nữ tuấn nam hiếm thấy, theo thứ tự là hai vị sư tỷ Thanh Linh và Thanh La, năm vị sư huynh Thanh Diệp, Thanh Vũ, Thanh Vũ, Thanh Mộc cùng Thanh Hoa đệ tử chân truyền tiền bối Thanh Hoa, Dược Vương Tông. Lúc này bảy người này vẻ mặt đều mỏi mệt, hoặc nhiều hoặc ít đều bị thương, trên người loang lổ vết máu.

Thanh Hoa với tướng mạo oai hùng liếc nhìn mọi người rồi đưa mắt nhìn đám người Vi Vân, nhíu mày nói: "Hai vị sư huynh sư tỷ, sao cũng mang theo cả đệ tử nội môn đến vậy?"

Bạch Vô Ưu nói: "A, là tông chủ bảo hai người chúng ta mang đến, để chúng ta ra tay trợ giúp."

"Haizzz!" Bảy người vừa nghe vậy thì đều thở dài.

Thanh Diệp nói: "Sư huynh, các ngươi thật sự không nên mang bọn họ đến đây, chuyện này sẽ hại bọn họ!"

"Xin chỉ giáo?" Tất cả mọi người đều giật mình.

"Để ta nói." Thanh Mộc trông có vẻ chất phác thở dài: "Các vị có phát hiện điểm lạ thường của nơi này hay không, tỷ như không cách nào hấp thu linh khí."

Mọi người nghe xong đều nhao nhao vận công, nhất vận công thổ nạp, nhất thời biến sắc, quả nhiên có tiến bộ.

Bạch Vô Ưu nói: "Đây là có chuyện gì?"

Thanh Mộc nói: "Cũng là chúng ta chưa nói rõ ràng, tòa đại trận này có hiệu quả phong tỏa không gian, vào không được, nhưng cách mỗi mười hai canh giờ, trận pháp lại có một khoảng thời gian ngắn vận chuyển, có thể mượn cơ hội này ra vào. Ngoài ra, một khi tiến vào phạm vi trận pháp., Mọi người hao phí pháp lực để bổ sung, chỉ có thể dựa vào đan dược hoặc tiền phù mang theo để bổ sung, nói cách khác chỉ có thể liên tục tiêu hao, không cách nào tiếp tế, một khi đan dược và tiền phù dùng hết, thì sẽ phải ly khai, hoặc là tử vong."

Mọi người nghe xong, lập tức hiểu được sự hung hiểm của trận pháp này. Phải biết rằng một khi hành động, hao phí tinh lực, một khi chiến đấu sẽ tiêu hao pháp lực, như vậy tiêu hao mà không được bổ sung, sớm muộn gì cũng phải tiêu hết, cũng may mỗi ngày đều có cơ hội ra ngoài, cũng không phải là tuyệt cảnh.

Bạch Vô Ưu nói: "Không sao, chúng ta ngược lại mang theo không ít phù tiền và đan dược, lại nói có Ngọc Thanh Bảo bình của Diệp sư tỷ trong tay, tin rằng sẽ không có chuyện gì."

Thanh Mộc than thở: "Sư huynh, không đơn giản như ngươi nghĩ, nếu chỉ là hai người các ngươi, tự nhiên không sao, chí ít tự bảo vệ cũng không thành vấn đề, mấu chốt là ở bọn hắn... Mọi người có chỗ không biết, sau khi Thổ thành này mở ra, ngay từ đầu đã tràn vào vô số tu hành giả., Đám tiên thảo, linh căn, diệu dược, pháp khí bên ngoài đều bị mọi người cướp sạch. Khi tới phủ đệ trong thành, nguy hiểm theo đó mà đến, chết không ít người, đặc biệt là tam đại Ma giáo nhân cơ hội làm loạn, bởi vậy phần lớn người đều đã rời đi. Nhưng Tam công tử Ma đạo vẫn còn ở nơi này!"

"Tam công tử Ma đạo?" Sắc mặt mọi người đều biến đổi.

Bạch Vô Ưu lãnh đạm nói: "Hóa ra ba người bọn họ cũng tới, ta đang muốn đi gặp bọn họ!"

Thanh Diệp nói: "Bây giờ ngươi đã đến, nhưng tam công tử chính đạo cũng đã đến đông đủ."

Tu Chân Giới có Tam công tử chính đạo, theo thứ tự là Bạch công tử của Dược Vương tông, Phong công tử của Thái Huyền Tiên môn, còn có Phật công tử của Tiểu Mật Tông, Tam Đại Ma giáo thấy vậy cũng tổ hợp lại, tự xưng là "Ma đạo Tam công tử", theo thứ tự là Yêu công tử của tà dị giáo, Ma công tử của Thiên Ma giáo, còn có Huyết công tử của Huyết Thần giáo.

Cái gọi là chính tà bất lưỡng lập, song phương đấu qua mấy lần, thực lực tương đương nhau, ai cũng không thắng được ai.

Thanh Mộc tiếp tục nói: "Bây giờ ở đây ngoại trừ đám người Dược Vương Tông chúng ta ra, còn có chính đạo tam công tử, ma đạo tam công tử, cùng với một yêu nữ của Anh Hoa giáo. Vốn chúng ta đã có thể nắm chắc phần thắng, chỉ là các ngươi mang theo đám sư đệ sư muội này đến đây., Lại thành gánh nặng, chúng ta phải bận tâm đến an nguy của bọn hắn. Mấy yêu ma kia liền có thể thừa cơ hội, bọn hắn đều trốn trong bóng tối, không cẩn thận sẽ hiện thân hạ tử thủ, mọi người cần phải cẩn thận."

Một đệ tử nội môn nói: "Sư huynh sao phải tăng chí khí người khác, diệt uy phong của mình, chúng ta nhiều người như vậy, nhảy vọt lên, những yêu ma kia há có thể ngăn cản được?"

Thanh Mộc lắc đầu: "Vấn đề chính ở chỗ này, cứ cách một canh giờ thì trận pháp lại thay đổi. Đến lúc đó tất cả mọi người tùy cơ rơi vào một nơi nào đó trong thành, căn bản không thể tụ tập lại ngay lập tức, chỉ có thể tự mình chiến đấu, thậm chí rất có khả năng chạm mặt địch nhân. Phạm vi tòa thổ thành này quá lớn, căn bản không thể tập hợp sớm nhất được."

Mọi người nghe thấy thế thì biến sắc, trong lòng lo lắng.

Thanh La vóc người nhỏ nhắn duyên dáng nói: "Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh. Sau đó mọi người một khi bị truyền tống đi, nhất định phải về đây tập hợp trước. Sau đó sống sót qua một ngày, đợi thêm một ngày nữa để một số sư huynh bị thương trở về, tiện thể dẫn những sư đệ sư muội nội môn này ra ngoài, để tránh tạo thành tổn thất không cần thiết."

Tất cả mọi người đều gật đầu, chỉ có thể như vậy mà thôi.

Bảy đại đệ tử chân truyền đã đợi ở đây hơn một tháng, sớm đã tiêu hao hết đan dược và tiền phù rồi, thậm chí pháp lực đã tiêu hao gần hết. Nếu không phải ở trong Thổ thành kiếm được không ít chỗ tốt, bọn họ đã sớm không kiên trì nổi. Lúc này trạng thái cực tệ, vừa đến viện trợ, lập tức tiến lên đòi đan dược và tiền bạc.

Diệp Trầm Ngư và Bạch Vô Ưu đều mang theo không ít đan dược và tiền phù, lập tức phân phát ra ngoài, bảy người cầm đồ vật, liền ngồi xếp bằng tại chỗ, khôi phục nguyên khí cùng pháp lực của mình.

Diệp Trầm Ngư nhặt Ngọc Thanh Bảo bình trong tay lên, từ miệng bình nhỏ rơi xuống từng giọt chất lỏng màu xanh, hóa thành từng luồng linh khí rơi vào đỉnh đầu bảy người, trợ giúp bọn họ khôi phục thương thế. Ngọc Thanh Bảo Bình này là một kiện pháp khí đỉnh cấp, bên trong có bảy mươi hai đạo địa sát cấm chế, chỉ thiếu chút nữa là pháp bảo, có được kỳ hiệu chữa trị thương thế, khôi phục nguyên khí.

Vi Vân đứng ở một bên, sau khi nghe xong bảy vị sư huynh sư tỷ nói, hắn âm thầm tính toán.

Không muốn chuyến đi này nguy hiểm như vậy, phải lanh lợi hơn một chút mới được, miễn cho chôn luôn cái mạng nhỏ của mình ở đây. Hắn sờ lên ngọc bội trên ngực, luôn chú ý tới biến hóa xung quanh.

18

Chương 16, tam công tử Ma đạo thứ ba.

Bên trong di tích Thổ thành, bảy đại đệ tử chân truyền của Dược Vương tông đang khôi phục, Diệp Trầm Ngư và Bạch Vô Ưu canh giữ một bên, bao gồm mười đệ tử nội môn Vi Vân ở cùng một chỗ.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên dưới chân truyền đến thanh âm chấn động.

Bảy vị đệ tử chân truyền lập tức đứng dậy, Thanh Mộc vội vàng nói: "Mọi người cẩn thận, trận pháp sắp biến đổi rồi!"

Một cỗ lực lượng trận pháp vô hình cuốn tới, mọi người kinh hô một hồi, trong nháy mắt, Diệp Trầm Ngư bỗng nhiên nắm lấy cánh tay Vi Vân.

Vi Vân hơi ngẩn ra, sau một khắc, hắn cảm thấy hoa mắt, Diệp Trầm Ngư bên cạnh biến mất không thấy gì nữa, mình cũng đứng không vững, lúc đứng vững, đã đứng trước một cung điện.

Hắn đưa mắt nhìn chung quanh, phát hiện mình đang ở vị trí bụng đất, toà cung điện trước mắt này tựa hồ chính là trung tâm thổ thành, thấy bốn phía không có người, hắn âm thầm nhẹ nhàng thở ra, sải bước đi vào hướng đại môn cung điện, xem có thể vớt chút chỗ tốt hay không.

Cùng lúc đó, các nơi trong Thổ thành cũng đang phát sinh những tình huống khác nhau.

Một nữ đệ tử nội môn Dược Vương tông rơi vào trong một khu nhà dân, nàng nhẹ nhàng bước đi từ trong nhà dân ra, đôi mắt nhìn xung quanh.

Vào thời khắc này, một thanh niên khoác da hổ lớn xuất hiện ở trước mắt nàng, đang từng bước một đi tới nhà dân, một đôi mắt xanh biếc hiện ra u quang, gắt gao nhìn chằm chằm thiếu nữ trước cửa nhà dân.

Nữ đệ tử này vô thức thu thân thể lại, rút trường kiếm trong tay ra, chỉ thẳng vào đối phương: "Ta là đệ tử nội môn Dược Vương Tông, ngươi là người phương nào? Không được tới đây!"

Thanh niên nam tử này mặc một thân áo bào da hổ, khoác áo khoác lông hổ lớn bằng da hổ, tóc vàng óng, ngực, tay chân đều có màu vàng, nền thô dài, trên trán có một chữ "Vương", một đôi mắt hổ bắn ra tinh quang bốn phía, trong cái miệng lớn có hai cái răng hổ duỗi ra, dáng người hắn khôi ngô, tứ chi tráng kiện, trên người lộ ra một cỗ khí thế cường đại, từng bước đi tới thiếu nữ, trong miệng cười nói:

"Ha ha, vốn tưởng rằng ở đây không còn ai có thể cho Yêu công tử ta ăn nói nữa, không nghĩ Dược Vương Tông đối xử tốt với ta như vậy, lại đưa đệ tử tới. Mỹ nhân, nào, yêu công tử ta nhất định sẽ khiến ngươi chết đi trong niềm vui..."

"Ngươi là... Yêu của tà dị giáo... Yêu công tử..." Thiếu nữ sợ tới mức hoa dung thất sắc, vội vàng xoay người, muốn nhẹ nhàng rời đi.

Nhân tài nhấc lên khỏi mặt đất, Yêu công tử liền vươn một bàn tay lớn ra, lòng bàn tay xuất hiện một cỗ hấp lực cực lớn, trực tiếp hút thiếu nữ tới. Bất luận thiếu nữ giãy giụa thế nào, đều không chống đỡ nổi một cánh tay của Yêu công tử, căn bản không có chút sức phản kháng nào.

"Xoẹt!"

Quần áo thiếu nữ bị Yêu công tử xé rách. Trong tiếng kêu thảm thiết của nàng, Yêu công tử giơ cao một cây gậy thịt cực lớn phủ đầy lông vàng, vô tình đâm vào bên trong huyệt mềm mại dưới cơ thể nàng, hung hăng quất lên. Trái lại, thân thể thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn ở

trước thân thể yêu công tử khổng lồ, quả thực giống như một tiểu hài tử.

Thiếu nữ cảm thấy bên dưới truyền đến một hồi đau nhức kịch liệt, như thể cả người bị xé rách đau đớn, hơn nữa loại thống khổ này còn đang không ngừng thăng cấp. Giờ phút này nàng thật sự hi vọng có đệ tử chân truyền nào đó có thể xuất hiện ở nơi này, cứu nàng thoát, nhưng mà hiện thực lại tàn khốc như thế, nàng hoàn toàn tuyệt vọng.

"Sảng khoái!" Yêu công tử chơi khô một lát, sau đó đột nhiên há mồm, vốn là người bình thường, bỗng nhiên biến thành một đầu hổ cực lớn, trong miệng sinh ra một cỗ hấp lực mạnh mẽ, hút cả thân hình thiếu nữ trước người vào, nhai nuốt rồi nuốt vào trong bụng.

"Ừm, ăn no một chút, xem xem còn hay không." Yêu công tử vỗ vỗ cái bụng, nhanh chóng rời đi.

Trong một chỗ lỗ châu mai, một nam đệ tử ngoại môn đứng lên, quơ quơ đầu, sau đó rút trường đao bên hông ra, thần sắc ngưng trọng nhìn bốn phía. Gã chọn chuẩn phương hướng, đi đến nơi đã thương lượng trước đó, không ngờ hai chân mới bị cách đất đá bay lên, thì đã có một cỗ lực lượng khổng lồ nghiền ép đè xuống.

Hắn té ngã trên đất, ngẩng đầu nhìn lại, lập tức bị dọa sợ choáng váng.

Chỉ thấy giữa không trung chẳng biết lúc nào xuất hiện một bóng người. Người này mặc áo bào đỏ như máu, sau lưng có một đôi cánh bằng thịt thật lớn, giống như một con dơi, đang vỗ cánh, kéo theo từng trận cuồng phong. Hai mắt gã đỏ như máu, móng tay trên tay vừa nhỏ lại dài, ánh mắt sắc bén, hiện ra hồng quang, như mèo vờn chuột, gắt gao nhìn chằm chằm thanh niên trên mặt đất.

"Ngươi, ngươi là người phương nào?"

"Nhóc con, là tự chính ngươi tiến vào trong miệng của ta, hay là ta đến ăn ngươi hả?" Người này chính là Huyết công tử của Huyết Thần giáo.

Đệ tử này trong lòng biết không ổn, không nói hai lời, xoay người muốn rời đi.

Huyết công tử cười một tiếng quái dị, lập tức từ không trung nhào xuống, tiếng kêu thảm thiết vang lên, một mảnh huyết nhục bay tứ tung...

Trong một rãnh nước thúi, một nam đệ tử đang từ bên trong tung người lên.

Hắn thầm nói một tiếng xúi quẩy, dùng pháp lực hong khô nước bẩn trên người.

Sau khi ngẩng đầu lên, hắn trông thấy một nữ tử yểu điệu bước tới, nhất thời ngẩn ra, ánh mắt có chút không dời đi được.

Nữ tử dáng người thon dài, tướng mạo có chút yêu dị, nhưng đầu lại tóc trắng, hơn nữa làn da cũng trắng nõn vô cùng, không có chút huyết sắc nào, nàng mặc một kiện hắc bào, cơ hồ đem cả người nàng bọc ở trong đó.

Nữ tử cười quyến rũ với hắn, ngoắc ngón tay.

Nam đệ tử này lập tức đi tới, nói: "Vị cô nương này..."

Nữ tử cũng không nói lời nào, áo bào đen trước người nàng bỗng nhiên tách ra, lộ ra thân thể trắng nõn bên trong, bộ ngực hơi nhô lên, cũng không quá lớn, dưới thân là một cái huyệt nhỏ trắng nõn, không có màu máu, hai cánh da thịt trắng nõn hướng hai bên nứt ra một khe hở, nữ tử mỉm cười nhìn hắn.

Tên nam đệ tử này vừa nhìn thấy khe thịt nữ tử không dời mắt đi được, giống như bị ma chơi, hai ba lần cởi sạch quần áo của mình,

vươn miếng thịt lớn cắm vào. Con rể lạc vào trong khe thịt nữ tử, hắn lại cảm thấy khe thịt nữ tử càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng hẹp, kẹp đến mức hắn đau xương tủy.

Tên nam đệ tử có chút nghi hoặc ngẩng đầu lên, vừa nhìn thì lập tức dại ra!

Chỉ thấy nữ tử có tướng mạo yêu dị này đột nhiên biến thành màu đen, làn da toàn thân cũng biến thành màu đen, khuôn mặt vốn nữ tính đã bắt đầu trở nên dương cương, bộ ngực cũng bằng phẳng, " huyệt nhỏ" ở dưới cũng không xiết chặt, âm ỷ trên đó bắt đầu lớn dần, dài ra, chớp mắt biến thành một cái kên lớn!

Người này chính là Ma công tử của Thiên Ma giáo.

"Vui không?" Giọng nam của Ma công tử vang lên.

"A, a... Không..." Tên nam đệ tử này thế mới biết xảy ra chuyện gì, điên cuồng lui về phía sau, nhưng râu của hắn lại không nhổ ra được, sau một khắc, một cỗ đau đớn kịch liệt đánh úp lại, máu tươi văng tung tóe, thịt côn của hắn bị kẹp đứt, ngay sau đó, khe hở dưới thân thể Ma công tử khép chặt, đã không thấy đâu nữa.

Hai tay Ma công tử ôm lấy nam tử này, ấn cả người hắn vào trong ngực mình rồi nói: "Chạy cái gì thế, hòa làm một với bản công tử đi."

Làn da ngực màu đen của Ma công tử vặn vẹo, như sóng nước dập dờn, thân thể nam đệ tử này không ngừng chìm vào ngực hắn, trong nháy mắt rơi vào trong cơ thể của Ma công tử, hòa làm một thể với hắn. Sau đó, thân thể Ma công tử lại khôi phục bình tĩnh, toàn thân màu đen, trên người còn mang theo một cỗ khí đen.

...

Nửa canh giờ sau, đệ tử Dược Vương tông gặp mặt tại địa điểm đã hẹn. Ngoại trừ đệ tử chân truyền của cửu đại, chỉ có năm đệ tử nội môn có mặt, ba nữ hai nam.

Đôi mắt đẹp của Diệp Trầm Ngư đảo qua năm người, trong lòng không ngừng trầm xuống. Vi Vân không ở nơi này, nàng âm thầm cầu khẩn, chỉ hi vọng thiếu niên có chút tài năng như vậy chỉ là lạc đường chứ không phải là không tới được.

Thanh Mộc thở dài: "Ài! Chỉ là ném đi một lúc năm người, một ngày sau có thể nghĩ ra!"

Ánh mắt Bạch Vô Ưu lóe lên một tia tàn nhẫn, nói: "Ma đạo tam công tử... Ta đi làm thịt bọn hắn!" Dứt lời, trường kiếm sau lưng "Vù vù" một tiếng xuất khiếu, chân hắn giẫm lên phi kiếm, hóa thành một đạo bạch quang phá không mà đi, trong nháy mắt không thấy bóng dáng.

Hiện giờ những đệ tử chân truyền này cũng đã khôi phục gần đủ, cũng muốn tiêu diệt mấy người trong Ma giáo, lập tức Thanh Hoa nói: "Chuyện đã đến nước này, chúng ta dứt khoát hành động, bắt mấy tên tà ma kia lại rồi xử lý!"

Thanh Mộc gật đầu: "Sư huynh nói có lý. Chỉ có điều, cứ cách một canh giờ, địa điểm mọi người lại thay đổi, chúng ta tập hợp ở cửa cung điện ở trung gian thành, như vậy có thể tiết kiệm một ít thời gian, một khi tập hợp, lập tức tìm kiếm tung tích yêu ma, nếu có vị sư huynh nào sớm gặp được, không cần ham chiến, trước tiên mời mọi người qua đó, hợp lực tiêu diệt đối thủ, phòng ngừa vạn nhất!"

"Được!"

Mọi người lập tức hành động, tìm tòi trong Thổ thành.

Diện tích Thổ thành rất lớn, ít nhất phạm vi mấy chục dặm, đây cũng là nguyên nhân vì sao mọi người không cách nào tập hợp trong thời gian ngắn.

Lúc này, Vi Vân đang đi loanh quanh trong cung điện.

Đừng nhìn Thổ thành rách nát không chịu nổi, nhưng cung điện này lại mười phần huy hoàng, đều là do vàng bạc, ngọc thạch các loại

chế tạo và lát đường, không có chút dấu hiệu tổn hại nào.

Vi Vân sở dĩ không tập hợp, có dự tính của hắn, nơi đây cứ cách một canh giờ mọi người sẽ tùy cơ phân tán, cho dù một lần tập hợp hai lần, thì có ích lợi gì, sau đó vẫn sẽ phân tán, trừ phi trước đó giết chết mấy yêu ma kia mới không có nguy hiểm. Bởi vậy hắn dứt khoát bí quá hoá liều, một mình tiến cung điện tìm kiếm di tích thượng cổ này, nói không chừng còn có thể gặp đại vận.

Phạm vi tòa thành đất này lớn như vậy, Vi Vân tin tưởng mình sẽ không xui xẻo như vậy, có thể gặp phải những tà ma kia, cho dù gặp phải thì chạy trốn cũng không thành vấn đề.

Vi Vân tìm kiếm trong cung điện một lúc lâu, phát hiện khắp nơi đều trống rỗng, hiển nhiên đã sớm có người nhanh chân đến trước, chỗ tốt căn bản không tới lượt hắn.

Không lâu sau, đã đến một canh giờ.

Vi Vân chỉ cảm thấy hoa mắt một cái, người đã xuất hiện tại một chỗ trên đường phố, xung quanh không có người sống, ngay cả thi thể cũng nhìn không thấy một cái, chỉ là có rất nhiều vết máu đỏ sậm, một cỗ khí tức rỉ sắt xông vào mũi. Hắn nhìn xung quanh, tùy tiện chọn một phương hướng, sau đó cất bước mà đi.

Nhưng vào thời khắc này, chấn động, một thanh niên dáng người khôi ngô xuất hiện ở phía trước, chặn đường đi của Vi Vân. Người này khoác áo khoác da hổ, toàn thân lông vàng, trên trán có một chữ "Vương" màu vàng, chính là Yêu công tử của tà dị giáo.

"Cao thủ Nguyên Anh." Vi Vân cảm thấy trên người đối phương phát ra khí tức mạnh mẽ, liền biến sắc, quay người định rời đi.

"Trước mặt Yêu công tử, ngươi có thể chạy đi đâu?" Yêu công tử sải bước đi đến chỗ Vi Vân, mỗi bước đi đều khiến mặt đất chấn động.

Vi Vân tiện tay ném ra một đoàn thanh quang, lốm đa lốm đốm, bay về hướng Yêu công tử.

Bàn tay to lớn của Yêu công tử mở ra, lòng bàn tay sinh ra một cỗ hấp lực cực lớn, lấm ta lấm tấm lục quang kia rơi vào lòng bàn tay hắn, trong nháy mắt tăng vọt, sinh ra từng cây dây leo, cuốn lấy cánh tay Yêu công tử, đồng thời còn không ngừng lan tràn.

Yêu công tử cười ha ha: "Chỉ là loại mộc công mà cũng dám khoe khoang trước mặt ta?" Vừa dứt lời, dây leo trên cánh tay hắn liền lần lượt nổ tung.

Loại mộc công này vốn thập phần thần kỳ, có thể nắm hạt giống thực vật trong thiên địa trong tay, sau đó dùng Thanh Mộc chân khí thúc đẩy có thể nhanh chóng sinh trưởng, đồng thời dựa theo tâm ý của chủ nhân mà sinh trưởng, bất luận là đình viện xinh đẹp hay công kích kẻ địch đều là pháp thuật không tồi.

Nhưng mà Vi Vân cùng Yêu công tử còn kém một cảnh giới lớn, chỉ là một loại mộc công căn bản không thể ảnh hưởng đối phương. Nếu như nói giữa Trúc Cơ và Kim Đan có thể dùng pháp thuật, pháp khí và thần thông đền bù, vậy giữa Kim Đan và Nguyên Anh đã là một cái hào rộng lớn không thể vượt qua rồi.

Yêu công tử phá vỡ cả chủng mộc công, lòng bàn tay xuất lực chộp tới Vi Vân.

Vi Vân vừa bay ngược ra sau, vừa huy động tay trái, một cỗ khí lưu hắc bạch từ trên cổ tay lăn xuống lòng bàn tay, tuột tay ra, trong nháy mắt bành trướng cao thành một trượng, biến thành một vòi rồng màu đen, quét về phía Yêu công tử!

"Đây là pháp thuật gì?" Yêu công tử còn chưa từng thấy loại pháp thuật này, lại có thể cảm giác được bên trong pháp thuật này ẩn chứa uy lực, bất quá hắn cũng không thèm để ý, tay phải hắn thành quyền, đánh ra một quyền về phía vòi rồng kia, nắm đấm bay ra từng

đạo hoàng quang, hóa thành từng nắm đấm pháp lực liên tiếp, oanh kích lên trên vòi rồng.

Từ trước đến nay, tấn công không gì không phá, thần thông Càn Khôn cắn nuốt vạn vật lại bị hắn mạnh mẽ phá tan, tán loạn thành vô số sóng khí khuếch tán ra xung quanh.

Toàn thân Vi Vân chấn động kịch liệt, thần thông bị ép cũng bị cắn trả, trong thời gian ngắn căn bản không thể vận dụng pháp lực.

"Tới đây cho ta!"

Yêu công tử hét lớn một tiếng, hai tay cùng bắt, khí lãng mạnh mẽ mãnh liệt dâng trào, hút Vi Vân tới!

Vào thời khắc mấu chốt, Vi Vân cầm chặt Tử Nguyệt ngọc bội trên ngực, trên ngọc bội phát ra một đoàn tử quang chói mắt, hình thành một vòng bảo hộ màu tím hơi mờ, bọc cả người hắn vào trong đó!

"A a!"

Yêu công tử lấy tay che mắt, lui về phía sau mấy bước, hắn cảm thấy đoàn tử quang này đâm vào khiến toàn thân hắn tê dại, pháp lực một thân rõ ràng vận chuyển có chút mất linh.

"Rống —— "

Hắn tức giận gầm lên một tiếng, toàn bộ cái đầu biến thành một cái đầu hổ cực lớn, mở cái miệng to như chậu máu, trong miệng phun ra từng đợt sóng khí mạnh mẽ, hóa thành từng đạo quang ảnh hình thú, đánh về phía Vi Vân!

Đây là thần thông của tà dị giáo "Bách thú rít gào"!

"Oành oành oành" một tiếng vang xuất hiện, Vi Vân bay ngược ra ngoài, ngã xuống đất, bách thú của Yêu công tử rít gào biến mất,

vòng bảo hộ màu tím trên người hắn cũng ảm đạm không còn, pháp lực trong Tử Nguyệt ngọc bội lại một lần nữa hao hết sạch.

Vi Vân nói thầm một tiếng: "Mệnh của ta thôi! "

Yêu công tử hóa thành một con mãnh hổ sặc sỡ cao vài trượng, nhanh chóng đánh về phía Vi Vân!

"Yêu nghiệt, xem đánh!"

Vào thời khắc này, một tiếng Kiều truyền đến, từng thanh côn bổng màu xanh lăng không bay tới, tự mình đập vào tứ chi Yêu công tử. Yêu công tử bị ngăn trở, xoay người rơi xuống đất, hóa thành hình người.

Hai cái bóng mỹ miều từ không trung hạ xuống, đứng ở trên người Vi Vân, mặt hướng về phía Yêu công tử.

Hương thơm nhàn nhạt xộc vào mũi, Vi Vân đứng dậy nhìn qua mới phát hiện là Diệp Trầm Ngư và Thanh La hai vị sư tỷ. Hai vị này sư tỷ, một người thon thả, một người xinh xắn lanh lợi, đặc biệt là Diệp Trầm Ngư, bất luận khi nào trông thấy đều có cảm giác kinh diễm, quả nhiên thanh lệ thoát tục.

Vi Vân vui mừng quá đỗi, nói: "Đa tạ hai vị sư tỷ cứu giúp!"

Diệp Trầm Ngư có chút không vui nói: "Ngươi người này, sao lại không nghe lời, kêu ngươi tập hợp vì sao lại không đến?"

Vi Vân nói: "Sư tỷ thứ lỗi, ta tìm không ra đường."

"Không muốn hai vị mỹ nhân nhiệt tình đưa tới cửa như thế, Yêu công tử ta đành phải thu nhận tất cả, ha ha..." Yêu công tử cuồng tiếu một trận.

"Yêu nghiệt, hôm nay chúng ta sẽ bắt ngươi khai đao!"

Thanh La nắm chặt côn bổng màu xanh trong tay, hóa ra côn ảnh trùng điệp, đập xuống đầu Yêu công tử.

"Hống..." Yêu công tử gầm lên điên cuồng, lao về phía Thanh La.

Diệp Trầm Ngư vẫy tay một cái, đánh ra một loại mộc công với Yêu công tử. Ánh sáng màu xanh rơi xuống đất, nhanh chóng sinh trưởng. Dưới chân Yêu công tử sinh ra từng khối thảm thực vật màu xanh, cành cây thô to đem cả người hắn ta quấn vào trong đó!

Trên người Yêu công tử dâng lên trận trận hoàng quang, chấn văng cành cây trên người ra, lúc này côn bổng của Thanh La gọi tới, hắn đành phải toàn lực nghênh chiến.

Vi Vân ở một bên quan chiến, nhìn mà hết hồn hết vía, tuy rằng tu vi của ba người đều không khác nhau bao nhiêu, nhưng rõ ràng Diệp Trầm Ngư không am hiểu sát phạt, cộng thêm Thanh La nữa, cũng chỉ có thể đấu ngang với Yêu công tử mà thôi. Đối phương muốn chạy trốn, một chút vấn đề cũng không có, cứ như vậy, căn bản không thể giết được hắn!

Tiếng xé gió truyền đến, hai đệ tử chân truyền Dược Vương tông bay tới bên này.

Vi Vân vui mừng, lại thêm hai đệ tử chân truyền, Yêu công tử này không chết cũng phải lột da.

Yêu công tử cũng biết không ổn, lập tức hét lớn một tiếng, cả người hóa thành một con mãnh hổ sặc sỡ, mạnh mẽ đẩy lùi hai người Diệp Trầm Ngư và Thanh La, cuống quít bỏ chạy ra xa, trong miệng còn kêu gào: "Bản công tử muốn đi tìm pháp bảo, rảnh rỗi lại chơi đùa với các ngươi, ha ha..."

"Không được chạy!" Thanh La tức giận giậm chân.

Hai đệ tử chân truyền hạ xuống, thấy bóng dáng của Yêu công tử biến mất, tất cả mọi người đều thở dài, đáng tiếc!

Thanh La nói: "Chúng ta đến cửa cung điện tập hợp trước đi."

"Cũng tốt."

Mọi người phi thân lên, Vi Vân thì bị Diệp Trầm Ngư một tay kéo lấy, tốc độ cực nhanh.

Ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt từ bên cạnh, Vi Vân cảm thấy có chút thích thú, chẳng biết tại sao, hắn cảm thấy vị sư tỷ Diệp Trầm Ngư này giống như tiên tử vậy, tựa hồ thái độ đối với mình có chút thay đổi, hoàn toàn khác với trước kia. Tựa hồ trong lòng hắn đặc biệt để ý đến an nguy của hắn, mặc dù vẻ mặt nàng vẫn lãnh đạm như trước, vẫn còn mang theo một tia oán trách, nhưng hắn lại cảm thấy trong oán giận này tràn đầy lo lắng.

Điều này làm cho Vi Vân cảm thấy khó hiểu, chẳng lẽ những những sự tích nhật hành thiện lương mà mình đã kể làm vị sư tỷ xinh đẹp kia cảm động rồi? Ừm... tất nhiên là như thế.

Sau khi đi đến cửa cung điện, mọi người tụ tập cùng một chỗ, mới phát hiện lại thiếu mất hai đệ tử nội môn, bây giờ cộng thêm Vi Vân bên ngoài, còn lại ba đệ tử nội môn, bảy người còn lại đều đã gặp phải độc thủ.

Thanh La hỏi: "Các vị sư huynh sư tỷ, vừa rồi chúng ta gặp được Yêu công tử, kịch chiến một phen đã bị hắn bỏ chạy, không biết mọi người thu hoạch như thế nào?"

Bạch Vô Ưu nói: "Ta gặp Ma công tử, các ngươi tới đây, hắn đã chạy rồi."

Thanh Mộc nói: "Huyết công tử cũng vô cùng giảo hoạt, vừa thấy nhiều người chúng ta liền tránh né."

Bỗng nhiên, một thanh âm từ đằng xa truyền tới, nói: "Ồ, mấy vị sư huynh sư tỷ của Dược Vương Tông đều ở đây, thật là trùng hợp."

Mọi người đồng loạt nhìn lên không trung, Vi Vân cũng ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một thanh niên tuấn tú mặc áo trắng, lưng đeo một thanh trường đao, phá không bay tới, trong nháy mắt hạ xuống trước mặt mọi người. Người này dầu đầu phấn diện mạo, tướng mạo anh tuấn không hề dưới Bạch Vô Ưu, lại thêm tận lực trang điểm qua, trên đầu còn cắm một đóa hoa hồng, trong mắt tràn đầy ý cười, khiến người ta không sinh ra cảm giác phản cảm.

Hắn vừa mới hạ xuống, lại có một tiếng phật hiệu vang lên, sau đó là âm thanh gõ mõ, trong giây lát, một bóng người màu vàng xuất hiện ở trước mặt mọi người, sau lưng kéo ra liên tiếp tàn ảnh. Sau khi hắn đứng vững, tàn ảnh chồng chất lên nhau, hợp nhất cùng thân thể hắn.

"Tiểu tăng bái kiến chư vị sư huynh Dược Vương tông."

Bạch Vô Ưu nói: "Sao hai vị sư huynh còn chưa đi, chẳng lẽ cũng vì món pháp bảo kia?"

Lúc này, bỗng nhiên bên tai Vi Vân vang lên tiếng Diệp Trầm Ngư: "Hai người này là Phong Tuấn Kiệt của Thái Huyền tiên môn, cùng với hòa thượng cảnh sắc của Tiểu Mật Tông, đi cùng với Bạch Vô Ưu sư huynh, được xưng là tam công tử chính đạo."

Vi Vân nhìn về phía Diệp Trầm Ngư ở bên cạnh, phát hiện nàng vẫn chưa mở miệng, trong lòng minh bạch đây là tụ âm thành truyền âm cho mình, chỉ là không biết vì sao nàng phải làm như vậy.

Vi Vân cười ha ha, cũng tụ âm thành tuyến, nói với Diệp Trầm Ngư: "Sư đệ ta không hứng thú với Tam công tử gì cả, đối với mười đại mỹ nữ của tu chân giới tương đối cảm thấy hứng thú, nhất là Diệp Trầm Ngư sư tỷ ngươi."

Diệp Trầm Ngư khuôn mặt xinh đẹp đỏ lên, có chút buồn bực, quay đầu không nhìn hắn.

Vi Vân thầm nói một tiếng ti tiện, mình sao có thể đường đột giai nhân như vậy, lần này xong đời rồi, sau này nhất định phải bị nàng ta trả thù.

19

Chương thứ17 lại thấy sư nương...

Cửa cung điện của Thổ thành, đệ tử của Dược Vương tông cùng với Tam công tử của chính đạo cùng hội tụ lại một chỗ.

Phong công tử phong tuấn kiệt cười nói: "Bản công tử tới đây cũng không phải vì pháp bảo gì đó, chủ yếu là vì gặp Diệp Trầm Ngư sư tỷ, không muốn Diệp sư tỷ căn bản không tới Phong Hồ, bất quá còn tốt, hiện tại cuối cùng cũng chờ được ngươi, mặc dù hơi trễ một chút, nhưng chung quy cũng đã tới rồi, ta có rất nhiều lời muốn nói riêng với Diệp sư tỷ, không biết ý Diệp sư tỷ thế nào?"

Diệp Trầm Ngư liếc mắt nhìn hắn, lãnh đạm nói: "Phong sư huynh hiểu lầm rồi, tiểu muội và sư huynh đâu có gì để tán gẫu."

Phong Tuấn Kiệt nói: "Đừng như vậy, Diệp sư tỷ, ngươi thấy ta đều đến rồi đấy..."

"Vô lượng quang, vô lượng phật..." Phật công tử giới sắc thu hồi mõ, hắn là đầu trọc mặt tròn, vóc người mập lùn, khoác tăng bào màu đỏ, nhìn qua làm cho người ta có một loại cảm giác hòa ái khó hiểu, hắn cười nói: "Tiểu tăng tới đây là vì độ hóa ma đạo tam công tử, chỉ tiếc bọn họ nhát gan, không muốn ra ngoài, bằng không đã quy y Tiểu Mật Tông ta từ lâu."

Bạch Vô Ưu nở nụ cười, độ hóa gì đó đương nhiên chỉ là nói khoác, giữa các chính ma lục công tử, đều quen thuộc đối phương, đều có thực lực tương đương, bất quá trước mắt cũng phải diệt trừ mấy người kia mới được, như thế cần phải có Phong công tử và Phật công tử liên thủ.

Vốn dĩ thực lực của thất đại đệ tử chân truyền của Dược Vương Tông là hoàn toàn có thể thắng được Tam công tử Ma Đạo, nhưng vấn đề ở chỗ trận pháp ở Thổ Thành mỗi canh giờ đều ảnh hưởng

đến sự tụ hợp của mọi người, thường xuyên xuất hiện tình huống một chọi một. Nếu như chỉ là một trong thất đại chân truyền, đối đầu bất kỳ người nào trong Tam công tử của Ma Đạo, đều phải kém hơn một chút, nhưng chạy trốn vẫn là không thành vấn đề., Nếu như có hai người liên thủ, liền có thể cùng đối phương một trong đánh ngang tay, nhưng lại không cách nào đánh chết đối phương, nếu có ba người liên thủ, đủ vượt qua đối thủ, muốn đánh chết đối phương, còn phải có bốn người mới được.

Cũng may hiện tại Bạch Vô Ưu đã đến. Hắn ở trong thập đại đệ tử chân truyền của Dược Vương Tông, chuyên tu sát kiếm đạo, sức chiến đấu vững vàng đứng đầu thập đại chân truyền. Chỉ cần thêm một đệ tử chân truyền phụ trợ, liền có thể thắng bất kỳ một người nào trong tam công tử Ma đạo. Nếu như có Phong công tử hoặc Phật công tử liên thủ với hắn, đối phương cũng chạy không thoát.

Nghĩ tới đây, Bạch Vô Ưu tiến lên một bước, nói: "Hiếm khi được kiêng sắc sư huynh có lòng từ bi, Phong sư huynh cũng có nhã ý tới đây, không bằng ba người chúng ta hợp sức cùng nhau, gặp gỡ tam công tử Ma đạo kia, ý hai vị thế nào?"

Phong Tuấn Kiệt cười nói: "Nếu Diệp Trầm Ngư sư tỷ tiếp khách, tiểu đệ tất nhiên nguyện đi."

Giới sắc tắc lại nói: "Bạch sư huynh đã nói như vậy, tiểu tăng đương nhiên phải ủng hộ. Chẳng qua muốn liên thủ trong Thổ thành này cũng không dễ dàng, phải xem vận khí."

Bạch Vô Ưu nói: "Chúng ta có ngọc bài truyền âm, một khi truyền tống rời đi, lập tức tụ họp."

"Được."

Đột nhiên, mặt đất chấn động, trên không trung của Thổ thành lóng lánh hào quang, từng đạo phù chú huyền ảo lấp lóe không ngừng, mọi người biết đã đến lúc chia lìa, vội vàng thu nhiếp tinh thần, chuẩn bị sẵn sàng.

Cảnh vật biến hóa, bụi đất tung bay.

Vi Vân vẩy ống tay áo, phủi sạch bụi trên người, lúc hắn ngước mắt lên thì phát hiện mình đang ở trong một ngôi nhà dân rách rưới. Mái ngói trên nóc nhà lúc nào cũng có thể rơi xuống, khi đi ra từ ngoài nhìn vào chỉ thấy vết máu loang lổ nơi cửa ra vào.

Hắn nhận định phương hướng cung điện Thổ Thành, dự định phi thân qua.

Lúc này một bóng người màu trắng lóe ra, trùng trùng điệp điệp thân ảnh hợp lại với nhau, hình thành một thanh niên tuấn dật, trên mặt mỉm cười tà mị, lưng đeo một thanh trường đao. Đúng là đệ tử chân truyền của Thái Huyền Tiên Môn, Phong công tử tuấn kiệt.

Vi Vân vội chắp tay thi lễ: "Vược Vương Tông nội môn đệ tử Vi Vân, bái kiến Phong sư huynh."

"Không dám." Phong công tử bước từng bước một tới, cười nói: "Vị sư đệ này, Phong mỗ, tiền phù và đan dược khuyết điểm, trên người ngươi hẳn là mang không ít nhỉ, hai nhà Thái Huyền tiên môn chúng ta và Dược Vương tông đều là trụ cột chính đạo, đồng khí liên chi, sư đệ sẽ không keo kiệt chứ?"

Vi Vân Cơ cảnh giác lùi về phía sau, nói: "Phong sư huynh sao lại nói vậy, tiểu đệ sao dám keo kiệt, chỉ là trên người xác thực không có đan dược và phù tiền, mong rằng sư huynh thứ lỗi." Hắn xem như đã nhìn ra, vị sư huynh với vẻ mặt vô hại này rõ ràng là muốn nhân lúc cháy nhà đi hôi của!

Nói cái gì mà bảy tông chính đạo đồng khí liên chi, hết thảy đều là đánh rắm, trước lợi ích, lục thân bất nhận đều là chuyện bình thường.

"Có để cho ta lục soát thì sẽ biết." Phong Tuấn Kiệt cười lạnh một tiếng, thân hình hóa thành trùng trùng điệp điệp tàn ảnh nhanh chóng tiến lên trước người.

Vi Vân theo bản năng sử dụng đủ loại mộc công, mặt đất trước người nhanh chóng mọc ra từng sợi dây leo, quấn quanh hai chân Phong Tuấn Kiệt đang tiến tới.

Thủ đoạn bực này đối với Phong Tuấn Kiệt cùng nổi danh với Bạch Vô Ưu mà nói, tự nhiên không tính là gì, nhưng mà dây leo quấn quanh hai chân hắn xong, lại thấy hắn "Ai u" một tiếng, ngã trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy phẫn nộ đứng lên, nhìn chằm chằm Vi Vân nói: "Tốt, ta hảo ý tốt hướng ngươi mượn tiền, cũng không có ý gì khác, ngươi dám đánh người, đây chính là động thủ trước, cho dù truyền đến chỗ tông chủ các ngươi, ta cũng chiếm lý, cho dù như thế, cũng chớ trách Phong công tử ta không khách khí!"

Vi Vân thầm nghĩ hỏng mất rồi, đối phương bị lừa rồi, thằng nhãi này rõ ràng là cố ý dụ mình ra tay trước, chiếm được đạo lý này, thật sự là một kẻ âm hiểm xảo trá, lần này phiền toái rồi.

Phong Tuấn Kiệt toàn thân chấn động, dây leo trên chân nổ tung, một phi thân đánh tới Vi Vân!

Vi Vân trong lòng quyết định, tay trái đánh ra khỏi ống tay áo càn khôn, một vòi rồng màu đen hướng đối phương thổi quét tới.

Trường đao sau lưng Phong Tuấn Kiệt đã rơi vào trong lòng bàn tay, hai tay giơ cao đại đao, dùng thế phòng cao kiến cương, chém xuống đầu Vi Vân!

Đao ảnh chồng chất không ngừng rơi vào trên lốc xoáy, một đạo, hai đạo, ba đạo... Hơn mười đạo đao ảnh hiện lên, lốc xoáy bạo tán ra, lại còn có một đạo đao ảnh hình bán nguyệt chém xuống đỉnh đầu Vi Vân!

Hai chân Vi Vân nhanh chóng lướt về phía sau, tránh đi đao mang bán nguyệt màu trắng, nhưng đao mang này lại không rơi xuống đất, mà lại như có mắt chuyển hướng, trực diện hướng Vi Vân đuổi tới. Sắc mặt gã kịch biến, vội vàng nắm chặt ngọc bội trước ngực, không

ngờ pháp lực trong ngọc bội đã hao hết, không kịp bổ sung mà mất đi công năng hộ chủ.

Tiếng gió gào thét, đao mang giáp mặt chém tới!

Nếu đao này bị chém trúng, chắc chắn đầu của Vi Vân không thể không rơi xuống đất, trong lúc vội vàng thân hình ngã về phía sau, đao mang lướt sát qua đầu, đã cắt đứt dây đỏ buộc ngọc bội kia!

Thân hình Vi Vân xoay tròn né sang một bên.

Đao mang rơi vào trong một căn nhà dân, nhưng chỉ nghe một tiếng nổ vang phá hủy, nhà dân bị đao mang phá hủy ngay tại chỗ, vô số đá vụn, vụn gỗ, mảnh ngói rơi lả tả xung quanh.

Tử nguyệt ngọc bội thoát khỏi cổ Vi Vân, bay lên không, bị Phong Tuấn Kiệt đuổi theo phía trước chụp vào trong tay. Hắn cầm ngọc bội đưa mắt nhìn, cười nói: "Ồ, vẫn là đỉnh cấp pháp khí hộ thân. Thật không nhìn ra, thứ đồ chơi này không có mười mấy tấm phù lục ngũ phẩm đừng hòng đổi tới tay, ngươi cũng thật giàu có nha, còn dám nói mình không có tiền sao?"

"Trả ngọc bội lại cho ta!" Vi Vân trừng mắt nói.

Phong Tuấn Kiệt cười ha ha, thu hồi ngọc bội, nói: "Thứ này ta liền vui lòng nhận, nể tình cùng là đệ tử chính đạo thất tông, ngươi tùy tiện cho ta mười mấy tấm phù lục tam phẩm nữa, ta lập tức đi ngay, quyết không làm khó dễ ngươi."

Vi Vân nắm chặt hai đấm, giờ phút này hắn tràn ngập tức giận, so sánh với Tam công tử ma đạo thì loại quân tử nguỵ này càng khiến người ta thống hận!

"Sao nào, ngươi còn muốn so chiêu với ta? Được, được thôi." Phong Tuấn kiệt cười khinh miệt, vung trường đao trong tay lên, từng đạo ánh đao như sóng biển liên miên không dứt, thúc đẩy về phía Vi Vân.

Đạo pháp của Thái Huyền tiên môn chú trọng pháp vũ hợp nhất, dung hợp đạo pháp và võ thuật với nhau, đặc biệt là pháp môn Côn Bằng Tu Trần đao pháp mà Phong Tuấn Kiệt tu luyện, là pháp môn cao cấp tu luyện đao đạo, đao đạo có bốn cảnh giới, theo thứ tự là luyện đao thành ảnh, luyện ảnh thành Lãng Ảnh., Luyện Lãng thành thác nước, lĩnh vực đao đạo, Phong Tuấn Kiệt đã tu đến cảnh giới đao đạo thứ hai của Luyện Ảnh thành Lãng, phối hợp đỉnh cấp pháp khí "Chiến Vương Đao", lại thêm "Vũ Thần Thể" của bản thân hắn, hiếm khi gặp địch thủ ở cảnh giới Nguyên Anh đỉnh phong, đương thời chỉ có số ít người kiệt xuất Nguyên Anh đỉnh phong có thể chiến đấu ngang tay với hắn.

Kiếm đạo tu luyện cũng chia làm bốn cảnh giới, là luyện kiếm thành tia, luyện tia thành hư, luyện hư thành thật, lĩnh vực kiếm đạo, Bạch Vô Ưu thân mang kiếm thể Tiên Thiên, chuyên tu kiếm đạo, cũng tu thành cảnh giới kiếm đạo thứ hai, cộng thêm đỉnh cấp pháp khí "Phi Hạc Kiếm", thực lực không dưới Phong Tuấn Kiệt.

Càn Khôn Tụ Thần Thông bị phá, Vi Vân trong lúc nhất thời không nhấc nổi pháp lực, mặc dù có thể ngưng tụ pháp lực, nhưng lấy tu vi hắn bây giờ, cũng đừng mơ tưởng ngăn trở Phong Tuấn Kiệt liên miên bất tuyệt này, nhất trọng so với nhất trọng đao lãng mạnh hơn.

Lúc này Vi Vân đã lạnh lẽo cả tim, hy vọng sư huynh sư tỷ của Dược Vương Tông sẽ xuất hiện, điều này không có khả năng xảy ra sao?

Nhưng vào thời khắc này, một màn sáng màu phấn hồng trống rỗng xuất hiện trước người Vi Vân, màn sáng này như là vách tường, là do nhiều đóa hoa đào tạo thành, kéo dài dày đặc, quấn quít với nhau mấp máy, mang theo hương thơm mê người, sóng đao màu trắng phong tuấn kiệt đánh vào phía trên, như là trâu đất xuống biển, chỉ tóe lên từng đóa bọt nước, liền biến mất vô hình.

"Hoa bỉ! Hồ ly tan của Đào Hoa giáo lại dám trắng trợn đoạt thức ăn trước mặt bổn công tử như thế, có còn nói quy củ nữa không?"

Phong Tuấn Kiệt vừa nhìn thấy màn sáng hoa đào này đã lập tức biết được là người phương nào.

Thành đất bây giờ ngoại trừ chính ma lục công tử và đệ tử Dược Vương tông, còn có một người chưa rời đi, đó là một yêu nữ của Anh Hoa giáo, pháp khí của người này chính là chướng ngại hoa đào này.

"Khanh khách..." Một tiếng cười duyên vang lên, một bông hoa đào màu hồng phấn bọc lấy một người từ trên không trung rơi xuống. Hoa đào tản đi, xuất hiện một nữ tử chân trần, đây là một phu nhân xinh đẹp khoảng hơn ba mươi tuổi, mặc một bộ lụa mỏng màu hồng phấn, mặt mày tươi như hoa, khuôn mặt như vẽ, thân thể mềm mại trắng nõn như tuyết dưới quần áo lồi lõm, như ẩn như hiện!

"Sư... Sư nương?"

Vi Vân nhìn về phía người trước mắt, trợn tròn mắt tại chỗ, giọng nói quen thuộc, dáng người quyến rũ, đôi mắt câu hồn, thân thể phong phiêu, không phải Thủy Hồng Dao thì là ai?

"Cháu ngoan của ta, cháu vẫn còn sống?" Thủy Hồng Dao xòe bàn tay ra, lòng bàn tay sinh ra một cỗ hấp lực mạnh mẽ, hút Vi Vân vào trong ngực, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt nó, có chút kinh ngạc lẫn vui mừng.

Từ lời nói phong tuấn kiệt vừa rồi, Vi Vân lập tức hiểu rõ lai lịch vị Độc phụ nương này, thì ra là môn nhân của Anh Hoa giáo, Anh Hoa giáo cũng chính tà, làm việc quái dị, ngoài sáng là buôn bán hàng xuân, âm thầm làm những việc gì không ai biết, có thể thấy Thủy Hồng Dao không phải là loại người lương thiện gì.

Vi Vân cũng không ngờ lại gặp được Thủy Hồng Dao ở chỗ này, tốt xấu gì cũng là người quen, mặc dù từng là người quen "giết chết" mình, nhưng so với Phong Tuấn Kiệt, vẫn là Thủy Hồng Dao thân thiết hơn một chút.

Ý niệm trong đầu Vi Vân chợt xoay chuyển, miệng nói ra: "Ai nha, sư nương, Vân nhi rất nhớ ngươi a! Từ ngày hôm đó sư nương rời đi, Vân nhi tỉnh lại không gặp sư nương, vẫn luôn nhớ tới sư nương, thậm chí muốn đi khắp chân trời góc biển tìm sư nương, hôm nay cuối cùng cũng được gặp, thật sự là trời thấy đáng thương..."

Vi Vân vùi đầu giữa hai bộ ngực mềm mại của Thủy Hồng Dao, cố nặn ra vài giọt nước mắt, đồng thời len lén xem xét vẻ mặt và phản ứng của Thủy Hồng Dao.

"Cháu ngoan của ta, sư nương thay người giáo huấn thằng nhãi này một chút." Thủy Hồng Dao cười duyên một tiếng như chuông bạc, ngọc thủ chỉ tay, chướng hoa đào hướng Phong Tuấn Kiệt quét tới.

Phong Tuấn Kiệt thấy hai người như vậy liền sững sờ, đệ tử Dược Vương tông vì sao lại có sư nương của Anh Hoa giáo? Việc này quả thật có chút hỗn loạn.

"Bổn công tử lười động thủ với con hồ ly lẳng lơ này của ngươi, lãng phí thời gian của ta, ta muốn đi tầm bảo!" Phong Tuấn Kiệt thu hồi Chiến Vương đao, phi thân rời đi.

Phong Tuấn Kiệt vừa đi, Vi Vân lại luống cuống, nếu hắn còn có thể kiềm chế Thủy Hồng Dao, hắn đi Thủy Hồng Dao chẳng phải là có thể muốn làm gì thì làm, vạn nhất độc phụ này một cái mất hứng giết chết mình, tìm ai để nói lý. Khí tức cường hoành từ trên người Thủy Hồng Dao phát ra, Vi Vân dĩ nhiên đã biết được nàng là cao thủ Nguyên Anh đỉnh phong, thực lực hoàn toàn không dưới Chính Ma Lục công tử, căn bản không phải bản bản lĩnh nhỏ bé như Vi Vân có thể chống lại.

"Sư nương, mau đuổi theo, hắn cướp ngọc bội của ta..."

"Cháu ngoan, không vội. Sư nương sớm muộn gì cũng sẽ giúp cháu đuổi về."

Thủy Hồng Dao ôm thật chặt lấy Vi Vân, miệng phun ra mùi thơm, nói: "Tiểu tử ngươi có thể sống sót cũng coi như mạng lớn, ngươi tới thật đúng lúc, sư nương đang muốn nhờ ngươi cung cấp pháp lực giúp ta đây."

Vi Vân lại càng hoảng sợ, tại thổ thành tiêu hao kịch liệt, độc phụ này nhất định phải thông qua giao hợp để hút lấy nguyên dương chi khí của mình, thực lực nàng cường đại, cho dù mình có học song tu công pháp, cũng chưa chắc là đối thủ của nàng, cái này có thể tạm được mới tốt. Mà thôi, có thể kéo dài nhất thời là nhất thời đi, dù sao nơi đây mỗi một canh giờ đều sẽ thay đổi, cho dù có đan xen, cũng có thể không chết được, kiên trì một canh giờ cũng không thành vấn đề.

Vi Vân vội nói: "A, trợ giúp sư nương, ta tự nhiên là một vạn nguyện ý... Đúng rồi, đệ tử mới vừa vào Dược Vương tông không lâu, cơ duyên xảo hợp tu thành kim đan, tăng lên làm nội môn đệ tử, cho nên bị phái đến nơi đây chấp hành nhiệm vụ. Không biết gần đây sư nương sống như thế nào?"

Thủy Hồng Tiêu cười quyến rũ, ngọc thủ thò vào hạ thể của hắn, cầm lấy cái côn thịt lớn mà hắn cầm là không tự chủ được mà đứng thẳng dậy, nói: "Nếu đã biết ta là người của Anh Hoa giáo, còn gọi ta là sư nương, tiểu tử, ngươi đừng sợ, ta sẽ không giết ngươi, còn có thể bảo vệ mạng nhỏ của ngươi... Ồ, tiểu đệ đệ của ngươi lớn lên không ít rồi."

Vị sư nương xinh đẹp này đã dùng găng tay ngọc đùa giỡn với hắn rồi, Vi Vân cảm thấy sảng khoái, vẻ mặt kinh ngạc: "A nha, sư nương là môn nhân của Anh Hoa giáo sao, ta thật không biết, nhưng mà Anh Hoa giáo cũng là danh môn đại phái, ta còn từng đi qua Anh Hoa giáo đấy... À, sư nương, nhẹ chút..."

Đào hoa chướng từ không trung rơi xuống, bao Vi Vân cùng Thủy Hồng Dao vào trong đó, từ bên ngoài nhìn vào hoàn toàn không thấy quang cảnh bên trong.

Đôi chân của Thủy Hồng Dao quấn ở phần eo Vi Vân, phía dưới áo lót tự động nứt ra, lộ ra bờ môi đỏ hồng, khe thịt nhẹ nhàng tách ra, đem thịt côn của hắn kẹp lấy, nuốt vào trong lỗ thịt, vừa nói vừa nói: "Ồ... Thật lớn... Khó trách ngươi phải đi Anh Hoa Giáo tầm hoa vấn liễu, gần đây đã tiến bộ không ít nha. Sư nương ta là giáo chủ Anh Hoa giáo, ngươi lại dám câu dẫn ta, Vân nhi, lá gan của ngươi thật không nhỏ đâu... "

Ngoại trừ giáo chủ Anh Hoa giáo cùng Cửu Đại trưởng lão, những người còn lại đều có thực lực bình thường. Bởi vì pháp môn tu luyện trong chiến đấu không xuất sắc, chỉ có thể ở trên giường chiếm tiện nghi, hơn nữa tu vi của môn nhân tăng lên đều dựa vào đan xen để khai thác, cũng không phải khổ tu luyện được., Không có sự tôi luyện, bởi vậy mặc dù cảnh giới môn nhân của Anh Hoa giáo cũng không tầm thường, nhưng cũng không có bao nhiêu người có thể chiến đấu. Ngoại trừ Giáo chủ và Cửu Đại trưởng lão, còn có một vợ một thiếp của Giáo chủ, đây mới là cao thủ thân kinh bách chiến, mà Thủy Hồng Dao chính là ái thiếp của giáo chủ hoa anh đào.

Vi Vân cảm thấy con muôi lớn của mình đã rơi vào trong lỗ thịt ôn nhuận, bên trong thịt non mềm dày đặc, nếp nhăn mềm mại ướt át quấn từng tầng nhục côn của hắn, không ngừng mấp máy phun ra nuốt vào, cực kỳ sảng khoái, muốn bắn tinh, hắn vội vàng thu nhiếp tinh thần, vận Âm Dương song tu công, nhẹ nhàng vụt tặng, khô ráo trước người tuyệt sắc nữ nhân.

"Ồ... Sư nương..." Vi Vân ôm lấy thân thể mềm mại của nữ nhân tuyệt sắc kia, mông không khỏi động đậy, hạ thể ở trong động thịt đối phương bắt đầu hung hăng vụt đưa đi, đầu rùa xuyên qua thịt tươi như hoa tâm, thẳng đến chỗ sâu trong bụng nàng, mãi cho đến tận cùng trong đó không thể khô được nữa, thịt lớn côn rốt cuộc cũng xen kẽ cùng huyệt thịt của thiếu phụ, dính chặt vào nhau!

"A... Vân nhi, ngươi thật lợi hại... A a a... Đúng là như vậy a... A a a... Nhanh cho sư nương chỉ ngứa ngáy... A a a... Nhi nhi ngoan của ta... thịt thịt của ta... A a a a..." Thủy Hồng Dao không ngờ thực lực của Vi

Vân tăng lên nhanh như vậy, chẳng những tu vi đã bước vào cảnh giới kim đan, ngay cả công phu trên giường cũng biến lợi hại hơn rồi... A... A a..." Thủy Hồng Dao không nghĩ tới thực lực của Vi Vân tăng lên nhanh như vậy, chẳng những tu vi đã bước vào cảnh giới Kim Đan, mà ngay cả trên giường cũng trở nên lợi hại hơn rồi., Nàng toàn lực thi triển Súc Âm Công và Thải bổ thuật, cũng chỉ có thể đánh ngang tay với hắn, nhưng chính loại kích thích tận tình chơi đùa này, mới có thể thỏa mãn tâm linh cùng thân thể nàng trống rỗng, đây chính là tư vị nàng tha thiết ước mơ.

"Bộp bộp bộp..."

"Phụt phụt, phụt phụt..."

Tiếng thân thể va chạm ma sát vang lên, hai người ở trong vách ngăn không chịu nổi triền miên, đều làm việc dục tiên dục tử, thanh âm dâm dục cùng khí tức đều bị chướng hoa đào hấp thu, căn bản không truyền ra được.

Thông qua giao hợp, pháp lực của Thủy Hồng Dao cũng đang không ngừng khôi phục. Nàng ở chỗ này hơn một tháng, cũng tiêu hao không sai biệt lắm, tiềm ẩn hồi lâu, rốt cục chờ được tiếp tế. Thông qua song tu kết hợp, Thủy Hồng Dao có thể đem hai người vận động chuyển hết thành âm dương nhị khí, chuyển hóa thành pháp lực, bị nàng hấp thu, do đó chẳng khác nào phá thổ thành chỉ có không vào được tử cục.

Vi Vân nắm một đôi chân tuyệt sắc của thiếu phụ như ngọc, miệng ngậm bộ ngực tuyết non của nàng không ngừng mút, hạ thể điên cuồng rút ra, khoái cảm không ngừng tăng lên. hưởng thụ từ toàn bộ phương vị bậc này thật sự khó nói nên lời. Thông qua phương pháp song tu, hắn cũng cảm thấy pháp lực của mình đang không ngừng gia tăng, mơ hồ có dấu hiệu bước vào Kim Đan trung kỳ, nhất thời trong lòng mừng rỡ.

Hắn không thể tưởng tượng được chính mình lại có thể khống chế thiếu phụ trước người. Lần này thì tốt rồi, chỉ cần không chọc giận

nàng, không phải động thủ chiến đấu, Vi Vân cũng không sợ Thủy Hồng Dao rồi.

"Sư nương, sảng khoái không..." Vi Vân liếm đôi má trắng nõn trước ngực tuyệt sắc thiếu phụ, vừa gắng sức hoạt động thân thể, đắc ý nhìn nàng.

Thủy Hồng Dao ôm cổ hắn, cười dài nói: "Ồ... Vân Nhi, con ngoan của ta, con để cho sư nương... ừm... rất thoải mái... A... Thật không chịu nổi... Thời gian không nhiều nữa... Mau giết ta... giết chết ta... A a a..."

Tính toán thời gian, một canh giờ chẳng mấy chốc sẽ đến, hai người khoái cảm như nước thủy triều, liều mạng khô, rốt cuộc sau một lần cường lực cắm vào ngực Thủy Hồng Dao, hai người đồng thời cao trào, Thủy Hồng Dao phun ra từng luồng lớn sóng nước nóng bỏng, tưới lên khiếu huyệt Vi Vân, Vi Vân cũng bắn ra từng luồng từng luồng tinh huyết, những bọt nước và tinh huyết này đều hóa thành từng luồng nguyên khí tiến vào thân thể hai người.

Thủy Hồng Dao từ trên người Vi Vân nhảy xuống, hai người tính khí chia lìa, cả hai đều ướt át, mùi vị dâm dục, tràng diện náo loạn.

Thủy Hồng Dao vỗ ngực Vi Vân một cái, một dòng nước ấm dũng mãnh chảy vào, làn da trước ngực hắn có thêm một cánh hoa đào màu hồng, Thủy Hồng Dao nói: "Sau khi tách ra, ngươi không nên chạy loạn, ta tự có biện pháp tìm được ngươi."

Vừa dứt lời, hai người đều cảm thấy cảnh tượng trước mắt biến ảo, thân hình không bị khống chế dời khỏi chỗ cũ.

20

Chương 1 Pháp bảo hiện thế.

Lần này, Vi Vân bị truyền tống vào trong cung điện, xung quanh là một mảnh màu vàng son lộng lẫy, dày nặng mà đồ sộ, rất có vẻ xa hoa. Hắn đi vòng quanh vùng phụ cận, phát hiện không có một bóng người, lúc này mới an tâm ngồi trên một cái giường rồng, miệng ngâm nga hát, chờ Thủy Hồng Dao tới tìm mình.

Không đến một nén nhang, chỉ thấy một đoàn ánh sáng màu hồng phấn nhanh chóng vọt vào, hóa thành một nữ nhân tuyệt sắc dáng người uyển chuyển.

"Sư nương." Vi Vân mừng rỡ, đứng dậy ôm lấy nữ nhân.

"Cháu ngoan của ta, quý trọng thời gian." Thủy Hồng Dao không nói hai lời, trực tiếp đẩy Vi Vân ngã xuống giường Hoàng Kim Long, hai chân khép hờ, ngồi lên đùi hắn, xốc quần lên, dùng bộ râu ria xồm xoàm, thịt lớn rơi vào trong lỗ thịt, khe hở rất kín.

"A..." Trên người hai người đồng thời dâng lên một cảm giác sảng khoái thông suốt, bắt đầu thoả thích triền miên.

Thủy Hồng Dao tung cặp mông vểnh lên, vuốt ve ngụy rộng lớn của Vi Vân, trước ngực là một đôi ngực to tròn trắng như tuyết đang xóc nảy, nhảy lên không ngừng. Vi Vân vội vàng đưa tay ra bắt lấy, lòng bàn tay nắm lấy sữa tuyết, vuốt qua xoa lại, cảm giác mềm mại truyền khắp toàn thân. Hắn thở hổn hển, ngẩng phắt đầu há to miệng, nhổ một cục sữa vào trong mồm, hút từng ngụm từng ngụm lớn.

"Ồ... Vân Nhi... ngoan của ta... A... A... Thực sự kích thích... sữa của sư nương ngon không... A a... Dùng sức lực chút đi..." Thủy Hồng Dao mị nhãn nén sóng, ngửa đầu kêu la, tóc bay lượn, sóng nhẹ vô

cùng, thân thể mềm mại không xương từ trên xuống dưới, không cầm được rể, mỗi một cái đều đụng vào nơi sâu nhất của hang động.

Thủy Hồng Dao vươn một đôi tay trắng nõn ngọc về phía Vi Vân, Vi Vân lập tức đưa tay đón lấy, mười ngón tay đan vào nhau, nắm thật chặt đối phương, hai người đều cảm thấy một trận cảm giác ấm áp kích thích, không hẹn mà cùng nhìn nhau, ánh mắt đều mỉm cười, tràn ngập lòng thương nhìn đối phương.

Thủy Hồng Dao cười nói: "Đứa nhỏ ngoan của ta, ngươi giỏi thật... So với giáo chủ của chúng ta còn muốn được bổng... Mẹ thật sự là quá yêu cái rắm lớn của ngươi rồi..."

Vi Vân nghe nàng nhắc tới giáo chủ Anh Hoa giáo, tâm tình có chút cổ quái, một bên đối mặt với vị giáo chủ này có oán niệm, bởi vì hắn từng cưỡi nữ nhân tuyệt sắc trước mắt này, một bên lại có chút sợ hãi và lo lắng., Dù sao đối phương cũng là người đứng đầu một giáo hùng bá một phương, vạn nhất đối phương biết được mình là ái thiếp của hắn mà vẫn không chết đi chính mình? Mình là tuyệt đối không có khả năng ngăn cản được, trừ phi vĩnh viễn trốn ở Dược Vương Tông không ra. Chỉ là hoàn cảnh trước mắt, lo lắng cũng vô dụng, hết thảy chờ sau khi ra ngoài rồi hãy tính tiếp. Lại nói Hồng Dao chắc sẽ không để lộ chuyện này ra ngoài.

"A... A a a... A a a a..." Thân thể mềm mại của Thủy Hồng Dao không ngừng run rẩy, một luồng sóng lớn từ sâu trong cơ thể nàng tuôn ra, cả người xụi lơ ngã sấp xuống người Vi Vân thở hồng hộc, mồ hôi chảy đầm đìa.

Vi Vân ôm nữ nhân tuyệt sắc trên người, đại nhục côn trong cơ thể nàng nhẹ nhàng chuyển động, đây là một chiêu trong Âm Dương Song Tu Công, cho dù không tặng, cũng có thể mang đến cho nữ tử cảm giác khoái cảm mãnh liệt. Hắn nhìn đôi môi hồng ngọc của Thủy Hồng Dao, không khỏi hôn lên, lại đem đầu lưỡi đưa vào miệng, miệng trơn bóng, một mảnh ôn nhuận, cảm giác dễ chịu kinh người.

Hai người trao đổi một hồi, sau đó nhẹ nhàng tách ra, kéo ra một dòng nước dãi trong suốt.

Thủy Hồng Dao nhéo mặt hắn, cười nói: "Ngoan nhi của ta, gia nhập Anh Hoa giáo chúng ta đi, sau này đi theo sư nương, sư nương sẽ bảo kê cho ngươi, ngươi còn có thể không tiêu tiền tùy ý đùa bỡn nữ tử của Anh Hoa giáo ta."

Vi Vân thầm nghĩ, chuyện này tuyệt đối không thể, so sánh ra hắn càng thêm nghiêng về Dược Vương Tông, dù sao Dược Vương Tông cũng là một trong bảy tông chính đạo, danh môn chính phái, Anh Hoa Giáo mới quật khởi không quá trăm năm., Hơn nữa vừa chính vừa tà, thanh danh không được tốt, lúc hành tẩu thiên hạ cũng không thể bằng đệ tử Dược Vương tông được người tôn trọng. Về phần đùa bỡn nữ tử Anh Hoa giáo, không gia nhập cũng được, chẳng qua là tiêu chút tiền mà thôi, hơn nữa, hắn đối với nữ tử của Anh Hoa giáo hắn không đặc biệt để tâm., Mặc dù cũng có nữ tử dung nhan không tầm thường, nhưng dù sao cũng là hạng người tận phu, làm sao so được với đám người Bạch Hỗn trưởng lão, Diệp Trầm Ngư sư tỷ... Thủy Hồng Dao thân là ái thiếp của giáo chủ Anh Hoa giáo, không đến nỗi người người ta có thể làm chồng, nhưng cũng có thích dâm đãng nam nhân, sau khi hút sạch nguyên dương, Vi Vân có chút kháng cự, không muốn cùng người khác chia sẻ với nữ nhân của mình.

Vi Vân vuốt ve cặp mông trắng nõn của Thủy Hồng Dao, nói: "Đa tạ sư nương đã quá yêu mến, đổi lại gia nhập tông môn thì thôi đi, ta sợ bị giáo chủ các ngươi giết chết."

Thủy Hồng Dao nở nụ cười: "Vân Nhi, ta biết tâm ý của muội, nhưng mà hiện tại muội đã trèo lên ngọn núi lớn của Dược Vương Tông này, cũng có chút tiền đồ. Ngày nào đó muội tu thành Nguyên Anh, trở thành đệ tử chân truyền, lại càng có khả năng nhòm ngó vị trí tông chủ của Dược Vương tông. Tuy nhiên, đường đi còn rất dài."

Từ người bình thường đến Trúc Cơ là một ngưỡng cửa, căn cứ vào công pháp cá nhân khác nhau, thời gian cần có cũng khác biệt, nhưng bình thường cần khoảng ba năm mới có thể nhập môn.

Mà từ Trúc Cơ đến Kim Đan, bình thường tu luyện cần thời gian mười năm. Từ Kim Đan đến Nguyên Anh cần một trăm năm thời gian, từ Nguyên Anh đến Pháp Tướng phải có một ngàn năm thời gian. Từ Pháp Tướng đến độ kiếp cần một vạn năm, từ độ kiếp đến thành tiên, cần khổ tu mười vạn năm.

Tới lúc ấy thì tuổi thọ sớm đã khô cạn rồi, làm sao còn có thể thành Tiên chứ.

Nhưng đây chỉ là tình huống bình thường, còn có tình huống không bình thường. Thể chất, ngộ tính, công pháp, cơ duyên mỗi người đều khác nhau, cho nên tiến độ sẽ có chút dao động. Đại đa số mọi người đều dừng bước tại cảnh giới Kim Đan, có một số ít người có thể tiến vào cảnh giới Nguyên Anh trong vòng mấy chục năm thậm chí là Nguyên Anh. Mà những thứ này chính là thể chất nổi bật của tu chân giới, không có người nào là hạng đơn giản cả.

Tỷ như Diệp Trầm Ngư, người mang "Thông linh ngọc thể", từ Trúc Cơ đến Nguyên Anh đỉnh phong, chỉ mất chưa tới mười năm.

Vi Vân nhẹ nhàng ấn vào bờ mông trắng nõn của Thủy Hồng Dao, để cho thân côn của mình có được cảm giác sảng khoái, đồng thời hỏi: "Sư nương, Phong Hồ Thổ thành này rốt cuộc là di tích gì?"

Thủy Hồng Dao nói: "Đây là một quốc gia yêu quái do thượng cổ Linh Hồ nhất tộc thành lập, cứ mỗi sáu trăm năm một lần đấu chuyển tinh di, trận pháp Thổ thành chịu ảnh hưởng của lực lượng tinh thần, sẽ xuất hiện khoảng cách vận chuyển, liền có thể mượn cơ hội này tiến vào., Tìm kiếm bảo vật này, hơn nữa chỉ có người dưới cảnh giới Nguyên Anh mới có thể ra vào. Trước kia có vài lần không thể lấy hết đồ đạc của Thổ thành cho nên Thổ thành vẫn tiếp tục sinh trưởng ra rất nhiều kỳ hoa dị thảo. Chẳng qua lúc này đây, ta đến rồi..."

Nói đến đây, Thủy Hồng Dao khẽ cười lạnh: "Ta Linh Hồ nhất tộc ở thời Thượng Cổ đã từng xưng bá một phương, về sau bị Nhân tộc tiêu diệt, nhân tài điêu linh, bây giờ Thủy Hồng Dao ta xuất thế, thổ thành chính là nơi ta phát gia chi địa, đợi ta lấy đi Tiên khí nơi đây, di tích này cũng sẽ biến mất, ta tái hiện lại huy hoàng Hồ tộc."

Sau khi một kiện pháp khí viên mãn có được bảy mươi hai địa sát cấm chế, liền có cơ hội đem những cấm chế này dung hợp thành một đạo thiên cương cấm chế, khi đó pháp khí liền xưng là pháp bảo, có được linh tính. Bất quá thời điểm thượng cổ, pháp bảo được xưng là "Tiên khí", linh bảo được gọi là "Thần khí", bất quá là xưng pháp bất đồng.

Vi Vân thầm nghĩ trong lòng: "Bây giờ ngươi chỉ là tiểu thiếp của người ta, làm thế nào lại tái hiện huy hoàng."

Thủy Hồng Dao bỗng nhiên nghiêng đầu trầm tư, nhíu mày, thần sắc chuyên chú, rất là đẹp mắt.

Vi Vân ôm lấy thân thể mềm mại trắng như tuyết của nàng, hoạt động cái mông, thân côn thịt to nhẹ nhàng đưa đến trong động, tuyệt sắc thiếu phụ bị kích thích, lập tức tiếng kêu "Ừ ừ ừ" khe khẽ "A a" vang lên, nàng vỗ nhẹ vào tay Vi Vân, hờn dỗi nói: "Vân Nhi, không được lộn xộn, sư nương đang suy nghĩ chuyện gì đó."

Vi Vân vội dừng quay đi.

Thủy Hồng Dao híp đôi mắt quyến rũ, nói nhỏ: "Trước lấy tiên khí, sau diệt giáo chủ, lấy Anh Hoa Giáo làm gốc, quét sạch một phương, chiếm cứ một châu, tranh hùng với thất giáo tam giáo..."

Vi Vân nghe vậy sửng sốt, còn tưởng rằng nàng đang nói mớ.

Đột nhiên, chấn động truyền đến, Thủy Hồng Dao bừng tỉnh, nàng vội vã nhảy lên, một bộ y phục trùm lên người, Vi Vân cũng vội vã kéo y phục lên. Một khắc sau, hai người đều bị lực lượng trận pháp của Thổ thành truyền tống đi.

Trong mấy canh giờ tiếp theo, mỗi lần Vi Vân vừa đứng vững không lâu, Thủy Hồng Dao có thể nhanh chóng tìm đến, sau đó lập tức triển khai chiến đấu nhục thân một phen. Pháp lực Thủy Hồng Dao đang không ngừng khôi phục, tu vi của Vi Vân cũng đang tăng trưởng, có đôi khi Vi Vân gặp phải nguy hiểm, chỉ kiên trì một lát, Thủy Hồng Dao đã chạy đến cứu nàng. Thỉnh thoảng Thủy Hồng Dao bị người ta cuốn lấy, Vi Vân núp trong bóng tối không ra, mãi đến khi nàng thoát thân, mới tiến lên hội hợp với nàng.

Thủy Hồng Dao có Vi Vân song tu bổ cho, cũng không sợ hao tổn pháp lực nữa, có thể đại triển thân thủ, hơn nữa lúc cùng Vi Vân giao thủ với địch nhân, còn có thể không ngừng được bổ sung pháp lực, thậm chí có thể tạm thời chuyển dời pháp lực trên người nàng, chờ cho hai người hợp lực, có thể đơn đả độc đấu với bất kỳ cao thủ nào ở trong Thổ Thành, dù là gặp được người chuyên tu đạo sát phạt như Bạch Vô Ưu cũng có thể thành thạo điêu luyện.

Mấy canh giờ sau, lại có trận pháp chấn động, chấn động lần này so với bất kỳ lần nào khác đều kịch liệt hơn, toàn bộ thổ thành đều rung chuyển.

Thủy Hồng Dao đang cùng Vi Vân nằm trong chướng ngại khắc chết giằng co trong khói hoa đào để bấm ngón tay tính toán, sắc mặt khẽ biến, nói: "Đã đến giờ rồi, Vân nhi, sau đó làm việc theo kế hoạch, không thể chậm trễ!"

"Được rồi, sư nương!" Vi Vân hiểu được ý của nàng, mấy canh giờ qua nàng đã sớm trao đổi qua, lúc biết được rất nhiều bí mật, nàng cũng đáp ứng giúp nàng đoạt lấy pháp bảo Thổ Thành.

Thủy Hồng Dao bay lên không trung, một đôi chân đẹp như tuyết quấn quanh eo Vi Vân, hai người bị một cánh hoa đào màu hồng nhạt bao phủ ở trong đó, người ngoài không nhìn thấy bọn họ đang làm gì.

Còn Vi Vân thì dùng hai tay ôm lấy thân thể mềm mại của Thủy Hồng Dao, một cây côn bằng thịt thô to được ngâm trong cái lỗ ẩm ướt của

nàng, không ngừng dùng sức quất ra sức, từ đó rút ra từng luồng nguyên khí và pháp lực từ đó bổ sung vào trong cơ thể Thủy Hồng Dao., Bản thân Vi Vân lại có khoái cảm vô cùng kích thích, Thủy Hồng Dao này hắn có thể buông lỏng thể xác và tinh thần, toàn lực thao tác, căn bản không sợ chọc thủng cơ thể nàng, loại cảm giác sảng khoái cực hạn này chính là cảnh giới tiêu hồn mà Vi Vân hằng mơ ước.

"Oành!"

Một tiếng ầm ầm bạo phá, từ trong lòng đất truyền đến, trên quảng trường phía trước cung điện, mặt đất bỗng nhiên vỡ ra, một đạo thanh quang từ trong lòng đất lao ra, dừng lại giữa không trung, xoay tròn, hóa thành một thanh đồng cự đỉnh.

"Đông!"

Trên đỉnh lớn đồng thau phát ra một tiếng vang thật lớn, truyền khắp bát phương, từng đạo rung động vô hình khuếch tán ra chung quanh.

Cùng lúc đó, bốn phương tám hướng thành đất đều dâng lên từng đạo quang hoa, hóa thành từng thân ảnh tuyệt thế cao thủ, nhanh chóng vọt tới bên này. Chính ma lục công tử, tám đại đệ tử chân truyền của Dược Vương Tông, cùng nhau đánh tới cự đỉnh đồng, từng người một ánh mắt ngoan lệ, giống như điên cuồng. Giờ phút này, trong mắt bọn họ chỉ có bảo vật trước mắt, còn lại đều không đủ đạo!

"Keng!"

Một kích toàn lực của mọi người đồng thời đánh lên thanh đồng cự đỉnh. Pháp khí cự đỉnh này nhất thời chấn động, bỗng nhiên bạo liệt ra, mảnh vỡ bay tán loạn ra xung quanh, khắp nơi đều là hư không.

Cùng lúc đó, thanh đồng cự đỉnh bên trong bay ra mười mấy đạo quang hoa, màu sắc khác nhau, đều hướng chung quanh bay đi.

Mọi người nhìn qua, lúc này cưỡng ép ngừng thế bị phản chấn bay ngược ra ngoài, đưa tay nắm lấy những quang hoa bay ra kia, bọn hắn biết những này đều là đỉnh cấp pháp khí, mỗi một kiện đều là trân phẩm.

Nhưng vào thời khắc này, một đoàn viên cầu màu hồng từ trong cung điện nhanh chóng lao ra, đoàn viên cầu này không nhìn những quang hoa màu sắc khác nhau kia nữa, trực tiếp đánh về phía thanh đồng cự đỉnh vị trí ban đầu.

Mọi người tập trung nhìn vào, phát hiện nơi đó có một đoàn ánh sáng bảy màu, đang tản mát ra một cỗ khí tức kinh người, dồi dào linh lực khuếch tán ra chung quanh!

"Pháp bảo!"

Mọi người lúc này mới kịp phản ứng, lập tức liều lĩnh, điên cuồng phóng tới hào quang bảy màu kia!

Nhưng đã không kịp, quang hoa màu hồng đã phát sau đó đến trước, vượt lên trước mang đoàn hào quang bảy màu kia vào!

"Yêu nghiệt Anh Hoa giáo, buông đồ xuống!" Đệ tử chân truyền của Dược Vương tông trợn trừng mắt, lớn tiếng kêu lên.

Trong đó có sáu thân ảnh tốc độ nhanh nhất, là người đầu tiên đánh về phía quang hoa hồng nhạt, đúng là kẻ có thực lực mạnh nhất chính ma Lục công tử.

Bạch Vô Ưu còn chưa tới, kiếm quyết trong tay đã động, từng đám kiếm ti vô hình du động trên không trung, chui vào chùm sáng màu hồng.

Phong Tuấn Kiệt cũng không kém bao nhiêu, tay biến thành chưởng đao, chém xuống giữa trời, liền có từng đạo đao ảnh như sóng biển trước ngã về phía sau, tuôn tới chùm sáng màu hồng.

Những người còn lại cũng nhao nhao tấn công!

"Vèo!"

Vòng hoa đào từ trong chùm sáng màu hồng bay ra, tuôn ra một luồng hồng quang chói mắt, vẫn phát huy ra sức mạnh lớn nhất của nó, bao phủ toàn bộ quầng sáng vào bên trong, ngăn cản thế công của mọi người!

Công kích của mọi người đồng loạt rơi vào trên chướng hoa đào, một tiếng ầm vang rung mạnh, đỉnh cấp pháp khí đào hoa chướng trực tiếp nổ tung, bị mọi người một chiêu phá hủy.

Nhưng điều này lại làm cho người bên trong quang đoàn hồng sắc có thời gian chiến thắng.

Lúc này Thủy Hồng Dao đang tranh thủ từng chút thời gian, nàng từ trong cự đỉnh đồng thau xuất hiện, mọi người hiện thân cướp đoạt pháp khí, lại đến mọi người vây công... đem tất cả điều này tính toán đi vào!

Trong nháy mắt đoạt được pháp bảo, Thủy Hồng Dao không nói hai lời, trực tiếp phun ra một cỗ tinh huyết, tinh huyết rơi vào hào quang bảy màu liền bị hấp thu, đoàn quang hoa hóa thành một chiếc quạt xếp đủ mọi màu sắc, lưu quang tràn đầy màu sắc rơi vào lòng bàn tay của Thủy Hồng Dao.

Cũng vào thời khắc này, thế công của mọi người đồng loạt vọt tới, phá hủy hoa đào của Thủy Hồng Dao!

Lực lượng cường đại của mọi người vây công mang theo dư ba pháp lực, chấn tụ thần thông hoa đào của Thủy Hồng Dao thành một chùm sáng hồng nhạt rung động một hồi, "Vèo" một tiếng, xoay tròn tại chỗ.

Lúc này, mọi người đã đánh tới gần chùm sáng hoa đào!

Nhưng vào thời khắc này, một đạo ánh sáng bảy màu chói mắt từ trong chùm sáng nhanh chóng bay lên, như khổng tước xòe đuôi, sáng lạn mỹ lệ, tuôn ra một trận ánh sáng hình quạt chói mắt, sau đó hướng phía mọi người ngã xuống, hào quang hình quạt thật lớn lấy chùm sáng đào làm trung tâm, hiện lên hình quạt khuếch tán ra phía trước, một cỗ lực lượng vô cùng mạnh mẽ mãnh liệt cuốn tới, quét về phía mọi người!

"Bành! Bành! Bành!"

Liên tiếp âm thanh chấn động kịch liệt truyền ra, tám đại đệ tử chân truyền Chính Ma Lục công tử cùng Dược Vương tông, tổng cộng mười bốn người, đồng thời bị đạo hào quang hình quạt này ẩn chứa lực lượng đánh trúng, tất cả đều bị đánh bay ra.

Lực lượng pháp bảo cường hãn chí điểm!

Mọi người nhao nhao ổn định thân hình, dừng lại giữa không trung, nhanh chóng vận chuyển Huyền Công giữ nhà, khôi phục pháp lực vận chuyển. Một kích vừa rồi bởi vì lực lượng phân tán nên không đánh bọn họ bị thương, nhưng đồng thời đánh cho toàn thân bọn họ tê rần, một thân Pháp lực cơ hồ đình chỉ vận chuyển.

Mọi người kinh hãi vô cùng, mọi người nhìn nhau, đều không thể tin đây là lực lượng do pháp bảo kia thể hiện ra, tưởng rằng lợi hại chí mạng.

Nhưng cũng chính bởi vậy, càng làm cho ý niệm giết người đoạt bảo của bọn họ thêm kiên định. Nếu để cho yêu nữ này bỏ chạy, sau này chỉ sợ không còn cơ hội nữa!

Vừa nghĩ đến đây, đám người lại thi triển thần thông, đánh về phía Thủy Hồng Dao.

Lúc này trong hào quang Đào Hoa, Thủy Hồng Dao cũng cảm thấy sốt ruột. Tiên khí này tên là "Thất Hoa Phiến", nàng biết rất rõ cách dùng công năng, hiển nhiên uy lực cực lớn, nhưng mỗi lần thúc giục

toàn lực đều tiêu hao pháp lực cực kỳ lớn. Với tu vi của nàng căn bản không thể thúc giục được mấy lần, vừa rồi một kích đã tiêu hao đại bộ phận pháp lực trên người nàng, muốn thúc giục lần thứ hai đã là không thể.

"Ngoan nghe lời của ta! Dùng sức!"

"Sư nương, ta đang liều mạng..."

Lúc này tất nhiên là Vi Vân dốc hết toàn lực, thúc dục Âm Dương Song Tu Công đến cực hạn, đại nhục côn điên cuồng rút ra từ trong động thịt của tuyệt mỹ thiếu phụ, tốc độ khô cạn cực nhanh, cơ hồ không thấy rõ thân côn ra vào, mỗi một kích đều đánh vào sâu trong phần mộ của Thủy Hồng Dao, làm cho lỗ chân lông toàn thân nàng giãn ra, gần như muốn lên tiên, hai khí cuồn cuộn không ngừng chuyển hóa thành pháp lực bàng bạc, rót vào trong cơ thể Thủy Hồng Dao.

Mắt thấy đám người một lần nữa đánh tới, Thủy Hồng Dao phát ra một tiếng kêu to, chỉ thấy ba cái đuôi lông xù màu lửa đỏ từ sau lưng nàng bắn ra, dài đến vài trượng. Ngay sau đó, cái đầu Côn Bằng cũng từ trong quang đoàn hoa đào ló ra, khuôn mặt tuyệt sắc bỗng nhiên hóa thành một cái đầu hồ ly màu lửa đỏ, lông xù, một đôi mắt hồ ly hiện ra tinh quang hỏa hồng, một đôi tai dựng thẳng lên, hé miệng, liền có răng nanh sắc bén lộ ra.

"Yêu nghiệt, mau nhận lấy cái chết!"

Bạch Vô Ưu nắm kiếm quyết, kéo ra những sợi tơ kiếm vô hình, chằng chịt quấn quanh Thủy Hồng Dao!

Thủy Hồng Dao hú lên quái dị, hào quang nhanh chóng chớp động, chỉ trong chớp mắt đã hạ xuống sau lưng một đệ tử chân truyền của Dược Vương tông, một tay gảy nhẹ, đẩy đệ tử kia về phía tia kiếm của Bạch Vô Ưu.

Bạch Vô Ưu sợ ngộ thương đồng môn, vội vàng điều khiển phương vị dịch chuyển tơ kiếm.

"Hồ ly lẳng lơ, hôm nay ngươi chạy không thoát đâu!" Phong Tuấn Kiệt đánh ra hàng loạt sóng đao.

"Vô lượng quang, Vô Lượng Phật... Không bằng thí chủ theo tiểu tăng trở về giường sưởi ấm đi..." Phật công tử nghiêm sắc mặt chính trực trêu chọc một tiếng, đơn chưởng đánh về phía Thủy Hồng Dao, trong tay xuất hiện một vòng phù văn màu lam, mười tám phù văn màu lam chung quanh, chính giữa có một chữ "Vạn", hiện ra kim quang, không ngừng mở rộng.

Đây là thần thông chí cao của Tiểu Mật Tông "Mười tám Luân Vương Chú".

Yêu công tử tà dị tông vung cự quyền, đánh ra liên tiếp quyền ảnh.

Ma công tử của Thiên Ma giáo duỗi một tay ra, cánh tay tăng vọt, trở nên cực kỳ dài, mang theo sức mạnh kỳ lạ.

Huyết công tử của Huyết Thần giáo vỗ cánh, hai mắt hiện ra hào quang màu máu, điên cuồng đánh về phía Thủy Hồng Dao.

Đệ tử chân truyền của Dược Vương tông cũng nhao nhao ra tay...

21

Chút sai lầm này của Chương Chương Nhất.

Vị trí phía trên cung điện ở thành thổ, hơn mười cao thủ Nguyên Anh đỉnh phong bay tới bay lui, tiến hành lực lượng và giác sát trí tuệ. Từng đạo quang hoa ngẫu nhiên va chạm vào nhau tạo ra một trận hoa lửa. Một quang đoàn do cánh hoa đào tạo thành bay tới bay lui xoay tròn giữa mọi người, chợt hạ xuống, chỉ loé lên không công.

Bên trong quả cầu ánh sáng, Vi Vân đang ôm thân thể mềm mại của Thủy Hồng Dao, hắn vẫn đang toàn lực rút ra, chiếc đũa lớn với tần suất cực hạn không ngừng đánh vào chỗ sâu nhất trong hang thịt của tuyệt mỹ thiếu phụ, từng luồng khoái cảm truyền khắp toàn thân hai người, mỗi một lỗ chân lông, theo từng luồng thủy hồng dao trào ra, Vi Vân cũng thỉnh thoảng bắn ra một luồng tinh huyết, hóa thành nguyên khí cuồn cuộn nhập vào trong cơ thể Thủy Hồng Dao.

"Cháu ngoan của ta, thời gian sắp đến rồi, chỉ cần kiên trì thêm một lát nữa là được rồi..."

"A..." Vi Vân lần nữa bắn ra một luồng huỳnh quang, sau đó nổi điên tiếp tục rút ra đưa. Hắn không biết Thủy Hồng Dao nói thời gian sắp đến là có ý gì, bất quá hắn đích xác đang trên ngựa không dừng vó liều mạng thao tác là được, thậm chí cũng có chút lực bất tòng tâm.

Điều này đương nhiên là vì hắn đem nguyên khí song tu hai người kia biến thành đều truyền vào trong cơ thể Thủy Hồng Dao, chính hắn căn bản không có đi hấp thu, bởi vậy có ra không tiến, không cách nào càng đánh càng hăng. Dù sao, trước mắt thoát hiểm mới là đệ nhất.

Vào thời khắc này, Vi Vân bỗng nhiên cảm thấy đầu, ngực, bụng, mông, mông, quạt, hai tay, hai chân của mình, tổng cộng có chín chỗ, đồng thời dâng lên một dòng nước ấm, chảy khắp toàn thân hắn, bổ sung nguyên dương tinh khí đã tiêu hao gần như không còn.

Sự biến hóa này vừa ra, Vi Vân lần nữa trở nên mãnh liệt, lượng lớn pháp lực rót vào trong cơ thể Thủy Hồng Dao.

Thủy Hồng Dao đỡ trái hở phải được đại bổ, lúc này lại lần nữa thúc giục "Thất Hoa Phiến" trong tay, một cỗ lực lượng hình quạt khuếch tán ra chung quanh, nhất thời dùng lực lượng tuyệt đối bức lui đám người.

Thủy Hồng Dao liếc mắt nhìn phía trên thành đất, vòng bảo hộ trong suốt kia đang rạn nứt từng tấc một. Nàng cười lớn một tiếng, điều khiển thần thông Đào Hoa, cánh hoa rơi ra một ít mảnh nhỏ lộ ra đầu Vi Vân bên trong. Nàng một tay nắm lấy đầu Vi Vân, hướng về phía mọi người, cười nói: "Đây là đệ tử Dược Vương Tông các ngươi, nếu các ngươi không muốn hắn chết thì đứng xa ta ra một chút!"

"Ta... A... Ta... Các vị sư tỷ sư huynh... Các ngươi không cần lo cho ta... Hy sinh một mình ta không có gì to tát..." Vi Vân nhìn về đám đệ tử chân truyền của Dược Vương Tông, vẻ mặt thống khổ nói.

Mà trong hào quang của hoa đào, hắn đang liều mạng nhún bên dưới, ra ra ra vào vào trong lỗ tiêu hồn của thiếu phụ trước mặt... Sao lại nói một chữ thoải mái thế này.

Những người còn lại lại không cảm thấy gì cả, nhất là Chính Ma Lục công tử, căn bản là không để ý tới Vi Vân, những đệ tử chân truyền còn lại của Dược Vương Tông cũng chỉ nhíu mày, không có mấy khẩn trương cùng lo lắng, chỉ có một người sắc mặt trắng bệch, trái tim cũng thắt chặt lại.

Đó chính là Diệp Trầm Ngư.

"Sinh tử của đệ tử Dược Vương tông có quan hệ gì tới ta!" Yêu công tử gầm lên một tiếng hổ gầm, đánh về phía Thủy Hồng Dao.

Ma công tử, Huyết công tử, Phong công tử, Phật công tử thậm chí là Bạch công tử, đều không chịu thối lui, dồn dập tấn công.

Mấy tên đệ tử Dược Vương tông thì do dự không dám tiến lên, mười tên đệ tử nội môn tới lần này, ngoại trừ Vi Vân ra thì tất cả đều chết ở chỗ này, nếu như ngay cả cái tên trước mắt này cũng không giữ được... Cũng không phải là sợ sư môn trách phạt, chẳng qua là cảm thấy trên mặt không chịu được.

Mắt thấy Thủy Hồng Dao tràn đầy nguy cơ, Diệp Trầm Ngư vội vàng hạ quyết định, hắn lập tức nhảy tới, thúc giục pháp khí đỉnh cấp Ngọc Thanh Bảo Bình thi triển thần thông Dược Vương Tông, ngăn cản tam công tử Ma đạo., Tuy rằng thế công của nàng không cao, nhưng năng lực phòng hộ lại là đứng đầu mọi người. Trong lúc nhất thời, ma đạo tam công tử bị nàng cuốn lấy, giằng co kịch liệt. Hai người Thanh Linh và Thanh La vốn là tỷ muội có quan hệ cực tốt với Diệp Trầm Ngư, Diệp Trầm Ngư bị vây đánh, vội vàng tấn công giải vây giúp nàng.

Đệ tử Dược Vương tông không thể ngồi nhìn, cũng nhao nhao xông tới vây quanh Tam công tử Ma Đạo, ba người thấy tình thế không ổn, vội vàng bỏ chạy.

Bạch Vô Ưu đang cướp công Thủy Hồng Dao cau mày nói: "Diệp sư muội, đại cục làm trọng, sao không đoạt được pháp bảo trước rồi xử lý ba người kia!"

Diệp Trầm Ngư nói: "Sư huynh, sư đệ Dược Vương tông của ta còn ở trong tay đối phương, làm sao chúng ta có thể không màng tính mạng đồng môn mà ra tay hạ sát thủ!"

"Sư muội, trước khi xuống núi Tô Mộc trưởng lão đã dặn dò rồi, lấy đại cục làm trọng, thời khắc mấu chốt, hy sinh cũng là tất yếu..."

Chỉ là bất luận Bạch Vô Ưu khuyên can thế nào, Diệp Trầm Ngư cũng không nghe, thậm chí còn thỉnh thoảng ngăn cản sát chiêu của Phong công tử và Phật công tử, cứu Thủy Hồng Dao trong lúc nguy nan.

Một trận đại chiến cấp nguyên anh đại, phá hủy toàn bộ thổ thành cung điện, bụi đất tung bay, cát đá cuồng quyển, đại địa rạn nứt!

Ngay lúc mọi người hỗn chiến, đột nhiên có âm thanh "Răng rắc răng rắc" vang lên, toàn bộ không gian xung quanh truyền đến từng đợt chấn động, không gian trong suốt rõ ràng vỡ ra từng khúc. Ngay sau đó, không gian trong toàn bộ thổ thành đều vỡ tan ra, phát ra một tiếng bạo phá ầm ầm, phong hồ vô cùng dòng nước lập tức tuôn tới, rót vào trong không gian thổ thành lúc trước!

Pháp bảo và pháp khí của Thổ thành đều đã bị lấy đi, không có đồ trấn áp trận pháp, khiến cho trận pháp vận chuyển mấy ngàn năm nơi đây rốt cuộc hỏng mất!

"Các vị, lão nương cáo từ! Khanh khách..."

Thủy Hồng Dao vui mừng quá đỗi, tránh thế công mãnh liệt của Tam công tử chính đạo, hào quang hoa đào tách sóng nước ra, nhanh chóng bay lên trên.

"Đừng chạy!"

Phong Tuấn Kiệt cùng giới sắc đồng thời đuổi theo!

"Ai!" Bạch Vô Ưu thở dài một tiếng, không có đuổi theo, hắn biết không đuổi kịp, thực lực mọi người đều không sai biệt lắm, bây giờ Thủy Hồng Dao lấy được một kiện pháp bảo, càng không có khả năng đuổi theo, nàng muốn chạy trốn, căn bản không lưu lại được.

Hắn nhìn Diệp Trầm Ngư một cái, trong lòng thở dài, cũng trách nàng chỉ thiếu một ý niệm. Vốn vừa rồi mới là thời cơ tốt nhất để bắt Thủy Hồng Dao, nhưng Diệp Trầm Ngư chỉ nhúng tay vào như vậy, chậm trễ một chút là để lại cho đối phương cơ hội, sau này nếu có cơ hội như vậy, không biết là năm nào tháng nào cũng có.

Lúc này Diệp Trầm Ngư từ trong hỗn chiến rút ra, có chút hổ thẹn vuốt vuốt Lưu Hải trước trán, không ai biết vì sao nàng lại làm như

vậy.

"Chư vị, bổn công tử cũng cáo từ!" Yêu công tử thấy tình huống không đúng, vội vàng phi thân rời đi.

Ma công tử và Huyết công tử cũng nhao nhao rút lui.

Bọn họ không dám tiếp tục ở lại nữa, trước mắt Dược Vương tông người đông thế mạnh, nếu còn đánh tiếp bọn họ liền chạy không thoát.

Lúc này hồ nước chảy ngược, vô số vòng xoáy man lực đánh vào mọi người, tràng diện hỗn loạn, tăng thêm thực lực mọi người tương đương nhau, ba người phải đi, đệ tử Dược Vương tông cũng khó có thể ngăn trở.

Trong lúc nhất thời, mọi người dồn dập lao ra khỏi Phong Hồ.

Mặt hồ Phong Hồ vốn xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ, đột nhiên một tiếng ầm vang bạo hưởng, bên trong vòng xoáy bạo khởi hoa nước trăm trượng, từng bóng người từ đó bay ra, lúc ban đầu ba bóng người phi độn lên không trung, một lát cũng không dừng lại, đây là Tam công tử Ma Đạo.

Lại có từng bóng người hạ xuống bên bờ hồ, tổng cộng mười một người, trong đó có hai người là Phong công tử và Phật công tử, còn có chín người là đệ tử chân truyền đứng thứ chín của Dược Vương tông.

Mọi người thấy bộ dạng mình và đối phương chật vật không chịu nổi, có chút không biết nói gì, bất quá chuyến này mặc dù không đoạt được pháp bảo, cuối cùng mỗi người lấy được một kiện đỉnh cấp pháp khí, cũng không uổng phí, về phần có đáng hay không, chỉ xem ý nghĩ của từng người.

Phong Tuấn Kiệt chắp tay nói: "Các vị sư huynh, tiểu đệ xin cáo từ trước! Bạch huynh, Giới Sắc huynh, có cơ hội hãy đến Thái Huyền

Tiên Môn tìm tiểu đệ uống rượu. Diệp sư tỷ, có việc gì cũng phải tìm bổn công tử a! Bổn công tử nhất định sẽ giúp ngươi trút giận!"

Bạch Vô Ưu chắp tay, không nói gì.

Phong Tuấn Kiệt lại nói: "A, Diệp sư tỷ, ở đây ta có một khối ngọc bội, vừa vặn xứng với dung nhan tuyệt thế của ngươi, không bằng tặng cho ngươi đi..."

Diệp Trầm Ngư không buồn nhìn, căn bản mặc kệ hắn.

Phong Tuấn Kiệt cảm thấy nhàm chán, đành phải rời đi.

"Tiểu tăng cũng muốn về sư môn báo cáo lần hành trình Phong Hồ này, như là Diệp sư tỷ giúp yêu nữ thoát hiểm các chuyện, như thế nào cũng không giấu được." Sắc mặt giới thiệu cũng mỉm cười thi lễ với mọi người, cùng Phong Tuấn Kiệt, cũng phi thân rời đi.

Sắc mặt chúng đệ tử Dược Vương tông đều khó coi, yên lặng không nói.

Diệp Trầm Ngư thản nhiên nói: "Nếu sư môn trách tội, tiểu muội cam nguyện chịu phạt, sẽ không liên lụy các vị sư huynh sư tỷ."

Bạch Vô Ưu nói: "Hành trình đến Phong Hồ lần này, là chúng ta chủ quan, không trách được Diệp sư muội. Không nghĩ tới Tam công tử ma đạo lại ác độc như thế, lại ám toán đệ tử tông môn chúng ta, còn có Phong Tuấn Kiệt và Giới Sắc hai người kia, hừ! Ngoài miệng nói gì mà chuyện đồng khí liên chi, trong bóng tối chỉ là hình thức, thực sự đáng ghét!"

"Đúng vậy, yêu nhân Ma giáo thì cũng thôi đi, Phong công tử và Phật công tử không để ý tới tình cảm của bảy tông chính đạo, ngay từ đầu đã đối nghịch với chúng ta, nếu không như vậy, yêu nhân Ma giáo kia làm sao có thể rời đi được, đã sớm bị chúng ta bắt sống!" Thanh La lòng đầy căm phẫn nói.

Thanh Mộc than thở: "Nhiều lời vô ích, hay là chúng ta về sư môn bẩm báo trước đi."

Mọi người gật gật đầu, đồng thời khống chế pháp khí bay lên không trung, đi về phía Dược Vương Tông.

...

Trong một rừng sâu núi thẳm phụ cận Phong Hồ, cỏ cây mọc thành bụi, hoa tươi nở rộ, mấy con chuồn chuồn vỗ cánh chim rơi vào trên Khương Hoa, không nhúc nhích, bỗng một con cóc nhảy lên, oa một tiếng, Khương Hoa lắc lư, chuồn chuồn chuồn lên xuống chấn kinh, chỉ lóe lên một cái đã rời khỏi cánh hoa, bay lên không trung.

Mùi hoa cỏ thơm ngát xông vào mũi, xen lẫn mùi thơm của bùn đất, phiêu đãng giữa núi rừng.

Đột nhiên, một chùm sáng màu hồng do hoa đào tạo thành từ trên trời giáng xuống, rơi vào trong cỏ hoa, chùm sáng hoa đào tản đi, bên trong xuất hiện hai thân hình một nam một nữ. Nam một thân áo xanh, nữ áo phấn che kín thân thể, thân thể hai người trần trụi, liên kết chặt chẽ vào nhau, cây gậy thịt to của nam tử cắm thật sâu vào trong khe thịt nữ tử, kín kẽ hở.

Đúng là hai người Vi Vân và Thủy Hồng Dao thoát ra từ Phong Hồ.

Khuôn mặt Thủy Hồng Dao vốn quyến rũ bỗng trở nên trắng bệch, nàng "Oa" một tiếng, từ trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, tất cả đều rơi xuống ngực Vi Vân.

Vi Vân giật nảy mình, vội vàng nói: "Sư nương, người bị thương rồi?"

Thủy Hồng Dao khép hờ đôi mắt đẹp, nói: "Bị thương rất nặng..." Nàng gặp phải Bát đại đệ tử chân truyền của Chính Ma Lục công tử và Dược Vương tông liên tục tấn công, mỗi một khắc đều đang liều mạng, sớm đã gặp không biết bao nhiêu thương tích ngầm. Chỉ là lúc ấy kẻ địch trước mắt, nàng không thể không cố gắng chống đỡ,

tránh để bị đối phương nhìn ra mánh khóe, hôm nay một khi thoát hiểm, không cần thiết phải chống đỡ tiếp nữa.

Vi Vân đang định rút thân thể nàng ra thì Thủy Hồng Dao vội đè hắn xuống, nói: "Không được rút ra, biết tán khí... Chờ ta điều tức một chút đã."

Vi Vân đành phải ôm thiếu phụ tuyệt mỹ trước người, nhìn nàng lẳng lặng điều dưỡng, thỉnh thoảng đem Thanh Mộc pháp lực của mình chú ý đến trên người đối phương, giúp nàng khôi phục.

Mặc dù lúc trước Thủy Hồng Dao hại hắn suýt nữa bỏ mình, nhưng khi Phong Hồ cứu hắn một mạng, lại một mực che chở cho hắn thoát khỏi hiểm cảnh. Lúc này Vi Vân đã không còn oán niệm, hơn nữa hắn đã nhìn ra vị sư nương này bản tính không xấu, chỉ là có bản thân mình tính toán và mục đích mà thôi.

Nghĩ đến đây, Vi Vân nhìn khuôn mặt xinh đẹp như hoa kia, không khỏi duỗi tay ra lau đi vết máu ở khóe miệng, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của nàng.

Thủy Hồng Dao bỗng nhiên mở mắt, cười tủm tỉm nói: "Vân Nhi, có phải ngươi yêu sư nương không?"

Vi Vân vội vàng thu tay lại, đỏ mặt nói: "Ta đâu có! A... Sư nương, ngươi tốt một chút chưa?"

Thủy Hồng Dao thu liễm ý cười, nói: "Thanh Mộc pháp lực trong Dược Vương Kinh quả nhiên bất phàm, đối với việc chữa thương rất có hiệu quả, ta đã có thể hành động, chỉ là bây giờ nguyên khí đại thương, vạn nhất bị địch nhân truy tung, sợ là có chút phiền phức. A... có thể rút ra."

Vi Vân đứng lên, hai tay nâng thân thể mềm mại của Thủy Hồng Dao, sau đó rút ra cây gậy thịt lớn khỏi hang thịt mềm mại của nàng, thân côn to lớn mở ra hai bờ môi nõn nà kia, từng chút một thoát ly ra bên ngoài, cuối cùng cũng mang ra được một cổ chất lỏng dinh dính,

giữa đầu rùa và khe hở thậm chí còn dính chút dịch nhờn nhè nhẹ, mùi hôi thối nhàn nhạt lộ ra, có vẻ hơi dâm ô, nhưng rất nhanh đã bị hương hoa sơn lâm nuốt hết.

Thủy Hồng Dao co rút lại cơ thể, đôi môi đầy thịt mềm mại co vào giữa, lúc này khe hở thịt khép lại, tạo thành một cái huyệt nhỏ màu hồng, phía trên có một nhúm lông đen, thập phần xinh đẹp.

Nàng sửa sang lại quần áo, thở hắt ra một hơi, nói: "Vân nhi, thương thế của ta cần tĩnh dưỡng một đoạn thời gian mới có thể khôi phục, hơn nữa còn phải phối hợp với đan dược mới được, con đi Dược Vương Tông kiếm giúp ta một viên "Đại Hoàn Đan" này."

"Đại hoàn đan... Rất quý a." Vi Vân trong lòng lộp bộp một cái, thứ này chính là thánh dược chữa thương độc nhất của Dược Vương Tông, không có tu vi cảnh giới Nguyên Anh đừng mơ luyện chế ra được, hơn nữa tỷ lệ thất bại rất cao, không biết phải hao phí bao nhiêu dược tài quý hiếm, chỉ to bằng ngón cái một tấm, liền muốn hai tờ tiền phù lục tam phẩm, hơn nữa chỉ bán ra cho đệ tử Dược Vương Tông, người ngoài đừng hòng chạm vào.

Thủy Hồng Dao hơi nhíu mày, nói: "Đi một trăm dặm, có một cứ điểm của Hồ tộc ta, ngươi cõng ta đi, ta đưa ngươi tiền phù."

"Được rồi..."

Vi Vân cõng lên thân tuyệt mỹ thiếu phụ ngọc thể mềm mại, triển khai khinh thân công phu, nhanh chóng di động giữa núi rừng. Lúc này pháp lực của hắn không tiêu hao nhiều, hơn nữa không biết Kim Điêu đi đâu đành phải hành động như thế.

Thủy Hồng Dao nằm trên lưng hắn, một bàn tay trắng nõn ngọc nhẹ nhàng nắm lấy khố thịt côn, nói: "Vân nhi, ta có đại sự muốn làm, con phải giúp ta, sau khi chuyện thành sẽ không thiếu chỗ tốt cho con, hiểu chưa?"

Côn thịt của Vi Vân không khỏi cứng lên trong tay nữ nhân, hắn nói: "Sư nương, ta nhất định sẽ cố hết sức."

Thủy Hồng Dao vừa nghe giọng điệu của hắn liền biết hắn chỉ thuận miệng ứng phó, trong lòng nở nụ cười, nói: "Vân Nhi, có phải ngươi đang ghen hay không?"

"Sư nương, con không có."

Đôi môi anh đào của Thủy Hồng Dao ghé đến bên tai hắn, dịu dàng nói nhỏ: "Giáo chủ Anh Hoa kia chỉ là công cụ lợi dụng của sư nương mà thôi, sớm muộn gì ta cũng sẽ giết hắn. Đến lúc đó sư nương sẽ là của một mình ngươi, chỉ để Vân nhi ngươi dâm tặc một mình, được không? Ngoan, nghe lời, nghe lời..."

Lời nói dịu dàng mềm mại bực này, Vi Vân vừa nghe liền không chống đỡ nổi, cả người tê dại, giống như đánh tiết gà vậy, nói: "Sư nương, ta nhất định toàn lực giúp người!"

"Vậy thì đúng rồi." Thủy Hồng Dao giơ cái lưỡi nhỏ xinh lên, như một con mèo nhỏ, nhẹ nhàng liếm lên mặt hắn.

Bỗng, một tiếng ưng gáy từ trên cao truyền đến, ngay sau đó, một con Kim Sí Đại Điêu từ không trung cúi người xuống, xoay quanh đỉnh đầu Vi Vân.

Thủy Hồng Dao thấy Kim Điêu này, lập tức giật mình một cái, gật đầu hóa thành một đầu hồ ly màu lửa đỏ, từ sau lưng bắn ra ba cái đuôi lông xù màu đỏ như lửa, trên thân bùng lên một cỗ khí thế kinh người!

Cùng lúc đó, Kim Điêu cũng kêu dài một tiếng, cánh vàng chấn động, cương trảo cong lên, hai mắt nổi lên một ngọn lửa màu vàng hừng hực thiêu đốt, chiến ý dâng cao, gắt gao nhìn chằm chằm Thủy Hồng Dao!

Vi Vân vội vàng dừng bước, nói: "Tiểu Kim, ngươi đã tính ra được rồi."

Lại phát hiện hai người Kim Điêu và Thủy Hồng Dao có điều gì đó không đúng, vội vàng nói: "Đây là sư nương ta, Tiểu Kim, ngươi không được làm xằng làm bậy."

Kim Điêu vừa nghe vậy, lúc này mới thu liễm khí thế, rơi trước người Vi Vân.

Vi Vân ngồi trên lưng kim điêu, kim điêu vỗ cánh bay về phía trước.

Thủy Hồng Dao khôi phục lại bộ dáng bình thường, híp mắt nói: "Vân Nhi, thú cưng của ngươi từ đâu mò tới vậy?"

Vi Vân dương dương đắc ý nói: "Lúc ta vừa mới vào Dược Vương Tông, gặp được Tiểu Kim, Tiểu Kim thấy được thần võ anh minh của ta, nhất định phải đi theo ta, ta chỉ có thể cố làm khó nó..."

Thủy Hồng Dao mỉm cười, nàng đương nhiên biết Vi Vân đang bịa chuyện, nhưng cũng không hỏi nữa, nàng nói: "Đây chính là hậu duệ của thượng cổ thần thú Kim Sí Đại Bằng Điêu, huyết mạch cao quý, không dưới Cửu Vĩ Linh Hồ nhất tộc ta, đều là một trong thập đại vương tộc thượng cổ, ngươi có thể thu phục Đại Bằng này, cũng coi như vận khí. Chỉ tiếc, Kim Điêu này tựa hồ còn chưa kích phát truyền thừa ký ức, chỉ có bản năng, không hiểu tu hành, nếu không giờ phút này sớm đã hóa hình."

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Dược Vương Tông các ngươi có một loại đan dược, tên là "Thông Linh Đan", ngươi cho nó dùng một viên."

"Thông linh đan..." Vi Vân không khỏi lau mồ hôi lạnh, Thông linh đan vốn đắt đỏ không kém bao nhiêu so với đại.

Nhưng không thể không nói, Thượng Cổ Vương tộc lợi hại cỡ nào, một lần xưng bá Thiên Vũ đại lục, huyết mạch hậu duệ Vương tộc có thể nghĩ, tự nhiên sẽ không kém cỏi.

Tốc độ phi hành của Kim Điêu nhanh đến bực nào, chỉ trong thời gian một chén trà đã đi hơn trăm dặm tới cạnh vách núi. Theo chỉ dẫn của Thủy Hồng Dao, Kim Điêu mang theo hai người xông vào vách đá, xuyên qua như sóng nước dập dờn. Hóa ra vách đá này là trận pháp thủ vệ huyễn hóa ra, không phải là thực chất. Sau khi đi vào mới phát hiện cửa động thật ra mở rộng, thậm chí có gió núi và ánh sáng từ bên ngoài xông vào.

Trong thạch động mười phần rộng rãi sáng ngời, động phủ còn rộng lớn gấp mấy lần động phủ của Vi Vân ở Dược Vương Sơn, ánh sáng sung túc, khí lưu thông suốt, mùa đông ấm áp.

Kim Điêu rơi vào trong động, Vi Vân cõng Thủy Hồng Dao nhảy từ trên lưng Kim Điêu xuống, lập tức có hơn mười con linh hồ cao hơn một người từ bốn phía nhảy ra, một đôi chân sau lưng, một đôi chân trước duỗi ra như cánh tay người. Những con linh hồ này màu sắc khác nhau, lấy Bạch Hồ cùng Hồng Hồ chiếm đa số nên thấy Thủy Hồng Dao vội vàng lăn một vòng trên đất, hóa thành hình người. Tất cả đều là thiếu nam thiếu nữ dung nhan tuấn mỹ, đồng loạt quỳ lạy, nói: "Bái kiến nương nương!"

Vi Vân âm thầm kinh hãi. Những con hồ yêu này ít nhất cũng có tu vi Kim Đan, thậm chí có một hai con khí tức cường đại mơ hồ lộ ra khí tức cảnh giới Nguyên Anh, trong đó có mấy thiếu nữ... nhìn có chút quen mắt.

22

Bức thứ hai mươi, thể chất thứ hai mươi...

Thủy Hồng Dao cùng Vi Vân giới thiệu một phen, sau đó nói ra: "Những người này đều là nhi tử của bộ tộc Linh Hồ ta, trung thành và tận tâm, Linh Hồ nhất tộc hầu như bị tuyệt diệt trong đại chiến Thần Ma vạn năm trước, bây giờ cuối cùng cũng khôi phục được một tia nguyên khí, toàn bộ Thiên Vân đại lục cộng lại chừng mấy ngàn tộc dân, bây giờ ta là tộc trưởng bộ tộc Linh Hồ ta, bọn họ đều thuộc thống lĩnh ta."

"Sư nương thiên thu vạn năm, nhất thống thiên vận!" Sau một hồi tán dương, Vi Vân dùng ngón cái cùng ngón trỏ nhéo nhéo, nói: "Ân, sư nương, cái kia... Phù tiền..."

Thủy Hồng Dao mỉm cười, nhìn về phía một mỹ nữ sau lưng có ba đuôi cáo trắng, nói: "Đi lấy."

Bạch hồ mỹ nữ này xoay người rời đi, tiến vào một cái thạch thất bên cạnh.

Thủy Hồng Dao hỏi Vi Vân: "Cần bao nhiêu?"

Vi Vân sờ lên mũi, trầm ngâm nói: "Nhìn thế nào cũng phải có khoảng năm sáu tấm tam phẩm tiền phù..."

Lúc này mỹ nữ bạch hồ kia đã mang tới một cái hộp gấm, Thủy Hồng Dao nhận lấy hộp gấm, từ bên trong lấy ra bốn đồng tiền phù lục màu tím, đưa cho Vi Vân, nói: "Một quả lớn là hai tờ tiền phù lục tam phẩm, ta cho ngươi bốn tờ, hai tấm kia là thù lao cho ngươi, đủ mua một quả thông linh đan."

Mặt già Vi Vân đỏ lên, cầm lấy phù tiền, nói: "Sư nương thật là thần cơ diệu toán, Vân Nhi bội phục..."

Thủy Hồng Dao nhéo mặt hắn, nói: "Đừng có ở trước mặt ta giở trò, nhanh đi làm việc đi."

"Vâng, sư nương!"

Vi Vân kỵ bay ra khỏi động.

Thủy Hồng Dao nhìn thân ảnh hắn rời đi, có chút mỏi mệt ngồi dưới đất, thầm nghĩ trong lòng, hi vọng mọi việc đều thuận lợi.

...

Trong đại điện sơn môn Dược Vương tông.

Dược lão nhân và tứ đại trưởng lão, cùng với mười đại đệ tử chân truyền đều ở bên trong, đây là một hội nghị cao tầng, cũng không có đệ tử nào khác tham dự.

Lúc này Thanh Mộc đã đem một loạt sự kiện Phong Hồ báo cáo xong xuôi, kể cả rất nhiều tông môn hỗn chiến ngay từ đầu, đến về sau đệ tử chân truyền của Dược Vương tông cùng Ma đạo lục công tử, lại đến trợ giúp, đến nội môn đệ tử đều bị giết, lại đến yêu nữ Anh Hoa giáo cướp đi pháp bảo cướp đi con tin, Diệp Trầm Ngư mềm lòng, cho nên pháp bảo bị cướp đoạt, yêu nhân ma giáo cũng đều chạy mất...

Dược lão nhân và tứ đại trưởng lão nghe vậy, thần sắc mỗi người đều khác nhau.

Thạch Trúc trưởng lão tính tình nóng nảy, sắc mặt khó coi, cả giận nói: "Bọn họ luôn miệng nói chính đạo thất tông đồng khí liên chi, thời khắc mấu chốt lại chú ý mọi thứ, thế cho nên pháp bảo di tích Phong Hồ rơi vào tay yêu nữ, quả thực đáng hận! Ngày sau nếu bọn họ đến Dược Vương Tông ta xin thuốc, chúng ta cũng không cần để ý tới nữa!"

Tô Mộc trưởng lão quét mắt nhìn mười đại đệ tử chân truyền ở đây, sau đó ánh mắt dừng trên người Diệp Trầm Ngư, thản nhiên nói: "Phong Hồ địa ở Phong Châu, vốn là nơi của Dược Vương tông chúng ta, kết quả đồ vật lại bị người ngoài cướp đi... mất mặt lắm."

Trưởng lão Bạch Thuật liếc nhìn Bạch Chỉ, sau đó nói: "Sự kiện lần này không thể trách Trầm Ngư được, Trầm Ngư quan tâm đến an nguy của đệ tử Dược Vương tông ta, cũng không có sai sót gì."

Thiếu phụ tuyệt sắc Bạch Chỉ trưởng lão hừ lạnh một tiếng: "Trước khi xuống núi đã nói cho mấy người các ngươi biết, phải lấy đại cục làm trọng. Kết quả Trầm Ngư ngươi lại vì nhất thời mềm lòng, chậm trễ đại sự. Tuy ngươi là đệ tử của ta, nhưng ta cũng không thể thiên vị ngươi, tự đi vách tường vách núi phía sau vách núi bảy ngày đi! Ngươi có nói gì không?"

"Đệ tử cam tâm tiếp nhận xử phạt." Diệp Trầm Ngư không nói gì thêm.

Nàng biết quyết định của Bạch Chỉ vẫn là thiên vị nàng, theo lý thuyết, đây không phải việc diện bích mấy ngày, nhưng Bạch Chỉ lấy tiến làm lui, giúp nàng chọn phương thức xử phạt nhẹ nhất. Mọi người đều biết rõ trong lòng, nhưng ai cũng không muốn nói ra, tránh đắc tội Bạch Chỉ, không có gì tốt.

Các đệ tử chân truyền còn lại như là Bạch Vô Ưu và Thanh La, đều thở phào nhẹ nhõm, chuyện xử phạt này có đau hay không cũng không đáng là gì.

Thạch Trúc trưởng lão nói: "Chuyện này không thể bỏ qua như vậy được. Thanh Linh, Thanh La, hai người các ngươi là nữ tử, hành động thuận tiện, xuống núi dò xét Anh Hoa giáo một phen. Những năm gần đây thanh thế của giáo này càng lúc càng lớn mạnh, có không ít tu sĩ tán nhân, có một số vẫn là yêu nhân tà đạo. Nếu tra rõ được, chúng ta cần phải tìm cơ hội diệt trừ Anh Hoa giáo, nếu không sẽ làm loạn thiên vận của lưu độc, làm hỏng chuyện vô cùng!"

"Vâng, trưởng lão!" Thanh Linh và Thanh La hai người nhìn nhau, lần lượt gật đầu.

"Thôi." Dược lão nhân lúc này mới mở mắt, xua tay: "Mỗi người các ngươi đều có một kiện đỉnh cấp pháp khí, cũng coi như không tệ chuyến này. Chuyện Phong Hồ xem như đã kết thúc, không ai được theo đuổi nữa, nhưng Anh Hoa giáo thật sự cần chú ý một phen... Đúng rồi, đệ tử nội môn kia có cứu không?"

Bạch Vô Ưu nói: "Người nọ bị Hồng Hồ Nương Nương Hoa Giáo Thủy Hồng Dao của Anh Hoa giáo bắt đi, sống chết không rõ, chắc là lành ít dữ nhiều."

Dược lão nhân thở dài, không nói thêm gì nữa.

Sau khi mọi người tản đi, Diệp Trầm Ngư đi tới một chỗ vách đá dựng đứng ở phía sau núi, bên cạnh có một thác nước đổ xuống, phát ra tiếng vang ầm ầm. Cách đó không xa là một cái động đá bị lõm vào, chính là chỗ các đời đệ tử chân truyền của Dược Vương tông, thậm chí là vách tường của trưởng lão. Trong tiếng nổ lớn, hắn tĩnh tọa, là một loại tôi luyện đối với tâm cảnh.

Diệp Trầm Ngư ngồi trong thạch động nhắm mắt trầm tư. Đôi mắt đẹp mới nhắm lại, trước mắt lập tức hiện ra khuôn mặt của Vi Vân. Nàng mở mắt ra, thở dài.

Một thân ảnh xuất hiện ở ngoài động, chính là Bạch Hỗn trưởng lão.

Bạch Miểu tiến vào trong động, thản nhiên nói: "Trầm Ngư, ngươi tâm thần không yên, đã xảy ra chuyện gì?"

Diệp Trầm Ngư đứng dậy, sau đó nói: "Sư phụ, đệ tử biết sai rồi, sau này nhất định chuyên tâm tu luyện."

Bạch Chỉ gật gật đầu, muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng không nói gì, quay người rời đi.

...

Không đến nửa ngày, Vi Vân đã trở lại Dược Vương Sơn.

Hắn trực tiếp đi vào đại điện ngày thường, tìm đệ tử chấp sự mua đan dược. Một quả đại hoàn đan, một quả thông linh đan, tổng cộng dùng đi bốn tờ tiền phù tam phẩm. Chấp sự đệ tử tiếp nhận bốn tấm phù tiền bát giác lóng lánh ánh sáng tím, đưa cho Vi Vân hai bình ngọc nhỏ, sau khi Vi Vân tiếp nhận, rời khỏi đại điện hàng ngày.

Hắn tiện tay lấy Thông Linh Đan từ trong bình ra, nhét vào miệng Kim Điêu. Kim Điêu nuốt đan dược vào, phát ra một tiếng kêu dài.

Khi muốn rời khỏi Dược Vương Tông, Vi Vân nghe thấy đệ tử đi ngang qua nói chuyện với nhau.

"Nghe nói chưa, sư tỷ Diệp Trầm Ngư bị giam rồi!"

"Ta cũng vừa mới nghe qua, không ngờ trưởng lão Bạch Miểu lại trừng phạt cả đệ tử chân truyền, thật là vô tư a."

"Nghe nói là Diệp Trầm Ngư sư tỷ đã giúp yêu nữ gì đó của Anh Hoa giáo, cho nên mới bị giam giữ..."

...

Vi Vân nghe xong những lời này, nhất thời hiểu ra chuyện gì, nhất định là tông chủ và trưởng lão vì Diệp Trầm Ngư cứu người, dẫn đến cướp đoạt pháp bảo thất lợi, mà trách cứ Diệp Trầm Ngư. Tất cả những chuyện này đều do hắn, nếu như không phải Diệp Trầm Ngư mềm lòng cứu người, với tình huống lúc đó, Thủy Hồng Dao chỉ sợ không chịu nổi, Vi Vân hắn chắc chắn sẽ chết trong hỗn chiến giữa mọi người.

Vi Vân Đăng nhất thời có chút xấu hổ, trong lòng hắn có ái mộ Diệp Trầm Ngư, coi vị sư tỷ tuyệt mỹ, lương thiện này là tiên tử hoàn mỹ trong lòng hắn, là nữ nhân hắn mơ ước, lại thêm nàng nhiều lần cứu

mình, bất luận như thế nào, Vi Vân cũng không muốn nàng phải chịu phạt bởi vậy, huống chi nghe được, Diệp Trầm Ngư bị trừng phạt có vẻ không nhẹ, không phải là Độc Xà trủng chứ... Vi Vân càng nghĩ càng cảm thấy không ngon miệng.

Hắn vội vàng cưỡi Kim Điêu, đi về hướng Linh Hồ bí động của Thủy Hồng Dao. Hắn phải tranh thủ thời gian đưa thuốc đến, sau đó trở về tìm Bạch Miểu trưởng lão cầu tình, hi vọng nàng buông tha cho Diệp Trầm Ngư.

Sau nửa ngày, Vi Vân đi vào bí động linh hồ, đem đại hoàn đan giao cho Thủy Hồng Dao.

Thủy Hồng Dao tiếp nhận đan dược, sau đó nói: "Vân nhi, ngươi làm không tệ, chờ ta khôi phục, phối hợp với Thất Hoa Phiến đủ để chiến pháp tương cảnh giới, đến lúc đó ta có một chuyện lớn muốn làm, ngươi cần phải phối hợp với ta, đến lúc đó ta sẽ liên hệ với ngươi."

Lúc này, Vi Vân nào có lòng dạ nào nói chuyện với nàng ta mấy chuyện này, mà vẫn còn nhớ đến Diệp Trầm Ngư, vội nói: "Được rồi, sư nương, đến lúc đó sư nương cứ việc phân phó!"

Thủy Hồng Dao mỉm cười: "Đương nhiên, chỗ tốt không thiếu ngươi đâu, Hồ tộc nữ tử nhà ngươi đều chơi bẩn." Nói xong, vẫy tay một cái.

Nhất thời, hơn mười nữ tử linh hồ trong bí động đứng thành một hàng, mỗi người đều mặc một thân lụa mỏng, thân thể ngọc ngà hương thơm như ẩn như hiện, dáng vẻ thướt tha mềm mại, vũ mị động lòng người, da thịt trắng nõn không gì sánh được, đôi mắt câu hồn, mỗi người đều ném mị nhãn về phía Vi Vân.

Vi Vân thấy vậy hai mắt đăm đăm, nuốt nước miếng ừng ực.

Lập tức, hắn tỉnh táo lại, nói: "Đa tạ sư nương yêu mến! Vân nhi còn có chuyện quan trọng cần về tông môn xử lý, xử lý xong nhất định tìm đến sư nương... Cùng các vị Hồ tộc tỷ tỷ."

Nói xong định đi khỏi.

Thủy Hồng Dao nói: "Không thể giở trò với ta, nếu không ta sẽ tìm người sửa chữa cho ngươi."

"Ta nào dám..."

Vi Vân kỵ bay ra khỏi linh hồ bí động.

Sau khi hắn đi xa, Thủy Hồng Dao thu hồi ánh mắt, thầm nghĩ, muốn thành sự thì chưa thể không có hắn. Nàng cần một đệ tử nội môn Dược Vương Tông như vậy hỗ trợ. Không thể không nói, Vi Vân thật sự là một lựa chọn vô cùng tốt, dễ dàng đáp ứng không nói, làm việc cũng khá bền chặt.

Nghĩ tới đây, Thủy Hồng Dao ăn vào đại hoàn đan, bắt đầu tĩnh tọa điều tức, khôi phục thương thế.

...

Không biết có phải do phục dụng thông linh đan hay không, tốc độ phi hành của kim điêu càng nhanh, không đến nửa ngày đã về tới Dược Vương tông. Vi Vân để kim điêu tự do hoạt động, còn mình thì đi về hướng giới luật đại điện.

Sau khi tiến vào đại điện, Vi Vân tìm đệ tử chấp sự, nói thẳng: "Sư huynh, làm phiền thông báo cho Bạch Miểu trưởng lão, ta cầu tình thay Diệp Trầm Ngư sư tỷ, nàng cứu ta thì mới bị giam vào."

"Ngươi là..."

"Tại hạ Vi Vân."

"Được rồi, ta sẽ thông truyền cho ngươi."

Đệ tử chấp sự nhìn quét qua Vi Vân vài lần, thầm nghĩ không ngờ lại có kẻ không sợ chết như vậy đưa tới cửa, tới trước mặt Bạch Miểu

trưởng lão cầu tình cho Diệp sư tỷ? Đợi lát nữa ngươi sẽ biết vì sao hoa nhi lại đỏ như thế.

Trong tông môn có không biết bao nhiêu đệ tử mơ ước sắc đẹp của Diệp Trầm Ngư, ngày xưa đã xảy ra rất nhiều sự kiện hiếm có, rất nhiều nam đệ tử nghĩ trăm phương ngàn kế tiếp cận Diệp Trầm Ngư, muốn có quan hệ với nàng, không một ngoại lệ đều bị Bạch Miểu an bài rất rõ ràng. Bây giờ làm sao còn dám có đệ tử đưa tới cửa, đây không phải nói rõ cho Bạch Miểu trưởng lão biết, ta thích Diệp Trầm Ngư sư tỷ, ta muốn vì nàng mà bị trừng phạt...

Vi Vân chờ giây lát, chỉ thấy một thiếu phụ tuyệt sắc dùng lụa xanh che kín thân thể từ phía sau đi ra, tiến vào đại điện giới luật, ngồi ngay chính giữa trên ghế lớn bằng gỗ, khuôn mặt xinh đẹp của trái xoan nổi lên vẻ lạnh lùng, đôi mắt tuy mê người, nhưng không mang chút ý cười nào, cho người ta một loại cảm giác bất cận nhân tình.

Nàng nhìn về phía Vi Vân, nói: "Ngươi chính là đệ tử bị yêu nữ bắt đi sao? Sao ngươi còn chưa chết?"

Vi Vân quỳ xuống thi lễ, sau đó đứng dậy cung kính nói: "Khởi bẩm trưởng lão, đệ tử vốn đã bị yêu nữ kia bắt đi, vốn tưởng rằng mạng nhỏ khó giữ được, ai ngờ bản thân yêu nữ kia cũng bị trọng thương, ta mới thừa cơ đào thoát, trước tiên trở về tông môn, liền nghe nói chuyện Diệp sư tỷ bị giam giữ, đặc biệt tới cầu tình cho Diệp sư tỷ."

"Ngươi tên là gì?"

"Đệ tử Vi Vân, mới vào nội môn không lâu."

"Các ngươi lui xuống trước đi." Bạch Chỉ phất tay để cho đệ tử chung quanh lui ra, sau đó cẩn thận đánh giá hắn.

Từ biểu hiện của Diệp Trầm Ngư, Bạch Miểu cảm giác có chút dị thường, đệ tử của mình tuy rằng tâm từ, nhưng không lý do gì phải không để ý đại cục như vậy, chạy đi cứu một đệ tử nội môn nho nhỏ, huống chi sau khi trở về còn không giải thích một câu nào, điều này

quá khác thường. Cho nên, Bạch Miểu cảm thấy vấn đề xuất hiện trên người đệ tử này, nàng muốn nhìn xem tiểu tử này có chỗ nào đặc biệt.

Chỉ là nhìn từ trên xuống dưới đánh giá một phen, Bạch Miểu cũng không nhìn ra cái gì mờ ám, tiểu tử này bình thường không có gì kỳ lạ, đôi mắt đẹp của nàng nhíu lại, hỏi: "Ngươi quen biết Trầm Ngư bao lâu rồi?"

Vi Vân hơi ngẩn ra, hắn không quen biết Diệp Trầm Ngư, cái gì gọi là quen biết bao lâu, hắn vội nói: "Đệ tử không quen biết Diệp sư tỷ, chỉ là ngưỡng mộ nàng mà thôi. Nhưng nàng đã cứu đệ tử hai lần, bởi vậy đệ tử có lòng cảm kích, muốn thỉnh cầu trưởng lão đặc xá cho Diệp sư tỷ sai lầm. Lần này đệ tử toàn bộ đều không tinh thông học nghệ, làm người cưỡng ép."

Bạch Chỉ lạnh lùng cười: "Nói dối! Không quen biết, nàng cứu ngươi làm gì."

Vi Vân vội chắp tay nói: "Trưởng lão, Dược Vương lão tổ tại thượng! Đệ tử không có nói dối."

Bạch Miểu đoán hắn có vấn đề, nhưng cũng không ép hỏi nữa, bà quay lại cười, ôn hòa nói: "Ừm, ngươi đỡ ta dậy." Nói xong duỗi ra một bàn tay trắng nõn ngọc.

Vi Vân đi tới phía trước, một mùi thơm cơ thể thoang thoảng ập vào mặt làm hắn rùng mình một cái, hắn cầm chặt bàn tay trắng muốt, nhẹ nhàng kéo nàng vào tay, cảm giác cực kỳ tuyệt vời.

Trong nháy mắt khi hai người tiếp xúc, Bạch Hỗn cảm thấy từ trên thân Vi Vân truyền đến một cỗ Thuần Dương chi khí nồng đậm, từng cỗ truyền tới thân thể mềm mại của Bạch Hỗn. Tổng cộng chín cỗ, xuyên thấu vào cơ thể, đánh thẳng vào chỗ sâu trong tâm linh Bạch Hỗn. Trong lòng nhất thời rung động, sau đó tâm linh lại khuếch tán ra xung quanh thân thể., Chỉ trong nháy mắt, bụng dưới Bạch Miểu đã nóng lên, khoái cảm khó tả dâng lên, hơn nữa còn đang không

ngừng dâng cao, nhiệt lưu từ hạ thể tiết ra, hội tụ thành một cỗ sóng nhiệt, từ sâu trong tiểu huyệt dâng lên!

Bạch Hỗn quá sợ hãi, vội vàng đẩy tay Vi Vân ra, sau đó đặt mông ngồi trên ghế, trừng mắt nói: "Cửu Dương Tuyệt Mạch!"

Lúc này Vi Vân bị lực chấn của Bạch Hỗn đánh bay ra ngoài, thân thể đụng vào trên cây cột đại điện, sau đó ngã xuống mặt đất, một dòng máu tươi từ trong miệng phun ra. Hắn che ngực, cảm thấy pháp lực quanh thân mất đi khống chế, chạy loạn khắp kinh mạch, vội vàng vận công chỉnh lý. Trong lòng kinh hãi, tu vi trưởng lão thật sự là sâu không lường được.

Bạch Chỉ từ trong thất thố hồi phục lại, nàng vội vàng khép hai chân lại, sợ nước bẩn từ trong áo lót chảy ra, mặc dù như thế, vẫn có một cỗ mùi xạ hương nhàn nhạt khuếch tán ra chung quanh.

Lúc này Vi Vân đã sắp xếp xong pháp lực, đứng lên, nói: "Trưởng lão, đệ tử..."

"Vi Vân đúng không?" Bạch Hỗn nghiến răng nghiến lợi nhìn thiếu niên bình thường trước mặt, quát: "Người đâu!"

"Có!" Lập tức từ bên ngoài tràn vào một đám đệ tử chấp sự.

"Không phải ngươi muốn gánh tội cho Trầm Ngư sao, được, ta muốn như ngươi mong muốn!" Bạch Chỉ dùng ngón tay ngọc chỉ vào Vi Vân nói: "Đưa hắn nhốt vào Băng Hỏa động, không đợi đến bảy ngày, đừng để hắn đi ra ngoài!"

"Vâng!" Những đệ tử này lập tức dựng lên Vi Vân, kéo ra bên ngoài.

"Băng... Băng Hỏa động... Trưởng lão, không đến mức thế chứ... Đừng có a..." Vi Vân sợ tới mức sắc mặt trắng bệch. Băng Hỏa động và Độc Xà trủng là hai cực hình chi địa nổi danh nhất trong Dược Vương tông. Đệ tử sau khi tiến vào bên trong tuyệt đối không thể hoàn hảo không tổn hao gì, chắc chắn phải lột da mấy lớp.

Bạch Hỗn hóa thành một đạo thanh quang rời khỏi đại điện, tiến vào dãy cung điện phía sau, trở lại khu vực cung điện của mình.

Nàng tiện tay vung lên, có một đạo thanh quang kết giới phong ấn trong viện.

Ngay sau đó, Bạch Miểu nhanh chóng đi tới hậu viện, nơi này có một ao nước trong, giống như suối nước nóng chảy xuôi tràn ra từ trong vách đá xuống hồ nước.

Bạch Chỉ phi thân lên, người còn ở không trung, quần áo toàn thân cũng đã thoát ly ra ngoài, bay xuống một bên, bao gồm quần dài lụa xanh, quần lót... Khắp chồng chỉnh tề.

"Phù phù" một tiếng, Bạch Hỗn rơi vào trong ao, bắn lên một làn sóng trắng xóa. Nàng ngẩng đầu lên, mái tóc rối tung rơi xuống, che khuất lưng hồng bóng loáng, dòng nước ấm vào cơ thể, nàng thoải mái rên rỉ một tiếng. Ngay sau đó, nàng một tay xoa xoa nhũ lớn trắng nõn trước ngực, một tay vươn vào hạ thể, vỗ đôi môi nõn nà kia mấy cái, sau đó đè lên hạt đậu nhỏ tươi ngon, nhẹ nhàng xoa bóp.

"A... A... A... Không... Ta không thể không như vậy... A a a... Không..." Bạch Chỉ vươn lưỡi mềm mại, liếm môi anh đào của mình, sau đó vừa bóp vừa rên rỉ.

Nàng thân là người tu hành, lại là chấp pháp trưởng lão Dược Vương Tông, biết như vậy không đúng, nhưng nàng không có biện pháp, bởi vì căn bản nhịn không được!

"A... Đều tại ngươi... Vi Vân đúng là không phải... A... Cửu Dương tuyệt mạch... A... Ngày sau xem ta trừng trị ngươi thế nào... A a a..."

Ngoại trừ bản thân Bạch Miểu ra, người khác đều không biết, thể chất của nàng khác hẳn với người thường, mặc dù không phải trời sinh, chính là do hậu thiên nhân bồi dưỡng thành, nhưng sức ảnh hưởng không dưới thể chất Tiên Thiên.

Rất nhiều người thiên tư tung hoành, đều sinh ra thể chất Tiên Thiên đặc thù, "Thông Linh Ngọc Thể" như Diệp Trầm Ngư, "Tiên Thiên Kiếm Thể" của Bạch Vô Ưu, "Vũ Thần Chi Thể" của Phong Tuấn Kiệt, "Tiên Thiên Mộc Thể" của Dược lão nhân, còn có "Cửu Dương Tuyệt Mạch" của Vi Vân... Mà Bạch Miểu thì là "Hậu Thiên dâm thể".

23

Chương thứ hai Băng Hỏa động.

Hơn một trăm năm trước, Bạch Chỉ phụng mệnh sư môn hạ sơn hàng yêu, cùng nàng xuống núi. Còn có một tên sư huynh đồng môn, cũng là đệ tử chân truyền có tu vi không tầm thường, đạo hiệu "Thổ cẩu đạo nhân".

Tên Thổ cẩu đạo nhân này nghiên cứu Dược Vương Kinh một hồi lâu, có tâm đắc của mình, tự nghĩ ra một quyển Độc Kinh, hơn nữa một mực âm thầm suy xét các loại thể chất thế gian, nhất là cảm thấy hứng thú nhất là "Tiên Thiên dâm thể".

Thổ cẩu đạo nhân từng có may mắn phát hiện một người mang trên người Tiên Thiên dâm thể, chỉ tiếc là quá mức cao không thể với tới, không có cơ hội thưởng thức một phen. Nghe nói nữ tử mang trong người Tiên Thiên dâm thể, trời sinh dâm đãng, chỉ cần hơi khiêu khích, sẽ có ý loạn tình mê, dục thủy hoành lưu, muốn chơi thế nào cũng được, mấu chốt là loại nữ tử này đều không ngoại lệ đều có dung nhan tuyệt thế, vóc dáng hoàn mỹ, chính là tuyệt thế cực phẩm mà bất kỳ nam tử ái hoa nào mơ ước.

Thổ cẩu đạo nhân cũng là người yêu hoa, tự nhiên đối với "Tiên Thiên dâm thể" này tràn đầy hứng thú, vì nghiên cứu thấu triệt, mạo hiểm xúc phạm giới luật sư môn, hao phí thời gian cùng tinh lực mấy chục năm, dùng đi vô số kỳ trân diệu dược, rõ ràng cho hắn nghiên cứu ra cho hắn một loại phương pháp có thể thay đổi thể chất nữ tử, lợi dụng đan dược đem thể chất nữ tử bình thường chuyển thành "Hậu Thiên dâm thể", mặc dù không bằng "Tiên Thiên dâm thể", nhưng cũng có hiệu quả.

Cuối cùng Thổ cẩu đạo nhân nghiên cứu ra viên đan dược này, sau đó ánh mắt liền nhìn chằm chằm vào Bạch Chỉ. Lúc đó Bạch Miểu vẫn là đệ tử chân truyền của Dược Vương tông, cũng là người xinh

đẹp nhất trong hàng đệ tử chân truyền, rất được đồng môn ái mộ, cũng là tiên tử trong lòng Thổ cẩu đạo nhân, đối tượng hắn một mực theo đuổi, chỉ tiếc hắn xấu xí, cho dù lấy lòng, đối phương cũng không thích hắn.

Bởi vậy, lần này xuống núi hàng yêu, Thổ cẩu đạo nhân biết cơ hội tới, nhân cơ hội để đan dược Bạch Miểu nuốt vào. Bạch Miểu sau khi ăn vào, quả nhiên đã thay đổi thể chất, trở nên dâm đãng vô cùng. Thổ cẩu đạo nhân nhân nhân thừa cơ đoạt lấy thân thể trong sạch của nàng, đạt được mong muốn.

Nhưng mà lúc ấy chính là thời khắc hàng yêu. Cẩu đạo nhân và Bạch Hỗn nhất thời sơ sẩy, yêu quái thừa cơ đánh tới. Tuy đánh chết yêu vật nhưng hai người đều bị trọng thương. Bạch Hỗn cũng đang tỉnh lại sau khi trọng thương, tạm thời áp chế thể chất dâm ý, đồng thời tràn ngập tức giận đối với thổ cẩu đạo nhân. Nàng lợi dụng lời nói bịa đặt lấy tín nhiệm của Thổ Cẩu đạo nhân, thừa dịp đối phương bị trọng thương, giết chết.

Sau đó Bạch Hỗn trở lại tông môn, bẩm báo sự tình với tông chủ, chỉ là qua chuyện Thổ cẩu đạo nhân dùng đan dược cải biến thể chất của nàng, chỉ nói đối phương cưỡng hiếp mình, tông chủ cũng không trách phạt nàng.

Sau đó Bạch Hỗn phát hiện thể chất của mình đã hoàn toàn thay đổi, dùng đan dược gì cũng vô hiệu, vừa thẹn vừa giận, lại không dám nói cho người khác biết, chỉ có thể che giấu bản tính dâm đãng của cơ thể mình, giả bộ lạnh như băng, sợ bị người bên ngoài phát hiện.

Từ sau khi thể chất Bạch Hỗn bị thay đổi, nàng ngoài ý muốn phát hiện mình càng thêm thích hợp tu hành, tu vi đột nhiên tăng mạnh, cho đến hôm nay, đã là một trong tứ đại trưởng lão của Dược Vương Tông, chấp chưởng giới luật lớn, còn là một trong mười đại mỹ nữ của tu chân giới, danh xưng này cũng không phải chỉ vẻ ngoài xinh đẹp là có thể đạt được, ở tu chân giới ai mà không xưng một câu "Bạch Miểu tiên tử".

Bạch Hỗn đối với thể chất của mình vừa yêu vừa hận, yêu chính là vì tốc độ tu hành của nàng nhanh chóng, hận chính là nàng dâm đãng vô cùng, căn bản không chịu được khiêu khích. Vì thế nàng chỉ có thể dùng mặt nạ băng lãnh che giấu khuôn mặt thật dâm đãng của mình, giữ khoảng cách với người khác, tránh bị người phát hiện, trở thành nhược điểm của người khác. Nàng tu vi cao thâm, cũng có thể áp chế ham muốn của chính mình, chỉ là thỉnh thoảng khi xúc động tình cảnh, một mình trốn nấu nướng một phen.

Vì đoạn thời gian đó, thái độ của Bạch Miểu đối với nam nhân trước nay đều không tốt, chưa bao giờ cho bọn họ sắc mặt tốt, cho dù là Dược lão nhân và ba đại trưởng lão còn lại, bà cũng không khách khí. Trong lúc dạy bảo Diệp Trầm Ngư, cũng là như thế, dẫn tới mặc dù Diệp Trầm Ngư nhân từ thiện, nhưng luôn thể hiện bộ dáng từ chối người ngoài ngàn dặm.

Lần này Diệp Trầm Ngư vì một nội môn đệ tử không để ý đại cục, Bạch Chỉ nhận định đây là vấn đề của Vi Vân, đặc biệt là khi trong lúc vô ý phát hiện thể chất "Cửu Dương Tuyệt Mạch" của hắn, càng thêm xác định điểm này. Người "Cửu Dương Tuyệt Mạch" này, trời sinh nhiều hơn so với thường nhân chín đầu Thuần Dương kinh mạch, nếu vận khí không tốt, kinh mạch sẽ thác loạn, sớm chết non, vận khí tốt, sẽ có thành tựu cực cao.

Mấu chốt ở chỗ, loại nữ tử có thể chất thuần dương dễ dàng hấp dẫn nhất, thường thường sẽ bất tri bất giác bị nàng ta hấp dẫn, cam tâm tình nguyện mặc cho nàng mê muội, nếu là có tu vi trong người..., Càng không thể tiếp cận, nữ tử có tu vi cảm ứng nhạy cảm, thể chất đã siêu phàm thoát tục, càng thêm dễ dàng sinh ra liên hệ với thể chất của đối phương, căn bản không chịu nổi sự câu dẫn của đối phương, nhất là "Thông linh ngọc thể" cùng "Thiên Tiên dâm thể", "Hậu hậu dâm thể" của Bạch Hỗn cũng giống như thế.

Chính vì vậy, Bạch Chỉ tiếp xúc Vi Vân nháy mắt, liền có nồng đậm tình dục toàn thân tán loạn, như núi lửa phun trào, căn bản không

khống chế nổi, người bình thường đều có thể tận tình trêu chọc Bạch Miểu, làm sao có thể ngăn trở "Cửu Dương Tuyệt Mạch" hấp dẫn.

Bây giờ Bạch Miểu đối với Vi Vân tràn ngập thống hận và cảnh giác, nàng quả quyết sẽ không để cho đệ tử của mình và tiểu tử kia đắc thủ.

...

Hậu sơn của Dược Vương tông, phạm vi hậu sơn rộng lớn, mỗi khu vực đều được chia làm công năng khác nhau, Hình phạt sơn chính là một trong số đó.

Trước Băng Hỏa động trong Hình phạt sơn có hai đệ tử thủ vệ đang đứng đấy. Khi hai người đang nói chuyện với nhau, bỗng thấy có vài tên chấp sự đệ tử áp giải một đệ tử nội môn đi đến. Hai người vội vàng ngừng nói chuyện, đồng thời ổn định lại thân hình.

Vi Vân bị áp giải tới đây, ngửa đầu nhìn lên ba chữ to "Băng Hỏa động" thật lớn ở trên cổng ra vào, tâm trạng lạnh buốt.

"Các vị sư huynh, chuyện gì cũng từ từ, có lẽ trưởng lão Bạch Chỉ không có ý này đâu, có khả năng là ở chỗ khác hay không?"

"Sư đệ, ngươi nhận đi, Bạch Chỉ trưởng lão nói là nhất định phải làm."

"Đừng, đừng như vậy... A... Không..."

Tiếng kêu thảm thiết của Vi Vân bị ném vào trong động băng hỏa, cửa động khép lại, bên trong tối đen.

Được xưng là "Băng Hỏa Động" là nơi hình phạt tàn khốc nhất của Dược Vương Tông, không cần nghĩ cũng biết sự khủng bố bên trong, Liệt Diễm Chân Hỏa và Bắc Minh Hàn Khí sẽ thay phiên xuất hiện, cứ cách nửa canh giờ lại thay đổi một lần. Mỗi một năm bốn

mùa đều thay phiên nhau như thế, không ngừng nghỉ, không có đệ tử nào chịu được loại hình phạt này.

Cũng may y thuật của Dược Vương Tông là thiên hạ vô song, chết rồi thì chắc chắn sẽ không chết được, chỉ là sẽ chịu mọi tra tấn mà thôi...

"Bạch Miểu, con tiện nhân nhà ngươi, rốt cuộc ta đắc tội ngươi chỗ nào! A... Đến rồi..."

Một đoàn bạch quang hỏa diễm từ sâu trong động vọt ra, trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ sơn động, hướng về phía Vi Vân.

Nhìn từ trên xuống dưới, bất luận là dưới chân hay đỉnh đầu, không có một chỗ để cho tránh né, mặt đất chung quanh và vách tường đều chắc chắn vô cùng, muốn chạy là không thể, phải chờ trọn vẹn bảy ngày, mới có thể phóng ra ngoài được.

Những đóa chân hỏa bay tới, nháy mắt phá hủy màn hào quang hộ thể của hắn, nhiệt độ kinh khủng xuyên thấu vào cơ thể, trải rộng khắp toàn thân, Vi Vân cảm thấy toàn thân trong ngoài đều đang bị thiêu đốt, ngay cả pháp lực đều muốn bốc cháy, lấy tu vi của hắn căn bản không ngăn cản được thế lửa này.

"Cứu mạng a..."

Vi Vân kêu rên không thôi, không ngừng thôi động pháp lực trong Tử Kim Kim Đan, chuyển hóa làm Dược Vương Kinh Thanh Mộc pháp lực, chữa trị thân thể cùng kinh mạch bị tổn thương. Ngay lúc pháp lực hắn hầu như tiêu hao hết, nửa canh giờ đã đến, liệt diễm chân hỏa như thủy triều lui xuống.

Lúc này Vi Vân đã bị đốt cháy, toàn thân cháy đen, quần áo toàn bộ bị hủy, ngay cả một sợi lông cũng không thấy. Hắn vội vàng từ trong Càn Khôn tay áo lấy ra một đồng tiền cấp hai, bóp nát, một đạo kim quang xuất hiện, linh khí bên trong lập tức tràn vào trong cơ thể, pháp lực tiêu hao hết lập tức khôi phục.

"Vù vù!" Từng trận hàn khí đột nhiên xuất hiện, mặt đất bao trùm một tầng sương lạnh màu lam, sau đó lan tràn về phía Vi Vân.

Khí lạnh của Bắc Minh quét tới!

Sương mù màu lam nồng đậm tràn ngập toàn bộ sơn động, Vi Vân quá sợ hãi, vội vàng thôi động pháp lực ngăn cản loại hàn khí kinh khủng này xâm nhập.

Thời điểm pháp lực sắp hao hết, hàn khí rút cuộc cũng rút lui.

Vi Vân dùng hết đồng tiền cấp 2 cuối cùng, khôi phục pháp lực.

Hắn thầm nghĩ trong lòng: "Tiền phù nhị phẩm đều đã dùng hết, còn có mấy chục đồng tiền phù nhất phẩm, căn bản không được sử dụng, đến lúc đó pháp lực hao hết, vậy có thể lầy lội mới tốt... Sẽ không chết ở chỗ này chứ?"

Vi Vân càng nghĩ càng cảm thấy tuyệt vọng, không ngừng suy nghĩ đối sách, hắn bây giờ ngoại trừ dựa vào pháp lực của Thanh Mộc, dùng khí trị quyết chữa trị bản thân, cũng chỉ có thần thông Càn Khôn Tụ Công có thể dùng.

Mắt thấy liệt diễm chân hỏa lại cuốn tới, Vi Vân vội vàng sử dụng ra Càn Khôn Tụ Thần Thông, một vòi rồng màu đen từ cổ tay trái bay ra, gào thét cuốn về phía những ngọn lửa kia!

Không hổ là Dược Vương Tông trấn sơn thần thông Càn Khôn Tụ, quả nhiên có năng lực thôn phệ vạn vật, lửa nóng xung quanh đều bị Càn Khôn Tụ hút vào trong đó, bắt đầu chậm rãi chuyển qua tẩm bổ cho Càn Khôn Tụ, chỉ là quá trình này có vẻ thập phần chậm chạp, căn bản không bằng thôn phệ huyết nhục.

Mà bất luận là liệt diễm chân hỏa hay là Bắc Minh hàn khí, đều vô cùng vô tận, lấy thần thông ống tay áo càn khôn của Vi Vân bây giờ, đi thôn phệ vô cùng vô tận hỏa diễm cùng hàn khí kia, hoàn toàn như muối bỏ biển.

Nhiệt độ cao kinh khủng lại xâm nhập vào cơ thể, thời khắc mấu chốt, Vi Vân bỗng nhiên sinh trí trong lúc cấp bách, điều khiển ống tay áo càn khôn bao phủ bản thân ở trong đó, nhất thời hỏa diễm chung quanh đều bay chung quanh, đốt không vào được.

"Phù!"

Vi Vân thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng được cứu rồi.

Hắn ngồi xuống, một bên dùng khí trị liệu pháp quyết trị liệu bản thân, một bên chờ thời gian trôi qua, trọn vẹn bảy ngày! Lúc này mới không đến hai canh giờ mà thôi...

Mấy canh giờ sau, Vi Vân đã chữa khỏi thương thế, lại thúc giục pháp lực của gỗ xanh lần nữa mọc đầy lông tóc, cảm giác được thể diện một chút, lúc này mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Dứt khoát nhàm chán, hắn ngồi xếp bằng trên mặt đất, dự định nhân cơ hội này để tu luyện một phen.

Đầu tiên tu luyện Thôn Nhật Đại Pháp do Thủy Hồng Dao truyền lại, môn công pháp này chuyên tu Thái Dương Chân Khí, bá đạo vô cùng, theo lộ tuyến công pháp vận chuyển, liệt diễm chân hỏa phiêu đãng chung quanh bỗng nhiên điên cuồng chập chờn, một mạch tuôn tới trên người Vi Vân, ngay cả Càn Khôn Tụ cũng không ngăn được.

Vi Vân thấy vậy, toàn thân chấn động, bỗng nhiên hiểu ra cái gì, vội vàng gia tốc vận chuyển Thôn Nhật Đại Pháp, bên ngoài những chân hỏa liệt diễm kia nhất thời tuôn ra, Vi Vân cảm thấy những ngọn lửa này không còn cảm giác thiêu đốt nữa, rơi vào trên người chỉ cảm thấy hết sức ấm áp thoải mái dễ chịu, hắn vội vàng tán đi thần thông Càn Khôn Tụ Thần Thông., Vừa mở miệng, từng đóa hỏa diễm màu trắng lập tức rơi vào trong miệng hắn, đảo mắt đã bị Thôn Nhật Đại Pháp luyện hóa thành Thái Dương Chân Khí, thuận theo kinh mạch hòa nhập vào đan điền. Tử Kim Đan quay tròn, mỗi một phần hấp thu Thái Dương Chân Khí, Kim Đan lại lớn thêm một phần.

Sau nửa canh giờ, liệt diễm chân hỏa thối lui.

Vi Vân thu công, cảm thấy toàn thân ấm áp, hắn phát hiện tu vi của mình tăng nhanh như gió, đến kim đan cũng lớn mạnh lên không ít, chỉ trong một thời gian ngắn đã từ ngón cái biến lớn thành trứng bồ câu.

Bình thường mà nói, thế nào cũng phải khổ tu hơn một năm.

Chỉ là hôm nay Thái Dương Chân Khí mạnh hơn Thái Âm Chân Khí, có chút không cân bằng.

Lúc này, sương mù màu lam từ sâu trong Băng Hỏa động tuôn ra, từng cơn giá rét thấu xương ập tới. Vi Vân thấy vậy, trong lòng hơi động, vội vàng vận chuyển công pháp học được từ ngọc bội.

Đúng như hắn sở liệu, khí lạnh Bắc Minh xung quanh lập tức trở nên mát mẻ vô cùng, như gió xuân ấm áp. Hắn há miệng ra, sương mù màu lam liền điên cuồng tràn vào, bị công pháp chuyển hóa, kinh mạch rơi vào đan điền. Kim Đan hấp thu được chân khí Bắc Minh hàn khí, pháp lực Tử Kim Kim Đan nhanh chóng cân bằng, Hỗn Nguyên như một.

Vi Vân hoàn toàn không nghĩ tới, công pháp mình tu luyện lại có thể đối kháng với hình phạt trong Băng Hỏa động, thậm chí còn có thể mượn nhờ nó để tu luyện, như vậy mới dễ xử lý. Thời gian tiếp theo, gã sẽ được hưởng thụ, lúc này dù có người mời gã rời đi gã cũng không đi.

...

Ngay thời điểm Vi Vân bị nhốt vào Băng Hỏa động chịu phạt, ở một chỗ khác phía sau núi lại đang diễn trò hay.

Buổi chiều, Mạc Tú Vân hẹn Bạch Vô Ưu, muốn gặp mặt ở vách núi phía sau núi, có chuyện muốn nói với hắn. Mạc Tú Vân đợi một lúc lâu, đến tận lúc chạng vạng tối, mới nhìn thấy Bạch Vô Ưu San tới.

Mạc Tú Vân nắm chắc cơ hội, sau đó đi tới bên bờ vực, toàn lực tung người nhảy lên!

"Sư muội..." Bạch Vô Ưu sợ hết hồn, phi thân đi ra vách núi tiếp lấy thân thể mềm mại của Mạc Tú Vân, sau đó phi thân bay theo nàng đứng lại bên vách núi.

"Tại sao ngươi phải cứu ta, để cho ta chết là được!" Mạc Tú Vân bụm gương mặt xinh đẹp khóc sướt mướt.

Bạch Vô Ưu ôm nàng, lo lắng nói: "Sư muội, ngươi không sao chứ... sao không nghĩ ra đi?"

Mạc Tú Vân đỏ mắt, nức nở nói: "Sư huynh, ngươi căn bản không thích ta, vì sao còn phải phó ước? Để ta chết là được rồi!"

"Ta, ta không có không thích ngươi a..."

"Thế nhưng sao lúc này ngươi lại tới đây?"

"Ta bị sư phụ gọi tới..."

"Ngươi gạt ta!"

"Sư muội, muội tin tưởng ta, thật sự là được!"

"Vậy ngươi là thích ta?"

Bạch Vô Ưu suy nghĩ một chút, sau đó nhìn Mạc Tú Vân, lý lại sợi tóc của nàng, nói: "Ài, ta thật không nghĩ tới sư muội ngươi dùng tình đến nước này, không thể không nói, ta bị ngươi làm cảm động rồi, thôi, ta, ta..."

Mạc Tú Vân vui mừng, nín khóc mỉm cười nói: "Sư huynh, ý ngươi nói ngươi đồng ý ở cùng với ta?"

Bạch Vô Ưu gật đầu.

Mạc Tú Vân mặt mày ủ rũ: "Nhưng mà... tu vi của ta kém như vậy, ngay cả đệ tử nội môn cũng không phải. Người khác sẽ chê cười ngươi..."

Bạch Vô Ưu nói: "Không sao, có ta ở đây, ngươi sẽ nhanh chóng tu thành kim đan. Nếu không đủ, ta mua cho ngươi một viên đan dược Kim Đan. Hôm nay ngươi đã Trúc Cơ viên mãn, chỉ cần ăn vào đan dược là có thể đột phá."

Mạc Tú Vân cảm động nhìn hắn: "Sư huynh..."

"Hửm?"

"Ôm ta..."

Bạch Vô Ưu để Mạc Tú Vân Lâu trong ngực, hai người đứng bên vách đá, có tu vi trên người, cũng không sợ cuồng phong.

Mạc Tú Vân tựa vào ngực Bạch Vô Ưu, thầm nghĩ trong lòng, sao hắn còn chưa ra tay, đối với mình... nghĩ tới đây, nàng nhớ lại ngày đó bởi vì say rượu mà một đêm hoang đường cùng với Vi Vân, đừng nói, thật sự rất kích thích.

Tình cảm ôn tồn và dục vọng phát tiết, rốt cuộc cái nào thoải mái hơn một chút đây? Mạc Tú Vân đúng là không nói ra được, nhưng tốt nhất là hai người đều có.

...

Phong Tuấn Kiệt sau khi rời khỏi Phong Hồ, cũng không trực tiếp trở về Thái Huyền Tiên Môn, mà là đi tới đô thành Kim Lăng thành của Đại Minh vương triều. Nơi này phồn hoa náo động, náo nhiệt không gì sánh được, hắn dự định tới đây tầm hoa vấn liễu, sảng khoái một phen.

Cuộc chiến Phong Hồ thực kinh tâm động phách, Phong Tuấn Kiệt hao tổn không ít tiền phù cùng đan dược, cũng may có được một

kiện đỉnh cấp pháp khí, phẩm chất không dưới Chiến Vương Đao, lại được một kiện đỉnh cấp pháp khí ngọc bội, cũng là bảo bối khó được, cuối cùng không thiệt.

Phong Tuấn Kiệt đối với nữ tử có chút hứng thú, không hề dưới Vi Vân, nhưng gã không thích nói chuyện chính lẫn nhau. Nữ tử không ổn định, gã thích đi qua vạn hoa bụi, phiến lá không dính vào người, nhất là thiếu phụ nhà thế tục, gã thích nhất.

Hắn mặc áo trắng, lưng đeo trường đao, hông đeo ngọc bội Tử Nguyệt, tay cầm quạt xếp giấy trắng, khuôn mặt anh tuấn, khí chất thoát tục, phong độ nhẹ nhàng, đi lại trên đường cái, không ít nữ tử đều ném ánh mắt cảm thấy hứng thú về phía hắn.

Chỉ là phong tuấn kiệt đối với dung nhan, khí chất của nữ tử đều yêu cầu cực cao, bình thường nàng căn bản không để vào mắt.

Lúc này, Phong Tuấn Kiệt đi tới một cửa phủ đệ. Cửa ra vào có một cỗ kiệu, hai nha hoàn đang đỡ một phụ nhân xinh đẹp mặc váy lụa mỏng màu đen.

Phong tuấn kiệt lập tức ánh mắt sáng ngời, hai nha hoàn kia thì không nói, nhưng phụ nhân kia lại là tuyệt sắc, dung nhan xinh đẹp không nói, khí chất cũng thập phần cao quý, cử chỉ ưu nhã, quang vinh, căn bản không phải nữ tử bình thường có khả năng có được, hơn nữa tư thái cũng vô cùng uyển chuyển, lồi có lõm, lớn phải lớn, nên nhỏ, làm cho người ta vừa nhìn đã chảy nước miếng.

"Phu nhân, cẩn thận dưới chân, không được giãy giụa! Ngài mới sinh con gái, ngàn vạn lần phải coi chừng ngọc thể, vạn nhất lão gia trách tội xuống, chúng ta đều sẽ gặp tai ương."

"Không có việc gì, ta cũng không phải tờ giấy."

Mắt thấy phụ nhân kia lên kiệu, bị hạ nhân khiêng lên rời đi, Phong Tuấn Kiệt vội vàng gọi một người qua đường lại, hỏi: "Xin hỏi huynh đài, vị phu nhân kia là người thế nào?"

"A, ngươi nói là Lý Mị Nhi phu nhân đi." Người nọ nói, "Ánh mắt công tử thật không tệ. Lý Mị Nhi phu nhân chính là bình thê của thành chủ Kim Lăng thành Trương đại nhân, thập phần được sủng ái! Ở mười năm trước, Lý Mị Nhi chính là đệ nhất mỹ nhân của thành Kim Lăng a, không biết có bao nhiêu người ngấp nghé sắc đẹp của nàng..."

"Ồ? Cảm ơn huynh đài." Phong Tuấn Kiệt nghe vậy, hai mắt sáng lên, cảm ơn một tiếng, con mắt nhìn chằm chằm vào cỗ kiệu của Lý Mị Nhi phu nhân, biến mất ở đầu đường, sau đó khóe miệng y cười cười, xoay người rời đi.

Mấy hạ nhân khiêng kiệu đi về phía biệt viện của Trương gia ở Kim Lăng thành. Khi đi qua một con hẻm, bỗng nhiên phía trước xuất hiện một thanh niên tuấn dật dáng người cao ngất, mặc một bộ áo trắng, lưng đeo trường đao, ngăn cản đường đi của bọn họ.

Một gã gia đinh dáng người khôi ngô lập tức quát lên: "Ai dám cản kiệu của Mị Nhi phu nhân chúng ta?"

Phong Tuấn Kiệt cười ha ha, cũng không thấy hắn làm gì, mấy tên gia đinh liền run lên bần bật, thất khiếu chảy máu mà chết, nhưng thân thể vẫn đứng nguyên tại chỗ, không nhúc nhích.

"A Phúc, chuyện gì xảy ra? Tại sao không đi nữa?" Ngọc thủ Lý Mị Nhi vén rèm kiệu màu hồng thêu hoa lên, lộ ra một khuôn mặt quyến rũ, nhìn ra phía ngoài, lại nhìn thấy một thanh niên đi tới trước mặt.

24

Chương thứ hai mươi hai, Tử Nguyệt tiên môn

Phong Tuấn Kiệt đi lên trước, thi lễ với Lý Mị Nhi, nói: "Phu nhân, tại hạ Phong công tử đến từ vương triều Đại Đường, đặc biệt đến tìm phu nhân để giải buồn."

"A, Trung Châu tới? Xa thật đấy, công tử tìm thiếp thân có việc gì thế?" Lý Mị Nhi có vẻ nghi hoặc.

Phong Tuấn Kiệt vuốt ve quạt xếp, cười ha hả nói: "Tất nhiên là đến tìm phu nhân xuân đạo lễ một lần, không biết ý phu nhân thế nào?"

Lý Mị Nhi nghe vậy, khuôn mặt hơi đỏ lên, hờn dỗi: "Ngươi sao lại vô lễ như vậy, thứ cho thiếp thân không thể phụng bồi. A Phúc, chúng ta đi! A Phúc, A Phúc... "

Nàng thân là phu nhân hiển quý, ở thành Kim Lăng cũng là người có uy tín, sao có thể để người ta lộ liễu như thế, không cho hắn một chút giáo huấn đã tính là nàng lương thiện. Nàng không muốn dây dưa với người trước mắt, lúc này muốn rời đi, chỉ là bất luận nàng kêu thế nào, gia đinh bên cạnh cũng không nhúc nhích.

"Phu nhân, đừng gọi nữa, tại hạ là người trong tiên môn, ngươi cứ thành thành thật thật theo bổn công tử đi, ta sẽ không làm tổn thương ngươi đâu." Phong Tuấn Kiệt nhàn nhã tự đắc, gã căn bản không sợ đối phương chạy mất. Thân là cao thủ Nguyên Anh đỉnh phong, toàn bộ tu sĩ Kim Lăng thành gã đều có thể cảm ứng được, không có bao nhiêu người so chiêu với gã, ai có thể ngăn trở gã nhấm nháp mỹ nhục trước mắt chứ?

"Tu Hành giả..." Lý Mị Nhi trong lòng trầm xuống, phiền toái, không biết vì sao, trong đầu nàng bỗng nhiên hiện ra khuôn mặt của Vi Vân. Thiếu niên kia tuy rằng sắc mặt cũng tốt, nhưng loại háo sắc này của hắn thập phần lễ tiết, không khiến cho người ta có nửa điểm khó xử.,

Nhất là trên người hắn mơ hồ phát ra chính khí, khiến nàng cảm thấy rất thoải mái, rất an toàn, mà thanh niên trước mắt... Tuy nhìn qua ánh mặt trời tuấn dật, lại rõ ràng mang theo một tia tà tính, điều này làm cho nàng cảm thấy sợ hãi khó bình an, trong lòng căn bản không sinh ra được dâm ý, có chỉ là sợ hãi.

"Phu nhân, xin mời..." Phong Tuấn Kiệt giơ một tay về phía Lý Mị Nhi.

Lý Mị Nhi ra vẻ thoải mái đứng dậy, ngồi kiệu, vừa suy nghĩ đối sách vừa kéo dài thời gian: "Công tử anh tuấn tiêu sái, thật là long phượng trong loài người, thiếp thân cũng ngưỡng mộ vô cùng, chỉ là hôm nay thiếp thân cảm thấy không khỏe..."

"Ha ha, ngươi cũng đừng kéo dài thời gian, tính nhẫn nại của bổn công tử có hạn." Trong mắt Phong Tuấn Kiệt hiện lên một tia cười lạnh, một phát bắt được bờ vai của Lý Mị Nhi.

"Cứu, cứu mạng..." Lý Mị Nhi không khỏi kêu lên.

"Đừng hô nữa, chúng ta sảng khoái chút đi." Phong Tuấn Kiệt đưa tay ôm nữ nhân trước người, nhất thời cảm thấy một trận ôn nhuận, hắn lập tức kiễng người lên, đặt lên bụng đối phương.

Đang định hôn Lý Mị Nhi, Phong Tuấn Kiệt bỗng nhiên cảm thấy sau lưng phát lạnh. Gã thả nữ nhân trước người ra, xoay người, rút đao, một cỗ khí thế cường đại tràn ra người đứng sau lưng. Liên tiếp động tác liền một mạch mà thành, nước chảy mây trôi.

Chỉ thấy một nữ tử phong tư yểu điệu đứng trước mặt, một thân lụa mỏng màu tím, trên mặt đeo khăn che mặt, không nhìn thấy được dung nhan, nhưng đôi mắt xinh đẹp, hiện ra hào quang kỳ dị, vừa nhìn đã biết là một mỹ nhân tuyệt sắc., Đặc biệt thân thể mềm mại của nàng lung linh, thân thể dưới lụa mỏng như ẩn như hiện, thần bí mà dụ hoặc. Cô gái này hai chân thon dài, bên trên mặc một đôi giày tím, trên chân ngọc cũng không có giày, giày ngọc giẫm trên mặt đất, bụi bặm trên mặt đất tự động thối lui, không nhiễm trần thế.

"Các hạ là người phương nào?" Phong Tuấn Kiệt nhanh nhẹn nhìn đối phương, từ trên người đối phương, gã cảm thấy một cỗ khí tức nguy hiểm, mấu chốt ở chỗ lấy tu vi của gã căn bản tra không ra cảnh giới sâu cạn của đối phương, điều này rất đáng sợ.

Ánh mắt thiếu nữ áo tím như điện, rơi vào Tử Nguyệt ngọc bội treo bên hông Phong Tuấn Kiệt, thản nhiên nói: "Ngọc bội này của ngươi lấy được từ đâu?"

Phong Tuấn Kiệt cảm thấy đối phương không có ác ý, lúc này nhẹ nhàng thở ra, nhưng thanh trường đao trong tay vẫn chưa thu hồi. Y vừa suy nghĩ vừa cười với đối phương, thi lễ: "Khối ngọc bội này, chính là truyền gia bảo mà gia phụ để lại cho ta. Tại hạ từ nhỏ đã đeo ở trên người, để hộ thân, ích tà chi dụng... Đúng rồi, vị tiên tử này là môn phái nào, không biết tới đây có gì?"

"Bảo vật gia truyền đeo trên người từ nhỏ?"

Ánh mắt nữ tử áo tím rơi vào trên người Phong Tuấn Kiệt, bắt đầu đánh giá, khẽ gật đầu, sau đó bỗng nhiên ra tay, bắt lấy Phong Tuấn Kiệt, hóa thành một đạo tử quang xông lên trời.

Lý Mị Nhi thấy hai người rời đi, lúc này thở phào nhẹ nhõm, chỉ nhìn thi thể mấy gia đinh trước mặt, trong lòng nàng lại kêu khổ.

Phong Tuấn Kiệt chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng khổng lồ cuốn tới, lấy tu vi của y vậy mà ngăn không được, bị nữ tử bắt lấy phi độn mà đi, không bao lâu đã đi tới một chỗ cỏ xanh khắp trên đỉnh núi gần đó.

Cô gái áo tím buông Phong Tuấn Kiệt ra, đối mặt với hắn ta lại là một hồi dò xét.

Mũi tuấn kiệt truyền đến một mùi thơm ngát nhàn nhạt, cực kỳ thơm, trên mặt hắn không khỏi lộ ra vẻ say mê.

Thấy bộ dáng hắn hạ lưu này, nữ tử áo tím khẽ nhíu mày, nói: "Ngươi tên là gì, là môn phái gì? Vừa rồi vì sao khi nhục phụ nhân

kia?"

Đối mặt với liên tiếp vấn đề này, Phong Tuấn Kiệt lập tức không vui, y thân là đệ tử chân truyền đệ nhất tông môn chính đạo Thái Huyền Tiên môn đương thời, hơn nữa còn là một trong tam công tử chính đạo, là nhân tài kiệt xuất trong thế hệ trẻ tuổi, được thế nhân chú ý, cho dù là trưởng lão của phái khác, tông chủ cũng không dám vô lễ với y, vị nữ tử trước mắt này lại chất vấn y như thế, điều này làm cho trong lòng y thập phần không thoải mái!

Phong Tuấn Kiệt tự nghĩ tu vi mình tu vi không tầm thường, cộng thêm thân mang "Vũ Thần Chi Thể", trời sinh Thần lực, dưới toàn lực thi triển, cảnh giới Nguyên Anh có thể vô địch, lập tức nóng lòng muốn thử. Gã muốn giáo huấn nữ tử trước mắt một phen, trước đánh cho nàng tâm phục khẩu phục, sau đó hai người ở trên bãi cỏ một phen, chẳng phải là đẹp sao?

Nghĩ tới đây, trong lòng Phong Tuấn Kiệt dâng lên một cỗ tự tin, Chiến Vương Đao trong lúc giơ tay lên cao, quát lớn một tiếng, thi triển ra phương pháp "Luyện Ảnh Thành Lãng" cảnh giới thứ hai của đao đạo thành công, trùng trùng điệp điệp sóng đao liên miên không dứt, bài sơn đảo hải quét về phía nữ tử!

"Tiểu mỹ nhân, có can đảm vô lễ với bổn công tử, bổn công tử kêu ngươi lĩnh hội một chút mùi vị tiêu hồn!"

"Đúng là vô liêm sỉ."

Mày liễu của thiếu nữ áo tím nhướng lên, trên người tuôn ra một cỗ khí thế bàng bạc, phô thiên cái địa mà đến!

Phong Tuấn Kiệt chỉ cảm thấy hoa mắt một cái, chỉ trong nháy mắt bầu trời đã tối đen, trời đất vốn đang đen kịt, phảng phất như tất cả đều biến mất, chỉ còn lại gã và thiếu nữ áo tím. Đột nhiên, một vầng trăng sáng màu tím từ sau đầu nữ tử áo tím từ từ bay lên, treo cao giữa không trung, rải xuống ánh trăng màu tím nhàn nhạt.

Một cỗ Linh Vực chi lực ép xuống, Phong Tuấn Kiệt giống như Thái Sơn áp đỉnh, cả người run bần bật, đao thế hoàn toàn loạn, Chiến Vương đao rời tay rơi xuống đất, cả người nằm rạp trên mặt đất, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

"Pháp tướng cường giả! Tiên tử tha mạng..." Phong Tuấn Kiệt điên cuồng kêu lên.

Cô gái áo tím thu hồi khí thế, tử nguyệt trên trời biến mất không thấy gì nữa, thiên địa lại khôi phục bình thường, một vầng mặt trời vàng kim treo cao giữa trời, mặt trời ấm áp của mặt trời xuân chiếu xuống hào quang.

Phong Tuấn Kiệt quỳ xuống đất bái lạy: "A, hóa ra là tiên tử của Tử Nguyệt tiên môn giá lâm, bản công tử...Ách, tại hạ có mắt không tròng, làm tiên tử tức giận, mong tiên tử thứ tội!"

Hắn liếc mắt liền nhìn ra, tử y nữ tử này sử dụng chính là Tử Nguyệt Tử Nguyệt Già Thiên Công của Tử Nguyệt Tiên Môn, một trong thập đại kỳ công của Tu Chân Giới, lấy cảnh giới Pháp Tướng sử dụng, căn bản hắn không có khả năng ngăn cản được.

"Quỳ xuống đất như cái gì, còn không mau đứng dậy."

"Vâng, vâng." Phong Tuấn Kiệt không ngừng đứng dậy, vẻ mặt điềm đạm vô liêm sỉ: "Tiên tử mới là hỏi ta chuyện gì cơ... A, tại hạ Phong Tuấn Kiệt, là đệ tử chân truyền của Thái Huyền tiên môn, một trong tam công tử chính đạo "Phong công tử", tôn sư Huyền Chân sơn nhân. Có lẽ tiên tử nhận ra..."

"Ngươi là đệ tử chân truyền của Thái Huyền Tiên Môn? Sao lại..." Gương mặt cô gái mặc áo tím đầy vẻ nghi hoặc, một tay nàng chộp vào hư không, ngọc bội Tử Nguyệt mà Phong Tuấn Kiệt giắt bên hông rơi vào lòng bàn tay nàng ta: "Ngọc bội này ngươi mang từ nhỏ đến lớn à?"

"Không sai." Phong Tuấn Kiệt trong lòng khẽ động, gật đầu xác nhận. Hắn nhìn ra nữ tử rất để ý đến ngọc bội này, cho nên định móc quan hệ, chứ không nói mình đoạt được, tránh cho đối phương trở mặt không nhận người.

Cô gái áo tím lại hỏi: "Nhà ngươi ở đâu, trong nhà có ai không?"

"A, cái này... Ài!" Phong Tuấn Kiệt thở dài một tiếng, "Việc này nói ra thì rất dài, chính là chuyện thương tâm của tại hạ. Tại hạ từ nhỏ phụ mẫu song vong, chỉ để lại cho ta miếng ngọc bội này, ta cũng không biết miếng ngọc bội này từ đâu mà đến, chỉ coi như là bảo bối truyền gia trong nhà mà thôi., Từ nhỏ ta đã mang trên người, sau khi phụ mẫu qua đời, ta gặp phải kẻ xấu, bị thương, rất nhiều ký ức khi còn bé bị mất, may mắn gia sư Huyền Chân Sơn đi ngang qua, cứu ta, mang về tu luyện ở Thái Huyền tiên môn, đến nay đã hơn mười năm..."

Cô gái áo tím hỏi: "Năm nay ngươi bao tuổi?"

Phong Tuấn Kiệt vừa nghe vậy, nhất thời trong lòng hơi hồi hộp một chút, thầm nghĩ không ổn, tâm niệm thay đổi thật nhanh, trong đầu hiện lên thân ảnh Vi Vân giao chiến với y, trong lòng hoành tráng, nói: "Khởi bẩm tiên tử, tại hạ đã gần mười tám tuổi rồi..."

Nữ tử áo tím trầm ngâm không nói, sau đó lấy ra một ngọc bài màu tím, bờ môi khẽ nhúc nhích, giống như đang trao đổi cái gì đó với người khác.

Phong Tuấn Kiệt ở một bên đợi thật lâu, mới thấy nữ tử áo tím thu hồi ngọc bài, nói: "Ngươi về tông môn trước đi, nhớ kỹ, sau này không được làm xằng làm bậy nữa, thu hồi điệu bộ đăng đồ lãng tử của ngươi lại, làm người tốt một chút, nếu không ngươi đẹp mặt, ngày sau ta sẽ đi tìm ngươi."

Nói xong, nữ tử áo tím hóa thành một đạo trường hồng màu tím, phóng lên tận trời, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

"Nguy hiểm thật!"

Phong Tuấn Kiệt phát hiện toàn thân mình toát mồ hôi lạnh, trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên đúng như sư phụ đã nói, người của Tử Nguyệt tiên môn không dễ chọc.

Trong chính đạo thất tông, Thái Huyền tiên môn có quy mô lớn nhất, đệ tử nhiều nhất, chiếm cứ khu vực rộng lớn nhất Trung Châu, xếp hạng nhất Tam giáo thất tông, Dược Vương tông thì nhân duyên tốt nhất, các tông môn đều giao hảo với nhau, Tử Nguyệt tiên môn thì tương đối đặc thù, đệ tử trong môn đều là nữ giới, không thu nam đệ tử, đệ tử trong môn phái vô cùng đoàn kết, không dễ chọc, một khi trêu chọc đệ tử Tử Nguyệt tiên môn, thì hậu hoạn vô cùng, bởi vậy ai cũng không muốn đắc tội.

Đối với tao ngộ ngày hôm nay, Phong Tuấn Kiệt cũng chỉ có thể tự nhận mình không may. Trở về địa bàn Trung Châu nhà mình đi, nơi người khác không an toàn, hái một thiếu phụ cũng phải bị người ta giáo huấn.

Lúc này hắn làm sao còn tâm trạng đi tìm Lý Mị Nhi, lập tức thúc giục pháp khí, bay về Trung Châu.

...

Lý Mị Nhi trở lại phủ đệ, tìm tới thành chủ Trương Hiển, khóc lóc kể lể một hồi.

Trương Hiển đập bàn đứng lên, cả giận nói: "Đám người tiên môn này thật sự không để chúng ta vào mắt, bổn quan tốt xấu gì cũng là thành chủ thành Đại Minh Kim Lăng, ngay cả hoàng thượng cũng phải nể mặt ta một chút, bọn chúng lại đang ban ngày giết gia đinh ta, đoạt vợ của ta, quả thực khinh người quá đáng!"

Lý Mị Nhi nói: "Người nọ tự xưng đến từ Trung Châu Thái Huyền Tiên Môn... Lão gia, việc này coi như bỏ qua sao?"

Trương Hiển thở dài một tiếng, nói: "Ai, còn có thể như thế nào? Chúng ta không thể trêu vào, Thái Huyền Tiên Môn này chính là đệ nhất tiên môn đương thời, cho dù là Dược Vương Tông cũng không thể trêu vào người ta, chúng ta thì sao chứ?"

Lý Mị Nhi lau nước mắt, nói: "Lão gia, mặc dù trước mặt chúng ta có người hiển quý, nhưng đối với người trong tiên môn kia mà nói, chung quy vẫn chỉ là con kiến hôi, mỗi lần có việc đều phải đi Dược Vương tông cầu người, tiễn tận cung phụng, nhìn sắc mặt mọi người, cuộc sống như thế nào cũng được tiếp tục... Vạn nhất ngày nào đó Linh Nhi cũng bị người bắt đi, ta đây, ta sẽ không sống nữa..."

Nàng là con gái nàng vừa sinh không lâu, còn ở trong tã lót, vô cùng đáng yêu. Lý Mị Nhi nàng gả vào Trương phủ mười năm, sinh hai con gái, còn có một đứa đã mười tuổi.

Trương Hiển Lai đi qua đi lại, nói: "Trương gia chúng ta không có người thân có tiên duyên, mấy năm trước tiểu chất tử đưa đi đạo quán ngoài thành Kim Lăng học nghệ, đến nay vẫn chưa học được cái gì, bằng không Trương gia ta cũng không đến mức này."

Lý Mị Nhi bỗng nhiên nói: "Lão gia, con có một cách, có thể giúp cho Trương gia được che chở."

"Nói nghe thử xem."

Lý Mị Nhi thu hồi biểu tình khóc lóc, nói: "Lão gia còn nhớ đệ tử Dược Vương tông cứu thiếp thân lần trước, hắn có thể chém giết lão đại, tất nhiên tu vi không tầm thường, lão gia có thể phái người đi Dược Vương Sơn tìm hắn, tặng chút hiếu kính, nếu có việc, hắn cũng không thể ngồi yên không quản."

Trương Hiển nhíu mày nói: "Trương gia ta đã cung phụng mấy đệ tử Dược Vương tông rồi, cũng không có tác dụng gì lớn, thêm một cái nữa thì có thể làm gì chứ."

Lý Mị Nhi vội nói: "Lão gia, con đã thấy bản lĩnh của thiếu niên kia, so với mấy người cung phụng trong nhà chúng con thì mạnh hơn nhiều."

"Nếu đã như vậy, chúng ta đi tìm người khác thôi."

Lý Mị Nhi lại nói: "Lão gia, để cho thiếp thân đích thân tới đó đi."

"Ngươi? Ngươi chỉ là một phụ nữ, lại vừa mới sinh con gái, thân thể còn chưa dưỡng xong, làm sao có thể đi xa nhà? Không được."

"Lão gia, mấy ngày nay dùng đan dược mà đệ tử Dược Vương tông đưa tới, ta đã khôi phục gần đủ, để ta đi đi."

"Thôi được, vậy thì chuẩn bị thêm mấy ngày nữa, để hai tên đệ tử ngoại môn của Dược Vương tông kia đưa ngươi đi. Cả ngày bọn họ ở Trương phủ ta ăn chùa, hi vọng lần này... ôi!"

Được Trương Hiển Thủ đồng ý, Lý Mị Nhi lúc này trong lòng vui mừng, từ sau khi tách ra với Vi Vân, nàng thật sự mỗi ngày đều mong nhớ hoàng hôn, hận không thể mỗi ngày chống đỡ triền miên với hắn, hiện tại cơ hội rốt cục đến.

...

Phía sau Dược Vương tông.

Trong động Băng Hỏa, Vi Vân ngồi xếp bằng trên mặt đất, sương mù màu lam trong động không ngừng rơi vào trong miệng hắn, luyện hóa thành chân khí, sau đó bị kim đan hấp thu, trở thành pháp lực, bồi dưỡng Kim Đan lớn mạnh.

Vi Vân chuyên tâm tu luyện, không biết thời gian trôi qua.

Hắn chỉ biết không phân biệt ngày đêm liên tục hấp thu lửa nóng giao nhau từ sâu trong động và Bắc Minh hàn khí tuôn ra. Pháp lực và tu vi của hắn đang không ngừng tiến bộ, thần thông Càn Khôn Tụ cũng

đang không ngừng tăng cường. Hiện tại Kim Đan của hắn đã lớn bằng ngón cái, biến thành to bằng cái bát, rõ ràng đã là Kim Đan trung kỳ, thậm chí đã mơ hồ có xu thế bước vào Kim Đan hậu kỳ.

Tốc độ tu luyện bực này quả thực kinh người.

Bình thường mà nói, từ Kim Đan sơ kỳ đến trung hậu kỳ, thế nào cũng phải vài chục năm. Hắn lại tu luyện ngắn ngủi vài ngày đã đến bước này, đây cũng là cơ duyên xảo hợp. Nếu không phải trong Băng Hỏa động ẩn chứa liệt diễm chân hỏa có thể cung cấp cho tu luyện Thôn Nhật đại pháp, cùng với Bắc Minh hàn khí cung cấp cho Tử Nguyệt Già Thiên công tu luyện, hắn quả quyết không có khả năng đột phá Kim Đan trung hậu kỳ nhanh như vậy.

Bắc Minh hàn khí như thủy triều rút lui.

Vi Vân đang muốn chuyển công pháp thành Thôn Nhật đại pháp, chờ liệt diễm chân hỏa xuất hiện, bỗng nhiên cửa động mở ra, một đạo ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào.

"Thời gian đã đến, ngươi có thể đi ra rồi." Hai gã đệ tử chấp sự nói với Vi Vân.

"Cái gì, có thể đi ra ngoài sao?" Vi Vân giật mình tỉnh lại, đứng lên, có chút lưu luyến đi ra cửa động. Hắn còn muốn tiếp tục tu luyện, thêm mấy ngày nữa, hắn sẽ tu đến cảnh giới Kim Đan viên mãn.

Mặt trời mùa xuân phủ lên người, Vi Vân rốt cục lại nhìn thấy ánh mặt trời, một cỗ khí tức sinh cơ bừng bừng phả vào mặt.

Hai đệ tử ở cửa thấy Vi Vân ngoại trừ một thân quần áo bị đốt sạch thì da lông đều không chút tổn hại, thậm chí tinh thần dồi dào, anh tư bộc phát, hào quang chiếu người, nhất thời có chút trợn mắt há hốc mồm. Hai người nhìn nhau, điều này sao có thể? Bình thường mà nói, đệ tử nào tiến vào Băng Hỏa động, không có người nào không cởi ra mấy tầng da, như thế nào cũng là sống dở chết mới đúng.

"Sư đệ, đây là quần áo chuẩn bị cho ngươi, kính xin mặc vào. Về phần thánh dược chữa thương, ta thấy ngươi không cần phải đi." Đối phương đưa tới một bộ nội môn đệ tử áo xanh, trên tay còn có một bình dược vật.

Vi Vân nhận lấy thanh bào mặc lên người, sau đó che ngực, vẻ mặt có chút thống khổ, nói: "Ai u... Ta, ta bị thương rất nặng... Hai vị sư huynh, mong rằng đem thánh dược chữa thương cho ta..."

Hai đệ tử nao nao, nửa tin nửa ngờ, đưa bình thuốc cho hắn.

Vi Vân cầm chai thuốc, rời đi.

Loại thuốc trị thương này có hiệu quả khởi tử hồi sinh, là do tông môn chuyên môn luyện chế ra, chuẩn bị cho đệ tử chịu phạt nặng, sau khi ăn thuốc này, chỉ cần tâm mạch chưa đứt, cho dù còn có một hơi, cũng có thể cứu sống. Loại đồ tốt này, tự nhiên là không nên lãng phí.

Vi Vân đi vào đại điện giới luật, thông báo cho đệ tử chấp sự biết mình đã bị hình phạt xong.

Chấp sự đệ tử đánh giá trên dưới Vi Vân vài lần, sau đó nói: "Vi Vân sư đệ, nghe nói ngươi là đệ tử nội môn duy nhất từ Phong Hồ còn sống trở về nhanh chóng đi đại điện nhiệm vụ, tìm Tô Mộc trưởng lão nhận nhiệm vụ này."

"Đa tạ sư huynh nhắc nhở!"

Vi Vân mừng rỡ, khổ tận cam lai.

Gã gấp rút tiến vào đại điện nhiệm vụ, được một gã đệ tử chấp sự dẫn vào bên trong tĩnh thất. Bên trong có một nam tử trung niên tướng mạo thanh tú, mặc một bộ áo bào xanh, đang ngồi trên ghế gỗ lim.

Vi Vân tiến lên một bước, khom người nói: "Đệ tử Vi Vân bái kiến Tô Mộc trưởng lão."

Người này chính là Tô Mộc trưởng lão, hắn khẽ gật đầu, ôn hòa cười cười, nói: "Ngồi đi."

Vi Vân ngồi xuống cái ghế đối diện hắn, lẳng lặng chờ vị trưởng lão này nói chuyện.

Tô Mộc trưởng lão đưa tới một chén trà, Vi Vân nhận lấy, sau đó uống một hơi rồi lên tiếng cảm tạ.

Tô Mộc trưởng lão lúc này mới chậm rãi nói: "Bạch Đình trưởng lão phạt ngươi đi Băng Hỏa động, ngươi chịu khổ rồi, con người của nó vốn là như vậy, sau này ngươi để ý nó xa một chút là được, cũng chớ có trêu chọc Diệp Trầm Ngư, cần cù khổ luyện, ngày sau thực lực đầy đủ, nói chuyện và làm việc mới có phân lượng. Trước đó, sẽ không có ai coi ngươi ra gì. Ngươi hiểu chứ?"

"Đệ tử hiểu, đa tạ trưởng lão chỉ điểm." Vi Vân cảm tạ từ tận đáy lòng.

Tô Mộc lại nở nụ cười, ngón tay điểm nhẹ vào hư không Vi Vân, nói: "Lần này đi mười đệ tử nội môn đều là lựa chọn tốt nhất. Ngươi lại trở thành người duy nhất có thể bình an trở về, nói rõ ngươi cũng có chỗ hơn người. Chỉ mong sớm ngày ngươi tu thành Nguyên Anh, trở thành đệ tử chân truyền kế tiếp."

Quy củ của các đại tông môn cũng không sai biệt lắm, một khi tu thành Nguyên Anh thì có nghĩa là đã được tám trăm năm thọ nguyên, có hi vọng trùng kích cảnh giới Pháp tướng. Cũng chính là cảnh giới cấp bậc trưởng lão, bởi vậy đều xem như đối tượng bồi dưỡng trọng điểm, coi như là đệ tử chân truyền. Các loại phúc lợi nhận được đãi ngộ đều là tốt nhất, hơn nữa còn có thể tùy ý xem xét công pháp trong Tàng Kinh Các.

Tô Mộc từ trong trữ vật giới chỉ lấy ra một cái khay, phía trên đặt ba vật phẩm. Y đưa khay cho Vi Vân, nói: "Đây là thứ ngươi nên có, nhận lấy đi."

"Đa tạ sư môn ban thưởng!" Vi Vân nhận lấy khay, trong lòng vô cùng kích động.

Tô Mộc trưởng lão vẫy vẫy tay, nói: "Đi xuống đi."

"Đệ tử cáo lui."

Vi Vân lui về phía sau, rời khỏi tĩnh thất, sau khi ra đến cửa, mới quay người, sải bước rời khỏi đại điện nhiệm vụ.

———————————

25

Một chữ bình thường hơn năm ngàn chữ, nếu như là màn kịch thịt quan trọng, một chương có thể sẽ có hơn vạn chữ, màn thịt bình thường vẫn tính theo mức bình thường.

26

Chương 2 mùa xuân phía sau núi.

Đi ra khỏi đại điện nhiệm vụ, Vi Vân đem khay thu vào trong tay áo càn khôn, trong lòng cuồng tiếu không thôi. Lần hành trình Phong Hồ này hắn có thu hoạch phong phú, không những thông đồng với Thủy Hồng Dao, còn nhân họa đắc phúc tu thành kim đan trung hậu kỳ, lại được ban thưởng ba thứ này.

Sự khuyết điểm duy nhất chính là làm mất đi Ngọc Bội Tử Nguyệt!

Vi Vân thầm mắng Phong Tuấn Kiệt khốn kiếp kia, thân là đệ tử chính đạo thất tông, thế mà làm ra cái chuyện không biết xấu hổ đổ bê bêu xấu này, ngày sau nếu còn gặp lại, nhất định phải cho hắn biết tay!

Đi tới cửa động phủ, Vi Vân phát hiện Kim Điêu đang nhắm mắt ngồi ngay ngắn ở cửa động, giống như lão tăng nhập định, không nhúc nhích, rất có nhân tính. Vi Vân âm thầm ngạc nhiên, cũng không quấy rầy nó, một mình tiến vào động phủ.

Ngồi trong động phủ, Vi Vân bắt tay vào bàn tay, khay khay xuất hiện trên tay, phía trên có ba vật phẩm, mỗi thứ đều là đồ tốt.

Thứ nhất cũng là một trái cây màu xanh vàng to bằng nắm tay, hình dáng như trẻ mới sinh, hiện ra vầng sáng màu xanh nhàn nhạt, chính là quả của Linh căn trẻ con chỉ có ở Dược Vương Tông mới có sản xuất ra - quả non!

Thứ này có thể trực tiếp phục dụng, tẩy tinh phạt tủy, cường hóa thể chất, khử bệnh chữa thương, bồi nguyên bản, kéo dài tuổi thọ, tăng tiến tu vi, cũng có thể lấy ra luyện dược, quả trẻ có lẽ không phải công hiệu tốt nhất, nhưng cũng là toàn diện nhất, hơn nữa là độc nhất vô nhị, phóng nhãn Thiên Vận đại lục, ai không thèm thuồng quả trẻ con của Dược Vương tông.

Thứ hai là một ngọc giản, bên trong ghi lại nội dung quyển ba của Dược Vương Kinh.

Thứ ba là một kiện pháp khí, pháp khí này là một bảo tháp bằng đồng xanh lớn chừng bàn tay, trung phẩm pháp khí, bên trong có ba mươi sáu đạo địa sát cấm chế, chồng chất, hộ thân chuyên dụng, uy lực không tầm thường.

Vi Vân thu hồi quả oa nhi, chuẩn bị bất cứ tình huống nào, sau đó dùng máu huyết cô đọng Thanh Đồng Bảo Tháp, lại đem quyển ba Dược Vương Kinh trong ngọc giản hấp thu, trực tiếp tu luyện.

Lúc này Vi Vân pháp lực dồi dào, tốc độ tu luyện quyển ba của Dược Vương Kinh cũng trở nên cực nhanh, nửa ngày đã tu thành, pháp lực của Thanh Mộc nhất thời lại tăng lên một bậc, vận dụng pháp thuật trong Dược Vương Kinh cũng có vẻ càng thêm như ý cùng cường đại. Ngoài ra, trong quyển ba còn kèm theo một môn pháp thuật, tên là "Phản Ngũ Hành Độc Công", là một môn độc thuật dùng để đối phó địch nhân, uy lực kinh người.

Dược Vương Tông am hiểu nhất là thuật luyện đan, cần tiêu phí đủ tiền phù, liền có thể đi tông môn mua cách điều chế đan dược luyện chế, chỉ có điều Vi Vân không muốn dành thời gian vào chỗ này quá lãng phí, dù sao loại đan dược này, trong tông môn cũng không thiếu, chỉ cần tiêu tiền phù là có thể mua được, hắn càng muốn dùng thời gian và tinh lực để tu luyện, chỉ có tu luyện sinh trưởng đại đạo, đó mới là đạo lý.

Tu luyện cũng phải chú ý đến kết hợp lao động và nghỉ ngơi, Vi Vân lần này đi ra khỏi động Băng Hỏa, tu thành cảnh giới Kim Đan trung, hậu kỳ, dự định ra ngoài đi dạo một chút, rồi mới thả lỏng tâm tình.

Hắn đi ra cửa động, tay trái xách theo lồng chim, vừa trêu chim, vừa ngâm nga khúc nhạc.

Kim Điêu ở cửa vẫn không nhúc nhích, giống như gà mái đẻ trứng vậy.

Cùng lúc Vi Vân đi ra cửa động, cửa động sát vách cũng mở ra, bóng dáng Mạc Tú Vân xuất hiện ở trước mắt, một thân quần áo trang nhã màu phấn trắng, trên chân mặc những vớ bằng ánh sáng màu thịt, đầu búi tóc đẹp đẽ, eo treo trường kiếm, vẻ mặt vui mừng.

"A, sư tỷ, trùng hợp vậy sao?" Vi Vân kinh ngạc đi qua, xem ra tâm tình của nàng không tồi.

"A, đây không phải là Vi Vân sư đệ sao?" Mạc Tú Vân cười cười: "Sư đệ, mấy ngày không gặp, có nhớ sư tỷ hay không?"

Vừa chào hỏi, vừa âm thầm vận công, thân thể mềm mại của Mạc Tú Vân lập tức trôi nổi, dưới chân có hai luồng thanh quang nâng lên.

"Tất nhiên là có suy nghĩ... Ai u!" Vi Vân thấy biểu hiện của nàng, nhất thời kinh ngạc, "sư tỷ đã khi nào tu thành kim đan rồi? Thành nội môn đệ tử rồi sao? Mới vài ngày không gặp mà thôi, lợi hại ah! Không hổ là Tú Vân sư tỷ của ta, tiểu đệ bội phục."

Mạc Tú Vân giơ tay ấn chuôi kiếm, cười ha ha, nói: "Ngươi cũng không nghĩ ngợi, bạn lữ của sư tỷ là Bạch Vô Ưu sư huynh, hắn không những giúp ta tu luyện mà còn tặng một viên đan dược, nhưng mà nội môn mà thôi... Sau này trở thành đệ tử chân truyền cũng rất có hy vọng."

"Ừ, nhìn ra được! Ta biết sư tỷ không phải người bình thường mà." Vi Vân giơ ngón tay cái lên: "Đã muộn thế này, sư tỷ đây là muốn nói chuyện với Vô Ưu sư huynh sao?"

Mạc Tú Vân cười nói: "Không, ta chỉ muốn ra ngoài dạo chơi, nghẹn đến hoảng sợ... Vô Ưu sư huynh có chuyện quan trọng muốn xuống núi, mấy ngày sau mới trở về... Sư đệ, ngươi tu luyện thân pháp tới đâu, có đuổi theo sư tỷ hay không, để xem ngươi có thể đuổi kịp hay không?"

"Được thôi." Vi Vân thu hồi lồng chim.

Chỉ thấy thân hình Mạc Tú Vân lấp lóe, hóa thành một bóng hình xinh đẹp nhanh chóng bay về phía sau núi, sau lưng kéo theo một chuỗi tàn ảnh.

Vi Vân âm thầm kinh hãi, cũng không biết nàng tu thành thân pháp lợi hại gì, tốc độ không ngờ lại nhanh như vậy, cũng may Vi Vân lúc này tu vi tăng nhiều, mặc dù chưa tu luyện thân pháp thần thông lợi hại gì, nhưng pháp lực so với Mạc Tú Vân mạnh hơn không chỉ mấy lần, dưới chân xuất hiện một vòng Kim Nhật cùng một vòng Tử Nguyệt, thân hình tùy ý chớp động, liền đuổi thẳng tới đối phương, tốc độ không chậm chút nào.

Lúc này sắc trời đã tối, trên trời đầy sao, rải ánh sao nhàn nhạt xuống, chiếu vào phía sau núi của Dược Vương tông, trên người hai nam nữ trẻ tuổi một đuổi một đuổi.

Tối hôm khuya, phía sau núi hầu như không có người, chung quanh đều là một mảnh rậm rạp bụi cây cùng hoa cỏ, từng trận gió mát thổi qua, làm cho người ta một trận nhẹ nhõm thoải mái.

"Oa, sư tỷ, thân pháp gì đây... ngươi chậm một chút."

"Đây là thân pháp tàn ảnh Vô Ưu sư huynh dạy ta... Không đuổi kịp rồi a... Ai u!"

Mạc Tú Vân đắc ý, đột nhiên dưới chân bị đá trúng một hòn đá, hòn đá bay ra ngoài, nổ thành bụi phấn trong không trung. Nhưng bản thân nàng vì không quan sát được nên cũng bị lực phản chấn ảnh hưởng, xúc động kinh mạch trọng yếu, chân mềm nhũn, ngã nhào xuống đất.

"Sư tỷ, ngươi không sao chứ?" Vi Vân Phi Thân hạ xuống bên cạnh nàng, cúi đầu xem xét.

Mạc Tú Vân ngồi trên cỏ, ôm lưỡi ngọc chân, kêu lên: "Đau quá... Sư đệ, mau giúp ta trị liệu một chút."

"Không phải chứ sư tỷ, chút vết thương nhỏ ấy cũng phải chữa trị chứ, sư đệ đã ở động Băng Hỏa này bảy ngày rồi mà vẫn không nói gì cả."

Nói như vậy, Vi Vân vẫn thi triển khí chữa khí giúp Mạc Tú Vân trị liệu một chút, sau đó cởi giày thêu của nàng, hai tay nắm chặt giày thịt bị thương, nhẹ nhàng nhào nặn, xúc cảm trơn nhẵn từ hai tay truyền lên người, lay động lòng người.

Mạc Tú Vân vỗ vỗ bả vai hắn hơi chìm xuống: "Làm ơn đi, ta sẽ trở thành mỹ nữ đệ tử chân truyền... Sư đệ, ngươi bị giam vào Băng Hỏa động? Chẳng trách vài ngày không gặp người, có phải mắc mớ gì không? Không phải quấy rầy sư tỷ Diệp Trầm Ngư sao?"

"Cái đó không thể, ta phỏng chừng là Bạch Miểu trưởng lão nhìn ta không vừa mắt, cố ý muốn gây khó dễ với ta. Tốt hơn chưa?" Vi Vân nắm lấy đôi giày ngọc của Mạc Tú Vân, nhẹ nhàng thổi hơi, bờ môi cách ngón chân nàng không đến một tấc, cơ hồ muốn dán lên.

"Ừm... Ta không sao..." Mạc Tú Vân nhìn dáng vẻ chăm chú bốc hơi của hắn, bỗng nhiên khuôn mặt đỏ lên, nhớ tới đêm đó mình say rượu, hồ đồ hồ đồ và hắn một đêm tiêu hồn. Mặc dù ngoài miệng nàng không thừa nhận., Nhưng kỳ thật là nhớ rõ chuyện hai người đêm đó thân thể triền miên trải qua, lúc ấy cảm thấy rất tức giận, nhưng sau khi hồi tưởng lại, lại có chút cảm giác chưa thỏa mãn, nghĩ thầm nếu có thể hoàn toàn thanh tỉnh, thưởng thức một phen vui vẻ là tốt rồi...

Nghĩ tới đây, mặt mũi của nàng đã đỏ đến tận cổ.

Lại nhớ tới Bạch Vô Ưu, tuy hắn anh tuấn mà ưu tú, tu vi cao thâm, là ái lang trong lòng nàng, nhưng cả người giống như cục gỗ, không chút thông suốt về chuyện nam nữ, mặc dù nàng tận lực nhắc nhở, Bạch Vô Ưu cũng không động lòng, điều này làm cho nàng thập phần buồn bực, có loại cảm giác tình yêu và tình dục không cách nào nói hết được.

"Đúng rồi, sao ta không đem tình yêu và tình thích tách ra, là có thể nhận được tình cảm của Vô Ưu sư huynh, lại có thể có được tính tình của sư đệ Vi Vân, cả hai đều có, chuyện không tốt gì chứ? Vi Vân sư đệ cũng sẽ không nói cho người khác biết, Vô Ưu sư huynh nhất định sẽ không biết được..."

Mạc Tú Vân vốn là người nghĩ đến là mình, vừa nghĩ đến đây, nàng lập tức ra vẻ khó chịu: "Ai u" một tiếng, nói: "Sư đệ... trên người ta hình như không thoải mái, ngươi mau nhìn giúp ta một chút."

"Thật sao? Yên tâm, sư đệ nhất định giúp ngươi nhìn trúng, ta kiểm tra một phen sư tỷ rốt cuộc chỗ nào không thoải mái." Vi Vân nhất thời hoạt động hai tay, theo một đôi giày ngọc của Mạc Tú Vân mà vuốt ve, bắp chân, bắp đùi... một đường đi lên.

"Là nơi này sao?"

"Ừm... nơi đó không phải... Ồ... hình như vẫn ở phía trên một chút."

"Ta đoán chắc chắn là nơi này."

"A... Sư đệ, ngươi thật là xấu..." Mạc Tú Vân kêu lên một tiếng, nguyên lai Vi Vân nhẹ nhàng đặt tay lên gốc đùi nàng, mặc dù cách lớp lụa mỏng màu phấn hồng, nhưng vẫn làm cho thân thể mềm mại của nàng run lên.

"Có lẽ là ở đây, ta đoán đúng là vậy. Để sư đệ chữa trị cho đệ một lần." Vi Vân cẩn thận cỡ nào, rất dễ dàng nhìn ra vị sư tỷ xinh đẹp này đã nổi sóng, lập tức dùng hai tay cử động. Một tay nâng cặp mông mềm mại của nàng lên, một tay nhẹ nhàng xoa xoa huyệt nhỏ ôn nhuận của nàng, di chuyển qua lại giữa đôi môi và cái miệng nhỏ xíu.

Mùa xuân đúng là mùa vạn vật sinh trưởng, đồng thời cũng là mùa nam nữ xuân, trước mắt bóng đêm trêu người, tinh không lãng mạn, Vi Vân cùng mỹ nữ sư tỷ Mạc Tú Vân hai người cô nam quả nữ,

giống như một đám củi khô liệt hỏa, ở trong bụi cỏ phía sau núi này, tự nhiên không kìm lòng nổi, hết sức căng thẳng.

*.... Sư đệ.. A... chậm một chút... A, ta, ta...." Mỹ nữ Mạc Tú Vân bị hành động sờ vào huyệt của Vi Vân kích thích đến mức lưng cong lên, gần như muốn xụi lơ trên người Vi Vân.

"A, nơi này sao lại ướt rồi? Sư tỷ, ta giúp ngươi cởi váy ra, ướt như vậy không thể mặc, sẽ thấy lạnh đó."

Hắn đem quần áo của mỹ nữ Mạc Tú Vân cởi ra, hai ba lần liền đem nàng bóc ra không một mảnh vải, chỉ có một đôi giày đẹp còn bọc lấy đôi giày sáng bóng màu thịt, dưới bóng đêm hiện ra ánh sáng lộng lẫy. Mỹ nữ sư tỷ Mạc Tú Vân thân thể trần trụi trắng nõn, được Vi Vân ôm vào trong ngực, mềm như không xương.

"Sư tỷ, vào trong lòng ta sẽ không lạnh..." Vi Vân cởi y phục của mình ra, sau đó ôm lấy sư tỷ xinh đẹp Mạc Tú Vân, hai tay vuốt ve thân thể mềm mại trắng nõn của nàng, thỉnh thoảng chạm đến bộ phận mẫn cảm của nàng.

"A... A... Sư đệ... Ngươi thật là xấu... Không nên keo kiệt chỗ người ta... A... đáng ghét..." Mỹ nữ sư tỷ Mạc Tú Vân nhõng nhẽo ngâm lên, cả người đã hoàn toàn ngã nhào trên người Vi Vân.

Đôi môi anh đào của vị sư tỷ xinh đẹp Mạc Tú Vân đâm vào cái lưỡi non của nàng, miệng nàng êm dịu vô cùng, mềm mại vô cùng, nàng vừa hôn, vừa duỗi ngón tay ra móc lấy huyệt mềm của nàng, bên trong nước đã róc rách, theo tiếng Vi Vân móc vặt phát ra tiếng nước lã chẹt rẹt.

"Ai nha... Thật xấu hổ..." Mỹ nữ sư tỷ Mạc Tú Vân hé miệng rời đi, nàng nghe thấy tiếng Vi Vân móc móc huyệt của mình thì mặt đỏ bừng.

Vi Vân cười thầm trong lòng, vị mỹ nữ sư tỷ này rõ ràng rất có dục vọng, để cho nàng giả bộ, đợi lát nữa gọi nàng lộ nguyên hình. Hắn

di chuyển há mồm đi liếm cặp song nhũ trắng nõn của sư tỷ Mạc Tú Vân, mặc dù không tính là lớn, nhưng vô cùng kiên cố, ăn lấy hương vị ngon miệng, mười phần co dãn. Sư tỷ xinh đẹp Mạc Tú Vân bị hắn ăn một hồi như vậy, cộng thêm keo kiệt huyệt nhỏ, nhất thời khoái cảm như thủy triều, tiếng rên rỉ không ngừng vang lên.

"Bốp" một tiếng, bộ ngực trắng nõn của nàng trượt ra khỏi miệng Vi Vân. Hắn hôn không ngừng, thưởng thức da thịt mềm mại của sư tỷ xinh đẹp Mạc Tú Vân. Chỉ chốc lát sau, nàng đã tới nơi hạ thể của mình., Ngồi xổm trước mặt nàng, hai tay đẩy cái lỗ nhỏ ướt át của nàng ra, toàn thân giống như cái tai gỗ, nhất thời có từng trận khí tức dâm dục xông vào mũi. Vi Vân xoa xoa cặp mông mềm mại của vị sư tỷ xinh đẹp Mạc Tú Vân, tiến tới gần., Nàng vươn đầu lưỡi liếm một cái lên tiểu huyệt trên vành tai gỗ trắng nõn của nàng, mỹ nữ sư tỷ nhất thời phát ra "A" một tiếng duyên dáng, toàn bộ thân thể mềm mại đều mềm nhũn, hầu như ngồi ở trên mặt Vi Vân, cái tiểu huyệt mềm mại cùng khuôn mặt của hắn làm tiếp xúc mật thiết nhất., Mỹ nữ sư tỷ Mạc Tú Vân khoái cảm như thủy triều, bỗng nhiên cong eo cong, thân thể mềm mại run lên, một cỗ khoái cảm mãnh liệt truyền khắp toàn thân từ trong huyệt nhỏ ra, bụng dưới co rút lại, từ trong khe thịt phun ra một ngụm lớn nước dâm.

"A... Sư đệ, ngươi thật sắc mặt...vậy mà lại liếm ngay chỗ người ta... A..." Mỹ nữ sư tỷ Mạc Tú Vân đang kêu lên.

Vi Vân hút dâm thủy của nàng vào trong miệng, sau đó ngẩng đầu lên, mỹ nữ sư tỷ lập tức mềm nhũn ngã xuống bãi cỏ, hai người đều trần truồng, gió núi thổi qua, mang đến từng trận hương hoa.

Vi Vân cầm một cây gậy thịt lớn, đặt trên thân thể trắng như tuyết của sư tỷ Mạc Tú Vân, muốn cắm vào thân thể nàng một phen chống đỡ triền miên, ai ngờ vào thời khắc mấu chốt, Mạc Tú Vân bỗng nhiên vươn bàn tay nhỏ bé ra đẩy Vi Vân, nói: "Không, không, sư đệ... Chúng ta không thể như vậy... Chúng ta không thể như vậy, làm như vậy thật có lỗi với Vô Ưu sư huynh, hắn đáp ứng sẽ cưới ta... "

Lúc này trong lòng nàng thập phần rối rắm, một mặt là ước định tình cảm với Bạch Vô Ưu, một mặt là vì trước mắt cùng Vi Vân thích chí, thật là làm khó mọi người.

Vi Vân nhẹ nhàng hôn môi anh đào của sư tỷ Mạc Tú Vân, mang theo khí tức dâm đãng, dù sao trên mặt nàng cũng còn có dâm thủy, hắn nói: "Sư tỷ, ngươi hãy nghĩ cho kỹ, ta quyết không làm khó ngươi."

Mạc Tú Vân bị hắn khơi lên dục vọng tình cảm, bụng nóng lên, lại nói: "Ta, ta cũng không biết... Tuy ta biết không nên như vậy, nhưng trong lòng vẫn muốn tìm ngươi..."

Vi Vân vuốt ve cặp ngực của nàng, dùng đôi môi vừa cọ xát với đầu rùa, nói: "Vô Ưu sư huynh sẽ không biết được."

"Nhưng chính bản thân ta lại không qua được cửa ải này..." Mạc Tú Vân mặt mày ủ rũ, lúc này nàng đang xen lẫn trong đó, cần có một luồng lực lượng đẩy nàng sang một bên, mà không phải đang rơi vào hoàn cảnh khó xử.

Vi Vân suy nghĩ một chút, bỗng nhiên ý niệm khẽ động trong đầu, nói ra: "Sư tỷ, ta nghe có sư huynh nói, âm nguyệt hoàng triều đông đảo nữ tử, mỗi người đều xinh đẹp như hoa, nam tử thưa thớt, người nào cũng xấu xí không chịu nổi, các nữ tử trong quốc gia các nàng ghét bỏ nam tử trong nước, lại thường muốn bất mãn, bởi vậy phát minh ra lượng lớn ngọc ngói và ngọc xử hình thức khác nhau, cơ hồ mỗi nhà đều có... "

"Vậy thì sao?" Mạc Tú Vân nghi hoặc, chuyện này có quan hệ gì với chuyện trước mắt.

Vi Vân nói: "Sư tỷ, nếu ngươi dùng ngọc xử an ủi bản thân, liệu có cảm thấy tội lỗi gì không?"

"Đương nhiên là không."

"Vậy là được rồi." Vi Vân nói: "Ngươi chỉ cần xem ta như một cái chày ngọc của ngươi là được."

Mạc Tú Vân vừa nghe vậy, ánh mắt lập tức sáng lên, nàng nhìn về phía Vi Vân, vui mừng nói: "Sư đệ, đệ thật sự là một thiên tài!"

Vi Vân nhún vai: "Mọi người đều nói như vậy."

"Ngọc xử của ta, ngươi còn không mau vào?" Trong mắt mỹ nữ sư tỷ Mạc Tú Vân như muốn cháy hừng hực, nàng rốt cục cũng cởi bỏ được khúc mắc trong lòng, nàng muốn vui vẻ phát tiết một lần!

"A... Trời ơi... " Mỹ nữ Mạc Tú Vân cảm thấy một cây gậy thịt thô to chui vào trong phần thịt dưới cơ thể mình, giống như một cây côn sắt nung đỏ, nóng bỏng vô cùng, vừa thô vừa cứng, mạnh mẽ đẩy tới chỗ sâu trong hang, cắm thẳng vào thịt tươi non của mình, sau đó lui về phía sau, ma sát lẫn nhau với thịt tươi nõn bóng loáng của nàng ma sát lẫn nhau., Sinh ra khoái cảm trí trí mạng, sau một khắc, lại hung hăng va chạm vào. Mỹ nữ sư tỷ Mạc Tú Vân trừng lớn hai mắt, thân thể mềm mại run lên, cong eo, hai tay đồng thời ôm lấy thiếu niên trên người, cảm giác thỏa mãn tràn ngập toàn thân, loại cảm giác này thật sự là quá tốt đẹp!

Tiếng cơ thể va đập "Bốp bốp bốp" liên tiếp vang lên, thanh âm "Phốc phốc phốc phốc" đồng thời vang vọng cả bầu trời đêm, Vi Vân không chịu nổi mà khô ráo sư tỷ xinh đẹp Mạc Tú Vân đang nằm bên dưới. Lúc cắm vào, hắn dừng lại một chút, khuấy thịt lớn lên trên thịt mềm nõn của nàng, lúc rút ra lại mang theo nước bọt cuồn cuộn, thấm ướt cả tính khí của hai, nhỏ xuống trên cỏ.

"A a a... Ách quá... Sư đệ a a... A a a... Võ ốc của ngươi vì sao lại thô dài như vậy... A a a... Sư tỷ ta thật sự là thích chơi bời của ngươi a... A a a... Đến rồi... Đến rồi..." Mỹ nữ sư tỷ Mạc Tú Vân bị làm cho thân thể mềm mại chớp lên, liên tục kêu rên, mị nhãn như tơ, buông lòng hưởng thụ cực lạc nhân gian này, cả người lộ ra vẻ dâm đãng vô cùng.

Vi Vân ôm đôi đùi đẹp của sư tỷ Mạc Tú Vân đè ở trước ngực nàng, một bên khô ráo mềm mại của nàng, một bên vuốt ve đôi chân đẹp của nàng, thỉnh thoảng hôn lên chân cái vớ ngọc của nàng một cái, nói: "Sư tỷ... huyệt của ngươi thật non mềm, ừm, chân cũng rất thơm..."

"A... Ồ... Ta và Ngọc Xử sao lại có nhiều công năng như vậy... Còn biết liếm chân đây... A... Nhanh đùa chết sư tỷ đi... A a... Thật kích thích... A... Thật là kích thích... A... không... " Mỹ nữ sư tỷ Mạc Tú sóng biển kêu đón Vi Vân rút ra, đột nhiên cảm thấy trong hang thịt, thịt lớn đột phá thịt ngon ngọt của nàng, đột nhiên khô quắt vào trong lồng ngực nàng, hung hăng đánh vào chỗ sâu nhất khoang thịt., Điều này làm cho nàng cơ hồ hai mắt trắng dã, thân thể mềm mại dừng lại, miệng thơm hơi hé, một cỗ lớn mùi rượu từ trong nước tuôn ra, vừa hôi vừa phóng đãng.

Đem Toản cơm nhốt vào trong phần tử của mỹ nữ sư tỷ Mạc Tú Vân, Vi Vân cũng cảm thấy vô cùng khuây khỏa. Con Võng lớn đã tiến hết vào khâu kín kẽ với lỗ thịt của mỹ nữ sư tỷ. Cái loại cảm giác mềm mại bị lỗ thịt bao trùm toàn bộ, thật sự là tuyệt vời khó nói nên lời, phảng phất cả người đều nằm ở bên trong lỗ thịt ôn nhuận, hưởng thụ mát xa thịt mềm mại, sao lại sảng khoái một chữ được.

"Sư tỷ, lực lượng có đủ hay không?" Vi Vân vừa mạnh mẽ đưa tặng, vừa nắm lấy đôi giày ngọc của vị sư tỷ xinh đẹp Mạc Tú Vân, dùng miệng nhẹ hút mút, cảm giác đôi giày thịt trơn bóng tuyệt vời, hương thơm ngon miệng, bất luận là dùng để giao đủ hay là nhấm nháp trực tiếp, đều là lựa chọn tốt nhất.

"Ừm... đủ... đủ... A... lại sắp tới rồi... A a a... Sư đệ... Ngươi thật là đại sắc lang... A a... Điểm này Vô Ưu sư huynh thật không bằng ngươi... A a..." Mỹ nữ sư tỷ Mạc Tú Vân vẻ mặt dâm đãng nhìn thiếu niên trên ngực, sữa sữa mềm mại trước ngực nhảy nhót không ngừng.

"Nói đi cũng phải nói lại, sư tỷ, ngươi và Vô Ưu sư huynh đã phát triển tới mức nào rồi?" Vi Vân vừa chọc vừa hỏi.

"A... A... Chúng ta đã tự định chung thân... A... Vô Ưu sư huynh nói qua một thời gian ngắn là chuyện của chúng ta... A... Báo cho mọi người biết... A... Đợi ta thành đệ tử chân truyền... A... Tông chủ sẽ tự mình chủ trì hôn lễ cho chúng ta... A a a a..."

"Oa, sư tỷ, tỷ lợi hại rồi, bay lên cành cây thành Phượng Hoàng. Chiêm chiếp..." Vi Vân ôm lấy ngón chân của sư tỷ xinh đẹp Mạc Tú Vân rồi mút vào một vòng, vị sư tỷ xinh đẹp này có thể định ra đại sự chung thân, Vi Vân cũng hết sức cao hứng.

Trên thực tế, Mạc Tú Vân đã hơn hai mươi tuổi, Bạch Vô Ưu càng là hơn ba mươi tuổi, xác thực đã sớm đến tuổi nói chuyện hôn nhân, nếu như ở trong thế tục, bình thường mà nói, mười bốn tuổi sẽ thành hôn, hơn hai mươi sớm đã là mẫu thân của hài tử.

Đương nhiên, con cái của một vài gia đình giàu có sẽ thành hôn muộn hơn, bởi vì phải chọn lựa kỹ càng, dù sao cũng là đại sự chung thân, không thể qua loa đại sự, tỷ như khi Vi Vân tiến vào đạo quán đã mười sáu tuổi, vẫn chưa kết hôn. Lúc Lý Mị Nhi gả cho Trương phủ đã hơn hai mươi tuổi. Con cái nhà nghèo trái lại tùy ý một chút, người ta trúng, tiền xổ số đã đến chỗ rồi, về cơ bản hôn sự là được rồi.

"Sư tỷ, bắn ở nơi nào?" Đang không ngừng cạn khô, mỹ nữ sư tỷ cố nhiên cao trào liên tục, Vi Vân cũng rất nhanh dâng lên ý xạ.

"Ừm... Đều có thể... A... A... Chúng ta cùng nhau tiết đi a... A a a..." Mỹ nữ sư tỷ Mạc Tú Vân Nga nhíu mày lại, vẻ mặt có chút khó chịu, lại lần nữa không kìm được kêu lên sóng biển. Nàng cảm thấy tốc độ rút lá cà trong lỗ thịt của mình càng nhanh hơn, đang điên cuồng ma sát trái tim hoa của mình, va chạm vào cung tử của mình.

"A..." Theo sự hung hăng lần cuối cùng của Vi Vân, cây gậy thịt lớn trùng trùng điệp điệp đâm vào trong phần mộ của sư tỷ xinh đẹp Mạc Tú Vân, nhất thời con mắt eo nhói nhói, bên trong bắn ra một lượng lớn gợn sóng.

Cùng lúc đó, mỹ nữ sư tỷ Mạc Tú Vân cũng trào ra như nước thủy triều, dâm thủy nóng bỏng cọ rửa xương sườn Vi Vân, trộn lẫn cùng ma men của hắn, lại bị cây côn thịt thô to chắn trong động thịt không ra được. Hai người ôm chặt lấy nhau thở hổn hển, sau đó hai mắt nhìn nhau, đồng thời cười một tiếng.

Đôi môi anh đào của Vi Vân đang hôn lên đôi sư tỷ Mạc Tú Vân xinh đẹp, nàng nói: "Sư tỷ, tỷ thật là dễ thương, có điều ta thích."

Nắm tay trắng nõn của Mạc Tú Vân nhẹ nhàng đánh vào ngực hắn, gắt giọng: "Không cho phép ngươi nói như vậy, ta là dục nữ cơ mà..."

Vi Vân rất tán thành: "Vậy nhất định phải vậy, sư tỷ là tuyệt đối thuần khiết ngoan hiền." Hai tay nhẹ nhàng gảy gảy nhũ non của nàng, chỉ lớn chừng nắm tay, nhưng mềm mại vô cùng, giống như bảo vật trong lòng bàn tay, vô cùng thú vị.

Hai người ôn tồn trong chốc lát, Mạc Tú Vân bỗng nhiên lấy làm lạ nói: "Sư đệ, sao con chim của ngươi còn chưa luồn cúi?"

Vi Vân ôn tồn nói: "Sư tỷ có chỗ không biết, điêu nhi của ta được rất nhiều nhật nguyệt tinh hoa tẩm bổ, không chỉ quy mô thô to, còn có năng lực kim thương không đổ, chỉ cần ta nguyện ý, bất luận bắn bao nhiêu lần, cũng có thể cứng rắn tiếp, không tin ngươi xem." Nói xong lại bắt đầu vụt đi.

"A... Ta tin... Ta tin... đình..." Mỹ nữ sư tỷ Mạc Tú Vân cảm thấy ăn không tiêu, vừa rồi nàng đã cao trào hơn mười lần, cả người mềm yếu vô lực, ngay cả pháp lực cũng khó mà vận chuyển, hơn nữa trải qua một phen khô cạn, dưới thân nàng môi đỏ bừng, nóng rát, hơi sưng đỏ, đã không chịu nổi tàn phá.

Vi Vân nhìn đôi môi hồng nhuận của vị sư tỷ xinh đẹp Mạc Tú Vân, bỗng nhiên trào dâng ý vị đùa giỡn, duỗi ra hai ngón tay thăm dò vào trong miệng nàng, nhẹ nhàng vuốt ve cái lưỡi trắng nõn của nàng. Hai mắt vị sư tỷ xinh đẹp Mạc Tú Vân hiện ra ánh sáng nhìn hắn, cái lưỡi thơm tho trượt động, mút ngón tay Vi Vân. Vi Vân cảm thấy kích

thích., Đột nhiên hắn rút cây côn ra, "Ba" một tiếng, một luồng nước biển dinh dính rất lớn từ trong hang động bỗng tuôn ra, sóng trắng đục và gợn sóng, khí tức dâm đãng lan tràn ra xung quanh. Vi Vân dịch chuyển thân thể đi, đưa cây côn thịt to về phía đôi môi anh đào của vị sư tỷ xinh đẹp Mạc Tú Vân, nói: "Sư tỷ, ngươi nếm thử đi."

"Ừm... đừng... Hay cho hạ lưu..." Mỹ nữ sư tỷ Mạc Tú Vân nhíu mày, nàng ngửi thấy mùi hôi thối vô cùng dâm đãng truyền đến, mặc dù có chút kháng cự, nhưng trong lòng lại nóng lòng muốn thử, không tự chủ được nhắm đôi mắt đẹp lại, vươn ra một cái lưỡi non.

Vi Vân chậm rãi đem đầu rùa hướng miệng đàn của nàng đẩy mạnh, rốt cuộc đụng phải môi anh đào hồng nhuận của nàng, cũng hướng trong miệng nàng đưa đi, sư tỷ mỹ nữ Mạc Tú Vân há to miệng, đầu rùa lớn liền từng chút từng chút một chìm vào trong miệng đàn của nàng, chạm vào cái lưỡi trắng nõn của nàng. Rốt cục đem cái đũa lớn này cho vào miệng, sư tỷ xinh đẹp Mạc Tú Vân có chút hoạt động cái lưỡi non, môi anh đào mấp máy, môi anh đào khẽ nhúc nhích., Mím và mút cái trống lớn này, đem sóng dữ dâm thủy phía trên đều ăn vào miệng, theo yết hầu nuốt vào trong bụng, trong này có mủ của Vi Vân, cũng có nước dâm của chính nàng, Mạc Tú Vân không khỏi dâng lên một cỗ cảm giác quái dị, có chút biến thái, lại có chút kích thích.

Theo cái chùy lớn bị mỹ nữ Mạc Tú Vân ngậm lấy, Vi Vân cảm thấy sảng khoái, vô thức đè lên cái đầu của nàng, nhẹ nhàng ưỡn ra, chậm rãi rỉa cái miệng nhỏ nhắn của nàng, thay đổi phương vị, cầm đũa lớn ra vào miệng nàng. Khuôn mặt của mỹ nữ sư tỷ thỉnh thoảng lồi lên, thỉnh thoảng lại lồi ra bên phải., Thỉnh thoảng bên trái bị đẩy ra một cái bọc, thỉnh thoảng lại tiến vào yết hầu của nàng. Cũng may nàng đã tu tới cảnh giới Kim Đan, thể chất mạnh hơn người thường, mặc dù bị xâm nhập yết hầu, hít thở khó khăn của nàng vẫn có thể chịu đựng được. Nàng nhúc nhích cổ họng, thịt mềm mại trước cổ họng cọ xát qua lại với đầu rùa, trong miệng thỉnh thoảng phát ra thanh âm "A a a".

"Sư tỷ, yết hầu của tỷ sẽ động đậy đây..." Vi Vân cảm thấy cổ họng của vị sư tỷ xinh đẹp Mạc Tú Vân mấp máy như là huyệt nhỏ, hút tới mức đầu rùa vô cùng sảng khoái, nhất thời nhanh chóng được đưa lên, đem cái miệng và cổ nhỏ của nàng coi như là cái huyệt nhỏ để làm khô, làm cho vị sư tỷ xinh đẹp kia nghẹn ngào một hồi, một lượng lớn nước miếng từ trong miệng nàng trào ra, thuận theo cục sữa nhô lên trước ngực.

Sau một lát, mỹ nữ sư tỷ Mạc Tú Vân đã bắt đầu trợn mắt, có chút không chịu nổi, nhẹ nhàng vỗ vỗ mông Vi Vân, lúc này hắn mới rút ra một đống chất lỏng, mỹ nữ sư tỷ há mồm thở dốc, nói: "Sư đệ, ngươi làm thế này với Ngọc Xử thật sự là quá thô lỗ..."

"Sư tỷ, chúng ta đổi cái hang khác chơi đùa đi." Vi Vân nhẹ nhàng đỡ Mạc Tú Vân dậy, để nàng nằm rạp trên cỏ.

"Không cần, phía dưới người ta đều sưng vù lên rồi..." Mạc Tú Vân nhíu mày, nàng cho rằng Vi Vân muốn tiếp tục đùa giỡn cái huyệt nhỏ của nàng.

"Cho nên lần này chúng ta tới chơi Hoa cúc động." Vi Vân tách cái mông trắng như tuyết của vị sư tỷ xinh đẹp ra, chỉ thấy cái mông lộ ra một cái động Cúc Hoa màu tím, vô cùng đáng yêu.

"A... Cái này... không cần đâu..." Mạc Tú Vân vừa nghĩ tới cảnh hoa sau lưng mình bị cắm vào đóa hoa, lập tức cảm thấy hồi hộp, bông hoa hồng hồng mềm mại nhất thời co rút lại, khép mở, trông vô cùng đẹp mắt.

Vi Vân biết rõ vị sư tỷ này miệng nói không cần, trong lòng khẳng định là muốn thử nghiệm. Lập tức dùng ngón tay dính chút dâm thủy ở trong bắp thịt của nàng, sau đó cắm vào trong động Cúc Hoa của nàng, bên trong quả nhiên vô cùng chặt chẽ, so với huyệt nhỏ của nàng còn muốn chặt hơn rất nhiều., Cũng may co giật mười phần, có thể co rút lại với đại nạn, theo sự co rút của hoa cúc, đem ngón tay Vi Vân siết chặt lại, chỉ có thể cử động một cách khó khăn, làm cho mỹ nữ sư tỷ dần dần thích ứng.

"Ưm...a... hình như vẫn còn rất thú vị đây... Á..." Hai tay vị sư tỷ xinh đẹp Mạc Tú Vân chống đất cỏ, ếch bên cạnh vẫn luôn nhảy qua, phát ra tiếng oa oa.

Bỗng nhiên, Mạc Tú Vân cảm thấy ngón tay Vi Vân vừa rời đi, nàng cảm thấy có một cảm giác trống rỗng ập tới. Nhưng ngay sau đó, lại có một vật càng thêm to dài, nóng bỏng, dựa vào lốm đốm hoa cúc của nàng, mượn dục dịch trơn bóng đẩy sợi hoa cúc ra, đột phá vào trong hang thịt phía sau.

"A... Thật lớn... Nóng quá..." Mỹ nữ Mạc Tú Vân cảm thấy một cảm giác kích thích quái dị, không khỏi ngẩng đầu lên, khẽ ngâm một tiếng.

Vi Vân ấn mông trắng nõn của vị sư tỷ xinh đẹp Mạc Tú Vân xuống, bắt đầu nhẹ nhàng đưa ra, dùng một tốc độ cực kỳ chậm chạp đùa giỡn với nàng gái nhỏ, bên trong ấm áp mà nhíu chặt, thỉnh thoảng co rúm lại một chút, kẹp chặt lấy hắn, căn bản không thể nhanh hơn được, nhưng cũng có một loại khoái cảm cực kỳ sảng khoái.

Mạc Tú Vân vừa chấp nhận Vi Vân nổ cúc khô, vừa tưởng bở.

Từ sau khi tu hành, nàng vốn một lòng thanh tu, mãi đến khi gặp Vi Vân, bị một loại khí tức kỳ quái như có như không trên người hắn hấp dẫn, không khỏi thốt lên., Phải tặng cho hắn một chiếc áo yếm đỏ, sau đó tiến vào Dược Vương tông, lại kiến thức được phong thái tuyệt thế của Bạch Vô Ưu. Trái tim nàng bị trùng kích mạnh mẽ, hoàn toàn bị đắm chìm trong phong thái của vị đệ tử chân truyền ưu tú kia., Vì vậy hắn mới nghĩ trăm phương ngàn kế để bám theo, về sau lại mơ mơ hồ hồ phát sinh quan hệ thân thể với Vi Vân, lần nữa bị hắn gợi động, nhưng cảm giác của nàng đối với Vi Vân, càng nhiều loại nhu cầu chính là nhục dục, phảng phất cánh cửa cấm kỵ sau khi bị mở ra, cảm giác xâm nhập thậm chí trầm luân vào đó càng nhiều hơn.

Mạc Tú Vân đối với Bạch Vô Ưu tình sơ khai, cảm giác vui thích đối với thịt của Vi Vân, lưỡng lự bất định, không biết nên lựa chọn thế

nào. Cuối cùng đêm nay bị Vi Vân thúc đẩy, cho nàng lý do chân đạp hai con thuyền, có thể thoải mái hưởng thụ cùng Bạch Vô Ưu ôn tồn, cùng với Vi Vân vui vẻ.

"Sư tỷ, tỷ chặt quá..." Vi Vân nhẹ nhàng nhào vào lỗ hoa cúc của mỹ nữ sư tỷ, vỗ mông nàng một cái.

"Đùng" một tiếng giòn vang, cặp mông vểnh của sư tỷ xinh đẹp Mạc Tú Vân thoáng run rẩy, nàng "A" một tiếng, nói ra: "Đồ bại hoại sư đệ... Người ta chỉ làm qua những thứ này với ngươi, tự nhiên là xiết chặt rồi... A..."

Cho đến tận bây giờ, Mạc Tú Vân cũng đã từng là một nam nhân như Vi Vân, nếu nàng và Bạch Vô Ưu nói, phỏng chừng phải sau khi thành thân mới có thể động phòng. Vi Vân cũng coi như đã nếm qua toàn bộ ba cái lỗ thịt đầu tiên của nàng, đến lúc đó Bạch Vô Ưu lại nếm thử... Đương nhiên cho dù không có Vi Vân cày cấy, thì chơi cũng không khó lắm, dù sao thể chất người tu hành khác hẳn với người thường.

Sau khi tu hành, nam tử sẽ chặt đứt Bạch Hổ, thậm chí là Súc Dương, cũng chính là bổ tiết tiễn, ngô công sẽ dần dần nhỏ đi, trừ phi giống như Vi Vân tu luyện loại công pháp này cùng loại, song tu các loại công pháp, đây là bởi vì tinh khí người tu hành đều luyện hóa thành chân khí., Cuối cùng muốn chuyển hóa thành pháp lực, tinh khí căn bản không đủ dùng, nào có dư thừa để phát tiết, bởi vì cái gọi là thuận thì sinh người, nghịch thì thành tiên. Mà khai bổ, song tu một loại công pháp, thì đem tinh khí, chân khí và pháp lực đồng thời tác dụng ở phía trên rễ cây., Bởi vậy cũng không ảnh hưởng đến công năng then cài, cũng không ảnh hưởng đến tính cách phát tiết. Chẳng qua tại tu chân giới, nhân sĩ chính đạo từ trước đến nay đều chăm chỉ tu bổ cùng với pháp môn tà đạo, nhục nhã tu luyện, lấy phương pháp chính thống tiên đạo làm chuẩn. Đây là bởi vì rất nhiều người tu hành tâm thuật bất chính, một khi tu luyện thái bổ, phương pháp song tu thường sẽ ngộ đạo, dâm nhân tử nữ, ảnh hưởng khắc nghiệt.

Về phần nữ tử, sau khi tu luyện sẽ luyện hóa màng nữ tử thành chân khí. Cũng có thể chém Xích Long đi, cũng chính là đình chỉ Lưu Nguyệt Kinh rơi xuống đỏ, chuyển hóa thành chân khí, dùng để tu luyện pháp lực, thành Kim Đan., Chỗ tốt của thân là nữ tử, chính là không ảnh hưởng đến giao kết, không ảnh hưởng đến việc tiết lộ, thậm chí còn có sự trợ giúp của nam nữ. Ví dụ như thời điểm cắt dưa sẽ không đau, không cần phải tránh đi kinh kỳ, thậm chí nếu như không muốn mang thai, có thể đem những thứ hai người lưu lại sau khi luyện hóa thành chân khí, không kém gì so với thải bổ.

Dưới trời sao, trên thảm cỏ, một nam một nữ đang giao hòa kịch liệt, chống đỡ gắt gao triền miên.

Theo đó, Vi Vân bị hút khô trong Hoa cúc nhục động của sư tỷ Mạc Tú Vân, rốt cuộc cũng lần nữa dâng trào xạ ý, nhất thời đẩy nhanh tốc độ, chiếc mông nặng nề đánh vào sâu trong ruột của sư tỷ xinh đẹp, ở trong ruột nàng bắn ra từng luồng từng luồng nồng đậm. Vi Vân rút cây gậy thịt ra, trận trận hoa cúc của sư tỷ xinh đẹp Mạc Tú Vân nhúc nhích, đường ruột co rút bất định, không bao lâu từ bên trong trào ra một cỗ tinh tương trắng đục.

Vi Vân kéo nữ tử Mạc Tú Vân, để nàng ngồi trên cỏ, bản thân thì đưa râu đến trước mặt nàng, để cho nàng liếm sạch sẽ, mỹ nữ sư tỷ hé miệng, dùng cái lưỡi ngọt liếm đầu rùa, phía trên không hề có mùi thối, chỉ là có một ít mùi vị tanh tưởi hết sức kích thích.

Người tu hành ăn gió uống sương, không dính khói lửa nhân gian, cho nên không có gì để xếp, nhưng có thể uống nước, cho nên nước tiểu dịch vẫn phải có.

Mỹ nữ sư tỷ Mạc Tú Vân liếm đít Vi Vân vài lần, sau đó bàn tay nhỏ bé nâng túi trứng của hắn lên, xoa xoa, cười nói: "Sư đệ, ngươi là đại sắc lang, trứng còn lớn hơn so với đầu rùa của người ta."

"Bằng không sao lại cho sư tỷ ăn no?" Vi Vân ngồi xuống, ôm mỹ nữ sư tỷ Mạc Tú Vân vào trong ngực, tách đôi giày đẹp của nàng ra xem xét huyệt nhỏ của nàng, quả nhiên có chút sưng đỏ.

Vi Vân nhẹ nhàng vuốt ve hạt đậu nhỏ của sư tỷ xinh đẹp Mạc Tú Vân, thân thể mềm mại của nàng nhất thời run lên, hai cái chân đẹp khép mở không ngừng, lại vươn tay kia ra, dùng ngón tay vén môi nàng, lâm vào trong thịt non môi âm nhu, nhẹ nhàng móc hang của nàng, bên trong ôn nhuận mà ướt át, chảy ra ồ ồ nước dâm.

"A... Đừng... đừng... a a... A..." Theo một hồi vỗ tay và keo kiệt của Vi Vân, Mạc Tú Vân xinh đẹp bỗng nhiên kêu vù vù một tiếng, chỉ thấy một con sóng màu trắng từ trên miếng nước tiểu ở bắp thịt của nàng phun ra ngoài, hình thành một đường thủy hình vòng cung, rơi xuống bãi cỏ phía trước, tí tách, chảy ra mười mấy giây mới rơi xuống được.

"Oa..." Vi Vân nhìn cảnh tiểu lục đồ sộ này, cảm giác hết sức thú vị, không khỏi duỗi ra một ngón tay, phải cắm vào trong nước tiểu của nàng thăm dò một phen.

Chỉ tiếc là nước tiểu của vị sư tỷ xinh đẹp này vô cùng nhỏ, tuy Vi Vân Cổ đã quấy phá rất lâu nhưng cũng không thể thành công, trái lại còn khiến ngón tay chảy cả nước tiểu. Hắn đưa ngón tay đặt lên miệng vị sư tỷ xinh đẹp kia, sư tỷ xinh đẹp vô thức lè lưỡi liếm, bỗng nhiên cau mày nói: "Hả? Đây là của ta, của ta, ngươi... tên bại hoại này..."

Nàng phát hiện mình đã ăn được nước tiểu trong miệng, vội vàng hờn dỗi một tiếng, nhẹ nhàng nện nện Vi Vân, Vi Vân cười cười, trực tiếp đưa ngón tay vào trong miệng nàng, nhẹ nhàng quấy nhiễu, đùa bỡn cái lưỡi trắng nõn của nàng. Mỹ nữ sư tỷ Mạc Tú Vân "Ô ô" liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó bắt đầu mút ngón tay của hắn, ăn ngon lành.

"Sư tỷ, để ta trị liệu cho ngươi một chút."

Vi Vân thu ngón tay lại, hai tay đặt lên bờ môi đỏ mọng của nàng, thúc dục pháp lực của thanh mộc bao trùm phía trên, được pháp lực tẩm bổ, huyệt thịt của sư tỷ Mạc Tú Vân cũng nhanh chóng khôi

phục. Không bao lâu sau, sưng đỏ đã biến mất, trở nên hồng nhuận phơn phớt.

"Không yên lòng tốt..." Mạc Tú Vân cắn môi dưới.

"Hắc hắc." Vi Vân thu hai tay về, sau đó nằm nghiêng bên cạnh vị sư tỷ xinh đẹp Mạc Tú Vân ôm lấy một cái chân đẹp như rác của nàng, từ bên cạnh vuốt con ngựa nhỏ vào trong bắp thịt của nàng, bắt đầu một vòng quay mới.

Tiếng thân thể va chạm "bốp bốp bốp" cùng tiếng gầm của mỹ nữ sư tỷ vang vọng khắp một bụi cỏ xanh phía sau núi, thật lâu không dứt...

27

Chương thứ hai mươi một hóa hình.

Trong chính đạo thất tông, Thái Huyền tiên môn được xưng đệ nhất đại tông môn, đệ tử đông đảo, trải rộng khắp thiên hạ. Mà Tử Nguyệt tiên môn thì đứng hàng thứ hai trong chính đạo thất tông, thực lực mạnh mẽ, chiếm cứ toàn bộ Thanh Châu. Môn nhân trong Tử Nguyệt tiên môn đều là nữ tử, Âm Nguyệt hoàng triều dưới trướng cường thịnh, trang phục trang sức, kinh doanh vô cùng phát triển, nhà nào cũng ăn mặc giàu có.

Thanh Châu nằm ở phía đông nam Thiên Vận đại lục, gần Đông Hải cùng Nam Hải, địa vực rộng lớn, sơn mạch vạn tầng, liên miên bất tuyệt, Âm Nguyệt hoàng triều đô thành nằm ở chính giữa Thanh Châu, mà Tử Nguyệt tiên môn, trong một ngọn núi lớn phía sau Âm Nguyệt hoàng triều, trung tâm núi lớn lơ lửng một tòa tiên sơn lượn lờ mây mù, nơi đó chính là sơn môn của Tử Nguyệt tiên môn, là thánh địa tiên sơn trong lòng dân chúng Âm Nguyệt hoàng triều.

Tử Nguyệt tiên môn, đại điện tông môn.

Một tuyệt mỹ nữ tóc quăn thành búi tóc Phượng Hoàng mặc tử y rộng bào, tay cầm một cây nguyệt nha ngọc trượng, ngồi ngay ngắn trên đại điện tông môn, phía sau nàng đặt một pho tượng Tử Ngọc, là tổ sư khai tông Tử Nguyệt nương nương của Tử Nguyệt tiên môn, sau đầu là một mỹ ngọc hình trăng tròn màu tím, phía trên điêu khắc hoa cỏ và thần thú, còn có một tòa tiên sơn lơ lửng ở giữa không trung.

Nữ nhân này nhìn không quá ba bốn mươi tuổi, thật ra đã hơn một ngàn tuổi. Nàng tận mắt chứng kiến đại chiến tiên ma hơn tám trăm năm trước, cảnh giới cao thâm, thực lực sâu không lường được. Người này chính là môn chủ hiện tại của Tử Nguyệt tiên môn - Ngu Nhược tiên, tại tu chân giới người xưng "Ngọc Trượng tiên nương",

Một trong Thiên Vận Bát Tiên, nổi danh với môn chủ Thái Huyền Tiên môn Huyền Chân sơn nhân, Các chủ Phù Vân Các, thấy Diệu Tông tông chủ Thiên Cơ Tử, tông chủ Dược Vương tông, Đại Phật Tự quản lý Đại Thiên Phật Vương, tông chủ Tiểu Mật Tông khô vinh hoạt phật chờ đợi.

Ngu Nhược Tiên dung nhan tuyệt mỹ, giống như thiếu nữ, một đôi mắt phượng hiện ra ánh mắt, mày liễu mi dài cắm chéo tóc mai, anh khí bức người, áo bào tím bao phủ dưới thân thể xinh đẹp long lanh, uyển chuyển thướt tha mềm mại thướt tha., Cả người nhìn qua có chút lãnh diễm. Lúc này nàng đang ngồi trên ngai báu tử ngọc, hai bên còn có mấy cái ghế dựa tử ngọc, một trong số đó là một nữ nhân tuyệt sắc khác, chính là trưởng lão Ngu Yên Vũ của Tử Nguyệt tiên môn, người tu chân giới gọi là "Yên Vũ nương nương", mi tâm có một nốt ruồi chu sa, chính là tuyệt sắc mỹ nhân để nữ tử áo tím tìm người ở Phong châu.

Giờ phút này, trong đại điện chỉ có hai người Ngu Nhược Tiên và Ngu Yên Vũ, hai người chính là mẹ con, Tử Nguyệt Tiên Môn tình huống đặc thù, môn nhân từ không thành thân, cũng không tìm nam nhân, như muốn sản sinh con cháu, có thể dựa vào một chỗ Tử Nguyệt Tiên Tỉnh trong tông môn, chỉ cần uống nước giếng bên trong, là có thể trực tiếp mang thai, nhưng thai nghén tất nhiên là nữ nhi tú lệ, không cách nào sinh sản nam tử, cũng bởi vậy, trong tông môn đến nay không có một nam đệ tử.

Ngọc Trượng Tiên Nương - Ngu Nhược Tiên nói: "Yên Vũ, bây giờ tu vi của ngươi đã đủ, ta định chọn ngày khác thông báo vị trí tông chủ cho ngươi. Đến lúc đó phải mời người của các đại tông môn chính đạo đến dự lễ, chuyện này cần phải hoàn thành sớm, cứ định là... Ngày mùng năm tháng năm đi."

Yên Vũ nương nương Ngu Yên Vũ nói: "Mẫu thân đại nhân sao lại vội vã như vậy, đại chiến tiên ma đã tám trăm năm, tuy chính đạo ta khôi phục nguyên khí, nhưng dường như ma giáo cũng khôi phục không sai biệt lắm, nghe nói tam đại ma giáo đã rục rịch, e rằng lúc

nào cũng có thể cuốn tới, đến lúc đó nếu ngươi bế quan, chưa chắc ta đã ứng phó được."

Ngu Nhược Tiên thở dài: "Chính vì như thế nên ta mới không thể không bế quan, trước đó không lâu ta đi xem diệu tông vấn quẻ, Linh Cơ Thánh Mẫu nói cho ta biết, lần này thực lực của Ma giáo vượt quá tưởng tượng của chúng ta, quyết không phải là tám trăm năm trước có thể so sánh, nếu như chính đạo lại tiếp tục tự cho là đúng như vậy nữa., Chỉ sợ sẽ phải đối diện với tai ương ngập đầu. Ngươi đừng nhìn Thiên Vận Bát Tiên thần thông quảng đại, kì thực là một trận cát tan, không có bao nhiêu hy vọng. Nếu ta không đột phá trở thành Địa Tiên chi cảnh, sợ không đến vài năm nữa, chính là tận thế của thiên vận ta."

Ngu Yên Vũ không khỏi lo lắng, một mặt Ma giáo nguy cơ đến, một mặt khác là Ngu Nhược tiên muốn bế quan độ kiếp, cả hai đều không phải chuyện tốt gì. Nàng hiểu rõ, một khi mẫu thân bế quan, hoặc là độ kiếp thất bại thân tử đạo tiêu, hoặc là thành tựu Địa Tiên cảnh, tỷ lệ người trước là vô cùng lớn...

Chỉ là Ngu Yên Vũ cũng không phải loại người không biết suy nghĩ, thấy Ngu Nhược tiên quyết định, nàng lập tức đứng dậy rời đi, muốn đi thu xếp chuyện tiếp nhận đại điển.

Ngu Yên Vũ đi tới Thiên điện, gọi một thiếu nữ áo tím. Mỗi đệ tử Tử Nguyệt tiên môn đều có dung nhan xinh đẹp, yêu kiều dễ thương, nhưng mỗi người đều có đặc điểm khác nhau mà thôi, nếu không phải người thường xuyên tiếp xúc với các nàng, người thường khi tới đây cơ bản không phân biệt được ai là ai.

Ngu Yên Vũ chắp hai tay sau lưng, thản nhiên nói: "Tố Nguyệt, ngươi xuống núi một chuyến, đưa thiệp mời tới cho tất cả các đại tông môn chính đạo, mời họ vào ngày mùng năm tháng năm đến xem lễ tông môn của ta."

"Đệ tử tuân mệnh."

Tố Nguyệt khom người thi lễ, sau đó rời khỏi đại điện, chuẩn bị đi mời thiếp.

Lúc này một đạo tử quang từ không trung rơi xuống, hóa thành một thiếu nữ áo tím, đi vào Thiên Điện, đúng là nữ tử dạy dỗ Phong Tuấn Kiệt, lấy ngọc bội Tử Nguyệt.

"Tử Y bái kiến nương nương."

Ngu Yên Vũ xoay người lại hỏi: "Tử Y, chuyện này thế nào rồi?"

Tử y mở ngọc thủ ra, lòng bàn tay là một khối ngọc bội Tử Nguyệt, đưa tới, sau đó nói: "Ngọc bội đúng là ở trên người thiếu niên kia, nhưng đệ tử cũng không thể xác định được nó có phải là của nương nương hay không..." Nói tới đây, nàng dừng lại không nói gì.

Ngu Yên Vũ vuốt ve ngọc bội, nói: "Vật này không sai, nói cách nhìn của ngươi đi."

Thiếu niên kia nhớ lại, nói: "Ngọc bội tự xưng là do hắn đeo từ nhỏ đến lớn, nhưng hắn còn nói phụ mẫu song vong, khi còn nhỏ gặp nạn mất trí nhớ, được Huyền Chân sơn nhân cứu... Hôm nay hắn là đệ tử chân truyền của Thái Huyền tiên môn, là một trong tam công tử chính đạo Phong Tuấn Kiệt. Việc này lại hết sức khả nghi."

Ngu Yên Vũ Nga Mi nhíu mày, nốt ruồi chu sa ở mi tâm càng thêm loá mắt, nàng trầm ngâm nói: "Việc này xác thực khả nghi, sau này hẵng nói, ngươi đi xuống trước đi, chuẩn bị thay tông chủ đại sự của tông môn ta."

"Đệ tử tuân mệnh." Tử Y khom người rời đi.

Đôi mắt Ngu Yên Vũ lạnh nhạt, mang theo một tia sầu lo nhìn ra ngoài điện, thở dài. Nàng nhớ lại người kia, nhưng lại không muốn mình đi tìm hắn, bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy, nếu quả thật là Phong Tuấn Kiệt, nàng sẽ thất vọng vô cùng, nàng nhất không muốn người kia tiến vào Thái Huyền Tiên Môn, tới những tông môn khác

cũng được, nhưng nếu không phải... hắn đâu? Ngọc bội vì sao lại rơi vào tay người khác, chẳng lẽ thật sự xảy ra chuyện? Nàng không muốn nghĩ, nhưng căn bản không thể không nghĩ.

...

Thái Huyền Tiên Môn là tông môn chính đạo đệ nhất, nằm ở Trung Châu, Trung Châu nằm ở vị trí trung tâm của Thiên Vũ Đại Lục, chiếm cứ lãnh thổ rộng lớn. Vương triều Đại Đường ở đô thành Trung Châu vô cùng cường thịnh, là quốc gia đệ nhất cường đại đương thời, ngành nghề nào cũng thập phần phồn vinh.

Long mạch của Đại Đường vương triều tựa như một con rồng dài, vây quanh đô thành Đại Đường, trong đó có một ngọn núi lớn nhất tên là Thái Huyền sơn, tiên cầm bay lượn trong núi, nai bay khắp nơi, chính là sơn môn của Thái Huyền tiên môn.

Dưới một gốc cây cổ tùng bên cạnh đại điện Thái Huyền Tiên Môn.

Một lão giả tóc mai trắng hai tay chắp sau lưng, đứng dưới tàng cây, nhàn nhạt nhìn Vân Hải xa xa. Người này chính là chưởng giáo chân nhân của Thái Huyền Tiên Môn - Huyền Chân Sơn Nhân, đứng đầu hàng ngũ thiên vận bát tiên.

Đứng bên cạnh hắn là một thanh niên tuấn dật, chính là Phong công tử tuấn kiệt, Phong Tuấn Kiệt báo cáo lại chuyện đã trải qua cho Huyền Chân sơn nhân một phen, sau đó nói: "Sư phụ, lần này đệ tử xuống núi, còn bị một người của Tử Nguyệt tiên môn bắt nạt."

Huyền Chân sơn nhân nhướng mày, nói: "Tại sao nàng ta phải khi dễ ngươi?" Thái Huyền tiên môn với tư cách là tông môn chính đạo đệ nhất, ai cũng không sợ, nhưng hết lần này tới lần khác lại đối đầu với Tử Nguyệt tiên môn thủy hỏa bất dung, hắn thường xuyên khuyên bảo môn hạ đệ tử, muốn rời xa người của Tử Nguyệt tiên môn, không muốn đồ đệ của mình hay là đối đầu với người của Tử Nguyệt tiên môn sao.

Phong Tuấn Kiệt nói: "Bởi vì đệ tử nhặt được một khối ngọc bội Tử Nguyệt, chính là một kiện pháp khí hộ thân đỉnh cấp. Nàng không phải nói đó là đồ vật của nàng, đoạt lấy đồ vật, còn ra tay làm bị thương đệ tử."

Huyền Chân sơn nhân nghe vậy, sắc mặt khẽ biến: "Tử Nguyệt ngọc bội? Mặt chính phản có khắc một đôi uyên ương hay không?"

"Không sai, làm sao sư phụ biết được?" Phong Tuấn Kiệt hơi kinh ngạc.

Ánh mắt Huyền Chân sơn nhân hơi híp lại, bỗng nhiên mỉm cười, hắn xoay người nhìn về phía Phong Tuấn Kiệt, nói: "Đồ nhi, ngọc bội kia ngươi lấy được từ chỗ nào? Ở trước mặt vi sư, không cần nói dối."

Phong Tuấn Kiệt vội nói: "Sư phụ anh minh! Đệ tử học được ở Phong Hồ, lúc ấy gặp phải một đệ tử nội môn của Dược Vương Tông đeo ở ngực, thuận tay liền đoạt lấy. Ai ngờ, ai ngờ gặp được nữ nhân không nói lý kia! Ngày sau ta tu thành Pháp Tướng, nhất định phải dạy cho nàng một bài học đẹp!"

Huyền Chân sơn nhân cười một tiếng, lại nói: "Vậy cô gái kia có hỏi ngươi rất nhiều vấn đề không, như thân thế của ngươi vậy."

"Đúng vậy, sư phụ sao có thể biết?" Phong Tuấn Kiệt lúc này để kết thúc sự nói chuyện với hắn.

Huyền Chân sơn nhân vuốt vuốt chòm râu dài, híp mắt rơi vào trầm tư.

Lúc này, một đệ tử mặc đạo bào trắng đi tới, khom người nói: "Khởi bẩm chưởng giáo, Tử Nguyệt tiên môn đưa thiệp mời tới, mời ngài tới xem lễ vào mùng năm tháng năm." Nói xong liền trình lên một tấm thiệp mời màu tím, trang bìa có hình vẽ một tháng.

Huyền Chân sơn nhân mở ra nhìn lướt qua, sau đó khép lại, nhàn nhạt nói: "Chắc hẳn lão yêu phụ kia định bế quan rồi, chỉ tiếc, cửa ải này là ngươi không qua được, ta cũng không qua được, tất cả mọi người đều gây khó dễ, ha ha... Đúng là cơ hội tốt để tới xem náo nhiệt, xem trò hay mà xem."

...

Buổi chiều, Vi Vân đang ở cửa động phủ thổ nạp luyện khí, trùng kích vào kim đan viên mãn, âm dương nhị khí trong thiên địa nhè nhẹ rơi vào trên người hắn, đều theo miệng mũi tiến vào kinh mạch bị kim đan hấp thu.

Bên cạnh, Kim Sí Đại Bằng Điêu co rút thân thể, mắt ưng nhắm lại, không nhúc nhích.

Đột nhiên, thân thể khổng lồ của Kim Điêu bạo khởi một trận kim quang, ánh sáng nồng đậm bao phủ toàn bộ thân thể nó vào bên trong. Một lát sau, kim quang mới từ từ thu liễm lại, xuất hiện trong kim quang, nhưng không phải là Kim Điêu, mà là một thiếu nữ toàn thân trần trụi, nàng có khuôn mặt trái xoan, đôi mắt nhắm nghiền., Khoanh chân tĩnh tọa, một đầu tóc đen rối tung, da thịt tuyết trắng sáng long lanh, nàng bỗng nhiên mở mắt, từ trong mắt bắn ra hai đạo kim quang, sau đó kim quang thu lại, là một đôi mắt đẹp đen kịt, đường cong mượt mà, thập phần sắc bén, như mắt ưng., Đuôi mắt hướng về thái dương, một đôi lông mày liễu cũng dựng thẳng lên. Trước ngực nàng có một đôi sữa non to bằng nắm tay, tuyết trắng nhô cao, bụng nhỏ trơn nhẵn, hông lá liễu nắm chặt, một đôi tay và một đôi chân hồng ngọc đều trắng nõn bóng loáng, bộ rễ không lông, trắng nõn hoàn mỹ, ở giữa một cái khe khép chặt, thập phần mê người.

Thiếu nữ đứng dậy đi tới trên người Vi Vân, đi quanh hắn vài vòng, sau đó duỗi ra một ngón tay ngọc đâm vào hắn, giòn tan nói: "Chủ nhân, tỉnh lại, mau tỉnh lại."

Vi Vân bị nàng quấy rầy như vậy, lập tức từ trong tĩnh tọa giật mình tỉnh lại, có chút ngốc trệ nhìn về phía thiếu nữ bên cạnh, đại khái khoảng mười lăm mười sáu tuổi, thân cao hơn năm thước, tư thái thon dài, cả người trắng như tuyết toàn thân trần trụi, một đôi chân thon dài mảnh khảnh, gốc đùi bị một cái khe hở thịt gà cấm lại... Tình huống gì đây?

Vi Vân còn tưởng là mình hoa mắt, nhìn chăm chú mới phát hiện trước mắt thật sự xuất hiện một thiếu nữ, còn gọi mình chủ nhân... Chẳng lẽ?

Vi Vân nhìn về phía vị trí của Kim Điêu trước kia, quả nhiên không thấy đâu nữa, hắn hỏi dò: "Ngươi là Tiểu Kim?"

Thiếu nữ gật gật đầu: "Ừm... Chủ nhân, ta muốn tính sổ với ngài."

"Tính sổ? Tính sổ gì chứ, mặc quần áo vào trước rồi nói sau!"

Vi Vân nhìn xung quanh một chút, phát hiện xung quanh không có ai mới thở phào nhẹ nhõm, lật tay lấy ra một bộ y phục của mình, liên tục khoác lên người Tiểu Kim, nói: "Tiểu Kim, bộ dáng biến hóa của đệ thật là xinh đẹp."

Đúng là rất đẹp, không thua đám người Thủy Hồng Dao và Diệp Trầm Ngư, hơn nữa trên người còn mang theo khí tức ngang ngược, có đặc tính tính cách của mình. Nhưng rõ ràng Tiểu Kim không muốn nói chuyện này với nó, nàng mặc quần áo lại, sau đó chu cái miệng nhỏ nhắn, lớn tiếng nói: "Chủ nhân, ta phải tính sổ với ngài!"

"Chuyện gì mà tính sổ vậy?" Vi Vân kinh ngạc nhìn nàng.

Tiểu Kim thở phì phò nói: "Chủ nhân, mỗi lần ta chở ngươi, giúp ngươi làm xong việc, ngươi đều không cho người ta ăn, mỗi lần đều phải người ta tự đi săn ăn, ta không vui a!"

Nguyên lai là vì cái này, Vi Vân xấu hổ hỏi: "Ngươi muốn ăn gì, ta lại không biết, ngươi muốn nói ta mới biết được, ta đương nhiên không

có khả năng không cho ngươi. Nói cái gì, muốn ăn, chủ nhân nhất định thỏa mãn ngươi."

Tiểu Kim nói: "Ta muốn ăn đùi gà!"

"Không thành vấn đề." Vi Vân vỗ đùi một cái: "Đừng nói là đùi gà, ngay cả vạc cũng có ăn."

Tiểu Kim Kiều Lan sẵng giọng: "Chủ nhân, ngươi thật đẹp."

Vi Vân ngạc nhiên: "Ngươi hiểu ta đang nói gì không?"

Tiểu Kim đương nhiên nói: "Phí lời, ta ở bên cạnh ngươi lâu như vậy, đương nhiên hiểu rồi, ngươi cho rằng ta cái gì cũng không hiểu sao? Chuyện ngươi tới Anh Hoa giáo chơi kỹ nữ, còn có chuyện dâm đãng phu nhân mị nhi trong nhà lão đại, cùng với hoạt động của ngươi và con hồ ly kia, ta đều rõ mồn một!"

"Khục!" Vi Vân đỏ mặt, vội vàng che cái miệng anh đào nhỏ nhắn của Tiểu Kim lại, nói tiếp: "Tiểu Kim ngoan của ta, không thể nói lung tung, người ta nghe thấy nhiều không tốt. A, mau cho chủ nhân nhìn xem, tu vi của ngươi... Oa, kim đan viên mãn, lợi hại, lợi hại..."

Tiểu Kim vốn có thực lực Kim Đan đỉnh phong, bây giờ đã thức tỉnh ký ức truyền thừa Kim Sí Đại Bàng nhất tộc truyền thừa, được công pháp cùng thần thông truyền thừa, dưới tích lũy như vậy, trực tiếp tu thành Kim Đan viên mãn cảnh giới, hơn nữa bởi vì có huyết mạch Kim Sí Đại Bằng một trong thượng cổ thập đại vương tộc, thực lực so với tu hành giả cùng cảnh giới bình thường càng mạnh mẽ hơn một chút.

Đôi tay trắng nõn của Tiểu Kim ôm lấy cổ Vi Vân, nói: "Ta tu luyện chính là Phong Lôi Quyết, tinh thông cơn lốc và pháp thuật lôi điện, đánh ngươi khẳng định không thành vấn đề."

"Vâng, tin rằng ta. À, trước tiên ta sẽ kiếm cho ngươi một ít đùi gà..." Vi Vân lau đi mồ hôi lạnh, vội vàng nói sang chuyện khác, hắn ôm lấy

thiếu nữ xinh đẹp vừa mới hóa hình này rồi đi về phía sau núi.

Trên đường đi, Tiểu Kim thỉnh thoảng nhéo cái mũi của Vi Vân, lại nắm lấy tóc của hắn, sờ sờ hạ thể của hắn, bộ dáng hết sức thú vị.

Phía sau núi có rất nhiều dã thú qua lại, đương nhiên cũng không thiếu dã kê gì đó, đã gần chạng vạng tối, Dược Vương Tông làm nhiệm vụ đệ tử lần lượt rời khỏi hậu sơn, cái này cho Vi Vân cơ hội trộm gà trộm chó.

Bởi vì Dược Vương tông là cấm đệ tử ăn mặn, các loại thức ăn, một khi bị bắt được, kết cục rất đáng lo. Cho nên động vật ở hậu sơn đều không ai để ý tới, sinh sản rất tốt, Bạch Hạc, nai, dê rừng, dê rừng, hổ báo, hoẵng...

Thừa dịp không có ai, Vi Vân lặng lẽ bắt một con gà rừng, dập tắt thần hồn, lột sạch lông gà, rửa sạch, sau đó trốn đến sơn động gần đó, dựng giá gỗ lên, thi triển Tam Muội Chân Hỏa trong Thôn Nhật Đại Pháp, đốt một đống lửa, nướng lên trên giá.

Con gà rừng này bộ dạng thập phần phì nhiêu, ước chừng nặng khoảng mười cân, thịt mỡ mỡ ngon, chỉ chốc lát sau liền truyền đến mùi thịt thơm ngào ngạt, ngồi xổm ở một bên nước miếng Tiểu Kim chảy ròng ròng, đôi mắt đẹp trực tiếp nhìn chằm chằm thịt gà trên kệ, đã thèm không chịu nổi rồi.

"Không vội, không vội." Vi Vân cười ha ha, chậm rãi kéo xuống một cái đùi gà đưa tới tay Tiểu Kim.

Tiểu Kim tiếp nhận đùi gà, mở ra miệng nhỏ cắn xuống một miếng thịt, hút vào trong miệng, bắt đầu nhai nuốt.

Vi Vân cười híp mắt nhìn nàng: "Có ngon không?"

"Ngon... Ồ." Tiểu Kim ăn ngon lành nói: "Chủ nhân, ánh mắt của người thật là kỳ quái, bộ dáng rất bỉ ổi."

"Có sao? Ta nào có, ta chính là đệ tử chính đạo một thân chính khí." Vi Vân vội vàng giảo biện.

"Ngươi có, rõ ràng là ngươi muốn chọc ta." Tiểu Kim liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm tư của nó.

"Cái này..." Vi Vân không còn gì để nói, không có cách nào, bị nàng nói trúng rồi. Suy nghĩ một chút, Vi Vân nói: "Tiểu Kim ngoan của ta, ở trước mặt chủ nhân như vậy còn tốt, ở trước mặt người ngoài có thể ngàn vạn lần không được, nếu không chủ nhân của ngươi mặt mũi ta phải đặt ở đâu?"

Tiểu Kim hì hì cười: "Nếu như mỗi ngày đều có một chân gà ăn thì... vẫn có thể suy nghĩ."

"Không thành vấn đề, về sau thế nào, chủ nhân ta mỗi ngày đều nướng cho ngươi một cái đùi gà, nếu như lọt mất ta cũng bù lại cho ngươi."

"Ừm! Chủ nhân tốt nhất rồi..." Tiểu Kim vui vẻ cười duyên.

Đợi Tiểu Kim nướng chín gà rừng xong, Vi Vân liền kéo nàng ra khỏi sơn động, đi về phía động phủ của mình, hắn định thưởng thức thân thể của Tiểu Kim cho thật tốt. Thân thể mềm mại của nha đầu này vô cùng đáng yêu, chơi nhất định là rất thoải mái.

Tiểu Kim nhảy nhót qua chạy lại bên cạnh Vi Vân, không ngừng nghỉ, khi thì rơi trên tảng đá lớn bên cạnh, khi thì nhảy lên cây đại thụ bên đường, khi thì đậu trên cổ Vi Vân, một đôi đùi đẹp ở trước ngực hắn đong đưa về trước...

"Sư muội, mấy ngày không gặp, ta rất nhớ muội."

Bỗng nhiên, phía trước dưới tàng cây sơn trà truyền đến một trận thanh âm nam nữ nói chuyện với nhau, bộ dáng nhẹ giọng thì thầm.

"Trời đã tối rồi, còn đâu nữa?" Vi Vân tò mò đi qua, vừa nhìn xuống liền khẽ giật mình.

Chỉ thấy dưới một gốc cây hoa sơn trà cao lớn, có một nam một nữ đang đứng. Nam anh tuấn cao ngất, nữ rất dễ thương. Hai người đang ôm nhau nói chuyện tình cảm.

Mấu chốt ở chỗ, Vi Vân nhận ra hai người này, không phải chính là hai người Mạc Tú Vân cùng Bạch Vô Ưu vừa mới về núi sao.

"Ai?"

Bạch Vô Ưu cơ cảnh nhìn lại, vừa nhìn đã thấy Vi Vân, còn có một thiếu nữ xinh đẹp ngồi trên vai hắn. Hắn nhướng mày, có chút không vui nhìn Vi Vân.

"Ách... Nguyên lai là Vô Ưu sư huynh và Tú Vân sư tỷ, tiểu đệ Vi Vân đã gặp hai vị." Vi Vân thi lễ.

"Ồ, sư đệ hữu lễ." Sắc mặt Bạch Vô Ưu đỏ lên, bị đệ tử nội môn bắt gặp hắn và đi cùng người khác, điều này làm cho hắn cảm thấy cả người không được tự nhiên, có một loại cảm giác quái dị như đang trộm đồ bị bắt đi.

"A, sư đệ, sao ngươi lại ở đây." Mạc Tú Vân lại lớn mật hơn nhiều, nàng nhìn về phía bé gái đang ngồi trên vai Vi Vân: "Vị này là?"

"Đây là sủng vật Tiểu Kim của ta, mới hóa hình. Tiểu Kim, mau cho ca ca ta, tỷ tỷ vấn an."

"Ta không!" Tiểu Kim với vẻ mặt kiêu ngạo nói.

"Ồ..." Nhìn thấy Tiểu Kim, Mạc Tú Vân có cảm giác kinh diễm.

Dược Vương tông cũng không hạn chế môn nhân dưỡng tọa kỵ, sủng vật thậm chí cả người hầu, chỉ cần nuôi nổi, không gây rối cho tông môn, không phá hoại, nuôi bao nhiêu người cũng được.

28

Ngày thứ bốn mươi lăm, chân nhân thứ ba mươi ba thông báo.

Vi Vân liếc mắt một cái liền nhìn ra Bạch Vô Ưu và Mạc Tú Vân vừa mới u hội không bao lâu, đoán chừng ngay cả quần cũng còn chưa cởi, nhìn dáng vẻ nghiêm trang này của Bạch Vô Ưu, thậm chí có thể cởi cũng nói không được.

Vi Vân cũng không cảm thấy xấu hổ, mở miệng chủ đề nói: "Ai da, đại danh của Vô Ưu sư huynh, tiểu đệ thật sự là như sấm đánh bên tai, đường đường Bạch công tử uy chấn tu chân giới, có ai mà không bội phục chứ?"

Bạch Vô Ưu vốn đang chờ hắn nhanh chóng rời đi, hiện tại nghe xong lời này, chợt cảm thấy trên mặt có ánh sáng, hảo cảm với Vi Vân tăng thêm vài phần, hắn cười ha ha một tiếng, nói: "Vi Vân sư đệ là đệ tử nội môn duy nhất có thể toàn thân trở ra, cũng là làm cho sư huynh ta thập phần bội phục."

Vi Vân nghe lời của hắn liền nói tiếp: "Tiểu đệ sao có thể so được với sư huynh huynh ngươi, một thanh phi kiếm tung hoành ngang dọc, như vào chốn không người, yêu ma quỷ quái nghe tin sợ vỡ mật... Đúng rồi, tiểu đệ cũng đang muốn có biệt hiệu gì đó, giống như Bạch công tử của sư huynh của ngươi vậy, thật sự là khí phách mà lại không mất đi vẻ nho nhã..."

Bạch Vô Ưu cười nói: "Sư đệ, danh hiệu này do người ngoài đưa tới, tại hạ cũng không dám dát vàng lên mặt mình."

Vi Vân "ừm" một tiếng, nói: "Tự mình lấy cũng được mà."

"Đó là đương nhiên."

"Ngươi ví dụ như, "Tam Thông Chân Nhân" danh hiệu này có đủ khí phách hay không?"

Bạch Vô Ưu cười to một tiếng, nói: "Sư đệ, "Chân nhân" xưng hô như thế quả thực có chút... ha, không có cảnh giới Pháp tướng, loại người bình thường không dám xưng hô như thế."

"A... Không sao, trước tiên ta có thể đặt ra trước cho mình, cái này không đổi. Tam Thông Chân Nhân Vi Vân, ra mắt Vô Ưu sư huynh."

Bạch Vô Ưu không còn gì để nói.

Mạc Tú Vân thì cười nói: "Sư đệ, danh hiệu này của ngươi có cách gọi gì không?"

"Đương nhiên là có." Vi Vân nói, "Cái gọi là ba thông, chính là thông trên một lần, phía trước thông một lượt, phía sau một thông, ba cái đều thông, là Tam Thông, Thiên, Địa, Nhân đối ứng, Thông Thiên, triệt địa, đạt nhân, hàm chứa đại đạo diệu lý."

Bạch Vô Ưu vừa nghe, liền trầm tư, hắn cảm thấy Vi Vân nói "Thiên, Địa, Nhân Tam Thông" này có chút đạo lý.

Mạc Tú Vân lại xấu hổ đỏ mặt, người khác không biết nhưng nàng lại rất rõ ràng, theo như lời Vi Vân thì "Tam Thông" là chỉ cái gì? Rõ ràng chính là ba cái lỗ thịt trên người nữ tử kia, cái miệng nhỏ nhắn nối thẳng cổ họng, huyệt nhỏ nối thẳng với tử cung, hoa cúc nối thẳng với ruột, nào là "Thiên, địa, nhân" Tam thông.

Mạc Tú Vân sợ Vi Vân lại bịa ra thứ gì đó kỳ quái, bị Bạch Vô Ưu phát hiện hai người bọn họ thông dâm, xong đời đấy. Nàng vội vàng kéo Bạch Vô Ưu, nói: "Sư huynh, chúng ta đi nơi khác chơi một chút."

"Được, sư muội."

Hai người cáo từ rời đi.

Vi Vân cười ha ha một tiếng, cùng Tiểu Kim trở lại động phủ.

Chủ tớ tiến vào động phủ, trực tiếp đi tới trên giường của thạch thất, cởi sạch quần áo lăn chung một chỗ. Vi Vân lần lượt hôn lên da thịt trắng nõn của Tiểu Kim, đang lúc gấp gáp muốn chui vào trong hang động nhỏ của nàng thì Tiểu Kim bỗng nhiên ngăn hắn lại, nói: "Chủ nhân, không thể được!"

"Sao vậy?" Vi Vân hỏi.

Tiểu Kim đáng thương nói: "Tu luyện Phong Lôi Quyết cần phải bảo trì thân thể xử nữ, nếu như phá hỏng, sau này tu luyện sẽ khí tức tiết lớn, tiến triển sẽ chậm chạp."

Vi Vân buồn bực nói: "Vậy chẳng phải ta chỉ có thể đứng nhìn hay sao?"

Tiểu Kim lại nở nụ cười: "Vậy cũng không hẳn là đủ, chỉ cần ta tu thành Địa Tiên thì không sợ, chủ nhân muốn chơi thế nào cũng được."

"Địa, Địa Tiên..." Vi Vân xấu hổ, cô nương, ngươi có biết tu thành Địa Tiên là khái niệm gì không? Ngay cả người mạnh nhất đương thời được công nhận là người mạnh nhất, Thiên Vận Bát Tiên cũng chỉ mới tới cảnh giới Độ Kiếp mà thôi. Tu thành Địa Tiên... cả đời này cũng chưa chắc có hi vọng.

Vi Vân quan sát thân thể tuyệt vời của thiếu nữ trước mắt, thầm nghĩ, vậy ta chẳng phải là cả đời cũng không chơi được thiếu nữ xinh đẹp này sao, chỉ có thể tranh giành lợi ích, nhìn mà không chơi được à? Quá uất ức rồi.

Tiểu Kim thấy hắn vẻ mặt thất vọng, lại nói: "Chủ nhân, chỉ cần người không cắm rễ chim Tiểu Kim, nơi khác ngươi có thể tùy ý chơi đùa."

"Vậy thì tốt rồi." Vi Vân cuối cùng cũng cảm thấy có chút an ủi, nếu không thể chen vào thì cái miệng nhỏ nhắn và Cúc Hoa cũng không có việc gì.

Hắn ôm lấy thân thể mềm mại như tuyết của Tiểu Kim, vừa hôn môi vừa vuốt ve, sau đó nằm ở trên giường, Tiểu Kim cúi người xuống, cúi đầu xuống vuốt ve cây côn thịt của nó, cái miệng nhỏ nhắn mở to cũng chỉ có thể miễn cưỡng nuốt vào một cái đầu rùa, dứt khoát nhả ra, chỉ dùng cái lưỡi mềm mại liếm qua lắc lại cái đầu, thân côn thịt cùng trứng, cái lưỡi trơn trượt trượt trượt qua bộ vị mẫn cảm, Vi Vân ngược lại cũng cảm thấy kích thích.

Vi Vân nhẹ nhàng vuốt ve cặp mông trắng nõn của thiếu nữ xinh đẹp, đôi mông trắng nõn của Tiểu Kim lay động, bỗng nhiên nàng "A" một tiếng, thân thể mềm mại khẽ run lên, thì ra là Vi Vân đã dùng một ngón tay đâm vào trong mông nàng., Dị vật xâm lấn, động tác liếm đậu phộng của Tiểu Kim hơi bị ảnh hưởng, một lát sau mới thích ứng được. Tiểu Kim liếm một lát, Vi Vân kéo nàng đặt trên người mình, nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng, nhẹ nhàng hôn lên cái miệng anh đào của nàng một cái.

"Hì hì." Tiểu Kim duyên dáng cười một tiếng, vươn ra một cái lưỡi đinh hương phấn nộn.

Vi Vân dùng hai ngón tay nắm chặt cái lưỡi trắng nõn của thiếu nữ xinh đẹp, nhẹ nhàng hoạt động, ướt át, mềm mại, hết sức dễ chơi, cái lưỡi nhỏ nhắn của Tiểu Kim khẽ liếm ngón tay Vi Vân, ánh mắt Vi Vân rơi vào trước ngực nàng, một đôi bảo bối trong lòng bàn tay trắng nõn, đôi ngực nhỏ nhắn vô cùng kiên định, lấy tay vuốt vuốt vài cái, rất có tính đàn hồi, mặc kệ là hình dạng gì, chỉ cần buông tay ra sẽ lập tức khôi phục bộ dạng phồng lên như cũ.

Vi Vân há mồm ăn một cái sữa non vào miệng, liếm mép, ngon miệng, hương sữa thấm vào ruột gan, môi Vi Vân lui về phía sau, đôi hàm trắng nõn từ trong miệng hắn chậm rãi trượt ra, chỉ ngậm một viên nhũ to bằng hạt đậu phộng phấn hồng, nhẹ nhàng mút mút.

Thiếu nữ xinh đẹp Tiểu Kim duyên dáng nói: "Chủ nhân...ngươi ăn ta thật thoải mái... A... Chủ nhân... Ngươi đẹp đấy... A..."

Vi Vân lại ăn thêm một sữa non khác của nàng, hai chân của thiếu nữ xinh đẹp Tiểu Kim bất an vặn vẹo, đã có nước ngọt trong suốt chảy ra từ trong huyệt mềm, từng sợi chất lỏng trong suốt dính dấp vô cùng. Vi Vân đưa tay vuốt ve dưới thân nàng một chút., Trên tay toàn là dịch nhờn. Vi Vân hất thiếu nữ xinh đẹp Tiểu Kim sang một bên, sau đó vùi đầu giữa hai chân nàng. Dưới ánh hào quang nhàn nhạt của Dạ Minh Châu, huyệt Tiểu Kim ẩm ướt mơ hồ hồ hiện ra ánh sáng nhàn nhạt, môi thịt mềm mại khép chặt., Chính giữa có một khe thịt đỏ tươi, đáng yêu mê người, Vi Vân nhìn mà hai mắt đăm đăm, lè lưỡi liếm một cái trên khe thịt, hương vị ngọt ngào mềm mại.

"Chủ nhân, đừng..." Tiểu Kim vội vàng nhắc nhở nó đừng làm loạn.

"Ai, nếm thử món ngon đi." Vi Vân cũng lo lắng chính mình không nhịn được mà ép Tiểu Kim mở nụ hoa ra, vội vàng ngậm miệng, suy nghĩ một chút, hắn từ trong tay áo Càn Khôn tìm được một cái quần áo tơ tằm, đây là lần trước mua về từ Kim Lăng thành, thuận tay mua về, không nghĩ lúc này lại dùng tới.

Vi Vân đem túi gấm tơ tằm màu trắng mặc lên người Tiểu Kim, khóa lại vị trí hạ thể ngọc mềm mại của nàng.

"Được rồi, sau này đừng có cởi cái quần này ra, nếu để chủ nhân ta nhìn thấy chắc chắn ta sẽ ăn thịt ngươi." Vi Vân vỗ vỗ mông Tiểu Kim, ôm lấy nàng nằm trên giường.

"Chủ nhân, ngươi không chơi tiếp nữa sao?" Tiểu Kim chớp chớp đôi mắt đẹp nhìn hắn.

Vi Vân ôm thân thể mềm mại của nàng trước người, nói: "Tiểu Kim ngoan của ta, chủ nhân thương ngươi, sợ đùa chết ngươi rồi, ta nhịn cũng được, chúng ta ngủ đi."

"Chủ nhân, người đối xử với ta thật tốt." Tiểu Kim cảm động tựa vào trong lòng hắn, tứ chi quấn chặt lấy hắn, vẻ mặt hạnh phúc.

Vi Vân hôn nàng một cái, sau đó ôm lấy thiếu nữ xinh đẹp này ngủ.

...

"Thùng thùng thùng ——"

Tiếng chuông nặng nề du dương lấy đại điện làm trung tâm truyền khắp Dược Vương Sơn, vang lên ba lần liên tiếp.

Mấy trăm đệ tử nội môn đang hoạt động khắp nơi dồn dập tiến vào đại điện tông môn. Vi Vân cũng không ngoại lệ, ở bên cạnh hắn còn có Mạc Tú Vân. Bây giờ Mạc Tú Vân đã thành đệ tử nội môn, lại có Bạch Vô Ưu chiếu cố, thân phận như nước lên thuyền lên, cả người cũng lộ ra vẻ rạng rỡ.

"Tông môn lại có nhiệm vụ tuyên bố sao?" Vi Vân thầm nghĩ, không biết lần này là nhiệm vụ gì.

Những nhiệm vụ tập kết đệ tử nội môn này, về cơ bản đều không phải là việc nhỏ, những chuyện nhỏ nhặt như thế này, đều được ban bố ở đại điện, tự có rất nhiều đệ tử ngoại môn đi đón và thực hiện, căn bản không cần đệ tử nội môn ra tay, mà ban thưởng của những nhiệm vụ nhỏ kia cũng không quá phong phú, hôm nay bất luận là Vi Vân hay Mạc Tú Vân đều chướng mắt những nhiệm vụ nhỏ kia.

Trong đại điện, Dược lão nhân và tứ đại trưởng lão đều ngồi trên đệm hương bồ, hai bên mỗi bên là mười đại đệ tử chân truyền. Phía dưới là mấy trăm đệ tử nội môn, nếu như thêm vào đệ tử nội môn chưa về núi, chừng hơn một ngàn người. Ngoại môn đệ tử thì có mấy ngàn người., Toàn bộ tông môn cộng lại không đến một vạn người. Điều này cũng không tính là nhiều trong tông môn ở Tu Chân giới, nhưng xét tới cấp bậc tông môn thì không phải là nhân số, mà là lịch sử nội tình, công pháp pháp khí, lực lượng tinh nhuệ các loại như công pháp, Dược Vương Tông có truyền thừa vạn năm, Dược Vương Kinh là một trong mười đại kỳ công đương thời., Có cây oa quả nổi tiếng thiên vận, Dược Vương Sơn lại là bảo địa phong thủy linh khí tụ tập. Trong môn có các nhân vật lợi hại tu vi cao thâm như tông chủ, trưởng lão, đệ tử chân truyền, Dược Vương Tông có thể ở trong chính đạo một trong bảy tông vạn năm, trường thịnh không suy.

Dược lão nhân vẫn chỉ nhắm mắt không nói gì.

Tô Mộc trưởng lão nói: "Triệu tập các ngươi đến đây, có hai việc. Một là, mùng năm tháng năm, cũng chính là tháng năm sơ Ngũ, Tử Nguyệt tiên môn sẽ cử hành đại điển thay đổi môn chủ. Đây là đại sự của tu chân giới, Dược Vương tông ta cũng phải phái người đi tham gia dự lễ vật đưa tặng quà. Chẳng qua thời gian vẫn còn sớm, còn hơn nửa tháng nữa sẽ chuẩn bị. Chuyện thứ hai là liên quan tới Anh Anh Hoa giáo, Thanh Linh, ngươi nói đi."

"Vâng, trưởng lão."

Đệ tử chân truyền Mỹ nữ Thanh Linh tiến lên một bước, mặt hướng về phía mọi người, cao giọng nói: "Mấy ngày nay ta cùng Thanh La sư muội đến Kim Lăng thành dò xét, phát hiện mặc dù biểu hiện của Anh Hoa giáo là kinh doanh ở trang viên Phong Tình., Trong bóng tối lại có hành vi vi vi phạm đạo nghĩa của tu chân giới. Liên tục mấy năm nay, các mỹ nữ ở thành Kim Lăng đều có nam nữ thanh niên bị hút khô máu huyết mà chết không cách nào thông báo ra án này. Sau khi chúng ta đến thăm, gần như có thể xác định đó là do môn nhân Hoa giáo gây ra."

Lời nói ra khỏi miệng, tiếp đó là tiếng nói nhỏ. Các nữ đệ tử ở đây thì không nói gì, còn nam đệ tử thì vẻ mặt khác nhau, tâm tình phức tạp, ai mà chẳng đi chơi gái ở Anh Hoa giáo? Số lần lượt nhiều ít mà thôi. Nếu phá hủy được Anh Hoa giáo, thật là đáng tiếc.

Tô Mộc trưởng lão vẫy vẫy tay, nói: "Nói cách khác, một vài hành vi của Anh Hoa giáo đã không khác gì Ma giáo. Dược Vương tông ta thân là một trong bảy tông chính đạo, lại chấp chưởng lãnh địa Phong châu, Anh Hoa giáo của hắn nếu làm loạn ở nơi khác thì thôi, đã dám làm yêu ở trong lãnh địa Phong Châu ta rồi., Vậy đừng trách bản tông không khách khí. Đương nhiên, mọi việc đều chú ý tới một hậu binh tiên lễ. Lần này, chúng ta quyết định phái hai đội đệ tử tới đàm phán với Anh Hoa giáo. Nếu bàn bạc kỹ lưỡng, mọi chuyện đều tốt, nếu không..."

Thạch Trúc trưởng lão tiếp lời: "Nếu như bọn họ không nghe lời khuyên bảo, vậy thì không cần phải khách khí nữa, đến lúc đó Dược Vương tông ta sẽ phái ra cao thủ, hủy đi cứ điểm Anh Hoa giáo tại Kim Lăng thành chúng ta, tuyệt không có hai lời!"

"Về phần nhân tuyển..." Lúc này trưởng lão Bạch Thuật lên tiếng, lão quét mắt nhìn mọi người, nói: "Phái bốn đệ tử chân truyền đi trước, mỗi đệ tử chân truyền mang theo một đệ tử nội môn, tám người chia làm hai cặp chiếu cố lẫn nhau, giao thiệp cùng đối phương. Trầm Ngư, Vô Ưu, Thanh La, Thanh Diệp, bốn người xuống núi một chuyến, mỗi người chọn một người đi theo."

Tứ đại đệ tử chân truyền đồng thời đồng ý.

Bạch Vô Ưu nhìn Mạc Tú Vân, hai người nhìn nhau, đều hiểu tâm ý của đối phương, Mạc Tú Vân lại càng vui mừng, nàng biết Bạch Vô Ưu chắc chắn sẽ chọn mình, hai người vừa vặn có thể nhân cơ hội này du lãm Cổ Thành Kim Lăng một phen.

Thanh La và Thanh Diệp cũng chọn ra một đệ tử nội môn, đều là nam tử.

Diệp Trầm Ngư ánh mắt đảo qua mọi người, lúc này Vi Vân bỗng nhiên tiến lên một bước, nói: "Đệ tử nguyện theo Diệp sư tỷ xuống núi một chuyến!" Da mặt hắn dày, không sợ người khác nhìn hắn thế nào.

Ánh mắt mọi người đồng thời nhìn lên người hắn, biểu cảm khác nhau, nói thầm trong lòng. Thằng nhãi này đúng là không sợ chết, ngay cả Diệp Trầm Ngư sư tỷ cũng dám trắng trợn đánh bóng. Không nói đến trong quá trình chấp hành nhiệm vụ có thể được Diệp Trầm Ngư ưu ái hay không, sau khi trở về núi chắc chắn sẽ đi tới chỗ trưởng lão Bạch Miểu, còn về phần đi Băng Hỏa động, Vạn Kiếm quật hay là trủng Độc Xà thì phải xem tâm tình của trưởng lão.

Ánh mắt tuyệt sắc phụ nhân Bạch Miểu trưởng lão rơi trên người Vi Vân, ánh mắt lập loè, không nói một lời.

Diệp Trầm Ngư nhìn thấy Vi Vân thì lại có tâm tình khác. Vốn Vi Vân đối với nàng mà nói chỉ là một đệ tử nội môn bình thường, căn bản không có chỗ nào xuất sắc, nàng không cách nào chú ý tới., Từ khi biết được hắn chính là đứa bé trai năm đó, tâm tình Diệp Trầm Ngư liền trở nên phức tạp. Tuy chuyện năm đó chỉ là trò đùa, nhưng vẫn lưu lại ấn tượng không thể xóa nhòa trong lòng nàng, lại trải qua chuyện Phong Hồ, có nghe nói hắn chưa chết trở về, còn bị sư phụ trừng phạt... Bây giờ lại lớn mật đứng ra như vậy.

Diệp Trầm mặt cá bảy ngày, tâm tình đã khôi phục điềm đạm, nàng vốn định cự tuyệt lời cảnh cáo của Vi Vân, nhưng lại nghĩ nếu cự tuyệt, chẳng phải nơi đây không có ba trăm lượng bạc, thừa nhận mình đặc biệt để ý hắn, cho nên không muốn hắn chịu phạt nữa? Nghĩ tới đây, nàng thở dài nói: "Lần trước Vi Vân sư đệ chạy nạn ở Phong Hồ, có thể thấy được khá lâu, cũng tốt, vậy theo ta xuống núi một chuyến đi."

Vi Vân vui mừng, cuối cùng cũng có cơ hội thân cận với Diệp Trầm Ngư, dù có nói thêm mấy câu cũng tốt.

Tô Mộc trưởng lão liếc mắt nhìn Vi Vân, thở dài, tiểu tử này thực sự là hết thuốc chữa, quả thực coi lời nói của hắn như gió thoảng bên tai. Hắn so với ai cũng hiểu rõ, bất kỳ một đệ tử nội môn nào, đều căn bản không thể đi cùng Diệp Trầm Ngư, có một số việc đã sớm an bài rồi, sức một người sao có thể thay đổi được.

"Việc đã xong, các ngươi chuẩn bị một phen, bây giờ xuống núi đi, đi sớm về sớm."

"Tuân mệnh."

Mọi người lần lượt tản đi.

Vi Vân trở lại động phủ, gọi Tiểu Kim lại, nói: "Xuống núi đi."

"Ta muốn ăn đùi gà!"

"Yên tâm, đến thành Kim Lăng ta bao ngươi ăn no một bữa."

Tiểu Kim lúc này mới thoả mãn, toàn thân kim quang lấp lánh, thân thể thiếu nữ hóa thành một con chim nhỏ to bằng bàn tay, vỗ cánh rơi lên vai Vi Vân, miệng nói tiếng người, thanh âm thanh thúy, nói: "Lần này hay là đi tới Anh Hoa giáo trước?"

"Khục... Mặc dù là đi Anh Hoa giáo, nhưng không phải như ngươi nghĩ, lần này là đi làm chính sự."

"Chính sự cái gì?"

"Trên đường chậm rãi nói với ngươi."

Vi Vân vừa sải bước ra được mấy trượng, không bao lâu đã đi tới trước cổng chào bằng bạch ngọc, mọi người đều đang đợi ở đó.

"Mọi người đã đến đông đủ, chúng ta lên đường thôi." Bạch Vô Ưu nói.

Tổng cộng có tám người, Bạch Vô Ưu, Diệp Trầm Ngư, Thanh La, Thanh Diệp, Mạc Tú Vân, Vi Vân, còn có hai nam đệ tử nội môn Kim Đan trung kỳ, đều đeo trường kiếm, tư thế oai hùng.

Mạc Tú Vân sau lưng Bạch Vô Ưu âm thầm liếc mắt đưa tình nhìn Vi Vân, Vi Vân mỉm cười đứng bên cạnh Diệp Trầm Ngư nói: "Bái kiến Diệp sư tỷ."

"Ừm..." Diệp Trầm Ngư gật đầu.

Mọi người tế ra pháp khí, bay về phía chân núi, ngay cả Mạc Tú Vân cũng có một kiện pháp khí đỉnh cấp, tên là "Ngọc Thanh Linh", là Bạch Vô Ưu lấy được từ Phong Hồ, tặng cho nàng, không những có thể hộ thân, còn có thể dùng để phi hành, công dụng không tầm thường.

"Tiểu Kim."

Mắt thấy mọi người lần lượt bay đi, Vi Vân vội vàng để biến thân Tiểu Kim trở về, chở hắn đuổi theo mọi người.

Tiểu Kim ở trên vai hỏi: "Chủ nhân gọi ta làm gì?"

"Mau lên, chở ta a, ngươi không thấy bọn họ đều đi sao?"

"Hôm nay ta còn chưa ăn đùi gà đấy, bay không được."

"Củy có cần không?"

"Chủ nhân háo sắc a..."

Tiểu Kim không tiếp tục ngạo mạn nữa, trên người tuôn ra một đoàn kim quang, hóa thành một con Kim Sí Đại Bằng Điêu oai hùng.

Vi Vân cưỡi lên, Tiểu Kim vỗ cánh đuổi theo đám người.

Từ khi nàng ăn Thông Linh Đan vào, ký ức truyền thừa thức tỉnh, tu luyện Phong Lôi Quyết thành kim đan viên mãn, hóa hình làm người, thực lực càng thêm lợi hại, tốc độ phi hành cũng càng nhanh, rất nhanh đã đuổi kịp mọi người.

Diệp Trầm Ngư cố ý thả chậm một chút, lo lắng Vi Vân rớt lại phía sau, lúc này thấy hắn theo sát phía sau, lúc này mới yên tâm, quay đầu lại, trong lòng cô đột nhiên chấn động, chẳng lẽ mình vẫn chưa thể buông bỏ hắn. Hắn cũng không có gì đặc biệt a, luận về tướng mạo các phương diện, tài năng, tu vi vân vân, so với Bạch Vô Ưu và Phong Tuấn Kiệt còn kém xa, ngoại trừ đức hạnh, còn cần suy tính lại.

Nghĩ như vậy không phải đơn giản, Diệp Trầm Ngư vội vàng nhắm mắt lại, xoá sổ thân ảnh thiếu niên này từ trong nội tâm.

Mọi người nói cười trên đường đi, đàm luận chuyện thú vị của mình, tâm đắc tu luyện, tốc độ cũng không chậm. Không đến nửa ngày, thành Kim Lăng đã ở xa xa nhìn thấy rồi.

Tám người tổng cộng chia làm hai đội, trong đó Diệp Trầm Ngư và Thanh La một đội, Bạch Vô Ưu và Thanh Diệp một đội, mỗi người đều mang một đệ tử nội môn, dùng chân chạy việc vặt.

Bạch Vô Ưu nói với Diệp Trầm Ngư: "Sư muội, chúng ta nên tách ra đi, căn cứ theo tin tức, giáo mẫu của Anh Hoa giáo sẽ tới Kim Lăng thành vào tối mai. Ta và Thanh Diệp trước tiên tới cứ điểm Anh Hoa giáo nói chuyện, ngươi và Thanh La sư muội ở thành Kim Lăng chờ giáo mẫu Anh Hoa đến, như có tình huống khác thường, tùy thời truyền tin tức."

Diệp Trầm Ngư gật đầu nói: "Được, làm theo lời sư huynh."

Lúc này Bạch Vô Ưu và Thanh Diệp dẫn theo nội môn đệ tử của mình hướng xuống dưới, mục tiêu chính là trang viên Anh Hoa giáo.

29

Chương 2, 1 người hầu gái.

Diệp Trầm Ngư và Thanh La đều dẫn Vi Vân, cùng với một đệ tử nội môn tên là Trương Trạch, tiếp tục bay về phía thành Kim Lăng, đến chỗ tường thành Kim Lăng, bốn người thu hồi pháp khí, đi tới trước cửa thành, tướng sĩ thủ vệ thấy quần áo của bọn họ, nào dám ngăn cản, đến quỳ cũng không kịp.

Bốn người cũng không làm khó bọn họ, một mình tiến vào trong thành, Thanh La cười duyên một tiếng, vui vẻ nói: "Ha ha, cuối cùng cũng xuống núi rồi, vẫn là thành Kim Lăng vui vẻ, ta cần phải đi dạo phố của Kim Lăng cho tốt!"

Diệp Trầm Ngư sánh vai đi cùng với cô, nói: "Ban ngày không có náo nhiệt."

Hai vị mỹ nữ sư tỷ đi ở phía trước, Vi Vân cùng Trương Trạch đi theo sau bọn họ. Vi Vân muốn tìm cơ hội cùng Diệp Trầm Ngư nói chuyện, đối phương lại không có cảm tình gì, nếu như bộ dáng rời đi, điều này làm cho Vi Vân cảm thấy có chút kỳ quái.

Thanh La đi dạo một vòng quanh quầy hàng ở chợ, thỉnh thoảng lại lấy một ít đồ chơi hoặc là quần áo, miệng nói: "Ta phải chọn vài bộ quần áo đẹp hơn, bộ áo bào xanh này của sư môn thật sự là nhìn chán rồi."

Vi Vân nhìn bóng cá tít tắp của Diệp Trầm Ngư mà suy nghĩ sai lầm, không cẩn thận đâm vào thân hình nhỏ nhắn của Thanh La, nàng quay đầu đẩy Vi Vân nói: "Ai nha, sao ngươi không nhìn đường đi."

"Xin lỗi sư tỷ."

Thanh La nói: "Hai người các ngươi trước đi tìm một khách sạn nào đó ở đã, khách sạn lầu đỏ lớn nhất thành Kim Lăng không tồi, ngoan

ngoãn ở đó chạy loạn đi, lúc các ngươi cần ta cùng Diệp sư tỷ sẽ dùng Thanh Ngọc Bài thông báo cho các ngươi."

"Vâng, sư tỷ."

Vi Vân cùng Trương Trạch nhìn nhau, nhìn bóng lưng hai vị mỹ nữ sư tỷ, bất đắc dĩ.

Hai người tới khách điếm lầu đỏ, mỗi người mở một gian phòng ở lại. Bọn họ đều không phải người an phận thủ thường, được tự do, tự nhiên phải hảo hảo dạo chơi thành Kim Lăng.

Trương Trạch đề nghị: "Sư đệ, ngươi xem có phải chúng ta nên tìm một tửu lâu hưởng thụ một bữa không? Ở Dược Vương Sơn ăn gió uống sương uống lộ quá nhiều, cũng hơi nhớ khói lửa nhân gian đấy."

Vi Vân cũng đang muốn mua đùi gà cho Tiểu Kim, lập tức đồng ý: "Sư huynh nói rất đúng, rất hợp ý ta."

Đối diện khách sạn lầu đỏ là một tửu lâu, cũng là tửu lâu lớn nhất thành Kim Lăng, tên là Lâu Lý Tửu, bảng hiệu là cá chép kho. Vi Vân cùng Trương Trạch đi tới vị trí gần cửa sổ lầu hai của quán rượu Cẩm Lý, cũng không quản có điểm đến hay không, trực tiếp làm cho ông chủ tiệm có rượu ngon, không bao lâu đã đầy một bàn.

Vi Vân cùng Trương Trạch đang định ngồi xuống đối ẩm, thì bỗng nhiên có tiếng bước chân vang lên, chỉ thấy một cô gái da dẻ trắng nõn, đầu tóc bạc trắng, khoác một chiếc áo choàng đen rộng thùng thình đi lên lầu.

Nữ tử này có vóc người thon dài, khuôn mặt yêu dị, cười nhạt đi tới cái bàn của bọn Vi Vân, vừa nói: "Rượu ngon, thức ăn ngon này nên mọi người cùng nhau chia sẻ mới phải, ý hai vị thế nào?"

Vi Vân nhìn quanh, tràn ngập vẻ đề phòng, mặc dù trên người nàng này không lộ ra khí tức gì, nhưng hắn theo bản năng cảm thấy người

này nguy hiểm, trên bờ vai hắn hóa thành con chim nhỏ kim ti tiểu kim cũng lập tức bùng nổ, trong mắt hai ngọn lửa màu vàng cháy hừng hực.

Trương Trạch lại không suy nghĩ nhiều, hắn nhìn thấy là một cô gái, theo bản năng liền trêu chọc: "Ồ, cô nàng này tới vừa hay, là tới uống rượu với đại gia sao? Mau rót rượu cho đại gia."

Hắn cười hắc hắc. Thân là đệ tử nội môn của Dược Vương tông, cả Kim Lăng thành hay cả Phong châu đều được người tôn kính, ai thấy mà không khách khí khí khí, điều này cũng dưỡng thành sự ngạo mạn và cuồng vọng của rất nhiều đệ tử Dược Vương tông. Tuy rằng không có ác ý gì, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác tự cho là đúng.

Người bình thường thì thôi, nhưng "Nữ tử" này lại không phải người bình thường.

"Ngươi muốn ta rót rượu cho ngươi? Ha ha... Thú vị." Cô gái kia nhìn hắn, cười ha hả.

"Thế nào, còn không vui sao? rót rượu cho ta là phúc khí của ngươi, ngươi có biết ta là ai không?" Trương Trạch ưỡn ngực, cố ý đem đồ án bình trước ngực bày ra, đại biểu cho đệ tử nội môn của Dược Vương Tông.

Nữ tử yêu dị đi tới trước mặt hắn, bỗng nhiên cười quái dị một tiếng, trước ngực vỡ ra một lỗ thủng lớn, tuôn ra từng đoàn hắc khí, từ trong hắc khí duỗi ra mấy cánh tay màu đen, vừa to vừa dài, mỗi cái đều nắm chặt tay chân Trương Trạch., Sau đó co lại, chỉ trong nháy mắt, cả người Trương Trạch bị nữ tử yêu dị vươn cánh tay ra bắt lấy, biến mất trong hắc khí nồng đậm, ngực nữ tử yêu dị lại tự khép lại, toàn bộ quá trình phát sinh chỉ trong chớp mắt, thập phần nhanh chóng.

Vi Vân thu màn này vào trong mắt, nhất thời đứng bật dậy, tế lên bảo tháp đồng thau, một tháp nhỏ màu xanh xuất hiện trên đỉnh đầu, rủ

xuống một quang tráo màu xanh bảo hộ hắn bên trong.

Tiểu Kim cũng toàn thân bùng nổ, không nhúc nhích nhìn chằm chằm nữ tử yêu dị trước mắt, như lâm đại địch.

Cô gái yêu dị lại như không hề có chuyện gì, tự mình ngồi xuống, bưng bình rượu trên bàn lên, đổ rượu bên trong vào miệng.

Sau khi nàng uống rượu xong, trên người bỗng tuôn ra một luồng khí đen, cả người thay đổi bộ dáng. Làn da vốn trắng nõn của nàng lại trở nên đen kịt, hóa ra khuôn mặt và dáng người của một cô gái đều biến thành một người đàn ông, vô cùng thô kệch.

"Ma công tử!"

Vi Vân quá sợ hãi, lúc này mới nhận ra, người trước mắt chính là Ma công tử, một trong những ma đạo tam công tử mà Phong Hồ đã gặp, sau khi người này rời khỏi Phong Hồ, vẫn còn đứng lại ở Phong Châu, đi tới Kim Lăng thành.

Vi Vân ngưng thần đề phòng, tiện tay chuẩn bị ứng phó thủ đoạn Phích Lịch của đối phương, mặc dù biết với tu vi của hắn, căn bản địch không lại tu vi Nguyên Anh đỉnh phong của đối phương, hơn nữa còn là người nổi bật cùng cảnh giới, nhưng cũng không thể ngồi chờ chết, phải liều mạng một phen mới cam tâm.

"Vị tiểu huynh đệ này, ngươi gấp gáp như vậy làm gì?" Ma công tử có chút hăng hái nhìn Vi Vân, ánh mắt rơi vào con chim nhỏ trên vai hắn, thần sắc hơi kinh ngạc: "Kim Sí Đại Bằng Điêu?"

Vi Vân chậm rãi ngồi xuống, trấn định tự nhiên nói: "Thì ra là Ma công tử giá lâm, tiểu đệ là nội môn đệ tử của Dược Vương Tông, tam thông chân nhân Vi Vân, hân hạnh gặp mặt."

"Tam Thông chân nhân?" Ma công tử kỳ quái nhìn hắn một cái, sau đó cầm đũa gắp một hạt đậu phộng ăn mất.

"Ma công tử vừa ra tay đã sát hại sư huynh đồng môn ta, quả thực có chút khó nói hết được."

"Người không phạm ta, ta không phạm người, người này nói năng lỗ mãng, giáo huấn cũng là việc nên làm."

"Nhưng tội cũng không đáng chết."

Ma công tử cười lạnh: "Đắc tội bổn công tử, chết không có gì đáng tiếc."

Vi Vân than thở: "Tàn nhẫn thích giết chóc như thế, chẳng trách thế nhân sợ người trong Ma giáo như hổ, không sợ gặp báo ứng sao."

Ma công tử cười nhạt nói: "Xem ra Vi huynh có hiểu lầm đối với Thần giáo ta, mạnh được yếu thua, thích hợp sinh tồn, đạo lý thiên cổ bất biến, cái gì mà thiện ác báo ứng, Vi huynh không cần nói ra làm người ta chê cười. Ngươi cũng đã biết, Thiện Tự răng nanh lợi hại, ác là từ bi, không có răng nanh, nói làm việc thiện gì, như có lòng từ bi, làm ác có sao?"

Vi Vân nghe vậy, yên lặng không nói gì, hắn vừa mới ra nhà tranh, bất luận là ngộ đạo hay là pháp lực, đều hơn xa đối phương, căn bản không thể phản bác.

"Vi huynh không ăn chút nào sao? Mùi vị rượu và thức ăn này không tệ đâu." Ma công tử gắp một miếng thịt cá nhét vào miệng, lại uống một ngụm rượu.

"Ta muốn đùi gà, còn lại ngươi tùy ý." Vi Vân cầm một cái đùi gà đưa đến bên miệng Tiểu Kim, Tiểu Kim há mồm đớp lấy nhai chậm rì rầm.

"Không dám." Ma công tử quả nhiên chuyên tâm ăn uống, cũng không gây sự với Vi Vân.

Không đến nửa canh giờ, Ma công tử đã ăn sạch một bàn rượu và thức ăn. Hắn vỗ vỗ cái bụng, đứng dậy nói: "No quá, bữa rượu và

thức ăn này coi như là bản công tử nợ ngươi, ngày sau cũng mời ngươi một bữa."

"Không cần."

"Có thù báo thù, có ân báo ân, muốn." Ma công tử xoay người đi xuống lầu: "Bổn công tử còn có việc trong người, cáo từ."

"Các hạ đi cẩn thận."

Thấy ôn thần này đi xa, lúc này Vi Vân mới thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi thực sự là tại Quỷ Môn quan dạo một vòng, cũng may không có động thủ, bằng không thì với tu vi của hắn, dù thêm Tiểu Kim, cũng tuyệt đối không phải đối thủ của đối phương.

Chỉ đáng tiếc, Trương Trạch chết trong tay hắn, làm sao bàn giao với hai vị sư tỷ đây.

Vi Vân thanh toán nợ, đứng dậy rời tửu lâu.

Đi trên phố của thành Kim Lăng, hai bên đều là những thương nhân buôn bán hàng rong, các loại thương phẩm rực rỡ muôn màu, mỹ thực, đồ chơi, túi quần áo, son bột nước, đường hồ lô... Vi Vân đi tới một cửa hàng y phục mua một ít quần áo, ngoài ra còn có một số nữ tử quần áo, đây là chuẩn bị cho Tiểu Kim.

Vừa đi ra cửa tiệm đã thấy một thiếu phụ rất có phong vận đi tới, mắt như hoa đào, khuôn mặt xinh đẹp, mặc một bộ quần áo xanh biếc, bộ ngực to tròn, dáng người uyển chuyển, dáng vẻ khoảng chừng ba mươi tuổi, bên cạnh còn có một nha hoàn tóc tết.

"Như thế nào lại nhìn có chút quen mắt" Vi Vân không phải vì thấy nàng xinh đẹp mới cảm thấy quen mắt, mà là xác thực đã gặp qua ở nơi nào, sau một khắc nhớ lại, đây không phải là Mị Nhi phu nhân mà lúc trước đến thành Kim Lăng cứu được từ trong tay lão đại Vu gia sao.

Lý Mị Nhi nhìn thấy Vi Vân thì lập tức nhận ra, nàng hướng về phía nghĩ ngợi, sao có thể không nhớ rõ hắn, nàng đã sớm khắc sâu hình dạng của hắn vào trong lòng rồi.

"Thiếu hiệp, sao ngươi lại ở đây?" Lý Mị Nhi trong lòng vui mừng, vội vàng tiến lên vấn an.

"Ta tới đây chấp hành nhiệm vụ sư môn, phu nhân gần đây khỏe chứ?"

"Ta, ta..." Lý Mị Nhi rất muốn nói cho hắn biết, chính mình rất nhớ hắn, lời đến khóe miệng lại thu về, chỉ nói: "Thiếu hiệp, ta đang muốn đi Dược Vương tông tìm ngươi, không muốn gặp lại ở đây, mau mời vào trong phủ một chuyến."

"Ngươi tìm ta làm gì?" Vi Vân đi theo bên cạnh nàng, đi về phía nhà.

Lý Mị Nhi hôm nay là hôm nay ra ngoài chọn vài món quần áo về, không ngờ lại gặp Vi Vân, thật là làm cho nàng có một loại niềm vui bất ngờ. Vốn Trương Hiển đã chuẩn bị tốt, để hai tên đệ tử ngoại môn của Dược Vương Tông hộ tống nàng đi Dược Vương Tông, không ngờ hai tên đệ tử ngoại môn kia lại có việc đột nhiên rời đi, lúc này mới chậm trễ một chút, chậm chạp không xuất phát.

Đi vào phủ thành chủ, Lý Mị Nhi dâng trà cho Vi Vân, điểm tâm nói: "Lão gia nhà ta tiến cung diện thánh đi, buổi tối mới trở về, thiếu hiệp có thể yên tâm ở lại."

"A... Ngày mai ta sẽ đi." Vi Vân ngồi ở trên ghế, uống một ngụm trà, hương trà phiêu đãng, thấm vào ruột gan, xem ra là trà ngon.

Lý Mị Nhi nói: "Thiếu hiệp, lão gia chúng ta tính mời ngươi làm cung phụng của Trương phủ chúng ta, đãi ngộ có thể đàm phán, không biết ý của thiếu hiệp như thế nào?"

Vi Vân hơi nhíu mày: "Bình thường ta không nhàn rỗi gì, sợ là làm cho Trương đại nhân thất vọng rồi." Hắn quả thực không nhìn trúng

sự cung cấp của thế tục quyền quý này, quả thực chính là lãng phí thời gian.

Lý Mị Nhi hơi thất vọng, suy nghĩ một chút, lại nói: "Không biết bên cạnh thiếu người hầu bưng trà rót nước?"

Vi Vân lắc đầu, hắn tự nhiên không cần đối phương an bài cho mình người hầu gì, quá phiền phức.

Lý Mị Nhi lại nói: "Thiếu hiệp, ý của thiếp thân là... Ta có thể lên núi hầu hạ Thiếu hiệp..." Nói xong, trong đôi mắt đẹp của nàng truyền ra một ý ám muội, ý tứ rất rõ ràng.

Vi Vân trong lòng rung động, thầm nghĩ một tiếng chịu không nổi, nếu đổi lại là nữ tử thế tục khác, hắn thật đúng là nhìn không ra, bất quá Lý Mị Nhi này đúng là tuyệt sắc một người, quyến rũ câu hồn, đuổi thẳng tới Thủy Hồng Dao, nếu tu hành thành công, sợ là cũng đạt tới cấp bậc mười đại mỹ nữ của tu chân giới.

Đang do dự, ngoài cửa chạy vào một tiểu nữ hài cao không đến năm thước, mặc một bộ váy dài màu trắng thuần khiết, trên đùi một đôi vớ trắng, trên đầu nàng cột hai bím tóc nhỏ, mắt như sao, long lanh động lòng người, khuôn mặt nhỏ nhắn đã có bộ dáng mỹ nhân, toàn bộ dáng mỹ nhân còn chưa trưởng thành, vô cùng đáng yêu.

Vi Vân nhìn mà choáng váng, thật là xinh đẹp.

"Mẫu thân..." Tiểu cô nương chạy tới, một đôi tay trắng nõn nhỏ nhắn ôm đùi Lý Mị Nhi.

Lý Mị Nhi ôm lấy nàng nói: "Nhưng, con lại chạy đi đâu rồi?"

Cô bé chu cái miệng nhỏ đỏ hồng lên, nói: "Ta vừa đi ra sương phòng phía tây trông coi muội muội, cô ấy vẫn đang khóc."

"Lát nữa ta sẽ đi xem một chút." Lý Mị Nhi thả cô bé xuống, ánh mắt nàng rơi vào người Vi Vân, nhất thời nhìn thấy ánh mắt sáng lên của

Vi Vân đang ngây ngốc nhìn nữ nhi của nàng.

Lý Mị Nhi trong lòng hơi động, cười nói: "Thiếu hiệp chê cười, đây là con gái lớn của ta, đã mười tuổi rồi."

"Ồ... Thật là đáng yêu." Vi Vân phục hồi lại tinh thần.

Lý Mị Nhi mỉm cười, nói: "Lão gia chúng ta luôn than phiền trong nhà không có người tu hành, không được bảo vệ. Ta vốn định đưa con gái đến đạo quán ngoài thành, đạo trưởng kia lại nói tư chất của con gái ta có chút hạn... Ài!" Nàng thở dài.

Vi Vân cười ha hả nói: "Tư chất cái gì cũng không có gì, có thể dùng đan dược bù đắp, tu hành chủ yếu phải xem ngộ tính, người có ngộ tính cao dễ ngộ đạo, có trợ giúp đột phá cảnh giới."

Lý Mị Nhi vừa nghe, nhất thời bùm một tiếng quỳ xuống, nói: "Thiếu hiệp, xin ngươi nhận lấy con gái ta, cho dù không nhận làm đệ tử, ở lại bên người hầu hạ thiếu hiệp cũng là chuyện vô cùng tốt!"

"Cái này..." Vi Vân hơi khó xử mà nói: "Với tu vi của ta, lại không có tư cách thu đồ đệ đâu..."

Lý Mị Nhi bỗng nhiên nức nở, nói: "Thiếu hiệp, nói thật cho ngươi biết, ta ở Trương phủ luôn luôn chịu sự xa lánh của chính phòng, trong ngoài cũng khó làm người, lại chưa từng sinh con trai, bởi vậy một mực không có địa vị gì. Nếu không phải lão gia niệm tình cũ, ta đã sớm không thể ở lại đây nữa... Ta, ta... Xin Thiếu hiệp thu nhận mẹ con của chúng ta!"

Vi Vân bị hành động lần này của nàng làm cho luống cuống tay chân, hắn từ khi rời khỏi Phong Vật thành, tại Dược Vương tông tu luyện đến nay, cũng có chút tiến bộ, lại chưa từng nghĩ thu đệ tử cùng nô bộc gì đó, hắn luôn luôn độc lai độc vãng, bên người có một Tiểu Kim bước đi, vậy là đủ rồi. Trước mắt bỗng nhiên nhảy ra một đôi mẹ con hoa như ngọc, thật khiến hắn khó có thể lựa chọn.

Hai mẹ con đồng loạt quỳ xuống trước mặt Vi Vân, mắt thấy sắp khóc sướt mướt một phen, Vi Vân vội vàng nói: "Được rồi, được rồi, mau đứng dậy đi, ta thu nhận các ngươi."

Lý Mị Nhi mừng rỡ, lau nước mắt một cái, liền khôi phục vẻ mặt bình thường, lại nói: "Thiếu hiệp, ta còn có một đứa con gái nhỏ, mới sinh ra không lâu, tên là Linh Nhi, cũng mời thiếu hiệp cùng thu nhận đi. Nếu ta rời đi, Linh Nhi nhất định sẽ bắt nạt ngay phòng chính."

"Được thôi." Vi Vân gật gật đầu, hắn thật ra không thèm để ý có thêm một hai người. Thân là đệ tử Tiên môn, nuôi một đám người hầu ở Phàm gian cũng không tính là gì. Trong tông môn không biết có bao nhiêu đệ tử nuôi người hầu, chỉ là bình thường đều không có thả ra mà thôi. Ví dụ như Điền Quang ở Kim Lăng thành nuôi hai tiểu thiếp, cũng không mang về tông môn.

Đến buổi tối, Trương Hiển trở lại trong phủ.

Lý Mị Nhi kéo hắn vào phòng trong, thông báo cho hắn chuyện Vi Vân đồng ý thu các nàng vào sơn môn, Trương Hiển Nhất nghe vậy, nhất thời vui mừng quá đỗi: "Phu nhân nói thật chứ?"

Lý Mị Nhi cười nói: "Lão gia yên tâm, tất cả đều là thật."

Trương Hiển Nhất vỗ đùi, nói: "Không ngờ lão Trương gia ta cũng có ngày hôm nay, xem ra là phần mộ tổ tiên bốc lên khói xanh rồi, ngày mà Trương gia ta phải được che chở đã đến rồi."

Bình thường mà nói, khả năng nam tử được thu làm tông môn lớn hơn một chút, bởi vì ngộ tính nam tử phổ biến cao thấp, cộng thêm Tu Chân Giới chiến đấu nhiều, nam tử dễ dàng bồi dưỡng ra những thủ đoạn sát phạt này, Trương Hiển Hiển không có nhi tử., Chính phòng không sinh cho hắn một nam nửa nữ, Lý Mị Nhi sinh cho hắn hai nữ nhi, chỉ có một đứa cháu trai, nhưng cũng không thành khí, không nghĩ tới hôm nay lại có một đệ tử nội môn Dược Vương Tông trực tiếp đem bình thê và hai nữ nhi của hắn vào trong sơn môn tu

hành, xem như là một thiên đại hảo sự. Cho dù tu không thành bản lĩnh lợi hại gì, ở bên cạnh cũng là cực tốt.

Hắn cũng không nghĩ tới, phu nhân của mình lại có quan hệ ám muội với vị đệ tử nội môn này.

Vi Vân ở tại Trương phủ một ngày, ngày thứ hai đi ra ngoài, nói với Trương Hiển: "Trương đại nhân, ta còn có chuyện quan trọng muốn làm, trước hội tông môn sẽ tới đây đưa phu nhân cùng hai đứa con gái ngươi rời đi, ngươi cứ yên tâm là được."

"Vậy thì đa tạ Thiếu hiệp." Trương Hiển thị nhìn theo Vi Vân rời đi.

Ánh mắt Lý Mị Nhi càng lưu luyến không rời, chờ hắn nhanh đến đón mình rời khỏi thế tục này.

Lúc Vi Vân đang định đi tìm Diệp Trầm Ngư và Thanh La thì ngực đột nhiên nóng lên. Hắn mở áo ra nhìn, phát hiện ấn ký hoa đào trước ngực đang lấp lóe.

Cái ấn ký này là Thủy Hồng Dao lưu lại, nàng có thể mượn nó định vị vi vân, sau đó tìm ra nàng. Nếu hai người ở gần, hoặc là Thủy Hồng Dao đang thôi động pháp lực, ấn ký này sẽ nóng lên.

Vi Vân đưa mắt nhìn quanh, quả nhiên trông thấy một nữ nhân đi tới từ bên trái, một thân váy dài màu hồng, trên đầu cài tóc hồng nhạt, mạng che mặt dưới áo choàng che khuất khuôn mặt nàng, nhưng Vi Vân lập tức chắc chắn, người tới chính là Thủy Hồng Dao.

Hắn đi tới phía trước, nói: "Sư nương, sao ngươi lại ở chỗ này?"

"Đi theo ta." Nữ nhân chụp lấy cánh tay hắn, đi tới phía trước.

Vi Vân đi theo nàng ở trong thành một lát, đi vào một trạch viện yên tĩnh ở thành đông, sau đó mới tháo áo choàng xuống, chính là tuyệt sắc mỹ nữ tuyệt sắc xinh đẹp động lòng người của Thủy Hồng Dao.

Vi Vân theo Thủy Hồng Dao đi vào một đình trong trạch viện, lập tức có hạ nhân dâng trà cùng điểm tâm. Vi Vân phát hiện trong trạch viện này có mấy chục hạ nhân, đều là nam nữ trẻ tuổi, người nào cũng anh tuấn, xinh đẹp, trên người mơ hồ có sóng pháp lực, lộ ra vẻ yêu khí. Rõ ràng là người của Linh Hồ nhất tộc, những thiếu nữ kia còn ra sức nhìn Vi Vân với cặp mắt mê người.

"Vân Nhi, ngươi tới Kim Lăng thành làm gì?" Thủy Hồng Dao hỏi.

Vi Vân cũng không giấu diếm, nói thẳng: "Có hai đệ tử chân truyền tra được mấy năm nay Anh Hoa giáo các ngươi làm việc ác, nói là hút khô tinh nguyên một số nam nữ ở thành Kim Lăng, cho nên muốn tìm người của Anh Hoa giáo các ngươi vấn tội, có hai vị sư huynh đi trang viên các ngươi, còn có hai vị sư tỷ đang chờ giáo mẫu của các ngươi đến muốn đàm luận một chút về chuyện."

Thủy Hồng Dao nghe thế thì bật cười, nói: "Làm chuyện ác gì, chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ xảy ra mà thôi, cũng đáng để bọn họ gây chiến, rõ ràng là kiếm cớ để diệt trừ Anh Hoa giáo, dù sao thì mấy năm nay Anh Hoa giáo phát triển quá nhanh, đã mơ hồ uy hiếp đến Dược Vương tông rồi, bọn họ ngồi không nổi nữa."

30

Mẹ con thứ bảy mươi bảy của Hoa Giáo,

Vi Vân suy nghĩ một chút, có lẽ đúng như lời Thủy Hồng Dao nói, Dược Vương Tông không vừa mắt với Anh Hoa Giáo cho nên mới tùy tiện tìm một cái cớ mà thôi. Trên thực tế, hàng năm Thiên Vận đại lục Cửu Châu có rất nhiều người chết oan chết uổng, cũng chưa chắc là do yêu ma quỷ quái làm, trong đó cũng không thiếu nhân sĩ chính đạo lén lút hạ độc thủ, đục nước béo cò, ai nói được rõ ràng.

Thủy Hồng Dao hỏi: "Tông môn các ngươi phái ai tới?"

"Người tới là Bạch Vô Ưu, Thanh Diệp, Diệp Trầm Ngư, Thanh La, bốn vị sư huynh sư tỷ này cùng với mấy đệ tử nội môn chúng ta, một người trong đó đã chết trong tay Ma công tử."

Thủy Hồng Dao trầm ngâm một hồi rồi nói: "Ngươi tới đúng lúc lắm, ta đang cần sự trợ giúp của ngươi."

"Sư nương, thương thế của người đã khôi phục chưa?"

Thủy Hồng Dao gật gật đầu, nói: "Ta đã khôi phục hoàn toàn, lại luyện hóa Thất Hoa Phiến, đủ để đánh một trận với cường giả cảnh giới Pháp tướng. Nói ít lời, ta trước mắt nói cho ngươi biết, ngươi theo lời ta đi làm là được rồi. Ta muốn ngươi giúp ta giết mẹ Anh Hoa Giáo."

Vi Vân nghe vậy thì kinh ngạc: "Sư nương, các người không phải là một phe sao?"

"Ai nói ta và nàng cùng phe." Thủy Hồng quyến rũ trợn mắt nhìn hắn một cái: "Ta là tộc trưởng Linh Hồ nhất tộc, nàng là giáo chủ Anh Hoa giáo nuôi chó, không giống nhau. Mười năm trước, tộc trưởng đời trước truyền ngôi cho ta, muốn ta chấn hưng Linh Hồ nhất tộc. Khi đó ta mới tu thành Nguyên Anh, muốn thực lực không có thực lực,

muốn thế lực không có thực lực, chỉ đành kề bên giáo chủ Anh Hoa giáo, mượn lực lượng của Anh Hoa giáo để phát triển Linh Hồ nhất tộc ta."

"Thì ra là thế."

Thủy Hồng Dao híp đôi mắt quyến rũ, tiếp tục nói: "Bây giờ ta được Thất Hoa Phiến, giáo chủ nhận được tin tức bèn phái xà yêu kia tới, muốn ta giao Thất Hoa phiến ra, ta trăm cay nghìn đắng mới lấy được thứ này, đương nhiên không thể đưa cho bọn họ. Đêm mai xà yêu kia sẽ đến., Đến lúc đó sẽ không thiếu một trận đại chiến. Nàng phá cảnh mấy năm trước thành Pháp Tướng, ta không nắm chắc thắng nàng. Bởi vậy cần người Dược Vương Tông các ngươi hỗ trợ, chờ giết tiện nhân kia xong sẽ giá họa cho Dược Vương Tông, trở thành chuyện của Anh Hoa Giáo và Dược Vương Tông. Bộ tộc Linh Hồ ta có thể ngồi làm ngư ông đắc lợi."

Vi Vân ở một bên nghe được thì ngẩn ra, tính toán này không thể nói là không ổn, mấu chốt là ở chỗ Dược Vương tông dựa vào cái gì để giúp nàng giết người, lại còn phải giúp nàng gánh tiếng xấu? Vi Vân nói ra nghi hoặc này.

Thủy Hồng Dao mỉm cười, nhìn về phía Vi Vân, nói: "Cái này phải xem ngươi rồi."

Vi Vân cau mày nói: "Lần này chúng ta xuống núi chỉ là để bàn bạc với Anh Hoa giáo mà thôi, không định động thủ. Kế này của sư nương... e là hành động không được tốt."

Thủy Hồng Dao vỗ vỗ tay, lập tức có một đám thiếu nữ đi tới, có hơn mười người, mỗi người hoa dung nguyệt mạo, các nàng đứng thành một hàng ở bên đình, thân thể mềm mại khẽ chấn động, quần áo trên người nhất thời bong tróc ra, lộ ra thân thể trắng nõn mềm mại của các nàng, ngực cao ngất, mông vểnh lên, gốc đùi một đám múp mím, vô cùng mê người!

Vi Vân nhìn thấy miệng lưỡi khô khốc, Đại lão nhị không tự chủ được mà đứng thẳng lên.

Thủy Hồng Dao mỉm cười nói: "Vân Nhi, ta đã đặt hy vọng lên người muội rồi, chỉ cần hoàn thành những chuyện mà sư nương dặn dò, nữ nhân của Linh Hồ nhất tộc ta mặc muội dâm đãng, sau này sư nương cũng là của muội. Được không?"

Vi Vân không biết lời nàng là thật hay giả, chỉ là mồi nhử nàng tung ra, quả thực khiến Vi Vân động tâm, hắn không thích gì khác, ngoại trừ háo sắc!

Rõ ràng Thủy Hồng Dao đã ăn đúng khuyết điểm của hắn, vừa ra tay đã dùng sát chiêu, Vi Vân căn bản không ngăn cản được.

Vi Vân hít sâu một hơi, nói: "Sư nương, có thể nhìn ra được, người vì Linh Hồ nhất tộc, đích thật đã tận tâm tận lực, ta vô cùng cảm động, được rồi, ta nhất định sẽ cố hết sức!"

Lúc này Thủy Hồng Dao mới thoả mãn, nàng bảo những thiếu nữ này lui ra, sau đó nói: "Chờ ta giết xà yêu kia, ngày khác sẽ tìm cơ hội giết chết xà yêu, sau đó ta có thể đoạt quyền trở thành giáo chủ Anh Hoa mới. Đến lúc đó, cho dù là nữ nhân hay tiền phù đều không thể thiếu chỗ tốt của ngươi. Nhớ kỹ, đêm nay Xà yêu kia sẽ đến Kim Lăng, ngươi cần phải nắm chắc."

"Đã rõ!" Vi Vân cùng Thủy Hồng Dao trao đổi một vài vấn đề chi tiết, sau đó đứng dậy rời đi.

Tính toán thời gian, cũng đã đến lúc đoàn kết, Vi Vân vội vàng trở lại khách sạn lầu Hồng, vừa vào cửa liền nhìn hai nữ tử, một người mặc váy ngắn màu trắng, một người mặc váy ngắn màu xanh, hai người đang ở đại sảnh, hỏi chưởng quầy có từng gặp đệ tử Dược Vương Tông hay không. Hai người chính là Diệp Trầm Ngư và Thanh La dạo một hồi lâu, lúc này đổi áo mới, tâm tình hình có vẻ không tệ.

Vi Vân vội tiến lên vấn an các nàng.

Thanh La có chút không vui hỏi: "Vi Vân sư đệ, ngươi chạy đi đâu vậy? Trương Trạch sư đệ đâu?"

"Ai!"

Thấy hai người, Vi Vân thở dài một hơi, hai người vội vàng hỏi nguyên do.

Vi Vân tính toán thời gian, đã đến giờ Dậu, hắn nói: "Chúng ta vào phòng rồi nói sau."

Hai cô gái cùng hắn đến phòng khách, Vi Vân đóng cửa sổ lại, lúc này mới miêu tả sinh động: "Trương Trạch sư huynh... Hắn, hắn bị người ta giết rồi!"

Hai cô gái nghe vậy biến sắc, Thanh La cả giận nói: "Trong thành Kim Lăng, ai dám giết hại đệ tử Dược Vương tông chúng ta, chẳng lẽ chán sống rồi?"

Vi Vân đấm ngực dậm chân, thở dài: "Chính là độc thủ do mẫu thân Anh Hoa giáo hạ đó!"

"Cái gì?!" Diệp Trầm Ngư và Thanh La đều nhìn về phía Vi Vân, muốn nghe hắn kể lại mọi chuyện.

Vi Vân nói: "Là như vầy, trước đây không lâu ta và Trương Trạch sư huynh uống rượu ở quán Lý Tửu đối diện, không ngờ Anh Hoa giáo mẫu cũng ở đây, thấy hai người chúng ta là đệ tử Dược Vương Tông, không nói hai lời hạ sát thủ, còn nói lần đàm phán này vỡ tan, rõ ràng chính là không để Dược Vương Tông chúng ta vào trong mắt. Nàng còn nói không phải là giết mấy tên bách tính sao, có cái gì to tát đâu, chính là đệ tử Dược Vương Tông, nàng chỉ cần cao hứng, cũng giết không sai!"

"Lẽ nào lại như vậy! Quá vô dụng rồi!" Thanh La tức giận nói.

Diệp Trầm Ngư khẽ nhíu mày: "Anh đào hoa giáo mẫu đã tới thành Kim Lăng chưa?"

Vi Vân gật đầu nói: "Không sai, nàng tới sớm nhất. Ta thấy tình thế không ổn, vội vàng chạy trốn, Trương Trạch sư huynh phải lý luận với nàng, bị nàng giết chết tại chỗ, ngay cả hài cốt cũng không lưu lại! Quá tàn nhẫn..."

Thanh La hỏi: "Bây giờ yêu nữ này đang ở đâu?"

Vi Vân nói: "Lúc ta rời đi, có một yêu nữ của Anh Hoa giáo... A, chính là yêu nữ sử dụng thần thông đào trong hồ Phong Hoa ngày trước, tên là Thủy Hồng Dao, nàng đang nội chiến với giáo mẫu Anh Hoa, hai người có vẻ bất hòa, đánh nhau, bây giờ chắc là đánh tới ngoài thành rồi."

"Bất hòa?"

"Anh hoa giáo mẫu muốn Thủy Hồng Dao giao ra một món đồ gì, pháp bảo gì, Thủy Hồng Dao không giao, vì vậy hai người đánh nhau."

Thanh La bừng tỉnh, nói: "Ta hiểu rồi, chắc chắn là pháp bảo của Phong Hồ, mẹ của Anh Hoa Giáo ngấp nghé pháp bảo trong tay nàng, chắc chắn Hồng Dao sẽ không cho, hai người nội chiến cũng không có gì lạ. Ha ha, hai người này là thê tử của một vị giáo chủ Anh Hoa Giáo, một người là tiểu thiếp của hắn, vậy mà lại đấu nhau ở bên ngoài, cũng thật sự là thú vị."

Diệp Trầm Ngư lạnh lùng nói: "Nếu đã vậy, chờ Vô Ưu sư huynh và Thanh Diệp sư huynh đến, chúng ta sẽ đi tìm lý luận của đối phương, cho dù thế nào cũng phải đòi lại công đạo."

Vi Vân lại nói: "Cái tên Thủy Hồng Dao kia thì dễ nói rồi, dù là giáo mẫu Anh Hoa kia cũng đã là cường giả Pháp tướng sơ kỳ rồi, e rằng chúng ta không phải là đối thủ của nó, có nên về tông môn gọi viện binh trước không?"

Thanh La dịu dàng nói: "Hừ! Sư đệ không cần tăng uy phong cho người khác, tứ đại nguyên anh chúng ta chỉ đấu với một pháp tướng sơ kỳ, ngay cả không thắng được thì đánh ngang tay cũng không thành vấn đề. Hơn nữa kiếm đạo của Vô Ưu sư huynh đã đạt tới cảnh giới thứ hai, uy lực cường đại, chúng ta chưa hẳn sợ nàng! Chỉ là đối phương còn thừa một con Thủy Hồng Dao, sợ có chút khó xử..."

Vi Vân nói: "Vậy Thủy Hồng Dao thì không sao, lúc này nàng và Anh Hoa Giáo mẹ Thuỷ Hỏa bất dung, đang đánh đến mức khó phân thắng bại đây, chúng ta đi hái chút tiện nghi thôi..."

Đang nói, thanh ngọc bài trên thân Diệp Trầm Ngư bỗng nhiên chấn động, nàng cầm lên cảm nhận một phen, nói: "Hai vị sư huynh đã đến, chúng ta đi tụ họp thôi!"

Ba người rời khách sạn lầu đỏ, đi ra ngoài thành.

Đi tới một chỗ trên sườn núi, chờ giây lát, chỉ thấy bốn bóng người từ không trung hạ xuống, chính là Bạch Vô Ưu, Thanh Diệp, cùng với hai đệ tử nội môn bọn họ mang theo, Mạc Tú Vân và Từ Nghị.

"Sư huynh, cuối cùng các ngươi cũng đến rồi, xảy ra chuyện rồi!" Thanh La thấy bọn họ đến, vội vàng nói cho Vi Vân biết.

Bốn người nghe xong đều giận dữ, Bạch Vô Ưu lại hừ lạnh một tiếng, nói: "Vừa rồi chúng ta đi tới trang viên Anh Hoa giáo cũng là chạm tường, trưởng lão kia tự cho rằng có Pháp tướng cảnh, xem thường chúng ta, lại còn bảo chúng ta gọi tông chủ và trưởng lão tới, hắn mới đồng ý đàm phán, hừ, tông chủ và trưởng lão chúng ta sao có thể để hắn gặp nhau chứ."

Thanh Diệp ánh mắt phát lạnh: "Nếu Anh Hoa giáo bọn họ động thủ trước, vậy đừng trách chúng ta không khách khí, cho dù là giáo mẫu của Anh Hoa giáo, sao có thể tùy ý đánh giết đệ tử nội môn Dược Vương tông ta, thật sự là khinh người quá đáng! Chúng ta tìm nàng tính sổ!"

Mọi người nhất trí ý kiến, lập tức lên đường.

Một đầu khác, Thủy Hồng Dao cũng đang hành động theo kế hoạch. Ban đầu, sắc trời đã tối. Thủy Hồng Dao bay lên không trung, điều khiển thần thông của hoa đào bao bọc lấy nàng bay ra ngoài thành.

Đột nhiên, đường chân trời xa xa xuất hiện một luồng sáng xanh lục, nhanh chóng hướng bên Thủy Hồng Dao bay tới. Thủy Hồng Dao tăng tốc, hạ xuống bên cạnh một đồng ruộng ngoài thành Kim Lăng, ngay lúc đó mầm má mới buông xuống không lâu, trong ruộng lúa một mảng màu xanh biếc dào dạt, dưới bóng đêm thỉnh thoảng có tiếng ếch kêu vang lên, oa oa oa kêu không ngừng.

Một đạo thanh quang rơi vào trước người Thủy Hồng Dao cách đó không xa, hóa thành một phụ nữ yêu dị, con mắt rất lớn, cằm dài, trên đầu có rất nhiều bím tóc, mặc một bộ váy dài màu xanh, hai tay ôm ngực, cười lạnh nhìn Thủy Hồng Dao, trong miệng nói: "Muội muội, nghe nói muội thành công đoạt được pháp bảo ở Phong Hồ, có chuyện này không?"

Thủy Hồng Dao khẽ cúi người thi lễ, sau đó mới nói: "Hóa ra là Liễu Oanh tỷ tỷ đến. Tiểu muội không tiếp đón từ xa, mong tỷ tỷ thứ lỗi. Pháp bảo đã tới tay, tỷ tỷ có muốn xem không?"

Anh Hoa Giáo mẫu Liễu Oanh lạnh lùng cười: "Muội muội đã lấy được pháp bảo, vì sao không sớm về tổng đàn, đình trệ ở bên ngoài là ý gì? Chẳng lẽ... Ngươi định âm thầm thôn tính pháp bảo, không muốn giao lên cho giáo chủ?"

Thủy Hồng Dao mặc một thân váy đỏ, bay trong gió đêm, dáng người thướt tha mềm mại, so với mẹ hoa anh lại có thêm vài phần ý nhị. Đây cũng là lý do nàng có thể được liệt vào một trong thập đại mỹ nữ của tu chân giới. Cũng chính vì thế, giáo chủ Anh Hoa mới giữ nàng bên người, nếu không với tu vi Nguyên Anh của nàng quả thật không có khả năng được giáo chủ một giáo nhìn trúng.

Thủy Hồng Dao kinh ngạc nói: "Thật là kỳ lạ, pháp bảo ta liều chết có được, vì sao phải nộp lên cho Giáo chủ?"

Liễu Oanh cười nhạt: "Tiện nhân, đuôi cáo chui ra rồi à. Anh Hoa Giáo ta phái ra hơn hai mươi đệ tử cảnh giới Kim Đan trợ giúp ngươi tranh đoạt pháp bảo. Không nói ngươi chôn vùi tính mạng những đệ tử kia, bản thân được chỗ tốt còn không chịu giao ra. Được thôi. Giáo chủ nói quả không sai, ngươi đúng là một kẻ vô ơn bạc!"

Ánh mắt Thủy Hồng Dao phát lạnh, nói: "Lời này là Giáo chủ nói?"

Liễu Oanh cười nhạt: "Lẽ nào ngươi cho rằng có giả sao? Giáo chủ là hạng người gì, ta đã sớm nhìn ra ngươi bụng dạ khó lường! Cho nên lệnh cho ta xử lý ngươi!"

Thủy Hồng Dao buồn bã cười: "Muốn Thủy Hồng Dao ta hầu hạ hắn ròng rã bảy năm, tận tâm tận lực làm việc cho Anh Hoa giáo, hắn lại đối xử với ta như thế, muốn vứt bỏ thì vứt, ha ha..."

Liễu Oanh liếc nhìn nàng một cái, nói: "Ngươi cho rằng Giáo chủ thật sự yêu ngươi sao, ngươi bất quá chỉ là dùng để trang phục mặt ngoài mà thôi, tỉnh lại đi, đồ tiện nhân!"

"Ngươi dám mắng ta?"

"Ta không đơn thuần mắng ngươi, ta còn muốn đánh ngươi, mau mau giao pháp bảo ra đây!"

Tóc Liễu Oanh không gió mà bay, bím tóc hóa thành từng đầu trường xà màu xanh, phát ra tiếng "keng keng keng", há mồm phun ra thủy tiễn màu xanh lá, đánh tới Thủy Hồng Dao!

"Ngươi muốn nhìn pháp bảo của ta sao, vậy cho ngươi kiến thức một chút lợi hại của Tiên khí Hồ tộc Thất Hoa phiến ta!"

Thủy Hồng Dao không hề nhượng bộ chút nào, sau đầu như khổng tước xòe đuôi, một cây quạt khổng lồ bay lên, màu sắc bảy màu, bên

trên có bươm bướm nhẹ nhàng, hoa cỏ lay động, như sóng nước lưu chuyển, trông rất sống động. Cây quạt mở ra trong nháy mắt., Ánh sáng lóng lánh, những mũi tên nước màu xanh lá kia trực tiếp bị bốc hơi, lại từ phía trên bay ra từng đóa hoa tươi màu sắc khác nhau, xoay tròn phá vỡ trời cao, trong nháy mắt bay xuống phía trên tóc Liễu Oanh, chặt đứt đuôi hắn, những con rắn xanh rơi xuống đất, hóa thành từng sợi tóc đen, phía trên có nọc độc màu xanh lục rơi xuống, ăn mòn bùn đất.

"Không hổ là pháp bảo, quả nhiên lợi hại!"

Liễu Oanh thấy uy lực của Thất Hoa Phiến không những không sợ mà còn lấy làm mừng. Điều này có nghĩa là sau khi đoạt được, thực lực của nàng sẽ nâng cao thêm một tầng. Bởi vì giáo chủ Anh Hoa hứa sẽ đưa pháp bảo cho nàng, cho nên nàng cũng phải cướp đồ từ trong tay Thủy Hồng Dao.

Liễu Oanh biết bản lĩnh thần thông không sử dụng Pháp Tướng cảnh giới là không đối phó được Thủy Hồng Dao, lập tức vận chuyển yêu công, từ sau lưng nàng dâng lên một hư ảnh pháp tướng cực lớn, chính là một đầu Thanh Xà dài mấy chục trượng, ba đầu rắn to như thùng nước cuồng vũ bất định, đánh tới Thủy Hồng Dao.

Một cỗ lực lượng cảnh giới pháp tướng quét tới, Thủy Hồng Dao không dám khinh thường, vội vàng toàn lực thúc giục Thất Hoa Phiến. Nhất thời toàn bộ cây quạt như khổng tước xòe đuôi, hóa thành từng trận lực lượng kinh người, tăng cường uy lực thần thông Thủy Hồng Dao Đào Hoa. Từng đóa hoa đào xoay tròn quanh thân bảo vệ bản thân, ngăn cản lực lượng lĩnh vực đối phương, lại phân ra mấy đoàn phản công đối thủ.

Trong lúc nhất thời, song phương chiến đấu khí thế hừng hực, khó phân thắng bại, ruộng lúa chung quanh đều bị song phương giao chiến sinh ra từng luồng từng luồng pháp lực dư ba phá hủy, nước bùn văng khắp nơi, hạt giống nổ tung.

Liễu Oanh bỗng nhiên rít lên một tiếng, không bao lâu, chỉ thấy hai đạo nhân ảnh bay tới, một nam một nữ, là hộ pháp tả hữu của Liễu Oanh, đều có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, hai người phối hợp với Liễu Oanh, đồng loạt tấn công Thủy Hồng Dao.

Thủy Hồng Dao âm thầm kêu khổ, không thể tưởng được tiện nhân này còn mang theo đả thủ, kể từ đó nàng sẽ rơi vào thế hạ phong.

Đột nhiên, lại có tiếng xé gió truyền đến, từng bóng người nhanh chóng lướt tới bên này, trong đó có mấy người mặc áo bào xanh đặc trưng của Dược Vương tông, chính là đám người Bạch Vô Ưu, được Vi Vân tận lực dẫn đường kịp thời chạy tới, muốn tìm giáo mẫu Anh Hoa giáo tính sổ.

Bảy người Vi Vân bay tới gần, chỉ thấy Liễu Oanh cùng hai tên Nguyên Anh sơ kỳ nam nữ hộ pháp đang vây công Thủy Hồng Dao, Thủy Hồng Dao dĩ nhiên liên tục bại lui.

Đám người Bạch Vô Ưu đánh giá thực lực Liễu Oanh, biết rõ nàng thuộc loại yếu nhất trong các Pháp Tướng cường giả, lấy tu vi Pháp Tướng sơ kỳ của nàng, tăng thêm hai tên hộ pháp Nguyên Anh sơ kỳ, rõ ràng chỉ có thể thắng Thủy Hồng Dao, mặc dù đối phương có pháp bảo hộ thân, nhưng cũng không đến mức như vậy.

Vi Vân có chút lo lắng, hắn sợ Thủy Hồng Dao không cẩn thận mà bỏ mình, không thể không thừa nhận, Vi Vân có một tia trắc ẩn tâm, có chút lưu luyến nữ nhân này, bất tri bất giác vướng bận. Hắn thấy đám người Bạch Vô Ưu cách bờ nhìn lửa, ý niệm trong đầu quay cuồng, hô: "Yêu nữ của Anh Hoa giáo, Bạch Vô Ưu sư huynh của Dược Vương tông ta tới đây, còn không mau cúi đầu chịu tội!"

Thủy Hồng Dao bất động thanh sắc, chỉ thủ không công, nàng và Vi Vân thông đồng một mạch, đương nhiên biết rõ chuyện gì đã xảy ra.

Liễu Oanh trong lòng thất kinh, không biết những người Dược Vương tông này tới đây làm gì, vừa nhìn đã biết lai giả bất thiện, vấn

đề là Đào Hoa giáo gần đây không trêu chọc đến Dược Vương tông, khi nào thì có mâu thuẫn?

Liễu Oanh cao giọng nói: "Các vị bằng hữu của Dược Vương Tông tới đây có việc gì vậy?"

Thanh La thở phì phò nói: "Ngươi còn giả bộ hổ à, mấy năm nay Anh Hoa giáo các ngươi vụng trộm hãm hại dân chúng Phong Châu ta. Thế thì thôi đi, còn sát hại đệ tử nội môn Dược Vương tông ta. Lần này chúng ta chỉ tới hòa đàm với Anh Hoa giáo ngươi mà thôi, ngươi lại không để ý tới đạo nghĩa, hạ độc thủ như vậy, món nợ này tính như thế nào?"

Liễu Oanh trong lòng kỳ quái, căn bản không hiểu nàng đang nói cái gì, chỉ là bọn họ cố ý tìm đến gây chuyện, muốn vu tội tội gì không biết, lập tức hừ lạnh một tiếng: "Liễu Oanh ta chính là mẹ của Anh Hoa giáo, mấy tiểu bối Dược Vương tông các ngươi lại dám hô to gọi nhỏ với ta như vậy, thật sự là buồn cười mà, sau đó xem ta giáo huấn các ngươi như thế nào!"

"Không cần chậm trễ, hiện tại chúng ta sẽ tới lĩnh giáo thần thông của Anh Hoa giáo ngươi một phen!" Thanh Diệp tung người lướt lên, nhào về phía Liễu Oanh.

Trong mười đại đệ tử chân truyền, Thanh Diệp tu luyện cũng là đạo sát phạt, chuyên tu thần thông phi đao, khiến cho một khẩu " thốn mang phi đao" xuất thần nhập hóa, uy lực cường đại. Lúc này hắn vận pháp lực, từ trên người bay ra một thanh phi đao bạch quang chói mắt, phá toái không khí, đâm tới phía sau Liễu Oanh.

Cùng lúc đó, Thanh La, Diệp Trầm Ngư và Bạch Vô Ưu cũng đồng loạt động thủ, Thanh La sử bảo mộc trường bổng, Diệp Trầm Ngư sử Ngọc Thanh Bảo Bình, Bạch Vô Ưu sử dụng phi hạc kiếm, nhất là Bạch Vô Ưu, ngón tay kéo một cái là kiếm thuật tuyệt thế, từng sợi tơ màu trắng lượn lờ trong hư không, như mạng nhện lan tràn về phía Liễu Vũ.

"Thực sự là phiền toái!" Liễu Oanh đành phải tạm thời buông tha công kích Thủy Hồng Dao, quay lại bảo vệ mình. Ba đầu Linh Xà pháp tướng sau lưng gào thét không thôi, triển khai từng cỗ lực lượng Linh Vực, hình thành từng tầng vách tường Pháp lực hơi dày, phàm là đồ vật trong phạm vi này đều phải chịu ảnh hưởng của lực lượng Linh Vực của nàng, năng lực bản thân nàng tăng nhiều, năng lực đối thủ tức thì đại giảm.

Phi đao sắc nhọn, phi hạc kiếm, bảo mộc trường bổng, Ngọc Thanh Bảo Bình đồng loạt phá vỡ không khí, rơi vào trên lĩnh vực của Liễu Oanh, muốn phá vỡ lĩnh vực pháp tướng thật dày này mới có thể tổn thương bản thể đối phương.

Chẳng qua là tu sĩ cảnh giới Pháp tướng có pháp lực cường đại, lại thêm có lĩnh vực chi lực gia trì, căn bản không phải bất luận tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh nào có thể sánh ngang. Ngay cả khi đám người Bạch Vô Ưu cùng liên thủ, trong lúc nhất thời cũng không lấy được chỗ tốt. Pháp khí bốn người rơi vào trên lĩnh vực, tuy rằng chui vào trong đó nhưng cũng không được., Như tay chân rơi xuống nước, bị ảnh hưởng rất lớn, không xê dịch được, chỉ có thể khó khăn một chút tiến lên. Lĩnh vực rung động răng rắc, xuất hiện từng đường vân nứt ra, nhanh chóng được chữa trị.

Lúc này Liễu Oanh đang bị bốn người tấn công toàn lực, cộng thêm Thủy Hồng Dao ở một bên quấy rối, căn bản không thể phân tâm, lấy một đấu năm, trong lúc nhất thời giằng co không thôi.

31

Chương thứ hai dán cao hơn một bậc.

Năm đại cao thủ Nguyên Anh đỉnh phong đại chiến Pháp Tướng cảnh giới là cường giả, khiến cho hai tên hộ pháp Nguyên Anh sơ kỳ không thể nhúng tay vào được. Đám người Vi Vân càng đừng đề cập tới, xông lên chỉ có kết cục duy nhất là bị giết chết, tuyệt không nói hai lời.

Hai gã hộ pháp Nguyên Anh sơ kỳ một nam một nữ kia thấy vậy, lập tức tập trung ánh mắt về phía ba người Vi Vân, nhe răng cười xông tới, định bắt giữ bọn hắn với tư cách là con tin áp chế đám người Bạch Vô Ưu.

"Oa, thật dọa người." Vi Vân sợ hết hồn, xoay người bỏ chạy, nam hộ pháp nhanh chóng đuổi theo hắn, sau lưng kéo theo vô số tàn ảnh.

Một nữ Hộ Pháp tắc khác nhào về phía Mạc Tú Vân và Từ Nghị, hai người vội vàng tế lên pháp khí nghênh địch. Mạc Tú Vân chỉ có tu vi Kim Đan sơ kỳ, nhưng cũng may nàng có pháp khí đỉnh cấp là Ngọc Thanh Linh hộ thân, trong lúc nhất thời đối phương cũng không công phá được phòng hộ của nàng. Từ Nghị thì có tu vi Kim Đan trung kỳ, sử dụng một thanh pháp khí phi kiếm., Hai người phối hợp, một thủ một công, miễn cưỡng địch lại nữ hộ pháp này. Nữ hộ pháp kia dùng một cây nhuyễn tiên như linh xà vũ động, điên cuồng tấn công hai người. Với tư cách là cao thủ Nguyên Anh, đánh bại hai người này chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Còn một con khác, Vi Vân không ngừng chạy trốn vào nơi hoang dã, thỉnh thoảng quay đầu nhìn quanh một cái, thấy nam hộ pháp đuổi theo không bỏ, sợ đến mức sắc mặt trắng bệch.

Tiểu Kim hóa thành một con Kim Ti tước hạ xuống bả vai của hắn, miệng nói tiếng người, nói: "Chủ nhân thối tha, đừng giả vờ nữa,

nhanh động thủ đi."

"Oa, cái này cũng bị ngươi nhìn ra rồi... Được rồi, động thủ!" Vi Vân bỗng nhiên dừng lại, quay người về phía nam hộ pháp, mặt không chút biểu tình.

Đối phương không nói hai lời, giơ một cái roi thép chín đốt thẳng vào đầu Vi Vân, thế đại lực trầm, mang theo từng trận thanh âm gào thét. Hắn tự nhận là có tu vi Nguyên Anh, căn bản không nhìn trúng Vi Vân, thực lực khó khăn lắm mới đạt tới Kim Đan hậu kỳ.

Vi Vân không tránh không né, trên đỉnh đầu dâng lên một tòa bảo tháp đồng thau, buông xuống từng màn sáng màu xanh, cương tiên chín đốt nam hộ pháp nhất thời nện ở phía trên!

Cùng lúc đó, tóc vàng nhỏ phát ra một tiếng ưng gáy, trên người bạo khởi một trận kim quang, hóa thành một con Kim Sí Đại Bằng hình thể khổng lồ, hai cánh vỗ mạnh, từ đó bay ra một đoàn gió lốc màu vàng. Trong gió mơ hồ có lôi đình lập loè, hai luồng gió xoáy bay ra, ở nửa đường hội hợp cùng một chỗ, hội tụ thành một đoàn phong bạo ngưng thực hơn, tiếng sấm cuồn cuộn, phát sau mà đến trước, rơi vào trên thân nam hộ pháp.

"Keng!"

Cửu nén roi thép nam hộ pháp nện vào trên thanh đồng bảo tháp của Vi Vân, vòng bảo hộ thanh quang nhất thời vỡ vụn, thân tháp phát ra tiếng vang dội, quang mang ảm đạm, pháp lực đã hao hết, trong chốc lát không thể dùng lại. Đây là do hắn bị Tiểu Kim đánh trúng đầu tiên, thế cho nên lực chưa đủ, nếu dùng toàn lực một kích, bảo tháp đồng thau cũng khó mà chống đỡ, Vi Vân tất nhiên sẽ bị thương.

Cùng lúc đó, pháp thuật phong lôi của Tiểu Kim cũng dồn dập đánh lên người nam hộ pháp, phát ra một tiếng nổ vang. Đối phương hét thảm một tiếng, da tróc thịt bong.

Hắn hoàn toàn không ngờ con chim nhỏ không chút thu hút này lại có tu vi như thế, so với chủ nhân hắn còn lợi hại hơn.

Hắn không ngờ không chỉ có vậy, trong nháy mắt, tay phải Vi Vân nắm lấy roi thép của đối phương, tay kia đột nhiên vỗ vào ngực đối phương.

Nam Hộ Pháp lơ đễnh, lúc này hắn nhịn đau bị Tiểu Kim đánh, dự định trước thu hồi roi thép, sau đó mới đưa cho Vi Vân một cái roi, giết chết nó trước rồi mới đối phó với Tiểu Kim.

Hắn thu hồi roi thép, liền cảm thấy ngực đau xót, cúi đầu xem xét, chỉ thấy một đoàn gió lốc màu đen từ trên tay đối phương lăn ra, rơi vào ngực mình, trong nháy mắt lan tràn ra, vậy mà cắn nuốt huyết nhục trên người hắn!

Chỉ trong nháy mắt, nam hộ pháp đã nhìn thấy ngực mình máu thịt be bét, bắt đầu giải thể với tốc độ mắt thường có thể thấy được, đồng thời lan tràn ra toàn thân!

"A, a, không ——"

Nam Hộ Pháp trừng lớn hai mắt, phát ra từng tiếng kêu thảm thiết.

Sau một khắc, một vòi rồng màu đen bao phủ cả người hắn vào trong, xoay tròn giữa không trung, sau đó từ từ giải thể thành nguyên khí, bị thần thông Càn Khôn Tụ Thần Thông hấp thu.

Một người tí hon màu trắng lớn cỡ bàn tay từ trong cơ thể nam hộ pháp thoát ra, muốn thoát đi nhưng bởi vì trong phạm vi ống tay áo càn khôn thần thông, chỉ một cái đã bị hấp thu.

Vốn dĩ nếu tu thành Nguyên Anh, mặc dù thân thể bị hư hại không thể tái sử dụng, chỉ cần Nguyên Anh còn sống, cũng có thể tìm một thân thể thích hợp để sống nhờ, điều dưỡng một thời gian ngắn, vẫn có thể khôi phục. Nhưng một khi Nguyên Anh bị giết, vậy hẳn phải chết không thể nghi ngờ, không còn hy vọng sống lại.

Nguyên Anh sơ kỳ pháp lực khổng lồ cỡ nào, Càn Khôn Tụ thần thông thoáng cái hấp thu tất cả pháp lực của nam tử hộ pháp này, nhất thời uy lực tăng vọt, lốc xoáy hóa thành cao hơn mười trượng, rộng chừng hơn một trượng., Sau đó một phân thành hai, hóa thành hai đạo vòi rồng phân biệt rơi vào tay phải Vi Vân, như hai cái ống tay áo màu đen, hai khí trắng đen lưu chuyển bất định, một hồi lâu mới biến mất không thấy gì nữa, chỉ thấy trên cổ tay hai tay Vi Vân xuất hiện một vòng hắc bạch đường vân.

Vi Vân đại hỉ, điều này chứng tỏ thần thông Càn Khôn Tụ Cảnh đã tu đến cảnh giới tầng thứ hai, uy lực tăng lên gấp đôi không nói, tả hữu thủ đều có thể sử dụng môn thần thông này, hơn nữa hai luồng vòi rồng có thể đồng thời tồn tại, tương đương với tăng cường gấp bốn lần.

Vi Vân vẫy tay một cái, pháp khí chín đốt roi thép của đối phương lập tức rơi vào trong lòng bàn tay hắn, hắn lập tức ngưng luyện, lại từ trong quần áo tên nam hộ pháp này tìm được túi trữ vật của pháp khí, bên trong có một đống đồ lộn xộn, như là quần áo, vàng bạc, phù văn các loại, chỉ có tiền phù là thứ mà Vi Vân cần, lập tức vui vẻ nhận, tổng cộng có hai tấm tiền phù tam phẩm, mười đồng tiền phù nhị phẩm, hơn ba mươi đồng tiền nhất phẩm, là một khoản tiền khổng lồ.

Vi Vân giết nam hộ pháp, cầm lấy roi thép chín đốt của hắn rồi trở lại chiến trường. Chỉ thấy đám người Bạch Vô Ưu vẫn đang đại chiến với mẹ Liễu Oanh của Anh Hoa Giáo, dường như đã đến thời khắc mấu chốt.

Còn Mạc Tú Vân và Từ Nghị bắt đầu liên tục bại lui, tuy hai người phối hợp khăng khít, nhưng nữ hộ pháp kia có tu vi cao hơn bọn hắn rất nhiều, bọn hắn căn bản đánh không lại.

Vi Vân thấy vậy, lập tức hét lớn một tiếng: "Tam Thông chân nhân Vi Vân đến, yêu nữ xem roi!" Thúc giục Cửu Tiết Cương Tiên vừa đoạt được đập tới nữ hộ pháp.

Nữ hộ pháp kia kinh dị nhìn roi thép trong tay Vi Vân, trừng mắt nói: "Tiểu tử, sư huynh của ta đâu?"

"Như vậy còn chưa đủ rõ ràng sao? Tự nhiên bị Tam Thông Chân Nhân ta giết rồi." Vi Vân một roi nện xuống, lại bị roi mềm của đối phương cuốn lấy.

Vi Vân khẽ cười một tiếng, trong tay tuôn ra một đoàn hắc khí, giống như ống tay áo, thuận theo pháp khí hai người dây dưa cùng một chỗ lan tràn ra ngoài, nháy mắt rơi vào trên cánh tay của nữ hộ pháp, liền có một đoàn hắc khí quấn quanh ở phía trên, thôn phệ huyết nhục của nàng.

"Đây là vật gì?" Nữ hộ pháp này quá sợ hãi, nàng quyết đoán vứt bỏ nhuyễn tiên trong tay, hắc khí kia lại không buông tha, lan tràn ra trên vai hắn.

Nữ hộ pháp quyết định liều mạng, tay còn lại dùng sức bóp một cái, chém đứt cánh tay của mình ra làm đôi, máu thịt tung tóe, một cánh tay bị hắc khí cuốn lấy, trong nháy mắt phân rã ra rơi vào trong lòng bàn tay của Vi Vân.

Mạc Tú Vân và Từ Nghị thấy vậy, vội vàng hướng về phía nữ hộ pháp mà đánh tới.

Vi Vân thu hồi thần thông Tụ Càn Khôn, lại thuận tay đem nhuyễn tiên của đối phương thu vào trong tay áo càn khôn, sau đó giơ roi thép tấn công đối phương.

Lúc này nữ hộ pháp kia mới gầm lên một tiếng thê lương giận dữ, trong miệng quát lên: "Chết cho ta!" Trên người nàng tuôn ra một cỗ khí tức cường đại.

Mạc Tú Vân lập tức cảm thấy không ổn, vội vàng bảo vệ Ngọc Thanh Linh toàn thân, đồng thời thân hình cũng nhanh chóng lui lại.

Từ Nghị lại gấp gáp tiến công, không kịp thu hồi phi kiếm lại không cách nào hộ thân. Nhất thời nàng bị nữ hộ pháp nhìn chằm chằm vào, một tay hư trảo, lòng bàn tay xuất hiện một lực hút cực lớn hút Từ Nghị vào trong tay. Từ Nghị kinh hãi, thúc dục phi kiếm từ sau lưng công tới, đâm vào bên trong da thịt sau lưng nàng.

Nữ hộ pháp hét thảm một tiếng, khống chế pháp lực toàn thân chấn động trong lòng bàn tay, pháp lực cường đại nhất thời tràn vào trong cơ thể Từ Nghị. Trong nháy mắt, kinh mạch toàn thân hắn bị phá hủy, đánh tan Kim Đan của hắn!

"Ách... "

Kim Đan bị phá, kinh mạch đứt đoạn, không có khả năng sống sót, thất khiếu Từ Nghị chảy máu, ngã xuống đất mà chết.

"Sư huynh!"

Vi Vân kinh hãi, lúc này roi thép chín đốt của hắn mới đánh tới đỉnh đầu nữ hộ pháp, đập vỡ đầu nàng, máu tươi bắn tung tóe.

Vi Vân mới thu hồi roi thép, chỉ thấy một đứa trẻ ba tấc từ trên đỉnh đầu nữ hộ pháp bay ra, đang muốn phá không đào tẩu.

"Tiểu Kim!" Vi Vân vội vàng nhắc nhở.

Tiểu Kim đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu, bay lên không trung, sử dụng pháp thuật bên trong Phong Lôi Quyết tấn công Nguyên Anh kia. Nguyên Anh không có nhục thân làm chất dẫn phòng hộ, lại không cách nào thi triển ra pháp lực, nhất định phải tìm được ký thác mới có thể. Lúc này bại lộ bên ngoài, chỉ có thể bị động chịu đòn, bị một đạo thiểm điện của Tiểu Kim đánh rơi, Nguyên Anh vỡ đầu chảy máu, pháp lực đại tiết.

Trước tiên Vi Vân sử dụng Càn Khôn Tụ Tướng Nguyên Anh của nữ hộ pháp bao bọc vào, không bao lâu đã luyện hóa thành tinh huyết nguyên khí cuồn cuộn, do thần thông Càn Khôn đã tu đến cực hạn

trước cảnh giới của Vi Vân, nguyên khí này lập tức chảy ngược vào cơ thể, rót vào trên kim đan của hắn.

Được nguyên khí khổng lồ này tẩm bổ, Vi Vân lập tức cảm thấy kim đan bành trướng lên một vòng, trong nháy mắt đột phá cảnh giới, tiến vào cảnh giới đại viên mãn!

"Sư đệ, ngươi là thần thông gì?" Mạc Tú Vân vốn là hoa dung thất sắc, lúc này thấy Vi Vân chấm dứt địch nhân, lập tức đi qua tìm chủ đề.

"A, đây là "Phản Ngũ Hành độc công" trong Dược Vương Kinh, luyện bừa thôi." Vi Vân tất nhiên không thể nói cho nàng biết, đây chính là Càn Khôn mờ mịt mà sư môn một mực tìm kiếm trong tay áo.

"A... Vừa rồi làm ta sợ muốn chết, thiếu chút nữa coi là cái mạng nhỏ không giữ được. Ta còn phải trở thành tiểu tiên nữ của đệ tử chân truyền đấy, sao có thể chết ở đây được." Mạc Tú Vân vỗ ngực một cái.

"Sư tỷ yên tâm, có tam thông chân nhân của ta còn, bao ngươi vô sự."

"Ai da, trên người nữ nhân này còn có phù tiền đấy."

Hai người chia tiền phù pháp nữ hộ pháp, Vi Vân lấy một tấm là cấp 3, hai tấm cấp 2, mười lá cấp 1. Sau đó, hai người nấp ở một bên xem cuộc chiến, lúc này đám người Bạch Vô Ưu đã phân ra cao thấp với giáo mẫu Anh Hoa.

Tứ đại đệ tử chân truyền cộng thêm Thủy Hồng Dao, rốt cuộc dưới sự tấn công điên cuồng đã công phá pháp tướng của Liễu Oanh. Pháp lực tinh bích bán trong suốt nứt thành từng khúc, hư ảnh ba đầu Linh Xà cực lớn chỉ một lát đã nổ tung, pháp lực cuồng bạo quét ra chung quanh. Đám người Thủy Hồng Dao cùng Bạch Vô Ưu nhao nhao lui về phía sau bảo vệ bản thân. Lúc này nếu ai không muốn

sống sót xông về phía trước, kết cục duy nhất chính là bị lực lượng Pháp Tướng phá hủy.

Lĩnh vực Pháp Tướng bị phá, Liễu Oanh lập tức bị phản phệ, phun ra một ngụm máu tươi, pháp lực tổn hao nhiều, nguyên khí đại thương, trong lúc nhất thời khó mà ngưng tụ ra Pháp Tướng được.

Thấy rõ ràng hai tên hộ pháp đã bỏ mình, Liễu Oanh quyết định thật nhanh, phi thân bỏ chạy về phía xa.

Nếu lúc này không đi, e rằng không thể đi được nữa.

"Chạy đi đâu!" Thủy Hồng Dao lập tức đuổi theo, đêm nay nàng chắc chắn phải giết chết Liễu Oanh, một khi để nàng chạy thoát, bị giáo chủ Anh Hoa giáo tới thì nàng sẽ xong đời, nếu giết nàng thì có thể lừa gạt, lừa gạt đông dẫn họa, ổn định Giáo chủ Anh Hoa.

"Đuổi theo!" Bạch Vô Ưu và đám đệ tử chân truyền của Dược Vương tông cũng dồn dập đuổi theo.

Thanh Diệp truyền âm cho Bạch Vô Ưu, nói: "Sư huynh, tối nay chúng ta thật sự gặp may mắn, chờ giết mẹ Anh Hoa giáo, thuận tiện giết chết Thủy Hồng Dao, sau đó đoạt lấy pháp bảo của nàng, lấy lại mặt mũi Phong Hồ bị mất."

Bạch Vô Ưu trả lời một câu: "Chính là đạo lý này."

Mấy người truyền âm với nhau, đều định ra kế sách.

Vi Vân thấy bọn họ rời đi, vội vàng phi thân đuổi theo, cũng không đợi Mạc Tú Vân. Hắn biểu hiện ra là đang chấp hành nhiệm vụ sư môn của Dược Vương Tông, kì thực là cùng một phe với Thủy Hồng Dao, nhất định phải cam đoan kế sách tiến hành thuận lợi.

Về phần ai có tài nghệ cao hơn một bậc, phải động thủ mới biết được.

"Sư đệ, chờ ta một chút." Mạc Tú Vân thu thi thể Từ Ngôn vào trong túi càn khôn, đây là muốn mang về sư môn, sau đó cũng đuổi theo.

Nguyên khí của Liễu Oanh đại thương, tốc độ không nhanh bằng lúc trước. Không lâu sau, thân hình Thủy Hồng Dao và Bạch Vô Ưu đồng thời xuất hiện ở hậu phương. Nhất là Bạch Vô Ưu, có được Tiên Thiên Kiếm Thể, lại tu luyện phi kiếm chi đạo, tốc độ cực nhanh, trên dưới thân đều bao phủ từng sợi tơ bạc như mạng nhện không ngừng du động, kéo hắn nhanh chóng phá không phi hành.

Lúc Liễu Oanh còn đang sốt ruột, bỗng nhiên nhìn thấy phía trước có một thân ảnh ngăm đen xuất hiện, dường như đã dung nhập vào trong đêm tối, nếu không nhìn kỹ sẽ bỏ qua.

"Ồ, đây không phải là mẹ Anh Hoa Giáo sao, sao lại chật vật như vậy?" Bóng người kia trong mắt bắn ra hai đạo ô quang, trêu chọc nói.

Liễu Oanh liếc mắt một cái liền nhận ra đối phương là người phương nào, mừng rỡ vô cùng, nói: "Hóa ra là Ma công tử, mau mau giúp ta ngăn lại!"

Người này đúng là Ma công tử của Thiên Ma giáo, hắn rất thích làm chuyện trộm gà trộm cắp trong bóng đêm. Giáo chủ Anh Hoa giáo và chính tà hai đạo đều có giao tình, Ma công tử đã từng ăn hắn một bữa cơm, coi như là người quen với Liễu Oanh, tuy nhiên Ma công tử cũng không ăn mấy trò này.

Ma công tử cười nhạt một tiếng, nói: "Có chỗ tốt gì không?"

Liễu Oanh lập tức ném ra một chồng tiền phù màu tím, chính là tiền phù tam phẩm, Ma công tử xem xét, nhận lấy tiền phù, nói: "Ta chỉ có thể giúp ngươi ngăn Bạch Vô Ưu, những người còn lại ta không quản được."

"Như vậy đã đủ rồi!" Liễu Oanh tiếp tục bay về phía trước.

Bạch Vô Ưu đuổi theo phía sau.

Ma công tử xem thời cơ còn sớm, phi thân ra khỏi cây bách thụ, đánh về phía Bạch Vô Ưu, một thân ma khí cuồn cuộn, sát khí ngút trời.

"Ma công tử? Ngươi cũng tham gia vào vũng nước đục lần này!" Bạch Vô Ưu không dám chậm trễ, vội vàng dừng lại, cùng đối phương chiến đấu. Thực lực hai người tương đương, đều là người nổi bật Nguyên Anh đỉnh phong, sơ sẩy một chút thì sẽ ảnh hưởng tới thắng bại.

"Ta chính là muốn tìm ngươi chơi đùa."

Ma công tử cười hắc hắc, cả người bỗng nhiên xảy ra biến hóa. Nửa bộ phận trước thân thể ngăm đen vô cùng, nửa sau lưng là một mảnh trắng nõn, đồng thời phía sau đầu xuất hiện một khuôn mặt nữ tử yêu dị, nữ sau nam sau giống như là nam nữ cùng thân thể, một cái đầu xoay tới xoay lui., Toàn bộ phương vị chiếu cố, hai tay hắn có thể co duỗi như ý, dài ngắn tự nhiên, cực kỳ dẻo dai, lại cứng rắn vô cùng. Ngay cả tuyệt thế kiếm thuật Bạch Vô Ưu cắt ở phía trên, cũng chỉ phát ra thanh âm kim thiết giao minh, kéo ra từng đạo hoa lửa.

Trong lúc nhất thời, hai người chiến đấu với nhau, khó phân thắng bại.

Thủy Hồng Dao bay qua giữa trời, quét mắt nhìn hai người, không nói một lời mau chóng đuổi theo Liễu Oanh. Khi nàng bay qua giữa trời, ánh mắt yêu dị của Ma công tử khẽ quét qua Thất Hoa Phiến trong tay nàng.

Diệp Trầm Ngư, Thanh Diệp, Thanh La, ba người theo sát phía sau, sau nữa là Vi Vân cưỡi Kim Điêu, cuối cùng là Mạc Tú Vân. Mạc Tú Vân thấy Bạch Vô Ưu giao chiến với Ma công tử liền không đuổi theo, chỉ đứng ở một bên quan sát tình lang của mình đại triển thần uy.

Lại bay ra hơn một trăm dặm, Thủy Hồng Dao thúc giục Thất Hoa Phiến, tốc độ tăng vọt, rốt cuộc ngăn cản được Liễu Oanh, Liễu Oanh bất đắc dĩ, đành phải nghênh chiến.

Lúc này Liễu Oanh không ngưng tụ nổi Pháp Tướng, lại tổn thương nguyên khí, thực lực giảm đi rất nhiều, chỉ có thể so với Bạch Vô Ưu mà thôi, đối mặt với công kích mãnh liệt của Thủy Hồng Dao lập tức cảm thấy lực bất tòng tâm.

"Tiện nhân, ngươi nhất định phải giết ta?" Liễu Oanh kêu lên điên cuồng: "Tỷ muội chúng ta là một trận, ngươi lại nhẫn tâm như vậy!"

"Ai cùng tỷ muội ngươi một trận, những năm gần đây ngươi không ít ức hiếp lão nương, lão nương đều ghi tạc trong lòng, hôm nay theo ngươi không chết không thôi!" Thủy Hồng Dao hóa thành một bóng đỏ vây quanh nàng bay loạn, thỉnh thoảng lưu lại một vết thương trên người nàng.

"Ta sẽ cầu xin giúp ngươi trước mặt Giáo chủ, để lại pháp bảo cho ngươi là được!"

"Ai cần ngươi cầu tình, lão nương sớm muộn gì cũng phải làm thịt tên khốn kia!"

"Ngươi gia nhập Anh Hoa giáo quả nhiên không có ý tốt!"

"Hôm nay ngươi mới biết sao?"

Trong lúc hai người giao chiến, Diệp Trầm Ngư, Thanh Diệp và Thanh La cũng chạy tới, không hẹn mà cùng nhau xông về phía trước vây công Liễu Oanh. Mọi người đã sớm thương lượng xong xuôi, trước tiên giết mẹ Anh Hoa, lại diệt Thủy Hồng Dao, nhất định phải đoạt được pháp bảo. Về phần đạo nghĩa gì đó... Tà ma ngoại đạo, mỗi người đều phải chết.

Vi Vân cưỡi kim điêu bay tới, ở một bên quan sát cuộc chiến, đề phòng Liễu Oanh có thể trốn thoát bất cứ lúc nào.

Song phương chiến đấu một lát, Liễu Oanh thấy Bạch Vô Ưu quả nhiên bị Ma công tử cuốn lấy, thở phào nhẹ nhõm. Những người này cho dù giết không chết bọn hắn, chạy trối chết cũng không thành vấn đề, nàng còn chưa lấy được lá bài tẩy.

Mắt thấy thế công của mọi người càng thêm hung mãnh, Liễu Oanh ra vẻ chống đỡ hết nổi, phun ra một ngụm máu tươi, trong tay lặng lẽ bóp một cái phù chú màu tím, lóe lên ánh sáng nhạt, nàng bỗng nhiên lẩm bẩm: "Trị phù Thái Ất, Lôi Thần sắc lệnh! Đi -- "

Phù chú màu tím trong tay nhất thời hóa thành một đạo lôi quang màu tím bay lên không, dừng ở giữa không trung, hóa thành một đoàn lôi cầu màu tím to bằng cái thớt, hướng đỉnh đầu bọn Thủy Hồng Dao hạ xuống!

"Thái Ất Thần Lôi!" Thủy Hồng Dao có Thất Hoa Phiến cảnh báo, phát hiện đầu tiên không ổn, lập tức lui nhanh lại, dùng Thất Hoa Phiến bảo vệ toàn thân.

Vi Vân ở phía xa cũng biết không ổn, lớn tiếng nhắc nhở mọi người: "Sư huynh sư tỷ, mọi người cẩn thận..."

Diệp Trầm Ngư và Thanh La kề vai sát cánh chiến đấu, một công một thủ, hai người cũng cảm thấy không ổn, đồng thời lách người né tránh, Diệp Trầm Ngư còn tế ra Ngọc Thanh Bảo Bình, bảo vệ hai người.

Chỉ có Thanh Diệp chấp niệm lên, thúc dục một thanh đạo mang phi đao chỉ công không thủ, động tác chậm một bước, đợi khi sắp rời khỏi, lôi cầu giữa không trung đã khóa chặt hắn, hóa thành một đạo lôi trụ màu tím xanh to như thùng nước, ầm ầm đánh xuống hắn!

"Ầm ầm!"

Ánh sáng chói mắt bỗng dưng xuất hiện, chiếu sáng cả bầu trời đêm. Ngay sau đó là một tiếng vang thật lớn, truyền khắp trăm dặm chung quanh. Cả người Thanh Diệp bị dìm ngập ở trong đó, trong nháy mắt

tan xương nát thịt, ngay cả Nguyên Anh cũng không thể thoát ra được.

Một luồng sóng xung kích cường đại khuếch tán ra bốn phương tám hướng, bất luận là Vi Vân, Thủy Hồng Dao hay là Diệp Trầm Ngư và Thanh La, đồng thời bị ảnh hưởng. Vi Vân thấy thời cơ đã sớm, vội vàng trốn sau lưng Thủy Hồng Dao, Thủy Hồng Dao có pháp bảo hộ thân, không việc gì.

Diệp Trầm Ngư và Thanh La toàn thân chấn động, Ngọc Thanh Bảo Bình vốn không thể ngăn cản dư âm của lực lượng lôi điện bạo phá, trong lúc nhất thời pháp lực chấn động, kinh mạch hỗn loạn, máu tươi phun ra từ trong miệng, đã bị thương.

Ánh chớp lóe lên mấy cái trong nháy mắt, sau đó ảm đạm xuống, tại chỗ xuất hiện một cái hố sâu.

"Keng" một tiếng, một thanh pháp khí đạo mang theo thanh phi đao rơi trên mặt đất, ảm đạm không ánh sáng, hiển nhiên đã bị lôi quang phá hủy cấm chế, biến thành đồng nát sắt vụn.

32

Chương thứ29 cúi đầu.

Liễu Oanh vốn có thể sớm chạy trốn, nhưng nàng muốn nhìn xem phù chú của mình có thể đánh chết tất cả bọn họ hay không, kết quả phát hiện chỉ một người trong đó bị đánh chết, nhất thời âm thầm kêu đáng tiếc.

Đây là một đạo "Thái Ất Thần Lôi Phù", là cường giả cảnh giới Độ Kiếp luyện chế thành, uy lực cường đại, bên trong ẩn chứa một kích của cường giả cảnh giới Độ Kiếp, dù là cường giả Pháp Tướng bị đánh trúng, cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ, huống chi là mấy tên tu sĩ Nguyên Anh.

Phù chú chi đạo bác đại tinh thâm, bình thường chuẩn bị một chút, thời khắc mấu chốt có thể bảo mệnh, dù sao pháp lực một người là có hạn, mà phù chú có thể lưu lại pháp lực, thậm chí bên trong còn mang theo thần thông và pháp thuật, giống như tiền phù, đều có diệu dụng, tiền phù có thể bổ sung pháp lực, phù chú có thể trực tiếp sử dụng.

Nhưng người cảnh giới thấp luyện chế phù chú uy lực có hạn, mà đạo "Thái Ất Thần Lôi Phù" này là do cường giả độ kiếp luyện chế, bên trong ẩn chứa một thần thông "Thái Ất Thần Lôi", uy lực cường đại, thuộc loại tiêu hao phẩm chỉ có một lần. Loại vật này giá cả đắt đỏ, Anh Hoa giáo mặc dù giàu có, mỗi ngày đều có lượng lớn tiền phù tiến vào., Nhưng cũng không mua nổi quá nhiều, tiêu hao không nổi quá nhiều, lần này Liễu Oanh cũng chỉ mang theo một tấm mà thôi, hay là Anh Hoa Giáo chủ cho nàng, để phòng ngừa vạn nhất, vốn tưởng dùng để đối phó Thủy Hồng Dao đã là dư sức rồi, ai ngờ giữa đường xảy ra nhiều chuyện ngoài ý muốn như vậy, ngay cả đệ tử Dược Vương Tông cũng nhúng tay vào, khiến Liễu Oanh không kịp chuẩn bị.

Thời khắc mấu chốt dùng đến, chẳng qua là giết một tên đệ tử chân truyền Dược Vương tông, Liễu Oanh thầm nghĩ không đáng.

Lúc này, một bóng người từ đằng xa bay tới, đảo mắt đã đến phụ cận, khuôn mặt tuấn tú, lưng đeo một thanh trường đao, chính là Phong Tuấn Kiệt.

Phong Tuấn Kiệt đi ngang qua nơi này để làm việc, ai muốn bị cuộc bạo phá của nơi này làm kinh động, muốn tới nhìn xem đã xảy ra chuyện gì. Hắn kinh ngạc nhìn về phía mọi người, nói: "Ồ, các vị làm sao vậy? Tại sao Dược Vương tông và Anh Hoa giáo lại tới đây? Diệp sư muội, ngươi không sao chứ?"

Diệp Trầm Ngư và Thanh La đang ngồi xếp bằng điều tức, thấy Phong Tuấn Kiệt tiến đến, Diệp Trầm Ngư vội nói: "Phong sư huynh, ngươi mau ngăn giáo mẫu Anh Hoa giáo chúng ta lại, mụ ta đã giết đệ tử của Dược Vương tông chúng ta!"

"A...." Phong Tuấn Kiệt nhìn về phía Liễu Oanh, song phương đều thường xuyên ra ngoài đi lại, quen biết nhau, không giống như người của Tử Nguyệt tiên môn cực ít đi lại bên ngoài, Phong Tuấn Kiệt đương nhiên biết đối phương là cường giả cảnh giới Pháp Tướng, cho dù đối phương bị thương, một mình cũng không thể trêu vào.

"Hóa ra là mẹ Anh Hoa Giáo." Phong Tuấn Kiệt lên tiếng chào Liễu Oanh trước rồi mới nói: "Diệp sư muội, e rằng giữa các ngươi không có hiểu lầm gì đó, mọi người nói rõ ràng là tốt rồi... À, đúng rồi, ta chợt nhớ tới có chuyện quan trọng cần bàn giao của sư tôn, thứ lỗi không thể phụng bồi, các vị cáo từ..."

Nói xong, Phong Tuấn Kiệt lại nhìn lướt qua Vi Vân, lúc này mới phi thân rời đi.

Thanh La cả giận nói: "Phong công tử, Ngụy quân tử thì còn tạm được, ta nhổ vào!" Tức giận như vậy, khí mạch vừa chải chuốt xong lại rối loạn.

Liễu Oanh vốn định nhân cơ hội này giết hai người Diệp Trầm Ngư và Thanh La, lại thấy Thủy Hồng Dao khôi phục tinh thần, vội vàng phi thân rời khỏi. Nàng không có lá bài tẩy nào khác, giờ phút này đối đầu với Thủy Hồng Dao, có chết cũng không sống.

"Vân Nhi, hợp thể!"

Trên người Thủy Hồng Dao bay ra một đóa hoa đào, thần thông Đào Hoa bao phủ cả mình và Vi Vân vào bên trong, người ngoài không nhìn thấy bên trong đang xảy ra chuyện gì.

"Đã rõ!"

Vi Vân từ sau lưng ôm lấy Thủy Hồng Dao, cởi đũng quần ra, lúc này quần áo dưới mông Thủy Hồng Dao cũng tự động nứt ra một khe hở, vừa vặn có thể chịu được một cái côn thịt ra vào.

Con rố của Vi Vân gạt ra cái rãnh trắng nõn của tuyệt sắc mỹ nữ Thủy Hồng Dao, từ phía sau cắm vào trong cái lỗ nhỏ trên bắp thịt của nàng, thịt mềm mại lập tức cuốn lên, từng hạt thịt chồng chất bao lấy cây gậy thịt của Vi Vân, từng tia nước dâm đã lập tức tiết ra ngoài., ướt át tính khí của hai người, Vi Vân nằm ở trên mu bàn tay tuyệt sắc phụ nhân, hai tay bắt lấy bộ ngực trắng nõn của nàng, hạ thể bắt đầu dùng sức nhún nhảy, đồng thời vận chuyển Âm Dương Song Tu Công, nguyên khí do hai người giao hợp sinh ra lập tức cuồn cuộn tiến vào trong cơ thể Thủy Hồng Dao.

Thủy Hồng Dao vốn tiêu hao pháp lực kịch liệt, lúc này được tiếp tế nên tốc độ tăng vọt, thân hình nhanh chóng bay ra, điên cuồng đuổi theo Liễu Oanh không thôi.

Song phương một đuổi một chạy, ngẫu nhiên đánh nhau sống chết, pháp lực Liễu Oanh không ngừng chạy trốn, trên đường bóp nát tiền phù bổ sung pháp lực, lại chém giết với Thủy Hồng Dao, cứ như vậy chạy vội ra mấy trăm dặm, đi vào trong một ngọn núi lớn.

Thủy Hồng Dao và Vi Vân bị thần thông đào hoa vây quanh, Vi Vân dốc sức liều mạng điều khiển thiếu nữ tuyệt sắc, còn phụ nhân tuyệt sắc kia lại dùng Thất Hoa Phiến tấn công Liễu Oanh.

Đánh một lát, Liễu Oanh lần nữa pháp lực suy yếu, muốn lấy ra một tấm tiền phù bổ sung, phát hiện tiền phù trên người đã hết sạch, nhất thời tâm không nhịn được trầm xuống, thầm nghĩ một tiếng xong.

"Tiện nhân, không được rồi!" Thủy hồng Dao có công pháp song tu của Vi Vân để cung cấp pháp lực, ngay cả tiền phù cũng không tiêu hao, đại chiến nửa đêm vẫn dồi dào pháp lực như cũ, thời điểm hai người hợp thể, pháp lực hai người hòa hợp vào một chỗ, so với một người, uy lực càng tăng lên.

Nàng cười to một tiếng, thôi động Thất Hoa Phiến, từ đó bay ra từng đoàn từng đoàn đóa hoa, bảy đóa tạo thành một đoàn, vờn quanh Liễu Oanh, thỉnh thoảng xoay tròn trên người nàng. Biên cạnh đóa hoa như răng bánh xe, kéo lê trên người nàng từng đạo miệng máu.

"Tiện nhân, ngươi dám giết ta!" Lúc này cả người Liễu Oanh đầm đìa máu tươi, rống giận một tiếng, hóa thành một con rắn lớn màu xanh dài chừng mười trượng, vết thương chồng chất, thân rắn điên cuồng vung vẩy, vẫy đuôi về phía Thủy Hồng Dao!

"Bành" một tiếng rung mạnh, hoa đào quanh thân Thủy Hồng Dao nhất thời bị đánh tan, lộ ra nam nữ đang giao hòa kịch liệt bên trong. Vi Vân nằm nhoài sau lưng Thủy Hồng Dao, một cây gậy thịt lớn điên cuồng ra vào trong huyệt nhỏ của Thủy Hồng Dao, phát ra tiếng nước "Phốc phốc".

"Tốt lắm, xấu hổ, dám cõng theo giáo chủ trộm nam nhân!"

"Muốn ngươi quản? Tiện nhân, chịu chết đi!"

Thủy Hồng Dao toàn lực thúc giục Thất Hoa Phiến, xương quạt Thất Hoa phiến hóa thành kiếm quang bay ra, lăng không đánh úp về phía

thân rắn to lớn của Liễu Oanh, xuyên thủng thân thể nàng, lưu lại từng vết máu, trong lúc nhất thời máu chảy như thác.

"Oan, ngươi chờ đó! Giáo chủ sẽ báo thù cho ta... A..." Liễu Oanh kêu lên thảm thiết.

Vi Vân biết rõ lúc này mẹ của giáo viên Anh Hoa đã nỏ mạnh hết đà, lập tức ra tay, hai luồng vòi rồng màu đen tuột tay bay ra, rơi vào trên thân rắn khổng lồ của Liễu Oanh, chớp mắt đã bao vào trong. Chỉ một thoáng, thân rắn khổng lồ hóa thành nguyên khí cuồn cuộn chảy ngược lại trên người Vi Vân!

Thủy Hồng Dao nhìn ra manh mối, thu pháp bảo Thất Hoa Phiến lại, nói: "Vân Nhi, thần thông này của ngươi rất lợi hại đó."

Vi Vân không nói gì, hắn cảm thấy nguyên khí khổng lồ từ trong tay áo càn khôn rơi xuống, điên cuồng lao tới trong cơ thể hắn! Hai sợi vòi rồng màu đen mỗi màu cắn nuốt một nửa thân rắn của Liễu Oanh, hóa thành hai ống tay áo màu đen rộng thùng thình, từ lớn tự nhỏ, phủ lên hai cánh tay Vi Vân, từng vòng quấn quanh ở phía trên, không bao lâu liền hóa thành hai đường vân đen trắng, khắc ở trên da tay.

Lúc này Vi Vân cảm thấy nguyên khí cuồn cuộn tràn vào trong cơ thể, căn bản hắn không thể thừa nhận nổi, trong lúc nhất thời kinh mạch tăng vọt, cơ hồ muốn vỡ ra, toàn thân cũng bắt đầu bành trướng, thất khiếu cũng bắt đầu chảy máu. Hắn vốn có tu vi Kim Đan Đại viên mãn, Kim Đan đã tu đến cực hạn, bước tiếp theo sẽ phá vỏ mà ra, hóa thân thành Nguyên Anh. Bây giờ có được Nguyên Anh khổng lồ này, theo lý thuyết hóa sinh Nguyên Anh dư sức có thừa, vấn đề là đạo hạnh của Vi Vân còn kém một chút, ngộ đạo chưa đủ, không cách nào lập tức tu thành cảnh giới Nguyên Anh, điều này cần một quá trình kích phát. Bởi vậy, Nguyên Khí khổng lồ này như nước trong thùng đổ ra ngoài quá nhiều, muốn nổ tung ra ngoài.

Lúc này Vi Vân đang như máy móc chọc vào huyệt nhỏ của Thủy Hồng Dao, vừa vặn bắn ra một luồng hoa văn, theo đó làn nước bọt

bắn ra, nguyên khí khổng lồ trong cơ thể lập tức tìm được nơi phát tiết, đều ký thác lên lớp bọt mép, rất nhanh từ trong mắt hắn tràn ra, một luồng ý niệm dũng mãnh tràn vào trong cơ thể Thủy Hồng Dao!

"Ồ?" Thủy Hồng Dao cảm thấy kinh ngạc, vốn nàng còn có chút kỳ quái, Vi Vân sao lại bỗng nhiên thất khiếu chảy máu, đến khi cảm thấy bên dưới truyền tới nguyên khí cuồn cuộn, nàng lập tức hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, lập tức kẹp lấy phần eo của hắn., Đem hắn đặt mình xuống núi, chủ động vươn lên thân thể mềm mại, nhanh chóng tròng thịt thô to vô cùng kia, đồng thời hai cái ngọc thủ trắng nõn nhẹ nhàng vuốt ve trên người hắn, lại khom lưng xuống, một cái lưỡi dài mềm mại khẽ liếm ngực song nhũ của hắn, toàn phương kích thích hắn.

Vi Vân cảm thấy từng trận kích thích, nhất thời bọt biển không ngừng bắn ra, mang theo nguyên khí cuồn cuộn đều bị Thủy Hồng Dao hấp thu. Liễu Oanh thân là cường giả Pháp Tướng sơ kỳ, mặc dù Pháp Tướng bị phá, lại có Nguyên Khí đại thương, nhưng sau khi bị Càn Khôn Luyện Hóa, vẫn ẩn chứa Nguyên Khí khổng lồ, căn bản không phải tu vi kim đan viên mãn như Vi Vân có khả năng hấp thu được, kết cục duy nhất chính là bạo thể mà chết.

Nhưng mà vừa vặn đúng lúc Vi Vân cùng Thủy Hồng Dao giao hòa, hai người vừa cùng một thể, nguyên khí trong cơ thể hắn liền có thể thông qua giao hợp, chuyển dời đến trong cơ thể Thủy Hồng Dao. Trí nhớ truyền thừa của Thủy Hồng Dao, ngộ đạo nhanh chóng, cộng thêm nhiều năm lang bạt tu chân giới, đạo hạnh cao thâm, chỉ là khổ nỗi pháp lực không đủ, không cách nào đột phá, hôm nay được cảnh giới khổng lồ này buông lỏng, Nguyên Anh Xích Hồ trong cơ thể tuôn ra một đoàn hồng quang!

"Ông" một tiếng vang động!

Thủy Hồng Dao ngửa đầu hét lên một tiếng, đầu hóa thành Xích Hồ đầu, từ sau lưng bắn ra ba cái đuôi Xích Hồ, sau đó lại bắn ra một

đầu vừa mới sinh trưởng. Tổng cộng bốn đầu, toàn thân cũng biến thành lông xù, đều là lông hồ màu lửa đỏ.

Sau một khắc, một tiếng rung mạnh ầm ầm, sau lưng Thủy Hồng Dao dâng lên một pháp tướng to lớn, chính là một hư ảnh Cửu Vĩ Linh Hồ màu lửa đỏ cao vài chục trượng, chín cái đuôi sau lưng chập chờn bất định, chân trước hơi cong, chân sau thì lách ra sau, một đôi mắt như đèn lồng lớn, bắn ra hai đạo hồng quang chiếu sáng bầu trời đêm núi rừng.

Thủy Hồng Dao tu luyện hơn một trăm năm, là thiên tài kiệt xuất nhất hiện tại của tộc Linh Hồ, cuối cùng cũng đã thành công đột phá cảnh giới, từ Nguyên Anh đỉnh phong tu đến Pháp tướng sơ kỳ!

Thủy Hồng Dao thu hồi pháp tướng, lại hóa thành hình người nhìn về phía thiếu niên dưới chân mình.

Lúc này, thất khiếu Vi Vân không còn chảy máu nữa, thân thể cũng từ bành trướng trở lại bình thường, cuối cùng hắn nhẹ nhàng thở ra, lau vết máu trên mặt mình, giương mắt nhìn tuyệt sắc nữ nhân trên người.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy ý cười trong mắt đối phương, cảm thấy đối phương truyền đến tình yêu nồng đậm.

Cho tới nay, Thủy Hồng Dao chỉ coi Vi Vân là một công cụ, cho dù hắn có giúp mình cướp lấy Thất Hoa Phiến, lại từ Dược Vương Tông mang đan dược giúp nàng khôi phục, nhưng Thủy Hồng Dao vẫn không coi hắn ra gì.

Cho đến đêm nay, Vi Vân đã giúp nàng dẫn tới các đệ tử Dược Vương tông vây công Liễu Oanh, lại thi triển thần thông thôn phệ Liễu Oanh, truyền khổng lồ nguyên khí vào trong cơ thể nàng, trợ giúp nàng thành công đột phá cảnh giới thành Pháp Tướng, trở thành cường giả chân chính của tu chân giới hiện nay!

Lúc này, Thủy Hồng Dao nhìn Vi Vân với cặp mắt khác xưa, vốn đã hứa hẹn với hắn rằng lúc này lại trở thành sự thật, nàng lúc này liền nhận định người thiếu niên trước mắt này. Trước kia chỉ cảm thấy hắn chơi đùa, bây giờ ngoài chơi đùa ra, còn là một đối tượng có thể tin cậy và dựa vào, phải nói là "Tình nhân" mới đúng.

Thủy Hồng mông lung nói: "Vân Nhi, thích ta sao?" Đôi mắt đẹp hiện lên quang mang câu hồn.

Vi Vân gật đầu: "Lúc nào cũng thích Sư nương."

"Sau này không gọi là sư nương nữa."

"Vậy gọi là gì?"

"Tùy ngươi thích thôi."

"Dao Nhi, tỷ tỷ tốt của ta."

"Vân nhi, đệ đệ ngoan của ta."

Hai người một thân một người ôm thật chặt lấy nhau.

Vi Vân giơ cái mông lên, một miếng thịt lớn điên cuồng điều khiển hang thịt nhỏ của Thủy Hồng Dao, Thủy Hồng Dao thì liều mạng chen vào, hai người lăn qua lăn lại trên mặt đất, chống lại triền miên, dục tiên dục tử, bắn một cái thật to lên cao trào.

Tiểu Kim hóa thành một con Kim Sí Đại Bằng Điêu, lượn quanh ở trên không, bỗng nhiên lao xuống, nhào tới một cái hoẵng, cái hoẵng kia không kịp chạy trốn, bị hai trảo của Tiểu Kim bắt được, lên không trung.

...

Sau khi Thái Ất Thần Lôi Phù đánh chết Thanh Diệp, lôi quang và chấn động do hai người Bạch Vô Ưu và Ma công tử gây ra đại chiến, Bạch Vô Ưu theo bản năng cảm thấy không ổn, hắn biết trên người

đám người Diệp Trầm Ngư căn bản không có loại phù chú cấp bậc này, khả năng duy nhất là đối phương sử dụng.

Hắn điên cuồng tấn công mấy trăm chiêu của Ma công tử, sau đó lui lại, mang theo Mạc Tú Vân bay về phía trung tâm bạo phá kia, miệng nói: "Ma công tử, tương lai còn dài, sau này sẽ cùng ngươi phân cao thấp một phen!"

"Tùy thời phụng bồi." Ma công tử cũng không tiếp tục dây dưa, hắn dựa theo ước định ngăn cản Bạch Vô Ưu lâu như vậy, đã xem như là tuân thủ hứa hẹn. Hắn rơi vào trong rừng, thân hình rất nhanh dung nhập vào trong bóng đêm.

Bạch Vô Ưu và Mạc Tú Vân chạy tới hiện trường, nhìn thấy một cái hố sâu ở giữa, Thanh Diệp phi đao rơi một bên, mép hố sâu cách đó không xa, có hai thiếu nữ đang khoanh chân tĩnh tọa, trên người một mảnh thanh quang mờ mịt, hiển nhiên đang vận Dược Vương Kinh chữa thương, trong ngoài quần áo vết máu loang lổ, xem ra bị thương không nhẹ.

Hai người dừng lại trước mặt Diệp Trầm Ngư và Thanh La, hỏi: "Thanh Diệp sư đệ đâu?"

Diệp Trầm Ngư và Thanh La nhận công, cố gắng đứng dậy, Diệp Trầm Ngư thở dài một tiếng, Thanh La lại nói: "Vô Ưu sư huynh, cuối cùng huynh cũng tới rồi, Thanh Diệp hắn... Ài!"

Bạch Vô Ưu nghe các nàng kể lại một phen, sau khi nghe thấy tin tức Thanh Diệp bỏ mình, nhất thời sắc mặt trắng bệch, nói: "Không muốn Thanh Diệp sư đệ gặp phải độc thủ của yêu phụ kia! Lần này sư môn mệnh lệnh chúng ta xuống núi hoàn thành nhiệm vụ, chúng ta đem chuyện này biến thành dạng này, không những chưa hoàn thành trao đổi việc quan trọng, còn đem tính mạng Thanh Diệp sư đệ chôn vùi ở nơi đây, điều này làm cho chúng ta sau khi trở về làm sao bàn giao với sư môn!"

Sắc mặt mấy người đều ảm đạm, không còn gì để nói.

Dược Vương tông lần này phái ra tứ đại đệ tử chân truyền cũng không phải hạng tầm thường, mỗi người đều có tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, là người nổi bật trong thế hệ trẻ tuổi. Nhất là Bạch Vô Ưu và Diệp Trầm Ngư, càng là nhân tài kiệt xuất trong thế hệ trẻ của tu chân giới. Hai người đồng thời xuống núi, lại đem sự tình làm hỏng, thậm chí còn tổn thất một đệ tử chân truyền.

Phải biết rằng, mỗi một đệ tử chân truyền đều là đối tượng bồi dưỡng trọng tâm của tông môn, là hi vọng được gửi gắm rất nhiều. dốc hết lực lượng tông môn bồi dưỡng, là hi vọng tông môn phát triển lớn mạnh, chống đỡ hi vọng huy hoàng, trong đó không biết hao phí bao nhiêu tâm huyết, đan dược, phù tiền, thậm chí có thể là người nối nghiệp tông chủ đời kế, thế mà lại nói mất đi.

Diệp Trầm Ngư bỗng nhiên nghĩ đến tình hình lúc nãy giữa Vi Vân và Thủy Hồng Dao, trong lòng đã có suy đoán, nhưng khi nghĩ tới chuyện Vi Vân và nàng còn nhỏ, lời vừa đến khóe miệng liền ép xuống.

Diệp Trầm Ngư thở dài: "Lần này đều trách chúng ta lỗ mãng quá mức, mới đem tính mạng của Thanh Diệp sư huynh an táng tại thứ tự, thậm chí còn chôn vùi hai đệ tử nội môn khác. Ài, sau khi trở về chỉ có thể tiếp nhận sư môn trừng phạt."

Bạch Vô Ưu và Thanh La cũng biết, lần này là mọi người tham lam, một mặt muốn giáo huấn anh đào hoa giáo mẫu, mặt khác muốn đoạt được pháp bảo từ trong tay Thủy Hồng Dao, ai muốn trộm gà không được còn mất nắm gạo, hất tính mạng của cả đám vào.

Mạc Tú Vân đột nhiên hỏi: "Vi Vân sư đệ đâu?"

Thanh La nói: "Không biết, chắc là trốn từ lâu rồi, thằng nhóc này rất lanh lợi, vẫn luôn trốn phía xa quan sát."

Mạc Tú Vân vừa nghe vậy lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Mấy người thu hồi thi thể Từ Nghị, lại nhặt thanh diệp phi đao lên, Diệp Trầm Ngư liền nói: "Về sư môn bẩm báo trước đi, nhân quả giữa chúng ta cùng Anh Hoa Giáo xem như triệt để kết xuống."

Thanh La và Mạc Tú Vân đều chuẩn bị khởi hành về Dược Vương tông, nhưng Bạch Vô Ưu lại ngửa đầu nhìn trời, trên bầu trời có từng điểm tinh quang, hắn thản nhiên nói: "Các ngươi về trước đi, nói với sư môn, ta muốn đi tìm Anh Hoa giáo tính sổ."

Bạch Vô Ưu là một người cực kỳ kiêu ngạo, thân là một trong tam công tử chính đạo, từ trước đến nay hắn được người tôn sùng, cho dù là tông chủ của tam giáo thất tông cũng giơ ngón tay cái lên, không muốn lần này biến thành như vậy, tự thấy không còn mặt mũi về núi, đối mặt với trưởng bối sư môn, thế nào cũng phải lấy lại một chút mặt mũi mới dám trở về.

Diệp Trầm Ngư khuyên nhủ: "Sư huynh, hay là thôi đi, chúng ta về Dược Vương Sơn trước, đợi sư môn định đoạt rồi hẵng tính tiếp."

Bạch Vô Ưu lắc đầu, không nói hai lời, trực tiếp hóa thành một đạo bạch quang phá không bay đi.

Mấy người bất đắc dĩ, đành phải về sư môn trước.

...

Trong rừng rậm, dưới một cây tùng, trên đất rơi một tầng cây thông thật dày, hai nam nữ trần truồng đang nằm ở trên quần áo, dính sát vào nhau, thể khí phía dưới kín kẽ, lại ở trong giấc ngủ say.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua khe hở chiếu trên người, cảm giác vô cùng ấm áp.

Vi Vân mở đôi mắt ngái ngủ ra, nhìn về phía mặt trời trên không trung, rồi lại thu tầm mắt lại, rơi vào trên thân thể mềm mại, một mảng da thịt trắng nõn mềm mại dính sát vào ngực, hai bộ ngực to tròn đều

bị đè ép. Gương mặt nữ nhân tuyệt sắc Thủy Hồng Dao gần trong gang tấc, đôi mắt đẹp hơi híp lại.

Vi Vân khẽ hôn môi anh đào của Thủy Hồng Dao một cái, sau đó nhẹ nhàng động đậy, thân thể to béo nhất thời trở nên cứng rắn, đi tới đi lui trong động thịt của tuyệt sắc nữ nhân.

"Ừm..." Nữ nhân tuyệt sắc kia kêu một tiếng, từ từ tỉnh lại, đôi mắt câu hồn nhìn về phía thiếu niên dưới thân, khẽ nở nụ cười, mặt tươi như hoa.

"Ồ... Vân nhi, bây giờ là giờ gì rồi?"

"Ừm... Chắc đã giờ rồi."

"A... Khinh nhẹ chút... A..." Nữ nhân tuyệt sắc Thủy Hồng Dao ngồi thẳng người dậy, cất bước đùa nghịch với gậy thịt, hợp tác với tay của Vi Vân.

Hai người từ đêm qua nửa đêm bắt đầu điên loan đảo phượng, một mực dâm đãng đến sáng nay, sắp hừng đông mới ôm nhau ngủ đi, khôi phục tinh lực, lúc này tỉnh lại, lại bắt đầu triền miên cùng một chỗ.

Đôi chân ngọc của Thủy Hồng Dao đạp trên lá tùng, ngồi trên người Vi Vân, đôi mông to tròn trắng như tuyết thỉnh thoảng từ trên xuống dưới, lần lượt va chạm vào giữa khố của thiếu niên, phát ra tiếng vang thanh thúy "Bốp bốp", mỗi một lần đều cắm cây gậy thịt lớn vào trong cơ thể hắn., Tất cả đều cảm thấy thỏa mãn một hồi, cảm giác sung sướng tuyệt vời tràn ngập toàn thân nàng, mỗi một lỗ chân lông đều giãn ra, giữa ý thức tiêu hồn, dung hợp cùng thiên địa sáng sớm, mang theo tiết tấu kỳ diệu nào đó.

Hai tay Vi Vân ôm lấy cặp mông trắng như tuyết của tỷ tỷ xinh đẹp, chủ động vươn lên trên bờ mông, một cây côn bằng thịt to dài thẳng tắp mới vừa chui ra, liền chui vào trong khe thịt đỏ au mềm mại kia, xuyên qua thịt ngô lách cách, đụng vào trên thịt mềm của nhụy hoa,

từng hạt thịt tinh mịn ở trong xương sườn nhỏ quấn lên từng tầng từng tầng, mài đến mức Đại Kên Trận thoải mái dễ chịu, kích thích khó nói!

Vi Vân và Thủy Hồng Dao liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ tình cảm uyển chuyển trong mắt đối phương. Vi Vân hơi ngẩng đầu, Thủy Hồng Dao liền phủ xuống thân thể mềm mại, tay ngọc đẩy cái yếm trước ngực ra, cặp ngực to tròn long lanh lộ ra, hơi thắt lại trước ngực, vừa vặn ghé sát vào miệng Vi Vân. Vi Vân hơi hé miệng, liền cuốn một con tuyết nhũ vào trong miệng, lập tức tham lam hút mút, nhai ngấu nghiến.

"Ừ... thịt dẻo dai của ta... A... A a... A a a a a a..." Thủy Hồng Dao ngửa đầu nheo mắt mị hoặc, càng thêm ra sức thọc vào, sâu trong huyệt không ngừng chảy ra nước ồ ồ, ướt đẫm cả tính khí của hai người, thậm chí kim thông cùng bùn đất ở dưới thân, khí tức dâm khí nồng đậm truyền ra, bị gió núi thổi qua, liền tiêu tán vô hình.

33

Chương thứ ba mươi, ác mộng...

Sau một hồi triền miên, thẳng đến khi Thủy Hồng Dao bại lui ba lần, Vi Vân cũng bắn ra hai phát, lúc này mới ngừng lại.

Hai người đứng dậy mặc quần áo xong, lại ôn tồn một lát, mới lưu luyến không rời mà phi thân lên.

Tiểu Kim từ không trung bay tới, lượn một vòng, sau đó hóa thành một con Kim Ti Tước to bằng bàn tay, rơi lên vai Vi Vân.

Vi Vân ở trên không trung nhìn quanh một lát, phát hiện xa xa có nhà, khói bếp lượn lờ, xa xa thậm chí có một thành trì, thoạt nhìn có chút phồn hoa.

"Như thế nào nhìn có chút quen mắt." Vi Vân nhìn quanh một lát, nói với Thủy Hồng Dao.

Thủy Hồng Dao nhìn kỹ một chút, mỉm cười nói: "Bởi vì đây là quê hương của ngươi, tự nhiên là nhìn quen mắt."

"A?" Vi Vân lại nhìn một chút, lúc này mới hiểu ra, hóa ra đây là Phong Vật thành!

Không muốn đêm qua truy sát một hồi, đánh bậy đánh bạ lại về tới Phong Vật thành. Chẳng trách nhìn rất quen mắt, dưới núi còn đứng sừng sững một tòa đạo quán, không phải chính là Huyền Hồ Quan của Thanh Phong lão đạo.

Vi Vân cười cười, nói: "Dao Nhi, chúng ta đi xem sư phụ cùng các sư huynh của ta thế nào."

Thủy Hồng Dao cũng cười rộ lên.

Hai người một sủng ái, đồng loạt bay về hướng Huyền Hồ Quan, không bao lâu đã đến cửa đạo quán.

Vi Vân đi lên phía trước, gõ vang đại môn, lại phát hiện bên trong hoàn toàn yên tĩnh.

Thủy Hồng Dao nhíu mày, nói: "Có mùi máu tươi!"

Trong lòng Vi Vân trầm xuống, vội vàng phá cửa xông vào. Hai người tiến vào đạo quán, liền nhìn thấy vết máu đầy đất, lại tiến vào chánh điện, chỉ thấy tượng thần nằm ngang xếp thành một đống xác chết, khuôn mặt từng người vô cùng quen thuộc, chính là những sư huynh sư tỷ, sư phụ Thanh Phong lão đạo của Vi Vân lúc trước.

"Đây, đây là có chuyện gì?" Vi Vân vội vàng tiến lên kiểm tra.

Thủy Hồng Dao đứng ở một bên, yên lặng không nói, nàng đối với nơi này căn bản không có cảm tình gì, chết rồi cũng đã chết, thậm chí Thanh Phong lão đạo kia, đối với nàng mà nói cũng chỉ là một công cụ sử dụng mà thôi.

Tiếng bước chân vang lên, một thanh niên từ hậu điện đi ra tiến vào chánh điện, nhìn thấy Vi Vân và Thủy Hồng Dao, nhất thời ngẩn ra, nhìn hai người.

Vi Vân ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy thanh niên này khuôn mặt thô kệch, gãy mất một cánh tay, trên đầu buộc một tấm vải trắng đeo hiếu, không phải chính là Trương Chí Bình của đại sư huynh Vi Vân sao?

"Đại sư huynh?"

"Tiểu sư đệ? Sao ngươi lại trở về rồi, còn có sư nương... Các ngươi..." Trương Chí Bình kinh ngạc.

Vi Vân tiến lên một bước, chỉ vào một đống thi thể trên mặt đất hỏi: "Đại sư huynh, đây là có chuyện gì?"

Trương Chí Bình thở dài một tiếng, nói: "Nói rất dài."

Nghe Trương Chí Bình kể rõ một phen, Vi Vân giờ mới hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Nguyên lai, ngay tại nửa đêm hôm qua, có một nhân vật lợi hại xâm nhập Huyền Hồ Quan, giết chết toàn bộ người trong quan, không một ai may mắn thoát khỏi. Lúc ấy Trương Chí Bình vừa vặn ở trong nhà xí, nghe thấy động tĩnh, trốn đi, thủ đoạn tàn nhẫn, người kia không lưu lại người sống, lại không nghĩ tới có người trốn ở trong nhà xí, có thể là vì mùi thối ảnh hưởng, bỏ qua.

Chờ người nọ rời đi, Trương Chí Bình mới dám đi ra, thấy khắp nơi đều là thi thể cùng máu tươi, cơ hồ sợ đến choáng váng.

Nên sáng sớm hôm nay, Trương Chí Bình đã đem thi thể mọi người đặt chung một chỗ, định cho bọn hắn làm siêu độ pháp sự, còn chưa kịp lau vết máu.

Nói đến đây, Trương Chí Bình than thở một tiếng, nói: "Huyền Hồ Quan ta mấy năm nay cứu người cứu đời, không muốn sư phụ cùng các sư đệ rơi vào kết cục như thế, thật sự là thiên lý ở đâu!"

Vi Vân hỏi: "Sư huynh không thấy rõ người kia là ai sao?"

Trương Chí Bình lắc đầu nói: "Người nọ giống như quỷ ảnh, thân thủ cao siêu, thủ đoạn tàn nhẫn, chỉ biết hắn mặc áo trắng, cái khác thì không biết, người này chí ít cũng có cảnh giới Nguyên Anh! Sư phụ bọn họ hoàn toàn không có chút sức chống cự nào. Sư đệ ngươi tới rất đúng lúc, ngươi bây giờ đã là đệ tử Dược Vương Tông, đang cần ngươi thông báo việc này cho Dược Vương Tông, phái người đến đây điều tra chân tướng, nhất định phải tìm ra hung thủ cho ra, báo thù cho sư phụ cùng các sư đệ sư muội Tuyết Hận!"

Sắc mặt Vi Vân đầy ngưng trọng, rốt cuộc là ai mà lại có thể hạ độc thủ đến như vậy. Huyền Hồ Quan là nơi vắng vẻ, hiếm khi giao tiếp

với ngoại giới, không lý nào lại đắc tội với cao thủ cảnh giới Nguyên Anh.

Bây giờ Vi Vân đã trở thành đệ tử nội môn, đã có quyền lợi sử dụng một vài chức trách của Dược Vương tông, hắn nói: "Đại sư huynh, ngươi an táng tất cả bọn họ trước đi, sau đó tuyển thêm một nhóm người mới vào, ta sẽ điều tra rõ chuyện này đòi lại công đạo cho bọn họ."

"Vậy phải xem sư đệ rồi."

"Đúng rồi, Dưỡng Khí Quyết của Huyền Hồ Quan thực sự rất khó chịu, đại sư huynh, ta truyền cho ngươi một quyển Dược Vương Kinh, ngươi chọn một vài đệ tử có phẩm đức tốt tiếp tục truyền thụ, có thể bồi dưỡng một ít người có công dụng." Vi Vân đem nội dung kinh văn ngưng tụ thành một điểm sáng, đánh vào thức hải của Trương Chí Bình.

"Đa tạ tiểu sư đệ!" Trương Chí Bình lấy được quyển kinh thư này, lập tức đại hỉ.

Hắn nhìn về phía Thủy Hồng Dao, nói: "Sư nương, sư phụ vẫn luôn tìm ngài, không ngờ ngài vừa về tới nơi, hắn đã chết, sắp chết cũng không thấy mặt ngài, aiz! Lần này ngài trở về..."

Thủy Hồng Dao nhìn cánh tay cụt của hắn, mỉm cười nói: "Ta không phải sư nương ngươi."

Vi Vân nắm bàn tay trắng nõn trắng nõn của Thủy Hồng Dao, nói: "Nàng là tỷ tỷ của ta."

Nói xong lời này, Vi Vân kéo Thủy Hồng Dao xoay người rời đi.

Trương Chí Bình nhìn theo bóng lưng hai người, suy nghĩ xuất thần.

Lần này nếu như đã trở về, Vi Vân dự định nhân tiện trở về Phong Vật thành một chuyến, xem nơi mình dưỡng ba mẹ, từ nhỏ đến lớn

sinh sống.

Trên thực tế hắn đã muốn về nhà nhìn một cái, chỉ là từ trước tới nay bận rộn tu hành, mọi việc quấn thân, ngẫu nhiên còn có nhiệm vụ phải chấp hành, cho nên không có trở về, lần này cơ hội vừa lúc.

Phong Vật thành vẫn phồn vinh như trước, hai bên đường phố một mảnh náo nhiệt.

Vi Vân ngựa quen đường cũ chạy tới nhà mình, đứng trước cửa tòa nhà Vi gia, cửa đóng chặt, trước cửa là một đôi đá ôm trống, bên trong hoàn toàn tĩnh mịch, không có chút tiếng người nào truyền ra, theo lý thuyết hắn lúc này phải bận rộn mới đúng, bản năng cảm thấy không ổn.

Thủy Hồng Dao bên cạnh thở dài một tiếng, nàng đã ngửi thấy mùi máu tanh.

Vi Vân đẩy cửa lớn ra, xông vào bên trong.

Trong dinh thự một mảnh huyết sắc, tản ra khí tức rỉ sắt, khắp nơi đều là thi thể gia đinh, tử trạng thê thảm, khuôn mặt đáng sợ, thân thể Vi Vân Hổ chấn động, như bị sét đánh, hắn xông vào nội đường, đồng thời lớn tiếng hô: "Phụ thân, mẫu thân!"

Cửa nội đường, hai vợ chồng tóc đã bạc trắng ngã trong vũng máu, đã chết từ lâu.

"Không..." Thân thể Vi Vân mềm nhũn, quỳ trên mặt đất, run rẩy tay, đem hai lão nhân nâng dậy. Hai người chính là Vi Ti và Vưu thị, Vi Vân dưỡng cha mẹ, thân thể bọn họ cứng ngắc, khí tức băng lãnh, đã hết thuốc chữa.

"Không, không cần... Đây không phải là thật... Không phải là thật..." Vi Vân ôm Dưỡng phụ mẫu ngửa đầu khóc lớn, nước mắt giống như chuỗi châu lăn xuống, tim như bị dao cắt.

Trong ấn tượng của Vi Vân, nuôi dưỡng cha mẹ coi nó như là của mình, mọi thứ che chở, từ nhỏ đến lớn, các phương diện đều tận lực cấp cho Vi Vân điều kiện tốt nhất, cho hắn điều kiện tốt nhất, bất kể hắn muốn học cái gì, chơi cái gì cũng đều tận lực thỏa mãn, bởi vì Vi Tiếu không có con, là đem hắn coi như con ruột của mình đến bồi dưỡng, thậm chí không tiếc bất cứ giá nào đưa hắn vào Huyền Hồ Quan, là vì hắn có thể làm rạng môn đình.

Dựa theo tập tục của Phong Vật thành, sau khi vợ chồng Vi Tin qua đời, đã vào chỗ xếp từ đường Vi gia, do Vi Vân kế thừa gia nghiệp, cũng tiếp tục truyền thừa con nối dõi, đời đời thay cúng bái và tổ linh cung phụng từ đường cho tông môn, bởi vậy tuy là con nuôi nhưng hầu như giống với con ruột.

Lui một vạn bước, vợ chồng Vi Tiếu làm người cũng không tệ, vui vẻ hiếu hành, tích không ít đức, như thế nào lại rơi vào kết cục đột tử như thế.

Vi Vân hoàn toàn không thể chấp nhận được sự thật trước mắt, điều này đối với hắn mà nói quả thực là sét đánh giữa trời quang, một đòn trí mạng.

"Đến cùng là ai làm! Thù này không đội trời chung! Ta nhất định phải giết ngươi, ăn thịt ngươi!" Lúc này Vi Vân lửa giận ngút trời, một thân pháp lực cuồn cuộn mà động, cửa sổ chung quanh đều rung động.

Thủy Hồng Dao ngồi xổm ở một bên, nhìn chằm chằm vào con mắt còn chưa khép lại của Vi Tiếu, hai mắt nổi lên hồng quang nhàn nhạt, hồng quang lan tràn đến trên mắt của đối phương, chỉ một thoáng, từng hình ảnh xuất hiện trong mắt Thủy Hồng Dao.

Đây là thần thông truyền thừa của Linh Hồ nhất tộc, có thể kết nối ánh mắt song phương, để xem xét hình ảnh đối phương trước khi chết đã từng thấy qua.

Thủy Hồng Dao nhìn thấy một thân ảnh màu trắng mơ hồ, nhanh chóng xẹt qua trong tòa nhà, nhanh đến mức không thể thấy rõ

khuôn mặt đối phương, đương nhiên đây là lấy góc nhìn của Vi Tiếu, Vi Tiếu chỉ là một phàm nhân, nào thấy rõ là ai, chỉ là hoa mắt một cái đã bị giết chết.

Thủy Hồng Dao thu thần thông, đứng lên, ngửa đầu suy tư, bầu trời mây trắng nhiều đóa, trời quang vạn dặm.

Thủy Hồng Dao nói: "Tốc độ hung thủ rất nhanh, tu vi đoán chừng là Nguyên Anh đỉnh phong, xem ra thân hình có chút quen mắt, chỉ là trong lúc nhất thời ta nhớ không ra là ai."

Vi Vân hiểu rất rõ, cao thủ Nguyên Anh đỉnh phong của Tu Chân giới nhiều vô kể, sao có thể lập tức phán đoán ra là ai được. Hắn dậm một chân xuống đất, mặt gạch xanh lập tức rạn nứt từng khúc như mạng nhện lan tràn ra xung quanh, cả tòa phủ đệ đều run rẩy vài cái.

Vi Vân phát tiết một chút, lúc này mới thu hồi cảm xúc bi thương, hít sâu một hơi, lạnh lùng nói: "Tỷ tỷ chầm chậm nghĩ lại, mặc kệ hắn là ai, ta thề nhất định phải lột da hắn!"

Thủy Hồng Dao nói: "Rất rõ ràng, huyết án Huyền Hồ Quan và huyết án nơi này đều là do một người làm, hơn nữa nhất định là vì ngươi."

Lúc này Vi Vân đã tỉnh táo lại, hắn thoáng nghĩ qua, cũng đồng ý với quan điểm của Thủy Hồng Dao. Nếu như huyết án của Huyền Hồ Quan và nơi này đều là cùng một người thì chỉ có Vi Vân là thỏa mãn điều kiện này, đồng thời cũng có quan hệ với Huyền Hồ Quan và Vi gia mà thôi.

Chỉ là bất luận thế nào Vi Vân cũng không thể nghĩ ra là ai hạ độc thủ, hắn tự hỏi chưa từng đắc tội với ai, cũng không kết thù với ai.

Từ khi tiến vào Dược Vương tông tới nay, hắn vẫn luôn an phận thủ thường. Ngoại trừ chuyến xuống núi lần này, những nơi khác chính là giao tiếp với Trương Hiển Nhất gia, còn giết Kim Lăng Tam Hùng. Nhưng rõ ràng không liên quan đến bọn hắn. Gia đình Trương Hiển gia không có năng lực này, Kim Lăng Tam Hùng đã chết rồi.

Vi Vân đã mai táng những người Vi gia đã chết, cúng tế một phen, sau đó rời khỏi Phong Vật thành.

Nơi này đối với hắn mà nói, quả thật chính là một nơi đầy thương tâm, hắn ôm lòng vui mừng mà đến, mang theo thương tâm rời đi. Cũng có lẽ là Vi Vân có chút đắc ý vênh váo, cho nên vui đến phát đau, mình mặc dù không có việc gì, nhưng lại làm cho những người bên cạnh gặp phải đại nạn này.

Trong một cứ điểm của Linh Hồ nhất tộc ở thâm sơn Phong Vật thành, Thủy Hồng Dao mang Vi Vân đi vào sơn động bên vách núi, buồn bực suốt ba ngày. Ba ngày đều đang hồi tưởng lại ngày tháng nuôi dưỡng cha mẹ, nhớ lại ngày mình lớn lên ở Phong Vật thành.

Trong lúc này, Thủy Hồng Dao đã để mấy thiếu nữ hồ yêu xinh đẹp động lòng người bại lộ, đứng bên bóp vai đấm lưng hầu hạ Vi Vân, tâm tình Vi Vân không tốt, ngay cả tâm tình dâm chơi cũng không có.

Đến ngày thứ ba, Vi Vân liền có ý định trở về Dược Vương Tông.

Thủy Hồng Dao cũng muốn đi xử lý chuyện Anh Hoa giáo, kiếm cớ đẩy Liễu Oanh chết, tránh cho giáo chủ Anh Hoa giáo tìm tới cửa.

Hai người lập tức chia tay, ước định một khi có tình huống gì sẽ gặp nhau ngay tại phủ đệ thành Kim Lăng.

Vi Vân đi trước tới phủ đệ của Trương Hiển Thành, Lý Mị Nhi đang ngóng nhìn hắn, lúc này nhìn thấy, nàng lập tức đại hỉ, mang theo hai đứa con gái một lớn một nhỏ, ngồi lên lưng Tiểu Kim, đại điêu mang theo bốn người, một đường gió thổi, bay về phía Dược Vương Tông.

Không lâu sau khi Vi Vân rời Phong Vật thành, một đạo cầu vồng màu tím từ phía chân trời bay tới, trực tiếp rơi vào cửa Vi gia, hóa thành một thiếu phụ tuyệt sắc mặc quần áo màu tím, một đôi chân thon dài đẹp mang theo lụa tím, một đôi giày ngọc không mặc giày, chân ngọc như ngọc nhẹ nhàng giẫm trên mặt đất, bụi trần trên mặt

đất tự động tách ra bên cạnh, thân thể không dính bụi bặm, đầy bụi trần không gần.

Mi tâm của thiếu phụ tuyệt sắc này có một nốt ruồi chu sa, khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, trắng noãn không chút tì vết, một đôi mắt phượng hiện ra ánh sáng, nhìn quanh rực rỡ.

Nàng lạnh nhạt nhìn phủ đệ trước mắt, vươn bàn tay trắng như ngọc sờ sờ đá bão trước cửa, nhớ lại từng chút một hiển hiện trong lòng.

Hơn mười năm trước, nàng tự tay đặt đứa bé nằm trong tã lót của mình ở đây, gia đình này trời sinh tính thiện lương, nàng biết con mình nhất định sẽ không chịu ủy khuất. Có nhiều lần nàng muốn tới đây liếc mắt nhìn một cái, nhưng mỗi lần đều nhịn lại, nàng sợ mình nhìn lần đầu, sẽ không nhịn được nhìn lần thứ hai, mắt thứ ba, thậm chí không muốn rời đi nữa.

Lần này, sau khi biết tin tử nguyệt ngọc bội hao hết linh lực, nàng lo lắng đứa nhỏ gặp chuyện không may, cuối cùng không nhịn được phái người xuống núi thăm dò, kết quả làm nàng thất vọng vô cùng. Bản năng của nàng cảm thấy người kia không phải là con của nàng, nhưng nàng vẫn dự định tới nơi này tìm kiếm đáp án.

Chỉ là đến nơi này, nàng càng thất vọng hơn, chỉ là đứng ở cửa, không cần đi vào, nàng cũng biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, trên dưới cả nhà, rõ ràng đã không nửa người sống.

"Sao lại như vậy?" Một tay Ngu Yên Vũ đỡ lấy đá trống, nàng có thể cảm giác con mình còn ở nhân gian, nhưng rốt cuộc là ở nơi nào?

Ngu Yên Vũ hóa thành một đạo cầu vồng màu tím, bay thẳng lên trời.

...

Đại điện Dược Vương tông.

Tông chủ và tứ đại trưởng lão, mấy đệ tử chân truyền, tụ tập cùng một chỗ thương thảo đại sự. Ngoài ra không có đệ tử nào khác.

Thạch Trúc trưởng lão nắm một thanh phi đao trong tay, chính là pháp khí mà Thanh Diệp sử dụng. Vẻ mặt lão kích động, một hồi lâu mới thở dài một hơi, cả giận nói: "Anh Hoa giáo! Giết đệ tử ta, thù này tất báo!"

Thanh Diệp là thân truyền đệ tử của Thạch trưởng lão, tay hắn bồi dưỡng ra được, không biết đã hao tốn bao nhiêu tâm huyết, không muốn cứ như vậy chết đi, điều này quả thực làm cho hắn khó có thể tiếp nhận.

Lúc này, tất cả mọi người đều đã nghe xong lời kể của Diệp Trầm Ngư và Thanh La, biết được những chuyện đã xảy ra, ai nấy đều trầm mặc không nói, bọn họ cũng không ngờ sự tình lại thất bại như vậy. Thật lâu sau, Bạch Thuật trưởng lão nói: "Trầm Ngư, Thanh La, tại sao hai người các ngươi không ngăn cản Vô Ưu, cùng trở về với hắn. Anh Hoa giáo không phải là tông môn bình thường, có mấy pháp tướng cường giả, hắn chỉ là Nguyên Anh đỉnh phong, tùy tiện ra một người là hắn phải chịu thiệt thòi lớn!"

Thanh La cúi đầu nói: "Chúng ta đều khuyên Vô Ưu sư huynh rồi, hắn lại không nghe, kiếm đạo thần thông của hắn tốc độ mau lẹ, hắn khăng khăng muốn đi, ta và Diệp sư tỷ cũng không ngăn được hắn."

"Haizzz!" Mọi người đều thở dài.

Bạch Vô Ưu đi chuyến này chắc chắn lành ít dữ nhiều! Tuổi còn trẻ...

"Thôi, hai người các ngươi về trước đi." Dược lão nhân khoát tay, nhắm mắt lại.

Lần này bọn họ xuống núi thất bại, Bạch Vô Ưu còn chưa trở lại, cũng không có tâm tư đi trừng phạt ai, đương nhiên phần thưởng nhất định sẽ không còn, lập tức dược lão nhân tuyên bố mọi người tán đi.

Lương của Dược Vương tông và Anh Hoa giáo xem như đã hoàn toàn kết thúc.

Trung Châu, vương triều Đại Đường.

Cách đô thành Trường An hơn trăm dặm, có một khu vực sơn thanh thủy thanh tú, nơi này có một sơn môn vàng son lộng lẫy tọa lạc, chính là tổng đàn sơn môn của tông môn Anh Hoa giáo.

Tổng đàn Anh Hoa giáo tựa lưng vào một Long mạch ở Trung Châu, trái có Thanh Long hoàn ôm, phải có Bạch Hổ hộ vệ, phong thủy rất tốt, vả lại đứng từ xa nhìn sơn môn của Thái Huyền Tiên môn. Tại Trung Châu, Anh Hoa giáo là đại giáo phái đệ nhất dưới Thái Huyền tiên môn, sức ảnh hưởng rất lớn, bởi vì Anh Hoa giáo kinh doanh kinh doanh buôn bán, bên ngoài lại không có gì không tốt, cho nên Thái Huyền tiên môn vẫn mở một con mắt nhắm mắt, chỉ coi như là con ruồi nằm bên cạnh con hổ, không để ý tới.

Trong đại điện sơn môn, một người đàn ông trung niên đang ngồi ngay ngắn trên ghế, khuôn mặt thô kệch, một đầu tóc đỏ, trên người có không ít lông màu đỏ, tứ chi tráng kiện, ẩn hàm sức mạnh mang sức mạnh bùng nổ, trên lỗ tai đều mang một cái khuyên tai, mặc một kiện áo giáp màu đỏ, sau lưng là một kiện áo choàng màu đỏ tươi.

Người này chính là giáo chủ Anh Hoa Giáo Ân Nhị, cường giả cảnh giới Pháp tướng đỉnh phong, vô địch dưới độ kiếp.

Lúc này, một nam tử dáng người cao lớn đi đến. Người này khí chất tà dị, trên vai khiêng một cô bé, ước chừng mười bảy, mười tám tuổi, rụt rè không dám nhìn bốn phía.

Đây là Đao Quân, một trong cửu đại trưởng lão của Anh Hoa giáo, cường giả pháp tướng trung kỳ.

Đao Quân đặt tiểu cô nương trước mặt Ân Cốc, chắp tay nói: "Giáo chủ, đây là một tiểu cô nương mà thuộc hạ mới bắt được từ Đô thành Trường An. Nhìn nàng vô cùng đáng yêu, đúng là dâm đãng."

Chân thành đứng dậy, đánh giá từ trên xuống dưới bé gái đang run rẩy này, thỉnh thoảng gật gật đầu như thưởng thức thương phẩm trên phố chợ. Hắn cười khà khà nói: "Không tệ."

Ngày nào cũng sẽ phái ra lượng lớn giáo đồ xuống núi, tìm kiếm diện mạo, căn cốt nữ hài, có dùng để huấn luyện thành kỹ nữ, truyền thụ thuật thải bổ, sau đó đưa đi phân đàn các nơi, thay Anh Hoa giáo kiếm tiền, có người dùng để cung cấp cho Ân Quân dâm ngoạn, trong Cửu Đại trưởng lão có mấy người là nam tử, bọn họ cũng thường xuyên chọn người dâm lộng.

Những trưởng lão này đều là hào hùng một phương từ các nơi mời chào, thậm chí còn có người từng là nhất tông chi chủ, mỗi người đều có tu vi cao cường, đãi ngộ không tệ, bọn họ vừa ngưu tầm ngưu, bởi vậy tụ tập cùng một chỗ, cùng mưu đại nghiệp.

"Lâu rồi chưa chơi cái trò non như vậy, để bổn tọa nếm thử xem!"

Gã cởi áo bào trên người xuống, quăng ra bên cạnh, một thân cơn bằng thịt thô to, một tay nắm lấy tiểu nữ hài. Trong tiếng khóc la hét của tiểu nữ hài, quần áo gấm vóc trên người nàng vỡ ra từng khúc, trong chớp mắt thân thể nhỏ nhắn mềm mại, da thịt tuyết trắng cơ hồ có thể bóp chảy ra nước.

Hai tay gã chụp lấy hai cái chân non của cô bé rồi nhanh chóng tách ra, đâm cây cơn thịt lớn vào bên trong huyệt mềm mại dưới cơ thể cô bé. Cái huyệt nhỏ trơn bóng mềm mại như vậy, chỉ có mấy cọng lông thưa. Lúc này động thịt đã bị dị vật xâm nhập, chảy máu.

"Đau, đau... Hu hu..." Tiểu nữ hài lập tức khóc lớn, một mặt là vì đau đớn khi bị xé rách, mặt khác lại bị hai nam nhân khủng bố này hù dọa.

Giờ này khắc này, nàng thật hy vọng tiên nhân của Thái Huyền Tiên Môn có thể xuất hiện trước mặt nàng, cứu nàng giữa địa ngục trần gian này, nhưng hiện thực lại tàn khốc như thế, nàng tuyệt vọng.

Ăn đá hung hăng vụt vào trong cơ thể tiểu nữ hài, hắn cười dâm đãng nói: "Hương vị quả thật không tệ. Đao Quân, chờ ta thoải mái đã, ngươi cũng sảng khoái hơn đi."

Đao Quân đứng bên cạnh cười nói: "Không vội, Giáo chủ cứ chậm rãi là được."

Đang lúc vui vẻ, đột nhiên một giáo đồ từ bên ngoài xông vào, vội vàng nói: "Giáo chủ, đại sự không hay rồi!"

34

Chương 1 ngộ đạo

Đao Quân cả giận nói: "Chuyện gì mà hốt hoảng như vậy, không thấy giáo chủ đang bận sao?"

"Vâng... Tiểu nhân đáng chết."

"Chuyện gì, nói đi."

Tên giáo đồ này quỳ xuống thi lễ, ngoan ngoãn nói: "Khởi bẩm Giáo chủ và trưởng lão, giáo mẫu nàng, nàng..."

Ân Tống nhíu mày, hỏi: "Giáo mẫu làm sao vậy?"

"Nàng... bị người ta giết! Thi cốt không còn..."

"Cái gì?!" Ân Lôi và Đao Quân đồng thời chấn động.

Nhất là chân trời, đến dâm lộng cũng mất hết hứng. Hắn lập tức nổi giận, trên thân tuôn ra một ngọn lửa hừng hực, nhiệt độ chung quanh trong nháy mắt tăng cao, tiểu nữ hài trước người hắn bị ngọn lửa này đốt, trong nháy mắt bị đun chín, cả người tản mát ra mùi thịt nướng...

Ân ám ném thi thể tiểu nữ hài xuống đất, giận dữ hét lên: "Ta rõ ràng cho Liễu Oanh một tấm Thái Ất Thần Lôi Phù hộ thân, nàng không đi qua bắt Thủy Hồng Dao tiện nhân kia, làm sao có thể bị giết?"

Giáo đồ sợ tới mức run rẩy cả người, nói: "Trước đây khi ta ở Hồn điện thấy hồn đăng của Giáo mẫu tắt, còn tưởng rằng hồn đăng bản thân đã xảy ra vấn đề. Cho đến hôm nay, môn nhân từ Phong Châu đến báo lại, nói ở trong một ngọn núi phát hiện vảy của Giáo mẫu... Có người nhìn thấy nàng đại chiến với đệ tử của Dược Vương tông đêm đó, cho nên mới bị giết..."

Hồn đăng là một loại pháp khí của tu chân giới, có thể trường minh bất diệt, chỉ cần để một tia khí tức của người ta vào trong đó, dung hợp với hồn đăng là có thể biết được an nguy lành dữ tợn của người kia. Nếu như tất cả mọi chuyện đều tốt, thì hồn đăng sáng ngời, nếu hồn đăng ảm đạm, vậy tức là tình cảnh người kia không tốt, như hồn đăng diệt, tức là người đã chết.

Bởi vì đại bộ phận tông môn không có ngọc bài truyền âm, bởi vậy chỉ có thể dùng hồn đăng thay thế. Chỉ có đại tông môn như tam giáo thất đại tông phái mới không cần hồn đăng, bởi vì có ngọc bài tùy thời có thể truyền âm, cho dù gặp nguy hiểm cũng có thể kêu gọi đồng môn phụ cận đến đây cứu viện.

"Sao hôm nay ngươi mới báo cho ta biết?"

"Tiểu nhân, tiểu nhân... cho là..."

"Ngươi nghĩ sao? Đi chết đi!"

Ân văn bi phẫn đan xen, đánh ra một chưởng, một ngọn lửa màu đỏ bao tên giáo đồ này vào trong, chớp mắt đã hóa thành tro bụi.

Hắn thực sự tức giận, Liễu Oanh chẳng những là ái thê của hắn mà còn là tâm phúc tín nhiệm nhất của hắn, làm việc vô cùng bền chắc. Cho tới nay đều giúp hắn xử lý rất nhiều công việc của Anh Hoa giáo, hắn mới có thể an nhàn hưởng thụ cuộc sống. Ai muốn chết? Chuyện này đối với hắn mà nói quả thực như cụt một tay, thực là đau lòng.

Đao Quân sắc mặt ngưng trọng nói: "Không ngờ lại là Dược Vương tông, sao bọn chúng dám hạ độc thủ với Giáo mẫu như vậy!"

"Hừ, Dược Vương tông!" Dược Vương tông quấn áo bào, mặt đầy phẫn nộ: "Ngươi tưởng ta sợ bọn chúng chắc. Tuy Dược Vương tông hắn là một trong tam giáo tam giáo, nhưng không am hiểu chiến đấu. Anh Hoa giáo ta hiện giờ phát triển lớn mạnh, cao thủ nhiều như

mây, cho dù là tam giáo thất tông thì sao chứ, ta vốn không để vào mắt!"

"Giáo chủ, có cần phái người tới đòi lại công đạo không?" Đao Quân hỏi. Hắn biết với thế lực của Anh Hoa giáo chắc chắn sẽ không thể chống lại bất cứ thế lực nào trong thập thất tông môn, lời nói trắng đen như vậy hơn phân nửa là rất tức giận. Anh Hoa giáo mới sáng lập hơn một trăm năm, là do Ân Quân cùng Cửu Đại trưởng lão bọn họ sáng tạo hòa hợp phát triển, hắn tự nhiên cũng biết mình có bao nhiêu cân lượng.

Ân oán giận nói: "Lập tức triệu tập tất cả đại trưởng lão, chúng ta đích thân đi một chuyến! Lần này Dược Vương tông không giải thích rõ cho ta, ta quyết không bỏ qua! Nếu là nén giận, mọi người còn nói Anh Hoa giáo ta sợ Dược Vương tông hắn!"

"Vâng, giáo chủ!" Đao Quân lập tức rời khỏi đại điện, truyền tin cho các trưởng lão đang đóng ở các phân đàn.

...

Vi Vân trở lại Dược Vương Tông, trước tiên phải dàn xếp ổn thỏa ba người mẹ con Lý Mị Nhi. Hắn biết Lý Mị Nhi là thiếu phụ của một gia đình giàu có, từ trước đến nay ăn ngon mặc đẹp, hoàn cảnh sinh hoạt cực kỳ ưu đãi, mà động phủ của đệ tử Dược Vương Tông lại hết sức đơn sơ, nói là động phủ, kỳ thật chính là động phủ, bên trong là một vật phẩm, toàn bộ đều phải tự mình mua và trang trí, trang trí thành cái gì cũng đều được người yêu thích.

Cũng may trong động phủ linh khí dư thừa, đông ấm hè hè mát, ngược lại các nàng Lý Mị Nhi không sợ sinh bệnh, các nàng là người phàm, cho dù thật sự bị bệnh, đường đường là Dược Vương Tông, thuật trị liệu đệ nhất thiên hạ, bệnh gì mà không chữa được chứ?

Bên trong động phủ có một gian phòng, hai phòng bên dùng làm phòng ngủ, trong đó một gian vốn để trống, hiện tại vừa vặn có thể dùng để sắp xếp cho mẹ con Lý Mị Nhi.

Vi Vân mua một ít chăn bông, làm tô điểm thạch thất một phen, sau đó dặn mẹ con Lý Mị Nhi vài câu, liền trở lại thạch thất của mình, tĩnh tọa.

Lý Mị Nhi phát hiện Vi Vân giờ phút này trở nên nghiêm túc tỉ mỉ, vẻ mặt lạnh nhạt, từ khôi hài trở nên thành thục ổn trọng, đã nhìn ra tâm tình hắn không tốt, lập tức không dám hỏi nhiều, chỉ mang theo hai nữ nhi chơi đùa trong thạch thất.

Lý Mị Nhi mới hơn ba mươi tuổi, đại nữ vừa đầy mười tuổi, tiểu nữ nhi Linh Nhi mới ra đời không lâu, vẫn còn chưa hết sữa.

Nhưng nó cảm thấy Dược Vương Sơn thập phần mới lạ, Vi Vân vừa đi, nó liền nhảy nhót ra cửa, đi khắp nơi du ngoạn.

Lý Mị Nhi biết nơi này là phúc địa Tiên Sơn, vô cùng an toàn, cũng không sợ nữ nhi gặp chuyện không may.

Đột nhiên, nữ anh Linh Nhi bật khóc.

Lý Mị Nhi ôm lấy dỗ dành một lát, phát hiện không có hiệu quả, liền đem Linh Nhi đặt ở trên giường đá, sau đó cởi xuống váy Tú Hoa chúc lãnh, từ trước ngực móc ra một bộ ngực trắng nõn to tròn, lại ôm lấy con gái, đem sữa phải của mình nhét vào trong cái miệng nhỏ nõn mềm mại của con gái, Tiểu Nữ Linh Nhi liền tự nhiên mà mút nước ngà sữa của nàng, không còn khóc khóc nữa.

Nhưng con đi dạo bốn phía sơn môn trong chốc lát, liền tới quảng trường giao dịch, nhìn thấy rất nhiều người đang bày quầy hàng mua bán, giống như là phố chợ thành Kim Lăng vậy, con bé thích chỗ đông người náo nhiệt, vừa nhìn vào, lập tức đại hỉ, nhìn quanh bốn phía.

Nàng mặc một bộ váy dài màu hồng, đi tới trước một quầy hàng bán ngọc thạch, cầm một khối ngọc ấm trong suốt, hỏi: "Đại thúc, khối ngọc thạch này bao nhiêu ngân lượng?"

Một đệ tử ngoại môn ngồi xếp bằng sau quầy hàng đã hơn năm mươi tuổi, hắn vuốt chòm râu, quét mắt nhìn cô bé đáng yêu vô cùng này, cười ha hả, nói: "Tiểu nha đầu nhà ai mà có thể mua được ngọc thạch này của ta, phải cho tiền phù mới được, ba đồng tiền cấp một một một, không lừa trẻ con."

"Phù tiền là cái gì?" Trương Khả Nhi chớp mắt nhìn, bộ dáng ngây thơ chất phác.

"Phù tiền chính là ngân lượng mà nhân sĩ tu chân chúng ta sử dụng. Đại nhân nhà ngươi không nói với ngươi sao?"

"A... Ngược lại chủ nhân chưa từng nói qua."

Nhưng khuôn mặt xinh đẹp của nàng đỏ lên, có chút xấu hổ buông ngọc thạch xuống, chạy chầm chậm về phía động phủ của Vi Vân.

Trở lại động phủ, Lý Mị Nhi dĩ nhiên đã cho uống hết sữa, đang dỗ dành để ngủ, nhưng lại lôi kéo tay Lý Mị Nhi, nói: "Mẹ, con thấy ở bên ngoài có một cái chợ rất lớn, có rất nhiều người ở đó bày quầy bán hàng, bọn họ nói muốn phù tiền mới có thể mua đồ, để chủ nhân cho con một ít tiền phù, được không? Con muốn mua một khối ngọc, khối ngọc đó rất đẹp..."

Lý Mị Nhi vỗ vỗ bàn tay nhỏ nhắn sợ nàng, cáu giận nói: "Tiểu hài tử nhà mình mua lung tung gì vậy, chủ nhân đang nghỉ ngơi, không được quấy rầy hắn."

Đường đường là phu nhân của thành chủ Kim Lăng thành, Lý Mị Nhi đương nhiên biết tiền bạc là gì, cũng biết thứ này trân quý đến cỡ nào, Vi Vân há có thể cho bọn họ dùng loạn, Thái nhi đùa giỡn chút ít.

Có phố chợ? Lý Mị Nhi đảo mắt, đã có chút ý tưởng.

Bà để con nhìn tiểu nữ nhi, sau đó đứng dậy rời đi.

Lý Mị Nhi đi vào quảng trường giao dịch, quả nhiên nhìn nơi này náo nhiệt, nàng đi tới đi lui, quan sát tình huống vận hành của quảng trường giao dịch nho nhỏ này, không bao lâu đã hiểu rõ trong lòng.

Ánh mắt của nàng rơi vào trên người một đệ tử ngoại môn trẻ tuổi, người này ngồi xếp bằng trên mặt đất, trước người bày một cái hồ lô làm bằng gỗ vàng, người đến người đi, cực ít người dừng chân, có đệ tử dừng lại hỏi hai câu, sau đó rời đi.

Đệ tử này thấy không có người hỏi thăm, nhất thời có chút không kiên nhẫn nổi, muốn thu sạp rời đi, lại muốn tranh thủ thời gian bán chút ít tiền phù, để đi làm chuyện khác.

Lý Mị Nhi mặc dù không hiểu tu hành, nhưng nàng ở Kim Lăng thành xuất nhập môn, đã nhìn quen các loại người và sự việc, hiểu được đạo lý nhìn ngôn sắc, có thể nói thế sự rõ ràng, ân tình luyện thành, liếc mắt một cái liền nhìn ra tâm tình đệ tử này.

Nàng sửa sang lại quần áo một chút, sau đó chậm rãi tiến lên, hỏi: "Xin hỏi vị sư huynh này, hoàng hồ lô của huynh bán thế nào?"

Ánh mắt tên đệ tử này sáng lên, nói: "Giá cả dễ nói, hồ lô này mặc dù chỉ là một kiện trữ vật pháp khí cấp thấp, năng lực phòng hộ bình thường, nhưng không gian bên trong rất lớn, có thể chứa đựng không ít vật phẩm, ừm... Nếu vị sư tỷ này thành tâm muốn, ta liền rẻ chút để tặng ngươi, liền... Năm tấm tiền phù nhất phẩm, như thế nào?"

Lý Mị Nhi nghe vậy thì chần chờ la lên.

Đệ tử này vừa nhìn, vội vàng nói: "Sư tỷ, ngươi phải nhận chuẩn, pháp khí này tuy dễ dàng bị đánh nát trong chiến đấu, nhưng không gian bên trong xác thực rất lớn, có thể đặt ở trong nhà, làm vật trữ vật. Nếu ngươi thành tâm mua, giá còn có thể thương lượng một chút."

Lý Mị Nhi mỉm cười nói: "Vị sư đệ này, là như thế này, ta cũng thiếu chút tiền phù cấp dùng, trên tay lại không có đồ gì bán ra... Ngươi xem như thế này, ta thấy ngươi hình như có chuyện quan trọng muốn làm, ta sẽ giúp ngươi bán hồ lô này đi, chậm chút nữa ngươi lại thu tiền, cho dù năm đồng tiền nhất phẩm đi, đến lúc đó tất nhiên sẽ cho ngươi."

"Cái này..." Tên đệ tử này nghe vậy, nhất thời tự đánh giá, hắn thực sự có nhiệm vụ tông môn muốn làm, căn bản không muốn lãng phí thời gian tại quầy hàng, nếu như bán cho tông môn, giá cả sẽ quá rẻ chút, chỉ có thể thu được hai tấm phù tiền, căn bản không cam lòng, kiến nghị của mỹ thiếu phụ trước mắt có thể nói là nằm trong dự tính của hắn.

Lý Mị Nhi tiếp tục nói: "Chúng ta đều là môn nhân Dược Vương tông, nếu sư đệ tin tưởng ta, ta tất nhiên sẽ tận lực bán ra ngoài giúp ngươi."

Đệ tử này vừa nghe, cảm thấy có đạo lý, hắn hỏi: "Không biết sư tỷ giúp ta như thế là vì cái gì?"

Lý Mị Nhi cười nói: "Sư đệ nói vậy sai rồi, cùng là môn nhân Dược Vương tông, trợ giúp lẫn nhau là điều nên làm."

Tên đệ tử này nao nao, cảm động nói: "Hổ thẹn! Sư tỷ nói có lý, vậy làm phiền sư tỷ rồi." Hắn đưa hồ lô tới.

"Dễ nói mà."

Lý Mị Nhi nhận hồ lô.

Chờ sau khi tên đệ tử này rời đi, Lý Mị Nhi cầm lấy hồ lô xem xét một phen, sau đó đôi chân ngọc ngồi xếp bằng trên mặt đất, đem hồ lô nâng ở lòng bàn tay, dùng hai bàn tay nhỏ bé trắng như tuyết nâng lên, vị trí miệng hồ lô vừa vặn nằm dọc ở giữa hai vú và sữa đang căng đầy mình.

Không bao lâu, có đệ tử tiến lên dò hỏi, trong đó đại bộ phận đều hướng về phía sắc đẹp của Lý Mị Nhi. Sắc đẹp của nàng đuổi thẳng Diệp Trầm Ngư và Bạch Hỗn, trên người còn mang theo một cỗ ý vị mê người, không có cái loại khí chất cao cao tại thượng như Bạch Chỉ và Diệp Trầm Ngư, sẽ không khiến người ta nhìn thấy mà kính trọng, không dám khinh nhờn.

Lý Mị Nhi mang đến cho người ta một cảm giác, đó là muốn khiến người ta phạm tội, muốn xông lên để khinh nhờn một phen!

Một nam đệ tử ngoại môn hơn ba mươi tuổi ra vẻ đi tới, nho nhã lễ độ cười nói: "Xin hỏi vị sư tỷ này, ngươi bán hồ lô thế nào?"

Lý Mị Nhi liếc mắt nhìn hắn, khẽ mỉm cười, nói: "Sư đệ mời. Hồ lô này tên là "Càn Khôn Hồ Lô", có thể bao hàm càn khôn, chứa đựng vạn vật, là một kiện pháp khí khó có được. Về phần giá cả sao... Ta sẽ không nói, ngươi ra giá."

Nói xong, nàng khẽ nhếch môi anh đào, thổi một hơi lên hồ lô.

Chúng đệ tử vừa nhìn, nhất thời tâm thần chập chờn, không thể chính mình.

Nam đệ tử này lập tức nói: "Ta trả mười đồng tiền phù nhất phẩm, sư tỷ thấy thế nào?"

Bên cạnh lập tức có một nam đệ tử trẻ tuổi hô lên: "Vị sư huynh này cũng quá hẹp hòi, hồ lô này của sư tỷ há chỉ đáng giá một chút như vậy? Ta trả mười lăm cái!"

Lý Mị Nhi chỉ nâng hồ lô, mỉm cười không nói, nhìn mọi người ra giá.

Mọi người nhao nhao ra giá, đến một nam đệ tử tướng mạo hèn mọn, có chút thô bỉ cuối cùng mới trả được 50 văn tiền phù nhất phẩm. Lúc này mọi người mới ngừng kêu giá, có rất nhiều người ra không nổi, có người cho rằng không đáng.

Lý Mị Nhi mỉm cười, thu lại năm mươi đồng tiền đối phương đưa, cầm hồ lô tới tay, nói: "Chúc mừng vị sư huynh này, hồ lô này là của ngươi."

Tên đệ tử hèn mọn quá đỗi vui mừng, kết hồ lô, như trân bảo nâng lên, yêu thích không buông tay, còn dùng mũi ngửi mùi còn sót lại trên mặt, chính là từ trên người Lý Mị Nhi lưu lại.

Lúc này mọi người mới giải tán.

Tên nam đệ tử hèn mọn vẫn đứng nguyên tại chỗ, hỏi: "Tại hạ Vương Trùng, xin hỏi tên của sư tỷ?"

Lý Mị Nhi nói: "Tên của ta không đáng nhắc tới, có thời gian ta còn tới nơi này mua chút vật phẩm, mong sư đệ góp vui."

"Nhất định, nhất định." Nam đệ tử này mặc dù trông thấy vẻ đẹp của nàng, nhưng cũng không dám xằng bậy. Đây chính là sơn môn Dược Vương tông, ai dám gây sự, Bạch Miểu trưởng lão đi qua đó một chuyến.

Lý Mị Nhi đi dạo trên phố một lát, chỉ thấy nam đệ tử lúc trước bán hồ lô tới, nàng đem năm đồng tiền phù đưa đến tay đối phương, sau đó nói: "Sư đệ, đây là tiền bán hồ lô đoạt được, đệ đếm xem, có để sót hay không."

"A, đúng vậy, một tấm cũng không ít." Đệ tử này nhận lấy phù tiền, lập tức vui mừng: "Không ngờ sư tỷ lại mạnh như vậy, nhanh như vậy đã bán được đồ đi rồi."

"Nếu đúng vậy, cứ như vậy đi, ta còn có chuyện quan trọng muốn làm, cáo từ." Lý Mị Nhi hơi chắp tay, quay người rời đi.

Tên đệ tử này nhìn về phía thân ảnh uyển chuyển của nàng một chút rồi cũng rời đi.

Mắt thấy trời sắp tối rồi, Lý Mị Nhi cùng hai nữ nhi của nàng còn chưa ăn cơm. Vi Vân tâm tình không tốt, chăm chỉ ở thạch thất tĩnh tu, hoàn toàn quên mất chuyện này, hắn từ khi tiến vào Dược Vương tông, cũng chưa từng ăn trần gian khói lửa, chỉ có lúc đi Kim Lăng thành thưởng thức một phen, hoàn toàn quên mẹ con Lý Mị Nhi là người bình thường còn chưa tích cốc.

Hắn quên mất Lý Mị Nhi cũng đang lo lắng.

Nàng lúc này được bốn mươi lăm tấm tiền phù nhất phẩm, dĩ nhiên thành đại tiền, thử hỏi tên đệ tử mới vào Dược Vương tông nào có giàu có như nàng, một ngày qua đời bận rộn nhiệm vụ sư môn, có thể kiếm được một hai đồng tiền phù, đều đáng giá cười trộm.

Lý Mị Nhi vừa rồi ở bên cạnh quảng trường giao dịch nói bóng nói gió một phen, biết được một ít tình huống cơ bản của Dược Vương Tông, nơi này không có khói lửa trần gian. Nàng lập tức đi vào đại điện hằng ngày, nhìn thấy đệ tử từ bên trong ra vào.

Nàng đi tới trước mặt một gã đệ tử chấp sự, nói: "Vị sư huynh này, xin hỏi Tịch Cốc Đan bán thế nào?"

Tên đệ tử chấp sự đứng ở sau quầy, nhìn thấy Lý Mị Nhi nháy mắt, nhất thời cảm thấy hai mắt tỏa sáng, trong lòng dâng lên một loại cảm giác kinh diễm, hắn âm thầm nuốt một ngụm nước miếng, cười nói: "Dễ nói, Tích Cốc Đan, một tấm nhất phẩm tiền bạc có thể mua mười tấm, một tấm có thể bảo đảm cho đồ ăn thức uống của thường nhân cung cấp cho bảy ngày, không biết sư tỷ muốn bao nhiêu? Nếu sư tỷ là lần đầu mua, còn có thể giảm năm phần..."

Lần đầu mua sắm có thể giảm giá? Vậy cần mua nhiều hơn một chút. Lý Mị Nhi trong lòng khẽ động, lấy ra mười tấm phù tiền nhất phẩm, nói: "Cho ta hai trăm tấm đi."

"Nhiều như vậy..." Tên đệ tử chấp sự này âm thầm kêu khổ, nhưng lời đã nói ra thì không có cách nào thu hồi. Hắn nhận lấy tiền phù,

đếm được hơn hai trăm viên Tịch Cốc đan, sau đó hỏi: "Sư tỷ có pháp khí trữ vật không?"

"Tạm thời không có." Lý Mị Nhi lắc đầu.

Đệ tử chấp sự nhẹ nhàng thở ra, nói: "Sư tỷ không ngại thuận tiện mua cái bình ngọc này, bên trong có không gian ba thước vuông, chính là dùng đan dược chuyên môn nở rộ, có thể cam đoan khí tức đan dược không chảy ra, cam đoan dược lực sẽ không mất đi. Ừm... cần mười tấm tiền phù nhất phẩm."

"Đắt như vậy?" Lý Mị Nhi hơi nhíu mày.

"A ha ha, tông môn định giá, ta cũng không có cách nào khác." Đệ tử chấp sự cười cười.

"Được rồi." Lý Mị Nhi lại lấy ra mười đồng tiền phù đưa tới.

Chấp sự đệ tử liền đem Tịch Cốc Đan bỏ vào bình ngọc, sau đó đưa đồ vật cho Lý Mị Nhi.

Lý Mị Nhi cầm lấy đồ vật, sau đó rời đi.

"Tông môn của chúng ta sao lại đột nhiên xuất hiện một vị sư tỷ xinh đẹp như vậy..." Chấp sự đệ tử nhìn bóng lưng nàng dần dần đi xa, bỗng nhiên vỗ đùi một cái. "Ai u, quên hỏi tên của nàng rồi!"

Lý Mị Nhi trở lại động phủ, trước tiên chính mình ăn vào một viên Tịch Cốc Đan, nhất thời cảm thấy toàn thân dâng lên một dòng nước ấm, quả nhiên không còn cảm thấy đói khát nữa, thậm chí khí lực cũng mơ hồ lớn thêm mấy phần.

Nàng lại cho Linh Nhi ăn một viên nữa, bỗng nhiên ngừng lại vào lúc nàng muốn dùng, thầm nghĩ: "Hài tử quá nhỏ, chưa chắc đã tiêu hao được dược lực này, chẳng qua sữa bú sữa có lẽ cũng đủ rồi."

Lý Mị Nhi đem ba mươi lăm đồng tiền còn lại cất kỹ, cùng hai nữ nhi chơi đùa trong thạch thất, trong lòng tính toán, cần phải nghĩ biện pháp lấy lòng Vi Vân mới được, ngày nào đó nàng cao hứng, ban cho một phương pháp tu hành khác, nói không chừng mình cùng nữ nhi thật sự có cơ hội trở thành Dược Vương tông môn người đâu... Nàng tới đây cũng không phải là để chơi, mà là đến tìm chỗ dựa cho Trương gia, tốt nhất để cho hai nữ nhi đều trở thành Dược Vương tông đệ tử, vậy thì hoàn mỹ rồi.

Lúc này Vi Vân đang tu luyện công pháp trong thạch thất, Thôn Nhật Đại Pháp, Tử Nguyệt che khuất thiên công, ba đại kỳ công Dược Vương Kinh tất cả đều tu luyện một lần, cùng thần thông Càn Khôn Tụ giống nhau, tất cả đều tu đến cảnh giới thứ hai.

Lúc Vi Vân thu công, bên ngoài trời đã tối.

Hắn thở dài, nhớ tới cái chết của ba mẹ, trong lòng không có cảm giác gì, trong lòng luôn tự hỏi chính mình, vì sao thế gian lại có nhiều chuyện ác độc như vậy, vì sao mọi người phải tạo ra những oan nghiệt này, chẳng phải sớm muộn gì cũng phải chịu quả ác à. Hắn nghĩ tới lời Ma công tử nói, "Thiện tự răng nanh, ác là từ bi", hai câu này luôn vang vọng trong lòng hắn.

Sững sờ hồi lâu, thân hình Vi Vân bỗng nhiên chấn động, lẩm bẩm: "Đúng rồi, người có đủ loại thái độ, mỗi người đều có một phong cách riêng, mỗi người đều đạt được chính đạo, chính vì vậy cũng có chính đạo, Ma có Ma đạo, ta chính đạo cũng là nhân sĩ chính đạo., Há có thể bị lời nói của yêu nhân Ma đạo ảnh hưởng, người trong Ma đạo vô pháp vô thiên, tất cả đều dựa vào sở thích, đây là đạo của bọn họ, ta thân là nhân sĩ chính đạo, nên biết Hắc Thủ Bạch, biết ác thủ thiện, đây chính là đạo của ta. Người khác sát hại thân nhân của ta, ta báo thù là chuyện đương nhiên, nhưng không thể phát tiết tức giận lên thân thể không tương xứng."

Sau khi đốn ngộ như thế, Vi Vân bỗng nhiên cảm thấy trong đan điền của mình nổi lên vầng sáng tử kim nhàn nhạt, răng rắc một tiếng,

xuất hiện một vết rạn nứt.

Đây là dấu hiệu đã chạm đến vách ngăn Nguyên Anh, bắt đầu đột phá tới cảnh giới Nguyên Anh. Một khi toàn bộ Kim Đan vỡ ra, sẽ sinh ra Nguyên Anh.

Vi Vân vui mừng, hắn đã có hi vọng đột phá, tin rằng không bao lâu nữa là có thể phá cảnh vào Nguyên Anh. Vị trí đệ tử chân truyền đang vẫy tay với hắn!

35

Chương thứ ba mươi ba song phi.

Vi Vân đứng dậy đi ra khỏi thạch thất, đột nhiên nhớ tới trong động phủ của mình còn có mấy phàm nhân, nhất thời lo lắng, cũng không biết mẹ con Lý Mị Nhi thế nào rồi.

Giữa hai gian thạch thất động phủ không có cửa để che, có thể trực tiếp đi vào. Vi Vân nhấc chân tiến vào trong thạch thất của mẹ con Lý Mị Nhi, chỉ thấy ba người đang chơi đùa, bộ dáng có chút vui vẻ.

"Chủ nhân." Lý Mị Nhi ôm con gái nhỏ, đứng dậy nói.

Nhưng nó cũng từ trên giường đứng dậy, đôi mắt to mỹ lệ nhấp nháy, tò mò nhìn Vi Vân.

Vi Vân gật gật đầu, hỏi: "Các ngươi có đói bụng không? Cũng không biết Tiểu Kim có trở về không, ta nhờ nàng săn mấy con gà rừng về cho ngươi." Tiểu Kim bình thường ở bên ngoài săn mồi, trời tối mới về động phủ.

Lý Mị Nhi cười nói: "Chủ nhân không cần phải lo lắng, chúng ta đều ăn Tích Cốc đan rồi, có thể quản đủ bảy ngày đấy."

"Tích Cốc Đan? Các ngươi lấy đâu ra Tịch Cốc Đan?" Vi Vân kinh ngạc hỏi.

Lý Mị Nhi liền thuật lại chuyện mình chiều chiều kiếm tiền bùa chú và chuyện mua đan dược cho Vi Vân, sau đó nói: "Không muốn Dược Vương tông môn cũng có phố chợ như vậy, thật sự là rất thú vị."

Hành động lần này của nàng gần như khiến Vi Vân phải rùng mình, chỉ trong thời gian một buổi chiều, thế mà lại cho nàng tay không, kiếm được bốn mươi lăm đồng tiền phù? Thật sự là nói ra cũng không có ai tin tưởng, nhớ lúc trước khi hắn và Mạc Tú Vân mới tiến

vào tông môn, vì mấy đồng tiền phù liều chết liều sống, suýt chút nữa đã mất mạng, chênh lệch quá lớn.

Vi Vân cười nói: "Mị nhi phu nhân, ngươi thật đúng là thiên tài."

Khuôn mặt Lý Mị Nhi đỏ lên, nói: "Đa tạ chủ nhân khích lệ, đúng rồi, những tiền phù này cứ dùng cho chủ nhân dùng đi." Nói xong nàng lấy phù tiền từ trong quần áo ra.

Vi Vân vội nói: "Không cần, ngươi cứ giữ lại để tự mình dùng đi, cần thứ gì thì có thể tự mình mua, nếu như không đủ dùng thì có thể nói với ta."

Lý Mị Nhi cũng không già mồm, liền thu hồi phù tiền.

Lúc này, một thiếu nữ tuyệt sắc từ bên ngoài tiến vào, một thân quần áo màu vàng nhạt, vô cùng động lòng người, chính là Tiểu Kim. Nàng vừa tiến vào đã ôm lấy Vi Vân, cả người treo trên người nàng, hai chân lúc ẩn lúc hiện, nũng nịu nói: "Chủ nhân, ta đã rất nhiều ngày không ăn đậu phộng của người rồi, hôm nay là phải ăn sao?"

Vi Vân nghe vậy ngẫm lại thì đúng là như thế.

"Ừm, tối nay phải ăn rồi." Vi Vân ôm lấy thân thể mềm mại của Tiểu Kim, lại liếc mắt ra hiệu với Lý Mị Nhi.

Khuôn mặt Lý Mị Nhi đỏ lên, nàng hiểu ý, dặn dò: "Nhưng nhi nhi, con ở đây nhìn muội muội, sớm nghỉ ngơi một chút, ta đi hầu hạ chủ nhân."

"A..." người lên tiếng, nhìn bọn họ đi ra khỏi thạch thất, sau đó ôm nữ anh lên tiếng.

Vi Vân dẫn hai nàng tiến vào thạch thất của mình, sau đó cởi hết quần áo, nằm ngửa trên giường, một con vật bằng thịt hơi mềm cứ thế nằm giữa hai chân.

Thân thể mềm mại của Tiểu Kim run lên, quần áo trên người nhất thời rơi xuống một bên, một thân một mình đi lên giường, ngồi ở bên cạnh Vi Vân, cúi người xuống, tú lệ gật đầu đến gần đùi hắn, một đôi bàn tay trắng nõn ngọc nâng trứng Vi Vân, cười hì hì một tiếng, nói: "Chủ nhân, ngốc của người thật lớn nha."

"Ăn mau." Vi Vân vỗ vỗ khuôn mặt trắng noãn của Tiểu Kim.

"A..." Môi Tiểu Kim Anh khẽ nhếch, cái lưỡi thơm tho vươn ra liếm liếm đầu rùa của Vi Vân, sau đó nuốt cả cái đầu rùa vào trong miệng, nhẹ nhàng mút vào.

Lý Mị Nhi cũng bắt đầu cởi quần áo, từng kiện quần áo rơi xuống đất.

Vi Vân suy nghĩ một chút, sử dụng pháp lực, thiết lập một kết giới phong bế cửa thạch thất, để tránh tiếng kêu sau này quá lớn, ảnh hưởng đến hai nữ nhi của Lý Mị Nhi, các nàng đều còn nhỏ.

Mùi thơm cơ thể chín mọng truyền đến, Vi Vân nhìn về phía Lý Mị Nhi, khuôn mặt thiếu phụ tuyệt sắc này xinh đẹp tuyệt trần, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, toàn thân nàng là da thịt trắng như tuyết, bộ ngực cao ngất, đầy đặn trắng nõn, phần eo lại rất nhỏ nhắn, hai cái mông béo tròn tròn trắng mềm mại, cảm giác mười phần thịt tràn đầy cảm giác., Giữa hai chân lông đen, phía dưới là hai môi thịt béo tốt, chính giữa kẹp một khe thịt đỏ tươi, vẫn có chút ướt át, lại nhìn xuống là hai cái chân đẹp thon dài trắng nõn, phía trên bọc lấy chén lụa màu thịt, càng lộ ra bóng loáng nhẫn nhụi, một đôi ngọc túc tuyến đường cong ưu mỹ, chân như cung như trăng lưỡi liềm, cực kỳ đẹp mắt.

"Tới đây." Vi Vân kéo bàn tay ngọc của Lý Mị Nhi, thiếu phụ tuyệt sắc, Lý Mị Nhi phu nhân ngoan ngoãn nằm bên cạnh hắn.

Lúc này Tiểu Kim đã bắt đầu phun ra nuốt vào thịt côn của Vi Vân rồi, từng đợt kích thích dịu dàng, Vi Vân cảm thấy sảng khoái, nhai đĩa đã sớm cứng không chịu nổi, thỉnh thoảng lại qua lại trong cái miệng

nhỏ nhắn của Tiểu Kim, ướt sũng, dưới ánh sáng của dạ minh châu chiếu rọi trên đỉnh đầu thạch thất hiện ra vẻ sáng bóng nhàn nhạt.

"Chủ nhân..." Thiếu phụ tuyệt sắc Lý Mị Nhi phu nhân mím môi đỏ mọng phấn son, đôi mắt hiện ra ánh sáng nhìn Vi Vân, dâng lên một tia tình dục. Từ sau khi sinh con gái, nàng còn chưa từng gặp qua chuyện trong phòng lần nào.

Vi Vân ôm tuyệt sắc thiếu phụ Lý Mị Nhi phu nhân, hai tay đặt ở trên cái mông béo phì của nàng nhẹ nhàng xoa, một mảnh mềm mại trơn trượt, mười ngón tay đều lún vào trong thịt, hơi buông ra liền bắn trở về nguyên trạng, chơi một chút đã ghiền. Vi Vân tiến lên, hôn lên đôi môi đỏ mọng của Mị Nhi phu nhân., Một nơi ôn hòa, há miệng ngậm, nhẹ nhàng hút mút vào, sau đó thò đầu lưỡi vào trong miệng đàn bà bà bà bà ta, nhất thời có một cái lưỡi non ướt át tiến lên đón, hương vị mềm mại trơn bóng, tân dịch ngọt ngào, ăn thế nào cũng ăn không đủ.

"Chiếp chiếp..." Hai người môi lưỡi giao nhau một lát, thiếu phụ tuyệt sắc Lý Mị Nhi phu nhân liền đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh Vi Vân, khẽ cúi người xuống, đưa đôi ngực trắng nõn trước ngực đầy đặn đưa đến bên miệng Vi Vân, Vi Vân há mồm ngậm một con tuyết sữa, liếm không ngừng, khẽ mút một cái, lại có từng tia sữa từ bên trong trào ra., Tất cả đều tiến vào trong miệng Vi Vân, hương vị ngọt ngào không gì sánh được. Lý Mị Nhi vừa sinh con gái không lâu, chính là thời kỳ dinh dưỡng, nước sữa rất đủ, Vi Vân tham lam hút lấy hút, hai cái thậm chí là giao nhau lui tới ăn con này, ăn con ăn ngon lành, một tay sờ cái mông tuyệt sắc thiếu phụ, một tay khác nhẹ nhàng vuốt ve hạt đậu nhỏ ở dưới cơ thể nàng.

Thiếu phụ tuyệt sắc, phu nhân Lý Mị Nhi nhất thời phát ra tiếng kêu "A" dâm kêu, trong miệng nói: "Ừm... Chủ nhân... Người uống sữa người ta... A... Người uống sữa có phải đặc biệt thích nãi sữa không... A... Chủ nhân... Mau ăn... A a... Nhanh đem sữa tiện tỳ đều cho người uống... A a a... Tất cả sữa sữa tiện tỳ đều để lại cho người uống... A a a a..."

Ăn một lát, Vi Vân đã tràn đầy mùi sữa, tuyệt sắc thiếu phụ Lý Mị Nhi hàm mai từ trong miệng hắn trượt ra ngoài, sát qua gò má của hắn. Vi Vân ra hiệu một chút, Lý Mị Nhi liền vượt qua ngực hắn., Chậm rãi ngồi xổm xuống, lúc này huyệt thịt béo tốt của nàng vừa vặn quay mặt vào miệng và mặt Vi Vân, nàng có chút do dự hỏi: "Chủ nhân... Thật sự phải ngồi xuống sao?" Nàng nghĩ thầm, huyệt nhỏ của mình sóng to như thế, nếu mà lọt vào khuôn mặt Vi Vân, không biết có làm cho hắn phải ghét bỏ hay không. Chỉ có chính nàng là rõ ràng., Tuy nàng mặt ngoài nhìn cao quý, người ngoài đều coi nàng là liệt phụ trinh tiết, kỳ thật sâu trong nội tâm nàng sóng to gió lớn, hận không thể mỗi ngày đều có cây cối lớn đùa nghịch mình, tấm kia căn bản là không thỏa mãn được nàng, nàng lại không dám đi tìm người bình thường, cho tới nay đều nghẹn đến hoảng sợ.

"Đến đây đi." Vi Vân gật gật đầu, hai tay nhẹ nhàng ấn lên cặp mông to tướng trắng như tuyết của nàng, thiếu phụ tuyệt sắc Lý Mị Nhi phu nhân liền từ từ tụt mông xuống, màu mỡ và nhiều nước, huyệt thịt dâm thủy róc rách dán lên mặt Vi Vân, đem y kéo đến mặt dính đầy nước, vô cùng trơn trượt, khí tức dâm đãng, vừa loạn vừa lãng.

Vi Vân vừa xoa mông to của thiếu phụ tuyệt sắc Lý Mị Nhi, vừa liếm hang của nàng, không biết là bởi vì nàng từng sinh ra con gái, hay là bởi vì nàng trời sinh ra, đôi môi âm lãnh của Lý Mị Nhi mười phần dày rộng rộng thùng thình., Theo sự liếm láp của Vi Vân, hang động có phần hơi rộng, nhưng lại đầy co dãn. Vi Vân vươn đầu lưỡi thò vào trong huyệt thịt của Lý Mị Nhi dò xét., Phát hiện bên trong còn có thể hơi co rút lại, kẹp lấy đầu lưỡi của hắn không buông, lượng lớn nước bẩn ẩm ướt tanh tưởi từ bên trong toát ra, đều rơi vào trong miệng hắn. Vi Vân hơi lùi lại một chút, đầu lưỡi liền từ trong lỗ thịt kia thu hồi lại, phát ra tiếng vang "Ba". Vi Vân dùng đầu lưỡi liếm liếm môi phu nhân Lý Mị Nhi mấy vòng, rồi lại dùng đầu lưỡi điểm nhẹ lên trên âm mưu đỏ mềm của nàng.

Quý phụ Lý Mị Nhi nhất thời bị kích thích, khoái cảm liên tục, thân thể mềm mại run rẩy, phát ra liên tiếp tiếng gầm rú: "A... Chủ nhân...

Ngươi thật biết cách làm nha... A a a... Tiện tỳ thật thoải mái... Trời... A a a... A a a... A a... A... A a a... A a a... Tiện tỳ... Ta muốn... a a a..."

Thân thể quý phụ Lý Mị Nhi tuyết trắng run rẩy kịch liệt, eo cong lại duỗi thẳng, ngửa đầu mị nhãn như tơ, mái tóc đen như thác nước, tán lạc ở sau đầu nhẹ nhàng bay lượn, cái mông to tròn của nàng lay động theo làn sóng phập phồng., Xuất hiện sóng mông nhàn nhạt, lại theo sự nhào nặn của Vi Vân càng thêm rõ ràng. Hai chân nàng kẹp lấy đầu Vi Vân, hai cái lỗ nhỏ môi dán sát vào mặt hắn, nhanh chóng che miệng hắn lại., Sau đó nước thuốc từ sâu trong hang động tuôn ra từng đợt sóng lớn, rót vào trong miệng Vi Vân, có chút tràn ra lan tràn ở trên mặt hắn, khí tức gây sóng gió nồng đậm tràn ngập trong mũi hắn. Vi Vân hơi có chút kinh ngạc, hắn không nghĩ tới Lý Mị Nhi lại gây sóng gió đến đây, bất quá mào thịt này thực béo tốt, không dưới Thủy Hồng Dao.

"Chủ nhân, thực xin lỗi..."

"Đứng lên đi."

Vi Vân vỗ vỗ bờ mông mềm mại của phu nhân Lý Mị Nhi, Lý Mị Nhi đỏ mặt đứng dậy né tránh cái mông, nằm sấp lên mặt hắn, dùng cái lưỡi trắng nõn liếm nhẹ dâm thủy của nàng, sau đó lại cùng Vi Vân ẩm ướt hôn, phát ra thanh âm nhiếp nhiếp. Hắn lại bảo Lý Mị Nhi ngồi quay lưng về phía mình., Sau đó nó cạy cái mông to tròn trắng như tuyết của nàng ra, hoa cúc ở giữa có màu đỏ tím, không có mùi vị gì khác thường, rõ ràng nó rất thích sạch sẽ, hơn nữa còn giỏi về bảo dưỡng. Vi Vân khẽ liếm một cái, Lý Mị Nhi "A" một tiếng., Lôi hoa cúc nhẹ nhàng co rút lại, vừa mở vừa đóng lại. Vi Vân lại vươn ngón tay ra móc móc mấy cái vào trong bắp thịt của nàng, dính đầy nước dâm, sau đó nhẹ nhàng cắm ngón tay vào lỗ trong trứng hoa cúc của nàng, mềm mại bóng loáng như nước bị dâm dục., Ngón tay không thô, rất dễ cắm vào, bên trong vô cùng khẩn trương, thịt mềm ấm quấn từng vòng từng vòng lên, rõ ràng chưa từng bị khai phá. Lý Mị Nhi xấu hổ đỏ mặt, nàng không nghĩ tới Vi Vân ngay cả lỗ đít cũng

chơi, đây là chuyện nàng chưa bao giờ nghĩ tới, bất quá không thể không nói, điều này làm nàng cảm thấy mười phần kích thích.

"Vâng... Chủ nhân... A... Nơi đó... chỗ dơ dáy... A... Oa a... kê tỳ sợ làm dơ bẩn chủ nhân... A nha..." Lý Mị Nhi kinh hô một tiếng. Hóa ra Vi Vân ở trong động hoa cúc của nàng keo kiệt đào vài cái, nhất thời một cảm giác kích thích vọt tới, huyệt nhỏ lại ướt thêm vài phần, càng thêm xôn xao.

"Tiểu Kim, dậy rồi." Vi Vân hô lên.

"A... Được!" Lúc này Tiểu Kim còn đang nhai rố của Vi Vân, nghe thấy hắn kêu gào, vội vàng phun đầu rùa ra, nhu thuận ngồi ở một bên, chớp chớp đôi mắt to, nàng biết rõ Vi Vân sắp bắt đầu xử lý Lý Mị Nhi rồi.

Vi Vân ôm quý phụ Lý Mị Nhi đứng dậy, không tốn chút sức ôm lấy thân thể mềm mại trắng như tuyết của nàng, hai chân treo giữa bầu trời, sau đó nhẹ nhàng tách đôi giày đẹp của nàng ra, giơ cây gậy thịt lớn đỡ lấy đôi môi đỏ mọng trắng mịn của nàng., Trên bờ môi đầy đặn mềm mại của chân thịt nhẹ nhàng nghiền nát, thoáng đưa về phía trước, liền cắm nửa cây gậy vào. Lý Mị Nhi "A" một tiếng yêu kiều, cảm giác thỏa mãn tràn ngập toàn thân., Mang đến từng trận vui sướng, nàng rất thích cảm giác này, từ sau lần bị Vi Vân quậy qua, nàng chưa được hưởng thụ, thật sự là đã lâu không gặp. Vi Vân cũng cảm thấy rất thoải mái., Cái chày lạc vào trong bắp thịt quý phụ Lý Mị Nhi, lập tức có tầng tầng thịt non mềm mại ẩm ướt quấn lên, kẹp râu rễ ma sát, xúc cảm kéo dài dày đặc, quả thực sảng khoái tột đỉnh. Lần trước không nhấm nháp thật tốt, lần này nhất định phải đem tuyệt sắc thiếu phụ này mở rộng ba động, tận tình lo liệu, mới không phụ danh hiệu "Tam Thông chân nhân".

Ngay sau đó, Vi Vân đứng ở trên giường, hai tay nâng thân thể quý phụ Lý Mị Nhi trắng nõn, đại nhục côn bắt đầu ra ra vào vào trong lỗ thịt ướt át của nàng, qua lại làm, đầu rùa lần lượt chen ra thịt mềm mại, nếp gấp đùi đùi ma sát, ma sát với nhau, truyền đến từng

trận khoái cảm tê tê. Theo sự khô quắt của y, cà rốt đột nhiên va chạm nở hoa thịt mềm, tiến thẳng vào chỗ sâu trong trứng của phu nhân Lý Mị Nhi, toàn bộ vỏ cà rốt mới tiến vào huyệt thịt, bộ rễ cùng bắp thịt dán chặt vào nhau, sau đó rút ra, lại trùng trùng điệp đánh vào trong đó, phát ra tiếng va chạm kịch liệt "Bốp"! Rầm, một mảnh sóng nước văng khắp nơi, khí tức nồng đậm phiêu đãng đãng toàn bộ trong phòng.

"A a a... Chủ nhân... Ngươi chết tiệt... a a a... a a a a a... a a a a... a a a... a a a a... a a a a... a a a a a... a a a a... a a a a a... nó thật nóng quá... A... Trời ơi... Ta muốn bay lên... Trời ơi... Ta muốn thành tiên a a... Nhanh a a... Nhanh đùa ta cái tên tiện tỳ này đi... Ta rất thích Kên Kên của chủ nhân nhỉ... A a a a a a a a a a a a a a... " Phu nhân Lý Mị Nhi bị đùa giỡn đến mức cành lá cây rung động, kêu liên tục, tiếng sóng tình sóng mông liên tục vang lên, hoàn toàn vô cùng tiều tụy với hình tượng quý phụ đoan trang, mặt mũi tràn đầy dâm đãng, vẻ dâm đãng., Miệng thì lảm nhảm, bản tính dâm đãng phơi bày, đôi mắt quyến rũ nhìn thẳng vào Vi Vân, truyền qua tình dục lẫn nhau, sinh mệnh lên tới cao trào mãnh liệt.

Vi Vân không chút phí sức, lần lượt đánh vào nơi sâu trong tử cung của quý phụ Lý Mị Nhi. Hắn cảm thấy vô cùng sảng khoái, thật sự là cực phẩm dâm phụ a, so với Mạc Tú Vân còn sướng hơn, cơ hồ cùng thủy hồng Dao dâm ngoạn không sai biệt lắm. Tiểu Kim đứng ở một bên., Nhẹ nhàng véo một cái ngực to tròn của phu nhân Lý Mị Nhi, lập tức từ trên búi tóc bắn ra một dòng sữa, phun về phía mặt Vi Vân. Vi Vân chỉ búng một cái đã đem ngụm sữa ăn, hương vị ngon lành.

"A... Đến rồi... Lại nữa rồi... Chủ nhân... Ta a a... A..." Quý phụ nữ Lý Mị Nhi dĩ nhiên là liên tục cao trào, từ sâu trong tử cung phun ra lượng lớn dâm thủy, một cơn thủy triều thổi ra, theo sự rút ra của Vi Vân rạt mà bắn tung tóe ra, trên giường tích lũy lượng lớn nước xôn xao.

"Bộp bộp bộp..."

"Phụt phụt, phụt phụt..."

Còn có tiếng la hét của Lý Mị Nhi, các loại âm thanh dâm sóng giao nhau vang lên, Kên của Vi Vân lại một lần nữa đánh vào trong bụng của quý phụ Lý Mị Nhi. Bỗng nhiên, Mị Nhi phu nhân phát ra một tiếng kêu dài, thân thể mềm mại run lên bần bật., Bỗng nhiên từ trong nước tiểu phun ra một mũi tên nước trong suốt, lại là bị tiểu tiện. Lúc này Vi Vân vẫn không ngừng rút ra đưa, từ trong bắp thịt to mọng của phu nhân Lý Mị Nhi không ngừng cắm vào lại rút ra, trong đó còn kèm theo thủy triều dâm tà của tuyệt sắc thiếu phụ, phun ra nước tiểu, trong lúc nhất thời cảnh tượng đồ sộ vô cùng, càng hiển lộ ra dâm đãng và sóng nhiệt.

"A... A... A..." Không lâu lắm, quý phụ Lý Mị Nhi đã bị đánh đến mức gần như thoát ly, mồ hôi đầm đìa, tiếng kêu la thảm thiết cũng yếu đi, chỉ là Vi Vân bị đánh cho run rẩy, thỉnh thoảng lại run rẩy vài cái.

Nhưng Vi Vân còn chưa đã nghiền, hắn rút ra thịt côn, lật người phu nhân Lý Mị Nhi, sau đó tách cặp mông trắng như tuyết của nàng ra, lộ ra cánh hoa cúc màu đỏ tím. Vi Vân dùng đầu rùa chống đỡ phía trên, kên của hắn trải qua huyệt phụ nhân khô quắt một phen, sớm đã ướt át vô cùng, vận công trước khiến cho Mí Tử Hổ nhỏ đi vài phần., Sau đó nhẹ nhàng đưa đi, liền đem toàn bộ đậu phộng này đưa vào trong hô hấp nhục huyệt phụ nhân, một mực lâm vào trong ruột, sau khi tiến vào bên trong, lại để cho đục rỗng thô to khôi phục bình thường, nhất thời đẩy ra huyệt hậu đình hậu đình phụ nhân tuyệt sắc. Cũng may lỗ thịt này thập phần có co dãn, thẳng thắn vô cùng dài, cũng có thể chứa được Kên của Vi Vân.

"A... Chủ nhân... Cái chùy của người thật to... thật nóng... A..." Quý phụ Lý Mị Nhi ngửa đầu thở dài, gần như muốn trợn trắng mắt. Cái loại cảm giác lỗ thịt bị xé rách này, chỉ khi nàng sinh con gái mới thể hội được qua, không ngờ hôm nay lại cảm nhận lại một lần vào lúc bị bức bức và xử hoa cúc, chỉ có điều lần này không phải là thống khổ mà là thống khoái!

Quý phụ Lý Mị Nhi không tự chủ được mà co rụt lại hang Cúc Hoa, một hồi lâu mới thích ứng cảm giác bị Toản xâm nhập, lúc này Vi Vân đã bắt đầu rút ra, đại nhục côn cắm vào sâu trong ruột nàng, lại chậm rãi rút ra, sau đó lại nặng nề can thiệp... Trong chốc lát như vậy, Cúc Hoa động của Lý Mị Nhi bắt đầu được khai phá, dần dần thích ứng.

Tiểu Kim đứng ở một bên quan sát tỉ mỉ nơi vi vân cùng Lý Mị Nhi kết hợp chặt chẽ, bỗng nhiên kêu lên: "Chủ nhân, chỗ này của ta cũng muốn xen..." Tuy nàng không thể phá phế, nhưng hoa cúc cùng cái miệng nhỏ vẫn có thể chen vào.

Vi Vân nói: "Cắt mông lên."

"Ác!"

Tiểu Kim nghe vậy, lập tức nằm xuống giường, sau đó cởi quần tằm ra, đem hai cái mông trắng như tuyết, cái mông cao vút, đối với Vi Vân nhẹ nhàng lay động.

Vi Vân nhanh chóng vụt mấy chục cái vào trong lỗ Cúc Hoa của phu nhân Lý Mị Nhi, sau đó rút ra côn thịt. Theo cây côn của hắn rút ra, động Cúc Hoa của thiếu phụ tuyệt sắc thật sự xuất hiện một cái lỗ thịt, mở toang ra, bên trong động là một miếng thịt non mềm, sau đó từ từ co lại rồi khép kín.

Vi Vân đặt mông trắng như tuyết của Tiểu Kim, nhẹ nhàng tách ra hai bên, sau đó cắm rể vào trong lỗ khảm Cúc Hoa của nàng. Tiểu Kim có tu vi trên người, có thể như ý khống chế được kích thước lỗ Cúc Hoa của mình, bởi vậy toàn bộ quá trình rất thuận lợi. Vi Vân bên này rút thăm, bên phía Tiểu Kim thì ngọ nguậy hang, hai người đều khoái cảm vô cùng. Lý Mị Nhi vẫn ngồi xổm một bên, chờ Vi Vân nhìn chằm chằm vào lỗ thịt của mình.

Tiểu Kim mặc dù đã hơn một trăm tuổi, nhưng tâm tính thuần khiết, giống như trẻ con, vô cùng tham chơi, trong lúc bị cắm, còn nhẹ nhàng lắc lắc cái mông, Vi Vân thấy nó như vậy không chuyên tâm,

liền đưa tay nhè nhẹ vỗ cái mông trắng nõn mềm mại của nàng, phát ra tiếng vang thanh thúy "Bốp bốp", Tiểu Kim lại càng thêm vui vẻ.

Vi Vân đành phải rút miếng thịt ra, sau đó cắm vào trong động nhục hoa cúc của phu nhân Lý Mị Nhi, lập tức cảm thấy sảng khoái hơn rất nhiều. Nàng vừa rút ra vừa vỗ cái mông to béo của thiếu phụ này. Mỗi một lần vỗ xuống, đôi mông béo múp máp của nàng đều run rẩy vài cái, cơ bắp mông dập dờn như gợn sóng, chỉ chốc lát là đỏ bừng bừng lên.

"A... Cái mông của chủ nhân... A a a... gãi ngứa a... A a a a a... A a a..." Lúc quý phụ Lý Mị Nhi bị đánh mông ngược lại dâng lên từng trận cảm giác kích thích, không khỏi kêu lên.

Vi Vân mân mê một lát, rồi lại quay vào trong cái huyệt thịt nhỏ của phu phụ Lý Mị Nhi, khi thì dụi dụi dụi nàng, khi thì khô đóa hoa cúc, khi thì ra vào trong động hoa cúc của Tiểu Kim. Vi Vân vui vẻ như nước thủy triều, không khỏi dâng lên một luồng xạ ý. Hắn rút cây gậy thịt ra, nói: "Ngồi xổm xuống."

Nhị nữ nghe vậy lập tức ngồi xổm xuống trước mặt Vi Vân, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên.

Vi Vân trước cắm con ốc vào trong cái miệng nhỏ ôn thuận của phu nhân Lý Mị Nhi, sau đó rút ra, con rể ở bên trong ra ra vào, thỉnh thoảng lại va vào yết hầu, thiếu phụ tuyệt sắc này bị chọc cho trợn trắng mắt, phát ra thanh âm "Ô ô" chói tai., Vi Vân cạn khô một lát, rút miếng thịt ra. Vừa rút ra, lập tức phun ra lượng lớn nước miếng. Từ một góc hẻo lánh của thiếu phụ tuyệt sắc, một tia nước dãi nhỏ xuống bộ ngực đầy đặn của nàng., Vi Vân nhét con ốc nhỏ vào trong cái miệng nhỏ của Tiểu Kim, lại là một hồi khô, Tiểu Kim dĩ nhiên đã quen với việc cho Vi Vân cà rốt, ngược lại có thể thừa nhận, chen vào trong chốc lát, Vi Vân lại cắm con Kên Kên vào trong miệng Lý Mị Nhi., Dựa theo thủ đoạn điều khiển đầu của nàng nhanh chóng nhanh chóng khô cạn, làm ra thiếu phụ tuyệt sắc "Ô ô ô" này, Vi Vân cuối cùng nhịn không được kêu lên, vội vàng rút cây gậy thịt ra, nhất

thời, từng luồng nồng đậm từ mắt tiểu bắn nhanh ra, tất cả đều đánh vào trên khuôn mặt xinh đẹp của quý phụ Lý Mị Nhi và thiếu nữ xinh đẹp, hai người mặt đầy gợn sóng, có vẻ cực kỳ dâm đãng đãng.

"A... Chủ nhân... ngươi bắn ra rất nhiều..." Lý Mị Nhi thở hổn hển, cười mị hoặc vươn ra một cái lưỡi dài phấn nộn, tham lam liếm mút đầu rùa của Vi Vân, nuốt cả nước miếng lẫn dâm thủy vào miệng.

Tiểu Kim cũng không cam chịu rớt lại phía sau, một cái lưỡi đinh hương nhỏ ở trên đũa ngược hút vào.

Hai cô gái liếm xong chất lỏng trên cái chùy, lại hít thở phì phò trên mặt đối phương. Mốp của Vi Vân nửa mềm đi, mặc dù hắn có thể liên tục cứng nhắc, không ngừng khô, thậm chí càng đánh càng hăng, nhưng rõ ràng hai mỹ nữ trước mắt này không thích hợp, Tiểu Kim thì thôi, muốn bảo trì thân thể trinh nữ tu luyện., Lý Mị Nhi không có chút tu vi nào trên người, không cách nào thừa nhận khô lâu, lại không biết tu luyện chi đạo, không cách nào phối hợp song tu của hắn, hơn nữa củ ốc của Vi Vân quá mức thô to, vừa rồi kéo ra đã đẩy Lý Mị Nhi lên cao trào từ lâu, không chịu nổi chinh phạt, huyệt nhỏ có chút sưng đỏ, giống như cái bánh bao sưng phù.

Sau khi sảng khoái một hồi, Vi Vân cảm thấy thỏa mãn, liền trực tiếp nằm ở trên giường, cũng mặc kệ bên trên chảy đầy dâm thủy của phu nhân Lý Mị Nhi, mặc dù dính vào trên người, nhưng lại khiến cho hiện trường càng lộ ra tao lãng cùng dâm đãng, hắn mở tay ra, Tiểu Kim và Lý Mị Nhi lập tức ngã ở trên người hắn, phân biệt nằm ở hai bên người hắn.

Tiểu Kim đem cái quần tắm mặc vào, sau đó ôm lấy cánh tay của Vi Vân, một đôi đùi thon dài kẹp chặt lấy một cái chân của hắn, nhẹ nhàng lề mề.

Quý phụ Lý Mị Nhi thì khẽ vuốt cằm tựa vào vai Vi Vân, vươn đầu ra liếm liếm mặt hắn.

Vi Vân một tay xoa xoa sữa non của Tiểu Kim, một tay nắm lấy bộ ngực to của quý phụ Lý Mị Nhi. Lúc này nàng ta ngự hai nàng tâm tình rất tốt, đem sự lo lắng quét sạch. Trải qua việc nuôi dưỡng cha mẹ bị giết, tâm tính của nàng ta cũng càng thêm thành thục rồi. Mặc dù sau này vẫn khôi hài, nhưng hắn quyết định về sau chỉ đùa giỡn với người thân. Đối với loại người tiểu nhân và ác nhân này, phải cho nàng một sự đả kích nghiêm khắc!

Tiểu Kim giở trò véo bộ ngực to tròn của phu nhân Lý Mị Nhi một phát, lập tức có một làn nước bắn tung tóe từ trên không trung rơi xuống. Thiếu phụ tuyệt sắc "A" một tiếng, Vi Vân thì vỗ bàn tay ngọc của Tiểu Kim một cái, cau mày nói: "Không thể hồ đồ."

Tiểu Kim hì hì cười, nói: "Chủ nhân, người có chỗ không biết, thể chất của My nhi tỷ tỷ đặc biệt hấp dẫn, ngay cả nữ hài thấy cũng thích, không hổ là tiên thiên mị thể."

"Tiên Thiên mị thể là cái gì?" Vi Vân hỏi.

Lý Mị Nhi cũng cảm thấy tò mò, nhìn về phía Tiểu Kim.

Tiểu Kim chớp chớp mắt nói: "Chủ nhân, ngài đúng là không có kiến thức, ngay cả cái này cũng không hiểu."

Vi Vân cảm thấy mất mặt, kiên trì nói: "Ta, ta đương nhiên hiểu... Ta chỉ khảo nghiệm ngươi một chút mà thôi..."

"Rõ ràng ngươi không hiểu mà."

"Ta... Nha đầu nhà ngươi, đúng là không biết lớn nhỏ."

Vi Vân bất đắc dĩ, hắn hung hăng vò vò vò nhũ tuyết của Tiểu Kim, biểu thị sự bất mãn của bản thân.

"A a a..." Tiểu Kim duyên dáng kêu một tiếng, nói ra: "Chủ nhân, ngươi thật là xấu..."

"Mau nói, tiên thiên mị thể là cái gì."

"Căn cứ vào ký ức truyền thừa, thế gian này có vài người thiên phú dị bẩm, có thể chất Tiên Thiên khác nhau, những thể chất này có diệu dụng khác nhau, có thích hợp luyện khí, có thích hợp ngộ đạo, có thích hợp chơi bẩn., Có công pháp thích hợp khác biệt, ví dụ cửu dương tuyệt mạch của chủ nhân ngươi, trời sinh đã hơn chín dương mạch so với thường nhân, dương thịnh âm suy, cần thái âm chi khí cân bằng âm dương trong cơ thể. Nếu như song tu, được nguyên âm khí nữ tử tẩm bổ, càng có thể tăng thêm tu hành."

"A, khó trách..." Vi Vân gật đầu. Mặc dù gã biết thể chất mình có chút đặc thù nhưng không biết còn có cách giải thích như vậy.

"Thể chất của My nhi tỷ tỷ thuộc về tiên thiên mị thể, trời sinh đã có sức hấp dẫn và mê hoặc cực mạnh, loại thể chất này có nghi hoặc chí mạng đối với nam giới, thậm chí nữ giới cũng sẽ nhịn không được đấy..."

Lý Mị Nhi vừa nghe, trong lòng đã có ý nghĩ, vội hỏi: "Không biết có trợ giúp gì với việc tu hành hay không?"

Tiểu Kim nói: "Cũng không có trợ giúp gì đặc biệt, trừ phi tu luyện thuật bổ dưỡng hoặc là phương pháp song tu, có thể bổ sung lẫn nhau, có thể nhanh chóng thúc đẩy tiến tu hành."

Lý Mị Nhi nghe vậy cũng có chút nhụt chí, nàng nhìn Vi Vân một cái, vội nói: "Ta, ta chính là tiện tì chủ nhân, vĩnh viễn là đồ chơi của một chủ nhân, làm sao có thể cùng nam tử khác giao hảo, đây là tuyệt đối không thể tu luyện."

Vi Vân yêu thích lời này, vội vàng ôm chặt quý phụ tuyệt sắc này, nói: "Không sao, có tam thông chân nhân, Mị Nhi ngươi muốn tu luyện còn không đơn giản, Dược Vương Tông ta có rất nhiều đan dược, tỷ như Trúc Cơ Đan, có trợ giúp đối với Trúc Cơ... Đúng rồi, chỗ ta có một quả trẻ con, liền tặng cho Mị Nhi."

Vi Vân hào phóng lấy từ trong tay áo càn khôn ra một quả của trẻ sơ sinh màu vàng xanh, phía trên hiện ra lục quang nhàn nhạt, đưa cho Lý Mị Nhi.

Lý Mị Nhi tiếp lấy quả trẻ nhỏ, không nghi ngờ gì có nó, trực tiếp há mồm ăn, nào biết đứa nhỏ này trân quý thế nào. Trái cây thanh thúy ngon miệng, ăn xong vài cái, miệng đầy mùi hương.

Vi Vân phát hiện đứa bé này thế mà ngay cả hạt quả cũng không có, khó trách thế gian chỉ có một gốc cây trẻ Dược Vương Tông này, hoá ra không thể gieo hạt giống khác.

Vi Vân tò mò hỏi: "Trái cây này... mùi vị gì?"

Lý Mị Nhi lúc này vừa mới nhét một trái cây cuối cùng vào trong miệng, nghe vậy giật mình, lông mày nhíu lại, hỏi: "Chủ nhân chưa từng ăn sao?"

Vi Vân xấu hổ, hắn chưa từng ăn qua a, thật vất vả mới có được một quả trong nhiệm vụ Phong Hồ, lần này toàn bộ đều vào miệng Lý Mị Nhi rồi.

Hắn thoáng nhắc qua một chút, Lý Mị Nhi mới hiểu rõ sự trân quý của thứ này, lúc này có chút ngượng ngùng, vội nói: "Thật xin lỗi, chủ nhân, ta không biết vật này trân quý như vậy... A, trong miệng ta còn có một chút..."

Lý Mị Nhi khẽ cúi đầu, dí môi anh đào vào miệng Vi Vân, mỉm cười quyến rũ, vươn ra cái lưỡi trắng nõn mê hoặc vô cùng. Nàng đem tất cả rượu trong miệng mình thu lại., Sau đó nhẹ nhàng trôi qua miệng Vi Vân, Vi Vân một ngụm nuốt nước bọt nàng đã uống qua, quả nhiên trong cam ngọt có thêm một tia hương thơm thoang thoảng, thấm ruột thấm vào ruột gan. Vi Vân thuận miệng đem lưỡi của Lý Mị Nhi nuốt vào miệng, nhẹ nhàng hút vào, cái lưỡi trắng nõn mềm mại, cảm giác tuyệt vời kinh người.

Hai người hôn một lát, Lý Mị Nhi bỗng nhiên nói: "A... Chủ nhân, ta... Ta cảm thấy có chút nóng..."

Một tay Vi Vân áp vào mạch môn của nàng, sử dụng một tia pháp lực nhanh chóng đi qua mấy lần ở trong cơ thể nàng, trong nháy mắt hiểu rõ trong lòng, cười nói: "Không ngờ được, ngươi lại sinh ra chân khí, quả thật là bất phàm, có thể khiến một người bình thường không có chút căn cơ nào trực tiếp đả thông huyệt khiếu, trở thành tu sĩ Trúc Cơ."

"A, thì ra là thế." Chuyện này trở thành tu sĩ, Lý Mị Nhi vừa mừng vừa sợ, bắt đầu ước mơ mình sẽ phi thiên độn địa.

Bỗng nhiên Vi Vân nhớ ra điều gì đó, bỗng nhiên hắn lấy từ trong tay áo càn khôn ra một quyển sách nhỏ, món đồ chơi này là do lúc trước Điền Quang tiểu tử kia tặng cho hắn, phía trên có miêu tả các mỹ nữ của Anh Hoa giáo tại phân đàn tại Kim Lăng thành được sắp xếp theo bảng xếp, nguyên một đám cực kỳ sinh động, ngoài ra bên trên còn kèm theo một thứ khác, một cái tên là bảng danh sách mười đại bảo huyệt, đồ văn đồng Mậu.

Anh Hoa giáo này cũng coi như là một loại hiếm thấy, có thể nói là nghiên cứu sâu trong đạo tình dục, bọn họ đem huyệt nhỏ của nữ tử thế gian tiến hành phân chia, phân ra cấp và cấp bảo huyệt bình thường, huyệt nhỏ bình thường lướt qua không đề cập tới, chỉ riêng bảo huyệt này, tổng cộng có mười loại bảo huyệt, phân biệt là: Cửu Trọng Lâu, Cửu Khúc Hoàng Hà, Trọng Loan Loan Loan, Như Ý Hồ Lô, Nhuyễn Nhu Mật Đản, Cam Lộ Ngọc Ấm, Bách Hoa Thịnh nở rộ, nhất tuyến thiên địa, Bạch Hổ bánh bao mềm, bánh bao bằng ngọc.

Mười loại huyệt nhỏ này, mỗi một loại đều là bảo bối, có thể khiến nam nhân muốn chết, cam nguyện trầm luân, có thể gặp được một loại trong đó đã không dễ dàng. Mỹ nữ của Anh Hoa giáo xếp hạng trên bảng xếp hạng nữ nhân, phần lớn đều có được một loại bảo huyệt trong đó, bởi vậy có thể khiến vô số tu hành giả liên tục lưu vong, cam nguyện dâng tiền phù, chỉ để vui vẻ với một đêm.

Trong mười đại bảo huyệt này, hiếm thấy nhất là Cửu Trọng Lâu, Cửu Khúc Hoàng Hà, Trọng Loan trùng điệp, Như Ý Hồ Lô cùng với hũ mềm, mấy loại phía sau mặc dù ít thấy, nhưng không phải không có, tỷ như Anh Hoa Giáo cũng có không ít nữ tử nắm giữ. Nghe nói những bảo huyệt này có diệu dụng bất đồng, thậm chí có năng lực khác nhau.

Vi Vân tỉ mỉ xem xét hình vẽ và chữ viết một phen, lúc này mới nhớ tới, huyệt nhỏ của Thủy Hồng Dao rõ ràng chính là "Nhất tuyến thiên địa bảo huyệt" trong mười đại bảo huyệt, bình thường khép kín một đường, thập phần hẹp, lúc vui vẻ thì cắm vào bên trong, có động thiên khác, có cắm thế nào cũng không nát.

Về phần Mạc Tú Vân thì thuộc về huyệt Mộc Nhĩ bình thường, về phần Lý Mị Nhi, mặc dù không phải Bạch Hổ, nhưng là chỗ bánh bao, cũng coi như chiếm nửa cái bảo huyệt a? Xếp hạng tương đối cao mà thôi.

Vi Vân thu hồi quyển sách nhỏ, ghé vào giữa hai chân của Lý Mị Nhi, bắt đầu đánh giá tỉ mỉ, hai tay nhẹ nhàng tách đôi môi đầy đặn của nàng ra, liền nhìn thấy bên trong là thịt mềm mại đỏ tươi sặc sỡ, thật sự là vô cùng mềm mại, hai tay buông lỏng, hai miếng thịt bánh bao nhất thời "Bốp" một tiếng khép lại.

"A..." Lý Mị Nhi kêu khẽ một tiếng, mặt đỏ bừng, nhất là khi Vi Vân hô hấp phun lên phía trên, nàng không khỏi có chút dâm ý, nhẹ nhàng giãy dụa hai chân.

Đôi chân đẹp này thực động lòng người, Vi Vân bị nó hấp dẫn, hai tay không khỏi vuốt ve, hắn nằm xuống, nói: "Mị Nhi, ngươi đưa chân qua đây cho ta nếm thử."

"Tốt, chủ nhân..." Quý phụ Lý Mị Nhi ngồi ở bên cạnh hắn, nhẹ nhàng vươn ra một đôi giày ngọc, đặt ở ngực Vi Vân, nàng không dám trực tiếp đưa lên mặt hắn, miễn cho không thích thú.

Vi Vân nắm chặt đôi chân ngọc này, một tay nắm lấy một con, nhẹ nhàng vuốt ve. Đôi giày đẹp đẽ của quý phụ Lý Mị Nhi, cung chân như trăng, vô cùng mê người, vào tay mềm mại, cảm giác mềm mại hoạt bát., Còn thoang thoảng mùi chân, Vi Vân sao có thể nhịn được, bắt lấy hai chân đều đặt lên mũi mình, ra sức ngửi mùi hương trên đó, sau đó thè lưỡi điên cuồng liếm, để lại ở phía trên từng vệt nước đọng, lại ngậm không được ngón chân mút, hận không thể đem mùi vị bên trên tất cả đều hấp vào miệng, tốt nhất là đem hai cái chân non này thời khắc ở trong miệng thưởng thức mỹ vị mới tốt.

"A... A... Chủ nhân... Đầu lưỡi thật ngứa... A... Đầu lưỡi của chủ nhân thật nóng... A... Tên tiện tỳ rất thích... A... Chủ nhân liếm tiện tỳ thật thoải mái... Ừm..." Quý phụ Lý Mị Nhi không chịu được mềm mại ngâm nga, thân thể mềm mại thỉnh thoảng run lên một cái, hiển nhiên nàng bị kích thích rất lớn, nàng chủ động di chuyển một đôi chân ngọc về phương vị, thuận tiện cho Vi Vân nhấm nháp, trên mặt hắn một con nhẹ nhàng hoạt động, con còn lại tùy ý liếm liếm miệng hắn.

"Chủ nhân háo sắc a... Thế mà lại thích liếm chân..." Tiểu Kim ở một bên thấy vậy, cũng cầm một đôi tuyết trắng mặc ở trên hai chân đẹp tuyệt trần cùng chân ngọc của nàng, sau đó đặt ở ngực Vi Vân ma sát qua lại, chờ Vi Vân liếm xong ngón tay trần của Lý Mị Nhi, nàng cũng đưa bàn chân ngọc qua cho hắn nhấm nháp.

Vi Vân qua lại thưởng thức cùng liếm đi giày tất ngọc của hai đại mỹ nữ này, không khỏi lần nữa dâng lên dục hỏa, thịt lớn côn không chịu khống chế mà thẳng đứng lên, hắn ý bảo hai mỹ nữ cho hắn chân say sưa, bản thân thì nằm ở trên giường hưởng thụ, hai đại mỹ nữ đều vươn đôi giày đẹp, dùng ngọc cước đi trêu đùa côn thịt của hắn., Không ngừng lặp lại lần nữa vào đầu rùa, thịt côn và trứng trứng của hắn, một người trong đó tiến tới vuốt ve, khi một người dùng mi tâm bàn chân ngọc kẹp lấy hắn bọc thịt côn, người còn lại thì đi cọ xát trứng của hắn, qua một lát lại đổi vị trí cho nhau, cứ thế luân phiên giao đủ đường cho hắn, chỉ chốc lát đã phối hợp ăn ý, trở nên thành thạo.

"Thoải mái quá đi... " Vi Vân thật muốn cứ tiếp tục như vậy, có thể hưởng thụ sự kích thích của hương diễm này mỗi ngày chỉ sợ là thần tiên cũng chỉ đến thế mà thôi.

Không bao lâu, Vi Vân khoái cảm liên tục, xạ ý không ngừng. Bỗng nhiên, lòng bàn chân Lý Mị Nhi khép lại như một lỗ nhỏ, kẹp lấy chiếc râu của Vi Vân nhanh chóng kéo lại., Cảm xúc vô cùng tuyệt vời, Vi Vân nhất thời "Xoạt" một tiếng, nhịn không được đột ngột bắn ra từng luồng từng luồng bọt nước, đều rơi vào trên tất của hai mỹ nữ. Lý Mị Nhi và Tiểu Kim mỗi người đều vươn chân ngọc của mình ra, dời đến bên miệng đối phương., Sau đó cùng nhau liếm mỏm đốp trên chân ngọc của đối phương, ăn xong lại đi liếm chất lỏng trên chuỳ Vi Vân. Sau khi liếm xong, hai mỹ nữ một lần nữa nằm ở bên cạnh Vi Vân, một cái da xinh đẹp đáng yêu, một cái dịu dàng hiền thục, đều tuyệt sắc động lòng người, thật sự là mỗi người mỗi vẻ một mùa thu.

Vi Vân ôm hai mỹ nữ ôn tồn một lát, Lý Mị Nhi bỗng nhiên nói: "Chủ nhân, hai nữ nhi của ta cùng Linh Nhi không biết có tư chất gì, nếu có thể tu hành, cũng là vô cùng tốt, ngày sau nói không chừng có thể giúp chủ nhân trợ giúp làm trợ thủ..." Nói xong liền nhìn trộm Vi Vân.

Vi Vân sờ cằm, suy tư nói: "Muốn tu hành cũng không khó, chỉ tiếc bây giờ ta vẫn chỉ là đệ tử nội môn, nếu có thể trở thành đệ tử chân truyền, sau này trở thành trưởng lão, thậm chí là tông chủ thì có thể thu đồ đệ rồi..."

Hắn nói thu đồ tự nhiên không phải loại tính chất thu đồ đệ như Thanh Phong đạo trưởng, đây chỉ là phương thức các đại tông môn sàng lọc nhân tài, không cách nào cam đoan đệ tử có tu vi thành công, thậm chí còn không bảo đảm an nguy của đệ tử.

Sư đồ chân chính nhất trí mục tiêu, lợi ích nhất trí, giúp đỡ lẫn nhau trên con đường tu chân, chăm sóc lẫn nhau, vinh nhục cùng nhục, quan hệ vô cùng nghiêm túc. Với bản lĩnh mèo cào hiện tại của Vi

Vân, đương nhiên không có khả năng thu đồ đệ, truyền chút phương pháp tu luyện cũng không khó.

Vi Vân nói: "Ngày mai ta sẽ đến tông môn mua chút đan dược dùng để Trúc Cơ trở về, giúp ngươi và Lĩnh nhi làm nền tảng, ta sẽ truyền cho ngươi một môn công pháp, ngươi cứ từ từ tu luyện, nhưng không được tiết lộ ra ngoài."

"Toàn bộ nghe theo chủ nhân an bài." Lý Mị Nhi lưu luyến cúi đầu sát vào ngực Vi Vân.

"Xuân tiêu ngắn, thời gian quý trọng. Chúng ta tiếp tục..."

Vi Vân nghiêng người ôm lấy Lý Mị Nhi, đem nhục côn ném vào trong huyệt thịt to béo của nàng, lại bắt đầu rút thưởng một lần nữa...

36

Chương ba mươi ba Hưng Sư vấn tội.

Ngày hôm sau, Vi Vân dậy thật sớm, dẫn theo Lý Mị Nhi tới trước cửa động phủ, đón ánh sáng mặt trời, phía sau núi rừng cây cối um tùm, một mảng sinh cơ bừng bừng, tiếng chim hót liên miên không dứt, trong núi truyền ra, gió mát nhè nhẹ, mang đến từng đợt hương thơm của hoa cỏ.

Lý Mị Nhi vừa mới cho con bú sữa xong, thì nàng đã đứng bên cạnh Vi Vân, yên lặng chờ hắn truyền thụ công pháp.

Vi Vân trước tiên dùng pháp lực ngưng tụ thành ánh sáng ý thức, đánh vào mi tâm Lý Mị Nhi, chờ nàng hấp thu xong, mới chậm rãi nói: "Đây là nội dung quyển đầu tiên của Dược Vương Kinh, có thể tu luyện Thanh Mộc Chân Khí, bên trong còn có một môn pháp thuật chuyên môn để chữa thương. Hiện giờ đang là Trọng Xuân, sinh cơ bừng bừng, chính là mùa tu luyện Dược Vương tốt nhất, ngươi chiếu theo công pháp tu luyện, ta ở một bên nhìn."

"Vâng, chủ nhân." Lý Mị Nhi khoanh chân ngồi xuống, y theo công pháp Dược Vương Kinh thuật lại, bắt đầu tu luyện, từng tia từng sợi Thanh Mộc khí từ trong núi bay tới, rơi vào trên người nàng, theo miệng mũi mà vào.

Bất quá mới tu luyện được một lát, trên người Lý Mị Nhi đã phủ một tầng quang hoa màu xanh, đã dần tiến vào giai cảnh. Thanh Mộc chân khí lướt qua, từng huyệt khiếu mở ra, chính thức bước vào cảnh giới Trúc Cơ.

Vi Vân ở một bên âm thầm kinh ngạc, không nghĩ tới Lý Mị Nhi rõ ràng không có căn cơ gì, lại tu luyện thuận lợi như thế.

Hắn tự nhiên không biết, quả trẻ con ẩn chứa giáp mộc, Ất Mộc tinh khí nồng đậm, là vật tốt nhất để tu luyện Dược Vương Kinh phụ trợ,

ngay cả Trúc Cơ Đan cũng không bằng quả trẻ con. Lý Mị Nhi có thể nói là cơ duyên xảo hợp, ăn quả trẻ con trước, lại luyện Dược Vương Kinh, tự nhiên nước chảy thành sông.

Giữa trưa hôm đó, mặt trời rực rỡ chiếu rọi, bên trong Dược Vương Sơn trở nên an lành.

Bỗng nhiên, một tiếng rống như sấm vang vọng Dược Vương Sơn, chấn động làm lỗ tai mọi người ông ông tác hưởng. Đệ tử tông môn nhao nhao từ trong động phủ đi ra, muốn nhìn xem chuyện gì xảy ra.

Lúc này Vi Vân đang dạo chim trên sơn đạo, nghe thấy tiếng rung mạnh như vậy, liền biết xảy ra đại sự, vội vàng thu hồi lồng chim, nhanh chóng đi đến quảng trường cửa đại điện tông môn.

Lúc hắn chạy tới cửa đại điện, trên quảng trường đã có rất nhiều đệ tử tông môn, Dược lão nhân, tứ đại trưởng lão, tất cả đệ tử chân truyền đều đã đến, đang giằng co cùng một đám người.

Vi Vân ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên không lơ lửng một chiếc thuyền mây pháp khí, phía trước đầu rồng, đuôi rồng đằng sau, đầu rồng có mười người đang đứng, năm nam năm nữ, cầm đầu là một tráng hán, đầu hắn tóc đỏ, khuôn mặt thô kệch., tứ chi tráng kiện, hai tai đeo khuyên tai đồng thau, hai mắt như chuông đồng, trợn mắt trừng, sau lưng một cái áo choàng màu đỏ. Chín người còn lại cũng có lễ độ, nam thì hung thần ác sát, xem ra cũng không phải loại thiện lương gì, nữ thư thướt tha mềm mại, thân xen lẫn phấn khí, quyến rũ câu người.

Tiếng rống vừa rồi của một nam tử thô kệch tay cầm một đôi thiết chùy phát ra. Hắn giơ lên một đôi pháp khí thiết chùy, người khoác tử giáp màu bạc, uy phong lẫm liệt, quát lên: "Dược Vương tông, trả mạng lại cho giáo mẫu Anh Hoa giáo ta!"

Dược lão nhân chống gậy, thân thể hơi còng xuống, nói: "Hóa ra giáo chủ Anh Hoa giáo và Cửu Đại trưởng lão đến, tiểu lão không có tiếp đón từ xa, mong rằng có tội. Không biết mấy vị tới đây có chuyện gì

muốn làm, nếu là uống trà, Dược Vương tông chúng ta có trà xanh châm, vị ngon trà hương, còn có hiệu quả hạ quyết tâm, mấy vị có muốn nếm thử không?"

Giáo chủ Anh Hoa giáo hừ lạnh một tiếng, nói: "Dược tông chủ, bổn tọa kính ngươi là tiền bối của tu chân giới, gọi ngươi là tông chủ. Ngươi chớ có chơi trò đố mẹo với ta, ngươi sai khiến đệ tử chân truyền của Dược Vương tông vây công mẹ giáo Anh Hoa giáo chúng ta., Tàn nhẫn giết chết nàng ta, giải quyết việc này như thế nào đây? Đừng có không thừa nhận, người của chúng ta tận mắt nhìn thấy việc này mặc dù truyền tới tu chân giới, cũng là Anh Hoa giáo chúng ta quản lý, hôm nay các ngươi nhất định phải cho Anh Hoa giáo chúng ta một câu trả lời! Nếu không... Hừ!"

Thạch Trúc trưởng lão cười lạnh: "Người của Anh Hoa giáo, được lắm, các ngươi tới thật đúng lúc, ta đang muốn tìm các ngươi đây. Mẫu thân Anh Hoa giáo các ngươi giết đệ tử Thanh Diệp của ta, khoản sổ sách này nên tính toán! Các ngươi cầm mạng đền bù đi!"

"Lời này phải do chúng ta nói!" Đại hán mặc Tỏa Tử Giáp màu bạc cả giận nói.

Người này tên là Nộ Chùy, một trong Cửu Đại trưởng lão của Anh Hoa giáo, cường giả Pháp Tướng đỉnh phong, tu luyện thần thông Lôi Điện, trong tay là một đôi Lôi Quang Chùy, là pháp khí sát phạt đỉnh cấp, trong tay hắn có thể phát huy ra lực lượng cường đại, người ta gọi là "Tiểu Lôi Thần", người tu chân giới nghe tin đã sợ mất mật.

Nộ chùy quát: "Giáo mẫu chúng ta đến Phong Châu là để làm việc, Dược Vương tông các ngươi lại phái ra mấy tên đệ tử chân truyền chặn giết nàng, để cho nàng chết không toàn thây, đường đường một trong bảy tông chính đạo lại tàn nhẫn như thế!"

Một nam tử trung niên lưng đeo trường kiếm cũng nói: "Các ngươi chớ có ngụy biện, một ngày trước khi giáo mẫu chúng ta gặp chuyện không may, Dược Vương tông các ngươi liền phái đệ tử chân truyền

tới phân đàn Kim Lăng Thành chúng ta, vênh váo đắc ý, muốn Anh Hoa giáo chúng ta rời khỏi Phong Châu. Anh Hoa giáo chúng ta kinh doanh chính là đang lúc kinh doanh, các ngươi lại hùng hổ dọa người, còn chửi bới Anh Hoa giáo chúng ta làm ác, thật là buồn cười mà!"

Người này cũng là một trong Cửu Đại trưởng lão Anh Hoa giáo, tên Kiếm thần, cường giả Pháp Tướng trung kỳ, trưởng lão trấn giữ ở phân đàn Kim Lăng thành, ngày đó Bạch Vô Ưu và Thanh Diệp đều đi trao đổi với hắn, kết quả không nói chuyện được.

Thạch Trúc trưởng lão nghe vậy lập tức nổi nóng, chỉ vào hắn nói: "Anh đào hoa giáo các ngươi là bàng môn tà đạo, âm thầm làm chuyện gì đó mà không biết, cái tên giáo mẫu nào giết đệ tử Thanh Diệp của ta cũng là sự thật, chết cũng đáng đời!"

Diệp Trầm Ngư và Thanh La nhìn nhau, các nàng căn bản không giết Liễu Oanh, không ngờ đối phương lại chết, hiển nhiên là do Thủy Hồng Dao hạ thủ.

"Ngươi nói cái gì?!" Tóc đỏ Ân Ân bay múa, căm tức nhìn Thạch Trúc trưởng lão.

Song phương trước mắt đều nổi giận đùng đùng, đem tội trạng đổ lên người đối phương, việc này căn bản không thể nói rõ được. Thực tế lúc trưởng lão Thạch Trúc nói giáo mẫu của đối phương chết cũng là đáng đời, đám người Đào Hoa giáo nhất thời giận dữ, trên người tản mát ra khí tức cường hãn, ép tới chúng nhân Dược Vương Tông.

Dược lão nhân gõ cây quải trượng trong tay xuống mặt đất một cái, lập tức một tầng kết giới màu xanh khuếch tán ra, bao phủ toàn bộ Dược Vương tông vào trong. Khí tức chúng cường giả của Anh Hoa giáo bị ngăn cản ở bên ngoài, xâm nhập không được vào, nếu không những đệ tử có tu vi thấp đều bị luồng khí thế này ập tới, không chết cũng phải trọng thương.

Dược lão nhân chính là cường giả Độ Kiếp, là một trong những Thiên Vận Bát Tiên, hắn vừa ra tay lập tức gió êm sóng lặng. Người mà đám người Ân Đạo kiêng kỵ cũng chính là hắn, nếu không như vậy thì giờ phút này bọn họ sớm đã động thủ, nào dám nói nhảm với tứ đại trưởng lão của Dược Vương Tông.

Dược lão nhân ho một tiếng, chậm rãi nói: "Ân giáo chủ, ngài nói xem, đệ tử môn hạ ta giết mẹ giáo của ngài, nhưng mẫu giáo ngài đúng là đã giết môn hạ đệ tử chân truyền của ta, ngài nói xem làm thế nào cho tốt?"

Hắn lạnh lùng nói: "Giáo mẫu chúng ta thân phận tôn quý, là ai động thủ đều đi ra đền mạng. Về phần đệ tử của ngươi, hừ, chỉ là một tên đệ tử chết mà thôi, làm sao so được với mẹ giáo ta!"

"Nực cười!" Thạch Trúc trưởng lão vừa nghe vậy thì không bình tĩnh được nữa, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị động thủ chiến đấu.

Muốn mấy tên đệ tử chân truyền của Dược Vương tông đền mạng cho giáo mẫu bọn hắn, chẳng phải là chuyện cười hay sao.

Vi Vân đứng ở một bên, nhìn mười nam nữ có khí tức cường đại này, âm thầm kinh hãi, trong này tùy tiện đi ra một người đều là tứ đại trưởng lão của Dược Vương Tông, huống chi là mười người! Chỉ là Thủy Hồng Dao không có ở đây, cũng không biết hiện tại nàng đang ở đâu.

Diệp Trầm Ngư nâng Ngọc Thanh Bảo Bình đứng bên cạnh trưởng lão Bạch Miểu, đôi mắt đẹp quét qua Vi Vân, mấp máy đôi môi phấn son, như đang suy nghĩ gì đó.

Tô Mộc trưởng lão thản nhiên nói: "Nếu chúng ta không đồng ý thì sao?"

Một nam tử nhìn có vẻ già nua trên Vân thuyền kia, người này tên là Thiết Phong, cũng là một trong Cửu Đại trưởng lão, là cường giả Pháp Tướng, trong tay hắn cầm một cái túi vải màu đen, lúc này mở

túi ra liền từ bên trong một người, một thân áo bào xanh, lưng đeo trường kiếm, thần sắc uể oải, bị dây sắt buộc tay chân, ngã xuống một bên.

Mọi người Dược Vương tông nhìn lại, nhất thời biến sắc, người này chính là Bạch Vô Ưu, đệ tử chân truyền đứng đầu mười đại Dược Vương tông! Không thể tưởng được đã rơi vào trong tay Anh Hoa giáo.

Sắc mặt trưởng lão Bạch Thuật kịch biến, đây chính là đồ đệ của hắn. Sắc mặt trưởng lão Bạch Miểu cũng khó coi, hiếm có người biết, Bạch Vô Ưu là tộc tôn trong thế tục của bà ta, theo bối phận còn phải gọi bà ta một câu cô nãi nãi, coi như là thân nhân của vãn bối trong tông tộc, có thể nào không thèm để ý.

Bạch Thuật hít sâu một hơi, đặt tay lên trường kiếm bên hông, nói ra: "Kính xin Giáo chủ Ân Cát đưa đệ tử của ta tới đây."

"Ha ha..." Ân Thất cười ha hả: "A, hóa ra đây là đệ tử của thuật trắng nhà ngươi. Người này cũng là kẻ đầu sỏ sát hại mẹ giáo ta, không những thế, hắn còn kêu gào đòi quyết đấu với trưởng lão giáo ta, thật là buồn cười. Bổn tọa thuận tiện đuổi theo hắn, các ngươi không muốn hắn chết quá khó coi, vậy thì đem người sát hại giáo mẫu ta giao ra đây!"

Bạch Thuật ấn trường kiếm xuống, trong mắt bắn ra hai luồng sáng chói mắt, hắn nhìn về phía Bạch Vô Ưu nói: "Vô Ưu, ngươi sợ không sợ chết à?"

Bạch Vô Ưu lúc này tính mạng bị địch nhân nắm trong tay, cảm thấy vô cùng xấu hổ, đến đầu cũng không dám ngẩng lên. Hắn không muốn người khác thấy bộ dạng chật vật của hắn như vậy, nghe thấy Bạch Thuật nói, hắn chậm rãi ngẩng đầu, một lần nữa ngưng tụ ngạo khí trong lòng, nghiêm mặt nói: "Sư phụ, đệ tử không sợ! Người cứ việc động thủ, giết đám tà môn loạn đạo này!"

"Rất tốt!" Bạch Thuật thoả mãn gật đầu, trường kiếm bên hông từng chút từng chút một ra khỏi vỏ, phát ra tiếng vang réo rắt.

"Vô Ưu sư huynh!" Chúng đệ tử Dược Vương tông đều thập phần lo lắng, Mạc Tú Vân lại càng như vậy, đây chính là tình lang của nàng.

Ngoại trừ Mạc Tú Vân, đệ tử chân truyền Thanh Linh cũng nắm chặt bàn tay ngọc, sắc mặt lo lắng.

Ân Nhã thấy bạch thuật rút trường kiếm ra, cười ha hả: "Bạch thuật, ngươi thật là nhẫn tâm, ngay cả tính mạng đệ tử cũng không để ý, đây là cái gọi là chính đạo thất tông sao? Ngươi dám động thủ, ta lập tức giết chết hắn!"

Bạch Thuật không thể không ra tay thị uy. Nếu gã đồng ý giao ra môn nhân đệ tử để đổi lấy mạng của đệ tử của mình thì khác gì thiên vị, trên dưới Dược Vương Tông toàn thân tràn ngập chính khí. Nhất là tông chủ và trưởng lão, nhất là phải đỉnh thiên lập địa làm gương cho môn nhân, là tuyệt đối không thể đáp ứng điều kiện không hợp lý này của đối phương.

Không chỉ là Bạch Thuật, Bạch Miểu cũng âm thầm ngưng tụ pháp lực, tùy thời xuất thủ. Hai đại trưởng lão còn lại cũng cầm pháp khí trong tay, chỉ có Dược lão nhân ánh mắt khép hờ, không nói một lời.

"Ta đếm tới ba lần, nếu các ngươi không giao người ra, ta sẽ giết tên Bạch công tử này." Ân Ân hư trương một tay, đem Bạch Vô Ưu hút vào trong tay, chỉ cần hắn phun pháp lực, Bạch Vô Ưu lập tức thần hồn câu diệt, quyết không hai lời, ngay cả Nguyên Anh cũng chạy không thoát.

"Ba... "

"Hai..."

Vào thời khắc này, Vi Vân tiến lên một bước, lớn tiếng nói: "Xin vị Giáo chủ Ân Ân Quân, tại hạ muốn nói ra suy nghĩ của mình."

Số lượng xanh biếc ngừng lại, ánh mắt đổ dồn lên người Vi Vân, hỏi: "Ngươi là người phương nào, có tư cách gì nói chuyện với bổn tọa?"

"Không dám." Vi Vân chắp tay thi lễ: "Tại hạ là đệ tử nội môn Dược Vương Tông Vi Vân, người tu chân giới gọi là "Tam Thông Chân Nhân" là được."

"Hừ." Ân Lôi cười lạnh một tiếng: "Một đệ tử Kim Đan nho nhỏ như ngươi mà cũng dám tự xưng là chân nhân?"

Vi Vân cũng không cùng hắn nói về đề tài này, chỉ nói: "Ta biết rõ Giáo mẫu ngươi giết ai."

"Ồ?" Con mắt Ân Quỳnh hơi híp lại.

Đám người Dược Vương tông nghe vậy, càng nhướng mày, người này chẳng lẽ muốn đưa đệ tử tông môn ra ngoài?

"Nói mau."

Dưới muôn người chú ý, Vi Vân cười lớn một tiếng, nói: "Giáo mẫu Liễu Oanh của Anh Hoa Giáo các ngươi là do Vi Vân Nhân ta giết!"

"Cái gì?!" Đám người nghe vậy chấn động, đều đưa mắt nhìn về phía Vi Vân, Diệp Trầm Ngư Nga Mi khẽ nhíu, lòng bàn tay xiết chặt.

Cửu Đại trưởng lão của Ân Đường và Anh Hoa giáo biến sắc, nhìn chằm chằm vào Vi Vân. Hắn nửa tin nửa ngờ nhìn chằm chằm vào mình, nói: "Đệ tử của ngươi chỉ là một Kim Đan nho nhỏ mà cũng có thể giết được mẹ của giáo ta? Đúng là nực cười! Đừng lãng phí thời gian của bổn tọa!"

"Ha ha, bản thể của giáo dục mẫu ngươi có phải là một con mãng xà lớn hay không? Nàng là bị ta tự tay giết chết, dùng để nuôi thú cưng của ta, hài cốt không còn." Vi Vân nói: "Ta đã nói cho ngươi biết, ngươi còn không thả Vô Ưu sư huynh đi, bắt ta đi?"

"Ngươi... Ngươi đáng chết!" Ân Thất nổi giận, Vi Vân kể lại sinh động như thật, gã tin thêm vài phần, lập tức ra tay.

Vi Vân ra mặt như thế, cũng không phải vờ ngớ ngẩn, mà là hắn cảm thấy mình nhất định phải đứng ra, nếu không lương tâm sẽ bất an, ngày sau nếu muốn tu vi có thành tựu, là chuyện không thể nào, điều này trái ngược với đạo tâm của hắn. Dù sao, Liễu Oanh thật sự là do hắn giết, bởi vì mưu kế của hắn hại chết Thanh Diệp, hiện tại lại liên lụy Bạch Vô Ưu, lúc này hắn nhất định phải đứng ra.

Ngoài ra, Vi Vân biết rõ bây giờ là thời cơ tốt nhất để giải đáp nhân quả. Ở đây có Dược lão nhân và tứ đại trưởng lão, giáo chủ Anh Hoa giáo dù thần thông quảng đại như thế nào thì làm sao đánh thắng được một trong Thiên vận bát tiên, dược lão nhân không có khả năng ngồi yên nhìn môn nhân của mình rơi vào nguy cơ mà mặc kệ, hắn chắc chắn mình không chết được.

Giờ khắc này, giáo chủ Anh Hoa giáo râu rậm rạp đều dựng ngược, tức giận ngập trời, một tay nắm lấy Bạch Vô Ưu, tay kia hóa thành một bàn tay dung nham khổng lồ kéo dài ra ngoài, chớp mắt đã thành một bàn tay khổng lồ dài hơn mười trượng xuyên thẳng qua kết giới mà Dược lão nhân bày ra, hạ xuống đỉnh đầu Vi Vân!

Đại thủ còn chưa hạ xuống, khí tức nóng rực đã phô thiên cái địa mà đến, Vi Vân âm thầm kinh hãi, vội vàng vận chuyển Tử Nguyệt Già Thiên Công Tâm Pháp, lấy pháp lực Thái Âm đối kháng pháp lực cực nóng của đối phương, nhất thời toàn thân nổi lên một tầng quang hoa màu tím, nhiệt khí kia liền lộ ra không vào được, chỉ là bàn tay to lớn của đối phương vẫn đang rơi xuống. Nếu bắt được, lấy tu vi Ân Tống Pháp tương đương đỉnh phong, mặc dù Vi Vân cao hơn một cảnh giới, cũng tất nhiên thân tử đạo tiêu.

Ngay lúc này, Dược lão nhân ho một tiếng, quải trượng trong tay khẽ động, hóa thành một dây leo màu xanh nhanh chóng lan tràn tới, quấn quanh trên cự chưởng.

Một trận đôm đốp vang lên, tia lửa văng khắp nơi, tuy cự chưởng dung nham đỏ thẫm khí thế kinh người, nóng rực không gì sánh được, nhưng lại không đốt nổi quải trượng của lão nhân Dược Lão Nhân, ngược lại trói chặt bàn tay to của lão lại, không ngừng co rút lại, kiềm chế chặt chẽ.

Cùng lúc đó, tứ đại trưởng lão Thuẫn Mộc, Bạch Thuật, Bạch Miểu, Thạch Trúc cũng lập tức bắt đầu chuyển động.

Thuật trắng lập tức bổ về phía một cánh tay khác của Ân Tử, muốn giải cứu Bạch Vô Ưu từ trong tay hắn. Lúc này pháp lực toàn thân Ân Ân đều điều động lên, đang đối kháng quải trượng của Dược lão nhân, không có thừa lực để cố ky Bạch Vô Ưu, nếu hắn cưỡng ép muốn thương tổn Bạch Vô Ưu, chính mình cũng phải đem pháp lực không đủ., Bị Dược lão nhân thừa dịp tiến vào, không chết liền bị thương, tu vi của Dược lão nhân cỡ nào, chỉ tiện tay vung lên một trượng mà thôi, nếu không phải Ân Quân toàn lực ứng phó, giờ phút này sớm đã thua.

Thấy bạch thuật cứu người, Cửu Đại trưởng lão của Anh Hoa giáo đồng thời hành động. Đao Quân và kiếm thần hành động nhanh nhất, mỗi đao chém ra, hóa thành vạn ánh đao, kiếm quang lao thẳng tới bạch thuật.

Bạch thuật tu cũng là kiếm đạo, pháp khí bên hông trường kiếm rời vỏ, thân kiếm chấn động, hóa thành những sợi tơ kiếm óng ánh, quấn quanh kiếm thần cùng đao quân.

Nộ chùy vung chùy sắt, hai chùy giao kích, phát ra tiếng sấm ầm ầm, điện quang sét đánh, đánh tới bạch thuật!

Thiết Phong hành động nhanh như gió, thân hình khẽ động, xé rách không khí, phát sau mà đến trước, chưởng đao hóa thành đạo đạo đao ảnh, đánh về phía Bạch Thuật.

Ngũ đại trưởng lão của Anh Hoa giáo, Kiều Nga, Lạc Tiên, Vũ Khuê, Diêu Cầm, Tỳ Hưu Bảo cũng dồn dập động thủ, nhào về phía Bạch

Thuật.

Cùng lúc đó, Bạch Hỗn, Thạch Trúc và Tô Mộc cũng hình thành ảo ảnh, bay nhào tới. Bạch Miểu sử dụng một độc chướng pháp khí màu xanh lục ngăn lại chùy chùy, thiết phong, thạch trúc sử đao, ngăn trở Kiều Nga, hai người Lạc Tiên, Tô Mộc sử một cây trúc trượng., Hai người Khinh Vũ, rung cầm giao đấu với nhau, lại còn có bảo bối Toan Nghê không ai ngăn cản. Chỉ thấy trong lòng bàn tay Dược lão nhân lật ra một cây côn gỗ, lăng không ném ra, trong nháy mắt xẹt qua bầu trời, đánh vào cánh tay Toan Nghê bảo. Lập tức toàn thân nàng trì trệ, hầu như không thể vận dụng pháp lực, hoảng sợ vội vàng lui lại.

Tiếng bạo phá "Đôm đốp" không ngừng vang lên, thuật trắng sử dụng ra kiếm đạo thần thông, cứng rắn chống đỡ Đao Quân và Kiếm Thần hai người vây công, cường giả pháp tướng so chiêu nhanh đến mức nào, trong nháy mắt đã qua trăm chiêu, rốt cuộc thuật trắng cũng giơ một tay chộp lấy Bạch Vô Ưu, lôi hắn từ trong tay Ân Tình ra!

Người cứu đã tới tay, Bạch Thuật vội vàng lui về phía sau. Tuy rằng hắn là cường giả Pháp Tướng đỉnh phong, nhưng đối phương cũng không kém, lấy một địch hai, quả thực phải cố hết sức, Bạch Hỗn, Thạch Trúc và Tô Mộc cũng giống như thế. Tuy thực lực của tứ đại trưởng lão Dược Vương Tông, bất kỳ một ai trong Cửu Đại trưởng lão đều hơn đối phương, nhưng nếu lấy một chọi hai, cùng lắm chỉ có thể chiến đấu ngang tay, hơn nữa sẽ rơi vào hạ phong.

Lúc này Ân Đường hét lớn một tiếng, chấn khai quải trượng của Dược lão nhân quấn lấy, cánh tay Dung Nham thu về, con tin trong tay bị cướp ngay trước mắt mọi người, hắn cảm thấy nhục nhã tôn nghiêm, nhất thời tức giận mãnh liệt, quát lớn: "Dược Vương tông, bắt nạt cường giả Vô Độ kiếp của Anh Hoa giáo ta là sao, hôm nay sẽ cho các ngươi kiến thức "Anh đào Mê tung đại trận" của giáo ta một chút! Bố trận!"

Ấn chuyển hét lớn, hắn cùng với Cửu Đại trưởng lão của Anh Hoa giáo lấy ra một cành hoa anh đào trơn bóng, mỗi người ấn theo phương vị, chỉ một thoáng bày một tòa đại trận trên bầu trời sơn môn Dược Vương tông, chỉ thấy hào quang màu hồng bay thẳng lên trời, bao trùm xuống toàn bộ Dược Vương tông., Bên trong ánh sáng lay động, có các loại tiên tử, Ngọc Nữ bóng dáng xinh đẹp, mỗi người quần áo bại lộ, ngọc thể ngang dọc, trong miệng phát ra hơi thở lay động lòng người duyên dáng cùng rên rỉ, đều hướng về phía đám người Dược Vương tông bên dưới đánh tới.

Nguyên Anh Chương Chương Chương Chung.

Cuối cùng thì Dược lão nhân cũng biến sắc. Tòa đại trận này đúng là không yếu, uy lực không kém gì Vạn Mộc Trùng Sinh Đại Trận của Dược Vương Tông. Nó là một trong bảy đại sát trận của Tu Chân Giới hiện nay. Nếu như để tòa đại trận này quét qua, toàn bộ Dược Vương Tông sẽ gặp tai ương., Khi đó tổn thất không thể đánh giá được. Nghĩ tới đây, hắn ho khan một tiếng, từ trong miệng phun ra một cái bảo đỉnh bốn chân màu xanh. Cái bảo đỉnh này vừa xuất hiện, lập tức biến lớn, dưới sự điều khiển của dược lão nhân nổi lên vạn trượng thanh quang, trong lúc nhất thời che kín toàn bộ hào quang của đại trận anh đào trên không.

"Keng ——"

Một tiếng rung mạnh vang lên, đại trận Anh Hoa Mê Tung nhất thời sụp đổ, quang hoa màu hồng nhạt biến mất, từ đó rơi xuống mười bóng người, chính là bọn người Ân Nhan.

Bảo đỉnh màu xanh cũng rơi xuống, sau khi thu nhỏ lại lơ lửng trên đỉnh đầu Dược lão nhân, chầm chậm xoay tròn.

"Dược Vương đỉnh!"

Ân ám gắt gao nhìn chằm chằm đỉnh báu trên đỉnh đầu dược lão nhân, hắn biết bảo đỉnh này là có được Thiên Cương cấm chế pháp bảo. Tiên khí trong truyền thuyết, uy lực to lớn, chính là trấn tông chi bảo của Dược Vương tông, được Dược lão nhân sử dụng trong tay., Uy lực tăng gấp bội, đủ chế trụ hoa anh đào mê tung đại trận của hắn, khiến hắn vận chuyển bất linh. Dược Vương tông sở dĩ vì một trong tam giáo thất tông, dược vương đỉnh công không thể mất, có vật này trấn áp sơn môn, mới khiến người không dám tùy ý xâm phạm.

"Tiện nhân này!" Lúc này Ân Đỗ vô cùng căm hận Thủy Hồng Dao, nếu nàng đem pháp bảo lấy được Phong Hồ nộp lên, Anh Hoa Giáo lập tức có thể hỏi đỉnh vị trí Tam giáo đương thời, lại thêm Anh Hoa Mê Tung đại trận, cho dù không bằng, cũng tuyệt đối không kém hơn bao nhiêu! Bây giờ trước mặt Dược Vương Tông, chỉ có thể nhận thua.

"Hay cho Dược tông chủ, không hổ là một trong Thiên Vận Bát Tiên, hôm nay xem như bản tọa thua, bản tọa hắn nhất định sẽ rửa sạch nhục nhã ngày hôm nay!"

Ân Chí nắm chặt song quyền, buông lời tàn nhẫn, muốn cùng các trưởng lão rời đi.

Thạch Trúc trưởng lão quát lên: "Ân giáo chủ chậm lai, mạng của đệ tử Thanh Diệp ta nên tính như thế nào?"

"Ngươi muốn sao?" Ân Ân tức giận trợn tròn mắt, mái tóc đỏ không gió mà bay.

"Thôi, điểm đến mới thôi." Dược lão nhân khoát tay ngăn lại thạch trúc, lại nhìn về phía Ân Lăng, chậm rãi nói: "Ân giáo chủ, qua hôm nay, ân oán của Dược Vương tông ta và Anh Hoa giáo các ngươi coi như xóa bỏ, nếu lần sau còn dám đến xâm phạm, chớ trách tiểu lão không nể tình, các ngươi đi đi."

"Hừ! Chúng ta đi!"

Trong mắt Ân Luân Hồi lóe lên một tia oán độc, tuy rằng trong lòng gã không phục, nhưng bây giờ chỉ có thể rời đi trước, về sau hãy tính tiếp.

Trong nháy mắt, Ân Thông và Cửu Đại trưởng lão bay lên thuyền mây, thuyền mây tan đi trong nháy mắt.

Một hồi đại chiến lại kết thúc như vậy.

Dược lão nhân ra lệnh cho chúng đệ tử tản đi, Vi Vân đang muốn rời đi, lại nghe được Dược lão nhân chỉ vào hắn, nói: "Ngươi theo ta tiến vào."

Vi Vân thầm nghĩ trong lòng, những người nên tới đều phải đến, thoải mái tiến vào đại điện tông môn.

Trong đại điện tông môn.

Dược lão nhân ngồi chính giữa, hai bên là tứ đại trưởng lão. Hai bên là đệ tử chân truyền cửu đại Dược Vương tông, Bạch Vô Ưu cũng ở đây. Lúc này hắn đã khôi phục thần thái ngày xưa, ngoại trừ Thanh Diệp đã chết đi, toàn bộ đệ tử chân truyền đều ở trong đó.

Vi Vân đứng ở phía dưới, đối mặt với mọi người, trước tiên hướng mọi người thi lễ, sau đó đứng dậy.

Dược lão nhân nhắm hai mắt lại, không nói gì.

Thạch Trúc trưởng lão nhìn chằm chằm Vi Vân, hỏi: "Ngươi tên là Vi Vân?"

"Giáo mẫu Anh Hoa là ngươi giết?"

"Vâng."

Mọi người nhất thời biến sắc, vừa rồi còn không tin, lúc này Vi Vân ngay trước mặt các đại cao tầng của Dược Vương Tông, mặt không đổi sắc thừa nhận, liền không còn đường hoài nghi nữa.

Trưởng lão Bạch Thuật hỏi: "Ngày ấy sau khi Liễu Oanh giết chết Thanh Diệp, ngươi đã đi theo Thủy Hồng Dao truy sát Liễu Oanh rồi, vì sao Thủy Hồng Dao không giết ngươi, ngươi và yêu nữ này có quan hệ gì?"

Vi Vân nói: "Trưởng lão nói không sai, đệ tử theo Thủy Hồng Dao đồng thời tiến lên đuổi giết Liễu Oanh, Thủy Hồng Dao..."

Mọi người đều nhìn y chằm chằm.

"Thủy Hồng Dao... là chị nuôi của đệ tử."

Nhất thời sắc mặt mọi người biến đổi khác nhau.

Bạch Hỗn cả giận nói: "Ngươi thông đồng với yêu nữ này khi nào?"

Vi Vân nói: "Hồi bẩm trưởng lão, Thủy Hồng Dao đã tha cho đệ tử khi còn ở Phong Hồ, đệ tử cho rằng nàng không phải hạng người tà ác, cho nên mới kết giao với nàng. Nàng đã từng báo cho đệ tử biết, không đội trời chung với giáo chủ Anh Hoa giáo."

Mọi người nghe vậy lập tức giật mình, Diệp Trầm Ngư đã sớm đoán trước, điều này so với nàng đoán không sai biệt lắm.

Bạch Chỉ hừ lạnh một tiếng: "Yêu nữ há có thể tin tưởng lời nói của ngươi, mặc dù nàng tha cho mạng của ngươi, nhiều nhất không tìm nàng báo thù là được. Nhưng ngươi cấu kết yêu nghiệt, lại phạm vào đại giới Dược Vương tông ta! Ngươi có biết tội của ngươi không?"

Diệp Trầm Ngư vội vàng tiến lên một bước, cúi đầu thanh thúy nói: "Sư phụ, đệ tử cho rằng, hôm nay sư đệ Vi Vân không sợ cường bạo mà ra tay, khiến giáo chủ Anh Hoa Giáo thất tính, gián tiếp cứu Vô Ưu sư huynh, công lao rất lớn, công lao ngang nhau..."

Đệ tử dựa vào kỳ vọng của mình mà đứng ra đối nghịch với cô ta, vẻ mặt tuyệt sắc của Bạch Hỗn tức giận, nói: "Trầm Ngư, ngươi lui ra!"

Diệp Trầm Ngư đành phải đứng ở một bên.

Bạch Vô Ưu và các đệ tử chân truyền Thanh La đưa mắt nhìn nhau, không hiểu sao cô ta phải ra sức bảo vệ tiểu tử này như vậy.

Bạch Vô Ưu suy nghĩ một chút, cũng tiến lên một bước, nói: "Đệ tử cho rằng sư đệ Vi Vân quả thật có công..."

Hắn vừa mở miệng, sắc mặt Bạch Hỗn càng thêm khó coi, Tô Mộc trưởng lão vội vàng ngăn lời nói của Bạch Vô Ưu, nói: "Công qua không thể chống đỡ, có tội tất phạt, có công tất thưởng, Vi Vân người này tội tất phải tách ra xử trí. Ngày đó ngươi báo thù cho Thanh Diệp, hôm nay lại ra tay đại nghĩa, thưởng ngươi một quả của trẻ con, còn về tội cấu kết yêu nữ... Băng Hỏa động, Độc Xà trủng, Vạn Kiếm Quật... Ngươi chọn một quả đi."

Vi Vân biết rõ trưởng lão Tô Mộc là xử lý công bằng, nếu theo ý của Bạch Miểu, chỉ sợ mình sẽ có phạt vô thưởng, trong lòng nhất thời cảm kích, đồng thời cảm thấy kỳ quái, vì sao trưởng lão Bạch Miểu tự mình gây khó dễ, hay là nói nàng đối với ai cũng đều như vậy?

Vi Vân vội nói: "Trưởng phu đồng ý. Lời của Băng Hỏa động, đệ tử lần trước đã đi vào, thực sự là gian nan..."

Giọng Bạch Chỉ lập tức vang lên: "Được, vậy động Băng Hỏa đi, ngây ngốc mười ngày rồi nói! Ngươi chịu phục không?"

Mọi người vừa nghe, nhất thời biểu tình cổ quái, nhân gia rõ ràng không muốn đi Băng Hỏa động, Bạch Miểu lại cố ý sắp xếp hắn đi, cũng thật khiến người ta không còn gì để nói. Nhưng cũng không thể nói, khối hình phạt này, nàng định đoạt.

Vi Vân cúi đầu chắp tay: "Đệ tử... tâm phục khẩu phục."

Tuy nhiên Vi Vân biểu hiện ra vẻ mặt khổ sở, kỳ thật trong lòng đã vui như nở hoa. Băng Hỏa động có trợ giúp hắn tu luyện, trong này ngốc nghếch một ngày cũng bằng mấy năm khổ tu bên ngoài, đây là khái niệm thế nào? Dựa theo tiến độ bình thường?, Tuy rằng Vi Vân đã chạm đến một bức tường Nguyên Anh, nhưng vẫn phải khổ tu mấy năm, thậm chí hơn mười năm mới có thể chân chính bước vào Nguyên Anh. Hiện tại nhờ có sự trợ giúp của Băng Hỏa động, cảnh giới Nguyên Anh của vô số tu hành giả chỉ còn chờ đợi trong tầm tay.

Tô Mộc trưởng lão ban xuống một quả trẻ, sau đó Bạch Miểu trưởng lão sai người tiến vào đại điện, áp giải Vi Vân.

Không bao lâu sau, Vi Vân đi vào hậu sơn, bị giam vào trong động Băng Hỏa.

"Sao lại là hắn?" Thủ vệ đệ tử thấy hắn bị nhốt lần nữa, hai mặt nhìn nhau, một hồi mặc niệm.

Nơi tam đại hình phạt bình thường rất ít nhìn thấy đệ tử bị phạt, mọi người đều rất gian nan, ai dám xúc phạm giới luật? Thỉnh thoảng phạm một chút sai lầm nhỏ, chỉ là bị đánh hơn mười côn mà thôi, còn không đến mức tới nơi này.

Sau khi Vi Vân tiến vào Băng Hỏa động, không chút nào hoảng hốt, lẳng lặng ngồi xếp bằng trên mặt đất, chờ liệt diễm chân hỏa cùng Bắc Minh hàn khí đến.

...

Bạch Vô Ưu đi một mình tới cửa động phủ của Mạc Tú Vân, gõ cửa.

Mạc Tú Vân mở cửa, thấy là Bạch Vô Ưu, lập tức đại hỉ, đón hắn vào.

Hai người ôm nhau ôn tồn một hồi, Mạc Tú Vân liền hỏi: "Sư huynh, vừa rồi các huynh thương lượng chuyện gì ở đại điện?"

Bạch Vô Ưu nói: "Cũng không phải chuyện lớn gì, đều vì sư đệ Vi Vân. Hắn cấu kết yêu nữ, hiện tại đưa vào Băng Hỏa động chịu phạt."

"A... Băng Hỏa động?" Mạc Tú Vân vừa nghe, sắc mặt trắng nhợt nói: "Vi Vân chính là sư đệ xuất thân từ đạo quan với ta, ta không thể trơ mắt nhìn hắn chịu khổ. Sư huynh, chẳng phải ngươi nói trưởng lão Bạch Miểu là tổ cô nãi nãi của ngươi sao? Lại nói sư đệ Vi Vân vì ngươi mà ra mặt như thế, ngươi cũng phải giúp đỡ chứ?"

Bạch Vô Ưu thở dài: "Ta cũng biết, chỉ là... Ài, vừa rồi ta muốn nói chuyện cho sư đệ Vi Vân, không ngờ trưởng lão Bạch Miểu suýt nữa

mắng ta, bà ta là người không có nhân tình, ta cũng không có cách nào."

Mạc Tú Vân nghe vậy lập tức bất đắc dĩ.

Hai người ôn tồn một hồi, lại nói về Vi Vân, Mạc Tú Vân nhất thời nhớ tới Vi Vân, khiến nàng cực kỳ muốn chết, nghĩ tới đây không khỏi cảm thấy nóng cả người, bụng dưới khô nóng.

Mạc Tú Vân cọ cọ cái đầu vào ngực Bạch Vô Ưu, nói: "Sư huynh... ừm... này... Nha... đây là cái gì?" Nàng cố ý giả bộ như không cẩn thận dùng chân cọ vào giữa hai chân Bạch Vô Ưu, đụng vào một thứ gì đó mềm mại mà ngắn gọn.

Bạch Vô Ưu đỏ mặt, lúng túng nói: "Sư muội... Hổ thẹn, đây, đây là trần căn của vi huynh."

Mạc Tú Vân kinh ngạc nói: "A... Sao lại giống như trẻ con vậy?" Nàng quả thật rất kinh ngạc. Phải biết rằng, mấy con kên của người trưởng thành bình thường cũng không chỉ có như thế, con rể của Vi Vân lại càng to dài làm người ta líu lưỡi. Bạch Vô Ưu lại nhỏ bé như vậy, giống như là ngón út vậy, thực sự là kỳ quái.

Bạch Vô Ưu có chút khó xử nói: "Sư muội, ngươi có chỗ không biết, vi huynh từ nhỏ tu luyện, từ nhỏ tinh luyện hóa cương, một thân Nguyên Dương tất cả đều hóa thành chân khí, trần căn sớm đã mã âm tàng tướng, súc dương bất cử, nhưng chỗ tốt là tốc độ tu luyện nhanh chóng, không phải hạng người bình thường có thể so sánh, nhất là tu kiếm đạo chú ý chặt đứt dục niệm, không chỉ nữ sắc, cũng may chưa từng chặt đứt tình cảm, nếu không liền không cách nào cùng ngươi ở chung một chỗ ân ái."

"A, thì ra là thế..." Mạc Tú Vân nghe vậy trong lòng lạnh ngắt, càng nghe càng thấy lạnh cả người, trong lòng không ngừng trầm xuống, không muốn Bạch Vô Ưu mặt ngoài phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái, nhưng là nam tử không có hành động gì, vậy sau này nàng có tính khí phúc hay không?

Mạc Tú Vân mặt vẫn mỉm cười, vẻ mặt yêu thương, dịu dàng nói: "Ta nói này sư huynh sao lại tu luyện nhanh như vậy, hóa ra là có bí pháp trong người, khiến sư muội rất hâm mộ."

Bạch Vô Ưu cười ha ha, nói: "Sư muội cũng không cần hâm mộ, đến lúc đó ta sẽ nghĩ biện pháp kiếm thêm cho muội mấy viên thuốc, muội cũng rất nhanh sẽ bắt kịp vi huynh. Đúng rồi... Thân thể của muội sao bỗng nhiên lại trở nên lạnh lẽo, không phải là chê bụi căn của ta quá nhỏ đấy chứ?"

Khuôn mặt Mạc Tú Vân đỏ lên, hờn dỗi nói: "Sư huynh nói gì vậy, hai người ở cùng một chỗ quan trọng nhất là tình đầu ý hợp, tâm ý hợp ấn, nào có thể nghĩ đến sự tình xấu xa bực này. Sư huynh còn nói như vậy nữa, người ta sẽ rất tức giận đấy."

Bạch Vô Ưu vội nói: "Là vi huynh không tốt, xin lỗi sư muội. Sư muội nói không sai, người tu đạo chúng ta, theo đuổi là trường sinh bất lão, tiêu diêu tự tại, hơn xa người thế tục, sau khi trường sinh, cho dù là sinh bất sinh nhi nữ cũng không cần quan tâm nữa."

"Sư huynh nói đúng." Mạc Tú Vân vẻ mặt hạnh phúc dựa vào lòng hắn.

Hai người lại là một trận tình ý kéo dài.

Sau khi Bạch Vô Ưu rời đi, Mạc Tú Vân ngồi trên ghế gỗ trong động phủ, ngẩn người một lúc.

Nàng quả thực hoài nghi nhân sinh, sư huynh vốn coi là tồn tại hoàn mỹ Bạch Vô Ưu, đường đường là đệ tử chân truyền, thế mà... Lại là người không coi ra gì. Trời đất, nàng quả thực không thể tin nổi cuộc sống sau này phải trải qua như thế nào. Đúng, đối với Bạch Vô Ưu đã được hun đúc từ nhỏ, chưa từng tiếp xúc với thế tục., Có người minh sư chỉ điểm mà nói, tình yêu nam hoan nữ căn bản không tính là gì, nhưng Mạc Tú Vân nàng không nghĩ như vậy, nhất là sau khi cùng Vi Vân giao hoan thể nghiệm một khoái cảm cực hạn, Mạc Tú

Vân sao có thể bỏ qua tình cảm thị phi, nếu không có chán nản, mặc dù trường sinh bất lão, thì có ý nghĩa gì?

Không thể không thừa nhận, Bạch Vô Ưu phong độ khí chất, tu vi, cử chỉ đều để Mạc Tú Vân mê muội, tình cảm của hai người cũng đích xác rất tốt, nàng thừa nhận mình yêu đối phương, nhưng nàng không thể chấp nhận cuộc sống không có tình dục. Nghĩ tới đây..., Mạc Tú Vân lại nhớ tới Vi Vân. Nàng thầm nghĩ, đúng rồi, nếu Bạch sư huynh đã không thèm làm gì thì tìm sư đệ Vi Vân, mặt khác có thể được yêu của Bạch sư huynh, mặt khác có thể nhận được tính cách của sư đệ Vi Vân, cả hai đều đẹp cả.

Nghĩ tới đây, lúc này nàng mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Mạc Tú Vân đi ra khỏi động phủ, một con Kim Điêu từ không trung bay tới, đáp xuống trước cửa động phủ của Vi Vân, hóa thành một thiếu nữ xinh đẹp mặc quần áo vàng nhạt.

"Tiểu Kim..." Mạc Tú Vân hô.

"Hả?" Tiểu Kim quay đầu nhìn lại: "Mạc sư tỷ, ngươi thấy chủ nhân nhà ta không?"

Mạc Tú Vân nói: "Chủ nhân nhà ngươi... đang chấp hành nhiệm vụ tông môn, cần mười ngày sau mới có thể trở về."

"A... Ta biết rồi, đa tạ sư tỷ chỉ bảo!" Tiểu Kim nghe vậy, lập tức tiến vào động phủ.

Tiểu Kim trở lại động phủ, cùng mẹ con Lý Mị Nhi chơi đùa, sau khi Lý Mị Nhi nghe nói Vi Vân đi chấp hành nhiệm vụ tông môn cũng không lo lắng gì nữa, nhưng nàng là người không nhàn rỗi, ngoại trừ chăm sóc con gái, cùng với hàng ngày tu luyện Dược Vương Kinh, còn bớt thời gian ra ngoài du lịch, thỉnh thoảng đi ra quảng trường giao dịch mua một ít vật hữu dụng.

Chạng vạng tối, Lý Mị Nhi luyện công xong, nhấc chân tiến vào động phủ, đóng cửa lại.

Nàng nghe thấy trong thạch thất truyền đến tiếng khóc "Oa oa" vội vàng tiến vào xem xét. Chỉ thấy cánh tay nhỏ bé của tiểu nữ nhi Linh Nhi không cẩn thận lúc chơi đùa thì trầy da một chút, nhất thời cực kỳ đau lòng.

"Nhưng, có chuyện gì vậy?"

Nhưng nó lại nói: "Vừa rồi muội muội loạn cào tay chân, đụng phải một cái."

"Ai, sao không nhìn nó chút." Lý Mị Nhi ôm lấy Linh Nhi, vô thức lấy ra bí quyết vừa mới học được, trong tay nắm một đoàn thanh quang, nhẹ nhàng đặt ở chỗ bị thương tay nhỏ của Linh Nhi.

Dưới tác dụng của đoàn ánh sáng màu xanh này, thương tích trên cánh tay trắng nõn của Linh Nhi lập tức khép lại với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

Nhưng nó nhảy dựng lên, cười nói: "Mẹ, mẹ thật lợi hại!"

Lý Mị Nhi dại ra nhìn bàn tay trắng nõn nà của mình, nàng cũng lấy làm kinh hãi, mình thế mà thật sự học được pháp thuật Tiên môn sao?

Thời gian mười ngày nháy mắt trôi qua, trong Băng Hỏa động, tu luyện của Vi Vân đã đến thời khắc quan trọng.

Liên tục mười ngày tu luyện, Vi Vân luyện hóa lượng lớn lửa cháy và hàn khí Bắc Minh, đều hóa thành pháp lực cuồn cuộn, có lẽ do hắn hấp thu quá nhiều, dẫn đến liệt diễm chân hỏa trong động và Bắc Minh hàn khí bất luận là số lượng hay nồng độ đều không bằng lúc trước, hiệu suất hấp thu của Vi Vân cũng thấp hơn rất nhiều, bất quá điều này cũng không sao, bởi vì hắn đã hút đủ rồi.

Kim Đan của hắn rốt cuộc đã nứt ra một đường vân cuối cùng, toàn bộ Kim Đan lập tức răng rắc răng rắc vỡ tan ra. Từ đó xuất hiện một đứa trẻ sơ sinh to bằng nắm tay, ngũ quan rõ ràng, toàn thân hiện ra quang hoa hai màu tử kim, từng vòng từng vòng dập dờn pháp lực cường đại trong Băng Hỏa động khuếch tán ra.

Nguyên Anh, thành công rồi!

Ý niệm Vi Vân ký thác trên Nguyên Anh, khống chế hắn từ dưới đan điền bay lên, xuyên qua đan điền, lại đi vào đầu, cuối cùng từ đỉnh đầu ngoi đầu ra, mở hai mắt, một kim một tím hai chùm sáng từ trong mắt bắn ra, nhìn khắp chung quanh, đập vào mắt là các loại quang hoa đủ mọi màu sắc chói mắt, một hồi lâu mới thích ứng được, nhìn thấy tình cảnh rõ ràng.

Vi Vân khống chế Nguyên Anh cử động trong chốc lát, sau đó chìm Nguyên Anh xuống đan điền, thu hồi ý niệm, thu công đứng dậy.

Bỏ ra mười ngày hấp thu vô tận Liệt Diễm Chân Hỏa cùng Bắc Minh Hàn Khí, đều chuyển hóa thành pháp lực bản thân, tương đương với ở bên ngoài khổ tu mấy chục năm thời gian. Giờ phút này, rốt cuộc hắn đột phá Kim Đan cảnh, tiến vào cảnh giới Nguyên Anh sơ kỳ, cùng một cảnh giới với đệ tử chân truyền của các đại tông môn, đột phá Nguyên Anh. Cũng mới tính là chân chính tiến vào rừng rậm của cao thủ tu chân giới, đã có thể được coi là người có danh tiếng.

Sau khi tu thành Nguyên Anh, chẳng những Pháp lực gia tăng gấp mấy lần, mà còn có một chỗ tốt nữa. Cho dù nhục thân bị giết, chỉ cần Nguyên Anh đào thoát, vẫn có cơ hội trùng sinh. Cảnh giới Kim Đan trở xuống thì không có năng lực bực này.

Ngoài ra, tu vi cảnh giới Nguyên Anh có được tám trăm tuổi thọ, có rất nhiều thời gian để lợi dụng. Bất luận là tiến vào cảnh giới cao hơn hay là hưởng thụ cuộc sống, hoặc là khoái ý ân cừu, đều có thể tiêu xài một phen.

Đột nhiên, tiếng động "ầm ầm" truyền đến, cửa đá mở ra, ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào, Vi Vân khẽ nhắm mắt lại, rồi mở ra, hắn lại nhìn thấy ánh mặt trời.

"Sư đệ, ngươi có thể đi ra rồi." Thủ vệ đệ tử hô.

Vi Vân mặc một thân áo bào xanh, không chút tổn hại từ bên trong đi ra, thản nhiên nói: "Về sau, phải gọi là sư huynh rồi."

Nói xong, Vi Vân lắc lắc ống tay áo, quay người rời đi.

Hai thủ vệ đệ tử canh cửa động Băng Hỏa nhìn nhau.

Rời khỏi hậu sơn hình phạt, Vi Vân đi thẳng tới đại điện tu hành, trưởng lão bạch thuật đứng bên trong vừa vặn quan sát công tác cùng nhiệm vụ của các đệ tử chấp sự, nhìn thấy Vi Vân thì hai mắt sáng lên.

Không hổ là cường giả Pháp tướng đỉnh phong, ánh mắt không bình thường, liếc một cái đã nhìn ra được khí tức Vi Vân mơ hồ, rõ ràng là dấu hiệu đã tu tới Nguyên Anh!

Vi Vân đi lên trước, chắp tay thi lễ nói: "Đệ tử Vi Vân bái kiến trưởng lão."

Bạch Thuật đánh giá trên dưới hắn vài lần, gật gật đầu, nói: "Không muốn sau khi ngươi đi vào Băng Hỏa động, chẳng những tu vi không có lui bước, ngược lại tu thành Nguyên Anh, quả nhiên có chút bất phàm, ngươi đi theo ta."

Vi Vân theo thuật trắng đi vào đại điện tông môn, thuật trắng dùng ngọc bài truyền tin đi.

Chờ một lát, chỉ thấy Dược lão nhân và ba đại trưởng lão khác, cùng với đệ tử chân truyền của Cửu Đại Tiên Môn lần lượt đi vào từ các nơi.

Mọi người đều ở vị trí đó, Bạch Chỉ kinh nghi bất định đánh giá Vi Vân, âm thầm kinh hãi: "Sao lại như thế?"

Mọi người đồng thời quét mắt nhìn Vi Vân, rốt cuộc Dược lão nhân cũng mỉm cười, gật đầu nói một chữ: "Được." Sau đó không lên tiếng nữa.

Lúc này tâm tình của Thạch Trúc trưởng lão cũng không tệ, lão cười ha hả nói: "Được lắm, không muốn Dược Vương tông ta mới chỉ là một tên đệ tử chân truyền ngã xuống mà đã xuất hiện rồi, bù đắp lại chỗ trống cho nhau. Mười đệ tử chân truyền của Dược Vương tông, số lượng một người cũng không thể thiếu!"

Diệp Trầm Ngư hai mắt sáng lên nhìn Vi Vân, tuy nàng không nghĩ ra chuyện gì xảy ra, nhưng cũng cảm thấy mừng thay cho hắn. Đám người Bạch Vô Ưu cũng như thế, mười đại đệ tử chân truyền của Dược Vương Tông đều có quan hệ rất tốt với nhau, hiện giờ Vi Vân cũng sắp trở thành một thành viên trong đó rồi.

38

Chân truyền chân truyền thứ ba mươi ba

Vi Vân khiêm tốn nói: "Chuyện này cũng còn nhờ có Bạch Miểu trưởng lão, đem đệ tử đưa vào Băng Hỏa động, trong sự dày vò của đệ tử, rốt cuộc cũng đốn ngộ được một tia đại đạo diệu lý, cho nên đột nhiên phá cảnh, cũng coi như là cơ duyên xảo hợp, Bạch Miểu trưởng lão ân, đệ tử suốt đời khó quên!"

Sắc mặt Bạch Miểu cổ quái, thản nhiên nói: "Ta phạt ngươi như thế, ngươi quả thật không oán ta?"

Vi Vân vội hỏi: "Trưởng lão rõ ràng là cố ý tôi luyện tâm tính của đệ tử, đệ tử sao dám có chút oán niệm? Như vậy chẳng phải là có lỗi với trưởng lão, thẹn với sự tài bồi của đệ tử Dược Vương tông sao?"

Bạch Chỉ lúc này không nói gì, nàng đã không còn lời nào để nói.

Đối với Vi Vân, nàng vốn thập phần thống hận, bây giờ lại có chút thay đổi, tiểu tử này bất luận là nhân phẩm hay là tư chất đều rõ ràng là vạn người hiếm thấy. Nghe nói từ luyện khí trúc cơ tới bây giờ, bất quá mới hơn một năm thời gian, điều này sao có thể? Dù cho thân mang Cửu Dương Tuyệt Mạch, cũng không có khả năng nhanh đến tình trạng này., Tốc độ tu luyện bực này, nhìn khắp toàn bộ tu chân giới cũng không tìm ra được mấy người, các đời đệ tử tu luyện nhanh nhất của Dược Vương tông, cũng bất quá chỉ là một tên Diệp Trầm Ngư mà thôi, nhưng nàng từ Luyện Khí Trúc Cơ đến Nguyên Anh, cũng dùng gần bảy năm thời gian, Bạch Vô Ưu lại càng dùng hơn mười năm thời gian.

Cô thầm hỏi: "Chẳng lẽ là mình nhìn lầm? Quả thật là hiểu lầm, oan uổng cho hắn?"

Trưởng lão Bạch Thuật nói: "Vi Vân, ngươi đã tu thành Nguyên Anh, chính là đệ tử chân truyền của Dược Vương Tông ta. Sau đó triệu

tập toàn bộ đệ tử, cử hành nghi thức tấn chức cho ngươi. Đúng rồi, ngươi định bái ai làm thầy?"

Sau khi trở thành đệ tử chân truyền, có thể lựa chọn một tiền bối bái sư, Dược lão nhân cùng tứ đại trưởng lão đều có thể. Ngoại trừ chỉ điểm tu luyện, về sau còn có thể đồng tâm hiệp lực, nâng đỡ lẫn nhau.

Tô Mộc trưởng lão mỉm cười nhìn hắn, ý tứ rất rõ ràng, hắn rất thưởng thức Vi Vân.

Vi Vân tránh ánh mắt nóng bỏng của gã, chỉ cúi đầu với Bạch Hỗn, lớn tiếng nói: "Đệ tử được ân của trưởng lão Bạch Miểu, vừa rồi đã phá cảnh, có thể thấy được Bạch Miểu trưởng lão đã là đệ tử ân sư. Đệ tử nguyện ý trở thành môn hạ của trưởng lão Bạch Miểu, để cho người ta sử dụng!"

Mọi người nhất thời há hốc mồm, Bạch Miểu càng thêm cổ quái không biết nói gì.

Trong lòng Diệp Trầm Ngư dâng lên một dòng nước ấm, gương mặt cô bỗng nhiên đỏ lên, cũng không biết nghĩ tới điều gì.

Tất cả mọi người chờ xem ý tứ của Bạch Chỉ, Bạch Chỉ thu nhiếp tinh thần, thản nhiên nói: "A, nếu là như vậy, ta liền thu nhận ngươi, bất quá ta có thể nói trước, nếu ngày sau ngươi phẩm hạnh không vững, ta tất sẽ tự tay trục xuất ngươi khỏi sư môn!"

"Đệ tử không dám! Tất cả nghe sư phụ phân phó!"

Bạch Miểu gật đầu, vẻ mặt lạnh lùng nói: "Còn không mau gặp ba vị sư tỷ của ngươi." Nàng có ba đệ tử lần lượt là Diệp Trầm Ngư, Thanh Linh và Thanh La, đều là nữ tử.

Vi Vân từng người nhìn thấy, ba nữ tử cũng lần lượt đáp lễ.

"Chúc mừng Vi Vân sư đệ." Bạch Vô Ưu ở một bên cười nói.

Vi Vân vội vàng chắp tay thi lễ: "Bạch sư huynh hữu lễ."

Từng đệ tử chân truyền lần lượt đưa ra lời chúc ngữ.

"Thùng thùng thùng ——"

Tiếng chuông du dương, vang lên chín lần, truyền khắp Dược Vương Sơn.

Mấy ngàn môn nhân nhao nhao tập hợp về đại điện tông môn, bất luận là đệ tử nội môn hay là đệ tử ngoại môn, đều muốn biết là xảy ra đại sự gì, cần mọi người cùng đi.

Vô số đệ tử đứng trong đại điện, đều đang xì xào bàn tán.

"Không phải là Ma giáo đánh vào đấy chứ?"

"Không giống a..."

Giọng nói của Dược lão nhân vang lên, nói: "Từ khi Dược Vương tông ta khai phái tới nay, đã vạn năm trôi qua, trải qua vô số mưa gió sương tuyết, đến nay sừng sững không ngã, đều là nhờ hậu bối chúng ta khắc khổ cần cù tu luyện., Thừa kế di chí của Tổ sư gia, trước đây tuy có đệ tử chân truyền Thanh Diệp ngã xuống, nhưng hiện nay lại có đệ tử nội môn Vi Vân, tu thành Nguyên Anh! Hôm nay đúng lúc ngày lành, đặc biệt thêm Vi Vân làm đệ tử chân truyền Dược Vương tông cho ta, bái nhập làm môn hạ của Bạch Miểu trưởng lão, làm một trong mười đại đệ tử chân truyền của tông môn ta."

Sau khi nói xong câu này, Dược lão nhân liền không lên tiếng nữa, mọi chuyện còn lại đều do tứ đại trưởng lão ra mặt chủ trì và xử lý.

Đám môn nhân phía dưới vừa nghe vậy lập tức xôn xao!

Lại có người tu thành Nguyên Anh rồi, hơn nữa còn gia nhập làm môn hạ của Bạch Miểu trưởng lão, về sau cần phải hảo hảo nịnh bợ

một phen.

Mạc Tú Vân đứng giữa đám người, vẻ mặt phức tạp nhìn vào Vi Vân đang đứng ở giữa, nàng không ngờ tiểu sư đệ bình thường luôn được coi là người bình thường, vậy mà có thể trong thời gian ngắn một bước lên trời, còn nhanh hơn cả nàng, không phải chứ?

Tô Mộc trưởng lão nói: "Ta tuyên bố nghi thức tấn chức chính thức bắt đầu!"

Lúc này tiếng pháo vang lên, trống nhạc cùng ngân lên, cầm tiêu hợp tấu, kèm theo thanh âm ríu rít, các loại nhạc khí vang lên, đều là đệ tử chuyên môn chấp sự đang thổi, lại có đệ tử tặng đệ tử chân truyền áo bào xanh và ngọc bài, khoác lên người Vi Vân, ngọc bài treo bên hông.

Đeo tốt Hoảng Kim Yêu Đái, Vi Vân nhìn vào hình vẽ hồ lô trên thanh bào của mình, trong lòng dâng lên một cảm giác vui sướng. Hắn bây giờ xem như đã chân chính bước vào cao tầng Dược Vương Tông, thậm chí có thể tham dự thương thảo một ít đại sự tông môn, ngoài ra còn tùy ý ra vào Tàng Kinh Các, tu luyện bất kỳ công pháp gì, chỉ là không thể tiết lộ ra ngoài mà thôi.

Thân là đệ tử chân truyền, mỗi tháng đều có thể nhận một đồng tiền cấp ba, bổng lộc này không thể nói là không cao.

Toàn bộ nghi thức diễn ra trong suốt hai canh giờ, mọi người mới bái Dược Vương lão tổ, sau khi thơm lây mới tản đi.

Lúc này Vi Vân đã có tư cách vào ở hậu điện, hắn chọn một tòa lầu các gần chỗ Diệp Trầm Ngư ở, sau đó mang tất cả những đồ vật trong động phủ trước kia tới, kỳ thật cũng không có gì quan trọng, chỉ là đem mẹ con Tiểu Kim và Lý Mị Nhi mang tới an bài mà thôi.

Lý Mị Nhi thấy chủ nhân nhà mình bỗng nhiên trở thành đệ tử chân truyền, thật sự vừa mừng vừa sợ, trên mặt bất giác lại nhiều thêm vài phần hào quang.

Buổi tối, Bạch Miểu gọi Vi Vân đến hậu điện, hậu điện là do nhiều tòa điện đường tạo thành, hậu điện này độc nhất thuộc Bạch Miểu, là nơi nàng thường xuyên dạy đồ đệ, thương nghị sự tình, đại điện rộng lớn, cây cột to lớn cao mấy trượng, phía trên điêu khắc hoa cỏ, tường vân, long phượng, thụy thú...

Bạch Miểu ngồi ở vị trí trên cùng, bên cạnh là Diệp Trầm Ngư, Thanh Linh và Thanh La ba người, tứ đại mỹ nữ, mỗi người như hoa như ngọc, siêu phàm thoát tục.

Vi Vân bái kiến sư phụ cùng ba vị sư tỷ, sau khi đứng vững, Bạch Miểu liền nói: "Vi Vân, từ nay về sau ngươi chính là đệ tử của Thanh Tự bối, đệ nhất trăm lẻ tám đời của Dược Vương Tông, không thể gọi là Thanh Vân."

"Đệ tử tuân mệnh."

Bạch Miểu thấy hắn nhu thuận nghe lời, gật đầu tán dương, sắc mặt không khỏi hòa hoãn vài phần, tiếp tục nói: "Ba vị sư tỷ của ngươi, Trầm Ngư chuyên tu Dược Vương Kinh, am hiểu chữa thương cứu người, Thanh Linh chuyên tu Độc Kinh, am hiểu độc thuật, Thanh La chuyên tu côn đạo, côn chuyên tu bách binh chi tổ, không thể khinh thường. Ngươi cũng là như thế, cần phải lựa chọn một loại thuộc về chính mình, sau đó một nhà xâm nhập, phải kiêng kỵ pha tạp không thuần."

Vi Vân gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Bạch Miểu lại nói: "Sau khi ngươi quyết định đạo của mình, thì báo cho ta biết, ta giới thiệu cho ngươi mấy môn công pháp, ngươi có thể đi Tàng Kinh các xem, tu tập."

Vi Vân không cần suy nghĩ, lập tức nói: "Đệ tử cho rằng quyền đạo không tệ."

"Nhưng đã quyết định?"

"Quyết định."

Bạch Miểu gật gật đầu, nói: "Đã như vậy, ngày mai ngươi đi Tàng Kinh Các lật xem Cửu Tí thần quyền, đây là thần thông quyền đạo lợi hại nhất Dược Vương Tông ta, uy lực không dưới Bách Bộ Thần Quyền của Thái Huyền Tiên Môn."

"Đa tạ sư phụ chỉ điểm!"

Bạch Chỉ lại dặn dò vài câu, sau đó rời đi.

Nàng vừa đi, ba người Diệp Trầm Ngư, Thanh Linh và Thanh La liền xông tới.

Thanh La vóc người bình thường của tiểu loli cười duyên một tiếng, nói: "Sư đệ, đệ sao lại chọn quyền đạo chứ, người ta đều tu luyện đạo binh khí, kiếm đạo, đao đạo đều không tồi, cái gọi là dài một tấc, mạnh một tấc đấy!"

Vi Vân đương nhiên sẽ không nói cho nàng biết, chẳng qua là đơn thuần cảm thấy lúc vui vẻ cùng nữ tử, cảm thấy tay không đủ dùng, bởi vậy lựa chọn quyền đạo, nếu không phải sợ bị Bạch Chỉ trách phạt, hắn thậm chí muốn lựa chọn côn đạo, đương nhiên "Côn Đạo" này không phải loại côn đạo này của Thanh La.

Thanh Linh vỗ vỗ bả vai Vi Vân, cười nói: "Sư đệ, sau này nếu có người bắt nạt đệ, có thể nói cho sư tỷ, ta nhất định giúp đệ độc chết hắn!"

"Đa tạ sư tỷ!" Vi Vân mừng rỡ, bỗng nhiên sắc mặt quái dị, "Ôi ôi, bả vai của ta ngứa quá."

Thanh Linh à một tiếng, vẻ mặt xin lỗi nói: "Xấu hổ sư đệ, ta không cẩn thận đem chất độc đến vai ngươi..."

"Sư tỷ, ngươi..."

Diệp Trầm Ngư mỉm cười nói: "Ừm, quyền đạo cũng không tệ."

Sau khi mọi người tán đi, Vi Vân đi tới trước cửa lầu các của Diệp Trầm Ngư, gõ vang cửa, vị tuyệt sắc sư tỷ này mở cửa nhìn ra, môi son khẽ mở, hỏi: "Sư đệ, ngươi còn có chuyện gì?"

Vi Vân nhìn mỹ nhân tuyệt sắc trước mắt, phong tư yểu điệu như thế, hơn nữa lại gần trong gang tấc! Vi Vân bỗng nhiên có chút kích động, trước kia hắn nhớ nhung Diệp Trầm Ngư, bây giờ trở thành đệ tử chân truyền, cuối cùng có thể tiếp cận nàng.

Vi Vân hít sâu một hơi, ổn định lại tâm tình, nói: "Không có việc gì, chỉ là tới cảm tạ sư tỷ, cảm tạ sư tỷ nhiều lần vì ta nói chuyện. Ta biết sư tỷ thậm chí vì ta mà bị sư môn trách phạt, tiểu đệ vô cùng áy náy!"

Diệp Trầm Ngư quay mặt đi, thản nhiên nói: "Sư đệ không cần khách khí, ta cũng chỉ là ăn ngay nói thật thôi, mọi việc chỉ cầu hỏi lòng không thẹn với lương tâm, về phần việc đối phương có tổn hại hoặc trợ giúp hay không, ta ngược lại sẽ không cân nhắc quá mức."

"Bất kể thế nào, thỉnh sư tỷ nhận tiểu đệ cúi đầu!" Vi Vân nói xong khom người chắp tay thi lễ.

"Sư đệ, đừng ——"

Diệp Trầm Ngư đưa một tay ra bắt lấy Vi Vân rồi mới chộp lấy, sau đó thu về, khuôn mặt ửng đỏ, xinh đẹp tuyệt trần.

Sau khi cảm ơn Vi Vân, biểu tình muốn nói lại thôi.

Diệp Trầm Ngư đương nhiên cảm thấy trong mắt hắn truyền tới một tia tình cảm, lúc này trái tim cô đập liên hồi, cô ra vẻ bình tĩnh hỏi: "Sư đệ còn có chuyện gì sao?"

"Ta...ta...sư tỷ... Ai!" Vi Vân nóng bỏng nhìn chằm chằm Diệp Trầm Ngư, sau đó lại thở dài, nói: "Không, không có việc gì..." Nói xong, hắn nhìn thật sâu đối phương, xoay người rời đi.

Diệp Trầm Ngư nhìn bóng lưng của hắn, vuốt ve ngực mình một cái, hít sâu một hơi, sau đó quay người đi vào trong phòng.

Hôm sau trời vừa sáng, Tàng Kinh các.

Hai gã đệ tử chấp sự canh giữ ở cửa, vẫn không nhúc nhích. Nhiệm vụ gác này là đơn giản nhất, nhưng cũng hết sức mệt nhọc. Hơn nữa phí thời gian, bọn họ chỉ thắng ở chỗ ổn định, mỗi ngày kiếm được một đồng tiền nhất phẩm, bởi vậy còn có rất nhiều đệ tử xếp thành hàng.

Một tay Vi Vân nhấc lồng chim lên, nhẹ nhàng thoải mái đi tới cửa ra vào.

Hai đệ tử thủ vệ vừa thấy, lập tức hành lễ: "Bái kiến Vi Vân sư huynh!"

Bây giờ Vi Vân đã thành đệ tử chân truyền, trong toàn bộ Dược Vương tông có vô số đệ tử ngoại môn, người người đều đối với hắn tôn kính như thần minh, nịnh bợ cũng không kịp.

"Ừm." Vi Vân ra vẻ cao thâm gật đầu, nhấc chân bước vào đại môn Tàng Kinh các.

Không cẩn thận một chút, đột nhiên bị vấp chân, dưới chân lảo đảo suýt nữa té ngã, anh vũ trong lồng lồng chim vỗ cánh, kêu vài tiếng, thanh âm lanh lảnh: "Diệp sư tỷ, Diệp sư tỷ, ta rất nhớ ngươi a..."

"Gọi ngươi nói lung tung!" Vi Vân đứng vững thân hình, hung tợn nhìn chằm chằm Anh Vũ một cái, thu hồi lồng chim, xấu hổ ho một tiếng, bước nhanh vào bên trong.

Hai thủ vệ đệ tử thấy vậy quay mặt nhìn nhau.

Bên trong Tàng Kinh Các có giấu Vạn Quyển Kinh Thư, công pháp, chia thành sơ cấp, trung cấp, cao cấp và tuyệt thế. Sơ cấp phần lớn là các môn phái đều có công pháp của tu chân giới, trung cấp thì mới

có một vài tông môn, công pháp cao cấp càng thêm ít ỏi, tam giáo thất tông mới có, công pháp tuyệt thế chỉ thuộc về bổn tông, những tông môn khác đều không có, ví dụ như Dược Vương Kinh, Cửu Tí thần quyền, Liệt Liệt Hỏa Diễm Chân Diễm các loại.

Trong đó lại phân tâm pháp, pháp thuật và thần thông, tâm pháp là căn bản tu luyện, có tâm pháp, mới có thể luyện khí trên thân, tiến vào cảnh giới cao hơn, tỷ như Dược Vương Kinh, chính là một trong thập đại kỳ công đương thời, có kỳ hiệu chữa thương. Tâm pháp khác tự nhiên cũng có sở trường của nó, tỷ như thôn nhật đại pháp, chuyên khắc tất cả yêu ma quỷ quái, âm tà vật.

Về phần pháp thuật, phần lớn là một loại kỹ thuật vận dụng trong luyện công tâm pháp diễn hóa ra đối với pháp lực, các loại công pháp đều có thể diễn hóa ra pháp thuật tương ứng, tỷ như cương Dược Vương Kinh diễn hóa ra khí chữa pháp quyết, là công pháp còn lại diễn hóa ra Liệu Thương thuật khó mà nhìn vào hạng đầu kia.

Mà thần thông lại có năng lực khác biệt với pháp thuật, là một loại năng lực tương đối độc lập. Pháp thuật chỉ cần có được pháp lực, học được cách sử dụng là có thể trực tiếp vận dụng, còn thần thông thì cần trải qua tu luyện, sau đó hóa thứ năng lực này thành bản năng., Trở thành một bộ phận thân thể, ví dụ như thần thông Huyền Càn Khôn Tụ Tắc, đã nhập vào trong cơ thể Vi Vân, không phải đơn giản như pháp thuật, cho dù hắn không có pháp lực, thần thông Càn Khôn Tụ Vẫn ở trong người, vẫn có thể vận dụng, thậm chí bị động phát động. Đương nhiên cũng không phải tất cả thần thông đều có thể sử dụng được.

Vi Vân tốn hơn nửa ngày để lật xem công pháp mục lục cùng quyển sách công pháp bên trong Tàng Kinh Các một lần, cuối cùng mới xác định được trong đó có một môn công pháp và hai môn thần thông.

Một môn công pháp đương nhiên là Dược Vương Kinh, đây là pháp môn căn bản của Dược Vương tông, cũng là công pháp bắt buộc của mỗi đệ tử chân truyền.

Hai môn thần thông này, một là Cửu Tí thần quyền của Bạch Miểu đề cử, cùng với một môn thần thông thân pháp, tên là Tàn Ảnh Thân Pháp.

Cửu Tí thần quyền là một tiền bối cao nhân của Dược Vương Tông mấy ngàn năm trước sáng chế ra, là pháp môn tu luyện quyền đạo cấp tuyệt thế. Tu luyện đến cuối cùng, trừ đi hai cánh tay của bản thân, còn có thể thêm vào bảy cánh tay tùy ý trên người, cộng lại chính là chín cánh tay., Hơn nữa chín cánh tay này có thể tùy ý dịch chuyển phương vị, co duỗi tự nhiên, có thể hư có thể thực, có thể hiển lộ khả năng ẩn tàng, có thể vận dụng pháp lực bản thân thành gấp bội, có thể thu được hiệu quả kỳ diệu trong giao chiến với địch nhân.

Thân pháp Tàn Ảnh là một môn thần thông thân pháp cao cấp, tam giáo thất tông đều có, tu chân giới trung tiểu tông môn thì không có. Môn thần thông này có thể dịch chuyển thân thể, đạt tới hiệu quả di chuyển nhanh chóng, hơn nữa khiến người ta khó phân biệt thật giả, có thể ở trong chiến đấu chiếm ưu thế, người sử dụng đứng ở thế bất bại.

Vốn Vi Vân còn muốn học công pháp Liệt Diễm Chân Hỏa Cương thần thông, bởi vì phần lớn môn nhân Dược Vương tông đều tu luyện thuật luyện đan, phương pháp luyện hỏa nhất định phải tu luyện nhưng nghĩ lại, Thôn Nhật Đại Pháp mang theo một môn thần thông hỏa diễm, tên là "Thái Dương Chân Hỏa", Đây chính là một trong bốn loại kỳ hỏa của thế gian, có thể không ngừng tu luyện, nhiệt độ vô hạn chồng chất, cuối cùng thậm chí có thể đốt cháy vạn vật, thậm chí thiêu hủy cả bản thân, bởi vậy trên cơ bản tu luyện tới một mức nhất định là đủ rồi.

Đương nhiên, thuật luyện đan, thuật luyện khí, còn có thuật chế phù tiền, đây là những pháp môn bắt buộc của mỗi đệ tử chân truyền, đương nhiên phải một mạch nhớ kỹ.

Sau khi nhớ kỹ những công pháp đã lựa chọn, Vi Vân lập tức rời khỏi Tàng Kinh Các.

Trở lại lầu các hậu điện, Vi Vân tiến vào tĩnh thất, bắt đầu tu luyện từng pháp môn thần thông.

Thân pháp tàn ảnh tương đối dễ dàng tu luyện, nhất là Vi Vân bây giờ có tu vi Nguyên Anh, pháp lực dồi dào, bất quá một ngày thời gian đã tiểu thành.

Cửu Tí thần quyền thì tương đối khó hơn một chút, đầu tiên phải tu luyện đôi cánh tay của bản thân có thể hư thật, có thể dài có thể ngắn, có thể mềm có thể cứng, có thể co dãn được như ý muốn, sau đó mới có thể bắt đầu tu luyện cánh tay thứ ba.

Khổ tu mấy ngày qua đi, Vi Vân cũng mới miễn cưỡng tu luyện ra cánh tay thứ ba, cũng chỉ là pháp lực biến thành cánh tay hư ảo, còn chưa tu luyện tới mức có thể thực thể hóa.

Vi Vân biết rõ tu luyện không thể nóng vội, liền đi ra khỏi tĩnh thất.

Mỹ nhân bên ngoài tựa lên lầu các, Lý Mị Nhi đang dựa vào đó, trong ngực nàng ôm Linh Nhi mới lớn được mấy tháng, nhưng nàng lại ở bên cạnh Tiểu Kim, vui đùa tí tửng.

Bên ngoài mưa dầm kéo dài, gió mát thổi qua, từng trận mát mẻ.

Đầu hè rồi, thời tiết càng thêm ấm áp, mang đến một cảm giác ấm áp cho Dược Vương Tông mát lạnh.

"Chủ nhân!"

Nhìn thấy Vi Vân đi ra, Tiểu Kim một thân áo vàng nhạt bó sát người nhảy đến, Lý Mị Nhi cũng tranh thủ thời gian đứng dậy đón chào.

Vi Vân đưa tay ôm lấy Tiểu Kim, Tiểu Kim ngây thơ nói: "Chủ nhân, ngài đã tu thành Nguyên Anh rồi, ta cũng muốn tu thành Nguyên

Anh!"

Vi Vân nắm khuôn mặt trắng trẻo xinh xắn của nàng, nói: "Chủ nhân ta thiên tư tung hoành, tu luyện nhanh như vậy là có thể lý giải... Ngươi sao, từ từ đi, mọi việc đều chú ý cơ duyên..."

Tiểu Kim không vui nói: "Nào có, tư chất của ta cũng không kém nha, ngươi nhanh làm cho ta một hạt Oa Đan, ta lập tức có thể phá cảnh thành Nguyên Anh!"

"Đứa nhỏ đan?"

Vi Vân lau mồ hôi lạnh, nói: "Ngươi có biết thứ này đắt bao nhiêu không? Không được, chủ nhân ta mua không nổi."

Đứa bé đan, là linh đan diệu dược trợ giúp tu sĩ từ Kim Đan phá cảnh thành Nguyên Anh, có tỷ lệ thất bại nhất định, là độc hữu Dược Vương Tông, luyện chế khó khăn, một vị thuốc chủ yếu trong đó chính là dược liệu của Dược Vương Tông đứa bé, huống chi còn cần đại lượng thiên tài địa bảo khác, có thể tưởng tượng được nó trân quý bao nhiêu, chỉ một quả, đã cần hai tấm tiền phù cấp năm, căn bản không phải người bình thường mua nổi.

Quan trọng là thứ này cho dù ăn vào cũng có tỷ lệ thất bại, một khi phá cảnh thất bại chẳng khác nào ăn không, mang ý nghĩa hai viên phù lục cấp năm trôi theo dòng nước!

Vấn đề là Vi Vân không có nhiều tiền như vậy.

Mà muốn luyện chế, lấy trình độ luyện đan hiện tại của Vi Vân, lại không có đủ dược liệu, cũng rất khó thành công.

"Hừ!" Tiểu Kim chu miệng nhỏ, không vui nói: "Ngươi không thương ta chút nào!"

"Ta mua không nổi, bằng không ngươi bán ta đi!"

"Mọi thứ đều là lấy cớ... Ngươi căn bản không thương ta, không yêu ta, không thích ta..."

Lại thêm bộ dạng này... Vi Vân nhìn đôi mắt to tròn sáng ngời của nàng mà mếu máo, càng nhìn càng cảm thấy nàng muốn khóc.

Vi Vân nhất thời không nhịn được, vội vàng đầu hàng, nói: "Được rồi, được rồi, sợ ngươi rồi."

"Hì hì!" Tiểu Kim lập tức cao hứng nở nụ cười, vẻ mặt biến hóa so với thời tiết còn nhanh hơn, một cái miệng nhỏ hồng nhuận phơn phớt vuốt vuốt trên mặt Vi Vân.

Vi Vân chậm rãi lấy ra hai kiện pháp khí từ trong tay áo càn khôn, một kiện là roi thép chín đốt, một kiện là roi mềm, đều là đoạt được từ hai tay tả hữu hộ pháp của Liễu Oanh, đều là pháp khí đỉnh cấp.

Giá cả pháp khí đỉnh cấp đắt đỏ, gần với pháp bảo, bên trong đều có bảy mươi hai đạo địa sát cấm chế, chỉ thiếu chút nữa là có thể trở thành pháp bảo, nhưng một bước này là thiên địa chênh lệch, là bình chướng khó có thể vượt qua, tuyệt đại đa số pháp khí khi tấn thăng pháp bảo, đều là dùng tổn thất cuối cùng.

Nếu như muốn mua, mỗi một kiện đỉnh cấp pháp khí đều cần mười mấy đồng tiền phù ngũ phẩm, còn chưa hẳn có thể mua được phù lục thích hợp cho mình, nhưng nếu bán ra... Một kiện cũng có thể trị giá một hai tấm ngũ phẩm phù tiền, cực kỳ không có lợi.

Chỉ là Tiểu Kim làm ầm ĩ lên, Vi Vân không có biện pháp, đành phải nhịn đau cắt đứt sự yêu thương.

39

Lần thứ 36 xuống núi...

Vi Vân đi vào đại điện ngày thường, tìm được lão đầu quản sự, đưa hai kiện đỉnh cấp pháp khí Cửu Tiết Cương Tiên cùng nhuyễn tiên lên. Đối phương cầm tới trong tay, cẩn thận tra xét một phen, một lúc sau mới xác định không sai.

Lão nhân này đã hơn một trăm tuổi, tu luyện tới Kim Đan viên mãn, không cách nào đột phá, ở đây làm chút việc đơn giản, tiêu dao sống qua ngày.

Lão đầu vuốt vuốt râu bạc trắng, nói: "Vi Vân sư huynh, tuy ngươi là đệ tử chân truyền, nhưng giao dịch ở tông môn vẫn phải có quy củ, hai kiện pháp khí này cùng nhau bán cho tông môn, có thể được hai tấm phù tiền ngũ phẩm."

"Chỉ có hai lá?" Vi Vân hơi nhíu mày.

Lão đầu lại nói: "Không có biện pháp, tông môn quy định như thế, đương nhiên rồi, nếu như sư huynh muốn đổi thứ khác, sư đệ ta ngược lại có thể làm chủ, cho sư huynh một ít ưu đãi."

Vi Vân nói: "Ta muốn đổi oa đan, có thể đổi mấy viên?"

Lão đầu cười ha hả, vẻ mặt gian trá nói: "Chỉ có thể đổi một viên... Đương nhiên rồi, sư huynh chính là đệ tử chân truyền, ta có thể cho sư huynh một ít ưu đãi, tặng cho sư huynh một ít Tịch Cốc Đan."

Sắc mặt Vi Vân không vui mà nhìn chằm chằm vào hắn, hắn thân là cao thủ Nguyên Anh, muốn tích cốc đan làm cái gì?

Lão đầu lại nói: "A, ta có thể làm chủ tặng thêm cho sư huynh vài đồng tiền nhất phẩm." Nói xong liền chuẩn bị sẵn đồ đạc đưa đến tay Vi Vân.

Vi Vân nhận lấy đứa bé đan, Tích Cốc đan cùng chồng tiền phù nhất phẩm, hắn chỉ vào tiểu lão đầu này nói: "Sư đệ, nếu để ta biết được không phải cái giá này, ta nhất định cho ngươi nếm thử hương vị "Phản Ngũ Hành độc công"."

Lão đầu vội chắp tay nói: "Sư đệ ta nào dám, ngài chính là đệ tử Bạch Chỉ trưởng lão, cho ta một vạn lá gan cũng không dám ra giá loạn."

Suy nghĩ một chút, hắn lại lấy ra một kiện pháp khí Hoàng Hồ Lô, nói: "Pháp khí phi hành này cũng tặng cho sư huynh! Ai, ta tự tiện làm chủ như thế, để tông môn quy vốn, phía trên đã biết muốn phạt ta."

Vi Vân tiếp nhận hồ lô vàng, phát hiện đó là một kiện pháp khí cấp thấp, chỉ có một công năng phi hành, cũng chỉ có giá trị hai đồng tiền phù nhị phẩm mà thôi.

Vi Vân cảm thấy hài lòng, lúc này mới rời đi.

Trở lại chỗ ở, Vi Vân đem đứa bé đan cho Tiểu Kim, Tiểu Kim cầm lấy đứa bé đan vui vẻ rời đi, tiến vào tĩnh thất, bế quan rồi.

Nàng lại đưa Tịch Cốc Đan cho Lý Mị Nhi, nàng cần thứ này để tiến giai Trúc Cơ.

Buổi tối, Vi Vân vẫn theo thường lệ đi vào đại điện Bạch Miểu, thỉnh an mỹ sư phụ. Ba vị sư tỷ cũng đều ở chỗ này.

Bạch Hỗn ngồi ngay ngắn trên ghế, khí tức mê người tràn ngập trên thân thể khiến cho Vi Vân cảm thấy toàn thân khô nóng, vội vàng thu liễm tâm thần, sợ bị mắng.

Bạch Chỉ nhìn về phía Vi Vân, nói ra: "Vân Nhi, ngươi đã tu luyện Cửu Tí thần quyền và tàn ảnh, như vậy hiện tại diễn luyện một chút, để vi sư nhìn xem."

"Vâng, sư phụ!"

Vi Vân sau khi thi lễ thì đứng vững.

Bỗng nhiên thân hình khẽ động, thân hình vốn đứng thẳng đã xuất hiện cách đó ba thước, lại khẽ động, liền xuất hiện ở phía bên phải. Mỗi một lần di động, phía sau đều kéo theo liên tiếp tàn ảnh, tốc độ quả nhiên cực nhanh, nhiều phương hướng đồng thời ứng địch tác chiến.

Cùng lúc đó, Vi Vân hai tay khẽ nhúc nhích, mấy người nhìn qua, phát hiện hai tay hắn bỗng nhiên biến mất không thấy gì nữa, lại khẽ động, rõ ràng chia ra trước ngực, phía sau lưng cùng bụng dưới xuất hiện một cánh tay, trong đó một cánh tay hiện ra thanh quang, phân biệt là pháp lực biến thành hư thể.

Ba cánh tay lúc dài lúc ngắn, lúc trước lúc sau, biến ảo khó lường, phối hợp cùng một chỗ với thân pháp tàn ảnh, thực sự là bổ sung lẫn nhau.

Một lát sau, Vi Vân thu hồi thần thông, đứng vững thân hình, thi lễ nói: "Xin sư phụ chỉ điểm!"

Bạch Chỉ nhếch miệng cười, tươi cười như hoa, nàng hết sức hài lòng, có thể trong mấy ngày ngắn ngủn tu luyện đến trình độ này, thật sự là đáng quý.

Diệp Trầm Ngư, Thanh Linh và Thanh La cũng ném ánh mắt khen ngợi về phía Vi Vân.

Bạch Chỉ không khỏi đứng dậy, nâng Vi Vân dậy, tay của hai người mới vừa tiếp xúc, Bạch Hỗn vội vàng thu tay lại như điện giật, mấy người thấy vậy đều cảm thấy kỳ quái, hai mặt nhìn nhau, chỉ có Diệp Trầm Ngư dường như đã minh bạch điều gì, bởi vì lúc nàng tiếp xúc với Vi Vân cũng có cảm giác khác thường.

Bạch Chỉ lui trở về chỗ ngồi, mấy người cũng không biết, lúc này chỗ mật trong cơ thể nàng đã ướt át, hít sâu một hơi, Bạch Miểu ra vẻ trấn định nói: "A... Coi như không tệ, đứng lên đi."

"Tạ sư phụ." Vi Vân đứng dậy, đứng sang một bên.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Bạch Hỗn đỏ ửng chợt lóe, nàng thản nhiên nói: "Là như vầy, ba ngày sau Tử Nguyệt tiên môn sẽ tiến hành đại điển thay thế môn chủ. Dược Vương tông chúng ta cũng cần phái người tới dự lễ. Tử Nguyệt tiên môn chỉ đứng sau Thái Huyền tiên môn, đây là đại sự của tu chân giới, đến lúc đó Âm Nguyệt hoàng triều sẽ tụ tập cao thủ đến cùng., Tử Nguyệt tiên môn chắc chắn sẽ hội tụ các anh hùng, chỉ là ta không tiện xuống núi. Dược Vương tông chúng ta ít nhất phải có cường giả cảnh giới Đại Pháp trở lên ở lại sơn môn, vận chuyển theo cách chủ trì "Vạn Mộc trùng sinh đại trận", phòng ngừa cường địch xâm phạm. Lần này, do tông chủ xuống núi đến dự lễ, mười đệ tử chân truyền đi cùng."

"Bởi vậy..." Bạch Miểu tiếp tục nói: "Đến lúc đó bốn người các ngươi đều phải đến Tử Nguyệt tiên môn xem lễ, nhằm trợ giúp thanh thế Dược Vương tông chúng ta, tuyệt đối không thể bị tông môn khác vượt qua. Ngoài ra, các ngươi cần phải xuống núi sớm một ngày, đi dạo trong Phong Châu ta, nhìn xem có tung tích yêu ma quỷ quái hay không, nếu như nhìn thấy, nhất định phải kịp thời dọn dẹp, để tránh ở trong lúc này, nhân thủ Dược Vương tông ta không đủ, bọn họ nhân cơ hội nháo sự."

Vi Vân vội vàng lớn tiếng nói: "Đệ tử tuân mệnh, sáng sớm ngày mai sẽ xuống núi!"

Ba cô gái Diệp Trầm Ngư nhìn hắn, vẻ mặt đều cổ quái. Trước kia không ai không biết xấu hổ như Vi Vân, nhưng không thể không thừa nhận, có hắn ở đây quả thực rất sung sướng.

Bạch Chỉ khẽ mỉm cười, nói: "A, không còn chuyện gì nữa rồi. Các ngươi đi xuống trước đi, nhớ kỹ, phải đến Tử Nguyệt Tiên môn trước năm tuổi, hội hợp với tông chủ."

"Thuộc hạ hiểu!" Vi Vân nói.

Bạch Hỗn đứng dậy, liếc nhìn hắn rồi nhanh chóng rời đi.

Đám người Vi Vân cũng nhao nhao trở về chỗ ở của mình, chuẩn bị cho việc xuống núi.

Bạch Hỗn trở lại chỗ ở của cung điện, trực tiếp tiến vào hậu viện, quần áo trên người cũng không kịp cởi ra, trực tiếp nhảy vào trong ao trong xanh, nhảy chồm một tiếng, nước ao văng khắp nơi, lúc này quần áo trên người nàng mới tự động bay lên, tán rơi chung quanh ao nước, lộ ra thân thể tuyệt mỹ trắng nõn của nàng, trắng noãn đẫy đà mà tràn ngập cảm giác thịt.

Bạch Hỗn một cước ngừng lại trong ao, một cái chân đẹp khác của nàng nhấc lên giẫm mạnh một bên tảng đá, hai chân thành thẳng tắp, từ một bên nhìn qua, thân thể tuyệt sắc nữ nhân xinh đẹp lả lướt, tư thái duyên dáng, cặp mông căng tròn vươn cao., Trắng trẻo nõn nà, bộ ngực căng tròn mà cao vút, nhìn từ chính diện, thì có thể thấy được chỗ mật dưới thân nàng một mảnh sáng trắng noãn trắng noãn, một sợi lông âm quỷ cũng không có, hai cái bánh bao béo mọng ngậm chặt đôi môi, kẹp một khe thịt đỏ tươi ở giữa, nơi đó đang dâm thủy róc rách.

Bạch Chỉ một tay nắm lấy ngực phải của mình, ngón tay cơ hồ lâm vào giữa sữa, vào tay là một mảnh trơn mềm, tràn đầy co dãn, tay kia bao trùm ở chỗ mật của mình, ngón tay nhẹ nhàng gảy gảy hạt đậu phụ màu đỏ nhạt phía trên, tần suất càng lúc càng nhanh.

"A... A... A... Không cần..." Bạch Hỗn ngẩng đầu lên, miệng khẽ rên rỉ: "Sắp tới rồi phải không... A... Thật là khó chịu... A a... Ta muốn nam nhân... A a... Không... Ta muốn... A a... A a a... A a a... Ta... a a a... Ta a a a... a a a a a... a a a a..."

Bạch Chỉ vừa rên rỉ trong đầu bỗng huyễn hóa ra từng tràng cảnh dâm loạn, đột nhiên một khuôn mặt thiếu niên từ đáy lòng hiện lên, chính là Vi Vân.

"A... Vân Nhi... Tên đồ đệ vô liêm sỉ này... Ta hận ngươi... A a... Mau đùa giỡn ta a... Vân nhi... Vân nhi... Vân nhi của ta..." Lúc này trong đầu Bạch Hỗn Nhi tràn ngập dâm dục, hoàn toàn không có vẻ đứng

đắn ngày thường, lúc này, cho dù một nam nhân tùy tiện xông lên, cũng có thể thuận lợi cưỡng gian nàng, hơn nữa sẽ không bị phản kháng.

Không biết bao lâu sau, sau một trận run rẩy, thân thể mềm mại trắng như tuyết của Bạch Hỗn mềm nhũn ở trong ao, khuôn mặt tuyệt mỹ không chút biểu tình, một đôi mắt đẹp lại mị nhãn như tơ, một hồi lâu mới khôi phục thanh minh.

Bạch Hỗn khổ não nâng trán, ngồi trong ao, thật lâu sau mới thở dài.

...

Vi Vân trở lại chỗ ở, lúc này Tiểu Kim còn đang đột phá cảnh giới, Lý Mị Nhi đang mang theo hai đứa con gái đi ngủ.

Chẳng biết tại sao, vừa rồi tiếp xúc với Bạch Miểu Linh một chút, dưới bụng Vi Vân luôn có một đám dục hỏa đang thiêu đốt, lắng lại không được, suy nghĩ một chút, hắn phi thân rời hậu điện, đi về phía sau núi, chỉ chốc lát sau đã đứng trước cửa động phủ của Mạc Tú Vân.

"Sư tỷ, tỷ đang ở đây sao?" Vi Vân gõ cửa.

Mạc Tú Vân mở cửa, vừa thấy là Vi Vân, lập tức vui vẻ, cười nói: "Sư đệ, ngươi sao lại tới đây? Không đúng... phải là sư huynh mới đúng, đệ tử chân truyền sư huynh..."

Vi Vân nghe ra trong lời nói của nàng có chút chua xót, nở nụ cười, đi vào cửa, hỏi: "Vì sao sư tỷ lại châm chọc ta như vậy?"

Mạc Tú Vân bĩu môi nói: "Ta nào có châm chọc, sự thật nha."

Sau khi hai người đi vào, Mạc Tú Vân đã đóng cửa tốt, thoáng cái đã chui tọt vào trong lòng Vi Vân, ánh mắt nóng rực, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, một tay thò vào đũng quần của hắn, nhẹ nhàng vuốt ve thân hình thô to của hắn, nói: "Sư đệ, ngươi tới đây làm gì?"

Vi Vân vừa cởi quần áo vừa nói: "Ngày mai đệ phải xuống núi, dự định tới đây cùng sư tỷ, à... sư tỷ nhẹ chút."

Hai người vừa hôn vừa đi vào thạch thất, đi đến trên giường, rất nhanh liền thoát khỏi được một tia không treo, ôm nhau, kịch liệt triền miên.

Mạc Tú Vân dẫm một chân lên giường, hai chân tách ra để lộ cái huyệt nhỏ ở giữa. Vi Vân đang chống một cây gậy thịt lớn, đầu rùa màu đỏ tím tỏa ra hơi nóng chống đỡ môi thịt trắng nõn của vị sư tỷ xinh đẹp kia, từ từ cắm vào trong.

"A... Thật lớn... Thật nóng... A... Thật hoàn hảo... Sư đệ... Ngươi giỏi thật... A..... Nhanh... Dùng sức giết chết sư tỷ đi... A a a..."

Cây trùy lớn sau khi cắm vào trong thịt, mỹ nữ sư tỷ Mạc Tú Vân nhất thời cảm thấy thỏa mãn. Nàng nắm thật chặt cánh tay Vi Vân, toàn tâm toàn ý đón lấy cơ thể khô khô, say mê ở trong sự vui sướng của thịt, vẻ mặt đầy xuân tình, vô cùng hưởng thụ, nhịn không được kêu lên sóng biển, nàng thật sự rất thích cảm giác này.

"Bộp bộp bộp -- "

Tiếng thân thể va chạm "Phốc phốc phốc phốc phốc" dùng âm thanh ma sát nhau vang lên trong thạch thất, ánh sáng của Dạ Minh Châu chiếu vào trên thân hai người, nổi lên vầng sáng nhàn nhạt.

Một trận chất dinh liên tục mãnh liệt không ngừng, đại chuỳ thẳng vào cung, mỹ nữ sư tỷ Mạc Tú Vân Lãng kêu không ngừng, rất nhanh liền chồng lên cao trào, nước tiểu đạo khẩu cùng huyệt khẩu nhỏ đồng thời phun nước, nước tiểu và sóng nước đồng loạt rơi ra, theo rắm thối đưa ra., Nước mưa văng khắp nơi, đánh vào trên thân hai người, lại rơi xuống mặt đất cùng trên giường, cực kỳ đồ sộ. Cái mông ra vào huyệt thịt, phát ra tiếng nước "chít chít". Vi Vân cũng cảm thấy rất là kích thích, rốt cục đem một cỗ tinh khí đậm đặc bắn vào trong cung của Mạc Tú Vân, làm dục hỏa vừa rồi bị Bạch Chỉ khơi lên cũng tiêu tan.

"A... Sư đệ... Vì sao ngươi lợi hại như vậy... A..." Mạc Tú Vân đổ mồ hôi đầm đìa trên giường, đôi mắt hạnh mê ly nhìn Vi Vân, xuân triều trên mặt còn chưa giảm đi.

"Đa tạ sư tỷ khích lệ." Vi Vân đặt cây gậy thịt lớn ở bên miệng Mạc Tú Vân, Mạc Tú Vân lập tức há mồm liếm, nhét nước bẩn, nước tiểu và vật hỗn hợp vào trong miệng.

Vi Vân thuận miệng hỏi: "Gần đây sư tỷ không có cùng Bạch sư huynh vui sao?"

Mạc Tú Vân nhẹ nhàng phun ra đầu rùa nói: "Hắn... Ài, đừng nói nữa..." Nhắc tới Bạch Vô Ưu, Mạc Tú Vân lại cảm thấy vô cùng phiền muộn.

"Làm sao vậy?"

"Hắn bụi trần bất đạt, ta căn bản không thể nào vui vẻ cùng hắn được, tức chết ta rồi!"

Vi Vân nghe vậy khẽ giật mình, vội nói: "Không sao, đệ sẽ dành thời gian giúp Bạch sư huynh an ủi sư tỷ."

"Coi như ngươi có lương tâm, không có quên gốc." Mạc Tú Vân mỉm cười, tiếp tục liếm râu của hắn.

Bỗng nhiên Vi Vân cảm thấy khó chịu, vội nói: "Sư tỷ, phiền tỷ tránh ra, ta muốn đi tiểu."

Mạc Tú Vân vừa liếm cây côn vừa nói: "Không cần... ta muốn ăn."

Vi Vân nghe vậy, cho rằng nàng muốn uống tiểu, lập tức mở cửa, từ mắt nước phun ra một cỗ bọt nước lớn, tất cả đều rơi lên mặt Mạc Tú Vân.

"A..." Mạc Tú Vân nhất thời há hốc mồm, nàng há hốc mồm, ngẩn ngơ đứng nhìn, lập tức xong đời, hơn phân nửa những nước tiểu

này đều rơi vào trong miệng nàng, có rơi vào trên mặt nàng, làm khuôn mặt xinh đẹp của nàng ẩm ướt, còn có hơi nóng toát ra.

"Sảng khoái." Vi Vân rung con ốc, vài giọt nước tiểu còn sót lại bay xuống trên mặt Mạc Tú Vân, bờ môi trên bộ ngực và bộ ngực.

"Sao vậy, sư tỷ?" Vi Vân nhìn Mạc Tú Vân với ánh mắt kỳ quái.

"A..." Lúc này Mạc Tú Vân mới phản ứng lại, vội vàng nôn nước tiểu ra khỏi miệng, nôn ra một hồi lâu, mới oán giận nói: "Sư đệ, ngươi lại... Thế mà... Hừ, ngươi coi ta là cái gì?"

Vi Vân ngạc nhiên: "Không phải ngươi nói muốn ăn sao?"

"Ta..." Mạc Tú Vân cắn môi anh đào, vẻ mặt không nói gì, rõ ràng là nàng muốn ăn râu, chứ không phải là muốn tè ra quần!

Vi Vân cười ha ha một tiếng, nói: "Được rồi, sư tỷ, nào, ăn tiếp..." Hắn đưa Ngọc Lung đến bên miệng Mạc Tú Vân, dỗ một hồi lâu rồi mới nguôi giận.

Bỗng nhiên, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Giọng nói của Bạch Vô Ưu truyền vào: "Mạc sư muội, ngươi có ở đây không?"

Vi Vân và Mạc Tú Vân vừa nghe vậy, cả hai đồng thời chấn động.

"Không được ra ngoài!" Mạc Tú Vân nhanh chóng mặc áo vào, đồng thời dặn dò Vi Vân trốn trong thạch thất, không được lên tiếng, không được đi ra để tránh bị Bạch Vô Ưu phát hiện.

Mạc Tú Vân đi ra khỏi thạch thất, đi vào đại sảnh, mở cửa ra, nhìn thấy Bạch Vô Ưu đứng ở cửa, nói: "A, sư huynh, sao huynh lại tới đây?"

Bạch Vô Ưu mỉm cười, nói: "Là như vầy, ba ngày sau môn chủ Tử Nguyệt tiên môn thay phiên, ta cần phải theo tông chủ đi tới xem lễ,

ngày mai xuống núi, trước tiên đi Phong châu tuần tra một phen, tối nay đặc biệt đến thăm sư muội một chút... Ồ, sư muội ngươi bộ dáng như vậy?"

Dưới bóng đêm, Bạch Vô Ưu đánh giá Mạc Tú Vân, thấy tóc buông xõa, một thân chật vật, quần áo cũng không mặc chỉnh tề, trên người còn có mùi kỳ quái phát ra, lập tức khẽ giật mình.

Mạc Tú Vân thầm nghĩ xong đời rồi, nàng trong lúc gấp rút phát trí, vội vàng giải thích: "Hừ, sư huynh, sao bây giờ huynh lại tới tìm người ta thế... Người ta vừa mới tiện tay đây... Định tắm rửa... Quần áo còn chưa rách, huynh liền tới đây... đáng ghét!"

"A, cái này..." Vẻ mặt Bạch Vô Ưu lúng túng: "Xin lỗi, sư muội, là sư huynh đường đột, ta xin cáo từ!"

Mạc Tú Vân ra vẻ gọi hắn lại: "Sư huynh, ngươi không có chuyện gì khác sao?"

Bạch Vô Ưu vội vàng nói: "Không có việc gì, chỉ là trong lòng nhớ thương, tới xem sư muội ngươi. Sư muội, bảo trọng!"

"Sư huynh đi cẩn thận."

Mạc Tú Vân đưa mắt nhìn Bạch Vô Ưu rời đi.

Bạch Vô Ưu vừa rời khỏi, Mạc Tú Vân lập tức đóng kỹ cửa, trở lại trong thạch thất.

"Làm ta sợ muốn chết!" Mạc Tú Vân vỗ ngực, vừa cởi quần áo ra.

Vi Vân tiến lên ôm thân thể trắng như tuyết của nàng, một bên đem kết lót đưa vào trong động cúc của nàng, nói: "A, xem ra lần sau phải cẩn thận một chút... Đúng rồi, sư tỷ sau này muốn, đến chỗ ở của ta đi, ta có lầu các độc môn độc viện ở phía sau điện sẽ rất dễ dàng."

"Ừm..." Mạc Tú Vân nói, "Chỉ có thể như vậy... A... Sư đệ, nhẹ chút... Ừm... có thể cử động rồi... A... Thật kích thích... A..."

Hai người tiếp tục kéo dài vui vẻ.

Hơn nửa đêm, Vi Vân và Mạc Tú Vân vẫn luôn vui vẻ trong thân thể, làm cho mỹ nữ sư tỷ muốn chết, môi đỏ mọng, hai mắt trắng dã, ba cái động thịt đều bị làm không dưới vạn lần, đến tận lúc trời sáng mới dừng lại.

Ngày tiếp theo, mặt trời lên cao, Vi Vân trở lại chỗ ở hậu điện.

Tiểu Kim từ tĩnh thất đi ra, trên thân lộ ra một cỗ khí tức lăng lệ ác liệt, hai mắt mơ hồ kim quang, trên làn da lập loè lôi quang, thỉnh thoảng phát ra thanh âm "Đôm đốp", rõ ràng đã tu thành Nguyên Anh.

Vi Vân thầm giật mình, không ngờ Tiểu Kim quả thật ăn vào một quả oa đan có thể tu thành nguyên anh, thật đúng là coi thường nàng.

"Chủ nhân, bây giờ ta lại đánh thắng được ngươi rồi!" Tiểu Kim cao hứng nhảy lên, rơi vào trên cổ hắn, một đôi chân đẹp kẹp lấy đầu hắn, lắc lư trước ngực hắn.

"Ừ... nhìn ra được." Vi Vân thầm nghĩ, đánh cũng chưa từng thắng, làm sao ngươi biết được.

"Chủ nhân."

Lý Mị Nhi từ trong phòng đi ra, ôm Linh Nhi trong ngực, đi theo bên người nàng.

Đầu tiên, Vi Vân định đến Tử Nguyệt tiên môn rồi mới nói: "Hôm nay chúng ta xuống núi, sau đó tới Tử Nguyệt tiên môn vào ngày mùng năm, các ngươi có gì quên mang không?"

"Không có."

"Vậy thì đi thôi, ta phỏng chừng các sư tỷ đều đã xuất phát."

Tiểu Kim lập tức hóa thành một con đại điêu, toàn thân kim quang lập lòe, Vi Vân cùng mẹ con Lý Mị Nhi ngồi lên, đại điêu phóng lên trời, từ hậu điện bay ra, xẹt qua tiền điện.

Nhìn xuống phía dưới, khắp đình đài lầu các, có rất nhiều đệ tử đi tới đi lui, chạy qua đi lại làm nhiệm vụ sư môn, lại thổ nạp vào mặt trời, có người khoanh chân ngồi dưới quảng trường luyện kiếm nhảy múa, vài con bạch hạc quanh quẩn trước cửa điện, toàn bộ Dược Vương tông dạt dào sinh cơ, khí tượng Tiên gia.

Lần này xuống núi, trước tiên đi Phong Châu tuần tra, sau đó mới đi đến Thanh Châu. Dược lão nhân cùng mười đại đệ tử chân truyền tự mình hành động, cũng không phải cùng một chỗ. Mười đại đệ tử chân truyền đều có tu vi Nguyên Anh, thực lực cường đại, không sợ yêu ma quỷ quái bình thường, thậm chí gặp phải còn muốn hàng phục thậm chí đánh giết.

Vi Vân chưa từng nhìn thấy Diệp Trầm Ngư nên mới tới thăm, Diệp Trầm Ngư đã không còn ở đây nữa, hiển nhiên hai vị sư tỷ Thanh Linh và Thanh La đã cùng nhau xuống núi.

Đại điêu bay ra khỏi Dược Vương Sơn, Vi Vân quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cả tòa sơn môn bao phủ trong một mảnh mây mù, một đạo cầu vồng bảy màu từ không trung rủ xuống, trông rất đẹp mắt.

40

Chương bảy Chương thứ bảy, ăn mày.

Lúc này Tiểu Kim đã tấn thăng lên cảnh giới Nguyên Anh, tốc độ phi hành đã tăng vọt mấy lần, chỉ sau hai canh giờ đã đi tới bầu trời thành Kim Lăng.

Vi Vân nhìn xuống đám khói lửa ở dưới, bỗng nhiên cảm thấy ngực nóng lên, ấn ký hoa đào do Thủy Hồng Dao trồng đang nóng lên, trong lòng thầm nghĩ, giờ phút này Thủy Hồng Dao nhất định đang ở trong Kim Lăng thành.

Vi Vân nói với Lý Mị Nhi: "Mị Nhi, chúng ta đến Kim Lăng thành nghỉ chân trước đi, ngươi có muốn về nhà xem một chút hay không?"

Thân phận của Lý Mị Nhi lúc này là tôi tớ của Vi Vân. Vi Vân xuất hành, nàng phải ở một bên đi theo, chiếu cố hắn sinh hoạt hàng ngày. Nhưng nếu đã đến thành Kim Lăng, đương nhiên nàng phải về nhà xem một chút, báo cáo tình trạng của bản thân ở Dược Vương Tông.

"Ta rất muốn trở về xem một chút." Lý Mị Nhi nhìn về phía Vi Vân, ánh mắt quyến rũ mỉm cười.

Vi Vân duỗi một ngón tay ra, khẽ vuốt gương mặt trắng nõn xinh xắn của Lý Mị Nhi. Đôi môi anh đào của vị phu nhân này lập tức hé ra, đưa ngón tay của hắn thâm nhập vào trong miệng, cái lưỡi liếm nhẹ, bắt đầu hấp thu.

"Tiểu Kim, đi xuống đặt chân."

"Ác!"

Tiểu Kim hót một tiếng ưng minh, lượn một vòng trên không trung, bay về hướng thành Kim Lăng, không bao lâu đã ra đến cửa thành.

Đây là để tránh ảnh hưởng đến dân chúng, vì vậy không trực tiếp rơi vào trong thành.

Tu chân giới có quy định bất thành văn, không được quấy nhiễu thế giới phàm tục, đều bởi vì thế giới phàm tục tuy rằng ở vào tầng dưới chót, nhưng lại là căn cơ của tu chân giới, đại đa số người có tu vi thành tựu đều đến từ thế giới phàm tục, thậm chí có rất nhiều con cháu gia tộc cường giả đều sinh sống ở thế giới phàm tục, trong đó nhân quả tương liên, hết sức phức tạp. Nếu biết được nhân sĩ tu chân giới sát thương dân chúng vô tội, tất sẽ bị toàn bộ tu chân giới vây công.

Mấy người tiến vào trong thành, Lý Mị Nhi mang theo hai đứa con gái trở về nhà, Vi Vân để Tiểu Kim hộ tống, còn mình thì đi về nhà Thủy Hồng Dao ở thành Kim Lăng.

Đi tới cửa, sớm có một nữ tử mặc lụa mỏng màu trắng bán trong suốt chờ ở đó, cô gái này xem ra khoảng ba mươi tuổi, đôi mắt như nước, khuôn mặt đẹp đẽ, dung mạo thoát tục, một đôi chân đẹp mặc vớ trắng, trên chân là đôi giày thêu hoa, cả người đường cong lả lướt, đặc biệt xinh đẹp.

"Vị tỷ tỷ này, xin hỏi..."

"Vào đi, nương nương chờ ngươi đã lâu."

Nữ nhân này cười cười, dẫn hắn tiến vào trong trạch viện, cửa lớn đóng lại.

Tòa nhà này chiếm diện tích không nhỏ, ba Tiến ba ra, bốn phía ôm ấp, bên trong có thúy trúc, lan hoa các loại thảm thực vật, hoa hạ mới nở, xán lạn mỹ lệ.

Thủy Hồng Dao đang ngồi ở trong sân ở giữa, ngồi trên một cái bàn đu dây, qua lại lung lay, khung nhẹ nhàng phát ra tiếng cọt kẹt. Thủy Hồng Dao mặc một bộ váy dài màu đỏ, phụ trợ thân thể thon dài

uyển chuyển của nàng, đôi chân đẹp bọc lấy những vớ tơ hồng, gót ngọc phấn hồng, chưa mặc giày, đặc biệt mê người.

"Vân Nhi đến rồi?" Thủy Hồng Dao quay đầu nhìn về phía Vi Vân, khẽ mỉm cười, xem ra tâm tình rất tốt.

Vi Vân đứng ở một bên, nhẹ nhàng đẩy xích đu của Thủy Hồng Dao, dẫn theo nàng bay tới bay lui.

"Thủy tỷ tỷ, ta nghe nói giáo chủ Anh Hoa giáo Ân Thất muốn tìm ngươi tính sổ đấy, sao ngươi còn không trốn đi?"

Thủy Hồng Dao nghe vậy nở nụ cười, nói: "Yên tâm, bây giờ ta cũng không sợ hắn, hơn nữa nơi đông người mới là an toàn nhất. Đặc biệt là đại thành của các quốc gia, sau này nếu ngươi gặp phải nguy hiểm thì chạy vào thành là được." Nàng tu thành pháp tướng, lại có pháp bảo Thất Hoa Phiến trong tay, cho dù đối đầu với cường giả Pháp Tướng đỉnh phong cũng có thể đánh một trận.

"Nhìn ngươi tu thành Nguyên Anh chắc đã thành đệ tử chân truyền rồi nhỉ?"

Vi Vân gật đầu nói: "Cái gì cũng không thể gạt được tỷ tỷ a. Vài ngày sau Tử Nguyệt tiên môn cử hành đại điển thay phiên, ta muốn đi Thanh Châu tham gia, hiện tại phụng mệnh xuống núi, đến Kim Lăng thành tuần tra chung quanh một phen, nhìn xem có yêu nghiệt làm loạn, chậm nhất ngày mai sẽ khởi hành thôi."

Thủy Hồng Dao dừng lại, duỗi ra một cái chân đẹp màu hồng nhạt đặt trên vai Vi Vân, mỉm cười nói: "Nơi đây chỉ có một con yêu nghiệt, ngươi có muốn hàng phục một chút hay không?"

Vi Vân lập tức ôm lấy đôi chân đẹp này, cho dù không tận lực ngửi, cũng có mùi thơm thoang thoảng bay tới, Vi Vân hôn lên lòng bàn chân của đôi giày mềm mại kia một cái, nói: "A... Thực hương, ta thực sự muốn hàng phục tỷ tỷ ngươi một chút, chỉ tiếc thời gian cấp bách, không thể ở lâu."

Thủy Hồng Dao lại vươn đôi chân đẹp khác ra, dùng lòng bàn chân quấn khăn lụa đi ma sát khuôn mặt của hắn, vừa nói: "Tử Nguyệt tiên môn đại hội ta cũng biết, chỉ là bây giờ cùng với lời thề son sắt không cách nào tới tham gia, hơn nữa trong khoảng thời gian này ta cần chuẩn bị đại sự... Vân nhi, không bao lâu, ta có thể diệt sạch sẽ, chấp chưởng Hoa Giáo anh đào, con nhìn cho kỹ đi."

Vi Vân vừa nghe, cảm thấy có chút là lạ, trên thực tế hắn hi vọng Thủy Hồng Dao có thể đi vào chính đạo, được người chính đạo tán thành, không nói đến nàng có thể thành công hay không, cho dù nàng thật sự giết giáo chủ Anh Hoa Giáo, thế lực khổng lồ, thì Thất tông chính đạo cũng hơn phân nửa là xem thường.

Vi Vân bây giờ có quan hệ không tầm thường với Thủy Hồng Dao, lập tức nói thẳng: "Tỷ tỷ, ta cảm thấy phương thức tu hành của Anh Hoa giáo hình như... cần phải thay đổi một phen. Có khả năng hay không, không dùng phương pháp thải bổ tu luyện, không kinh doanh thanh lâu?"

"Hả?" Thủy Hồng Dao nhíu mày, đôi mắt lấp lóe vài cái, sau đó nói: "Ý của Vân Nhi ta đã hiểu, ta đã có tính toán, chờ sau khi bắt Anh Hoa Giáo liền tiến hành chỉnh đốn, đến lúc đó toàn bộ giáo tu luyện Bách Hoa Tâm Pháp ta truyền thụ, lấy ca vũ lê viên làm nghiệp, đang lúc chính trực sẽ bị chính đạo thất tông xem thường."

"Vậy tình cảm cực tốt." Vi Vân nhãn tình sáng lên, lại nói: "Tộc Linh Hồ của tỷ tỷ, cũng không cần lại đi gieo họa thiếu nam chứ?"

Thủy Hồng Dao nghe vậy liền cười duyên một hồi, cười đến nở hoa, cười xong, nàng nói: "Ngươi cũng thật đơn thuần. Được rồi, để bọn họ không tu bổ là được, công pháp truyền thừa của ta đông đảo, muốn tu cái gì cũng được, chỉ là phương pháp thải bổ tiến cảnh nhanh nhất mà thôi. Trên thực tế, ở thời thượng cổ, thời thượng cổ công pháp của ta rất nhiều., Linh Hồ tộc ta sinh ra để ăn thịt người, thôn phệ huyết nhục tu hành, về sau lại thải bổ nam nữ Nguyên Tinh tu hành một đoạn thời gian, hiện nay không ít Linh Hồ trưởng thành,

cách mỗi mấy năm đều sẽ hái một thiếu nam hoặc thiếu nữ, thải bổ đến chết, không lưu lại người sống, sau đó dùng một năm luyện hóa. Bây giờ đại thế của ta dần dần thành, cũng không cần như vậy."

Lúc này Vi Vân mới yên tâm, hắn dự định sau này tu vi có thành tựu, tìm cơ hội tẩy đi thân phận "Yêu nghiệt" của mình.

Vi Vân bắt lấy đôi đũa thịt của nữ nhân tuyệt sắc Thủy Hồng Dao, đặt ở hai bên mặt cọ sát, một mảng xúc cảm mềm mại trơn trượt, còn có mùi hương nhàn nhạt, không khỏi say mê, há mồm liền đi hôn.

Thủy Hồng Dao lại nói: "Vân Nhi, ngươi còn chưa từng rời khỏi Phong Châu. Lần này đi Thanh Châu, ngàn vạn lần phải chú ý an toàn, nhớ không được cậy mạnh, nhất là ở cảnh nội Thanh Châu, Thanh Châu và Âm Nguyệt Hoàng Triều đều là địa bàn của Tử Nguyệt Tiên Môn, Tử Nguyệt Tiên Môn cực kỳ khó chọc, nhân sĩ tu chân giới thà đắc tội với người của Thái Huyền Tiên Môn cũng không muốn đi trêu chọc người của Tử Nguyệt Tiên Môn. Đúng rồi, còn một việc muốn nói cho ngươi biết, trong lòng phải chuẩn bị thật tốt."

"Chuyện gì?" Vi Vân đang liếm chân, động tác hơi dừng lại, từ hai chân Thủy Hồng Dao thò ra.

Thủy Hồng Dao di động đôi tuần, nhẹ nhàng dời xuống, đi tới ngực của hắn, nhẹ nhàng ma sát, vừa nói: "Trước đó không lâu đi Phong Vật thành, ngươi dưỡng phụ mẫu bị giết, ta nhớ ra người kia là ai rồi..."

Vi Vân nghe vậy, lúc này khí tức toàn thân ngưng tụ, ánh mắt lóe lên kỳ quang, nói: "Là ai?"

Thủy Hồng Dao nhẹ nhàng nói: "Người đó chính là... Phong công tử trong tam công tử chính đạo các ngươi... Phong Tuấn Kiệt."

"Là hắn!" Ánh mắt Vi Vân ngưng tụ, hai tay nắm chặt, lửa giận bốc lên, một lúc lâu mới bình thường trở lại.

Vi Vân hồi tưởng lại đủ loại hành vi của Phong Tuấn Kiệt, kẻ này đúng là cực kỳ không quang minh, thời điểm Phong Hồ còn thiếu chút nữa giết chết hắn, nếu không phải Thủy Hồng Dao kịp thời chạy tới, hậu quả khó lường, đã bị hắn cướp đi ngọc bội hộ thân, đây chính là một kiện pháp khí hộ thân đỉnh cấp, so với bảo tháp đồng của Vi Vân bây giờ còn lợi hại hơn nhiều.

Vi Vân oán giận nói: "Ta đã sớm nhìn ra tên vương bát đản này không phải là không có ý đồ, không muốn hạ độc thủ, sát hại cha mẹ ta, ta nhất định phải trả nợ máu hắn để trả bằng máu! Nói vậy vụ huyết Huyền Hồ Quan cũng là do hắn một tay tạo thành, nhưng không biết vì sao hắn phải làm như vậy? Ta cũng chưa từng đắc tội hắn!"

Thủy Hồng Dao biết hiện tại hắn không có tâm tình dâm đãng liền thu hồi đôi chân đẹp, nói: "Yên tâm, đợi ta làm xong đại sự, nhất định sẽ giúp ngươi giết chết hắn."

Vi Vân buông nắm tay ra, lắc đầu nói: "Ta muốn đích thân động thủ, mới tiết mối hận trong lòng ta."

Ánh mắt Thủy Hồng Dao lóe lên, nói: "Bây giờ ngươi mới tu thành Nguyên Anh, còn xa mới là địch thủ của hắn, hơn nữa hắn tu luyện chính là Đao Đạo, chuyên chủ sát phạt, thế công sắc bén. Chờ ngày sau ngươi mạnh mẽ lên mới có thể đi tìm hắn, hiểu chưa?"

Vi Vân gật gật đầu, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ, không gặp thì thôi, nếu gặp phải thì ta nhất định sẽ giết chết hắn.

Thủy Hồng Dao cảm thấy hài lòng, lại nói: "Còn nữa, ngươi phải coi chừng người của Thái Huyền tiên môn. Phong Tuấn Kiệt giết người bên cạnh ngươi tất có nguyên nhân, trong đó nói không chừng còn có người của Thái Huyền tiên môn âm thầm tham dự. Nếu gặp phải, ngàn vạn lần phải cẩn thận, Thái Huyền tiên môn chính là tu chân giới chính đạo đệ nhất đại phái. Bọn họ am hiểu pháp vũ hợp nhất, đệ tử trong môn ai nấy đều am hiểu chiến đấu, thực lực không thể khinh thường."

"Hiểu rồi." Vi Vân nhìn sắc trời, đã ngày qua ngày, bèn nói: "Tỷ tỷ, ta phải xuất phát, chờ ta trở về."

Thủy Hồng Dao vỗ vỗ tay.

Lập tức một đám nữ tử từ trong phòng trào ra, người nào cũng mặc sa y hơi mờ, mặc đủ loại vớ, người nào người nấy ngực nửa lộ, quyến rũ động lòng người, thướt tha muôn màu, phong tình vạn loại, ý nhị vị mười phần, ngay cả thái giám nhìn cũng động tâm.

Thủy Hồng Dao cười nói: "Ngàn vạn lần phải hoàn hảo không chút tổn hại trở về, mỹ nữ Hồ tộc ta đều đang chờ ngươi đấy." Nàng cố ý dụ dỗ Vi Vân, để tránh hắn liều mạng bên ngoài.

Vi Vân thấy vậy trong lòng rung động, vội nói: "Tỷ tỷ yên tâm, ta nhất định bình an trở về."

"Cung tiễn công tử." Một đám mỹ nữ Hồ tộc khom người tiễn biệt Vi Vân.

Vi Vân phất tay với các nàng, sau đó xoay người rời đi.

Đi vào phủ đệ của Trương Hiển, Trương Hiển lập tức đón chào Vi Vân, vô cùng nhiệt tình. Hắn biết Lý Mị Nhi đã học được mấy loại thủ pháp, thật sự là mừng rỡ như điên, lại biết được Vi Vân trở thành đệ tử chân truyền, càng thêm coi trọng hắn, hận hắn mỗi ngày đều ở lại trong phủ làm khách của hắn mới tốt.

Vi Vân đương nhiên sẽ không ở lâu, hơi nhấm nháp trà, liền đứng dậy rời đi, Lý Mị Nhi cũng lập tức đuổi theo. Hai nữ nhi cùng Linh Nhi cũng mang theo bên người.

Lý Mị Nhi ở Trương phủ xác thực chịu sự xa lánh của chính thê, ghen ghét nhìn nàng quá đẹp, mỗi lần Trương hiển hiện mê hoặc, ước gì nàng rời đi. Lý Mị Nhi trong lòng biết rõ, cũng không muốn ở tại Trương phủ, hôm nay được Vi Vân làm chỗ dựa, càng là không

muốn ở lâu thêm, thậm chí không muốn giữ hai con gái lại, nàng phải mang theo bên người mới cảm thấy yên tâm.

Bất luận là Lý Mị Nhi hay Trương Hiển đều cực kỳ yên tâm với Vi Vân, cho rằng hắn mang tuyệt học, nhất định có thể chăm sóc tốt cho mẹ con nàng, tất cả đều vì lý do bọn họ không hiểu rõ tu chân giới.

Để trong thiên hạ, tu chân giả dưới kim đan nhiều như lông trâu, còn khó lên nhã đường, tu tới Nguyên Anh mới tính là cao thủ. Nếu có thể thành tựu Pháp Tướng nhất định là nhân vật nổi danh đỉnh đỉnh trong tu chân giới, về phần cường giả Độ Kiếp cảnh lại có thể đếm được trên đầu ngón tay. Bất luận kẻ nào đứng ra, toàn bộ tu chân giới đều sẽ run rẩy.

Vi Vân và mẹ con Lý Mị Nhi cưỡi kim điêu bay khỏi thành Kim Lăng, mất hơn nửa ngày mới dạo quanh một vòng Phong Châu, vẫn chưa phát hiện được yêu ma quỷ quái lợi hại nào, thỉnh thoảng gặp phải tiểu yêu, tiểu quỷ tiện tay cũng bị tiêu diệt.

Trong thời gian này, Vi Vân còn gặp được một hai đệ tử chân truyền của Dược Vương tông, bọn họ cũng đang tuần tra ở Phong Châu. Qua hôm nay, ngày mai họ sẽ khởi hành đi Thanh Châu, ngày sau chính là đại điển của Tử Nguyệt tiên môn.

Phong Châu ở phía đông Thiên Vận đại lục, Thanh Châu thì nằm ở Đông Nam ven hải, giữa hai đại châu tương liên với nhau, từ Kim Lăng thành đến Âm Nguyệt hoàng thành cách xa mấy vạn dặm, bất quá Vi Vân có Tiểu Kim thay đi bộ, tốc độ rất nhanh, trên đường chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, một ngày thời gian là có thể chạy tới.

Sau khi tuần tra, Vi Vân cưỡi Tiểu Kim bay thẳng về phía Thanh Châu.

Thời gian không đến nửa ngày, cũng đã bay khỏi khu vực Phong châu, tiến vào lãnh không Thanh châu.

Trời quang vạn dặm mây trắng, ánh mặt trời xuyên thấu qua đám mây trút xuống, bầu trời xuất hiện một đám mây màu vàng. Phía dưới là một dãy núi nguyên thủy, rừng rậm rạp, trong đó không thiếu cổ thụ ngàn năm, cổ thụ che trời, tán cây như lọng che.

Vi Vân khoanh chân ngồi ngay ngắn trên lưng kim điêu, ngưng thần tu luyện, đem thiên địa linh khí tập trung vào bản thân, tiến vào trong miệng Nguyên Anh, sau đó luyện hóa.

Không biết sao, sau khi tu thành Nguyên Anh, Vi Vân phát hiện mình tiến cảnh chậm chạp, hoàn toàn không có tốc độ tu luyện Kim Đan, Nguyên Anh trong cơ thể giống như động không đáy, bao nhiêu nguyên khí đều lấp đầy. Bây giờ mấy ngày trôi qua, không có chút dấu hiệu trưởng thành nào.

Phải biết rằng, chỉ có bồi dưỡng Nguyên Anh lớn lên, kích cỡ bằng bản thân, mới có thể trùng kích cảnh giới Pháp tướng. Tốc độ như thế quả thật khó khăn, khó trách dựa theo bình thường tu luyện, từ Nguyên Anh đến Pháp Tướng cần thời gian ngàn năm.

Vi Vân thở dài.

Hắn tự nhiên không biết, bởi vì lúc hắn cô đọng kim đan, đồng thời dùng hai đại công pháp Nhật Thôn Nhật Đại Pháp và Tử Nguyệt Già Thiên Công tu luyện thành, cho nên muốn tăng lên cảnh giới cần pháp lực, gấp hai lần người bình thường, thêm nữa hai môn tâm pháp này đều là một trong thập đại kỳ công đương thời, pháp lực so với công pháp bình thường cần nhiều gấp đôi. Lần này đi, pháp lực cần gấp bốn lần người bình thường!

Nhưng điều này lại mang đến một lợi ích, đó chính là pháp lực trong cơ thể Vi Vân gấp bốn lần pháp lực của tu hành giả bình thường, gấp đôi người tu luyện thập đại kỳ công.

Đệ tử Dược Vương tông đều tu luyện Dược Vương Kinh, pháp lực trong cơ thể thâm hậu gấp đôi đệ tử tông môn bình thường, đây là chỗ tốt do đại tông môn mang tới.

Đến buổi chiều ngày thứ hai, đô thành của Âm Nguyệt hoàng triều - Âm Nguyệt hoàng thành, đã ở xa xa nhìn thấy.

Kim Điêu bỗng nhiên bay vòng một cái, từ trên không trung hạ xuống một con đường lớn nối thẳng Âm Nguyệt Hoàng Thành.

Thân hình Vi Vân nhoáng một cái, suýt nữa té ngã, Lý Mị Nhi vội ôm lấy hai con gái.

Vi Vân há hốc mồm nhìn xung quanh, nói: "Tiểu Kim, có chuyện gì vậy, rõ ràng chúng ta còn chưa vào thành mà ngươi xuống đây làm gì?"

Kim Điêu dựng đứng lên, thân hình hóa thành một thiếu nữ tuyệt sắc mặc sa y vàng nhạt, Tiểu Kim chu lên cái miệng nhỏ hồng nhuận, nói: "Ta không vui!"

"Lại làm sao?"

"Ta đều hai ngày không ăn đùi gà!"

Vi Vân buồn bực nói: "Chúng ta vào Âm Nguyệt hoàng thành, muốn cái gì cũng có, ngươi dừng ở chỗ này lấy đồ ngon làm gì? Đó thật sự là đến cửa cũng không có. Nghe lời, chúng ta vào thành trước rồi hãy nói."

Tiểu Kim lập tức nói: "Ta rõ ràng ngửi thấy mùi thơm của gà nướng! Ở phía trước!"

"Có sao?" Vi Vân ngửi ngửi tỉ mỉ, phát hiện còn có mùi thịt nướng truyền đến.

Bất đắc dĩ, Vi Vân đành phải dẫn mấy người đi về phía trước.

Không bao lâu, mấy người đi tới dưới một cây đại thụ, bên cạnh mọc một đống lửa trại, trên đống lửa trên cành cây mọc ngang một con gà toàn gà, một người đàn ông toàn thân bẩn thỉu, hoặc là nói lão ăn

mày, người này dùng tay bẩn thô ráp đang xoay nhánh cây, thịt gà phía trên đã nướng được một mảng vàng óng, nước béo chảy ròng.

"Oa, thơm quá." Lão khất cái ngửi một cái, mặt mũi tràn đầy say mê.

Tiểu Kim ở một bên nhìn thấy mà thèm, không khỏi nuốt nước miếng.

Vi Vân đánh giá lão ăn mày này một phen, phát hiện người này chỉ mới năm sáu chục tuổi, toàn thân dơ dáy bẩn thỉu, quần áo vải thô trên người rách te tua, vá chằng vá đụp, trên chân không mặc giày, một mảng xám xịt, không biết đã đọng bao nhiêu tầng dơ bẩn.

Ý niệm Vi Vân ký thác lên Nguyên Anh, dùng Linh thức cảm giác một phen, phát hiện vị trí lão khất cái này là một mảnh hư vô, trong lòng nhất thời hoảng sợ!

Điều này chỉ rõ một vấn đề, tu vi của người này cao hơn hắn không biết bao nhiêu lần, dù là tứ đại trưởng lão cũng còn xa mới bằng, chỉ có Dược Lão Nhân mới sánh bằng.

Tiểu Kim thanh thúy nói: "Vị lão đầu này, ngươi có thể cho ta một cái đùi gà được không?"

Lão khất cái nhổ xuống một cái đùi gà, nhìn về phía Tiểu Kim, cười ha ha, nói: "Muốn ăn không?"

Tiểu Kim gật đầu lia lịa.

Lão khất cái bắt chéo chân, vừa nhét cái đùi gà vào miệng mình, vừa nói: "Trên đời này kiếm được tiện nghi không công bằng, mọi việc đều phải công bằng trao đổi, ngươi có thể cho ta cái gì?"

Tiểu Kim vội nói: "Chủ nhân của ta có tiền phù tiền, có thể mua với ngươi."

Lão khất cái lắc đầu nói: "Đó cũng không phải đồ của ngươi, ta chỉ cần đồ trên người ngươi."

Tiểu Kim nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói: "Nhưng trên người ta không có gì cả."

Lão khất cái cười hắc hắc, lộ ra hàm răng vàng lớn, hắn phun ra một khúc xương gà, nói: "Ngươi có, ngươi có một thân thể tuyệt đẹp, ngươi chỉ cần chơi cho ta một chút, ta liền tặng cả con gà này cho ngươi."

Tiểu Kim nghe vậy, nhất thời ngẩn ra, lập tức cả giận nói: "Thân thể của ta là của chủ nhân ta, không thể cho ngươi chơi được!"

Vi Vân và Lý Mị Nhi ở bên cạnh cũng biến sắc, đều nhìn ra lão ăn mày này không phải là hạng lương thiện gì.

Lão ăn mày than thở: "Vậy thì hết cách rồi." Nói xong liền bắt đầu tự mình nhấm nháp thịt gà.

Vi Vân ngẩng đầu nhìn chung quanh, phát hiện xung quanh không có lấy một con chim nhỏ, càng không nói đến gà.

Lão ăn mày cười hắc hắc nói: "Đừng nhìn, tất cả chim tước cùng gà rừng ở gần đây đều vào bụng lão ăn mày ta cả, các ngươi muốn ăn gà, chỉ có thể vào nội thành."

Vi Vân cũng muốn đi vào nội thành, nhưng Tiểu Kim không ăn chân gà thì không bay nữa, vừa hay lão khất cái này lại ở chỗ này nướng gà, dụ dỗ Tiểu Kim không muốn rời đi.

Vi Vân thầm nghĩ trong lòng, chẳng lẽ là đã sớm có dự mưu?

"Tiểu Kim, đi, chúng ta vào thành ăn gà đi." Vi Vân bắt lấy cánh tay trắng nõn của Tiểu Kim.

"Không, ta không..." Tiểu Kim đáng thương nhìn nó, hai tay nắm lấy tay nó lắc nhẹ.

Vi Vân thầm kêu phiền phức, hắn chỉ muốn tranh thủ thời gian rời khỏi nơi này, thời gian ở lại càng lâu, lão khất cái này càng cho hắn một loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Chắc chắn là có một điều, hắn nhất định không đánh lại người này, càng chơi càng lâu, càng dễ xảy ra chuyện.

41

Lần thứ ba, Chu Diệu Ngữ.

"Tới đây đi!"

Vào thời khắc này, lão khất cái một tay hư trương, chộp tới Tiểu Kim, nhất thời một cỗ đại lực xuất hiện, cả người Tiểu Kim không tự chủ được rơi vào lòng bàn tay hắn.

"Ngươi dám!"

Vi Vân đã sớm có chuẩn bị, lập tức ra tay.

Hắn đương nhiên không thể ngồi nhìn người khác trơ mắt cướp đi người hầu của mình.

Vi Vân lách mình chắn trước người Tiểu Kim, đồng thời trên đỉnh đầu bay lên một bảo tháp đồng thau, quang hoa màu xanh rủ xuống, bảo vệ toàn thân.

"Hừ! hạng giun dế."

Lão khất cái khinh thường cười cười, điểm nhẹ ngón tay, không sử dụng bất kỳ pháp thuật nào, đã có một cỗ đại lực rơi xuống. Bảo tháp đồng thau trên đỉnh đầu Vi Vân trực tiếp phát ra một tiếng "keng" rung mạnh, thanh quang ảm đạm, bùm bùm một trận loạn hưởng, cấm chế bị hủy hết, hóa thành một đoàn đồng hỏng, rơi xuống mặt đất.

Chỉ lần này, pháp khí trung cấp Thanh Đồng bảo tháp, liền triệt để hư hao vô dụng.

Vi Vân cảm thấy một cỗ man lực dời núi lấp biển kéo tới, nhất thời cả người chấn động, như bị sét đánh, phun ra một ngụm máu tươi.

"Ách!"

Vi Vân lùi lại mấy bước, ngã nhào trên mặt đất, hắn cảm thấy pháp lực của mình toàn bộ đình trệ, trong lúc nhất thời căn bản không thể điều động một tia tu vi.

"Chủ nhân!"

Tiểu Kim và Lý Mị Nhi quá sợ hãi, vội vàng tiến lên đỡ hắn dậy.

Vào thời khắc này, bỗng nhiên mặt đất phát ra chấn động rất nhỏ, hơn nữa loại chấn động này càng ngày càng rõ ràng.

Vi Vân vội vàng ổn định thân hình, ôm lấy nàng, Lý Mị Nhi thì ôm chặt Linh Nhi.

Một thanh âm dễ nghe bỗng nhiên từ xa đến gần, đột nhiên xuất hiện, nói: "Lão già, bắt nạt hậu bối thì cũng thôi đi, lại dám sinh sự trong địa bàn Tử Nguyệt tiên môn, chẳng lẽ xương già ngứa rồi?"

Khoảnh khắc đó, một màn thần kỳ xuất hiện.

Chỉ thấy mặt đất bỗng nhiên nứt ra, giữa những chỗ bị nứt ra, bắt đầu di chuyển phương vị, kéo đại thụ xung quanh biến đổi vị trí, nguyên bản đại thụ bên cạnh đống lửa bị dịch chuyển ra xa, vị trí ban đầu thì bị thay thế bởi những khối khác.

Trong lòng Vi Vân khẽ động, vội vàng nhìn về phía trước.

Chỉ thấy một phụ nhân tuyệt phụ thân mang sa y màu đen xuất hiện ở phía trước, phụ nhân này mặt mày như vẽ, ánh mắt mỉm cười, tóc đen như thác nước, bộ ngực đầy đặn, cao vút, gần như muốn lách mình nhảy ra ngoài, eo liễu mảnh khảnh, nhưng lại có cặp mông vểnh cao, hai chân bọc lấy một đôi vớ màu đen, hai chân mặc giày thêu màu đen, cả người dáng dấp uyển chuyển, quyến rũ động lòng người, tràn ngập cảm giác thân thể.

Nàng vừa xuất hiện, hoa tươi xung quanh cũng ảm đạm phai mờ!

Tuyệt sắc cỡ này, chỉ có Bạch Hỗn, Thủy Hồng Dao mới có thể so sánh. Tiểu Kim thiếu đi vài phần quyến rũ, Lý Mị Nhi thiếu đi vài phần khí khái.

Tuy Tuyệt phụ nhân không nhúc nhích, nhưng mặt đất dưới chân bà ta đang chuyển động, mặt đất phía trước tự động dịch sang bên cạnh, mặt đất dưới chân bà ta dịch chuyển về phía trước, trong nháy mắt đã đi tới trước mặt mọi người.

Đám người Vi Vân cùng Lý Mị Nhi thấy vậy có chút ngẩn người, Tiểu Kim cũng mở to hai mắt nhìn.

"Là ngươi?" Lão khất cái thấy phụ nhân tuyệt sắc này, nhất thời có chút không vui, nói: "Chu Diệu Ngữ, lão khất cái ta chẳng qua là muốn nhấm nháp hương vị Kim Sí Đại Bàng điêu một phen, ta còn chưa chơi đùa thượng cổ thần thú đây, con người còn sống không phải là vì khoái hoạt sao? Ngươi đều muốn quản hả?"

Linh Cơ Thánh Mẫu Chu Diệu Ngữ!

Vi Vân chấn động trong lòng.

Tuyệt phụ nhân tên là "Chu Diệu Ngữ" này lạnh lùng cười: "Nếu đổi lại là nơi khác, ngươi muốn chơi thế nào đương nhiên ta không quản được, nhưng ngươi gây chuyện trong địa bàn của bằng hữu ta, ta nhất định phải thay Ngọc Trượng Tiên Nương quản lý rồi."

Lão khất cái đứng dậy, phủi bụi đất trên tay, cười hì hì nói: "Chu Diệu Ngữ, ngươi lại đánh không lại ta, ngươi muốn quản như thế nào?"

Chu Diệu Ngữ lật tay, trong tay xuất hiện một quyển thẻ tre phong cách cổ xưa, nàng nói: "Ý của ngươi là so chiêu với ta?"

"Độn Giáp Thiên Thư?" Lão khất cái tròng mắt hơi híp lại.

Chu Diệu Ngữ nói: "Không nói đến việc đánh thắng hay không, ta mới từ Tử Nguyệt Tiên Sơn xuống, đợi lát nữa nếu kinh động đến Ngọc Trượng Tiên Nương, ta sẽ không giúp ngươi nói chuyện đâu."

Ánh mắt lão ăn mày lóe lên một hồi, thu hồi nụ cười hèn mọn, thản nhiên nói: "Thôi được, là ta lão Hoa không có phúc, lần này coi như xong."

Dứt lời, gã nhấc nhẹ chân lên, thân hình đã biến mất ngay tại chỗ.

Với tu vi hiện nay của Vi Vân, căn bản không thể nhìn ra được đối phương đã đi như thế nào.

Lão khất cái vừa đi, Vi Vân lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn ta vội vàng tiến lên một bước, chắp tay chào Chu Diệu ngữ với phụ nhân tuyệt phụ nhân, nói: "Đa tạ Chu tiền bối xuất thủ tương trợ, đệ tử chân truyền Dược Vương tông Vi Vân ở đây cảm tạ!"

Chu Diệu Ngữ gật gật đầu, nói: "Không dám, ta và Dược lão nhân là người quen cũ, ngươi không cần khách khí."

Nói xong, nàng lại nhìn về phía nữ hài trong lòng Vi Vân, cùng với Lý Mị Nhi ôm Linh Nhi, mỉm cười, nói với Lý Mị Nhi: "Hai hài tử này có linh cơ thể, có duyên với ta xem Diệu Tông, ngươi có nguyện ý để cho các nàng bái nhập làm môn hạ của ta không?"

Lý Mị Nhi vừa nghe, trong lòng nhất thời mừng rỡ, nào nhìn ra nữ nhân trước mắt là cao nhân thế ngoại, hai nữ nhi của mình đang lo lắng không có nơi đi, trước mặt có cơ duyên như vậy, tự nhiên là một vạn người nguyện ý.

Nghĩ tới đây, nàng vội đưa mắt nhìn về phía Vi Vân, muốn trưng cầu sự đồng ý của hắn.

Vi Vân nhìn ra nữ nhân tuyệt sắc này là tiền bối trong chính đạo, vội nói: "Nhưng Linh Nhi và Linh Nhi có thể bái nhập làm môn hạ tiền bối

là không thể tốt hơn rồi!"

Lý Mị Nhi vội vàng kêu phụ quỳ xuống bái sư.

Nhưng con quỳ xuống hướng Chu Diệu Ngữ, giòn tan nói: "Bái kiến sư phụ."

Chu Diệu Ngữ gật gật đầu, lôi kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, lại tiếp nhận Linh Nhi, ôm vào trong ngực.

Lý Mị Nhi lưu luyến nhìn hai nữ nhi của mình.

"Đợi con gái ngươi học thành tài, các ngươi tự nhiên có thể gặp nhau."

Chu Diệu Ngữ nói xong lời này, mặt đất dưới chân nàng nhất thời bắt đầu di động, lần này tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đi xa, biến mất ở đường chân trời.

Mới vừa rồi dịch chuyển mặt đất một phen, lửa trại cùng gà nướng tất cả đều rơi vào trong khe hở đại địa, đã không thể ăn nữa. Mùi thơm gà nướng cũng không bay ra nữa.

Vi Vân nói với Tiểu Kim: "Đi, chúng ta vào thành ăn đùi gà đi."

"A..."

Mặc dù Tiểu Kim đồng ý vào thành, nhưng cũng không vui lắm, bởi vì không ăn được đùi gà, không muốn hóa thân thành Kim Điêu chở hai người phi hành. Vi Vân bất đắc dĩ, lúc này hắn đang bị thương, phải điều dưỡng một phen, chỉ đành đi bộ mà thôi.

Mấy người đi trên quan đạo, bỗng nhiên một chiếc xe trâu từ bên cạnh đi qua, ngồi phía trên là một lão nông.

Ánh mắt Vi Vân sáng lên, từ trong tay áo càn khôn lấy ra một thỏi bạc trắng trùng trùng điệp điệp.

Sau một lát...

Vi Vân và Lý Mị Nhi đang ngồi trên xe trâu, Tiểu Kim ngồi trên cổ Vi Vân, đôi đùi ngọc thon dài nhẹ nhàng lay động trước ngực hắn.

Tiểu Kim hỏi: "Chủ nhân, sao ta cảm giác cỗ xe trâu này đi đường chậm hơn chúng ta vậy?"

Vi Vân ngửa đầu nhàn nhạt nói: "Cái này ngươi không hiểu rồi, ta đường là đệ tử chân truyền của Dược Vương tông, làm sao có thể tự mình bước đi được chứ, hoặc là dùng pháp khí thay đi bộ hoặc là dùng tọa kỵ, lúc này mới có thể biểu hiện ra thân phận của ta khác với tất cả mọi người."

"Xe trâu mà cũng được coi là thú cưỡi?"

"Lão Ngưu cần cù cày ruộng, hàng hậu đạo nhất, là tọa kỵ vô cùng tốt, ta rất thưởng thức Ngưu huynh."

Mấy câu nói này đương nhiên là nói đùa, hắn thụ thương chỉ là cần khôi phục mà thôi.

Mặc dù xe trâu không nhanh bằng xe ngựa, nhưng thập phần bình ổn, còn có thể thừa cơ thưởng thức một phen phong thổ thanh châu, cảnh đẹp chung quanh đều có thể thu vào trong mắt.

Địa phương Thanh Châu, cây rừng um tùm nhất, hoa cỏ khắp nơi, tùy ý có thể thấy được, đặc biệt là hai bên đường lớn trồng Ngô Đồng và hoa cỏ xếp thành hàng, tạo thành một đường phong cảnh mỹ lệ.

Đến gần tối, xe trâu mới đi tới trước Âm Nguyệt hoàng thành, dừng ở cửa thành, không cho vào thành.

Vi Vân tiện tay thu xe đẩy gỗ và trâu vàng vào trong tay áo Càn Khôn, sau đó đi cùng Lý Mị Nhi và Tiểu Kim đến trước cửa thành. Hai đội hộ vệ giáp bạc đứng trước cửa thành, đều là nữ, mặt mày thanh tú,

dáng người thon dài, trên người mơ hồ lộ ra khí tức Kim Đan đỉnh phong.

Những ngày này người ra vào cửa thành rất nhiều, đều là vì Tử Nguyệt tiên môn tổ chức đại điển hội thay môn chủ, là chuyện trọng đại trăm năm khó gặp. Tông môn lớn nhỏ trong toàn bộ tu chân giới tại Thiên Vận đại lục, có thể lên một ít mặt bàn, đều nhận được mời, đều đi về hướng Thanh Châu. Đa số người đã tiến vào trong Âm Nguyệt hoàng thành ở lại, chỉ chờ đại hội ngày mai bắt đầu.

Tử Nguyệt tiên môn sợ có người quấy rối, một số yêu ma quỷ quái lẫn vào trong đó, bởi vậy phái ra đệ tử đắc lực thay thế quân sĩ thủ thành ngày thường, canh giữ đặc biệt ở cửa thành, kiểm tra dòng người đi qua, một khi phát hiện người khả nghi, bắt hết.

Ba người Vi Vân tiếp nhận kiểm tra một phen, mới có thể tiến vào trong thành.

Âm Nguyệt hoàng thành chiếm diện tích cực lớn, phạm vi chừng trăm dặm, khách sạn trong thành rất nhiều, phố chợ náo nhiệt vô cùng, không bao lâu, ba người liền tìm được một khách sạn trung đẳng ở lại.

Sắc trời dần tối, một vầng trăng sáng treo cao giữa trời.

Vi Vân dẫn Lý Mị Nhi và Tiểu Kim đi vào một tửu lâu, gọi mấy món ăn ngon đặc sắc của địa phương, đùi gà trọng điểm rất nhiều, đều là cho Tiểu Kim ăn.

Âm Nguyệt Hoàng Thành có mấy món tuyệt vị đồ ăn, chẳng hạn như là đậu hủ Đại Thanh ngư, phỉ thúy bạch thực vật, chân mật, đều là nhất đẳng mỹ vị, chính là Vi Vân ngửi thấy mùi của mấy món ăn nhỏ này, đều ăn ngon cả ngón tay, Tiểu Kim càng là sớm đã động đũa.

Đúng là trong lúc cơm tối, quán rượu đã đầy người ngồi, người nào người nấy áo bào sáng rõ, mang theo đao kiếm, đều là nhân sĩ đến

từ các tu chân giới, tốp năm hai bên vừa ăn vừa uống, thỉnh thoảng nói chuyện phiếm vài câu.

Lúc ba người Vi Vân ăn đến mức chân thật, thì bên cạnh có bốn cái bàn tráng hán ngồi nói chuyện với nhau.

"Lần này môn chủ Tử Nguyệt tiên môn thay phiên đại điển, do trưởng lão Yên Vũ nương nương tiếp nhận. Nghe nói mấy năm trước Yên Vũ nương nương đã tu thành Độ Kiếp cảnh giới, vẫn chưa ra khỏi Thanh Châu. Nhân cơ hội lần này, nàng đang muốn xem thử phong thái tuyệt thế của nàng."

"Yên Vũ nương nương là đứng đầu mười đại mỹ nữ trong tu chân giới, dung mạo tuyệt thế còn hơn cả Ngọc Trượng Tiên Nương. Lần này chúng ta đến đây xem lễ, nói cho cùng cũng là để gặp gỡ những mỹ nhân tu chân giới này. Cũng may lần thịnh hội này, các tông tụ hội ở đây, đổi lại là ngày thường, làm sao có thể gặp nhau?"

"Không sai, nghe nói lần thịnh hội này ngoại trừ trưởng lão Dược Vương Tông Cửu Độc tiên tử và Linh Cơ thánh Mẫu trưởng lão cao cấp của Quan Diệu Tông vắng mặt ra, còn tám đại mỹ nhân còn lại đều đến, đang muốn nhìn thấy ai kìa."

"Lại nói tiếp, Tử Nguyệt tiên môn nổi danh nhất chính là mỹ nhân rồi, trong hoàng thành này đúng là mỹ nữ nhiều như mây, nếu có thể câu được mấy người trở về, cũng coi như không uổng chuyến đi này..."

"Ngụy huynh, nhỏ giọng chút..."

Người bốn tráng hán này cao lớn vạm vỡ, khí tức mơ hồ, đều có tu vi Nguyên Anh, hiển nhiên là cao thủ trong tông môn cỡ trung, cũng không phải là môn nhân của bảy tông môn cỡ lớn, nhưng cũng không thể khinh thường. Có vài tông môn cỡ trung chẳng qua là thực lực chỉnh thể không bằng bảy tông môn tam giáo mà thôi, lại không thiếu cao thủ Nguyên Anh thậm chí là pháp tướng cường giả, thậm chí còn có một vài cường giả khá điệu thấp cư thâm sơn, làm người

không biết, nhưng thực lực lại đủ sánh ngang với trưởng lão của bảy tông.

Vi Vân thưởng thức món ăn, không nói một lời, chẳng qua là nghe nhân sĩ tu chân giới chung quanh nói chuyện phiếm, từ đó biết được không ít tin tức.

Không bao lâu sau, Tiểu Kim ăn xong cái đùi gà cuối cùng, hai tay đều là dầu, bờ môi hồng nhuận phơn phớt tỏa ánh sáng, nàng thỏa mãn vỗ vỗ cái bụng.

Vi Vân lấy ra một cái khăn tay, Tiểu Kim lập tức ghé qua cái miệng nhỏ nhắn, ngẩng đầu lên.

Vi Vân dùng khăn tay nhẹ nhàng lau chùi vết mỡ dính trên miệng nhỏ của nàng, lau xong lại thu hồi khăn tay, nói: "Được rồi, chúng ta trở về thôi."

Tiểu Kim bĩu môi: "Ta muốn đi dạo phố!"

"Chỉ có thể đi dạo nửa canh giờ."

Vi Vân cho phép, ba người đứng dậy rời khỏi tửu lâu.

Chợ Âm Nguyệt Hoàng Thành trong ban đêm có vẻ đặc biệt rực rỡ, cửa hàng hai bên đường phố đều đốt đèn lồng, trên quầy hàng phía ngoài cũng mang theo dạ minh châu, rải xuống ánh sáng nhu hòa, ánh sáng sáng sáng ngời, tựa như ban ngày.

So sánh giữa các quốc gia ở Âm Nguyệt Hoàng Thành và các quốc gia khác thì có rất nhiều đặc điểm, phụ nữ nhiều nam nhiều nam, âm thịnh dương suy, địa vị nữ tử cao hơn rất nhiều so với nam tử. Nam tử làm việc thể lực, cùng với việc nhà giàu có, trong triều làm quan phần lớn là nữ, thậm chí hoàng đế cũng là nữ hoàng, địa vị khá thấp, phần lớn các nữ tử làm công tác bằng tay.

Cho dù âm nguyệt hoàng triều đông đảo nữ tử, nhưng rất nhiều nam tử vẫn không lấy được vợ, đều bởi vì nam tử Âm Nguyệt hoàng triều sinh ra diện mạo xấu xí, bị nữ tử trong quốc gia xem thường, rất nhiều nữ tử đều đưa ánh mắt nhìn vào quốc gia khác, nhưng trong hoàng triều có quy định, không cho phép nữ tử trong quốc gia gả ra ngoài. Nếu như nữ tử Âm Nguyệt hoàng triều muốn truyền, có thể đi Tử Nguyệt tiên môn cầu lấy một bát Âm Nguyệt tiên tuyền, uống xong là có thể mang thai, nhưng chỉ có thể sinh con gái.

Xoẹt ngành, sản phẩm dệt từ tơ, là ngành sản phẩm đầu tiên của Âm Nguyệt Hoàng Triều, hàng năm đều có lượng lớn quần áo hoa lệ đem bán với bên ngoài, tiêu đến các quốc gia, lợi nhuận phong phú.

Tiểu Kim ở gian hàng đi tới đi lui, ngẫu nhiên mua lên một ít quần áo cùng đồ trang sức, như tơ váy ngắn, váy ngắn, váy ngắn, đai lưng, đai lưng, vòng tai, hoa tai, vòng cổ các loại, Vi Vân thì không ngừng bỏ tiền, đem vàng bạc đưa đến trong tay tiểu thương.

Đi tới trước một quầy hàng của chiếc tất, Tiểu Kim cầm lấy một cái vớ bằng thịt, tò mò nhìn một chút, phát hiện chiếc giày này ngoại trừ có thể ôm hai chân và hai chân, còn có thể quấn mông cùng phần dưới, toàn bộ giống như một cái quần.

"Nha này sao lại dài thế." Tiểu Kim nói.

Ông chủ là một thiếu phụ hơn ba mươi tuổi, khóe miệng có một nốt ruồi mỹ nhân, nàng cười cười, nói: "Vị cô nương này hẳn là tới từ bên ngoài phải không, ngươi có chỗ không biết, đây là mấy năm gần đây Âm Nguyệt hoàng triều chúng ta phát minh ra kiểu dáng mới, tên là "Liên thể quần vớ", ngoài ra còn có "Kiếp nạn" toàn thân, "Khăn quần", "Không khe hở" vân vê..." vân, mặc ở trên người rất thoải mái, cô nương không ngại mua mấy con về thử xem."

Tiểu Kim lại cầm lấy một loại găng tay bình thường tơ mỏng, hỏi: "Đây là cái gì?"

Ong chủ cười nói: "Đây là tất tay, mặc ở trong tay, đặc biệt thoải mái, đại đa số quý phụ Âm Nguyệt hoàng triều chúng ta đều có thói quen đeo tất, còn có thể tăng thêm phong vận."

Tiểu Kim mặc hai cái tất màu trắng, hỏi Lý Mị Nhi: "Mị Nhi tỷ tỷ, tỷ thấy đẹp không?"

"Ta cũng không biết..." Lý Mị Nhi nhìn về phía Vi Vân, nói: "Nếu chủ nhân cảm thấy đẹp mắt, đó là chuyện vô cùng tốt."

Tiểu Kim lại nhìn về phía Vi Vân.

Vi Vân gật đầu lia lịa: "Cực kỳ đẹp mắt."

Giờ phút này hắn chỉ hi vọng về khách sạn nghỉ ngơi sớm một chút, sáng mai còn phải đi Tử Nguyệt tiên môn tham gia đại hội, phải nghỉ ngơi dưỡng sức cho tốt, để tránh đến lúc đó thất lễ, làm mất mặt Dược Vương tông.

Tiểu Kim được khen ngợi, hài lòng mua rất nhiều vớ tay, quần áo, vớ, không mơ hồ vớ cùng vài cái toàn thân, lại tặng Lý Mị Nhi mấy cái, lúc này mới hài lòng nhảy dựng lên, ngồi ở trên cổ Vi Vân.

"Trở về a..."

Vi Vân cõng Tiểu Kim, đi theo Lý Mị Nhi, ba người xoay người đi về phía khách sạn.

Lúc đi ngang qua một quầy hàng bằng ngọc, Vi Vân bỗng nhiên dừng lại.

Trên quầy hàng này, có một cái ngọc bội đặc biệt nổi bật, đó là một miếng ngọc bội hình trăng lưỡi liềm bán trong suốt, mặt chính diện đều điêu khắc đồ án uyên ương, tạo hình thập phần tinh xảo. Mấu chốt nhất chính là ngọc bội này và ngọc bội bị mất của Vi Vân cơ hồ giống nhau như đúc!

"Trùng hợp đến vậy sao?" Vi Vân vô cùng kinh ngạc, lúc này mới mua lại.

Tuy rằng chỉ là một khối ngọc bội phổ thông, không có một tia linh lực, nhưng Vi Vân cũng chỉ là muốn mua để lưu lại làm kỷ niệm mà thôi.

Đã đến khách sạn, cửa sổ đóng lại, Vi Vân cởi y phục, Tiểu Kim và Lý Mị Nhi cũng nhanh chóng cởi sạch, lộ ra thân thể mềm mại trắng như tuyết của mình, phân biệt nằm hai bên trái phải của hắn.

Vi Vân một tay ôm một mỹ nữ, trên dưới tay nàng đang muốn hoan hỉ một phen thì Thanh Ngọc bài đầu giường nổi lên thanh quang.

Vi Vân vội vàng cầm trong tay, chỉ nghe âm thanh của Dược lão nhân truyền ra từ bên trong, nói: "Giờ Mão ngày mai, mọi người tập hợp dưới ánh trăng trước cửa chính của Tử Nguyệt tiên môn, không thể chậm trễ."

Đây là ngọc bài đưa tin, Vi Vân trả lời một câu rồi thu hồi ngọc bài.

Lúc này Tiểu Kim đã ngồi ở trên người Vi Vân, bàn tay nhỏ bé gỡ cánh hoa cúc son phấn của mình ra, nhẹ nhàng vỗ vào thân thể mềm mại của Vi Vân. Huyệt bát cúc của tiểu mỹ nữ mềm mại như thế, thân mật va chạm với nhục côn của Vi Vân, dần dần bên trong hoa cúc bắt đầu ướt át. Đôi tay nhỏ bé của Tiểu Kim mặc một chiếc khăn lụa mỏng màu trắng, nhẹ nhàng vuốt ve ở ngực Vi Vân, kích thích hàm mai của hắn.

Vi Vân nhẹ nhàng vỗ mông, vừa nghiêng đầu hôn với phu nhân Lý Mị Nhi, lưỡi lưỡi quấn lấy nhau, phát ra âm thanh ô ô, vô cùng dâm đãng. Vi Vân nhẹ nhàng vuốt ve giữa hai chân Lý Mị Nhi, phát hiện bắp thịt mập mạp của nàng đã ướt át ướt át., Sau đó vỗ vỗ cái mông của Tiểu Kim, Tiểu Kim liền đứng dậy nằm ở một bên, thay vào đó là Lý Mị Nhi. Lý Mị Nhi bước ra một đôi chân đẹp đen sì, ngồi xổm trên người Vi Vân, đỡ lấy thân cây gậy thịt lớn, nhắm vào huyệt thịt béo

của mình, sau đó chậm rãi ngồi xuống, đầu rùa mở ra đôi môi mềm mại mềm mại, lọt vào trong cái hang trơn bóng ướt át kia.

"A... Sao lại lớn như vậy..." Lý Mị Nhi rên rỉ một tiếng, cái đầu hơi ngẩng lên, lộ ra vẻ khó chịu và thỏa mãn, quyến rũ, bấu xiêu vẹo, vô cùng mê người.

Lý Mị Nhi bắt đầu từ trên xuống dưới thân thể mềm mại, trong tiểu huyệt cùng gậy thịt làm tiếp xúc chặt chẽ nhất cùng ma sát, trước ngực một đôi ngực to béo lắc lư cao thấp, mười phần đẹp mắt. Vi Vân động đũa, đùa giỡn hang thịt mỡ của nàng, ở bên trong ra ra vào vào vào., Không bao lâu đột phá tâm hoa, xuyên vào tử cung, làm cho quý phụ Lý Mị Nhi trợn trắng mắt, lượng lớn sóng nước từ trong lỗ thủng của nàng tuôn ra, trải qua chỗ kết hợp tính khí của hai người trôi đến trên giường, cả người như bị đánh run rẩy một chút.

"Chủ nhân... Ta.. A a a a a... Đánh chết tiện tì ta đi... A a a... Không xong rồi..."

Sau một hồi, Lý Mị Nhi từ trên người Vi Vân xụi lơ xuống, nằm bên trái Vi Vân, Vi Vân một trái một phải hôn hai cái mỹ nữ, hai người thấy cà rốt của hắn vẫn cứng rắn như cũ, vội vươn một cái tất chân ngọc đi gảy, lòng bàn chân hai cô gái khép lại., Nhẹ nhàng vuốt ve nhục côn của hắn, gậy thịt cùng vớ ngọc ma sát lẫn nhau, xúc cảm mỹ diệu kinh người. Hai cô gái thêm chút lửa, đều vươn ra một bàn tay ngọc đeo vớ, nhẹ nhàng làm sáo ở trên liễn của Vi Vân, dùng gót thịt từ từ đi châm ngòi trứng của hắn, không bao lâu sau đó..., Vi Vân cảm thấy ăn không tiêu, ngậm một bộ ngực tuyết trắng của Lý Mị Nhi không hút được. Bỗng nhiên eo lưng tê rần, thân thể dừng lại, từ trong tiểu nhãn bắn ra một luồng lại một luồng trọc trắng nồng đậm, đều rơi vào trên bàn tay nhỏ bé của Tiểu Kim cùng Lý Mị Nhi bọc lấy vớ tay nhỏ, dính đầy mùi khét của nó.

Hai đại mỹ nữ đều ngồi dậy, một người dùng ngón cái cùng ngón trỏ nghiền nát hoa mai trắng đục, một người vươn lưỡi ra đem đối phương trên tay, trên chân đều liếm đi, sau đó hai người lại đi liếm

Ác Tiêu ẩm ướt của Vi Vân. liếm chốc lát, lại một lần nữa nằm ở bên người Vi Vân, đối với nhau ấm áp.

Ngày mai là ngày đại điển Tử Nguyệt tiên môn đổi, không biết sẽ phát sinh cái gì?

Nghĩ tới đây, Vi Vân ôm hai đại mỹ nữ ngủ thiếp đi.

...

Sáng sớm hôm sau, thiên tài vừa sáng, còn chưa tới giờ mão.

Phía trước cửa chính Hoàng Cung Âm Nguyệt Hoàng Thành, nơi này có một quảng trường đá lớn, lúc này trên quảng trường tụ tập rất nhiều nhân sĩ, đều là người tu chân giới, tốp năm tốp ba tụ tập cùng một chỗ, vây quanh một bệ đá thái cực bát quái to lớn ở giữa quảng trường.

Bệ đá này cao ba thước ba, có phạm vi ba trượng, dày nặng phong cách cổ xưa, rất có khí tức tang thương.

Có mười nữ tử mặc áo tím vây quanh bên cạnh bệ đá, nhìn về phía mọi người.

Những cô gái này đều tư sắc bất phàm, một thân áo tím, trên đùi đẹp bọc vớ màu tím, trên chân là một đôi giày thêu màu tím, đây là quần áo kiểu dáng của Tử Nguyệt tiên môn, nhìn đường hoa văn Tà Nguyệt trên ngực các nàng, có thể thấy đều là đệ tử nội môn, có tu vi Kim Đan đỉnh phong.

Tuy rằng tu vi bình thường, nhân sĩ tu chân giới chung quanh cường đại hơn các nàng, nhưng không ai dám tiến lên mạo phạm. Đây chính là địa bàn của Tử Nguyệt tiên môn, ai dám đơn giản động thủ với đệ tử Tử Nguyệt tiên môn.

Bệ đá chính giữa là một tòa truyền tống trận được lưu lại từ thượng cổ, cửa sơn môn Tử Nguyệt tiên môn cũng có một tòa truyền tống

trận như vậy, cả hai tương liên với nhau, từ nơi này có thể truyền tống đến Tử Nguyệt tiên môn, cũng có thể truyền tống từ Tử Nguyệt tiên môn đến nơi này, tốc độ cực nhanh, giảm bớt thời gian phi hành.

Hai người mặc dù gần nhau, nhưng từ Âm Nguyệt hoàng thành đến Tử Nguyệt tiên môn cũng cách trăm dặm, đi tới tốn không ít thời gian. Các đại tông môn tu chân giới, cũng chỉ có Tử Nguyệt tiên môn có trận pháp như vậy, tỷ như Dược Vương tông thì không có, từ Dược Vương sơn đến Kim Lăng thành, chỉ có thể phi hành.

Mười tên đệ tử của Tử Nguyệt Tiên Môn đúng là người trông coi trận pháp truyền tống, người dẫn dắt các tu chân giới xung quanh bước lên bệ đá, mỗi lần chỉ giới hạn mười người truyền tống, một khi đầy người nhất định phải chờ đợt tiếp theo, cũng may tốc độ rất nhanh, thời gian uống chén trà là có thể truyền tống hơn mười đợt.

Không bao lâu sau đã đến lượt Vi Vân, ba người cùng với bảy người khác đi lên bệ đá.

Một cô gái áo tím nhắc nhở: "Đứng vững nhé, sắp khởi động rồi."

Mười người đứng vững, sau đó bệ đá dưới chân lập tức nổi lên một trận bạch quang chói mắt, vèo một tiếng, hư không tiêu thất ngay tại chỗ.

Vi Vân chỉ cảm thấy bản thân bị một cỗ lực lượng cường đại không thể chống cự bao vây, sau đó cả người liền mất đi khống chế, trước mắt hoa lên một cái, người đã xuất hiện ở một địa phương khác, dưới chân y nguyên giống như đúc thạch đài vừa rồi, trước mắt lại là một cái tử ngọc bài cao lớn, bên cạnh có một khối nguyệt quang thạch to lớn, quay đầu nhìn lại, là một con đường núi uốn lượn nối thẳng xuống dưới núi.

Hóa ra đã đến trước sơn môn Tử Nguyệt tiên môn.

"Mời các vị đạo hữu xuống bệ đá." Bên cạnh đứng đấy mười nữ tử áo tím, một người trong đó nhắc nhở.

Trong những người này có không ít người vừa mới quay đầu trở về, cũng là lần đầu cưỡi trận pháp này, có chút không quen. Nghe nhắc nhở một chút, vội vàng từ trên bệ đá xuống.

Lúc này tử quang trên bệ đá thu lại.

Vi Vân ngẩng đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy một ngọn núi nhỏ tầm thường, có thể thấy được Tử Nguyệt Tiên Sơn này cao lớn đến mức nào, lại thấy trên sườn núi mây mù lượn lờ, có bạch hạc bay lượn, chim bay vào rừng.

42

Chương Trình thứ ba, quần anh hội tụ.

Hắn ngửa đầu nhìn về sơn môn của Tử Nguyệt Tiên Môn, nguyên lai đi vào sơn môn này, còn có một cái thang đá. Thang đá này thế mà lại thần kỳ lơ lửng ở giữa không trung, dọc theo cầu thang đá, mới thật là chỗ sơn môn thật sự, đó là một toà tiên sơn to lớn lơ lửng giữa không trung, thành hình bán nguyệt, một cầu vồng vắt ngang sườn núi, đỉnh núi tỏa ra ánh sáng kỳ lạ, xa hoa.

"A?" Vi Vân bỗng nhiên ngẩn ra.

Dường như hắn đã từng thấy ngọn tiên sơn này ở đâu rồi.

Cẩn thận nghĩ lại, Vi Vân lập tức hồi tưởng lại, đúng rồi, rõ ràng hắn từng thấy ở trong mộng!

"Sao lại như thế?" Vi Vân ngây người.

Hắn vững tin mình rõ ràng chưa từng tới Tử Nguyệt Tiên Môn, thậm chí từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên rời khỏi Phong Châu, sao lại mơ thấy nơi này?

Vi Vân hồi tưởng thoáng qua mộng cảnh, trong mộng cảnh còn có một nữ nhân, ngồi trên một vầng trăng lưỡi liềm cực lớn... Nghĩ tới đây, hắn đột nhiên chấn động, dường như đã hiểu ra điều gì.

"Không thể nào?" Vi Vân có chút không dám tin, thậm chí hi vọng chính mình đoán sai, nếu không cát hung khó liệu.

Nhân chúng trong tu chân giới đều biết, người trong Tử Nguyệt tiên môn đều là nữ tử, nghe nói môn chủ Ngọc Trượng tiên nương cực kỳ thống hận nam tử, nam nhân nào dám lẫn vào trong đó, kết cục đáng lo.

Lúc này nếu không có đại điển Tử Nguyệt Tiên Môn thay thế, chắc chắn Vi Vân cũng không thể tới nơi này, thậm chí ngay cả ngọn núi cũng không lên được, bởi vì bất kỳ nam tử nào, một khi bước xuống dưới núi, sẽ lập tức bị ngăn lại.

"Sư đệ, ở đây." Một giọng nói thanh thúy truyền tới.

Vi Vân quay đầu nhìn lại.

Dưới Nguyệt Lượng thạch, một lão giả mặt mũi hiền lành đang chống gậy đứng đó. Bên cạnh lão là mấy nam nữ mặc áo bào xanh, chính là Dược lão nhân, cùng với mấy vị đệ tử chân truyền của Dược Vương tông đã đến đông đủ.

Người gọi Vi Vân chính là Thanh Linh sư tỷ.

Vi Vân vội vàng đi tới, Tiểu Kim hóa thành một con Kim Ti Tước đậu lên vai hắn, Lý Mị Nhi đi theo bên cạnh hắn, cúi đầu, không dám nhìn mọi người, sợ bị ghét bỏ.

Lý Mị Nhi địa vị thấp, chỉ là tôi tớ của Vi Vân, nàng tinh thông đạo lí đối nhân xử thế, tự nhiên biết rõ quy củ trong này.

Mọi người cũng không để ý tới nàng, chỉ chào hỏi Vi Vân.

Vi Vân đứng bên cạnh Diệp Trầm Ngư, cũng thi lễ với Dược lão nhân và các vị sư huynh, sư tỷ một cái.

"Diệp sư tỷ, các tỷ tới sớm quá." Vi Vân tới gần một chút, một mùi thơm nhàn nhạt ập tới.

"Đúng vậy, sáng sớm đã tới." Diệp Trầm Ngư đứng bên cạnh.

Theo từng nhân sĩ tu chân giới từ trên bệ đá truyền tống xuống, thời gian cũng rất nhanh đi tới giờ Mão ba khắc, mười đại đệ tử chân truyền của Dược Vương tông đều đã đến.

"Chúng ta vào thôi."

Lúc này Dược lão nhân mới mở mắt ra, đục ngầu hai mắt, nhìn về phía môn bài tử ngọc to lớn trước sơn môn, nhấc chân đi tới.

Đám người Vi Vân vội vàng đuổi theo.

Cửa ra vào có hai hàng nữ tử mặc áo tím, đều là đệ tử Tử Nguyệt tiên môn, mỗi người đều dung nhan tú lệ, khí chất không tầm thường, có thủ vệ cửa, có tiếp khách, bận rộn không nổi. Cũng may môn nhân Tử Nguyệt tiên môn đông đảo, ngược lại có thể ứng phó được.

Môn nhân Tử Nguyệt Tiên Môn nhiều hơn so với Dược Vương Tông, chỉ là dưới Thái Huyền Tiên Môn, dưới thất đại môn chủ, có mười hai đệ tử chân truyền, ba ngàn đệ tử nội môn, năm vạn đệ tử ngoại môn, thậm chí đại đa số con dân Âm Nguyệt Hoàng Triều, đều là đệ tử ký danh của Tử Nguyệt Tiên Môn, ít nhiều cũng học qua một hai bản lĩnh.

Thấy Dược lão nhân đi tới, một nữ tử áo tím kéo lấy búi tóc đi tới, chắp tay nói: "Thì ra là dược tiền bối giá lâm, Phi Tuyết không tiếp đón từ xa, mong rằng tiền bối thứ lỗi, Phi Tuyết ở đây thay Môn chủ ân cần hỏi thăm dược tiền bối, thỉnh mời tiến bối vào trong!"

Nữ tử này vừa đứng ra, mọi người lập tức cảm thấy trước mắt sáng ngời, một cảm giác kinh diễm không thể nhìn thẳng đập vào mặt!

Vi Vân âm thầm đánh giá, chỉ thấy nữ tử này ước chừng khoảng ba mươi tuổi, mày lá liễu, mặt trái xoan, đôi mắt long lanh, nhìn quanh rực rỡ, trên trán có Lưu Hải thật dài, tinh xảo mũi ngọc cao ngất, môi anh đào môi hồng nhuận phơn phớt., Trước ngực một đôi sữa lớn cao ngất, thắt lưng lá liễu khó khăn lắm mới nắm chặt, bờ mông vểnh cao, một đôi chân thon dài đẹp đẽ bọc khăn lụa màu tím, dưới chân một đôi giày thêu màu tím, nàng một thân váy dài màu tím như tuyết, khuôn mặt, dưới cổ cùng cánh tay như ngó sen lộ ra da thịt trắng nõn không gì sánh được, giống như trứng gà bị lột vỏ, phảng phất thổi có thể phá vỡ.

"Đúng là tuyệt sắc nhân gian, không hề kém Diệp sư tỷ!" Vi Vân thầm nghĩ.

Tuy rằng Âm Nguyệt Hoàng triều và Tử Nguyệt Tiên Môn mỹ nữ nhiều như mây, bất kỳ một cô gái nào đến những quốc gia khác, đều là mỹ nhân nhất đẳng. Nhưng cho dù như thế, cô gái này rõ ràng xinh đẹp hơn các cô gái khác một bậc, đây là khái niệm cỡ nào.

Tựa hồ cảm giác được Vi Vân đang quan sát nàng, đôi mắt vị nữ tử tên là "Phi Tuyết" lưu chuyển, nhàn nhạt nhìn hắn một cái, sau đó lại quay lại nhìn, sắc mặt bỗng nhiên ngẩn ra, ánh mắt khẽ động, cảm thấy kỳ quái.

Dược lão nhân cũng đáp lễ, hắn đã chuẩn bị tốt quà mừng dâng từ sớm, sau đó cười nói: "Dễ bàn, mong Phi Tuyết sư điệt dẫn đường."

Phi Tuyết dẫn mọi người đi vào trong.

Diệp Trầm Ngư ở một bên nói nhỏ với Vi Vân: "Vi sư đệ, nàng này là đệ tử chân truyền của Tử Nguyệt tiên môn, tên là Ngu Phi Tuyết, là một trong mười đại mỹ nữ mà ngươi luôn luôn để ý tới."

"A, ra là nàng!" Vi Vân bừng tỉnh.

Tu Chân giới có mười đại mỹ nữ, Vi Vân sớm đã nghe qua, theo thứ tự là Cửu Độc Tiên Tử Bạch Miểu, Ngọc Trượng Tiên Tử Diệp Trầm Ngư, Ngọc Trượng Tiên Nương - Ngu Nhược Yên Vũ, Phi Tuyết nương nương, Phi Tuyết Tiên Tử Ngu Phi Tuyết, Linh Cơ Thánh Mẫu Chu Diệu Ngữ, Thiên Biến Ma Nữ - Lạc Khinh Trần, Phù Vân Thánh Nữ, Thủy Hồng Dao, cùng với Diệu Y Phật Mẫu của Đại Phật Tự.

Đây đều là do những kẻ ưa chuyện của chính đạo thất tông sắp xếp ra, tam đại ma giáo không nằm trong số đó. Ban đầu Thủy Hồng Dao ở trong Anh Hoa giáo, Anh Hoa giáo là tam giáo đệ nhất đại phái, cũng chính cũng tà, nghiêm chỉnh mà nói cũng không tính là ma giáo, bởi vậy cũng được xếp vào.

Ngu Phi Tuyết chính là một trong thập đại mỹ nhân, chính là đệ tử chân truyền của Tử Nguyệt tiên môn, tu vi Nguyên Anh đỉnh phong. Tục truyền chính là cháu gái của Ngu Nhược tiên, con gái của Ngu Yên Vũ, nhân sĩ tu chân giới đều tỏ vẻ, nếu có thể ở cùng một đêm với ba vị tuyệt sắc này, dù bị thiên đao vạn quả cũng đáng giá. Chỉ tiếc ai cũng chiếm không được tiện nghi này, dù sao thực lực Tử Nguyệt tiên môn cường đại, không dễ dàng trêu chọc nổi.

Vi Vân vui vẻ mà nói: "Diệp sư tỷ, ở trong mười đại mỹ nhân này, ta cho rằng sư tỷ nhất chi độc tú."

Diệp Trầm Ngư hờn dỗi nói: "Cần phải nói khéo."

Phạm vi sơn môn Tử Nguyệt tiên môn rất rộng lớn, chiếm cứ vị trí trước cả tòa tiên sơn, dọc theo mặt đất bạch ngọc đi qua là một quảng trường cực lớn, rộng chừng trăm mẫu, đủ để chứa những nhân sĩ đến đây, lại qua đó là cầu thang, trên cầu thang là đại điện tông môn Tử Nguyệt tiên môn, đại điện khí thế bàng bạc, hùng vĩ đồ sộ, hai bên có sườn núi, phía sau còn có hậu điện, dọc theo sau núi mà lướt thẳng lên, nhìn không thấy đầu.

Lúc này trên quảng trường bày đầy bàn và bồ đoàn, phía trên đã lục tục ngồi không ít người, thỉnh thoảng có đệ tử Tử Nguyệt Tiên môn dung mạo tú lệ, khí chất cao nhã xuyên tới lui, dâng trái cây, rượu và điểm tâm.

Ngu Phi Tuyết dẫn đám người Dược Vương Tông dừng lại một chỗ phía trước, nói: "Dược tiền bối, nơi này chính là vị trí của Dược Vương Tông, mời tiền bối cùng các vị sư huynh sư tỷ ngồi. Phi Tuyết còn phải tiếp đãi khách nhân khác, xin lỗi không tiếp đãi được."

"Làm phiền."

Mọi người lần lượt ngồi trên bồ đoàn, trên bàn bày đầy rượu, trái cây, tản ra mùi rượu thoang thoảng cùng hương trái cây thơm ngát.

Một bàn trà hai cái bàn, hai cái bồ đoàn, Vi Vân mặt dày cùng Diệp Trầm Ngư ngồi chung một cái bàn, khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, Tiểu Kim hóa thành hình người, cùng Lý Mị Nhi đứng ở phía sau nàng, nơi này trang nghiêm túc mục, Tiểu Kim từ trước đến giờ nghịch ngợm cũng không dám xằng bậy.

Vi Vân thầm nghĩ, xem ra Tử Nguyệt tiên môn đối đãi với Dược Vương tông không tệ, an bài môn nhân Dược Vương tông ở chỗ này, nơi đây cực kỳ gần, hơn nữa ở vị trí trung tâm.

Nghĩ lại, nhất định là Dược Vương tông cứu mạng cứu thương, Huyền Hồ tế thế, tích công tích đức, danh tiếng và danh tiếng của tông môn ở tu chân giới là thứ mà những tông môn khác không thể so sánh, được tôn trọng cũng là lẽ đương nhiên.

Đại điển cần buổi trưa mới bắt đầu, hiện tại thời gian còn sớm, Vi Vân cầm một quả nho tím trên bàn án lên, trước tiên đưa cho Diệp Trầm Ngư, sau đó lại cho mình một quả, cho vào miệng nhai, ngọt ngào ngon miệng.

Tiểu Kim nằm ở trên lưng Vi Vân, một đôi bàn tay trắng nõn ngọc nắm lấy cổ hắn lắc tới lắc lui, một đôi nhũ non đặt ở phía trên, cảm giác mềm mại, mười phần co dãn. Vi Vân cầm một quả nho, hướng về vị trí bả vai ném tới, Tiểu Kim lập tức há mồm ngậm lại.

Từng nhân sĩ tu chân giới lần lượt trình diện, ai vào ngồi.

Lúc này, một lão nhân râu dài lông mày trắng dẫn theo một đám môn nhân đi tới, đứng ở trước bàn trà của Dược lão nhân, làm lễ nói: "Dược huynh tới thật sớm, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?"

Dược lão nhân vội vàng đứng dậy đáp lễ, một đám môn nhân cũng dồn dập đứng dậy theo. Dược lão nhân cười nói: "Thiên Cơ huynh cũng không muộn, mau mau ngồi xuống."

Vi Vân lập tức biết được, người này chắc chắn là tông chủ Quan Diệu tông Thiên Cơ Tử, một trong Thiên Vận Bát Tiên, tinh thông thuật bói, được xưng là người số một trong thiên hạ, đức cao vị tôn, tu vi cao thâm.

Thiên Cơ Tử dẫn môn nhân Quan Diệu tông ngồi xuống bên cạnh, dược lão nhân bắt đầu tán gẫu với hắn.

Chỉ chốc lát sau, lại có một đôi vợ chồng dẫn theo một đám môn nhân đến, đứng trước mặt Dược lão nhân và Thiên Cơ Tử, hai vợ chồng này nhìn chỉ chừng bốn mươi tuổi, phong thần tuấn lãng, hai mắt có thần, nữ thoạt nhìn chừng ba mươi tuổi, là một thiếu phụ tuyệt sắc, đầu búi búi búi búi búi búi tóc cao, một thân quần áo màu lam, làn da trắng nõn mềm mại, dáng dấp đầy đặn mà có cảm giác thân thể, đôi mắt nàng mỉm cười, thoạt nhìn ôn hòa mềm mại, trên người tản mát ra phong vận trưởng thành nhàn nhạt, hết sức mê người.

Nam tử trung niên chắp tay thi lễ nói: "Phù Thế bái kiến Dược huynh cùng Thiên Cơ huynh."

"Không dám, mời đạo hữu Phù Thế."

"Phù Thế đạo hữu đến rồi, nhanh mời ngồi."

Dược lão nhân và Thiên Cơ Tử vội vàng đáp lễ.

"Thiếp kiến thức hai vị đạo huynh." Thiếu phụ tuyệt mỹ kia cũng hạ thấp người thi lễ.

"Bái kiến Lạc đạo hữu."

"Không dám, mời Khinh Trần đạo hữu."

Dược lão nhân cũng mỉm cười đáp lễ.

Không cần phải nói, đôi vợ chồng này chính là Phù Vân Các chủ, Phù Thế chân nhân, cùng với Thiên Biến Ma nữ Lạc Khinh Trần, một trong mười đại mỹ nhân của Tu Chân giới.

Chân nhân phù thế lại chỉ vào một thiếu nữ trẻ tuổi bên cạnh hắn, nói: "Đây là tiểu nữ Phỉ Nhi, Phỉ Nhi, còn không mau gặp qua hai vị sư bá."

"Phi nhi bái kiến dược sư bá, bái kiến Thiên Cơ sư bá." Thiếu nữ trẻ tuổi ngoan ngoãn chia nhau hành lễ với dược lão và Thiên Cơ Tử.

"Chào Phỉ Nhi chất nữ." Dược lão nhân nói.

Thiên Cơ Tử lại cười nói: "Nghe hỏi Phỉ Nhi cháu gái rất đáng yêu, hôm nay gặp mặt, phát hiện đồn đại là giả, rõ ràng cháu gái rất hiểu lễ nghĩa, được, hiếm có."

Liễu Phỉ Nhi lập tức cười nói: "Thiên Cơ sư bá, chờ ta lột sạch râu của ngươi, ngươi sẽ biết ta hiểu lễ nghĩa."

"Hả... ha ha..." Thiên Cơ Tử cười ha hả.

Ánh mắt Vi Vân dừng lại trên thân thể uyển chuyển của Lạc Khinh Trần, rồi lại chuyển đến trên mặt Liễu Phỉ Nhi nhìn một chút, thầm nói một tiếng khó lường. Hai mẹ con này quả thật là tuyệt sắc nhân gian, khó trách lại được liệt vào một trong mười đại mỹ nữ của tu chân giới. Mẫu thân dung nhan tuyệt mỹ như vậy., Không nói đến dáng người lồi lõm, khí chất càng cao quý xuất trần, nữ nhi thì là đồng nhan cự nhũ hiếm thấy, một khuôn mặt trẻ con thập phần khiến người ta yêu thích, không giờ khắc nào cũng mang theo ý cười., Giống như thế gian này không có chuyện gì làm cho nàng ưu sầu, nàng mặc dù dáng người không cao, xinh xắn khôn khéo, nhưng trước ngực một đôi ngực lại tròn vo mà cao ngất, to lớn kinh người, phảng phất toàn bộ thịt toàn thân đều chồng chất lên phía trên, quả thực làm người ta giật mình.

Vi Vân không khỏi nhìn thêm vài lần.

Tiểu Kim cũng đưa mắt nhìn về phía Liễu Phỉ Nhi. Liễu Phỉ Nhi lập tức nhìn lại, hai nàng nhìn nhau một hồi. Tiểu Kim nháy mắt, phun ra một cái lưỡi nhỏ phấn nộn về phía nàng. Liễu Phỉ Nhi thì hì hì cười cười, nháy nháy đôi mắt đẹp với nàng.

Hai đại mỹ nữ này tựa hồ tâm có linh tê, chỉ là lần đầu tiên gặp mặt liền có loại cảm giác ngưu tầm ngưu mã tầm ngưu.

"Chào Diệp tỷ tỷ!" Liễu Phỉ Nhi lại chào hỏi Diệp Trầm Ngư.

Diệp Trầm Ngư vội vàng đáp lễ: "Chào Phỉ Nhi muội muội." Hai người bọn họ gặp nhau vài lần, cũng có chút giao tình.

Người Phù Vân các ngồi xuống.

Ngay sau đó, một tiếng phật hiệu truyền đến, một hòa thượng hình dáng tiều tụy, lông mày dài rũ xuống, một thân y phục màu đỏ, dẫn theo một đám hòa thượng đầu trọc đi đến, một người trong đó mặt tròn mập mạp, đầu trọc mười phần quen mắt, chính là hòa thượng giới sắc một trong Tam công tử chính đạo.

"Vô Lượng Quang, Vô Lượng Phật..."

Tăng nhân hình thể tiều tụy đi tới, hướng tông chủ các phái chắp tay hành lễ, nói: "Khô Vinh bái kiến các vị đạo hữu."

"Bái kiến Khô Vinh Hoạt Phật."

Đám người vội vàng đứng dậy đáp lễ.

Đây chính là Khô Vinh Hoạt Phật của tông chủ của Tiểu Mật Tông.

Giới sắc nhìn về phía Bạch Vô Ưu, cười nói: "Bạch sư huynh tới sớm thật."

Bạch Vô Ưu nói: "Cảnh Châu sư huynh cũng không muộn."

"Sao không thấy Phong sư huynh?"

"Chắc là ở phía sau rồi, chắc sắp tới rồi."

Môn nhân của Tiểu Mật Tông ngồi xuống.

Lúc này lại có một đám tăng nhân đến đây, cầm đầu chính là một tăng nhân mặt mũi hiền lành, thân hình cao lớn, một thân cà sa màu vàng óng, đầu đội ngũ Phật Bì Lô Quan, tay cầm Cửu Hoàn thiền trượng, kim hoàn giao nhau, đinh đương rung động.

Bên cạnh hắn là một vị nữ ni dáng người thon dài, dung nhan tuyệt mỹ, làn da trắng nõn, cũng mặc tăng bào màu vàng óng, đầu đội mũ Bì Lư, mặc dù áo bào rộng thùng thình, vẫn có thể nhìn ra vóc người lung linh hiển hách, trên thân còn tản ra mùi đàn hương nhàn nhạt, khiến cho người ta vừa thấy đã vong tục, gột rửa tâm linh.

Đi theo phía sau hai người là mười mấy tăng nhân nam nữ, đều khí tức mơ hồ, tu vi không tầm thường.

"Các vị đạo hữu, bần tăng ở đây hữu lễ." Lão tăng thân hình cao lớn nói.

"Diệu Y bái kiến chư vị đồng đạo." Nữ ni kia cũng nói.

Mọi người đồng thời đứng dậy đáp lễ, nói: "Bái kiến Đại Thiên Tăng vương, tham kiến Diệu Y Phật Mẫu."

Đây chính là người của Đại Phật Tự đến, cầm đầu là Đại Thiên Tăng Vương, một trong Thiên Vận Bát Tiên, cùng với phật mẫu áo đẹp của một trong mười đại mỹ nhân của Tu Chân Giới, Vi Vân nhớ kỹ những vị tiền bối cao nhân này, sau này lúc lang bạt có thể gặp gỡ, thời khắc mấu chốt có thể cứu mạng.

Đám người Đại Phật Tự vừa mới ngồi xuống, lập tức truyền đến một trận thanh âm hoàn bội, mọi người nhìn quanh, chỉ thấy một đạo nhân cao gầy mặc đạo bào trắng tinh, cưỡi một con hạc trắng hình thể khổng lồ, chậm rãi đi đến bên này, sau lưng là một đám tu sĩ mặc đạo bào màu trắng, Phong Tuấn Kiệt!

Chỉ nhìn một thân đạo bào này đã biết là người của Thái Huyền Tiên Môn đến rồi.

Ánh mắt Vi Vân nhìn về phía Phong Tuấn Kiệt, không khỏi nắm chặt song quyền. Hắn hít sâu một hơi, bình phục tâm tình, buông nắm tay ra, trong lòng không ngừng tự nhủ, không thể để cừu hận che đậy tâm trí.

Bởi vì thống hận phong tuấn kiệt, Vi Vân đối với tất cả mọi người trong Thái Huyền tiên môn đều không có cảm tình gì, trong lòng hắn cười lạnh, Huyền Chân sơn nhân này không biết quét phong quang thế nào, cố ý cưỡi một con bạch hạc, thiên vận bát tiên ai không có tọa kỵ, lại chỉ có hắn hiển hách như thế, cũng không thấy tọa kỵ của hắn có thể lợi hại bao nhiêu, có lẽ ngay cả Tiểu Kim cũng không bằng.

Có lẽ là cảm ứng được ánh mắt Vi Vân, lúc này ánh mắt phong tuấn kiệt cũng nhìn lại, chỉ liếc mắt đã nhìn thấy hắn, lộ ra vẻ khinh thường trào phúng.

Vi Vân dời ánh mắt đi, bình ổn tâm tình để tránh ảnh hưởng đến hắn.

Phong Tuấn Kiệt cảm thấy không thú vị, cũng không nhìn hắn nữa, lại nhìn chằm chằm Diệp Trầm Ngư, Diệp Trầm Ngư Hàng Mi khẽ nhíu, rũ mí mắt xuống, làm bộ không nhìn thấy.

"Chư vị đạo hữu tới thật sớm." Huyền Chân Sơn Nhân từ trên lưng Bạch Hạc đi xuống, thản nhiên đi tới trước mặt mọi người.

Mọi người vội vàng đứng dậy hành lễ, đều nói: "Bái kiến Huyền Chân Sơn Nhân."

Thái Huyền Tiên Môn chính là đại giáo đứng đầu chính đạo thất tông, Huyền Chân Sơn Nhân lại là người đứng đầu thiên vận bát tiên, mọi người rõ ràng cảm giác mình thấp hơn một cái đầu, lại nhìn đệ tử Thái Huyền Tiên Môn, mỗi người vênh vênh váo tự đắc, cái mũi chỉ lên trời, tựa hồ cao nhân nhất đẳng.

Bạch Vô Ưu nhìn về phía Phong Tuấn Kiệt, nói: "Phong sư huynh, đã lâu không gặp."

Phong Tuấn Kiệt cười nói: "Bạch huynh, từ biệt ở Phong Hồ đã hơn một tháng, thực sự rất nhớ Bạch huynh."

Bạch Vô Ưu đột nhiên hỏi: "Nghe nói không lâu trước đây Phong sư huynh từng đi ngang qua ngoại ô Kim Lăng thành, đánh với Diệp sư muội của Dược Vương tông ta và Thanh La sư muội, thấy chết mà không cứu, thấy yêu không phục, không biết có việc này không?"

Phong Tuấn Kiệt nghe vậy ngẩn ra, vội vàng nói: "Nào có việc này, lúc ấy ta phụng mệnh gia sư, có chuyện quan trọng trên người, quả thực không có thời gian nhúng tay vào, mong rằng Bạch huynh minh xét."

"Ồ..." Bạch Vô Ưu gật đầu.

"Vô Ưu, trước mặt Huyền Chân sư bá, không được vô lễ." Dược lão nhân quát lớn.

"Đệ tử không dám." Bạch Vô Ưu vội vàng lui ra.

Huyền Chân sơn nhân mặt không biểu tình, chỉ nhàn nhạt nói: "Lần này chính đạo thất tông hội tụ một đường, cũng coi như là chuyện trọng đại của tu chân giới. Đúng rồi, không biết đại điển bắt đầu khi nào?"

"Chắc sắp rồi, không bằng Huyền Chân đạo huynh ngồi xuống trước đã." Thiên Cơ Tử cười nói.

"Cũng được." Sơn nhân Huyền Chân Tiên dẫn các đệ tử Thái Huyền Tiên môn ngồi xuống.

Vi Vân ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy từng cái bàn án nối tiếp nhau có người ngồi trên quảng trường. Nhìn qua, khắp nơi đều là người, ước chừng có thể có trên vạn người. Chính đạo thất tông tại hàng đầu,

phía sau là tông môn hoặc đại biểu cho tông môn tiểu tông môn trong Tu Chân giới. Mọi người tốp năm tốp ba châu đầu ghé tai nói chuyện với nhau, bộ dáng trò chuyện vui vẻ.

Bất tri bất giác đã gần tới buổi trưa.

Vào thời khắc này, một nữ tử áo tím đi tới trước đại điện tông môn, phía trên treo một cái chuông đồng lớn, nàng đẩy cự mộc đánh vang chuông đồng, vang lên liên tục ba lần, tiếng chuông du dương, phiêu đãng trên quảng trường.

Lúc này, Ngu Phi Tuyết đi tới trên bình đài trên quảng trường, đối mặt với mọi người, nhẹ giọng nói: "Chư vị Huyền Môn, sư bá của Sa Môn, sư thúc, tiền bối, đạo huynh, Phi Tuyết hữu lễ, ở đây hoan nghênh và cảm tạ mọi người đã đến, Tử Nguyệt Tiên môn ta bồng tất sinh huy. Môn chủ của bổn môn thay phiên đại điển sắp bắt đầu, xin mọi người rửa mắt chờ xem."

Thanh âm tuy nhẹ nhưng truyền khắp mọi ngóc ngách quảng trường, hơn nữa thanh âm mỗi chỗ đều lớn nhỏ như nhau, hết sức đều đặn, độ khống chế pháp lực đối với nó yêu cầu cực cao.

Mọi người âm thầm kinh hãi, không ngờ Ngu Phi Tuyết còn nhỏ tuổi, chẳng những xử sự chu đáo, tiến có lùi, hơn nữa tu vi cũng không tầm thường. Ở Nguyên Anh đỉnh phong, chỉ sợ hiếm khi gặp địch thủ, quyết không dưới tam công tử chính đạo.

43

Chương thứ bốn mươi đổi đại điển.

Theo tiếng nói của Ngu Phi Tuyết, tiếng pháo nổ vang, chuông trống đồng loạt vang lên, cầm trống cùng minh, một mảnh tiên âm diệu nhạc, vang vọng chung quanh, liền từ cửa chính đại điện tuôn ra hai hàng nữ tử áo tím, bày ra hai bên, đứng ở phía trên.

Giờ này khắc này, tất cả mọi người đều tập trung ánh mắt vào cửa điện, ai cũng biết hôm nay nhân vật chính sẽ ra sân!

Quả nhiên, theo chúng môn nhân Tử Nguyệt tiên môn đi ra phân chia hai phái, một tuyệt mỹ nhân đầu đội tử kim phượng quan, thân khoác ngũ thải hà y từ trong môn chậm rãi đi ra, nữ nhân này vừa xuất hiện, nhất thời toàn bộ thiên địa đều tối sầm lại, đem tất cả những thứ tốt đẹp trong thiên địa đều vượt qua, phảng phất trong thiên địa chỉ có nàng vinh quang nhất chiếu người, phong tư yểu điệu!

Nữ nhân này đầu búi tóc đen, khuôn mặt tuyệt mỹ, mặt mày quyến rũ, rạng rỡ tỏa sáng, trên trán trơn bóng, giữa trán có một nốt ruồi son chu sa, sống mũi thẳng tắp, hai bên là khuôn mặt hoàn mỹ, miệng nhỏ đỏ mọng khẽ mím., Cằm trắng nõn, bộ ngực cao vút, tuyệt đối không thua kém bất kỳ một người phụ nữ ngực to nào mà Vi Vân đã nhìn thấy trước kia, eo nhỏ nhắn, bờ mông mượt mà, tràn ngập cảm giác thân thể, phía dưới một đôi chân thon dài, cặp đùi đẹp này dài hơn người thường một chút, trên đôi giày thêu màu tím, phía sau nàng kéo theo một dải mây phượng dài.

Hai cô gái áo tím đi trước dẫn đường cho nàng, lại có hai cô gái áo tím dựng lên một tấm lọng che màu tím, sau lưng là bốn cô gái áo tím nâng nàng lên.

Người này chính là thủ tịch trưởng lão của Tử Nguyệt Tiên Môn, đứng đầu trong mười đại mỹ nhân Tu Chân giới, Ngu Yên Vũ. Hôm

nay nhân vật chính, lập tức sẽ là môn chủ tiếp theo của Tử Nguyệt Tiên Môn.

Giờ này khắc này, ánh mắt mọi người trên quảng trường nhất trí rơi vào trên người Ngu Yên Vũ, mỗi người vẻ mặt khác nhau, tâm tình khác nhau, có người thuần túy là đến xem lễ, có người thì muốn nhân cơ hội này chiêm ngưỡng phong thái của đông đảo mỹ nhân trong Tử Nguyệt tiên môn, có người nhân cơ hội lần này, muốn đến để nhìn thấy tuyệt thế phong hoa của Ngu Yên Vũ!

Trên quảng trường hoàn toàn yên tĩnh, kim rơi cũng có thể nghe được, thanh âm nuốt nước miếng liên tiếp vang lên.

Lúc này Vi Vân lại có một cảm thụ khác, ngay khi Ngu Yên Vũ xuất hiện, từng hình ảnh trong mộng cảnh lập tức hiện lên trong lòng, một nữ nhân ngồi trên vầng trăng nhẹ nhàng lay động, nói với hắn: "Hài tử, rời xa tu chân giới..."

Trái tim Vi Vân bỗng nhiên co rút lại, trái tim bắt đầu nhảy lên kịch liệt, cảm xúc không thể khống chế được kích động. Cả người hắn run rẩy, vội vàng nhắm hai mắt lại, thay phiên vận chuyển Nhật Thôn Nhật Đại Pháp cùng Tử Nguyệt Già Thiên Công, một hồi lâu mới bình phục tâm tình.

Vi Vân nhớ tới từ nhỏ đến lớn Tử Nguyệt ngọc bội, nghĩ tới công pháp trong ngọc bội, nghĩ tới mộng cảnh... Cuối cùng tất cả mọi thứ đều rơi vào nữ nhân này cách đó không xa.

"Không có khả năng đâu..." Vi Vân gần như không thể tin được, nhưng trong lòng hắn vô cùng rõ ràng, đây là sự thật, lúc hắn nhìn thấy nữ nhân này, liền xác định không thể nghi ngờ, chính mình phảng phất cùng huyết nhục nàng tương liên, bất phân biệt lẫn nhau, đây là tin tức trên căn nguyên tự nhiên sinh ra.

Theo sát phía sau là một đống lớn nghi hoặc, đây là vì sao!

Vi Vân quả thực hoài nghi nhân sinh.

Ngu Yên Vũ đứng trên Bạch Ngọc đài, đôi mắt đẹp mỉm cười quét mắt nhìn xuống dưới, lạnh nhạt nói: "Để chư vị tiền bối, đạo hữu chờ lâu, Yên Vũ ở đây bày tỏ áy náy. Rượu và trái cây trên bàn đều là của bản môn, cung cấp lượng, mọi người có thể tùy ý nhấm nháp."

Thanh âm của nàng như gió xuân, lại như lưu thức, truyền khắp toàn trường, xẹt qua nội điền mỗi người, vô số người cảm thấy toàn thân mềm nhũn, một trận tiêu hồn, cảm giác ăn không tiêu.

Mọi người không ngừng reo hò, có người cao giọng nói: "Kính ngưỡng đại danh của Yên Vũ nương nương đã lâu, hôm nay gặp mặt, chuyến này quả không tệ!"

"Ta tin nương nương nhất định có thể phát dương quang đại Tử Nguyệt tiên môn!"

Đột nhiên, một đoàn tử quang trống rỗng xuất hiện, hóa thành một phụ nhân tuyệt sắc, đứng bên cạnh Ngu Yên Vũ. Một thân trường bào màu tím, trong tay nắm một cây nguyệt nha ngọc trượng màu tím, dung nhan tuyệt mỹ, phong thái hấp dẫn, khí chất trên người càng hiện ra lão luyện, trầm ổn như vực như biển, đôi mắt chớp động, phảng phất có tử điện lấp lóe.

Cho dù là chưa từng thấy người của bà ta, hiện tại cũng hiểu được, môn chủ Tử Nguyệt Tiên Môn - Ngọc Trượng Tiên Nương – Ngu Nhược Tiên.

Ngu Nhược Tiên thản nhiên nói: "Chư vị đồng đạo có thể đến đây tham gia đại điển của bản môn, thực là vinh hạnh của Tử Nguyệt Tiên Môn ta. Từ khi bản môn khai phái trong tay Tử Nguyệt tiên cô tới nay, đến nay đã vạn năm tuế nguyệt, trải qua hơn hai trăm đời môn nhân. Cho tới nay, phụng hành tổ sư di huấn, hàng yêu trừ ma., Cuốc mạnh giúp đỡ yếu, xuất lực vì chính đạo, ở trong tay bần đạo cũng đã mấy trăm năm, bần đạo bất tài, không thể phát dương quang đại bổn môn, tổn hại thiên uy tổ sư, hôm nay đặc biệt truyền vị trí thủ tịch môn chủ của bản môn cho Ngu Yên Vũ, quản lý tất cả sự vụ lớn nhỏ, mong chư vị đồng đạo cùng chứng kiến!"

Mọi người vừa ăn uống, vừa nói chuyện phiếm, lắng lặng nhìn đại điển hoàn thành.

Trong tiếng nhạc cổ dễ nghe, tiếng đàn tiêu vang lên, chỉ thấy Ngu Nhược tiên đem tín vật của môn chủ đưa vào tay Ngu Yên Vũ, còn nói một phen lời khẳng khái xúc động, thuận lợi hoàn thành nghi thức.

Lúc này mặt trời chính giữa, buông xuống vạn đạo kim quang.

Vốn tưởng đại điển thuận lợi chấm dứt, đột nhiên một thanh âm vang lên: "Chậm đã!"

Mọi người đều nhìn xuống phía dưới, phát hiện người nói chuyện chính là một đạo nhân thoạt nhìn hơn năm mươi tuổi, một thân đạo bào Thái Cực Thái Huyền Bát Quái, chính là môn chủ Thái Cực Môn Trương Càn Khôn, một cường giả Pháp Tướng sơ kỳ.

Ngu Phi Tuyết tiến lên một bước, chắp tay hỏi: "Không biết Trương tiền bối có gì chỉ giáo?"

"Không dám." Trương Càn Khôn đứng dậy: "Vốn dĩ Tử Nguyệt tiên môn của ngươi thay phiên, chúng ta không có quyền hỏi đến. Nhưng mà..."

Dừng một chút, hắn tiếp tục nói: "Tử Nguyệt tiên môn các ngươi là một trong chính đạo thất tông, mọi người đều biết danh hiệu chính đạo thất tông không phải thuận miệng nói một chút là được, nhất định phải xuất ra thực lực để chứng minh. Lúc Ngọc Trượng tiên nương chấp chưởng Tử Nguyệt tiên môn., Được liệt vào tông môn đứng thứ hai trong tu chân giới chính đạo, thực lực hùng hậu, đương nhiên được xưng là một trong bảy tông chính đạo, nhưng Yên Vũ nương nương... Hiện tại nếu ngươi chấp chưởng Tử Nguyệt Tiên môn, có phải cũng nên chứng minh một chút không, Tử Nguyệt Tiên môn hôm nay vẫn có thực lực đứng trong hàng ngũ chính đạo Thất tông?!"

Đám người nghe vậy, lập tức gật đầu.

Lời nói của hắn cũng không sai, đúng là như thế.

Tam giáo thất giáo chính là mười đại giáo phái mạnh nhất tu chân giới Thiên Vân đại lục được công nhận, tam giáo là Ma giáo mạnh nhất, bảy tông là chính đạo mạnh nhất, theo thứ tự là môn phái lãnh tụ Ma giáo và chính đạo. Chính đạo lớn nhỏ có hơn một ngàn tông môn, đều lấy Thất tông cầm đầu, Ma giáo cũng có mấy trăm giáo phái, đều lấy Tam giáo vi tôn.

Cũng bởi vậy, tam giáo thất tông cũng không phải là cố định không thay đổi, mà là có khả năng tồn tại tình huống luân phiên, ví dụ như có một tông môn cường đại, có thể đem thế yếu của tam giáo thất tông thay thế.

Cho nên mỗi lần tam giáo thất tông thay khóa, nhất định phải tiếp nhận khảo nghiệm của các tông môn khác. Sau đó mới được thừa nhận, tiếp tục xưng hùng, nếu khảo nghiệm thất bại, thì có thể sẽ bị tông môn khác thay thế.

Từ xưa đến nay, vào khóa thứ bảy chính đạo có ba khảo nghiệm phải qua. Một là tông chủ mới phải có tu vi Độ Kiếp cảnh giới, hai là trong tông phải có một kiện pháp bảo trấn áp khí vận. Ba là do tông môn phái ra một đệ tử chân truyền tiếp nhận đấu pháp khiêu chiến. Nếu tông môn nào nghi ngờ, có thể phái một đệ tử chân truyền lên đài khiêu chiến. Nếu như chiến thắng đối thủ, tức là không cách nào lại đứng trong chính đạo thất tông.

Mọi người đều hiểu quy củ này, chờ xem Tử Nguyệt tiên môn ứng phó thế nào.

Ngu Yên Vũ cười nhạt một tiếng, nói: "Trương đạo hữu nói không sai, các vị đạo hữu yên tâm, bổn môn đã sớm có an bài."

Nói xong, nàng duỗi ra một bàn tay ngọc nhỏ dài, niết bàn tay, nhất thời từ sau đầu hiện lên một vầng trăng tròn màu tím to lớn, tỏa ra ức

vạn ánh sáng, chiếu rọi tám phương, lại thấy phía trên trăng tím hiển hiện một đám mây đen lớn nửa mẫu, bên trong mơ hồ truyền ra tiếng sấm, thỉnh thoảng lấp lóe vài đạo lôi quang.

Thứ mà Ngu Yên Vũ biểu diễn ra, theo thứ tự là nguyên thần Pháp tướng cùng với kiếp vân.

Từ khi Nguyên Anh đột phá đến Pháp Tướng, Nguyên Anh sẽ hóa thành Pháp Tướng. Khi tu từ Pháp Tướng tới cảnh giới Độ Kiếp, Pháp Tướng sẽ hóa thành Nguyên Thần. Lúc này do nghiệp lực dẫn dắt, nó sẽ kéo theo kiếp vân giáng lâm.

Bởi vì đạo tu hành phun ra nuốt vào tinh hoa thiên địa, tụ tập nguyên khí tám phương vào bản thân, hoàn cảnh tương phản với quá trình diễn hóa vạn vật của thiên địa, chính là nghịch thiên mà đi, cho nên Thiên Đạo sẽ thiết lập rất nhiều trở ngại, thậm chí giáng trừng phạt, ngăn cản người tu chân thành đạo thành tiên, Kiếp Vân này là một trong số đó, một khi tu tới Độ Kiếp viên mãn, tiến thêm một bước, kiếp vân sẽ rơi xuống, có tỷ lệ rất lớn bị kiếp vân đánh chết, nếu may mắn vượt qua, thì có thể thành tựu Địa Tiên Quả.

Kiếp vân này triển lãm ra mang ý nghĩa Ngu Yên Vũ đã tu tới cảnh giới Độ Kiếp, mặc dù nhìn từ độ kiếp và nồng độ của kiếp vân, chỉ là Độ Kiếp sơ kỳ, nhưng đã là chí cường giả của tu chân giới ở Thiên Vận đại lục, có tư cách chấp chưởng chính đạo thất tông.

Trên quảng trường, tông chủ và đệ tử các đại tông môn đều trừng to hai mắt, mơ hồ cảm thấy khí tức hủy diệt trong kiếp vân kia, lúc này trong lòng đều nói thầm, kể từ đó, Tử Nguyệt tiên môn liền có cường giả hai cảnh giới Độ Kiếp, đủ sánh vai cùng Thái Huyền tiên môn.

Điều kiện đầu tiên đã đạt thành.

Sau đó, Ngu Yên Vũ lại nắm tay một phen, lòng bàn tay xuất hiện một cung điện tinh xảo lung linh, trơn bóng tinh xảo, đường cong mượt mà, tỏa ra ánh sáng tím nhàn nhạt, linh lực dao động dư thừa từ đó phát ra, từng vòng như gợn sóng nhộn nhạo xung quanh.

"Quảng Hàn Cung!"

Lập tức phía dưới truyền ra một tiếng quát kinh ngạc, tất cả mọi người nhao nhao tranh nhau xem xem.

Đây là pháp bảo trấn tông của Tử Nguyệt tiên môn, pháp bảo đỉnh cấp - Quảng Hàn Cung!

Ở đây không có người nào không hâm mộ, phóng tầm mắt toàn bộ Thiên Vũ đại lục, pháp khí vô số kể, nhưng pháp bảo lại chỉ có ba mươi sáu kiện, gọi chung là "Thiên Vận Tam Thập Lục Tiên Khí", trong đó đại đa số đều là pháp bảo cấp thấp, trung cấp và cao cấp, đỉnh cấp pháp bảo chỉ có rải rác vài kiện, có thể nói chỉ đếm được trên đầu ngón tay, mà "Quảng Hàn Cung" của Tử Nguyệt tiên môn chính là một trong số đó!

Ai có thể có được pháp bảo này, đủ để sáng lập một đại tông môn.

Điều kiện thứ hai cũng đã đạt thành.

Chỉ còn lại một người cuối cùng.

Lúc này Ngu Yên Vũ thu hồi nguyên thần và kiếp vân pháp tướng, còn có Quảng Hàn Cung trong tay, ra hiệu cho Ngu Phi Tuyết đứng một bên liếc mắt một cái.

Ngu Phi Tuyết lúc này nhẹ nhàng đáp xuống quảng trường, chính giữa quảng trường có một toà bạch ngọc đài to lớn, chính là nơi dùng để luận võ đấu pháp, phía trên có kết giới trận pháp cường đại, có thể cam đoan ở bên trong đấu pháp sẽ không ảnh hưởng đến ngoại giới, tạo thành phá hư, hoặc là thương tổn đến người không liên quan.

Ngu Phi Tuyết từng bước đi lên đài cao, nhìn quanh một vòng, sau đó chắp tay nói: "Các vị tiền bối, đạo hữu mời, lần này Phi Tuyết tiếp nhận khiêu chiến của mọi người, có vị tông chủ nào cho rằng Phi

Tuyết không đủ tư cách, có thể để cho môn hạ đệ tử chân truyền lên đây, cùng Phi Tuyết đánh một trận."

Thần sắc Ngọc Trượng Tiên Nương và Yên Vũ nương nương đều thoải mái, không lo lắng chút nào cho Ngu Phi Tuyết.

Vi Vân nhìn tuyệt sắc mỹ nữ trên đài cao, trái tim đập thình thịch, vội vàng thu nhiếp tinh thần, rũ mi mắt xuống, tận lực không nhìn nàng, nắm lấy một quả nho, chậm rãi cho vào miệng nhai, vào miệng ngọt ngào, thoáng cắn một cái, liền có một lượng lớn chất lỏng trào ra, trong miệng đều đầy, hết sức ngọt ngào.

Tông chủ và đệ tử các tông phái phía dưới đang âm thầm đánh giá các đệ tử trẻ tuổi trên đài cao, tính toán xem thực lực của đối phương có nên để cho môn hạ đệ tử của mình tiến lên khiêu chiến hay không, nếu thất bại cũng không mất mặt. Dù sao đây cũng là đại biểu của Tử Nguyệt tiên môn, nếu như may mắn chiến thắng thì có thể thừa cơ dương danh lập vạn.

Chỉ thấy Trương Càn Khôn liếc mắt ra hiệu cho một thanh niên bên cạnh, thanh niên này lập tức phóng người nhảy ra, thân nhẹ như lông hồng, vững vàng đáp trên đài cao, đứng đối diện Ngu Phi Tuyết.

Người này thoạt nhìn khoảng hai mươi tuổi, kỳ thật đã hơn năm mươi, nhưng ở tu chân giới, hơn năm mươi tuổi cũng coi như trẻ tuổi. Khuôn mặt hắn tuấn lãng, dáng người cao ngất, trong mắt bắn ra tinh quang tự tin. Hắn mặc một bộ đạo bào bát quái thái cực màu đen, eo dắt một thanh trường kiếm, chính là đệ tử chân truyền đứng đầu Thái Cực môn, đại đệ tử đắc ý nhất của Trương Nhược Quân, tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, tu luyện chính là kiếm đạo, dùng một thanh pháp khí đỉnh cấp phi kiếm "Quân tử kiếm".

"Trương Nhược Quân của Thái Cực môn tới lĩnh giáo đạo pháp cao diệu của Phi Tuyết tiên tử, mong Phi Tuyết tiên tử hạ thủ lưu tình."

"Không dám, Trương đạo hữu xin hãy ra tay." Ngu Phi Tuyết không kiêu ngạo không siểm nịnh, chỉ đứng một chỗ không nhúc nhích.

Trương Nhược Quân nghe vậy không vui, hai người đều là tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, đối phương nói như vậy rõ ràng là xem thường hắn. Hắn ở Thái Cực môn chính là nhân vật thiên tài thế hệ trẻ tuổi, đệ nhất cao thủ được toàn bộ thế hệ trẻ tuổi Thái Cực môn sùng bái, được tất cả tiền bối trong môn phái coi trọng, đến nơi này lại bị một nữ tử nho nhỏ xem thường?

Trương Nhược Quân hừ lạnh một tiếng, không vận dụng tới quân tử kiếm bên hông, chỉ dùng tay kết kiếm quyết, mười ngón tay đan vào nhau, lập tức giữa ngón tay hắn xuất hiện những sợi tơ bạc dài hẹp, tất cả đều do kiếm khí biến thành, mỏng manh như tơ nhện, linh động vô cùng, di chuyển giữa các ngón tay, không ngừng di chuyển trên không trung.

Ngu Phi Tuyết vừa nhìn, lông mày nhíu lại, không dám lãnh đạm, biết đối phương đã luyện thành đệ nhất trọng cảnh giới Kiếm đạo "Luyện kiếm thành ti", nhất là kiếm đạo chính là Sát Phạt chi đạo, ở trong các loại thần thông công sát đệ nhất, phi thường lợi hại.

"Đi!"

Trương Nhược Quân quát khẽ một tiếng, chỉ một thoáng, tất cả tia kiếm trong ngón tay hắn đều rời khỏi tay, như linh xà xuyên qua không gian, nhanh chóng đánh úp về phía Ngu Phi Tuyết, từ bốn phương tám hướng vây nàng lại!

"Xuy xuy xuy!"

Những tia kiếm này vô cùng ác liệt, hàn mang bắn ra, lá rụng từ không trung rơi xuống, bị tia kiếm xuyên qua, trực tiếp hóa thành hư vô.

Lúc này toàn thân Ngu Phi Tuyết có cảm giác như kim đâm, lập tức hai tay bấm niệm pháp quyết, quanh thân lập tức hiện ra bốn vầng trăng tròn, hiện ra tử quang nhàn nhạt, lơ lửng trước nàng, sau đó, từ bốn phương vị trái, phải, chặn lại toàn bộ kiếm ti đang đánh tới xung quanh.

Tơ kiếm không ngừng du tẩu, nhưng thế nào cũng không xuyên thấu được trăng tròn vờn quanh Ngu Phi Tuyết.

Song chưởng Ngu Phi Tuyết đẩy ngang, bốn vầng trăng tròn lập tức dời đi chung quanh, mỗi một lần di động liền lớn thêm một phần, cuối cùng so với Ngu Phi Tuyết còn cao hơn cả người, lúc này mới dừng lại.

Trương Nhược Quân biết, chỉ là những sợi kiếm này còn chưa đủ để chiến thắng đối phương, trên thực tế hắn cũng chỉ đang thăm dò, còn chưa bộc lộ thực lực chân chính của mình.

"Keng keng keng keng!"

Quân tử kiếm bên hông rời vỏ, hóa thành một đạo bạch quang, "Vèo" một tiếng bay ra ngoài, nháy mắt xuất hiện trên ánh trăng trước người Ngu Phi Tuyết, cả hai chạm vào nhau, phát ra tiếng "Đinh"!

Vầng trăng tròn màu tím rung động một hồi, nhanh chóng xoay tròn, hóa giải lực lượng quân tử kiếm. Quân tử kiếm bay ngược ra ngoài, ở giữa không trung đậu xuống rồi nhanh chóng rơi xuống, lại đụng vào trăng tròn, trăng tròn lại lần nữa chấn động, chỉ trong nháy mắt đã lặp lại mấy trăm lần.

Kiếm ti, phi kiếm giống như cuồng phong bão táp, không ngừng tấn công Ngu Phi Tuyết, thế tiến công sắc bén, sát khí tràn ngập bốn phía.

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm không chớp mắt, hai người đều là cao thủ đỉnh cấp trong thế hệ trẻ tuổi, giao chiến cỡ này thực sự rất đặc sắc.

Ngay khi mọi người cho rằng Ngu Phi Tuyết chỉ có thể bị động thủ, nàng bỗng nhiên kêu khẽ một tiếng, mái tóc không gió mà bay, trên người tản mát ra một cỗ khí tức cường đại mà rét lạnh, bốn vầng trăng tròn quanh thân nàng đồng thời nổ tung, sóng khí cùng với

những tia kiếm kia hóa thành gợn sóng cuồn cuộn kịch liệt, một trận hỗn loạn khuếch tán ra xung quanh.

Phi kiếm của Trương Nhược Quân cũng bay ngược trở về, ánh sáng ảm đạm.

"Cũng tiếp ta một chiêu!"

Ngu Phi Tuyết khẽ kêu một tiếng, tay bóp pháp quyết.

Chỉ một thoáng, một vầng tàn nguyệt từ lòng bàn tay nàng lăn ra, vừa sinh ra đã rời tay bay ra, xoay tròn đánh úp về phía Trương Nhược Quân, khí thế sắc bén, nhanh như tia chớp.

Trương Nhược Quân vội vàng điều khiển quân tử kiếm, mũi kiếm đánh về phía vầng trăng khuyết kia, vầng trăng khuyết bị ngăn cản, chấn động ong ong không ngớt. Quân tử kiếm không ngừng run rẩy, đột nhiên từ trên vầng trăng khuyết hạ xuống một luồng khí lưu màu tím, dọc theo lan tràn dọc theo thân kiếm, nơi nó đi qua bao phủ một tầng băng tinh, chớp mắt đã lan tràn đến trên tay và trên người của Trương Nhược Quân.

Trương Nhược Quân quá sợ hãi, vội vàng đánh văng vầng trăng khuyết kia, "Sưu sưu" lui lại mấy bước, giờ phút này toàn thân hắn lạnh toát, ngay cả lông mày và tóc cũng bị một tầng sương lạnh bao phủ, hành động chậm lại.

Một tay Ngu Phi Tuyết trảo, từ năm ngón tay bắn ra một đạo tử quang, hóa thành năm vầng trăng khuyết, trong giây lát vạch phá không gian, đi tới trước người Trương Nhược Quân, vây quanh hắn xoay tròn, phát ra tiếng vang "Vù", dù là ai cũng biết, một khi bị cắt đứt, kết cục lập tức chính là đầu người rơi xuống đất.

Trương Nhược Quân lạnh cả người, làm sao không biết hắn đã thua, cho dù mới đánh mấy chiêu, nhưng xem tình hình giao thủ vừa rồi, trong lòng hắn biết cho dù mình có dốc hết toàn lực cũng không thắng được, vội vàng nói: "Tại hạ nhận thua!"

Ngu Phi Tuyết lập tức triệt hồi pháp thuật, chắp tay nói: "Đa tạ."

Sau khi Trương Nhược Quân lui ra, ánh mắt mọi người nhìn Ngu Phi Tuyết lập tức thay đổi, có người gật đầu thầm khen, có người kinh ngạc, cũng có người nóng lòng muốn thử.

Vi Vân biết rõ, vừa rồi Ngu Phi Tuyết chỉ dùng ba loại pháp thuật, đều là Tử Nguyệt Già Thiên Công trong diễn hóa ra, theo thứ tự là dùng "Thẩm Nguyệt hộ thuẫn", công kích mà sở hữu "Lăng Vân Phi Nguyệt", cùng với "Thái Âm hàn khí" có thể thay đổi khí hậu.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới pháp thuật trong Tử Nguyệt Già Thiên Công còn có thể vận dụng như vậy, hơn nữa lợi hại như thế, cho tới nay Vi Vân đều dựa vào Dược Vương Kinh lăn lộn, lấy Càn Khôn Tụ Côn Bằng làm bản lĩnh giữ nhà, còn chưa bao giờ chăm chú tu luyện Tử Nguyệt Già Thiên Công cùng Thôn Nhật Đại Pháp diễn hóa ra pháp thuật, xem ra về sau phải tìm thời gian hảo hảo tu luyện một phen.

Ngu Phi Tuyết chắp tay nói: "Còn có vị đạo hữu nào muốn lên lĩnh giáo một phen không."

Nàng ta cũng không định dùng tiền phù để bổ sung pháp lực, chỉ chờ người khác lên đài khiêu chiến.

Mẹ thứ mười bốn!

Tất cả mọi người phía dưới đều trầm mặc không nói, Thái Cực Môn chính là người nổi bật trong các tông môn trung đẳng. Trương Nhược Quân còn là cao thủ trẻ tuổi nhất trong giới tu chân, tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, tu luyện lại là kiếm đạo sát phạt đệ nhất, ngay cả hắn cũng mấy chiêu đã bị thua. Người khác càng không đề cập tới, cũng chỉ có đệ tử chân truyền của bảy tông chính đạo có thể phân cao thấp với Ngu Phi Tuyết.

Mấu chốt ở chỗ, chính đạo thất tông vốn không cần phải ra tay, bọn họ đã có địa vị chính đạo thất tông, chỉ có môn hạ đệ tử không phải chính đạo thất tông mới có lý do lên đài khiêu chiến. Nếu đệ tử chánh đạo thất tông còn lại lên đài khiêu chiến, chẳng khác nào không nể mặt Tử Nguyệt tiên môn. Sau này khi môn nhân ra ngoài hành tẩu gặp phải, không thể thiếu chuyện phải rút kiếm đối chọi. Chính đạo thất tông đồng khí liên chi, ít nhất mọi người không muốn gặp xui xẻo này.

Lúc này Trương Càn Khôn cất giọng nói: "Không muốn Phi Tuyết tiên tử tuổi còn nhỏ mà có thể thắng đại đệ tử môn hạ của ta, đúng là tuổi trẻ đáng sợ! Thái Cực môn ta thừa nhận địa vị chính đạo thất tông của Tử Nguyệt tiên môn các ngươi."

"Chúng ta cũng thừa nhận!"

"Chúng ta cũng thế!"

Các đại tông môn dồn dập tỏ thái độ, lúc này nếu còn phải làm ngược, chẳng khác nào gây khó dễ cho Tử Nguyệt tiên môn.

Liễu Phỉ Nhi của Phù Vân Các đứng dậy, dịu dàng nói: "Phi Tuyết tỷ tỷ, tỷ thật là lợi hại!"

Ngu Phi Tuyết nhìn về phía Liễu Phỉ Nhi, mỉm cười. Nàng và Liễu Phỉ Nhi có quan hệ rất thân thiết, chính là hảo hữu chí giao, hai bên dĩ nhiên là muốn ủng hộ lẫn nhau.

Ba khảo nghiệm tiếp theo đều được thông qua, Tử Nguyệt tiên môn vẫn là một trong bảy tông phái chính đạo, Ngu Yên Vũ chính thức trở thành môn chủ của Tử Nguyệt tiên môn!

Tiếng pháo pháo vang lên, nhạc trống cùng vang, Cầm Sắt hòa minh, Tử Nguyệt tiên môn phái ra một đội đệ tử, người mặc váy vũ, nhẹ nhàng nhảy múa, điệu múa diễn xuất người.

Mọi người vừa thưởng thức vũ công vừa thưởng thức trà, uống rượu, thi thoảng còn tán gẫu vài câu.

Vào thời khắc này, một thanh âm không hài hòa vang lên.

"Chậm đã! Bần đạo có lời muốn nói!"

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thanh âm đến từ vị trí Thái Huyền Tiên Môn, lão đạo hạc phát đồng nhan ngồi bên cạnh núi Huyền Chân đang mở miệng, người này tay cầm phất trần, một thân đạo bào trắng toát, lộ ra tiên phong đạo cốt, hai mắt lại như chim ưng, tỏa ra tinh quang, nhìn chằm chằm vào Ngu Yên Vũ đứng ở cách đó không xa.

Ngu Yên Vũ thản nhiên nói: "Hóa ra là Sơn Nhân Minh Đức, không biết Sơn Nhân có gì muốn nói?"

Minh Đức Sơn là một trong thập đại trưởng lão của Thái Huyền Tiên Môn, tu vi Pháp tướng đỉnh phong.

Thái Huyền tiên môn dưới Huyền Chân sơn nhân, còn có mười đại pháp tướng trưởng lão, bảy mươi hai đệ tử chân truyền, ba ngàn kim đan môn nhân, mười vạn ngoại môn đệ tử, thế lực khổng lồ. Minh Đức sơn nhân trong thập đại trưởng lão tuy thực lực bình thường, nhưng tại tu chân giới đức cao vọng trọng, thanh danh từ trước đến

nay không tồi, nói chuyện rất có phân lượng, không ai dám xem thường hắn.

Minh Đức Sơn Nhân hừ lạnh một tiếng, nói: "Nghe nói năm xưa Tử Nguyệt tiên cô có di huấn, các đời môn chủ của Tử Nguyệt tiên môn đều không được phép xen vào con rối, nếu không sẽ không được chưởng giáo, không biết có việc này hay không?"

Lời này vừa nói ra, toàn trường yên tĩnh.

Mọi người đều biết, môn chủ Tử Nguyệt Tiên Môn đều là nữ tử không đính hôn, bất luận là Ngọc Trượng Tiên Nương hay Yên Vũ Nương Nương, đều là một thân một mình, muốn sinh con, chỉ cần uống một ngụm nước suối Âm Nguyệt là được. Theo lý thuyết Ngu Yên Vũ không làm trái môn quy, nhưng không biết vì sao Minh Đức Sơn lại nói ra vấn đề này.

Ngu Yên Vũ nghe vậy, trong lòng run lên, ánh mắt hơi híp lại, mơ hồ cảm nhận ý đồ của đối phương.

Trên thực tế, từ lúc nàng ra khỏi đại điện, đến giờ vẫn luôn có chút tâm thần không yên, có một cỗ khí tức cực kỳ quen thuộc và thân thiết, ngay trên quảng trường, đó là một loại cảm giác huyết nhục tương liên với nàng, phảng phất như đó là một bộ phận thân thể của nàng.

Thoáng chút suy nghĩ, nàng liền hiểu, đúng rồi, người kia đã đến, nàng thỉnh thoảng có người ở bên cạnh tưởng niệm, nhờ người khác tìm kiếm, hơn nữa chính mình còn lặng lẽ đi ra ngoài một chuyến tìm kiếm người, hắn nhất định ở trong đó!

Ngu Yên Vũ lạnh lùng nói: "Không sai, bản môn đích xác có quy định này. Chỉ là không biết lời này của Sơn Nhân là có ý gì?"

Minh Đức Sơn Nhân cười lạnh nói: "Ý gì? Ha ha... trong lòng ngươi biết rõ còn hỏi ta à?"

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, lặng ngắt như tờ, bọn họ cũng không biết Minh Đức Sơn Nhân này bán thuốc gì, đều đang đợi câu tiếp theo của hắn.

Ngu Yên Vũ híp mắt phượng nói: "Chẳng lẽ Sơn Nhân uống nhiều rồi? Có cần đi nghỉ ngơi trước không?"

Minh Đức Sơn Nhân cả giận nói: "Ta còn chưa uống nhiều!"

Hắn đứng lên, nhìn quanh một vòng, chắp tay ôm quyền nói: "Các vị đồng đạo, có một chuyện có lẽ mọi người không biết, hôm nay bần đạo sẽ nói rõ với mọi người, vạch trần chân diện mục của vị Yên Vũ nương nương này, đồng thời cũng là môn hạ đệ tử của ta, cháu ta là Mộc Thiên Vũ đòi lại công đạo!"

Ba chữ "Mộc Thiên Vũ" vừa ra khỏi miệng, lập tức toàn trường xôn xao, Ngu Yên Vũ cũng biến sắc.

Bát Quái tông tông chủ Tôn Chí Dương đứng dậy hỏi: "Chẳng lẽ sơn nhân đã nói đó là thủ tịch đệ tử chân truyền của Thái Huyền Tiên Môn mấy chục năm trước, được xưng là đệ nhất kỳ tài tu chân giới Mộc Thiên Vũ sư điệt trong tám trăm năm qua?"

"Đúng vậy, chính là hắn!" Minh Đức Sơn Nhân hít sâu một hơi, vẻ mặt đầy phẫn nộ.

Chuyện mà mọi người ở tu chân giới đều biết, khi một đời kỳ tài Mộc Thiên Vũ vừa mới sinh ra ở Trung Châu đã có dị tượng trời sinh, mây tím đầy trời, ngàn tia khí lành, tiên âm vô danh vang vọng Trung Châu, trọn vẹn bảy ngày sau mới tán đi. Lúc ấy Huyền Chân Sơn Nhân tự mình xuống núi đăng môn, đón hắn làm đồ đệ trong Thái Huyền Tiên môn, truyền thụ các bản lĩnh như vậy.

Mộc Thiên Vũ không hổ là tuyệt thế kỳ tài hiếm thấy trong tám trăm năm qua, một tuổi là văn có thể, hai tuổi có võ, ba tuổi đã tu thành đệ nhất Thái Huyền Chân Kinh một trong thập đại kỳ công của tu chân giới, chín tuổi đã tu thành cảnh giới Nguyên Anh., Mười tám tuổi đã

thành tựu Pháp Tướng, có thể nói là xưa nay chưa từng có. Ba mươi tuổi hắn lại đem các loại thần thông của Thái Huyền Tiên Môn nhất nhất nhất tu đến đại thành, cũng là người duy nhất có thể đồng thời tinh tu bảy mươi hai môn thần thông của Thái Huyền Tiên Môn cho một thân kỳ tài. Năm đó không biết có bao nhiêu tiên tử tu chân giới khuynh đảo, rất nhiều cường giả già cả đều cho rằng, kẻ này là người duy nhất có hy vọng tu thành Địa Tiên.

Ai ngờ thiên đố anh tài, lúc ấy đúng dịp có một nhiệm vụ do chính đạo thất tông cùng bày ra, tất cả phái ra mấy tên đệ tử kiệt xuất, liên thủ tiến về phòng tuyến Chính Ma ở phương Bắc—— Huyết Hà vạn dặm, tiêu diệt một đám giáo chúng Thiên Ma giáo đang rục rịch. Thời điểm Mộc Thiên Vũ hăng hái cũng bị phái đi, nhưng một đi không trở lại, đã không trở lại, nghe nói là chết trận trong vạn dặm Huyết Hà.

Môn chủ Thái Cực Môn Trương Càn Khôn đứng dậy, nói: "Bần đạo nghe nói, năm đó sư điệt của Mộc Thiên Vũ bị môn phái Thái Huyền Tiên phái đi vạn dặm Huyết Hà, chết trận ngoài ý muốn..."

Minh Đức Sơn Nhân cả giận nói: "Chất tôn của ta không phải chết trận!"

"Ồ?" Đám người nghe vậy, đều kinh ngạc, yên lặng chờ Minh Đức Sơn giải thích.

Minh Đức Sơn Nhân hừ lạnh nói: "Lúc đó Thiên Vũ đã tu tới cảnh giới Pháp Tướng, Thái Huyền Chân Kinh đại thành, tinh thông bảy mươi hai môn thần thông của bản môn, một thân tu vi vì sao cao cường như vậy, ngay cả trưởng lão các tông cũng có chỗ không bằng, đứng đầu chúng đệ tử, người khác đều có thể trở về, hắn sao lại chiến tử?"

Mọi người nghe xong lập tức gật đầu, có đạo lý.

Minh Đức Sơn Nhân tiếp tục nói: "Trong đệ tử chân truyền Chính Đạo thất tông bị phái đi vạn dặm Huyết Hà, còn có một người... cô ta

chính là... môn chủ hiện tại của Tử Nguyệt tiên môn - Ngu Yên Vũ!" Nói xong, một tay hắn chỉ về phía Ngu Yên Vũ.

Ngu Yên Vũ yên lặng không nói, đôi mắt đẹp nhìn về phía núi xa phía trước, vẻ mặt lạnh nhạt.

Đôi mắt đẹp của Ngu Nhược Tiên nhíu lại, gắt gao nhìn chằm chằm Minh Đức Sơn Nhân, mười ngón tay nắm chặt Nguyệt Nha Ngọc Trượng buông ra, sau đó khép lại.

Sắc mặt mọi người trong chính đạo thất tông khẽ động, không tệ, lúc ấy Ngu Yên Vũ đích xác chỉ là một đệ tử chân truyền, hơn nữa đúng là có tham dự hành động lần đó.

Minh Đức Sơn Sơn Nhân nói: "Lúc ấy bầu trời bị dầu mỡ heo che mắt, yêu thích Ngu Yên Vũ. Hai người trong lần hành động đó sinh ra tình cảm, tự định chung thân, về sau đồng thời thoát ly đội ngũ, biến mất không thấy gì nữa. Mọi người cho rằng bọn họ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, kỳ thực không có gì! Bọn họ không những không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hơn nữa còn tìm một thế ngoại đào nguyên để ở lại, thậm chí còn sinh ra một đứa bé!"

"Nói hưu nói vượn!"

Lúc này Ngu Nhược Tiên đột nhiên sắc mặt trầm xuống, ngọc trượng gõ nhẹ xuống đất, một luồng khí lực điên cuồng đánh về phía Minh Đức Sơn Nhân!

Sóng khí ập tới, Minh Đức Sơn Nhân không hề nhúc nhích, Huyền Chân Sơn Nhân bên cạnh hắn khẽ vung phất trần, một luồng sáng trắng lóe lên, hóa giải sóng khí kia thành hư vô.

Huyền Chân sơn nhân thản nhiên nói: "Tiên nương vội làm gì, sao không chờ mọi người nói hết lời, xem ý kiến các vị đạo hữu đang ngồi như thế nào, sau đó mới tính toán?"

"Đúng vậy, đúng vậy."

"Chẳng lẽ Tiên Nương có điều gì khó nói?"

"Tiên Nương ngăn cản người ta, có phải chột dạ hay không?"

Mọi người phía dưới đều nghị luận, hiển nhiên tin tưởng mấy phần lời Sơn Nhân Minh Đức nói.

Ngọc Trượng Tiên Nương cũng biết mình đã thất thố, làm vậy chỉ có thể khiến mọi người hiểu lầm hơn, vội vàng bình tĩnh lại, thản nhiên nói: "Thôi được, để bổn tọa nghe một chút, sơn nhân còn có thể bịa ra chuyện gì đó, nếu ngươi nói không thật, có ý đồ vu khống môn chủ bản môn, vậy đừng trách ta là Ngu Nhược tiên không niệm tình cảm bảy tông môn chính đạo..."

"Không dám, bần đạo bảo đảm câu nói này là thật!" Minh Đức Sơn Nhân chắp tay nói.

Tuy hắn tự biết đánh không lại Ngọc Trượng Tiên Nương, nhưng có Huyền Chân Sơn người ở bên cạnh, hắn cũng không sợ đối phương, đặc biệt có nhiều tông môn chính đạo như vậy ở đây, bỏ mặc đối phương cũng không thể làm gì hắn, bởi vậy không hề cố kỵ.

Minh Đức Sơn Nhân đã định, lại nói: "Lúc đó cháu ta Tôn Thiên Vũ và Ngu Yên Vũ tự định chung thân, sinh ra một đứa bé ở một nơi không ai biết được. Bọn họ không dám về tông môn, bởi vì Tử Nguyệt Tiên môn giới luật nghiêm ngặt, Ngu Yên Vũ chính là con gái của Ngọc Trượng Tiên Nương., Thiên phú dị bẩm cũng là kỳ tài ngút trời, sớm muộn gì cũng phải kế thừa vị trí môn chủ. Bởi vậy Ngọc Trượng Tiên Nương không cho phép Ngu Yên Vũ kết giao với nam tử, điều này sẽ phá hỏng quy củ mà Tử Nguyệt Tiên môn lập ra trong cả vạn năm qua, chẳng khác gì bôi đen tông môn!"

Minh Đức Sơn Nhân kể rất hay, mọi người đều nghiêng tai lắng nghe.

Ngu Yên Vũ lạnh nhạt, cứ như những lời này không liên quan gì đến nàng vậy.

Vi Vân ở góc khuất phía dưới yên lặng không nói, chỉ là đem mấy quả nho trên bàn phóng vào trong miệng, nhưng lại phảng phất như không cảm nhận được mùi vị của quả nho này.

"Nhưng tiệc vui chóng tàn, cuối cùng chuyện của bọn họ cũng bị Ngọc Trượng Tiên Nương biết được, Ngọc Trượng Tiên Nương giận tím mặt, truy tung theo sau. Hai người biết không ổn, Ngu Yên Vũ dự định đưa hài tử đi trước, rồi nghĩ biện pháp thuyết phục chuyện Ngọc Trượng Tiên Nương tán thành bọn họ., Sau đó bảo Thiên Vũ trốn đi trước! Ai ngờ... cháu ta là một hảo nam tử đỉnh thiên lập địa, ngay lúc Ngu Yên Vũ đưa đứa nhỏ đi, Thiên Vũ cũng không định trốn đi, mà đường đường chính chính chính đứng trước mặt Ngọc Trượng Tiên Nương, nói chuyện với bà ta, không ngờ Ngọc Trượng Tiên Nương không nói hai lời, lại trực tiếp động thủ đánh chết cháu trai ta ngay tại chỗ!"

Nói tới đây, Minh Đức sơn nhân lòng đầy căm phẫn, mặt đầy đau thương, hai mắt gần như sắp chảy nước mắt, hắn ngửa đầu thở dài: "Thiên Vũ, ngươi chết thảm lắm!"

Phía dưới một mảnh tĩnh mịch, kim rơi cũng có thể nghe được.

"Quả thực là nói bậy nói bạ!" Ngọc Trượng Tiên Nương cười lạnh nói: "Ta chưa bao giờ giết người nào tên là Mộc Thiên Vũ, chỉ là tiểu bối tu vi Pháp Tướng, còn không đáng để bổn tọa động thủ."

Minh Đức Sơn Nhân cả giận nói: "Cho dù không phải ngươi giết, cũng là ngươi ép chết! Thiên Vũ kinh tài tuyệt diễm, là người có hy vọng tu thành Địa Tiên nhất, ngươi, ngươi lại bức chết hắn, Ngọc Trượng Tiên Nương, ngươi thật độc ác!"

"Không có bằng chứng gì mà dám ngông cuồng nói, đúng là không để Tử Nguyệt tiên môn ta vào mắt!"

"Ngươi đừng có phủ nhận, ta có chứng cứ!"

"Lấy ra xem một chút!"

"Tuấn kiệt!"

Minh Đức Sơn Nhân gọi một tiếng.

"Có đệ tử!"

Chỉ thấy Phong Tuấn Kiệt đứng dậy từ trong đám người, khuôn mặt tuấn tú, một bộ bạch y, lưng đeo Chiến Vương Đao, phong thần tuấn lãng nói không nên lời.

Minh Đức Sơn Sơn người nhìn quanh một vòng, thấy mọi người đều đang chờ mong câu sau của hắn, lúc này mới hài lòng, tiếp tục nói: "Vốn tưởng rằng việc này có thể che giấu trời qua biển, không ai biết, khổ nỗi thiên võng tuy thưa, sơ hở! Ngu Yên Vũ đưa đứa nhỏ kia rời khỏi Thanh Châu, đưa đến Phong Vật Thành ở Phong Châu., Trồng trong nhà một phú thương họ Vi, đứa bé kia lúc còn niên thiếu, cả nhà phú thương bị người ta diệt khẩu, chưởng giáo sư huynh của ta trùng hợp đi qua Phong Vật thành, đem thiếu niên kia cứu, để tránh hắn lại bị người đuổi giết, đoạn đi nhân quả, chưởng giáo sư huynh sửa tên đổi họ cho hắn, tên là... Phong Tuấn Kiệt!"

"Ồ? Lại có việc này?"

"Không ngờ Phong công tử một trong Tam công tử chính đạo lại là hài tử của Mộc Vũ và Ngu Yên Vũ?"

"Nghe nói Phong công tử sở hữu thân thể Võ Thần, thiên tư tung hoành. Năm đó phụ thân hắn kinh tài tuyệt diễm, hiện giờ hắn cũng là thanh niên kiệt xuất. Hai người trước sau đều trở thành đệ tử của Thái Huyền Tiên Môn. Chẳng lẽ thật sự là thiên ý trong cõi u minh?"

Mọi người xì xào bàn tán, châu đầu ghé tai nhau đàm luận.

Ngu Nhược Tiên cười lạnh một tiếng: "Nói xuông không có bằng chứng, nói hươu nói vượn!"

"Tuấn kiệt..." Minh Đức Sơn Nhân nhìn về phía Phong Tuấn Kiệt: "Nếu tiên nương đã muốn ngươi đưa ra bằng chứng thì ngươi cứ lấy ra đi, để tất cả các đạo hữu ở đây cùng chứng kiến cũng dễ bỏ đi nghi kị của mọi người."

"Vâng thưa trưởng lão." Phong Tuấn Kiệt bước ra từ đám người, từng bước một đi tới phía dưới cầu thang, nhìn Ngu Nhược Tiên và Ngu Yên Vũ bên trên, sau đó nhìn về phía trưởng lão của Tử Nguyệt Tiên Môn đang đứng ở một bên. Người này mặc một bộ áo tím, trên mặt đeo khăn che mặt màu tím, chính là nữ tử ngày đó cướp được ngọc bội từ tay Phong Tuấn Kiệt, Tử Y.

Phong Tuấn Kiệt chắp tay thi lễ với tử y, nói: "Vị này chắc là trưởng lão áo tím nhỉ?"

Đôi mắt đẹp áo tím lóe lên, thản nhiên nói: "Đúng vậy."

Phong Tuấn Kiệt lại nói: "Ngày đó ta ở trong thành Kim Lăng Phong Châu, trưởng lão áo tím cướp đi một khối ngọc bội lớn đeo trên người từ nhỏ đến lớn, không biết có việc này không?"

Tử Y nhìn Ngu Yên Vũ một cái, thấy cô thờ ơ, lúc này mới nói: "Không tệ."

Phong Tuấn Kiệt lại chỉ một khối Tử Nguyệt ngọc bội treo bên hông Ngu Yên Vũ, nói: "Có phải là khối mà Yên Vũ nương nương đeo trên người không?"

Sắc mặt Tử Y khẽ biến, trầm mặc không nói.

Ngu Yên Vũ lúc này ngũ vị hỗn tạp, tâm thần hỗn loạn, nàng đã hiểu mục đích của Thái Huyền Tiên Môn, nhưng lại không thể làm gì. Miếng ngọc bội này chính nàng cho con mình, sau này do nàng lấy về từ áo tím, bây giờ đeo trên người mình, trò chuyện để an ủi.

Phong Tuấn Kiệt kích động nói: "Mảnh ngọc bội này chính là ta đeo từ nhỏ đến lớn, từ trước tới nay không rời khỏi thân thể, hôm nay ta

mới biết được, nguyên lai là mẹ ta tặng cho... Mẹ, hài nhi rất nhớ người!"

Phong Tuấn Kiệt bỗng quỳ xuống trước Ngu Yên Vũ, ngửa đầu khóc lóc đau khổ, bi ai cảm động không nói nên lời.

Lúc này rốt cuộc Ngu Yên Vũ cũng mở miệng, gương mặt nàng không chút biểu cảm, lạnh lùng nói: "Ngươi không phải con ta."

Phong Tuấn Kiệt lớn tiếng nói: "Mẹ... Người chính là mẹ con! Năm đó người gửi con ở Vi gia, lại đem Tử Nguyệt ngọc bội này để lại cho con hộ thân, đây là chuyện bình thường! Con vẫn luôn mang theo ngọc bội bên người, về sau trong nhà gặp phải biến cố., Ta bị sư phụ mang về tông môn tu luyện, vẫn luôn không biết tình hình thực tế. Mãi tới sau này trưởng lão áo tím lấy ngọc bội của mình, sau khi về núi Minh Đức trưởng lão nói chân tướng chuyện này cho ta, ta mới biết được chuyện này... Mẹ! Mấy năm nay hài nhi thật sự rất nhớ người... Ô ô..."

Nói đến đây, Phong Tuấn Kiệt đã khóc lớn không thôi, cho dù là ai nhìn cũng khó tránh khỏi động dung.

Trên quảng trường, tất cả môn chủ cùng với đệ tử của các đại tông môn đều đang đứng xem, có người còn thảo luận và bình luận về việc này.

"Không ngờ giữa Thái Huyền Tiên Môn và Tử Nguyệt Tiên Môn lại có việc này..."

"A... Nói như vậy, ta lại nhớ ra rồi, khó trách quan hệ giữa Thái Huyền Tiên Môn và Tử Nguyệt Tiên Môn vẫn luôn không tốt, nguyên lai ở đây còn có nhân quả như vậy..."

"Không ngờ Ngu Yên Vũ đã sớm thất thân trên người khác, còn là kỳ tài ngút trời năm đó, thậm chí còn sinh con trai... Điều này... Thật khiến người ta khó có thể chấp nhận, nàng là đệ nhất mỹ nữ trong tu

chân giới, trong lòng ta tồn tại hoàn mỹ, đúng là phá vỡ nhận thức của ta... Ta thật sự quá đau lòng... Ài!"

"Lưu đạo hữu không cần như thế, mọi người đồng bệnh tương liên..."

Trước mặt bao người, Thái Huyền tiên môn xuất trọng quyền, khiến Tử Nguyệt tiên môn không thể chống đỡ, ngay cả Ngu Nhược tiên cũng tức giận mãnh liệt, hết lần này tới lần khác không thể ra tay đánh người, nếu không càng khiến người ta cảm thấy cô ta đuối lý.

Bên phía Dược Vương tông, Vi Vân suy nghĩ thật nhanh rồi hạ quyết định.

Mắt thấy Thái Huyền Tiên Môn muốn nhân cơ hội này phát uy, để Phong Tuấn Kiệt miễn cưỡng nhận mẹ, còn muốn đuổi Ngu Yên Vũ về làm môn chủ. Lúc này, cuối cùng Vi Vân cũng không ngồi yên được nữa. Hắn đột nhiên đứng dậy, lớn tiếng nói: "Ta tin lời của Phong công tử!"

Lời này vừa nói ra, lập tức toàn trường xôn xao, tất cả đều nhìn về phía bên này, nhìn chằm chằm vào Vi Vân.

"Hắn là ai?"

"Tựa hồ là đệ tử chân truyền của Dược Vương tông."

Mọi người xì xào bàn tán.

Đôi mắt đẹp của Ngu Yên Vũ quét tới, trong nháy mắt trông thấy Vi Vân, trái tim của nàng nhất thời đập loạn xạ, cả người run bần bật! Một cảm giác máu thịt liên kết tự nhiên sinh ra!

Y chính là vậy, hắn chính là vậy! Trong lòng Ngu Yên Vũ thầm kêu điên cuồng.

Lúc trước nàng không thể đưa con mình đi, cho tới bây giờ vẫn luôn suy nghĩ, mỗi khi nửa đêm tỉnh mộng, đều nhớ tới đứa trẻ con đáng yêu kia, nàng rất muốn đi tìm hắn, nhưng mỗi một lần đều nhịn được, sau mười bảy năm rốt cục gặp lại hắn rồi!

Ngu Yên Vũ hít sâu một hơi, cưỡng ép thu nhiếp tinh thần, ổn định tâm tình của mình, để tránh mất khống chế bị người ta nhìn ra mánh khóe. Tình huống trước mắt đặc thù, nàng không cách nào tiến lên nhận mặt hắn.

Phong tuấn kiệt nhìn về phía Vi Vân, trong lòng vô cùng kinh ngạc, không hiểu lúc này hắn đứng ra nói chuyện cho hắn là có ý gì, hai người rõ ràng là có thù mới đúng.

Phong Tuấn Kiệt lúc ở Phong Hồ suýt nữa giết chết Vi Vân, nhưng gã không tin đối phương sẽ giúp mình, huống chi gã còn tạo ra huyết án của Huyền Hồ Quan và Phong Vật Thành Vi Gia. Phong Tuấn Kiệt không chắc chắn đối phương có biết là do mình làm hay không, nhưng vô luận như thế nào, gã quyết không tin Vi Vân sẽ đứng về phía mình.

Mấu chốt ở chỗ, Phong Tuấn Kiệt hiện tại đang giả mạo Vi Vân!

Chỉ là... Trước mắt đối phương ủng hộ mình, tóm lại là chuyện tốt.

Phong Tuấn Kiệt tâm niệm vừa chuyển, cười nói: "A, nguyên lai là Vi huynh, không muốn nhiều ngày không gặp. Vi huynh đã thành đệ tử chân truyền, thật sự là đáng mừng."

45

Chương thứ hai Vi Vân Mâu Phong tuấn kiệt.

Vi Vân nhìn Phong Tuấn Kiệt, vẻ mặt kích động, chậm rãi đi ra, đi tới trước mặt Phong Tuấn Kiệt, mỉm cười nhìn hắn.

Tất cả mọi người đều không hiểu hắn muốn làm gì, đám người Dược Vương tông càng cảm thấy khó hiểu.

Nếu Thủy Hồng Dao ở đây sẽ hiểu được suy nghĩ và hành động của Vi Vân.

Vi Vân nhìn Phong Tuấn Kiệt nói: "Phong huynh, ta tin tưởng ngươi chính là nhi tử của Vi gia thành Phong Vật!"

Ánh mắt Phong Tuấn Kiệt sáng lên, cười nói: "Đa tạ Vi huynh, đúng là như thế." Hắn cảm thấy nghi hoặc, mình rõ ràng là đang giả mạo đối phương, đối phương chẳng những không nhảy ra chọc thủng hắn, ngược lại còn ủng hộ hắn?

Vi Vân lại nói: "Không biết Phong huynh còn nhớ ta không?"

"Ngươi?" Phong Tuấn Kiệt nghi ngờ nói: "Vi huynh không phải là môn nhân Dược Vương tông sao?"

Vi Vân vội nói: "Năm đó Vi gia bị người ta diệt khẩu, Phong huynh còn nhớ không?"

Phong Tuấn Kiệt đảo mắt, không biết trong hồ lô của y bày bán thuốc gì, thầm nghĩ cứ xem trước rồi nói sau, lập tức gật đầu nói: "Đương nhiên là nhớ kỹ."

"Thật thê thảm!" Vi Vân thở dài một tiếng: "Ngày đó có một đám Hắc y nhân truy sát chúng ta, cũng may Phong huynh chạy nhanh, nếu không... Ai!"

"Đúng vậy, quả thực rất thảm." Phong Tuấn Kiệt đáp.

"Phong huynh còn nhớ con đại hắc cẩu kia của Vi gia, bị người ta một đao chém thành hai nửa, thật sự là chết quá thảm rồi!"

"Tuy trí nhớ của ta có chút thiếu hụt... Nhưng vẫn có chút ấn tượng, Đại Hắc đúng là chết rất thảm." Phong Tuấn Kiệt đâu có biết những chuyện này, nhưng y biết Vi Vân lớn lên ở Vi gia, y nói có, khẳng định có, đương nhiên không thể phủ nhận.

"Còn có Phúc bá... Ài!" Vi Vân thở dài một tiếng.

Phong Tuấn Kiệt đột nhiên hiểu ra điều gì đó, nhìn về phía Vi Vân nói: "Ý tứ của Vi huynh là..."

Vi Vân bỗng nhiên vỗ tay vào vai Phong Tuấn Kiệt nói: "Phong huynh... Không, đại ca!"

"Chuyện này..." Phong Tuấn Kiệt choáng váng, hắn chưa từng có huynh đệ nào.

Suy nghĩ một chút, Phong Tuấn Kiệt lại thầm nghĩ, chẳng lẽ Vi Vân thật sự có một vị đại ca? Hắn đối với tình huống của Vi gia không biết chút nào, hành động lúc này đều bị người sai sử, thật sự không dám xác định.

Vi Vân vẻ mặt thống khổ nói: "Đại ca, huynh thật sự không nhớ ra ta sao? Năm đó trước khi Vi gia không xảy ra chuyện, chúng ta chính là huynh đệ sống dưới mái hiên, ta tên Vi Vân, huynh gọi là Vi Phong, huynh chỉ lớn hơn ta một tuổi mà thôi, chúng ta đều là nhi tử tốt của phụ thân đấy! Tuy huynh bái nhập Thái Huyền Tiên Môn, ta cũng vào Dược Vương Tông, nhưng chúng ta đều là con trai của Vi gia, sao có thể quên gốc được?"

Phong Tuấn Kiệt giật mình, theo bản năng cảm thấy không ổn, nhưng không rõ rốt cuộc có chỗ nào có vấn đề, mấu chốt là đối phương nói chính là theo lời mình nói, hắn căn bản tìm không thấy

đường phản bác, phản bác đối phương chẳng khác nào phủ định chính mình. Thậm chí đối phương còn hiểu rõ Vi gia hơn cả mình, hắn phản bác như thế nào?

"A, ha ha." Phong Tuấn Kiệt cười khan một tiếng, nói: "Thì ra là Nhị đệ, ta đã nói sao mà quen mắt như vậy, ngươi không nói là ta thật sự đã quên, lúc trước trong quá trình chạy trốn ta đã bị thương chút ít đầu óc..."

Vi Vân hai tay đặt trên vai hắn, kích động nói: "Đại ca, có thể gặp lại ngươi lần nữa, ta thật sự là quá vui mừng rồi! Đúng rồi, ngươi vì sao phải nhận một kẻ không liên quan làm mẹ chứ? Chúng ta rõ ràng là cha mẹ ruột của chính mình mà! Chỉ tiếc là hai người bọn họ đã qua đời từ lâu rồi. Ài..."

Phong Tuấn Kiệt vừa nghe vậy lập tức biến sắc, lập tức hiểu ra muốn làm gì của Vi Vân. Hắn rõ ràng là muốn phủi sạch quan hệ giữa mình và Ngu Yên Vũ!

Mục đích hôm nay của Phong Tuấn Kiệt là kéo Ngu Yên Vũ xuống nước, khiến đại điển của Tử Nguyệt tiên môn không cách nào hoàn thành thuận lợi. Vốn dĩ y đã nắm chắc phần thắng, đến bản thân Ngu Yên Vũ cũng không biết nói gì, ai ngờ giữa đường nhảy ra một tên Vi Vân, điều này làm cho y hô to không ổn.

Phong Tuấn Kiệt thầm than một tiếng đáng tiếc, đã sớm không thể giết chết Vi Vân, bây giờ lại thành tai họa.

Trên thực tế bọn họ đã đề phòng Vi Vân, nếu hắn nhảy ra nói mình mới là con trai của Ngu Yên Vũ, ngược lại bọn họ dễ đối phó, sớm đã có kế sách ứng đối, ai ngờ Vi Vân căn bản không làm như vậy, chỉ là thuận theo lời bọn họ mà bịa ra, thậm chí còn đặc sắc hơn cả bọn họ, điều này khiến cho Phong Tuấn Kiệt không thể chống đỡ.

Hắn tự nhiên không thể tùy ý để Vi Vân nói hưu nói vượn tiếp nữa, lập tức đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc, nói với Vi Vân: "Vi huynh,

ngươi chớ có nói bậy nữa, Yên Vũ nương nương đúng là mẫu thân của ta! Chư vị đạo hữu, ta không biết người Vi Vân này!"

Vi Vân thản nhiên nói: "Phong huynh thừa nhận bản thân không phải người của Vi gia ở Phong Vật thành sao?"

"Đương nhiên là ta rồi!"

"Ta cũng vậy." Vi Vân ngẩng đầu nói: "Tất cả các đồng môn Dược Vương Tông chúng ta đều có thể làm chứng! Chỉ nhìn tên của ta thôi đã biết rồi, ta đến từ Vi gia Phong Vật thành, trước vào Huyền Hồ Quan, rồi tiến Dược Vương Tông. Về phần Phong huynh... cũng chưa chắc."

"Điều này..." Phong Tuấn Kiệt nhất thời á khẩu không trả lời được.

Vi Vân nghiêm mặt nói: "Chẳng lẽ các hạ không phải là đại ca Vi Phong của ta đã mất tích?"

Lúc này Minh Đức Sơn Nhân đứng dậy nói: "Vị tiểu hữu này của Dược Vương tông, ngươi đừng có ở đây hồ đồ, đây là chuyện của đệ tử bản môn Phong Tuấn Kiệt và Tử Nguyệt Tiên Môn Ngu Yên Vũ, không liên quan gì tới ngươi!"

Vi Vân nói: "Cái này thì kỳ quái rồi, ta chính là con trai của gia chủ Phong Vật thành Vi Tiếu, Sơn Nhân vừa nói, Yên Vũ Nương Nương gửi nuôi một đứa bé tới Vi gia gì đó, nhưng trong ấn tượng của ta lại không hề có việc này, không biết giải thích như thế nào?"

"Hừ!" Minh Đức Sơn Nhân thản nhiên nói: "Có lẽ vi gia theo như lời ngươi nói không phải cùng một chữ."

Vi Vân cười to nói: "Nói vậy ắt hẳn Sơn Nhân có chỗ không biết, Phong Vật thành mặc dù có ba, năm hộ khác họ Vi, nhưng chỉ có gia phụ Vi Tiếu là phú thương, lời này của Sơn Nhân chẳng phải là tự mâu thuẫn với nhau sao?"

"Ngươi..." Minh Đức Sơn Nhân không nói gì.

Giờ phút này, mọi người trong các đại tông môn trên quảng trường đều bắt đầu hoài nghi lời nói của Minh Đức Sơn Nhân và Phong Tuấn Kiệt. Người sáng suốt đều có thể nhìn ra, nơi này tồn tại một số chuyện mờ ám, tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài. Còn có một số người không muốn thừa nhận, đường đường là đệ nhất mỹ nữ Yên Vũ Nương Nương giới, vậy mà lại làm ra chuyện bực này!

Không ít người bắt đầu đi về phía Tử Nguyệt tiên môn bên này.

"Sơn nhân, rốt cuộc có việc này hay không, ngươi không phải là đang thêu dệt bừa bãi đó chứ?"

"Chẳng lẽ Thái Huyền Tiên Môn bất hòa với Tử Nguyệt Tiên Môn nên mới đặc biệt an bài chuyện này hay sao?"

Minh Đức Sơn Nhân có vẻ đứng ngồi không yên.

Huyền Chân Sơn Nhân đứng bên cạnh mặt không chút thay đổi, nhìn không ra sắc mặt vui mừng, dường như không quan tâm chuyện gì.

Người của Tử Nguyệt tiên môn đều hướng ánh mắt về phía Vi Vân, trong mắt tràn đầy cảm kích.

Phong Tuấn Kiệt hừ lạnh một tiếng, nói: "Bất kể thế nào, Tử Nguyệt ngọc bội kia đúng là đồ của ta, là trưởng lão của Tử Nguyệt tiên môn đoạt được trong tay ta, bây giờ lại xuất hiện trên người Tử Nguyệt nương nương, giải thích như thế nào?"

Vi Vân cười ha ha, chậm rì rì xòe tay ra.

Mọi người đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy trong tay Vi Vân xuất hiện một miếng ngọc bội hình uyên ương hình tử nguyệt, gần như giống y đúc chỗ eo Ngu Yên Vũ!

"Ồ, hắn cũng có một ngọc bội?" Mọi người lúc này ồ lên.

"Cái này..." Phong Tuấn Kiệt trợn tròn mắt.

Vi Vân khẽ cười nói: "Đại ca đừng quên, khi còn bé phụ thân ta đến Âm Nguyệt hoàng triều mua hàng hóa, mang về hai cái ngọc bội, ngươi một cái, ta một cái, đây là vật phụ thân để lại cho chúng ta, đại ca, ngươi như thế nào lại vứt ngọc bội đi, còn muốn dựa vào người khác, nói là bị người khác cướp đi? Vật này vốn chẳng có gì, ở trong Âm Nguyệt hoàng thành này khắp nơi đều có, mười lượng bạc một cái, đại ca nếu muốn, ta có thể mua giúp ngươi một cái."

Khối ngọc bội này chính là Vi Vân thuận tay mua về lúc đi dạo đêm qua Âm Nguyệt Hoàng Thành.

Đến bây giờ, Phong Tuấn Kiệt đã hoàn toàn không còn gì để nói.

Minh Đức Sơn âm thầm nắm chặt song quyền, vẻ mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Vi Vân, hận thấu xương hắn.

Sớm biết như thế, phải sớm diệt trừ kẻ này!

Phong Tuấn Kiệt dán mặt sát vào người, vẻ mặt âm trầm, gắt gao nhìn chằm chằm vào Vi Vân, dùng thanh âm chỉ có đối phương mới có thể nghe thấy nói ra: "Hay cho tên nghiệt chủng Vi gia nhà ngươi, thực có hai chiêu, lại bị ngươi phá cục, sớm biết như thế, lúc trước tại Phong Hồ đã phải diệt trừ ngươi rồi."

Vi Vân cười lạnh, cũng đáp lại: "Lúc đó ngươi nên xuống tay sớm một chút, đáng tiếc ta không có lần sau. Tên Trư Cẩu này ngay cả cha mẹ mình cũng không có hiếu, thật sự là đáng chết. Tên khốn kiếp, ngươi sát hại ta nuôi dưỡng cha mẹ, ta nhất định sẽ ăn thịt ngươi, băm thây ngươi ra vạn đoạn mới có thể tiết hận trong lòng ta."

Phong Tuấn Kiệt cũng cười lạnh: "Ta không chỉ muốn giết ngươi nuôi dưỡng cha mẹ mà còn muốn giết ngươi. Chúng ta chờ xem."

"Đừng chờ đấy, hiện tại đánh một trận đi, xem ai tàn nhẫn hơn." Vi Vân siết chặt song quyền.

"Được, được lắm." Phong Tuấn Kiệt cười lạnh, "Ngươi chỉ là một Nguyên Anh sơ kỳ nho nhỏ, sao có thể đấu với ta được? Nhìn xem ta có đánh cho ngươi răng rơi đầy đất hay không."

Hai mắt Vi Vân nhíu lại, hai tay nhẹ nhàng đặt lên vai Phong Tuấn Kiệt.

Phong Tuấn Kiệt cũng vỗ nhè nhẹ lên vai Vi Vân.

Người khác không biết chứ, còn tưởng hai người kia thân như huynh đệ thật sự.

Lúc này, Ngọc Trượng Tiên Nương dùng Nguyệt Nha Ngọc Trượng trong tay gõ nhẹ lên mặt đất, sau đó nói ra: "Được rồi, chân tướng rõ ràng rồi, may mà có vị tiểu hữu Vi Vân này làm sáng tỏ mọi chuyện, để các vị đạo hữu biết được, vị đệ tử Thái Huyền Tiên Môn này cùng môn chủ của bổn môn không có chút quan hệ nào. Môn chủ bổn môn cũng không có kết giao gì với Mộc Thiên Vũ cả, mấy chuyện của hài tử, càng là hoang đường vô căn cứ!"

Bất luận là Phong Tuấn Kiệt hay là Minh Đức Sơn Nhân, đều không còn gì để nói.

Vi Vân chính là người của Phong Vật thành, Vi gia chính tông, bất luận thế nào bọn họ cũng không thể nói lên lời.

Vốn dĩ mục đích của Thái Huyền Tiên Môn là bôi đen Ngu Yên Vũ để nàng không có mặt, bọn họ cũng không sợ Vi Vân đi ra, bởi vì họ đã sớm dự đoán Vi Vân sẽ đứng ra, nhưng bọn họ đang nghĩ, là Vi Vân thay thế Phong Tuấn Kiệt đi nhận mẹ., Cái này chính giữa ngực, Ngu Yên Vũ cũng muốn thanh danh bừa bộn, không làm được môn chủ Tử Nguyệt Tiên môn, nhưng bọn hắn cho dù thế nào cũng không nghĩ ra, Vi Vân vậy mà có thể nhịn không nhận mẹ, còn phải kéo Phong Tuấn Kiệt xuống nước, đem chính mình, Phong Tuấn Kiệt và Ngu Yên Vũ hoàn toàn rũ sạch quan hệ!

Trên quảng trường, các môn nhân đại tông môn cơ bản đều nghiêng về phía Tử Nguyệt Tiên Môn.

Môn chủ Thái Cực Môn Trương Càn Khôn đứng dậy, lòng đầy căm phẫn nói: "Minh Đức Sơn Nhân, ngươi vừa rồi nói năng hùng hồn, thì ra là môn chủ mới của Hắc Nguyệt Tiên Môn có ý định bôi nhọ ngươi, không biết vì sao ngươi lại làm như vậy? Mọi người đều là tông môn chính đạo, vốn đồng khí liên chi, cùng nhau đối kháng Ma giáo mới đúng!"

"Đúng vậy!"

"Không biết Minh Đức sơn nhân có lời gì muốn nói?"

"Phong công tử lại giả mạo nhi tử người khác, đến cha mẹ ruột mình cũng không cần, thật sự là một tên đệ tử mặt dày vô sỉ bất hiếu!"

Mọi người nhao nhao chỉ trích Minh Đức Sơn Nhân và Phong Tuấn Kiệt.

Lúc này, Vi Vân bỗng nhiên lớn tiếng nói: "Chư vị tiền bối, đạo hữu, vị Phong Tuấn sư huynh này cũng không phải là người của vi gia ta, hắn giả mạo, ta thiếu chút nữa bị hắn lừa gạt! Hôm nay ta Tam Thông Chân Nhân Vi Vân muốn ở đây khiêu chiến vị đệ tử chân truyền của Thái Huyền Tiên môn này, ta nguyện ký kết sinh tử trạng, thỉnh mọi người chứng kiến! Không biết ý của Phong sư huynh như thế nào?"

Phong Tuấn Kiệt cười to một tiếng, cao giọng nói: "Rất hợp ý ta!"

Tất cả môn nhân các đại tông môn trên quảng trường đều kinh ngạc, lúc này bọn họ đã tin tưởng lời Vi Vân nói, Phong Tuấn Kiệt chính là giả mạo, hai người tự nhiên cũng bởi vậy mà kết hạ thù oán.

Chỉ là khiêu chiến gì đó, quả thực có chút lỗ mãng rồi.

Đều là người có tu vi không tầm thường, ai chẳng nhìn ra Vi Vân chỉ có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, khó khăn lắm mới đạt tới trình độ đệ tử chân truyền của chính đạo thất tông. Nhìn lại Phong Tuấn Kiệt, hắn chính là đệ tử chân truyền kiệt xuất của Thái Huyền Tiên Môn, tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, tục truyền thân mang Vũ Thần chi thể., Tu luyện lại là đao đạo có lực sát thương cực mạnh, đã tu tới cảnh giới tầng thứ hai của đao đạo "Luyện Ảnh Thành Lãng", chiến lực cực mạnh, được tu chân giới gọi là "chính đạo Tam công tử", nổi danh ngang với Bạch công tử của Dược Vương tông và Phật công tử của Tiểu Mật Tông.

Trận tỷ thí này, tỷ lệ thắng Vi Vân rất thấp, huống chi là quyết đấu sinh tử, có thể giữ mạng hay không cũng là vấn đề.

Bên phía Dược Vương Tông, đám người Diệp Trầm Ngư, Bạch Vô Ưu càng là vẻ mặt lo lắng, chỉ là thấy Dược lão nhân không nói một lời, cũng không tiện nói gì.

Trái tim của Tiểu Kim và Lý Mị Nhi như muốn nhảy lên cổ họng rồi. Các nàng từ lúc Vi Vân đứng ra, đến bây giờ mà khiêu chiến Bạch Vô Ưu, tâm trạng bất ổn, lo lắng vô cùng. Các nàng hoàn toàn không rõ Vi Vân đang muốn làm gì, nhưng các nàng chỉ là tôi tớ Vi Vân nên căn bản không có tư cách nói gì.

Ở Tử Nguyệt tiên môn, Ngọc Trượng tiên nương híp mắt phượng quét qua Vi Vân, sau đó nhàn nhạt nhìn.

Ngu Yên Vũ cũng kế thừa đôi mắt phượng của nàng, một đôi mắt đẹp từ đầu đến giờ, một mực dừng lại trên người Vi Vân, chưa bao giờ rời đi.

Ngu Phi Tuyết ở bên cạnh nhìn Vi Vân, lại nhìn xem Ngu Yên Vũ, dường như hiểu ra điều gì, nàng đi tới bên cạnh tử y, kề vào bên tai nàng nói nhỏ.

Ngọc Trượng Tiên Nương nói: "Nếu hai vị tiểu hữu muốn đánh, bổn môn đương nhiên sẽ ủng hộ, cung cấp địa điểm cho các ngươi."

Lúc này, Vi Vân và Phong Tuấn Kiệt đã ký xong sinh tử thư, đều phi thân lên trên đài cao, nhất thời có một tầng kết giới bao phủ xuống, ngăn cách đài võ đấu và quảng trường.

Người của Thái Huyền tiên môn đối với Phong Tuấn Kiệt vô cùng tin tưởng. Bọn họ biết rõ thực lực của vị đệ tử chân truyền tông môn của mình, ngay cả cao thủ có tu vi Nguyên Anh đỉnh phong cũng không phải là đối thủ của hắn. Huống chi đây còn là đệ tử không chút danh tiếng của Dược Vương tông.

Phong Tuấn Kiệt vỗ lên trường đao trên lưng, trường đao rời vỏ rơi vào trong tay, ánh sáng trắng lập lòe, y nhìn quét qua Vi Vân với vẻ khinh miệt: "Vi huynh, Chiến Vương đao của ta chính là đỉnh cấp pháp khí, không biết Vi huynh dùng loại pháp khí hoặc binh khí nào?"

Vi Vân cười lạnh một tiếng, ngửa đầu lên, hời hợt nói: "Giết gà thì cần gì dùng dao mổ trâu? Ta chỉ cần nắm tay, liền có thể gọi ngươi bầm thây vạn đoạn, hóa thành bột mịn!"

"Ồ? Vậy ta đây cũng phải mở mang kiến thức một chút, nhìn xem ta đã chém Vi huynh thành tám mảnh, hay là Vi huynh băm ta thành muôn mảnh. Nhìn đao -- "

Phong Tuấn Kiệt nhe răng cười một tiếng, Chiến Vương Đao trong tay chấn động, liền có từng đạo đao lãng hóa thành bạch quang, tầng tầng lớp lớp, mang theo tiếng thét, bài sơn đảo hải quét tới Vi Vân!

Vi Vân khiêu chiến Phong Tuấn Kiệt, đúng là một hành động lỗ mãng.

Hắn vội vàng muốn báo thù, muốn giết Phong tuấn kiệt một sớm nhưng cũng biết đối phương thực lực cường đại, mình sợ không phải là địch thủ. Chỉ là vừa nghĩ tới cái chết của chăn nuôi cha mẹ, liền hận không thể cắn lên huyết nhục của hắn! Hắn lại nghĩ, nếu chính mình toàn lực đánh một trận thì..., Có thần thông Tụ Côn Bằng càn khôn trên người, chỉ cần tìm được cơ hội, cho dù không giết chết được đối phương, cũng có thể làm cho hắn lột da. Cùng lắm thì bại lộ

môn thần thông trấn tông của Dược Vương tông này thôi, trở về chịu phạt một chút, còn hơn trơ mắt nhìn cừu địch tiêu dao trước mắt.

Mắt thấy phong tuấn kiệt liên tiếp đánh ra sóng đao, Vi Vân lập tức hành động.

Hai tay hắn đồng thời bấm niệm pháp quyết, pháp lực trong cơ thể Thanh Mộc đang cuồn cuộn chuyển động, từng cọc gỗ dâng lên giữa hai người. Những cọc gỗ này tạo thành một hình chữ phẩm, lại hình thành hàng chữ phía sau hình chữ phẩm, chồng chất lên nhau.

Đây là một phương pháp vận dụng khác "Chủng mộc công".

Đao lãng phong tuấn kiệt cũng cuốn tới, đao lãng thứ nhất cùng cọc gỗ hàng đầu phía trước hàng chữ triện va chạm vào nhau, phát ra thanh âm ầm ầm bạo phá, cây cọc gỗ kia nhất thời hóa thành bột mịn, tung bay ra ngoài. Đạo thứ hai, đạo đao sóng thứ ba cũng không ngừng va chạm cùng cọc gỗ, cả hai va chạm lẫn nhau, nổ vang trận trận nổ vang, cả tòa đài tỷ võ đều hơi chấn động.

Những cọc gỗ này đều bị hủy, sóng đao phong tuấn kiệt cũng tiêu tán thành vô hình.

Phong tuấn kiệt âm thầm kinh ngạc, hắn không nghĩ tới pháp lực của Vi Vân lại hùng hậu như thế, cơ hồ không kém hắn. Phải biết rằng, hắn có tu vi Nguyên Anh đỉnh phong., Tu luyện chính là Thái Huyền Chân Kinh một trong thập đại kỳ công của Tu Chân Giới, sử dụng lại là thần thông đao đạo có thể chồng chất sức mạnh, hơn nữa Chiến Vương Đao trong tay hắn cũng có thể tăng uy lực đạo pháp, cùng với Võ Thần Thể của hắn trời sinh có thể bộc phát ra gấp đôi lực lượng bình thường, thử hỏi cùng cảnh giới có mấy ai có thể đánh ngang tay với hắn?

Vi Vân thì thầm thở phào nhẹ nhõm, chiêu vừa rồi là oanh oanh, tất cả mọi người đều đang thăm dò, hắn cũng có định vị đối với cường độ pháp lực của mình, dĩ nhiên có thể so sánh với cao thủ Nguyên

Anh đỉnh phong bình thường, nhưng so với Phong Tuấn Kiệt Nguyên Anh đỉnh phong cỡ này thì còn có chút chênh lệch.

Hắn trời sinh Cửu Dương Tuyệt Mạch, so với người thường nhiều hơn chín đầu Thuần Dương kinh mạch, cũng có nghĩa thể dung nạp nhiều một phần pháp lực, lực bộc phát mạnh hơn so với thường nhân một chút, đồng thời tu luyện Thôn Nhật Đại Pháp, Tử Nguyệt Già Thiên Công., Ba đại kỳ công Dược Vương Kinh, Kim Đan cùng Nguyên Anh chính là do hai đại kỳ công trước đồng thời cô đọng thành, so với người tu luyện một môn kỳ công mạnh hơn gấp đôi. Đủ loại cộng lại như thế, mặc dù chỉ là tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, một thân pháp lực đã không dưới tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong bình thường.

Nghĩ tới đây, lòng tin của Vi Vân không khỏi tăng lên nhiều, ba đại kỳ công tương vận dụng để chiến thắng đối thủ không phải là không có khả năng.

Hai người ở trên đài đọ sức, dưới đài, người của các đại tông môn đang nhìn không chớp mắt, ngẫu nhiên nghị luận hai câu.

"Phong công tử không hổ là tuổi trẻ kiệt xuất trong thế hệ trẻ, Võ Thần Thể của hắn còn chưa phát huy ra, vẫn còn đánh."

"Không ngờ Vi Vân đạo hữu cũng lợi hại như thế, chỉ là Nguyên Anh Sơ Kỳ đã có thể so chiêu với người nổi bật Nguyên Anh đỉnh phong cỡ như Phong công tử mà còn không rơi xuống hạ phong, quả thực làm cho người ta khiếp sợ!"

"Nếu không, ngươi xem hắn chỉ có thể thủ không thể công, đã rơi vào hạ phong rồi..."

Bên phía Dược Vương Tông, sắc mặt của dược lão nhân hờ hững. Diệp Trầm Ngư và Bạch Vô Ưu lau mồ hôi thay cho đám người Vi Vân. Trên thực tế trong lòng bọn họ đều thập phần khiếp sợ, căn bản không ngờ tới Vi Vân lại có năng lực như vậy, có thể chiến đấu ngang tay với Phong Tuấn Kiệt.

Bên phía Thái Huyền Tiên môn, đám người Huyền Chân sơn và Minh Đức sơn ai nấy đều thần sắc thoải mái, không chút lo lắng cho Phong Tuấn Kiệt. Bọn họ biết rõ thực lực Phong Tuấn Kiệt, trong số rất nhiều đệ tử chân truyền của Thái Huyền Tiên môn, không mấy ai so chiêu với hắn, chỉ một mình Vi Vân, nói miệng cũng được, nhưng nếu luận chiến đấu, quyết không phải đối thủ của Phong Tuấn Kiệt.

46

Chương bốn hỏa khắc kim.

Ngoài cửa đại điện Tử Nguyệt Tiên Môn là người của Tử Nguyệt Tiên Môn, môn chủ, các trưởng lão, đệ tử đều ở trong đó, đang quan sát tỷ võ đài không chớp mắt. Môn chủ mới nhậm chức là Ngu Yên Vũ rất quan tâm, nắm tay trắng như phấn, lòng bàn tay cũng co lại.

Lúc này Vi Vân và Phong Tuấn Kiệt đã đứng thành một đoàn, chỉ thấy trên đài cao bóng người bay tán loạn, chồng chất lên nhau, sóng đao và cọc gỗ giao nhau, va chạm vào nhau, thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng bạo phá kịch liệt.

Vi Vân toàn lực thúc dục Thanh Mộc Pháp lực, ngăn cản Phong Tuấn Kiệt đao lãng cuồng bạo.

Trong lòng của hắn âm thầm kêu khổ, Ngũ Hành Kim Khắc Mộc, đao đạo thần thông của Phong Tuấn Kiệt vừa vặn khắc chế pháp thuật Thanh Mộc của hắn, cứ như vậy đánh tiếp bại vong chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

"Đi chết đi!"

Đột nhiên, "Xoẹt" một tiếng, thân hình tuấn kiệt phân thành tám, phân biệt xuất hiện bốn phương tám hướng xung quanh Vi Vân, đồng thời hắn giơ cao chiến vương đao, đánh ra từng đạo đao lãng cuồng bạo, những cơn sóng đao này trải rộng ra ở đài cao, quét về phía Vi Vân.

Đây là hiệu quả khi thúc giục "Tàn ảnh phân thân" đến cực hạn thể hiện ra, nhìn giống như tám thân thể, kỳ thật là bởi vì tốc độ quá nhanh mà sinh ra ảo giác.

Trong lòng Vi Vân biết rõ điểm này, lập tức cũng thôi động pháp lực toàn thân, sử dụng ra thần thông "Tàn ảnh phân thân", thân hình hóa thành hư ảnh liên tiếp, từ chỗ này nhanh chóng phi độn lên chỗ cao,

phong tuấn lãng đại bộ phận đánh vào hư không, nhưng lại một bộ phận giống như mắt mọc, cong queo đuổi theo không bỏ.

Lúc này Vi Vân Nhân đã ở giữa không trung, mắt thấy những sóng đao đánh tới kia, hắn xòe năm ngón tay ra, năm đạo ánh sáng màu xanh từ đó rơi xuống, hóa thành từng đạo quang thuẫn màu xanh. Đao lãng đâm vào trên quang thuẫn, phát ra tiếng nổ "Oành oành oành", quang thuẫn phá hủy, nhưng đao lãng cũng biến mất không còn tăm tích.

Đây là quyển thứ tư Dược Vương Kinh ghi lại hộ thân pháp thuật "Mộc Hoa Thuẫn".

"Ta cũng muốn xem xem ngươi có thể ngăn trở ta bao nhiêu đao!"

Phong Tuấn Kiệt cười ha hả, bây giờ y chỉ công không thủ, gần như đã ở vào thế bất bại, đã khiến y nghiện rồi. Y lập tức dốc toàn lực thúc dục đao thế, Chiến Vương đao trong tay bỗng nhiên hóa thành một thanh quang đao khổng lồ dài hơn mười trượng chém xuống đỉnh đầu Vi Vân!

Áp lực khó có thể tưởng tượng thấu thân mà đến, ngay cả làn da cũng có cảm giác bị lưỡi đao cắt đứt, Vi Vân biết pháp thuật trong Dược Vương Kinh đã không ngăn được, lập tức chuyển đổi pháp lực, bắt đầu thôi động thôn dương đại pháp. Chỉ một thoáng thời gian., Một đôi tay hắn bỗng nhiên bốc cháy lên một tầng lửa màu vàng, nhất là nắm đấm, cơ hồ thành khối sắt nung đỏ bán trong suốt, tản mát ra nhiệt độ cực nóng không gì sánh được, hai tay mang theo lửa cháy hừng hực, bỗng nhiên đón đỡ quang đao to lớn trên đỉnh đầu!

"Đông ——"

Một tiếng kim thiết giao kích nặng nề chấn động truyền khắp bốn phương, quang đao to lớn của Phong Tuấn Kiệt nháy mắt rơi vào trên song quyền thiêu đỏ rực của Vi Vân, cả hai va chạm vào nhau, trung tâm tuôn ra một cỗ lực lượng cường đại khuếch tán ra chung

quanh, va chạm khiến kết giới lắc lư một hồi, môn nhân các đại tông môn chung quanh đồng thời động dung!

"Sức mạnh thật là lớn!"

"Chẳng lẽ vị Vi Vân đạo hữu này sử dụng là..."

"Không sai, đây chính là thần thông Thái Dương Chân Hỏa Cương có thể thiêu đốt vạn vật, môn thần thông này chỉ có Côn Bằng Thôn Nhật Đại Pháp Tỳ Hưu trong thập đại kỳ công của Tu Chân Giới mới có thể tu luyện ra, nghe nói công pháp này chính là bản lĩnh giữ nhà của bộ tộc Thôn Nhật Hỏa Viên thượng cổ thập đại vương tộc, thất truyền đã lâu, làm sao lại xuất hiện ở nơi này?"

Dược Vương Tông bên này, lão nhân vốn đang hờ hững rốt cuộc cũng biến sắc, sắc mặt có chút ngưng trọng nhìn về phía song quyền của Vi Vân, đám người Diệp Trầm Ngư và Bạch Vô Ưu vẻ mặt hoảng sợ, đều vô cùng khiếp sợ. Ngay cả bọn họ lên trận cũng chưa chắc có thể ngăn cản một đao này của Phong Tuấn Kiệt, không ngờ Vi Vân lại dùng tay không ngăn cản được.

Vi Vân vốn đang ở giữa không trung, nhưng lúc này lại bị một đao của Phong Tuấn Kiệt đánh xuống, chịu lực rơi xuống mặt đất, dưới chân vang lên những tiếng răng rắc răng rắc, đài tỷ võ rạn nứt từng khúc, dưới tác dụng của trận pháp đã nhanh chóng khép lại, khôi phục nguyên trạng.

"Lại nào!"

Phong Tuấn Kiệt hét lớn một tiếng, thu hồi quang đao cực lớn, sau đó lại điên cuồng quét qua như muốn chém Vi Vân thành hai đoạn.

Vi Vân cũng chợt quát một tiếng, dùng hỏa diễm song quyền va chạm trên quang đao Phong Tuấn Kiệt. Cả hai va chạm vào nhau, lại lần nữa phát ra tiếng vang nặng nề, tuôn ra trận trận sóng khí cuồng quyển ra chung quanh!

Quang đao dài mười mấy trượng lần lượt điên cuồng quét qua, Vi Vân thì lần lượt huy động song quyền nghênh đón, trong lúc nhất thời, hai người chiến đấu khí thế hừng hực, đấu đến khó phân thắng bại.

Bỗng nhiên, quang đao cực lớn của Phong Tuấn Kiệt một phân thành hai, một đao từ đỉnh đầu Vi Vân chém xuống, một đao chém tới bên hông gã, một quyền của Vi Vân nghênh đón đỉnh đầu, một quyền đánh tới bên hông, đao mang cùng hỏa diễm va chạm vào nhau, kim thiết kêu lên, tia lửa văng khắp nơi, từng đoàn từng đoàn hỏa diễm nổ tung ra chung quanh, trong đó xen lẫn từng đạo đao mang khí lãng.

"Như vậy thì sao?"

Phong Tuấn Kiệt nhe răng cười một tiếng, lại bổ ra một đao nữa, quang đao khổng lồ giữa đường chia làm ba, phân biệt đánh tới các nơi yếu hại trên người Vi Vân.

"Tới hay lắm!"

Vi Vân cười ha ha, hai thiết quyền bằng lửa phân biệt đón lấy một đạo quang đao trong đó. Ngay khi mọi người cho rằng hắn không cách nào ứng phó đạo quang đao thứ ba, thì lại thấy trước ngực hắn bỗng nhiên mọc ra một cánh tay, hóa thành một cự quyền hỏa diễm, to bằng cái thớt, dài hơn một trượng, ầm ầm đánh tới quang đao cực lớn của Phong Tuấn Kiệt!

Ba cánh tay, ba cự quyền hỏa diễm đối kháng với ba đạo quang đao cực lớn của Phong Tuấn Kiệt!

Cả hai chạm vào nhau, quang đao bay ngược ra ngoài, một lần nữa hóa thành một thanh chiến vương đao dài ba thước, cả người Phong Tuấn Kiệt run bần bật, lùi lại mấy bước, mỗi một bước chân đều lưu lại trên mặt đất một dấu chân thật sâu.

Vi Vân bay ngược ra ngoài, rơi mạnh xuống mặt đất, phun ra một ngụm máu tươi, sau đó lại nhanh chóng đứng dậy, bất cứ lúc nào cũng có thể ứng phó thế công của Phong Tuấn Kiệt.

Một trận đối kháng vừa rồi, pháp lực hai người đều tiêu hao kịch liệt, Phong Tuấn Kiệt đã sử dụng tuyệt chiêu "bổn Lãng đao pháp", Vi Vân đồng thời thôi động hai môn thần thông "Thái Dương Chân Hỏa" và Tỳ Hưu Cửu Tí thần quyền trong Tỳ Hưu Thôn Nhật Đại Pháp.

Hắn còn chưa tu luyện những công pháp cùng thần thông này đến mức lô hỏa thuần thanh, lúc vận dụng không cách nào tự nhiên, có chút chu chuyển bất linh, chỉ có thể dùng pháp lực đi bổ sung, cưỡng ép thôi động.

Lão ta không dễ chịu, Phong Tuấn Kiệt cũng thầm kêu khổ trong lòng, căn bản không ngờ đối phương lại biết Hỏa Diễm thần thông, Ngũ Hành Hỏa khắc Kim. Đao đạo thần thông của lão bị khắc chế trời sinh, sát phạt chi khí đều bị trừ khử. Trong lòng lão biết nếu tiếp tục chiến đấu lâu dài như vậy cũng bất lợi, nhất định phải sử dụng bản lĩnh ép đáy hòm, cần một chiêu chế địch mới được.

"Hay cho một tên nghiệt chủng nhà ngươi, ta thật sự đã xem thường ngươi rồi, đã như vậy thì cho ngươi mở mang kiến thức một chút lực lượng chính thức của ta đi!"

Hai tay Phong Tuấn Kiệt nắm chặt Chiến Vương Đao, thần sắc bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, một cỗ khí thế lẫm liệt lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra chung quanh.

"Thằng chó chết bầm này, hôm nay ta Tam Thông chân nhân muốn đem ngươi bầm thây vạn đoạn!"

Vi Vân dùng đầu lưỡi liếm liếm máu tươi nơi khóe miệng, bắt đầu toàn lực thúc dục Thôn Nhật Đại Pháp. Mọi người đều trông thấy thân thể hắn toàn thân hóa thành khối sắt màu đỏ vàng hình người bán trong suốt, quanh thân thiêu đốt ngọn lửa màu vàng, không gian chung quanh cũng bị đốt đến vặn vẹo.

Phong Tuấn Kiệt cuối cùng cũng bày ra lực lượng "Vũ Thần Chi Thể", thân thể tuôn ra một cỗ dũng khí dũng mãnh, từng luồng từng luồng khí lưu màu trắng lưu chuyển bất định quanh người gã, thỉnh thoảng hóa sinh ra hình thái đao thương kiếm kích, sau đó lại trở về thành khí lưu, vờn quanh thân, cuồn cuộn không dứt.

"Tạp chủng, nhận lấy cái chết!"

Rốt cuộc Vi Vân phản thủ tấn công, cả người hóa thành một Hỏa Diễm Cự Nhân, xoay tròn đánh về phía Phong Tuấn Kiệt!

"Giết!"

Phong Tuấn Kiệt quát lớn một tiếng, khí lưu màu trắng trên người hóa thành đao thương kiếm kích, bỗng nhiên đều quán chú vào trên chiến vương đao trong tay, toàn bộ thân đao tuôn ra một trận ánh sáng bảy màu chói mắt, dài ra thành mấy trượng, sau đó lại thu nhỏ lại thành hình dạng ban đầu, đao mang bảy màu phun ra nuốt vào bất định, Phong Tuấn Kiệt trong nháy mắt vung đao chém về phía Vi Vân.

"Đang đang đang!"

Thanh âm kim thiết giao kích không dứt bên tai, hai người trong nháy mắt liều mạng đánh mấy chục chiêu, chỉ thấy trong sân lửa cháy hừng hực, đao mang bắn ra bốn phía, khiến cho người không thể nhìn gần.

"Xuy xuy xuy!"

Cự quyền hoả diễm của Vi Vân đập lên thân đao tuấn kiệt của Phong Vân, phát ra tiếng xuy xuy, thân đao bảy màu toát ra một trận khói trắng, thậm chí ngay cả thân đao cũng bắt đầu trở nên đỏ bừng một mảnh.

"Chết cho ta!"

Phong Tuấn kiệt không chịu nổi cười gằn, giống như điên cuồng, bỗng nhiên từ trên người bay ra một thanh đao khác, đây là một thanh nhạn linh đao, cùng chiến vương đao giống nhau, đồng dạng cũng là pháp khí đỉnh cấp, bị gã thao túng chém về phía Vi Vân!

Lúc này Vi Vân đang toàn lực đối kháng với chiến vương đao của Phong Tuấn Kiệt, do dự nên bị hắn chém một nhát, nhất thời một cánh tay bị chặt đứt lìa lìa cổ tay!

Phong Tuấn Kiệt đang muốn đắc ý, đã thấy cổ tay bị chém đứt kia hóa thành một đạo khí lưu biến mất không thấy gì nữa, thậm chí ngay cả cánh tay kia đều rút về thể nội, hắn nao nao.

Vào thời khắc này, bụng Vi Vân vươn ra một cánh tay, trong nháy mắt hóa thành một hỏa diễm cự quyền cháy rừng rực, trong nháy mắt vươn dài ra, bỗng nhiên đánh tới ngực Phong Tuấn Kiệt!

Lần này rốt cuộc Phong Tuấn Kiệt không thể nào ngăn cản được, cho tới nay, hắn tu luyện đạo pháp sát phạt có thừa, phòng thủ không đủ, lập tức bị Vi Vân đánh một đòn như vậy, lập tức toàn thân chấn động mạnh, ngực cũng lõm xuống, quần áo cũng bị đốt thủng, cả người bay ra ngoài, người còn ở trên không trung, trong miệng lại phun ra rất nhiều máu tươi, hai thanh đỉnh cấp pháp khí trường đao trong tay đều rơi xuống mặt đất!

"Oành!"

Phong Tuấn Kiệt nặng nề ngã xuống đất, phát ra một tiếng rung mạnh, lần này dĩ nhiên đã trọng thương, vô lực tái chiến.

Vi Vân cười lạnh một tiếng, thuận tay đem hai thanh trường đao pháp khí trên mặt đất thu vào trong túi, sau đó rất nhanh đánh tới đối phương, muốn triệt để giết chết đối phương để tiêu tan mối hận trong lòng.

Nhưng vào thời khắc này, một bóng người nhanh chóng xuyên qua kết giới, hạ xuống trước người Phong Tuấn Kiệt, phất trần vung lên

đón lấy song quyền hỏa diễm của Vi Vân.

"Ách ——"

Toàn thân Vi Vân như bị kim châm đâm đau đớn, vội vàng lui nhanh lại, nhìn chằm chằm vào người trước mắt.

Người ngăn cản Vi Vân đúng là Minh Đức Sơn.

Cùng lúc đó, Dược Vương tông bên này cũng lập tức bay ra hai bóng người, theo thứ tự là Bạch Vô Ưu và Diệp Trầm Ngư, hai người một trái một phải, đứng bên cạnh Vi Vân, đề phòng Minh Đức Sơn tùy thời hạ sát thủ.

Hầu như cùng lúc đó, bên phía Tử Nguyệt tiên môn cũng có một bóng người bay tới, hạ xuống trước người Vi Vân, chính là người vừa chiến đấu một trận với Trương Nhược Quân của Thái Cực môn, Ngu Phi Tuyết.

Minh Đức Sơn thấy ba người như hổ rình mồi, lập tức bỏ đi ý định động thủ trong đầu, hắn cười ha hả, nói: "Mọi người đều là môn nhân của chính đạo thất tông, đồng khí liên chi, Vi Vân tiểu hữu hà tất phải hạ sát thủ như thế, cũng không để ý tới tình cảm chính đạo, tuổi còn nhỏ mà độc ác như vậy, có khác gì tà ma ngoại đạo?"

Trưởng lão cảnh giới Pháp tướng cũng ra tay, Vi Vân biết rõ đã không thể giết Phong Tuấn Kiệt được nữa, lập tức thu hồi thần thông, cả người biến đổi một hồi, hỏa diễm trên người biến mất, thân thể một lần nữa hóa thành nhục thân.

Hắn cười lạnh một tiếng, nói: "Sơn nhân nói rất hay, đều là chính đạo thất tông, nhưng sơn nhân lại ác ý bôi nhọ môn chủ tân nhiệm Tử Nguyệt tiên môn, lại sai môn nhân giả mạo nhi tử người khác, không biết Sơn nhân để tâm ở đâu?"

"Ngươi..." Minh Đức Sơn biến sắc, trong lòng thầm hô không lại hắn, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng nói: "Xin tiểu hữu trả binh khí cho sư điệt

của ta."

Vi Vân cười nói: "Được, mời Sơn nhân quỳ xuống cầu xin ta, bản thân có tâm trạng tốt, ta sẽ cân nhắc trả lại cho ngươi."

"Được, được." Ánh mắt Minh Đức Sơn Nhân lóe lên: "Chúng ta chờ xem."

Nói xong, hắn ôm lấy Phong Tuấn Kiệt phi thân rơi xuống đài tỷ võ.

Lúc này Huyền Chân sơn nhân từ từ đứng lên, nói: "Lần này đại điển thay đổi của Tử Nguyệt tiên môn đã thuận lợi hoàn thành, bần đạo sẽ không ở lâu, thỉnh các vị thong thả dùng, cáo từ..."

Nói xong, hắn cưỡi bạch hạc, nhẹ nhàng rời đi.

Người của Thái Huyền tiên môn đều đồng loạt đứng dậy đi ra ngoài.

Người của Tử Nguyệt tiên môn tự nhiên sẽ không giữ lại, không tìm bọn họ tính sổ đã là tốt lắm rồi.

Ai cũng có thể nhìn ra, Thái Huyền Tiên Môn và Tử Nguyệt Tiên Môn vẫn như nước với lửa, sau này chỉ sợ Dược Vương Tông cũng sẽ bị kéo xuống nước, đây là do Vi Vân gây ra.

Vi Vân ôm ngực, lúc này không còn đối thủ, hắn cũng buông lỏng xuống. Vừa rồi lúc giao chiến với Phong Tuấn Kiệt bị thương đồng loạt đánh tới, toàn thân đau đớn kịch liệt, mắt thấy sắp ngã xuống, Diệp Trầm Ngư và Bạch Vô Ưu ở bên cạnh lập tức tiến lên đỡ lấy hắn.

"Sư đệ, ngươi thế nào rồi?"

"Không có việc gì..."

Hai người đỡ lấy Vi Vân hạ xuống đài cao, trở lại vị trí Dược Vương Tông ngồi xuống. Diệp Trầm Ngư cho Vi Vân ăn một viên đan dược chữa thương, lại lấy ra Ngọc Thanh Bảo Bình chữa thương cho hắn.

Ngu Yên Vũ nhẹ giọng nói: "Vừa rồi không biết vì sao đạo hữu Thái Huyền Tiên Môn lại bôi đen bổn tọa, nếu không phải hôm nay chính là ngày lành tháng tốt lành của bản môn, lại gặp đại sự của bản môn, bản môn nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn họ, niệm tình cùng là bảy tông chính đạo, hôm nay sẽ không so đo với bọn họ, nhưng chuyện này quyết sẽ không bỏ qua như vậy, bản tọa hắn nhất định sẽ tự mình tới Thái Huyền Tiên Môn bái phỏng."

Lúc này người của Thái Huyền Tiên Môn còn chưa đi ra quảng trường, nghe được lời ấy, nhất thời hừ lạnh một tiếng, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Một hồi phong ba, cứ như vậy lắng xuống.

Người của các đại tông môn trong quảng trường một lần nữa ngồi vào vị trí của mình, đều tự nâng ly cạn chén, châu đầu ghé tai.

Ngu Phi Tuyết phi thân rơi vào trước người Dược lão nhân, chắp tay nói: "Vãn bối hữu lễ, lần này còn phải đa tạ dược vương tông hết sức giúp đỡ, không biết thương thế của Vi Vân sư huynh dưới trướng Dược tiền bối có tốt không? Bổn môn có thánh dược chữa thương Ngưng Sương Đan, có thể trợ giúp khỏi hẳn." Nói xong liền lấy ra một cái bình ngọc màu tím đưa tới.

Dược lão nhân cười ha hả, nói: "Không cần, Dược Vương tông ta bản lãnh khác không có, năng lực chữa thương hoàn toàn có thể. Sự kiện lần này không liên quan đến Dược Vương tông ta, mà chỉ có một mình Vi Vân làm, mong Phi Tuyết sư điệt chuyển lời tới môn chủ quý phái."

Ý của nó chính là, bất kể phúc hay họa, đều không liên quan đến chuyện Dược Vương Tông. Tất cả đều do Vi Vân dốc hết sức gánh vác, chính là vì sự ngoan ngoãn bảo vệ bản thân của Dược Vương Tông.

"Vãn bối hiểu rồi."

Ngu Phi Tuyết dứt lời, nhìn Vi Vân đang nhắm mắt chữa thương, sau đó xoay người rời đi.

Mặc dù có Ngọc Thanh Bảo Bình của Diệp Trầm Ngư, lại thêm nàng phối hợp thi pháp, Vi Vân vẫn trị liệu hơn một canh giờ, mới coi như dễ chịu hơn chút.

Hắn mở mắt ra nhìn, phát hiện lúc này mặt trời đã lặn đằng tây, trên quảng trường phần lớn người của các đại tông môn đều đã rời đi, chỉ có môn nhân Dược Vương tông còn lưu lại ở chỗ này mấy người, đại điển của Tử Nguyệt tiên môn xem như triệt để chấm dứt.

Diệp Trầm Ngư nói: "Sư đệ, ngươi không sao chứ?"

"Cũng không sai biệt lắm, đa tạ sư tỷ viện thủ." Vi Vân cảm kích nhìn mỹ nhân tuyệt sắc trước mặt.

Diệp Trầm Ngư hạ tầm mắt xuống, nói: "Đã như vậy, chúng ta trở về sư môn thôi, tông chủ bọn họ đã đi trước rồi."

Vi Vân nhìn quanh một vòng, chỉ thấy bên cạnh ngoài Tiểu Kim và Lý Mị Nhi còn có Diệp Trầm Ngư, Bạch Vô Ưu, Thanh La và Thanh Linh bốn người ở lại đây chờ hắn, cảm kích nói: "Đa tạ các vị sư huynh sư tỷ, các ngươi đi trước đi, ta muốn thưởng thức mỹ cảnh của Tử Nguyệt tiên môn, đợi lát nữa lại rời đi."

Mấy người đều đại khái minh bạch ý tứ của Vi Vân, trải qua sự tình vừa rồi, người có tâm đều mơ hồ hoài nghi thân thế của Vi Vân, đám người Diệp Trầm Ngư tự nhiên tâm sáng như gương.

"Đã như vậy, chúng ta cáo từ trước."

Dứt lời, bốn người Diệp Trầm Ngư định rời đi.

Vi Vân vội nói: "Tiểu Kim, Mị Nhi, hai người các ngươi cũng đi trước đi."

"A..."

"Chủ nhân bảo trọng."

Hai người đi theo bên người Diệp Trầm Ngư, thỉnh thoảng quay đầu nhìn Vi Vân, chỉ thấy hắn đang đón gió mà đứng, một thân một mình, hơi có cảm giác thê lương.

Sau khi mọi người rời đi, Vi Vân mới thở dài.

Từng đệ tử Tử Nguyệt tiên môn mặc áo tím chạy lại quảng trường, thu dọn bàn và bồ đoàn, quét dọn sân bãi.

Vi Vân nhìn về phía đại điện của Tử Nguyệt tiên môn, rốt cục lấy dũng khí, từng bước leo lên cầu thang, đi tới cửa đại điện. Trong cửa truyền ra âm thanh gõ mõ cổ xưa, có một đám đệ tử đang ở bên trong tụng niệm kinh văn, bắt đầu nghỉ ngơi muộn.

Một đệ tử đi qua bên cạnh, Vi Vân gọi nàng lại, nói: "Vị sư tỷ này, xin dừng bước."

"Vi Vân sư huynh có gì chỉ giáo?" Tên đệ tử này vội vàng dừng lại.

Vừa rồi Vi Vân đã đánh bại Phong Tuấn Kiệt, có thể nói là tiếng tăm lừng lẫy, lúc này tất cả các đại tông môn trong chính đạo đều nhận ra Vi Vân, huống chi là người của Tử Nguyệt tiên môn, cả đám đều đang thầm khen nghĩa tiến của hắn, tràn đầy hảo cảm với hắn, thậm chí là ngưỡng mộ hắn.

Vi Vân chắp tay nói: "Tại hạ muốn gặp môn chủ của các ngươi, thỉnh sư tỷ thay mặt thông truyền."

Tên đệ tử này cười khanh khách, nói: "Ngươi cứ gọi ta là An Cửu là được, ta sẽ hỏi giúp ngươi một chút." Nói xong liền đi vào đại điện.

"An Cửu..." Lúc Vi Vân đến đã từng xem qua danh sách tông chủ, trưởng lão và đệ tử chân truyền của tông môn chính đạo, đại khái

nhớ kỹ tên An Cửu, chính là một trong mười hai đại đệ tử chân truyền của Tử Nguyệt tiên môn.

Chờ trong giây lát, An Cửu từ trong đi ra, lúc này sắc trời đã tối.

"Thế nào rồi?" Vi Vân vội hỏi.

An Cửu nhìn về phía Vi Vân, ánh mắt mang theo một tia áy náy, nói: "Môn chủ của chúng ta không muốn gặp ngươi."

Sắc mặt Vi Vân khẽ biến, trong lòng trầm xuống, cơn đau đớn từ ngực truyền khắp toàn thân.

An Cửu thở dài, tay đưa tới một khối ngọc giản, nói: "Sư huynh, cái này là do môn chủ ra lệnh ta chuyển giao cho ngươi."

Vi Vân tiếp nhận ngọc giản, không nói một lời.

An Cửu nói: "Sư huynh đừng thương tâm, tương lai còn dài."

Vi Vân bỗng nhiên rầm một tiếng, quỳ gối ngoài cửa, dập đầu mấy cái, sau đó đứng dậy, xoay người quay lưng về phía đại điện, nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, nhấc chân từng bước một đi xuống thềm đá, đi về phía cửa lớn của Tử Nguyệt tiên môn.

An Cửu nhìn bóng lưng cô đơn của hắn, không hiểu sao lại có chút sầu não.

...

47

Hoa phục ái mộ đại hội này.

Trong tĩnh thất của tĩnh thất sau điện Tử Nguyệt Tiên Môn.

Ngu Yên Vũ đang tĩnh tọa trên một tấm bồ đoàn, nhắm mắt ngưng thần, rửa sạch tạp niệm trong lòng. Lúc này nàng đã đổi một bộ váy gấm chỉnh tề, nhưng vẫn có vẻ phong hoa tuyệt đại, đôi mắt đẹp của nàng tỏa sáng, gương mặt trắng nõn trơn nhẵn như có thể bóp ra nước, cặp mông to mọng thở phì phò, dung mạo khí chất tuyệt thế này, đương thời không có mấy ai có thể so sánh.

Tiếng bước chân truyền đến.

Một phụ nhân tết búi tóc cao đi vào tĩnh thất, trong tay nắm một cây nguyệt nha ngọc trượng, đi tới bên cạnh Ngu Yên Vũ, chính là môn chủ tiền nhiệm của Tử Nguyệt tiên môn vừa mới thoái vị - Ngu Nhược Tiên.

Ngu Nhược Tiên Phượng thoáng nhìn, quét mắt Ngu Yên Vũ một cái, nghiêm nghị nói: "Yên Vũ, chẳng lẽ ngươi còn không bỏ xuống được sao? Cứ tiếp tục như vậy sao có thể chấp chưởng bổn tông, sao có thể chống lại Ma giáo?"

Ngu Yên Vũ khẽ mở mắt, thản nhiên nói: "Mẫu thân đại nhân bớt giận, con đã buông bỏ, sẽ không gặp lại hắn nữa."

Ngu Nhược Tiên lạnh lùng nói: "Yên Vũ, ngươi sai rồi, ngươi không nhận biết hắn, lại không thấy hắn, là vì trốn tránh, điều này chứng tỏ trong lòng ngươi vẫn đang vướng bận hắn. Một ngày nào đó ngươi có thể thản nhiên đối mặt, nhưng không phải lúc để hành động mới thật sự buông lỏng."

"Đã hiểu."

"Ban đầu ta biết rõ ngươi đem hắn đưa đi, nhưng lại không đuổi tận giết tuyệt, dĩ nhiên làm trái môn quy bản môn, ngươi cũng không thể làm như thế, nếu không hôm nay làm sao xứng với lịch đại tổ sư, hắn dũng cảm xông ra, cũng coi như đáng quý, chuyện trước kia ta không truy cứu nữa, ngươi hẳn phải biết phải làm thế nào."

Nói xong, Ngu Nhược tiên xoay người rời khỏi.

Giờ phút này, Vi Vân đang quỳ xuống dập đầu trước cửa đại điện, Ngu Yên Vũ nhìn xuyên thấu qua tầng tầng cánh cửa, nhìn bộ dáng của hắn, bỗng nhiên ngực đau xót, thân thể mềm mại run rẩy.

Ngu Yên Vũ che ngực, Vi Vân đau đớn, nàng cũng cảm thấy như vậy!

Đợi sau khi Vi Vân rời đi, Ngu Yên Vũ thầm nói một tiếng: "Mẫu thân đại nhân, xin lỗi, con không làm được."

Nghĩ tới đây, nàng gọi Tử Y lại, dặn dò: "Lần này nàng đắc tội với Thái Huyền Tiên Môn, đám lão già kia chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, ngươi xuống núi, âm thầm bảo vệ hắn trở về Dược Vương Tông."

"Đệ tử hiểu rõ."

Tử y cúi người hành lễ, lui ra ngoài.

...

Từ sau khi trận pháp truyền tống rời khỏi Tử Nguyệt tiên môn, Vi Vân trở lại khách sạn ở Âm Nguyệt hoàng thành, một mình uống rượu, trong đầu thỉnh thoảng lại nhớ tới từng giọt từng giọt ở Phong Vật thành.

Lúc đầu Vi Vân chỉ muốn sửa lại Trường Sinh, tiêu dao sống qua ngày, thuận tiện phụng dưỡng cha mẹ, nhưng mà cha mẹ đã gặp nạn. Từ khi biết được Phong Tuấn Kiệt là hung thủ sát hại nuôi

dưỡng cha mẹ, báo thù thành mục tiêu của hắn., Bây giờ trong hành trình Tử Nguyệt tiên môn lại biết được thân thế của mình —— hắn biết rõ, chắc chắn người của Minh Đức Sơn kể lại hơn phân nửa chính là sự thật, bởi vậy Vi Vân lại có thêm một mục tiêu, muốn tìm Ngu Yên Vũ hỏi cho rõ ràng, hy vọng nàng có thể giải đáp nghi hoặc trong lòng mình.

Ai ngờ... Ngu Yên Vũ thậm chí không muốn gặp mình một lần!

Chỉ là gặp mặt, hỏi mấy vấn đề mà thôi, lại không có muốn ngươi nhận ta!

Đột nhiên Vi Vân nổi lên một ngọn lửa giận vô danh, rốt cuộc hắn đã làm sai điều gì!

Chỉ mới tu trường sinh mà đã có người muốn giết cả nhà mình, khó khăn lắm mới được một thân nhân, tưởng rằng có thể an ủi được thân nhân bình sinh, không muốn đối phương lại căn bản không muốn nhìn mình!

"Con mẹ ngươi!" Vi Vân ném bầu rượu trong tay xuống đất, phát ra tiếng nổ "rầm", mảnh vỡ rải rác khắp nơi, trong phòng đâu đâu cũng có.

Bỗng nhiên Vi Vân cảm thấy vô cùng uể oải, trong đầu hiện lên ý niệm muốn làm gì thì làm, cái gì cũng không muốn nữa, cứ tìm một nơi không người để tàn phế thì tốt biết mấy!

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, hắn lập tức cảnh giác: "Sao ta có thể nghĩ như vậy?"

Lập tức thu nhiếp tinh thần, vận chuyển tâm pháp, điều chỉnh tâm thái, một hồi lâu mới hít sâu một hơi, thầm nghĩ nguy hiểm thật.

Hắn mới tu hành hơn một năm đã tu đến cảnh giới Nguyên Anh sơ kỳ, pháp lực hùng hậu, nhưng tâm cảnh tăng lên cũng chỉ có mấy lần, còn xa xa không bằng đám người Thủy Hồng Dao.

Chỉ có tăng lên tâm cảnh, cảnh giới mới có thể đột phá, tâm cảnh đến, một khi tích lũy đủ pháp lực, liền có thể lập tức đột phá, tuyệt không khác gì hai lời. Cũng như chum nước, tâm cảnh giống như vại nước, tâm cảnh cao bao nhiêu, liền có thể khống chế bao nhiêu pháp lực, nếu không mặc dù nước nhiều, vô luận thế nào cũng không tăng lên được.

Rất nhiều người tu hành tâm cảnh không đủ, pháp lực có thừa, liền dùng pháp lực nơi khác, giữ lại, như là chế tác thành tiền phù, phù chú các thứ.

Mà muốn tăng lên tâm tình, cần phải trải qua nhân thế tang thương, đại khai đại lạc, xem liền đủ loại thế tục, thiên địa nhân tính, thái độ vạn vật, ngộ được thế sự vô thường, không chấp nhất vạn tướng, tâm kiến tính, mới có thể hoàn toàn lĩnh ngộ.

Tu luyện càng về sau, tầm quan trọng của tâm cảnh càng rõ ràng.

Lúc này Vi Vân đang trải qua tâm kiếp, loại người có tâm kiếp này, các phương diện như thế vào tay, tác dụng lên người trải qua các kiếp nạn, chỉ khi hoàn toàn hiểu rõ mới có thể nâng cao một tầng.

Vi Vân điều chỉnh tâm tính, liền tính đi ra ngoài giải sầu, thư giãn một phen buồn bực trong lòng.

Hắn tiện tay lấy ra một quả ngọc giản, đây là Ngu Yên Vũ bảo An Cửu Chuyển giao cho hắn, mặc dù không biết bên trong là vật gì, nhưng Vi Vân có thể xác định không có nguy hiểm, có thể tùy tiện dùng linh thức dò xét.

Hắn điều động linh thức tiến vào trong ngọc giản, liền thấy trước mắt sáng ngời, từng đoàn từng đoàn quang hoa rót vào mi tâm hắn, trong chốc lát một cỗ não biến mất không thấy gì nữa, đều tiến nhập mi tâm, ngọc giản trong tay đã hóa thành tro tàn.

Vi Vân chỉ cảm thấy trong đầu một tiếng "ông" vang lên!

Tất cả những luồng sáng này đều hóa thành từng trang văn tự, lưu chuyển trong lòng hắn, sau khi xem xét, Vi Vân lập tức hiểu rõ, tất cả đều là công pháp và thần thông, tổng cộng có bảy mươi ba loại, phân biệt là một môn tâm pháp tên là Thái Huyền Chân Kinh và bảy mươi hai loại thần thông.

"Thái Huyền Chân Kinh..." Vi Vân chấn động trong lòng!

"Đây không phải là công pháp của Thái Huyền Tiên Môn sao? Còn có những thứ này... Kiếm Đạo Thần Thông, Đao Đạo Thần Thông, Bách Bộ Thần Quyền, Huyễn Ảnh Thần Thoái... cũng đều là bảy mươi hai tuyệt thế thần thông của Thái Huyền Tiên Môn..."

Vi Vân ngây ra như phỗng, khó có thể tin nổi.

Đương nhiên là hắn không biết, lúc trước khi hai người Ngu Yên Vũ và Mộc Thiên Vũ sinh hạ con trai, hắn quyết định bồi dưỡng đứa nhỏ này thành Long Phượng trung thành, truyền thụ toàn bộ sở học của hai người, vì vậy có ngọc bội Tử Nguyệt, Ngọc Bội Tử Nguyệt., Cùng với miếng ngọc giản này, sau đó hai người gặp chuyện không may, kế hoạch đã định sẵn không thể hoàn thành, Ngu Yên Vũ vì bảo vệ hài tử đã đưa nó đi, không muốn để nó bước vào tu chân giới. Ngọc bội Tử Nguyệt vốn là pháp khí., Ngu Yên Vũ cho Vi Vân dùng để hộ thân, ngọc giản này vẫn luôn mang trên người Ngu Yên Vũ, hôm nay Ngu Yên Vũ gặp lại Vi Vân, thấy hắn đã không thể tránh khỏi tiến vào tu chân giới, trong lúc không còn cách nào cũng chỉ có thể đưa ngọc giản này cho hắn, cũng có một phần sức tự bảo vệ mình.

Mặc dù được những công pháp và thần thông này, nhưng Vi Vân cũng không có tâm tư tu luyện, bây giờ công pháp và thần thông hắn tu luyện đều không tầm thường, bất luận là Nhật Thôn Nhật đại pháp hay là Tử Nguyệt Già Thiên Công, đều không kém hơn công pháp của Thái Huyền Tiên môn, không phải ai cũng có thể giống như Mộc Thiên Vũ, có thể trong thời gian ngắn tu thành các loại thần thông, đây là cần tiêu phí đại lượng thời gian cùng tinh lực đi nghiên cứu khổ tu.

Vi Vân phất ống tay áo, đi ra khách sạn.

Đi trên đường cái, đã là ban đêm.

Chợ Âm Nguyệt Hoàng thành đèn đuốc sáng trưng, cửa hàng hai bên đường phố, quầy hàng vẫn phi thường náo nhiệt, có thể tùy ý nhìn thấy đám người lui tới, phụ nữ dắt theo tiểu cô nương, tay cầm xe gió, kẹo hồ lô, thỉnh thoảng đứng ở bên cạnh quầy hàng, cầm lấy tơ lụa, hỏi giá cả.

Vi Vân vừa đi vừa không mục tiêu, đột nhiên đứng trước một quầy hàng.

Đây là một quầy hàng bán tượng đất nhỏ, ông chủ là một phụ nữ xinh đẹp hơn bốn mươi tuổi, ăn mặc trang điểm xinh đẹp phấp phới, đang kêu gọi bán.

Vi Vân cầm lấy một đứa bé gái rực rỡ màu sắc sặc sỡ nhìn, đứa bé bùn này chế tác tinh xảo, là một nhà ba người, kề sát vào nhau, vẻ mặt hạnh phúc dạt dào.

"Vật này bán như thế nào?" Vi Vân hỏi.

"Công tử hảo nhãn lực, vật này bán một lượng bạc... Ồ?" Phụ nhân này bỗng nhiên nháy mắt nhìn về phía Vi Vân: "Các hạ chẳng lẽ chính là Vi Vân thiếu hiệp của Dược Vương Tông?"

"Không sai, đúng là tại hạ." Vi Vân nao nao, đối phương sao lại nhận ra mình.

Phụ nhân nở nụ cười, nói: "Nếu là người khác đến mua, một lượng bạc, nếu thiếu hiệp đến mua, phân đồng không lấy."

"Tại sao?" Vi Vân buông con búp bê bùn xuống, cảm thấy hiếu kỳ hỏi lại.

Phụ nhân cười nói: "Đâu chỉ là ta, tin tưởng toàn bộ Âm Nguyệt hoàng triều, không người nào dám nhận tiền của thiếu hiệp."

Sau khi phụ nhân giải thích, Vi Vân mới biết được, nguyên lai hôm nay hắn ra sức áp chế âm mưu của Thái Huyền Tiên Môn, giúp Tử Nguyệt Tiên Môn thay phiên đại điển thuận lợi hoàn thành, lại đánh bại Phong công tử, một trong Tam công tử của chính đạo, việc này đã truyền khắp Âm Nguyệt Hoàng Thành. Tử Nguyệt Tiên Môn chính là thánh địa tiên sơn của Âm Nguyệt Hoàng Thành., Ngay cả đệ tử Tử Nguyệt tiên môn cũng tràn ngập kính ý với Vi Vân, huống chi là con dân hoàng triều, tất cả mọi người lấy bức họa của gã để nhớ kỹ hình dáng, một khi gặp được, hắn là nhiệt tình chiêu đãi, không dám đắc tội chút nào.

Nàng vừa nói như vậy, Vi Vân ngược lại có chút xấu hổ.

Chẳng trách vừa rồi lúc đi khỏi quán trọ, ánh mắt mọi người nhìn hắn đều có chút kỳ quái.

Kể từ đó, Vi Vân không muốn cầm đi, nào có đạo lý ăn không uống không công lấy không.

Suy nghĩ một chút, Vi Vân cầm lấy con búp bê bùn đất, cười nói: "Vậy thì đa tạ."

"Thiếu hiệp không cần khách khí." Phu nhân cười nói.

Thấy Vi Vân ở phía xa xa, phụ nhân mới thu hồi ánh mắt, nàng cúi đầu vừa nhìn, nhất thời ngẩn ra, chỉ thấy một thỏi bạc trắng đang đặt ở trước mặt mình.

"Cái này..." Phụ nhân thầm khen một tiếng: "Vị thiếu hiệp này thật đúng là danh bất hư truyền, cái khác tạm không nói, phẩm hạnh cũng cực tốt."

Nữ nhân ở Âm Nguyệt hoàng thành đầu lưỡi rất dài, hơi có chút chuyện, lập tức truyền đi tất cả mọi người đều biết. Không đến một

ngày, chuyện Vi Vân lén đưa tiền khi mua đồ ở Âm Nguyệt hoàng thành, toàn bộ Âm Nguyệt hoàng thành đều đã biết.

Sáng sớm ngày thứ hai, Vi Vân đi ra khỏi khách sạn, dự định khởi hành trở về Dược Vương Tông.

Lúc mới ra khỏi thành, Vi Vân đã phát hiện phía sau có người lặng lẽ theo dõi mình. Hắn cảm thấy tò mò nên cố ý đi chậm một chút.

Không bao lâu sau, Vi Vân đã tiến vào đường lớn ở ngoại ô. Lúc này nàng đang là đầu hè, cỏ mọc khắp nơi, cây cỏ xanh mơn mởn, mầm non sinh trưởng rất thích người. Gió hạ thổi qua, cây cỏ bay qua lắc lư, hương hoa thoang thoảng phả vào mặt, mang theo hương thơm của bùn đất.

Thanh Châu có rất nhiều dãy núi, xung quanh là rừng cây um tùm, rõ ràng Vi Vân cảm thấy có hai người đang ẩn nấp trong bóng tối, tu vi hiện tại của hắn đã đạt tới cảnh giới Nguyên Anh. Tuy rằng khí tức đối phương rất dài, nhưng rõ ràng chỉ có tu vi Trúc Cơ, làm sao giấu được hắn.

Lúc này Vi Vân giậm chân, xoay người, cao giọng nói: "Không biết là người phương nào lén lén lút lút ở phía sau? Mục đích là gì?"

Tiếng bước chân đạp lên cành khô truyền đến, chỉ thấy hai nữ nhân dáng người uyển chuyển từ một gốc đại thụ đi ra, đứng trước mặt Vi Vân.

Hai người này thoạt nhìn đều là nữ nhân xinh đẹp khoảng ba bốn mươi tuổi, bên phải tóc mai mây chấm, mày liễu dài nhỏ, đôi mắt đẹp mỉm cười, một khuôn mặt trái xoan trắng như tuyết, một thân váy dài thêu màu hồng, bộ ngực dưới quần áo đầy đặn, cao cao thẳng lên, giống như măng vậy., Đôi mông béo vểnh cao, muốn từ trong váy ủi ra, một đôi giày đẹp đẽ thon dài màu da thịt, trên chân mặc giày thêu, một khuôn mặt vịt ngọc khác, mày ngài khẽ nhíu, đôi mắt đẹp mang theo một tia tò mò, thân mặc tơ lụa lụa, váy la la vớ tiền,, Một thân trắng trẻo, cả người trần đầy trơn bóng, đôi mông to mọng như sữa

bò, sữa chua, mông trái xoan, chân dài thon, tay ôm vớ đều là những mỹ nhân thục nữ, toàn thân tản ra khí tức mê người.

Nữ nhân bên phải hạ thấp người khẽ cười nói: "Xin lỗi, có chút đường đột, các hạ hẳn là Vi Vân thiếu hiệp?"

"Không dám, tại hạ chính là đệ tử chân truyền của Dược Vương Tông Vi Vân." Vi Vân chắp tay thi lễ: "Không biết hai vị tỷ tỷ có chuyện gì?"

"Hừ, coi như có chút lễ phép, nếu không ta cũng không muốn mời ngươi. Dù ngươi là đệ tử tiên môn, nhưng muốn được Thi Cầm sơn trang ta mời cũng không phải là chuyện dễ dàng." Nữ nhân bên trái hơi hài lòng gật đầu.

"Thi Cầm sơn trang?" Vi Vân nghe vậy ngạc nhiên, thật sự chưa từng nghe qua cái tông môn này.

Nữ nhân bên phải mang theo áy náy nói: "Người của nàng ta chính là như thế, thiếu hiệp Vi Vân chớ để trong lòng. Thiếp thân là nhạc nhi, gặp qua thiếu hiệp, nàng là con cờ. Lần này chúng ta tìm đến Thiếu hiệp, chính là muốn mời ngươi tham gia đại hội Hoa Thường ngày hè hàng năm của Âm Nguyệt hoàng triều ta."

Vẻ mặt Vi Vân đầy nghi hoặc, hắn chưa từng nghe qua cái gì gọi là mùa hè Hoa Thường thưởng thức đại hội. Thân là nhân sĩ của tu chân giới, ai lại có hứng thú với đại hội thế tục này chứ?

Hắn không biết sở dĩ Âm Nguyệt Hoàng triều kéo bè kéo dài kinh doanh, quần áo phát tài, mức độ rất lớn là do hoa xiêm giám thưởng này thúc đẩy. Bởi vì có sự tồn tại của Tử Nguyệt Tiên Môn, con dân Âm Nguyệt Hoàng Triều sinh hoạt rất tốt., Trên cơ bản, y phục không lo, trong quốc gia thiếu nữ nhiều nam, nữ tử yêu đẹp, cho nên chuyên nghiên cứu phát triển trên trang phục và trang sức. Từ sau tám trăm năm ở Âm Nguyệt hoàng thành lập quốc tám trăm năm, trong hoàng triều có tám đại gia tộc., Cùng chấp chưởng ngành dệt nghiệp cùng quần áo của bản quốc, tám đại gia tộc này liên hợp sáng

tạo ra một đại hội hoa văn thưởng thức, hàng năm sẽ tổ chức bốn lần, chia làm bốn mùa xuân hạ thu mùa, tổ chức ngay tại Thi Cầm sơn trang. Các gia tộc trong đại hội triệu tập quyền quý có sức ảnh hưởng tương đối lớn trong toàn bộ quốc gia., Công nông, thương nhân, tiến hành giám sát điểm thưởng thức quần áo mới do năm nay từng gia tộc nghiên cứu ra, đánh giá ra mỗi quý là đẹp nhất, như vậy sẽ có cơ hội trở thành khoản thịnh hành của năm nay, có thể bán được nhiều, kiếm lợi nhuận.

Đương nhiên đây là sự tình thế tục, Vi Vân hôm nay thân là người trong tu chân giới, từ sau khi tiến vào Dược Vương Tông, tiếp xúc đều là chuyện của tu chân giới, đối với những việc này dĩ nhiên không có hứng thú đi tìm hiểu.

Cầm Nhi giải thích: " Âm Nguyệt hoàng triều chúng ta có một đại hội Hoa Thường thưởng thức, tổ chức ở Thi Cầm sơn trang ngày mai. Nghe nói Vi Vân thiếu hiệp lần này có ý nghĩa trong thánh môn Âm Nguyệt hoàng triều ta, đã thành khách quý Âm Nguyệt hoàng triều ta, bởi vậy, hai người chúng ta mạo muội quấy rầy, muốn mời thiếu hiệp tham gia đại hội Hoa Thường ngày hè này, kính xin Thiếu hiệp nể mặt, chúng ta nhất định sẽ chiêu đãi thật tốt."

"Thì ra là thế." Vi Vân cảm thấy có ý cự tuyệt, hắn làm sao có hứng thú tham dự chuyện thế tục này, tri thức nghĩ lại, Tiểu Kim, Lý Mị Nhi, thậm chí cả Mạc Tú Vân đều cảm thấy hết sức hứng thú với quần áo, nói không chừng Diệp Trầm Ngư cũng như thế, không bằng thừa cơ hội này đi mua vài món phục sức mới, đưa cho Diệp Trầm Ngư, đó cũng là chuyện tốt nhất. Lại nói hắn cũng không vội vã lên đường.

Nghĩ đến đây, Vi Vân lập tức gật đầu: "Cũng tốt, tại hạ sẽ theo các ngươi đi một chuyến, cũng là thời điểm mở mang tầm mắt."

"Không dám, mời thiếu hiệp."

"Làm phiền hai vị dẫn đường."

...

Thi Cầm sơn trang nằm ở phía nam cách Ấm Nguyệt hoàng thành hơn hai mươi dặm, tại một nơi non xanh nước biếc, lưng dựa vào núi lớn, mặt hướng đồng ruộng, một dòng sông uốn lượn từ phía sau bên trái chảy vòng quanh sơn trang, linh khí khá dư thừa, quả thực là một nơi phong thủy bảo địa.

Hai bên cửa có hai cây liễu cao lớn, ánh mặt trời xuyên thấu qua khe hở trút xuống đất, bóng cây loang lổ, gió hè thổi qua, chập chờn sinh tư.

Vi Vân theo nhị nữ tiến vào trong sơn trang, chỉ thấy trước cửa có một quảng trường rộng lớn, đá xanh trải đường, đi vào trong phòng, dọc theo đường đi nhìn thấy rất nhiều người chạy tới chạy lui, đều là những nữ tử thuần một sắc, phụ nữ quen biết, thiếu nữ đều có. Hai nữ dẫn Vi Vân vào trong phòng ngồi xuống, lại lệnh thị nữ dâng lên rượu và đĩa, quả nhiên chào hỏi chu đáo.

Cầm Nhi ngồi ở một bên, nói: "Hôm nay còn đang chuẩn bị, ngày mai mới chính thức bắt đầu, ngày mai quý khách đều sẽ đến. Thiếu hiệp xin ở lại đây một đêm, nếu có chuyện, nha đầu ở đây, trực tiếp sai sử là được. Hai người chúng ta còn phải đi làm việc khác, thứ cho không phụng bồi."

"Nhị vị đi làm việc đi."

Sau khi hai nữ nhân rời đi, Vi Vân buồn chán vô vị.

Hắn đứng dậy chuyển phòng, nơi này tương đối thanh tĩnh, sau phòng có một hồ nước nhỏ, trên mặt hồ có một cái đình, trong nước có cá chép qua lại, bộ dạng vô ưu vô lự.

Vi Vân đi tới giữa hồ ngồi xuống.

Lúc này có thị nữ tiến lên, bưng mâm quả lên đặt lên bàn đá.

Vi Vân thuận miệng hỏi: "Vị cô nương này, ngươi có biết môn chủ mới nhậm chức của Tử Nguyệt tiên môn không?"

Thị nữ này vừa nghe, nhất thời sợ hãi thất sắc, quỳ rạp trên mặt đất, nói: "Thiếu hiệp đừng hù dọa tiện tỳ, Yên Vũ nương nương là tiên nhân chí tôn của Âm Nguyệt hoàng triều ta, tiện tì sao dám nói quen biết, chẳng lẽ không phải đang khinh nhờn nương nương, tội đáng chết vạn lần."

Vi Vân nói: "Đâu có nghiêm trọng như vậy, yên tâm, ta chỉ tùy tiện hỏi thôi, ngươi không cần để ý... Đúng rồi, Yên Vũ Nương mấy tuổi rồi?"

Thị nữ này uất ức nói: "Thỉnh Thiếu hiệp tha cho tiện tỳ đi, tiện tì thật sự không dám đàm luận về Yên Vũ nương nương, chúng ta phàm nhân nào dám hỏi chuyện tiên gia, sao dám đàm luận tiên môn người, huống chi là Chí Tôn tiên nhân Yên Vũ nương nương, tiện tì chỉ cần nhắc tới danh hiệu nương nương, nương nương lập tức sẽ biết được. Nếu như có lời bất kính, cho dù xa vời, cũng có thể lập tức trừng phạt, không ai cứu được tiện tỳ đâu."

"Nơi nào lại nghiêm trọng như vậy?" Vi Vân cảm thấy không thú vị, phàm nhân đối với tu chân giới hoàn toàn không biết gì cả.

Hắn tự nhiên không biết địa vị của Ngu Yên Vũ trong lòng con dân triều đình Âm Nguyệt, đó là thần thánh không thể xâm phạm, cơ hồ hộ gia đình đều cung phụng Ngu Nhược Tiên, Ngu Yên Vũ, mỗi ngày thăm viếng, cầu bình an, cũng cung phụng các đời tổ sư Tử Nguyệt tiên môn. Các đại trưởng lão, xác thực linh nghiệm vô cùng, các nàng sao dám nói bừa.

Vi Vân vốn định hỏi thăm tình huống Ngu Yên Vũ một phen, muốn hiểu rõ nàng hơn, ai ngờ thị nữ này sống chết không muốn nói nhiều, đành coi như thôi.

48

Chương mươi lăm nhân tình thuận nước chảy...

Thơ Cầm sơn trang chiếu cố chu đáo, Vi Vân đã ở bên trong một gian phòng trang trang viên cả đêm, trạng thái khôi phục tốt đẹp, buổi sáng tinh thần thanh khí sảng, không còn cảm giác buồn bực ngày hôm qua, cả người lộ ra thần thái sáng láng.

Quả nhiên, từ buổi sáng đến giữa trưa, lục tục có khách nhân đến, tiến vào trong sơn trang.

Lúc này trên mặt đất sơn trang đã bày biện rất nhiều bàn ghế, còn có một đài cao hình tròn. Mọi người cùng ngồi xuống, uống trà, uống rượu, nhấm nháp trái cây, điểm tâm, thỉnh thoảng trò chuyện vài câu.

Vi Vân cũng đi tới, tự mình ngồi vào chỗ đó, mọi người đều tò mò nhìn lại, phảng phất như mặt hắn có hoa vậy.

Những người này đều là con dân của Hoàng triều Âm Nguyệt, phần lớn đều là người trong Hoàng thành, nam nhiều nữ trẻ tuổi, nữ thì xinh đẹp như hoa, vóc dáng uyển chuyển, thân thể mềm mại, tay chân như ngó sen, vô cùng mê người, một đám mùi son phấn, nam thì tướng mạo xấu xí, người lớn thì méo mó, người méo miệng, người gục mũi, điều này làm cho Vi Vân cảm thấy kỳ quái.

Sao lại như vậy?

Vi Vân thầm nghĩ trong lòng, khó trách nữ tử của Âm Nguyệt Hoàng Triều không nhìn trúng nam tử, nhìn thấy nam tử đến từ các quốc gia khác lại hết sức nhiệt tình, nhưng lại không cho phép các nàng gả ra ngoài, đành phải tự mình giải quyết nhu cầu sinh lý, cũng may các nàng không cần lo lắng cho sinh dục, có tiên tuyền của Tử Nguyệt Tiên Môn ở đây, nghĩ đến việc dựng dục sinh đẻ là chuyện rất dễ dàng.

Một nữ nhân tay áo phất phơ đi tới bên cạnh Vi Vân, khẽ vuốt váy, nhẹ nhàng ngồi xuống, cười nói: "Có phải là Vi Vân thiếu hiệp?"

"Chính là chỉ là tiểu nhân." Vi Vân chắp tay.

"Ta tên Thi Nhi, bái kiến Vi Vân thiếu hiệp, nghe nói thiếu hiệp đánh bại Phong công tử gì đó trên đại điển Tử Nguyệt tiên môn, có việc này không?"

Khi Thi Nhi hỏi xong, mọi người xung quanh đều nhìn sang Vi Vân.

Vi Vân cười nói: "A, đây chẳng qua là việc nhỏ, không đáng nhắc tới."

Lại có một nữ nhân ngồi xuống, nắm lấy cánh tay Vi Vân, nói: "Thiếu hiệp đúng là khiêm tốn, đây không phải là việc nhỏ đâu! A, ta tên là Từ Nhi, tham kiến Thiếu hiệp, lát nữa mong thiếu hiệp cho ta bỏ phiếu."

Bàn tay trắng nõn nà của nữ nhân dán lên cánh tay, mùi thơm thoang thoảng bay vào mũi. Vi Vân cảm thấy ăn không tiêu, hạ thể không khỏi dựng thẳng lên. Mặt già của hắn đỏ lên, cả người không tự nhiên, có chút cảm giác đứng ngồi không yên. Mấy nữ nhân xung quanh mắt sáng chừng nào, nhìn bộ dạng ngây ngốc của hắn thế này, trong lòng lén lút hưởng lạc, cảm giác hết sức thú vị, thậm chí trong lòng thầm nghĩ, đây không phải là một sơ ca đấy chứ?

Tất nhiên Vi Vân không phải là một vị ca ca mới, chỉ có điều trong hai ngày này trong lòng có việc, không có tiêu sái như xưa mà thôi, hơn nữa hắn cũng không nghĩ tới sẽ tại Âm Nguyệt hoàng triều và những nữ nhân này lên tiếng gút mắc, cho nên nhất thời chưa chuẩn bị tâm lý, có chút khó chống đỡ mà thôi.

Lại là một nữ nhân xinh đẹp ngồi xuống, ngay sát lấy Vi Vân, trong tay cầm một cành Côn Bằng, nói: "Ca Nhi bái kiến thiếu hiệp, đây là hoa quả Đào Ngột độc hữu của Âm Nguyệt Hoàng Triều chúng ta, thiếu hiệp tất nhiên chưa từng nếm qua. Đến đây, ăn một quả thử

xem, rất ngon." Nói xong liền lột vỏ, mang quả Đào Ngột đưa đến bên miệng Vi Vân.

Vi Vân há mồm ăn, quả Đào Ngột này vào miệng trơn bóng, một mảnh ngọt ngào, quả nhiên mỹ vị.

Vi Vân chưa bao giờ nghĩ tới những nữ nhân này sẽ nhiệt tình như vậy, quả thực quan niệm ngày xưa của hắn có chút không giống nhau, hoàn toàn không quen. Trước kia bất kể là tại Phong Vật thành, hay là Dược Vương Tông, đối với những người tiếp xúc với nhau đều liên quan đến lợi ích, giữa bọn họ nhiều lắm là quan hệ hợp tác, song phương lui tới dĩ nhiên là có mục đích, nhưng bây giờ ở trong Âm Nguyệt Hoàng Triều, những người này lại hoàn toàn coi hắn như người trong nhà, thật sự làm cho hắn khó có thể tin được.

Hắn không biết chính là, Âm Nguyệt Hoàng triều dưới sự chiếu cố của Tử Nguyệt tiên môn, người của quốc gia cấm tranh đấu, lại sinh hoạt an nhàn, bởi vậy dưỡng thành đoàn kết, cùng thói quen đoàn kết, đối xử với bạn bè hết sức tốt, như đối đãi thân nhân, đối với kẻ địch lại đoàn kết nhất trí, quyết không nương tay.

Từ khi Vi Vân ở trong Tử Nguyệt tiên môn xảy ra một lần danh tiếng, đã bị con dân Âm Nguyệt hoàng triều coi là "Người một nhà", hắn không biết địa vị của Tử Nguyệt tiên môn trong lòng con dân Âm Nguyệt hoàng triều, Vi Vân đã giúp Tử Nguyệt tiên môn, chẳng khác nào đã được toàn bộ hoàng triều tán thành, có người thường không có giấy thông hành.

Lại có một nữ nhân đi tới, một thân tơ lụa lụa, cầm lấy một cây chuối tiêu liền bóc trần, cười tủm tỉm nói: "Cấp má nhi bái kiến thiếu hiệp, chuối tiêu cũng không tệ lắm."

Nói xong đã cầm chuối tiêu đưa tới bên miệng Vi Vân, Vi Vân đành phải mở miệng nhấm nháp, ừm, quả thật rất ngon miệng.

Nam tử xung quanh nhìn thấy Vi Vân bị những đại mỹ nữ này nhiệt tình vờn quanh, cả đám vô cùng hâm mộ, trong lòng thầm than, vì

sao lại là người khác chứ không phải chính mình... Trong âm nguyệt hoàng triều, bọn họ rất ít nữ nhân để ý tới, phải tốn nhiều tiền bạc mới có thể lấy được những nữ nhân bình thường., Nếu như muốn phát tiết dục vọng, ngoại trừ bà nương nhà mình, cũng chỉ có thể đi phố nhỏ Liễu Nhai tìm kiếm, nhưng bên trong Âm Nguyệt hoàng triều lại hiếm kỹ viện, hơn nữa nữ nhân bên trong cũng rất bình thường, thậm chí Anh Hoa giáo kinh doanh trong Âm Nguyệt hoàng triều cũng hết sức thê thảm.

Những nam tử này chưa bao giờ nghĩ tới một nam nhân lại có thể hưởng thụ được loại đãi ngộ này, mỗi một nam nhân đều trợn mắt há hốc mồm, nước miếng chảy ròng ròng, không dám xằng bậy, cùng lắm là ngẫm nghĩ mà thôi. Ai dám gây sự ở Âm Nguyệt hoàng thành, kết cục đáng lo ngại, đặc biệt là nam nhân.

Bài Thi Nhi cầm một quả Đào Ngột đưa đến trong miệng Vi Vân, Vi Vân ăn vào, còn Thi Nhi lại cố ý đưa ngón tay ngọc vào trong đó. Vi Vân nhất thời cảm thấy ngón tay ngọc của đối phương dán chặt lên đầu lưỡi mình, cảm thấy một hồi kích thích, hạ thể càng thêm cứng rắn.

Thơ Nhi khẽ mỉm cười, đôi mắt đẹp hàm xuân, mơ màng màng nhìn Vi Vân, ngón tay ngọc nhẹ nhàng xoa xoa đầu lưỡi hắn. Vi Vân đem ngón tay ngọc của Đào Ngột và Thi Nhi ngậm lại, nhẹ nhàng mút.

Thi nhi "Ai nha" một tiếng, mày ngài nhíu lại nói: "Sao đầu lưỡi thiếu hiệp nóng thế, chẳng lẽ đã phát hỏa rồi? Để ta nhìn một chút."

Nói xong, nàng liền cố ý đem đầu sờ sờ tiến lên, hai người bốn mắt nhìn nhau, cái mũi dán sát vào nhau, miệng nhỏ hồng nhuận phơn phớt của Thi Nhi nhẹ nhàng thở ra mùi thơm, cùng Vi Vân vẻn vẹn cách xa nhau một cái khe hở, cơ hồ dính sát vào nhau.

Vi Vân cảm thấy nhiệt độ trên người hai người đang tăng lên mãnh liệt, đôi môi anh đào hồng nhuận phơn phớt của Thi Nhi nhẹ nhàng ma sát đôi môi của hắn, vừa tiếp xúc liền tách ra, hai người như bị điện giật, cả người mềm nhũn.

Lúc này từ ngữ cũng tới gần, nũng nịu nói: "O, thiếu hiệp quả nhiên có chút sốt rồi, ngay cả mặt cũng đỏ." Nói xong còn dùng bàn tay trắng như ngọc nhẹ nhàng sờ sờ mặt hắn.

Chúng nữ không ngừng cười khanh khách, cười đến mức cành hoa phấp phới, eo liễu uốn éo, quần áo đong đưa, đẹp tới động lòng người.

Vi Vân muốn nổi lên, những nam nhân kia càng mơ màng.

Trong lúc bất tri bất giác, mặt trời rực rỡ giữa không trung.

Trong sơn trang đã kín người hết chỗ, trên cơ bản mọi người đều đã đến đông đủ, mọi người đều tự ngồi xuống, cũng có người đứng, đều đưa mắt nhìn về phía đài cao, đại hội ngắm cảnh mùa hè Hoa Thường đã bắt đầu.

Hôm nay nhân vật chính có tám người, theo thứ tự là Cầm Nhi, Kỳ Nhi, Thư Nhi, Thi Nhi, Từ Nhi, Ca Nhi, Phú Nhi, từng người đại biểu cho gia tộc của mình, chính là nhân vật đại diện cho bát đại gia tộc của Âm Nguyệt Hoàng Triều, cũng là nhân tuyển phụ trách mặc quần áo, tám người đều là tuyệt sắc nhất đẳng, thiếu phụ mỹ mạo phong phú ở lĩnh vực quần áo, phóng tầm mắt nhìn toàn bộ Âm Nguyệt Hoàng Triều, sức ảnh hưởng rất lớn.

Tám nữ nhân xinh đẹp đều mặc một thân hoa xiêm y, thay phiên võ đài, nhẹ nhàng nhảy múa, đi tới đi lui, uốn éo mông tròn, triển lãm dáng người duyên dáng của mình, cùng với quần áo hoa mỹ trên người. Tám người đều múa ống tay áo hiền lành, cặp mông đẫy đà, trên đùi đẹp mặc đủ loại vớ, thể hiện ra một bộ dáng nữ nhân tuyệt sắc động lòng người.

Phía dưới thỉnh thoảng truyền ra từng trận âm thanh ủng hộ, ngay cả Vi Vân cũng cảm thấy mở rộng tầm mắt, tràng diện tuyệt vời bực này quả thực hiếm thấy, không nhanh là Âm Nguyệt Hoàng Triều nổi tiếng chữ "Mỹ" ở Thiên Vận đại lục.

Một trận Hoa Thường múa may, trọn vẹn dùng hơn một canh giờ, sau đó mọi người đều bỏ phiếu, chọn ra người đứng đầu tham gia đại hội hoa mùa hè năm nay, được vé nhiều nhất chính là Cầm Nhi, vũ y của nàng được mọi người yêu thích vô cùng.

Trong quá trình này, Vi Vân nhìn ra những nữ nhân này đều có tu vi trên người, tuy rằng chỉ có tu vi Trúc Cơ Kỳ, nhưng so với phàm nhân vẫn lợi hại hơn rất nhiều, xem ra Bát đại gia tộc của Âm Nguyệt hoàng triều cũng đều có quan hệ với Tử Nguyệt tiên môn, không phải là gia tộc phàm tục bình thường.

Giờ phút này, bỗng nhiên có một nam tử hơi bình thường đứng dậy, đi tới trước mặt đàn cầm, lấy một quả tóc búi từ trong ngực ra, nói: "Vật này chính là đồ vật tại hạ mua từ Đại Đường vương triều, đặc biệt tặng cho Cầm Nương, một chút tâm ý nho nhỏ, mong Cầm Nương chớ ghét bỏ!"

"Vương thiếu gia có lòng, đồ vật thật ra không cần đưa tặng, có thể tới đây thưởng thức, chính là lễ vật tốt nhất đối với thiếp thân."

"Cầm Nương, ý của ta là, chúng ta có thể làm quen hơn một chút..." Nam tử liên tục giải thích.

"Không cần, đa tạ ý tốt của Vương thiếu gia." Đôi mắt đẹp của Cầm Nhi lóe lên, từ chối ngay lập tức.

"Cầm nương, Cầm nương..." Vương thiếu gia thấy Cầm Nhi mượn cớ tránh đi, nhất thời vẻ mặt bất đắc dĩ.

Vi Vân đứng bên cạnh thầm nghĩ: "Chắc chắn là Vương thiếu gia này yêu mến Cầm Nhi, đáng tiếc người ta không cảm kích, nhưng nếu người ta đã vô tâm, có thể đổi cái khác là được, hà tất phải dây dưa không ngớt như vậy."

Hắn tự nhiên không biết, Cầm Nhi, tám nữ nhân này, chính là tám đại mỹ nhân nổi tiếng nhất trong Âm Nguyệt hoàng thành, có lẽ không phải là mỹ nhân đẹp nhất, nhưng nhất định là nổi danh nhất, phong

vận nhất, rất được quý mến bởi các thanh niên trong hoàng triều. Các nàng vốn không gọi tên này, chỉ vì tám người đều tinh thông tài nghệ, cho nên mới có được một danh hiệu lịch sự, dần dà, thế nhưng tên gọi ban đầu lại không được dùng nhiều.

Sau đại hội, đã là buổi chiều, quyền quý Hoàng triều đến tham gia, đại biểu các giới đã tiến hành một cuộc thương nghị, sau đó lần lượt rời đi.

Vi Vân cũng định cáo từ rời đi, lúc này tám nữ nhân Cầm Nhi, Thi Nhi lại đồng loạt đi tới, Cầm Nhi cười nói: "Thiếu hiệp không cần vội vã rời đi, đêm nay ở đây có một hội đoán quyền tửu, không bằng Thiếu hiệp ở lại uống mấy chén, thế nào?"

"Cái này..." Vi Vân thoáng trầm ngâm, không biết những nữ nhân này có mục đích gì, chẳng qua nghĩ đến các nàng chẳng qua chỉ là phàm nhân, có thể tự mình ứng phó được, hơn nữa các nàng Tiểu Kim hẳn là đã trở về Dược Vương Tông rồi, bản thân ở lại thêm vài ngày cũng không sao.

Thế là hắn gật đầu: "Cũng được."

Tám nữ nhân nhìn nhau cười một tiếng, dẫn Vi Vân vào trong phòng, lên lầu các, có thị nữ dâng rượu lên, điểm tâm.

Tám thiếu phụ tuyệt sắc có Thiên Thu, thêm cả Vi Vân, chín người ngồi vây quanh một chỗ, nâng ly cạn chén.

Bên cạnh truyền đến mùi son phấn nhàn nhạt, mang theo mùi thơm trên cơ thể các nàng, đều bay vào mũi Vi Vân, hắn vừa cùng những nữ nhân này nói chuyện với nhau, vừa âm thầm đè xuống bụng dưới không ngừng dâng lên dục hỏa.

Lúc này, bỗng nhiên đàn nhi ngồi xuống, lông mày liễu nhíu lại, tò mò hỏi: "Thiếu hiệp xuất thân từ Dược Vương Tông, nghe nói y thuật của Dược Vương Tông thiên hạ vô song, nhưng thuật chiến đấu lại hơi thiếu hụt. Không biết thiếu hiệp làm thế nào đánh bại được

Phong công tử của Thái Huyền Tiên Môn kia? Tỷ muội người ta muốn nghe chút sự tích của thiếu hiệp ấy chứ..."

Vi Vân cười ha ha, nói: "Cái này thì sao, ta xem thân thể mấy vị tỷ tỷ này không dính một hạt bụi nào, mơ hồ tản ra mùi thơm cơ thể, hiển nhiên là đã có tu vi Trúc Cơ, hẳn là biết được đạo lý Ngũ Hành sinh khắc, sở học của Phong Tuấn Kiệt chính là Kim Hành Đao đạo tu luyện., Ta mang theo đạo pháp hệ Hoả, tu vi mọi người không chênh lệch mấy, chỉ xem đạo sống khắc chế thôi, hỏa có thể khắc kim, đương nhiên hắn không phải đối thủ. Lúc đó, Dược Vương Kinh của ta đã không còn là đối thủ, may mà ta sử dụng đại pháp Côn Bằng Thôn Nhật, mới kiềm chế được hắn."

Phụ nhân thi nhi cũng ngồi xuống, một cái đùi đẹp tơ đen nhẹ nhàng cọ sát Vi Vân, dịu dàng nói: "A nha, không ngờ thiếu hiệp lại mang nhiều tuyệt thế công pháp như vậy, thật là ghê gớm. Nghe nói Dược Vương Kinh cùng Nhật Thôn Nhật Đại Pháp đều là một trong mười đại kỳ công của tu chân giới."

Tám phụ nhân tuyệt sắc đều dựa dẫm vào Vi Vân, mỗi người một câu, khen y như đứng trên đám mây.

Lúc này dĩ nhiên Vi Vân đã tâm đầu ý mã, bị các nàng khen ngợi thậm chí còn lâng lâng đứng lên.

Thư Nhi thở dài, nói: "Tỷ muội chúng ta không có mệnh tốt như thiếu hiệp, trước kia Tử Nguyệt tiên môn tuyển nhận đệ tử, chúng ta đều hạn chế tư chất, không thể thông qua khảo nghiệm, ài..."

Lúc này Vi Vân hiếu kỳ hỏi: "Các vị tỷ tỷ kia sao lại có tu vi như vậy?"

Họa nhi cười khanh khách, nói: "Điều này rất đơn giản nha. Gia tộc chúng ta các đời đều có người bái nhập Tiên môn, truyền xuống không ít phương pháp luyện khí, đáng tiếc chỉ là một ít phương pháp nhập môn, kém xa tu chân giới thập đại kỳ công, rất khó có thành tựu, nhiều lắm là kéo dài tuổi thọ, không có khả năng trường sinh bất lão. Mỗi tỷ muội chúng ta từ nhỏ tu luyện pháp môn gia tộc tiền bối

truyền xuống, vài chục năm qua cũng mới khó khăn lắm có Trúc cơ trung hậu kỳ tu vi mà thôi."

Nói tới đây, vẻ mặt tám nữ nhân tuyệt sắc đều có ảm đạm.

Gia tộc các nàng đều mặc áo giáp màu mỡ, mỗi bên sinh hoạt vô ưu, duy chỉ có những người không cách nào tiến vào Tiên đạo tu luyện, không có hy vọng trường sinh bất lão, sự theo đuổi của con người là vô cùng vô tận, ở Thiên Vận đại lục, tu chân, trường sinh bất hủ, là truy cầu cuối cùng của tất cả mọi người.

"Thì ra là thế." Vi Vân giật mình, tu luyện mấy chục năm mới đạt tới tu vi Trúc Cơ trung hậu kỳ, quả thật có chút xấu hổ.

Suy nghĩ một chút, Vi Vân nói: "Kỳ thật tư chất tu luyện gì đó cũng không khó, tại hạ cho rằng, một kẻ tu hành, tâm tính phẩm hạnh mới là quan trọng nhất, những kẻ còn lại đều không đủ khả năng. Có một số người tuy rằng nhìn môn nhân chính đạo nhưng tâm địa lại ác độc, âm hiểm xảo trá, đám người này... Hừ, tư chất tốt đến mấy ta cũng xem thường!"

Trong lời nói của hắn ta tất nhiên chỉ Phong Tuấn Kiệt, dưới cái nhìn của hắn ta, ngay cả Ma công tử của Thiên Ma giáo cũng mạnh hơn hắn ta, ít nhất người ta dám làm dám.

"Thiếu hiệp nói rất đúng, chỉ là hiện giờ các đại tông môn đều liệt tư chất vào khảo nghiệm đầu tiên, ài." Phú Nhi có chút mặt mày ủ rũ nói.

Vi Vân cười ha ha nói: "Đây cũng không phải việc khó gì, chí ít đối với Dược Vương Tông chúng ta mà nói, muốn thay đổi tư chất cũng không khó."

Nói xong, hắn liền lấy ra một trái cây toàn thân xanh biếc, giống như trẻ sơ sinh nắm tay lớn hơn một chút, thoang thoảng mùi thơm, đúng là trái cây chỉ có Dược Vương Tông mới có.

Tám nữ nhân vừa thấy, nhất thời nhãn tình sáng lên, bàn cờ vội nói: "Nghe nói Dược Vương Tông có một cây vạn năm quả, quả trẻ kết xuất mới có thể thành thục một lần ba trăm năm, đây chẳng lẽ chính là quả trẻ con của Dược Vương Tông? Truyền thuyết nói vật này có thể cường hóa thể chất, khử bệnh kéo dài tuổi thơ..."

"Không sai." Vi Vân thản nhiên nói, "Vật ấy chỉ cần dùng một viên là có thể từ hạng người tư chất bình thường biến thành người có căn cốt kỳ hảo."

Tám phụ nhân tuyệt sắc kia nhìn nhau, ánh mắt ai cũng nóng như lửa. Các nàng vốn định lấy chút đan dược và công pháp, ai ngờ Vi Vân ngay cả đồ vật hi hữu như vậy cũng có, lập tức nảy sinh tâm tư.

Thi Nhi thở dài: "Quả thật là thứ tốt, chỉ tiếc tỷ muội chúng ta vô duyên..." Vừa nói, vừa dán bên cạnh Vi Vân, nàng cố ý dùng ngực đầy đặn của mình để cọ xát với cánh tay của hắn.

Vi Vân hào phóng nói: "Ta giữ vật này lại cũng là vô dụng, nếu mấy vị tỷ tỷ đã cần thì đành tặng cho các ngươi vậy, tuy chỉ có một viên nhưng cũng có hiệu quả nhất định. Ừm... Ta xem công pháp mấy vị tỷ tỷ tu luyện quá mức thô thiển, như vậy đi, ta truyền cho các ngươi một quyển Tử Nguyệt Phúc Thiên Công..."

Tám nữ nhân đồng thời vui mừng, nhưng nghe Vi Vân nhắc tới Tử Nguyệt Phúc Thiên Công, nhất thời kinh hãi, Cầm Nhi vội nói: "Thiếu hiệp, cái này vạn lần không được đâu! Đúng rồi, sao thiếu hiệp có kỳ công này?"

Vi Vân thuận miệng nói: "Cái này thì các ngươi không cần quản, vì sao lại không được? Các ngươi không phải người của hoàng triều Âm Nguyệt sao? Chính là thích hợp học công pháp này."

Những nữ nhân này thầm nghĩ, chẳng lẽ Vi Vân lần này giúp Tử Nguyệt tiên môn, cho nên môn chủ ban thưởng môn công pháp này? Nhất định là như thế, dù sao kỳ công bực này, người ngoại môn tuyệt đối không thể học được.

Cầm Nhi nắm lấy một tay Vi Vân, nhẹ nhàng vuốt ve, vừa giải thích: "Thiếu hiệp có điều không biết, người của Tử Nguyệt tiên môn tu luyện công pháp này là tử tội, môn chủ tất sẽ trừng phạt, ai cũng không gánh nổi."

"Thì ra là thế..." Vi Vân đem quả trẻ con đưa cho bọn họ, vừa suy tư.

Tám nữ nhân, mỗi người một ngụm, chớp mắt đã ăn hết quả trẻ con, ăn xong vẻ mặt vẫn chưa thỏa mãn.

Vi Vân được hai quả búp bê, một quả cũng chưa ăn được, tặng hết cho người ta.

Hắn biết đứa bé rất quý giá, nhưng cũng không biết rốt cuộc quý giá đến mức nào. Các đại tông môn sở dĩ đưa tu luyện thể chất cho khảo nghiệm nhập môn, đều bởi người căn cốt tốt dễ dàng nhập đạo, tâm tính phẩm hạnh thì có thể chậm rãi dạy dỗ, căn cốt không tốt, rất khó có thu hoạch, tu luyện mấy chục năm mới có tu vi Trúc Cơ, cần làm gì?

Bởi vậy, linh đan diệu dược tăng cường thể chất lại càng trân quý, Dịch Cốt đan của Dược Vương Tông có thể cường hóa thể chất và căn cốt, cực kỳ được hoan nghênh, nhưng chỉ được đệ tử nội bộ tông môn mở ra, mà lại rất đắt đỏ, chờ đệ tử bình thường căn bản mua không nổi. Mà nguyên vật liệu luyện chế Dịch Cốt Đan nhất định phải dùng đến, chính là quả trẻ con.

Lúc này, Cầm Nhi bắt lấy Vi Vân một tay, cố ý đem tay hắn đặt ở trên cặp chân đẹp của mình, dùng hai cái chân trơn bóng mịn màng kẹp lấy, nhẹ nhàng ma sát., Thi Nhi nắm một tay khác của hắn, đem tay hắn để vào trong quần áo nàng, dùng bộ ngực cao ngất nhẹ nhàng kẹp lấy, bên trong là một mảnh ôn nhuận. Cờ Nhi đứng ở sau lưng Vi Vân, toàn bộ thân thể mềm mại hầu như dán lên trên đó., Dùng một đôi ngực đầy đặn nhẹ nhàng bóp lưng hắn. Thư nhi tới gần Vi Vân, môi hồng nhuận anh đào ghé đến bên miệng hắn, tràn ngập hấp dẫn thỉnh thoảng dùng môi anh đào lướt qua môi hắn. Họa nhi ngồi xổm trước người Vi Vân, tựa đầu vào một cái đùi của hắn., Sau đó giả vờ

như không cẩn thận đem đầu trượt đến bắp đùi hắn, nhất thời liền đụng vào hắn một cái vạc lớn tóc dài cứng, giống như nung đỏ thiết côn nóng cháy, họa nhi âm thầm giật mình, liền dùng khuôn mặt xinh đẹp của mình, cách quần áo ma sát đầu rùa của Vi Vân. Từ Nhi, ca nhi, Phú Nhi cũng phân biệt ở bên cạnh cố ý kích thích hắn...

Lúc này quả thực Vi Vân thần hồn điên đảo, không thể tự kiềm chế.

Tìm tòi trong đầu một phen, Vi Vân bỗng nhiên nhớ tới Thái Huyền Chân Kinh , hắn không có ý định tu luyện môn công pháp này, từ khi kết thù kết oán với Phong Tuấn Kiệt, lại chán ghét người của Minh Đức Sơn, Vi Vân liền đem toàn bộ Thái Huyền Tiên Môn hận thù. Đã như vậy, không bằng làm thuận nước chảy, đem Thái Huyền Chân Kinh tặng cho bọn họ mà thôi.

Ngay sau đó Vi Vân liền nói: "Như vậy đi, ta truyền cho các ngươi một môn công pháp khác, cũng là mười đại kỳ công của tu chân giới."

Nói xong, liền điểm lên trán tám nữ nhân tuyệt mỹ kia một cái, dung hợp Thái Huyền Chân Kinh vào trong thức hải của các nàng.

Tám nữ nhân tiêu hóa xong, nhất thời cả kinh, Thi Nhi ngơ ngác nhìn: "Đây không phải Thái Huyền Chân Kinh của Thái Huyền tiên môn sao, sao thiếu hiệp ngay cả môn công pháp này cũng biết?"

"A, ngẫu nhiên đạt được, cũng không phải chuyện gì ghê gớm lắm." Đôi chân đẹp Vi Vân Phụ Nhân nhẹ nhàng bâng quơ nói.

Tám nữ nhân tuyệt sắc này đã hoàn toàn chấn kinh, Vi Vân tùy tiện lấy ra một môn công pháp đã đạt tới cấp bậc thập đại kỳ công, quả thực khiến người ta không biết nói gì.

Nếu như các nàng không dám học Tử Nguyệt Yên Già Thiên Công, vậy thì Thái Huyền Chân Kinh này là điều các nàng rất thích, bởi vì các nàng sống ở Âm Nguyệt Hoàng Triều, cho dù học, Thái Huyền Tiên Môn ở xa tận chân trời cũng không quản được, ở chỗ này có Tử

Nguyệt Tiên Môn che chở, lại nói chỉ cần bình thường không hiển sơn lộ thủy, trên cơ bản sẽ vô sự.

Lập tức trong lòng những nữ nhân này mừng như điên, thầm nghĩ trường sinh có hy vọng. Được quả trẻ con cường hóa thể chất, lại có mười đại kỳ công công cấp bậc công pháp trong người, như thế nào cũng sẽ không quá kém.

Các nàng cảm kích Vi Vân vô cùng cảm kích, kinh nghiệm giang hồ của Vi Vân hơi có vẻ thiếu sót, các nàng đã lăn lộn nhiều năm trên thế gian, nhưng lại vô cùng rõ ràng, biết được loại công pháp này rất đáng quý.

Nhất là loại công pháp cấp bậc như Thập đại kỳ công, cơ hồ mỗi một môn đều là căn cơ và căn cơ của một đại tông môn siêu cấp. Bọn họ dựa vào trường thịnh không suy, tuyệt đối cấm truyền ra bên ngoài, không cho bất kỳ ngoại nhân học được. Một khi biết được người ngoài học trộm, liền rất có khả năng mất đi ưu thế đại phái, nhất định là bị toàn tông đuổi giết, không chết không thôi.

Chỉ cần đọc truyền pháp của Dược Vương tông là đã biết, đệ tử ký danh truyền công pháp bình thường, đệ tử ngoại môn chỉ truyền Dược Vương Kinh quyển thứ nhất, truyền đệ nhị quyển nội môn, chân truyền tài truyền chỉnh quyển, cái gọi là "Chân truyền", chính là chỉ cái này.

Lúc này tám nữ nhân tuyệt sắc kia nhìn ánh mắt Vi Vân khác hẳn, ban đầu chỉ là muốn đồng thời cho hắn chút ngon ngọt, yêu cầu hắn được chỗ tốt một chút, nhưng lúc này lại nhìn ra được người Vi Vân quả thật không đơn giản, thậm chí có rất nhiều chỗ có thể đào bới được, lập tức tám người nhìn nhau, dĩ nhiên đã hạ quyết định.

Tám người cùng đứng dậy thi lễ với Vi Vân Phúc, Cầm Nhi nghiêm mặt nói: "Thiếu hiệp đại ân, tỷ muội chúng ta không thể báo đáp."

Thi Nhi nói: "Thiếu hiệp cần gì, cứ việc nói ra, chỉ cần tỷ muội chúng ta làm được, nhất định tận lực thỏa mãn."

Vi Vân nghe vậy, nhất thời hạ thể cứng ngắc, thanh âm run rẩy nói: "Cái gì cũng được?"

Tám nữ nhân tuyệt sắc này nghiêm túc gật gật đầu.

"Ta muốn..." Vi Vân sắc mặt đỏ lên, mỹ nhân trước mặt, Nhậm Quân thưởng thức nhưng lại nói không nên lời.

Vi Vân làm người có một nguyên tắc, chính là làm việc gì cũng phải cầu tự nguyện. Hắn thiên vị nữ sắc, cho dù ưa thích đi nữa, cũng cần đối phương đồng ý mới được, hắn tuyệt đối kiên quyết không thể cưỡng ép.

Tám nữ nhân tuyệt sắc này không hổ là người quen biết kinh nghiệm thế tục, làm sao không nhìn ra suy nghĩ trong lòng Vi Vân chứ, tám người nhìn nhau, đều mỉm cười.

Cầm Nhi nói: "Thiếu hiệp đi theo chúng ta."

Nói xong, tám tuyệt sắc nữ nhân liền đứng dậy rời đi.

Vi Vân thấy vậy, vội vàng đi theo phía sau các nàng.

49

Sùng giờ phút này, gộp cả hỉ, vui vẻ.....

Vi Vân đi theo tám nữ nhân tuyệt sắc này rời khỏi lầu các, đi vào một chỗ tĩnh thất trên lầu hai. Tĩnh thất này mười phần rộng rãi, trống trải, chỉ đặt trên một cái bàn, trên bàn là một cái ấm tử sa, mấy cái chén, trên mặt đất phủ một lớp thảm gấm vóc, chính là tám người bọn họ ngày thường thường uống trà, nói chuyện phiếm, nơi nghỉ ngơi.

Sau khi đi vào, đóng cửa, tám nữ nhân tuyệt sắc cởi giày trên chân, một đôi giày ngọc chậm rãi giẫm lên thảm, tám người đồng thời cởi quần áo trên người, lộ ra phong cảnh tuyệt đẹp bên trong, có người mặc yếm cùng quần lót, còn có một đôi giày mặc ở trên đùi, lộ ra bên trong tuyết trắng, thân thể mềm mại mềm mại, thân thể mềm mại nũng nõn., Có người lại mặc liền quần vớ, mở quần vớ, không mơ hồ vớ, thậm chí toàn thân vớ, từng cái từng cái bộ ngực sữa mập mạp, hô hấp muốn ra, thật sự đẹp mắt, làm Vi Vân nhìn mà không dời mắt được, phía dưới thân thể phát cứng, hô hấp càng thêm dồn dập.

Tám nữ nhân tuyệt sắc này đứng thành một loạt, mỉm cười nhìn Vi Vân.

Cầm Nhi ném cho hắn một ánh mắt quyến rũ, cười nói: " Thiếu hiệp muốn cái này phải không?"

"Đúng, đúng!"

Lúc này Vi Vân làm sao còn dám nói ra lời nào nữa, sớm đã mất đi lý trí, nhanh chóng cởi sạch bản thân, sau đó đỏ mắt lao tới!

Giờ này khắc này, trong mắt Vi Vân chỉ có những thân thể tuyệt vời trước mắt, nếu ai ngăn cản được hắn, hắn sẽ không để yên cho ai!

Vi Vân hóa thân tàn ảnh, trong nháy mắt đi tới trước người Cầm Nhi, trực tiếp hôn vào cái miệng nhỏ hồng nhuận kia của hắn, đưa đầu lưỡi thăm dò vào trong đó, tham lam hút lấy cái lưỡi tuyệt sắc nữ nhân này. Cái lưỡi tuyệt sắc mềm mại như vậy, tân dịch ngọt ngào như vậy, đều bị Vi Vân hút vào trong miệng, Cầm Nhi loảng xoảng một tiếng, đón lấy động tác của hắn, cũng trả lời.

Tà Dương Vãn Chiếu, xuyên thấu qua cửa sổ rải vào trong tĩnh thất.

Lúc này vốn dĩ nên là giờ cơm tối của đám nữ nhân, nhưng Vi Vân làm sao quản được mấy chuyện này. Hôm nay nàng không chơi đến chết người thì hắn tuyệt đối sẽ không dừng lại.

Các nữ nhân ăn quả trẻ con, cũng không cảm thấy đói khát nữa. Hơn nữa các nàng có tu vi Trúc Cơ, mấy ngày nay không ăn không uống cũng không phải việc khó.

Vi Vân ngậm lấy cái lưỡi trắng nõn của phụ nhân tuyệt sắc, ra sức hút cái bạt tai kia vào trong miệng, đôi tay to cũng chuyển động, thò vào trong yếm của Cầm Nhi, mỗi người nắm chặt một con ngà trắng như tuyết trong đó, nhất thời có một xúc cảm mềm mại mềm mại như tơ., Một bàn tay căn bản không nắm hết được, đành phải du động khắp nơi, dùng sức xoa nắn, hai cái sữa lớn luân phiên đùa bỡn, năm ngón tay đều lâm vào trong thịt sữa, chỉ hơi buông lỏng, thịt ngà sữa liền bắn ngược trở về.

"A...A..." Cầm Nhi thở hồng hộc, bỗng nhiên Vi Vân mở miệng, phu nhân tuyệt sắc kia lập tức thở hổn hển, hai người chỉ còn biết thè ra một sợi tơ bạc dài nhỏ giữa môi.

Vi Vân giật cái yếm màu hồng của đàn cầm xuống, lập tức từ bên trong nhảy ra một đôi ngực to tròn trắng nõn, thịt sữa trắng như tuyết, ngà ngà hồng, bên cạnh là một vòng hàm son màu đỏ tím, cả người cực kỳ mê người, Vi Vân trong lúc nhất thời không dời mắt đi được., Liếc nhìn mấy cái trong nháy mắt, thấy mấy phụ nhân tuyệt sắc bên cạnh ha ha cười rộ lên, lúc này mới phản ứng kịp, lập tức há mồm

ngậm một con, há to miệng bắt đầu ăn, đầu lưỡi đảo qua hàm sữa, răng khẽ cắn thịt ngà, ăn sạch mùi sữa.

Hai bàn tay trắng nõn của bé gái nhẹ nhàng ôm đầu thiếu niên trước ngực, cảm thụ khoái cảm khi mút ngực mình, đôi mắt đẹp hơi híp lại, không tự chủ được mà ngẩng đầu lên, phát ra một tiếng "ư". Bị Vi Vân ăn như vậy, thân thể mềm mại của cầm nhi chậm rãi mềm mại lại., Nằm trên thảm từng chút một, cuối cùng nằm xuống, nhất thời bớt sức, chủ động đưa hai cái sữa tuyết trắng của mình đến trong miệng Vi Vân, để cho hắn thưởng thức, Vi Vân thì nằm trên người đàn nhi ăn không ngừng.

Bảy vị phu nhân tuyệt sắc xung quanh cũng nhao nhao xông tới, từng người cởi xuống áo yếm, chỉ chừa một chiếc túi nhỏ ở trên đùi, có người dùng tuyết nhũ của mình cọ xát lưng của Vi Vân, có người dùng môi nhu mì đi hôn hai má của hắn, có người ngồi ở bên cạnh, vươn đôi chân đẹp ra, du động trên người Vi Vân, lòng bàn chân của những tuần tự lướt qua ngực hắn, mang đến cảm giác khoái cảm.

"Thật trắng, thật lớn...làm sao lớn được?" Vi Vân thán phục kì lạ của tạo vật. Những phu nhân tuyệt sắc này dáng người hoàn mỹ như thế, nên lớn thì lớn, nên nhỏ bé, da thịt trắng nõn, co dãn mười phần, thật sự là bách chơi không chán.

"Ồ, thiếu hiệp, cái này của ngươi... thật lớn!"

Lúc này Thi Nhi sợ hãi thán phục, nàng cúi người xuống, nghiêng đầu nhìn xuống phía dưới Vi Vân, một bàn tay ngọc nhẹ nhàng nắm lấy cây gậy thịt lớn của hắn, chỉ cảm thấy một bàn tay đều bất mãn, vừa dài vừa thô, so với ngọc xử các nàng sử dụng lúc bình thường còn to dài hơn, mấu chốt là vô cùng nóng bỏng, tản ra từng luồng nhiệt lượng, kích thích dục vọng của nàng.

"Chỉ cần các tỷ tỷ ưa thích, đó chính là vô cùng tốt." Vi Vân giờ phút này không ngừng bận rộn.

Hắn nhẹ nhàng xoay người, nhìn chằm chằm mông thịt tròn trịa cao ngất của nàng, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve, vuốt ve, mười ngón tay lâm vào giữa thịt mềm, hắn vươn lưỡi, nhẹ nhàng liếm một cái, cái mông trắng nõn nà này cùng với thịt ngà sữa kia không hơn bao nhiêu, đều giống nhau trắng nõn trơn bóng, co dãn kinh người, không có chút dị sắc hay là thân thể cứng rắn, bắt đầu thưởng thức cảm giác cùng khẩu cảm đều tốt.

Nữ nhân tuyệt sắc thi nhi cười nói: "Con rết của thiếu hiệp dài như vậy, tỷ muội chúng ta thật ra có phúc, mọi người đều tới nhìn một cái."

Các phu nhân tuyệt sắc còn lại nghe vậy, đều tò mò nhìn quanh, quả nhiên nhìn thấy trong tay Thi Nhi cầm một con chim sẻ thịt lớn thẳng tắp, giống như nộ long ngẩng đầu lên. Quy đầu to màu đỏ tím lớn hơn trứng ngỗng, nước tiểu tràn ra một chút chất nhầy óng ánh., Thân côn đầy gân xanh, hai tay bao lấy thân côn, vẫn có một đoạn lớn không thể bao trùm, hai quả trứng ở trong túi thịt phồng lên. Các phụ nhân tuyệt sắc đều vươn ngọc thủ đi sờ, đi bóp, bốn năm cánh tay đồng loạt cầm lấy nhục côn., Lúc này khó khăn lắm mới có thể bao trùm, ba phụ nhân cùng nhau mặc lên cây gậy thịt của Vi Vân, còn có một phụ nhân dùng ngón chân của tất tất đen điểm nhẹ lên đầu rùa của hắn, còn có một phụ nhân dùng ngón chân của đôi giày bằng da thịt đi cọ xát trứng của hắn, mọi người ba chân tám cẳng, chơi đến quên cả trời đất.

Các nàng chưa từng lập gia đình, nhưng cũng không phải chưa từng có nam nhân, chỉ là số lần cực ít, cũng không ưa thích, đây đều là bởi vì nam nhân của Âm Nguyệt Hoàng Triều tướng mạo xấu xí., Ngay cả rễ cây Âm Nguyệt Hoàng cũng cực kỳ nhỏ bé, căn bản không có khả năng thỏa mãn nhu cầu của các nàng, trên cơ bản, những phụ nhân tuyệt sắc này đều dựa vào một cây chày ngọc mà sống, hầu như từng nhà từng nhà ở Âm Nguyệt Hoàng Thành., Tuyệt đại đa số nữ nhân đều có một cây ngọc xử thuộc về mình, vừa mới trưởng thành đã bắt đầu sử dụng. Nhưng cho dù là ngọc xử thô dài nhất trong quốc gia, cũng có rất ít người dùng ngọc xử thô dài đến

mức này, trừ phi là phụ nhân đặc biệt muốn cầu bất mãn mới có thể mua để dự phòng.

"Chiêm chiếp..."

Vi Vân từ từ thưởng thức da thịt trắng nõn như tuyết của cây đàn, mỗi vị trí đều không buông tha, sợ bỏ qua bất kỳ chỗ nào, từ mặt đến khuôn mặt, cổ, ngực, bụng, đến mông hồng, chân ngọc, chân ngọc, bất kỳ chỗ nào cũng đều mềm mại mềm mại như thế., Cảm giác tuyệt vời, đặc biệt là hoa cúc và bắp thịt, càng là tuyệt vời trong tuyệt vời, hoa cúc và huyết nhục của Cầm Nhi đều không có chút nào dị vị, có thể thấy được nó thập phần yêu thích sạch sẽ, nuôi dưỡng vô cùng tốt, hoa cúc phấn hồng mềm mại, khép chặt, hơi liếm môi một cái liền co rút lại, không chừng hợp lại., Sát là đáng yêu, huyệt thịt kia càng thêm tuyệt vời động lòng người. Huyệt thịt con trai màu mỡ nhiều nước, toàn bộ thịt trai con hình dạng như con sông, phía trên một nhúm lông đen tươi, lông dưới một chút đậu đỏ mềm mềm, hai cánh thịt mềm mại hơi tách ra, chính giữa kẹp một khe thịt màu đỏ tươi, trong khe thịt có nước róc rách, long lanh trong suốt, dưới huyệt nhỏ hết sức mềm mại mềm mại., Một mực lan tràn đến hoa cúc, cả rãnh thịt mềm mại đẹp tuyệt trần, trắng hồng dâm dục, tản mát ra mùi vị con gái nhàn nhạt, loại mùi này rơi vào mũi Vi Vân, liền trở thành khí tức ngon nhất thế gian. Hắn say mê hít một hơi thật sâu mùi hôi thối của người phụ nữ chín này, sau đó vươn ra một cái lưỡi to, ở trên huyệt thịt trai mập mạp của đàn cầm liếm qua, đem chất dâm dịch kia ăn vào trong miệng, lại lưu lại trên đó một vết ẩm ướt thật dài, ngay sau đó bắt đầu điên cuồng liếm mút, liếm liếm kêu líu ríu, gần như đem huyệt nhỏ mỹ phụ nhân tuyệt sắc coi như trân phẩm trên thế gian.

"A... A... Ngươi.. Thiếu hiệp, ngươi... liếm được ta... A... Trời đất ơi...."

Phụ nhân tuyệt sắc cầm nhi bị liếm đến tê dại một trận, hơi khom lưng, một đôi giày hồng nhạt cặp đùi đẹp của Vi Vân, sau đó lại tách ra hai bên, lại khép lại, bỗng nhiên nàng "A a" một tiếng, cái mông trắng như tuyết co rụt lại, Vi Vân lại liếm liếm theo., Cầm Nhi đặt một

tay lên đầu nó, ấn đầu nó vào trong tiểu huyệt của mình, đồng thời nó chủ động lắc lắc mông, liếm liếm nó, chỉ một thoáng, một niềm khoái cảm mãnh liệt lấy huyệt nhỏ của nó làm trung tâm lan tràn khắp toàn thân. Toàn thân nó run rẩy một hồi, rồi lại tiếp tục co quắp., Bụng dưới kịch liệt co rút lại, từ sâu trong hang thịt tuôn ra lượng lớn nước dâm, sau đó vô lực xụi lơ trên thảm, thân thể mềm mại rung động nhè nhẹ, toàn thân mồ hôi đầm đìa, đôi mắt đẹp mê ly, mị nhãn như tơ, da thịt một mảnh ráng đỏ, gương mặt cũng nổi lên đỏ ửng, càng lộ ra vẻ xinh đẹp động lòng người.

"Phong tao quá... Vừa tao nhã, đuổi theo Lý Mị Nhi."

Vi Vân ăn mấy ngụm nước dâm, sau đó khẽ ngẩng đầu, chỉ thấy trên khuôn mặt đầy dịch dâm, một mảng đặc dính, khí tức dâm dục nhàn nhạt nổi lên. Vi Vân vén đôi môi gảy đàn nữ tuyệt sắc kia ra, nhìn thấy trong động thịt có một cục thịt tươi mới., Hơi buông tay, môi thịt kia liền khép kín lại, Vi Vân ở phía trên hôn một cái, sau đó cầm hai cái chân đẹp thon dài của nàng nhẹ nhàng vuốt ve. Đôi chân đẹp này thon dài như thế, đường cong ưu mỹ, nhất là ở dưới mấy ống chăn màu hồng bao bọc., Càng thêm mềm mại trắng trẻo mềm mại, hai tay hoạt động, cảm giác tuyệt vời kinh người truyền khắp toàn thân. Vi Vân thiên về nữ sắc, yêu nhất chính là ba cái lỗ thịt trên thân nữ nhân, một đôi tuyết nhũ, một đôi mông trứng, cùng với cặp đùi đẹp đẽ này!

Vi Vân ôm lấy cô gái tuyệt sắc cầm công, một đôi chân thon dài, khoác lên vai mình, dán mặt giữa đôi chân đẹp này, nhẹ nhàng lướt tới nhích lui, nơi đi qua một mảnh hương vị mềm mại, sau đó lại há mồm thè lưỡi, liếm qua liếm lại ở trên đôi giày đẹp, chân đẹp mềm mại, bóng loáng của vớ gỗ, bóng loáng bóng loáng., Hai cái kết hợp, vô địch thiên hạ. Vi Vân một trận nhấm nháp, từ đùi của phụ nhân tuyệt sắc cầm nhi, cẳng chân nhỏ một mực liếm đến trên đôi giày thịt của nàng, đem một đôi giày thịt của nàng dán lên mặt mình, mãnh liệt ngửi, hút mùi thơm của chân và mùi thơm của những vớ ở bên trên vào trong mũi, ngay sau đó liền vươn lưỡi, lưỡi cũng dùng cả đôi môi., Sau một hồi liếm láp, đồng thời mu bàn chân, mắt cá chân, bàn

chân và ngón chân đều được quét sạch, đầu lưỡi lướt qua lòng bàn chân, miệng khéo léo giơ ngón chân ăn vào miệng, tinh tế thưởng thức, bắp chân phụ nhân sớm đã ướt sũng.

"A... " Vi Vân vừa phun ra khỏi miệng một cái ngón chân của các loại tiền, cô gái tuyệt sắc cầm nữ nhân lập tức dùng ngón chân kẹp lấy môi hắn, cũng may là có những cái tất bọc, kẹp lấy thì bất ổn, mỗi khi trượt ra, Vi Vân lại đem ngón chân kia che lại, hút từng cái một, tuyệt sắc phụ nhân ăn uống cười duyên, dùng một cái bia thịt khác ma sát đôi má của hắn.

"A... Nó đang nhảy mà..."

"Cũng không hẳn, nóng quá nha..."

Mấy phụ nhân tuyệt sắc còn lại đang dùng găng tay trắng nõn ngọc lấy trứng Vi Vân, dùng các ngón tay ngọc kích thích trứng và đầu rùa của hắn, thấy hắn vẫn không có dấu hiệu muốn bắn, nhất thời càng thêm ra sức, chỉ sợ hầu hạ Vi Vân sẽ không thoải mái, bàn tay ngọc dán chặt vào thân côn da, trượt trên dưới, lòng bàn chân đè đầu rùa nhẹ nhàng ma sát, chân ngọc kẹp lấy quả trứng, nhẹ nhàng ấn xuống, toàn bộ phương vị kích thích hạ thể của Vi Vân.

"A..." Vi Vân cảm thấy lão Nhị hầu như muốn nổ tung, quả thực sung sướng không thôi, hắn dự định làm trước một phát, tuy nhiên nhất định phải bắn vào trong huyệt thịt phụ nhân tuyệt sắc cầm nhi, vì thế đè đôi đũa đẹp của phụ nhân kia xuống, bẻ đôi chân đẹp, hai chân nàng tách ra, lộ ra môi và miệng miếng thịt ở giữa.

Chúng nữ thấy vậy, vội vàng thối lui, giải phóng ngô công ra ngoài.

Vi Vân đang chống một cây gậy thịt to nóng hôi hổi, gã áp cái đầu rùa lên bờ môi bắp thịt của tuyệt sắc phụ nhân cầm nhi, cái bắp thịt mềm mại trơn bóng, cái đầu rùa lập tức dính đầy nước bẩn, cái mông Vi Vân trầm xuống, đầu rùa mở kẽ thịt ra, rồi tiến vào hơn phân nửa chiếc mào gà., Mặc dù có dâm thủy trơn nhẵn, cắm vào vẫn tỏ ra khó khăn, có thể thấy được phụ nhân mặc dù quanh năm có ngọc xử làm

bạn, nhưng hang thịt lại khai phá không hề rộng rãi, từng vòng từng vòng nhục huyệt quấn lên, siết chặt lấy Vi Vân, thịt mềm nõn cùng đại nhục côn ma sát dây dưa lẫn nhau, mang đến cho song phương cảm giác khoái trí mạng.

"A... Thật lớn, thật dài... A... nhẹ chút... A..." Nữ nhân tuyệt sắc vừa rồi gầm lên một tiếng, Vi Vân vừa mới đâm vào sâu trong bắp thịt của nàng, đầu rùa lớn dĩ nhiên chống đỡ cả da thịt mềm mại, làm cho nàng kích thích một trận tê dại khắp toàn thân, thân thể mới tới cao trào lại nổi lên từng đợt khoái cảm như thủy triều.

Vi Vân rút ra hơn phân nửa cây nhục côn, sau đó lại cắm mạnh vào trong đó, phát ra một tiếng "chít chít", nhục côn lâm vào trong huyệt thịt, vắt sạch vũng nước dâm ở sâu trong lỗ hổng, dọc theo miếng thịt non môi âm Dương lan tràn ra chung quanh., Huyệt động nhỏ vốn phấn son bùng lên càng hiện lên vẻ dâm đãng. Lúc này đây, Vi Vân đang thử đột phá lối vào của cây cung của phụ nhân tuyệt sắc, từ sau khi cùng Mạc Tú Vân, Lý Mị Nhi chơi cung giao, cảm nhận được cảm giác cuối cùng của khoái cảm khi bị thịt mềm mại cùng với tử cung ma sát, Vi Vân dĩ nhiên trầm mê vào loại trò chơi này, thân thể bình thường giao hòa đã rất khó để hắn bắn ra.

Vi Vân đè lên đôi chân đẹp của phụ nhân tuyệt sắc cầm công, gậy thịt to lần lượt đánh vào sâu trong huyệt thịt của nàng, tìm kiếm cơ hội đột phá cung tử của nàng, huyệt thịt của cầm nhi hơi có vẻ căng chặt, tuy nhiên có co dãn, thịt mềm búng, co duỗi tính rất mạnh, cần phải xung kích mấy lần mới có thể đột phá.

"A... Thiếu hiệp, đã đến cùng rồi... A... A... Đừng mà... A a a... Không..."

Nữ nhân tuyệt sắc cầm nhi bỗng nhiên trừng lớn đôi mắt đẹp, phát ra một tiếng gầm rú, cả người đều cơ hồ ngốc mất, thân thể mềm mại rung lên bần bật, cả người run rẩy, run rẩy không thôi, thì ra là Vi Vân bỗng nhiên vọt một cái, hung hăng xông qua miệng trứng của nàng, xông vào sâu trong cung của nàng! Chỉ một lát sau, Vi Vân bỗng

nhiên xông vào., Một khoái cảm trí trí mạng truyền khắp thân thể tuyệt sắc phụ nhân cầm nhi như bị điện giật. Từng đợt từng đợt, sóng biển tràn ngập khoái cảm không ngừng trùng kích vào bắp thịt, lấy bụng dưới làm trung tâm lan ra toàn thân. Trong lúc nhất thời, phụ nhân như bay lên mây, lại từ trên mây hạ xuống mặt đất, bồng bềnh như tiên, không thể chính mình!

Lúc này, đoản sắt to lớn của Vi Vân rốt cục cùng vũng thịt tuyệt sắc phụ nhân chất đống khép kín, bụng dưới cùng môi con cầm nhi kín kẽ, cả miếng thịt khổng lồ đều cắm sâu vào trong huyệt thịt, ngâm thật sâu ở bên trong, bên trong một mảnh nóng hổi, lượng lớn sóng nước từ bên trong ồ ồ chảy ra, lại không cách nào chảy ra ngoài, trong lúc nhất thời mãnh liệt, kích động ra khí tức của hai người, mang theo từng trận khoái cảm.

"Thoải mái quá..." Vi Vân cảm thấy sảng khoái, hắn ôm lấy đôi chân đẹp của phụ nhân tuyệt sắc, ngón chân ngọc của nàng nhẹ nhàng hấp thu, ngón chân thon dài khẽ co lại, liền trùng trùng điệp điệp điệp đánh vào, mỗi một lần rút ra, đều mang ra nước gợn sóng, sóng này còn bắn tung tóe ra chung quanh, cả người hai người đều là dâm thủy, dính đầy trên thảm, mỗi lần đánh xuống, đều phát ra tiếng vang thanh thúy "Bốp bốp", trứng xuyên qua hang thịt mềm mại ướt át, truyền ra thanh âm "Bồm ríu ríu", theo tốc độ tăng nhanh, lại biến thành tiếng đàn cầm kêu "Phì hì", trong đó còn có các loại thanh âm dâm sóng, bên tai không ngừng vang lên, trở nên vô cùng hư ảo, một khung cảnh vô cùng tĩnh lặng, trở nên vô cùng.

Những người phụ nữ tuyệt sắc còn lại đều tò mò nhìn chằm chằm vào chỗ kết hợp giữa Vi Vân và Cầm Nhi, nhìn dáng vẻ ra vào đi lại, chiếc đũa thô dài đặt vào trong thịt huyệt, phảng phất như đâm vào trong cơ thể các nàng, ngay cả các nàng cũng cảm thấy toàn thân ngứa ngáy khó chịu, huyệt nhỏ trống rỗng, nghĩ đi nghĩ lại chẳng lẽ không đúng, đều có chút nôn nóng muốn thể nghiệm cảm giác bị Vi Vân đùa bỡn xuyên qua huyệt nhỏ... Có lẽ sẽ không đau nhỉ?

Thi Nhi đứng ở một bên, đưa một đôi ngực to non tuyết đưa đến bên miệng Vi Vân, Vi Vân há mồm ngậm một con, nhẹ nhàng mút, đồng thời động tác đàn nuôi cũng chưa từng dừng lại.

Thi Nhi vuốt vuốt sợi tóc trước trán, vừa cho Vi Vân bú sữa, vừa nói: "Thiếu hiệp, ngươi thật đúng là thiên phú dị bẩm, nữ tử nào có thể chịu được đồ vật thô dài như Thiếu hiệp này, có thể cùng thiếu hiệp một đêm ăn khuya, thật là sung sướng chết đi được. Không biết Thiếu hiệp từng có mấy nữ nhân? So với tỷ muội chúng ta thì thế nào?"

Vi Vân vừa ra vào rút thăm trong tiểu huyệt của Cầm Nhi, vừa mút bộ ngực của Thi Nhi, nghe nàng hỏi, liền khẽ nhả tuyết nhũ trong miệng ra, nói: "Thật ra có hai người, một là sư tỷ của ta, một là thị nữ của ta, đều không tệ, so với mấy vị tỷ tỷ so sánh với nhau., Hình như là khó phân cao thấp, bất quá mấy vị tỷ tỷ thắng ở nhiều người, ngược lại đem hai người các nàng ép xuống." Hắn đương nhiên không chỉ từng gặp qua hai nữ nhân, bất quá cùng hai nữ nhân duy trì quan hệ này thôi, một là Mạc Tú Vân, một là Lý Mị Nhi, Tiểu Kim không tính, về phần các nơi Yên Hoa chi địa khác, không đề cập tới cũng được.

Nói xong, Vi Vân lại ngậm một bộ ngực tuyết trắng khác của thi nhi, hấp đi không ngừng, gậy thịt quất vào dùng sức càng nhanh hơn, tốc độ cũng nhanh hơn không ít, làm đến mức ca hát không ngừng, dục tiên dục tử.

Thơ Nhi cười khúc khích, nói: "Không nghĩ chúng ta chỉ có thể dùng nhân số thắng lợi, tuy là như thế, rốt cuộc là thắng... A... Thiếu hiệp, ngươi ăn thật mạnh, sữa của Thi Nhi ngon không?"

"A... ăn rất ngon." Vi Vân khẽ phun ra sữa tuyết trong miệng, lúc này kỳ nhi vươn ra một đôi chân đẹp như vớ thịt, di chuyển giày ngọc đến ngực Vi Vân ma sát, Vi Vân cúi đầu há mồm, cắn chặt lấy một cái tất la của nàng, sau đó nuốt vào trong miệng, nhẹ nhàng mút mút.

Bàn cờ liền đem một đôi móng tay như rác rưởi đưa đến bên miệng hắn, chỉ cảm thấy ngón chân chân phải bị một đầu lưỡi nóng hổi

quấn lấy, khoái cảm khác thường truyền khắp toàn thân. Nàng ngơ ngác một tiếng, dán một cái chân của chén khác vào trên mặt Vi Vân, nhẹ nhàng ma sát, lòng bàn chân trượt qua gò má., Mang đến cảm giác tuyệt vời, Vi Vân hô to không chịu nổi, cơ hồ quên hít một hơi, hít sâu một hơi, ổn định tâm thần, lúc này mới tiếp tục sung sướng, đồng thời há mồm liếm đi cái chén còn lại của cái khác.

Thi Nhi cũng làm ra vẻ vươn đôi chân đẹp ra, dùng ngón tay của nàng nhẹ nhàng trượt ở trước ngực Vi Vân, thỉnh thoảng cùng kỳ nhi đổi vị trí, do kỳ nhi đi ma sát ngực Vi Vân, do nàng đến ma sát gò má Vi Vân, thỉnh thoảng bị Vi Vân dùng lưỡi liếm mút, lại đem ngón chân của hắn nuốt vào trong miệng hút mút.

Lúc này đàn nhi dĩ nhiên không chịu nổi chinh phạt, nàng bị thao túng cao trào, mắt trợn trắng, cả người bị lay động nhẹ, một đôi ngực to tròn trắng noãn lắc lư, mang theo trận trận sóng sữa, nàng mị nhãn như tơ, toàn thân mềm nhũn, chỉ biết "A a a a", miệng đàn khẽ nhếch, nước miếng long lanh từ khóe miệng tràn ra cũng hoàn toàn không biết.

"Ta cũng tới thử đồ của thiếu hiệp..." Thi Nhi biết đã đến phiên mình, bèn ngửa mặt nằm xuống, hai chân nhúc nhích, chân ngọc giơ lên, bàn tay ngọc khẽ tách đôi môi nhỏ của mình ra, chờ Vi Vân ngồi lại.

Vi Vân thấy vậy, liền ngừng co rút đưa, từ sâu trong huyệt con trai rút ra một cây gậy thịt lớn, theo thân côn rời khỏi động thịt, đôi môi bắp thịt nhỏ của con cầm nhi phát ra tiếng vang "Ba", bên trong cuồn cuộn sóng lũ, đục ngầu không chịu nổi, cái hang thịt tươi mới kia vốn bị mở ra một cái động lớn, hầu như có thể đi vào, theo Vi Vân rút cây côn ra, miệng hang lại đang không ngừng thu nhỏ lại, cuối cùng khép lại không thấy, chỉ để lại một khe thịt tươi mới, vẫn còn nước lã chã.

Huyệt thịt của Thi Nhi lại một lần nữa, đôi môi nõn nà khẽ mở, giống như hình bươm bướm, miếng thịt đỏ tươi một mảnh, lỗ thịt lại chồng chất cùng một chỗ, chỉ có thể nhìn thấy miệng hang như một dòng suối nhỏ., Phía trên đã tích góp được một đống dịch tà ác trong suốt.

Vi Vân nhìn đến mê muội, vội vàng thò đầu qua, ôm cặp mông tuyết trắng của tuyệt sắc phụ nhân, vùi đầu tại bắp đùi của nàng, dùng môi lưỡi để thưởng thức thịt huyệt của con bươm bướm xinh đẹp kia, đem sóng biển phía trên nuốt vào trong miệng., Mặc dù sóng ô uế nhưng Vi Vân lại thích cái khí tức này, hắn há to miệng ăn từng ngụm, cái lưỡi cứ liếm liếm, gần như đem huyệt thịt của phụ nhân tuyệt sắc coi như là cái miệng nhỏ nhắn của nàng, đang hôn nhau ở trong tiểu huyệt.

"Ba..." Vi Vân hôn lên đôi môi mềm mại của tuyệt sắc phụ nhân Thi Nhi một cái, rồi mới lưu luyến không rời đứng dậy, đem Thi Nhi đặt ở trên thân đàn nhi, hai người ôm nhau, hai cái mông và nhục huyệt khép chặt, đối với Vi Vân bên này, Vi Vân ưỡn lấy cây côn thịt lớn., Đẩy đầu rùa vào trong động thịt của Thi Nhi, không ngừng thò tay vào bên trong, rất nhanh đã chống đỡ được tâm can. Trên đỉnh mai rùa có một miếng thịt mềm mại nhỏ, toàn thân Vi Vân sảng khoái, suýt chút nữa đã bắn ra. Tuy nhiên, hắn có thể bắn xong liền lập tức cứng rắn., Có thể liên tục không ngừng đánh khô, nhưng mới vào đã bắn, không khỏi có vẻ hơi chịu không nổi. Vi Vân bắt đầu rút thịt côn, đi tới đi lui trong hầm thịt của phụ nữ tuyệt sắc Thi Nhi, một mảng huyệt nhỏ của Thi Nhi ướt mềm mềm mại, thịt mềm sặc sỡ ma sát um tùm khắp phương vị, quả thực khiến người ta muốn dừng lại không thôi.

"A... Quả nhiên là không tầm thường... A... xen trúng hoa tâm rồi... A a a...."

Nữ nhân tuyệt sắc thi nhi cảm thấy mỗi một lần Vi Vân đâm vào da thịt mềm mại của nàng tựa như muốn chơi liều mạng vậy. Từng đợt khoái cảm lấy tiểu huyệt làm trung tâm lan ra toàn thân nàng, toàn thân mềm nhũn, vô lực, thân thể mềm mại trắng nõn như tuyết của nàng bị làm cho xóc nảy, kéo thân thể mềm mại của cầm nhi xuống dưới., Hai phu nhân tuyệt sắc ôm nhau một chỗ, bỗng bốn mắt nhìn nhau, hai người phảng phất tâm linh tương thông, đều cảm nhận được suy nghĩ trong lòng đối phương, đồng thời cười. Các nàng suy

nghĩ là, từ khi sinh ra tới giờ, chưa bao giờ nghĩ tới nam nữ ở chung một chỗ có thể sảng khoái đến mức độ này.

"Thiếu hiệp, khổ người của ngươi cũng không lớn nha." Phụ nhân tuyệt sắc và họa Nhi một trái một phải nằm hai bên, mỗi người vươn ra một cái chân đẹp, ở trước ngực Vi Vân ma sát lại, cảm giác trơn trượt.

Vi Vân vừa dốc sức đưa tặng trong cơ thể Thi Nhi, vừa cười nói: "Bộ phận trên người ta xác thực không lớn, nhưng tiểu đệ tự có sở trường, không tin ngươi hỏi Cầm Nhi cùng hai vị tỷ tỷ của Thi Nhi."

Vi Vân cũng không phải là tráng hán cơ bắp gì đó, sở trường mà hắn nói đến chính là phanh xương, trên thực tế thân hình của tu chân chi sĩ lớn nhất không phải là tráng hán gì, đều là người tu đạo hạch tâm ở bên trong luyện một hơi, pháp lực trong người có thể vận dụng các loại thần thông., Thậm chí trường sinh bất hủ, người rèn luyện cơ bắp thuộc loại pháp môn tu luyện thể chất tầng thấp nhất, cơ bắp thân thể không có hoạt tính, là loại người tu đạo kém xa. Những phu nhân này đương nhiên cũng biết điểm này, bất quá là cố ý trêu chọc.

Vi Vân nói xong liền dùng sức đỉnh một cái, phanh phanh nhất thời xuyên thấu tâm hoa, tiến vào chỗ sâu trong tử cung Thi Nhi!

"A...đây là...." Toàn thân Thi Nhi run bần bật, ngửa đầu lên hô, khoái cảm chết người này, thật sự khiến nàng tan vỡ, hoàn toàn nói không ra lời, cả người bắt đầu run rẩy.

Cầm Nhi đã sớm lĩnh giáo qua một chiêu này của Vi Vân, khẽ cười một tiếng, hai tay vuốt lấy bộ lưng hồng phấn của Thi Nhi, hôn lên khuôn mặt xinh đẹp của nàng vài cái để tỏ vẻ an ủi.

Các phu nhân tuyệt sắc còn lại vừa nhìn, nhất thời tấm tắc lấy làm kỳ lạ. Thư nhi và họa nhi đều quên di động chân ngọc ma sát Vi Vân rồi, cũng giống như phụ nhân khác, ngẩng đầu nhìn Vi Vân chơi bài thơ.

Vi Vân thoáng dừng lại một chút, hai tay đều nắm chặt một ngón tay của thư nhi cùng Họa Nhi, đặt ở trên mặt mình, điên cuồng ngửi ngửi, sau đó tiếp tục động đậy hạ thể, vừa ngửi ngửi mùi thơm của hai phụ nhân tuyệt sắc, vừa lè lưỡi liếm Chương, hắn thật sự là yêu chết những thân thể này, dù là đôi đũa của các nàng cũng là hương vị ngọt ngào mỹ vị như thế, chơi thế nào cũng không chán, ăn thế nào cũng ăn không đủ.

"Bộp bộp bộp..."

Tiếng thân thể va chạm kịch liệt vang lên không ngừng trong tĩnh thất, sắc trời dần tối xuống, dĩ nhiên là ban đêm.

Vi Vân nắm tay ném ra mấy viên Dạ Minh Châu từ trong tay áo càn khôn, xung quanh tĩnh thất trải rộng, nhất thời toàn bộ tĩnh thất sáng ngời.

Lúc này Vi Vân mới tiếp tục quay thưởng...

Giờ phút này, một đạo tử quang bỗng nhiên từ đằng xa phi độn đến, trong giây lát đi tới bầu trời Thi Cầm sơn trang, hóa thành một bóng người mặc áo tím, trên mặt che khăn, chính là tử y phụng mệnh âm thầm bảo hộ Vi Vân.

Hai mắt áo tím đều nổi lên một điểm tử quang, cảnh vật trong toàn bộ sơn trang nhất thời rơi vào trong mắt nàng, trong đó bao gồm cả trong tĩnh thất cùng một đám phụ nhân Dục Tiên muốn chết, triệt để quấn lấy Vi Vân.

Nhìn thấy ngọc thể nằm ngổn ngang trong căn phòng yên tĩnh, tràng diện dâm đãng vô cùng, nhất thời cả người đều ngây ra, nàng không ngờ được Vi Vân lại ngầm làm ra loại chuyện này!

"Cái này, cái này..."

Gương mặt non nớt dưới tấm khăn che mặt màu tím ửng hồng như lửa đốt, cô xoay người định bay đi, mới quay đầu cẩn thận nhìn xung

quanh vài lần, thấy tình cảnh bên trong càng ngày càng dâm loạn, đã khiến cô mở rộng tầm mắt.

Trong Tử Nguyệt tiên môn, tất cả mọi người đều là nữ tử, dung mạo xinh đẹp, tuy là người tu hành, tu thân dưỡng tính, nhưng dù sao mọi người đều là người, đều có nhân tính..., Không tránh được sẽ muốn nhập phi, Tư Xuân muốn dâm, nhưng trong môn phái lại không có một nam tử, môn quy lại quy định người tông môn không được cùng nam tử dâm loạn. Nếu không môn quy xử trí, thủ đoạn của Ngọc Trượng Tiên Nương nổi danh trong tu chân giới, ngay cả Bạch Chỉ cũng tự thẹn không bằng Bạch Miểu., Không ai dám xằng bậy. Bởi vậy trăm ngàn năm qua, người trong Tử Nguyệt tiên môn giải quyết tính cách, hoặc sử dụng ngọc xử, hoặc là đồng môn chơi trò chơi Ma Kính, điều này quy định là hai bên tự nguyện, dù là Ngọc Trượng tiên nương trước kia cũng thường xuyên chơi trò này. Bây giờ Yên Vũ nương nương cũng có đám đông mỹ nữ tuyệt sắc, đang chờ lệnh.

Trưởng lão áo tím là một trong số đó, nhưng trong suy nghĩ của nàng thì vui vẻ, chỉ giới hạn giữa nam nhân và nữ nhân, bởi vì thời gian dài tiềm di mặc hóa, nên đối với nam tử ít nhiều tồn tại một ít thành kiến. Ví dụ như lần trước nhìn thấy Phong Tuấn Kiệt, thấy đối phương lại dám can đảm cưỡng ép cướp nữ tử dưới ánh ban ngày ban mặt, gần như muốn ra tay giết hắn. Bất quá xem trên mặt hắn có thể là nhi tử Ngu Yên Vũ, mới buông tha cho hắn mà thôi.

Bây giờ nhìn thấy Vi Vân và một đám phụ nữ tuyệt sắc đang dâm loạn trong phòng, nhất thời hỏa khí dâng lên, mặc dù biết các nàng là tự nguyện, nhưng vẫn có chút thất vọng đối với Vi Vân. Vốn cho rằng hắn giải vây cho Tử Nguyệt tiên môn, là một tài nghệ trẻ tuổi tuấn tú, ai ngờ cũng là hạ lưu xấu xa như vậy.

"Thật sự là buồn cười, xem ra ngươi không cần phải bảo vệ rồi."

Tử Y trưởng lão tuyệt sắc phụ nhân giận dữ mắng mỏ một tiếng, quay người bay đi.

Tất nhiên Vi Vân không biết, chỉ vì sắc đẹp của hắn, nên đã mất đi một siêu cấp bảo tiêu.

Lúc này Vi Vân một bên cầm lấy bài thơ, một bên giơ cao thân thể trắng như tuyết của thư nhi, liếm mút bộ ngực to non tuyết của nàng, ăn khoảnh khắc lại hai tên thủ hạ dời đi, ấn mông tròn trịa của nàng, sau đó đem một đống thịt mềm mại của nàng đặt ở trên mặt mình, há mồm điên cuồng liếm liếm, cắn nuốt không ngừng, ép cho nước thuốc trên miệng phát ra những tiếng "Chiếp nhiếp", cùng với tiếng đập "Bõm phốc phốc" do bị ép phát ra, hai tiếng giao nhau vang lên.

Người phụ nữ tuyệt sắc kia đặt một đôi chân đẹp lên bả vai Vi Vân, nàng mặc một chiếc quần dài, không cần cởi, vừa vặn Vi Vân vừa liếm, nàng ôm đầu thiếu niên dưới khố, thấy hắn ăn ngon lành, không khỏi lắp bắp nũng nịu, khẽ vểnh mông nghênh đón hắn.

"A a... Ta cũng không phải không được... a a a... A a a..." Lúc này Thi Nhi đã bắt đầu lên cao trào, dâm thủy chảy ngang, bỗng nhiên nàng thở hồng hộc, từ miệng tiểu đái phun ra một đống chất lỏng trong suốt, thì ra là bị tè ra quần, sóng nước xen lẫn nước tiểu chảy ngang ra, rơi xuống cái mông và cái mông nhỏ của Cầm Nhi, sau đó rơi xuống trên thảm, một mảnh lẳng lặng.

Sau khi nàng tè ra quần xong, Vi Vân mới rút cây gậy thịt ướt đẫm ra, đặt nữ nhân tuyệt sắc thư nhi hầu như ngồi trên cổ mình lên người Thi Nhi, cùng với Cầm Nhi, ba người xếp cùng một chỗ, thư nhi cái mông vểnh lên cùng với bắp thịt mềm mại của nàng hướng về phía Vi Vân. Vi Vân di chuyển miếng thịt trên thân côn, cắm sâu vào trong thư nhi, trực tiếp là đâm vào, mạnh mẽ, có thể làm ra một trận tiếng kêu của phụ nhân tuyệt sắc này.

Lúc Vi Vân đang thao túng quyển sách khô, lại ôm lấy bức tranh, dùng cả môi lẫn lưỡi, hôn hôn và liếm láp toàn thân nàng, mỗi một tấc da thịt trắng nõn đều phải thưởng thức một phen, sau khi nhấm nháp xong thì phẩm trà cũng gần xong rồi, đến cao trào cũng không được nữa, liền đem bức họa đặt sang một bên, ra sức đùa giỡn một

phen., Tiếp theo lại đi liếm cờ, sau đó chơi từ, liếm từ, liếm ca nhi, ca nhi, ngao du ca nhi, triền học, phú nhi... Một trận dâm ngoạn bất tri bất giác đã qua ba canh ba rồi.

Lúc này những phụ nhân tuyệt sắc này xếp chung một chỗ, tạo thành ba tòa núi thịt, Cầm Nhi, Thi Nhi và thư nhi điệp vào nhau, Họa Nhi, kỳ nhi và từ mẫu chồng vào nhau, ca nhi và phú nhi chồng chất vào nhau, cả đám đều mồ hôi đầm đìa, một thân dâm thủy, nước tiểu và bã nhầy hỗn hợp.

Vi Vân đã bắn ra hai lần, còn đang ở trong bắp thịt ca nhi rút ra đưa vào, theo ca nhi nghênh đón một trận cao trào, hắn lại kéo áo quần ra, thoáng trượt xuống, liền trượt vào trong khiếu huyệt của phú nữ, tiếp tục phập phồng. Hai cái mông tuyệt sắc phụ nhân và huyệt thịt chồng chất lên nhau, chỗ hắn nhìn thấy một mảnh trơn trượt, Vi Vân vừa bóp chặt quả mông trắng như tuyết của ca nhi vừa ra sức khô, chỉ trong chốc lát đã cảm thấy kích động.

Vi Vân vội vàng rút thịt côn ra, bắn Tâm Tinh lên trên thân thể mềm mại tuyệt sắc phụ nhân tuyệt sắc, lốm đốm lốm đốm, vô cùng dâm đãng.

Các phụ nhân tuyệt sắc vẫn đang thở hồng hộc.

Vi Vân động đũa lớn tới đầu các nàng bên này, đưa đũa đến bên miệng các nàng, đám phu nhân lập tức há miệng liếm mút, tiếng chiêm chiếp vang lên, phía trên này trừ bẩn thỉu của Vi Vân, còn có nước tiểu và nước tiểu của mình, tản mát ra mùi hôi thối, dâm ma không nói ra được.

Nhìn ba tòa thịt trắng như tuyết trước mắt, Vi Vân thầm nghĩ: "Nếu có thể bắt được Diệp Trầm Ngư sư tỷ, sau đó để cho nàng cùng với Mạc Tú Vân sư tỷ, Lý Mị Nhi ba người xếp chung một chỗ, không biết quang cảnh ra sao..."

Nghĩ tới đây, Vi Vân lại cảm thấy một hồi kích thích, nếu không phải những tuyệt sắc phụ nhân này đều đã sưng môi đỏ, xương thịt bỗng

đau đớn, dĩ nhiên là không chịu nổi trêu đùa, hắn thật muốn đánh tiếp một trận.

Những phu nhân tuyệt sắc này sau khi liếm qua Vi Vân một lần, từng người một trở mình xuống, vây quanh Vi Vân, ngồi chồm hổm thành một vòng tròn. Cầm nhi nói: "Nói đến cũng lạ, thường xuyên đến nửa đêm, luôn có ý ngủ, tối nay cùng thiếu hiệp một phen, một phen... Thế mà không buồn ngủ, chẳng lẽ là công hiệu của tiểu oa quả kia?"

"Đúng là như vậy." Thi Nhi cũng nói.

Phụ nhân còn lại cũng đều gật đầu đồng ý.

Vi Vân lại rất rõ ràng, ngoại trừ nguyên nhân là do quả trẻ cường hóa thể chất, còn có một phần nguyên nhân, là do Vi Vân âm thầm dùng một tia pháp môn song tu Âm Dương Song Tu Công có thể giúp cho song phương đồng thời thúc đẩy sinh trưởng nguyên khí đạt tới hiệu quả tu luyện. Vi Vân bây giờ tu luyện tới cảnh giới Nguyên Anh, pháp lực hùng hậu, đã nhìn không ra điểm nguyên khí ấy, bởi vậy đều rót vào trong cơ thể các nàng, gián tiếp giúp các nàng tăng lên tu vi.

Vi Vân giải thích những lời này, đám phu nhân lập tức âm thầm vận chuyển chân khí, quả nhiên cảm thấy chân khí dồi dào trong cơ thể, đều đã vững vàng bước vào cảnh giới Trúc Cơ viên mãn, lập tức vui mừng khôn xiết.

Thi Nhi vui vẻ nói: "Không muốn đồng thời cũng có thể tu luyện, quả thật thần kỳ, chỉ tiếc thiếu hiệp không thể ở lâu, nếu không tỷ muội chúng ta tất nhiên sẽ không bỏ qua thiếu hiệp, sẽ không thiếu ngày mai tuyên dâm, ban đêm đàn ca..."

Nói đến đây, các phụ nhân đều đầy mặt chờ mong mà nhìn Vi Vân, trên mặt một mảnh mị thái chờ hắn tỏ thái.

Các nàng kinh nghiệm thế tục phong phú, am hiểu sâu sắc thế sự, nhất là hiểu được đạo biến hóa lòng người, tâm tư linh hoạt không kém Lý Mị Nhi, căn bản không phải Vi Vân có khả năng chống đỡ

được, nói như thế, tự nhiên là cố ý muốn hắn lưu lại, đào bới thật nhiều chỗ tốt.

Đối với các nàng mà nói, nhan sắc hy sinh trên người Vi Vân ngược lại không tính là gì, đổi lại là người khác có lẽ không được, nhưng Vi Vân là người mà ngay cả Tử Nguyệt tiên môn cũng tán thưởng, ngay cả Nữ hoàng của Âm Nguyệt hoàng triều cũng tự mình hạ lệnh, toàn bộ quốc gia không kẻ nào được thu hết tất cả phí tổn của hắn, bởi vậy trước tiên liền mở rộng nội tâm.

Chỉ cần có thể giúp các nàng bước lên Tiên đạo, từ nay trở đi nhất định sẽ là chuyện nhỏ.

Vi Vân thấy các nàng nhiệt tình như vậy, bụng dưới nhất thời nóng lên, thầm nghĩ mặc dù mình trở lại Dược Vương Sơn, cũng không có chuyện quan trọng gì, sớm muộn gì trở về cũng đều giống nhau, nói không chừng trở về sớm hay muộn sẽ bị trừng phạt một phen, đây là bởi vì mình đắc tội với Thái Huyền Tiên Môn, lúc đó thái độ nhìn dược lão nhân, tựa hồ cũng không đồng ý.

Vừa nghĩ đến đây, Vi Vân lập tức nói ra: "Mấy vị tỷ tỷ yên tâm, ta ở đây mười ngày nửa tháng nửa tháng cũng không thành vấn đề."

"Nha, vậy là vô cùng tốt rồi, tỷ muội chúng ta nhất định sẽ hảo hảo hầu hạ thiếu hiệp."

Đám phu nhân nhất thời mừng thầm không thôi, có loại cảm giác gian kế thực hiện được.

Vi Vân nói: "Ta giúp mấy vị tỷ tỷ trị liệu trước đã."

Nói xong, hắn bảo những phu nhân này đem một đôi giày bột phấn tách ra, lộ ra chính giữa huyệt nhỏ phấn nộn, bắp thịt mọi người đều sưng trướng không chịu nổi, một mảnh đỏ bừng, lại càng lộ vẻ kiều diễm động lòng người.

Vi Vân nhìn từng đống thịt đùi phấn nộn này, thu hồi tâm viên ý mã, tĩnh tâm ngưng thần, vận khởi Dược Vương Kinh Kinh tâm pháp, đem pháp lực trong nguyên anh chuyển hóa thành Thanh Mộc Pháp lực, sử dụng "Khí chữa quyết", hóa thành một mảnh ánh sáng màu xanh hạ xuống, bao trùm toàn bộ huyệt thịt của đám phu nhân. Không bao lâu, các tuyệt sắc phụ nhân này sưng tấy nhỏ huyệt đã khôi phục như lúc ban đầu, không còn chút đau lòng nào.

Chúng phụ nhân thấy vậy tấm tắc lấy làm kỳ lạ, khẽ vuốt huyệt nhỏ của mình, đứng lên hoạt động thân thể.

Vi Vân nhìn những thân thể trắng nõn đang đi tới trước mặt, cái mông đầy đặn của cả đám xóc nảy, điều này làm cho hắn hoa cả mắt, thân dưới cong lên cao, hô hấp dồn dập.

Đám phu nhân thấy thế, nhất thời phát ra một trận cười duyên như chuông bạc.

Vi Vân lao tới như một con sói đói.

Đây là một cái xuân sắc vô biên dài dằng dặc đêm...

50

Chương thứ 4 thảo dược...

Ngày đại điển lần đại điển kết thúc tại Tử Nguyệt tiên môn.

Một đám môn nhân Thái Huyền Tiên môn rời khỏi Âm Nguyệt Hoàng Triều, phi hành trên không trung, khi còn chưa ra khỏi Thanh Châu địa giới, Minh Đức Sơn Nhân nói: "Hừ, lần này toàn bộ do tên đệ tử Dược Vương tông kia gây ra, tên này âm hiểm xảo trá, quả thực đáng ghét, cũng không biết Thôn Nhật Đại Pháp hắn học được từ đâu, ngay cả tuấn kiệt cũng đánh không lại."

Phong Tuấn Kiệt vẫn đang hôn mê, y bị một quyền của Vi Vân đánh trúng, toàn bộ lồng ngực đều sụp đổ.

Bất quá cái này đối với Thái Huyền Tiên Môn mà nói, cũng không phải là thương thế gì ghê gớm, trị liệu mười ngày nửa tháng là có thể khỏi hẳn, nếu là từ Dược Vương Tông đến trị liệu, ba, hai ngày là đủ rồi.

Minh Đức Sơn Nhân càng nghĩ càng thấy tức giận, cả giận nói: "Lần này Dược Vương tông dám bắt nạt Thái Huyền tiên môn chúng ta, đúng là lật trời mà, lát nữa nhất định phải cho bọn chúng một bài học đẹp!"

Có đệ tử nói: "Ta thấy họ Vi kia cũng bị thương không nhẹ, chúng ta ở chỗ này ngăn hắn, chờ hắn đi qua, đưa hắn xuống địa ngục, xem hắn làm sao còn có thể càn rỡ!"

Huyền Chân Sơn Nhân một mực nhắm mắt không nói bỗng nhiên mở mắt, ngữ khí lạnh nhạt, nhẹ nhàng nói: "Nguyên Quân, không được lỗ mãng."

Nguyên Quân vội vàng nói: "Sư tôn, đệ tử biết sai."

Huyền Chân sơn nhân thản nhiên nói: "Các ngươi có thể nghĩ đến việc muốn ngăn cản hắn, tất nhiên bọn họ cũng có thể đoán được, bất luận Dược Vương tông hay là Tử Nguyệt tiên môn, đều hiểu lầm Thái Huyền tiên môn ta... Kể từ đó, tất nhiên không chiếm được tiện nghi."

Huyền Chân sơn nhân được xưng là thiên vận bát tiên đứng đầu, tám trăm năm qua chính đạo tu chân giới đệ nhất cường giả, bất luận là pháp lực thần thông, hay là tâm trí mưu kế, đều là tồn tại nhất đẳng, mới có thể làm cho hắn vững vàng môn chủ Thái Huyền Tiên mấy trăm năm, cơ hồ không người dám khiêu chiến uy nghiêm của hắn.

Minh Đức Sơn Nhân nói: "Sư huynh, chẳng lẽ chuyện này cứ thế bỏ qua? Ngu Nhược Tiên và Ngu Yên Vũ rõ ràng là gian trá, chất nô Thiên Vũ của ta chết rất thảm, ta lại chỉ có thể trơ mắt nhìn các nàng tiêu dao!"

Huyền Chân sơn nhân nói: "Minh Đức sư đệ, ngươi mang Tuấn Kiệt đi Dược Vương Tông chữa trị, còn chuyện khác... Tông chủ thì tự nhiên phải do tông chủ kết thúc. Chuyện giữa các đệ tử, để các đệ tử tự mình kết thúc. Lúc này ngươi không cần để ý tới, bổn tọa tự có định đoạt."

Minh Đức Sơn Sơn người biết vị chưởng giáo sư huynh này nói một không hai, lúc này nói: "Vậy phải xem sư huynh rồi. Hừ! Tuấn kiệt là đệ tử của Dược Vương tông gây thương tích, tự nhiên phải nhờ hắn đến Dược Vương tông cứu chữa. Sư huynh yên tâm, ta biết phải làm thế nào!"

Nói xong, Minh Đức Sơn liền dẫn theo Phong Tuấn Kiệt đi về phía Dược Vương Tông.

Huyền Chân sơn nhân thì dẫn một đám môn nhân bay đến Thái Huyền Tiên Môn.

Sau đó không lâu, Dược lão nhân dẫn chín đại đệ tử chân truyền của Dược Vương tông bay qua giữa trời, ngoại trừ Vi Vân ra, còn lại đệ tử đều ở trong số đó, đồng thời Tiểu Kim và Lý Mị Nhi cũng đi theo bên cạnh Diệp Trầm Ngư.

Diệp Trầm Ngư quét mắt nhìn dược lão nhân, hoàn toàn nhìn không ra tâm tư của hắn, nghĩ thầm, từ thái độ lúc trước của Dược lão nhân, rõ ràng không định che chở cho Vi Vân, điều này hoàn toàn có thể hiểu, dù sao Vi Vân đắc tội với chính đạo đệ nhất đại phái Thái Huyền tiên môn.

Chỉ là bất luận thế nào, Diệp Trầm Ngư cũng muốn nói giúp cho Vi Vân, lúc này liền nói: "Tông chủ, Thái Huyền Tiên Môn này thật quá đáng ghét, ở đại hội Tử Nguyệt Tiên Môn lại bôi nhọ môn chủ tân nhiệm nhà người Hắc Ám như thế, quả thực không để mọi người vào mắt."

Thanh Linh vội vàng nói: "Đúng vậy, Thái Huyền tiên môn tự xưng là thiên hạ đệ nhất đại phái, lại càn rỡ như thế..."

"Không được nói bậy." Đôi mắt đục ngầu của dược lão nhân lóe lên một cái: "Dược Vương Tông chúng ta chỉ biết Huyền Hồ tế thế, hàng yêu trừ ma, những thứ khác hoàn toàn không biết, chuyện của tông môn khác, chúng ta cũng không tiện nhúng tay, một mực không hỏi, các ngươi có nghe kỹ không?"

Chúng đệ tử vừa nghe vậy, chỉ đành ngậm miệng không nói.

Tuy bọn họ có thể phân biệt rõ thị phi, biết Thái Huyền Tiên Môn đúng là làm quá phận, nhưng càng thêm hiểu nỗi khổ tâm của Dược lão nhân. Hắn thân là tông chủ Dược Vương Tông, tất cả hành vi đều đại biểu cho toàn bộ Dược Vương Tông, hơi sơ sẩy một chút là có thể mang đến tai họa cho tông môn, hắn sao dám lấy cả tông môn ra đặt cược. Đây chính là cơ nghiệp của một tông sư Dược Vương lão tổ ở Tu Chân giới vạn năm trước truyền xuống.

Tiểu Kim và Lý Mị Nhi ở bên cạnh thấy vậy, mặt mũi tràn đầy ủy khuất.

Vi Vân là chủ nhân của các nàng, trong mắt các nàng chỉ có mình Vi Vân, đối với Dược Vương Tông không có bao nhiêu tình cảm. Thấy Dược lão nhân nói như thế, nhất thời trong lòng không vui.

Tiểu Kim ngây thơ thẳng thắn, nói thẳng: "Hừ! Ta không về tông môn nữa, ta phải đi tìm chủ nhân nhà ta!"

Nói xong liền dẫn theo Lý Mị Nhi quay đầu, bay về phía Tử Nguyệt tiên môn.

"Cái này..." Diệp Trầm Ngư trong lòng quýnh lên, Tiểu Kim và Lý Mị Nhi là do Vi Vân nhờ, nàng tất nhiên phải hết lòng tuân thủ hứa hẹn mang về, yêu ma quỷ quái khắp nơi ở Thiên Vận đại lục rất nhiều, với thực lực của Tiểu Kim và Lý Mị Nhi rất dễ gặp chuyện, vạn nhất hai người có sơ xuất thì làm sao mà trả lời cho Vi Vân chứ.

Diệp Trầm Ngư nhìn dược lão nhân một cái, thấy ông không có biểu thị gì bèn nói: "Tông chủ, đệ tử cần tìm các nàng ấy trở về, đợi vài ngày nữa mới về tông môn."

Dược lão nhân cười hươu trắng, không nói một lời, chỉ khẽ gật đầu.

Diệp Trầm Ngư được cho phép, lúc này mới điều khiển Ngọc Thanh Bảo Bình xoay người bay đi, đuổi theo Tiểu Kim và Lý Mị Nhi.

Tốc độ phi hành của Kim Sí Đại Bằng Điêu cực nhanh, trong nháy mắt đã không thấy tung tích, Diệp Trầm Ngư vội vàng đuổi theo với tốc độ nhanh nhất, lúc sắp đuổi tới Âm Nguyệt Hoàng Thành mới đuổi kịp, cũng may tu vi của Diệp Trầm Ngư cao hơn Tiểu Kim rất nhiều, nếu không rất khó đuổi kịp.

Diệp Trầm Ngư đuổi theo Tiểu Kim và Lý Mị Nhi là một lời khuyên tốt, Lý Mị Nhi còn dễ nói, nhưng Tiểu Kim rõ ràng lại hết sức tức giận, nói: "Chủ nhân nhà ta liều mạng ngăn cản hành động bất nghĩa của

Thái Huyền Tiên môn, Dược Vương tông lại bởi vì sợ sợ Thái Huyền Tiên môn, không muốn che chở chủ nhân nhà ta, thật làm cho người ta thất vọng, ta không trở về!"

Diệp Trầm Ngư nhăn mày, nói: "Tiểu Kim, ta biết tâm tình của ngươi, nhưng tông môn không chỉ có một mình ngươi, chúng ta nhất định phải suy nghĩ vì đại cục, tông chủ cũng có nỗi khổ riêng của hắn, ngươi hiểu chứ?"

"Ta không muốn hiểu rõ!"

Diệp Trầm Ngư vội vàng nói: "Như vậy đi, ta cùng các sư đệ Vi Vân đi ra, chúng ta cùng trở về."

Tiểu Kim lúc này mới cảm thấy hài lòng.

Mấy người vừa định tiến về trước Âm Nguyệt hoàng thành thì đã thấy phía trước có một đám người bay tới. Người cầm đầu chính là Phù Vân các chủ, Phù Thế chân nhân và Thiên Biến Ma Nữ Lạc Khi Trần, còn có một đám môn nhân Phù Vân các.

Diệp Trầm Ngư vội vàng dừng lại, tiến tới thăm hỏi.

Lạc Khinh Trần kinh ngạc hỏi: "Trầm Ngư, sao ngươi không cùng một đội với mấy người dược tông tông chủ?"

Diệp Trầm Ngư giải thích sơ qua.

Thánh nữ Phù Vân các Đồng Nhan Cự Nhũ kia cười duyên một tiếng, tiến lên nắm lấy tay ngọc của Diệp Trầm Ngư, nói: "Diệp tỷ tỷ, tỷ tới đúng lúc lắm, chúng ta kết bạn đi lang bạt một phen nhé?"

"Lãng bạt?" Diệp Trầm Ngư nghe vậy khẽ giật mình.

"Đúng rồi." Liễu Phỉ Nhi cười nói: "Vất vả lắm mới ra ngoài được một lần, ta tính mời vài bằng hữu cùng nhau xông xáo thiên vận, ta đã hẹn tỷ tỷ Ngu Phi Tuyết của Tử Nguyệt Tiên Môn, tỷ ấy đi theo sau.

Hiện tại vừa vặn ngươi cũng ở đây, hay là chúng ta cùng nhau lang bạt đi, hành hiệp trượng nghĩa, trừ yêu dẹp ma, đó mới là tinh thần chính đạo!"

Diệp Trầm Ngư nhìn về phía chân nhân Phù Thế cùng Lạc Khinh Trần, thấy hai người cũng không quát lớn, biết đã được bọn họ cho phép.

Lạc Khinh Trần ôn nhu nói: "Trầm Ngư nếu rảnh có thể cùng ra ngoài đi dạo, mấy người các ngươi cũng có bạn, nhưng nhất định phải chú ý đến an nguy. Còn có Phỉ Nhi, nhớ về sớm một chút."

"Vâng, mẹ!" Đôi mắt đẹp của Liễu Phỉ Nhi như vầng trăng lưỡi liềm, cực kỳ đẹp mắt, phảng phất như đang cười vang.

Diệp Trầm Ngư suy nghĩ một chút, về Dược Vương Tông cũng không sao, bèn đồng ý.

Sau khi đoàn người Phù Vân Các rời đi, Liễu Phỉ Nhi lại nhìn về phía Tiểu Kim đã hóa thành hình người, tiến lên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, nói: "Ngươi là... tùy tùng của tên Vi kia sao?"

Tiểu Kim nói: "Vi Vân! Ta là sủng vật đại sắc lang của Vi Vân."

"Đại, Đại Sắc Lang..." Liễu Phỉ Nhi nghe vậy khẽ giật mình.

Diệp Trầm Ngư thì gương mặt xinh đẹp đỏ lên.

Tiểu Kim phát hiện mình lỡ lời, vội vàng sửa lại: "A, là tam thông chân nhân Vi Vân."

Lý Mị Nhi ở một bên yên lặng không nói gì, nàng tuy rằng tu vi thấp, ngay cả kim đan cũng không thành, nhưng tinh thông thế sự, trong mắt nàng, mấy mỹ nữ tuyệt sắc này bất quá chỉ là một đám bé gái không rành thế sự, cứ như vậy ra ngoài lang bạt, bị người ta bán còn không biết.

Ba thiếu nữ xinh đẹp nhanh chóng hòa vào nhau, xưng tỷ đạo muội, tựa như bạn tốt chí giao.

Trong bất tri bất giác, bóng đêm buông xuống.

Lúc này một đạo quang hoa màu tím sáng ngời phá không mà đến, trong chốc lát đi tới trước bốn nàng, chính là một tuyệt sắc mỹ nữ chân đạp Bán Nguyệt Phi Luân, nhìn dáng vẻ chừng ba mươi tuổi, khuôn mặt xinh đẹp, dáng vẻ uyển chuyển, ý vị mười phần, chính là đệ tử chân truyền của Tử Nguyệt tiên môn Ngu Phi Tuyết.

"Phi Tuyết tỷ tỷ đến rồi!"

Liễu Phỉ Nhi vui mừng quá đỗi, vội vàng tiến lên nghênh đón.

Liễu Phỉ Nhi và Ngu Phi Tuyết là bạn tốt, Diệp Trầm Ngư cũng nhận ra nàng nhưng Tiểu Kim và Lý Mị Nhi lại không thân thuộc với nàng. Hai bên lập tức giới thiệu nhau một hồi, Tiểu Kim và Lý Mị Nhi không dám chậm trễ, liên tục hỏi thăm.

Ngu Phi Tuyết so với Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi thành thục hơn nhiều, nàng ở trong Tử Nguyệt tiên môn, một mực hỗ trợ xử lý rất nhiều việc quan trọng của tông môn, am hiểu sâu sắc thế sự, kinh nghiệm lão đạo.

Ngu Phi Tuyết cố ý vô tình mà liếc nhìn Ngọc Thể của thiếu nữ Tiểu Kim, lại lưu ý Lý Mị Nhi bên cạnh một phen, ánh mắt rơi vào bộ ngực cao ngất của Lý Mị Nhi, cùng với cái mông vểnh cao của nàng.

Mấy đại mỹ nữ này cũng không để trong mắt, tất cả mọi người đều là nữ nhân, sẽ không có ai nghĩ vì vậy mà nghĩ đến nơi khác.

Ngu Phi Tuyết thản nhiên cười nói: "Tiểu Phỉ Nhi, Trầm Ngư, các ngươi đi đâu chơi đây?"

Liễu Phỉ Nhi đang muốn mở miệng, Diệp Trầm Ngư vội nói: "Chậm đã, Ngu tỷ tỷ, tiểu muội có thể hỏi thăm tình huống của sư đệ Vi Vân

không? Hai người Tiểu Kim cùng Mị Nhi đang chờ hắn đấy, sao hắn còn chưa thấy bóng dáng đâu, chẳng lẽ còn ở Tử Nguyệt tiên môn các ngươi?"

Ngu Phi Tuyết nghe vậy hơi kinh ngạc, nói: "Chẳng phải hắn đã sớm xuống núi rồi sao? Chẳng lẽ chưa từng trở về?" Đúng vậy, trước khi Ngu Phi Tuyết rời khỏi Tử Nguyệt tiên môn, Vi Vân đã xuống núi rồi.

Tiểu Kim và Lý Mị Nhi nghe vậy, lập tức quay sang nhìn nhau. Các nàng cũng không thấy bóng dáng của Vi Vân đâu.

Diệp Trầm Ngư lắc đầu một cái, nói: "Cũng chưa từng thấy bóng dáng sư đệ."

Ngu Phi Tuyết mỉm cười, nói: "Chắc còn đang đi dạo trong hoàng thành, mấy vị muội muội có điều không biết, Nữ hoàng bản quốc đã hạ lệnh, toàn bộ dụng dụng độ của sư đệ Vi Vân ở Âm Nguyệt hoàng triều đều được miễn phí toàn bộ. Đây là muốn cảm tạ nghĩa cử mà hắn giúp đỡ Tử Nguyệt tiên môn, cho nên các ngươi không cần phải lo lắng."

"Vậy là tốt rồi." Diệp Trầm Ngư nhìn về phía Tiểu Kim và Lý Mị Nhi: "Nghe thấy chưa?"

"A, được rồi..." Tiểu Kim và Lý Mị Nhi nhất thời yên lòng.

Lập tức, ba người Ngu Phi Tuyết, Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi chọn một phương hướng rời đi, dự định lang bạt giữa thế tục, nữ hiệp mộng Viên Nhất viên các nàng, Tiểu Kim và Lý Mị Nhi cũng đi theo ở một bên, chiếu cố lẫn nhau.

...

Trưởng lão áo tím trở lại Tử Nguyệt tiên môn, báo cáo tình huống của vi vân với Ngu Yên Vũ.

Lúc này Ngu Yên Vũ đang tĩnh tu trong tĩnh thất, sau khi nghe xong, trầm ngâm không nói.

Tử Y cắn môi nói: "Tiểu tử này thật đúng là phóng đãng, hóa ra nhìn một người rất nghiêm chỉnh, lại có tâm địa hiệp nghĩa, nghĩ đến hắn không phải hạng người hời hợt, ai ngờ hắn lại thế, lại... bài xích cùng một chỗ với những nữ tử thế tục này, quả thực quá không có tiền đồ."

Ngu Yên Vũ lại mỉm cười, nói: "Chuyện này ngược lại tốt, ta đang hy vọng nó bình thường một chút, đừng quá xuất sắc, để trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích... tùy nó đi."

Tử Y lại nói: "Hóa ra nương nương không cho hắn cuốn vào tu chân giới, bây giờ đã không cách nào ngăn cản, sao không dứt khoát bồi dưỡng một phen? Cũng tốt trở thành không lâu sau..." Nói tới đây, nàng vội vàng ngừng lại.

Ngu Yên Vũ mỉm cười nói: "Thanh Châu có một loại chim bay tên là "đại sí", loại chim bay này cả đời liền rời khỏi tổ chim mẹ, một mình kiếm ăn, chỉ ba tháng đã có thể trưởng thành thành phi cầm hung mãnh, nếu ở trong ổ chim của cha mẹ, cho dù là thời gian ba năm cũng khó có thể trưởng thành, người cũng như vậy."

Áo tím nghe vậy, cũng không nói gì nữa.

Một mặt hi vọng hắn bình thường, một mặt lại muốn hắn một mình lang bạt thuận lợi phát triển, cái này cũng thôi đi, còn cần phái người âm thầm bảo hộ... Hết thảy bất quá là vì ái tử nóng lòng muốn lấy cớ, áo tím đã không còn lời nào để nói.

Ngu Yên Vũ đột nhiên mắt phượng đông lại, lạnh lùng nói: "Lần này Thái Huyền tiên môn bắt nạt bản môn, bổn tọa phải cho bọn họ một con mắt tốt, lập tức triệu tập tất cả đại trưởng lão. Mọi người đều an nhàn đã lâu, nên hoạt động một chút."

Nói xong, Ngu Yên Vũ đứng dậy đi ra ngoài tĩnh thất.

Đuôi áo tím theo sát phía sau.

Hai người đi tới phía sau núi, nơi này có một bệ đá hình bán nguyệt cao cao tại thượng, hai người đứng ở trên bệ đá, đón gió mà đứng, phong tư yểu điệu, quyến rũ động lòng người.

Phía dưới bệ đá thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười duyên như chuông bạc, ánh mắt hai người nhìn xuống dưới.

Phía dưới bệ đá có hơi nước giống như sương trắng bốc lên, hiện ra hơi ấm nhàn nhạt, làm cho người ta có loại cảm giác như lâm tiên cảnh. Xuyên qua hơi nước nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy phía dưới cách mấy trượng là một cái hồ nước nóng to to nhỏ nhỏ. Phóng tầm mắt nhìn qua, có chừng mấy trăm cái, trải rộng hơn phân nửa khe núi phía sau, nhìn thập phần đồ sộ!

Trong mỗi một tòa Ôn Tuyền Trì, hoặc nhiều hoặc ít, đều có các tuyệt sắc nữ tử thân thể trần truồng ở bên trong, hoa nước, chơi đùa, du động như cá nhỏ, hoặc ôm nhau, hôn nhau, vuốt ve, ca hát, liếm sữa, liếm láp, chơi đùa, chơi đùa, dùng các loại tư thế tiến hành từng đợt quần thể mê hoặc sống động, toàn bộ tình cảnh thoạt nhìn vô cùng dâm, lại có vẻ hết sức hòa ái, hoàn toàn không có cảm giác hạ lưu.

Suối nước nóng này lại là một đặc sắc lớn của Tử Nguyệt tiên môn, đệ tử trong môn ở bên trong tắm rửa, ngày dày một tờ giấy, dần dà, có thể rửa sạch kinh mạch, tăng cường thể chất, xúc tiến tu hành, tác dụng không thua kém gì em bé Dược Vương Tông, phối hợp Tử Nguyệt Già Thiên Công, hiệu quả tốt hơn.

"Keng keng keng keng!"

Sáu thân hình uyển chuyển từ trong từng suối nước nóng lao ra, chia ra rơi vào bên cạnh Ngu Yên Vũ, trong miệng hô "Môn chủ".

Sáu người này kiều diễm động lòng người, cặp mông to mọng, không hề thua kém lớp áo tím, cộng thêm bộ áo tím vừa thăng cấp

lên chức trưởng lão cùng nhau hợp lại làm thất đại trưởng lão của Tử Nguyệt tiên môn, bây giờ đều quy về Ngu Yên Vũ điều khiển.

Ngu Yên Vũ dẫn bảy người đi về phía đại điện tông môn.

...

Ngay khi Vi Vân và bát đại mỹ nữ của Âm Nguyệt Hoàng thành đang dâm loạn cả ngày lẫn đêm tại Thi Cầm sơn trang, Minh Đức Sơn Nhân đã mang theo Phong Tuấn Kiệt trọng thương hôn mê tới Dược Vương Tông.

Lúc này đám người dược lão nhân còn đang trên đường, còn chưa trở về.

Dưới đền thờ bạch ngọc, hai thủ vệ đệ tử nhìn thấy Sơn nhân Minh Đức cõng Phong tuấn kiệt đi lên phía trước, nhưng lại không nhận ra bọn họ. Bọn họ đều là đệ tử mới tấn chức, đang làm nhiệm vụ thủ vệ ở đây, còn chưa gặp qua người của Thái Huyền tiên môn.

"Hai vị đạo hữu, đến từ môn phái nào? Đến Dược Vương Tông của ta có chuyện gì?"

"Hừ, các ngươi xứng đi hỏi ta?"

Minh Đức Sơn Nhân hừ lạnh một tiếng, trực tiếp xông vào bên trong.

"Ôi, vị đạo hữu này, vì sao ngươi tự tiện xông vào bổn tông..." Hai người vội vàng tiến lên ngăn lại.

"Tránh ra!"

Minh Đức Sơn chúng không muốn nhiều lời với bọn họ, vừa khoát tay, liền tuôn ra một cỗ lực lượng cực lớn, trực tiếp đánh bay hai người ra ngoài, hắn cũng không đả thương người, cũng không giết người, hắn hôm nay muốn làm cho Dược Vương tông khó xử, nếu là sát thương người khác, trước tiên liền không lo nữa.

"Minh Đức của Thái Huyền Tiên Môn tới chơi, có người ở Dược Vương Tông không?" Một âm thanh trầm thấp truyền ra, toàn bộ Dược Vương Tông chỉ cần người trong sơn môn đều có thể nghe thấy.

Bốn bóng người từ sau điện vọt ra, nhanh chóng hạ xuống cửa đại điện, đúng là tứ đại trưởng lão của Dược Vương tông. Bốn người nhìn người trước mắt, nhất thời ngẩn ra.

Bạch Thuật trưởng lão cười nói: "A, hóa ra là Sơn Nhân của Thái Huyền tiên môn đại giá quang lâm, khách quý tới, mau mời vào."

"Hừ, bần đạo sẽ không đi vào, môn nhân Dược Vương tông các ngươi thủ đoạn ngoan độc, bần đạo sợ bị người đánh cho tàn phế." Minh Đức Sơn Nhân châm chọc khiêu khích một phen, sau đó buông Phong Tuấn Kiệt đang đeo trên lưng xuống.

Lúc này tứ đại trưởng lão mới chú ý tới Phong Tuấn Kiệt trên lưng hắn, còn là tình hình trọng thương sắp chết, tình huống gì đang xảy ra vậy?

Thạch Trúc trưởng lão cau mày nói: "Sơn nhân nói vậy là có ý gì? Chính đạo thất tông chúng ta đồng khí liên chi, vì sao phải đùa cợt Dược Vương tông ta như vậy?"

Minh Đức Sơn Nhân hừ lạnh một tiếng, nói: "Chờ Dược tông chủ trở về, các ngươi tất nhiên sẽ biết!"

"Không ngại thì cứ nói thẳng!"

"Đã như vậy, ta đây sẽ nói rõ." Minh Đức sơn nhân chỉ chỉ Phong Tuấn Kiệt đã trọng thương hôn mê: "Đệ tử chân truyền của Dược Vương tông các ngươi Vi Vân, tại Tử Nguyệt tiên môn thay đổi đại điển, không để ý tình cảm giữa bảy tông phái chính đạo, hạ độc thủ đả thương sư chất Phong Tuấn Kiệt của Thái Huyền tiên môn ta. Người ở đây đã thoi thóp rồi, các ngươi tự mình xem mà làm đi! Việc

này nếu không cho chúng ta một cái công đạo, Thái Huyền tiên môn chúng ta quyết không từ bỏ ý đồ!"

"Người núi nói có thật không?" Tứ đại trưởng lão kinh nghi.

Minh Đức Sơn Nhân cả giận nói: "Mọi người đều ở đây, các ngươi cũng thấy rồi đấy, ở đây còn giả sao?"

Vẻ mặt Bạch Hỗn lạnh lùng, thản nhiên nói: "Có phải Sơn Nhân đã nghĩ sai rồi không? Đồ Vi Vân ta chỉ có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, sao có thể là đối thủ của Phong sư điệt? Chớ nói chi đến việc đả thương hắn, đây là chuyện khó có khả năng xảy ra."

Minh Đức Sơn Nhân hừ lạnh nói: "Bạch Chỉ! Ngươi thiên vị đệ tử của mình, ta không cùng ngươi phân biệt, chờ Dược tông chủ đến tự nhiên biết rõ!"

Hắn khẳng định như vậy, ngay cả Bạch Miểu cũng khẽ rùng mình, chẳng lẽ Vi Vân thật sự làm chuyện này? Đắc tội với Thái Huyền tiên môn, đây không phải là chuyện đáng khoe khoang gì!

Rất nhanh, Dược lão mang theo tám đại đệ tử chân truyền từ chân trời bay tới, trong chốc lát đã đứng trước cửa đại điện tông môn.

Bạch Chỉ nhìn thấy tất cả mọi người ở trong đó, duy chỉ thiếu Vi Vân và Diệp Trầm Ngư, lập tức trong lòng trầm xuống, thầm nghĩ hỏng mất rồi.

51

Chương bốn tiếc chia tay.

Dược lão nhân nhìn thấy Minh Đức Sơn Nhân và Phong Tuấn Kiệt lập tức biết được ý đồ đến đây. Lão thầm thở dài, tiến lên thi lễ, nói: "Hóa ra là người của Minh Đức Sơn, không biết lần này Sơn Nhân đến Dược Vương tông ta để làm gì?"

"Dược tông chủ biết rồi còn cố hỏi!" Minh Đức Sơn Nhân hừ lạnh một tiếng.

Lúc này Dược lão nhân mới chuyển ánh mắt nhìn sang người Phong Tuấn Kiệt, thấy ngực y lõm xuống, toàn thân đầy vết máu, khí tức đang hấp hối, lúc này kinh ngạc nói: "Ồ, đây không phải là Phong sư điệt sao, sao lại bị thương nặng như vậy, mau mau đỡ y vào. Tông chỉ của Dược Vương tông ta chính là cứu sống người bị thương, nhất định không thể ngồi nhìn bỏ qua."

"Khoan đã!"

Minh Đức Sơn Sơn Nhân ngăn trước người Phong Tuấn Kiệt, trừng mắt nhìn dược lão nhân, nói: "Dược Tông chủ, đệ tử của ngươi đả thương Phong sư điệt của ta, chỉ đơn giản là chữa thương đơn giản như vậy? Nói đánh là đánh? Nếu không ta cũng sẽ đánh đệ tử Dược Vương Tông của ngươi, sau đó lại trị liệu một phen, ý của Dược Vương Tông thế nào?"

Mọi người đều đã nhìn ra, người của Minh Đức Sơn không đơn thuần tới chữa bệnh mà tới để cứu chữa.

Bạch Hỗn và bốn đại trưởng lão thầm nghĩ kẻ này quá xấu hổ, đám đệ tử chân truyền của Dược Vương tông cũng căm phẫn, giận mà không dám nói gì.

Trên thực tế, trong lúc đại hội Tử Nguyệt tiên môn diễn ra, rõ ràng là Thái Huyền tiên môn hắn khiêu khích Tử Nguyệt tiên môn người ta, sau đó mới có chuyện Vi Vân đứng ra động thân phát sinh, nếu không sẽ không náo loạn đến mức này.

Tô Mộc trưởng lão tiến lên một bước, chắp tay thi lễ, cười hỏi: "Không ngờ sư điệt Vi Vân lại bất hảo như thế. Bần đạo xin bồi thường với quý phái trước, tiện thể hỏi một chút, Sơn nhân dự định như thế nào?"

"Không dám." Minh Đức Sơn người nghiêm mặt nói: "Đệ tử quý phái hung tàn bực này, đúng là khiến người ta thất vọng. Huyền Chân sư huynh của bản môn hết sức tức giận, nếu không có bần đạo khuyên nhủ, chỉ sợ sư huynh của ta sẽ đích thân tới cửa... Đương nhiên, dù sao mọi người cũng là môn nhân của bảy tông phái chính đạo, phải lý giải lẫn nhau, chăm sóc lẫn nhau..."

Sau khi nói ra một loạt những lời hay như thế, Minh Đức Sơn Nhân mới thản nhiên nói: "Ý của ta là, mời tất cả mọi người quý phái, bao gồm cả Vi Vân tiểu nhân kia, Phong sư điệt đền tội cho ta, thuận tiện bồi thường thêm hơn mười quả oa quả và dịch Cốt Đan, đương nhiên... Vết thương của Phong sư điệt cũng cần dược vương tông của ngươi trị liệu, thương thế nghiêm trọng như thế, Thái Huyền Tiên môn ta không thể chữa trị được."

Mọi người Dược Vương tông nghe vậy thì sắc mặt lập tức trầm xuống, vô cùng khó coi.

Đùa gì vậy, muốn toàn bộ môn nhân tông môn bồi tội một đệ tử chân truyền nho nhỏ như hắn? Trong đó còn bao gồm tông chủ và trưởng lão, các đệ tử chân truyền, điều này sao có thể? Ngày sau Dược Vương tông còn có thể ngẩng đầu lên nhìn người sao?

Về phần đứa bé quả và Dịch Cốt Đan, càng là vật trân phẩm Dược Vương tông từ nơi không lưu truyền ra ngoài, mở miệng chính là mười mấy miếng, quả thực chính là cướp trắng trợn.

Lời này vừa nói ra, ngay cả dược lão nhân cũng biến sắc.

Lúc này Tô Mộc cũng không nói thêm gì nữa.

Sắc mặt Bạch Miểu giận dữ, lạnh lùng nói: "Sơn nhân thật đúng là công phu sư tử ngoạm, sỉ nhục như vậy, chẳng lẽ cho rằng Dược Vương tông ta sợ Thái Huyền tiên môn các ngươi?"

Minh Đức Sơn Nhân cười lạnh: "Đúng. Đương nhiên các ngươi không sợ, nếu các ngươi không sợ, lúc trước sao có thể tới cửa tìm Thái Huyền Tiên môn ta làm thông gia?"

"Ngươi..." Hai tay Thạch Trúc nắm chặt, trong mắt đã có lửa giận.

"Thế nào, muốn đánh người phải không?" Minh Đức Sơn người ngẩng đầu lên nói: "Các ngươi nhiều người, bần đạo tự thấy đánh không lại các ngươi, bần đạo cũng không đánh trả, đứng ở đây để các ngươi đánh. Đến đây đi, ra tay đi!"

Động thủ đương nhiên không thể động thủ, nếu không chuyện này không thể nói rõ được, Minh Đức Sơn rất chắc chắn. Mọi người đều cực kỳ căm hận loại người mặt dày vô sỉ như hắn, nhưng lại không thể đánh hắn.

Minh Đức Sơn Nhân tiếp tục nói: "Ồ, sao tên đệ tử họ Vi đã đánh người kia vẫn chưa trở về, chẳng lẽ hắn đang chột dạ trốn tránh, không dám gặp người khác?"

Lại nói: "À, còn có Diệp Trầm Ngư sư điệt nữa, ha ha, mắt thấy sắp đến ngày rồi, các ngươi cần phải để cho Diệp sư điệt sớm về núi một chút mới được, tránh để chậm trễ ngày lành tháng tốt."

Ngay lúc mọi người đang giương cung bạt kiếm, Dược lão nhân bỗng nhiên đi tới trước, cúi người hành lễ với người của Minh Đức Sơn và Phong Tuấn Kiệt, nói: "Lần này là Dược Vương tông ta không đúng, bần đạo đại diện cho Dược Vương tông bồi thường cho Thái Huyền tiên môn và Phong sư điệt."

"Sư huynh, huynh..."

"Tông chủ!"

Tất cả mọi người chấn động, bọn họ sao lại không nghĩ tới, Dược lão nhân lại có thể ăn nói khép nép như vậy, vì để yên cho người khác nên tình nguyện vứt cái mặt mo qua một bên, điều này làm cho mọi người vừa cảm thấy vừa tức vừa vội, cảm thấy vô cùng khuất nhục.

"Ha ha."

Minh Đức Sơn Nhân đắc ý nở nụ cười, nói: "Thế thì tạm được, nghĩ đến sư huynh chưởng giáo nể mặt tông chủ Dược Tông có thành ý như vậy, chắc chắn sẽ không quá mức so đo, dù sao mọi người đều là môn hạ chính đạo."

Dược lão nhân lại từ trong pháp khí trữ vật lấy ra hai quả trẻ con màu vàng xanh, đưa tới, nói: "Cây non và Dịch Cốt Đan của bổn môn đã không còn dư bao nhiêu, hai quả trẻ con này liền tặng cho quý phái, không thành kính ý."

"Dễ nói." Tuy rằng chỉ có hai viên, còn lâu mới đạt tới kỳ vọng trong lòng người Sơn Minh Đức, nhưng đã không tệ, hắn tự nhiên không thể không thu, đây chính là trân phẩm hi thế độc hữu của Dược Vương Tông.

Dược tông chủ nói: "Ta thấy Phong sư điệt bị thương không nhẹ, có thể để bần đạo coi qua một chút được không?"

"Mời dược tông chủ!" Minh Đức Sơn biết mọi việc không thể làm được quá gấp, hỏa hầu trước mắt đã không còn nhiều nữa.

Dược lão nhân từ trong miệng phun ra một cái tiểu đỉnh màu xanh, linh khí cùng dược lực nồng đậm từ đó trút xuống, rơi vào trên người Phong Tuấn Kiệt. Thương thế của Phong Tuấn Kiệt lập tức lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được bắt đầu khôi phục.

Sơn nhân Minh Đức ở bên cạnh nhìn thấy pháp bảo, dược vương đỉnh của Dược lão nhân, nhất thời trong mắt lộ vẻ hâm mộ, đây chính là thượng cổ tiên khí đấy!

Không bao lâu, thương thế nội ngoại của Phong Tuấn Kiệt cũng đã khôi phục, người cũng tỉnh lại từ trong hôn mê, hắn trông thấy Minh Đức Sơn người, hô to một tiếng: "Trưởng lão..."

Minh Đức Sơn Nhân vui mừng khôn xiết, xem ra đã chữa khỏi được rồi.

Dược lão nhân thu hồi Dược Vương đỉnh, nói: "Được rồi, có lẽ Phong sư điệt chỉ cần điều dưỡng thêm mấy ngày là có thể khỏi hẳn. Đúng rồi, Dược Vương tông ta có trà Vân Vụ thượng hạng, Sơn nhân có muốn vào uống mấy chén không?"

"Không cần, bần đạo ta còn phải gấp rút trở về bẩm báo chuyện quan trọng với sư huynh chưởng giáo, cũng không ở lại lâu, chư vị, cáo từ..."

Nói xong lời này, Minh Đức Sơn Nhân liền ôm lấy Phong Tuấn Kiệt, vẻ mặt đắc ý xoay người bay khỏi Dược Vương Sơn, trong giây lát biến mất cuối chân trời.

Tất cả mọi người hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Hắn vừa đi, Dược lão nhân lập tức triệu tập mọi người tiến vào đại điện thương nghị chuyện quan trọng.

Đầu tiên hắn giảng giải lại sự việc lần này cho tứ đại trưởng lão, sau đó còn khuyên bảo tất cả đệ tử chân truyền, bảo bọn họ sau này không nên đi trêu chọc người của Thái Huyền Tiên môn và Tử Nguyệt Tiên môn.

Mọi người thấy Dược lão nhân nhất vị nhẫn nhường, đều không cam lòng, nhưng cũng biết khó xử của ông ta, trước mắt tình thế không bằng người, trừ nhịn không được lên tiếng, còn có thể làm gì?

...

Tất cả đại tông môn đều có sóng ngầm mãnh liệt, đều tự chuẩn bị đại sự, mà trong Thi Cầm sơn trang ngoài ngoại ô tại Âm Nguyệt hoàng thành lại là một mảnh xuân ý.

Nơi huyền quan cửa sau sơn trang, mấy thị nữ bưng khay, trên khay đựng trái cây, các nàng đứng ở nơi đó tiến thối lưỡng nan, thỉnh thoảng len lén nhìn về phía đình đình, theo sau cả người đỏ tai hồng, cả người không được tự nhiên.

Từng tiếng dâm thanh ngân vang từ tâm đình hồ nước vọng tới, quả thực không coi ai ra gì.

Rốt cục, một thị nữ lấy dũng khí, bưng mâm quả, chân đạp bước nhanh tới, cúi đầu, đỏ mặt, đặt mâm trái cây lên bàn đá, sau đó nói một câu "Các vị chủ nhân chậm dùng, Vi thiếu hiệp dùng chậm, nói xong liền xoay người bước nhanh rời đi.

Tâm hồ đình.

Vi Vân đang ngồi bên cạnh mỹ nhân, thân thể trần truồng, không có mảnh vải che thân, trên người ôm thi thể tuyệt sắc phụ nhân, hai người tính khí kết hợp chặt chẽ cùng một chỗ, tùy theo thân thể Vi Vân vươn lên, một con nhục côn to lớn cứ như vậy lách vào khe thịt mềm mại của Thi Nhi ra ra vào, truyền ra thanh âm "Phốc phốc, phốc phốc" ma sát.

"A... Quá sâu rồi..." Bỗng nhiên có một tiếng ngâm vang lên, toàn thân cứng đờ, ngẩng đầu kinh hô, đôi chân đẹp đen nhánh không tự chủ được duỗi thẳng ra, hai chân co lại, ngón chân hơi cong, sau đó lại thả lỏng.

Vi Vân khẽ ưỡn ngực, thân thể mềm mại của Thi Nhi lay động, từ trong huyệt thịt chảy ra hơn phân nửa cây gậy thịt, một làn sóng từ trong lỗ thịt của Thi Nhi trào ra, theo thân thể mềm mại của nàng rơi xuống, đại nhục côn một lần nữa xâm nhập vào trong lỗ thịt kia, nước

bẩn giữa khe thịt bị đẩy ra, lập tức khuếch tán ra chung quanh, cũng đã bị mài thành bọt biển.

Cầm Nhi và Tiểu Mông phân biệt dựa vào bên trái phải Vi Vân, đem một đôi ngực to tròn tuyết trắng đưa đến bên miệng hắn, thay phiên cho nó bú sữa, mặc dù không có sữa thật chảy ra, nhưng Vi Vân lại ăn ngon lành, thỉnh thoảng khẽ cắn sữa, thỉnh thoảng mút ngực, miệng đầy mùi sữa.

Thư nhi và Họa Nhi đứng ở hai bên bức tranh, hơi khom lưng, vểnh cao cặp mông to tròn trắng như tuyết của mình lên, mỗi một tay Vi Vân, Vi Vân thỉnh thoảng xoa xoa mông, thỉnh thoảng dùng ngón tay véo nhẹ lên huyệt mật và hoa cúc của các nàng.

"Thiếu hiệp, ăn chút trái cây đi." Từ Nhi từ trên mâm quả nặn ra một quả nho tím đi tới, nhẹ nhàng lột da, dùng đôi môi anh đào ngậm lại, sau đó tiến tới, Vi Vân vội vàng phun ra một cục sữa trong miệng, rồi há miệng tiếp được, hai người đụng vào nhau, Vi Vân ăn quả nho, thuận theo miệng Cứ thế mà hút vào.

Ca Nhi và phú nhi nửa mở váy, ngực phanh ra, đang ở một bên nhẹ nhàng nhảy múa, tay ngọc lắc lư, chân hồng nhẹ nhàng, thân thể mềm mại di động, lúc nhấc chân, mơ hồ có thể thấy được một nhúm nhỏ lông đen ở bộ rễ đùi các nàng, còn có khe thịt màu hồng phấn ẩn nấp ở phía dưới, giữa hoặc ngâm xướng vài câu dân gian khúc điệu, phong tình mười phần.

Vi Vân ở Thi Cầm sơn trang đã ngây ngốc hơn nửa tháng, trong khoảng thời gian này, mỗi ngày hắn đều lẫn cùng tám phụ nhân tuyệt sắc này một ngày mười hai canh giờ không giờ khắc nào đều đang dâm ngoạn, thử qua các loại tư thế chơi đùa, râu lớn không phải ngâm ở trong huyệt nhỏ., Chính là cắm ở trong hoa cúc, hoặc là ra vào trong miệng các nàng, những tuyệt sắc phụ nhân này mỗi người đều nhiều, có thể thay phiên ra trận, Vi Vân lại mang trên người Âm Dương Song Tu Công, chẳng những không cảm thấy mệt mỏi mệt mỏi., Ngược lại có thể mượn cơ hội song tu, xúc tiến tu vi song

phương. Trên thực tế, cái này cũng xuất phát từ những tuyệt sắc phụ nhân này dây dưa, từ ngày đó cùng các nàng có một đêm xuân về sau, liền một mực dâm loạn vượt qua, cực ít ngủ đông, Vi Vân chưa bao giờ thử phóng đãng hình hài đến tận đây, ngay cả chính hắn cũng cảm thấy có chút hổ thẹn.

Toàn bộ sơn trang, đã hoàn toàn trở thành nơi dâm loạn của Vi Vân và những phụ nhân tuyệt sắc kia, từ trong phòng đến bên ngoài, từ lầu các đến đình, thậm chí có lúc ra khỏi sơn trang, trong khu rừng phụ cận, bờ sông nhỏ dâm loạn một phen. Những phụ nhân tuyệt sắc này mừng rỡ không thôi, bọn họ chẳng những hưởng thụ khoái cảm cực hạn này, mà tu vi cũng đang không ngừng tăng lên, làm sao có thể bỏ qua cho Vi Vân.

Nửa tháng qua đi, tám phụ nhân tuyệt sắc này đều đã đột phá tu vi Trúc Cơ, khó khăn lắm mới bước vào Kim Đan sơ kỳ, ngược lại Vi Vân vẫn là cảnh giới Nguyên Anh sơ kỳ, cũng không tăng lên bao nhiêu. Điều này là bởi vì tu vi của hắn cao hơn những phu nhân này rất nhiều., Về cơ bản thì không có được bao nhiêu nguyên khí từ bên trong, nhưng các nàng lại hoàn toàn trái ngược, trong lúc hai bên giao nhau, pháp lực hùng hậu trong cơ thể Vi Vân đã cạn kiệt, đối với các nàng mà nói, pháp lực còn có tác dụng hơn tiên đan, tu vi tiến triển cực nhanh, mỗi ngày đều tăng lên rất nhiều.

Giờ phút này, Vi Vân ôm lấy thi thể, sau một hồi mãnh lực đưa tặng, làm được cái phụ nhân tuyệt sắc này kêu la không ngừng, từ chỗ kết hợp khí tính của hai người phun ra một cỗ sóng lớn, bỗng nhiên Thi Nhi kêu "A a" một tiếng, thân thể mềm mại run lên một cái., Chỉ thấy một luồng nước tiểu trong suốt từ trong nước tiểu của nàng phun ra, tí tách rơi trên mặt đất, vô cùng đồ sộ. Lúc này Vi Vân vẫn đang nhanh chóng xen vào, những phụ nhân tuyệt sắc này đều biết hắn muốn bắn tới, vội vàng vây quanh, ngồi xổm trước người hắn, ngẩng đầu, nhắm mắt lại.

Theo cái then lớn hung hăng đụng vào sâu trong tử cung của Thi Nhi, trong nháy mắt bắn ra xạ ý mãnh liệt, Vi Vân rút ra thịt côn, nhai mới

thoát khỏi khe thịt của Thi Nhi, lập tức bắn ra từng luồng Bạch Trọc Tinh Tương, đều rơi vào trên khuôn mặt trắng nõn của những phụ nhân tuyệt sắc này, khuôn mặt vốn xinh đẹp lúc này lại lộ ra vô cùng dâm đãng.

"Bắn thật nhiều..." Cầm Nhi thầm nói một tiếng đáng tiếc, nàng biết những viên sa mạc này hoàn toàn có thể hòa hợp hóa thành nguyên khí, nhưng Vi Vân cũng không làm vậy, bởi vì nháy mắt bắn tinh mười phần kích thích, nàng cũng minh bạch điểm này, bởi vậy tận lực dùng các loại phương thức để Vi Vân thoải mái.

Chúng nữ mồm năm miệng mười đem những viên tã lót này liếm láp sạch sẽ, lúc này Vi Vân đã ngồi ở trên mỹ nhân dựa lên, Thi Nhi từ trên người hắn xuống, ngồi xổm trước mặt hắn, dùng một đôi sữa to mọng của mình kẹp lấy Vi Vân côn thịt nhẹ nhàng đùa bỡn, lại vươn cái lưỡi non liếm nhẹ đầu rùa của hắn.

Vi Vân sờ lên cằm, tính toán thời gian đã hơn nửa tháng rồi, mình cũng nên trở về Dược Vương Tông rồi, nếu còn ở lại nữa chỉ sợ sẽ không tránh khỏi bị trách phạt.

Lập tức, hắn duỗi một ngón tay ra, đầu ngón tay ngưng tụ ra điểm điểm bạch quang, phân biệt rơi vào trên trán những phu nhân này, dung nhập vào.

Chúng nữ vây tới, Cầm Nhi ngâm một tiếng cười, nói: "Thiếu hiệp, chúng ta lên lầu đi, tỷ muội chúng ta đổi một cái sạch sẽ vớ, thuận tiện thiếu hiệp cẩn thận thưởng thức." Nàng biết Vi Vân đặc biệt yêu thích đôi chén đùi đẹp cùng chân ngọc của các nàng, mỗi ngày đều phải chính miệng nhấm nháp một phen mới được.

Vi Vân nghe vậy, trong lòng rung động, nhưng rất nhanh liền tỉnh táo lại, hắn vuốt khuôn mặt tươi cười bóng loáng của Cầm Nhi, nói ra: "Hôm nay ta sẽ rời khỏi nơi đây, trở về Dược Vương Sơn. Vừa rồi ta cho các ngươi ba loại thần thông chính là của Thái Huyền Tiên Môn, một là thần thông kiếm đạo, là thuật sát phạt, hai là huyền quang hộ thể, hai là huyền quang hộ thể., Vì phương pháp hộ thân, ba là thân

pháp tàn ảnh. Ba môn thần thông này ngoại trừ hộ thể huyền quang là riêng Thái Huyền Tiên Môn, còn lại hai môn chính đạo thất tông đều có, không tính là bí truyền, nhưng cũng rất lợi hại. Các ngươi đều có tu vi Kim Đan, lại tu thành ba môn thần thông này, tin rằng không bao lâu nữa có thể sánh bằng đệ tử nội môn của tam giáo."

Chúng nữ lấy được ba môn thần thông, tất nhiên là mừng rỡ không thôi, nhưng vừa nghe Vi Vân muốn rời khỏi, nhất thời trong lòng không nỡ. Cầm Nhi vội hỏi: "Vì sao thiếu hiệp vội vàng vàng rời đi như vậy, chẳng lẽ là tỷ muội chúng ta hầu hạ không chu toàn sao?"

"À, không phải như thế, các ngươi để cho ta rất hài lòng, ta cũng rất thích các ngươi, nhưng ta chính là đệ tử Dược Vương Tông, sớm muộn gì cũng phải quay về, nếu như tiếp tục như vậy, sẽ không tránh khỏi bị trách phạt, sư phụ là người như nàng... Ài!" Vi Vân thở dài, chỉ sợ hiện tại trở về đã bị phạt rồi.

Kỳ nhi hừ lạnh một tiếng, nói: "Chỉ là trở về chậm liền bị phạt, Dược Vương tông cũng quá không phân rõ phải trái, không bằng thiếu hiệp đừng trở về, về sau ở lại chỗ này, tỷ muội chúng ta tự sẽ vĩnh viễn làm bạn."

Mấy phụ nhân còn lại đều tỏ vẻ đồng ý.

Vi Vân vội nói: "Kỳ Nhi tỷ tỷ, lời này không thể nói lung tung được, bản lĩnh này của ta xuất thân từ Dược Vương Tông, há có lý nào lại phản bội."

Vi Vân vỗ vỗ cằm xinh đẹp tuyệt trần của thi nhi, thi nhi phun ra mai rùa của nó, đôi môi mềm mại và đầu rùa kéo ra một sợi chỉ bạc.

Vi Vân đứng dậy, lấy từ trong tay áo càn khôn ra áo xanh của đệ tử chân truyền Dược Vương tông, chậm rãi ăn mặc chỉnh tề.

Thấy vậy, tám phụ nhân tuyệt sắc này biết rõ giữ không được, đều mặc quần áo vào váy, lại đem tất cả trên đùi tháo xuống, đặt cùng một chỗ, đưa đến tay Vi Vân.

Cầm Nhi nói: "Nếu thiếu hiệp đã khăng khăng muốn đi, tỷ muội chúng ta tự nhiên phải tôn trọng lựa chọn của thiếu hiệp, những vớ này tặng cho thiếu hiệp, giữ làm kỷ niệm đi, ngày sau có thể tùy thời tới nơi này tìm chúng ta, tỷ muội chúng ta lúc nào cũng chờ đón tiếp gió tẩy trần cho thiếu hiệp."

Vi Vân cầm các loại vớ của các nàng, cảm thụ được nhiệt độ bên trên, sau đó thu vào trong tay áo càn khôn.

"Các vị tỷ tỷ, tại hạ cáo từ, bảo trọng ạ!" Vi Vân nói xong liền lấy ra một cái hồ lô màu vàng.

"Thiếu hiệp, không... Đệ đệ!" Thi Nhi đột nhiên khóc như mưa, ôm lấy hắn.

Vi Vân ôm lấy phụ nhân tuyệt sắc trước mặt, khẽ vuốt mái tóc của nàng, nói ra: "Thi nhi tỷ tỷ yên tâm, ta nhất định sẽ trở lại." Trong lòng gã thầm nghĩ, ở trong này nửa tháng, lại có cảm tình xuất hiện sao, thực sự là bất ngờ.

Quả nhiên, trong lúc vô tình, những phụ nhân này đã sinh ra tình cảm rất tốt với Vi Vân, ban đầu các nàng chỉ nghĩ đến việc kiếm chác chút lợi lộc, sau này càng ngày càng cảm thấy Vi Vân này tâm địa thuần thiện, phẩm hạnh đoan chính, ngoại trừ háo sắc đa tình ra thì không còn gì khác., Cơ bản không có khuyết điểm gì khác, thậm chí căn bản không coi các nàng như người bình thường. Hoặc nói, trong mắt Vi Vân, cho dù chỉ là một người bình thường thế tục, cũng là đối xử bình đẳng, không hề đê tiện so với tu chân giới, mà cho dù là người tu chân., Cũng chưa chắc có thể làm cho Vi Vân chân thành tôn trọng. Nhưng đại bộ phận nhân sĩ của tu chân giới lại không phải như thế, trên cơ bản là coi thường những người trong thế tục, nếu như gặp được nữ sắc mà thích, có rất nhiều cách lấy được nó, ai lại thật tình đối đãi như thế, quả thực lãng phí thời gian.

Cái gọi là lâu ngày gặp lòng người, một người phẩm tính cao thấp, thường thường từ lời lẽ cử chỉ hữu ý vô tình hiển hiện ra, những phụ

nhân này chính là cảm nhận được điểm ấy, mới chân chính đem Vi Vân coi là tình nhân của mình, mà không phải mục tiêu muốn tính kế.

Mấy phụ nhân còn lại cũng đều vành mắt đỏ lên, yên lặng nức nở, vây tới lần lượt ôm chặt lấy Vi Vân.

"Thi nhi tỷ tỷ, ngực tỷ là loại hình ta thích nhất."

"Cầm Nhi tỷ tỷ, ta thích cái mông của ngươi, vừa béo vừa tròn."

"Kỳ nhi tỷ tỷ, đầu lưỡi của ngươi dài nhất, lần nào cũng liếm đến mức ta rất thoải mái."

"Thư nhi tỷ tỷ, mắt ngươi quả thực là biết nói chuyện, ta vô cùng thích xem."

"Họa nhi tỷ tỷ, đùi của tỷ thật sự rất đẹp."

"Từ Nhi tỷ tỷ, chân của ngươi bất luận thế nào ta cũng không chịu chơi đùa đấy."

" Ca Nhi tỷ tỷ, hoa cúc của tỷ còn chưa thỏa mãn."

"Oanh Nhi tỷ tỷ, huyệt của tỷ trăm chỗ cho ta không chán."

Vi Vân cùng những phụ nhân này hôn môi nhau, sau đó phất tay, tế lên hồ lô phi hành trong tay, ngồi lên, hồ lô lơ lửng, phá không bay lên trời.

"Các vị tỷ tỷ, sau này còn gặp lại!" Vi Vân phất tay.

"Đệ đệ tốt, trên đường đi chú ý an toàn!"

"Nhớ kỹ chúng ta!"

"Nhất định phải trở về đó!"

...

Chúng nữ lưu luyến không rời nhìn hắn biến mất ở cuối chân trời.

52

Chương thứ bốn Nguyên Vũ Võ Nguyên.

Trung Châu, trong hậu sơn Thái Huyền của Thái Huyền Tiên Môn.

Phía sau Thái Huyền tiên môn là cổ mộc che trời, lộ ra một cỗ nguyên thủy và khí tức mênh mông, Thái Huyền tiên môn cũng không tận lực khai phá mảnh núi rừng này, bởi vì nơi này là chỗ tĩnh tu của đệ tử trong môn, bảo trì phong cảnh nguyên thủy, ngược lại có vẻ u tĩnh.

Dưới bóng đêm, một vị đệ tử mặc đạo bào trắng ở phía sau núi tu luyện kiếm đạo, tuy trong tay hắn không có kiếm, nhưng theo pháp lực vận chuyển, đầu ngón tay ngưng tụ ra một chút bạch quang, hóa thành từng đạo kiếm khí trắng hếu, tràn ngập bốn phía. Những nơi đi qua, cây cỏ chung quanh đều bị chém đứt thành hai đoạn, răng rắc răng rắc, dồn dập rơi trên mặt đất.

Bỗng nhiên, tên đệ tử này tựa hồ cảm giác được điều gì, hắn nhíu mày lại, thu hồi kiếm thế, nhìn quanh rừng rậm phía sau núi.

Chỉ thấy một đạo bạch quang chói mắt từ chỗ sâu trong rừng chầm chậm bay lên, hóa thành một Trượng Lục Pháp Tướng ba đầu sáu tay, ba cái đầu lộ vẻ vui mừng, giận dữ, ôn hoà, sáu cánh tay đều cầm đao, thương, kích, búa, chùy, tuôn ra từng luồng từng luồng pháp lực cường đại chấn động, ngay sau đó là một tiếng nổ vang hư không, truyền động ở hậu sơn!

"Thần Thông Pháp Tướng ba đầu sáu tay... Là Nguyên Võ Đại sư huynh, Nguyên Võ Đại sư huynh xuất quan rồi!"

Tên đệ tử này vừa nhìn, nhất thời vừa mừng vừa sợ, nhanh chóng rời khỏi hậu sơn, đi về hướng đại điện của Thái Huyền Tiên Môn, trong miệng hô to: "Nguyên Võ đại sư huynh xuất quan, Nguyên Võ đại sư huynh xuất quan rồi!"

"Cái gì? Nguyên Võ đại sư huynh xuất quan? Thật hay giả vậy?"

"Nguyên Võ đại sư huynh bế quan suốt mười năm rồi, hôm nay rốt cục xuất quan rồi sao?"

"Lần trước đệ tử chân truyền của chính đạo thất tông thi đấu, Nguyên Vũ sư huynh đoạt được hạng nhất, vững vàng ngồi trên bảo tọa đệ tử chân truyền đệ nhất chính đạo thất tông. Lần này Nguyên Vũ sư huynh xuất quan, nhất định là đã tu thành Pháp Tướng, thật đáng mừng a!"

Tin tức này nhanh chóng truyền ra bên trong Thái Huyền Tiên Môn, trời còn chưa sáng, toàn bộ trên dưới sơn môn đều đã biết.

Sáng sớm hôm sau, Huyền Chân sơn nhân triệu tập toàn bộ tông môn cao thấp đi tới đại điện tông môn, tiến hành đại hội tông môn một lần.

Thái Huyền Tiên môn có một vị chưởng giáo, mười đại trưởng lão, bảy mươi hai vị đệ tử chân truyền, ba ngàn đệ tử nội môn, mười vạn đệ tử ngoại môn, nhân số khổng lồ, trong đó đại bộ phận đều là chấp hành nhiệm vụ quan trọng ở các nơi, chỉ có không đến một nửa có thể chạy đến tham gia đại hội.

Mọi người đều tự liệt vào đại điện, Huyền Chân sơn ngồi trên bảo tọa chỉ riêng chưởng giáo Bạch Ngọc. Bên trái đằng trước lão là một nam tử trung niên thân hình cao lớn. Nam tử này mặt như đao gọt, góc cạnh rõ ràng, hai mắt tinh quang nội liễm, mang theo ý cười nhàn nhạt. Tứ chi y so với người bình thường dài hơn không ít, hai tay quá gối, trong cơ thể ẩn hàm sức mạnh bùng nổ, khiến người ta vừa thấy đã khắc sâu ấn tượng.

Người này chính là đại đệ tử Nguyên Vũ chân truyền của Thái Huyền Tiên Môn, đứng đầu bảy mươi hai đệ tử chân truyền.

Nguyên Võ bây giờ mới hơn năm mươi tuổi, đã thành danh nhiều năm. Y từ nhỏ đã tiến vào Thái Huyền tiên môn tu luyện, là một kỳ tài

tu đạo hiếm thấy, tinh thông bát đại thần thông của Thái Huyền tiên môn. Mười năm trước, trong trận thi đấu đệ tử chân truyền của chính đạo thất tông đoạt được hạng nhất, ngồi vững vàng trên bảo tọa đệ nhất cao thủ chân truyền đệ tử chân truyền. Không ai có thể lay chuyển được phong mang, y chính là cao thủ vô địch cảnh giới Nguyên Anh đỉnh phong.

Mười năm trước, sau khi Nguyên Vũ đoạt được đệ tử chân truyền đệ tử chân truyền của chính đạo thất tông, bắt đầu tiến vào hậu sơn bế quan, tuyên bố không tu thành pháp tướng, quyết không xuất quan!

Bây giờ đã mười năm trôi qua, hắn rốt cục thành công tu thành Pháp Tướng, phá quan mà ra.

Điều này đối với Thái Huyền tiên môn mà nói, là một đại hỉ sự.

Huyền Chân Sơn Nhân càng là cực kỳ coi trọng nguyên võ, vẫn luôn trọng điểm bồi dưỡng. Mấy chục năm trước, đệ tử đắc ý của hắn là Mộc Thiên Vũ chết một cách ly kỳ, đây đối với hắn mà nói là một đả kích cực lớn, hiện giờ rốt cục lại xuất hiện một cái nguyên võ, tuy rằng không bằng Mộc Thiên Vũ, nhưng tóm lại là một cái kỳ tài, thậm chí tư chất còn cao hơn Phong Tuấn Kiệt một chút, cuối cùng hắn cũng có một chút an ủi.

Huyền Chân Sơn Nhân quét mắt nhìn mọi người một cái, nhẹ nhàng huy động phất trần, thản nhiên nói: "Đêm qua Nguyên Vũ tu thành Pháp Tướng xuất quan, chính là niềm vui của Thái Huyền Tiên Môn ta, theo lý thuyết, một thành Pháp Tướng, liền lập tức trở thành trưởng lão tông môn, bất quá Nguyên Võ tuổi tác còn nhỏ, còn chưa đủ trăm tuổi, vì vậy tạm thời không liệt vào danh sách trưởng lão, vẫn là đệ tử chân truyền, đợi đến khi lớn dần, lắng đọng về sau, lại liệt vào trưởng lão, Nguyên Vũ, ngươi có dị nghị gì không?"

Nguyên Vũ cười nhạt một tiếng, quay mặt về phía Huyền Chân Sơn Nhân, cúi người hành lễ: "Chưởng giáo sư tôn tại thượng, đệ tử không dám, nghe theo sư tôn an bài!"

"Ừm." Huyền Chân sơn nhân mỉm cười gật đầu.

Lập tức, Huyền Chân sơn nhân lại nói: "Hiện giờ Ma giáo tàn sát bừa bãi, yêu nghiệt hoành hành, ma quỷ quái khắp nơi, Thái Huyền Tiên môn chúng ta thân là tông môn lãnh tụ chính đạo, gánh nặng hàng yêu trừ ma, chỉ là..."

Nói đến đây, Huyền Chân Sơn Nhân thở dài, vẻ mặt tiếc nuối nói: "Chỉ là những năm gần đây, chính đạo Thất Tông càng thêm bất hòa, không ít tông môn đều làm ra một ít chuyện làm cho người thất vọng, có chút thương tổn đến tình cảm Thất Tông của chính đạo chúng ta, một số tông chủ lòng dạ hẹp hòi, tàn hại môn nhân đồng đạo., Thậm chí còn có cả đệ tử sai khiến môn hạ hạ hạ hạ độc thủ hại bản môn đệ tử, quả thực khiến người ta tiếc nuối. Có điều Thái Huyền tiên môn chúng ta thân là lãnh tụ chính đạo, há có thể chấp nhặt với bọn đạo chích tầm thường này, bởi vậy mọi người không cần quá mức không khí, nhẫn nhịn một chút cũng bỏ qua... Nhớ kỹ, chỉ cần là chuyện chính nghĩa, chúng ta phải là người đầu tiên đứng ra!"

"Đại đức của chưởng giáo! Chưởng giáo cao thượng!" Mọi người đồng thanh hô lớn.

Có đệ tử đã nghị luận ở phía dưới.

"Năm đó người của Tử Nguyệt tiên môn hại chết đại sư huynh Mộc Thiên Vũ của bản môn, đàn bà của Tử Nguyệt tiên môn đã không phải thứ tốt lành gì! Chưởng giáo nói chính là Tử Nguyệt tiên môn, đặc biệt là môn chủ tân nhiệm, Ngu Yên Vũ!"

"Không phải không, ta nghe nói trước đây không lâu tại đại điển Tử Nguyệt tiên môn, một đệ tử chân truyền của Dược Vương tông đánh lén Phong Tuấn Kiệt sư huynh, sử dụng âm mưu quỷ kế thiếu chút nữa hại chết Phong sư huynh. Đây đều là do tông chủ Dược Vương tông sai khiến, rõ ràng chưởng giáo nói là Dược Vương tông!"

"Ta thấy hai tông môn này cũng không phải là thứ tốt lành gì!"

Huyền Chân sơn nhân sau một trận dõng dạc hùng hồn, quét mắt nhìn một vòng, thản nhiên nói: "Các ngươi lui ra trước đi, ta hơi mệt rồi, cần nghỉ ngơi một chút."

"Chưởng giáo vì chính đạo nhân gian lao tâm khổ huyết, ngàn vạn bảo trọng thân thể!"

Đại hội tông môn liền tan đi.

Minh Đức Sơn người lại lưu lại, hỏi: "Chưởng giáo sư huynh, trước đó không lâu có đệ tử phát hiện không ít bóng dáng môn nhân Ma giáo ở Vạn Lý Huyết Hà, rất hiển nhiên tam đại Ma giáo đã rục rịch, đại chiến Tiên Ma tám trăm năm một lần đã không xa, chẳng lẽ chúng ta thật sự muốn xông lên đầu tiên?"

"Hửm?"

Huyền Chân sơn nhân khẽ nhấc mắt, nhìn về phía Sơn Nhân, không nhịn được bật cười, nói: "Lần này sao sư đệ lại hồ đồ như vậy, Thái Huyền Tiên môn ta trăm ngàn năm qua, có lần nào không xông lên đầu tiên? Đương nhiên, muốn dẹp ngoài trước phải an nội, nếu trong bất an, làm sao dẹp ngoài được? Sư đệ có hiểu không?"

"Ý sư huynh là..."

"Sư đệ, chúng ta thân là lãnh tụ chính đạo, quan trọng nhất là phải đoàn kết người trong đồng đạo, biến các đại tông môn chính đạo thành một nhóm, chứ không phải là một đống cát rời rạc, đây chính là việc quan trọng nhất của chúng ta, cũng là quan trọng nhất., Có lẽ ngươi không biết, kỳ thực chính đạo chúng ta là một lực lượng cực mạnh, căn bản không sợ bất luận yêu ma quỷ quái gì, chẳng qua xưa nay luôn là một trận cát rời rạc, khiến người thất vọng. Còn chuyện xung phong vây trận, giết địch trừ ma, đương nhiên giao cho tông môn khác."

"A, hóa ra là thế, sư huynh cao minh!" Minh Đức Sơn Nhân bừng tỉnh hiểu ra.

Kể từ đó, Thái Huyền Tiên Môn có thể nhất cử tam thủ thắng, thứ nhất có thể làm hao tổn, có thể trong đại chiến thực lực bản môn giảm xuống đến mức thấp nhất, tông môn người khác đều đang tiêu hao lực lượng, Thái Huyền Tiên Môn lại có thể không ngừng mở rộng thực lực, thứ hai là có thể nhân cơ hội suy yếu lực lượng tông môn khác., Ba từ đó có thể nhận được danh dự tốt, là người chủ trì chính đạo, vác cờ người, giơ cao đại kỳ chính nghĩa, đoàn kết các tông phái chính đạo, cho dù không phải binh lính đi đầu, cũng sẽ không bị người lên án.

Suy nghĩ một chút, Minh Đức Sơn Nhân lại nói: "Sư huynh, ta quan sát thực lực của tam đại ma giáo lần này càng nhiều hơn trước kia, vạn nhất chính đạo các tông đều không ứng phó được... Vậy phải làm sao bây giờ?"

Huyền Chân sơn nhân cười ha hả, nói: "Sư đệ à, ngươi quá buồn lo vô cớ, thế giới này không hề bị suy nghĩ của bất cứ kẻ nào, mặc kệ là có thêm tông môn nào, hoặc là thiếu đi tông môn nào, kết quả đều sẽ không thay đổi. Từ xưa đến nay, Ma giáo từ trước đến nay đều là phù phiếm hoa hiện lên, chúng ta không ra tay, tự nhiên sẽ có kẻ xả thân giành nghĩa. Tà bất thắng chính, ngươi cứ yên tâm là được."

"Sư huynh anh minh."

Minh Đức Sơn Nhân vừa nghe vậy đã cảm thấy rất có lý.

Huyền Chân Sơn Nhân nói: "Đúng rồi, lần này Nguyên Vũ xuất quan, vừa vặn hôn ước với Dược Vương Tông cũng sắp đến ngày rồi, ngươi sai người chuẩn bị một phen, chọn ngày trước đến Dược Vương Tông đón dâu."

"Vâng!"

Minh Đức Sơn Nhân lĩnh mệnh rời khỏi.

Phong Tuấn Kiệt sau khi rời khỏi đại điện tông môn, lập tức tìm được Nguyên Võ, ngồi xuống trước mặt gã khóc lóc kể lể một trận.

Nguyên Võ hơi kinh ngạc đỡ hắn dậy, nói: "Phong sư đệ, sao lại đau lòng như thế?"

Phong Tuấn Kiệt nước mắt giàn giụa, khóc lớn nói: "Đại sư huynh, ngươi phải làm chủ cho ta nha!"

"Sư đệ chậm rãi nói, có chuyện gì, cứ việc nói cho sư huynh." Ánh mắt Nguyên Vũ ngưng lại.

Tình cảm giữa Nguyên Vũ và Phong Tuấn Kiệt vẫn luôn rất tốt. Lúc trước khi Nguyên Vũ bế quan, Phong Tuấn Kiệt mới chỉ tu thành Nguyên Anh mà thôi, hai người cũng đã không còn gì để nói rồi. Nguyên Võ thập phần coi trọng vị sư đệ mang "Vũ Thần Chi Thể" này, cho rằng thành tựu sau này của gã nhất định phi phàm.

Hôm nay mới vừa xuất quan, đã thấy Phong Tuấn Kiệt dường như chịu ủy khuất vô cùng, nhất thời hiếu kỳ, vội vàng hỏi nguyên nhân.

Phong Tuấn Kiệt liền kể lại chuyện mình suýt nữa bị Vi Vân đánh chết ở Tử Nguyệt tiên môn, y tức giận nói: "Vốn là vì đòi lại công đạo cho đại sư huynh của Mộc Thiên Vũ, ai ngờ Tử Nguyệt tiên môn kia có chết cũng không thừa nhận, điều này cũng thôi, tông chủ Dược Vương tông còn sai Vi Vân ra âm chiêu., Lúc đấu pháp vốn là cố ý giấu tài, lúc ta sơ ý, lấy Nhật Thôn Đại Pháp đánh lén ta, khiến ta suýt nữa bị hắn hại! Đại sư huynh, thiếu chút nữa ngươi không gặp được ta rồi!"

Nói đến đây, Phong Tuấn Kiệt lại khóc lóc kể lể một hồi.

"Thật là buồn cười!"

Nguyên Võ nghe vậy, nhất thời hơi giận dữ, giận dữ đứng dậy, y từ trước đến nay không để bất cứ chuyện gì trong mắt, nhưng lại cực kỳ bao che khuyết điểm, nếu ai khi dễ đệ tử Thái Huyền Tiên Môn, y là người đầu tiên không tha được đối phương. Bây giờ lại càng nghe được Phong Tuấn Kiệt mà mình yêu thích bị đánh lén khi dễ, khuôn mặt tuấn tú lập tức liền biến sắc.

Phong Tuấn Kiệt lau nước mắt, ủy khuất nói: "Sư tôn nói việc này thì thôi đi, lão nhân gia người thiện tâm, ta tự nhiên không thể làm phiền lão nhân gia người ra mặt đòi lại công đạo cho ta, chỉ có thể tìm đến đại sư huynh, đại sư huynh nhất định phải chủ trì công đạo cho ta!"

Nguyên Võ vỗ vỗ bờ vai của hắn, thản nhiên cười nói: "Sư đệ, ngươi yên tâm đi, chẳng qua chỉ là một tiểu tử Nguyên Anh sơ kỳ, tiện tay cũng bóp chết được rồi, không coi là chuyện lớn gì, cứ để cho vi huynh."

"Đa tạ Đại sư huynh!" Phong Tuấn Kiệt vui mừng.

"Nào, để vi huynh thi giáo, xem tu vi của ngươi tiến bộ thế nào rồi?"

"Tiểu đệ như thế này chính là một trong tam công tử chính đạo, Nguyên Anh đỉnh phong hiếm có địch thủ, nhưng trước mặt đại sư huynh tất nhiên không chịu nổi một kích..."

...

Sau khi Vi Vân rời khỏi Thi Cầm sơn trang, vốn là một đường đi về phía đông, bay về phía Dược Vương Sơn, nhưng vì không có Tiểu Kim dẫn đường, trên người lại không dẫn theo La Canh, trong lúc nhất thời nhận sai phương hướng, khiến cho lộ tuyến hơi chếch đi, bay hơn nửa ngày, phát hiện phía trước có một trấn nhỏ núi rừng, vội vàng đè cái hồ lô phi hành xuống, định hỏi phương vị, thuận tiện mua La Canh gì đó.

Trấn nhỏ này quy mô không lớn, vẫn là lãnh địa của âm nguyệt hoàng triều, trấn chỉ có mấy ngàn hộ, vạn dân cư, săn thú, nông canh mà sống, nơi này ngược lại bình thường hơn rất nhiều so với Âm Nguyệt hoàng triều đại thành, gọi là bình thường, chính là tỉ lệ nam nữ giao hòa, cũng không có tình huống âm thịnh dương suy.

Bởi vì địa vị nữ tử của Âm Nguyệt hoàng triều cao hơn nam tử, phần lớn đều sinh hoạt ở đại thành quan trọng, cũng không cần phải làm quá nhiều việc nặng nhọc, cuộc sống long trọng đãi, mà địa vị nam tử

thấp, bao nhiêu người đều bị gạt bỏ, hoặc bị đuổi đi, phần lớn đều tập trung ở một ít khu vực biên giới, hoặc Man Hoang, bao vây tiểu trấn nhỏ. Trong lúc bọn họ tự chịu lực của mình, cũng có thể dựa vào năng lực của mình cưới về nữ nhân sinh con đẻ cái, Âm Nguyệt hoàng triều chưa bao giờ thiếu nữ nhân.

Vi Vân dạo một vòng trong trấn nhỏ, mua được một La Canh, sau đó gọi một lão nông đang muốn khiêng nông cụ đi ra ngoài, hỏi: "Vị lão bá này mời, xin hỏi Phong Châu ở hướng nào?"

Lão nông dừng lại, nhìn về phía Vi Vân, cẩn thận đánh giá một phen, kinh ngạc nói: "Ồ, thiếu hiệp chẳng lẽ là đệ tử Dược Vương tông?"

"Không sai." Vi Vân không nghĩ tới một lão nông thâm sơn cũng có thể nhận ra áo bào xanh của Dược Vương Tông.

Lão nông lúc này vẻ mặt cung kính, nói: "Cách đây cũng có vài vị đệ tử tiên môn đi ngang qua nơi này, còn hỗ trợ chém giết một con đại xà đã thành tinh, cứu toàn bộ tiểu trấn chúng ta, quả nhiên là thần thông quảng đại! Trong đó có một tiên tử xinh đẹp mặc áo bào xanh giống hệt thiếu hiệp ngươi!"

"Ồ?" Vi Vân nghe vậy khẽ giật mình, có đệ tử Dược Vương Tông đi ngang qua nơi này sao? Hơn nữa còn là đệ tử chân truyền, không phải là người nào trong ba vị sư tỷ đây?

Lão nông vừa nói đến việc này, lập tức thao thao bất tuyệt, nước bọt bay loạn: "Năm người như tiên nhân đến trấn nhỏ của chúng ta, một trong số đó ăn mặc không khác gì thiếu hiệp, còn có hai thiếu nữ cực kỳ đáng yêu, cùng với hai tuyệt mỹ nhân chừng ba mươi tuổi, trước nay ta chưa từng thấy ai có thể đẹp đến mức này., Thật không hổ là người Tiên gia... A, đúng rồi, ta nghe được các nàng gọi, một người gọi là "Diệp tỷ tỷ", một người gọi là "Ngu tỷ tỷ", còn có một người tên là "Tiểu Phi Nhi muội muội", còn có thiếu nữ tên "Tiểu Kim"...

Hắn nói tới đây, Vi Vân lập tức hiểu rõ, lời lão nông nói tất nhiên là Diệp Trầm Ngư sư tỷ, Tiểu Kim và Lý Mị Nhi cũng đi theo bên cạnh,

hai người khác...

"Chẳng lẽ là Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi?" Vi Vân âm thầm kinh ngạc, không muốn mấy người các nàng cùng đi chung.

"Không biết các nàng đã đi đâu?"

"Đi hướng bên kia rồi."

Vi Vân cắt ngang lời thao thao bất tuyệt của lão nông, hỏi rõ phương hướng các nàng rời đi, sau đó tế lên hồ lô phi hành, bay vút lên trời.

Lão nông nhìn Vi Vân rời đi, vẻ mặt cực kỳ hâm mộ.

Không hổ là đệ tử tiên môn a!

...

Theo như lời lão nông, đích xác là đoàn người Diệp Trầm Ngư, Diệp Trầm Ngư, Ngu Phi Tuyết, Liễu Phỉ Nhi, thêm vào hai người hầu của Tiểu Kim và Lý Mị Nhi, tổng cộng có năm người, một đường lên phía bắc, hành hiệp trượng nghĩa, trảm yêu trừ ma, làm rất nhiều đại sự, cứu vớt rất nhiều bá tánh, làm người say sưa giải thích. Chẳng qua mới hơn nửa tháng đã có được mỹ danh 'Chính đạo Tam tiên tử', cùng với "Chính đạo Tam công tử" hô ứng.

Ba người lần lượt là Phi Tuyết tiên tử Ngu Phi Tuyết, Ngọc Bình tiên tử Diệp Trầm Ngư, nổi vân thánh nữ Liễu Phỉ Nhi, thực lực Tiểu Kim cùng Lý Mị Nhi không đủ, không thể so với ba người, chỉ có thể giương mắt nhìn.

Năm người một đường càn quét, rốt cuộc rời địa giới Thanh Châu, đi vào một chỗ giao nhau giữa ba châu, theo thứ tự là Trung châu, Thanh châu và Phong châu, tiếp giáp giữa ba châu.

Nơi này có một khu vực ba vùng, Đại Đường vương triều mặc kệ, âm nguyệt hoàng triều mặc kệ, Đại Minh vương triều cũng mặc kệ, tam

đại quốc gia quan phủ đều không tiện nhúng tay, tránh không cẩn thận đắc tội với quốc gia đối phương, từ đó dẫn phát chiến loạn. Rất nhiều đạo tặc lớn., Cũng chính vì vậy mà đám cướp được lẩn trốn. Thời gian trôi qua, nơi này được xây dựng thành một tòa thành nhỏ, tên là "Tự Tại Thành", đồng thời tập trung các nhân vật ở ba châu, tam đại quốc gia, ngư long hỗn tạp, mỗi ngày đều tiến hành các loại giao dịch và mua bán.

Diệp Trầm Ngư và năm người đi tới Tự Tại Thành, vừa xuất hiện đã khiến cho mọi người chú ý. Các loại thương nhân trên đường, thợ rèn, thợ rèn, ăn mày, tính mạng tiên sinh, đi lang trung, vân vân, đều đưa mắt nhìn về phía năm nữ. Mặc dù nhìn chằm chằm không chớp mắt, nhưng cũng không tiếng động, cũng không tiếng động lộ ra, chỉ là thỉnh thoảng trong mắt lóe lên một tia tinh quang. Khi ngũ nữ nhìn bọn họ, bọn họ lập tức dời ánh mắt đi chỗ khác.

Lý Mị Nhi rõ ràng cảm thấy bầu không khí nơi này có chút không đúng, tâm tình âm thầm lưu ý, nàng biết người nơi này hơn phân nửa đều không phải là thứ gì tốt lành, hoặc là âm hiểm xảo trá, hoặc là hung hãn như hổ, trong lòng không khỏi lo lắng, chỉ mong mấy nữ tử kinh nghiệm sống chưa lâu này sẽ không mắc mưu, nàng không có quyền nói mấy lời, không tiện nói thêm gì, chỉ đành yên lặng cầu nguyện.

Ngu Phi Tuyết nhíu mày, nói: "Vẫn luôn nghe nói Tự Tại Thành tự do tự tại, đánh nhà cướp xá làm gì cũng được, cũng không có ai quản, ta thấy nơi này có chút kỳ quái, mọi người ngàn vạn lần phải cẩn thận."

Liễu Phỉ Nhi cười khúc khích, nói: "Ngu tỷ tỷ quá đa tâm rồi, chúng ta là ai chứ, chúng ta chính là đệ tử chân truyền của tông chính đạo thất tông nha, những người này dám làm gì chúng ta, cho dù bọn hắn dám động thủ, chúng ta cũng không sợ bọn hắn. Dọc theo đường đi tới, tỷ muội chúng ta đã chém giết bao nhiêu yêu nghiệt, xưng hô chính đạo tam tiên tử cũng không uổng công đâu!"

Đôi mắt đẹp của Diệp Trầm Ngư lóe lên, nói: "Ngu sư tỷ nói đúng, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn, trên đời này kỳ nhân dị sĩ quá nhiều, nói không chừng sẽ có cường giả chúng ta không biết trốn ở chỗ này."

Tuy miệng Liễu Phỉ Nhi đầy vẻ khinh thị, nhưng cũng không phải kẻ ngu dốt nên cũng thu hồi tâm tư khinh thị, sắc mặt ngưng trọng.

Tiểu Kim và Lý Mị Nhi một tấc cũng không rời khỏi đó.

Ngu Phi Tuyết nói: "Chúng ta xuống núi mặc dù là vì hàng yêu trừ ma, hành hiệp trượng nghĩa, nhưng Tự Tại thành này lại không thích hợp cho chúng ta. Nếu phá hủy quy củ nơi này, rất dễ dàng bị quần công, khi đó cho dù chúng ta có năng lực thông thiên, cũng phải chịu thiệt thòi. Như vậy đi, chúng ta xem một chút rồi rời đi, mục đích chuyến đi này chủ yếu là lũng đoạn Bá Vương hoa."

53

Chương 50, Đao Quân năm mươi.

Tại nơi ba châu giao hội, có một hồ nước trong veo, hồ nước không lớn, chỉ rộng hơn mười dặm, hồ nước trong veo quanh năm thấy đáy, không có một tia tạp chất, không có một con cá, nghe nói trong hồ có một loại hoa tươi, tên là "Bá Vương Hoa", chính là bông hoa kịch độc, hơi chạm vào sẽ bị độc phát bỏ mình, nhưng đóa hoa Bá Vương này cực kỳ kiều diễm mỹ lệ, mỗi mười năm thịnh một lần, sau một ngày sẽ chết đi.

Bọn người Ngu Phi Tuyết tới nơi này, chính là vì nhìn thấy phong thái Bá Vương hoa, thời gian nở rộ lần trước vừa vặn là mười năm trước, tính toán thời gian hẳn là mấy ngày này.

Không bao lâu sau, năm cô gái đi vào một quán rượu, thấy bên trong chật ních người, ai nấy nhíu mày.

Một tiểu nhị mặc áo vải thô đi lên phía trước, khom người cười nói: "Mời vào bên trong năm vị, yên tâm, trên lầu còn có nhã phòng, chính là giá hơi đắt một chút."

Liễu Phỉ Nhi nói: "Tiền không phải vấn đề, mấu chốt là phải có hoàn cảnh tốt."

"Năm vị cô nương yên tâm, nhất định chiêu đãi tốt."

Tiểu nhị hấp tấp dẫn năm nữ tử lên lầu.

Lúc các nàng lên lầu, lầu một đang kêu vang nhất thời trở nên yên tĩnh, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, mọi người đều đưa mắt nhìn bóng lưng của ngũ nữ, ánh mắt lộ ra đủ loại thần sắc.

"Không biết đệ tử môn phái nào lại rêu rao như vậy, xem ra Tự Tại Thành tối nay sẽ trở nên vô cùng rực rỡ."

"Nhìn giống như là người của Tử Nguyệt tiên môn, lại giống như Dược Vương tông, còn có cả Phù Vân các, đều là đại phái, các ngươi ai dám lên không?"

"Ha ha, tuyệt sắc như thế, chỉ cần chơi một đêm, cho dù bị chính đạo thất tông đồng thời đuổi giết, vậy cũng đáng, huống chi chỉ là tam tông."

"Bách Lý huynh nói, đúng là tiểu đệ suy nghĩ."

"Anh hùng kiến thức cũng giống nhau!"

Có thể đứng vững tại Tự Tại Thành, trên cơ bản đều là kẻ liều mạng ở tu chân giới, mỗi kẻ vô pháp vô thiên, cho dù là thiên vận bát tiên tự mình, bọn họ cũng dám xằng bậy, huống chi chỉ là đệ tử chính đạo thất tông, về phần đánh thắng hay không, kết cục sau khi phạm tội là thế nào, đó lại là chuyện khác.

Ngũ nữ đi tới lầu hai, đi tới một nhã gian.

Lầu hai gần cửa sổ, một nam tử trung niên mặc áo bào trắng, cao cao gầy, đội mũ rộng vành, đang tự rót tự uống, khoảnh khắc ngũ nữ lên lầu, nam tử trong mắt hiện lên một đạo ánh sáng kinh diễm.

Hắn vội vàng hạ thấp nón che, rũ mắt xuống, sợ bị ngũ nữ phát hiện. Đợi khi ngũ nữ tiến vào nhã gian, hắn mới chậm rãi ngẩng đầu lên.

Người này chính là Đao Quân, một trong Cửu Đại trưởng lão của Anh Hoa Giáo.

Kể từ lần đi Dược Vương tông gây ra thất bại, giáo chủ Anh Hoa giáo giận dữ, mỗi ngày đều đùa bỡn với một thiếu nữ, đám Đao Quân phụ trách đi khắp nơi tìm kiếm thiếu nữ xinh đẹp. Nếu như không có, bọn họ sẽ tìm kiếm ở bên trong Anh Hoa giáo, thậm chí còn bị đùa bỡn đến chết, khiến cho Anh Hoa giáo trong lúc nhất thời gà chó không yên, ai nấy oán than dậy trời, giận mà không dám nói gì.

Đặc biệt là gần đây Anh Hoa giáo xuất hiện tình huống khác, trưởng lão kiếm thần tọa trấn trang viên Kim Lăng thành không biết tại sao lại chết oan chết uổng, tình trạng chết thê thảm. Lão coi chuyện này là người của Dược Vương tông gây nên, nhưng lại cố kỵ thực lực của Dược lão nhân nên không dám liều mạng tìm tới cửa, chỉ có thể phát tiết phẫn nộ trong giáo.

Cái này thì cũng thôi đi, trước đó không lâu, mọi người đều biết Tử Nguyệt tiên môn tổ chức đại điển thay phiên, tất cả tông môn chính đạo đều mời lên một vài thượng diện, nhưng hết lần này tới lần khác lại không mời được anh đào hoa giáo của hắn. Điều này khiến bọn họ cảm thấy hết sức mất mặt. Điều này có thể nói rõ Tử Nguyệt tiên môn không để ý tới bọn họ, hoặc nói rõ Tử Nguyệt tiên môn không cho rằng bọn họ là tông môn chính đạo.

Vì thế, đao quân luôn luôn trung thành tận tâm này đành phải tìm kiếm thiếu nữ mỹ mạo khắp nơi, lấy tối mũi nhọn dâm lạc tiêu trừ lửa giận của hắn.

Đao Quân biết, nơi có nhiều mỹ nữ nhất trên đời này, không gì hơn Âm Nguyệt hoàng triều, nhưng hắn không dám bước vào trong Âm Nguyệt hoàng triều, thậm chí ngay cả địa giới Thanh Châu cũng không dám tới gần, đây chỉ là phòng ngừa vạn nhất, sợ bị người của Tử Nguyệt tiên môn bắt được, đều là vì trăm năm trước từng xảy ra một chuyện., Lúc đó Anh Hoa giáo mới xây không lâu, có một trưởng lão chạy tới một tòa thành trì của Âm Nguyệt hoàng triều, muốn bắt mấy nữ tử trở về, ai ngờ gặp Ngọc Trượng Tiên Nương lại gặp phải đánh chết ngay tại chỗ, Anh Hoa giáo cũng từ thập đại trưởng lão biến thành cửu đại trưởng lão. Cũng may lúc đó trưởng lão kia là người dịch dung tên giả rời đi mà không bại lộ thân phận, nếu không Đào Hoa giáo chắc chắn sẽ đắc tội với Tử Nguyệt Tiên môn.

Vì vậy, Đao Quân chỉ dám cẩn thận tìm kiếm ở khu vực biên giới, chạy mấy ngày, ngay tại khu vực tam giới giao mà Tam Giới không để ý tới sự nghỉ ngơi của Tự Tại Thành.

Nơi hoang dã cỡ này, nào có thiếu nữ xinh đẹp, cũng là người bên cạnh một cường giả nào đó, tình huống bình thường đắc tội không nổi, sao dám dễ dàng ra tay.

Ai ngờ hôm nay lúc đang uống rượu, lại có mấy người xuất hiện vẻ tuyệt sắc như vậy, nhất thời khiến trong lòng Đao Quân mừng như điên!

Chỉ có điều sau khi trông thấy gương mặt năm mỹ nữ tuyệt sắc này, Đao Quân lại nhíu mày.

Hắn trà trộn vào tu chân giới đã mấy trăm năm, tự nhiên biết được những nhân vật nào trong các đại tông môn đều có. Cũng đã gặp qua Diệp Trầm Ngư, Ngu Yên Vũ và Liễu Phỉ Nhi, biết thân phận của các nàng, từng người không phải là đệ tử bình thường. Người bình thường căn bản không thể đắc tội nổi, thậm chí thực lực bản thân các nàng cũng không thể khinh thường, muốn bắt về hảo hảo hưởng thụ một phen cũng không dễ dàng gì.

Đao Quân nhất thời mặt mày ủ rũ, không suy nghĩ đối sách, phải làm thế nào mới có thể bắt gọn các nàng, đồng thời lại không bị sư môn các nàng phát hiện, thật khó nha!

Trong nhã gian.

Diệp Trầm Ngư cùng năm cô gái gọi một bàn thức ăn ngon, mọi người ngày thường ăn gió uống sương, bây giờ ngửi thấy mùi vị khói lửa nhân gian này cũng mười phần mới mẻ, bèn nhấm nháp một chút, thỉnh thoảng tán gẫu vài câu chuyện thú vị trong tu chân giới.

Liễu Phỉ Nhi nói: "Ngu tỷ tỷ, ta thấy tỷ đánh bại Trương Nhược Quân của Thái Cực Môn như chơi đùa vậy. Theo ta thấy tỷ tỷ nhất định có thể ngồi vững trên bảo tọa đệ nhất cao thủ chân truyền đệ tử chân truyền chính đạo!"

"Chủ nhân nhà ta cũng không kém!" Tiểu Kim vội vàng nói.

"Ăn của ngươi." Diệp Trầm Ngư nhét một cái đùi gà vào miệng nhỏ của cô.

Ngu Phi Tuyết mỉm cười nói: "Tuổi các ngươi cũng không lớn, không tham gia thi đấu chân truyền đệ tử chân truyền chính đạo mười năm một lần, cho nên lời ấy, trên thực tế thực lực của ta còn kém một chút, đệ tử chân truyền đệ nhất chính đạo chính thức chính là Nguyên Vũ của Thái Huyền Tiên Môn."

"Nguyên Võ?"

Đây là lần đầu tiên Liễu Phỉ Nhi nghe tới cái tên này.

Diệp Trầm Ngư nghe vậy, hơi kinh hãi, cô từng nghe cái tên này, cũng biết người này, chỉ là chưa từng gặp thôi.

Ngu Phi Tuyết buông đũa xuống, thản nhiên nói: "Bảy tông chính đạo cứ cách mười năm, đều sẽ tiến hành một lần thi đấu giữa các đệ tử chân truyền. Hai mươi năm trước, một người tên là Mộc Thiên Vũ đoạt hạng nhất, mười năm trước là Nguyên Võ. Hai người này đều là đệ tử chân truyền của Thái Huyền Tiên môn, có thể thấy Thái Huyền Tiên môn là tông môn đệ nhất tu chân giới, không phải là không có nguyên nhân."

"Nguyên Võ..." Diệp Trầm Ngư nắm chặt nắm tay, trong lúc nhất thời nỗi lòng trở nên phức tạp khó tả.

Liễu Phỉ Nhi tò mò hỏi: "Nguyên Võ này lợi hại ở chỗ nào?"

Ngu Phi Tuyết vuốt vuốt Lưu Hải thật dài trước trán, trầm ngâm nói: "Người này... Nói như thế nào đây, trong bảy mươi hai môn thần thông của Thái Huyền Tiên Môn hắn tinh tu, pháp lực cao cường, thần thông quảng đại, lại mang theo thân thể Tiên Thiên Thông Huyền. Năm đó hắn ở cảnh giới Nguyên Anh vô địch, nhưng sau khi đoạt được vị trí đứng đầu, lập tức liền bế quan, tuyên bố không tu thành pháp tướng, quyết không xuất quan."

Thái Huyền tiên môn có bảy mươi hai môn thần thông, mỗi một môn phái đều thập phần lợi hại, đệ tử bình thường nhiều nhất chỉ tu luyện được hai ba môn thần thông, Khinh Thân pháp, hộ thân pháp, cùng với phương pháp sát phạt, có thể tu luyện bốn môn thần thông trở lên từ đệ tử từ thần thông trở lên., Đều là tồn tại thiên tài, phải biết rằng thời gian và tinh lực mỗi người đều có hạn, thời gian tích lũy pháp lực đạo hạnh tăng lên cảnh giới còn không đủ, làm sao có nhiều thời gian đi tu luyện thần thông như vậy, mà kỳ tài kinh diễm lại có thể đồng thời tinh tu vô số môn thần thông, mà tiến độ tu luyện không thua kém hắn chút nào, loại người này là tồn tại đáng sợ vô cùng.

Còn Nguyên Võ lại đồng thời tinh tu tám đại thần thông!

Liễu Phỉ Nhi trợn tròn hai mắt, đôi mắt trong veo như vầng trăng khuyết hỏi: "Xem ra lần thi đấu chân truyền tiếp theo sẽ không xa nữa đâu!"

Ngu Phi Tuyết gật gật đầu: "Đúng là sắp rồi."

Lý Mị Nhi ở một bên thập phần câu nệ, chỉ là thoáng ăn được mấy miếng, liền ngậm miệng lại, các nàng nói chuyện, nàng cũng chưa bao giờ xen vào, trừ phi đối phương hỏi.

Ngu Phi Tuyết thấy vậy, mỉm cười, gắp một cái tai gỗ qua, cười nói: "Mị nhi tỷ tỷ không cần câu nệ, mọi người tỷ muội tương xứng với nhau, như là người một nhà, hà tất phải khách khí."

"A, đúng... Đa tạ Ngu tiên tử." Lý Mị Nhi thụ sủng nhược kinh.

Nàng vốn chỉ là một quý phụ trong Kim Lăng thành mà thôi, trong mắt tu chân giả chỉ như sâu kiến, nhưng hôm nay bởi vì nguyên nhân Vi Vân mà kết bạn nhiều tiên tử bình thường căn bản không nhìn thấy được như vậy. Các nàng vốn là một đám cao cao tại thượng, bây giờ ngồi chung bàn với nàng dùng cơm, Lý Mị Nhi sao có thể không câu nệ.

Ngu Phi Tuyết bỗng cầm lấy tay ngọc của nàng, cười nói: "Tuổi của ta có lẽ không nhỏ hơn ngươi, nhưng nhân sĩ tu chân giới chúng ta không có quá nhiều khái niệm tuổi, ngươi gọi ta một tiếng muội muội, cũng sẽ không chịu thiệt đâu."

Không biết vì sao, Lý Mị Nhi cảm thấy tim đập rộn lên, khuôn mặt nàng đỏ lên, thấp giọng gọi một câu "Muội muội".

Trong lúc nhất thời, không khí trong nhã gian càng thêm hòa hợp.

Lúc chạng vạng tối, ngũ nữ từ nhã gian đi ra, đi xuống dưới lầu.

Đao Quân tĩnh tọa bên cửa sổ thấy vậy, cũng đứng lên, chậm rãi xuống lầu.

Trong Tự Tại Thành, ban ngày đều buôn bán, buổi tối trong thành một mảnh tĩnh mịch, cái này cũng không phải tất cả mọi người bởi vì vào đêm mà nghỉ ngơi. Trên thực tế người trong Tự Tại Thành, đại bộ phận đều hoạt động ban đêm, sáng sớm mới trở về.

Mấy người Diệp Trầm Ngư cũng không tính qua đêm ở chỗ này, chỉ tìm chưởng quầy tửu lâu hỏi vài câu về vị trí hồ nước trong veo, sau đó liền đi ra tửu lâu, tìm kiếm mà đi.

Các nàng vừa đi, thực khách trong tửu lâu đều dồn dập đứng dậy.

Mục đích của những thực khách này cũng giống với Đao Quân, nhưng bọn họ vì bản thân mà vui vẻ, chứ không phải tìm kiếm mỹ nữ cho người khác.

Bọn họ ở Tự Tại Thành đã lâu, hết sức quen thuộc với một vùng xung quanh, bao gồm cả vị trí hồ xanh biếc, bởi vậy bọn họ biết được năm người Diệp Trầm Ngư muốn đi hồ xanh biếc, lúc này đi qua đường nhỏ, trước tiên mai phục bên hồ thật kỹ, chỉ đợi đêm khuya người ẩn núp hạ độc thủ.

Bọn người Diệp Trầm Ngư mặc dù không biết mình bị người khác theo dõi, nhưng các nàng tu vi không tầm thường, tam đại cao thủ Nguyên Anh đỉnh phong, cộng thêm một Tiểu Kim cảnh giới Nguyên Anh sơ kỳ, cũng không phải dễ chọc, có thể thu toàn bộ gió thổi cỏ lay chung quanh vào trong lòng. Có năng lực nhìn rõ ràng, các cao thủ bình thường căn bản không thể nào ám toán được các nàng.

Không bao lâu, năm cô gái đi vào hồ nước trong veo. Chỉ thấy một hồ nước phạm vi hơn mười dặm trước mắt, mặt hồ trong vắt, một mảng xanh biếc, quả nhiên trong suốt thấy đáy hồ, không có một ngọn cỏ, cũng không có một con cá nào bơi, nước hồ đại khái sâu mấy trượng, có thể thấy được bùn cát dưới đáy nước. Đặc biệt là buổi tối, mặt hồ như một tấm gương, phản chiếu bầu trời đầy sao, dường như vòm trời ở ngay dưới chân, tiện tay có thể vơ vét được.

Năm cô gái từ từ cất bước trên mặt hồ, ngắm nhìn màn đêm trong hồ vào mùa hè.

Ngu Phi Tuyết quét mắt nhìn chung quanh, giữa Lục Liễu và rừng rậm chung quanh rõ ràng có tiếng hít thở rất nhỏ, nàng khẽ nhíu mày, truyền âm cho mấy nàng, nói: "Coi chừng, có chuột nhắt mai phục chung quanh, tựa hồ không có hảo ý, sau này tùy thời hành sự."

"Đã hiểu." Mấy cô gái đều nói.

Không chỉ có nàng, ngay cả Tiểu Kim cũng cảm giác được chung quanh có một ít khí tức nguy hiểm, mặc dù Lý Mị Nhi tu vi thấp, nhưng tâm tư nàng linh mẫn, đã sớm nhìn ra người Tự Tại thành không phải là thứ gì tốt. Ánh mắt những người kia một mực không đúng, sớm muộn gì cũng phải động thủ hại các nàng, mai phục bên hồ này, cũng là chuyện trong dự liệu.

Những người này cũng thật giữ được bình tĩnh. Đám người Ngu Phi Tuyết đi dạo gần nửa canh giờ, bọn họ vẫn không có ý định động thủ.

Lúc này Ngu Phi Tuyết cũng không có ý định dây dưa với bọn hắn. Nàng khẽ cười lạnh, giả bộ như không cẩn thận, đá bay một cục đá

vụn ra ngoài, vừa vặn rơi vào trên một cây đại thụ. Thân cây chấn động, một nam tử mặt ngựa đang ẩn nấp sau gốc cây bị chấn động khiến khí huyết toàn thân cuộn trào mãnh liệt. Một cơn buồn bực ở ngực, gần như muốn thổ huyết.

Hắn lắc lắc đầu, hô to lên: "Không tốt, bị các nàng phát hiện, các huynh đệ, các anh em!"

Chỉ một thoáng, từng đám người từ trong bóng tối xông ra, từng người ăn mặc theo kiểu nhân sĩ giang hồ thế tục, kì thực là tu chân chi sĩ. Mỗi người thực lực không tầm thường, thấp nhất đều có tu vi Kim Đan. Một tên cầm đầu thậm chí đạt đến Nguyên Anh đỉnh phong., Còn có hai người là Nguyên Anh trung kỳ, năm sáu người còn lại là tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, còn lại đều là tu sĩ Kim Đan, thậm chí là phản đồ của bảy tông tam giáo. Đây rõ ràng là một thế lực cường đại, đều vì trên người mang theo gánh nặng máu nợ, không thể chạy trốn đến tận đây, lưu lạc ở Tự Tại thành đã lâu.

Người cầm đầu cầm một cây mâu, võ tướng trang phục, đầu đội nón trụ kim, chòm râu thô dài, mắt như chuông đồng, hắn phi thân đánh về phía Ngu Phi Tuyết, người còn ở nửa đường, mâu thép trong tay đã xé rách không khí, mang theo trận trận sóng khí, cắt tới vai của Ngu Phi Tuyết.

Miệng hắn ta quát: "Các huynh đệ mọi người cùng tiến lên, đêm nay luân lưu du ngoạn, ai cũng có phần!"

"Ta muốn cái kia mặc tử y!"

"Ta mặc một thân áo bào xanh trước!"

"Ta thích đồng nhan cự Nhũ kia!"

"Ta muốn tất cả!"

Mọi người nhất thời hô lớn tiếng gọi nhỏ, gào khóc thảm thiết giống như điên cuồng xông về phía năm người bọn Diệp Trầm Ngư, mỗi

người đều thi triển tuyệt học của riêng mình, bọn họ đã bắt đầu ảo tưởng, tưởng tượng những mỹ nữ tuyệt sắc này, ở dưới thân mình uyển chuyển tiêu hồn.

"Đúng là thứ không biết sống chết!"

Trong mắt Ngu Phi Tuyết loé lên hàn mang, lòng bàn tay ngọc xuất hiện một cái pháp khí bán nguyệt, tên là "Nguyệt Hoa Luân", chính là đỉnh cấp pháp khí, từng đạo tàn nguyệt màu tím trống rỗng hiển hiện, đầu tiên là hóa giải thế công của kẻ cầm đầu, sau đó đánh tới đám người đối phương, những nơi đi qua một mảnh huyết nhục bay tứ tung!

"Vui chứ!" Liễu Phỉ Nhi cười duyên một tiếng.

Trong tay nàng xuất hiện một mũi tên, giương cung bắn tên, một mũi tên bắn ra, ở giữa đường chia làm hai, chia làm bốn, bốn phần thành tám... Trong nháy mắt hóa thành mưa tên đầy trời, chằng chịt bắn về phía đám người đối phương, xuyên thấu từng cái thân thể!

Miệng Tiểu Kim phát ra một tiếng ưng gáy, đôi tay ngọc đánh ra một đoàn gió lốc màu vàng, bên trong có lôi đình lập loè, hai luồng gió lốc mỗi bên cuốn lên một người, trong chớp mắt, người trong cơn lốc đã bị quyển phong xoắn giết mà chết.

Diệp Trầm Ngư thì tế Ngọc Thanh Bảo Bình ra, bảo vệ chúng nữ.

Trong lúc nhất thời, những đạo tặc này kêu thảm liên tục, không chết tức bị thương, chỉ có số ít mấy người may mắn thoát khỏi.

Bọn họ quá sợ hãi, mặc dù biết ngũ nữ này cũng không phải hạng người bình thường, nhưng bọn họ không nghĩ tới lại lợi hại đến như vậy, đây cũng là do dục hỏa của bọn họ làm cho đầu óc choáng váng, chấp niệm cùng một chỗ, chính là có người nói cho bọn họ biết không nên dây vào, căn bản không thể trêu vào, bọn họ tất nhiên cũng sẽ không tin.

Mấy người Ngu Phi Tuyết giết đến cao hứng, càng không lưu tình.

Đột nhiên, một tiếng quát khẽ từ đằng xa truyền đến, nói: "Các vị cô nương cẩn thận!"

Bọn người Ngu Phi Tuyết nhìn về nơi phát ra thanh âm, chỉ thấy một nam tử trung niên đầu đội mũ rộng vành bay vút đến, người này mặc một thân áo bào trắng, mũ rộng vành ép xuống rất thấp, không thấy rõ khuôn mặt.

Người cầm đầu đám đạo tặc kia, đột nhiên cuồng hống một tiếng, trong tay ném ra một tấm phù chú, đánh tới đám người Ngu Phi Tuyết!

Trên tờ phù chú này mơ hồ có lôi điện lấp lóe, mang theo trận trận tiếng sấm rền, lộ ra một cỗ khí tức nguy hiểm, vừa nhìn liền biết là phẩm cấp phù chú rất cao, không thể cứng rắn ngăn cản.

Diệp Trầm Ngư, Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi đều nhao nhao lui về phía sau. Tiểu Kim bởi vì mang theo Lý Mị Nhi, động tác lại chậm một bước, mắt thấy phù chú kia sắp oanh kích lại. Trong nháy mắt, nam tử trung niên đầu đội mũ rộng vành bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, từ sau lưng dâng lên một pháp tướng cao lớn!

Đây là một pháp tướng hình người cao tới ba trượng, tay cầm một thanh trường đao. Pháp tướng mở hai mắt ra, trong mắt bắn ra một tia sáng chói mắt, vạch phá bầu trời đêm. Trường đao trong tay pháp tướng lập tức hóa thành đại đao dài hơn mười trượng, chém về phía phù chú kia từ xa!

"Bốp" một tiếng vang thanh thúy, đại đao bổ xuống, phù chú một phân thành hai, hóa thành một cỗ sóng khí cuồng bạo lan tràn ra chung quanh, phù chú pháp tướng cấp này, bởi vậy bị hủy đi. Đều vì phù chú này còn chưa đến thời cơ bộc phát, lại bị một cỗ ngoại lực cường đại sớm vỡ tan, cho nên giải thể, không cách nào phá vỡ, chỉ có thể hóa thành nguyên khí tứ tán, không còn tác dụng.

Người tới chính là Đao Quân, hành động này của Đao Quân, lại giải cứu Lý Mị Nhi và Tiểu Kim ra. Nếu không như vậy, hai người bọn họ dù không chết, cũng phải bị trọng thương.

Tên đạo tặc cầm đầu kia cũng không ngờ có người xuất thủ ngăn cản, hơn nữa là cường giả Pháp Tướng cảnh, nhất thời hoảng sợ, vội vàng nói một tiếng, dẫn mấy tên đạo tặc còn sống đoạt mệnh bỏ chạy! Trên người hắn cũng chỉ có một cái phù chú pháp tướng phẩm cấp, bên trong ẩn chứa một kích của cường giả Pháp Tướng, đồ vật áp đáy hòm này không còn, cũng không cần đánh tiếp nữa.

Đám người Diệp Trầm Ngư cũng không đuổi theo, chỉ tiến lên xem xét Tiểu Kim và Lý Mị Nhi, thấy hai người không có việc gì, lúc này mới yên tâm.

"Mấy vị cô nương không sao chứ?" Đao Quân thu hồi pháp tướng, hạ thấp nón che, từ từ đi tới.

Ngu Phi Tuyết chắp tay nói: "Chúng ta không có việc gì, đa tạ vị tiền bối này trượng nghĩa ra tay, không biết cao tính đại danh của tiền bối là môn phái nào?"

Đương nhiên Đao Quân không nói cho đối phương biết mình là ai, chỉ ra vẻ cao ráo thanh cao nói: "Tại hạ không môn không phái, mấy vị cô nương cũng không cần biết tên của ta. Ta chỉ trùng hợp đi ngang qua mà thôi. Chắc hẳn mấy vị cô nương tới đây ngắm hoa rồi. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sáng mai sẽ có hoa Bá Vương nở!"

"Đa tạ tiền bối cho biết." Liễu Phỉ Nhi như đang nhìn quanh một hồi nhưng vẫn không thấy rõ tướng mạo của đối phương. Đối phương đội mũ rộng vành, lại trong bóng đêm cũng không dễ nhận ra.

Đao Quân thở dài: "Vừa rồi thật sự nguy hiểm, mấy vị cô nương có chỗ không biết, Tự Tại Thành này chính là khu vực tam tiện, hội tụ vô số tu chân giả chính ma lưỡng đạo, không ai không cùng hung cực ác, đều vì không phải địa bàn của mình, tam giáo thất tông cũng

không tiện quản, các ngươi ở đây phải ngàn vạn lần cẩn thận, một điều không tốt, liền vạn kiếp bất phục!"

"Tiền bối nói phải, không biết tiền bối tới đây là vì cái gì?" Ngu Phi Tuyết nhạy bén hỏi, bằng trực giác, nàng cũng không tin người này, cố ý anh hùng cứu mỹ, sau đó bắt giữ trái tim, hoặc là cố ý tranh thủ tín nhiệm trước, sau đó tùy thời hạ độc thủ, loại tiểu nhân âm hiểm này chỗ nào cũng có.

Đao Quân vờ như cởi mở cười ha ha, lấy từ trong túi trữ vật ra một cây cần câu màu vàng dài tám trượng, quăng móc câu vào mặt hồ. Hắn ngồi ở bên hồ, cầm cần câu thả câu.

"Ta tới đây chính là để câu cá." Đao Quân nói.

Liễu Phỉ Nhi nhõng nhẽo cười nói: "Tiền bối thật đúng là thú vị, tất cả sinh cơ trong hồ xanh đều bị Bá Vương hoa hấp thụ hầu như không còn, nào có cá sinh trưởng? Tiền bối đã chú định phải không thu hoạch được gì đây!"

"Ha ha, chỉ cần mồi câu tốt sẽ có cá mắc câu." Đao Quân mỉm cười.

Người hắn muốn câu tất nhiên không phải cá trong hồ, mà là Diệp Trầm Ngư cùng mấy mỹ nhân tuyệt sắc.

"Vậy tiền bối cứ từ từ câu cá đi, chúng ta nghỉ ngơi trước một lát, chờ bình minh sáng sớm, thưởng thức Bá Vương hoa nở rộ!"

Dứt lời, năm cô gái ngồi xuống một cây liễu, nhắm mắt dưỡng thần, điều tức tĩnh tu, khôi phục pháp lực.

54

Sách Khải Chiến Pháp Tướng số lưa môÌ£t điểu điểm điểm 5

Dồn tại điểm ngôi sao, tinh không rơi vào trên mặt hồ, dưới bóng đêm hiện ra một bức họa xinh đẹp, ngẫu nhiên gió hè thổi qua, mặt hồ nổi lên gợn sóng nhàn nhạt.

Đao Quân cầm cần câu, thỉnh thoảng nhìn năm mỹ nhân tuyệt sắc tĩnh tọa dưới cây liễu.

Trong lòng hắn thầm suy nghĩ, nên làm thế nào mới phải.

Với thực lực Pháp Tướng trung kỳ của hắn hoàn toàn có thể nghiền ép năm nữ tử tuyệt sắc này, điều này cũng đồng nghĩa với việc hắn có thể mạnh mẽ đánh tới. Bất luận là kẻ gian trước giết sau rồi còn giết được kẻ thù trước hay sau, đều không có vấn đề lớn. Nhưng từ sự cân nhắc, Đao Quân không muốn làm như vậy, bởi vì năm nữ nhân này, bất kỳ một người nào cũng đều là tuyệt sắc trong tuyệt sắc, có thể nói là vạn người không có một, bình thường một người cũng không thấy được, hôm nay thoáng cái xuất hiện năm người, quả thực chính là vận khí cực lớn.

Đao Quân trực tiếp gọi mình gặp vận khí cứt chó, nhất định phải quý trọng cơ hội lần này, muốn thể nghiệm một lần giao hoan hoàn mỹ, mà không phải đơn thuần cường bạo, tư vị khi cưỡng gian so sánh sẽ kém hơn rất nhiều. Cái này cũng cần sự yêu cầu và phối hợp của đối phương, đây không phải là chuyện dễ dàng, nhưng nếu Đao Quân muốn thử một phen, nếu không được, thì mạnh hơn nữa cũng không muộn.

Hóa ra hắn dự định trực tiếp bắt Ngũ Nữ này đi, đưa cho Giáo chủ Ân Nha, nhưng bây giờ càng nhìn càng thích Ngũ Nữ này, đao quân càng thích, quả thực tâm thần nhộn nhạo, vì vậy mà say mê. Nữ nhân mà Đao Quân ông ta từng chơi quá nhiều rồi, nhưng hầu như chưa từng chơi đùa với ai có thể sánh ngang với năm nàng này!

Bởi vậy, Đao Quân dự định mình sẽ thỏa mãn đầu tiên, sau đó lại đưa vào tay Ân Sơn, hắn hoàn toàn tin tưởng, có năm đại mỹ nhân tuyệt sắc đưa lên, nhất định sẽ hết sức thỏa mãn.

Hạ có gió thổi qua, mang đến từng làn hương âm u, trong này ngoại trừ hương hoa chung quanh, còn có mùi thơm trên người năm người Diệp Trầm Ngư, Đao Quân không khỏi hít sâu một hơi, mặt mũi tràn đầy say mê, bên dưới không tự chủ được mà cứng rắn lên, hai chân hắn khép lại kẹp lấy lão Nhị.

Đao Quân thầm nghĩ trong lòng: "Không được, ta phải nhẫn nhịn, đợi sáng mai khi Bá Vương nở hoa, nhân cơ hội chiếm được hảo cảm của các nàng, lại phối hợp với Bách Hoa Túy, tùy thời ra tay."

Đao Quân vuốt ve bình sứ nhỏ trong ngực, dược vật bên trong chính là "Bách Hoa Túy". Bí chế bên trong Anh Hoa giáo do một trăm lẻ tám loại kỳ hoa dị thảo điều phối mà thành, cho dù là cao thủ Nguyên Anh nghe danh cũng lâm vào mê say mà không cách nào tự kềm chế, thậm chí còn có hiệu quả thúc dục tình cảm.

Nghĩ tới đây, Đao Quân lại nói: "Diệp Trầm Ngư chính là đệ tử chân truyền của Dược Vương Tông, trước tiên phải khống chế được nàng, nếu không để cho nàng rảnh tay, hiệu quả của "Bách Hoa Túy" này sẽ bị hóa giải, là chuyện phiền toái."

Dược Dược Vương Kinh của Dược Vương tông là một trong mười đại kỳ công của Tu Chân giới, chủ yếu sinh trưởng và chữa trị, chuyên khắc chế tất cả độc vật, "Bách Hoa Túy" tuy thần kỳ, nhưng trước mặt Dược Vương Kinh vẫn không chịu nổi một đòn.

Đao Quân nhìn lướt qua cây liễu, thấy dáng vẻ của năm tuyệt sắc mỹ nhân nhắm mắt dưỡng thần, năm người đều có thiên thu, đều xinh đẹp động lòng người, quả thực là xinh đẹp không gì sánh được!

Ánh mắt hắn rơi trên gương mặt xinh đẹp của Diệp Trầm Ngư, bị ánh mắt này nhìn chăm chú, Diệp Trầm Ngư tựa hồ có chút cảm ứng, lông mi thật dài khẽ động.

Đao Quân vội vàng thu hồi ánh mắt, nhìn không chớp mắt vào mặt hồ phẳng lặng, tập trung ý chí bắt đầu câu cá.

Dưới cây liễu lớn, Diệp Trầm Ngư tụ âm thành tuyến, thanh âm vang lên bên tai bốn người Ngu Phi Tuyết: "Vừa rồi vị tiền bối Pháp Tướng cảnh kia rình coi chúng ta, ánh mắt không giống người lương thiện, bọn tỷ muội cẩn thận."

Thanh âm Ngu Phi Tuyết cũng vang lên: "Đã sớm nhìn ra, mọi người chuẩn bị chiến đấu."

Liễu Phỉ Nhi cũng nói: "Không đánh lại thì chạy!"

Năm người trao đổi ý kiến với nhau.

Đối với việc này, Đao Quân không hề hay biết, vẫn thản nhiên thả câu, quả nhiên không có con cá nào mắc câu.

Bất tri bất giác, sao trời biến mất, chân trời nổi lên màu trắng bạc.

Trời sắp sáng rồi!

Lúc trời chưa sáng, bởi vì mặt trăng và ngôi sao đều rơi xuống, mà mặt trời lại chưa mọc lên, trong thiên nhiên hoàn toàn không có ánh sáng, bởi vậy là một ngày đen tối.

Đao Quân là nhân vật đã lăn lộn ở tu chân giới hơn hai trăm năm, kinh nghiệm cay độc, tâm khí trầm ổn, không nhanh không chậm, vẫn không nhúc nhích.

Một tia nắng ban mai rơi xuống hồ nước trong vắt, chiếu ra một mảnh mây đỏ.

Ánh sáng mặt trời từ trong mây hiện ra, mặt trời bắt đầu mọc lên ở phương đông.

Bỗng nhiên, mặt hồ phẳng lặng chợt nổi lên những gợn sóng nhỏ, đồng thời không ngừng tăng mạnh, gợn sóng không ngừng khuếch

trương!

Giờ khắc này, năm người Diệp Trầm Ngư đồng thời mở mắt, ánh mắt nhìn về phía mặt hồ, chỉ thấy giữa hồ có một cây thực vật cực lớn nhô lên khỏi đầu, đang đột phá mặt hồ, nhanh chóng sinh trưởng lên trên!

Cây thực vật này toàn thân xanh biếc, cành lá sum xuê, rễ cây thô to như cánh tay người trưởng thành, bên trên mang theo gai nhọn, có vô số cành cây phân nhánh, mỗi một cành đều mọc ra một nụ hoa, chỉ là nụ hoa, liền có thể to bằng cái thớt, có thể thấy được cả cây thực vật đó là khổng lồ như thế nào!

Đây chính là bông hoa đẹp đẽ mà nổi danh ở Thiên Vận đại lục, Bá Vương hoa!

Đao Quân vẫn tĩnh tọa thả câu nhưng quay đầu sang phía năm cô gái Diệp Trầm Ngư, cười nói: "Năm cô nương, Bá Vương hoa sắp nở rộ, các ngươi có duyên gặp mặt rồi!"

Ngũ nữ cũng không đáp lại hắn, lúc này Đao Quân trong mắt các nàng chính là một kẻ lòng mang ý xấu, đã không đáng lui tới nữa, các nàng chỉ bình tĩnh nhìn quá trình nở hoa Bá Vương trên mặt hồ.

Trong lòng Đao Quân hơi động.

Chuyện gì đã xảy ra? Chẳng lẽ bị các nàng nhìn ra manh mối? Không được, xem ra đã ra tay thật sớm. Nếu không cách nào đắc thủ hoàn mỹ, cho dù là lui một bước cũng có thể chấp nhận, chậm thì sinh biến!

Đao Quân suy nghĩ điên cuồng, bắt đầu ngưng tụ pháp lực.

Quả nhiên Bá Vương hoa không phụ danh tiếng, nụ hoa to bằng cái thớt, sau khi nở càng lớn gấp mấy lần, từng đoá từng đoá hoa nở rộ với tốc độ mắt thường có thể thấy được, màu sắc mỗi một đóa hoa

không hoàn toàn giống nhau, đủ mọi màu sắc, muôn màu muôn vẻ, đua nhau khoe sắc, màu tím hồng, vô cùng rực rỡ!

"Oa..."

"Đẹp quá!"

"Không hổ là Bá Vương trong hoa!"

Năm người Diệp Trầm Ngư trừng lớn đôi mắt đẹp, nhìn chằm chằm vào Bá Vương Hoa, nguyên một đám mắt như sao trời, thỉnh thoảng phát ra tiếng thở dài kinh ngạc, các nàng đều là nữ tử cực kỳ yêu đẹp, thích nhất những thứ dung mạo tốt đẹp thế này, mặc dù trên người mang kịch độc, nhưng chỉ cần không tới gần, không tiếp xúc sẽ vô sự, nhìn từ xa thưởng thức cũng là tốt nhất!

"Ha ha."

Đao Quân bỗng đi tới, cười nói: "Bá Vương Hoa này chỉ nở được có một ngày, mấy vị cô nương, có muốn ngây ngốc ở đây một ngày không?"

"Nhìn một chút rồi hẵng nói." Liễu Phỉ Nhi trả lời một câu.

Lúc này Đao Quân nhất thời quên đè thấp nón che xuống, lấy một khuôn mặt lộ ra, thêm nữa bây giờ đã là ban ngày, năm cô gái đều thấy diện mạo của hắn, Diệp Trầm Ngư Đầu, trước tiên phát hiện người này có chút quen mắt, sau một khắc đột nhiên nhớ ra mình từng gặp hắn ở Dược Vương Tông.

Ánh mắt Diệp Trầm Ngư ngưng lại, truyền âm nói với chúng nữ: "Mọi người coi chừng, người này là trưởng lão đao quân của Anh Hoa giáo, thanh danh Anh Hoa giáo vẫn luôn không tốt, chưa chắc chúng ta đã đánh thắng hắn, hay là rời đi sớm đi."

Ngũ nữ hầu như cùng lúc, theo bản năng lui về phía sau, giữ khoảng cách với Đao Quân.

Ánh mắt Đao Quân hơi híp lại, biết mình đã bại lộ thân phận, đành phải tháo nón che trên đầu xuống, mỉm cười nói: "Mấy vị tiên tử không có ý định kết giao với ta một phen sao?"

Liễu Phỉ Nhi dịu dàng nói: "Không cần, cảm ơn tiền bối!"

Đao Quân cười ha hả: "Chắc hẳn các ngươi đã biết, không sai, ta chính là trưởng lão đao quân của Anh Hoa giáo. Anh Hoa giáo chúng ta cũng coi như là danh môn chính phái, tiếng tăm lừng lẫy trong giới tu chân..."

Tiểu Kim Kiều nói: "Chủ nhân nhà ta nói rồi, Anh Hoa giáo các ngươi chính là phường trộm nam nữ!"

Lời này vừa nói ra chẳng khác nào xé rách khuôn mặt. Sắc mặt Đao Quân lập tức trầm xuống, dứt khoát không giả bộ nữa. Hắn vung mũ rộng vành, lấy từ trong túi trữ vật ra một thanh trường đao pháp khí, một tay nắm chặt, lạnh lùng nói: "Tiểu nha đầu, hôm nay ngươi phải trả giá đắt vì câu nói này!"

"Sợ ngươi chắc!"

Tiểu Kim cũng không phải là kẻ nhát gan sợ phiền phức, tay ngọc vẫy một cái, chính là một đoàn gió lốc màu vàng, hướng đao quân đón đầu đánh tới.

Uy lực bực này, trước mặt đao quân tu vi pháp tướng trung kỳ tự nhiên không đáng nhắc tới, hắn một đao chém nát kim phong, sau đó quát lên: "Hay cho cô nương điêu ngoa, lại dám ra tay đả thương người, ta nhất định thay chủ nhân ngươi quản giáo thật tốt một phen, xem đao!"

Khí thế toàn thân Đao Quân đề thăng, tất cả cây cỏ xung quanh đều thắt lưng, mặt hồ cũng khuấy động bọt nước!

Bỗng nhiên, đao quân chém xuống một đao, hóa thành một đao mang cực lớn dài hơn mười trượng, chém xuống đỉnh đầu Tiểu Kim!

Một đao này uy lực mười phần, lấy đao quân pháp tướng cảnh giới sử dụng ra càng khí thế kinh người, nơi nó đi qua khí lưu cắt đứt, cỏ cây bị hủy, đại địa rạn nứt, tóc vàng hóa thành một tiếng ưng kêu, hóa thành một con Kim Sí Đại Điêu bay lên trời cao, sử dụng pháp thuật trong Phong Lôi Quyết chống đỡ đao mang.

Lấy lực lượng một mình nàng tự nhiên không cách nào ngăn cản, cũng may Ngu Phi Tuyết, Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi cũng đồng thời hành động, cùng sử dụng pháp thuật bổn môn, cùng nhau hóa giải đao mang của đao quân, tứ nữ hợp lực, mới có thể tính là khó khăn lắm địch lại.

Lý Mị Nhi ngồi trên lưng Tiểu Kim, theo Tiểu Kim bay múa, nàng chỉ cảm thấy kinh hồn táng đảm.

"Có chút ý tứ... Thế này thì sao?"

Đao Quân cười to một tiếng, cả người bay lên không trung, đao thế cuốn một cái, hóa thành vạn trọng đao ảnh. Những đao ảnh này tầng tầng lớp lớp hợp lại với nhau, sóng sau đẩy sóng trước, cuối cùng hình thành một dải lụa như ngân hà, lại hạ xuống phía dưới, biến thành một thác nước rộng lớn, một mạch rơi xuống đầu ngũ nữ!

Luyện Lãng cảnh giới tầng thứ ba thành thác nước!

Đao đạo tu đến cảnh giới này, liền có thể hình thành vô cùng vô tận đao mang, phô thiên cái địa nghiền ép đối thủ, căn bản không có khả năng tránh né, chỉ có thể cứng rắn ngăn cản!

Điều này cho thấy được bản thân là trưởng lão Anh Hoa giáo, là chỗ lợi hại của cường giả cảnh giới Pháp tướng, thực lực bực này đã đuổi sát theo trưởng lão của Thất giáo.

"Ông ——"

Diệp Trầm Ngư toàn lực thúc dục Ngọc Thanh Bảo Bình, bảo bình đổ ngược xuống, bảo vệ toàn thân năm người. Tiểu Kim sử dụng Phong

Lôi Quyết, hóa ra vô số gió vàng, đánh vào trên những thác nước sóng, cả hai bên đều vô hình, không ngừng suy yếu thác nước đao đạo đối phương., Liễu Phỉ Nhi kéo Phá Vân Cung, bắn ra từng mũi tên, hóa thành mưa tên đầy trời, phá vỡ từng đạo đao quang. Ngu Phi Tuyết thúc giục Nguyệt Hoa Luân, thi triển Lăng Vân Phi Nguyệt, một vòng tử nguyệt phá không mà đi, tranh sáng với đao quân vô tận đao lãng của nàng!

Tiếng "Đinh đinh đang đang" giòn vang, kèm theo từng tiếng bạo phá và nổ vang, trên không hồ nước trong vắt truyền ra. Nơi này cách Tự Tại Thành không xa, cách nơi này không xa, cách nhau mấy chục dặm, một trận đại chiến nhất thời kinh động người của Tự Tại Thành, vô số đạo tặc, đạo tặc nghe tiếng mà đến, ở phía xa quan sát lại cũng không tới gần.

Chư nữ hợp lực đại chiến với Đao Quân, biểu hiện không thể địch lại. Cả đám đều sử dụng thần thông lợi hại của bổn môn, mới có thể miễn cưỡng tự bảo vệ mình.

Đao Quân cũng nhíu mày, hắn không muốn kinh động quá nhiều người, ầm ĩ đến mức ai ai cũng biết đây không phải kết quả hắn mong muốn, nhất định phải tốc chiến tốc thắng! Lập tức, hắn vận chuyển tâm pháp, một pháp tướng hình người cao ba trượng từ sau lưng hắn chầm chậm nâng lên, tay cầm trường đao, uy phong lẫm liệt!

Pháp Tướng vừa ra, liền có Lĩnh Vực chi lực gia trì. Lấy Đao Quân làm trung tâm, phạm vi hơn mười trượng đều bị ảnh hưởng. Đám người Ngu Phi Tuyết bắt đầu hành động chậm chạp, như rơi vào vũng bùn, thậm chí ngay cả pháp lực vận chuyển cũng có chút mất linh.

Ba người Diệp Trầm Ngư, Ngu Phi Tuyết, Liễu Phỉ Nhi nhìn nhau, Diệp Trầm Ngư nói: "Ta tới trước!"

Ngu Phi Tuyết cùng Liễu Phỉ Nhi gật gật đầu.

Ba nữ tử cũng không phải là đệ tử chân truyền bình thường. Ơ điểm cuối sư môn, mỗi người đều có đồ vật bảo vệ tính mạng. Tông môn bình thường không có nội tình gì, dù là cấp bậc trưởng lão cũng chưa chắc bắt được các nàng.

Chỉ một thoáng, Diệp Trầm Ngư phóng lên trời, trong tay bóp một tấm phù chú màu xanh lá, bấm niệm chú pháp quyết, phù chú hóa thành một đạo lục quang đánh tới đao quân!

Đây là "Giáp Mộc Thần Lôi Phù" đã bảo vệ tính mạng cho Diệp Trầm Ngư, bên trong ẩn chứa một kích toàn lực của cường giả Pháp Tướng đỉnh phong.

Đao Quân cũng nhận ra không ổn, một phù chú này oanh tạc tới, pháp tướng của hắn không thể không bị phá hủy, cũng may hắn cũng không phải kẻ ăn mày nghèo khó gì, trên cơ bản những thứ trọng yếu đều mang theo bên người, trong đó bao gồm một tấm phù chú có uy lực không tầm thường.

Đao Quân lập tức đánh ra phù chú, hóa thành một tia sét bay ra ngoài, va chạm với ánh sáng lục của phù chú của Diệp Trầm Ngư, hai thứ va chạm vào nhau, lập tức giữa không trung bùng nổ, tạo thành một luồng sóng khí cuồng bạo lan tràn ra bốn phương tám hướng!

Đao Quân nhanh chóng lui lại.

Diệp Trầm Ngư và năm cô gái cũng không ngừng bay ngược lại.

"Ầm ầm ầm!"

Một tiếng vang thật lớn truyền ra, tuy là ở giữa không trung phá hủy, nhưng làm toàn bộ hồ nước trong vắt nổ tung bọt nước cao mấy trượng. Bá Vương hoa trong hồ đột nhiên nở rộ, nhất thời bị nổ đến mức gào thét một hồi, vài cành lá đều bị nổ đứt, tuôn ra chất lỏng màu xanh lục ồ ồ, rơi ở trong nước tràn ngập, đóa hoa cũng bị nổ đến thất linh bát lạc!

Bá Vương hoa ở hồ xanh biếc hấp thụ linh khí trăm ngàn năm, đã có linh thức, nếu như đạt được truyền thừa, đã sớm có thể thành tinh hóa hình, lúc này chỉ sắp thành tinh, nhưng cũng có bản năng bảo vệ tính mạng, cảm giác nguy hiểm, lập tức co rút xuống đáy hồ, không đi ra nữa!

"Phù chú cũng dùng rồi, không biết các ngươi còn có bản lãnh gì?" Đao Quân cũng không thụ thương, lần nữa vọt tới.

Năm người Diệp Trầm Ngư cũng kịp thời tránh né, bị thương không nặng.

Thấy đối phương không buông tha, Liễu Phỉ Nhi khẽ cười một tiếng, cũng không e ngại mà ném một tấm phù chú màu bạc lên không trung, hóa thành một bóng người tỏa ra ánh sáng bạc, tay cầm cung tên, đầu mũi tên nhắm thẳng về phía Đao Quân, bắn ra một mũi tên!

Phù Vân Các chủ yếu tu luyện thân pháp và xạ thuật, hai môn đạo pháp này là vô song thiên hạ ở Phù Vân Các, phù chú của Liễu Phỉ Nhi là do một trong Thiên Vận Bát Tiên của Phù Thế Chân ban tặng, tương đương với một kích của cường giả độ kiếp, uy lực cường đại cỡ nào, trực tiếp khóa chặt đao quân, căn bản không tránh né được!

"Nàng này là ai, như thế nào có loại cấp bậc phù chú này!"

Đao Quân sợ tới mức mặt vàng như đất, hắn cũng không biết Liễu Phỉ Nhi là con gái của Phù Thế chân nhân và Lạc Khi Trần, không chỉ là đệ tử chân truyền Phù Vân các mà còn là Thánh nữ của Phù Vân các. Nếu như Phù Thế chân nhân đã yên tâm để nàng xuống núi lang bạt, như thế nào không có đủ bảo đảm.

"Chặn lại cho ta!"

Đao Quân không kịp né tránh, toàn lực thúc giục Pháp Tướng, sử dụng toàn bộ lực lượng, vọt tới trước mặt!

Pháp tướng của Đao Quân vắt ngang trước người hắn, trường đao trong tay hóa ra thác nước đao vô tận, va chạm với một mũi tên bắn ra từ phù văn màu bạc kia!

"Ầm!"

Một trận quang hoa chói mắt nổ tung giữa trời!

Lực lượng phù chú biến thành bóng người biến mất, nhưng pháp tướng đao quân cũng phá vỡ ra, trong lúc nhất thời đã không cách nào ngưng tụ ra nữa.

Đao Quân bị phản phệ, phun ra một ngụm máu tươi, pháp lực trên người suy giảm rất nhiều. Tuy vậy, hắn vẫn còn là Pháp Tướng cường giả, chỉ là trong thời gian ngắn không thể nào sử dụng Pháp Tướng nữa.

"Vậy là không được rồi?"

Ngu Phi Tuyết mỉm cười, nàng cũng bóp một tấm phù chú trong tay, chính là một tấm phù lục màu tím, hiện ra ánh sáng nhàn nhạt.

"Không có khả năng!"

Đao Quân hét lên một tiếng điên cuồng, mặc dù khó có thể tin tưởng, không muốn tin tưởng phù chú màu tím trong tay Ngu Phi Tuyết cũng có uy lực hai cái kia, nhưng cũng không dám mạo hiểm nữa, hắn quyết định thật nhanh, quay đầu bỏ chạy!

Liễu Phỉ Nhi cả giận nói: "Lãng phí hai tấm phù chú của tỷ muội chúng ta, lại quấy rầy nhã hứng thưởng hoa của chúng ta. Chỉ muốn đi, để lại chút ít đồ đi!"

Nói xong thân hình liền triển khai, nhanh chóng đuổi theo Đao Quân.

Ngu Phi Tuyết, Diệp Trầm Ngư, bao gồm cả Tiểu Kim, cõng Lý Mị Nhi, đuổi theo không bỏ.

Cho dù như thế nào, cũng phải khiến Đao Quân trả giá đắt mới xứng đáng với hai phù chú đắt đỏ kia. Các nàng đều chỉ có một cái mà thôi, dùng hết cũng không còn nữa.

Song phương một đuổi một trốn, tình hình này giống như lần trước ở ngoài Kim Lăng thành, đám người Diệp Trầm Ngư và Bạch Vô Ưu cùng đuổi giết Liễu Oanh, Diệp Trầm Ngư bỗng nhiên cảm thấy có chút không đúng, đối phương chính là Pháp Tướng tu vi, tốc độ phi hành nhanh vô cùng, muốn chạy trốn đã sớm trốn, vì sao lại giảm tốc độ, chỉ là treo các nàng phía xa xa.

Không chỉ nàng, mắt phượng của Ngu Phi Tuyết cũng lóe lên, nói: "Chúng ta không đuổi theo nữa."

Liễu Phỉ Nhi dừng lại, hừ lạnh một tiếng, nói: "Coi như mạng hắn lớn!"

Đao Quân bay một lát nhưng không thấy Ngũ Nữ đuổi theo, hắn thầm cảm thấy đáng tiếc. Vốn hắn định bỏ đi ngay nhưng vừa rồi hắn cảm nhận được gần đó có người của Anh Hoa giáo đang tới gần, hơn nữa đối phương cũng là một trưởng lão.

Cửu Đại trưởng lão Anh Hoa giáo đều mang trên người pháp khí luyện chế bằng sấm sét vạn năm, đây là trận cơ dùng để bày trận, chín đại trưởng lão cộng thêm giáo chủ Ân Nhị có thể bố trí thành một tòa đại trận Anh Hoa Mê Tung, uy lực cường đại, có thể vây khốn cường giả độ kiếp.

Có nhánh Anh Hoa này bên người, bất luận là cành cây rậm rạp hay là Cửu Đại trưởng lão đều có cảm ứng với nhau, chỉ cần tới gần trong phạm vi nhất định là có thể cảm giác được sự tồn tại của đối phương.

Đã có trưởng lão ở vùng phụ cận, hai đại trưởng lão gộp lại, năm người như Diệp Trầm Ngư đương nhiên không phải là đối thủ của hắn, bởi vậy Đao Quân cố ý làm chậm lại tốc độ, hướng vị trí của đối phương tìm kiếm.

Ai ngờ năm mỹ nhân kia lại thông minh như thế, căn bản không để mình mắc mưu.

Đao Quân lập tức thầm kêu đáng tiếc!

Nghĩ lại một chút, chỉ cần mấy mỹ nhân này không chạy xa, còn ở phụ cận, sẽ có cơ hội ra tay. Trước mắt cần tụ hợp với người Anh Hoa giáo mới được, vì vậy nhanh chóng tìm kiếm.

Không bao lâu sau, Đao Quân đã đi tới một đỉnh núi, xa xa đã thấy một thiếu phụ uyển chuyển đang đứng ở đó, tư thế oai hùng hiên ngang, động lòng người.

"Lạc Tiên, là ngươi?" Đao Quân vui mừng.

Vị thiếu phụ mặt mày thanh tú, dáng người phong trần là một thiếu phụ xinh đẹp, chính là Lạc Tiên trưởng lão của cửu đại trưởng lão Anh Hoa giáo, cũng giống như hắn, đều có tu vi Pháp tướng trung kỳ.

Lạc Tiên kinh ngạc nói: "Đao Quân, sao ngươi lại bị thương?"

Đao Quân hạ xuống bên cạnh nàng, thở dài một tiếng, nói: "Một lời khó lòng nói hết!"

55

Chương 5 5 chết không đáng tiếc.

Lạc Tiên cười hỏi: "Xin chỉ giáo cho?"

Lúc này, Đao Quân kể lại chuyện đã xảy ra ở Tự Tại thành, cùng với trận đại chiến giữa năm người bọn Diệp Trầm Ngư trong hồ xanh vừa rồi êm tai nói ra.

Cuối cùng, Đao Quân than thở: "Mấy cô nàng kia thật khó chơi, cũng may ngươi ở đây. Như thế đi, hai chúng ta cùng nhau đuổi theo các nàng, bắt lấy mấy người các nàng, hai ta liên thủ, các nàng dù có mấy tấm phù chú cũng không thắng được chúng ta!"

Nói tới đây, Đao Quân lại nóng lòng muốn thử.

Trong mắt Lạc Tiên lóe lên một tia cười lạnh, cũng không đáp lại hắn.

Đao Quân ngồi xếp bằng, lau vết máu nơi khóe miệng, thở hắt một hơi rồi hỏi: "Đúng rồi Lạc Tiên, sao ngươi lại tới đây?"

Lạc Tiên thản nhiên nói: "Ta phụng lệnh tới Thanh Châu tìm người, chỉ là tiện đường mà thôi."

Đao Quân nghi hoặc nói: "Sao giáo chủ có thể bảo ngươi đi Thanh Châu tìm người, đó là địa bàn của Tử Nguyệt Tiên Môn, ngươi muốn tìm người nào?

Lạc Tiên không trả lời, chỉ hỏi: "Nghỉ ngơi xong chưa?"

Đao Quân than thở: "Mấy con kỹ nữ kia xuống tay thật tàn nhẫn, trong thời gian ngắn căn bản không khôi phục được, pháp tướng hiện giờ của ta cũng không ngưng tụ ra được. Cũng không biết các nàng lấy đâu ra pháp tướng cấp bậc thậm chí cấp Độ Kiếp! Có cơ hội ta nhất định phải bắt các nàng về làm kỹ nữ thật sự!"

"A, vốn dĩ ta định đợi ngươi khôi phục rồi mới đánh, nhưng ta lại phải đi tìm người, không thể đợi ngươi lâu được." Lạc Tiên ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời gay gắt trên bầu trời.

Mùa hè ánh mặt trời chói chang như lửa, mặt đất được nướng và núi rừng, tiếng chim hót cùng tiếng ve kêu liên tiếp vang lên khắp nơi trong núi.

"Có ý gì?" Đao Quân nghi hoặc nhìn Lạc Tiên.

"Không nói nhảm với ngươi nữa, ta đang vội."

Lạc Tiên nói xong, trên người đột nhiên tuôn ra một luồng pháp lực cường đại, tất cả cỏ cây xung quanh đều đột ngột từ mặt đất bay lên, chỉ thấy sau lưng cô xuất hiện một pháp tướng Lăng Ba Tiên Tử cao ba trượng, một tiếng "Ông" vang lên, lực lượng lĩnh vực cường đại ép xuống đao quân!

"Ngươi muốn giết ta?" Đao Quân trừng lớn hai mắt, khó có thể tin.

Nhưng từ tình huống đối phương toàn lực ứng phó, rõ ràng đã nổi sát tâm, chuyện này thật kỳ quái, tất cả mọi người đều là trưởng lão Anh Hoa giáo, vốn nên cùng tiến cùng lui mới đúng, vì sao phải cùng phòng chơi đùa!

Không kịp suy nghĩ nhiều, Đao Quân rống to một tiếng, thôi động pháp lực toàn thân, tế ra pháp khí trường đao trong tay, thi triển thần thông đao đạo, trùng trùng điệp điệp sóng biển, quanh thân cuộn trào mãnh liệt, ngăn cản lĩnh vực Lạc Tiên.

Trên người Lạc Tiên bỗng bay ra mấy dải lụa trắng bóc như mạng nhện, hạ xuống chỗ Đao Quân. Đao Quân lúc này nguyên khí đại thương, lại ngưng tụ không ra pháp tướng, lực lượng chống cự lĩnh vực Lạc Tiên đã rất gian nan, đừng nói tới chuyện rảnh tay ứng phó thế công này. Nếu không để ý tới lực lượng lĩnh vực, như vậy sau một khắc hắn sẽ bị nghiền ép mà mất đi cân bằng thân thể, bại càng nhanh hơn.

"Xuy xuy xuy xuy!"

Tố Bạch mang theo khí lãng lăng lệ ác liệt, như lưỡi đao rơi vào trên người đao quân, lập tức xuyên thấu ngực hắn, từ sau lưng xuyên ra, dải băng trắng xóa đã trở nên một mảnh đỏ thẫm, dải lụa đỏ thẫm phiêu hốt như có linh tính, lại quay đầu từ sau lưng xuyên vào trong cơ thể đao quân, lộ ra trước ngực!

Máu tươi vẩy ra, rơi đầy đất!

"Ách ——"

Toàn thân Đao Quân chấn động kịch liệt, thân hình dừng lại, pháp khí trường đao trong tay rơi xuống, từng luồng từng luồng máu tươi từ trong miệng trào ra. Hắn chậm rãi ngẩng đầu nhìn Lạc Tiên, khó khăn mở miệng: "Vì sao?"

Giang Thái Huyền thu hồi, ngón tay nhỏ của Lạc Tiên gảy dây, máu tươi bên trên lập tức tách ra, rơi trên mặt đất.

Lạc Tiên dùng ánh mắt như nhìn động vật, thản nhiên nói: "Đao Quân ơi là Đao Quân, ngươi đúng là chấp mê bất ngộ! Lúc trước mọi người tìm tới chúng ta, cùng nhau sáng lập Anh Hoa giáo, mục đích ban đầu của chúng ta là cung cấp cho nhân sĩ Tu Chân giới một nơi có thể phát tiết dục vọng!, Mọi người ngươi tình ta nguyện, cũng không có gì là không ổn, lai lịch mà chúng ta mời chào cũng đều là chính. Anh Hoa giáo lúc đó, một mảnh vui vẻ phồn vinh, rất được nhân sĩ tu chân giới ca ngợi, khổ nỗi... Thời gian càng lâu..., Anh Hoa giáo càng thêm thối rữa, ân oán e sợ bản giáo phát triển không đủ nhanh, dùng các loại phương thức vô sỉ dâm loạn bắt cóc, không biết đã tạo ra bao nhiêu tội nghiệt. Bây giờ ngươi còn muốn bán mạng cho tên chó Ân Triệt kia, thậm chí không tiếc tính mạng cung cấp dâm nhạc cho thiếu nữ của mình, ngươi nói xem có phải ngươi đáng chết vạn lần không?"

Đao Quân cười thảm một tiếng, nói: "Lạc Tiên... Từ xưa tới nay, mạnh được yếu thua, tu chân giới lại đặc biệt như vậy... Khụ... Ngươi

lại học theo Đại Phật Tự, miệng đầy thiện ác, ha ha..."

Lạc Tiên cười lạnh: "Loại tặc tử lòng lang dạ sói như các ngươi tất nhiên là nghĩ như thế, bản nhân thừa kế Nhất mạch Thượng Cổ Tán Tiên Lạc Thần, đương nhiên sẽ không hèn hạ vô sỉ như các ngươi, có khác gì người trong Ma đạo đâu? Ta đã sớm không vừa mắt với tên tặc nhân Ân Thất kia rồi, chỉ tiếc thực lực thấp kém, nếu không đã giết chết hắn từ lâu rồi., Ta còn từng nhắc nhở ngươi, hi vọng ngươi sẽ không tiếp tục trợ Trụ vi ngược nữa, nhưng đáng tiếc ngươi không nghe, hiện tại cơ hội tốt, thời hạn tử vong của Anh Hoa giáo cũng sắp đến rồi, ta sẽ dứt khoát giết ngươi trước, ngươi cứ yên nghỉ đi."

Đao Quân phun máu từng ngụm từng ngụm: "Ngươi, vừa rồi ngươi còn nói phụng lệnh Giáo chủ làm việc... Hóa ra là gạt ta..."

Lạc Tiên chậm rãi ngồi xổm xuống, cười lạnh nhìn hắn, gằn từng chữ một: "Quên nói cho ngươi biết, ta đây phụng lệnh của Thủy Hồng Dao."

"Ngươi, ngươi..." Đao Quân lại phun ra một ngụm máu tươi: "Hóa ra ngươi đã phản giáo từ lâu!"

"Ngươi biết quá muộn rồi!"

Một chưởng của Lạc Tiên đánh vào hư không, chỉ thấy một hư ảnh hình người mờ ảo hiện ra trên đỉnh đầu Đao Quân, rơi vào lòng bàn tay cô. Lạc Tiên thúc giục pháp lực, bóp nát hư ảnh hình người này, nổ bung như sóng nước, biến mất không còn tăm hơi.

Đây là Bản Mệnh Pháp Tướng của Đao Quân, sau khi Nguyên Anh đột phá thành Pháp Tướng, Nguyên Anh sẽ hóa thành một Pháp Tướng bản mệnh, có pháp lực cường đại, mặc dù Pháp Tướng bị ép, chỉ cần Pháp Tướng bản mệnh còn, liền có thể khôi phục, nhưng nếu như ngay cả Bản Mệnh Pháp Tướng đều bị diệt, vậy có nghĩa là triệt để thần hình câu diệt, không còn khả năng còn sống.

Thân thể Đao Quân ngã thẳng xuống.

Từ sau khi tu thành Pháp Tướng, hắn làm việc tà dị, trăm năm qua làm nhiều việc ác, quả thật chết không có gì đáng tiếc.

Lạc Tiên giết Đao Quân, tiện tay cướp sạch y, lúc này mới phá không bay đi.

...

Tử Nguyệt tiên môn, trước sơn môn.

Một bóng dáng màu đỏ rơi xuống dưới cổng chào tử ngọc, bên cạnh còn có hai thiếu nữ một xanh một trắng đi theo, ba cô gái đi tới trước cửa đứng đó.

Thiếu nữ áo tím giữ cửa lúc này tiến lên một bước, chắp tay hỏi: "Xin hỏi người đến là ai, đến Tử Nguyệt tiên môn ta làm gì?"

Thiếu phụ áo hồng khuôn mặt tuyệt mỹ chắp tay nói: "Tại hạ Hồng Dao, cầu kiến Môn chủ Tử Nguyệt tiên môn!"

"Xích Hồ yêu nữ Thủy Hồng Dao?" Thủ vệ đệ tử nghe vậy khẽ giật mình, theo bản năng lui về sau một bước, một tay án kiếm.

Thủy Hồng Dao ở tu chân giới danh tiếng cũng không được tốt lắm, hơn nữa trước đây nàng là tiểu thiếp của giáo chủ Anh Hoa giáo, Tử Nguyệt tiên môn từ trước đến nay luôn coi thường Anh Hoa giáo. Tử Nguyệt tiên môn tôn sùng chính là nữ tử vi tôn, nhưng Anh Hoa giáo của hắn lại tương phản, bảo nữ tử trong giáo đi làm mua bán đê tiện nhất, nhìn thế nào cũng được.

Thủy Hồng Dao nghiêm mặt nói: "Tại hạ cũng không có ác ý, lần này là đến tìm quý môn chủ thương lượng chuyện quan trọng, mong rằng tiểu muội muội này thông báo một tiếng."

Đệ tử giữ cửa hỏi giòn tan: "Không biết Thủy cô nương tìm môn chủ thương lượng chuyện quan trọng gì?"

"Nói cho ngươi biết, ta sợ ngươi đảm đương không nổi."

"Xin Thuỷ cô nương chờ một lát."

Thủ vệ đệ tử lấy ra một ngọc bài màu tím, bắt đầu truyền âm.

Nàng phụ trách truyền cho đệ tử nội môn, đệ tử nội môn phụ trách truyền cho trưởng lão. Trưởng lão chịu trách nhiệm báo cho môn chủ, đi lên từng tầng một. Chỉ chốc lát sau, đệ tử giữ cửa liền thu hồi ngọc bài, nói: "Xin mời vào bên trong Thủy cô nương! Môn chủ đã chờ ở đại điện."

"Đa tạ!"

Thủy Hồng Dao dẫn theo hai tên tùy tùng đi về hướng đại điện của Tử Nguyệt tiên môn.

Tiến vào đại điện, liền nhìn thấy một nữ nhân tuyệt sắc ngồi ngay chính giữa, sau lưng có một tượng thần của Tử Nguyệt tiên cô cao lớn, nữ nhân này mặc một bộ trường bào màu tím nhạt, phác họa ra dáng vẻ linh lung lồi lõm của nàng, mi tâm có một nốt ruồi màu đỏ, mắt phượng mê người quét mắt qua.

Thủy Hồng Dao dẫn hai tùy tùng hạ xuống, khom người thi lễ, nói: "Trưởng Thủy Hồng Dao của Linh Hồ tộc ra mắt Yên Vũ nương nương!"

Mắt Ngu Yên Vũ phượng lóe lên, quan sát tỉ mỉ một quầng sáng bảy màu trong cơ thể nàng, mới mở miệng nói: "Hóa ra là Xích Hồ Nương Nương, không biết lần này mẹ nương có gì muốn làm?"

"Tới để thương lượng đại sự."

Ngu Yên Vũ Nga mày ngài nhíu lại: "Đúng không, giữa chúng ta có thể có đại sự gì chứ."

Thủy Hồng Dao nói: "Nếu không thì sao. Ta nghe nói trước đây không lâu quý phái đổi thành đại điển, Thái Huyền Tiên môn khinh người quá đáng lại dám bôi đen môn chủ Ngu môn, thật sự tội không thể tha!"

"Việc này có liên quan gì tới Linh Hồ nhất tộc ngươi?"

Thủy Hồng Dao chậm rãi nói: "Ta đến đây là muốn hợp tác cùng quý phái, cùng đối phó với Thái Huyền tiên môn."

Ngu Yên Vũ nghe vậy bật cười: "Ngươi chỉ dựa vào ngươi mà cũng có thể đối phó với Thái Huyền Tiên Môn?"

Nàng ta coi rẻ như vậy, Thủy Hồng Dao cũng không tức giận, chỉ mỉm cười nói: "Môn chủ nghe ta nói cho tỉ mỉ."

"Cứ nói đừng ngại."

Thủy Hồng Dao đi qua đi lại trong đại điện, vừa chậm rãi nói: "Linh Hồ tộc ta tự nhiên không đối phó được với Thái Huyền Tiên môn, nhưng lại có thể đối phó được với Hồng Hoa giáo. Môn chủ có chỗ không biết, hàng năm Anh Hoa giáo đều cấp cho Thái Huyền Tiên môn rất nhiều tiền phù, ngầm ở bên trong đã sớm thành giáo phái phụ thuộc của Thái Huyền Tiên môn. Huyền Chân lão đạo âm hiểm xảo trá, có bất cứ chiến sự nào., Hẳn là phái ra phụ thuộc giáo phái ra, mà không phải tự mình động thủ, bởi vậy, Tử Nguyệt tiên môn muốn đối phó Thái Huyền tiên môn, trước tiên phải trừ bỏ cánh chim dưới trướng, Thủy Hồng Dao bất tài, đối phó khu vực Anh Hoa giáo vẫn không thành vấn đề."

Ngu Yên Vũ mỉm cười, mắt phượng lóe ra hào quang cơ trí, thản nhiên nói: "Ta thấy không phải ngươi muốn giúp ta đối phó Thái Huyền Tiên Môn, mà là muốn ta giúp ngươi công phá Anh Hoa Giáo."

Thủy Hồng Dao nghe vậy liền trì trệ, thầm nghĩ nữ tử này lợi hại, nàng mới nói được một nửa, mục đích của mình đã bị đối phương nhìn thấu.

Thủy Hồng Dao thở dài, nói: "Nương nương tuệ nhãn như đuốc, đã như vậy, ta cũng không quanh co lòng vòng nữa. Không sai, ta muốn cướp lấy quyền lực của Anh Hoa giáo, việc này cần nương nương ra tay mới được!"

Ngu Yên Vũ híp mắt phượng, không nói lời nào, như đang cân nhắc lợi hại.

Thủy Hồng Dao tiếp tục nói: "Linh Hồ nhất tộc ta vốn là một trong mười đại Vương tộc thượng cổ, chỉ tiếc bây giờ Nhân tộc đương đạo, chúng ta sinh tồn khó khăn, vì lớn mạnh Linh Hồ tộc ta, mười năm trước, ta cư trú bên cạnh ân cần, nhẫn nhục phụ trọng, âm thầm bố cục. Bây giờ dung hợp Tiên Khí Thất Hoa Phiến., Lại tu thành pháp tướng, dưới trướng cũng có mấy vị cao thủ, tự hỏi bản thân đã có thể tranh đấu lâu dài với Ân Quân, chỉ là gần đây ta biết tên Ân Nha này đã sớm phụ thuộc vào Thái Huyền Tiên Môn, nếu như ta tấn công Anh Hoa giáo, Thái Huyền Tiên môn tuyệt đối không thể ngồi nhìn bỏ qua, đến lúc đó bụng ta hai mặt thụ địch, mưu đồ nhiều năm chắc chắn sẽ đưa chư vị Đông Lưu, bởi vậy môn chủ phải ra tay ngăn cản người của Thái Huyền Tiên Môn, ta mới có thể thành công!"

Ngu Yên Vũ thản nhiên nói: "Xích Hồ nương nương có dũng có mưu, khiến người ta bội phục. Chỉ là... Anh Hoa giáo trong mắt ta không chịu nổi một kích, diệt và bất diệt, đối với ta mà nói đều không có gì khác nhau, cho ta một lý do giúp ngươi."

Thủy Hồng Dao vội vàng nói: "Nghe nói quý nữ của Tử Nguyệt tiên môn khinh nam, nếu ta chấp chưởng Anh Hoa giáo chắc chắn sẽ tác phong khác ngày xưa. Còn nữa, nếu quý phái muốn đánh Thái Huyền tiên môn, sau khi ta chấp chưởng Anh Hoa giáo chắc chắn sẽ xung phong cho Tử Nguyệt tiên môn!"

"Không có hứng thú, người đâu, tiễn khách." Ngu Yên Vũ nói.

Lập tức có hai gã đệ tử đi lên phía trước, làm một cái động tác mời Thủy Hồng Dao.

Thủy Hồng Dao sắc mặt lập tức trắng bệch, nàng không nghĩ tới đối phương lại coi thường mình như thế!

Thủy Hồng Dao hít sâu một hơi, thản nhiên nói: "Được rồi, vậy chúc quý phái vui vẻ phồn vinh."

Cô chậm rãi xoay người, vừa đi được một bước, đột nhiên quay đầu lại nói: "Đúng rồi, ta muốn hỏi một người ở chỗ môn chủ."

"Người nào?"

"Nghe nói lúc quý phái đổi thành đại điển, có một đệ tử Dược Vương tông tên là Vi Vân động thân đứng ra nói chuyện vì quý phái. Nhưng sau khi đại hội kết thúc, người này vẫn chưa trở lại Dược Vương tông, không biết môn chủ đã từng gặp qua chưa."

Mắt Ngu Yên Vũ sáng lên: "Ngươi hỏi thăm hắn làm gì?"

Thủy Hồng Dao nói: "Hắn... Là đệ đệ của ta, ta lo lắng hắn gặp chuyện không may, nếu môn chủ nhìn thấy, không ngại báo. Ta nghe nói Dược Vương tông e ngại Thái Huyền tiên môn, không chịu trách nhiệm, đứa nhỏ này một mực không về Dược Vương tông, cũng không biết đi đâu, thật khiến người ta lo lắng. Ôi! Môn chủ cũng có con gái, chắc hẳn cũng biết đau khổ của người thân."

"Ngươi nói cái gì, hắn là đệ đệ của ngươi?" Ngu Yên Vũ nghe vậy kinh ngạc, quan sát Thủy Hồng Dao từ trên xuống dưới, như là lần đầu tiên quen biết hắn.

"Không sai." Gương mặt xinh đẹp Thủy Hồng Dao ửng đỏ.

Ngu Yên Vũ liếc mắt nhìn ra, nàng và Vi Vân có điểm gì đó.

"Hóa ra là thế." Ngu Yên Vũ nói: "Ta chưa từng thấy hắn."

"Nếu vậy, cáo từ." Thủy Hồng Dao xoay người định rời đi.

Ngu Yên Vũ đột nhiên nói: "Khoan đã!"

Thủy Hồng Dao dừng bước, nhìn lại hỏi: "Ngu môn chủ còn có chuyện gì?"

"Chuyện hợp tác, ta đồng ý."

Thủy Hồng Dao nghe vậy khẽ giật mình.

...

Vi Vân thuận theo phương hướng lão nông chỉ, trải qua hơn nửa ngày phi hành, đi tới Tự Tại Thành. Hắn chưa từng nghe nói qua còn có loại thành trấn ba mặc kệ này, chỉ là vừa mới tiến vào nơi này, liền cảm giác được bầu không khí nơi đây không đúng lắm, từng người mặt mũi tràn đầy dữ tợn, ánh mắt hung sát, tất cả đều không tốt lành gì, kể cả những tiểu thương, thậm chí người sai vặt bày sạp quán rượu bên đường.

"Tại sao lại có địa phương như thế này?" Vi Vân nghe ngóng một lúc mới biết thì ra Tự Tại Thành là khu vực không ai quản tới.

Hắn gọi một chén rượu trong một quán rượu, một đĩa đậu phộng tự uống rượu.

Trên một cái bàn bên cạnh, mấy tráng hán đang bàn luận sôi nổi ở đó.

"Trận đại chiến sáng nay thật sự là ghê gớm. Mấy tiểu cô nương cảnh giới Nguyên Anh lại có thể đánh bay một cường giả Pháp Tướng cảnh!"

"May mà ta không tham dự hành động tối hôm qua, nếu không với tu vi viên mãn của ta, sợ là không đủ cho những cô nàng kia giết."

"Mấy cô nàng kia thật lợi hại, không hổ là môn nhân chính đạo thất tông."

Bọn họ mỗi người một câu, kể lại chuyện hôm qua năm nữ Diệp Trầm Ngư giết lui người Tự Tại Thành, cùng đại khái chuyện đại khái về đại chiến Đao Quân sáng nay.

Vi Vân ở bên kia nghe được, lập tức biết được "Cô nương" trong miệng bọn họ chính là đám người Diệp Trầm Ngư.

"Là mấy người sư tỷ!"

Vi Vân ném ra một thỏi bạc, rồi đứng dậy rời khỏi tửu lâu.

Trên đường Tự Tại thành, Vi Vân lấy ra ngọc bài màu trắng, truyền âm cho Diệp Trầm Ngư.

Không bao lâu sau, đã có ngọc bài đáp lại, quả nhiên Diệp Trầm Ngư đang ở ngay gần đây, vừa rời khỏi Tự Tại Thành không lâu!

Vi Vân dựa theo phương vị mà Diệp Trầm Ngư cung cấp, hắn lấy hồ lô phi hành ra, nhanh chóng đuổi theo.

Sau thời gian uống cạn một chén trà nhỏ, cuối cùng Vi Vân cũng nhìn thấy năm mỹ nhân tuyệt sắc trên một con đường chính, vừa đi vừa ăn, vừa tán gẫu gì đó.

Đúng là nhóm Diệp Trầm Ngư.

Vi Vân vội vàng đè hồ lô xuống, rồi hạ xuống, thu hồi pháp khí, mặt hướng về phía ngũ nữ, thở dài nói: "Tiểu đệ Vi Vân, bái kiến mấy vị tiên tử."

Lúc này, ngũ nữ đều tập trung đôi mắt đẹp của mình hướng về phía Vi Vân, mỗi người đều có phản ứng khác nhau.

"Chủ nhân!"

Tiểu Kim vui sướng kêu to, nhảy lên đầu tiên, dừng lại trên vai Vi Vân, thoáng di chuyển vị trí liền biến thành tách chân ôm lấy cổ hắn, một đôi đùi đẹp và đôi chân ngọc đến trước ngực hắn lay động, trong tay còn cầm một cái đùi gà, miệng đầy dầu.

Các nàng vừa rồi bắt được một con gà rừng, sau khi nướng chín, năm người chia nhau, đang ăn say sưa.

Đôi mắt Lý Mị Nhi sáng ngời, theo bản năng đứng bên cạnh Vi Vân, mấy ngày nay nàng mặc dù cảm thấy có gì đó thú vị, nhưng cũng có chút lo lắng lo lắng. Bây giờ nhìn thấy Vi Vân, nỗi lo lắng trong lòng nàng cuối cùng cũng buông lỏng.

Đôi mắt Diệp Trầm Ngư dịu dàng hỏi: "Sư đệ, sao ngươi còn chưa về Dược Vương Tông?"

Vi Vân cười nói: "Diệp tiên tử còn chưa quay về, tiểu đệ sao dám về trước."

Liễu Phỉ Nhi hiếu kỳ đánh giá Vi Vân, rồi ném xương gà trong tay đi, nói: "Vị sư đệ Vi Vân này, Tiểu Kim nói ngươi là đại sắc lang, có chuyện này hay không?"

Vi Vân nghe vậy, mặt già đỏ lên, trước mặt nhiều mỹ nhân tuyệt sắc như vậy bị người ta vạch trần, quả thực không chỗ dung thân! Hắn hận không thể lập tức bỏ trốn mất dạng.

Vi Vân ho khan một tiếng, nghiêm mặt nói: "Lời này của Phỉ Nhi tiên tử, tiểu đệ chính là người trong chính đạo, luôn rất hứng thú đối với chuyện hành hiệp trượng nghĩa này."

"Ừm... Vậy rốt cuộc ngươi có sắc đẹp hay không?" Liễu Phỉ Nhi lại hỏi.

"Ta..." Vi Vân cơ hồ muốn nghẹn họng vì miếng nước miếng của mình. " Phỉ Nhi tiên tử, ngươi xem, thời tiết hôm nay tốt như vậy, mặt trời nóng rực như lửa đốt..."

"Cho nên ngươi là sắc lang sao?"

"Ngươi... Phi nhi tiên tử, ngươi tin ta đi, ta thật sự không phải sói."

"Vậy ngươi không sắc mặt sao?"

"Ta..." Vi Vân quả thực phát điên, cơ hồ bị đại mỹ nữ đồng nhan cự nhũ này bức điên.

Lúc này Ngu Phi Tuyết nở nụ cười, nói: "Được rồi, đừng quậy nữa, nhìn chúng ta cũng đi xa mấy vạn dặm, hơn nửa tháng này đã làm không ít chuyện hiệp nghĩa, hai ngày nữa chúng ta đều trở về núi đi, tông môn còn có chuyện quan trọng."

Vi Vân cảm kích nhìn về phía Ngu Phi Tuyết.

Ngu Phi Tuyết mỉm cười, mắt phượng mỉm cười là đẹp như thế.

Trong lòng Vi Vân chấn động, vội vã đè xuống gợn sóng trong lòng, không ngừng nói cho mình biết, rất có khả năng, vị đại mỹ nữ này là... tỷ tỷ của mình! Ngàn vạn lần không thể sinh ra ý niệm xấu xa đối với nàng.

Một đoàn người đi tới phía trước.

Liễu Phỉ Nhi đi tới bên cạnh Vi Vân, một bàn tay ngọc đột nhiên lau sạch quần áo của hắn. Vi Vân vừa nhìn thì phát hiện tất cả mỡ dính trong tay nàng đều đã bôi lên y phục của mình, nhất thời không nói nên lời.

"Cái kia... Phi nhi tiên tử, có thể yêu thích quần áo một chút không?"

"Ồ? Ta rất tiếc quần áo đấy, nhưng mà... đây lại không phải là quần áo của ta." Liễu Phỉ Nhi chớp chớp mắt, đôi mắt đẹp như trăng non vui vẻ.

"Đã hiểu."

Vi Vân thầm nghĩ trong lòng: "Ta còn không trị được ngươi sao?"

Hắn từ trong tay áo càn khôn lấy ra một chồng quần áo nữ tử, một cái càng hoa mỹ, những thứ này đều là lúc ở Thi Cầm sơn trang, các nàng tặng cho, thức bộ mới nhất năm nay chính là nghiên cứu tỉ mỉ của bát đại gia tộc Âm Nguyệt hoàng triều, ngay cả Ngu Phi Tuyết cũng chưa xuyên qua.

56

Chương năm ba một đêm tham hoan.

"Những bộ quần áo này là ta mua được ở Âm Nguyệt Hoàng Thành, đưa cho chư vị tiên tử." Vi Vân cố ý tặng cho mỗi chúng nữ một bộ, duy chỉ có Liễu Phỉ Nhi là mua được.

Vi Vân cau mày nói: "Ai u... Thật ra không thích hợp với kích thước của Phỉ Nhi tiên tử."

Đám người Ngu Phi Tuyết mặc y phục mới mặc vào, băng bó cẩn thận, quả nhiên tiên khí bức người, vô cùng đẹp mắt. Mọi người đều rất thích, Liễu Phỉ Nhi nhất thời vẻ mặt hâm mộ, thử hỏi nữ hài tử nào không thích đẹp. Nàng lập tức đoạt hết quần áo còn sót lại trong tay Vi Vân, nói: "Thử thì thử, làm sao ngươi biết không hợp với thân thể ta?"

Vi Vân vội nói: "Bộ ngực Phỉ Nhi tiên tử như thế... sung mãn, quả thật chưa chắc đã thích hợp với ngươi."

"Hừ, ta cứ muốn thử xem sao."

Liễu Phỉ Nhi thử từng món một xem sao. Nàng là Đồng Nhan Cự Nhũ chân chính, trước ngực là một đôi ngực to lớn, không dưới hai người Ngu Yên Vũ, Thủy Hồng Dao, Lý Mị Nhi, nàng hoàn toàn không có dáng người thon thả nên có.

Tuy là như thế, vẫn có quần áo thích hợp với nàng, Liễu Phỉ Nhi chọn một bộ váy gấm chỉnh tề mặc xong, sau đó trả lại cho Vi Vân. Nàng dạo qua một vòng, hỏi: "Đẹp không?"

"Đẹp, thật sự là quá dễ nhìn!"

Vi Vân liên tục tán thưởng, lại đưa mắt nhìn về phía Diệp Trầm Ngư. Điều này có nghĩa là hắn nói đẹp không phải chỉ mình Liễu Phỉ Nhi.

"Vi Vân sư đệ, ngươi khi dễ ta, ta nói cho sư phụ ngươi..." Liễu Phỉ Nhi duyên dáng nói.

"Ta không có a, Phỉ nhi tiên tử, ngươi chính là một trong tam tiên tử chính đạo đấy, không được tùy tiện vu oan người nha."

Mỗi người một câu tán gẫu, đi trên sơn đạo, năm nữ thỉnh thoảng hướng Vi Vân khoe khoang một phen sự tích trảm yêu trừ ma trên đường đi.

Sáu người đều không phải là người bình thường, bước chân cực nhanh, lúc trời sắp tối cũng đã rời khỏi khu vực ba không quản này, tiến vào khu vực Phong Châu, đi vào một tòa sơn thôn nhỏ.

Nơi phong châu, dân phong thuần phác.

Sơn thôn này chỉ có mấy chục hộ gia đình, đều là thợ săn. Dân sơn dân nơi này nhiệt tình hiếu khách, đám người Vi Vân đi tới thôn trang, cũng chưa hiển lộ bản lãnh gì, đã được một đám dân sơn sơn dân mời vào trong nhà, giết gà mổ heo, nhiệt tình tiếp đãi.

Hôm nay, Trảm Đầu Đại Tráng trong thôn vừa đánh về được một con bò lớn, vừa hay có khách đến, liền thịt giết, hầm nấu một phen, bày ra mấy chục cái bàn như suối, toàn bộ thôn xóm đều đứng trong một bầu không khí náo nhiệt, mọi người vừa ăn vừa uống nói chuyện, có bác lớn thấy các nàng Diệp Trầm Ngư xinh đẹp như thế, còn muốn giới thiệu đối tượng cho các nàng. Thiếu niên, thanh niên nam tử trong thôn, mỗi người nước miếng chảy ròng ròng.

Không thể khiến đám người Diệp Trầm Ngư mừng rỡ được, Vi Vân cũng bó tay.

Ban đêm, sao trời chiếu sáng, một dải ngân hà vắt ngang giữa trời.

"Tiểu Kim, chúng ta ra ngoài đi dạo đi." Liễu Phỉ Nhi lôi kéo Tiểu Kim.

"Đi đâu chuyển?"

"Ta vừa rồi nhìn thấy phía sau thôn có một cỗ tà khí, có lẽ bị yêu nghiệt quấy phá, chúng ta đi diệt nó!"

"A..."

Hai thiếu nữ xinh đẹp ra khỏi nhà dân, trong chốc lát biến mất trong bóng đêm.

Trong phòng, Vi Vân không ngừng tìm cơ hội tiếp cận Diệp Trầm Ngư, Diệp Trầm Ngư câu được câu không cùng hắn tán gẫu vài sự tình không giới hạn.

Nhà dân này là của một thợ săn trong thôn, bỏ trống, cho đám người Vi Vân ở tạm.

Ngu Phi Tuyết từ trong phòng đi ra, đôi mắt đẹp của nàng đảo qua, thấy Lý Mị Nhi đang dọn dẹp phòng cho Vi Vân, liền đi tới hô: "Mị Nhi tỷ tỷ, ra ngoài một chút."

"Hửm?" Lý Mị Nhi bước ra: "Phi Tuyết muội muội có chuyện gì phân phó?"

Ngu Phi Tuyết chớp đôi mắt đẹp đánh giá Lý Mị Nhi một phen, liền nói: "Ta thấy tu vi của tỷ tỷ Mị Nhi... Trì hoãn còn chưa đột phá kim đan, đặc biệt muốn đem một chút tâm đắc tu luyện của mình nói cho ngươi biết, có lẽ có trợ giúp đối với ngươi."

Lý Mị Nhi nghe vậy vui vẻ: "Không muốn muội muội hào phóng như thế, Mị Nhi xin cám ơn." Nàng khiếm khuyết nhất là kinh nghiệm về phương diện tu luyện, Vi Vân lại thường xuyên không đàng hoàng, không rảnh chỉ điểm nàng. Hôm nay có đệ tử chân truyền của Tử Nguyệt tiên môn là Ngu Phi Tuyết tự mình truyền thụ kinh nghiệm, đây quả là cơ hội khó có được.

Ngu Phi Tuyết liền dẫn Lý Mị Nhi đi vào phòng của mình, đóng kỹ lại.

Ngu Phi Tuyết nói: "Cách tường có tai, tỷ tỷ nghe cho kỹ."

Lý Mị Nhi không hề nghi ngờ có hắn ngồi trên ghế, yên lặng chờ Ngu Phi Tuyết truyền thụ kinh nghiệm.

Ngu Phi Tuyết thiết lập một kết giới cách âm, sau đó ngồi ở đầu giường, từng câu từng chữ truyền thụ cho Lý Mị Nhi tâm đắc tu luyện của mình.

Trong đại sảnh, Vi Vân thấy bóng dáng bốn người còn lại đều không thấy đâu nữa, chỉ còn lại hai người mình và Diệp Trầm Ngư, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của thiếu nữ trước mặt, dáng người lả lướt, trong lòng Vi Vân rung động, trong đêm hè khô nóng này, khiến cho người ta đặc biệt mơ tưởng.

"Sư tỷ, ta muốn thỉnh giáo ngươi một vấn đề."

"Vấn đề gì?"

"Có một con đường ta hướng tới đã lâu, chẳng qua là trầm tư không có kết quả. Ta muốn mời giáo sư tỷ, con đường này nên đi thế nào?"

"Đường nào?"

"Con đường dẫn tới tâm linh của sư tỷ."

"Ngươi..." Diệp Trầm Ngư không khỏi bật cười, cắn môi dưới, hơi có chút hờn dỗi.

"Sư tỷ, chúng ta vào trong nói chuyện đi." Vi Vân hàm ẩn tình mạch mạch nhìn về phía thiếu nữ xinh đẹp, bỗng nhiên nắm lấy bàn tay ngọc của nàng.

"Ta..." Diệp Trầm Ngư vội vàng co rụt lại, thân thể mềm mại run lên.

"Lời mỗi câu ta nói với sư tỷ đều là thành ý thật lòng như thế, như có nửa câu nói dối, trời đánh sét đánh!"

"Ngươi không cần nói nghiêm trọng như vậy." Đôi mắt đẹp của Diệp Trầm Ngư lóe lên, muốn nói lại thôi.

"Sư tỷ, ta đối với tâm của ngươi, nhật nguyệt có thể soi..." Vi Vân hít sâu một hơi, lần nữa nắm lấy bàn tay ngọc của Diệp Trầm Ngư.

Cũng không đợi Diệp Trầm Ngư tỏ vẻ gì, Vi Vân đã trực tiếp kéo nàng vào trong phòng ngủ.

Vi Vân kéo Diệp Trầm Ngư ngồi ở bên giường, nhìn khuôn mặt tuyệt sắc của nàng, cố lấy dũng khí nói: "Sư tỷ, kỳ thật ta... Ta thích tỷ đã lâu rồi, từ khi thấy lần đầu tiên gặp sư tỷ, đã thích ngươi rồi."

"Ồ, đúng vậy không?" Lúc này Diệp Trầm Ngư đang nỗ lực kiềm chế phản ứng của thân thể, Cửu Dương Tuyệt Mạch của nàng bị kích thích bởi Vi Vân, sớm đã tan rã.

"Cực kỳ chính xác!" Vi Vân vỗ ngực nói.

Diệp Trầm Ngư trêu chọc: "Sư đệ, hồng nhan tri kỷ bên cạnh ngươi cũng không ít đâu, dường như không thiếu một ta thôi."

Vi Vân vội vàng nói: "Tiểu Kim là sủng vật của ta, Mị Nhi là tôi tớ của ta, các nàng sao có thể so sánh với sư tỷ được, không giống nhau!"

Diệp Trầm Ngư cười nói: "Phi nhi muội muội cùng Ngu tỷ tỷ cũng không tệ đâu."

Vi Vân nghiêm mặt nói: "Sư tỷ nói đùa, đệ làm Ngu tỷ tỷ, làm Phỉ Nhi muội muội như muội muội, cũng không có gì phải phân biệt!"

Diệp Trầm Ngư không nói gì nữa, chỉ cúi đầu, thân thể mềm mại hơi rung rung.

Dưới đèn nhìn ngắm mỹ nhân, càng nhìn càng thích.

Vi Vân không nhịn được nữa, đột nhiên hôn lên đôi môi anh đào của Diệp Trầm Ngư, một cảm giác dịu dàng.

Hai người đồng thời chấn động!

Vi Vân tay nắm pháp quyết, thiết lập một kết giới cách âm.

Diệp Trầm Ngư bắn ra một đạo chỉ phong, đánh tan ánh nến trong phòng.

Cách phòng ngủ của Ngu Phi Tuyết, nơi này chỉ cách phòng ngủ của Vi Vân một bức tường.

Ngu Phi Tuyết kể xong tâm đắc tu luyện của mình, liền hỏi: "Không biết Mị Nhi tỷ tỷ, đã nhớ kỹ chưa?"

Lúc này Lý Mị Nhi đã sớm đem kinh nghiệm tu luyện mà Ngu Phi Tuyết truyền thụ ghi nhớ kỹ trong lòng, nàng thông minh cỡ nào, chỉ là khổ vô minh sư mà thôi, hôm nay được những kinh nghiệm trân quý này, trước mắt nhất thời xuất hiện một con đường lớn khang trang, thoáng cái đã xác định rõ tình huống cùng mục tiêu của mình, cùng với chuẩn bị như thế nào hạ thủ tu luyện.

Ngu Phi Tuyết chính là đám người Ngu Nhược Tiên và Ngu Yên Vũ tự tay dạy dỗ ra, kinh nghiệm tu luyện và kiến thức của nàng đã đợi đáng cỡ nào, vẻn vẹn những lời vừa rồi, cũng đã có thể làm cho Lý Mị Nhi bớt đi rất nhiều đường vòng, rút ngắn thời gian tu luyện.

Lý Mị Nhi vui vẻ nói: "Ta cũng đã hiểu, đa tạ Phi Tuyết muội muội!"

Ngu Phi Tuyết mỉm cười, bỗng nhiên nói: "Không biết bình thường Mị Nhi tỷ tỷ và Vi Vân thiếu hiệp ở cùng nhau là muốn làm gì?"

Lý Mị Nhi nghe vậy khẽ giật mình.

Vấn đề này quả thực có chút khó hiểu, Lý Mị Nhi chần chờ nói: "Ừm... cũng không có gì, chỉ là giúp hắn chăm sóc một chút cơm áo ở lại..."

"Còn gì nữa không?" Ngu Phi Tuyết tiếp tục hỏi.

Lý Mị Nhi nghi hoặc nhìn về phía Ngu Phi Tuyết, chỉ thấy mỹ nữ này giờ phút này hai mắt đã đỏ như lửa, lộ ra một cỗ dục vọng nồng đậm, dục vọng nóng bỏng từ trong đôi mắt đẹp của nàng trần trụi thể hiện ra.

Lý Mị Nhi quá quen thuộc với ánh mắt này rồi!

Sau một khắc, Ngu Phi Tuyết bỗng vẫy tay một cái, một cỗ hấp lực cường đại đem Lý Mị Nhi hút tới. Ngu Phi Tuyết ôm lấy nàng, nhất thời, thân thể mềm mại trơn bóng ôm đầy ngực, còn tản ra mùi thơm nữ nhân quen thuộc. Ngu Phi Tuyết quá yêu cái khí tức này!

Ngu Phi Tuyết đè Lý Mị Nhi lên giường, một bộ y phục không ngừng bay từ trên người hai người ra, rơi xuống một bên.

Lý Mị Nhi ngơ ngác nhìn tuyệt sắc mỹ nữ trên người, khuôn mặt không khỏi đỏ bừng. Không phải là nàng không biết trò chơi ma gương giữa nữ tử với mình có hay không, theo nàng thấy thì loại trò chơi này hoàn toàn không thể so sánh với nam hoan nữ được, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ tới đệ tử chân truyền của Tử Nguyệt tiên môn xếp hạng thứ hai của chính đạo thất tông, lại thích trò chơi này.

Lý Mị Nhi trong lòng cổ quái, không khỏi thầm nghĩ: "Vậy có tính là có lỗi với chủ nhân nhà mình không?"

Nàng không biết chính là, Ngu Phi Tuyết sinh ra ở Tử Nguyệt tiên môn, thuở nhỏ được Tử Nguyệt tiên môn hun đúc, lớn lên trong Ôn Tuyền trì ở hậu sơn Tử Nguyệt tiên môn, theo nàng thấy, ma kính giữa nữ tử mới là bình thường vui vẻ, mà không phải nam nữ giao hòa. Đâu chỉ có nàng, đại bộ phận mọi người Tử Nguyệt tiên môn đều cho là như thế.

Bởi vậy, Ngu Phi Tuyết nhìn thấy mỹ nhân tuyệt sắc bên ngoài, căn bản không nhịn được mà đi dâm, bất luận là Diệp Trầm Ngư, Liễu Phỉ Nhi, Tiểu Kim, hay là Lý Mị Nhi, đặc biệt là Lý Mị Nhi, thân mang

tiên thiên mị thể, trời sinh đã có một cỗ đặc tính hấp dẫn người khác, bất luận nam nữ cũng khó tránh khỏi liên tưởng lung tung.

Lý Mị Nhi càng là người dễ dàng đắc thủ nhất trong đám nữ tử này, Ngu Phi Tuyết làm sao có thể nhịn được.

Trong bóng tối, Vi Vân ôm lấy thân thể mềm mại, thân thể trần trụi, không ngừng hôn mê, hai tay vuốt ve, lần lượt lướt qua cơ thể mềm mại xinh đẹp của thiếu nữ xinh đẹp.

Diệp Trầm Ngư nằm trên giường, miệng đàn phát ra tiếng thở hổn hển, hít một hơi, ngực hơi phập phồng, ánh mắt trong bóng tối như nước, chăm chú nhìn thiếu niên trên người mình. Nàng chỉ đang ở trong bóng tối, mới dám trợn mắt nhìn thẳng vào loại hành vi này của hắn.

Vi Vân đang hôn gương mặt khả ái của Diệp Trầm Ngư, môi anh đào, đưa đầu lưỡi vào trong miệng nàng, hút lấy cái lưỡi thơm ngọt của nàng, ngọt ngào nói chuyện. Cái lưỡi đinh hương kia trơn bóng như thế, gần như sắp tan chảy. Vi Vân hút liên tục từng hơi nước., Hàm dưỡng, ăn thế nào cũng ăn không đủ. Hai tay hắn cầm lấy thịt mềm trước ngực Diệp Trầm Ngư, xoa bóp không ngừng, đôi ngực trơn trượt này có co dãn như vậy, lại căng đầy như thế, theo sự tìm kiếm của hắn, có thể cảm giác được ngà non chậm rãi trở nên kiên cố, bộ ngực chậm rãi nhô lên, điều này nói rõ thiếu nữ xinh đẹp cũng động tình.

Lưỡi Vi Vân bắt đầu dời xuống, đảo qua cằm các vị sư tỷ xinh đẹp Diệp Trầm Ngư, cổ và xương quai xanh, sau đó rơi vào bộ ngực tròn trịa trơn bóng của nàng. Vi Vân thở dốc, hít từng ngụm từng ngụm thịt sữa mềm mại bên trên, ăn xong một con lại ăn thêm con khác, sau đó lại đem mặt chôn giữa hai hàng nhũ tuyết sữa, ngửi ngửi ngửi mùi thơm của thiếu nữ trên đó., Sau đó lưỡi môi tiếp tục xuống xuống, trượt qua từng tấc thân thể non mịn của mỹ nữ Diệp Trầm Ngư, bụng dưới, bắp đùi, mông, bắp đùi, chân ngọc, chân ngọc,

không hề có trọng điểm chiếu cố, lặp lại hấp thụ khó khăn, hắn thật sự là quá yêu sư tỷ tuyệt đẹp này.

Vi Vân mút ngón chân trắng nõn của vị sư tỷ xinh đẹp Diệp Trầm Ngư kia, hấp thụ yếu đi mấy lần, sau đó tách đôi chân của nàng ra, nằm nhoài trên huyệt nhỏ của nàng, ngửi thấy ở phía trên phát ra mùi xạ thoang thoảng, lại lần nữa vùi đầu xuống., Lần lượt đảo qua huyệt mềm mại của thiếu nữ xinh đẹp, hắn có thể cảm giác được cái huyệt nhỏ của mỹ nữ Diệp Trầm Ngư mềm mại như vậy, huyệt mềm mại như bánh bao, không có một cọng lông nào, toàn bộ nhục huyệt xinh đẹp mà mê người, được Vi Vân liếm láp xuống., Đang chảy ra một tia chất nhầy, Vi Vân thò đầu lưỡi vào trong huyệt nhỏ kia, cảm thụ được bên trong rất chặt, thưởng thức hạt thịt hình lồng ngực mềm mại, hắn bỗng nhiên nghĩ đến, cái này rõ ràng chính là "nồi ngọc bao tử" trong thập đại bảo huyệt mà Anh Hoa Giáo sắp xếp ra!

Không muốn Diệp Trầm Ngư chẳng những có phong thái quốc gia, lại còn là thông linh ngọc thể, còn có bánh bao ngọc, tụ tập các loại ảo diệu trên người, đúng là ngàn năm khó gặp, vạn người không một cái!

Vi Vân càng thêm mê hoặc đối với Diệp Trầm Ngư, điên cuồng liếm cái bắp thịt mềm mại của nàng, chỗ tuyệt vời của cái hang nhỏ mềm mại mềm mại, giống như mỹ ngọc, bên trong lại ẩn chứa ảo diệu, huyệt thịt như bọc nhân thịt bên trong, mềm mại đáng yêu, vừa chạm vào liền ướt, liếm môi một phen, đem Diệp Trầm Ngư liếm đến thân thể mềm mại rung động, dâm thủy róc rách, trong miệng không ngừng thở mạnh, không bao lâu liền nghênh đón một lần cao trào.

"A... Sư đệ... Ta... A a a..."

Diệp Trầm Ngư thắt lưng lại trầm xuống, một đôi chân dài mềm mại kẹp lấy đầu Vi Vân, hai tay cũng ấn đầu của hắn, một hồi lâu mới vô lực buông ra, miệng đàn không ngừng thở hồng hộc, hô hấp ồ ồ. Nàng quả thực bị kích thích không chịu nổi, nàng bởi vì thân mang thông linh ngọc thể, thể chất mẫn cảm, thể chất mẫn cảm., Rất dễ bị

kích thích, điều này không nói đến, thêm nữa Vi Vân mang trong người Cửu Dương Tuyệt Mạch, dương khí nồng đậm trùng kích đến, bất kỳ nữ tử nào cũng khó có thể ngăn cản, huống chi là nàng, lập tức tiến lên cao trào, nhịn không được ngâm lên thành tiếng.

Vi Vân đem đôi môi xinh đẹp của sư tỷ Diệp Trầm Ngư chảy ra, nước chảy vào trong miệng. Ngẩng đầu lên, nắm chặt chân thon dài của Diệp Trầm Ngư, chậm rãi đặt ở trước ngực nàng, sau đó ưỡn một cái thịt lớn, chống đỡ trên huyệt của thiếu nữ xinh đẹp, đột phá khe hở môi thịt, từng chút từng chút một đưa vào bên trong, thỉnh thoảng xâm nhập vào một ít., Tựa như rơi vào vũng bùn lầy, lại ôn nhuận mềm mại, giàu co dãn, mềm mại, hình dáng mềm mại, hình dáng mềm mại, hạt thịt nhỏ dày quấn lên, dính chặt lấy xương sườn của Vi Vân, theo sự xâm nhập của Kên Vân, ma sát với nhau tạo ra cảm giác cực kỳ sảng khoái!

Ngay khi Vi Vân vừa chui vào trong tiểu huyệt, Diệp Trầm Ngư cố gắng giữ được tỉnh táo, trong lòng lặng lẽ nói: "Sư đệ, nợ ngươi, đã trả hết rồi..."

Với biểu hiện bây giờ của Vi Vân, đương nhiên không có khả năng có thể dễ dàng như vậy để Diệp Trầm Ngư khuynh tâm, chỉ là bởi vì trải qua thời thiếu thời thiếu, nàng vẫn cảm thấy mình thiếu nợ hắn, bởi vậy bảo vệ mọi nơi, bây giờ đem thân thể của mình cho hắn chơi đùa, liền coi như hoàn toàn thanh toán.

"Sư tỷ, ta yêu ngươi, ta yêu ngươi..."

Vi Vân không nghĩ đến quá nhiều, sắc mặt trước mắt, hắn làm sao còn tâm tư đi suy nghĩ những thứ này, chỉ là không nhúc nhích thân thể, đầu đại quy lần lượt đụng vào chỗ sâu trong bắp thịt của mỹ nữ sư tỷ Diệp Trầm Ngư, thật sự là sảng khoái khó nói, giống như đăng tiên...

Dưới ánh nến, trên giường.

Hai cái thân thể trần trụi trắng như tuyết quay cuồng qua lại ở phía trên, bất luận là Ngu Phi Tuyết hay là Lý Mị Nhi, đều làn da giống nhau như tuyết, mông béo đẫy đà, hai người đối mặt ôm nhau, Ngu Phi Tuyết chủ động, Lý Mị Nhi bị động, tiến hành trò chơi của các loại nữ tử, khí tức dâm dục nhàn nhạt truyền khắp toàn phòng.

Hai đại mỹ nữ vừa lên xuống, môi anh đào dán lên, hai cái lưỡi mềm mại quấn lấy nhau, đều đang mút nước bọt trong miệng đối phương. Trước ngực hai người một đôi ngực đầy đặn sữa sữa dán chặt vào nhau, bốn con tuyết nhũ gắt gao đè ép cùng một chỗ., Toàn bộ đều ép thành hình dạng nửa chén, một cái chân thon dài đẹp của Ngu Phi Tuyết rơi vào giữa hai chân của Lý Mị Nhi, dùng đầu gối nhẹ nhàng đặt lên trên bắp thịt mập mạp của nàng, đầu gối đè lên bờ môi mỡ, tiến hành ma sát chặt chẽ với huyệt thịt, lượng lớn sóng nước từ trong khe thịt của Lý Mị Nhi tràn ra, làm đầu gối của Ngu Phi Tuyết cũng ướt đẫm.

Môi anh đào tách rời, Ngu Phi Tuyết không ngừng đưa tay hôn xuống, đem đầu búi tóc mai lớn chôn ở trên bộ ngực to tròn của Lý Mị Nhi, mê luyến mút mút, liếm láp, cắn đôi ngực xinh đẹp của thiếu phụ, ăn nõn nà có tiếng, Lý Mị Nhi mị mắt như tơ, miệng thơm nước miếng chảy ròng ròng, phát ra "Ừ ừ", ngâm nga, thân thể mềm mại vặn vẹo bất an.

"Chủ nhân, ta... Ta thật sự là ngăn không được nàng..." Lý Mị Nhi thầm nghĩ trong lòng.

Bỗng nhiên, Lý Mị Nhi kêu "A" một tiếng Lãng kêu, nàng cảm thấy một cái lưỡi dài trơn trượt rơi vào trên huyệt nhỏ béo tốt của mình, đang nhanh chóng liếm liếm đôi môi mềm mại, không ngừng điên cuồng liếm nhẹ huyệt thịt mềm mại của nàng, hút lấy sóng nhiệt ướt át ở bên trên, hai chân nàng kẹp lấy một cái., Nắm chặt đầu Ngu Phi Tuyết, theo đối phương càng liếm càng kịch liệt, cảm giác khoái cảm của Lý Mị Nhi không ngừng tăng lên, rất nhanh liền run lên "A" một tiếng, từ chỗ sâu trong huyệt thịt phun ra một cỗ sóng lớn, đều rơi vào trên khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn của Ngu Phi Tuyết.

"Mị nhi tỷ tỷ, tỷ thật là loạn."

Ngu Phi Tuyết mỉm cười, ở sâu trong cái lưỡi đỏ non mềm, nhẹ nhàng liếm cái huyệt nhỏ màu mỡ của Lý Mị Nhi, đem nước sóng trên đó đều liếm vào trong miệng, sau đó lại thích thú nhấm nháp hạt đậu son phấn của nàng. Thân thể nhỏ nhắn của Lý Mị Nhi lại bắt đầu run rẩy.

"Phi Tuyết muội muội, muội, muội... A... đừng nên như vậy... A..." Lý Mị Nhi bị nàng chơi đến mức cả người mềm nhũn, muốn dừng cũng không được, căn bản vô lực phản kháng.

"Ngươi cũng đến ăn ta."

Ngu Phi Tuyết bỗng nhiên đứng dậy, chân ngọc đứng ở hai bên đầu Lý Mị Nhi, chậm rãi ngồi xuống, hai chân tách ra, một cặp mông to béo trắng như tuyết ngồi ở trên gương mặt xinh đẹp của Lý Mị Nhi, một cái huyệt nhỏ vô lông phấn hồng ngọc mềm mại, cứ như vậy hướng về phía cái miệng nhỏ nhắn của thiếu phụ, tản mát ra mùi hôi thối nồng đậm.

Lý Mị Nhi nhìn cái huyệt hình hoàn mỹ trước mắt, kinh ngạc với vẻ đẹp của cái huyệt nhỏ này, không tự chủ được vươn ra một cái lưỡi thơm mềm, liếm một cái lên trên khe thịt tươi mới.

"A..." Câu nói của Ngu Phi Tuyết kích thích khắp toàn thân, thân thể mềm mại của nàng run lên, từng giọt bọt nước từ trên kẽ thịt nhỏ xuống, rơi lên khuôn mặt xinh đẹp của Lý Mị Nhi.

"A... Ừm..." Lý Mị Nhi bắt đầu nhanh chóng dùng cái lưỡi liếm lên huyệt thịt hoàn mỹ của Ngu Phi Tuyết, mùi thịt trong huyệt mềm mại bóng loáng, ăn uống say sưa, Ngu Phi Tuyết dứt khoát hạ xuống toàn bộ huyệt nhỏ, dính sát vào cái miệng nhỏ nhắn của thiếu phụ xinh đẹp. Lý Mị Nhi cũng dùng cả miệng lưỡi, hút không được hút vào, liếm liếm huyệt mềm của Ngu Phi Tuyết, còn dùng mũi đi chống lại đậu phụ của nàng, ăn vào Ngu Phi Tuyết dục tiên dục tử, kích thích khó nói.

Trong bóng tối.

Vi Vân vẫn xông tới chạy lui trên thân thể mềm mại của Diệp Trầm Ngư, cái đuôi to dài không ngừng ra vào trong bảo huyệt bánh bao ngọc mềm mại xinh đẹp mềm mại của nàng, thịt côn xuyên qua lỗ thịt, đầu rùa lớn lần lượt va chạm trên thịt mềm như trái tim của Diệp Trầm Ngư, làm cho thiếu nữ xinh đẹp thở hồng hộc, liên tục kêu rên, chỉ là nàng luôn ngậm hàm súc, tâm tâm linh thuần khiết, cũng sẽ không nói cái gì dâm thanh lãng ngữ.

Vi Vân cũng không biết, cảm thụ kích thích mà Diệp Trầm Ngư đạt được không hề thua kém hắn. Thông linh ngọc thể của nàng bị Cửu Dương Tuyệt Mạch của Vi Vân lần lượt đánh xuống, quả thực giống như một chiếc thuyền lá nhỏ đang phiêu đãng trên biển lớn, dục tiên dục tử, sảng khoái sung sướng giống như đăng tiên vậy!

Tuy rằng Vi Vân cũng không tận lực sử dụng Âm Dương Song Tu Công, nhưng chẳng biết tại sao, hai người giao nhau, lại sinh ra cuồn cuộn nguyên khí, nguyên khí bàng bạc ở chỗ kết hợp của hai người tuôn ra, chia làm hai luồng, dũng mãnh tiến vào trong cơ thể hai người, khuếch tán ra Kỳ Kinh Bát Mạch.

Vi Vân vừa mừng vừa sợ, mặc dù là giao hảo cùng Thủy Hồng Dao song tu, tốc độ tu luyện cũng bất quá như thế!

Sau khi Diệp Trầm Ngư trải qua mấy độ cao trào, Vi Vân cũng đã kích thích liên tục, cuối cùng không còn nhịn nữa, cuối cùng mạnh mẽ xông lên trên mi tâm của mỹ nữ sư tỷ Diệp Trầm Ngư, mới rút ra thịt côn, bắn ra ngoài huyệt nhỏ nồng đậm, trên bụng, thậm chí trên đôi ngực to trắng nõn của nàng.

"Tê... Thật sảng khoái."

Sau khi Vi Vân bắn xong, nằm xuống ôm lấy thân thể trắng nõn của mỹ nữ sư tỷ, ôn tồn nói: "Sư tỷ, ta nhất định phải chiếu cố cho ngươi cả đời, nếu mãi mãi đều sẽ đối xử tốt với ngươi."

"Chuyện tương lai, ai mà biết được." Diệp Trầm Ngư nói nhỏ một câu, mặc cho Vi Vân ôm, trên mặt hồng vân nhiều đóa, giọng nói dịu dàng hơn rất nhiều.

Vi Vân cũng không nghĩ nhiều, chỉ ôm lấy thiếu nữ xinh đẹp, cảm thụ được thân thể mềm mại trắng như tuyết của nàng.

Bên kia, Ngu Phi Tuyết cùng Lý Mị Nhi hai chân đan chéo vào nhau, một đôi huyệt nhỏ xinh đẹp tuyệt trần mật hợp lại cùng một chỗ, vẫn đang vận động kịch liệt, ra sức ma sát, dùng huyệt nhỏ của mình đi kích thích huyệt nhỏ của đối phương, đồng thời huyệt nhỏ của mình cũng bị đối phương kích thích, loại cảm giác thoải mái dễ chịu như thế, Ngu Phi Tuyết khoái cảm như thủy triều, từ trong huyệt thịt không ngừng tuôn ra lượng lớn sóng nước.

Hai người đều tiến lên cao trào, muốn dừng lại không được, đang lúc không ngừng chống đỡ triền miên không dứt, bỗng nhiên bên ngoài đầu truyền đến tiếng bước chân.

Giọng Liễu Phỉ Nhi vang lên: "Phi Tuyết tỷ tỷ, Diệp tỷ tỷ, chúng ta về rồi!"

Ngu Phi Tuyết nghe tiếng chấn động, thân thể mềm mại dừng lại, vội vàng cùng Lý Mị Nhi tách ra, dùng cái Tịnh Thủy Quyết, nhanh chóng rửa sạch hỗn độn trên người hai người một phen, sau đó mặc quần áo vào, rút khỏi kết giới, từ trong phòng đi ra.

57

Lần thứ năm mươi bốn, Âm Dương địa.

Ngu Phi Tuyết cùng Lý Mị Nhi đỏ mặt rời khỏi phòng, nhìn thấy đồng nhan cự nhũ xinh đẹp Liễu Phỉ Nhi cùng thiếu nữ xinh đẹp Tiểu Kim từ bên ngoài đi vào, hai người vẻ mặt vui vẻ, tựa hồ có thu hoạch.

Gần như cùng lúc đó, cửa phòng Vi Vân cũng mở ra, Vi Vân và Diệp Trầm Ngư đi ra từ phòng, Vi Vân mặt không đổi sắc, Diệp Trầm Ngư lại đỏ bừng mặt, nếu không có sự yểm hộ của bóng đêm thì đã trực tiếp lọt vào trong phòng rồi.

Đôi mắt đẹp của Ngu Phi Tuyết quét qua, ánh mắt rơi vào trên người Vi Vân cùng Diệp Trầm Ngư, lưu chuyển một phen rồi thu hồi, nhìn Liễu Phỉ Nhi cười nói: "Hai người các ngươi sao mới trở về?"

Liễu Phỉ Nhi nói: "Vừa rồi ta và Tiểu Kim đi ra phía sau núi nhìn một chút, phát hiện phía sau núi có một chỗ cực âm dưỡng thi, nuôi ra mấy con cương thi, bị chúng ta thuận tay xử lý. Thế nào, chúng ta lợi hại chứ?"

"Lợi hại."

"Đúng rồi, các ngươi ở trong phòng làm gì?"

Ngu Phi Tuyết nói: "À, muội vừa truyền thụ cho Mị Nhi tỷ tỷ một ít kinh nghiệm tu hành."

Nói xong, nàng lại quay đầu nhìn về phía Vi Vân và Diệp Trầm Ngư, hỏi: "Không biết Vi Vân sư đệ và Diệp sư muội các ngươi đang làm gì vậy?"

Vi Vân vội nói: "A... Chúng ta, ta, ta, ta đang hướng Diệp sư tỷ thỉnh giáo Dược Vương Kinh ảo diệu, đúng không, sư tỷ?"

Diệp Trầm Ngư chỉ khẽ gật đầu, không nói gì.

Liễu Phỉ Nhi nghiêng đầu đánh giá mấy người, hơi nghi ngờ hỏi: "Sao ta lại cảm thấy các ngươi đêm nay thật kì quái?"

"Không có a." Vi Vân vội vàng nhìn về phía Tiểu Kim: "A, Tiểu Kim, vừa rồi ngươi cùng Phỉ Nhi tiên tử đi đâu vậy?"

"Vừa rồi chúng ta ra phía sau núi diệt cương thi a, không phải Phỉ Nhi tỷ tỷ mới vừa nói rồi sao?"

"A, đúng, đúng... "

Vi Vân lúng túng vô cùng, hắn ngẩng đầu ưỡn ngực nói: "Khụ! Tiểu Kim, Mị Nhi, các ngươi tiến vào đây, chúng ta nên nghỉ ngơi rồi!"

Nói xong liền đi vào trong phòng.

Tiểu Kim và Lý Mị Nhi không thể làm gì khác hơn là đi theo, vừa nói chúc mừng các nàng.

Ngu Phi Tuyết, Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi cũng tiến vào trong phòng. Bởi vì hộ nông gia này chỉ có hai kiện phòng ngủ, cho nên chủ tớ một gian, ba người Ngu Phi Tuyết một gian.

Vào phòng, Liễu Phỉ Nhi đột nhiên ngửi ngửi, có chút cổ quái nói: "Ồ, mùi gì thế?"

Gương mặt Diệp Trầm Ngư đỏ lên, cô ta biết đây là mùi gì.

Ngu Phi Tuyết trấn định tự nhiên nói: "À, tiểu sơn thôn chính là như vậy, mang chút khí tức kỳ quái cũng rất bình thường, các tỷ muội chúng ngủ cùng một đêm đi."

"Cũng đúng."

Chỉ chốc lát sau, Tam tiên tử chính đạo này đã lần lượt nằm trên giường. Ba đại mỹ nữ kề vai sát cánh với nhau, chỉ mặc áo yếm, Ngu

Phi Tuyết nằm ở giữa, dán sát vào da thịt của Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi ở hai bên trái phải. Tuy nàng muốn nhập trừ, nhưng không dám xằng bậy, đối với Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi, phải từ từ mà đi, không thể quá nóng vội. Một điểm không tốt, chỉ cần bị đảo ngược, tỷ muội cũng không làm được.

Liễu Phỉ Nhi đột nhiên dịu dàng nói: "Hừ, sư đệ Vi Vân kia quả nhiên là đại sắc lang!"

Ngu Phi Tuyết kinh ngạc hỏi: "Sao Phỉ Nhi muội muội lại nói lời ấy?"

Một bàn tay trắng như ngọc của Liễu Phỉ Nhi chống cằm nói: "Ngu tỷ tỷ, tỷ xem đi, hắn vậy mà cùng các nàng Tiểu Kim, Mị Nhi ngủ với nhau. Ba người bọn họ ngủ cùng nhau, nhất định phải... "

"Muốn cái gì?" Ngu Phi Tuyết cười nói.

Liễu Phỉ Nhi đỏ mặt lên, nói: "Ai da, người ta ngại quá mà, các ngươi đều hiểu cả!"

Ngu Phi Tuyết bỗng nhiên đưa tay chui vào dưới nách Liễu Phỉ Nhi gãi ngứa, Liễu Phỉ Nhi trên giường vặn vẹo thân thể mềm mại, không ngừng cười duyên, trong miệng kêu lên: "Ngu tỷ tỷ thật là xấu, đừng... A..."

Diệp Trầm Ngư ở một bên nhìn xem, tâm tình hết sức phức tạp, nàng là người thông minh, biết Ngu Phi Tuyết thích nữ sắc, nàng cũng biết Ngu Phi Tuyết nhìn ra mình và Vi Vân vừa rồi đang làm cái gì.

Chuyện đêm nay, là hỗn loạn cùng hoang đường như thế!

...

"Thiếu hiệp, thiếu hiệp..."

Giọng nữ tử yếu ớt truyền vào trong phòng.

"Ai gọi ta vậy?"

Vi Vân đứng dậy, đi ra khỏi phòng, đi đến nơi phát ra thanh âm.

Bóng đêm mông lung.

Trong núi phiêu đãng từng trận sương mù, Vi Vân tách sương mù ra, giẫm lên cành khô đi trong rừng hoang, bỗng nhiên nghe thấy phía trước mơ hồ truyền đến thanh âm yếu ớt: "Thiếu hiệp, thiếu hiệp..."

Vi Vân gạt lá cây ra, đi tới phía trước.

Không bao lâu sau, Vi Vân đi đến một vùng đất rộng rãi, nhìn thấy phía trước xuất hiện rất nhiều nhà tranh. Trong đó, ở cửa một gian nhà tranh có một nữ tử áo trắng đang đứng, cúi đầu, không thấy rõ hình dạng, gió nhẹ thổi qua, áo trắng phất phơ, từng làn sương mù vờn quanh người nữ tử.

Âm thanh đúng là từ cô gái này phát ra.

Sau khi Vi Vân đứng vững, nữ tử khẽ cúi người thi lễ với Vi Vân, nói: "Thiếp ở đây chờ đợi đã lâu, mong thiếu hiệp từ bi, cứu thiếp thân trong nước lửa."

Nữ tử nói xong liền ngẩng đầu lên, lộ ra gương mặt thất khiếu chảy máu, tròng mắt như muốn rớt xuống, thê thảm đáng sợ.

"Chỉ là việc nhỏ, cần gì tiếc."

Vi Vân cười to, chỉ tay một cái, nhất thời phát ra một đạo quang hoa tử kim chói mắt, rơi vào trên người nữ tử.

Nữ tử được đạo pháp lực này trợ giúp, toàn thân như tắm rửa, từ trên xuống dưới trở nên trơn bóng như mới, vết thương trên người đều khép lại, khuôn mặt vốn thê thảm đáng sợ cũng khôi phục bình thường, nguyên lai là một thiếu nữ xinh đẹp động lòng người.

"Đa tạ thiếu hiệp cứu giúp, đại ân đại đức, thiếp thân suốt đời khó quên."

Nữ tử ưu nhã thi lễ, thân hình chui vào trong nhà tranh.

Vi Vân nhìn lại lần nữa, chỉ thấy gian nhà tranh ban đầu đã biến thành một ngôi mộ, trên bia mộ có khắc một hàng chữ: "Mộ của Lâm nô nhi."

Nhà tranh xung quanh cũng hóa thành mộ, thì ra nơi này là một nghĩa địa, thỉnh thoảng lại có bóng trắng mờ ảo bay qua bay lại giữa các phần mộ.

Bỗng nhiên, Vi Vân cảm thấy thân thể nhẹ bẫng đi, cả người nhanh chóng lùi về sau, nấm mồ trước mắt biến mất vô ảnh vô tung, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

Sáng sớm, trên giường.

Vi Vân từ trong mộng đột nhiên giật mình tỉnh lại, hắn mở mắt ra, phát hiện trên người mình đã toát ra không ít mồ hôi lạnh.

"Nguyên lai là một trận u mộng." Vi Vân thở dài một hơi.

Bên cạnh thiếu phụ tuyệt mỹ Lý Mị Nhi, đầu dựa vào ngực Vi Vân, thiếu nữ xinh đẹp Tiểu Kim tứ chi nằm sấp trên người hắn, hai đại mỹ nữ đều trần truồng, bất quá Tiểu Kim còn mặc một cái quần lót tơ tằm, nếu không khó tránh khỏi bị Vi Vân không cẩn thận chọc phải dưa.

Vi Vân một tay nắm chặt một cái tuyết nhũ của Lý Mị Nhi, nhíu mày trầm tư, trong lòng thầm nghĩ: "Tối hôm qua có Âm Linh cầu trợ, cho nên Nguyên Anh xuất khiếu, đây cũng là hành động độ hóa chúng sinh, ngày sau không chừng còn gặp được sự kiện tương tự. Nếu như không gặp được, thì cũng thôi, nếu gặp được, tất nhiên phải ra tay, chính là một công đức."

"Chủ nhân, làm sao vậy?" Lý Mị Nhi tỉnh lại, đôi mắt đẹp lưu chuyển, dịu dàng mà nhìn về phía Vi Vân.

"Ra giường rồi."

Vi Vân nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mặt trời vừa lúc.

Ba người mặc quần áo rời giường, đi ra khỏi phòng ngủ.

Lúc này, cửa phòng cách vách cũng vừa vặn mở ra, Ngu Phi Tuyết cùng Liễu Phỉ Nhi đồng thời đi ra, một người mặc áo tím, một người mặc váy dài màu phấn hồng, đều động lòng người như thế.

Nhưng không thấy Diệp Trầm Ngư.

Ngu Phi Tuyết đi tới, tay đưa tới một phong thư, nói với Vi Vân: "Vi Vân sư đệ, đây là của Diệp sư muội để lại cho ngươi, nàng đã về tông môn trước rồi."

"Đa tạ Ngu sư tỷ."

Vi Vân nhận lấy bức thư, trên bìa viết: "Vi Vân sư đệ tự mình mở ra."

Ngu Phi Tuyết nói: "Tiểu Kim muội muội, Mị Nhi tỷ tỷ, ta muốn về sư môn trước, chúng ta có duyên sẽ gặp lại."

Liễu Phỉ Nhi cũng nói: "Thanh Sơn không thay đổi, Lục Thủy Trường Lưu, sau này chúng ta còn gặp lại!"

Nói xong, hai cô gái bước ra khỏi cửa chính, tế pháp khí bay vút lên trời cao, trong giây lát đã biến mất nơi chân trời xa xăm.

Tiểu Kim và Lý Mị Nhi đi ra khỏi cửa chính, nhìn theo hai người rời đi.

Vi Vân xé bỏ phong thư, lấy tờ giấy tuyên thành nửa chín bên trong ra, quét mắt nhìn qua nội dung phía trên:

"Sư đệ, có chuyện này ta một mực giấu trong lòng không nói cho ngươi, hiện tại thời điểm nói cho ngươi. Mười năm trước, ta còn nhỏ tuổi, lưu lạc Phong Vật thành, được ngươi giải cứu... Về sau gặp được sư phụ, thu vào tường thành, lúc gặp lại, vật còn người mất,

ngươi đã không nhận ra ta. Ta một mực nói chuyện vì ngươi., Cho ngươi giải vây, cũng không phải là vì thích ngươi, một là kính nể nghĩa cử của ngươi, hai là vì báo ân tình của ngươi, đêm qua một hồi hoang đường, cái nên trả đều đã xong. Từ nay về sau, chúng ta hai bên thanh toán, sau này liền chỉ là đồng môn, không còn chút ân tình cá nhân nào nữa, đi tới sư đệ biết."

"Sư đệ, chuyện đêm qua, ta sẽ coi như chưa từng xảy ra, sẽ không nói cho sư phụ, cũng xin ngươi quên đi ta, tin tưởng với ưu tú của sư đệ, nhất định có thể tìm được người tốt hơn, tu chân giới gặp bao hiểm trở, con đường tu đạo nhiều ma chướng, mong rằng ngày sau sư đệ trân trọng!"

Lạc khoản: "Diệp Trầm Ngư, trình lên."

Vi Vân từng chữ từng chữ, một lần lại một lần nhìn nội dung phía trên, càng nhìn sắc mặt càng trắng bệch, cuối cùng tâm tình phức tạp, tư vị khó nói, có loại cảm giác muốn khóc nhưng khóc không ra, giống như bị mất đi thứ gì trọng yếu, muốn tìm, nhưng rốt cuộc tìm không được trở về!

"Không... Sư tỷ... Sư tỷ... Ngươi không nên đi... "

Vi Vân chạy ra ngoài cửa, lớn tiếng hô, trong hốc mắt đã có nước mắt, hắn cố nén bi thương, thu nước mắt lại, hít sâu một hơi, che ngực, nhè nhẹ đau nhức từ ngực khuếch tán ra toàn thân, cảm giác này thực sự là quá khó chịu!

"Chủ nhân!"

"Chủ nhân, ngươi làm sao vậy?"

Tiểu Kim và Lý Mị Nhi vội vàng xông tới đỡ lấy Vi Vân đang lung lay sắp đổ.

Vi Vân chậm rãi thối lui hai người, ngồi trên mặt đất, ánh mắt đầy bi thương. Lúc này gã hoàn toàn hối hận tối hôm qua đã ngủ trên lá

trầm cá, giấc ngủ này lại khiến nữ thần trong suy nghĩ của mình phải ngủ, thậm chí sẽ không bao giờ trở về nữa, hoàn toàn vô duyên với gã!

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới Diệp Trầm Ngư lại chính là cô bé năm xưa hắn ra tay cứu giúp kia, cũng chưa bao giờ nghĩ tới Diệp Trầm Ngư lại không có chút tình ý nào đối với mình, tất cả những chuyện này đều là vì báo ân, sau khi báo xong, cũng không còn duyên phận nữa.

"Thì ra ngươi cũng không có cảm giác gì với ta, thì ra là thế..."

Vi Vân nằm ngửa trên mặt đất, nhìn mây trắng trên trời, ánh mặt trời sáng chói. Thứ mình yêu, không yêu bản thân, đây mới là đả kích lớn nhất đối với hắn.

Chỗ xa nhất chính là, nước chảy, cuối cùng cũng giải được hai thứ tương phùng.

58

Thiển tình chung quy vẫn như vậy, hành vân vô định, vẫn còn trong mộng hồn.

59

Nhân ý đáng thương, ít hơn mây nước, giai sẽ khó nặng hơn.

60

Ngẫm nghĩ lại, có nhiều chỗ đứt ruột, không thể bằng lúc này...

Tiểu Kim và Lý Mị Nhi ở một bên không ngừng an ủi, cho đến khi thôn dân phụ cận đều đi tới hiếu kỳ quan sát, Vi Vân mới đứng dậy, vỗ vỗ bụi đất trên người, khuôn mặt nghiêm túc, dĩ nhiên đè xuống bi thống trong lòng, một lần nữa phấn chấn tinh thần.

"Chúng ta đi ra sau núi nhìn một chút."

Vi Vân dự định đêm qua trong mộng, trong mộ địa Nguyên Anh xuất khiếu đi qua, nơi đó tựa hồ có chút không bình thường.

Ba người đi vào phía sau núi, không bao lâu đã xuất hiện ở một chỗ trên phần mộ, chính là nơi mà nguyên anh Vi Vân đã tới đêm qua, đứng ở chỗ này, có loại cảm giác lạnh lẽo, nhất là Lý Mị Nhi, không khỏi buộc chặt quần áo.

Tiểu Kim duyên dáng nói: "Chủ nhân, tối qua ta và Phỉ Nhi tỷ tỷ đã tới nơi này, còn tiêu diệt mấy con cương thi."

"Thật sao."

Vi Vân Công tụ hai mắt, dưới pháp lực gia trì, con mắt nhất thời bắn ra một đạo tử kim quang hoa, đem thiên địa khí tràng chung quanh rõ ràng chiếu vào trong mắt.

Một cỗ âm khí nồng đậm từ nghĩa trang lộ ra, xông thẳng lên trên không, thậm chí ở trên không tạo thành một đạo bình chướng âm khí, bao phủ hơn phân nửa hậu sơn, xẹt qua vùng mộ địa tràn ngập âm khí này, chuyển đến một chỗ khác, đã thấy một mảnh khí tức nóng rực thấu tới, bị bình chướng âm khí ngăn trở, cả hai nhìn nhau, phân biệt rõ ràng, không quấy nhiễu lẫn nhau.

Vi Vân thôi không nhìn nữa, bay lên không trung.

Từ trên cao nhìn xuống, mới phát hiện manh mối.

Nguyên lai nơi này lại là một chỗ thiên nhiên hiếm thấy hình thành Âm Dương tương sinh địa, nam bắc mỗi nơi phân ra một nửa, núi nam vi dương, sơn bắc vi âm, thôn phụ cận lại đem sơn bắc làm mộ địa, cho nên người chết chôn ở chỗ này cũng không được an nghỉ và đầu thai, thậm chí hấp thu đại lượng âm khí., Có con hóa thành cương thi, có con hóa thành lệ quỷ, có âm linh bị lệ quỷ khi dễ, giống như nữ quỷ tối hôm qua tìm Vi Vân nhờ vả bị đánh cho không thành hình người, may mắn được Vi Vân cứu giúp, mới thoát khỏi thống khổ.

Vi Vân tập trung nhìn vào mới phát hiện sâu trong lòng đất có âm dương tương sinh, mơ hồ lộ ra một cỗ linh lực chấn động kinh người, nguyên lai là một đám linh khí đoàn tự nhiên, âm dương mỗi loại một nửa, hắc bạch phân minh, đang lưu chuyển tuần hoàn lẫn nhau, thập phần huyền diệu.

"Đồ tốt a!"

Vi Vân vui mừng quá đỗi, vội vàng hạ xuống đất để Tiểu Kim và Lý Mị Nhi coi trọng cơ thể hắn.

Ngay sau đó, Vi Vân xếp bằng nhắm mắt lại, ký thác ý niệm lên Nguyên Anh, sau đó khống chế Nguyên Anh từ đỉnh đầu bay ra, một tiểu nhân ba tấc màu tử kim chui vào trong lòng đất.

Không bao lâu trốn vào sâu trong lòng đất, quả nhiên nhìn thấy trong khe hở xuất hiện một đoàn linh khí hai màu đen trắng, tản mát ra linh khí nồng đậm, đang quay cuồng xuống đất. Đoàn linh khí này chính là Tiên Thiên chi vật tự nhiên hình thành, chỉ sinh ra trong phong thủy bảo địa, thời gian càng lâu, năng lượng càng lớn, thậm chí trải qua vô tận năm tháng diễn biến, có thể hóa sinh linh trí thành tinh, là sinh mệnh bẩm sinh, thậm chí tu luyện đắc đạo, cũng là có khả năng.

Thế nhưng thường thường, trước khi loại sinh mệnh này còn chưa trưởng thành, cũng đã bị Tu chân giả lấy đi, hoặc là hấp thu nhập thể,

có thể tăng trưởng tu vi trên diện rộng, hoặc là dùng làm pháp khí, pháp khí, thậm chí là pháp bảo, luyện chế ra thập phần lợi hại.

Nếu đã gặp được, tất nhiên Vi Vân không thể buông tha, nhất định phải ra tay bắt lấy, vả lại không thể chờ đợi đến khi thứ này trưởng thành, không biết phải trải qua bao nhiêu năm tháng, động thì ngàn năm vạn năm, khi đó làm gì còn tới phần của Vi Vân chứ?

Thứ này sinh ra từ đất trời, vô chủ, cũng không có ý thức cho nên có thể trực tiếp lấy đi.

Hắn há miệng ra, đoàn linh khí này liền rơi vào trong miệng Nguyên Anh, hấp thu vào trong cơ thể.

Lấy đồ đi, Nguyên Anh lập tức bay ra khỏi lòng đất, một lần nữa trở lại trong cơ thể Vi Vân.

Vi Vân mở mắt ra, bắt đầu vận chuyển huyền công, thúc dục Nguyên Anh luyện hóa đoàn linh khí này. Đây là một đoàn âm dương nhị khí, vừa đúng là linh khí mà Vi Vân cần, hắn dùng Thôn Nhật đại pháp cùng Tử Nguyệt Già Thiên Công tu luyện ra Nguyên Anh, âm dương mỗi loại một nửa., Cả hai đều đồng lòng, bất luận là dương khí hay âm khí đều có thể hấp thu nhập thể, hơn nữa hai thứ đều cân bằng, thiếu một thứ cũng không được, trong đó thiếu một lượng lớn cũng không được, sẽ phá vỡ cân bằng. Loại Âm Dương nhị khí này vừa vặn thích hợp cho Vi Vân hấp thu, có thể tăng trưởng pháp lực tu vi rất lớn.

Con đường tu đạo dài dằng dặc, lấy năm tháng có hạn để tu luyện đại đạo vô hạn, vốn là chuyện gần như không có khả năng, tuổi thọ của con người có hạn, tốc độ tu luyện căn bản không thể theo kịp tốc độ tiêu hao thọ mệnh, cái này cần cơ duyên, chỉ có thể dưới cơ duyên xảo hợp nhận được một ít chỗ tốt vượt qua mới có thể rút ngắn bước chân tu chân, thậm chí có thành tựu.

Mất trọn vẹn ba ngày, Vi Vân mới luyện hoá đoàn âm dương nhị khí này. Nguyên Anh trong cơ thể lập tức lớn lên vài tấc, vững bước tiến

lên Nguyên Anh trung kỳ. Chỉ cần thời gian ba ngày, đã bằng với tu luyện bình thường trên trăm năm, quá trình đại địa rút ngắn tăng lên tu vi.

Vi Vân mừng rỡ, phỏng chừng có thể tích lũy ba trăm năm pháp lực, là có thể đi vào Nguyên Anh trung kỳ. Bởi vì tu tới Nguyên Anh trung kỳ, cần năm trăm năm pháp lực tu vi, mà trước đây hắn đã có hơn một trăm năm pháp lực, đương nhiên, một trăm năm pháp lực của hắn, cùng người khác là một trăm năm pháp lực hoàn toàn không giống nhau.

Được lợi ích này, Vi Vân nhất thời đem sự bất mãn khi Diệp Trầm Ngư rời đi càn quét sạch sẽ.

"Trở về núi!"

Vi Vân vung tay lên, cùng Lý Mị Nhi cưỡi trên lưng Tiểu Kim bay về phía Dược Vương Sơn.

Mục đích của nó là: Sửa sách đến tận đây, đã vượt qua ba mươi sáu chữ.

61

Hắn từng nhìn thấy một kỷ niệm rất giống với Liễu Ám Hoa Minh.

Sau khi Diệp Trầm Ngư rời khỏi thôn, hắn lấy Ngọc Thanh Bảo Bình ra, bay về phía Dược Vương Tông.

Cảm xúc trong lòng nàng phức tạp, ngay cả chính nàng cũng không biết, tâm tư đối với Vi Vân rốt cuộc là như thế nào. Rốt cuộc có một chút tình cảm yêu thương nào trong lòng không? Tuy ngoài miệng nói cũng không có hảo cảm đối với Vi Vân, nhưng nàng giơ tay lên ngực tự hỏi, lại không thể không thừa nhận, sâu trong nội tâm nhiều hay ít thích hắn.

Hoàn toàn chính xác, Vi Vân người này cũng không tính là xuất sắc, hạng người tuấn tú tu chân giới không ít so với hắn xuất sắc, khuyết điểm cũng rất nhiều, nhìn thấy mỹ nữ liền không dời mắt đi được, chí lớn vô đại chí., Ngay cả tâm tư tu hành cũng cơ hồ không có, quả thực là lăn lộn trong thời gian dài, cũng không biết vì sao hắn lại tu luyện nhanh như vậy... Nhưng Diệp Trầm Ngư lại thích cái loại hào phóng cùng dũng khí vì đạo nghĩa mà đứng ra đứng ra, bất luận là đối mặt với Anh Hoa giáo ở Dược Vương Tông hay là đối mặt với Thái Huyền Tiên Môn, hắn đều không hề lui bước chút nào., Dường như không biết là sợ hãi, làm việc căn bản là hậu quả, những thanh niên tài tuấn khác, mặc dù xuất sắc, nhưng đều có suy tính riêng, làm người ích kỷ, chính là thiếu khuyết tính cách của hắn.

Đây chính là đặc chất mà Diệp Trầm Ngư thưởng thức, cũng chỉ có người như vậy, mới có thể hy sinh cho một người khác, mới thật sự là một người đáng tin cậy.

Nàng cũng không biết vì sao mình lại lưu lại những lời nói kia, có lẽ là không muốn đối mặt với hắn, có lẽ là biết hai người bọn họ không thể nào cùng với nhau, có lẽ là hi vọng hắn có thể chủ động hơn chút nữa, trả giá nhiều hơn một chút nữa., Bởi vậy nàng cố ý đả kích hắn

như vậy. Dù sao, vừa nghĩ đến cảnh Vi Vân nằm trên giường ôm Tiểu Kim và Lý Mị Nhi ngủ, nàng liền cảm thấy có chút cảm giác khó chịu, nghĩ tới cảm giác tiêu hồn giao hoan giữa nàng và Vi Vân đêm đó, cả người nàng nóng lên...

"Ai! Chúng ta chung quy là không có khả năng..."

Nghĩ tới chuyện kia, Diệp Trầm Ngư trong lòng thở dài. Nàng nhắm đôi mắt đẹp, sau đó mở ra, Tuệ Tâm Trảm Tình Ti, đôi mắt đẹp đã khôi phục trong suốt.

Vượt qua một chỗ núi rừng, bỗng nhiên phía dưới truyền ra một tiếng hổ gầm to lớn.

Ngọc Thanh Bảo Bình bị chấn động khẽ lay động, Diệp Trầm Ngư trong lòng cả kinh, vội vận khởi pháp lực ổn định thân hình, vừa nhìn về phía rừng rậm phía dưới.

Chỉ thấy một con mãnh hổ khổng lồ sặc sỡ từ trong rừng lao ra, phi thân nhào tới, mở ra cái miệng to như chậu máu, há miệng đớp Diệp Trầm Ngư!

Diệp Trầm Ngư nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, giơ tay đánh ra "Trồng cây" một cây dây leo thô to, cuốn lấy toàn thân mãnh hổ đánh tới, lại bay ra một cọc gỗ, đâm vào đỉnh đầu của mãnh hổ!

"Bành" một tiếng rung mạnh, mãnh hổ bay ngược ra ngoài, trở mình rơi vào trong rừng, đè gãy rất nhiều cỏ cây.

Diệp Trầm Ngư cũng bị lực phản chấn, cũng ngã xuống, nàng đứng vững thân hình, hạ xuống trong rừng, cầm Ngọc Thanh Bảo Bình trong lòng bàn tay, mày ngài nhíu lại, nhìn về phía mãnh hổ cách đó không xa.

Con mãnh hổ này dài mấy trượng, cao lớn uy mãnh, sau một tiếng hổ gầm, chân trước bỗng nhiên dựng đứng lên, toàn bộ thân hình hóa thành một nam tử thân hình cao lớn, lông vàng khắp người, trên

trán có một chữ "Vương", khoác trên người một cái áo khoác da hổ rộng thùng thình, mắt hổ như chuông đồng hiện ra hoàng quang, nhìn về phía Diệp Trầm Ngư.

"Yêu công tử?" Sắc mặt Diệp Trầm Ngư khẽ biến, thầm nói không ổn.

Con mãnh hổ này chính là yêu công tử của tà dị giáo, từ sau lần rời khỏi hồ Phong Dị lần trước, Yêu công tử vẫn chưa trở về tà dị giáo, mà giống như Ma công tử, dạo chơi khắp các châu, đi săn, thỉnh thoảng còn có thể gặp vài tên đệ tử chính đạo xui xẻo, ăn một bữa ngon lành.

Vừa rồi hắn đang ở trong rừng rậm ngủ say, đột nhiên ngửi thấy một mùi thơm thoang thoảng tỏa ra, vừa nhìn qua đã chảy nước miếng. Hóa ra là đệ tử chân truyền của Dược Vương Tông, là Diệp Trầm Ngư trong thập đại mỹ nữ tu chân giới, hơn nữa còn lẻ loi một mình, cơ hội tốt như vậy, hắn làm sao có thể bỏ qua!

Yêu công tử lặng lẽ cười nói: "Diệp mỹ nhân từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ? Chúng ta tâm sự một chút nhé?" Nói xong liền đi tới.

"Ta với ngươi không có gì để trò chuyện." Diệp Trầm Ngư vội vàng lui lại.

"Ngươi có thể nào đi được?"

Yêu công tử cười to một tiếng, nhào tới hướng Diệp Trầm Ngư, một bàn tay khổng lồ mang theo cuồng phong, tất cả cỏ cây xung quanh đều bẻ gãy.

Diệp Trầm Ngư tế Ngọc Thanh Bảo bình lên, ánh sáng màu xanh rủ xuống, bảo vệ toàn thân, đồng thời nghĩ cách thoát thân.

Trong lòng nàng âm thầm kêu khổ, Yêu công tử thân là một trong tam công tử Ma đạo, nổi danh ngang với tam công tử chính đạo. Thực lực cả hai đều tương đương nhau, đều có tu vi Nguyên Anh

đỉnh phong, hơn nữa tu luyện Sát Phạt chi đạo, căn bản không phải cao thủ Nguyên Anh bình thường có thể so sánh. Diệp Trầm Ngư nàng giỏi về phòng thủ, nhiều lắm cũng chỉ có thể ngăn cản được vài đợt tấn công của đối phương, nhưng không cách nào liên tục tác chiến, sau một thời gian tất bị thua, về phần phản kích lại càng không thể nào bắt bẻ được.

Phù chú Bạch Hỗn cho Diệp Trầm Ngư cũng trong thoáng xanh nước biếc cùng Đao Quân một trận đã dùng hết, đã không còn bảo mệnh vật gì.

Yêu công tử tấn công hung mãnh, tay chân đều có thể chịu được đao của ông ta, không thể so với Phi Hạc Kiếm của Bạch Vô Ưu. Chiến vương đao của Phong Tuấn Kiệt kém hơn, sắc bén vô cùng, giơ tay nhấc chân đều có lực sát thương rất lớn.

Diệp Trầm Ngư sử dụng tất cả các loại pháp thuật trong Dược Vương Kinh đều dùng ra, "Trồng cây công pháp", "Cái Ngũ Hành độc công", "Mộc Hoa Thuẫn", chỉ tạo thành chút trở ngại đối với Yêu công tử mà thôi, cũng không thể đánh lui nó.

Yêu công tử vừa điên cuồng tấn công vừa cười to: "Mỹ nhân nhi, ngoan ngoãn đầu hàng đi, bản công tử phải chơi đùa cho tốt thân thể của ngươi, sau đó ăn no nê một bữa, nói không chừng còn có thể giúp ta đột phá Nguyên Anh, đi vào cảnh giới Pháp tướng, ha ha..."

Diệp Trầm Ngư phất tay đánh ra vô số cọc gỗ.

"Rống ——"

Yêu công tử gầm lên điên cuồng, từng quang ảnh cự thú từ trong miệng hắn bay ra, trực tiếp phá hủy những cọc gỗ kia, lại đâm vào trên thanh quang hộ thân của Diệp Trầm Ngư. Mộc Hoa Thuẫn bạo liệt ra, Ngọc Thanh Bảo Bình cũng ảm đạm quang mang.

Một cỗ cự lực đánh tới, toàn thân Diệp Trầm Ngư chấn động, pháp lực quay cuồng, cả người bay ngược ra ngoài, đụng gãy mấy cây đại

thụ. Nàng cố gắng đứng vững, yết hầu ngọt ngào, từ trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, dĩ nhiên đã bị nội thương không nhẹ.

Yêu công tử "Bách Thú gào thét" thần thông vô cùng lợi hại, mặc dù Diệp Trầm Ngư có thể ngăn cản mấy lần nhưng không thể nào ngăn cản mãi được, trong lòng nàng không chịu được nặng nề, thầm nghĩ một tiếng xong rồi.

Vào thời khắc này, một thân ảnh từ trên không nhanh chóng hạ xuống.

Diệp Trầm Ngư ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trước mắt tối sầm, toàn thân đã bị một cái túi vải lớn màu đen bao lại.

Yêu công tử trừng mắt nhìn, chỉ thấy một lão nhân có tóc mai hai màu trắng bạc, mặc một thân áo gai thô, tướng mạo có chút hèn mọn bỉ ổi xuất hiện ở trước mắt, tay cầm túi vải đen lớn, vừa vặn ung dung nhìn hắn.

"Thiết Phong trưởng lão?"

Người này là một trong Cửu Đại trưởng lão của Anh Hoa giáo, Thiết Phong.

Anh Hoa giáo vừa tà vừa tà, chính ma lưỡng đạo đều có qua lại, thậm chí Ân Thất còn âm thầm mời qua ma đạo Tam công tử, cho nên Yêu công tử nhận ra Thiết Phong.

Tiểu lão đầu bình thường, Thiết Phong trưởng lão nhìn như bình thường, kì thực có tu vi Pháp Tướng trung kỳ, pháp lực cao cường. Mặc dù Yêu công tử đột phá đến Pháp tướng cảnh, cũng chưa chắc là đối thủ của hắn, huống chi hôm nay chỉ là tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, còn kém một đại cảnh giới.

Thiết Phong trưởng lão nhét Diệp Trầm Ngư vào trong túi vải đại hắc, vác trên vai, cười híp mắt nhìn về phía Yêu công tử.

Túi vải đen này là pháp khí của Thiết Phong trưởng lão, mang theo không gian bên trong, có trận pháp vây khốn địch, có thể vây khốn địch nhân vào trong đó, mặt khác nếu đối phương không thoát thân được, toàn lực ra tay, dù là người cùng cảnh giới, cũng có thể trúng chiêu, Diệp Trầm Ngư tự nhiên ngăn cản không nổi, lúc trước Bạch Vô Ưu cũng chính là bị cái túi Đại Hắc này bắt đi.

"Thiết Phong trưởng lão có ý gì?" Yêu công tử trừng mắt: "Cô nàng này rõ ràng là bản công tử nhìn thấy trước, sao trưởng lão lại cướp người với ta?"

Thiết Phong trưởng lão híp con mắt chuột, trêu chọc nói: "Yêu công tử, rõ ràng là ta giành được cô nương này trước, ngươi lại dám tranh người với bản trưởng lão. Gần đây tâm tình Giáo chủ chúng ta không tốt, có cô nương này đưa lên, hắn mới có thể thoải mái. Về phần ngươi sao... Hừ hừ., Yêu công tử, Anh Hoa giáo chúng ta kiêu ngạo khắp thiên hạ, âm thầm kết giao với yêu nhân Ma giáo các ngươi, thậm chí còn cung cấp cho các ngươi tiện lợi, để các ngươi có thể tránh được tầm mắt của người trong chính đạo, đi lại ở cửu châu, ngươi lại muốn cướp người với Anh Hoa giáo chúng ta, đúng là vong ân phụ nghĩa!"

Yêu công tử cười ha hả: "Bản công tử cho dù không có Anh Hoa giáo ngươi vẫn có thể hoành hành cửu châu!"

"Ồ? Chẳng lẽ ngươi muốn so chiêu với ta?" Thiết Phong trưởng lão đứng thẳng người dậy, xoa xoa nắm đấm gầy gò.

Ánh mắt Yêu công tử ngưng lại, thầm nghĩ một tiếng hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, nói: "Bản công tử không có ý tứ này. Thôi được, lần này coi như xong, xin Thiết Phong trưởng lão dễ đi, bản công tử còn muốn đi săn."

"Như vậy coi như có chút lời."

Thiết Phong trưởng lão cười lạnh một tiếng, khiêng túi vải đen lớn phi thân rời đi.

Yêu công tử trợn trừng mắt nhìn đối phương rời đi, đôi tay to nắm chặt, hừ lạnh một tiếng, lẩm bẩm: "Có lẽ ngươi còn chưa biết quan hệ giữa ta và Ân Thất, một trưởng lão Anh Hoa giáo nho nhỏ như ngươi lại dám nói chuyện như vậy với bản công tử, đến lúc đó ta nhất định phải cho ngươi biết tay!"

Yêu công tử gầm lên giận dữ, hóa thành một con mãnh hổ sặc sỡ, xông vào trong rừng rậm, chớp mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Thiết Phong trưởng lão khiêng túi vải đen lớn, một đường phi hành. Một ngày sau, hắn bay trở về bên trong biên giới Đại Đường Trung Châu, trở về tổng đàn sơn môn Anh Hoa giáo.

Trung Châu nằm ở vị trí trung gian nhất của Thiên Vũ đại lục, vị trí địa lý rất tốt, tương liên với các châu. Anh Hoa giáo và Thái Huyền Tiên môn bình thường đều ở trong triều đình Đại Đường Trung Châu, cách xa nhau hơn trăm dặm, nhưng sơn môn của Anh Hoa giáo lại nhỏ hơn Thái Huyền Tiên môn không ít, quy mô kiến trúc cũng không rộng lớn như vậy, cũng không thể rộng lớn bằng người ta, nhưng cũng chiếm cứ một khu vực phong thủy bảo địa, long cuộn hổ chiếm.

Thiết Phong trưởng lão đi trên quảng trường, bốn phía quảng trường đều có đệ tử canh gác, trước cửa có một bó đuốc lớn đang cháy. Lão ngẩng đầu nhìn lên, chính là sơn môn đại điện của Anh Hoa giáo. Ở giữa thềm đá là một bức thần thú điêu khắc đá cực lớn, bên trên có hai con thần thú phun lửa, trông rất sống động.

Thiết Phong trưởng lão vác túi vải lớn tiến vào đại điện, ánh mắt sắc bén nhất thời nhìn sang.

Trên ghế chính giữa đại điện, ngồi một đại hán trung niên khuôn mặt thô kệch, đầu tóc đỏ rối tung, trên người có rất nhiều lông màu đỏ, tứ chi tráng kiện, khổng võ hữu lực, ẩn hàm lực lượng bạo tạc, trên tai mặc khuyên tai đồng thau, mặc một kiện áo giáp màu lửa đỏ, sau lưng có một cái áo choàng màu đỏ tươi.

Vị trí trên khách tọa, có một đạo nhân tóc trắng, mặc đạo bào màu trắng, đạo nhân này tinh thần quắc thước, vóc người gầy gò, tay chân khô gầy, tay cầm một cây phất trần tơ bạc, chính là Thanh Hư chân nhân, một trong mười đại trưởng lão của Thái Huyền Tiên Môn.

Song phương đang thương thảo chuyện quan trọng.

Thấy Thiết Phong trưởng lão khiêng túi vải đi đến, Thanh Hư chân nhân ngậm miệng không nói, bưng lên một chén trà xanh, cầm chén gõ mấy cái, thổi một hơi hơi nóng, uống một ngụm, chép miệng.

Ân Thông vừa nhìn thấy túi vải trên lưng Thiết Phong trưởng lão phồng lên, liền biết hắn mang theo người trở về, trong lòng nhất thời đại hỉ, hỏi: "Thiết Phong trưởng lão vất vả, ngươi tới thật đúng lúc. Vị này là Thanh Hư chân nhân của Thái Huyền Tiên Môn, các ngươi từng gặp, đến đây, ngồi xuống uống vài chén."

Thiết Phong trưởng lão gật gật đầu, ngồi ở phía tây đường, uống một ngụm trà thơm, sau đó nói: "Giáo chủ tất nhiên không đoán được, lần này ta mang ai về rồi!"

"Ồ? Không biết là người phương nào?" Ân Lôi tò mò hỏi.

"Cái này..." Thiết Phong trưởng lão nhìn về phía Thanh Hư chân nhân bên cạnh.

Ân oán khoát khoát tay, nói: "Không sao, đều là người trong nhà cả."

Thiết Phong trưởng lão không cần phải nhiều lời nữa, mở miệng túi ra, phóng ánh mắt về phía Thiết Phong chân nhân. Cùng lúc đó, ánh mắt Thanh Hư chân nhân cũng chợt lóe lên, quét tới.

Hai người đồng thời trông thấy một thiếu nữ tuyệt sắc đang nằm trong cái túi vải đen lớn, tóc đen mềm mại, một bộ áo bào xanh, đôi mắt đẹp nhắm nghiền, bộ dáng lông mi dài, miệng anh đào nhỏ, môi đỏ mọng, khuôn mặt non mịn, quả thực có thể chảy ra nước!

Giờ phút này, thiếu nữ đang lâm vào hôn mê.

Ân văn và Thanh Hư chân nhân đều khẽ giật mình, con mắt đăm đăm, hiện ra hào quang kỳ dị, hai người đều bị dung nhan tuyệt sắc của Diệp Trầm Ngư làm cho sợ ngây người.

Ân Lôi vui mừng nói: "Không ngờ lại là nàng?" Lúc hắn đi Dược Vương Tông, đã từng gặp Diệp Trầm Ngư.

Thanh Hư chân nhân chưa từng thấy qua, hắn ta tò mò hỏi: "Y phục Dược Vương tông... Nàng này là?"

Hắn đến Anh Hoa giáo là đại biểu cho Thái Huyền tiên môn đến thu tiền. Anh Hoa giáo mỗi mùa đều giao nộp một số tiền nhất định vào Thái Huyền tiên môn. Thái Huyền tiên môn nhận được chỗ tốt, tuy biết một ít hành động của Anh Hoa giáo, nhưng cũng nhắm mắt mở, chỉ cần bọn họ không biết điều, sẽ không làm quá đáng, đều tùy ý hắn.

Mỗi lần trưởng lão Thái Huyền môn tới Anh Hoa giáo, Anh Hoa giáo còn sắp xếp nữ tử tuyệt vời hầu hạ mình, bọn họ càng không dám nói lung tung.

Ân phúc cười ha hả, nói: "Tên nữ nhân này, trưởng lão tất nhiên đã nghe qua! Nàng chính là đệ tử chân truyền của Dược Vương tông Diệp Trầm Ngư, được xưng là mười đại mỹ nhân trong tu chân giới."

"Không ngờ lại là nàng?" Thanh Hư chân nhân nghe xong, lập tức biến sắc.

Thiết Phong trưởng lão cười nói: "Đúng là nàng này, cách đây không lâu nàng ấy còn xông ra một phen danh đường, cùng với Ngu Phi Tuyết của Tử Nguyệt tiên môn. Liễu Phỉ Nhi của Phù Vân Các, được người ta gọi là Tam tiên tử chính đạo, ha ha... Không để nàng cao quý như tiên tử, thần nữ, còn không phải là rơi vào lòng bàn tay của Thiết Phong ta sao, bị chúng ta chơi ở dưới khố!"

Nói tới đây, Thiết Phong trưởng lão đắc ý không thôi.

"Tốt, tốt! Thiết Phong, làm tốt lắm... Ha ha..." Ân rỉ cũng cười ha hả, vốn có chút u ám tâm tình lập tức mỹ diệu khó tả, vừa nghĩ tới tuyệt sắc bực này bị mình đè ở dưới thân, tiếng gầm liên tục vang lên, toàn thân đã nóng lên.

Ánh mắt Thanh Hư chân nhân bên cạnh lại nhíu lại, mặt không biểu tình, không biết suy nghĩ cái gì.

Ân Mâu vỗ vỗ bả vai Thanh Hư chân nhân, cười nói: "Thanh Hư chân nhân, diễm phúc của ngươi không cạn, đến đúng lúc lắm. Đợi sau khi ta sảng khoái rồi, ngươi và Thiết Phong cũng đều có phần. Tối nay chúng ta hảo hảo du ngoạn mỹ nhân này một phen, không đến bình minh, không ngừng chiến! Xem sức chịu đựng của ai tăng thêm một chút!"

Thanh Hư chân nhân cười ha ha, khẽ cười nói: "Không được, bần đạo còn có chuyện quan trọng, về tông môn trước, như vậy xin cáo từ! Ân Giáo chủ sau khi gặp lại!"

Thanh Hư chân nhân nói xong, đứng dậy rời đi, cũng không quay đầu lại.

Sau khi hắn rời đi, Ân Tử nhướng mày nói: "Lão tiểu tử này, sao lại đột nhiên khách khí như vậy? Ngày xưa còn hơn ta, huống chi tuyệt sắc. Kỳ quái, kỳ quái..."

Thiết Phong trưởng lão mỉm cười nói: "Hắn đi rồi thì tốt, miễn cho vướng tay vướng chân, quấy rầy nhã hứng, giáo chủ, ngài cứ nhấm nháp trước đi, ta cũng không vội."

"Không vội, không vội... Trước tiên chúng ta ăn uống no say đã, lại thưởng thức mỹ nhân."

Ân triệu cười ha ha, tâm tình của hắn lúc này hết sức sảng khoái. Thật không nghĩ tới, thiết phong lại có thể đoạt được loại tuyệt sắc

này vào tay, thật sự là trăm năm khó gặp!

Ngay sau đó, Ân Phong sai người mang lên rượu ngon món ngon, một hồi ăn uống, chờ trời tối rồi lại dâm chơi tiếp.

Thanh Hư chân nhân rời khỏi Anh Hoa giáo, trên đường trở về Thái Huyền Tiên Môn.

Trên đường, trong lòng Thanh Hư chân nhân thầm nghĩ: "Tên khốn Thanh Hư Chân này càng ngày càng càn rỡ, bây giờ ngay cả mười đại mỹ nhân của tu chân giới cũng dám ra tay. Đúng là gan to bằng trời. Thằng nhãi này sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện, ta phải sớm vạch rõ giới hạn với hắn mới đúng. Diệp Trầm Ngư chính là vị hôn thê của Nguyên Vũ, đổi ngày xưa cũng thôi đi., Bây giờ Nguyên Võ đã thành Pháp Tướng, thậm chí có thể khiêu chiến với ta, tương lai nói không chừng vẫn là chưởng giáo tuyển chọn... Không được, ta phải đem việc này nói cho Nguyên Võ biết, nếu không khó bảo đảm ngày sau sẽ không tìm ta tính sổ, ta mặc dù không sợ, nhưng cũng không muốn gây thêm một chuyện phiền toái như vậy. Về phần việc này xử lý thế nào, cũng không liên quan đến ta nữa... "

Sau một phen suy nghĩ, Thanh Hư chân nhân vội vàng bay về phía Thái Huyền sơn.

Trong núi Thái Huyền, một nơi náo nhiệt.

Mấy vị trưởng lão đang chỉ huy môn nhân, Trương La các loại công việc, gần đây Thái Huyền Tiên môn sắp nghênh đón một đại hỉ sự, cho nên giăng đèn kết hoa khắp nơi.

Mười năm trước, Nguyên Vũ đoạt được danh hiệu đệ nhất chân truyền của trận thi đấu chính đạo, danh tiếng lan truyền khắp Tu Chân giới. Lúc ấy bên cạnh vị trưởng lão Bạch Miểu của Dược Vương tông mang theo một nữ đồng là nữ đệ tử mà nàng vừa thu nhận, tên là Diệp Trầm Ngư.

Huyền Chân Sơn Nhân phát hiện nữ đồng này vậy mà mang toàn bộ thông linh ngọc thể, nhất thời thập phần kinh ngạc, bởi vì thông linh ngọc thể này, vừa vặn cùng thân thể Thông Huyền là một đôi, nếu song phương hợp với song phương song tu, hiệu suất sẽ tăng gấp bội, thậm chí có hy vọng thành tựu cảnh giới Địa Tiên.

Mà trùng hợp Thái Huyền Tiên Môn lại có một đệ tử chân truyền Thông Huyền Thể, đó chính là Nguyên Vũ mới vừa đoạt được vị trí đệ nhất thiên hạ!

Nguyên Võ chính là kỳ tài ngút trời, tự nhiên xứng đôi với Diệp Trầm Ngư, chỉ là Diệp Trầm Ngư tuổi còn nhỏ, cần phải trưởng thành mới có thể.

Dược Vương tông cũng đồng ý việc này, rất nhiều năm trước, Dược Vương tông xảy ra một đại sự, vốn tông chủ lựa chọn Tả Chấn Y chân nhân mất tích không thấy gì nữa, ngay cả thần thông trấn tông Càn Khôn cũng thất truyền, điều này khiến cho trên dưới Dược Vương tông bối rối một hồi.

Sở dĩ tam giáo thất giáo có thể danh chấn tu chân giới, trải qua hàng trăm hàng ngàn năm bất hủ, đều vì mười đại tông môn này đều có một môn thần thông trấn giáo, là tuyệt học chiến đấu cực cao ở đương đại, có thần thông này thủ hộ mới có thể khiến tông môn không việc gì. Mà thần thông trấn tông của Dược Vương tông chính là Tụ lý càn khôn li.

Nhưng môn thần thông này thông đến là bí truyền, là tông chủ tiền nhiệm sắp tọa hóa, mới có thể truyền cho tông chủ đời kế tiếp. Tả Chấn Y vốn là tông chủ lựa chọn, trên thực tế đã ngang bằng với nửa tông chủ, bởi vậy được môn thần thông truyền thừa này, chỉ là hắn làm người hiếu chiến, lại nóng lòng đột phá, kết quả độ kiếp thất bại, ngay cả thần thông này cũng không cách nào truyền cho người kế nhiệm là Dược lão nhân.

Dược Vương tông mất đi y phục Tả Chấn, lại mất đi thần thông trấn tông, mắt thấy địa vị chính đạo thất tông sẽ khó mà giữ được. Thân

là đệ nhất đại môn tu chân giới chính đạo, Thái Huyền tiên môn lại chủ động yêu cầu quan hệ thông gia, Dược Vương tông tự nhiên ước gì như thế, một khi cùng Thái Huyền tiên môn lôi kéo quan hệ, có cường viện ở bên cạnh, vị trí chính đạo thất tông tự nhiên vững chắc vô cùng, chờ cường địch bình thường cũng không dám xâm phạm.

Thế là, cửa hôn sự này coi như thành công, định ra hôn kỳ mười năm.

Hôm nay thời hạn mười năm đã đến, Nguyên Võ cũng vừa vặn xuất quan, môn hôn sự này tự nhiên không có lý do gì phải kéo dài thời gian, muốn lập gia đình trước ngày thu.

Thanh Hư chân nhân nhìn một mảnh hỉ sự trong sơn môn, trong lòng cảm thấy có chút cổ quái. Nếu không phải hắn vừa khéo đi tới Anh Hoa giáo một chuyến, chỉ sợ hôn sự này không thành được, Thái Huyền Tiên môn cũng nhất định sẽ trở thành trò cười lớn cho tu chân giới, sẽ không ai tha thứ cho môn hạ đệ tử chân truyền của mình, lấy một mặt hàng bị người ta dâm chơi đùa trở về.

Thanh Hư chân nhân vội vàng đi đến phía trước đại điện, tìm đến chưởng giáo Huyền Chân sơn nhân của Thái Huyền tiên môn, thông báo chuyện Diệp Trầm Ngư bị Anh Hoa giáo bắt đi cho rõ ràng.

62

Chương thứ năm mươi sáu thay đổi triệt để.

Huyền Chân sơn nhân nghe xong sắc mặt liền thay đổi, hắn tự nhiên biết được hậu quả nghiêm trọng của chuyện này, lập tức khởi hành, một thân một mình bay về phía sơn môn Anh Hoa giáo.

Hắn cũng không kinh động người khác, đây là muốn đồng thời bắt người trở về, còn muốn giảm ảnh hưởng của chuyện này đến mức nhỏ nhất, tránh bị người khác nghe nhầm đồn bậy, phá hỏng thanh danh.

Lúc Huyền Chân sơn nhân chạy tới, trong Anh Hoa Giáo đã có một khúc ca múa phi thăng bình.

Thiết Phong trưởng lão và ân oán đã ăn uống no đủ, quát lui thuộc hạ, đang chuẩn bị bắt đầu vở tuồng đêm nay. Thiết Phong trưởng lão thả Diệp Trầm Ngư từ trong túi vải đen ra, lại dùng pháp quyết, khôi phục thần trí của nàng.

Ân ngọc cười dâm đãng nhìn mỹ nhân áo xanh trước mặt, trong lòng vạn phần yêu thích, cơ hồ muốn chảy nước miếng. Nữ nhân hắn từng chơi không ít, nhưng còn chưa bao giờ chơi nữ nhân khác bậc này, thật sự là mỹ nhân tuyệt phẩm vạn người không một.

Thiết Phong trưởng lão cũng là tâm thần nhộn nhạo, hôm nay trong tổng đàn Anh Hoa giáo ngoại trừ Ân Lăng, chỉ có một trưởng lão là hắn ở đây, các trưởng lão còn lại đều phân bố các nơi, hoặc là ra cửa làm việc, không ai dám tranh đoạt với ngươi, đợi sau khi Ân Hỏa chơi đùa, sẽ đến phiên hắn.

Mà nhìn ngược lại Diệp Trầm Ngư, nhìn thấy cảnh tượng chung quanh, thấy Ân Mai cùng Thiết Phong trưởng lão hai người, lập tức trái tim rơi xuống đáy cốc, trong lòng thê lương, thầm nghĩ một tiếng xong rồi.

Nàng khẽ nhắm đôi mắt đẹp lại, vận pháp lực, dự định tự diệt Nguyên Anh, tự vẫn cho mình, để tránh lọt vào dâm nhục, sống không bằng chết.

"Ngươi có thể như thế nào!"

Thiết Phong trưởng lão liếc mắt một cái đã nhìn thấu ý định của nàng, đưa tay đánh ra liên tiếp pháp quyết, lấy tu vi cường giả Pháp Tướng cưỡng ép phong tỏa pháp lực toàn thân nàng.

Diệp Trầm Ngư lập tức mặt xám như tro tàn, lúc này thì hay rồi, có chết cũng không chết được.

Ngay lúc Ân Phong cởi áo choàng cùng áo giáp, dự định tiến lên dâm ngoạn, phía ngoài bỗng nhiên truyền đến một tiếng quát giận trầm thấp: "Các ngươi thật sự là nhã hứng, ngay cả vợ của Thái Huyền Tiên Môn ta cũng dám động!"

"Ai?"

Hắn ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trước cửa đại điện có một đạo nhân áo bào trắng tiên phong đạo cốt, râu dài, tóc bạc trắng, tay cầm phất trần, mặt không biểu cảm, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hai người hắn và Thiết Phong trưởng lão.

"A, nguyên lai là Huyền Chân chưởng giáo đến, chưởng giáo tới thật đúng lúc, mau mau mời!"

Chân mày Ân Cốc nhíu lại, cười ngượng ngùng một tiếng, nhiệt tình nghênh đón.

Huyền Chân sơn nhân lạnh lùng nói: "Còn không mau thả người ra!"

Ân Lôi nghe vậy khẽ giật mình, nói: " Sơn nhân làm vậy là có ý gì? Đây là đệ tử Dược Vương tông, cũng không phải đệ tử Thái Huyền Tiên môn các ngươi."

Huyền Chân Sơn Nhân tức giận trừng mắt nhìn, trong lòng thực sự phẫn nộ, ngày thường thái độ của Anh Hoa Giáo đối với Thái Huyền Tiên Môn vô cùng tốt, Ân Nhị Kính cũng thường xuyên hiếu kính hắn, hàng năm đều có chỗ tốt đưa lên, bởi vậy Huyền Chân Sơn Nhân mặc dù biết thằng nhãi Gia Cát này không phải là hàng tốt, nhưng cũng để mặc mặc kệ, thậm chí có một vài chuyện không tiện ra mặt làm, cũng có thể giao cho bọn hắn đi làm.

Nhưng hắn làm sao mà không nghĩ tới, ngay thời khắc quan trọng này, trong ngày Nguyên Vũ và Diệp Trầm Ngư sắp tổ chức hôn lễ, Anh Hoa Giáo lại lấy đi Diệp Trầm Ngư, điều này khiến cho Thái Huyền Tiên Môn phải nể mặt hắn sao?

Huyền Chân Sơn Nhân căn bản lười giải thích với hắn, chỉ là nhẹ nhàng huy động phất trần, trong lúc nhất thời cảm thấy một cỗ áp lực áp lực to lớn như dời non lấp biển ập đến, ép tới hắn không thể không lui sang bên cạnh.

Huyền Chân Sơn Nhân đi từng bước một vào đại điện, Thiết Phong trưởng lão thấy vậy, muốn tiến lên ngăn cản, nhưng vẫn bị Huyền Chân Sơn Nhân phất trần, đẩy lui sang một bên.

"Đến đây."

Huyền Chân Sơn Nhân kéo cánh tay Diệp Trầm Ngư mở phong cấm trong cơ thể nàng ra, sau đó mang theo nàng phi thân rời đi.

Hai người Ân Thất và Thiết Phong nhìn bọn hắn đi xa, mặc dù trong lòng tức giận, nhưng không thể không nhận thua, cho dù đuổi theo cũng đánh không lại, còn có thể làm gì được.

Thiết Phong trưởng lão thầm than xúi quẩy, là miếng thịt cực phẩm hay sao mà lại muốn vào miệng, cứ thế bị người khác cướp đi rồi!

Hai người đều cực kỳ oán hận, nắm chặt thiết quyền trong tay, cả giận nói: "Đến Tiên môn Thái Huyền của lão tử hắn, sớm muộn gì cũng có ngày... Hừ!"

Nói tới đây, hắn vội ngậm miệng lại.

Huyền Chân sơn nhân đem Diệp Trầm Ngư mang về Thái Huyền sơn, an bài ở một gian phòng trong hậu điện, lại phái hai nữ đệ tử đi chăm sóc sinh hoạt. Đồng thời sai người đi Dược Vương tông truyền tin, mời bọn họ phái người tới tham gia hôn điển. Vốn dĩ Thái Huyền Tiên môn phái người đến Dược Vương tông đón dâu, bây giờ Diệp Trầm Ngư đã ở Thái Huyền Tiên môn, liền giảm bớt việc đi một bước này, trực tiếp bảo người của Dược Vương tông tới đây là được.

Mặt khác, Thái Huyền Tiên Môn lại phát thiếp mời rộng rãi, mời các phái chính đạo đến tham gia hôn điển nửa tháng sau Nguyên Vũ và Diệp Trầm Ngư.

...

Vùng đất Phong Châu, dãy núi quanh co chồng chất, động tác uốn lượn mấy ngàn dặm.

Một con Kim Sí Đại Bằng Điêu bay lượn ở không trung, cánh chim rộng thùng thình ở dưới ánh mặt trời hiện ra kim quang chói mắt, Vi Vân khoanh chân ngồi ở trên lưng Tiểu Kim, nhắm mắt ngưng thần, chỉ là giữa khố truyền đến từng trận khoái cảm, lại làm cho hắn không cách nào tập trung tinh thần. Lý Mị Nhi đang cúi đầu xuống, miệng đàn hơi phân ra, đầu rùa ngậm lấy Vi Vân nhẹ nhàng phun ra nuốt vào, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy mặt vị phu nhân này nổi lên, thỉnh thoảng tràn ra từng tia nước miếng, phát ra âm thanh chiêm chiếp.

Vi Vân Tâm ý nghĩ thầm: "Diệp sư tỷ mặc dù cùng ta có duyên phận khi còn nhỏ, nhưng lúc này ta dĩ nhiên không xứng với nàng, tuy rằng mọi người đều là đệ tử chân truyền, nhưng thiên tính của ta trời sinh háo sắc, khắp nơi lưu tình, ngay cả người hầu bên cạnh cũng không buông tha, ngay cả chính ta cũng xem thường chính mình, mà Diệp sư tỷ lại thuần khiết như thế, nếu ta không sửa lại cái kiểu chờ đợi luyện khí này, đời này cũng vô vọng ở chung với Diệp sư tỷ rồi."

Chuyển niệm lại nói: "Thế giới phồn hoa này có vô số giai nhân, nam tử có tam thê tứ thiếp là bình thường, mỗi người đều có bản tâm của mình, nếu ta tâm không nữ sắc như Bạch sư huynh, há không phải vi phạm bản tâm, cưỡng ép xoay chuyển, cùng chệch hướng đại đạo, tu đạo vốn nên thuận theo tự nhiên. Nhưng lấy vị trí của ta bây giờ, tuyệt đối không có khả năng có được loại cấp bậc khác như Diệp sư tỷ, có lẽ ngày sau sẽ có thành tựu, vẫn có cơ hội..."

Nghĩ tới nghĩ lui, một mặt Vi Vân không muốn thay đổi bản tính háo sắc của mình, một mặt lại mơ tưởng đến tình yêu của giai nhân, trong lòng vô cùng mâu thuẫn, nhất thời đạo tâm phập phồng, không biết lựa chọn như thế nào.

Vi Vân cũng không phải loại người vừa muốn làm kỹ nữ, vừa muốn lập đền thờ lại dối trá, hơn nữa tu hành rất sáng suốt, không thể lừa dối chính mình, làm kỹ nữ sẽ công khai nói cho người khác biết mình là kỹ nữ, làm quân tử quyết không làm chuyện trái lương tâm, mà là ngoài miệng nói ta chính nhân quân tử, âm thầm dâm dâm nhân thê nữ, ngoài miệng nói mình là người trong chính đạo, âm thầm làm hết chuyện thiếu đạo đức.

Mấu chốt ở chỗ lựa chọn loại đạo tu hành nào mới là trọng yếu nhất. Bất kể là chính đạo, tà đạo, yêu đạo, ma đạo, đều là một loại đạo, không phân cao thấp, đại đạo vốn không thiên vị, tất cả đều đối xử bình đẳng. Vấn đề là, tu chân giả lựa chọn đạo gì, một khi lựa chọn, liền khư khư cố chấp, không được đổi ý, mỗi câu một lời tuân theo đạo của mình, ngày sau có thành tựu gì, hoàn toàn phải xem công lao mà bản thân đã bỏ ra.

Tốc độ bay của Tiểu Kim cực nhanh, trước khi mặt trời lặn, đã đến trên không thành Kim Lăng.

Nhưng vào thời khắc này, một đạo ánh sáng óng ánh từ đằng xa bay tới, dừng lại ở giữa không trung trước Vi Vân, hóa thành một nữ tử cung trang, trên người kéo theo hai dải băng dài, như khổng tước chi

linh đón gió bay múa. Cung trang nữ tử này phong thái yểu điệu, đôi mắt đẹp chớp động, nhìn về phía Vi Vân.

Vi Vân tập trung nhìn vào, trong lòng hơi kinh ngạc, hỏi: "Người của Anh Hoa giáo?" Lúc hắn gặp qua nàng ở Dược Vương tông.

Người tới chính là Lạc Tiên trưởng lão, một trong cửu đại trưởng lão của Anh Hoa giáo, cường giả Pháp Tướng trung kỳ.

Lạc Tiên phụng lệnh đi Thanh Châu tìm người, nhưng không tìm được, trên đường đi hỏi thăm một chút, có một chút manh mối liền đi về hướng thành Kim Lăng ở Phong Châu. Nàng là cường giả Pháp Tướng, tốc độ so với Tiểu Kim còn nhanh hơn, bởi vậy ở chỗ này đuổi theo Vi Vân.

Người phụ nữ mặc cung trang là Lạc Tiên, một tay thẳng thừng đánh giá Vi Vân, sau đó nói: "Ngươi chính là Vi Vân?"

"Đúng vậy." Vi Vân âm thầm đề phòng, hắn và Anh Hoa Giáo có cừu oán với nhau.

Lý Mị Nhi cũng vội vàng ngẩng đầu, bỏ Vi Vân lão nhị vào đũng quần.

Nữ tử cung trang Lạc Tiên thấy hắn cẩn thận như vậy, không khỏi bật cười, nói: "Ngươi không cần hoảng sợ, ta là bằng hữu của Thủy Hồng Dao, được nàng ủy thác đến đây tìm ngươi. Ngươi đã không có việc gì, vậy thì tốt nhất, còn có một việc muốn báo cho ngươi biết, ngươi phải nghe cho kỹ."

Hóa ra là người của Thủy Hồng Dao!

Vi Vân thở phào nhẹ nhõm, có lẽ là đồng minh của Thủy Hồng Dao tại Anh Hoa giáo, chẳng trách nàng dám nói như vậy, muốn thu được ấn tín, chấp chưởng Anh Hoa giáo, thì ra đã sớm an bài, như thế quả thật có một chút cơ hội.

Vi Vân vội hỏi: "Không biết vị tiên cô này có gì phân phó?"

Lạc Tiên nói: "Hạ Nguyệt sơ thất, chúng ta sẽ tụ tập ở đô thành Đại Đường Trung Châu, tấn công Anh Hoa giáo. Thủy Hồng Dao hy vọng trước khi ngươi tới hội hợp với nàng sẽ giúp nàng một tay, đi không đi, ngươi có thể tự mình lựa chọn. Việc này cần phải giữ bí mật."

Vi Vân chắp tay nói: "Biết rồi, đa tạ tiên cô cho biết, ta nhất định đúng giờ."

"Bần đạo Lạc Tiên."

Lạc Tiên quét mắt nhìn Lý Mị Nhi một cái, định rời đi.

"Chậm đã."

Trong lòng Vi Vân khẽ động, vội vàng gọi nàng lại, rồi nói: "Trên việc tu hành tại hạ cảm thấy có chút nghi hoặc, mong tiên cô chỉ điểm cho!"

Lạc Tiên dừng lại, hỏi: "Ngươi nghi ngờ điều gì?"

Vi Vân lúng túng nói: " Nghi hoặc của tại hạ chính là một khúc mắc trong lòng, đó là về quan hệ tu hành và dục niệm, tình cảm và quan hệ tu hành, không biết nên xử lý như thế nào..."

Lạc Tiên nghe vậy, mỉm cười.

Thứ nàng lấy được chính là truyền thừa thời Thượng Cổ, lại tu luyện mấy trăm năm, ở thế gian lăn lộn mấy trăm năm, xem hết mọi loại hình thái trên thế gian, đạo tâm kiên định, lịch duyệt phong phú, vừa nghe đã biết được Vi Vân hoang mang điều gì.

Lạc Tiên thản nhiên nói: "Trong thiên địa này, chúng sinh như con kiến, như trâu bò giữa bãi chăn thả, không thể không ở đây. Trăm năm sau là bụi đất, cuộc đời chỉ là một số chuyện trải qua, chỉ có một số chuyện tình cảm, tu chân đắc đạo, trở thành Địa Tiên mới có thể vĩnh viễn trú tại thế, thọ nguyên vô tận, trừ phi gặp đại kiếp nạn sát phạt, nếu không vĩnh viễn tiêu dao. Bởi vậy, trừ tu chân đắc đạo ra,

những người còn lại đều không đủ đạo, đây là chuyện quan trọng nhất."

Dừng một chút nàng mới tiếp tục nói: "Về phần những gì ngươi nói, kỳ thực đều là tâm kiếp phải trải qua trong quá trình này, mỗi người đều có, sau khi trải nghiệm cũng biết được. Chúng ta tu chân đắc đạo cũng đều là vì trường sinh bất hủ., Mới có thời gian đi hưởng thụ niềm vui thú vô tận kia, cũng bao gồm niềm vui nam nữ mà ngươi nói, tình yêu nam nữ. Chỉ là ngươi đem thứ tự này lộn xộn, cần phải vĩnh hằng mới được hưởng lạc thú chứ không phải ngược lại, nếu không khó mà đoạn tuyệt."

Vi Vân nghe vậy, âm thầm gật đầu, cảm thấy có lý.

Bây giờ hắn còn chưa đủ lông đủ cánh, còn chưa có thành tựu, đã tham nữ sắc, điên đảo lộn thứ tự. Nếu cứ thế mãi, muốn tu thành vĩnh hằng tuổi thọ, thật sự là mơ mộng hão huyền, đại nạn đã đến, hóa thành bụi đất.

Vi Vân nghĩ đi nghĩ lại, chỉ là bản thân tu luyện có chút bất đồng so với người khác, dù là nam nữ giao hòa cũng có thể tu luyện, hơn nữa tốc độ không hề chậm hơn so với tu luyện bình thường, cái này chẳng phải có thể lưỡng toàn kỳ mỹ sao.

Ngay sau đó, Vi Vân liền nói: "Tiên cô, nếu ta tu luyện theo con đường song tu, có thể kết hợp tu luyện thành tiên hay không, có khả thi hay không?"

Lạc tiên nghe vậy hơi đỏ mặt, thản nhiên nói: "Đại đạo ba ngàn, đường cong có thể thông, song tu cũng được, chỉ cần hiểu rõ tính cách, không bị vây khốn, không sinh mê hoặc thì có thể thông thẳng đại đạo."

Vi Vân lại nói: "Ài! Ta ái mộ sư tỷ, nhưng lại không bỏ được nữ tử khác, thực hổ thẹn..."

Lạc Tiên vội vàng ngắt lời hắn: "Ta biết ý của ngươi. Ngươi thân ở trong đó, không thấy rõ vấn đề. Thế gian này vốn không tồn tại gông cùm xiềng xích đạo đức gì cả, đều do người làm cầu. Ngươi không ngại ngẫm nghĩ xem, chúng ta tu hành, tham chiếu thiên địa, thiên địa còn phải dung nạp vạn vật, tu hành tự nhiên cũng như vậy, không thể có tầm nhìn hạn hẹp của phàm nhân như vậy."

Vi Vân nghe vậy liền chấn động: "Ý tiên cô là... mặc dù cháu thích bao nhiêu cô nương cũng được?"

Lạc tiên gật đầu, lại nói: "Không phải là có được hay không, mà là ngươi có năng lực và tư cách đó hay không."

Nàng vừa nói như vậy, Vi Vân nhất thời hiểu ra triệt để, phá vỡ sự mê hoặc cùng tâm chướng của hắn cho tới nay.

Nguyên lai thế gian vốn không có ai quy định, một người muốn phải như thế nào mới tính là có đạo đức, cho dù chúng sinh bị diệt sạch, thế giới vẫn vận chuyển như thường. Chỉ là từ sau khi nghe các đại tông môn, các đại tông môn, các quốc gia, mới tôn sùng các loại đạo đức cùng pháp độ, dùng để trị thế, quy củ chúng sinh., Giúp mọi người có thể có được lễ nghi trật tự, không để thế gian hỗn loạn, nhưng cũng chính vì những quy củ này, nên mọi người mới có chút quan niệm đạo đức, từ đó hạn chế ý chí của mọi người, hơi có chút quá phận, liền áy náy, tất cả đều do bản thân suy nghĩ nhiều.

Mà tu hành, chính là muốn đánh vỡ những này quy tắc, để người siêu nhiên bên trên, để nhỏ ta biến thành lớn ta, mới có thể đánh vỡ ràng buộc, đột phá cảnh giới, thổ nạp càng nhiều thiên địa linh khí, dung nạp càng nhiều pháp lực, có được càng nhiều thần thông!

Thậm chí đạt tới cảnh giới Thiên Nhân hợp nhất, lấy ta làm thiên địa, lấy thiên địa làm cho ta, lúc ấy liền có thể thành tựu Địa Tiên vị, cùng trời đất đồng thọ, trường tồn bất hủ.

Lạc Tiên thấy ánh mắt Vi Vân trong suốt, biết hắn đã hiểu, lại sợ hắn lạc lối, vội nói: "Nhưng ngươi phải nhớ kỹ, cầu nhân đắc nhân, cầu

ác đắc ác, mọi việc phải tuân theo bản tâm, không được tùy tiện làm bậy."

Vi Vân vội vàng nói: "Tiên cô yên tâm, tại hạ hiểu rõ, biết đen thủ bạch, biết ác thủ thiện, thức thời thủ thanh, ta sẽ lượng sức mà làm."

"Tại hạ đa tạ tiên cô chỉ điểm!" Lúc này hắn vui lòng phục tùng, cung kính thi lễ với Lạc Tiên.

"Nhớ đúng giờ đi đúng hẹn!"

Nói xong câu này, Lạc Tiên phiêu nhiên mà đi, hai cái dây bồng bềnh sau lưng vũ động đón gió, mười phần đẹp mắt.

"Tùy tâm mà không tùy tính, thẳng thắn mà không tùy ý, phong lưu mà không hạ lưu, thuận theo tự nhiên mà không phóng túng làm bậy, sức lượng mọi việc đều làm, vừa đúng chỗ tốt, cái trong tối huyền diệu, chỉ có ý hội họp, hay ho, hay nha!"

Tâm kiếp vừa qua, Vi Vân nhất thời cảm thấy tâm tình trống trải, thiên địa trong mắt hắn tựa hồ thanh minh, phạm vi linh thức cũng càng rộng lớn, thiên địa linh khí chủ động dũng mãnh lao vào trong cơ thể hắn, lúc này hắn chỉ cần pháp lực đầy đủ liền có thể tu mãi đến cảnh giới Nguyên Anh Đại viên mãn, thậm chí có thể đạt tới cảnh giới có vọng pháp tướng.

Trở lại Dược Vương Tông, Vi Vân cũng không đi tìm Diệp Trầm Ngư mà chỉ vùi đầu vào tĩnh thất, một lòng chăm chỉ tu luyện. Thậm chí còn tiêu đi số lượng lớn tiền phù, mua một ít vật phẩm luyện đan và luyện khí từ trong tông môn.

Vi Vân ở trong tĩnh thất luyện đan, luyện khí, Lý Mị Nhi cùng Tiểu Kim cũng đang chăm chỉ khổ luyện.

Tiểu Kim đang vững bước tiến đến Nguyên Anh trung kỳ, Lý Mị Nhi được Ngu Phi Tuyết chỉ điểm, càng tiến bộ thần tốc, đã bắt đầu bắt tay vào Kết Kim Đan.

Vi Vân tốn rất nhiều tiền mua lò luyện đan, lò luyện khí, các loại dược liệu, luyện khí, tốn hơn mười ngày thời gian, sững sờ chưa thành công qua một lần nào, chẳng những lãng phí các loại dược tài, pháp khí cũng chưa luyện thành một cái, mà lúc ấy còn cực kỳ thất bại.

Vi Vân nói thầm một tiếng xúi quẩy, chẳng lẽ ngay cả một tia thiên phú luyện đan cùng luyện khí của mình cũng không có?

Sau khi Vi Vân không còn nghi ngờ, đã tính toán triệt để thay đổi, tu vi và năng lực cường đại của mình, để ngày sau lại đi tìm Diệp Trầm Ngư, vãn hồi nội tâm. Không phải là hối tiếc, hoặc là chán nản ủ rũ.

Lúc này hắn đã hiểu rõ, tại tu chân giới, chỉ có thực lực mới là tất cả, những người còn lại đều là hư ngôn. Hắn tự biết mình, sẽ không chủ động đi tìm mình có thịt ngon, đó là si tâm vọng tưởng, lãng phí thời gian.

Lúc này Vi Vân cũng ít làm việc, mặc dù đã trở về Dược Vương Tông, trưởng lão và đệ tử chân truyền của tông môn cũng không biết, còn tưởng rằng hắn vẫn còn ở bên ngoài.

Mà Vi Vân cũng không biết, Diệp Trầm Ngư vẫn chưa về Dược Vương Sơn.

Mắt thấy ngày ước định sắp đến, Vi Vân liền kêu lên Lý Mị Nhi đã tu thành kim đan, cưỡi Tiểu Kim bay về Trung Châu.

Khi hắn rời khỏi Dược Vương tông, Dược lão nhân cũng dẫn theo hai trưởng lão Bạch Miểu và Tô Mộc cùng một đám đệ tử chân truyền bay về phía Trung Châu, đi về phía Thái Huyền Tiên môn.

Mấy ngày hôm trước, các tông môn chính đạo lớn nhỏ trong tu chân giới, tất cả đều hội tụ ở Trung Châu, trong lúc nhất thời vô số nhân vật phong vân ở đô thành Đại Đường Trung Châu hội tụ, đều tới tham gia đệ tử chân truyền của Thái Huyền Tiên Môn Nguyên Vũ, cùng đệ tử chân truyền Diệp Trầm Ngư, hôn điển của hai người này.

Đô thành Đại Đường vương triều Trường Ninh.

Vi Vân mang theo Tiểu Kim và Lý Mị Nhi tiến vào cổng thành, đi trên đường lớn của Bạch Hổ, trước mắt đều là một ít nhân sĩ tu chân giới, mỗi người đều mang đao kiếm, khí tức mơ hồ, đều là đệ tử môn nhân đến từ các đại tông môn, bên tai thỉnh thoảng truyền đến từng trận tiếng nghị luận, đàm luận về chuyện hôn nhân giữa Nguyên Vũ và Diệp Trầm Ngư.

Tuy rất nhỏ nhưng Vi Vân vẫn lưu ý một chút, nhất thời nhận ra có chuyện gì vừa xảy ra.

"Thì ra Diệp sư tỷ muốn gả cho thủ tịch đệ tử chân truyền của Thái Huyền Tiên Môn, Nguyên Võ, hơn nữa còn là hôn ước từ mười năm trước, khó trách ngày đó nàng vì sao lại nói ra câu kia..."

Vi Vân chấn động trong lòng, ngực không tự chủ mà dâng lên ý vị chua xót, vội vàng tĩnh tâm ngưng thần, điều chỉnh tâm thái, không ngừng nói với mình, bây giờ còn không xứng với nàng!

"Nghe nói mười năm trước, Nguyên Võ chính là đệ nhất chân truyền chính đạo, bây giờ đã tu thành Pháp Tướng, là kỳ tài ngút trời trăm năm khó gặp, cũng chỉ có hắn mới xứng với Diệp sư tỷ, ta lại tính là củ hành tây sao..."

Vi Vân thở dài, trong lòng thầm hạ quyết tâm, ngày khác nhất định phải dương danh lập vạn, khiến cho tất cả mọi người ở Thiên Vũ đại lục đều biết đại danh "Tam Thông chân nhân" Vi Vân!

63

Chương Chương chấp bảy trước đại chiến giao lần trước.

Đô thành Đại Đường Trường Ninh là đô thành lớn nhất của toàn bộ Thiên Vân đại lục, cũng là nơi náo nhiệt phồn hoa nhất, chiếm diện tích rộng lớn không nói, bên trong còn có trăm vạn nhân khẩu, mỗi ngày đều có khách thương lui tới, thậm chí là nhân sĩ của Tu Chân giới.

Vi Vân mang theo Tiểu Kim và Lý Mị Nhi đi lại trong đó, bỗng nhiên cảm thấy cánh hoa đào trên ngực nóng lên.

"Vân Nhi."

Một thanh âm uyển chuyển dịu dàng truyền vào trong tai hắn.

Lúc này Vi Vân dừng chân, nhìn sang cửa sổ bên trái. Cửa sổ tuy đóng chặt, nhưng Vi Vân lại có thể nhìn xuyên qua cửa sổ, cảm giác được người mình quen biết đang ở bên trong.

Đây là một quán trà tinh xảo, sau khi đi vào sẽ phát hiện bên trong tản ra mùi vị cổ kính.

Vi Vân dẫn hai nữ nhân đi thẳng tới cửa nhã gian sát cửa sổ lầu hai, gõ cửa.

Cửa gỗ của gian phòng tự mở ra, Vi Vân cùng nhị nữ tiến vào bên trong, nhìn thấy hai nữ nhân ngồi bên trong, một người mặc áo đỏ, một người quyến rũ động lòng người, một người mặc áo trắng, trang phục bồng bềnh.

Chính là hai nữ nhân thân thuộc xinh đẹp Thủy Hồng Dao và Lạc Tiên, Lạc Tiên trầm mặc cúi đầu, đang cầm đũa gắp thức ăn thưởng thức. Thủy Hồng Dao thì nghiêng đầu nhìn Vi Vân, khóe miệng nổi lên ý cười.

"Tỷ tỷ, tiên cô."

Vi Vân dẫn nhị nữ tiến vào bên trong, đóng cửa lại, ngồi xuống.

Thủy Hồng Dao vuốt ve Thất Hoa Phiến trong tay, lúc này nàng đã sớm dung hợp Thất Hoa Phiến thành một thể với bản thân, luyện thành bản mạng pháp bảo, thực lực tăng nhiều, có thể phân cao thấp với cường giả Pháp Tướng đỉnh phong. Thất Hoa Phiến trong tay nàng thần quang thu liễm, đồ án quạt lại trông rất sống động, trong bụi hoa, bươm bướm nhẹ nhàng, rất đẹp mắt.

Thủy Hồng Dao mỉm cười nói: "Vân Nhi, nghe nói ngươi đã phá hồng trần, muốn xuất gia làm tăng hả?"

Vi Vân vừa nghe vậy lập tức đỏ mặt, thầm hiểu, Lạc Tiên đem vấn đề của mình báo cho Thủy Hồng Dao, Thủy Hồng Dao cố ý trêu chọc mình.

Lúc này Vi Vân đã không còn ngây ngốc như trước nữa, thoáng suy nghĩ một chút liền nghiêm mặt nói: "Tỷ tỷ nói gì vậy, có tỷ tỷ ở đây, ta nào có thể nhìn thấu hồng trần. Chẳng qua được Lạc Tiên tỷ tỷ chỉ điểm, hiểu rất nhiều vấn đề, không giống như trước kia vội vàng xao động mà thôi."

Thủy Hồng Dao âm thầm gật đầu, có chút vui mừng.

Nàng biết rõ Vi Vân sinh trưởng ở gia tộc phú quý. Từ nhỏ y đã quen làm công tử bột lang bạt sinh hoạt. Mặc dù tâm địa thiện lương nhưng vẫn còn mang theo rất nhiều tập khí của tục nhân. Trong đó lớn nhất không quản được nửa thân dưới của mình., Nếu không giải quyết vấn đề này, sớm muộn gì cũng phải gặp nạn. Mà biện pháp giải quyết vấn đề này, chính là triệt để đi trải nghiệm, thủy hồng Dao vốn đã chuẩn bị cho Vi Vân đại lượng mỹ nữ, lại không nghĩ tới hắn trở nên nhanh như vậy.

Lúc này nàng đã nhìn ra Vi Vân đích xác đã trưởng thành hơn trước kia, cũng không hỏi hắn đã trải qua chuyện gì, chỉ là vẫn lo lắng hắn

chỉ nói ngoài miệng, trong lòng lại không bỏ được. Bây giờ vừa hỏi, biết tâm cảnh của hắn đã tăng lên. Nàng cũng không biết, đầu tiên là Vi Vân vốn trải qua dục vọng tình dục phóng đãng trong Âm Nguyệt hoàng thành, sau đó lại hợp lại với Diệp Trầm Ngư, vốn lâm vào mê mang, được Lạc Tiên chỉ điểm, tâm cảnh lại có tiến bộ cực lớn.

Tu đạo có các loại kiếp nạn, có các loại như thủy kiếp, phong kiếp, hỏa kiếp, lôi kiếp, còn có tình kiếp, tâm kiếp các loại nội kiếp, đây là lấy kiếp luyện thân, luyện tâm, để cho người thoát ly phạm trù động vật, biến thành một người thật, lại từ trong đám người thường thoát ra, biến thành một Tiên nhân, đều có một quá trình rèn luyện, cũng không phải là một lần là xong.

Đối với loại người như Thủy Hồng Dao mà nói, tình kiếp, nội kiếp, các loại nội kiếp hoàn toàn không bằng ngoại kiếp hung mãnh. Căn bản không có tâm chướng gì, Thủy Hồng Dao trong lòng không ham muốn, mặc dù lấy thân thí pháp, nhưng ít nam nhân du ngoạn mã cũng không có nửa điểm ảnh hưởng. Mà Vi Vân trong lòng rất ưa thích nữ sắc, nếu chỉ là ngoài miệng nói không thích, nhưng sâu trong nội tâm lại ước gì được mỹ nữ vờn quanh, đó là không có bất kỳ ý nghĩa gì.

"Lại đây, ăn chút đồ ăn, đêm nay chúng ta có hành động lớn." Thủy Hồng Dao gắp một quả tim béo đưa đến miệng Vi Vân.

Vi Vân há mồm ăn.

Mỹ vị bàn đầy bàn, có tâm thức ăn ngon, uyên ương, vịt muối, thịt trâu, viên thịt trâu vân vân, còn có mấy bình rượu cũ kỹ của vương triều Đại Đường. Người bình thường căn bản không ăn nổi một bữa, có thể thu cả năm vào ăn. Nhưng đối với nhân sĩ tu chân giới mà nói, lại chỉ là chuyện thường ngày.

Mùi rượu và thức ăn nồng nặc bay khắp nhã gian.

Tiểu Kim cầm lấy một cái đùi gà cắn không ngừng, Lý Mị Nhi đứng bên cạnh Vi Vân rót rượu cho mọi người.

Ăn uống no đủ, Vi Vân buông đũa xuống, hỏi: "Không biết lần này tỷ tỷ muốn làm đại sự gì?"

Thủy Hồng Dao khép Thất Hoa Phiến lại, cười nhạt nói: "Lần này chúng ta phải công phá Anh Hoa giáo, giết Ân Nhị, cướp lấy đại quyền."

Lời này nói rất hời hợt, nhưng Vi Vân lại nghe ra được khí tức túc sát trong lời nói của nàng. Chỉ là Vi Vân nghĩ mãi mà không rõ, với mấy người bọn họ mà muốn công phá Anh Hoa giáo? E rằng có chút ngoài ý muốn.

Vi Vân ho khan một tiếng, nói: "Tỷ tỷ, thứ cho ta nói thẳng, Anh Hoa giáo có một đại Giáo chủ, Cửu Đại trưởng lão, gần mười vị Pháp Tướng cường giả, còn có rất nhiều cao thủ Nguyên Anh, với chút lực lượng nhỏ nhoi của chúng ta... e là khó mà thành công."

Thủy Hồng Dao mỉm cười nói: "Vân nhi, ngươi phải tin tưởng ta, ta nói có thể thực hiện được thì nhất định có thể."

"Vâng, vâng, đệ tin tưởng tỷ tỷ."

Thủy Hồng Dao vừa nhìn thấy thái độ của hắn đã biết là qua loa, mỉm cười, nàng nói: "Cửu Đại trưởng lão của Anh Hoa giáo đã bị chúng ta giết hai, Lạc Tiên lại là tỷ muội của ta, còn lại sáu người, trong đó ba người đều phối hợp hành sự với chúng ta. Nói cách khác, chiến lực chân chính hiện giờ của hắn, ngoại trừ hắn ra chỉ có ba người mà thôi, những Nguyên Anh khác, Kim Đan như củ khoai lang thối như vậy, không đề cập tới cũng được."

Vi Vân vừa nghe vậy, nhất thời nhãn tình sáng lên: "Thì ra là thế!"

Hắn giờ mới hiểu ra, nguyên lai Thủy Hồng Dao đã chuẩn bị đầy đủ, khó trách nàng luôn nói về bố cục, bố cục, trước kia còn chưa biết nàng bố trí cái gì, hôm nay mới tính ra được.

Nếu là như vậy, thực sự có rất nhiều cơ hội, muốn đánh bại đối phương cũng không phải là không thể, hơn nữa đây vốn là đoạt quyền hành động của trưởng lão nội bộ Anh Hoa giáo, thuộc về nội đấu, chỉ cần giết chết Ân Nhan, ấn cho hắn một cái ác danh, là có thể danh chính ngôn thuận trở thành Giáo chủ mới, chấp chưởng Hoa giáo.

Lúc này, Vi Vân thật sự rất khâm phục Thủy Hồng Dao. Vốn nàng chỉ là cao thủ Nguyên Anh của một quý tộc sa sút, nhưng chỉ trong mười năm ngắn ngủi đã lấy được sự tín nhiệm của giáo chủ Anh Hoa giáo, âm thầm móc đi pháp bảo của người bên cạnh mình, rồi đoạt được pháp bảo giết mẹ mình., Bây giờ tập kết lực lượng, muốn phản công Anh Hoa giáo, có thể nói là trí dũng vô song, không thẹn là nữ hào kiệt, so sánh ra, cái gì mà mười đại mỹ nữ tu chân giới như vậy đứng đầu, đúng là kém xa tít tắp.

Ngay lúc đám người Vi Vân và Thủy Hồng Dao đang mật nghị chuyện quan trọng thì ở sơn môn tổng đàn Anh Hoa giáo cũng tụ tập rất nhiều người.

Trong đại điện sơn môn, một đại hán tóc đỏ Ân Sa ngồi chính giữa, hai bên trái phải phân biệt đứng ba người, hợp lại chính là Lục Đại trưởng lão Anh Hoa giáo, được Ân Thất triệu hoán, từ các phân đàn các châu chạy về.

Hai nam tử, theo thứ tự là Tiểu Lôi Thần Nộ Chùy, còn có tiểu lão đầu Thiết Phong, nữ tử mặc lụa mỏng đứng bên cạnh Thiết Phong tên là Khinh Vũ, bên kia đứng ba nữ trưởng lão, theo thứ tự là Kiều Nga, Diêu Cầm, còn có Nghệ Bảo, đều là nhất đẳng mỹ nhân, ai cũng kiều diễm quyến rũ, câu hồn người, trên người lộ ra một cỗ yêu mị khí tức.

Ân Chí vỗ tay vịn một cái, cả giận nói: "Lúc trước bổn giáo có Cửu Đại trưởng lão, vì sao hôm nay mới tới sáu người!?"

Lời vừa thốt ra, sáu vị trưởng lão đều đưa mắt nhìn nhau.

Thiết Phong trưởng lão tiến lên một bước, nói: "Giáo chủ, Kiếm Thần đạo hữu chết oan uổng, ta đoán là Dược Vương tông làm, mấy ngày trước đây thi thể của Đao Quân cũng bị người ta phát hiện, bị người ta giết chết trên đỉnh núi gần Tự Tại Thành, chết rất thảm. Còn Lạc Tiên thì không rõ tung tích, không biết đã rơi ở đâu, dám không nghe lời Giáo chủ gọi tới, tội thực không thể tha, chờ nàng trở về nhất định phải trừng phạt một phen."

Hai vị trưởng lão chết rồi thì cũng thôi đi, trước đó không lâu có một đại mỹ nhân bị bắt đi, càng nghĩ càng giận, mái tóc cũng bắt đầu bốc lửa. Từng luồng từng luồng lửa chân hỏa từ đó phun ra, nhiệt độ nóng rực khuếch tán ra chung quanh.

Ân Yến nghiến răng nghiến lợi nói: "Lần này gọi các ngươi trở về, chính là vì chuyện đệ tử chân truyền của Thái Huyền Tiên Môn tổ chức hôn lễ... Tên Huyền Chân lão đạo này! Mẹ nó!"

Ân Luân tức giận mắng một tiếng, một đám lửa từ đỉnh đầu hắn nổ tung, đây là biểu hiện cực kỳ giận dữ, hắn tu luyện chính là Liệt Hỏa Huyền Công, Chí Dương công pháp, có thể tu luyện ra liệt diễm chân hỏa trong Tam Giới kỳ hỏa, uy lực cường đại, chỉ kém hơn Thái Dương Chân Hỏa một chút.

Tiểu Lôi Thần nộ chùy nắm chặt đại thiết chùy trong tay, ồm ồm nói: "Giáo chủ bớt giận, cứ để bọn chúng cười một thời gian đã, sau này bản giáo phát triển, tất cả những kẻ từng đắc tội với chúng ta đều bị diệt sạch!"

Ân Phong thở dài một hơi, mới thu lại ngọn lửa trên đầu, lớn tiếng nói: "Hàng năm chúng ta đều đưa đi cung cấp nuôi dưỡng cho Thái Huyền tiên môn, trước đó không lâu chúng ta bắt được một nữ đệ tử Dược Vương tông, còn chưa kịp hưởng dụng đã bị bọn họ mang đi, nói bọn họ là vợ của Thái Huyền tiên môn, việc này coi như chúng ta nhận thua! Lần này là đệ tử của Thái Huyền tiên môn Nguyên Vũ Vũ môn., Từ trước đến nay Anh Hoa giáo chúng ta đều giao hảo với cô nàng Dược Vương tông kia, từ trước tới nay bọn họ cũng đưa thiệp

mời tới, hơn nữa lại gần như vậy, hàng xóm láng giềng, sao cũng phải có chút ý tứ chứ, đối với việc này, các vị có cao kiến gì?"

Thiết Phong nói: "Giáo chủ, thuộc hạ cho rằng chỉ cần Giáo chủ phái mấy người tới là được."

Hắn vội vàng nói: "Giáo chủ, lời này sai rồi, xưa nay bản giáo và Thái Huyền tiên môn đồng khí liên chi, chúng ta còn chưa tới cấp bậc của tam giáo thất tông, ngàn vạn lần không được chủ quan, ít nhất ba vị trưởng lão ứng phái tiến về, mới có thể lộ thành ý của chúng ta!"

"Thuộc hạ tán thành!"

Diêu Cầm và Tỳ Hưu Bảo cũng phụ họa theo.

Kiều Nga lại nói: "Giáo chủ, thuộc hạ cho rằng nếu không cần phái quá nhiều người đi, cũng không thể quá qua loa, phái một trưởng lão đến là được, chỉ cần tâm ý đưa đến, cũng không tính là mất thể diện."

"Trưởng lão Kiều Nga nói có lý!" Ân Thất gật gật đầu, có chút vui mừng.

"Giáo chủ... "

"Được rồi!" Ân Thông vung tay lên: "Ý ta đã quyết, cứ quyết định như vậy đi, ngày mai mới đi, mau gọi người đi kiếm rượu ăn, lâu rồi không thống khoái cùng các vị chè chén một phen! Đêm nay không say không nghỉ!"

Trên người hắn có một loại khí trường phóng khoáng, có thể lây nhiễm người khác, tụ tập rất nhiều người đồng đạo. Lúc đầu Anh Hoa giáo mới kiến lập, chính là mười đại trưởng lão đưa tới, chỉ là tính tình của hắn có lợi có hại, một mặt hào khí ngập trời, một mặt đơn độc làm, dần dà, liền sinh họa.

...

Núi Thái Huyền núi cao rừng rậm, nguy nga sừng sững.

Tiên Hạc bay qua đỉnh núi, cánh lớn chấn động, mây mù phiêu tán, hươu trắng ở trong rừng chạy nhanh, giẫm lên cành cây khô, thỉnh thoảng ngừng chân nhìn lại một phen, nhìn về phía quần thể kiến trúc hùng kỳ trên sườn núi kia, chính là sơn môn của Thái Huyền Tiên Môn.

Lúc này cửa Thái Huyền Tiên đã vô cùng náo nhiệt, môn nhân đệ tử đang bôn tẩu khắp nơi, giăng đèn kết hoa, bố trí toàn bộ sơn môn một mảng hỉ khí, thỉnh thoảng có tiếng kèn lệnh từ đại điện truyền ra, réo rắt du dương, vô cùng dễ nghe.

Chính đạo chính đạo tại tu chân giới, lớn nhỏ tông môn, trước sau phái người ra ngoài, đến đây xem lễ, tham gia lễ hội hợp lý của đệ tử chân truyền của Thái Huyền tiên môn cùng đệ tử chân truyền Dược Vương tông, chúc mừng ngày đại hỉ này.

Buổi nghi thức bái đường buổi sáng ngày mai sẽ tiến hành, để tránh đến muộn, mọi người sẽ đến sớm một ngày, người được các đại tông môn phái ra có chừng hơn ngàn người, cũng may điện thờ Thái Huyền Tiên Môn đông đảo, mấy ngàn gian tinh xá, mấy trăm lầu các đều có thể dùng làm phòng khách, hơn ngàn người đều được an bài ở tạm các nơi, có môn nhân đệ tử tiến lên chiêu đãi.

Người của Dược Vương tông được xếp ở trong một lầu các tinh xảo ưu nhã, nơi này có vài gian tĩnh thất, có thể cho người của Dược Vương Tông vào.

Dược lão nhân cùng Bạch Miểu, Tô Mộc hai đại trưởng lão đều ở trong tĩnh thất nhắm mắt dưỡng thần. Bọn họ vừa mới gặp qua Huyền Chân Sơn Nhân, biết được chuyện Diệp Trầm Ngư bị Anh Hoa Giáo bắt đi, mặc dù tức giận nhưng cũng may người đã cứu về, không xảy ra chuyện gì. Diệp Trầm Ngư đang ở cùng một chỗ với Thanh Linh, Thanh La.

Thanh Linh và Diệp Trầm Ngư nói chuyện trong sân, đều là việc vặt của con gái.

"Sư tỷ, ngươi từng thấy qua Nguyên Vũ chưa?" Thanh Linh tò mò hỏi.

Diệp Trầm Ngư gật đầu, lại lắc đầu một cái, nói: "Chỉ là mười năm trước gặp rồi, trước mắt thật ra chưa từng thấy."

Thanh Linh lại hỏi: "Thế người kia thế nào, bộ dạng thế nào, anh tuấn hay không, lợi hại không, so với Vô Ưu sư huynh thì thế nào?"

Đối với câu hỏi liên tiếp của nàng, Diệp Trầm Ngư căn bản không thể nào trả lời được, gắt giọng: "Nha đầu nhà ngươi, ngươi hỏi ta, ta lại hỏi ai đây."

Thanh Linh cười nói: "Ta nghe nói Nguyên Vũ sư huynh là kỳ tài ngút trời trăm năm khó gặp, đuổi sát Mộc Thiên Vũ năm xưa, thân mang Thông Huyền Thể, tinh tu tám đại thần thông của Thái Huyền Tiên Môn, bây giờ lại tu thành Pháp Tướng, thực lực rất cao cường. Nếu lại thêm hắn anh minh thần võ, tiêu sái bất phàm... A, vậy đúng là thành tình lang trong mộng ngàn vạn thiếu nữ rồi, chỉ tiếc chẳng mấy chốc sẽ bị một mình sư tỷ độc chiếm."

"Đừng vội nói nhảm."

Diệp Trầm Ngư mím môi cười hờn, chỉ là nghe nàng nói rất êm tai, trong lòng cũng có chút chờ mong, trong đầu không khỏi phác họa ra hình dạng Nguyên Võ. Nghĩ như vậy, bỗng nhiên trong lòng hiện lên một bóng người thiếu niên, nhất thời trong lòng rùng mình.

"Ta vẫn không quên được hắn sao? Không, không thể nào, ta không thích hắn, không thích..." Diệp Trầm Ngư lắc lắc đầu, gạt bỏ bộ dạng của Vi Vân.

"Ta ra ngoài đi dạo."

Thanh La từ trong môn phái đi ra, liền một mình đi ra sân, tản bộ trong sơn môn Thái Huyền Tiên Môn.

Thái Huyền tiên môn không hổ là đệ nhất đại phái tu chân giới chính đạo, ngoại trừ một đại điện sơn môn cùng quảng trường bạch ngọc cực lớn phía trước, còn có quần thể hậu điện khổng lồ rơi xuống, bốn phía còn tọa lạc hàng trăm đình đài lầu các, thẳng đến hậu sơn, toàn bộ Thái Huyền sơn có bảy mươi hai chỗ cảnh trí ưu mỹ, Vạn Dược viên, cự kiếm phong, thần đao lưu thạch, thác nước chảy xuống, kỳ thạch gồ ghề, một cầu vồng bảy màu quanh năm treo ở giữa sườn núi, từ trên núi chạy thẳng xuống, vô cùng mỹ lệ.

Thanh La đang đi trên một cây cầu đá, dưới chân là Thanh Khê, dòng suối mát lạnh đâm vào trên đá trắng, phun ra từng trận bọt nước, mặt trời nghiêng lên cao, tỏa ra vầng sáng nhàn nhạt màu rực rỡ.

Hai đệ tử Thái Huyền Tiên môn mặc đạo bào màu trắng đi tới trước mặt, nhìn thấy Thanh La mặc một bộ áo bào xanh, biết nàng là đệ tử Dược Vương tông, vội vàng dừng lại hành lễ.

"Chào sư tỷ."

"Không dám, hai vị sư huynh hữu lễ."

Thanh La cũng lập tức đáp lễ.

Trong đó có một nam đệ tử trung niên quan sát tỉ mỉ Thanh La một phen, thấy bộ dáng khả ái của nàng tinh xảo, xinh xắn lanh lợi, không khỏi tâm thần nhộn nhạo, cười ha hả nói: "Lần này Nguyên Vũ đại sư huynh của chúng ta hợp tịch cùng Diệp sư tỷ quý phái thành hôn, thật sự là chuyện tốt lớn lao, ta thấy sư tỷ ngươi xuất hiện động lòng người như vậy, không bằng đem ngươi giới thiệu với chúng ta một sư huynh khác, để cho hai phái chúng ta thêm niềm vui, song hỉ lâm môn, há không phải đẹp sao?"

Thanh La cười duyên một tiếng, nói: "Nếu các ngươi đuổi kịp ta, tiếp nhận đề nghị của các ngươi có đáng gì?"

Nói xong liền xoay người, chân ngọc điểm nhẹ, thả người bay lên, phiêu nhiên rời đi.

Hai nam đệ tử lập tức ánh mắt sáng lên, bước nhanh đuổi theo.

Chỉ là hai người chỉ là đệ tử nội môn của Thái Huyền Tiên Môn, tu vi quá thấp, làm gì có Thanh La Thượng Nguyên Anh đỉnh phong đuổi theo, không lâu sau đã không thấy bóng dáng.

Thanh La đi tới dưới chân một ngọn núi, nhìn thấy dưới chân núi có một tảng đá cao mấy trượng, hình dáng như bảo đao, khí thế kinh người, chính là Thần Đao thạch, một trong bảy mươi hai cảnh trí của tiên môn Thái Huyền, nghe nói là Thần Đao thạch biến thành từ vũ khí của thượng cổ tiên nhân, tu luyện dưới tảng đá này có tác dụng trợ giúp tìm hiểu thần thông đao đạo.

Dưới Thần Đao Thạch đang có không ít người vây xem, phần lớn là một ít đệ tử tông môn khác, giống như suy nghĩ của Thanh La, đến núi Thái Huyền, không thể thiếu quan sát một phen.

Đột nhiên, Thanh La trợn tròn mắt, nhìn về phía sơn đạo bên cạnh, một nữ nhân mặc áo tím lụa mỏng, đeo mạng che mặt, hai tay chắp sau lưng chậm rãi bước tới.

"Là trưởng lão áo tím của Tử Nguyệt Tiên Môn." Thanh La thầm nghĩ trong lòng.

Thật là kỳ lạ, lần trước thời điểm Tử Nguyệt tiên môn thay phiên đại điển, Thái Huyền tiên môn hùng hổ dọa người như vậy, nguyên tưởng Tử Nguyệt tiên môn sẽ hận chết Thái Huyền tiên môn mới đúng, ai ngờ lần này Thái Huyền tiên môn lại có hỉ sự, bọn họ cũng phái người tới tham gia, đúng là đại khí hiếm thấy.

Tử Y nhìn Thanh La, đôi mắt đẹp lấp lóe, cười nhạt, gật đầu với nàng.

Thanh La vội vàng thi lễ.

Cô nhìn Tử Y rời đi, thầm nghĩ trong lòng: "Người của Tử Nguyệt tiên môn đúng là phong thái, nhất cử nhất động thậm chí đi đường cũng có cảm giác thú vị như vậy."

Ánh chiều tà hạ xuống, bóng đêm chậm rãi buông xuống.

Toàn bộ đô thành Trường Ninh của Đại Đường vương triều đều được bao phủ trong màn đêm, lại có vạn nhà đèn đuốc từ trong hoàng cung bay lên, các nhà dân, thậm chí phố lớn ngõ nhỏ bay lên, chiếu sáng bầu trời đêm xung quanh.

Mấy đạo nhân ảnh từ một chỗ nhà dân phóng lên trời, trong giây lát biến mất trong bầu trời đêm.

Vi Vân, Thủy Hồng Dao, Lạc Tiên, cùng với hai cao thủ Nguyên Anh Linh Hồ tộc, năm người một đường bay nhanh về phía tổng đàn của Anh Hoa giáo.

Bởi vì hành động lần này chính là đại chiến sinh tử, hơi vô ý sẽ có nguy hiểm đến tính mạng, cho nên Vi Vân để Tiểu Kim và Lý Mị Nhi ở lại thành Trường Ninh, để cho các nàng sống yên ổn.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sáng sớm ngày mai là có thể khải hoàn.

Sơn môn Anh Hoa giáo bao phủ trong bóng tối, chung quanh quảng trường có rất nhiều thủ vệ đang đứng, chung quanh có bó đuốc đang thiêu đốt, thỉnh thoảng phát ra âm thanh đùng đùng.

Tiếng cười vui vẻ từ trong một đại điện sáng ngời truyền ra, có thể nghe thấy cả trên quảng trường.

Một thủ vệ ngẩng đầu nhìn quanh một phen, trong lòng thầm nghĩ: "Giáo chủ mệnh lệnh chúng ta trông coi sơn môn, ngài ấy lại mở tiệc lớn với trưởng lão ở bên trong, người trông coi chúng ta ngay cả một ngụm canh cũng không uống được, ài, địa vị này cũng không biết đến ngày nào mới có thể tăng lên."

Một trận gió đêm thổi tới, mang đến từng trận sảng khoái.

Thủ vệ này bỗng nhìn về phía cửa chính của sơn môn, dụi dụi mắt, hai gã thủ vệ đang đứng dưới cửa lớn, ngòi bút bình thường, không có gì dị thường.

Gã thủ vệ này lẩm bẩm: "Kỳ quái, vừa rồi rõ ràng có bóng đen xẹt qua, chẳng lẽ là ta hoa mắt? Không thể nào!"

Hắn đối với nhãn lực của mình thập phần tự tin, từ nhỏ thiên phú dị bẩm, có thể nhìn thấy đồ vật người thường bỏ qua, cũng chính vì thế nên mới được giáo chủ đặc mệnh trông coi vị trí trọng yếu này.

Tên thủ vệ thu hồi ánh mắt, đang muốn nghĩ cách lười biếng, bỗng nhiên cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, thấu triệt xương tủy, ngay sau đó liền mất đi tri giác, cả người thẳng tắp đứng tại chỗ, đã thất khiếu chảy máu mà chết.

Lạc Tiên thu hồi dải lụa nhuốm máu, bước chân không ngừng đi về phía đại điện. Bên cạnh cô là Thủy Hồng Dao, bên cạnh Thủy Hồng Dao là Vi Vân, ba người sánh vai đi song song, hai nam một nữ Hồ tộc đi theo sau ba người.

Mười bước giết một người, năm người đi qua nơi nào, tất cả môn đồ, tất cả môn nhân đi ngang qua đều chết hết.

Không bao lâu, thân hình năm người đã xuất hiện ở cửa đại điện, ánh đèn trong đại điện chiếu tới, kéo bóng dáng năm người đến trưởng lão.

64

Chương thứ năm đêm đen gió cao.

Bên trong Thái Huyền sơn.

Người của Dược Vương tông ở tạm chỗ, từ trong sân đi vào, trong đó có một tĩnh thất.

Lúc này trong tĩnh thất có ba cái bồ đoàn màu vàng, chia ra ngồi xếp bằng với Dược lão nhân, Bạch Miểu và Tô Mộc, trong tĩnh thất ánh sáng của Dạ Minh Châu chiếu xuống, chiếu vào trên thân ba người, áo bào xanh trên người phản xạ ra ánh sáng óng ánh.

Dược lão nhân thản nhiên nói: "Sư muội, ta biết ngươi oán ta, ngươi cũng không biết vì sao ta lại làm như thế."

Đôi mắt đẹp của Bạch Miểu khép hờ, nói: "Sư huynh không ngại nói thẳng."

Dược lão nhân mở cặp mắt đục ngầu ra, nói: "Người này của Vi Vân tại đại điển thay thế ở Tử Nguyệt tiên môn gây ra đúng là rất có hiệp nghĩa, nhưng ta lại không hề che chở cho hắn, cũng không phải hoàn toàn bởi vì hắn đắc tội với Thái Huyền tiên môn. Dược Vương tông ta tuy làm mất Càn Khôn trong tay áo, nhưng muốn sống mái với nhau, cũng chưa chắc sợ Thái Huyền tiên môn hắn."

Bạch Chỉ không nói gì.

Tô Mộc lại hỏi: "Vì sao sư huynh lại làm vậy?"

Dược lão nhân nói: "Đều bởi vì bản thân Vi Vân này, kẻ này rõ ràng là chuyên gây họa, các ngươi còn chưa tu tới mức độ kiếp, không thể nhìn thấu điểm này cũng rất bình thường. Nhưng ta quả quyết sẽ không nhìn lầm."

"Sao sư huynh lại nói lời ấy?" Bạch Chỉ mở đôi mắt đẹp.

Dược lão nhân tiếp tục nói: "Có lẽ các ngươi còn nhớ rõ lần trước tranh đấu với Anh Hoa giáo, về sau ta hỏi qua bọn Vô Ưu, là Vi Vân người này nói Liễu Oanh giết đệ tử bản môn, bọn Vô Ưu mới giận mà đi, lại đang vây công Liễu Oanh., Đột nhiên giết ra một Ma công tử, sau khi Thanh Diệp bỏ mình, Vi Vân lại cùng Thủy Hồng Dao truy sát Liễu Oanh, lại còn thành công... Việc này hết sức kỳ quặc, về sau nghĩ lại..., Cả chuyện này hơn phân nửa là do Vi Vân và Thủy Hồng Dao một tay trù tính, là bọn họ hại chết Thanh Diệp, sau đó chuyển tai họa sang thù hận giữa Dược Vương Tông ta và Anh Hoa Giáo. Chỉ là khi đó Vi Vân lại tu thành Nguyên Anh, bù đắp chỗ trống cho Thanh Diệp nên ta mới không truy cứu nó nữa."

Lúc hắn nói tới đây, Bạch Chỉ và Tô Mộc đều biến sắc.

Bọn họ đều biết tu vi của Dược lão nhân, mặc dù hắn không tinh thông thuật bói toán như Quan Diệu tông, nhưng cũng có thể dựa vào tu vi nhìn thấu đại bộ phận sự tình, chuyện hắn nhận định, hơn phân nửa là sẽ không sai.

Dược lão nhân tiếp tục nói: "Ngày đó lúc ở Tử Nguyệt tiên môn, Thái Huyền tiên môn hùng hổ dọa người, nhắm vào Tử Nguyệt tiên môn, đương nhiên là vì chuyện của Mộc Thiên Vũ, cũng là một sự kiện khiến chính đạo thất tông tổn thất thảm trọng trong hai mươi năm trước. Vi Vân - kẻ này nhảy ra hết sức bảo vệ Ngu Yên Vũ., Thân thế của hắn không nói ra lời nào, đây là tranh đấu giữa Tử Nguyệt tiên môn và Thái Huyền tiên môn, chúng ta tạm thời không nhúng tay vào. Vi Vân người này lại dùng thôn nhật đại pháp đánh bại Phong Tuấn Kiệt, hắn học được công pháp từ đâu, cái này quá ly kỳ! Tóm lại kẻ này rất nguy hiểm, cần phải xử lý sớm."

Nghĩ tới Vi Vân, Tô Mộc thầm than trong lòng, nói một câu thật lòng, hắn rất thưởng thức Vi Vân, nhưng cũng biết dược lão nhân nói không giả, suy nghĩ một chút, hắn nói: "Sư huynh, Vi Vân có quan hệ với Tử Nguyệt tiên môn, sao chúng ta không nhân cơ hội này giao

hảo cùng Tử Nguyệt tiên môn, đối phó Thái Huyền tiên môn, huynh cũng biết nhân phẩm của Huyền Chân không đáng với chúng ta."

Đôi mắt đẹp của Bạch Miểu cũng lóe lên, hiển nhiên đồng ý với lời Tô Mộc nói.

Dược lão nhân thở dài: "Vấn đề ở chỗ chúng ta đã sớm định ra mối hôn nhân này với Thái Huyền tiên môn, trước mắt Trầm Ngư sắp kết hôn với Nguyên Vũ đại gia đình, hôn sự vừa thành, liền ý nghĩa quan hệ hai nhà tiến thêm một bước, ở trên mấu chốt này, có thể nào trở mặt? Chẳng lẽ chúng ta phải lật lọng, bội tín bội nghĩa, chẳng phải là chọc cười nhạo toàn bộ tu chân giới sao?"

Bạch Chỉ và Tô Mộc nghe vậy, đều yên lặng không nói gì.

Bên cạnh Thái Huyền sơn, cây cầu đá.

Một nam đệ tử nội môn đang loạng choạng đi qua.

Vừa rồi hắn và đồng môn, cùng với mấy đệ tử tông môn khác ăn uống một bữa, có chút hưởng thụ. Thái Huyền tiên môn và Dược Vương tông bình thường, đều cấm môn nhân ăn uống khói lửa nhân gian, hết lần này tới lần khác đây là vật mọi người yêu thích. Lần này bởi vì Nguyên Võ cùng Diệp Trầm Ngư đại hôn, lại phải tiếp đãi rất nhiều khách quý tông môn, bởi vậy tông môn đặc biệt người trong mấy ngày nay, có thể tận tình ăn uống.

Đây là cơ hội hiếm có, đệ tử này nhân cơ hội ăn uống no say, lúc này đã say khướt.

"Túy Thái Bạch của thành Trường Ninh" không hổ là thiên hạ đệ nhất mỹ tửu, hương thơm thuần khiết nồng nặc, mùi thơm nức mũi, rượu ngon, rượu ngon, ngày mai ta lại phải uống một ly lớn..."

Tên đệ tử này lảo đảo đi tới, miệng thỉnh thoảng lải nhải vài câu.

Đột nhiên, một bóng hình màu tím đột nhiên xuất hiện trước người đệ tử này, mang tới một làn gió thơm.

"Ai, ai... Mỹ nhân?" Đệ tử này dụi dụi mắt, nhìn thấy giai nhân trước mặt, nhất thời thèm nhỏ dãi ba thước.

Nữ tử áo tím này che mặt bằng tử sa, không thấy rõ khuôn mặt, nàng nhẹ giọng nói: "Ta hỏi ngươi, Nguyên Võ ở đâu?"

"Mỹ nhân... Ngươi, ngươi đang nói chuyện với ta sao?"

"Nguyên Võ ở nơi nào?"

"Nguyên Võ đại sư huynh lập tức sẽ là tân lang... Hắn, hắn ở tại hậu điện, đệ tử chân truyền đều ở phía đông hậu điện. Viện này của Nguyên Vũ đại sư huynh là lớn nhất, gọi là... Gọi là Nguyên Vũ biệt viện... Rất dễ tìm... Mỹ nhân, ngươi... Ngươi là người của môn phái nào, chúng ta có thể..."

Tên đệ tử này nói đến đây, nữ tử áo tím bỗng nhiên mở bàn tay ngọc ra, lòng bàn tay sinh ra một vòng xoáy màu tím, cả người tên đệ tử này đều bị hút vào trong đó, càng tiếp cận trung tâm vòng xoáy, cả người càng thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một hạt bụi, biến mất không thấy gì nữa.

Người này chính là trưởng lão áo tím của Tử Nguyệt Tiên Môn.

Áo tím hỏi chỗ ở của Minh Nguyên Vũ, lại giết tên đệ tử này, sau đó hóa thành một đạo ánh sáng tím, như mũi tên rời cung, bay về phía đông hậu điện.

Mấy ngày nay Thái Huyền Tiên môn giăng đèn kết hoa, vốn khắp nơi đèn đuốc sáng trưng, nhưng lúc này mọi người đều vội vàng ăn uống mừng, ngay cả đệ tử trông cửa cũng sơ sẩy sơ sẩy, đều không phát hiện hành động của áo tím.

Tử Y đi tới phía đông hậu điện, cũng không cần thần thức, để tránh bị cường giả cảm giác được. Nàng cẩn thận vận dụng thần thông Thiên Mục của Tử Nguyệt Tiên Môn, nhìn khắp tiểu viện, không bao lâu đã thấy một tiểu viện khá lớn, trước cửa treo bảng hiệu "Nguyên Vũ biệt viện", trước cửa treo lồng đèn đỏ lớn, còn có đệ tử trông coi cửa.

Thân hình áo tím lóe lên, lập tức từ đại môn đi vào, nhanh hơn quỷ ảnh.

Hai gã đệ tử thủ vệ cảnh giới Kim Đan chỉ cảm thấy hơi thở truyền đến một làn gió thơm nhàn nhạt, chớp mắt đã thu lại.

"Ồ, thật thơm a."

"Tất nhiên là mùi thơm của Thái Bạch say rượu, vậy mà lại bay đến nơi này!"

"Ngoại trừ Túy Thái Bạch, làm gì còn có loại mùi rượu này. Chờ đến lúc đổi phiên, hai huynh đệ chúng ta nhất định phải uống vài chén!"

Hai gã thủ vệ đệ tử nói chuyện phiếm với nhau.

Tử Y tiến vào sân, thần thức lập tức bao trùm toàn bộ biệt viện. Trong nháy mắt này, nàng cảm giác trong phòng có một tĩnh thất bí ẩn, có một cỗ khí tức cường đại. Một nam tử anh tuấn đang khoanh chân tĩnh tọa, từ trong lòng Tử Y hiện ra.

Cùng lúc đó, Nguyên Võ ngồi trong tĩnh thất cũng bỗng nhiên mở mắt ra, nhướng mày: "Người nào không mời mà tới?"

Tiếng nói vừa dứt, một bóng hình màu tím xuất hiện trong tĩnh thất.

Nguyên Võ ngước mắt nhìn lên, chỉ thấy người này mặc một thân lụa mỏng màu tím, che mặt bằng lụa tím, phía dưới lớp quần áo che đi dáng người lung linh lồi lõm, một bộ ngực đầy đặn nhô cao, khiến cho người ta miên man bất định.

"Ngươi là người phương nào?"

Nguyên Vũ đứng dậy hỏi, ngữ khí trầm ổn, trên người tản mát ra một cỗ khí tức không giận mà uy. Đây là trong địa bàn của Thái Huyền tiên môn hắn, mặc dù tu vi đối phương cao hơn hắn, hắn cũng không sợ!

Áo tím không nói một lời, thân hình thoắt một cái, nhào về phía Nguyên Võ.

"Hừ, dám làm càn ở Thái Huyền tiên môn ta, ngươi có biết ta là ai không?"

Nguyên Võ cười lạnh một tiếng, vận chuyển pháp lực, thúc dục pháp thuật trong Thái Huyền Chân Kinh, trên người xuất hiện một tầng Huyền Quang hộ thể, đồng thời tay trái nắm lại, tay phải thành trảo, hóa ra một con sóng khí hình hổ, nghênh đón Tử Y.

Áo tím dĩ nhiên không nói một lời, chỉ là mở ngọc thủ, từ đó bắn ra một đạo quang hoa màu xanh tím, lập tức bao Nguyên Võ toàn thân, dung nhập vào trong đó.

Trong nháy mắt này, Nguyên Võ bỗng cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, toàn bộ thân thể từ trong ra ngoài đều trở nên băng hàn!

Cả người Nguyên Vũ Đăng lập tức đứng nguyên tại chỗ, cũng không nhúc nhích được.

Thanh âm răng rắc răng rắc vang lên, Nguyên Võ miễn cưỡng rủ mắt xuống. Gã nhìn thấy hai tay hai chân của mình, một mảnh màu xanh tím như một khối bùn, rạn nứt từng khúc lan tràn khắp toàn thân.

Từng trận đau đớn như xé rách cuốn đến, khí tức tử vong bao phủ toàn thân, lúc này Nguyên Võ mới cảm thấy không ổn, trong lòng theo bản năng phát ra một tiếng hò hét, từ sau lưng bắn ra một tượng pháp tướng Trượng Lục, sáu cánh tay cầm vũ khí, bạch

quang toả ra bốn phía, cưỡng ép chống đỡ một mảnh lĩnh vực phạm vi ba trượng!

Chỉ cần pháp tướng bất diệt, cho dù thân thể bị hủy vẫn có cơ hội phục sinh.

Đã thấy lòng bàn tay áo tím bay ra một cung điện tinh xảo lung linh, chính là pháp bảo đỉnh cấp Quảng Hàn Cung, là một trong ba mươi sáu tiên khí hàng đầu trong số ba mươi sáu tiên khí thiên vận!

Ánh sáng lóe lên, trong nháy mắt, Quảng Hàn Cung xuất hiện phía trên pháp tướng Nguyên Võ, phát ra một cỗ hấp lực cực lớn, cưỡng ép kéo bản mệnh pháp tướng Nguyên Võ vào trong!

"Không!"

Lúc này bản mạng ý thức của Nguyên Võ đã bị bong ra linh quang từ trong thân thể, đang dung hợp với Pháp Tướng, điều này có nghĩa là, một khi Pháp Tướng này bị diệt, hắn cũng sẽ thân tử đạo tiêu, vô vọng sống lại, tuyệt đối không có lời thứ hai, đều chuyển thế đầu thai không thể đầu thai được.

Dưới lực hút không thể chống đỡ, Nguyên Võ trơ mắt nhìn thân thể của mình từng tấc từng tấc rạn nứt, hóa thành vụn băng nhỏ, ý thức cách thế giới này càng lúc càng xa, cuối cùng biến mất trong hư vô.

Nguyên Vũ cảnh giới Pháp Tướng sơ kỳ chống lại Tử Y pháp tướng viên mãn, lại thêm pháp bảo đỉnh cấp "Quảng Hàn Cung" xếp hạng ba đương thời, chỉ trong mấy sát na, ngay cả giao thủ cũng chưa kịp, đã trực tiếp bị giết, chết oan chết uổng, thân tử đạo tiêu!

Đệ nhất đại tỷ chân truyền cái gì, đệ nhất đại giáo thủ tịch chân truyền chính đạo, cưới đại mỹ nhân tu chân giới thành hôn, đại giáo trưởng lão, bảo tọa chưởng giáo, trường sinh bất hủ, tài sắc danh lợi... vân vân, tất cả đều trong nháy mắt sụp đổ!

Áo tím thu Quảng Hàn Cung, thân hình lóe lên, rời khỏi tĩnh thất.

Thân thể của Nguyên Võ lúc này đã vỡ vụn ra đến trên cổ, từ cổ trở xuống tất cả đều hóa thành vụn băng, rải rác trên mặt đất, một cái đầu rơi trên bồ đoàn màu vàng, đôi mắt màu máu nhìn về phía trước, thất khiếu chảy máu, chết không nhắm mắt.

Dọc theo đường đi, tử y thoát khỏi tầm mắt của thủ vệ Thái Huyền Tiên Môn, đi tới bên bờ núi, đây cũng là một phong cảnh u nhã của Thái Huyền Tiên Môn, mặc dù là ban đêm, vẫn có đệ tử của các đại tông môn đi lại ở phụ cận.

Áo tím đứng đón gió, mở bàn tay ngọc ra, Quảng Hàn Cung từ đó bay lên, hóa thành một đạo hàn quang phá không mà đi, rời khỏi Thái Huyền sơn.

Cùng lúc đó, đô thành Đại Đường Trường Ninh, một nữ nhân tuyệt sắc mặc trường bào tử kim hoa quý, đang dạo bước trên đường lớn Chu Tước, rất nhiều người qua đường nhìn nữ nhân này với ánh mắt thèm thuồng, nhưng ai cũng nhìn ra được, nàng này là nhân sĩ tu chân giới, không thể trêu vào.

Trường Ninh thành có bốn con phố chính của Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, lần trước Ngu Yên Vũ đến Chu Tước đường cái đã là chuyện của rất nhiều năm trước.

Nàng nhìn cảnh tượng trước mắt, đường phố quen thuộc, người bán hàng rong, trong đầu hiện lên từng hình ảnh ngày xưa.

Chiến trường thượng cổ, huyết hà vạn dặm.

Vạn Lý Huyết Hà là đường ranh giới phân chia Nam Bắc của Thiên Vũ đại lục, phía nam vạn dặm Huyết Hà là thuộc địa bàn của chính đạo thất tông, phía bắc Huyết Hà vạn dặm là lãnh thổ của tam đại ma giáo, cùng hợp thành lãnh thổ của đất đai phì nhiêu, là một vùng đất cửu châu giàu có.

Năm đó, đệ tử Tam Đại Ma giáo lướt qua vạn dặm Huyết Hà, làm loạn ở thôn trang gần đó. Chính đạo thất tông lập tức phái đệ tử chân

truyền ưu tú nhất ra ngoài, dắt tay đi tới Vạn Lý Huyết Hà giết địch.

Năm đó, Ngu Yên Vũ mới tu thành Pháp Tướng, nàng gặp phải Mộc Thiên Vũ vừa mới tu thành Pháp Tướng không lâu, một đệ tử chân truyền đắc ý nhất của Thái Huyền Tiên môn, được xưng là đệ tử thiên tài đệ nhất trong tám trăm năm qua. Chẳng những hắn thiên túng kỳ tài, tu vi cao cường, hơn nữa tướng mạo tuấn mỹ, phong độ thanh thoát, tính cách ôn hòa, rộng lượng thiện lương, gần như là tồn tại hoàn mỹ, là tình lang trong mộng của hàng ngàn nữ tử trong tu chân giới.

Còn cô ta là Ngu Yên Vũ, cũng là mỹ danh đệ nhất mỹ nhân trong tu chân giới năm xưa.

Trong lần hành động này, hai người là người có tu vi cao nhất, bọn họ chém giết với đệ tử của ba đại ma giáo, giành được toàn thắng.

Đám người bọn họ hăng hái, tự mình chủ trương, dự định xuyên qua huyết hà vạn dặm, đi đánh lén phân đàn của ba đại ma giáo.

Ngay khi bọn họ phá hủy một phân đàn của Ma giáo thì bỗng nhiên có hai trưởng lão Ma giáo tới, bọn họ không địch lại, liên tục bại lui, hai người Mộc Thiên Vũ và Ngu Yên Vũ mỗi người một trưởng lão, những người còn lại mở đường, đồng loạt rút lui.

Mộc Thiên Vũ không địch lại đối phương, Ngu Yên Vũ cũng không địch lại đối phương.

Ngay lúc Ngu Yên Vũ tràn ngập nguy cơ, Mộc Thiên Vũ liều chết cứu giúp, trúng một huyết ấn ma chưởng của đối phương, một ngụm tinh huyết bị đánh ra bên ngoài cơ thể, rơi vào trên người Ngu Yên Vũ. Tuy mọi người đã dùng hết thủ đoạn nhưng vẫn tử thương hầu như không còn, chỉ có Mộc Thiên Vũ, dùng tiêu hao hết thọ mệnh để thi triển một môn thần thông chí cao của môn Thái Huyền Tiên môn, cuối cùng liều chết cùng hai người Ngu Yên Vũ may mắn lướt qua Huyết Hà vạn dặm, trốn về lãnh địa chính đạo bảy tông.

Ngu Yên Vũ mang theo Mộc Thiên Vũ tính mạng nguy cấp, định đi tới Dược Vương tông cứu chữa, nhưng Mộc Thiên Vũ khăng khăng yêu cầu, xin nàng dẫn mình về Thái Huyền Tiên môn. Ngu Yên Vũ đành nghe theo.

Dọc theo đường đi, Mộc Thiên Vũ nói với Ngu Yên Vũ, mình đã ái mộ nàng rất lâu, chỉ tiếc khổ không có cơ hội, bây giờ rốt cuộc cũng có cơ hội, nhưng e rằng không có thời gian.

Ngu Yên Vũ vô cùng bi thương, nàng cũng rất thích Mộc Thiên Vũ.

Lúc Ngu Yên Vũ mang theo Mộc Thiên Vũ tới Trường Châu Ninh thành, Mộc Thiên Vũ đã không còn thể như vậy nữa. Hắn muốn bà cùng mình quan sát nhân thế phồn hoa, thế là bà dẫn Mộc Thiên Vũ đi khắp phố lớn ngõ nhỏ của Trường Ninh thành.

Trước khi Mộc Thiên Vũ chết, Ngu Yên Vũ nói với hắn, trong trận đại chiến lúc trước, một giọt tinh huyết của hắn rơi vào người nàng, lúc ấy không kịp lau, đã hấp thu nhập vào cơ thể. Thể chất của nàng đặc thù, lại được tinh huyết đặc thù của Mộc Thiên Vũ kết hợp lại với nhau, không lâu sau đã trở thành một bào thai, sinh ra một đứa bé.

Mộc Thiên Vũ vô cùng hài lòng, hài lòng như một đứa bé. Hắn dung nhập tất cả công pháp và thần thông sở học của mình vào trong ngọc giản, đưa cho Ngu Yên Vũ, hy vọng nàng có thể bồi dưỡng đứa bé này thành người ưu tú nhất, một nam nhân đỉnh thiên lập địa.

Ngu Yên Vũ rưng rưng đồng ý với hắn, sau đó nhìn tính mạng của hắn biến mất trong lòng mình.

Sau khi Ngu Yên Vũ mai táng di thể của Mộc Thiên Vũ, tìm một nơi tĩnh dưỡng, chờ đứa nhỏ xuất thế, cũng luyện chế ra một ngọc bội pháp khí đỉnh cấp, đây là quà nàng chuẩn bị cho đứa nhỏ.

Ngu Yên Vũ lâu nay chưa về sư môn, Ngọc Trượng Tiên Nương là Ngu Nhược Tiên đã tới Quan Diệu tông, tìm Linh Cơ Thánh Mẫu Chu Diệu Ngữ hỏi bói, nhận được tin tức, sau đó tìm tới, lại phát hiện Ngu

Yên Vũ sinh được một nam anh, điều này quả thực làm cho nàng khó có thể tin, không kìm nén được lửa giận!

Trước đây Ngu Yên Vũ đã có một đứa con gái, nên nhất tâm tu luyện, nhưng nó lại sinh ra một nam anh. Tiên tuyền của Tử Nguyệt tiên môn chỉ có thể sinh con gái, sao lại sinh ra nam anh.

Môn quy Tử Nguyệt Tiên Môn quy định rõ ràng rằng bất kỳ đệ tử nào trong bổn môn không được sinh nam anh, không được qua lại cùng nam tử, người vi phạm nhẹ thì trục xuất khỏi sư môn, nặng thì thắt cổ mà chết!

Ngu Yên Vũ báo cáo mọi chuyện cho hắn biết, cũng cầu Ngu Nhược Tiên hạ thủ lưu tình. Dù sao cũng là con gái ruột của mình, Ngu Nhược Tiên cũng không đành lòng, động lòng trắc ẩn, nhưng nàng muốn Ngu Yên Vũ đưa đứa nhỏ đi, đồng thời muốn chôn vùi chuyện này xuống dưới đất, không được làm ra, để tránh bị người khác nhạo báng.

Ngu Yên Vũ đồng ý, bèn đưa nam Anh cho một tiểu thành ở cách vách Phong Châu, một nhà thiện lương ở bên trong chỉ để lại cho hắn một miếng ngọc bội, cũng hi vọng hắn có thể làm một người bình thường.

Nhưng Ngu Nhược Tiên và Ngu Yên Vũ đều không nghĩ tới chính là, cơ hồ cùng lúc đó, Huyền Chân Sơn Nhân cũng tới Quan Diệu Tông vấn quẻ, tìm tông chủ Diệu Tông Thiên Cơ Tử biết được chân tướng chuyện này. Huyền Chân Sơn Nhân hy vọng Thiên Cơ Tử đừng đem chuyện này nói ra ngoài, sau đó trở về sơn môn, về lại không làm gì cả, thậm chí ngay cả yêu đồ của mình cũng đã chết., Cũng không thấy hắn bi thương, chỉ bịa đặt một câu chuyện khác, đồng thời truyền câu chuyện này cho đám người tộc huynh của Mộc Thiên Vũ, Minh Đức Sơn. Vì thế Minh Đức Sơn Sơn Nhân còn định tới Tử Nguyệt Tiên Môn gây sự, nhưng thậm chí không vào được cửa. Sau đó Huyền Chân Sơn Nhân nói với hắn, nhất định phải đợi cơ hội tốt, kết quả là mười mấy năm.

Một đạo hàn quang từ đằng xa phá không bay đến, rơi xuống Ngu Yên Vũ trên đường lớn.

Ngu Yên Vũ thu hồi hồi hồi hồi ức trong đầu, bàn tay ngọc mở ra, Quảng Hàn cung rơi vào lòng bàn tay, dung nhập vào.

Nàng nhìn lướt qua sơn môn Anh Hoa giáo, sau đó hóa thành cầu vồng màu tím bay đi.

Tổng đàn Anh Hoa giáo, đại điện sơn môn.

Vi Vân, Thủy Hồng Dao, Lạc Tiên, cùng với hai cao thủ Hồ tộc, đứng ở cửa đại điện, lạnh lùng nhìn mọi người trong đại điện.

Trong đại điện bày ra mấy cái bàn án, giáo chủ Ân Luân cùng tất cả Đại trưởng lão mỗi người một bàn, phía trên có thịt cá lớn, món ngon món ngon, đều là ngày bếp trong giáo làm ra, mùi vị đều đủ.

Hai tay ôm trái phải một mỹ nữ, ngồi ở vị trí chính giữa, búa lớn, thiết phong, nhẹ nhàng ngồi bên phải hắn, lắc đàn, Hằng Nga và Tỳ Bảo ngồi bên trái hắn. Kiều Nga ngồi ở chính giữa cây đàn gảy đàn và Toan Nghê, mọi người đều nhấm nháp mỹ vị, trò chuyện vui vẻ, hưởng thụ niềm lạc thú của nhân gian.

Một nữ nhân quần áo hở hang mang thức ăn đến, đưa đến bên miệng hắn ta. Đột nhiên nàng ta dừng lại, nhìn về phía cửa đại điện.

Cùng lúc đó, các Đại trưởng lão cũng đều buông đũa xuống, ánh mắt quét ra cửa.

"Giáo chủ, đã lâu không gặp, từ khi chia tay đến giờ người vẫn khỏe chứ?"

Thủy Hồng Dao vẻ mặt quyến rũ, trong mắt mỉm cười, tay cầm quạt xếp, híp mắt hồ ly dài nhỏ nhìn xem ân oán.

"Thủy Hồng Dao!"

Ân Phong trợn trừng trừng mắt, nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm vào ánh mắt đó, lạnh lùng nói: "Ngươi còn dám trở về!"

Hắn lại nhìn sang Lạc Tiên bên cạnh Thủy Hồng Dao, nổi giận quát: "Lạc Tiên, sao ngươi lại ở cùng một chỗ với tiện nhân này, ngươi dám phản bội ta!"

Lạc Tiên cười lạnh một tiếng, nói: "Giáo chủ, không phải ta phản bội ngươi, là ngươi phản bội đạo nghĩa thế gian."

Ân Phong giận dữ hét lên: "Thế gian này vốn là thế lực mạnh được yếu thua, nào có đạo nghĩa gì, ngươi đang nằm mơ hả?!"

Lạc Tiên đảo mắt, lãnh đạm nói: "Sinh ra là người, bần đạo lười nhiều lời với loại cầm thú như ngươi. Hôm nay chúng ta tới để giết người, không phải để ôn chuyện."

Mái tóc đỏ trên đầu không gió mà bay, cười ha hả: "Chỉ bằng các ngươi? Lại dám soán ngôi giáo chủ của ta, đúng là nằm mơ nói mộng!"

Nộ chùy cầm lấy Lôi Quang Chùy của hắn, Thiết Phong cũng cầm trong tay một phen, hai tay đã đeo một đôi găng tay kim loại ngăm đen, áo trắng lấy ra một thanh trường kiếm, hai tay Hằng Nga đều nắm một thanh đoản kiếm, gảy gảy một sợi tơ màu bạc, từng vòng từng vòng quấn quanh trên ngón tay như hành lá, trong lòng bàn tay Thiền Bảo thưởng thức một đôi viên cầu đen trắng không phải vàng mà không phải ngọc.

Trong lúc nhất thời, bên trong đại điện đằng đằng sát khí.

Hầu hạ môn nhân, giáo đồ chung quanh, dọa đến mức không còn chút máu, vội thối lui sang một bên, cấp bậc đại chiến khác, căn bản bọn họ không đủ khả năng nhúng tay vào được.

Thiết Phong trong lòng hơi động, truyền âm nói: "Giáo chủ, yêu nữ này dám gióng trống khua chiêng đến đây, tất nhiên là có chuẩn bị,

không thể khinh thường."

Tuy khổng lồ phóng khoáng nhưng không ngu xuẩn, hắn cảm thấy có lý. Hắn định trước tiên thăm dò đáy lòng Thủy Hồng Dao, bèn nói: "Thủy Hồng Dao ơi là Thủy Hồng Dao, lúc trước ta đối xử với ngươi như thế nào?"

"Giáo chủ đối xử với ta không tệ."

"Vậy tại sao ngươi còn đối xử với ta như vậy?!"

"Ta đây là lễ phép qua lại."

Ân Phong giận dữ mà cười, rống lớn: "Thủy Hồng Dao, con tiện nhân kia! Rõ ràng là ngươi đang lợi dụng ta, hiện tại lợi dụng xong rồi lại còn muốn giết ta, ngươi đúng là thiếp tốt của ta!"

Thủy Hồng Dao cười nhạt nói: "Ta theo giáo chủ ngủ say bảy năm. Giáo chủ không những không tín nhiệm ta mà còn muốn đoạt tiên khí Hồ tộc ta. Giáo chủ đối xử với ta rất tốt, sao ta có thể không nhờ vả báo đáp?"

"Ngươi còn dám nhắc tới việc này!"

Ân ngôn đã nổi giận vô cùng, trên đầu phun ra lửa nóng hừng hực thiêu đốt, hắn giận dữ hét lên: "Tiện nhân, ngươi cho rằng bản giáo chủ không biết ngươi đang chơi trò gì à! Lúc trước ta muốn ngươi hầu hạ, ngươi luôn miệng nói ra không thành vấn đề, sau đó lại một lần nữa dùng ảo thuật lừa gạt ta!, Lúc ấy ta đã cảm thấy không đúng, mỗi ngày ta ngủ đâu phải Thủy Hồng Dao ngươi, rõ ràng chính là Linh Nữ gỗ đào do ngươi chế tạo ra, chỉ là lúc trước bị ngươi hoa ngôn xảo ngữ mê hoặc tâm trí, chưa phân biệt ra. Bây giờ bản giáo chủ tuệ nhãn như đuốc, ngươi còn muốn tiếp tục gạt ta, làm sao có thể!"

Linh nữ gỗ đào là một loại đồ vật cùng loại với pháp khí, lấy vạn năm sét đánh gỗ đào, do bí thuật luyện chế, cửu chuyển cửu phản, chín

chín tám mươi mốt ngày mới thành, có thể tế luyện nhận chủ, khi sử dụng có thể huyễn hóa thành người, làm thế thân, ngoại trừ thực lực không thể ngụy trang, những người khác đều có thể ngụy trang thành bộ dáng của người khác, thậm chí có thể dùng làm đồ chơi ngáy, chỉ là loại bí thuật này đã sớm thất truyền, hiện giờ rất ít gặp phải loại này.

Nghe thấy lời nói chân thành này, Thủy Hồng Dao không ngừng cười khanh khách, híp mắt cười nói: "Ồ, không ngờ giáo chủ lại có kiến thức như vậy. Thiếp thân thật sự không nghĩ tới, vốn cho rằng lừa gạt là một con heo ngu xuẩn, không ngờ lại là một con... Cẩu Hùng. Ặc, ha ha ha..."

"Tiện nhân! Nhận lấy cái chết!"

Ân đá vốn còn muốn dò xét kỹ càng, nhưng lúc này bị Thủy Hồng Dao kích thích, nhất thời không nhịn được nữa, mặc kệ ba bảy hai mươi mấy, trước giết chết con tiện nhân này đã rồi tính!

65

Lần thứ năm mươi chín, máu bắn anh đào hoa.

Xung đột giữa hai bên ở trong đại điện và cửa điện trong nháy mắt bộc phát ra, cuối cùng không nói được gì nữa.

Bàn tay khổng lồ mở ra, từ trên đại điện hạ xuống một thanh trượng lục đại đao, thân đao màu lửa đỏ, phía trên có đồ án hỏa diễm, chính là một thanh pháp khí đỉnh cấp tên là "Liệt Hỏa Đao", có thể gia trì công pháp hỏa diễm, đại đao rơi vào trong tay Ân Nhị, hai tay bắt lấy chuôi đao, vung về phía đại điện, một ngọn lửa hóa thành hình rồng, phát ra tiếng long ngâm, đánh về phía đám người Vi Vân, Thủy Hồng Dao, Lạc Tiên!

Cùng lúc đó, Diêu Cầm và Hi Bảo nhìn nhau, đồng thời ra tay, trong tay gảy đàn bay ra một sợi chỉ bạc, quấn quanh cổ trưởng lão Kiều Nga bên cạnh, quả cầu trắng đen trong tay ngô bảo cũng bay ra, đồng thời đánh tới chỗ yếu hại trên ngực bụng của Hằng Nga!

Mọi người gần trong gang tấc, lại là người quen xuống tay, chưa từng đề phòng, dưới tình huống như vậy, Kiều Nga căn bản muốn tránh cũng không thể tránh được, nhất thời sợi tóc bạc trên cổ bị pháp khí đánh gãy, một cái đầu xinh đẹp tuyệt trần rời khỏi cổ bay ra ngoài, máu tươi còn chưa phun ra đã có một pháp tướng nữ tử dâng lên, vẻ mặt kinh hãi.

Pháp tướng này còn chưa kịp phát uy, Diêu Cầm và Đào Bảo cũng từ sau lưng dâng lên một pháp tướng, hai người lại lần nữa đồng thời ra tay, thần thông và pháp khí song song, cho Kiều Nga một đòn nặng nề. Pháp tướng của nữ tử nhất thời nổ tung, sóng khí mãnh liệt khuếch tán ra chung quanh, cuốn bay bàn trà, tiếng leng keng vang loạn, bát đĩa, thức ăn ngon rơi đầy trên đất.

Chỉ trong mấy cái nháy mắt, pháp tướng trung kỳ Kiều Nga trưởng lão liền bị cùng tu vi như nhau liên thủ đánh chết!

Cơ hồ cùng lúc đó, một bên khinh vũ cũng huy động trường kiếm lấp lánh ánh huỳnh quang trong tay, mang theo một cỗ khí lãng lăng lệ bạch quang, hung hăng hướng ngực Thiết Phong trưởng lão bên cạnh đâm tới!

"Keng!"

Hai tay Thiết Phong trưởng lão chống đỡ trường kiếm nhẹ vũ, trường kiếm giao kích cùng một chỗ với bao tay pháp khí của hắn, truyền ra một tiếng vang rung.

"Khinh Vũ đạo hữu, ngươi làm cái gì vậy?!" Thiết Phong tức giận trừng mắt.

Nhẹ vũ nói thầm đáng tiếc một tiếng, không nói một lời, sử xuất kiếm đạo thần thông, hóa ra từng đạo kiếm quang lăng lệ, công tới thiết phong.

Lúc này, Diêu Cầm và Tỳ Hưu Bảo đã giết Hằng Nga, nhất thời gió lớn như hiểu chuyện gì, hắn nổi giận gầm lên một tiếng, chiến đấu với nàng ta, đồng thời lớn tiếng nói: "Giáo chủ cẩn thận, gảy đàn, Toan Nghê Bảo và Khinh Vũ đều đã làm phản!"

"Grào! Tiện nhân -- "

Nộ Chùy phát ra một tiếng rống to, cầm một đôi Lôi Quang Chùy lên, tấn công về phía nó.

Khinh vũ đang đứng cạnh thiết phong, đối mặt với thế công của chùy giận, không rảnh phân thân ứng phó, lại thấy Diêu Cầm và Toan Nghê đồng thời tấn công, ngăn cản nộ chùy, ba người đại chiến với nhau.

"Từng kẻ các ngươi dám phản bội ta, rất tốt! Hôm nay ta sẽ giết sạch các ngươi!"

Râu tóc xanh biếc đều dựng đứng, khí thế như cầu vồng, huy động Liệt Hỏa đại đao công về phía Thủy Hồng Dao.

Thủy Hồng Dao huy động Thất Hoa Phiến, đánh ra một đạo hồ quang màu sắc rực rỡ, đánh tan con Hỏa Long kia, hóa thành từng đạo hỏa quang bắn loạn ra chung quanh.

"Vân Nhi." Thủy Hồng Dao gọi một tiếng.

Vi Vân lắc mình nằm trên lưng nàng, hai tay ôm chặt lấy thân thể mềm mại của nàng, dán sát vào lưng nàng.

Trên người Thủy Hồng Dao tuôn ra một cánh hoa đào màu phấn hồng, bao hai người vào trong. Đoàn quang đoàn phấn hồng này lơ lửng bay lên, xoay tròn công về phía Ân Luân.

Lạc Tiên hóa thành một bóng trắng, nhảy vào trong điện, người còn ở trên không trung, trên người liền có vài dải lụa, từng dải từ từ tấn công về phía gió sắt, phối hợp với thế công nhẹ nhàng.

Hai nam nữ cao thủ Hồ tộc khác đứng ở cửa, không nhúc nhích, tùy thời chú ý biến hoá chung quanh.

Song phương đều là cường giả thế gian pháp lực hùng hậu, đại chiến một phen như thế, pháp lực mãnh liệt, khuấy động bạo phát, khuếch tán ra chung quanh, toàn bộ đại điện đều bị liên lụy, gạch tường vỡ tan, cột sụp đổ, nóc nhà cũng phiền, xà ngang to lớn từ phía trên rơi xuống, đập vào trên người một tỳ nữ không kịp đào tẩu, miệng phun máu tươi mà chết.

"Keng keng keng keng!"

Từng bóng người từ trong đại điện phóng lên trời, ở giữa không trung hiếu sát một trận, đấu đến khó phân thắng bại.

Nội bộ Anh Hoa Giáo phân liệt đã không cách nào bố trí thêm trận pháp mê tung, chỉ có thể dùng tu vi cùng thần thông chém giết.

"Tiện nhân phải nhận lấy cái chết!"

Ân Hận vung liệt hỏa đao, ở giữa không trung kịch chiến cùng một đoàn ánh sáng phấn hồng. Hai tay lão tráng kiện, vận chuyển Liệt Hỏa Huyền Công, hai tay đều thiêu đốt ra hỏa diễm màu đỏ rực, cả đại đao trong tay cũng như thế, thân đao ánh lửa hừng hực, nhiệt độ nóng rực thiêu đốt không khí, không gian cũng có chút vặn vẹo.

Bên trong quang đoàn phấn hồng, phần vải dưới thân thể Thủy Hồng Dao tự động nứt ra, Vi Vân cắm một đoạn trần căn thô dài vào giữa mông nàng, chuyển vào bên trong huyệt động ẩm ướt, nhất thời truyền ra một cảm giác cực kỳ thoải mái dễ chịu. Vi Vân thu nhiếp tâm thần, bắt đầu khe khẽ đưa, pháp lực hai người vừa hạ thể tính khí làm cầu nối lại một chỗ, tạo thành một loại trạng thái pháp lực chồng lên nhau.

"Giáo chủ, ta thấy sức gió của ngài dường như không bằng năm đó."

Thủy Hồng Dao trêu chọc một hồi, cảm thấy thân thể bên dưới truyền đến cảm giác thỏa mãn, đồng thời cũng thúc giục pháp bảo Thất Hoa Phiến, đánh ra từng đóa hoa giống như bánh răng, bay tán loạn lên, quét qua toàn thân Ân Kim, thỉnh thoảng xẹt qua làn da của gã, cắt xuống từng sợi lông đỏ, lưu lại trên làn da từng đạo hồng ngấn.

"Đang đang đang!"

Ân phúc vung Liệt Hỏa đao đánh bay từng đóa hoa tươi trí mạng kia, lại chém ra mấy đao về phía quang đoàn Đào Hoa, từng đạo liệt hỏa hóa thành từng đầu Hỏa Long, giương nanh múa vuốt nhào về phía đối phương.

"Hôm nay không giết con tiện nhân này, ta thề không làm người!"

Từ sau khi biết mình bị Thủy Hồng Dao lợi dụng, Ân Thất đã hận thấu xương nàng. Thủy Hồng Dao là lãnh tụ của Linh Hồ tộc trong vương tộc thượng cổ, lại có được danh hiệu mỹ nhân tu chân giới, vốn tưởng mình được coi là tiện nghi, về sau mới biết được mình bị

đùa bỡn, hắn tốt xấu gì cũng là giáo chủ đại giáo tam giáo, tại tu chân giới cũng là nhân vật nổi tiếng, lời nói này sao nuốt xuống được.

Ân ngọc có pháp tướng đại viên mãn tu vi cao cường, lại trời sinh lực lượng vượt qua thường nhân, vốn hoàn toàn có thể nghiền ép Thủy Hồng Dao, nhưng Thủy Hồng Dao mang nhiều loại thượng cổ kỳ công, vượt xa khả năng Ân Quân có thể so sánh, bây giờ lại tu thành Pháp Tướng., Hơn nữa còn dung hợp với pháp bảo trung cấp Thất Hoa Phiến, thực lực tăng mạnh, đã có thể giao thủ với cường giả pháp tướng viên mãn bình thường, hơn nữa còn có Vi Vân ở phía sau giúp đỡ, kết nối pháp lực của bản thân với nàng ta, bỗng dưng có được pháp lực hai trăm năm., Càng bởi vì hai người giao nhau, có thể liên tục không ngừng sinh ra pháp lực. Loại tiếp tế liên tục không ngừng, thuận tiện hơn rất nhiều tiền phù, hơn nữa cuồn cuộn không dứt, không giống như phù tiền, chỉ là vật phẩm dùng một lần, dùng hết là hết.

Hai người này một giao thủ, mặc dù bản lĩnh riêng mình ra hết, trong lúc nhất thời khó phân ra thắng bại.

Bên kia, Diêu Cầm cùng Nghệ Bảo hợp lực đấu nộ chùy, ba người đều là Pháp Tướng trung kỳ, lấy hai đánh một, đại chiếm thượng phong, chùy giận trời sinh thần lực, man lực mạnh mẽ, dao cầm cùng Tỳ Bảo tung bay trên dưới, biến động linh hoạt, lưu lại trên người hắn từng đạo vết thương, suy yếu thực lực đối phương, cứ như vậy, thủ thắng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Hai người nhẹ nhàng phối hợp với nhau, vây công Thiết Phong, đều có tu vi Pháp tướng trung kỳ. Thiết Phong không địch lại địch nhân, đã bắt đầu liên tiếp bại lui, chỉ là hai bàn tay sắt không đỡ nổi thế công của hai cô gái.

Thiết Phong càng nghĩ càng hoảng, thầm nghĩ ngàn vạn lần không thể chết ở chỗ này, nó vội vàng truyền âm cho người khác, nói: "Giáo chủ, bọn họ dự tính từ lâu, chỉ sợ tối nay lấy lòng, Giáo chủ mau mau mời người của Thái Huyền Tiên môn đến đây trợ trận!"

Mấy đầu Hỏa Long bị Thủy Hồng Dao đánh tan, Ân Thân ổn định thân hình, từ trong ngực lấy ra một quả bạch ngọc bài.

Hắn cũng biết với tình hình trước mắt bất luận thế nào cũng đánh không lại đối phương, cũng may hắn hàng năm giao nạp tiền phù cho Thái Huyền Tiên Môn, Thái Huyền Tiên Môn cũng coi Anh Hoa Giáo là giáo phái phụ thuộc, thường xuyên để cho bọn họ làm một ít chuyện chính mình không tiện ra mặt, cũng hứa hẹn ân cần, một khi Anh Hoa giáo xảy ra chuyện, Thái Huyền Tiên Môn hắn nhất định sẽ xuất thủ tương trợ, quyết sẽ không ngồi nhìn mặc kệ.

Nghĩ tới đây, Ân Tử vội vàng bóp chặt Bạch Ngọc Bài trong tay, từ đó bay ra một đạo bạch quang, nhanh chóng phóng lên trời, bay về phía Thái Huyền Tiên Môn.

Thủy Hồng Dao nhìn thấy, chỉ cười lạnh một tiếng, cũng không để ý tới.

Nàng thúc giục Thất Hoa Phiến, một cây quạt bay ra, hóa thành một thanh lợi kiếm bạch quang lạnh lẽo, hàn mang phun ra nuốt vào, đánh tới Ân Thất.

Ân chuyển thúc giục Liệt Hỏa Đao ngăn lại, phát ra một tiếng giòn vang.

Song phương lại lần nữa đại chiến với nhau.

...

Bên trong đại điện tông môn Thái Huyền Tiên Môn.

Huyền Chân sơn nhân ngồi ở chính giữa trên bảo tọa bạch ngọc, phía sau là một pho tượng bạch ngọc cao ba trượng, chính là một nam tử trung niên râu dài, lưng đeo trường kiếm, mắt nhìn phía trước, chính là tượng trưng thần của tổ sư sáng lập Thái Huyền tiên môn Thái Huyền Chân Quân, một thế hệ tông sư vạn năm trước

cùng với tổ sư dược vương lão tổ của Dược Vương tông, Tử Nguyệt tiên môn, Tử Nguyệt tiên cô cùng nổi danh với nhau.

Ngoại trừ Huyền Chân sơn nhân ra, còn có rất nhiều người ngồi trong đại điện, đều là đại biểu các đại tông môn ở tu chân giới tới tham gia hôn lễ lần này, không phải tông chủ hay trưởng lão thì cũng đều là nhân vật nổi danh trong tu chân giới.

Huyền Chân sơn nhân tự mình chiêu đãi những khách quý này, mọi người cùng trò chuyện về đại sự của tu chân giới, ai ai cũng bàn luận xa lời, có người tuyên bố muốn trục xuất yêu ma, cứu vớt thương sinh, có người tâng bốc Thái Huyền tiên môn cường đại thế nào, không hổ là đệ nhất đại phái tu chân giới chính đạo.

Môn chủ Thái Cực Môn Trương Càn Khôn bỗng nhiên đứng dậy, nói ra: "Sơn Nhân, lòng ta đây ngay thẳng miệng, cũng không nói nhảm cái gì. Lần này, Nguyên Vũ của quý phái cùng với Diệp Trầm Ngư Hợp Tử của Dược Vương Tông chính là chuyện tốt rất tốt. Nghe nói Nguyên Vũ đã tu thành Pháp Tướng, hắn mới chưa đến năm mươi tuổi, thật không hổ là thiên tài trăm năm khó gặp, có thể cho hắn ra ngoài hay không, chúng ta nên sớm gặp nhau một chút, tận mắt thấy phong thái của vị tuấn tài trẻ tuổi này một phen!"

"Đúng vậy, đúng vậy!"

"Có thể để Nguyên Vũ sư điệt ra gặp mặt một chút."

Trong lúc nhất thời mọi người đều đang hô hào, muốn gặp vị chú rể này một chút.

Huyền Chân sơn nhân cười ha ha, chậm rãi nói: "Chư vị đạo hữu đừng vội, buổi sáng ngày mai, tất nhiên sẽ để mọi người nhìn cho rõ, tối nay miễn đi..."

"Vì sao người núi lại keo kiệt như vậy, sẽ không gặp rủi ro."

"Ngày mai lại nhìn thấy cũng giống nhau, vậy tôn trọng ý Sơn nhân thôi."

Đám người đang lúc mồm năm miệng mười, bỗng nhiên từ ngoài điện bay vào một đạo bạch quang, rơi vào trước mặt Huyền Chân Sơn Nhân.

Huyền Chân Sơn Nhân đem đạo bạch quang này chộp vào trong miệng, cảm ứng một hồi, nhất thời minh bạch chuyện gì xảy ra. Hắn bất động thanh sắc, gọi ra một đệ tử cao gầy, dặn dò hắn vài câu.

Tên đệ tử này lĩnh mệnh rời đi.

Bởi vì Thái Huyền Tiên Môn tổ chức đại hỉ sự, phần lớn trưởng lão trong môn đều ở trong núi, chỉ có số ít là còn ở các nơi làm việc, chưa từng trở về.

Tên nam đệ tử cao gầy này một tay đặt lên trường kiếm bên hông, bước nhanh tới cửa ra vào hậu điện, nói với đệ tử gác cửa: "Phụng thác dụ lệnh chưởng giáo, mời nhanh chóng thông báo cho Hoàng Long trưởng lão, chưởng giáo có chuyện quan trọng cần phân phó!"

Thủ vệ đệ tử vừa nghe, không dám thất lễ, vội vàng đi vào bẩm báo.

Không bao lâu, từ bên trong đi ra một nam tử trung niên thân hình cao lớn, mày rậm mắt to, ánh mắt sắc bén, nhìn bất quá chỉ bốn năm mươi tuổi, kỳ thật đã hơn một ngàn tuổi.

Đúng là Hoàng Long đạo nhân, một trong mười đại trưởng lão của Thái Huyền Tiên Môn, một vị cường giả cường đại viên mãn, có danh tiếng lừng lẫy tại Tu Chân Giới!

Hoàng Long đạo nhân xếp top 3 trong số mười đại trưởng lão của Thái Huyền tiên môn, thực lực cao cường, khi còn trẻ hắn đã được kỳ ngộ, hàng phục một con Hoàng Long còn nhỏ, trở thành sủng vật của tọa kỵ hắn, về sau lại biến Hoàng Long tu thành thân ngoại hoá thân, giống như có một phân thân mạnh mẽ thực lực không thua bản

thể, hai thứ phối hợp, chiến lực kinh người, không có người dám trêu chọc hắn.

Đệ tử cao gầy tiến lên, đưa qua một ngọc giản, Hoàng Long đạo nhân tiếp nhận lấy, lấy ra tin tức bên trong, nhất thời hiểu rõ trong lòng.

Hoàng Long đạo nhân nói: "Ngươi nói cho chưởng giáo, việc này giao cho ta."

"Đệ tử cáo lui!" Đệ tử cao gầy nhận lệnh rời đi.

"Anh Hoa giáo cũng thật vô dụng, loạn lạc bất bình mà thôi."

Hoàng Long đạo nhân hừ lạnh một tiếng, điều khiển một thanh phi kiếm nhanh chóng bay về phía Anh Hoa giáo.

Thái Huyền Tiên môn và Anh Hoa giáo cách nhau hơn trăm dặm chỉ trong khoảnh khắc đã đến nơi.

Phía xa, Hoàng Long đạo nhân trông thấy sơn môn Anh Hoa giáo đang diễn ra một trận đại chiến kịch liệt, Ân Nhịn giao chiến với một đoàn hồng quang, đấu đến khó phân cao thấp. Nộ chùy cùng thiết phong tức thì đều bị hai nữ tử vây công áp chế, tràn đầy nguy cơ.

Hoàng Long đạo nhân niệm động chú ngữ, liền từ trong cơ thể bay ra một con Hoàng Long, một người một rồng đang muốn nhào qua cứu tràng, bỗng nhiên hắn cảm thấy trước mắt tối sầm, ngay sau đó hình ảnh chuyển đổi, lúc nhìn lại, người đã rơi vào trong băng thiên tuyết địa.

Hoàng Long đạo nhân đứng ở chỗ này mênh mông vô bờ tuyết, ngẩng đầu nhìn lên, bầu trời trắng xoá bao la bát ngát đang bay xuống bông tuyết lông ngỗng vô cùng vô tận, một cỗ khí tức cực độ âm hàn đâm vào thân thể, mặc dù Hoàng Long đạo nhân lấy pháp tướng viên mãn tu vi cao cường, vẫn cảm thấy khắp người phát lạnh.

Một người một rồng, Hoàng Long đạo nhân đứng ở trong tuyết nhìn quanh, một con Hoàng Long dài hơn mười trượng bay múa xoay quanh đỉnh đầu hắn ta, giương nanh múa vuốt, mắt rồng nhìn xung quanh.

Hắn nắm chặt lấy đạo bào màu trắng trên người, bỗng nhiên biến sắc, trong lòng hiểu được, chính mình hoặc là rơi vào trong trận pháp, hoặc là rơi vào trong không gian pháp bảo.

Nghĩ tới đây, Hoàng Long đạo nhân vội vàng cao giọng quát: "Là đạo hữu phương nào, thiết lập cạm bẫy bực này, vây bần đạo ở chỗ này, không biết có mục đích gì?"

Một thanh âm nữ tử dễ nghe đột nhiên từ không trung bay xuống, nói: "Hoàng Long đạo nhân, ngươi không nên tới đây."

"Ngu Yên Vũ?"

Sắc mặt Hoàng Long đạo nhân kịch biến, hắn từng gặp Ngu Yên Vũ, nhận ra thanh âm này, lập tức hiểu được, lập tức trong lòng căng thẳng, xưa nay Thái Huyền tiên môn và Tử Nguyệt tiên môn bất hòa, mình rơi vào tay của nàng, ý nghĩa là không thể nào giảng hoà.

Trong thế giới băng tuyết bỗng nhiên xuất hiện một đoàn ánh sáng, hóa thành một tiên tử tuyệt sắc, mặc trường bào tử kim, khuôn mặt như họa, khí chất lãnh diễm, mi tâm có một nốt ruồi màu đỏ, đang lạnh lùng nhìn Hoàng Long đạo nhân.

"Ngu môn chủ đây là ý gì?"

"Cô nói đi?"

"Bần đạo tới đây là vì chuyện Anh Hoa giáo, không liên quan gì tới Tử Nguyệt tiên môn các ngươi, kính xin Ngu môn chủ cho đi." Hoàng Long đạo nhân biết Quảng Hàn Cung của Ngu Yên Vũ lợi hại cỡ nào, với thực lực của mình thì tuyệt đối không thể đột phá.

Ngu Yên Vũ lạnh lùng nói: "Nếu ngươi không phải vì chuyện Anh Hoa giáo, ta sẽ không động tới ngươi, thật là đáng tiếc."

Hoàng Long đạo nhân lập tức hiểu ra, nói: "Hóa ra nhiễu loạn trong Anh Hoa giáo là do ngươi thúc đẩy, chẳng trách, lấy tu vi Ân Quân mà còn tỏ ra bất bình!"

"Biết quá muộn, ngươi nên gọi Huyền Chân lão bất tử kia tới."

"Xem ra Ngu môn chủ không định bỏ qua, tốt, vậy để bần đạo kiến thức một chút Tử Nguyệt Già Thiên Công của ngươi!"

Hoàng Long đạo nhân biết nói cái gì cũng vô dụng, lập tức vận chuyển công pháp Thái Huyền Chân Kinh, thúc dục trường kiếm pháp khí, tuôn ra vạn điểm mưa kiếm, cùng một chỗ với Hoàng Long, một mạch phóng tới Ngu Yên Vũ, khí thế cường thịnh, uy lực kinh người.

Ngu Yên Vũ lơ lửng giữa không trung bất động, đã thấy hoa tuyết đầy trời ngưng tụ lại, hóa thành từng con băng tuyết phượng hoàng khổng lồ. Những lông vũ băng tuyết này rất dài, hai mắt lấp lóe hàn mang, toàn thân óng ánh long lanh, trên thân lộ ra từng luồng từng luồng giá rét thấu xương, phát ra từng tiếng kêu to, đánh về phía Hoàng Long đạo nhân và Hoàng Long phân thân.

Những Băng Tuyết Phượng Hoàng này đều là lấy công pháp thôi động pháp lực, ngưng tụ ra thân thể thần thông, sử dụng chính là công kích kiểu tự sát, chết cũng không đáng tiếc, một ý niệm trong đầu liền sống lại.

Từng đợt tiếng nổ mạnh từ đó truyền ra, trong giây lát, chỉ thấy Hoàng Long đạo nhân cùng Hoàng Long phân thân của hắn bị băng tuyết bao trùm, không nhúc nhích, thân thể tấc tấc rạn nứt, tuôn ra từng cỗ huyết vụ!

"Ông" một tiếng vang vọng, một pháp tướng hình người cao lớn chín trượng từ trên người Hoàng Long đạo nhân dâng lên, muốn đào tẩu,

lại có mấy con Băng Tuyết Phượng Hoàng xuất hiện, vờn quanh pháp tướng này ở giữa, không được thoát ly, áp chế hành động của hắn, pháp tướng càng thấy thu nhỏ lại.

Ý thức linh quang của Hoàng Long đạo nhân khống chế pháp tướng, phát âm kêu lên: "Ngu Yên Vũ! Ngươi thật sự muốn giết ta, ta và ngươi không oán không thù!"

Ngu Yên Vũ lạnh lùng nói: "Thái Huyền tiên môn của ngươi không phải thứ gì, dám đắc tội với ta, ngươi sai không nên tiến vào Thái Huyền tiên môn!"

Mắt thấy đạo hạnh ngàn năm sẽ bị hủy hoại, lúc này Hoàng Long đạo nhân mới cảm thấy khủng hoảng, trong đầu xẹt qua vô số hình ảnh, từ thuở nhỏ hắn đã tu đạo, cho đến hôm nay trở thành chánh đạo tu chân giới đệ nhất đại phái, vinh quang cỡ nào, chỉ bởi vì tối nay phụng mệnh xuống núi làm việc, đã có họa sát thân!

Hoàng Long đạo nhân lớn tiếng kêu lên: "Ngu Yên Vũ! Mắt thấy chính ma một lần tám trăm năm một lần sắp đến, ngươi dám tại lúc này tàn sát đồng đạo, ngươi tội ác tày trời! Coi chính đạo thất tông tình nghĩa như không!"

Ngu Yên Vũ coi thường hắn: "Liên quan gì tới ta?"

Áp lực cực lớn không ngừng đè ép pháp tướng của hắn, Hoàng Long đạo nhân liên tục kêu thảm thiết: "Vốn ta còn tưởng rằng Ngu Nhược Tiên đã đủ ác, không ngờ ngươi còn độc hơn cả nàng!"

"Hôm nay cô mới biết ta?"

Hàn mang trong mắt Ngu Yên Vũ lóe lên, ý niệm vừa động, vô cùng vô tận Băng Tuyết Phượng Hoàng bay nhào qua, mang theo tiếng thét, trong khoảnh khắc liền đánh chết Hoàng Long đạo nhân ngay tại chỗ, hình thần câu diệt.

Cửa ra vào của sơn môn Anh Hoa giáo.

Một đạo tử quang trống rỗng xuất hiện, hóa thành một nữ tử tuyệt sắc mặc trường bào tử kim.

Ngu Yên Vũ nhìn lướt qua trên núi, biết đại cục đã định, lập tức thả người bay lên, hóa thành một đạo cầu vồng màu tím rời đi.

Sơn môn Anh Hoa giáo, hàng trăm hàng ngàn giáo đồ tụ tập trên quảng trường, ngơ ngác nhìn trận đại chiến trên không, ai nấy tay cầm vũ khí nhưng đều thờ ơ.

Song phương đại chiến đều là người của Anh Hoa giáo, không phải giáo chủ thì cũng là trưởng lão, bọn họ căn bản không biết giúp ai!

Mặc dù bọn hắn xông lên hỗ trợ, kết quả cũng tất nhiên là lập tức bị dư ba trận đại chiến của bọn hắn tác động đến mà bỏ mình, ai dám tiến lên?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, tránh né khắp nơi, e sợ bị kiếm khí cùng hỏa cầu phía trên thỉnh thoảng đánh trúng.

"Sao còn có tương lai?"

Ân đá vốn định chờ đám người Thái Huyền Tiên Môn đến, lại mượn lực lượng bọn họ, trừ bọn Thủy Hồng Dao, nhưng hắn chờ đến bây giờ, song phương đã đại chiến hai canh giờ, vẫn như cũ không thấy người của Thái Huyền Tiên Môn xuất hiện, ngay cả cái bóng cũng không thấy.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp. "Chẳng lẽ Thái Huyền tiên môn buông tha Anh Hoa giáo? Đúng rồi, lần trước bắt vợ của bọn họ, lần này nhất định là có ý định trả thù, tọa trấn bàng quan. Huyền Chân lão đạo đáng xấu hổ, trăm năm qua thiệt thòi cho ta phải hiếu kính nhiều tiền như vậy, không ngờ lại đối xử với ta như thế!"

Ân oán phát ra tiếng gầm giận dữ!

Hắn xuất toàn lực điên cuồng tấn công Thủy Hồng Dao.

Thủy Hồng Dao một mặt ứng phó thế công của hắn, một mặt dịu dàng cười nói: "Giáo chủ làm sao vậy, hay nghỉ ngơi rồi đánh?" Đương nhiên nàng biết Ân Luân đang nổi giận cái gì.

Nàng và Ngu Yên Vũ đạt thành hiệp nghị, Ngu Yên Vũ giúp nàng ngăn cản người của Thái Huyền Tiên môn, chỉ cần không phải Huyền Chân lão đạo đích thân, những người còn lại căn bản không tới được, lúc này Thái Huyền Tiên môn đang vội vàng cưới vợ, Huyền Chân lão đạo muốn chủ trì đại cục, làm sao có thể tới được?

Bởi vậy hôm nay chính là ngày tận thế của hắn. Vị trí giáo chủ Anh Hoa giáo, đêm nay nàng nhất định phải có được Thủy Hồng Dao!

"Tiện nhân, ta giết ngươi!"

Ân chuyển giận không kềm được, đã thúc dục Liệt Hỏa Huyền Công đến cực hạn, cả người đều hóa thành một Dung Nham Cự Nhân, đại đao trong tay liệt hỏa hừng hực, mang theo nhiệt độ nóng rực điên cuồng tấn công Thủy Hồng Dao.

Thủy Hồng Dao không dám khinh thường, toàn lực thúc giục Thất Hoa Phiến, đọ sức với nhau.

Bên kia Thiết Phong trưởng lão cũng phát hiện có điểm gì đó không đúng, rõ ràng đã phát ra tín hiệu cầu cứu, hiện giờ đã qua hơn một canh giờ mà vẫn không thấy người, điều này nói rõ người của Thái Huyền Tiên Môn đã không thể đến đây được.

Nghĩ tới đây, trong lòng Thiết Phong lạnh buốt, trong lúc hoảng hốt còn có thể xong đời, lập tức bị Lạc Tiên và Khinh Vũ bắt được nhược điểm của hắn, một băng mang và một thanh trường kiếm lập tức xé rách không gian, phân biệt rơi vào vị trí ngực và bụng của hắn, xuyên qua!

"Phụt phụt!"

Máu tươi văng khắp nơi, ngực Thiết Phong xuất hiện hai cái miệng máu, máu tươi từ đó phun ra, hắn cảm thấy đau nhức, pháp lực toàn thân nhất thời trì trệ, chu chuyển bất linh!

Một pháp tướng dâng lên từ đỉnh đầu thiết danh, muốn chạy trốn.

Lạc Tiên và Vô Cấu đã chuẩn bị trước, đồng thời thúc giục Pháp Tướng, một người cuốn lấy, một người đánh chết, chớp mắt đã đánh nát pháp tướng Thiết Phong, lại diệt ý thức linh quang của hắn, cả người gục xuống trong vũng máu, không thể đứng dậy nổi.

Hai cô gái giết Thiết Phong không hề dừng lại, lập tức xông về phía Nộ Chùy.

Nộ chùy đã cực kỳ nguy hiểm khi bị Diêu Cầm và Triều Bảo vây công, lâm vào thế bị động, trên người đã có rất nhiều vết thương. Lúc này Lạc Tiên và Vũ Dư cùng chém giết, hắn nào còn có thể ngăn cản, nhất thời tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc.

Nộ chùy chợt quát một tiếng, nói: "Giáo chủ, đi mau!"

Nói xong liền cầm song chùy trong tay giao kích, phát ra một tiếng như sấm rền nổ vang, từ trong song chùy bắn ra từng đạo lôi xà, chia ra hướng Lạc Tiên, Vũ Khuê, Diêu Cầm cùng Tỳ Hưu Bảo tứ đại trưởng lão đánh tới!

"Lực lượng phân tán, sao có thể giết người." Lạc Tiên cười khẽ một tiếng, một dải lôi xà nhẹ nhàng đẩy ra, một dải khác bay tới trên người Nộ Chùy.

Trường kiếm nhẹ vũ, ngân tuyến cùng song cầu của Toan Nghê Cầm song cầu cùng trước sau hạ xuống, nhất thời đem thân thể Nộ Chùy tính cả pháp tướng đánh cho tan thành mảnh nhỏ, giữa không trung tuôn ra một mảng huyết hoa, như hạt mưa rơi lả tả, hướng phía dưới rơi xuống.

Thiết Phong Nộ Chùy trước sau bị giết, biết đại thế đã mất, tâm thần ngược lại trở nên một mảnh trầm tĩnh, hiện ra tỉnh táo trước nay chưa từng có.

Hắn gầm lên giận dữ, làm bộ muốn liều mạng với Thủy Hồng Dao, Thủy Hồng Dao đương nhiên sẽ không liều mạng với hắn mà vội vàng bay ngược lại phía sau.

Ngay lúc này, Ân Luân thu hồi đại đao, quay đầu bay về phương xa.

"Không ổn, tặc này muốn chạy trốn! Mau ngăn hắn lại!" Thủy Hồng Dao quát lớn.

Hai nam nữ Hồ tộc một mực thủ phía dưới lập tức phóng lên trời, ngăn lại Ân Luân Hồi, mỗi người cầm đao kiếm, định quấn lấy Ân Tử một lát.

Hai người này đều có tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, thực lực không tầm thường, hơn nữa lúc này tiêu hao ân oán kịch liệt, đã vô lực trong nháy mắt giết chết hai người, lại không muốn dây dưa cùng bọn hắn, lập tức nhanh chóng từ trong túi trữ vật lấy ra phù chú hiện ra thanh quang, đọc chú ngữ ném về phía hai người.

Đây là một đạo "Thái Ất Thần Lôi Phù", cũng là vật bảo mệnh kín đáo, hắn vốn có hai đạo, cho Liễu Oanh một tấm, mình còn thừa lại một tấm, không muốn bỏ ra, bây giờ nguy hiểm tính mạng, nào quản được nhiều, một chút liền đánh ra ngoài.

Chỉ thấy một đoàn lôi quang nổ vang, ẩn chứa lực lượng khổng lồ cỡ nào một kích của cường giả độ kiếp, trong nháy mắt đã bao phủ hai nam nữ Hồ tộc này, nổ đến tan xương nát thịt, ngay cả Nguyên Anh cũng không thể đào thoát.

Cát vàng đang muốn chạy trốn thế nhưng lại vì một khoảnh khắc trì hoãn này mà đám người Lạc Tiên đã đuổi tới, bao vây xung quanh hắn!

"Con mẹ nó!"

Ân Thất quát mắng một tiếng, biết hôm nay khó có thể toàn thân trở ra, vội vàng ký thác ý niệm vào trong pháp tướng, lại đem pháp tướng từ nhục thân bóc ra, vứt bỏ nhục thân, nhanh chóng bay đi!

Pháp tướng đám người Lạc Tiên chỉ có tu vi trung kỳ, không bằng lưu loát tới tay, bị hắn xông tới, cưỡng ép tránh ra, rốt cuộc không thể lưu lại.

Chờ Thủy Hồng Dao bay tới, pháp tướng màu đỏ thẫm đã bay xa.

"Tính mạng hắn lớn!"

Thủy Hồng Dao cười lạnh một tiếng, tay vuốt Thất Hoa Phiến, tán đi quang đoàn hoa đào trên người.

Lạc Tiên nhẹ nhàng, đàn rung và bảo hạ xuống nhìn, chỉ thấy Vi Vân đang nằm trên lưng Thủy Hồng Dao, dưới thân hai người trần trụi, một cây gậy thịt thô dài đang lách cách ra vào giữa các khe thịt của Thủy Hồng Dao, lẫn rất nhiều nước bẩn, tất cả đều bị mài thành bọt biển.

"Cái này..."

Bốn vị đại mỹ nữ trưởng lão thấy thế thì giật mình, hai mặt nhìn nhau, ai nấy cũng đỏ mặt.

"Vân Nhi, được rồi."

Thủy Hồng Dao duỗi ra một bàn tay ngọc, vỗ vỗ một chút Vi Vân đang tâm tư trên lưng nàng.

"Hả? Xong rồi sao?"

Vi Vân vẫn đang hết sức chuyên tâm nghịch động bắp thịt nhỏ của Thủy Hồng Dao cung cấp pháp lực cho nàng, lúc này mới buông lỏng

tinh thần, thu hết tình hình xung quanh vào trong mắt, còn có mấy vị mỹ nữ trưởng lão đang ngó chừng mình nhìn, thật là lúng túng.

66

Chương thứ mười sáu, hỉ sự cùng tang sự...

Vi Vân rút thịt ra, giúp Thủy Hồng Dao mặc chỉnh tề, sau đó từ sau lưng nàng chuyển ra, sửa sang lại quần áo. Đoàn người bay xuống, đứng ở sơn môn đại điện trước kia của Anh Hoa giáo.

Lúc này đại điện sớm đã bị tàn phá đến không còn hình dạng, một mảnh hỗn độn, ngổn ngang không chịu nổi.

Lạc Tiên nhẹ nhàng cuốn lấy thi thể Ân Ân, ném thi thể khổng lồ của lão lên quảng trường, phát ra một tiếng rung mạnh vang dội. Giáo đồ của giáo đồ Anh Hoa giáo đều sợ đến mức không còn chút máu, không dám tới gần.

Lạc Tiên cao giọng quát: "Tên khốn này đúng là bất nghĩa, tội ác tày trời, đã bị chúng ta giết chết, các ngươi còn không mau tới bái kiến Giáo chủ mới nhậm chức?"

Chúng giáo đồ vừa thấy, biết Thủy Hồng Dao thắng, liền vội vàng tiến lên bái kiến.

"Bái kiến Giáo chủ!"

"Giáo chủ Thiên Thu!"

"Giáo chủ giết Ân Tử, cực kỳ hả hê, chúng ta thề sống chết theo Giáo chủ!"

Những người này tuy rằng tu vi không cao, nhưng đều là hạng thông minh, hiểu được nhìn phong sai đà, đâu còn không biết mau chóng đứng thành hàng.

"Đứng lên hết đi!"

Thủy Hồng Dao giơ cao hai tay, hăng hái, hai mắt bắn tinh quang ra bốn phía, cao giọng nói: "Từ hôm nay trở đi, thế gian không còn Anh Hoa Giáo nữa, sau này bản giáo tên là "Đào Hoa Giáo"!"

"Đào Hoa Giáo!"

"Đào Hoa Giáo!"

"Đào Hoa Giáo..."

...

Huyền Tiên môn, Huyền Chân sơn nhân tiễn khách từ các đại tông môn khác, đứng dậy đi về phía hậu điện.

Trên đường đi gặp không ít đệ tử, trên mặt đều mang theo vẻ vui mừng, vừa nhìn thấy Huyền Chân Sơn Nhân, lập tức cung kính hành lễ với hắn, Huyền Chân Sơn Nhân khẽ gật đầu đáp lại.

Sau lần thông gia với Dược Vương tông lần này, không sợ Dược Vương tông không đứng về phía Thái Huyền Tiên môn, mà đây chỉ là bước đầu tiên của Huyền Chân sơn nhân "thành đoàn "Chính đạo thất tông", về sau còn có rất nhiều sự tình phải hoàn thành, hắn muốn sáng lập ra vĩ nghiệp mà các đời tổ sư chưa bao giờ tạo ra, làm cho Thái Huyền Tiên môn trở nên cường đại chưa từng có, chân chính trở thành trụ cột chính đạo!

Lúc đi ngang qua Kiếm Các hậu điện, Huyền Chân Sơn Nhân bỗng nhiên dừng lại, nhấc chân đi vào.

Kiếm Các là trọng địa của Thái Huyền Tiên Môn, chính là nơi cung phụng "Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm" của Thái Huyền Tiên Môn, có đệ tử trùng điệp bế quan, mỗi ngày đều có đệ tử ở bên trong tế luyện "Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm", gia trì pháp lực cho thanh kiếm vô thượng này.

Thái Huyền tiên môn sở dĩ có thể trở thành đệ nhất đại phái của chính đạo thất tông, có ba nội tình lớn, một là công pháp trấn tông Thái Huyền Chân Kinh, cùng với bảy mươi hai môn thần thông, hai là Tê Thiên Thần Thủ của trấn tông thần thông, ba chính là "Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm", đứng đầu trong ba mươi sáu món tiên khí, đã lưu truyền vạn năm, trải qua lịch đại môn nhân của Thái Huyền tiên môn gia trì việc tế luyện, uy lực đang không ngừng tăng cường, là pháp bảo sát phạt chân chính!

Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm chia ra làm một mẫu cửu tử, tổng cộng mười thanh tiên kiếm, một trong bảy đại sát trận của Tu Chân Giới có thể tạo thành kiếm trận Tru Ma, trận này một khi thi triển, uy lực vô cùng, Thần Ma tránh lui, không thể ngăn cản!

"Chưởng giáo!"

"Bái kiến chưởng giáo!"

Tất cả đệ tử đều khom người thi lễ với Huyền Chân sơn nhân.

Huyền Chân sơn nhân khẽ gật đầu, tiến vào trong kiếm các. Nhìn thấy từng thanh tiên kiếm lơ lửng trên chính giữa đại điện, tổng cộng mười thanh, mỗi thanh đều hiện lên các loại quang hoa, phía dưới có rất nhiều đệ tử đang ngồi xếp bằng, tất cả đều đang tụng niệm kinh văn, từng đạo phù văn màu trắng từ trong miệng những đệ tử này xuất hiện, rơi vào trên những tiên kiếm này, mỗi khi thêm ra một đạo, uy lực của những tiên kiếm này đều sẽ tăng thêm một phần.

Huyền Chân sơn nhân đang muốn rời đi, bỗng nhiên một gã đệ tử mập lùn tiến lên bái kiến, sau đó nói: "Chưởng giáo, vừa rồi Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm phát ra tiếng ngâm khẽ, chắc là các đệ tử tế luyện ngày đêm, khiến cho uy lực của tiên kiếm lại tăng thêm một bậc..."

Huyền Chân sơn nhân nghe vậy, sắc mặt khẽ biến hỏi: "Là mẫu kiếm hay là tử kiếm?"

Đệ tử mập lùn vội vàng nói: "Tất cả mười thanh kiếm của Tử Mẫu đều đang kêu to, không ngừng di chuyển, một hồi lâu mới dừng lại..."

Sắc mặt Huyền Chân sơn nhân đại biến: "Chuyện này xảy ra khi nào?"

"Ngay ở hai canh giờ trước."

"Tại sao không nói cho ta biết?"

"Đệ tử cho rằng là..."

"Đồ hỗn trướng!"

Huyền Chân Sơn Nhân vung một chưởng đánh tới, đánh cho tên miệng phun máu tươi, choáng váng xoay tròn vài vòng rồi ngã trên mặt đất.

Đệ tử mập lùn phun ra máu tươi, phun ra mấy cái răng bị đánh nát, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nằm rạp trên mặt đất, nói: "Đệ tử đáng chết! Xin chưởng giáo trách phạt!"

Các đệ tử còn lại cũng dồn dập quỳ rạp xuống đất, sợ tới mức run rẩy. Bọn họ còn chưa từng thấy chưởng giáo nào nổi giận như vậy.

Huyền Chân Sơn Nhân một tay bấm niệm pháp quyết, mười thanh tiên kiếm lơ lửng trên đại điện nhất thời rơi xuống rơi vào lòng bàn tay hắn. Hắn sử dụng bí thuật, câu thông với mấy thanh tiên kiếm đã thông linh từ sớm, cẩn thận cảm ứng một phen, sau đó thu hồi chúng nó, xoay người đi ra ngoài.

Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm là tất cả của Thái Huyền Tiên Môn, không phải chỉ Huyền Chân Sơn Nhân hắn có, chỉ cần là người tu luyện qua Thái Huyền Chân Kinh, đều có thể dùng pháp quyết trong đó thúc giục kiếm này. Cũng chính vì thế, Huyền Chân Sơn Nhân không thể dung hợp cùng thanh pháp bảo sát phạt này, không thể dung hợp như Thủy Hồng Dao dung hợp Thất Hoa Phiến, có thể sai khiến như

cánh tay, thậm chí cách xa hơn nữa cũng có thể cảm ứng lẫn nhau, tương đương một thể cùng một người.

Huyền Chân sơn nhân đi thẳng về phía đông hậu điện, biệt viện của Nguyên Vũ.

Ngoài cửa còn có hai gã thủ vệ đệ tử, đang mơ màng buồn ngủ. Vừa thấy Huyền Chân Sơn Nhân đến, vội vàng tập trung tinh thần, đều nói: "Bái kiến chưởng giáo!"

Hai mắt Huyền Chân sơn nhân hiện ra tinh quang, lạnh giọng hỏi: "Nguyên Võ có ở bên trong không?"

Một người vội vàng nói: "Hồi bẩm chưởng giáo, Nguyên Võ đại sư huynh vẫn luôn ở tĩnh thất tĩnh tu, chưa từng ra ngoài."

Huyền Chân sơn nhân lại hỏi: "Có người tới không?"

Một người khác nói: "Chưa từng... chưa từng thấy ai tới đây."

"Đồ vô dụng!"

Huyền Chân sơn nhân phất tay áo một cái, bước nhanh tiến vào Nguyên Vũ biệt viện, thần thức quét qua, liền cảm thấy trong tĩnh thất lộ ra một cỗ tử khí. Trái tim lão không ngừng trầm xuống, đi tới cửa tĩnh thất, một cước đá văng đại môn, ánh mắt nhìn vào.

Chỉ thấy trong tĩnh thất u ám, ánh sáng của Dạ Minh Châu vẩy xuống, một cái đầu thất khiếu chảy máu lẳng lặng nằm ở trên bồ đoàn màu vàng, đôi mắt màu máu mở to ra, ngơ ngác nhìn về phía cửa ra vào, phảng phất nhìn Huyền Chân Sơn Nhân, chung quanh rải đầy huyết nhục nhỏ vụn, một cỗ hàn khí đập vào mặt.

Nhìn một màn thê thảm này, Huyền Chân Sơn Nhân chỉ cảm thấy đầu óc mê muội một trận, cả người cơ hồ đứng không vững!

Làm sao hắn còn không biết, Nguyên Võ - đệ tử đắc ý của hắn cứ như vậy bị người ta giết chết trong tĩnh thất, chết vô thanh vô tức!

Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm đã cảnh báo, đang nói cho những người bên cạnh biết có pháp bảo cùng cấp bậc xuất hiện ở gần đây với nó, đồng thời đang đại triển thần uy!

Nhưng lúc ấy hắn đang chiêu đãi khách quý, mọi người đều chè chén với nhau, nào có thể lưu ý đến những chuyện này, những đệ tử kia thế mà lại không nói cho hắn biết!

Nếu không phải vừa rồi hắn nhất thời nảy sinh ý định, đi đến Kiếm Các một chuyến, chỉ sợ đến bây giờ còn chưa biết việc này.

Huyền Chân sơn nhân nhìn thi thể nguyên võ trong căn phòng yên tĩnh, tâm như tro nguội, bi thống muốn chết!

Hơn mười năm trước, hắn bồi dưỡng một đệ tử siêu việt, nhưng chết oan uổng. Lúc ấy hắn vô cùng bi thống, đem món nợ này đổ lên đầu Tử Nguyệt Tiên Môn, một mực tìm cơ hội trả thù.

Hiện giờ, hắn lại bồi dưỡng thêm một đệ tử kiệt xuất, vốn đã gửi gắm kỳ vọng rất cao nhưng lại lần nữa bỏ mạng, hơn nữa tử trạng thê thảm khiến người khác không đành lòng nhìn thẳng.

Huyền Chân sơn nhân vừa thấy cảnh này, liền cảm giác một chút hàn khí trong tĩnh thất, liền biết là người của Tử Nguyệt tiên môn hạ thủ, chỉ có Tử Nguyệt Già Thiên Công mới có thể tản mát ra loại hàn ý này.

Cộng thêm Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm cảm ứng được Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, ngoại trừ pháp bảo đỉnh cấp của Tử Nguyệt Tiên Cung là Quảng Hàn Cung có thể phong tỏa bên ngoài không gian, làm gì còn có pháp bảo thứ hai có thể vô thanh vô tức giết người!

Vào lúc này, Huyền Chân Sơn Nhân chỉ cảm thấy đầu óc ông ông tác hưởng. Nguyên Võ vừa chết, hi vọng của hắn cũng tan biến, tất cả kế

hoạch của hắn đều thành bọt nước!

"Họ Ngu, ta cùng ngươi không đội trời chung, không đội trời chung!" Huyền Chân Sơn Nhân bi phẫn nộ rống lên.

Hắn vòng ra biệt viện, đi tới đại môn sơn môn, gọi tất cả đệ tử trông cửa hai ngày qua tới, hỏi từng câu.

"Có thấy người của Tử Nguyệt tiên môn đã tới không?"

"Chưa từng thấy bao giờ." Một người nói.

"Bẩm báo chưởng giáo, hôm nay đệ tử của buổi chiều nhìn thấy trưởng lão áo tím của Tử Nguyệt tiên môn đã tới, tặng một phần quà." Tên còn lại nói.

"Có tách ra không?"

"Đêm nay liền đi khỏi."

"Rời đi bao lâu rồi?"

"Đã qua hai canh giờ."

...

Ngay lúc Thái Huyền Tiên Môn đang huyên náo tới mức khắp nơi sôi trào, gà chó không yên thì đằng sau đại điện vốn của tổng đàn Hoa Giáo lại là vô biên rực rỡ.

Lần này Thủy Hồng Dao đã bỏ ra một cái giá lớn, chỉ mất hai cao thủ Linh Hồ tộc, liền thành công đoạt được quyền lực của Anh Hoa giáo, diệt trừ dị thân. Giáo chủ Ân Đường cũng bỏ lại nhục thân, chỉ bỏ trốn pháp tướng, đã không đáng sợ. Thủy Hồng Dao vừa an bài Lạc Tiên, vừa nhẹ vũ khí, gảy đàn cầm cùng tứ đại trưởng lão truy sát Ân Đan, vừa phải chỉnh hợp giáo phái mới của Anh Hoa giáo —— Đào Hoa giáo.

Những chuyện cần làm rất nhiều, trong thời gian ngắn Thủy Hồng Dao không thể bỏ ra quá nhiều thời gian, đành phải đêm nay ở lại nơi này một đêm, cùng với Vi Vân một đêm ăn khuya, thỏa thích triền miên.

Trong một mảnh hậu điện trống trải, ở giữa có một cái giường gỗ lim kỳ môn, trướng bồng bồng bềnh phía trên, trên giường có hai thân thể trần truồng đang triền miên chống đỡ.

Chiếc giường kỳ môn này là son đỏ thẫm mời một vị cơ quan đại sư của tu chân giới, tốn đi rất nhiều công phu chế tạo ra, chuyên môn làm phương tiện giao hòa chuẩn bị, có thể biến đổi thành các loại hình dạng, bất luận nam nữ lấy tư thế nào, đều có thể phối hợp đến vị trí đó.

Chung quanh đại điện có rất nhiều khung cổ bác, phía trên trưng bày đủ các đạo cụ ám minh, đều là cơ quan đại sư do Ân Nham mời tới chế tạo, như dây thừng, roi ngựa, ngọc xử, ngói ngọc các loại, cái gì cần có đều có.

Xung quanh Kỳ Môn phòng có rất nhiều môn nhân Nguyên Anh Hoa giáo đang đứng đấy, tất cả đều là những thiếu nữ thuần một sắc, có thiếu nữ trẻ tuổi, có thiếu nữ trung niên, người lại có nhan sắc không tầm thường. Đây vốn là thời điểm Anh Hoa giáo phát triển, dùng phương pháp thái bổ sung có thể nhanh chóng tiến giai, tu thành cao thủ Kim Đan thậm chí là Nguyên Anh. Chẳng qua các nàng đều bị giới hạn bởi công pháp tu luyện, thực lực cực kỳ bình thường, căn bản không thể sánh được với cao thủ trong đại tông môn.

Mấy trăm cô gái này, ai cũng mặc quần áo hồng nhạt của Anh Hoa giáo, trên đùi bọc các loại vớ, trong ba tầng ngoài, bao phủ giường chiếu kỳ môn cực kỳ chặt chẽ.

Những nữ tử này tập trung chú ý tới động tĩnh của hai nam nữ, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn đồng môn bên cạnh, nhìn thấy dục hỏa trong mắt đối phương, âm thầm nuốt nước miếng, liếm môi khô khốc. Các nàng vốn là dựa vào pháp lực giao hòa tu luyện, đối với chuyện nam

nữ giao hòa có thể nói là chuyện cơm bữa, từ khi tới tổng đàn., Không có vui vẻ, không cần tiếp khách nữa, các nàng ngược lại cảm thấy không quen, lúc này nhìn thấy Vi Vân cùng Thủy Hồng Dao giao hòa, nhất thời dục hỏa dâng lên, cả người tê tê, từng dòng nước dâm dục từ hạ thể phân ra.

Chúng nữ nhìn hình ảnh kích động trước mắt, nghe tiếng giường lắc lư, nữ tử duyên dáng thở dốc, nam tử rên rỉ, trong đầu thoáng hiện ra từng hình ảnh mơ hồ, hai tay đã bất giác mò vào trong quần áo, bắt đầu vuốt vuốt sữa ngọc sung mãn trước ngực mình, một đôi đùi thon dài quấn quýt lẫn nhau, ma sát ma sát lẫn nhau, ma sát lẫn nhau., Mấy chiếc tất trên đùi bóng loáng như thế, những nữ nhân này không khỏi bật ra một bàn tay, rơi vào giữa hai chân, nhẹ nhàng trêu đùa đậu đỏ âm tâm của mình, dần dần hô hấp trở nên ồ ồ, kiều my thở hồng hộc, mị nhãn như tơ, chất lỏng dinh dính ở sâu trong huyệt nhỏ phân ra, bắp đùi đã ướt đẫm một mảnh nóng bỏng.

Bỗng nhiên, trên giường truyền ra thanh âm Thủy Hồng Dao: "Đưa một đôi giày tới."

Một nữ ở gần giường vội vàng thu hồi hai tay, từ trong ngực lấy ra một đôi tất, chậm rãi tới gần, cúi đầu đem tất nhỏ trình lên.

Trên giường, giáo chủ Đào Hoa giáo, Thủy Hồng Dao đang cùng một thiếu niên ôm nhau, Thủy Hồng Dao nằm ngửa trên giường, một đôi chân thon dài cuốn lấy eo thiếu niên, thiếu niên thì đè Thủy Hồng Dao, một cái bắp thịt lớn lên thô to đang không ngừng ra vào hang nhỏ Giáo chủ mỹ nữ Giáo chủ, trong lúc rút thăm bỗng phát ra tiếng nước "chít chít", lộ ra vẻ dâm đãng.

Đôi giày của giáo chủ mỹ nữ đã bị xé rách, vốn là phẩm chất tốt nhất, nhưng cũng không chịu nổi sự giày vò của Vi Vân và Thủy Hồng Dao.

"Vân Nhi, dừng một chút." Thủy Hồng Dao vỗ vỗ Vi Vân trên người.

"À, được." Vi Vân dừng lại, nhẹ nhàng rút một cây gậy ra, một lúc sau mới nhìn thấy toàn cảnh, chính là một cây gậy thịt vừa thô vừa to, dài đến một thước, hơi nóng bừng bừng, đang đung đưa xuống dưới, vẫn còn nhỏ xuống một giọt nước bẩn, nhìn qua hết sức đáng sợ.

Nữ nhân xung quanh hai mắt tỏa sáng, nuốt nước miếng, hận không thể lập tức xông lên nếm thử, nhưng các nàng nào dám đoạt nam nhân, trừ phi không muốn sống nữa.

Thủy Hồng Dao lấy tấm lưới rách trên đùi cởi ra, sau đó ngả ra ngoài giường một đôi chân thon dài đẹp, cô gái kia lập tức cầm trong tay một chiếc quần màu đen mở ra, lại có một phụ nữ trung niên tuổi đã quen đi tới phối hợp với cô, hai cô gái giúp Thủy Hồng Dao mặc lại vớ, tấm chăn tinh tế mềm mại bọc lấy đôi chân trơn bóng của cô., Đôi chân thon dài đẹp, cả cặp mông tròn trịa cũng bị che phủ, phác họa ra vóc người hoàn mỹ của vị giáo chủ xinh đẹp, chỉ lộ ra một mảng thịt mềm mại, ướt át mà ôn nhuận, dưới ánh sáng soi rọi của Dạ Minh Châu và ánh nến trông cực kỳ dâm đãng mà xinh đẹp.

"Đến đây."

Thủy Hồng Dao vỗ vỗ Vi Vân, ra hiệu cho hắn nằm xuống, đầu hướng bên giường, hai chân mở rộng, một con chim ưng to lớn đứng thẳng tắp, đầu rùa màu đỏ tím nóng hôi hổi, còn lớn hơn cả trứng ngỗng.

Thủy Hồng Dao chậm rãi ngồi xuống, huyệt mềm mại tươi tốt vi phạm, miếng thịt mềm mại bọc miếng thịt lớn kia, chậm rãi xâm nhập giữa huyệt thịt. Nhưng đi vào nửa cái, Thủy Hồng Dao đã cảm thấy huyệt nhỏ tràn ngập, huyệt thịt của nàng chính là "Nhất tuyến thiên địa" trong thập đại bảo huyệt, chỗ diệu dụng lớn nhất chính là huyệt thịt co cụm tự nhiên, có thể mở rộng không gian không gian., Lão Nhị dù lớn đến đâu cũng không sợ, nhất thời bụng dưới co rụt lại, đem cây Bạng của Vi Vân nuốt hết, kẹp vào trong tử cung, nhất thời toàn thân cảm thấy tràn ngập một phen, khoái cảm khó tả truyền khắp toàn thân, phảng phất mỗi một chỗ lỗ chân lông đều ở cao trào. Thủy

Hồng Dao sau khi ngồi xuống, bắt đầu đặt mông, chủ động cắm xuống.

"Thịt của ta, thoải mái không?" Thủy Hồng Dao cười mị hoặc nhìn về phía Vi Vân.

"Ừ..." Vi Vân vuốt mông béo tơ đen của giáo chủ mỹ nữ giáo sư tỷ tỷ, hai tay sờ sờ, cặp mông của Thủy Hồng Dao mềm mại, còn được bọc trong hắc ti thì cảm giác càng tốt hơn, nắm trong tay mềm nhũn như bọt nước.

Hai nữ giáo đồ đang định lui ra, Thủy Hồng Dao bỗng nhiên nói: "Hai người các ngươi cởi áo."

"Vâng, giáo chủ."

Hai mỹ nữ bắt đầu cởi quần áo, hồng sa, cái yếm hồng nhạt, từng cái từng cái rơi xuống mặt đất.

"Mở miệng."

Thủy Hồng Dao ra hiệu.

Hai mỹ nữ này đôi mắt như nước, một người khuôn mặt mượt mà, thân thể đẫy đà, cặp mông đẫy đà, mặt trái xoan, tư thái thon dài, bộ ngực rắn chắc, hốc mông vểnh cao, đều là đại mỹ nhân trăm dặm chọn một. Anh Hoa giáo vơ vét mỹ nữ khắp thiên hạ, có thể gia nhập vào tự nhiên không phải phấn son tục gì, nếu không những nhân sĩ tu chân giới kia cũng sẽ không đi mua.

Hai mỹ nữ đi tới bên giường, ngoan ngoãn khom người xuống, vươn ra một cái lưỡi hồng phấn non nớt liếm tới liếm lui trên mặt Vi Vân, lưu lại từng vệt nước ướt.

Dưới sự kích thích của môi anh đào ôn hòa cùng lưỡi hương non kích thích, Vi Vân cảm thấy ăn không tiêu, chủ động vỗ mông, cầm Thủy Hồng Dao lên, đồng thời đem một cái lưỡi non di động trên mặt

ngậm lấy, nhẹ nhàng hút vào, phía trên nhỏ xuống rất nhiều giọt nước, rơi vào trong miệng, thập phần ngọt ngào.

"A... Ừm... ngoan của ta.. A.. Dùng sức.." Thủy Hồng Dao liên tục lấy hơi.

Một lát chơi đùa như thế, lực lượng của Vi Vân lại giảm xuống, Thủy Hồng Dao liếc hai mỹ nữ quen một cái rồi nói: "Cho sữa bú."

"Vâng."

Hai mỹ nữ này lập tức thu hồi lưỡi thơm, đem hai bộ ngực đặc thù đưa lên, một đôi tuyết trắng mà no bụng, hai cục thịt treo ở trước ngực, hơi rủ xuống, mủ màu đỏ tím giống như hạt đậu phộng., Một đôi khác rắn chắc, cao cao đứng vững, màu đỏ tươi như hạt đậu đỏ, thập phần đáng yêu. Hai nữ đồng thời đem một đôi ngực của mình đưa đến trên mặt Vi Vân, một người dùng bộ ngực cùng ngực ma sát mặt hắn, một người đem ngực đưa đến trong miệng hắn.

"Chiêm chiếp."

Vi Vân mút quả trứng trong miệng, khẽ cắn lấy thịt ngà thơm phưng phức, thỉnh thoảng lại đổi một con khác tiếp tục mút, một phen kích thích như thế, nhất thời kích ý vọt lên, vội vàng gia tăng tốc độ dốc mông, sứ mệnh rút lui, làm tốt cành hoa Thủy Hồng Dao rung loạn trên người, đã rơi vào hoàn cảnh bị động hưởng thụ, không cần nàng tự đặt mông nữa.

"Bộp bộp bộp..."

Tiếng va chạm giòn tan như tiếng nổ vang truyền ra, sự rút lui của Vi Vân càng lúc càng nhanh. Hắn ngậm đầy đặn sữa, đại nhục côn hung hăng đụng vào chỗ sâu trong phần mộ của Thiếu Nữ Giáo chủ tỷ tỷ, ngay sau đó bỗng nhiên dừng lại, hai tay hung hăng áp áp cái mông đen sì béo trên người! Trong nháy mắt này, Vi Vân cảm thấy lỗ chân lông toàn thân thư giãn, sống lưng đau xót, tròng mắt nhói lên., Một đống lớn vạc nước từ mắt tiểu bắn ra, đánh vào trong cung của

Thủy Hồng Dao, nóng hổi vô cùng, giáo chủ mỹ nữ bị nóng như vậy, thân thể mềm mại, khoái cảm liên tục, bụng dưới nhanh chóng co rút lại, từ sâu trong huyệt tâm phun ra mấy luồng sóng nước, cùng cao trào với Vi Vân!

"A... Lại đến... thịt chính... Nhanh đùa chết ta đi..."

Hai người tuy rằng cao trào, nhưng cũng không có ý dừng lại, Vi Vân vẫn đang dùng sức vỗ mông, nhổ cái mông to béo của mình ra, Thủy Hồng Dao cũng nhảy lên cặp mông vểnh cao, đón lấy cái kiền khô của hắn. Cảnh tượng này khiến các giáo đồ nữ xung quanh ngây người, lúc này các nàng mới hiểu thiếu niên trước mắt không phải là người bình thường.

Thủy Hồng Dao cau đôi tay xinh đẹp: "Còn đứng ngây ra đó làm gì, tiếp tục cho sữa bú."

"Vâng, giáo chủ."

Hai mỹ nữ thục nữ giật mình, vội vàng đưa ngọc nhũ trước ngực đến bên miệng Vi Vân, để cho hắn thưởng thức.

Sau khi dâm ngoạn một lát, Thủy Hồng Dao lại nói: "L huyệt và tiểu thối đã tắm chưa?"

Hai nữ nhân xinh đẹp trước sau không ngừng nói: "Hồi bẩm Giáo chủ, nô tì một mực bảo trì sạch sẽ toàn thân, chưa từng lưu lại mùi bẩn và vị khác thường."

Thủy Hồng Dao gật đầu, nói: "Đường chân."

Hai cô gái vội vã cởi giày thêu, một cước độc lập, giơ một chân lên, giơ đôi giày đẹp màu hồng lên trên mặt Vi Vân, một người ma sát khuôn mặt hắn, cảm giác xoa xoa đôi giày ngọc nhẵn nhụi vô cùng mỹ diệu dụng., Còn mang theo mùi chân nhàn nhạt, Vi Vân say mê hít một hơi, cảm thụ được khoái cảm khi bị ngón chân của đôi giày chạm đến, sau đó khẽ há mồm, trong đó có một đôi giày bằng thịt lập

tức di động lại, nhẹ nhàng chống đỡ một ngón chân xinh đẹp tuyệt trần đang nhẹ nhàng dán lên môi của hắn., Vi Vân khẽ há miệng, liền đem ngón chân này ngậm vào trong miệng, nhẹ nhàng mút mút, hương thơm cước bộ thoang thoảng, mang theo mùi thơm của lưỡi, mười phần say lòng người, cái gì rượu ngon món ngon, làm sao lại so được với vớ thịt của mỹ nữ thục nữ?

Vi Vân lần lượt nhai từng cái từng cái ngón chân trên mặt, sau đó liếm lấy cây cung đẹp đẽ, bóng loáng mu bàn chân, liếm một lát, cái chén này móng tay trần dời ra, một cái khác rơi xuống, Vi Vân há mồm tiếp được, nhẹ nhàng ngậm mút, đều là chân nhỏ mỹ như nhau, một con thoáng có cảm giác thịt, một con tương đối thon gọn, hương vị lại không phân cao thấp, mỗi con đều có ngàn thu.

"A... Ừ... Thật giỏi..." Thủy Hồng Dao híp mắt hưởng thụ một lát, rồi lại mở mắt nhìn về phía hai thục phụ kia, nói: "Đổi."

"Vâng."

Hai mỹ nữ thục nữ vội vàng thay đổi ngón chân khác, tiếp tục đưa đến miệng Vi Vân cho hắn thưởng thức.

Vi Vân cảm thấy khoái cảm liên tục, kích thích đến mức khiến Thủy Hồng Dao phải liều mạng khô, rất nhanh Thủy Hồng Dao lại lần nữa nghênh đón một cao trào, nàng thở hồng hộc rồi mềm nhũn ra, mị nhãn như tơ nói: "Vân Nhi, ta nghỉ ngơi trước đã." Nàng không vận công, chỉ đơn thuần hưởng thụ khoái cảm tình tình, bởi vậy để bản thân tiết ra ngoài có chút mỏi mệt rồi.

"Được rồi tỷ tỷ."

Vi Vân dừng lại, nhìn Thủy Hồng Dao Hương mồ hôi đầm đìa đứng dậy.

Thủy Hồng Dao nhìn về phía hai người phụ nữ xinh đẹp, nói: "Đỉnh mông."

Hai mỹ nữ kia nghe vậy, trong lòng có chút kinh sợ và vui mừng, vui mừng là vì biết rõ giáo chủ đã tự mình ra tay, sợ nhất là vạn nhất hầu hạ không tốt, hậu quả khó lường. Vội vàng lấy tay chống giường, vểnh mông, đưa bộ ngực trắng như tuyết của mình lên, một cái cảm giác đẫy đà giàu có, một cái thon thả tinh tế, hai nữ tử lẳng lặng chờ Vi Vân ngồi xem thân thể mình.

Vi Vân đứng dậy xuống giường, cẩn thận xem xét cái huyệt nhỏ màu mỡ giống như thịt trai sông của các nàng, phía trên là nước sông róc rách, ướt át một mảng.

Vi Vân tách cái mông của một nữ nhân trong đó ra, giẫm lên miếng thịt lớn, từ sau lưng cắm vào trong huyệt nhỏ của nàng, vừa khô khốc vừa lĩnh hội cảm giác hút mút từ huyệt nữ nhân. Không hổ là phương pháp tu luyện thải bổ, mặc dù không vận công, huyệt nhỏ đều có vẻ có tính co rút, giống như vật còn sống vậy., Không chịu nổi hút cây trâm của hắn, bắp thịt mềm mại ẩm ướt, thân mật khăng khít phối hợp, chơi đùa vô cùng thoải mái. Đang xử lý một nữ nhân trong đó, lại duỗi ngón tay đi đào mật của nữ nhân khác, ngón tay lâm vào chỗ sâu trong cái huyệt mềm kia, trực tiếp bị hạt đậu quấn lấy., Một mảnh ôn nhiệt mà ướt át, một cây còn chưa đã nghiền, lại duỗi ra hai cây, tổng cộng ba ngón tay, không ngừng móc bên phải huyệt mật nữ nhân, đào ra đại lượng dâm thủy, đào nữ nhân này ngay cả thở hồng hộc, bờ mông căng tròn, cả người mềm mại.

"Ừm... "

Thủy Hồng Dao chống cằm, nghiêng đầu, cười tủm tỉm nhìn nữ tín đồ Vi Vân đùa giỡn, thỉnh thoảng vươn một cái chân đẹp thon dài đen bóng, ngón chân trơn nhẵn nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt Vi Vân, Vi Vân há miệng ngậm, nhẹ nhàng hút mút, miệng đầy mùi thơm ăn uống.

Vi Vân đại khai đại hợp, thay phiên nhau thao túng hai mỹ nữ thục phụ này, khí tức dâm dục truyền khắp trong điện, không ai dám tới quấy rầy nhã hứng của bọn họ.

Chỉ chốc lát sau, hai mỹ nữ trước sau cao trào, xuội lơ ở một bên.

Thủy Hồng Dao nói: "Đổi."

Hai cô gái này lập tức lui lại, rồi từ bên cạnh đi tới hai thiếu nữ trẻ tuổi, cởi quần áo xuống để lộ ra thân thể mềm mại trắng nõn như tuyết, còn đang suy nghĩ xem mình phải hầu hạ như thế nào thì Vi Vân đã ôm lấy hai nàng, vừa chọc vào huyệt nhỏ của một nữ tử trong đó, vừa liếm sữa tuyết của một cô gái khác.

Anh Hoa giáo không thiếu nhất chính là nữ nhân, bây giờ tất cả nữ nhân này đều thuộc về Đào Hoa giáo Thủy Hồng Dao, Vi Vân muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Mặc dù một năm đi đầu vẫn không ngừng làm trời đất tối tăm, mỗi ngày đổi mấy chục người, mỗi lần đều không giống nhau, cũng không phải là vấn đề gì to tát.

Từng tiếng rên rỉ truyền ra ở hậu điện, điên cuồng dâm đãng, cả đêm, nơi này xuân sắc vô biên...

67

Tội danh muốn tăng thêm Chương thứ 11.

Sáng sớm, Vi Vân và Thủy Hồng Dao nằm trên chiếc giường kỳ môn, hai người một thân một mình ôm nhau, ánh nắng ban mai từ ngoài cửa sổ nghiêng vào đại điện, hai người đồng thời mở mắt ra, nhìn nhau chăm chú, truyền lại tình dục nhàn nhạt, sau đó nhìn nhau cười một tiếng.

Dòng nước ấm nhàn nhạt chảy xuống ngực, Vi Vân cảm thấy hạnh phúc, không khỏi hôn lên môi anh đào của Thủy Hồng Dao một cái.

Hai người mặc dù đã trải qua triền miên suốt đêm, chỉ ngủ được gần nửa khắc, nhưng bọn họ đều là người có tu vi tinh thâm, cũng không cảm thấy buồn ngủ. Nhất là Thủy Hồng Dao, trong cơ thể có linh lực của pháp bảo Thất Hoa Phiến, có thể bù đắp cho nhau.

Mấy trăm nữ giáo đồ vẫn canh giữ trong điện, trong đó hơn phân nửa đều là quần áo tróc ra, thân thể trần truồng, trên người còn tản ra khí tức dâm dục nhàn nhạt. Tối hôm qua các nàng đều phát sinh quan hệ thân thể với Vi Vân, chỉ quan tâm tới động nhục của các nàng. Không có Thủy Hồng Dao phân phó, các nàng không dám rời đi, bất cứ lúc nào cũng có thể chờ gọi tới.

Thủy Hồng Dao liếc nhìn đám nữ tín đồ này, nói: "Các ngươi ra ngoài trước đi."

"Vâng, giáo chủ."

Những nữ nhân này vội vàng ăn mặc chỉnh tề, đi ra đại điện, đóng lại đại môn, sau đó canh giữ ở cửa.

Thủy Hồng Dao bỗng nghiêm sắc mặt, nhìn Vi Vân, nói: "Vân Nhi, ta thấy ngươi tối qua hăng hái, cần phải không ngừng kích thích mới có thể chủ động được, là vì cớ gì, có tâm sự gì, không ngại nói với tỷ tỷ."

"Ta..." Vi Vân mang theo ý xin lỗi nhìn về phía Thủy Hồng Dao, muốn nói lại thôi.

Thủy Hồng Dao cười nói: "Nghe nói ngươi thích Diệp Trầm Ngư của Dược Vương Tông, có việc này không?"

Vi Vân nghe vậy khẽ giật mình, Thủy Hồng Dao ngay cả chuyện này cũng biết, là ai nói cho nàng biết? Tất nhiên là Tiểu Kim lắm miệng, lời gì cũng nói cả, ngoài miệng không ai nói gì.

Thủy Hồng Dao tiếp tục nói: "Cô gái Diệp Trầm Ngư đúng là không tệ, ánh mắt Vân Nhi rất tốt. Chỉ tiếc hôm nay là ngày Diệp Trầm Ngư và đại hôn Nguyên Vũ của Thái Huyền tiên môn, chắc ngươi đang phiền lòng vì chuyện này?"

Vi Vân thở dài: "Cái gì cũng không thể gạt được tỷ tỷ ngươi, đúng là như thế, chỉ là ta tự biết không xứng với Diệp sư tỷ, không dám đi gặp nàng, nghe nói Nguyên Võ là đệ tử kiệt xuất nhất của Thái Huyền Tiên Môn thế hệ này, nàng gả cho Nguyên Vũ, chính là trời tác hợp. Chỉ là, chỉ là ta vẫn cảm thấy chua xót..."

Thủy Hồng Dao ôn nhu nói: "Khi còn trẻ dù sao cũng phải trải qua những chuyện này, quá khứ thì tốt rồi, nếu ngươi muốn gặp nàng, nhất định phải quyết định sớm, đi nhanh đi, nếu muốn cắt đứt cũng có thể theo tỷ tỷ rời khỏi nơi này. Ta muốn xây dựng sơn môn Đào Hoa giáo ở trong Thanh Châu, trong lãnh địa của hoàng triều Âm Nguyệt, ta tạm thời liên minh với Tử Nguyệt tiên môn, có thể được nó che chở, cũng không sợ Thái Huyền tiên môn bới móc."

Bây giờ Thủy Hồng Dao đoạt chức Giáo chủ Ân Lôi, nắm giữ toàn bộ tài nguyên của Anh Hoa giáo, Đào Hoa giáo muốn sửa sang lại, Thủy Hồng Dao và Tử Nguyệt tiên môn liên minh, đã không thể cung cấp đủ tiền cung cấp cho Thái Huyền tiên môn, Thái Huyền tiên môn đương nhiên sẽ không ngồi nhìn Đào Hoa giáo phát triển ở vương triều Đại Đường Trung Châu, không phái người tiêu diệt đã là tốt lắm rồi.

Bởi vậy, Thủy Hồng Dao dự định đem sơn môn Đào Hoa giáo đặt tại Thanh Châu, địa bàn của Tử Nguyệt tiên môn, Thái Huyền tiên môn dù nhìn không quen, cũng không dám trắng trợn đến nhà bới móc, liền có đường phát triển.

Vi Vân vuốt ve nhũ ngọc tròn trịa trước ngực Thủy Hồng Dao, trong đầu hiện lên hình ảnh Diệp Trầm Ngư, vừa nghĩ tới nàng sắp thành hôn với Nguyên Vũ, thậm chí cùng nhau tiến hành thủy triều, ngực liền đau xót.

Ánh mắt hắn ngưng tụ, cuối cùng hạ quyết định.

Vi Vân đứng dậy, đứng dậy mặc quần áo, vừa nói: "Tỷ tỷ cứ đi làm việc của ngươi đi, ta muốn đi Thái Huyền Tiên Môn một chuyến."

Thủy Hồng Dao nâng trán nói: "Ta bảo mấy người đi cùng ngươi."

"Không cần, ta muốn một mình đi trước." Vi Vân xuống giường, lại nói: "Thuận tiện mời tỷ tỷ hỗ trợ chăm sóc Tiểu Kim và Mị Nhi, Thái Huyền tiên môn không chào đón ta, lần này đi hơn phân nửa là muốn xem sắc mặt của người khác, ta không muốn hai người bọn họ mạo hiểm."

Thủy Hồng Dao nhìn bóng lưng cao ngất của hắn đi ra khỏi cửa, vẻ mặt kiên quyết kiên định, thầm nghĩ trong lòng: "Tiểu tử này, càng ngày càng giống nam nhân rồi đấy."

...

Vi Vân tế ra pháp khí hồ lô, ngồi lên trên, một tay vịn hồ lô, một tay nắm chặt áo bào xanh tơ lụa trên người, xác định phương hướng, nhanh chóng bay về phía Thái Huyền Tiên Môn.

Dọc đường đi, Vi Vân không ngừng nói với mình, mặc dù Diệp sư tỷ nói rõ chỉ có lòng cảm kích mình, nhưng dù sao đã từng có một đêm ăn khuya, hắn không tin đối phương thật sự không có chút cảm giác gì đối với mình, tất nhiên là có một chút... Nếu như Diệp sư tỷ thật sự

không để ý tới mình, mình cũng không thể phủ nhận sự yêu thích nàng, dù sao cũng phải đích thân tới hiện trường nhìn xem nàng lập gia đình thế nào, để chúc phúc nàng cũng là chuyện tốt.

Sơn môn Anh Hoa giáo cách Thái Huyền tiên môn chừng trăm dặm, Vi Vân từ buổi sáng xuất phát, ước chừng dùng hơn một canh giờ, đến giờ Tỵ mới chạy tới, ngẩng đầu nhìn lên, phía trước là núi Thái Huyền cao lớn nguy nga, đại môn bạch ngọc rộng lớn gần ngay trước mắt, trên đó có bảng ngọc thạch óng ánh, trong sách có bốn chữ lớn màu vàng "Thái Huyền tiên môn".

Vi Vân ấn xuống, thu hồi pháp khí phi hành hồ lô, vội vã đi tới.

Thái Huyền sơn cảnh sắc tú lệ, có bảy mươi hai thắng cảnh, ở tu chân giới được vinh danh vang dội, mỗi một nơi đều đáng giá du lãm, nhưng Vi Vân giờ phút này không có chút tâm tư nào đi thưởng thức những thứ này.

Trước cửa chính, có hai gã ngoại môn đệ tử Thái Huyền Tiên môn đang đứng, trên lưng mỗi người đều đeo trường kiếm, vẻ mặt nghiêm túc, phảng phất như gặp đại địch, bầu không khí có vẻ hơi căng thẳng.

Vi Vân nhìn ra hai người này vẫn luôn như thế, không phải vì bọn họ đến đây mà cố ý nhằm vào.

Hắn thầm nghĩ trong lòng: "Sao bầu không khí có chút không thích hợp?"

"Người đến là ai?" Một gã đệ tử ngẩng đầu hỏi.

Vi Vân cũng không nói ra tên họ, chỉ nói: "Hai vị sư huynh hữu lễ, tại hạ đệ tử Dược Vương tông, đặc biệt tới xem lễ!"

"Dược Vương tông?"

Hai gã thủ vệ đệ tử nhìn nhau, rồi lại nhìn áo bào xanh trên người Vi Vân, sau đó mới bước vào, quát: "Vào đi, thỉnh thoảng phúng viếng một phen!"

"Chùa phúng?"

Vi Vân nghe vậy thì kinh ngạc, gã còn tưởng hai người này cố ý trêu chọc mình.

Dọc theo quảng trường bạch ngọc đi tới, trên đường đi nhìn thấy rất nhiều đệ tử Thái Huyền tiên môn, mỗi người đều thần sắc nghiêm túc, hoàn toàn không có nửa điểm vui mừng, thậm chí xa xa nhìn thấy cửa đại điện tông môn đứng thẳng hai cây Chiêu Hồn Phiên màu trắng.

Chuyện này thật kỳ quái, Nguyên Vũ và Diệp Trầm Ngư đại hôn, nên vui mừng hớn hở. Trương Đăng kết hoa mới đúng, sao đột nhiên lại treo một đèn lồng trắng lớn, dựng lên cờ trắng?

Vi Vân muốn biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, bước nhanh về phía trước, không bao lâu đã đi tới cửa Thái Huyền đại điện, nhìn thấy bên trong đứng đầy người, đều là đại biểu các đại tông môn đến đây xem lễ, trong bảy tông chính đạo, ngoại trừ người của Thái Huyền tiên môn đều ở bên ngoài, Dược Vương tông có dược lão nhân cùng Bạch Miểu lão nhân đến., Tô Mộc, cùng với tất cả đệ tử chân truyền, các tông môn còn lại như Quan Diệu tông, đến một trưởng lão, hai đệ tử chân truyền, một trưởng lão Phù Vân Các, cùng với Phù Vân thánh nữ Liễu Phỉ Nhi, cùng với Phù Vân thánh nữ Liễu Phỉ Nhi., Đại Phật Tự có một vị trưởng lão đến, hai tăng lữ, hai nữ ni, Tiểu Mật Tông đến một vị Pháp Vương, mấy đệ tử chân truyền, tỷ như Phật công tử kiêng sắc, cùng với vài tên cổ hủ, một người trong Tử Nguyệt Tiên Môn cũng không thấy.

Các tiểu tông môn, Thái Cực môn, Bát Quái tông, Lưỡng Nghi phái còn lại đều có trưởng lão, thậm chí là tông chủ đến, cộng lại có tới hơn ngàn người.

Không gian trong Thái Huyền đại điện cực lớn, nhưng chứa những người này vào, không chút chen chúc. Mọi người hoặc ngồi hoặc đứng, bất động ở vị trí của mình, yên lặng chờ đợi.

Bên trong im ắng hẳn, Vi Vân tiến vào bên trong, đi vào vị trí Dược Vương Tông, đứng sau lưng Bạch Miểu, đồng thời nhìn thấy Diệp Trầm Ngư, Thanh Linh, Thanh La cũng ở trong đó.

"Diệp sư tỷ cũng ở đây." Tâm thần Vi Vân ngưng tụ, càng cảm thấy sự tình có chút không đúng.

Diệp Trầm Ngư nhìn hắn một cái, sau đó nhanh chóng dời ánh mắt đi.

Bạch Hỗn quay đầu lại nhìn, thấy Vi Vân, mày liễu nhíu lại, khuôn mặt trái xoan xinh đẹp hơi lộ vẻ không vui nhưng cũng không mở miệng, vẫn nhìn về phía chính giữa đại điện.

Chính giữa đại điện là tượng thần cao lớn của Thái Huyền Chân Quân, dưới tượng thần là bảo tọa của chưởng giáo, Huyền Chân Sơn Nhân đứng ở phía trước ngai báu, híp mắt, thần sắc uể oải, dường như ngay cả tóc cũng bạc trắng.

Đúng lúc này, hai gã đệ tử từ cửa hông đi vào đại điện, người cầm đầu hai tay nâng một hộp bạch ngọc to bằng cái thớt, hai người đi vào bên cạnh Huyền Chân Sơn đứng lại.

Huyền Chân Sơn Nhân lúc này mới mở mắt ra, nhìn quét một vòng, đau lòng nói: "Các vị đạo hữu, làm phiền các vị chờ đã lâu, bần đạo ở đây, trước tiên muốn tuyên bố một chuyện... Lần hôn sự của đệ tử bổn môn Nguyên Vũ cùng Diệp Trầm Ngư của đệ tử Dược Vương Tông... hủy bỏ!"

"Chuyện này... là sao vậy?"

"Vì sao lại hủy bỏ?"

"Sơn nhân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Mọi người nghị luận ầm ĩ, châu đầu ghé tai.

Rất nhiều người từ tối qua đã cảm thấy không đúng, bởi vậy cũng không mở miệng, chỉ chờ Huyền Chân sơn nhân tuyên bố chuyện phát sinh tối hôm qua.

Dược lão nhân chống gậy, ánh mắt rủ xuống, yên lặng không nói gì.

Liễu Phỉ Nhi liếc nhìn Diệp Trầm Ngư rồi truyền ý nghĩ: "Diệp tỷ tỷ, tỷ không cần phải lập gia đình nữa."

Diệp Trầm Ngư thở dài, tâm trạng phức tạp.

Thanh Linh và Thanh La hai người nhìn nhau.

Vi Vân trong lòng vui vẻ, ngay sau đó lại cả kinh, hôn sự của Diệp sư tỷ hủy bỏ, trong này tất nhiên đã xảy ra một số đại sự!

Huyền Chân sơn nhân thống khổ nhắm mắt lại, sau đó lại mở mắt ra, hai mắt hiện ra tơ máu nhàn nhạt. Giọng nói của lão khàn khàn nói: "Đêm qua, Nguyên Vũ của đệ tử chân truyền bản môn... Bị người sát hại!"

"Cái gì?!"

"Không thể nào..."

"Người núi nói thật chứ?"

Mọi người vô cùng khiếp sợ, quả thực khó có thể tin!

Đây chính là Thái Huyền Tiên Môn, Nguyên Vũ lại tu thành Pháp Tướng, đã đứng trong hàng ngũ cường giả của tu chân giới, ai có thể giết người dưới mí mắt của mọi người, chuyện này quả thực khó mà tin nổi!

Huyền Chân Sơn Nhân ra hiệu một chút, hai gã đệ tử bên cạnh lập tức mở hộp bạch ngọc ra.

Ánh mắt mọi người lập tức tập trung nhìn lại, chỉ thấy vật phẩm bên trong hộp... Chính là một cái đầu lâu, hơn nữa đúng là thủ tịch đệ tử của Thái Huyền Tiên Môn, sắp trở thành tân lang Nguyên Vũ đầu lâu!

Cái đầu này trắng bệch, không còn chút máu, thất khiếu còn mang theo vết máu khô, hai mắt mở ra, chết không nhắm mắt!

Mấy đại biểu tông môn đứng gần phía trước không khỏi cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, vội vàng lui về phía sau mấy bước, cũng không phải sợ hãi, mà là bản năng tự bảo vệ mình.

Nguyên bản mọi người còn không tin, bây giờ sự thật đã bày ra trước mắt, đầu lâu Nguyên Võ ngay tại chỗ, nhất thời càng thêm kinh hãi!

"Sơn Nhân, chuyện này sao có thể?"

"Sơn nhân có biết là ai làm không?"

"Thật sự là quá tàn nhẫn, lại có thể xuất thủ tàn nhẫn như vậy, sát hại Nguyên Vũ sư điệt, khác gì tà ma!"

"Loại tà ác này, sĩ chính nghĩa chúng ta há có thể tha cho hắn!"

Trong lúc nhất thời quần chúng tình xúc động phẫn nộ, từng người lòng đầy căm phẫn, giống như chết là ái đồ.

Vẻ mặt Huyền Chân Sơn Nhân bi thương mà lắc đầu, lại gật gật đầu, than thở: "Đêm qua chúng ta đều tụ tập trong đại điện, đều chưa từng ra khỏi đại điện, đồ đệ Nguyên Võ ta chính là lúc đó bị hại, Nguyên Võ là ta tiêu tốn vô số tâm huyết bồi dưỡng ra, ta dù thế nào cũng không ngờ nó lại chết như vậy, ta... Ta thật có lỗi với nó!"

Nói đến đây, Huyền Chân sơn nhân nước mắt tuôn rơi, lung lay sắp đổ.

"Chưởng giáo!"

Lập tức có đệ tử Thái Huyền tiên môn tiến lên đỡ lấy hắn, ngồi xuống vị trí chưởng giáo bảo tọa.

Môn chủ Thái Cực Môn Trương Càn Khôn nói: "Cái này dễ thôi, tra xem đêm qua ai không ở đại điện, liền có thể biết được là người phương nào làm!"

"Không sai, có thể vô thanh vô tức sát hại Nguyên Vũ sư điệt, nhất định không phải hạng người rảnh rỗi, tất nhiên là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy tu chân giới!" Bát Quái tông chủ Tôn Chí Dương cũng nói.

Giờ phút này, Minh Đức Sơn Nhân đứng dậy nói: "Đã điều tra, đêm qua Nguyên Vũ ngộ hại, có hai tông môn chưa tới nơi này."

"A, là ai?"

"Trưởng lão Minh Đức, xin cứ nói thẳng."

Mọi người đều hiếu kỳ.

Minh Đức Sơn thản nhiên nói: "Một nhà, là Tử Nguyệt tiên môn, người của Tử Nguyệt tiên môn chỉ đưa lễ vật tới, sau đó rời đi. Còn một nhà, là..."

Hắn đưa mắt nhìn sang phía dược lão nhân bên này, nói: "Còn có một gia đình, chính là Dược Vương tông!"

"Cái gì?!"

"Tử Nguyệt tiên môn và Dược Vương tông?"

Mọi người đều kinh ngạc.

Dược lão nhân không nói một lời, chỉ nhắm mắt lại như đang trầm tư.

Trương Càn Khôn tiến lên một bước, nói: "Lần trước trong đại điển Tử Nguyệt tiên môn, sơn nhân từng đắc tội với Tử Nguyệt tiên môn, tất nhiên là do Tử Nguyệt tiên môn phái người làm!"

Minh Đức Sơn Nhân nói: "Trương môn chủ hào sảng nói thẳng, bần đạo hết sức khâm phục! Ta cũng cho là như vậy, chỉ là... Dược Vương tông cũng rất khả nghi!"

Nói xong, liền đưa mắt nhìn sang Dược Vương Tông bên này.

Tất cả hành động của Minh Đức Sơn đều được Huyền Chân Sơn Nhân chỉ dẫn.

Huyền Chân sơn nhân đương nhiên biết việc này là do Tử Nguyệt tiên môn làm, nhưng chỉ có hắn biết là không thể tin được, những người này chưa hẳn đã tin tưởng, cho dù tin tưởng cũng vô dụng, tu chân giới chính đạo bây giờ, Thái Huyền tiên môn và Tử Nguyệt tiên môn gần như đều chiếm giữ một nửa giang sơn, trong đó không ít tông môn đứng về phía Tử Nguyệt tiên môn, chắc chắn sẽ vì đó mà giải vây.

Chuyện Tử Nguyệt tiên môn sát hại nguyên võ, làm đến giọt nước cũng không lọt, căn bản không có ai tận mắt nhìn thấy. Trải qua một đêm, hàn khí do Tử Nguyệt công che trời lưu lại đã tán đi hơn phân nửa, còn có người chưa tán đi., Ngoại trừ Tử Nguyệt Già Thiên Công ra, Hàn Băng Huyền Công của Huyền Mục đạo nhân thuộc Huyền Mục đạo nhân cũng có thể tạo thành hiệu quả bực này, hơn nữa Hắc Mục đạo nhân cũng là Pháp Tướng cường giả, mặt khác trừ Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm ra, không người nào có thể chứng minh người của Tử Nguyệt tiên môn dùng pháp bảo đỉnh cấp Quảng Hàn Cung, cũng có thể là pháp bảo khác.

Huyền Chân sơn nhân có biện pháp làm cho mọi người tin tưởng là Tử Nguyệt tiên môn gây ra, nhưng cũng chỉ có một nửa người ủng hộ Huyền Chân sơn nhân thảo phạt Tử Nguyệt tiên môn, không có

tác dụng gì, nếu như mọi người xé rách thể diện, nếu đánh thật, trong thời gian ngắn cũng không chiếm được tiện nghi. Bởi vậy đem việc này đặt lên đầu Tử Nguyệt tiên môn, đối với Thái Huyền tiên môn mà nói là vô nghĩa, hai nhà vốn quan hệ ác liệt, không được lợi gì.

Huyền Chân sơn nhân có dũng có mưu, am hiểu sâu sắc nhược điểm đánh bại chi đạo, bởi vậy, hắn tính toán đem chuyện này tính trên đầu Dược Vương tông, hắn muốn cho Dược Vương tông vì chuyện này mà phải xuất ra nhiều máu!

Không chỉ khiến Dược Vương Tông chảy máu, hắn còn muốn một người khác đền mạng, hắn muốn Ngu Yên Vũ trả giá đắt vì chuyện này, muốn nàng khóc cũng không khóc được.

Minh Đức Sơn Sơn quét mắt nhìn Vi Vân một cái, trong mắt hiện lên vẻ tàn khốc. Sau đó ánh mắt hắn rơi trên người Dược lão nhân, trầm giọng nói: "Dư Đạo huynh, đêm qua chúng ta đều ở trong đại điện nghị sự, ngươi người Dược Vương tông vì sao không thấy một ai? Đối với việc này, Dược Vương Tông ngươi giải thích như thế nào?"

Dược lão nhân từ từ nói: "Sơn nhân có chỗ không biết, đêm qua bần đạo cùng hai vị sư đệ sư muội đều ở tĩnh thất thương thảo chuyện đệ tử trầm ngư xuất giá, vẫn chưa bước ra khỏi đại môn một bước, môn hạ đệ tử của ta đều có thể làm chứng."

Minh Đức Sơn Nhân hừ lạnh nói: "Chứng cứ làm môn hạ đệ tử của ngươi có ý nghĩa gì? Còn không phải chỉ là chuyện một câu của Dược Đạo huynh hay sao?"

Tô Mộc cau mày nói: "Sơn nhân nói vậy là có ý gì? Dược Vương tông ta vì sao phải giết Nguyên Vũ sư điệt, chúng ta cũng không có nửa điểm động cơ, thậm chí đều hi vọng Nguyên Vũ sư điệt và sư điệt Trầm Ngư của bổn tông kết thành có duyên! tội gì phải biến chuyện tốt thành chuyện xấu?"

Minh Đức Sơn Nhân chỉ vào hắn, cả giận nói: "Bởi vì Diệp Trầm Ngư đệ tử của ngươi không chịu gả cho Nguyên Vũ sư điệt, các ngươi lại không muốn vi phạm hôn ước lúc trước, cho nên ngầm hạ sát thủ, cắt đứt mối hôn sự này!"

Lông mày Bạch Mi liễu của Bạch Miểu nhảy lên, đôi mắt đẹp mang theo một tia hàn ý, cả giận nói: "Lời này của Sơn Nhân đơn thuần là phỏng đoán, quả thực là nói bậy nói bạ!"

"Hừ hừ..." Minh Đức Sơn Nhân cười lạnh: "Bạch Chỉ, ta có phải nói bậy không, rất nhanh ngươi sẽ biết được thôi. Chư vị..."

Minh Đức sơn nhân nhìn người của các đại tông môn tới, chắp tay hành lễ, nói: "Bần đạo đã có cừu oán với Tử Nguyệt tiên môn, tất nhiên phải nghi ngờ đầu tiên Tử Nguyệt tiên môn. Huống chi người của Tử Nguyệt tiên môn vẫn chưa tới, rất có hiềm nghi trong lòng kẻ trộm. Nhưng bần đạo lại không như vậy, ngược lại bần đạo hoài nghi Dược Vương tông giao hảo từ trước đến nay, điều này chứng tỏ bần đạo nói lên những lời công bằng, đây chính là luận việc ra sao, quyết không có ý bôi đen!"

Mọi người vừa nghe, rất có lý.

Trong lúc nhất thời ánh mắt đều tập trung về phía Dược Vương Tông bên này.

Minh Đức Sơn Nhân tiếp tục nói: "Nếu các ngươi muốn biết vì sao Diệp Trầm Ngư không chịu gả cho Nguyên Võ, thật ra rất đơn giản... Bởi vì nàng sớm đã có quan hệ cá nhân với người khác!"

"Cái gì?"

"Cái này..."

"Ngọc bình tiên tử Diệp Trầm Ngư có quan hệ cá nhân với người khác? Không phải chứ..."

Tất cả mọi người trợn to hai mắt, vẻ mặt khiếp sợ.

Sắc mặt Diệp Trầm Ngư lập tức trắng bệch.

Vi Vân ở bên cạnh cũng biến sắc.

Bạch Hỗn tức giận chỉ vào Minh Đức Sơn Nhân, dịu dàng quát: "Ngươi còn nói không phải mình có ý định bôi đen chứ!"

"Bần đạo tự nhiên không phải là cố ý bôi đen, bần đạo có chứng cứ!"

Minh Đức Sơn Nhân lạnh lùng cười, hắn chỉ vào Vi Vân, chậm rãi nói: "Tháng trước, Thái Huyền Tiên Môn chúng ta có một vị trưởng lão làm việc ở bên ngoài, đi ngang qua Phong Châu, trong lúc vô ý phát hiện Diệp Trầm Ngư sư điệt, lúc đó đi cùng với cô ta còn có Ngu Phi Tuyết, Liễu Phỉ Nhi của Tử Nguyệt Tiên Môn, cùng với... Đệ tử chân truyền của Dược Vương Tông ngươi là Vi Vân!"

Minh Đức Sơn Nhân nhìn về phía Liễu Phỉ Nhi, mỉm cười hỏi: "Phi nhi sư điệt, ngươi nói xem, có chuyện này hay không?"

Liễu Phỉ Nhi nghe vậy khẽ giật mình, lập tức nhớ lại đêm hôm đó ở tiểu sơn thôn.

Cô cũng không biết Minh Đức Sơn Nhân có ý gì, bị y hỏi như vậy, đành phải gật đầu nói: "Đúng là có việc này."

"Chính là như vậy."

Minh Đức Sơn Nhân cười lạnh nói: "Đêm đó các ngươi ngủ cùng nhau một đêm, không biết đã xảy ra chuyện gì..."

"Ngươi nói lung tung!" Liễu Phỉ Nhi biến sắc.

Minh Đức Sơn Nhân thản nhiên nói: "Bần đạo lại không nói gì, Phi nhi sư điệt sao phải tiếp tục giải thích?"

Liễu Phỉ Nhi nghẹn lời.

Minh Đức Sơn tiếp tục nói: "Hình như hai đệ tử Dược Vương tông đêm đó đã đi cùng nhau, hai người các ngươi không biết đang làm gì trong phòng?" Ánh mắt hắn nhìn về phía Vi Vân và Diệp Trầm Ngư.

Diệp Trầm Ngư khuôn mặt thanh lãnh, không nói một lời, mặc dù biết Minh Đức Sơn người là ác ý nhằm vào, nhưng nàng cái gì cũng không muốn giải thích, nàng lười nói thêm một câu với tên đê tiện vô sỉ này, thế giới nàng thuần tịnh hoàn mỹ, không muốn nhiễm nửa điểm bụi bặm, về phần những kẻ đáng giận này... Bọn chúng thích thế nào thì cứ thế đó đi.

68

Chương sáu sáu dõng dạc hùng hồn.

Trong Thái Huyền đại điện, bầu không khí có một lần khẩn trương.

Người của các đại tông môn của Tu Chân giới đều đang nhìn hai người Vi Vân và Diệp Trầm Ngư, quét tới quét lui hai người bọn họ, hiển nhiên đều bị lời nói của Minh Đức Sơn Nhân ảnh hưởng.

Vi Vân hiểu rất rõ, nếu lúc này không đứng ra, vậy thì chỉ có thể để mặc cho Minh Đức Sơn người đi xuống, hắn sẽ càng bôi càng đen, cuối cùng chính mình sẽ không thể nào cãi lại!

Lúc này Vi Vân tiến lên vài bước, chắp tay thi lễ với mọi người, sau đó mới nhìn về phía Sơn Nhân Minh Đức, nói ra: "Đạo hiệu Sơn Nhân là "Minh Đức", nhưng không nghĩ thiếu đạo hiệu như vậy, thật khiến người ta tiếc nuối. Đêm đó ta cùng Diệp sư tỷ ở bên ngoài mấy vì sao, ở trong phòng trao đổi Dược Vương Kinh tâm đắc, tình cảm giữa ta và sư tỷ xưa nay không tệ, thế nào, sơn nhân ngay cả điều này cũng muốn quản?"

"Ồ... Vô số sao trời, tâm đắc trao đổi..." Minh Đức Sơn Nhân gật đầu: "Không biết có bà con nào không?"

Lời vừa thốt ra, nhất thời cả hội trường yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều tập trung về phía Vi Vân và Diệp Trầm Ngư.

Cho dù Minh Đức Sơn là cố ý hữu sinh, mọi người cũng vô cùng quan tâm tới việc này. Dù sao, Diệp Trầm Ngư cũng là mỹ nhân nổi tiếng trong tu chân giới!

Hơn nữa chuyện này còn liên quan đến cái chết của Nguyên Vũ!

Vi Vân cả giận nói: "Liên quan gì tới ngươi?"

Minh Đức Sơn Nhân cười lạnh một tiếng: "Chẳng lẽ hai người các ngươi chột dạ nên không dám báo cho mọi người? Nếu như không có chuyện gì xảy ra, đừng ngại thề độc, nếu làm... Hắc hắc, bên kia đã chứng minh hai người các ngươi thật có tình!"

"Ngươi..." Vi Vân hai tay nắm chặt thành quyền, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Hắn tự nhiên không thể phát lời thề độc gì, người bình thường cũng thôi đi, người tu chân kia một khi thề, sẽ ứng nghiệm.

"Sao, đồng ý rồi à?" Minh Đức Sơn Nhân liên tục cười lạnh, đã ăn chắc hắn.

Liễu Phỉ Nhi dịu dàng nói: "Ta làm chứng, đêm đó Vi Vân sư đệ cũng không có quan hệ gì với Diệp sư tỷ! Đêm đó ta và Diệp sư tỷ ngủ trên một cái giường!"

Minh Đức sơn nhân vội hỏi: "Trước khi ngủ, hoặc sau khi ngủ thì sao?"

"Cái này..." Liễu Phỉ Nhi chợt nhớ mình đã từng đi ra ngoài cùng Tiểu Kim, lúc trở về nhìn thấy Vi Vân và Diệp Trầm Ngư từ trong phòng đi ra, nhất thời á khẩu không trả lời được.

Lúc này Vi Vân đã không thể nén giận được nữa, hắn trừng mắt nhìn Minh Đức Sơn Nhân, lớn tiếng nói: "Không sai, ta thích Diệp sư tỷ, cực kỳ yêu mến Diệp sư tỷ, nhưng Diệp sư tỷ đối với ta cũng không có tình cảm, nàng trong sạch, chuyện này lại liên quan gì đến ngươi?"

"Như vậy đã đủ rồi."

Một vị trưởng lão khác của Thái Huyền tiên môn Thanh Hư chân nhân thản nhiên nói: "Ngươi đã yêu mến Diệp Trầm Ngư, nhất định là ngươi không muốn nhìn thấy Diệp Trầm Ngư gả cho Nguyên Vũ,

ghen tị thiêu đốt lửa, cho nên hạ độc thủ sát hại Nguyên Vũ sư điệt. Tâm này có thể nói là ác độc, khác gì tà ma?"

Vi Vân đã hiểu, Thái Huyền Tiên Môn đã chết một tên đệ tử, là muốn tìm một kẻ chịu tội thay, thế là nhìn chằm chằm vào Dược Vương Tông, nhìn chằm chằm vào hắn, rõ ràng là có ý định trả thù, mọi người đều biết Vi Vân đắc tội với Thái Huyền Tiên Môn, lúc ở Tử Nguyệt Tiên Môn đã khiến bọn họ thập phần mất mặt mũi, sao không thừa cơ trả thù?

Trước mắt Thái Huyền Tiên Môn có chứng cứ, Vi Vân nhất thời cảm thấy một cỗ áp lực khổng lồ đập vào mặt, giống như núi cao đè ép hắn không thở nổi.

Hắn phi thường rõ ràng, tình huống trước mắt, rất có thể là nguy hiểm lớn nhất từ khi hắn bước vào tu chân giới tới nay, thậm chí rất có khả năng ngay cả sư môn cũng không cứu được mình!

Vi Vân hít sâu một hơi, ổn định lại tâm thần, sau đó nói từng chữ từng câu: "Vị tiền bối này, đêm qua tiểu đạo ta không có ở Thái Huyền tiên môn, tiểu đạo ta vừa mới chạy tới đây, bởi vậy cái chết của Nguyên Vũ sư huynh không liên quan đến tiểu đạo."

Minh Đức Sơn Nhân cười lạnh một tiếng: "Ngươi nói hôm nay ngươi mới tới, ai có thể làm chứng? Ta thấy ngươi đã tiềm phục trong góc tối từ lâu rồi."

"Ngươi..." Vi Vân biến sắc, người của Dược Vương Tông làm chứng cho hắn là vô nghĩa, Thủy Hồng Dao cũng như thế, người của Thái Huyền Tiên Môn càng không thể làm chứng cho hắn.

Bởi vậy, cùng với những người không thể làm chứng cho Vi Vân.

Tô Mộc bỗng nói: "Tu vi Vi Vân sư điệt thấp, tuyệt đối không thể sát hại Nguyên Vũ sư điệt, mong rằng chư vị minh giám."

"Ha ha."

Minh Đức Sơn Nhân cười lạnh: "Hay cho một người tu vi thấp kém, tu vi thấp còn có thể đánh bại sư chất tuấn kiệt của bổn môn. Tuấn Kiệt, ngươi đi ra."

"Vâng, sư thúc!"

Phong Tuấn Kiệt từ bên cạnh đi ra, đầu tiên là cười lạnh liếc nhìn Vi Vân, sau đó chắp tay thi lễ với mọi người rồi mới nói: "Chư vị có chỗ không biết, vị sư huynh Vi Vân nhìn như tu vi chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, kỳ thật ẩn tàng cực sâu., Hoàn toàn có thể đánh một trận với Nguyên Anh viên mãn, huống chi lần trước trong lúc chiến đấu với vị sư huynh này, ta phát hiện vị sư huynh này tâm cơ âm hiểm, thủ đoạn tàn nhẫn, năng lực hạ độc thủ rất mạnh, thường thường có thể trong lúc lơ đãng đánh lén tiểu chất... Nếu không như thế, tiểu chất cũng không thể thua dưới tay hắn..."

Vi Vân cũng không thèm nhìn Phong Tuấn Kiệt, hắn biết rõ thằng nhãi này rõ ràng là bị người ta sai khiến, muốn trong thời khắc mấu chốt phải bỏ đá xuống giếng, biện hộ với hắn là vô nghĩa.

Phong Tuấn Kiệt lại nhìn về phía Phật công tử của Tiểu Mật Tông, nói: "Cảnh Châu sư huynh, ngươi cho rằng thực lực của ta thế nào?"

Phật công tử của Tiểu Mật Tông mỉm cười, nói: "Không dưới tiểu tăng."

"Mọi người thấy rồi đấy."

Minh Đức Sơn Nhân lúc này mới tiếp tục nói: "Huống chi, tên Vi Vân kia không phải lấy thực lực giết chết Nguyên Vũ sư điệt mà đã sử dụng pháp bảo, thậm chí rất có khả năng... là đỉnh cấp pháp bảo cấp bậc Dược Vương Đỉnh!" Trong miệng của hắn dĩ nhiên nhận định là Vi Vân đã động thủ.

"Cái gì, dùng dược vương đỉnh?"

"Nếu sử dụng Dược Vương đỉnh, ngược lại là có khả năng này."

"Dược Vương đỉnh chính là đỉnh cấp pháp bảo, mặc dù là người có tu vi Nguyên Anh thúc dục, uy lực cũng hết sức kinh người. Dù là bần đạo có pháp tướng tu vi cũng chưa chắc có thể ngăn trở!"

Trong lúc nhất thời, mọi người nghị luận xôn xao, đều kinh nghi bất định nhìn Vi Vân, thậm chí đem ánh mắt ném về phía Dược lão nhân, phảng phất như đang chỉ trích hắn, đem pháp bảo cho đệ tử của mình, sau đó thừa dịp Nguyên Vũ không kịp chuẩn bị, hạ độc thủ giết người.

Tu chân giới, thực lực mạnh yếu là do rất nhiều nhân tố hợp thành, một tu vi, hai trận pháp, ba pháp bảo, bốn thần thông, năm công pháp.

Trong đó cảnh giới tu vi căn bản nhất, uy lực lớn nhất của trận pháp, công năng của pháp bảo là hiệu quả nhất, tác dụng của thần thông rất quan trọng, phẩm cấp công pháp cao thấp cũng không thể bỏ qua.

Pháp bảo tốt hoàn toàn chính xác có thể vượt cấp đánh chết đối thủ, ví dụ như Thủy Hồng Dao có Thất Hoa Phiến, liền có thể đấu một trận với nhau. Mà Thất Hoa Phiến chỉ là trung cấp pháp bảo mà thôi, so với đỉnh pháp bảo đỉnh cấp bậc đỉnh cấp thì Dược Vương Đỉnh kém hai bậc.

Nghe đến đó, Dược lão nhân thở dài, hắn ta tu vi cỡ nào, tự nhiên minh bạch hết thảy đều là âm mưu của Thái Huyền Tiên Môn, nhưng hắn ta đã không thể phản bác, bởi vì Thái Huyền Tiên Môn đã ngăn tất cả đường đi.

Giờ phút này, Vi Vân cũng trong nháy mắt hiểu ra, mục đích của Thái Huyền tiên môn căn bản không phải vì bắt chân hung, mà là vì muốn Dược Vương tông bồi thường, thậm chí còn muốn Vi Vân hắn...

Minh Đức Sơn người nói: "Chư vị, mọi người suy nghĩ một chút, Thiên Vân Đại Lục chỉ có ba mươi sáu món tiên khí, lại chỉ có tam giáo thất giáo có được đỉnh cấp pháp khí pháp bảo tiên khí, mà trước

mặt tại Thái Huyền Tiên Môn ta, chỉ có Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm của bổn môn, cùng với dược vương đỉnh của Dược Vương Tông, những người khác đều không có ở đây. Bởi vậy, chuyện sát hại Nguyên Vũ sư điệt là do ai làm, đã không nói rõ..."

Môn chủ Thái Cực Môn Trương Càn Khôn nhìn về phía dược lão nhân, vẻ mặt tiếc nuối nói: "Dược tông chủ, ngươi sao có thể làm ra loại chuyện này chứ, nếu như không muốn đệ tử lập gia đình thì cứ nói thẳng ra là được, chẳng lẽ Huyền Chân chưởng giáo còn có thể đối xử với ngươi như thế nào? Thất bại đã thành thiên cổ hận a, haizz!"

Bát Quái tông tông chủ Tôn Chí Dương cũng nói: "Dược tông chủ, bần đạo từng nhận ân huệ của ngươi, được ngươi một quả oa nhi, rất cảm tạ ân đức. Dược tông chủ từ trước đến nay không tệ, Dược Vương tông luôn luôn lơ lửng ôn tế thế, công đức vô lượng, tại tu chân giới rất có uy vọng, nhưng bần đạo tuân theo chính nghĩa, nói thật, việc này xác thực quá rồi."

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người trên đại điện đều nhìn về phía người của Dược Vương tông với vẻ mặt tiếc nuối, đều lắc đầu thở dài. Thậm chí có người còn tuyên bố muốn báo thù cho Nguyên Vũ.

"Giết người thì đền mạng, quả nhiên là do tên Vi Vân này gây nên..."

"Chuyện này Dược Vương tông cũng có trách nhiệm."

"Việc này... Ài, phải làm thế nào mới khiến Thái Huyền tiên môn hài lòng."

Nhìn mỗi người một câu, mắng người của Dược Vương tông đến mức thể xác trắng bệch. Minh Đức Sơn Sơn Nhân nhất thời cười rạng rỡ, hắn cao giọng nói: "Chư vị, xin yên lặng một chút."

"Ta rất rõ cảm thụ của chư vị, đối với việc này, bần đạo cũng hết sức tiếc nuối. Lúc đầu, bần đạo căn bản không tin là Dược Vương Tông làm, càng không tin được xưng là một trong thiên vận bát tiên, dược

lão nhân lấy y đức trứ danh sẽ dung túng đệ tử phạm vào tội lớn bực này! Chỉ là... Lần này người chết là nguyên vũ sư điệt., Chính là đệ tử thiên tài hiếm thấy trong trăm năm qua của Thái Huyền tiên môn ta! Thậm chí rất có khả năng là kỳ tài tu thành Địa tiên! Bần đạo vừa nhìn thấy bộ dáng u sầu của chưởng giáo sư huynh, liền cảm thấy đau đớn vô cùng, vô luận như thế nào cũng phải phân ưu vì chưởng giáo sư huynh, vì Nguyên Vũ sư điệt đòi lại công đạo, nếu không sao có thể xứng đáng với tinh thần hiệp nghĩa của chính đạo ta!"

Mọi người gật đầu, cảm thấy Minh Đức Sơn Nhân nói có lý, đồng thời cũng cảm thấy tiếc nuối vì cái chết của Nguyên Võ, vì Dược Vương Tông mà cảm thấy tức giận.

Không muốn Dược Vương tông ngoài sáng treo bầu rượu tế thế, lén làm chuyện xấu như vậy, đâu có vẻ gì là chính đạo thất tông?

Trương Càn Khôn lòng đầy căm phẫn thổi râu, sau đó hô: "Tuy vậy, những năm gần đây Dược Vương tông tốt xấu gì cũng cứu trị rất nhiều người, bần đạo cũng nhận lấy ân huệ của Dược tông chủ, liền mời Thái Huyền tiên môn đưa ra điều kiện đi, mong rằng Sơn Nhân nể mặt tất cả mọi người ở tu chân giới là người trong chính đạo, mở một mặt lưới xử trí sơ lược!"

Minh Đức Sơn Nhân nhìn Huyền Chân Sơn Nhân, thấy hắn không nói một lời, lúc này mới tiến lên một bước, nói với mọi người: "Dễ nói, chưởng giáo sư huynh ta nhân từ, không muốn truy cứu., Nhưng bần đạo thật sự không chịu nổi, bần đạo liền cả gan tự làm chủ cho Thái Huyền Tiên Môn rồi, cái chết lần này của Nguyên Võ, cũng là do đệ tử Dược Vương Tông gây nên, như vậy mời Dược Vương Tông bồi thường tổn thất của bổn môn, Nguyên Võ chính là kỳ tài có hy vọng tu thành Địa Tiên., Dược Vương Tông cũng theo lý thường bồi thường tương ứng, nhất định phải là vật phẩm cấp Tiên mới có thể, ví dụ như đỉnh cấp pháp bảo Dược Vương Đỉnh, hoặc là cây búp bê đến từ Tiên Giới... Đương nhiên, vị đệ tử động thủ sát hại Nguyên Võ kia cũng sẽ bị trừng phạt. Tục ngữ nói một mạng chống đỡ một

mạng, thiên kinh địa nghĩa! Mọi người hắn là không có gì dị nghị chứ."

Bát Quái tông tông chủ Tôn Chí Dương nói: "Nhìn thấy chính ma đại chiến tám trăm năm một lần sắp đến, Ma giáo đã rục rịch, Dược Vương tông lại làm chuyện sai lầm như vậy, khiến cho chính đạo tương tàn, quả thực khiến người ta đau lòng, bồi thường và trừng phạt một chút cũng là chuyện đương nhiên, cũng là nên tránh, mượn cơ hội này đoàn kết chính đạo chư phái, tận lực vì chính ma đại chiến!"

"Đúng là như thế."

"Chính là đạo lý này."

Không ít đại biểu tông môn đều gật đầu đồng ý.

"Mọi người nói xong rồi?"

Nhìn mọi người kẻ xướng người hoạ, Vi Vân cười lạnh liên tục, chậm rãi đứng dậy, đứng ở vị trí chính giữa Thái Huyền đại điện, ánh mắt quét qua tất cả người của các đại tông môn chung quanh.

Giờ này khắc này, trong mắt Vi Vân những người này, chính là từng tên hề.

Vừa rồi hắn vẫn luôn suy nghĩ, Thái Huyền Tiên Môn gấp gáp tìm động cơ thế mạng là cái gì, bây giờ toàn bộ đã sáng tỏ, đơn giản là vì cướp đoạt pháp bảo và linh căn của Dược Vương Tông, còn có nhân cơ hội trả thù Vi Vân. Còn về những người của các tông môn lớn nhỏ này., Hơn một ngàn tu chân giả các môn phái, bất quá chỉ là một đám cỏ đầu tường, căn bản không có nửa điểm phán đoán lực, quả thực khiến người ta buồn cười. Lại có thể là bọn họ căn bản không nguyện ý đi phán đoán, mà chỉ là âm thầm phụ họa với Thái Huyền Tiên Môn mà thôi.

Vi Vân đã hoàn toàn bị những người này làm cho chán ghét, không thể ngăn chặn cơn tức giận. Đối với những người này, hắn hoàn toàn mất đi lòng tin đối với chính đạo các tông, cái gì mà đồng khí liên chi, cái gì sĩ sĩ tử hiệp nghĩa, tất cả đều là lời nói suông, tất cả đều là hư ảo.

Vi Vân cũng không nghĩ tới, chỉ vì mình đắc tội với Thái Huyền Tiên Môn nên Thái Huyền Tiên Môn đã giận chó đánh mèo với toàn bộ Dược Vương Tông. Chẳng những hắn muốn Dược Vương Tông gánh tội thay mà còn phải bồi thường một số tiền lớn.

Vi Vân giơ tay lên ngực tự hỏi, hắn cảm thấy Dược Vương tông đối xử với hắn cũng không tệ lắm, toàn bộ Dược Vương tông tràn ngập tình người, dược lão nhân có lòng thương xót, tứ đại trưởng lão cũng đều một thân chính khí, đồng môn sư huynh sư tỷ cũng là người có phẩm hạnh đàng hoàng. Thậm chí, lúc trước cũng chỉ vì mấy câu nói dối của Vi Vân mà đám người Bạch Vô Ưu không chút nghi ngờ, hung hãn không sợ chết cùng nhau tiến về phía trước, truy sát pháp tướng cảnh giới của Liễu Oanh, thậm chí còn vì vậy mà táng mạng của Thanh Diệp.

Điểm này, hắn nhìn thấy các phái chính đạo còn lại thật đúng là xa xa không bằng.

Thậm chí sự kiện lần này, cũng bởi vì bản thân mà xuất hiện, Vi Vân cảm thấy mình thẹn với Dược Vương Tông, thẹn với sự tài bồi của đám người sư phụ Bạch Hỗn.

Trong lòng hắn đã hạ quyết tâm, hôm nay bất luận thế nào, nhất định phải làm một điều gì đó cho Dược Vương Tông!

Gã vừa mở miệng, trong lúc nhất thời, ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung lên người Vi Vân.

Phong Tuấn Kiệt vuốt ve thanh pháp khí trường đao đeo bên hông, cười lạnh nhìn Vi Vân, trong lòng thầm nghĩ: "Lúc này đây, xem ngươi sẽ chết như thế nào!"

Minh Đức Sơn xắn ống tay áo, chậm rãi hỏi: "Vị sư điệt Vi gì này, ngươi còn lời gì muốn nói không?"

"Ha ha..."

Vi Vân cười to một hồi, tinh quang trong hai mắt bắn ra bốn phía, vỗ lồng ngực ngang nhiên nói: "Đúng vậy, Nguyên Võ là do bản thân giết chết!"

Lời này vừa nói ra, toàn trường xôn xao.

"Cái gì?!"

"Quả thật là hắn giết?!"

"Quả nhiên là hắn, cuối cùng cũng thừa nhận."

"Dù sao chứng cứ vô cùng xác thực, mặc dù không thừa nhận cũng vô dụng, còn không bằng đảm đương một chút."

"Thật là một kẻ tà ác! Thế mà dám vi phạm việc chính đạo hiệp nghĩa!"

"Ha ha, vì một mỹ nhân mà phạm phải sai lầm lớn như thế, ài! Không ai cứu được hắn, còn muốn liên lụy đến Dược Vương tông, tội nhân thiên cổ đó!"

Mọi người đều chỉ trỏ, lần này bọn họ hoàn toàn có lý do trách cứ Vi Vân rồi, rất nhiều người bắt đầu chửi rủa, hận không thể mắng cho Vi Vân thể xác trắng bệch mới tốt.

Ánh mắt Huyền Chân sơn nhân hiện lên một tia kinh ngạc.

Vi Vân nhìn quanh một vòng, nhìn những khuôn mặt đang há hốc mồm xung quanh, sau đó lớn tiếng nói: "Nếu các vị muốn nghe, được, Vi Vân ta sẽ kể toàn bộ sự kiện cho các ngươi nghe!"

Minh Đức Sơn Nhân phẩy phất trần, chỉ đầu vào hắn nói: "Ngươi hạ độc thủ như thế nào còn không khai ra!"

Vi Vân lại cười to một tiếng, sau đó nói: "Ta vốn yêu mến Diệp Trầm Ngư đã lâu, nào ngờ Diệp Trầm Ngư người này không biết tốt xấu, nhiều lần cự tuyệt tình yêu ta, còn muốn gả cho Nguyên Võ. Nàng nói muốn làm vợ của Thái Huyền Tiên Môn, lúc ấy ta tức không thể át! Vì vậy, ta nổi sát tâm, muốn thừa dịp trước khi Diệp Trầm Ngư lập gia đình ta mà giết chết nguyên võ, để tiết hận trong lòng ta! Những thứ ta không có được, người khác cũng đừng hòng có được!"

Trong giọng nói của hắn, đã liệt Diệp Trầm Ngư thành đối tượng căm hận.

Liễu Phỉ Nhi vẻ mặt không thể tin nói: "Ngươi, ngươi... Ta vốn cho rằng ngươi là người tốt, không ngờ lại có lòng dạ độc ác như thế, ta còn xem ngươi là bằng hữu, ta thật sự nhìn lầm ngươi rồi!"

Phật công tử cười nghiêm mặt nói: "Phi nhi sư muội, ngàn vạn lần đừng kết giao với hạng người tâm địa ác độc này. Ngươi tâm địa thiện lương, rất dễ bị loại người bề ngoài như tiểu nhân hiền lành này lừa gạt."

Vi Vân hừ lạnh một tiếng, tiếp tục nói: "Với thực lực của ta đương nhiên không nắm chắc có thể giết chết Nguyên Võ, nhưng cũng không sao, bản nhân ngẫu nhiên có được một phù chú, phù chú này có sức mạnh của cường giả Độ Kiếp kỳ, ta chính là dùng tấm Hàn Băng phù chú oanh sát tên Nguyên Võ này, giết đến mức máu thịt hắn bay tứ tung, chỉ còn dư lại một cái đầu lâu, thống khoái a, ha ha..."

"Hừ, giết người mà còn càn rỡ như vậy, kẻ này đã nhập tà đạo, đơn giản là không thể cứu chữa!" Trương Càn Khôn lắc đầu cả giận nói.

Tôn Chí Dương nhướng mày: "Nói như vậy không phải ngươi dùng Dược Vương đỉnh giết chết Nguyên Vũ sư điệt sao?"

"Dược Vương đỉnh gì? Ta không biết!" Vi Vân ngẩng đầu lên nói.

Minh Đức Sơn nhướng mày, hắn mơ hồ cảm thấy Vi Vân muốn giải vây cho Dược Vương Tông.

Vi Vân hừ lạnh một tiếng, cao giọng nói: "Để chắc chắn thành công đánh chết tên Nguyên Vũ kia, ta vốn định quản lý nhiều hơn, hướng dược lão đầu... Ồ, chính là dược lão nhân, hướng hắn mượn Dược Vương Đỉnh dùng một lát, chỉ là..., Ta đã nói với hắn sau khi ái Diệp Trầm Ngư, hắn lại mắng ta, nói ta không nên ái Diệp Trầm Ngư, còn nói ta không xứng với nàng, không cho ta mượn Dược Vương Đỉnh! Thật sự là buồn cười! Ta đường đường là Tam Thông Chân Nhân Vi Vân, vậy mà không xứng với một đệ tử chân truyền Dược Vương Tông nho nhỏ, đùa cái gì vậy? Lão già dược lão đầu này thật sự có mắt không tròng!"

Đám người nghe vậy, mặt mũi đều tràn đầy phẫn nộ, tiểu tử này vậy mà gan to bằng trời như thế, trong mắt không người, khi sư diệt tổ! Ngay cả tông chủ nhà mình cũng dám mắng.

Dược lão nhân yên lặng không nói gì.

Bạch Hỗn phẫn nộ quát: "Vi Vân, ngươi là đồ vô sỉ khi sư diệt tổ, hôm nay ta muốn thanh lý môn hộ!"

Vi Vân trừng mắt nhìn nàng một cái, cười to nói: "Bạch Miểu! Ta nhịn ngươi đã lâu, ta biết ngươi đã sớm nhìn ta không vừa mắt, nhiều lần đưa ta vào Băng Hỏa đảo, để cho ta chịu đủ dày vò! Ta từ khi bái ngươi làm sư phụ, cái gì cũng không học được, hừ, ngươi không xứng làm sư phụ ta! Muốn giết ta? Ngươi cứ bước lại đây, xem ta có nhíu mày hay không?!"

Mặt mũi Thanh Linh tràn đầy phẫn nộ, nói: "Sư đệ, ngươi sao dám khi sư diệt tổ như thế?!"

Thanh La cũng lắc đầu liên tục, hận không thể lập tức tiến lên đánh hắn mấy côn.

Chỉ có Diệp Trầm Ngư đôi mắt đẹp loé lên, mơ hồ đã rõ ràng Vi Vân muốn làm gì.

Tô Mộc mặt mũi tràn đầy vẻ hận sắt không thành thép, nói: "Người này sát hại Nguyên Vũ sư điệt, lại chống đối sư trưởng, Dược Vương tông ta không có nghịch đồ bực này! Chư vị đạo hữu, kể từ hôm nay, Vi Vân này không còn là đệ tử Dược Vương tông ta!"

"Khoan đã!"

Lúc này Minh Đức Sơn Nhân đột nhiên nói.

69

Ánh sáng tiết sáu, 63.

Tô Mộc cả giận nói: "Sơn nhân đừng cản ta, hôm nay Dược Vương tông ta cùng Vi Vân kẻ này không đội trời chung!"

Minh Đức Sơn Nhân nói: "Tô Mộc đạo hữu, ý của ngươi là, việc này là do một mình Vi Vân làm, không liên quan gì đến Dược Vương tông của ngươi?"

"Đương nhiên không liên quan!" Tô Mộc nhướng mày: "Vừa rồi ngươi cũng nghe thấy, tên này sát hại đồng đạo, ức sư diệt tổ, tội ác tày trời, Dược Vương tông ta truyền thừa lâu đời, từ trước đến nay luôn dùng lòng từ bi đối đãi người khác, sao có thể dung túng bọn ác đồ này tiếp tục gây họa?"

Minh Đức Sơn Nhân thản nhiên nói: "Nhưng mà, với thực lực của một mình hắn, sợ là không cách nào làm được, Nguyên Vũ sư điệt ta chính là Pháp Tướng..."

"Pháp tướng là cái thá gì chứ?" Vi Vân cười to nói: "Lão đạo Minh Đức nhà ngươi dám tiến lên một bước thì ta vẫn có thể giết chết ngươi như thường!"

"Nhóc con miệng còn hôi sữa, lại dám càn rỡ như thế, bắt hết lại cho ta!"

Minh Đức Sơn Nhân lập tức nổi giận, ra lệnh một tiếng, lập tức có một loạt đệ tử Thái Huyền Tiên Môn phóng tới, thi triển thần thông đánh về phía Vi Vân.

"Các ngươi cùng lên đi, Vi mỗ có gì phải sợ!"

Vi Vân cười to một tiếng, cuồng vọng đến cực điểm, lập tức thi triển thần thông "Thái Dương Chân Hỏa phụ thể" trong Thôn Nhật Đại

Pháp, toàn thân hóa thành một ngọn lửa màu vàng óng, trên người bắn ra bốn cánh tay to dài vô cùng, từng cái bay ra, đánh vào trên người một gã đệ tử Thái Huyền Tiên môn. Nhất thời mấy tiếng kêu thảm thiết vang lên, bốn tên đệ tử trực tiếp bay rớt ra ngoài, áo bào trước ngực bị đốt ra một cái động lớn, ngực một mảnh cháy đen, đã bị đốt thành trọng thương!

Lúc này Vi Vân cùng Dược Vương Tông quyết liệt, tự nhiên không có lý do gì lại dùng pháp thuật bên trong Dược Vương Kinh, Tử Nguyệt Già Thiên Công cũng không thể dùng, điều này sẽ liên lụy Tử Nguyệt Tiên Môn, chỉ có thể dùng Thủy Hồng Dao truyền thụ Nhật Không Đại Pháp. Cũng chỉ có môn công pháp này, chủ công không chủ thủ, công thế mạnh nhất, vừa vặn hợp với trạng thái tinh thần như cuồng ma của Vi Vân.

Đệ tử nội môn bình thường căn bản không có khả năng giao thủ cùng Vi Vân, nhất thời Phong tuấn kiệt và các đệ tử chân truyền nhào tới, cả đám đều thi triển ra quyền đạo, đao đạo, kiếm đạo thần thông, có cánh tay duỗi dài ra mấy trượng, có cái đùi hóa thành hơn trượng, bao trùm một tầng bạch quang, có cái hóa ra vô số đao lãng, có cái đánh ra vô số tia kiếm... Một cỗ muốn đánh tới Vi Vân, là muốn đem quần quần quần đánh chết!

Thái Huyền tiên môn có bảy mươi hai chân truyền, những đệ tử chân truyền này đều có tu vi Nguyên Anh, cộng thêm Tinh Tu, Thái Huyền Chân Kinh kỳ công, mỗi người đều có thực lực không tầm thường, trong lúc nhất thời áp lực lên Vi Vân tăng nhiều, ứng phó không xong, trên người trúng rất nhiều chiêu, khắp nơi vết thương, từng đoá từng đoá Chân Hỏa Thái Dương từ trên người rơi xuống, rơi trên tảng đá xanh, rung động xuy xuy, làm cháy ra từng lỗ lớn, trong đại điện khói xanh bốc lên.

Trong nháy mắt, Vi Vân gặp phải liên tiếp trọng kích, rơi xuống mặt đất, trên người óng ánh hỏa diễm tán đi, trong miệng phun ra rất nhiều máu tươi.

Đệ tử chân truyền của Thái Huyền tiên môn từng bước tới gần, đồng thời đề phòng sự phản công của hắn trước khi chết.

Cả người Vi Vân đẫm máu, một tiếng cười thảm, thanh âm khàn khàn nói: "Nhìn từng người các ngươi một chút, tự xưng là người trong chính đạo, cái gì sĩ sĩ chính nghĩa...Cả ngày đấu, ngươi lừa ta gạt, chỉ biết tung hoành trong tổ, chỉ bằng những thứ hèn mọn như các ngươi, cũng muốn đánh tan Ma giáo... Thật sự là chuyện cười lớn ngập trời!"

Minh Đức Sơn Nhân nổi giận nói: "Một kẻ tàn hại cùng đạo như ngươi, không xứng bàn tán chính nghĩa, giết hắn!"

"Giết!" Đám đệ tử chân truyền đều cầm đao kiếm, hùng hổ lao về phía Vi Vân.

"Phong Tuấn Nhi, nạp mạng đi!"

Trong nháy mắt, Vi Vân thúc dục pháp lực toàn thân, trong nháy mắt bộc phát ra ngoài, trên người lộ ra một cỗ khí thế cường đại, hai mắt bốc cháy lên ngọn lửa màu vàng, một tay hóa thành cánh cửa, chộp tới đám Phong Tuấn Kiệt đang đánh tới.

"Muốn kéo ta làm đệm lưng, nhưng không có cửa."

Ánh mắt Phong Tuấn Kiệt nhảy dựng lên, vội vàng bứt ra lui về phía sau.

Y đã giết cha mẹ nuôi của Vi Vân, người mà Vi Vân muốn giết nhất chính là y, Phong Tuấn Kiệt hiểu rất rõ điều này, trước mắt nếu như Vi Vân sắp chết mà phản công, nói không chừng có thể giết y thì y sao dám dấn thân vào nguy hiểm.

Vi Vân thầm than một tiếng đáng tiếc, hắn không sợ chết, nhưng hắn không cam lòng, bởi vì đại thù chết của cha mẹ còn chưa báo!

Vi Vân gầm lên giận dữ, toàn lực chiến đấu với những đệ tử chân truyền này.

Mấy ngày nay hắn âm thầm khổ tu Nhật Đại Pháp và Tử Nguyệt trong Thiên Công thần thông pháp thuật, tuy rằng tu vi chưa từng tăng lên bao nhiêu, nhưng sức chiến đấu vẫn đang tăng cường.

Trong lúc Vi Vân há mồm phun ra từng quả cầu lửa màu vàng lớn chừng quả đấm vào người các đệ tử chân truyền, bất luận là rơi vào tay bọn họ hay đầu, chỉ cần tiếp xúc với nơi khác lập tức bị lửa thiêu đốt, khó mà dập tắt, bị đốt đến da tróc thịt bong, ngay cả pháp lực cũng bắt đầu thiêu đốt, toàn thân đau đớn kịch liệt chỉ có thể lui lại, xin cường giả cấp Thái Huyền tiên môn dùng pháp lực cao cường cưỡng ép dập tắt.

Trong Thái Huyền đại điện, người của các đại tông môn đều nhìn thiếu niên trong sân đại triển thần uy, sắc mặt mỗi người đều biến hóa, trong lòng khiếp sợ, bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới, một đệ tử Dược Vương tông nhìn như bình thường, vậy mà ẩn giấu sức chiến đấu cường đại như thế, có thể lấy sức một người độc đấu mấy chục đệ tử chân truyền của Thái Huyền Tiên môn, mặc dù không ít đệ tử ở trong đại điện không thi triển được tay chân, không thể thi triển được., Cũng vẫn còn có rất nhiều đệ tử vẫn chưa toàn lực ứng phó, nhưng cũng đủ để nhìn ra sự bất phàm của thiếu niên này, e rằng sẽ không một ai tin tưởng nếu như truyền ra ngoài, nếu như đặt ở trận thi đấu chân truyền, nói không chừng có thể đoạt được hạng nhất, chỉ là đáng tiếc, lại là tên ruồng bỏ khi sư diệt tổ, sát hại đồng đạo, bị vạn chúng phỉ nhổ!

Quyền cước, đao kiếm, mâu, băng hỏa... đủ loại thế tiến công dồn dập ập tới.

Vi Vân Nhân ở giữa không trung, trên người duỗi ra bốn cánh tay màu vàng óng, cùng một quyền, một cước, một đao một kiếm giao kích lẫn nhau, phát ra một tiếng vang chấn động, trên người hỏa diễm ảm đạm, trong miệng lại phun ra máu tươi, bốn cánh tay rất

nhanh biến mất không thấy gì nữa, lại từ trước ngực, sau lưng đều mọc ra hai cánh tay, lần nữa đỡ lấy một kích của bốn người kia.

Mấy đạo đao mang cùng tia kiếm rơi xuống người Vi Vân, xuyên thấu ngực bụng và hai chân của gã.

Vi Vân rên lên một tiếng, thân hình xoay tròn rơi trên mặt đất, hai mắt bốc hỏa, giống như đèn lồng lớn, gắt gao quét nhìn mọi người chung quanh.

"Giết!"

"Kẻ này đã nhập ma, tiễn hắn ta về tây!"

"Giết hắn!"

Mười mấy đệ tử chân truyền của Thái Huyền tiên môn điên cuồng nhào tới, muốn đánh một chiêu cuối cùng cho Vi Vân.

Huyền Chân sơn nhân như không có việc gì làm mà gẩy móng tay dài nhỏ, đây mới là tình cảnh hắn muốn thấy, thật sự là cực kỳ tuyệt vời.

Minh Đức sơn nhân liên tục cười lạnh, lúc ở Tử Nguyệt tiên môn, thiếu niên này mắt không tôn trưởng, dám mắng hắn thậm chí còn bảo hắn quỳ xuống. Chuyện này đối với hắn mà nói đúng là vô cùng nhục nhã, bây giờ cuối cùng hắn cũng được toại nguyện, có thể nhìn thấy dáng vẻ kêu thảm thiết của hắn.

Phong Tuấn Kiệt đứng bên cạnh Minh Đức Sơn Nhân, không ngừng nhìn vào ánh mắt đắc ý của Vi Vân, hắn muốn trước khi Vi Vân chết để kích thích hắn thật tốt một phen, hắn muốn cho Vi Vân hiểu rõ mình mới là người thắng, mình mới là người cười đến cuối cùng.

Diệp Trầm Ngư một tay nắm Ngọc Thanh Bảo bình, trong mắt ẩn chứa nước mắt.

Thanh Linh và Thanh La quay đầu nhìn lại, phát hiện Diệp Trầm Ngư toàn thân run rẩy.

Bạch Vô Ưu, Thanh Phong, Thanh Mộc cùng các đệ tử chân truyền Dược Vương tông thở dài trong lòng, đều dời ánh mắt đi, không muốn nhìn những hình ảnh thê thảm trong sân.

Khi mọi người đều tập trung chú ý vào Vi Vân, trong tay dược lão nhân cầm một phù chú màu bạc, lặng lẽ nhét vào tay Tô Mộc, Tô Mộc lại nhét phù chú vào tay Bạch Miểu.

Ngọc Thanh Bảo bình trong tay Diệp Trầm Ngư càng nắm chặt, tay kia đã bắt quyết.

Mắt thấy Vi Vân sắp bị mọi người đánh chết, bỗng nhiên thân hình Bạch Hỗn chớp động, hóa thành tàn ảnh đi vào sân, đứng ở trước mặt Vi Vân, đồng thời tế lên một cái lều lục sắc, đây là đỉnh cấp pháp khí Cửu Độc Chướng do Bạch Miểu tự tay luyện chế, phối hợp độc công nàng tu luyện, uy lực cường đại, nàng cũng bởi vậy ở tu chân giới có tên hiệu là "Cửu Độc tiên tử".

Cửu Độc Chướng mở ra, hóa thành một mảnh lục vân, ngăn cản thế công của mấy chục đệ tử chân truyền của Thái Huyền Tiên Môn.

Chúng đệ tử nhao nhao bị đẩy lui, chỉ cảm thấy pháp lực thể nội tán loạn, không bị khống chế, trong lòng kinh hãi, thầm nghĩ một tiếng lợi hại.

Minh Đức Sơn Nhân biến sắc, cả giận nói: "Bạch Miểu, ngươi muốn cứu hắn, chẳng lẽ Dược Vương tông ngươi có tham dự sát hại nguyên võ sư điệt của ta?"

"Người núi hiểu lầm, cũng không phải như thế." Bạch Chỉ một mặt lãnh diễm nói.

Đôi mắt đẹp của nàng lấp lóe hàn mang, nhìn chằm chằm vào Vi Vân, phẫn nộ quát: "Kẻ này khi sư diệt tổ, ta muốn đích thân thanh lý

môn hộ, tự tay giết chết hắn!"

"Vậy sao ngươi không ra tay?" Minh Đức Sơn Nhân cười lạnh.

Tất cả mọi người trong đại điện đều nhìn Bạch Chỉ.

Bạch Hỗn quét mắt nhìn thanh bào rách nát, khắp nơi trên vết thương, toàn thân đẫm máu chỉ vào hắn, cả giận nói: "Lúc trước lúc ngươi nhập môn, ta đã từng nói với ngươi, một khi xúc phạm giới luật, ta sẽ tự tay thanh lý môn hộ, hôm nay chính là thời điểm ứng nghiệm! Ta chặt đứt kinh mạch tay chân của ngươi trước!"

Nói xong, một tay biến thành chưởng đao liên tục huy động, hóa thành đạo đạo huyễn ảnh, xuy xuy mấy tiếng vang lên, tứ chi kinh mạch Vi Vân nhất thời bị cắt đứt, từng đoá từng đoá huyết hoa bắn tung tóe ra, làm khắp nơi trên đại điện.

"A..."

Đau nhức khó tả truyền khắp toàn thân, Vi Vân kêu lên liên tục, lăn lộn trên mặt đất giống như lệ quỷ, kinh mạch bị cắt đứt, pháp lực toàn thân nhất thời bị kiềm hãm, chỉ có thể rúc vào trong cơ thể, không cách nào dùng tay chân thúc giục được.

Trong tay Vi Vân có một trương phù chú màu bạc, đây là Bạch Chỉ vừa rồi thừa dịp kinh mạch của hắn bị chặt đứt, lấy tốc độ cực nhanh lặng lẽ đưa cho hắn.

Nhưng lúc này Vi Vân làm gì có pháp lực để sử dụng.

Mọi người nhìn thiếu niên lăn lộn tại chỗ, tất cả đều không đành lòng nhìn thẳng, nghiêng đầu đi.

Liễu Phỉ Nhi rưng rưng nước mắt, nàng nói với trưởng lão Phù Vân Các bên cạnh: "Phù Phong thúc phụ, hắn thật đáng thương..." Nàng chưa bao giờ gặp cảnh thê thảm thế này, quả thực giống như một cơn ác mộng, mặc dù người chịu khổ không phải là mình, nàng vẫn

có thể đồng cảm, huống chi nàng còn từng kết giao với Vi Vân, gọi là sư tỷ sư đệ.

"Ai..." Trưởng lão Phù Phong của Phù Vân các thở dài, che lấy đôi mắt đẹp của Liễu Phỉ Nhi, không cho nàng nhìn tiếp nữa.

"Một chưởng này, là ta thay các đời tông chủ của Dược Vương tông giáo huấn ngươi một chút!"

Bạch Hỗn Ngọc vung tay lên, vỗ vào ngực Vi Vân.

Vi Vân cảm thấy một luồng pháp lực nhẹ nhàng tràn vào cơ thể, vốn đang hấp hối, hắn đang bị trọng thương sắp chết, nhất thời lại có một chút năng lực hành động, hai mắt lại lần nữa phun ra hai luồng Thái Dương Chân Hỏa.

"Bạch Miểu đạo hữu, ta tới giúp ngươi!"

Bạch Miểu làm vậy hiển nhiên là đang cố ý kéo dài thời gian, Minh Đức Sơn Nhân nhìn ra một tia không thích hợp, không chút do dự lập tức xuất thủ.

Một tay Minh Đức Sơn trảo, sử dụng một chiêu thần thông "Lôi củi dưới đáy nồi" của Thái Huyền Tiên Môn, nhất thời rút Nguyên Anh trong cơ thể Vi Vân ra!

Một tiểu nhân tử kim cỡ bốn năm tấc hiện lên trên đỉnh đầu Vi Vân, toàn thân uể oải. Mặc dù như vậy, pháp lực mấy chục năm nay vẫn ẩn chứa, nhưng lực lượng bản nguyên đã hao hết, một khi Nguyên Anh tiêu diệt, một thân tu vi bị phế bỏ, cảnh giới Nguyên Anh lập tức thành không.

"Ta giúp ngươi tản đi lực lượng Nguyên Anh!"

Sơn nhân Minh Đức nhe răng cười một tiếng, đánh ra một đạo phù văn màu trắng rơi vào trên Nguyên Anh, đây là thần thông "Tán Công" của Thái Huyền tiên môn.

Chỉ một thoáng, đám người chỉ thấy Nguyên Anh trên đỉnh đầu Vi Vân bắt đầu giải thể, hóa thành từng cỗ khí lưu tử kim, khuếch tán ra chung quanh, xoay quanh trong đại điện.

Điều này cũng nhờ linh quang ý thức của Vi Vân vẫn còn trên thân thể, nếu không chỉ một lần này thôi đã bị xóa bỏ ý thức mà chết rồi.

Giờ khắc này, trong đầu hắn, Vi Tiếu, khuôn mặt âm thanh của cha mẹ Vi Tiếu và Vưu thị hiện lên dung mạo tuyệt thế của Ngu Yên Vũ, sau đó là dung nhan tuyệt thế của Thủy Hồng Dao, Bạch Ngọc, Diệp Trầm Ngư, Ngu Phi Ngư, Tiểu Kim, Lý Mị Nhi, Mạc Tú Vân... Thậm chí đám người Cầm Nhi cùng Thi Nhi kết duyên ở Thi Cầm sơn trang... Từng hình ảnh từ nhỏ đến lớn nhanh chóng hiện lên trong đầu.

Bạch Chỉ trơ mắt nhìn Minh Đức Sơn hạ độc thủ, tâm niệm thay đổi thật nhanh, nhưng không thể nghĩ ra lý do gì để ngăn cản.

"Tiễn ngươi về Tây Thiên!"

Minh Đức Sơn Nhân nhe răng cười một tiếng, đánh ra một chưởng, lấy pháp lực cao cường của Pháp Tướng hậu kỳ đánh ra một chưởng về phía Vi Vân diện môn!

"A..."

Trong nháy mắt, Vi Vân phát ra một tiếng gào thét điên cuồng, toàn thân tuôn ra từng dòng nước ấm, đây là lực lượng trời sinh của Cửu Dương Tuyệt Mạch, phối hợp với cỗ pháp lực Bạch Hỗn độ tới, trên người tuôn ra một cỗ khí tức mạnh mẽ, cùng lúc đó một đóa Thái Dương Chân Hỏa rơi vào trong lòng bàn tay, thiêu đốt phù chú trong tay.

Đạo phù văn màu bạc này lập tức thiêu đốt, một đạo ngân quang từ đó thoát ra, lan tràn ra toàn thân Vi Vân.

Trong nháy mắt, một chưởng của Minh Đức Sơn mang theo khí thế kinh người đánh thẳng vào mặt Vi Vân!

Trong nháy mắt, trên người Vi Vân tuôn ra một cỗ khí tức mạnh mẽ.

Một sát na này, phù chú màu bạc trong tay hắn hóa thành một đạo ngân quang, cũng dần dần lan tràn ra toàn thân.

Chưởng lực của người Minh Đức Sơn ập tới va chạm với khí tức mạnh mẽ trên người Vi Vân, chỉ trong nháy mắt ngăn cản chưởng lực của Minh Đức Sơn đã đánh tan khí tràng trên người Vi Vân, lực lượng cường đại bao trùm khắp người hắn khiến khuôn mặt hắn bắt đầu vặn vẹo, sinh ra các loại biến hóa, bỗng nhiên một tiếng vang giòn giã vang lên, khuôn mặt Vi Vân cuối cùng cũng đã định hình.

Mọi người nhìn theo, chỉ thấy khuôn mặt bình thường của Vi Vân vốn là mày rậm mắt to, khuôn mặt bình thường biến mất không thấy nữa, thay vào đó là một khuôn mặt tuấn mỹ màu trắng, mày kiếm mắt sáng, mắt như sao, mặt mũi thẳng tắp như đao, mũi thẳng tắp, đường cong lưu loát, chính là một gương mặt vô cùng hoàn mỹ, mặc dù từ trước đến nay đám người Bạch Vô Ưu và Phong Tuấn Kiệt nổi danh tiêu sái kia trông thấy, cũng trong nháy mắt ngây ngốc, xấu hổ không bằng!

"Mộc Thiên Vũ!"

Minh Đức Sơn Nhân kinh hãi biến sắc, vô thức thu chưởng lực.

Nhìn thấy bộ dạng này, tất cả các đại tông môn chung quanh hơi lớn tuổi một chút, cũng nhao nhao biến sắc, tất cả đều hoảng sợ. Huyền Chân Sơn Nhân thì toàn thân chấn động, hầu như không dám tin vào hai mắt của mình.

Trong nháy mắt, lưu quang màu bạc do phù chú màu bạc hóa thành rốt cục bao phủ toàn thân Vi Vân, quang hoa chợt lóe, xoẹt một tiếng, cả người hắn bỗng nhiên biến mất trong đại điện!

Lúc này mọi người mới từ trong khiếp sợ khôi phục lại.

Minh Đức Sơn Nhân vội vàng nói: "Không tốt, bị hắn bỏ chạy rồi!"

Thanh Hư chân nhân nhướng mày, nói: "Không nghĩ tới trên người kẻ này vậy mà mang theo phù chú không gian, thật sự là bất ngờ."

Không gian phù chú là một loại phù chú cực kỳ hiếm thấy, dù là cảnh giới Độ Kiếp mạnh mẽ cũng chưa chắc có thể chế tạo ra được, phải thâm am hiểu mới được, hơn nữa phải tiêu phí rất nhiều giá trị, cực kỳ trân quý. Sau khi sử dụng không gian phù chú, sẽ lập tức đem người truyền tống đến một vị trí nào đó, về phần sẽ truyền tống đến nơi nào, ai cũng không nói trước được, có lẽ ở ngay phụ cận Thái Huyền tiên môn, có lẽ sẽ ở bên bờ Thiên Vận đại lục.

Bạch Hỗn hừ lạnh một tiếng, nói: "Đều do Sơn Nhân rút chưởng lực về, nếu không người này đã chết từ lâu!"

Bị nàng phản tướng, Minh Đức Sơn Nhân nhất thời không thể phản bác. Hắn cũng không muốn, chỉ là vừa rồi thật sự là phản ứng theo bản năng. Hắn vô luận như thế nào cũng không ngờ, Vi Vân lại biến thành một khuôn mặt như vậy!

Minh Đức Sơn Nhân lạnh lùng nói: "Không ngờ tên này giảo hoạt như vậy, chẳng những chuẩn bị phù chú không gian mà còn có thể sử dụng ảo thuật, ngay cả bần đạo cũng bị hắn mê hoặc!"

"Hóa ra là ảo thuật, quả thực có chút kinh người."

"Hẳn là ảo thuật, dù sao cũng là người đã chết đi mười mấy năm trời, sao có thể bỗng nhiên sống lại được? Chuyện này khó mà tin nổi."

Minh Đức Sơn Nhân đột nhiên nhíu mày: "Sao hắn lại có không gian phù chú?"

Bạch Miểu nhíu đôi mắt đẹp, nói: "Như thế nào, ý sơn nhân là... hoài nghi ta?"

"Không dám, không dám." Minh Đức Sơn Nhân chắp tay: "Chẳng qua chỉ thấy lạ thôi."

Bạch Chỉ lui xuống, thanh âm Dược lão nhân vang lên không mất thời cơ: "Hôm nay đệ tử chân truyền bổn tông Vi Vân phạm tội, bổn tông đã thanh lý môn hộ, bất luận Vi Vân sống hay chết, từ nay về sau đều không quan hệ chút nào với bổn tông, thỉnh chư vị đạo hữu biết rõ."

Huyền Chân sơn nhân ngồi trên bảo tọa thầm nghĩ một tiếng cáo già, như vậy liền phủi sạch quan hệ.

Minh Đức Sơn Nhân nhíu mày nói: "Tuy vậy cũng không thể chứng minh Dược Vương tông là người vô tội..."

Thời điểm này, trưởng lão Phù Phong chân nhân của Phù Vân Các tiến lên một bước, nói: " Sơn nhân nói vậy có chút không để ý tới tình cảm đồng đạo, Dược Vương tông đã tự mình động thủ dọn dẹp môn hộ, Thái Huyền Tiên môn có lý do gì lại hoài nghi tiếp, huống chi Dược tông chủ từ trước đến nay thương xót, mấy trăm năm qua cứu tế vô số đồng đạo trung nhân, công đức vô lượng, tuyệt đối không thể dung túng đệ tử phạm sai lầm."

Đại Bi trưởng lão của Đại Phật Tự cũng nói: "Bần tăng cho rằng, Dược Vương Tông là vô tội, mong Sơn Nhân minh xét."

Trong lúc nhất thời, trong đại điện vang lên không ít thanh âm, đều nhao nhao ủng hộ hai người.

Thấy vậy, Minh Đức Sơn nhân không tiện bôi đen nữa, hắn biết trước mắt nhất định phải điểm đến mới được, thanh danh của Dược Vương tông luôn luôn rất tốt, hắn nếu tiếp tục kiên trì, nhất định sẽ xúc phạm vào cơn giận của nhiều người, hoàn toàn ngược lại.

Minh Đức Sơn Nhân đành phải nói: "Các vị đạo hữu nói có lý, bần đạo cũng cho là vậy. Nhưng tên Vi Vân kia còn chưa chết, thù truyền nguyên võ vẫn chưa được báo, cần phải tiếp tục đuổi giết mới đúng,

loại ác tặc này đã nhập ma, không giết không đủ để cám ơn thiên hạ, khó đảm bảo ngày sau không gây họa cho muôn dân. Nếu chư vị đồng đạo có ai nhìn thấy kẻ này, có thể báo cho Thái Huyền Tiên môn biết, tất có thâm tạ."

"Thôi."

Huyền Chân sơn nhân khoát khoát tay, mặt đầy bi thống thở dài: "Nên khoan dung độ lượng, việc này coi như chấm dứt."

"Chưởng giáo từ bi!"

Minh Đức sơn nhân chắp tay nói.

Đương nhiên bọn họ sẽ không bỏ qua cho Vi Vân, chỉ là thân là người trong chính đạo, ngoài miệng nhất định phải tỏ thái độ để tránh nhân khẩu sa sút.

Minh Đức Sơn người lại quay mặt với mọi người, nói: "Lần này vốn là ngày đại hôn của Nguyên Vũ sư điệt, ai ngờ ra chuyện thế này, thật là khiến người ta đau buồn. Bổn môn ở đây tạ lỗi với chư vị đạo hữu, quét sạch nhã hứng của mọi người, quả thực không dám đi. Tiếp theo bổn môn muốn siêu độ cho Nguyên Vũ, kính xin chư vị đạo hữu dời bước đến quảng trường, lát nữa bổn môn sẽ sắp xếp yến hội, mời mọi người tận tình thưởng thức!"

"Sơn Nhân, Phù Vân Các còn có chuyện quan trọng phải xử lý, bần đạo không ở lại nữa, cáo từ." Phù Phong chân nhân nói.

Tô Mộc cũng nói: "Dược Vương tông ta cũng cần phải nhanh chóng trở về tra xét xem trong tông môn còn có ác đồ nào nữa không, chúng ta cáo từ trước."

...

Từng đại biểu tông môn lần lượt dẫn theo môn nhân tông môn cáo từ rời đi, trong đại điện chỉ còn lại người của Thái Huyền tiên môn cùng

số ít tông môn phụ thuộc lưu lại.

70

Chương sáu hỏi quẻ.

Tử Nguyệt tiên môn, đại điện tông môn.

Ngu Yên Vũ mặc một bộ trường bào tử kim lộng lẫy hoa lệ, ngồi trên bảo tọa màu tím, khuôn mặt nõn nà trắng như tuyết hiện lên ánh sáng lộng lẫy, hơi nghiêng người nằm, lộ ra sữa mỡ đầy đặn, cặp mông đầy đặn vểnh cao, chính là cặp mông tròn trịa, bàn tay trắng như ngọc của nàng đang vịn vào trán ngọc, híp đôi mắt phượng, tuy tư thế lười biếng nhưng lại lộ ra khí độ của một tông chủ.

Hai nữ đệ tử xinh đẹp mặc lụa mỏng, một đứng bên cạnh, nhẹ nhàng cúi vai cho Ngu Yên Vũ, còn có một người ngồi xổm trước người nàng, nhẹ nhàng véo chén ngọc mềm mại mềm mại của nàng. Ngọc Túc Hương thản nhiên truyền vào mũi, nữ đệ tử xoa chân say mê ngửi, nhìn đôi chân ngọc mềm mại bọc khăn lụa màu tím, hai tay nhẹ nhàng nhéo, cảm giác tuyệt vời như thế, nàng thật muốn ở trên đó điên cuồng liếm môi, nhưng sao dám như thế.

Bỗng nhiên, Ngu Yên Vũ cảm thấy ngực đau xót, cả người nàng chấn động, mở mắt phượng ra, trong mắt lóe lên một tia sáng, nhìn về phía Thái Huyền Tiên Môn.

"Thủy Hồng Dao, ngươi là đồ vô dụng, ngay cả một người cũng nhìn không ra!"

Hai gã đệ tử hoảng sợ thối lui, quỳ trên mặt đất, không dám cử động chút nào.

Ngu Yên Vũ vung trường bào, hóa thành một đạo cầu vồng màu tím lao ra khỏi đại điện, bay về phương xa.

Hai nữ tử mang lụa tím canh giữ ở cửa cũng vội vàng cúi đầu quỳ xuống, chờ cầu vồng đi xa, mới đứng dậy.

Hầu như cùng một thời điểm, đang dẫn một đám giáo đồ di chuyển về sơn môn, Thủy Hồng Dao bay về Thanh Châu cũng cảm thấy trong lòng hoảng hốt.

Bàn tay trắng nõn như ngọc của nàng sờ sờ ngực, thầm nói: "Vân Nhi không biết xảy ra chuyện gì, linh lực Hoa nhi biến mất rồi."

Nàng từng trồng một cánh hoa đào lên người Vi Vân, chính là hạt giống mà nàng dùng thần thông Đào Hoa ngưng tụ ra, trồng ở trên thân người, có thể cảm giác được đại khái tình trạng của đối phương, nếu như tới gần, ngay cả phương vị cũng có thể cảm giác được, nhưng vừa rồi, loại liên hệ này biến mất, điều này nói rõ hai loại tình huống, một là hạt giống bị người ta hái, hai là pháp lực Vi Vân biến mất, không có linh lực cung cấp cho cánh hoa trên người, không cách nào sản sinh tác dụng.

Thủy Hồng Dao âm thầm cầu khẩn, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì.

Tuy an ủi như thế nhưng nàng vẫn cảm thấy hoang mang, nàng biết Vi Vân đi đến Thái Huyền Tiên Môn vốn không thích gặp hắn, hơn phân nửa là gặp phải nguy hiểm, nhất định phải đi xem mới được.

Cùng Thủy Hồng Dao đi đến Thanh Châu còn có Tiểu Kim và Lý Mị Nhi, Thủy Hồng Dao được Vi Vân ủy thác, mang theo cả nhị nữ.

Nghĩ tới đây, Thủy Hồng Dao dừng lại trước người Tiểu Kim, dặn dò Lý Mị Nhi đang ngồi ngay ngắn trên lưng nó, nàng nói: "Mị Nhi muội muội, nghe Vân nhi nói, muội đến từ gia đình giàu có, chắc hẳn xử sự coi như chu đáo. Muội tạm thời dẫn mọi người đi đến thành Đào Nguyên ở Thanh Châu, nơi đó có người tiếp ứng các muội, ta cần đi làm một việc gấp, qua hai ngày mới chạy về."

Lý Mị Nhi gật gật đầu, nói: "Không thành vấn đề."

Thủy Hồng Dao lại dặn dò mọi người, cần nghe theo Lý Mị Nhi an bài, sau đó xoay người, hóa thành những đóa hoa đào, bay về phía

xa.

Lý Mị Nhi đảo đôi mắt đẹp, trong lòng thầm nghĩ: "Không biết nàng muốn làm gì, không phải có liên quan tới chủ nhân đấy chứ?"

Sau khi Thủy Hồng Dao rời đi, hơn một ngàn giáo đồ được Lý Mị Nhi dẫn đường tiếp tục lên đường, xẹt qua trùng trùng điệp điệp dãy núi, bay về phía thành Đào Nguyên ở Thanh Châu.

Thủy Hồng Dao một đường chạy nhanh, không đến nửa ngày đã chạy tới đô thành Trường Ninh của Đại Đường vương triều.

Đến Trường Ninh thành, Thủy Hồng Dao đi một chuyến tới tiệm quần áo, thay một bộ quần áo khác, hóa trang thành một cô gái giang hồ bình thường, ăn mặc phong trần mệt mỏi, tay cầm trường kiếm, đi về phía cửa Hoàng thành của Trường Ninh thành, không bao lâu thì tới quảng trường trước cửa Hoàng thành.

Nơi này có một tòa trận pháp truyền tống, có thể thẳng tới sơn môn Thái Huyền Tiên Môn.

Trận pháp truyền tống đều là truyền tống từ thời thượng cổ lưu lại, Thiên Vận đại lục chỉ còn sót lại hai toà trận pháp truyền tống, một toà thuộc về Tử Nguyệt tiên môn, trong Âm Nguyệt hoàng thành, còn có một toà thuộc về Thái Huyền tiên môn, tại Trường Ninh thành.

Trận pháp của thành Trường Ninh có một đám đệ tử Thái Huyền tiên môn bảo vệ, do một đệ tử nội môn dẫn đội, mang theo bốn gã ngoại môn đệ tử chịu trách nhiệm công việc truyền tống.

Thủy Hồng Dao cầm trường kiếm đi tới phía trước trận pháp, chắp tay nói: "Các vị đại hiệp, tiểu nữ muốn tới Thái Huyền tiên môn bái sư học nghệ, kính xin châm chước một phen."

Đệ tử nội môn cầm đầu nhìn dáng vẻ hơn bốn mươi tuổi, là một trung niên hán tử mặt ngựa, thân mang đạo bào trắng, lưng đeo trường kiếm, có tu vi Kim Đan viên mãn. Hắn nhìn nhìn Thủy Hồng

Dao một chút, tuy rằng phong trần mệt mỏi, mặt trắng hướng lên trời, nhưng vẫn có thể nhìn ra dáng vẻ quyến rũ thướt tha, khuôn mặt xinh đẹp, dáng vẻ thanh tú, mông vểnh cao, một đôi ngực căng tròn, trong lòng rung động.

Hắn thu hồi ý chí Côn Bằng, cười nói: "Vị cô nương này, trận pháp này không phải ai cũng có thể dùng, hoặc là đệ tử của Thái Huyền tiên môn chúng ta, hoặc là khách quý của các đại tông môn, những người còn lại một mực cấm sử dụng. Dù sao, mỗi lần truyền tống đều phải dùng ngọc thạch mang theo linh lực mới có thể khởi động, thậm chí tiêu hao tiền."

Thủy Hồng Dao cười với hắn một tiếng quyến rũ, nói: "Đại hiệp, tiểu nữ là đi Thái Huyền tiên môn bái sư, nếu thành công, chúng ta là đồng môn, ta cũng là đệ tử Thái Huyền tiên môn, ngươi nói xem ta có thể sử dụng hay không?"

"Cái này..." Tên đệ tử này suy nghĩ một chút, chuyện nhỏ nhặt này hắn có thể làm chủ, hơn nữa nữ nhân này quyến rũ động lòng người, nhất cử nhất động phong tình vạn chủng, quả thực làm cho tim hắn ngứa ngáy, nếu kết giao trước một phen, ngày sau quả nhiên nàng thành đệ tử Thái Huyền Tiên Môn, có thể tới gần thủy lâu đài trước được trăng rồi.

Lập tức, hắn gật đầu nói: "Nói vậy cũng có lý, mời cô nương ra trận pháp."

"Đa tạ đại hiệp."

Thủy Hồng Dao cười khanh khách, thả người nhảy lên đài tròn.

Vài tên đệ tử khởi động trận pháp, một đạo bạch quang bao Thủy Hồng Dao lại.

Thủy Hồng Dao cảm thấy hoa mắt, sau một khắc, người đã xuất hiện trước sơn môn Thái Huyền Tiên Môn.

Sau khi nàng rời đi, đệ tử cầm đầu nhìn về phía bốn gã đệ tử ngoại môn kia, nói: "Các ngươi có thấy chuyện hôm nay không?"

Bốn gã đệ tử kia ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đồng loạt nói: "Viên sư huynh đang nói cái gì a, chúng ta không thấy gì cả."

Đệ tử cầm đầu khẽ mỉm cười: "Thật hiểu chuyện, thế mới đúng chứ, tối nay chúng ta đến phường Trường Ninh uống rượu, tất cả chi tiêu đều ở trên đầu ta."

"Đa tạ Viên sư huynh!"

Thủy Hồng Dao đi ra khỏi trận pháp, bước nhanh tới trước sơn môn, lập tức bị hai gã đệ tử thủ vệ ngăn lại.

Một người chắp tay hỏi: "Cô nương đến từ nơi nào, đến Thái Huyền Tiên Môn làm gì?"

Thủy Hồng Dao nói: "Tiểu nữ là nhị tiểu thư nhà Lý Hổ đại nhân ở thành Trường Ninh, muốn bái nhập Thái Huyền tiên môn, tới đây bái sư học nghệ!"

Một người khác nói: "Hóa ra là Lý cô nương, Lý cô nương, thật không may, hôm nay bản môn xảy ra đại sự, không thu nhận môn đồ, kính xin cô nương ngày mai lại đến."

Thủy Hồng Dao nhíu mày, nói: "Không biết Thái Huyền tiên môn chúng ta đã xảy ra chuyện gì, hai vị tiên đồng có thể nói cho tiểu nữ biết được không?"

Thủy Hồng Dao mở miệng nói "Thái Huyền Tiên môn chúng ta", lại gọi hai đệ tử thủ vệ địa vị thấp này là "Tiên đồng", hai người này nhất thời cảm thấy vô cùng thân thiết, nhất là Lý Mị Nhi mị nhãn liên tục chớp động, hai người đều cảm thấy nàng ta đang mị nhãn với mình, càng thêm chập chờn, lập tức mở miệng nói ra.

Một người nói: "Cô nương có chỗ không biết, vốn hôm nay là ngày đại sư huynh truyền thừa Nguyên Vũ và đệ tử chân truyền Dược Vương tông Diệp Trầm Ngư đại hỉ, ai ngờ đêm qua Nguyên Vũ sư huynh bị người giết chết, hôn sự này dĩ nhiên không thể thành, hôm nay tên ác tặc sát hại Nguyên Võ kia lại chạy tới bổn môn gây chuyện. Nhưng cũng may, tên ác tặc kia bị đánh cho hấp hối, đã trốn đi. Hiện tại bổn môn còn đang xử lý hậu sự của Nguyên Vũ đại sư huynh."

Đôi mắt đẹp Thủy Hồng Dao chuyển động, mơ hồ đoán được vài phần, vội hỏi: "Không biết ác tặc kia tên gọi là gì?"

Tên còn lại nói: "Ác tặc kia tên gọi là Vi Vân, chính là một đệ tử chân truyền của Dược Vương Tông, hắn ta cấu kết với Diệp Trầm Ngư, bởi vì ghen ghét sát hại Nguyên Vũ sư huynh, người này cực kỳ hung tàn, không những giết người đoạt vợ, còn bắt sư diệt tổ, trước mặt nhiều đồng đạo của tu chân giới mắng chửi sư phụ mình, quả thật là tội không thể tha..."

Thủy Hồng Dao biến sắc, lại hỏi: "Vậy tên ác tặc thế nào?"

"Vốn là ác tặc kia bị đánh gục tại chỗ, đáng tiếc hắn hết sức giảo hoạt, trước lúc bị giết đã sử dụng truyền tống phù đào tẩu, bây giờ Thái Huyền Tiên Môn còn đang đuổi giết hắn, bất quá cũng không sao, hắn đã bị tu chân giới chính đạo phỉ nhổ, lại thêm kinh mạch tay chân đều đã bị Dược Vương Tông vạch trần, pháp lực toàn bộ phế bỏ, đã không thể gây nên sóng gió gì, việc này cũng không phải bí mật gì, rất nhanh sẽ truyền khắp tu chân giới, đến lúc đó tự ngươi sẽ biết được."

"Thì ra là thế, đa tạ hai vị cáo tri, tiểu nữ cáo từ trước."

"Cô nương nếu muốn bái nhập bổn môn, nhất định phải chuẩn bị điểm phù tiền mới được, đến lúc đó hai người chúng ta sẽ dẫn tiến cho ngươi..."

"Đa tạ đã nhắc nhở."

Thủy Hồng Dao không muốn nhiều lời với bọn họ, trực tiếp xoay người rời đi.

Trên đường bay tới Thanh Châu, Thủy Hồng Dao thầm nghĩ trong lòng: "Đêm qua Vân Nhi vẫn ở cùng một chỗ với ta, nhất định là có người vu oan giá họa, chỉ là... Tuy rằng Vân nhi đắc tội với Thái Huyền Tiên Môn, nhưng cũng không có lý do gì phải lấy tính mạng một đệ tử chân truyền ra giá họa, chẳng lẽ là thuận nước đẩy thuyền?"

Đương nhiên nàng không đoán được, chuyện sát hại Nguyên Vũ là Ngu Yên Vũ an bài người làm. Ngu Yên Vũ hợp tác với nàng, chỉ đáp ứng người ngăn cản Thái Huyền Tiên Môn, lại chưa báo chuyện mình cần làm cho nàng biết.

Ngu Yên Vũ bị nguy nga như tiên tửu, cũng là hạng lòng dạ độc ác, thời điểm Tử Nguyệt tiên môn thay phiên đại điển, Thái Huyền tiên môn khiến nàng khó chịu như vậy, đương nhiên nàng phải lấy răng trả răng, cho Huyền Chân sơn nhân một cái đẹp mắt. Bởi vậy ngay buổi tối tại Thái Huyền tiên môn phái vui mừng, trực tiếp hạ độc thủ giết chết nguyên võ, Thái Huyền tiên môn này lấy làm kiêu ngạo, được xưng có hy vọng tu thành thiên tài kiệt xuất của địa tiên.

Bảo vệ Vạn Vô Nhất sơ sẩy, Ngu Yên Vũ còn giao pháp bảo đỉnh cấp xếp thứ ba trong ba mươi sáu tiên khí của Thiên Vận - Quảng Hàn Cung cho Tử Y, chỉ thiếu điều không tự mình động thủ.

Nhưng bất luận thế nào nàng cũng không nghĩ ra, Vi Vân cùng Diệp Trầm Ngư có quan hệ không minh bạch, còn muốn chạy đến Thái Huyền Tiên Môn, đưa lên cửa làm con vịt trên thớt, lại làm hại Vi Vân.

Vốn dĩ cho dù Thái Huyền Tiên Môn muốn tới Tử Nguyệt Tiên Môn để hỏi tội giải thích, Ngu Yên Vũ cũng không sợ, cùng lắm thì mọi người xé toang thể diện, đánh một trận. Nhưng Ngu Yên Vũ không ngờ Huyền Chân Sơn lại là cáo già gian xảo, nếu như lại đặt tội danh này lên đầu Dược Vương Tông và Vi Vân, nếu không phải Vi Vân kịp

thời đứng ra gánh vác, thì lần này Dược Vương Tông khó mà xuống đài được, thế nào cũng phải trả một cái giá nặng nề.

Một đạo cầu vồng màu tím xé rách bầu trời, bay về phía Đông Bắc của Thiên Vận đại lục, đến Lôi châu.

Đông Bắc Lôi Châu chính là địa bàn quản hạt Quan Diệu Tông, Lôi Châu có một quốc gia, là vì Đại Thanh vương triều, vương triều khá giàu có, sản vật, gieo trồng cực kỳ giàu có, dân chúng thuần phác, dân chúng an cư lạc nghiệp, chỉ là Đại Thanh vương triều luôn luôn ít lui tới cùng các vương triều khác, ví dụ loại sự vật mới mẻ như vớ, người Đại Thanh vương triều ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

Sơn môn Quan Diệu Tông ngay trong núi lớn Trường Bạch của Lôi Châu, núi lớn trắng xóa kéo dài liên miên mấy ngàn dặm, uốn lượn vờn quanh đô thành Lôi Châu. Trên đỉnh núi khí hậu rét lạnh, tuyết đọng quanh năm, giống như một con cự long màu trắng, hùng vĩ tráng lệ.

Cầu vồng màu tím hạ xuống thềm đá trước sơn môn Quan Diệu Tông, trực tiếp hướng sơn môn đi vào.

Quan Diệu Tông chiếm diện tích rộng lớn, ngay trên sườn núi Trường Bạch. Trên đỉnh núi có một Thủy Hỏa Thiên Trì, chính là một nơi tú lệ ở Thiên Vận đại lục. Một thác nước từ bên trên rủ xuống, treo ở phía bên trái sơn môn Quan Diệu Tông, cực kỳ đồ sộ.

Nhưng lúc này Ngu Yên Vũ không có tâm tình đi thưởng thức những cảnh trí này.

Hai gã thủ vệ đệ tử đứng ở cửa, nhìn thấy cầu vồng hạ xuống, biết là cao nhân của tu chân giới, nào dám ngăn cản, chỉ hỏi: "Xin hỏi tiên cô đến từ..."

"Tử Nguyệt tiên môn Ngu Yên Vũ, cầu kiến Linh Cơ Thánh Mẫu."

"Nguyên lai là Ngu môn chủ giá lâm, mời Ngu môn chủ đợi một lát, vãn bối sẽ bẩm báo thánh mẫu một lát!"

Đệ tử giữ cửa lấy ra ngọc bài đưa tin, báo từng tầng một, rất nhanh đã nhận được hồi âm.

"Mời Ngu môn chủ vào, Thánh mẫu sẽ chờ ở đại điện Khôn vị."

"Làm phiền."

Mắt Ngu Yên Vũ phượng lóe lên, một mình hóa thành một chuỗi tàn ảnh tiến vào sơn môn, lao về phía đại điện của Khôn vị.

Quan diệu tông sơn môn, các nơi đình đài Tiểu Trúc, cung điện lầu các, đều dựa theo phương vị Cửu Cung Bát Quái bố trí mà thành, tạo thành một tòa đại trận xảo diệu, phối hợp kỳ môn thiên thư "Kỳ Môn Thiên Thư" cùng "Độn Giáp Thiên Thư", có thể bố thành một trong bảy đại sát trận của tu chân giới "Kỳ Môn Độn Giáp Đại Trận", uy lực vô cùng.

Ngu Yên Vũ tiến vào đại điện Khôn vị, nhìn thấy trong điện cũng không có một ai.

Tiếng hoan hô thanh thúy từ một nơi nào đó truyền vào đại điện, thập phần dễ nghe.

Ngu Yên Vũ đi tới bên cửa sổ, nhìn xuyên qua cửa sổ mịt mờ, thấy ngoài điện có một bãi cỏ xanh, bên cạnh một dòng suối, nước suối ở bên cạnh hội tụ ra một cái đầm nước nhỏ.

Giờ phút này, một nữ hài tết tóc trời đang vui vẻ chạy trên bãi cỏ, nhào về phía hồ điệp trong bụi hoa, thỉnh thoảng lại cười duyên dáng. Bên cạnh nàng là một tiểu nữ Anh chưa tới một tuổi, mặc quần áo màu phấn trắng, lăn qua lăn lại trên bãi cỏ, bộ dạng rất không vui.

Một phụ nhân áo đen tuyệt sắc cặp mông to mọng nước ngồi bên hồ nước, đem một đôi chân trần ngâm vào trong nước, lướt tới vẽ lui.

Cá chép trong đầm nước ở bên chân nàng du ngoạn, thỉnh thoảng đụng vào phía trên, hết sức thú vị.

Cùng lúc ánh mắt đẹp của Ngu Yên Vũ ném qua, người phụ nữ áo đen cũng quay đầu nhìn lại, trong khoảnh khắc này ánh mắt hai người đối mặt với nhau.

Phụ nhân áo đen cười dài một tiếng, Ngu Yên Vũ lại không cười nổi, chỉ gật gật đầu.

Ngu Yên Vũ hóa thành một luồng ánh sáng tím biến mất trong đại điện, sau một khắc, người đã xuất hiện bên cạnh phụ nhân tuyệt sắc.

"Yên Vũ ra mắt Chu tiền bối." Ngu Yên Vũ khẽ thi lễ.

Phụ nhân áo đen này chính là Linh Cơ Thánh Mẫu Chu Diệu Ngữ, là tiền bối cao nhân tiếng tăm lừng lẫy trong tu chân giới, pháp lực cao cường, hơn nữa am hiểu bói toán thuật xem quẻ, quẻ thuật này không dưới Thiên Cơ Tử của tông chủ Quan Diệu Tông.

Phụ nhân áo đen Chu Diệu Ngữ cười nói: "Yên Vũ không cần khách khí, ta nhìn ngươi lớn lên, ta cũng biết ngươi muốn tới. Trong núi keo kiệt, không có gì khoản đãi với ngươi. Ngươi sẽ không trách ta chứ, Tử Nguyệt Tiên Môn của ngươi có rất nhiều món ngon đó."

Ngu Yên Vũ thản nhiên nói: "Tiền bối nói đùa rồi, ta đến không phải để ăn uống."

Chu Diệu Ngữ chỉ vào hai cô gái một lớn một nhỏ bên cạnh, lại nói: "Đây là đệ tử ta vừa thu nhận, tư chất không tồi. Ngươi xem thế nào?"

Ngu Yên Vũ nhướng mày, nàng không phải đến nói chuyện phiếm với Chu Diệu Ngữ.

Chu Diệu Ngữ cười nói: "Ta biết ý đồ ngươi đến đây, yên tâm đi, cát nhân tự có thiên tướng."

"Tuy vậy, cũng phải tận mắt nhìn mới yên tâm."

Trên mặt Chu Diệu Ngữ lộ ra một tia kỳ quái, nói: "Yên Vũ, ta phải khuyên ngươi một câu, vận mệnh con người của hắn kỳ lạ, ngươi không nên quá lo lắng cho hắn, chuyện này sẽ để cho ngươi càng lún càng sâu, cuối cùng chỉ sợ... Ài!"

Ngu Yên Vũ thở dài: "Ta biết không đúng, nhưng lại không nhịn được... từ nhỏ nó đã rời khỏi cha mẹ, trước đây không lâu dưỡng cha mẹ cũng mất, bây giờ cánh chim chưa thành nhưng lại lẻ loi một mình, nếu ta không bồi thường cho nó, quả thật là không thể."

"Lần này ngươi bồi thường như thế, lần sau chỉ sợ sẽ là..." Nói tới chỗ này, Chu Diệu Ngữ bỗng nhiên dừng lại.

Chợt lại thở dài, nói: "Lần trước ngươi tới, ta không giúp ngươi chiếm đoạt, là vì nguyên nhân Ngọc Trượng Tiên Nương. Lúc này Tiên Nương bế quan, ngươi đã đảm nhiệm chức vị môn chủ Tử Nguyệt Tiên môn. Thôi, thôi, giúp ngươi xem một chút đi."

Dứt lời, nàng giơ tay ra, trong tay xuất hiện một quyển thẻ tre, thẻ tre vốn giản dị tự nhiên bỗng nhiên nổi lên óng ánh quang trạch.

Tay kia của Chu Diệu Ngữ vẽ vài nét dài ngổn ngang trên cỏ, trong chốc lát hình thành một tòa trận pháp huyền ảo, hóa thành một Cửu Cung Bát Quái đồ. Nàng niệm lên một tiếng "Lên", trận đồ liền nổi lên ánh sáng nhạt, sau đó nàng đưa Độn Giáp Thiên Thư trong tay vào trong trận đồ.

Ngay khi Độn Giáp Thiên Thư rời khỏi tay, tóc đen đầy đầu Chu Diệu Ngữ bỗng nhiên biến thành trắng, từng sợi tóc trắng, giống như những sợi tơ bạc.

Ngu Yên Vũ biết trận pháp bói toán đã thành, bèn đặt chân tiến vào trong đó, suy nghĩ đến sự kiện mà mình muốn bói toán, trước mắt lập tức xuất hiện từng hình ảnh, những hình ảnh này chính là quá trình trải qua trên đại điện của Thái Huyền Tiên Môn, từ khi hắn tiến

vào đại điện, bị mọi người vây công, máu tươi bắn tung tóe, lại thúc giục phù chú truyền tống biến mất tại chỗ...

Ngu Yên Vũ nhìn cảnh tượng này, bàn tay trắng như phấn không khỏi nắm chặt, trong lòng không ngừng run rẩy.

Cuối cùng, hình ảnh định vị ở một chỗ núi rừng rậm rạp, một thân ảnh thiếu niên toàn thân nhuốm đầy máu càng ngày càng rõ ràng...

Không bao lâu sau, Ngu Yên Vũ rời khỏi không gian trận pháp.

Phụ nhân áo đen thu hồi Độn Giáp Thiên Thư, nói: "Hài lòng rồi?" Độn Giáp Thiên Thư trong tay, tóc của nàng lập tức biến thành màu đen.

Ngu Yên Vũ gật đầu, lại cau mày nói: "Sao hắn lại bị truyền tống tới đó? Lần này phiền toái rồi."

"Phúc họa nương tựa, không thể chỉ so sánh một bên."

"Sau này hắn thế nào?"

"Ta cũng không biết." Chu Diệu Ngữ đứng dậy, "Ta chưa từng nhìn tới tương lai, ngươi cũng tu tới Độ Kiếp, trên thông thiên tâm, biết tương lai không thể nhìn, nhìn cũng không thể nghịch, ngược lại liền sinh tai họa. Chúng ta chỉ cần nắm chắc trước mắt, làm tốt việc trước mắt, tương lai tất nhiên cũng sẽ không kém."

Ngu Yên Vũ nhắm mắt phượng, khoảnh khắc lại mở ra.

Nàng lấy ra một tờ tiền phù bán trong suốt, đưa tới.

Trả tiền này hình bát giác, bán bán trong suốt, hiện ra ánh sáng óng ánh, dưới ánh mặt trời lộ ra óng ánh long lanh, cầm ở trong tay, rủ xuống từng đường ánh sáng, rất đẹp mắt.

Chu Diệu Ngữ tiếp được tiền phù, nhét vào trong ngực.

Đây là một thẻ thứ năm trả tiền, duy nhất có thể bổ sung pháp lực của cường giả cảnh giới Độ Kiếp. quẻ bói phải trả tiền, chính là trao đổi giá tương đương, không quan hệ thân sơ, cũng không ngoại lệ. Lý này thiên cổ bất biến, ai không muốn trả tiền, liền mang ý nghĩa mạng của người đó không đáng tiền.

"Ta còn có chuyện quan trọng, cũng không ở lại lâu, tiền bối cáo từ."

Ngu Yên Vũ nói xong, hóa thành một đạo cầu vồng màu tím, kéo ra một đuôi lửa thật dài, nháy mắt rời đi.

Chu Diệu Ngữ nhìn nàng rời đi, lẩm bẩm: "Thế gian này ai tới cũng không phải là vì một cuộc vui vui, ta hiểu rõ hành vi tương lai của ngươi, ta cũng chẳng khá hơn ngươi chút nào. Chỉ có điều... không thành Địa Tiên, cuối cùng cũng chỉ là con kiến!"

Chu Diệu Ngữ ngẩng đầu nhìn trời, màn che bình thường, một mảnh xanh thẳm.

"Sư phụ, người mau nhìn, con bắt được con bướm này rồi!"

Tiếng cười nhõng nhẽo của nữ hài thi thoảng truyền vào trong tai, thật lâu không dứt...

71

Chương Truy Châu hổ lạc Bình Dương.

Tại Trung Châu, khu vực ba vùng đất giao nhau giữa Phong Châu và Thanh Châu, Tự Tại thành như một con hổ nằm im trong đó.

Trong nhã gian một khách sạn tại Tự Tại Thành, có ba người tụ tập cùng một chỗ, vừa ăn uống vừa nói chuyện phiếm.

Ba người này đều là nam tử, một người trong đó vóc người cao gầy, toàn thân ngăm đen, làn da lại thập phần bóng loáng, đầu trùm trong một cái áo choàng rộng thùng thình, hắn mặc một thân áo bào đen, khuôn mặt yêu dị, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, đang thưởng thức thịt vịt nướng trên bàn.

Tên còn lại thân hình cao lớn cường tráng, làn da có rất nhiều lông vàng, trên trán có một chữ "Vương" màu vàng, trên người khoác áo khoác da hổ, cùng áo choàng da hổ, tứ chi tráng kiện, trực tiếp nắm lên một cái đùi trâu nướng gặm không ngừng.

Còn có một người mặc trường bào màu đỏ tươi, hai mắt huyết hồng, hiện ra huyết sắc tinh quang, hai tay móng dài sắc bén, hắn cũng không ăn cơm, chỉ ôm một vò rượu, thỉnh thoảng uống một ngụm, rượu bên trong rơi vào trong miệng, chính là màu đỏ tươi, còn tản ra mùi thiết xanh đậm và mùi máu tươi, đây cũng không phải là nước rượu, mà là máu.

Ba người chính là tam công tử Ma đạo, theo thứ tự là Ma công tử của Ma giáo, Yêu công tử của tà dị giáo, còn có Huyết công tử của Huyết Thần giáo.

Bỗng nhiên Ma công tử buông đũa xuống, dùng khăn lụa lau lau vết mỡ trên tay, thản nhiên nói: "Từ khi tam đại thần giáo liên hợp tới nay, vẫn chưa làm ra đại sự kinh thiên động địa gì. May mà, lần này giáo chủ dặn chúng ta làm việc cũng gần như đã làm xong, nhiệm vụ

của chúng ta coi như không tệ, sau khi trở về không thể thiếu phần thưởng."

Huyết công tử cười lạnh nói: "Những người mà hai người các ngươi giết đều không nhiều bằng ta, ta là người nắm công đầu."

Ba người nhận nhiệm vụ của sư môn, đi vào tu chân giới chính đạo, âm thầm chém giết môn nhân chính đạo thất tông, giết càng nhiều càng tốt, hơn nữa còn không thể bại lộ bản thân, không thể bị bắt lại, nếu không sẽ không hoàn thành. Ba năm qua đi, đã đạt tiêu chuẩn của sư môn. Thực tế đoạn thời gian trước ba người liên thủ, giết chết một số đệ tử chân truyền tông chính đạo, có thể nói là thu hoạch tương đối khá.

Yêu công tử buông chân bò xuống, ồm ồm nói: "Ai nói Thần giáo ta không làm ra đại sự gì, trăm năm trước trưởng lão của giáo ta thay hình đổi dạng sáng lập nên Anh Hoa giáo, thành công đánh vào tu chân giới chính đạo. Hôm nay thanh thế của Anh Hoa giáo chỉ gần với bảy tông chính đạo, ngày sau chắc chắn sẽ trở thành trợ lực quan trọng cho việc tiến quân vào tu chân giới chính đạo của thần giáo chúng ta!"

Ma công tử khẽ mỉm cười, nói: "Nói đến chuyện này... Chỉ sợ nhị vị còn không biết, Anh Hoa giáo đã xong đời."

Lời vừa nói ra, Yêu công tử và Huyết công tử đồng thời biến sắc, nhìn về phía Ma công tử, Yêu công tử hỏi: "Xin chỉ giáo cho?"

Ma công tử thản nhiên nói: "Ngay trên đường tới đây, ta thăm dò từ miệng một đệ tử nội môn của Thái Huyền Tiên môn, mấy ngày trước Xích Hồ Nương Nương Thủy Hồng Dao đã đánh hạ tổng đàn Anh Hoa giáo ở Trung Châu, phản bội mấy trưởng lão, giết mấy trưởng lão, trưởng lão Hổ Vương của tà dị giáo ngươi cũng mất thân thể, chỉ chạy trốn khỏi bản mạng pháp tướng. Anh Hoa giáo, xong rồi..."

"Cái gì?!"

"Lời này là thật?"

Huyết công tử và Yêu công tử cũng vô cùng kinh hãi.

Hóa ra Anh Hoa giáo là do trưởng lão tà dị giáo sáng lập, vì có tà dị giáo âm thầm ủng hộ, mặt ngoài lại có Thái Huyền tiên môn che chở, phát triển nhanh chóng, là một ám kỳ tà dị giáo ở tu chân giới chính đạo bày ra, vốn là muốn phá căn cơ cho chính đạo tu chân giới, không ngờ bị Thủy Hồng Dao phá hủy, có thể nói là tổn thất lớn.

"Ta làm gì phải lừa gạt hai vị?" Ma Công gảy móng tay: "Việc này hẳn là thật, thám tử của Trường Ninh thành cũng truyền đến tin tức, xác nhận tổng đàn Anh Hoa giáo đã bị phá hủy, Thủy Hồng Dao chỉnh hợp giáo đồ Anh Hoa giáo ban đầu, mới thành lập một "Đào Hoa Giáo", đặt sơn môn ở Thanh Châu, trong địa bàn của Tử Nguyệt tiên môn."

Huyết công tử và Yêu công tử nghe vậy, nhất thời sắc mặt trở nên ngưng trọng.

Yêu công tử hừ lạnh nói: "Cũng không biết Bản Mệnh Pháp Tướng của Hổ Vương sư thúc có từng hồi thần giáo chưa, lúc này cần phải nhanh chóng báo cho thần giáo biết mới được, ta cần phải trở về một chuyến."

Ma công tử cầm lấy đũa, tiếp tục thưởng thức mỹ thực, động tác thong dong mà ưu nhã.

...

Thái Huyền sơn, đại điện Thái Huyền.

Mặc dù lần trước Vi Vân ở đây đại chiến với một đám đệ tử của Thái Huyền Tiên Môn, làm cho hỗn độn không chịu nổi, nhưng giờ phút này đã sớm được chữa trị, vết máu cũng đã lau đi, trên mặt đất một mảnh trơn bóng như mới.

Trước tượng Thần khổng lồ của Thái Huyền Chân Quân có một bàn trà cao lớn đang trải ra hương án, phía trên đốt là ba nén nhang xanh ngát thật lớn, khói xanh nhàn nhạt phiêu đãng trong đại điện, chung quanh tản ra một mảnh mùi đàn hương nồng đậm.

Vài tên đệ tử đang đứng trong đại điện quét sạch tro bụi và mạng nhện, lúc này, một gã đệ tử hấp tấp vội vàng xông vào đại điện, há mồm nói: "Xảy ra chuyện lớn rồi, mau thông báo cho chưởng giáo!"

Lúc này có người thông báo lên, chỉ chốc lát sau, Huyền Chân sơn nhân từ cửa hông đi ra, tiến vào đại điện.

Sau khi trừng trị Vi Vân xong, tâm tình của Huyền Chân Sơn Nhân cân bằng hơn không ít, hắn chậm rãi ngồi trên chỗ ngồi, sau đó nhàn nhạt hỏi: "Hoảng hốt hoảng như vậy, xảy ra chuyện gì?"

Tên đệ tử này hành lễ qua, sau đó đứng dậy, điều chỉnh cảm xúc một phen, sau đó mới nói: "Chưởng giáo, mấy ngày trước đã xảy ra ba chuyện, một là Anh Hoa giáo bị phá diệt... "

"Ngươi nói cái gì, Anh Hoa giáo bị hủy diệt?" Huyền Chân sơn nhân nghe vậy khẽ giật mình, khó có thể tin vào lỗ tai của mình.

Anh Hoa giáo là thế lực gần với chính đạo thất tông, trong giáo có cường giả pháp tướng viên mãn, còn có trưởng lão Cửu Đại Pháp Tướng trung kỳ, thực lực cường đại, làm sao có thể nói phá diệt rồi sẽ tan biến. Hơn nữa mấy ngày trước Thái Huyền môn xảy ra chuyện, hắn còn phái trưởng lão Hoàng Long đạo nhân đến giải cứu, người khác không biết thực lực Hoàng Long đạo nhân, nhưng người khác không biết rõ thực lực của Hoàng Long đạo nhân., Hắn biết rõ, Hoàng Long đạo nhân chính là Pháp Tướng viên mãn đỉnh phong chiến lực, còn có một phân thân Hoàng Long, cường giả cùng cảnh giới bình thường đều không phải đối thủ của hắn, trong thập đại trưởng lão của Thái Huyền Tiên Môn, thực lực đứng thứ ba, có hắn tương trợ, sao có thể phá diệt được Anh Hoa Giáo.

Tên đệ tử này nói: "Chưởng giáo, sư huynh của bổn môn trải qua quá nhiều việc tìm hiểu, xác định tin tức này là thật, Anh Hoa giáo đã phá bỏ. Thiếp thiếp xinh đẹp Thủy Hồng Dao cùng với tứ đại trưởng lão phản bội Anh Hoa giáo, đánh lén tổng đàn Anh Hoa giáo, sát hại tứ đại trưởng lão khác, ngay cả Giáo chủ Ân Quân cũng mất thân thể, chỉ đào tẩu bản tướng. Anh Hoa giáo bị Thủy Hồng Dao nắm giữ, bây giờ tên là "Đào Hoa giáo", cũng chuyển đến Thanh Châu Đào Nguyên thành..."

Huyền Chân sơn nhân nghe vậy, lập tức hiểu ra, Thủy Hồng Dao âm thầm cấu kết với Tử Nguyệt tiên môn, nếu không sao lại chạy ngay đến Thanh Châu.

Nghĩ tới đây, hắn biến sắc, nhìn về phía đệ tử này, sắc mặt ngưng trọng nói: "Hoàng Long trưởng lão đâu?"

Đệ tử này cúi đầu nói: "Căn cứ tình huống mà xem, Hoàng Long trưởng lão hắn tám chín phần mười... Bị giết rồi."

Huyền Chân Sơn Nhân như bị sét đánh, cả người run bần bật.

Đường đường là cường giả Pháp Tướng viên mãn xếp thứ ba trong thập đại trưởng lão của Thái Huyền Tiên Môn, đã chết!

"Nhất định là tên kỹ nữ Ngu Yên Vũ kia làm, trước giết đồ nhi võ công của ta, sau đó lại giết Hoàng Long sư đệ của ta, kỹ nữ, ngươi chờ đó cho ta, ta nhất định không cho ngươi được dễ chịu!"

Huyền Chân sơn trong lòng điên cuồng kêu lên.

"Chưởng giáo bớt giận, còn có một chuyện..." Tên đệ tử này nhìn ra tâm tình Huyền Chân Sơn Nhân không tốt, đã không biết mở miệng như thế nào, chỉ là mặc dù bị mắng, hắn cũng nhất định phải bẩm báo.

Huyền Chân Sơn Nhân vỗ tay vịn một cái: "Còn có chuyện xấu gì, mau nói!"

"Vẫn là mấy ngày trước đây, Nguyên Trạch sư huynh bản môn cùng với hơn mười tên nội môn sư huynh, tại phụ cận Tự Tại thành chấp hành nhiệm vụ sư môn đã bị người giết hại, chết oan uổng..."

Huyền Chân sơn nhân nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia tàn khốc, hắn ta thổi râu mép trừng mắt nói: "Được, được..."

Vốn tưởng rằng chỉ là chết mất một đại đệ tử chân truyền, ai ngờ còn có một trưởng lão chết đi. Mà thôi, ngay cả đệ tử chân truyền có thiên phú rất tốt Nguyên Trạch cũng bị giết. Mấy ngày nay, Thái Huyền Tiên môn có thể nói là tổn thất thảm trọng!

Huyền Chân sơn nhân đem món nợ này tính hết vào Tử Nguyệt tiên môn.

"Ngươi đã bất nhân, thì đừng trách ta bất nghĩa, biết rõ trận chiến chính ma sắp đến, còn muốn hạ độc thủ bực này. Được, vậy ta sẽ chơi với ngươi!"

Huyền Chân sơn nhân siết chặt nắm đấm, từng đầu độc kế hiện lên trong lòng.

Bên trong Dược Vương Sơn cũng giống như năm xưa.

Mặt trời đầu thu chiếu lên đỉnh núi, đệ tử hai ba ba người vàng óng thong dong đi qua con đường nhỏ trong núi, thỉnh thoảng cười nói vài câu, truyền ra từng trận tiếng cười.

Mấy đệ tử đi ngang qua cửa đại điện tông môn, nhìn quanh một chút, không dám nhìn nhiều, nhanh chóng rời đi.

Từ khi tông chủ Dược lão nhân và hai đại trưởng lão trở về từ Thái Huyền tiên môn, tổ chức một lần đại hội toàn tông, toàn bộ sơn môn từ trên xuống dưới đều như lâm đại địch, bầu không khí khẩn trương, đều tranh thủ thời gian, khắc khổ tu luyện, nâng cao tu vi.

Mấy ngày trước, Dược lão nhân vừa về tới sơn môn, lập tức tổ chức đại hội tông môn, báo cho chúng môn nhân Thái Huyền Tiên Môn phát sinh sự tình. Nguyên Vũ bị giết, Diệp Trầm Ngư hủy bỏ hôn sự, từ đó về sau Dược Vương tông và Thái Huyền Tiên môn không còn liên quan gì với nhau., Đệ tử chân truyền Vi Vân bị trục xuất khỏi sư môn, từ đó trở đi không còn là môn nhân Dược Vương tông nữa. Dược lão nhân lại nói cho mọi người biết, muốn nhanh chóng khổ tu. Gần đây có không ít bóng dáng yêu ma của Phong Châu, chết không ít đệ tử, tu chân giới sắp nghênh đón một hồi phong ba to lớn.

Tin tức liên tiếp truyền xuống, trên dưới tông môn đều một mảnh nghiêm túc, không dám thất lễ.

Sau khi mọi người tản đi, Mạc Tú Vân tiến vào hậu điện tìm Bạch Vô Ưu.

Nàng đi thẳng vào vấn đề: "Sư huynh, sư đệ Vi Vân đi cùng ta đến Huyền Hồ Quan ở thành Phong Vật này. Ta biết rõ cách làm người của hắn, tuy rằng hắn rất yêu Mộ Diệp sư tỷ nhưng chắc chắn không thể giết được nguyên võ, hơn nữa hắn sao lại nhục mạ tông chủ, làm ra chuyện khi sư diệt tổ bực này?"

Bạch Vô Ưu thở dài: "Chính hắn cũng thừa nhận là hắn giết chết Nguyên Võ, còn về việc nhục mạ... Ta tận mắt nhìn thấy, sư muội, ta biết ngươi và sư đệ Vi Vân sư hậu duệ sâu đậm, nhưng ngươi tuyệt đối đừng đi tìm tông chủ hoặc trưởng lão, nếu không ngay cả chính mình cũng phải liên lụy."

Mạc Tú Vân nghe xong, đành phải thôi, trong lòng âm thầm cầu nguyện hắn không có việc gì.

Trong đại điện tông môn.

Dược lão nhân và tứ đại trưởng lão ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn màu vàng, mấy ngày gần đây bọn họ đã bàn bạc rất nhiều lần. Hai bên đưa ra lựa chọn đối với sự tình của Vi Vân và việc của Thái Huyền Tiên Môn.

Dược lão nhân nói: "Sư muội, ta đã xử lý như thế, ngươi có hài lòng không?"

Bạch Hỗn gật gật đầu, khuôn mặt tuyệt mỹ không có chút ý cười nào. Nàng từ từ nói: "Ngày đó, Vi Vân này dốc hết sức gánh vác chuyện Nguyên Vũ thân bỏ mình, tránh cho bổn môn tổn thất, vãn hồi danh dự Dược Vương Tông chúng ta, quả thực rất có phong phạm tổ sư gia. Nhưng hắn nhiều lần phá hư môn quy, sư huynh ngươi chỉ đuổi hắn ra khỏi sư môn, cũng không cấm hắn sau này tiếp tục tu luyện công pháp bổn môn, đã là lớn nhất dung mạo của hắn rồi, ta tâm phục khẩu phục."

Tô Mộc cau mày nói: "Cái chết của Nguyên Võ quyết không phải do Vi Vân gây nên, Thái Huyền Tiên Môn đề phòng nghiêm ngặt, với tu vi của hắn, tuyệt đối không làm nổi."

Dược lão nhân than thở: "Việc này vô cùng rõ ràng, hơn phân nửa là do Tử Nguyệt tiên môn làm. Huyền Chân đạo hữu chỉ thuận nước đẩy thuyền, chuyển tội sang trên đầu chúng ta, muốn nhân lúc cháy nhà đi hôi của một phen mà thôi. May mà kẻ Vi Vân này cơ trí anh dũng, bằng không hậu quả khó lường."

Trưởng lão Thạch Trúc nóng tính cả giận nói: "Ta đã sớm nói lão già Huyền Chân này không phải hạng tốt lành gì, hoàn toàn không để ý ân tình của Thất tông chính đạo. Như thế cũng tốt, lần này bổn môn và Thái Huyền Tiên môn xem như đã rũ sạch quan hệ, nếu lão còn dây dưa không ngớt, đừng trách ta cá chết lưới rách!"

Bạch Thuật nói: "Theo ta thấy, bọn họ chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, về sau nếu có cơ hội còn xâm phạm bản môn, tiểu nhân vĩnh viễn là tiểu nhân, ngàn vạn lần đừng hy vọng hắn nảy sinh thiện tâm."

Thạch Trúc trưởng lão vung tay áo lên, cả giận nói: "Bọn họ còn muốn thế nào nữa?"

Dược lão nhân trầm ngâm nói: "Ta đã quyết định, đến lúc đó một khi có gió thổi cỏ lay, bản môn lập tức kết minh với Tử Nguyệt tiên môn."

Tô Mộc nhíu mày: "Chúng ta đối đãi với Vi Vân như thế, chỉ sợ Ngu môn chủ..."

Bạch Chỉ vội nói: "Ta cùng Ngu môn chủ có chút giao tình, đến lúc đó do ta đi đàm phán."

Mọi người đều gật đầu.

Năm người đồng thời tâm tình nặng nề, mắt thấy đại chiến chính ma tám trăm năm một lần sắp tới, nhưng tu chân giới chính đạo trước mắt lại phân liệt, chém giết lẫn nhau không ngừng, cứ như vậy, không cần chờ tam đại ma giáo tấn công thì bản thân đã tan vỡ trước rồi.

Tô Mộc trưởng lão bỗng nhiên than thở: "Cũng không biết đứa bé kia hiện tại như thế nào rồi..."

Dược lão nhân hơi mở mắt, nói: "Cát nhân tự có thiên tướng."

...

Trong một mảnh núi rừng rậm rạp, bò đầy dây leo cổ cao lớn trăm năm, đứng sừng sững từng cây tùng bách ngàn năm, từng sợi ánh sáng mặt trời xuyên thấu qua khe lá như nắp quan rơi xuống, rơi vào trong một mảng cành lá khô héo, chiếu vào trên thân một thiếu niên toàn thân dơ bẩn.

Tuy rằng toàn thân thiếu niên đẫm máu, quần áo trên người tổn hại không chịu nổi, so với ăn mày còn muốn tả tơi hơn ba phần, nhưng vẫn có thể thấy rõ khuôn mặt tuấn mỹ như quan ngọc của hắn.

Lúc này Vi Vân có thể nói là hổ lạc đồng bằng!

Từ khi sử dụng Truyền Tống phù bỏ chạy, Vi Vân sẽ truyền tống đến một khu rừng mênh mông vô bờ. Chỉ cần liếc mắt một cái là thấy không thấy điểm cuối, quả thực so với Vạn Trọng sơn mạch ở Phong Châu còn sâu thẳm hơn, không biết là địa phương quỷ quái gì.

Thâm Sơn Đại Trạch, rất nhiều hổ báo các loại mãnh thú, thậm chí có tu luyện thành sơn tinh yêu quái khí hậu.

Lúc này tất cả kinh mạch tay chân Vi Vân đều bị tách ra, Nguyên Anh cũng bị rút đi, pháp lực tiêu tán, toàn thân đã không còn một tia pháp lực, cảnh giới đã hoàn toàn bị đánh trở về nguyên hình, cảnh giới rơi xuống, ngay cả người thường cũng không bằng, toàn thân một mảnh không đủ sức, ngay cả một người bình thường cũng không đối phó được, huống chi là mãnh thú rừng sâu gặp phải cũng phải tránh né, nếu không nhất định sẽ bị ăn tươi, có nhiều lần suýt chút mất mạng.

Ngay khi Vi Vân vừa tỉnh lại, trong nội tâm hắn đã hoàn toàn u ám. Một khắc này, tâm hắn muốn chết đều có, chỉ là hắn không cam lòng cứ như vậy mà chết đi. Hắn muốn báo thù, muốn cho những cái bản mặt ghê tởm trên Thái Huyền đại điện kia phải trả giá thật lớn!

Thế là, điều chỉnh một phen, Vi Vân lần nữa tỉnh lại, cố gắng chống đỡ thân thể trọng thương, dựa vào quả dại sống qua ngày, chống đỡ đến bây giờ.

Bản thân bị trọng thương, hắn không có chút pháp lực nào, ngay cả năng lực tích cốc cũng không có.

Trong tay áo càn khôn ngược lại chứa rất nhiều vật phẩm, trong đó còn có một ít Tịch Cốc Đan, nhưng Vi Vân lúc này căn bản không cách nào chủ động thúc giục môn thần thông này, không lấy ra được đồ vật bên trong.

Lần này hắn thụ thương rất nặng, toàn thân, thậm chí lục phủ ngũ tạng, tất cả đều bị hao tổn. Nếu lúc ấy không phải thái dương chân hỏa phụ thể trong Thôn Nhật đại pháp, chỉ sợ đã bị giết thân thể, cho dù vậy, thương thế vẫn lưu lại không ít. Bây giờ hắn không có pháp lực, không cách nào dùng Dược Vương Kinh trị liệu bản thân, trước tiên chỉ có thể mạnh mẽ chống đỡ, sống sót rồi hãy nói.

Hắn thử một lần nữa tu luyện, nhưng kinh mạch tay chân bị đứt, đã không cách nào dùng tay chân thu nạp thiên địa linh khí, mà lục phủ

ngũ tạng cũng bị hao tổn, dùng miệng mũi phun ra nuốt vào linh khí, không cách nào chuyển hóa thành chân khí tốt, mấy ngày tiếp theo cũng chỉ ngưng tụ ra một tia chân khí nhỏ mà thôi, ngay cả tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ cũng không bằng.

Người tu hành phun ra nuốt vào thiên địa linh khí, lấy hiệu suất miệng mũi dẫn đầu, tiếp đó tay chân tiếp nhận thời tiết, hai bàn chân nối liền địa khí, kết hợp với nhau mới có hiệu suất cực cao, hiện giờ hiệu suất tu luyện của Vi Vân đã sắp đến mức thấp nhất, ngay cả người bình thường kém cỏi nhất cũng không bằng.

Thậm chí ngay cả dương khí tiềm ẩn trong Cửu Dương Tuyệt Mạch cũng đang đối kháng với Sơn Nhân Minh Đức, trong nháy mắt bạo phát ra, hao tổn không còn bao nhiêu.

Vi Vân dự định trước tiên tu luyện Dược Vương Kinh, chờ chữa trị xong kinh mạch, khôi phục thương thế thân thể, lại tu luyện Thôn Nhật Đại Pháp cùng Tử Nguyệt Già Thiên Công.

Lại là một ngày mới, ánh mặt trời chiếu lên người hắn, vô cùng ấm áp.

Vi Vân nỗ lực đứng dậy, khoanh chân ngồi xuống bắt đầu thổ nạp linh khí trong núi. Thanh Mộc linh khí trong núi từ mũi miệng tràn vào trong cơ thể Vi Vân, trong đó hơn phân nửa đã tiêu tán, non nửa đã chui vào đan điền.

Tuy rằng hiệu suất cực thấp, nhưng Vi Vân cũng không nhụt chí, chỉ cần mỗi ngày có thể tiến bộ một chút, thì thời gian càng lâu thì sớm muộn gì cũng khôi phục được, vẫn có hy vọng.

"Cũng không biết đây là nơi quái quỷ gì, có đi thế nào cũng không ra được."

Sau khi tu luyện một canh giờ, Vi Vân đứng dậy, tập tễnh đi trên núi, chân đạp cành khô, thỉnh thoảng phát ra tiếng răng rắc giòn vang.

Hắn đi tới đây đã hơn bảy ngày, mỗi ngày ngoại trừ tu luyện, ăn uống, nghỉ ngơi, chính là hành tẩu dò đường, nhưng vô luận như thế nào cũng không đi tới điểm cuối, nhìn không thấy một tia khói người. Cũng không biết đến nơi nào, không biết là Thiên Vận đại lục, địa bàn tông môn nào.

Tiếng nước truyền đến, Vi Vân cúi đầu nhìn lại, phát hiện trong khe núi cách đó không xa có một dòng suối, trong lòng nhất thời đại hỉ.

Hắn vội vàng tăng nhanh cước bộ, đi tới bên dòng suối, bò uống mấy ngụm nước lớn, cảm thấy một trận thanh sảng.

Vi Vân lau nước đọng nơi khóe miệng, trông thấy phản chiếu trên mặt nước bỗng nhiên ngẩn ra.

Trên mặt nước trong vắt phản chiếu ra một gương mặt trắng nõn, mày kiếm mắt sáng, khuôn mặt thanh tú, ngũ quan tuấn tú, khuôn mặt trắng trẻo. Đây là khuôn mặt hoàn toàn xa lạ của Vi Vân, ngay cả gặp cũng chưa từng thấy, lại xuất hiện trên mặt mình!

Hắn giật nảy mình, vội vàng dùng tay nắm một vốc bùn đất, bôi lên mặt mình, lại nhìn mới cảm thấy bình thường hơn một chút. Hắn quả thực không thích khuôn mặt trắng trẻo như vậy, nhưng dĩ nhiên không cách nào thay đổi, nhất thời dại ra.

Suy nghĩ một chút, Vi Vân liền hiểu ra.

Lúc ấy Minh Đức Sơn Nhân hô lên ba chữ "Mộc Thiên Vũ", dĩ nhiên Vi Vân biết được khuôn mặt này trông giống ai, ngoại trừ cha ruột của mình ra thì còn có thể là ai nữa?

Chỉ là Vi Vân căn bản nghĩ mãi mà không ra, chính mình làm sao bỗng nhiên biến thành bộ dáng này chứ!

Hắn không biết là, lúc trước Ngu Yên Vũ đưa hắn đi, để tránh hắn quá xuất chúng, thi triển thần thông "Dịch Dung", tạo ra trên người hắn nhiều tầng gương mặt giả mạo, khiến hắn vốn đã trưởng thành

gương mặt, sau này trở nên bình thường vô cùng, chỉ là người tính không bằng trời tính, lúc ấy đầu Vi Vân bị pháp lực Sơn Nhân Minh Đức trùng kích, Ngu Yên Vũ ở trên mặt hắn thi triển thần thông dịch dung lập tức trùng điệp phá vỡ, hiện ra diện mạo vốn có của hắn.

Cũng trong tích tắc, khiến cho Minh Đức Sơn Nhân rút về hơn phân nửa pháp lực, cấp cho Vi Vân cơ hội bỏ chạy.

"Mà thôi, đẹp xấu gì ta!"

Lúc này Vi Vân giống như một dã nhân, làm gì còn quan tâm đến tướng mạo nữa.

Hắn rửa sạch gương mặt, đứng dậy đang muốn rời đi, bỗng nhiên ánh mắt đảo một cái, trông thấy phía trên chỗ rẽ dòng nước, sinh trưởng một cây cỏ nhỏ xanh tươi ướt át, rễ cây mảnh khảnh, hiện lên trạng thái hơi mờ, trên đó có chín lá cây thanh thúy, mở ra như nắp dù, cả gốc cỏ nhỏ hiện ra ánh sáng màu xanh nhàn nhạt mắt thường cũng có thể thấy được.

"Cửu Diệp Thanh Quang Thảo!"

Vi Vân vui mừng.

72

Chương sáu ngộ đạo.

Cửu diệp Thanh Quang thảo chính là một loại dược liệu cực kỳ hiếm thấy, loại thảo dược này sinh ra đã mê hoặc, không phải thâm sơn đại trạch không dài, sinh mệnh lực yếu ớt, trong quá trình sinh trưởng hơi bị tàn phá, sẽ chết yểu, cho dù chỉ bị sâu bọ cắn một ngụm nhỏ, toàn bộ dược lực của gốc Cửu Diệp Thanh Quang thảo cũng sẽ nhanh chóng xói mòn.

Nhưng loại tiểu thảo hiếm thấy có, lại là một loại thuốc thảo chủ yếu dùng để luyện chế "Hồi Thiên Đan", mà "Hồi Thiên Đan" vừa lúc là thánh dược thích hợp để chữa thương nhất trong vô số loại đan dược trân quý của Dược Vương Tông, cho dù tính mạng nguy cẩn, chỉ cần phục dụng một cái, liền có thể ổn định về mặt thương, việc chữa kinh mạch tự nhiên cũng không thành vấn để.

"Được cứu rồi."

Nghĩ tới đây, Vi Vân vui mừng, vô thức muốn đi hái gốc linh thảo này.

Bỗng, Vi Vân dừng lại, sau đó chậm rãi lui về phía sau.

Hắn cảnh giác nhìn trái nhìn phải, sau đó quét mắt nhìn chung quanh Cửu Diệp Thanh Quang Thảo.

Trải qua đại nạn, hắn sống sót sau tai nạn, đã không còn ngu ngốc như lúc trước nữa, kinh nghiệm xử thế cũng càng thêm phong phú. Theo lý thuyết, chung quanh loại linh thảo này nhất định có linh thú thủ hộ, nếu không căn bản không thể mọc lên nổi, sớm đã bị tàn phá rồi.

"Tê tê —— "

Âm thanh rất nhỏ từ phía trước truyền đến.

Vi Vân tập trung nhìn vào, quả nhiên trông thấy một con rắn dài ngăm đen xuất hiện ở bên trái chỗ Cửu Diệp Thanh Quang Thảo, cái đầu rắn có kích cỡ nắm tay, có thể thấy được thân rắn không nhỏ, bởi vì toàn bộ thân rắn hầu như ẩn giấu trong nước suối, cho nên trong lúc nhất thời chưa từng nhìn thấy, chỉ có một cái đầu rắn thò ra, giống như vỏ cây, không cẩn thận quan sát, căn bản không phát hiện được.

Hắc xà lè lưỡi, lưỡi rắn đỏ tươi vang lên tiếng rít gào thị uy Vi Vân.

Đổi lại là trước kia có nguyên anh tu vi, Vi Vân tiện tay bóp chết con hắc xà này, cho dù bị cắn, có Dược Vương Kinh tại thân, lại có gì phải sợ? Nhưng hôm nay hổ lạc đồng dương, chỉ có thể cụp đuôi mà thôi.

Vi Vân từng bước lui về phía sau, đồng thời mắt nhìn trái phải, tìm kiếm thứ có thể dùng làm vũ khí.

Hắc xà du động thân rắn, chậm rãi đuổi theo.

Sau khi Vi Vân lùi về phía sau hơn một trượng, hắc xà lại lui trở về, nó vẫn đứng canh giữ bên cạnh Cửu Diệp Thanh Thảo.

Vi Vân thầm nói một tiếng giảo hoạt.

Hắn lui đến dưới một gốc Hắc Hổ Tùng đứng vững, nhìn quanh một vòng, từ trên cây lấy ra một đoạn tùng mộc cây khô héo dài ba thước, đem ngã rễ đi hết, thuận tiện sử dụng, sau đó cầm trong tay, vẫn đi tới vị trí Cửu Diệp Thanh Quang Thảo.

Vì chữa thương, gốc linh thảo này, hôm nay hắn nhất định phải có được!

Vi Vân từ bên dòng suối nhặt lên một khối nham thạch lớn bằng nắm tay, dùng sức ném mạnh ra, một tiếng trầm đục vang lên, khối đá

trúng đầu hắc xà, lại bật lên, lạch cạch rơi vào trong suối, tóe lên một nắm bọt nước, đầu hắc xà co rụt lại, lập tức ngẩng đầu đứng thẳng, hướng Vi Vân phun xà tín, bỗng nhiên vèo một cái, đầu rắn bỗng nhiên thoát ra, cắn tới bắp đùi hắn, nhanh như tia chớp.

Tuy rằng Vi Vân bị đánh rơi xuống mặt đất, nhưng trải qua mấy ngày liên tục chiến đấu, đã có không ít kinh nghiệm giao chiến, mặc dù bị trọng thương, nhưng cũng có thể dựa vào một ngụm chân khí tu luyện mấy ngày nay, vào thời khắc mấu chốt hành động nhanh nhẹn.

Trong nháy mắt này, chân trái Vi Vân vung ra phía sau, tay phải vung tùng mộc bổng, đánh vào cổ hắc xà, hắc xà lại dọc theo mộc bổng quấn lên, thân rắn dài đến hơn một trượng, lực lượng cũng cực lớn, trực tiếp quấn quanh lên, mộc bổng ba thước của Vi Vân căn bản không đủ dùng!

"Đi cho ta!"

Vi Vân ẩn chứa chân khí, tập trung toàn bộ khí lực vào cánh tay phải, dùng tùng mộc bổng kéo hắc xà bay ra, ném toàn bộ hắc xà vào trong một khu rừng khác của dòng suối, treo cao trên một thân cây xiêu vẹo, toàn bộ thân rắn đen sì lượn vòng giữa không trung.

Vi Vân biết rõ, không bao lâu nữa, con rắn đen này sẽ nắm giữ được cân bằng một lần nữa, sau đó xông tới.

"Chính là lúc này!"

Vi Vân vận sức, bước chân đi tới bên cạnh cỏ Cửu Diệp Thanh Quang, đẩy bùn đất và hòn đá bên cạnh ra, nhổ tận gốc gốc linh thảo mọc ra ánh sáng xanh này, nhổ cả gốc cây, dùng nước suối rửa sạch gốc bùn đất, cầm trong tay, linh khí nồng đậm ập vào mặt, hơi thở mát lạnh dọc theo huyệt Lao Cung ở lòng bàn tay tràn vào trong cơ thể.

Không hổ là linh thảo, thần kỳ đến mức này.

Vi Vân thầm khen một tiếng.

"Tê tê!"

Lúc này, hắc xà đã rơi xuống đất, một lần nữa hướng Vi Vân đuổi tới, nhất là khi thấy hắn hái Cửu Diệp Thanh Quang Thảo, càng thêm điên cuồng, hành động nhanh chóng, liều mạng bò qua dòng suối nhỏ, lắc lư cái đầu đen sì đánh tới Vi Vân.

"Thứ cho ta không phụng bồi!"

Vi Vân quay người bước nhanh rời đi.

Vòng quanh khu rừng trong chốc lát liền cắt đuôi được con rắn đen kia, lúc này Vi Vân mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi nghỉ ngơi dưới một gốc cổ thụ chọc trời.

Lần hành động này đã giày vò Vi Vân không nhẹ, toàn thân đau nhức, trước ngực và sau lưng đều đổ mồ hôi, đổi lại ngày xưa chỉ đối phó với một con hắc xà, chẳng qua là tiện tay trong lúc đó, bây giờ lại gian nan đến vậy!

Vi Vân mở tay ra, nhìn Cửu Diệp Thanh Thảo trong lòng bàn tay, trong lòng vui vẻ, lại thầm nghĩ: "Vật này cần phải phối hợp cùng rất nhiều vật phụ trợ, mới có thể luyện chế ra Hồi Thiên Đan, hơn nữa xác suất thất bại rất lớn, nhất là lấy tình huống của ta bây giờ, muốn thành công, chỉ sợ rất khó, nếu một khi thất bại..."

Vừa nghĩ đến đây, Vi Vân không dám nghĩ tiếp nữa.

Đừng nói là rất khó luyện chế thành công, mặc dù có thể luyện chế ra, nhưng lúc này hắn cũng không có nhiều đồ vật như vậy, ngay cả luyện đan lô đều ở trong tay áo càn khôn, không lấy ra được, còn có chân hỏa nhất định luyện đan cũng không có, bất luận là Tam Muội Chân Hỏa, Liệt Diễm Chân Hỏa, hay là Thái Dương Chân Hỏa, đều có thể dùng để luyện đan, nhưng hiện tại hắn không thể sử dụng được bất cứ thứ gì.

"Xem ra chỉ có thể nuốt sống trực tiếp, tuy hiệu quả kém một chút nhưng vẫn hơn mạo hiểm."

Nghĩ tới đây, Vi Vân quyết định thật nhanh, há mồm nuốt gốc Cửu Diệp Thanh Quang Thảo lấp lánh ánh sáng này vào trong miệng, nhai nuốt một chút, liền hóa thành một cỗ chất lỏng đắng chát, mang theo một mùi thơm ngát từ trong cổ họng rơi vào trong cơ thể, còn chưa tiến vào ngực, đã hóa thành một cỗ thanh khí, tan vào kỳ kinh bát mạch cùng thập nhị chính kinh.

Vi Vân nói thầm một tiếng "Hay lắm", đầu tiên là vận chuyển Dược Vương Kinh, dẫn dắt dược lực Cửu Diệp Thanh Quang Thảo, theo kinh mạch lưu chuyển toàn thân, một ngụm Thanh Mộc Chân Khí của Dược Vương Kinh kết hợp cùng một chỗ với Cửu Diệp Thanh Quang Thảo, chính là bổ sung lẫn nhau, cả hai kết hợp hóa thành một dòng nước ấm óng ánh., Những nơi dòng nước ấm đi qua, thân thể bị thương nặng tỏa ra sinh cơ bừng bừng, tạng phủ bị hao tổn, những vị trí bị thương đều khép lại từng chút một, thậm chí kinh mạch tay chân bị đứt gãy đều có dấu hiệu lần nữa nối lại.

"Kinh mạch tương đối trọng yếu."

Trong lòng Vi Vân biết rõ một khi mình chữa trị kinh mạch, liền có thể tăng nhanh tốc độ tu luyện, khôi phục thương thế cũng không phải nói chơi. Lập tức liền đem dược lực tập trung tại chỗ kinh mạch đứt gãy, hai tay, hai chân bốn đầu âm dương kinh mạch, bốn bộ vị đồng thời nổi lên một đoàn thanh quang, ở trong rừng rậm có vẻ đặc biệt chói mắt.

Không biết bao lâu sau, Vi Vân mở to mắt, đứng dậy hoạt động tay chân một phen, cảm thấy vô cùng vui mừng!

Lần này nuốt Cửu Diệp Thanh Quang Thảo, phối hợp Dược Vương Kinh chân khí, chẳng những nối lại kinh mạch tay chân, còn chữa trị tạng phủ tổn hại, mặc dù trên người còn có thương thế, nhưng hành động cũng không đáng ngại, đã không ảnh hưởng bình thường tu

luyện, tin tưởng chỉ cần khổ tu một đoạn thời gian, liền có thể hoàn toàn khôi phục thương thế.

Đương nhiên, muốn khôi phục tu vi cũng không phải chuyện dễ dàng, nguyên anh tán đi, tương đương với việc tu vi hoàn toàn phế bỏ, nhất định phải một lần nữa tu luyện lại chân khí, kết kim đan, hóa nguyên anh, tương đương với bắt đầu lại lần nữa, đây có lẽ là một quá trình dài dằng dặc. Nhưng như thế thì lại như thế nào, chỉ cần có hi vọng, đó chính là vô cùng tốt.

"Thiên Đạo chí công, lời ấy không giả."

Lúc này Vi Vân mới lĩnh ngộ được đạo lý huyền ảo trong đạo đức của 《 Đạo Chân Chương 》, vạn vật trên thế gian, có dài có ngắn, có được có mất, chính mình từ khi bước vào tu chân giới đến nay, bất luận là tu vi hay là cái gì, tất cả đều đến quá nhanh, nguyên lai tưởng rằng có thể một đường bằng phẳng, thẳng pháp tướng, ai ngờ kiếp nạn khó tăng thêm thân, lại đánh rơi bụi bặm!

Từ xưa tới nay, những kỳ tài có một không hai đều gặp phải trùng điệp trắc trở, càng kiêu ngạo thì càng bại vong càng sớm, tựa như Mộc Thiên Vũ được mệnh danh là đệ nhất thiên tài tám trăm năm qua đi, không nói đến người khác, ngược lại những người bình thường, bình thường thì tầm thường nhưng lại không có đại nạn gì, có thể bình an cả đời.

"Thái sơ có đạo đức, ta nay truyền rằng... đất trời không phải người, vạn vật cùng đức trạch!"

Vi Vân thì thào nói, hắn đối với vị lão tổ Huyền Môn đạo đức Chương kia có thể nói là bội phục sát đất.

Thiên Vũ đại lục có lịch sử lâu đời, chỉ cần có sách để kiểm tra là có thể nhớ được là mấy chục vạn năm trước. Thời thượng cổ, bách tộc san sát, xuất hiện vô số cường giả cái thế, trước sau có mười đại Vương tộc, luân phiên thống trị trăm tộc đại lục, dài đến mấy chục vạn năm., Thẳng đến vạn năm trước, nhân tộc quật khởi, trăm nhà

tranh minh, vô số cường giả nhân tộc liên hợp cùng một chỗ, đem vương tộc dã man thống trị lật đổ, từng người từng người đánh rớt bụi bặm thượng cổ bách tộc, mới xây dựng cơ nghiệp vạn thế của nhân tộc, mới có một mảnh Thiên Vận đại lục hiện nay hưng thịnh, tường hòa.

Trong đó truyền xuống vị Huyền Môn lão tổ của《 Đạo Hữu Chương 》, chính là Bạch Mi lão tổ của Nhân tộc, được hậu thế tôn sùng.

Mắt thấy lúc này đang là giữa trưa, Vi Vân tìm kiếm trong khu rừng một lát, sau đó hái mấy quả Sơn quả.

Vừa thưởng thức sơn quả, vừa đi trong rừng, rừng rậm này cũng không có con đường gì, Vi Vân cũng chỉ đi lung tung không mục đích, hi vọng tìm một nơi linh khí dư thừa, tạm thời ở lại để hỗ trợ tu luyện.

Vi Vân ở trên núi vừa đi vừa nghỉ, khi thì dừng lại tu luyện một phen, đói bụng liền hái Sơn Quả sung đói, mệt nhọc liền nằm ngủ ngay tại chỗ, có khi đau tỉnh lại, chính là trùng kiến cắn xé, điều kiện này có thể nói là gian khổ.

Mặt trời lặn dần, bất tri bất giác, mấy ngày đã trôi qua.

Xế chiều hôm nay, hắn đi ở bên cạnh một dòng suối nhỏ trong núi, đột nhiên nghe thấy tiếng nước ào ào truyền đến, mang theo tiếng vang "Tê tê", trong lòng hắn khẽ động, hướng phía dưới dòng nước nhìn quanh, chính là nhìn thấy một con rắn dài ngăm đen đang bơi nhanh dọc theo dòng suối, diện mục dữ tợn, thập phần đáng sợ!

Con cự xà này vừa thô vừa dài, dài bằng thùng nước, dài hơn mười trượng, liếc mắt cũng không thấy đầu, đầu rắn chi chít những đường vằn đen, trên đầu có một đôi mào thịt đỏ tươi, cặp mắt hiện ra lục quang lạnh lẽo, miệng xà mở ra, là một cái lưỡi rắn màu đỏ tươi phun ra, dài hơn một thước, cực kỳ kinh người!

"Không tốt!"

Vi Vân vừa nhìn qua khí thế của con đại hắc xà này liền biết nó có thực lực Trúc Cơ viên mãn, loại hung thú trên núi này bởi vì chưa từng bị điểm hóa, không hiểu tu hành, nhưng được linh khí sông núi, dần dà, linh trí mở ra, có thể tích lũy tu vi, liền có lực lượng phi phàm, có trời sinh dị thú, thực lực thậm chí không dưới cao thủ tu chân giới.

"Nhất định là tên tiểu hắc xà kia giúp đỡ ta, tìm ta trả thù."

Vi Vân âm thầm kêu khổ. Dựa vào thân thể mang thương của gã bây giờ, gã mới khôi phục được tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, làm sao có thể đấu thắng hung thú bậc này. Mấy ngày nay gã cũng gặp không ít mãnh thú hổ báo, nhưng đều né ra xa. Bây giờ con đại hắc xà này là chủ động đuổi theo, lại khác, muốn tránh cũng không được.

Vi Vân không kịp nghĩ nhiều, co cẳng bỏ chạy.

Mặc dù hắn còn một ít nội thương chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng cũng không ảnh hưởng đến hành động, thậm chí, chỉ cần tu luyện thêm một đoạn thời gian là có thể tích lũy đầy đủ chân khí, có thể vận chuyển thần thông Càn Khôn Tụ, lúc đó có thể không cần phải lo lắng nữa, trước mắt cần phải tránh né loại sắc bén này.

Vi Vân giẫm lên cành cây khô, không ngừng chạy sâu vào trong rừng rậm, đại hắc xà ở phía sau đuổi mãi không bỏ, nó tuy rằng xông tới, nhưng lực lớn vô cùng, cái đuôi quét qua, liền bẻ gãy cây cối to bằng miệng bát, rừng rậm này không thể ngăn cản bước tiến của nó.

Thanh âm "xì xì" vang lên không ngừng, càng ngày càng gần, trái tim Vi Vân nhảy lên kịch liệt, liều lĩnh xông về phía trước.

Bỗng nhiên, sơn cùng thủy tận, Vi Vân từ trong rừng lao ra, trông thấy phía trước có một con sông lớn, con sông lớn này chảy xuống dưới, rơi vào dưới vách núi, sóng trắng dài ngàn thước buông xuống hình thành một thác nước đồ sộ!

Mắt nhìn thác nước phía dưới, chính là một cái hồ nước thật lớn, sóng nước buông xuống, tiếng vang ầm ầm chấn động bát phương.

"Liều mạng!"

Mắt thấy con rắn đen kia sắp đuổi tới, Vi Vân trong lòng vừa quyết định nhảy xuống thác nước!

Bằng không bị con nghiệt súc kia nuốt chửng, không bằng nhảy xuống, có lẽ còn có một đường sinh cơ!

Một cảm giác thất trọng từ trong cơ thể phát ra, Vi Vân hoảng hốt, vội vàng thôi động Thanh Mộc chân khí bảo vệ ngực, cảnh vật trước mắt nhanh chóng hiện lên. Rốt cuộc, một tiếng "rắc" vang lên, bọt nước văng tung tóe, cả người Vi Vân rơi vào trong đầm nước, chìm vào bên trong!

Bên trên bờ sông, con rắn đen lớn kia lắc đầu vẫy đuôi, nhìn ra phía dưới thác nước một hồi, lúc này mới hộc lưỡi rắn, thản nhiên rời đi.

Thân thể rơi vào đầm sâu trong nước, Vi Vân không tự chủ được mà uống vài ngụm nước. Đầm nước sâu không thấy đáy. Sau khi dời lực, thân thể Vi Vân bị sức đẩy đẩy tăng lên rất nhanh. Không lâu sau, gã đã trồi lên khỏi mặt nước rồi thò đầu ra khỏi đầm nước.

Hắn thở dốc, thân thể du động, nỗ lực bò lên trên bờ, nâng thân thể mệt mỏi lên, nằm ở bên cạnh, vừa khôi phục thể lực, vừa chờ nước đọng trên người khô.

Lúc này sắc trời đã tối hẳn, Vi Vân ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bầu trời đêm đen kịt, một vầng trăng sáng buông xuống, ánh trăng nhàn nhạt chiếu khắp Thiên Vận đại lục, mang đến hàn ý nhè nhẹ.

Đã là giờ Thu!

Vừa thấy ánh trăng, Vi Vân vô thức vận hành bí pháp Tử Nguyệt Phúc Thiên công hút ánh trăng trên trời vào trong cơ thể, tăng tu vi của mình lên.

Tu luyện một phen, nước đọng trên người cũng đã khô, Vi Vân đứng dậy, ngẩng đầu nhìn lên vầng trăng sáng trên bầu trời, thầm nghĩ: "Những nơi khác nhau, lại là cùng một vầng trăng sáng, không biết hiện tại các nàng có khỏe không..."

Vi Vân bỗng nhiên nhớ tới người mình quen, Thủy Hồng Dao, Diệp Trầm Ngư, Lý Mị Nhi, Mạc Tú Vân... Hắn thu hồi ánh mắt, thở dài, cất bước đi tới.

Thác nước rung động ầm ầm, nhưng đây là thanh âm thiên nhiên, cũng không ảnh hưởng trong núi yên tĩnh.

Dưới ánh trăng, Vi Vân nhìn xung quanh, phát hiện nơi này là một thung lũng sâu, bốn mùa như xuân, cảnh sắc hợp lòng người. Ở bên cạnh thác nước cách đó không xa, còn có mấy gian ốc xá do trúc xanh xây dựng, chung quanh thảm cỏ hoa, từng bụi hoa, mùi thơm xộc vào mũi, một mảnh u tĩnh, tao nhã.

Vi Vân đang định tiến lên hỏi thăm một phen, bỗng nhiên một tiếng thét dài từ đằng xa truyền đến.

"Có người đến!"

Vi Vân vội vàng dừng lại, núp trong bóng tối không dám lên tiếng.

Kinh nghiệm của hắn lúc này lão đạo rất nhiều, nào còn dám dễ dàng mạo hiểm, cần phải nhìn một chút rồi nói sau.

Bên ngoài nhà trúc, bốn phụ nhân xinh đẹp mặc sa bào canh giữ tại cửa, những phụ nhân này nhìn như không đến bốn mươi, toàn thân pháp lực mơ hồ, lộ ra khí chất yêu mị, không có chỗ nào không phải là mắt nhìn câu hồn, bộ ngực mềm ngạo nghễ, mông béo vểnh lên tuyệt sắc, nhưng giờ phút này đều như lâm đại địch.

Bốn nữ nhân mỗi người đều cầm trong tay một thanh trường kiếm óng ánh, ngưng tụ pháp lực, nhìn một đạo cầu vồng màu trắng từ

đằng xa bay tới. Tốc độ cầu vồng này cực nhanh, người còn chưa đến, thanh âm cũng đã truyền tới.

"Ngự Châu nương nương, lão ăn mày ta đến đây này! Còn không mau rửa sạch mông, ngoan ngoãn ngồi trên giường chờ ta sao? Ha ha..."

Âm thanh này truyền vào trong phòng trúc, lọt vào trong tai một nữ nhân trong phòng.

Trong nhà trúc, một nữ nhân đang ngồi ngay ngắn trên giường trúc.

Trong phòng bày biện đơn giản, chỉ có một cái bàn trang điểm, một tấm gương, cùng bốn vách tường đều treo một bộ hoạ quyển màu sắc rực rỡ. Trên bức hoạ chính là Xuân Cung Đồ giao hòa nam nữ, nhìn xinh đẹp động lòng người.

Người phụ nữ trên giường, tóc đen kết nút, cắm một cây mộc trâm tinh xảo, đầu xinh đẹp, mày ngài như vẽ, đôi mắt khép hờ, lông mi khẽ run, khuôn mặt xinh đẹp như tuyết trắng tinh tế, sống mũi và môi đều ưu mỹ, dọc theo cổ tuyết trắng đi xuống., Là một mảnh da thịt càng thêm trắng noãn, trước ngực một đôi ngực noãn cao ngất, chỉ bị một cái yếm đỏ tươi bao lấy, giữa hai chân cũng chỉ bọc một cái quần lót bán trong suốt, một mảng thịt huyệt mềm mại bóng loáng mơ hồ có thể thấy được, nàng mông căng như tuyết, hai chân dài mảnh khảnh, chân ngọc mềm mại, toàn bộ thân thể mềm mại lộ ra xinh đẹp, xinh đẹp tuyệt trần có thể ăn cơm.

Giờ phút này, thân thể mềm mại của nữ nhân lại run rẩy, toàn thân túa mồ hôi lạnh, mồ hôi như trân châu từ trên trán sạch sẽ chảy xuống.

Giờ phút này lòng Ngự Châu nương nương nóng như lửa đốt, hận không thể tương lai người bóp chết.

Vốn cô ở đây tĩnh tu, định đột phá tu vi trước mắt, nhưng thiên kiếp đột nhiên giáng xuống, đánh cô không kịp trở tay, rơi vào đường

cùng đành phải để bốn thị nữ bảo vệ thật tốt, tránh xảy ra sai lầm. Ai ngờ đối thủ cái chết của cô lại đột nhiên tới đây tìm cô phiền phức!

Nàng thân là người tu hành yêu loài, bởi vì xưa nay giết chóc quá nhiều, không giống với Nhân tộc văn minh thuận lợi, mỗi khi đột phá một cảnh giới, đều sẽ nghênh đón một lần kiếp nạn. Hơn nữa càng về sau, kiếp nạn càng lớn, từ Pháp Tướng đột phá đến khi độ kiếp, sẽ hoàn toàn chuyển hóa thành Thiên Kiếp, không còn là tình kiếp nhân thế, tâm kiếp, sát kiếp, không thể chống cự, chỉ có thể cứng rắn chống đỡ, sau khi vượt qua, thực lực liền có thể tiến bộ, kháng cự không nổi, thân tử đạo tiêu, tất cả đừng nhắc tới.

Bây giờ nàng đang muốn đột phá từ Độ Kiếp sơ kỳ đến trung kỳ, lần thiên kiếp này chính là cửu thiên lôi kiếp, tổng cộng có chín đạo, nàng đã khiêng qua bảy đạo, còn lại hai đạo mấu chốt nhất, đồng thời lực độ cực mạnh, trước mắt nàng đang ở thời khắc mấu chốt độ kiếp, nào có thể phân tâm.

Nhưng vào thời khắc này, tử đầu đối thủ của nàng đã tìm tới cửa.

Đối thủ một mất một còn của Ngự Châu nương nương cũng không phải người bình thường, mà là trưởng lão tiền bối tu chân giới chính đạo, trưởng lão thủ tịch của Thái Huyền tiên môn - Huyền Cái Sơn Nhân!

73

Chương sáu ngự châu nương nương.

Thái Huyền tiên môn tổng cộng có mười đại trưởng lão, trong đó người có thực lực mạnh nhất chính là vị Thủ tịch Huyền Cái sơn nhân này, ngồi vững một chỗ ghế đầu tiên của thập đại trưởng lão, tu vi cũng là Độ Kiếp sơ kỳ, không dưới nàng Ngự Châu nương nương.

Huyền Cái sơn nhân ăn mặc như ăn mày, ngày thường lang thang khắp nơi ở Thiên Vận đại lục. Hắn không có sở thích khác, chỉ thích tìm kiếm dị thú thượng cổ, sau đó cướp đoạt tinh nguyên trong cơ thể, cung cấp cho mình tu luyện. Nếu là nam tử, trực tiếp giết nướng thành khối thịt. Nếu là nữ tử, trước dâm đãng một phen, sau đó lại hút tinh nguyên của nó.

Hơn một ngàn năm qua, Huyền Cái Sơn Nhân đã hút hơn mười loại tinh nguyên của thượng cổ dị thú, cũng đem nó tu luyện thành một loại thần thông ngự thú, uy lực cường đại.

Mà Ngự Châu nương nương, vừa vặn cũng là một loại dị thú thượng cổ, hơn nữa còn là thần thú trong thượng cổ dị thú, một trong thập đại vương tộc thượng cổ, huyết mạch cực kỳ cao quý, Huyền Cái Sơn Nhân đã sớm thèm thuồng, vẫn luôn có ý đồ với nàng, nhưng thực lực ngự châu nương nương không dưới hắn, hai người đấu nhiều lần, bất phân thắng bại.

Lần này, Huyền Cái Sơn Nhân ẩn núp đã lâu, rốt cuộc tối nay phát hiện dị thường nơi này, trên trời rơi xuống nhiều đạo kiếp lôi, lập tức biết được Ngự Châu nương nương đang độ kiếp, nào bỏ qua thời cơ tốt này, lập tức nghe gió mà đến!

Nếu có thể hấp thu tinh nguyên thần thú của Ngự Châu nương nương, ngự thú thần thông của hắn liền có thể hoàn toàn đại thành, thực lực đủ so sánh với thiên vận bát tiên!

Trên bầu trời mây đen dày đặc, từng tia chớp lóe lên trong đó, mang theo khí tức hủy diệt vạn vật, đạo lôi kiếp thứ tám đang chuẩn bị tới đợt thứ tám.

Ngự Châu nương nương nào dám phân tâm, vội vàng dặn dò bốn thị nữ ở cửa ra vào nói: "Bốn người các ngươi bất luận thế nào cũng phải ngăn cản tên này, qua tối nay, ta nhất định nghiền hắn thành tro bụi, chết không có chỗ chôn!"

"Nương nương yên tâm, chúng ta phải liều chết bảo hộ an nguy cho nương nương!"

Bốn phụ nhân Phong Vận cầm kiếm đứng gác ở cửa, nhìn cầu vồng màu trắng hạ xuống gần đó.

Bốn người các nàng là tứ đại hộ pháp dưới trướng Ngự Châu nương nương, Xuân Cơ, Hạ Cơ, Thu Cơ và Đông Cơ. Trên đầu mỗi người đều mặc từng cây trâm nhỏ màu xanh, màu đỏ, màu đỏ và lụa mỏng màu đen, nửa người dưới là một khuôn mặt tú lệ, thân hình lồi lõm hấp dẫn. Bốn nữ tử này có tu vi không tầm thường, đặt ở tu chân giới chính đạo, chính là trưởng lão cấp tiểu tông môn, nhưng ở chỗ này chỉ là hộ pháp tỳ nữ của Ngự Châu nương nương.

Cầu vồng màu trắng hóa thành hình người, dần dần ngưng thực, là một lão giả ăn mày quần áo lam lũ, toàn thân bẩn thỉu, trên người tản ra mùi thối nồng đậm, một đôi chân trần đầy bụi đất, giẫm trong bụi hoa, bông hoa đều ỉu xìu, trên mặt lão mang theo nụ cười nhạt, híp mắt nhỏ, dáng vẻ bất cần đời, hơi khom lưng, chắp hai tay sau lưng, từng bước đi lên phía trước, tới gần nhà trúc.

"Đứng lại! Nếu ngươi dám tới gần, chúng ta nhất định không lưu tình!"

Thoạt nhìn tứ đại hộ pháp là tứ đại nữ tư thái đẫy đà, phong tao, thủ đoạn cũng không phải bình thường, thực lực không tầm thường. Thực tế tứ nữ phối hợp có thể sử dụng ra một bộ kiếm quyết uy lực cường đại đủ để đánh một trận với cường giả pháp tướng viên mãn.

Nhưng lúc này đối mặt với các nàng, chính là cường giả chân chính có tu vi Độ Kiếp sơ kỳ!

"Ta tới gần thì đã sao, mấy nàng Kiều Nương các ngươi làm ấm giường cho ta vẫn nên ở đấy, còn chuyện gì khác sao... Ha ha, có thể làm gì được lão ăn mày ta sao?"

Huyền Cái Sơn Nhân cười hắc hắc, chậm rãi đi về phía trước, không để bốn nữ hộ pháp này vào trong mắt chút nào.

Tứ đại hộ pháp nhìn nhau, đều nhìn thấy thần sắc kiên định trong mắt đối phương. Tối nay bất luận thế nào, bọn họ cũng phải cố gắng chống đỡ mấy hiệp, tranh thủ thời gian cho Ngự Châu nương nương. Nếu không đừng nói là bốn người bọn họ, ngay cả Ngự Châu nương nương cũng sẽ rơi vào trong tay lão ăn mày này, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!

Nữ hộ pháp Xuân Cơ chỉ thanh trường kiếm óng ánh trong tay, miệng thì thầm: "Vạn Mộc Tương Xuân! Phược!"

Chỉ thấy một đạo thanh quang từ thân kiếm bắn nhanh ra, rơi vào trên người Huyền Cái Sơn, trong nháy mắt hóa thành từng sợi dây leo, đem cả người hắn quấn ở trong đó, tay chân đều không thể động đậy.

Cùng thời gian đó, nữ hộ pháp Hạ Cơ cũng vung kiếm mà động, từ thân kiếm hạ xuống từng đoàn từng đoàn liệt hỏa, đều là liệt diễm chân hỏa, hướng trên người Huyền Cái Sơn thiêu đốt.

Trường kiếm trong tay nữ hộ pháp Thu Cơ bắn ra từng đạo kiếm quang, rơi vào trên người Huyền Cái Sơn, cắt quần áo vốn rách nát của hắn thành từng mảnh vải.

Nữ hộ pháp Đông Cơ vung trường kiếm trong tay lên, chỉ thấy từng bông tuyết từ đỉnh đầu Huyền Cái sơn rơi xuống, trên người lập tức phủ một mảnh sương lạnh!

Điều thần kỳ nhất chính là, giữa Mộc, Hỏa, Kim, Băng này lại không có triệt tiêu lẫn nhau, ngược lại tương sinh lẫn nhau, tuần hoàn không dứt, uy lực càng tăng!

Các nàng tu luyện chính là Tứ Quý Huyền Công, mỗi người tu luyện một quý, phối hợp lẫn nhau, có thể phát huy ra uy lực lớn nhất, phẩm cấp Tứ Quý Huyền Công này chỉ vẻn vẹn dưới Thập Đại Kỳ Công, không phải công pháp bình thường.

"Ồ, thật sự sao?"

Vẻ mặt Huyền Cái Sơn Nhân kinh ngạc một hồi, tuy rằng bị dây leo gỗ thiêu đốt, kiếm trảm, đóng băng, nhưng hắn vẫn thản nhiên tự đắc, nhàn nhã bước đi, từng bước tới gần nhà trúc, chỉ thoáng chấn động, các loại thế công trên người liền tan thành mây khói, không thể làm hắn bị thương chút nào!

Tứ đại hộ pháp biến sắc, đồng thời phát ra một tiếng kêu khẽ, từ trên người bắn ra một Trượng lục pháp tướng, tất cả đều có bốn màu xanh, đỏ, trắng, đen, không phải là hình người mà là hình dạng như Xà, Thố, Hồ, Miêu, màn hình này khiến cho Vi Vân núp trong bóng tối trợn mắt há hốc mồm.

Lúc này hắn mới hiểu được, bốn nữ nhân phong tao quyến rũ đều là loại yêu!

"Hẳn là trong nhà trúc cũng là..."

Trong lòng Vi Vân khẽ động, hắn chưa bao giờ nghe nói qua tu hành giả yêu tộc nào ở châu nào lại cất giấu nhiều như vậy, rốt cuộc mình đang ở đâu?

Chỉ một thoáng, tứ đại nữ hộ pháp đã triển khai thần thông cao cường, chiến đấu với Huyền Cái Sơn Nhân.

Vi Vân chỉ thấy bốn đám quang hoa tung hoành giữa không trung, vây lão ăn mày kia vào giữa, thanh âm kình khí bạo phá không

ngừng vang lên, pháp lực mãnh liệt khuấy động, khuếch tán ra chung quanh, toàn bộ trúc ốc đều bị xốc lên một tầng, nóc nhà bay lên, rơi xuống vách đá. Răng rắc một tiếng, nhao nhao rơi xuống, rơi lả tả trên mặt đất.

Trong nhà trúc xuất hiện một nữ nhân có gương mặt như vẽ, ngồi ngay ngắn trên giường. Trên người nàng chỉ mặc một cái yếm và một cái quần lót mỏng, toàn thân túa mồ hôi lạnh, từ da thịt trắng nõn lăn xuống.

"Hay cho một mỹ nhân!" Vi Vân thầm khen trong lòng, nữ nhân hắn đã gặp qua cũng không ít, có năng lực giám thưởng không tầm thường, nhưng dù vậy, nhìn thấy nàng vẫn có cảm giác kinh diễm.

Chính là dưới ánh trăng, cũng có thể thấy được dáng người vũ mị của nữ nhân này, dung nhan mềm mại, tư thái thướt tha, cặp mông mềm mại, làn da trắng nõn, lông mày lá liễu cong như vầng trăng, đôi mắt đào câu hồn, miệng anh đào hé lộ một mảnh hồng hào, không hề dưới mấy người Thủy Hồng Dao, Lý Mị Nhi.

"Ầm ầm!"

Kiếp vân trên bầu trời ầm ầm rung động, đột nhiên một tiếng sét đánh nổ tung, từ đó rơi xuống một đạo lôi quang màu đen, đánh xuống đỉnh đầu Ngự Châu nương nương!

Đây là lôi kiếp thuộc về một mình Ngự Châu nương nương, chỉ có tác dụng với một mình nàng, căn bản không đánh trúng đầu người khác được. Người khác không cách nào giúp đỡ ngăn cản, nhưng phải dựa vào chính nàng, đây cũng là mấu chốt để tu hành độ kiếp, chỉ có thể tự mình đối mặt, người ngoài nhiều nhất trợ giúp, không cách nào thay thế.

Ngự Châu nương nương duỗi ra một đôi tay ngọc, lòng bàn tay hiện lên một đoàn kim quang, hai tay hợp lại cùng một chỗ, hai luồng kim quang dung hợp thành một hoa cái màu vàng, ngăn trên đỉnh đầu. Giờ phút này đạo lôi quang màu ám đen kia vừa vặn rơi xuống, ầm

vang đánh lên trên lọng che màu vàng, hoa cái vỡ vụn ra, đạo lôi quang kia lại chưa tiêu tán, tiếp tục rơi xuống, Ngự Châu nương nương quát lớn một tiếng., Một Nguyên Thần Pháp Tướng bắn ra từ trên người, là một con Giao Long bốn chân, giương nanh múa vuốt, chuyển dời bất định, kiếp lôi rơi vào phía trên Pháp tướng. Pháp tướng vỡ vụn, kiếp lôi kia cũng không còn lại bao nhiêu, chỉ còn lại từng tia từng tia Lôi Xà, rơi vào trên người Ngự Châu nương nương, một hồi đùng đùng rung động, cũng không tổn thương gì nhiều.

Còn có đạo lôi kiếp cuối cùng.

Đôi mắt đẹp của Ngự Châu nương nương khép lại, tĩnh tâm tập trung, nghênh đón tia sét cuối cùng, chỉ cần đón được đạo lôi quang cuối cùng này, nàng có thể độ kiếp thành công, đột phá tới Độ Kiếp trung kỳ, khi đó liền có thể thu thập lão ăn mày vạn ác này.

Giữa không trung, lão ăn mày giao chiến cùng tứ đại nữ hộ pháp thấy vậy, vội vàng thi triển toàn lực, cưỡng ép đánh văng bốn nàng, hắn cũng biết không thể kéo dài thêm nữa, vừa rồi chỉ là cùng mấy nữ nhân này chơi đùa mà thôi, không muốn làm tổn thương tính mạng các nàng, dù sao hắn còn chỉ vào giao hảo hưởng thụ cùng các nàng, hấp thu tinh nguyên của các nàng.

Tuy nhiên cũng vì thế mà làm trễ nải thời gian, hắn nhất định trước khi Ngự Châu nương nương độ kiếp thành công phải chế ngự nàng, nếu không sẽ không có cơ hội nữa!

Tứ đại nữ hộ pháp cũng biết Ngự Châu nương nương đã đến thời khắc mấu chốt, đồng thời khẽ quát một tiếng, điên cuồng đánh về phía lão ăn mày.

"Hừ!"

Huyền Cái Sơn Nhân hừ lạnh một tiếng, trong tay lấy ra một thiết bài hình thú lớn bằng bàn tay, bên trên có một con Kỳ Lân thần thú uy phong lẫm liệt, trông rất sống động.

Thiết bài hình thú này vừa xuất hiện, trong sơn cốc lập tức gió nổi mây phun, chỉ thấy một quang ảnh Kỳ Lân to lớn từ đó hiển hiện ra, ngửa đầu rít lên một tiếng, nhất thời từ trong cái miệng khổng lồ xuất hiện một cỗ khí lãng mạnh mẽ vô cùng, trong đó hiện lên phù văn màu vàng huyền ảo, một cỗ ập tới tứ đại hộ pháp!

"Thú Vương lệnh!"

Tứ đại hộ pháp lập tức biến sắc, dùng hết toàn lực ngăn cản. Tuy vậy, pháp tướng trên người bọn họ vẫn bị nghiền nát. Bốn nàng đồng thời phun ra một vòi máu tươi, bay rớt xuống mặt đất. Người nào người nấy kiệt sức, thân thể đã bị trọng thương.

Thú Vương Lệnh này là một trong ba mươi sáu Tiên khí của Thiên Vận, giống như cấp bậc Thất Hoa Phiến, đều là pháp bảo trung cấp, thi triển ra trong tay Huyền Cái Sơn Nhân Độ Kiếp sơ kỳ, uy lực kinh người, chỉ một chút đã phá vỡ pháp môn hộ pháp của bốn đại nữ, phải biết rằng, Tuy tứ đại hộ pháp tỳ nữ này đều có tu vi Pháp Tướng sơ kỳ, nhưng lấy bốn mùa huyền công phối hợp, lại có thể phát huy ra sức chiến đấu viên mãn pháp tướng, mặc dù Huyền Cái sơn nhân lấy tu vi Độ Kiếp sơ kỳ, trong lúc nhất thời cũng không thể nhanh chóng đánh bại, nhưng tiên khí vừa ra, lập tức phân thắng bại.

Huyền Cái Sơn Nhân thản nhiên đi lên phía trước, nhẹ nhàng sờ khuôn mặt trắng nõn của Xuân Cơ một cái, lặng lẽ cười nói: "Dùng pháp bảo tà dị giáo các ngươi đánh người tà dị giáo các ngươi, loại cảm giác này thật sự không tồi... Yên tâm, ta sẽ không giết các ngươi, chờ ta làm thê tử của các ngươi thoải mái, sẽ chơi các ngươi sau... Ha ha..."

Huyền Cái sơn người cười lớn đi về phía nhà trúc.

Tuy trong lòng tứ đại tỳ nữ hộ pháp nóng như lửa đốt nhưng cũng bất lực.

Ngự Châu Nương Nương vẫn ngồi ngay ngắn trên giường trúc như cũ, không nhúc nhích, lẳng lặng chờ đợi đạo kiếp lôi cuối cùng rơi

xuống. Trước đó, nàng không thể hành động, nếu không kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

"Thật sự là vô sỉ đê tiện."

Vi Vân vẫn luôn ẩn trong bóng tối thầm mắng to.

Lần trước trên đường hắn đi Tử Nguyệt tiên môn đã gặp lão ăn mày này, thằng nhãi này còn mặt dày vô sỉ dụ dỗ Tiểu Kim, nếu không phải Linh Cơ Thánh Mẫu kịp thời xuất hiện, chỉ sợ đã bị hắn đạt được rồi, bây giờ Vi Vân lại trơ mắt nhìn hắn khi nhục những nữ tử tà dị này.

Tà Dị giáo là một trong ba đại ma giáo, là tử địch với tu chân giới chính đạo, nhưng Vi Vân bây giờ đã bị Dược Vương tông trục xuất sư môn, đã không phải nhân sĩ tu chân giới chính đạo, có thể nói là không môn không phái. Tuy rằng hắn vẫn luôn nghe nói tam đại ma giáo tà ác như thế nào, nhưng rất ít khi nhìn thấy bọn họ làm ác., Trong lòng không có khái niệm gì, mà Huyền Cái sơn nhân lại khác, hắn chính là trưởng lão thủ tịch của Thái Huyền tiên môn, sư đệ của Huyền Chân sơn nhân, Vi Vân từ khi bị Thái Huyền đại điện vây công, bị chính đạo phỉ nhổ, hận ý đối với Thái Huyền tiên môn đã tăng đến cực điểm, có thể nói là thế bất lưỡng lập!

Điểm mấu chốt nhất là, tình huống Vi Vân tận mắt nhìn thấy là, người Huyền Đồ Sơn này tuy là cao nhân chính đạo, nhưng làm tốt việc đê tiện vô sỉ, khác gì Ma giáo?

"Đều chẳng phải là thứ tốt lành gì." Vi Vân thầm nghĩ trong lòng.

Chỉ là, trơ mắt nhìn lão ăn mày bẩn thỉu ghê tởm này muốn ra tay với những mỹ kiều nương này, Vi Vân quả thực không nhịn được, trong lòng nhất thời sinh ra một tia lòng trắc ẩn, nhưng điều này lại không làm nên chuyện gì, với tu vi hiện giờ của hắn căn bản không thể giúp đỡ được nửa điểm!

Kiếp lôi thứ chín vẫn đang ấp ủ, đôi mắt của Ngự Châu nương nương khép hờ, môi anh đào khẽ mím, vẫn không nhúc nhích.

"Leng keng -- "

Huyền Cái Sơn Nhân đã bước vào trong nhà trúc.

"Ngự Châu tiểu ngoan ngoãn của ta, lão ăn mày ta đến rồi."

Huyền Cái sơn nhân cười to lên, lộ ra một hàm răng vàng, hắn từng bước một hướng Ngự Châu nương nương trên giường đi tới.

Huyền Cái Sơn Nhân quét mắt nhìn bản đồ Xuân Cung treo bốn vách tường, cười dâm đãng nói: "Ồ, đây là vật chuẩn bị cho động phòng chúng ta sao, quả nhiên sinh động, không biết là vẽ từ ai?"

Ngự Châu nương nương không để ý tới.

Hai mắt Huyền Cái sơn nhân lộn xộn, thưởng thức thân thể tuyệt sắc của Ngự Châu nương nương, một tay sờ lên mặt nàng.

Vì để tránh lúc độ kiếp, không rảnh bận tâm quần áo, sợ bị đốt sạch, Ngự Châu nương nương liền cởi áo bào, trên thân chỉ để lại một cái yếm và một cái quần lót, lúc này lại tiện nghi cho Huyền Cái Sơn Nhân.

Đúng lúc này, Ngự Châu nương nương bỗng nhiên mở mắt, một đôi mắt đẹp nổi lên tinh quang lạnh lùng, bắn về phía Huyền Cái sơn nhân, quát khẽ: "Hôm nay cho dù đồng quy vu tận với ngươi, cũng đoạn tuyệt sẽ không để ngươi đạt được ý đồ!"

"Ngự Châu, lão khất cái nhà ta là thật lòng yêu ngươi, ngươi hà tất phải như thế..." Dứt lời, một tay nhẹ nhàng đặt lên vai Ngự Châu nương nương.

Động tác của người Huyền Cái sơn trở nên dịu dàng, mỗi lần vui vẻ với nữ dị thú, hắn đều sẽ rất ôn nhu, muốn cho đối phương cảm giác

sung sướng, chỉ có ở trong trạng thái này, tinh nguyên của dị thú mới là ngon nhất, có linh khí nhất, nếu như đối phương thống khổ không chịu nổi, chất lượng tinh nguyên hấp thu được sẽ giảm mạnh!

"Nương nương..." Tứ đại hộ pháp kêu rên một tiếng.

"Thấy chết mà không cứu, làm trái đạo tâm."

Vi Vân cuối cùng nhìn không nổi nữa, theo bản năng liền điều động pháp lực toàn thân, nhưng lại phát hiện trong cơ thể cũng không có chút pháp lực nào, chỉ có hai luồng chân khí yếu ớt. Một luồng là do Dược Vương Kinh tu luyện ra, một đoàn là do Tử Nguyệt Phúc Thiên Công tu luyện ra, trong lòng hắn trầm xuống.

Vi Vân ngẩng đầu nhìn trời, một vầng trăng sáng treo giữa không trung, đây là một đêm trăng tròn.

Hắn phát hiện dưới ánh trăng, Tử Nguyệt che trời công đặc biệt sinh động, lập tức thử vận chuyển tâm pháp, thúc dục một ngụm chân khí, mở lòng bàn tay ra, từ đó hiện lên một vòng bàn tay màu tím nhạt Đại Minh Nguyệt, chính là pháp thuật Tử Nguyệt Phúc Thiên Công diễn hóa ra "Lăng Vân Phi Nguyệt".

Pháp thuật bậc này Huyền Cái Sơn nhân dùng để đối phó tu vi độ kiếp đương nhiên cùng gãi ngứa, nhưng Vi Vân đã không thể lo được quá nhiều, tiện tay ném ra ngoài!

Kình phong đánh úp lại, Huyền Cái Sơn Nhân quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một vầng trăng sáng màu tím nhạt hạ xuống đỉnh đầu hắn!

"Tử Nguyệt Già Thiên công?!"

Huyền Cái Sơn Nhân la lên thất thanh.

Tuy rằng vầng trăng tròn này chỉ là màu tím nhạt, lại hết sức nhỏ, uy lực cũng vô cùng yếu ớt, nhưng hắn lại hết sức rõ ràng đây là pháp thuật gì, hắn quá quen thuộc!

Huyền Cái sơn nhân phản xạ theo điều kiện mà toàn thân run lên, né sang bên cạnh, ngay cả ngăn cản cũng không dám, vầng trăng sáng kia chui vào trên bức tranh, biến mất không còn tăm hơi.

Ngự Châu Nương Nương cũng đồng thời nhìn thấy vầng trăng sáng này, trong lòng nàng khẽ động, trong lúc cấp bách sinh trí, cả giận nói: "Ngọc Trượng Tiên Nương, ta không cần ngươi giúp đỡ!"

"Ngọc, Ngọc Trượng Tiên Nương?!"

Huyền Cái Sơn Nhân hoảng sợ thất sắc, kinh nghi bất định nhìn lại chung quanh.

Trên thực tế, vừa rồi mới tới đây, hắn đã cảm thấy nơi nào đó có khí tức như có như không, mặc dù thập phần nhỏ yếu, nhưng đích xác tồn tại, điều này chỉ có thể nói rõ hai loại tình huống, một là người là người bình thường bị thương nặng, hai là tu vi của hắn quá cao, ngay cả Huyền Cái Sơn hắn cũng bắt không được!

Nhưng xem tình huống trước mắt, đối phương rõ ràng không phải người bình thường.

Đặc biệt khi Ngự Châu nương nương hô lên "Ngọc Trượng Tiên Nương", trong lòng Huyền Cái Sơn người càng hoảng hốt, hắn thà tin còn có, nếu thật sự là Ngọc Trượng Tiên Nương ở gần đây, vậy thì thế nào đây, điều đầu tiên hắn nghĩ đến là tự vệ, hay là mạng nhỏ quan trọng, phòng ngừa vạn nhất, những chuyện khác còn lại rất dài.

Chỉ một thoáng, Huyền Cái Sơn Nhân thả người nhảy lên, hóa thành một đạo cầu vồng màu trắng đi xa.

Thấy vậy, Ngự Châu nương nương thở phào nhẹ nhõm, nàng thắng cuộc.

Nàng và Huyền Cái Sơn người đấu mấy trăm năm, hai bên đều quen biết nội tình của đối phương, nàng rất rõ ràng, người Huyền Cái Sơn bình sinh sợ hãi nhất chỉ có một, đó là môn chủ Tử Nguyệt Tiên Môn

Ngu Nhược Tiên. Năm đó Huyền Cái Sơn người ta tìm được một con Kim Kê dị thú thành tinh hóa hình ở Thanh Châu., Đang lúc vong hình dâm du, Ngu Nhược Tiên bỗng nhiên xuất hiện, cắt đứt một chân của hắn, nếu không phải bỏ chạy kịp thời, chỉ sợ lúc ấy mạng nhỏ khó giữ được. Sau đó còn bị truy sát một hồi lâu, ẩn nấp ở Thái Huyền Tiên Môn nhiều năm, mới dám rời núi lần nữa.

Hiện giờ Ngự Châu nương nương mượn cơ hội cáo mượn oai hùm, thành công dọa đi Huyền Cái Sơn Nhân.

"Ầm ầm ầm!"

Kiếp vân trên bầu trời cuồn cuộn chuyển động, hội tụ thành một lôi quang màu ám đen thô to như thùng nước, ầm ầm đánh xuống đỉnh đầu Ngự Châu nương nương!

Đây là một tia kiếp lôi cuối cùng, cũng là luồng uy lực lớn nhất.

Miệng Ngự Châu Nương Nương bỗng nhiên mở ra, từ trong miệng phun ra một viên châu to bằng nắm tay tỏa ra hào quang năm màu, quang hoa tỏa ra bốn phía, trong hạt châu mơ hồ có một con rồng nhỏ màu vàng đang bơi ở bên trong.

Đây là một trong ba mươi sáu tiên khí, long châu ngũ sắc, cũng là một pháp bảo trung cấp.

Ý niệm Ngự Châu nương nương khẽ động, long châu năm màu lơ lửng đến đỉnh đầu nàng, chống đỡ từng đạo ngũ sắc hoa cái, vừa vặn gặp kiếp lôi đánh xuống. Kiếp lôi màu ám đen to như thùng nước ầm ầm rơi xuống, mang theo lực trùng kích mạnh mẽ, bổ ra từng đạo hào quang ngũ sắc., Ngũ sắc hoa cái không ngừng vỡ tan, Ngũ Sắc Long Châu lại sinh ra từng đạo lọng che, giằng co với nhau một đoạn thời gian, kiếp lôi màu đen không ngừng bức bách, mắt thấy đã sắp bổ đến trên đầu Ngự Châu nương nương, Ngũ Sắc Long Châu đột nhiên tuôn ra một đoàn kim quang, từ đó bay ra một con Thần Long màu vàng., Chỉ to bằng cánh tay, đầu rồng uy vũ, mắt rồng dựng thẳng, bên miệng có râu rồng dài nhỏ, bốn móng vuốt sắc bén, toàn

thân bao trùm một tầng vảy màu vàng, toàn bộ du long giương nanh múa vuốt, đánh tới kiếp lôi!

"Ngao ——"

Một tiếng rồng ngâm truyền đến, giữa thiên địa một mảnh quang mang đại thịnh, trong khoảnh khắc, hết thảy đều khôi phục bình tĩnh.

Kiếp vân tiêu tán, kiếp lôi biến mất, Du Long màu vàng kia toàn thân uể oải, đã trở lại trong long châu vô sắc.

Ngự Châu Nương Nương há miệng nuốt Ngũ Sắc Long Châu vào trong miệng ngọc, chậm rãi mở mắt, trong mắt bắn ra hai đạo kim quang.

Rốt cục nàng cũng độ kiếp thành công, từ độ kiếp sơ kỳ tấn thăng thành trung kỳ, thêm vào pháp bảo Ngũ Sắc Long Châu, phóng tầm mắt toàn bộ Thiên Vận đại lục, ngoại trừ một số ít cường giả trong Thiên Vận Bát Tiên cùng Tam Đại Ma giáo ra, những người còn lại đều không cần để trong mắt!

Đột nhiên, một đạo cầu vồng màu trắng từ đằng xa bay tới, giữa râu ria rơi vào trước nhà trúc, hóa ra thân hình Huyền Cái Sơn Nhân.

Huyền Cái sơn người đi mà quay lại, tay cầm Thú Vương lệnh, cười to nói: "Ngự Châu nương nương, ngươi vừa rồi suýt chút lừa gạt ta, nơi này rõ ràng là địa bàn của tà giáo ngươi, vùng Tây Nhung, Ngọc Trượng tiên nương sao lại xuất hiện ở đây. Trước đó không lâu ta còn nghe nói nàng đã bế quan, càng không thể nào vượt qua vạn dặm huyết hà, vạn dặm xa xôi xuất hiện ở đây, cho dù xuất hiện ở đây, sao có thể giúp ngươi? Hôm nay ta ngủ yên ngươi, ha ha ha..."

Một kiện trường bào màu vàng từ từ rơi trên người Ngự Châu nương nương, trên trường bào trải rộng đồ án dị thú, nàng từ trên giường chậm rãi lơ lửng, thần sắc thong dong, nhìn Huyền Cái sơn nhân, cười nhạt nói: "Không phải đã lừa được ngươi sao?"

Huyền Cái Sơn Nhân cười hắc hắc: "Nhưng ta lại trở về."

Ngự Châu nương nương cười lạnh lên: "Ngươi trở về chịu chết sao?"

Huyền Cái Sơn Nhân nghe vậy, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, hắn đánh giá trên dưới Ngự Châu nương nương một phen, thấy trong cơ thể nàng thần quang mơ hồ, nhất thời hú lên quái dị, không nói hai lời, hóa thành một đạo cầu vồng, nhanh chóng rời đi!

Ngự Châu nương nương đã vượt qua lôi kiếp, bước vào Độ Kiếp trung kỳ, hắn dĩ nhiên không phải là đối thủ!

74

Canh tám mươi sáu sơn cốc sắc xuân sắc...

Ngự Châu nương nương cũng không đuổi theo, chỉ phất tay, gian nhà trúc vỡ vụn kia lại từ bốn phía bay lên, từng chút từng chút rơi vào trên gian nhà trúc. Gian nhà vốn bị phá hư, chỉ một thoáng đã khôi phục như lúc ban đầu!

"Chúc mừng nương nương!"

Tứ đại hộ pháp đứng dậy đi tới, mặt mũi tràn đầy hưng phấn, Ngự Châu nương nương độ kiếp thành công, dọa đi Huyền Cái Sơn Nhân, ngày sau không cần lo lắng đề phòng nữa.

Ngự Châu nương nương quay đầu lại, chỉ vào một chỗ bụi cỏ gần đó, nói: "Mang tiểu tử núp ở bên trong qua cho ta."

"Vâng!"

Bốn nữ Hộ Pháp vâng lời, nhấc chân lao về phía chỗ Vi Vân đang ẩn nấp.

"Ân tướng báo thù?"

Vi Vân biến sắc, đứng dậy bỏ chạy.

Lúc Ngự Châu nương nương đột phá cảnh giới, tâm thần cảm giác thiên địa vạn vật, tương dung với núi non cỏ cây chung quanh, dĩ nhiên đã nhìn thấu hắn.

Vi Vân cũng không ngờ nữ nhân tà dị giáo này lại vô tình vô nghĩa như vậy, chính mình tốt xấu gì cũng động thủ cứu nàng, nàng lại dùng sắc mặt bực này đối với mình, xem ra người của Ma giáo quả thật đều là hạng người tà ác.

"Chạy đi đâu?!"

Bốn nữ hộ pháp mặc dù vừa rồi bị thương, nhưng giờ phút này pháp lực đã khôi phục vận chuyển, đối phó một Vi Vân Trúc Cơ sơ kỳ, tự nhiên dễ như trở bàn tay.

Vi Vân mới đi được vài bước, đã bị Hạ Cơ cầm lấy. Nàng mở bàn tay ngọc ra, lòng bàn tay sinh ra một lực hút mạnh mẽ. Thân thể tinh tráng của Vi Vân nhất thời rút lui, hai chân rời mặt đất, không chịu khống chế rơi vào lòng bàn tay Hạ Cơ. Hắn chỉ cảm thấy phần lưng của mình bị một bàn tay ngọc mềm mại bắt lấy, từ trong đó lộ ra một luồng pháp lực, nháy mắt đem kinh mạch toàn thân hắn khóa lại, nhất thời toàn thân bủn rủn vô lực.

Một cỗ hương thơm truyền tới, thấm vào ruột gan.

Vi Vân thầm nghĩ trong lòng, không nghĩ tới những con yêu này tuy hung ác, nhưng lại hết sức yêu đẹp, trên người còn có mùi thơm, hoàn toàn không có mùi tanh trên người yêu vật bình thường.

Tứ đại nữ hộ pháp đem Vi Vân nhắc đến trúc ốc bên trong, vẫn là trên mặt đất.

Ngự Châu nương nương vẫn ngồi trên giường trúc, mắt lạnh nhìn hắn, hỏi: "Tiểu tử Nhân tộc ngươi tại sao lại xuất hiện ở Ngự Châu sơn cốc của ta? Tới đây có mục đích gì?"

Vi Vân đứng lên, nói: "Tại hạ là từ trên vách núi hạ xuống, cũng không phải cố ý tới đây... Vừa rồi ta tốt xấu cứu ngươi, sao ngươi lại lấy oán trả ơn như vậy?"

Ngự Châu nương nương cười lạnh nói: "Nếu không phải ngươi ra tay giúp ta, ta đã sớm nuốt ngươi, đâu còn cho ngươi cơ hội phân biệt? Mau nói, Tử Nguyệt Phúc Thiên Công của ngươi học trộm được từ đâu?"

Vi Vân nói: "Công pháp này là ta ngẫu nhiên học được ở trong một sơn động..."

"Nói bậy!" Ngự Châu nương nương lạnh lùng nói: "Đây là công pháp của Tử Nguyệt tiên môn, từ trước đến nay luôn miệng truyền thụ, làm sao có thể xuất hiện trong sơn động, ngươi dám lừa lão nương? Miệng!"

"Rầm!"

Một tiếng giòn tan vang lên, Vi Vân nghiêng mặt bị Thu Cơ ném một cái, có thể thấy rõ năm dấu tay nóng bỏng đến mức nào.

Vi Vân mắng to trong lòng: "Đồ gái xấu xa, ngàn vạn lần đừng cho ta cơ hội, nếu không ta nhất định sẽ nghiền xương các ngươi thành tro!"

Nhưng Ngự Châu nương nương làm như thế thực sự không phải không có nguyên nhân, Vi Vân xuất hiện thật sự quá khả nghi, đầu tiên là người của Huyền Cái Sơn bới móc, sau lại là Vi Vân cứu viện, nàng là trưởng lão tà dị giáo, là tử địch của tu chân giới chính đạo. Một tên nhân tộc có tu vi Trúc Cơ như Vi Vân, cứu nàng làm cái gì, lấy được tín nhiệm, sau đó đánh vào nội bộ tà dị giáo? Rất đáng nghi gian tế!

Tà Dị giáo đã có hành vi này, phái không ít môn nhân mai phục ở tu chân giới chính đạo, cho nên Ngự Châu nương nương vào trước để cho rằng Vi Vân cũng là gian tế.

Ngự Châu nương nương nắm cằm Vi Vân cẩn thận đánh giá, thấy hắn mày kiếm mắt sáng, khuôn mặt như dao gọt, bỗng nhiên cười mị mị nói: "Ồ, dung mạo thật đẹp trai, thật là quái khiến người ta đau lòng. Một tát vừa rồi đánh cho ngươi đau hay không? Nào, ta xoa bóp cho ngươi."

Nói xong, bàn tay trắng như thanh thụ dán lên mặt Vi Vân, nhẹ nhàng vuốt ve.

Sờ sờ một cái, bỗng nhiên ánh mắt Ngự Châu nương nương sáng ngời, cười nói: "Ồ, Cửu Dương Tuyệt Mạch? Không muốn còn là một bảo bối hiếm có, lão nương ngày hôm nay cũng coi như có phúc khí."

Trong lòng Vi Vân khẽ động, nhìn qua bốn bức họa của Xuân Cung, bỗng nhiên hiểu ra điều gì đó.

Yêu phụ tà dị giáo này tất nhiên là kẻ tinh thông phương pháp thải bổ, đã coi hắn là đối tượng được bồi dưỡng, đây đối với Vi Vân mà nói lại là một cơ hội, cái khác chỉ sợ khó mà nói, nhưng muốn đến giao hợp, hắn từ khi tu thành Âm Dương Song Tu Công tới nay, còn chưa sợ nữ tử nào. Chỉ cần có thể bảo mệnh, hy sinh một chút tinh nguyên ngược lại không sao, thậm chí... Nói không chừng còn có thể mượn cơ hội này khôi phục tu vi.

Đúng là Ngự Châu nương nương nghĩ như vậy. Tuy nàng độ kiếp thành công, nhưng pháp lực trong cơ thể lại tiêu hao kịch liệt, còn chưa kịp bổ sung, thậm chí ngay cả pháp bảo cũng hao tổn linh lực., Cần yên lặng một thời gian ngắn mới có thể sử dụng, đây cũng là nguyên nhân vì sao nàng không đi truy sát Huyền Cái sơn nhân. Nàng cần khôi phục pháp lực gấp, hoặc là tĩnh tu một đoạn thời gian, hoặc là lấy linh đan diệu dược hoặc phù tiền bổ sung, mà bất luận là linh đan diệu dược hay là phù tiền, đều đã dùng hết trong lúc độ kiếp vừa rồi.

Trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một tiểu thiếu niên như vậy, vẫn là người mang Cửu Dương Tuyệt Mạch, thể nội có dồi dào Nguyên Dương tinh hoa, vừa vặn có thể bổ sung tu vi của nàng, có thể nói là thiên tác hợp.

Ngự Châu Nương Nương thầm nghĩ: "Người này thân mang Cửu Dương Tuyệt Mạch, sao lại là đệ tử chân truyền của chính đạo thất tông, lại chỉ có tu vi Trúc Cơ, trên người còn mang theo thương tích, đoạn tuyệt không có khả năng là gian tế. Không ai nỡ đưa đệ tử bảo bối bực này lên cửa, nói không chừng thật sự là trong lúc vô ý lưu lạc đến đây. Đã như vậy, lão nương đành vui vẻ nhận lấy."

Ngự Châu nương nương ra hiệu cho Xuân Cơ: "Cho ta ăn thuốc!"

"Vâng, nương nương!"

Xuân Cơ đáp lời, lật tay lấy ra một viên thuốc màu đỏ to bằng ngón cái, tách miệng Vi Vân ra, đưa viên thuốc vào.

Vi Vân chỉ cảm thấy một cỗ dược lực nóng bỏng từ yết hầu rơi xuống, trực tiếp hướng bụng dưới phóng tới.

Vi Vân là đệ tử Dược Vương Tông, thập phần quen thuộc các loại dược vật, dược hoàn này vừa nhập vào cơ thể, hắn lập tức biết được, đây là một loại dược vật kích phát tinh khí nguyên dương nam tử, tên là "Nguyên Dương Đan", sau khi ăn vào, không quá ba khắc, tinh nguyên trong cơ thể sẽ đồng loạt tuôn ra, người liền tiêu hao mất!

Trong lòng Vi Vân hoảng hốt, vội vàng âm thầm vận chuyển Dược Vương Kinh tâm pháp, một cỗ chân khí Dược Vương ồ ồ mà động, phóng tới viên Nguyên Dương Đan kia.

Dược Vương Kinh không hổ là một trong thập đại kỳ công đương thời, có hiệu quả kỳ diệu đối với trị liệu, độc dược, dược vật. Thanh Mộc Chân Khí vừa đến, dược lực Nguyên Dương Đan nhất thời thần phục, bị Thanh Mộc Chân Khí cắn nuốt từng chút một, dược lực Nguyên Dương Đan đang không ngừng suy yếu, Thanh Mộc Chân Khí của Dược Vương Kinh lại được tẩm bổ, không ngừng lớn mạnh.

"Sau khi rửa sạch hắn, đưa đến trên giường của ta." Ngự Châu nương nương nói xong, liền cởi áo khoác trên giường, chờ hưởng thụ nguyên dương tinh khí của thiếu niên này.

"Vâng!"

Hộ pháp tứ đại nữ này nâng Vi Vân lên, một người một tay nhấc hoặc một cước đẩy hắn tới bên hồ nước, giật quần áo rách rưới trên người xuống, tay nâng nước sạch sẽ, rửa sạch từng bộ vị trên người

hắn mấy lần. Vốn thân thể tráng kiện, giờ phút này càng thêm tỏa sáng, toàn thân lộ ra một cỗ nam tử dương cương chi khí.

Xuân Cơ hít một hơi, híp mắt say sưa nói: "Thân thể thằng nhóc này lại rất đủ dương khí, không biết chơi được không?"

Hạ Cơ cười duyên lên: "Nương nương còn chưa chơi đủ, sao luân được tỷ muội chúng ta?"

Một bàn tay ngọc của Thu Cơ thò vào giữa hông Vi Vân, nắm một cái thịt thô to, nhẹ nhàng vuốt ve. Bàn tay trắng như tuyết vuốt ve bao bọc, khiến cho Vi Vân cả người giật mình, nàng còn vươn một cái lưỡi thơm ngon liếm nhẹ trên đầu con rùa màu đỏ tím.

Đông Cơ thấy vậy, nhất thời cau mày nói: "Đừng làm bừa, mau kết thúc đi, nếu không nương nương trách tội, chúng ta đảm đương không nổi."

Tứ nữ lúc này không dám tiếp tục kéo dài thời gian nữa.

Xuân Cơ đột nhiên nói: "Sao còn chưa tróc ra?"

Ba nữ nhân còn lại cũng đều cảm thấy kỳ quái, nguyên một đám nhìn chằm chằm vào bộ vị hạ thể của Vi Vân.

Một hồi lâu sau, mới nhìn thấy cả bộ lông bên dưới thân của Vi Vân đều tróc ra, trong chốc lát đã biến thành một rễ Thanh Long không lông, hơn nữa cả thân côn đều nổi lên, trướng lên, nhiệt khí đằng đằng, gân xanh lồi lên, một mảnh màu đỏ tím!

Lúc này tứ đại hộ pháp tỳ nữ mới rửa sạch hạ thể của Vi Vân, sau đó khiêng về lại trong phòng trúc.

"Vì sao lại đi lâu như thế?"

Trên giường, ngự châu nương nương đã trần trụi, thân thể tuyết trắng kiều diễm ướt át, bộ ngực sữa tròn trịa cao cao ngất, mông tròn

trịa tuyết trắng nõn nà, dưới thân một mảnh trơn bóng trắng noãn, không có một sợi lông nào, hai miếng thịt tươi mới kẹp chặt huyệt nhỏ, trên âm điệp có một viên thịt màu phấn hồng, tựa như trân châu trong trai sông, long lanh trong suốt, dâm dục mà mê người.

Đôi mắt dài nhỏ của Ngự Châu Nương Nương nhìn thấu tới, nhìn thấy một mảnh thân thể tinh thuần của Vi Vân, nhất thời ánh mắt hắn sáng lên, lại thấy hạ thể thịt côn thô dài, giống như cánh tay, đầu rùa đỏ tím còn lớn hơn trứng ngỗng, hùng dũng oai vệ, hơn nữa còn là một mảnh màu đỏ tím, chính là cực phẩm khí cụ hiếm thấy, cảm thấy hài lòng nhất thời.

Nguyên lai hiệu quả Nguyên Dương Đan ngoại trừ có thể kích phát nguyên dương nam tử, còn có thể đem lông âm trần trừ, từ nay về sau biến thành Thanh Long Trần Căn, hơn nữa có thể cường hóa nhục côn. Vi Vân dùng 《 Dược Vương Kinh 》 cắn nuốt dược lực Nguyên Dương Đan, lại thiếu chút nữa thiếu hiệu quả này. Được Xuân Cơ nhắc nhở, mới chợt nhớ tới, liền chủ động khống chế một cỗ chân khí, đem âm mao căn chính mình cắt đứt, lại đem nhục côn bành trướng đến cực hạn, lúc này mới lừa gạt bọn họ.

Vi Vân tu luyện Âm Dương Song song tu, Dương Cụ đã được cường hóa, nhất là sau khi tu thành Nguyên Anh, càng có thể co rút tự nhiên, môn công pháp này càng giống như một môn thần thông, sau khi tu thành liền vĩnh viễn theo trên thân, không biến mất, chỉ là không cách nào chủ động tu luyện chân khí mà thôi. Chỉ có thể tại lúc giao hợp, tinh hoa song phương đều chuyển hóa thành Tiên Thiên Nguyên Khí, có thể cung cấp cho những công pháp khác tu luyện tiến giai.

"Đã rửa sạch rồi, mời nương nương ăn!"

Bốn tỳ nữ đều bắt được một chân của Vi Vân, đưa hắn đến trước mặt Ngự Châu nương nương.

"Ừm."

Ngự Châu nương nương gật gật đầu, ngồi xếp bằng trên giường, đôi mắt dài nhỏ nhìn lên trên toàn thân Vi Vân, từ nhãn, miệng, khuôn mặt đến ngực bụng, lại tới dương cụ ở dưới cơ thể, nhìn thấy dương cụ có một màu đỏ tím, quy mô vừa thô vừa dài., Cảm thấy vui mừng, đây đã là cực phẩm trong cực phẩm, bất luận là tướng mạo bề ngoài hay là bộ hạ thể, đều là cực phẩm được chọn một trong vạn người, thêm vào thể chất tuyệt mạch Cửu Dương, có thể hưởng dụng được tới màu nam, ngự Châu nương nương mười phần cao hứng. Nàng tuy cưỡi ngựa chơi đùa rất nhiều nam tử nhân tộc, nhưng còn chưa từng gặp qua loại trân phẩm hi thế này.

"Xem ra hôm nay là ngày lành của lão nương, cần phải thưởng thức thật tốt, chớ có cô phụ ban ân của lưu niên này."

Ngự Châu nương nương khẽ gật đầu, nói: "Đầu."

Bốn tỳ nữ nghe vậy liền điều chỉnh lại vị trí thân thể của Vi Vân một lượt, di chuyển y đến trước mặt Ngự Châu nương nương.

Ngự Châu nương nương vươn bàn tay trắng như ngọc nhẹ vuốt ve khuôn mặt Vi Vân, thỉnh thoảng lại nặn lên một cái, bóp Vi Vân một cái thật đau đớn, thầm mắng một tiếng "Đồ tể". Trong lòng hắn biết giờ phút này mình đã trở thành món đồ chơi của yêu phụ này, tuy rằng sắc đẹp ngay trước mặt, nhưng hắn không có chút ham muốn nào, chỉ có một chút lo lắng và e ngại, bảo vệ tính mạng như thế nào mới là đệ nhất, làm sao còn tâm tư đi thưởng thức sắc đẹp của các nàng.

"Bụp" một tiếng, Ngự Châu nương nương hôn một cái trên mặt Vi Vân, tiếp theo lại hôn một cái, dọc theo khuôn mặt của hắn mà hôn một cái, cuối cùng nàng duỗi ra một cái lưỡi trắng hồng liếm lên trên, giống như thưởng thức mỹ thực vậy, sau khi thưởng thức một hồi liền thò cái lưỡi non vào trong miệng của hắn., Nhẹ nhàng hấp thụ đầu lưỡi của hắn, Ngự Châu nương nương không hổ là yêu, cũng không biết là yêu vật gì, Vi Vân chỉ cảm thấy cái lưỡi thơm của nàng trơn trượt vô cùng, linh hoạt vô cùng, hơn nữa có thể duỗi có thể co

được, có thể dài có thể ngắn, trong miệng hắn khua khoắng một hồi, cơ hồ muốn thăm dò vào trong cổ họng của hắn.

Vi Vân cảm thấy bối rối, đang lúc lo lắng, Ngự Châu nương nương lại rút cái lưỡi non ra khỏi miệng của hắn, sau đó hôn dọc theo cổ hắn một đường, hướng về dương cụ hạ thể của hắn mà đi.

Cảnh tượng này giống hệt lúc trước Vi Vân chơi đùa với Cầm Nhi, lúc ở Thi Nhi các nàng tới mức nào, hiện tại đến phiên Vi Vân của hắn bị đùa bỡn, thiên lý tuần hoàn, hắn nói không sai.

Vi Vân không dám làm loạn, chỉ chờ hai người đến thời khắc giao kết, khi đó mới là thời cơ tốt nhất.

Theo tiếng liếm môi của Ngự Châu nương nương, bốn đại tỳ nữ, Hạ Cơ, Hạ Cơ cũng không ngừng điều chỉnh vị trí thân thể của Vi Vân, đưa thân thể hắn đưa đến bên miệng Ngự Châu nương nương, thuận tiện cho nàng nhấm nháp, không bao lâu, miệng ngọc của mỹ nữ phụ này liền tới giữa hông Vi Vân.

Nàng khẽ ngẩng đầu, nói: "Tách đôi chân của hắn ra."

"Vâng."

Bốn tỳ nữ tách đôi hai chân Vi Vân ra, làm lộ ra thịt côn thô dài màu đỏ tím, miếng thịt lớn thẳng tắp cao vút, hơi nóng bốc lên, từ đầu rùa đến trứng, đường cong mượt mà, vô cùng thẳng tắp.

Ngự Châu nương nương dùng bàn tay ngọc nắm chặt, nhưng chỉ có thể cầm nửa cây gậy thịt, hai tay khép lại mới có thể cầm lấy cây. Nàng nhẹ nhàng vuốt ve cây côn thịt to này, thưởng thức từng tấc từng tấc, trong lòng kích động một, khi thì nghịch ngợm, tròng mấy cái thịt côn, sau đó lấy tay nâng trứng suy nghĩ vài lần., Ánh mắt của nàng càng ngày càng nóng, rốt cuộc không nhịn được nữa, đột nhiên mở miệng ngọc ra, vươn ra một cái lưỡi non mềm, điên cuồng liếm láp trên thịt lớn cùng trứng của Vi Vân, đem nước miếng của mình đều lưu lại phía trên, không bao lâu đã trở thành một mảnh bóng

loáng, trơn trượt, lại ngậm lấy đầu rùa, Sâu yết hầu phun ra, cơ hồ muốn nuốt vào trong bụng cùng với đĩa thịt cực phẩm này mới tốt.

Bốn tỳ nữ bên cạnh thấy Ngự Châu nương nương nếm thử một phen, chính mình cũng nhao nhao dâm tâm đại động, muốn nhập thị phi, đôi mắt đẹp hàm xuân, nhất định nhìn sắc xuân trước mắt, giữa hai chân một mảnh ướt át, căn bản ngăn không được làn nước mùa xuân chảy xuôi. Các nàng cũng không vội, biết chờ sau khi Ngự Châu nương nương ăn xong, sẽ để lại cho mình một ít canh cặn.

Vi Vân bị Ngự Châu nương nương cuồng tiếu một phen như vậy, không tự chủ được cảm thấy toàn thân dâng trào dục hỏa, cũng không cần tận lực ra vẻ, tự nhiên thân thể cứng ngắc, bất cứ lúc nào cũng có thể chuẩn bị sẵn sàng bị huyệt nhỏ bao vào trong cơ thể.

Rất nhanh, Ngự Châu nương nương tựa hồ đã ăn đủ rồi, liền ngẩng đầu, nói: "Để nó ở trên giường."

Bốn tỳ nữ nghe vậy liền thả Vi Vân lên giường, nhẹ nhàng chữa trị cho thân thể của y, tứ chi mở rộng, một cây gậy thịt lớn đứng sừng sững, xông thẳng lên nóc nhà.

Vi Vân mở mắt ra, chỉ thấy Ngự Châu nương nương đang ngồi ở hạ thể của hắn, từng chút từng chút một ngồi xuống.

Thân thể Ngự Châu nương nương đẫy đà, cảm giác thịt tươi tốt, nhất là một đôi ngực đầy đặn cao vút, bộ ngực đầy đặn mềm mại, vừa tròn vừa to, sữa trắng nõn như hạt đậu phộng, so sánh với thịt ngà tuyết trắng sữa, cổ trắng nõn, bụng trắng nõn, làn da trắng nõn như mỡ dê, cặp mông trơn bóng, nếu không có Vi Vân biết nàng là tồn tại có tu vi cao cường, thật sự hoài nghi nàng dưỡng ra đoạn thân thể hoàn mỹ như thế nào.

Lại nói từ tâm sinh, dung mạo nhân loại hàng năm đều sẽ biến hóa, ba năm một biến hóa nhỏ, bảy năm đại biến, đều do tâm tạo thành. Người tu hành bởi vì đoạt thiên địa tạo hóa, thổ nạp thiên địa linh khí, nhật nguyệt tinh hoa., Lại tu thân dưỡng tính, đoan chính chính tâm

linh, cuối cùng thành tựu tự thân bất hủ, trong quá trình này, vô hình trung sẽ chậm rãi chuyển biến tướng mạo, nữ tử phần lớn tướng mạo đều đẹp, đây còn chỉ là vô hình chuyển biến trong vô hình., Như tu thành Địa Tiên, thậm chí có thể tái tạo chân thân, muốn biến thành bộ dáng gì, đều tùy tâm ý mình. Mà yêu khi tu thành kim đan có thể hóa hình làm người, có một lần cơ hội đắp nặn thân người, đắp nặn ra bộ dạng bản thân thích, nam tử tuấn lãng, nữ tử xinh đẹp, ít có ngoại lệ.

Ngự Châu nương nương càng là tuyệt sắc trong các loại yêu sắc mỹ mạo, không kém Thủy Hồng Dao.

Ngự Châu nương nương từng chút từng chút một ngồi xuống, dần dần, Vi Vân cảm thấy đầu rùa tiếp xúc với một mảng mềm mại, bờ môi mềm mại, biết rõ nàng đã đem đôi môi bắp mai chống lên mai rùa. Theo nàng tiếp tục đi xuống, đầu rùa tách ra hai phiến thịt bờ môi mềm mại, từng tấc một thấm vào một cái hang thịt trơn bóng, ôn nhuận, thẳng đến tâm hoa!

"A... Không tệ... Để ta cảm nhận thật tốt... Ừm... dài thô, cứng rắn, lửa nóng... Cực phẩm trong côn... Được..."

Cái bắp thịt nhỏ của Ngự Châu nương nương đã nuốt hơn nửa cái dương cụ của Vi Vân vào trong, lập tức cảm thấy bên dưới truyền đến sự thỏa mãn, cảm giác kích thích tràn ngập tâm linh, toàn thân dũng mãnh lao tới, nàng chưa bao giờ cảm nhận qua cây đại nhục côn cực phẩm như thế, chí bảo trong huyệt "Đan Phượng Hàm Châu" của nàng ta mà cũng không thể nuốt được cây côn thịt này.

thập đại bảo huyệt là do Anh Hoa Giáo vơ vét mười loại tiểu huyệt hi thế mà có, mà "Đan Phượng Hàm Châu" lại không nằm trong danh sách thập đại bảo huyệt này, chính là thứ mà ngự châu nương nương độc hữu. Người khác không có, bởi vì huyết mạch cùng thể chất chủng tộc độc đáo của nàng, trong lúc hóa hình được cải tạo ra, trong ngoài huyệt này đều có chứa nhất bảo châu, âm căn là nhất bảo châu bên ngoài., Nhưng hội tụ thiên địa linh khí, cung cấp tu

luyện, bên trong hoa tâm bên cạnh cũng có một bảo châu, có thể thu nạp tinh hoa nguyên dương nam tử, mặc dù không cần phương pháp thải bổ, cũng có thể hút tinh nguyên nam tử đi, chuyển dời đến trên người chủ nhân, hết sức thần kỳ.

"A... Yêu phụ này mặc dù đáng giận, nhưng huyệt nhỏ lại mười phần tuyệt vời, làm cho người tiêu hồn... Không được, ta tuyệt đối không thể luân hãm, cần phải nghĩ biện pháp thoát thân..."

Lúc này Vi Vân đã không còn giống chim non ngày xưa nữa, nó sẽ không bao giờ đắm chìm trong sắc đẹp của mình nữa, linh đài trong vắt, âm thầm vận chuyển Âm Dương Song Tu Công, đối kháng Ngự Châu nương nương trong tiểu huyệt truyền ra từng luồng lực hút mạnh mẽ khiến người ta tiêu hồn.

Không hổ là nữ nhân mang "Đan Phượng Hàm Châu" có bảo huyệt trên người, huyệt nhỏ của Ngự Châu nương nương khe hẹp, mềm mại, ôn nhuận, từ bên ngoài nhìn vào, huyệt nhỏ của nàng một mảnh trơn bóng, hình huyệt xinh đẹp, giống như thịt trai xinh xắn, ở giữa kẹp lấy một cây gậy thịt thô to màu đỏ tím., Bên trong thì tràn ngập vô cùng vô tận hạt thịt, ma sát cùng gậy thịt ma sát với nhau, liên tục khoái cảm lẫn nhau, nhất là huyệt nhỏ mang theo một cỗ lực hút kéo dài không ngừng, phảng phất muốn hút toàn bộ tinh hoa trong cơ thể Vi Vân, nếu không có Vi Vân lúc này đã bắt đầu vận chuyển Âm Dương Song Tu Công, giờ phút này sớm đã đổ ngàn dặm, đồng thời sẽ không đình chỉ, cho đến khi nguyên dương phát tiết hết mà chết!

"A... A... A... A... a a... Để cho ngươi kiến thức bản lĩnh của ta một chút...A a... Ta muốn nuốt hết toàn bộ... A a a a a a..."

Trong lúc Vi Vân toàn tâm vận chuyển công pháp, Ngự Châu nương nương thì đang tận tình thưởng thức cái món ăn ba ba cùng thịt lớn của hắn này, cặp mông đầy đặn phập phồng lên xuống, không ngừng cắm sâu vào thịt Vi Vân, mặc dù chui vào tâm hoa nhưng cũng không thể tận hưởng tận gốc được, khó có thể tận hứng, đành phải hạ quyết tâm, hung hăng ngồi xuống!

"A..."

Ngay lúc này, Ngự Châu nương nương ngửa đầu lớn tiếng thét chói tai, trừng lớn đôi mắt đẹp, cặp mông căng tròn không còn phập phồng nữa, chỉ có thân thể mềm mại rung lên một hồi, bụng kịch liệt co rút lại., Từ trong tử cung tuôn ra từng đợt sóng nước lớn, tất cả đều đổ lên đầu Vi Vân. Ngay vừa rồi, nàng lại đem gậy thịt thiếu niên bao phủ vào trong tử cung của nàng, đây là chuyện chưa bao giờ có! Giờ phút này, toàn thân nàng như bị sét đánh, so với lúc độ kiếp còn phản ứng lớn hơn., Nàng cơ hồ khó có thể tin tưởng, thiếu niên dưới thân côn thịt lại to dài cứng rắn như thế, vốn cho rằng chỉ cần kéo nó vào huyệt nhỏ là có thể làm cho nó chịu thua. Nào tài liệu hoàn toàn không có chuyện đó, nhục côn tiến vào trong bảo huyệt của nàng vẫn sinh long hoạt hổ như cũ, một tia tiêu hồn cùng với dấu hiệu mềm nhũn cũng không có.

"Nương nương!"

Bốn tỳ nữ thấy vậy, hoa dung thất sắc, còn tưởng rằng Ngự Châu nương nương đã dùng đạo của Vi Vân để rút kiếm.

"Ta, ta không có việc gì..."

Ngự Châu nương nương khoát tay, trong lòng nàng vừa ngạc nhiên vừa vui sướng, bảo bối như thế, phải thăm dò một phen mới tốt.

Lúc này bốn tỳ nữ mới lui ra.

Vi Vân thầm nghĩ trong lòng: "Chính vì muốn ngươi nuốt không trôi." Gã cố ý nâng gậy thịt vững chắc đến tận đây, muốn cho Ngự Châu nương nương không khống chế được, như thế đối phương mới không thể toàn tâm thải bổ, chính mình mới có cơ hội trộm lấy nguyên khí.

Ngự Châu nương nương từ trong cung tử bị xuyên thủng cảm giác kích thích khôi phục lại, thích ứng một phen, lúc này mới tiếp tục cắm vào, cảm thụ được cùng với côn thịt to lớn thô to không ngừng xuyên

qua huyệt thịt mềm của mình, Hoa Tâm Bảo Châu không ngừng cọ qua đầu rùa, muốn mang đi nguyên dương tinh hoa của Vi Vân, lại phát hiện nguyên tinh của nó bị khóa chặt đến chết.

"Ồ?"

Ngự Châu nương nương nhướng mày, nhất thời càng thêm ra sức, điên cuồng cắm vào, theo thân thể nàng từ trên xuống dưới, một đôi sữa đầy đặn trước ngực nhảy lên nhảy xuống, không ngừng xóc nảy, như là thỏ trắng nhảy múa, thập phần mê người.

Tiếng cơ thể va đập "ba ba ba", cùng với tiếng thở hổn hển của nữ tử vang lên liên tiếp, từ nhà trúc truyền ra khắp sơn cốc, cả phiến thiên địa nhộn nhạo một mảnh khí tức dâm dục.

Vi Vân bỗng nhiên cảnh giác, trong lòng thầm nghĩ: "Không đúng, ta cũng không thể khóa tinh quá lâu, vạn nhất bị nàng phát hiện không đúng, nói không chừng muốn giết ta diệt khẩu, cần phải phối hợp một phen mới được."

Trong lòng Vi Vân biết rõ mục đích ngự châu nương nương cùng mình giao hòa, cơ hồ là vì thải bổ nguyên dương trên người mình, mà không phải là cùng chính mình hân hoan. Nếu như không có nguyên dương, chẳng lẽ nàng giận dữ, khi đó nói không chừng sẽ xảy ra chuyện gì.

Nếu chỉ là giao hợp, Vi Vân cũng không sợ nàng, nhưng nếu muốn chiến đấu, kể cả một trăm Vi Vân cũng không đủ cho nàng giết.

"A... Ta, ta không xong rồi..."

Ngay sau đó, Vi Vân làm ra một vẻ mặt đầy hưởng thụ, nương nương Ngự Châu mồ hôi lạnh ứa ra, bỗng nhiên nàng cảm thấy sống lưng tê rần, nàng buông lỏng tinh quan, từ trong mắt nước bắn ra một luồng lớn mép, một luồng não bộ đánh lên trên hoa tâm bảo châu của Ngự Châu nương nương!

Một cỗ tinh huyết nóng bỏng trùng kích lên Ngọc Tâm Bảo Châu của Ngự Châu nương nương, bị bảo châu này hút vào, đều chuyển hóa thành nguyên khí, tiến vào trong cơ thể nàng, được cổ nguyên dương khí này bồi bổ, nhất thời Ngự Châu nương nương cảm thấy toàn thân ấm áp, pháp lực tu vi đang khôi phục từng chút một.

"Nguyên Dương tinh hoa này mặc dù không nhiều, nhưng lại vô cùng cực phẩm, linh khí dồi dào, không tệ... Tiếp tục..."

Sắc mặt Ngự Châu Nương Nương vui vẻ, cuối cùng đã bỏ đi nghi ngờ của nàng. Vừa rồi nàng còn lấy làm lạ, đã uống Nguyên Dương Đan, thế mà lại khó khăn như vậy, Cửu Dương Tuyệt Mạch quả nhiên thần kỳ. Bất quá may mắn, thuận lợi là được, có thể một mực hái bổ xuống., Chính là thời gian lâu hơn, cũng không sao, dù sao phẩm chất Nguyên Dương này rất cao. Lại nói, lần đầu tiên nàng gặp được nam tử khó có thể thải bổ như vậy, còn là một thiếu niên tuấn mỹ, lại mang trên người Cửu Dương Tuyệt Mạch... Ngự Châu nương nương vừa hưởng thụ khoái cảm giao hoan, vừa tính toán, nên xử trí thiếu niên nhân tộc này thế nào.

Nếu như hái bổ xong liền giết, quả thực có chút đáng tiếc, không bằng nuôi tại thần giáo, trở thành giáo nô, có thể trường kỳ thái bổ, tế thủy trường lưu.

Ngự Châu nương nương vừa tính toán, vừa nhảy lên đôi mông béo, cái mông trắng như tuyết rơi xuống, đụng vào bụng và đùi Vi Vân, phát ra tiếng vang "Bốp bốp" giòn tan, đồng thời mang đến cho hai bên kích thích mãnh liệt. Vi Vân chỉ cảm thấy cây gậy thịt lớn của mình nhập vào sâu trong một cái hang mềm mại trơn bóng, tầng tầng cơ bắp quấn quanh thân côn., Thoải mái tới cùng cực, Ngự Châu nương nương càng như lên tiên, mỗi lần đều đem gậy thịt lớn trùm vào trong tử cung, đã xỏ xuyên qua huyệt nhỏ, quả thực kích thích khôn tả, nàng toàn tâm đắm chìm trong loại khoái cảm trí trí mạng này, cơ hồ quên mình đang hái bổ nguyên dương.

Ngay lúc Ngự Châu nương nương tính toán, Vi Vân cũng thầm nghĩ: "Đã bắn một cỗ dương tinh cho nàng, chắc hẳn có thể bắt đầu vận công chuyển hóa nguyên khí rồi. Nhưng động tác có vẻ nhỏ hơn một chút, tránh bị nàng nhìn ra manh mối."

Theo lệ dâm thủy của Ngự Châu nương nương từ trong tử cung phân ra, Vi Vân âm thầm vận chuyển Âm Dương Song song tu công tâm pháp, đem dịch tình của ngự châu nương nương đều chuyển hóa thành nguyên khí ồ ồ, sau đó từ mắt tiểu hút vào, từng tia từng sợi, từng tia tiến vào trong bụng., Kết hợp với nguyên dương của bản thân, hóa thành từng dòng nước ấm, chính là chân khí Tiên Thiên nhất định phải có khi tu luyện Trúc Cơ. Tu vi của Ngự Châu nương nương đã đạt tới Độ Kiếp trung kỳ, dõi mắt khắp tu chân giới, có địch thủ, pháp lực trong cơ thể khổng lồ đến cỡ nào chứ., Ngay cả một sợi dâm dịch, bên trong đều ẩn chứa đại lượng nguyên khí, mặc dù Vi Vân chỉ vụng trộm hấp thụ một chút, nhưng đối với hắn mà nói cũng không ít. Nhất thời, tu vi vừa mới tiến vào Trúc Cơ kỳ nhanh chóng tăng lên, một lần nữa hướng Trúc Cơ viên mãn bước tới.

"A a a... Ừm... căn thịt này thật khó lường... A a a a... Lão nương ta vẫn gặp lần đầu tiên... Hôm nay nhất định phải đem cái cành thịt này làm mềm... A a... Xem nó còn sính cường dưới thân lão nương như thế nào... a a a a a a a..."

Ngự Châu nương nương phóng đãng kêu to, động tác cắm vào càng thêm kịch liệt, hai cái mông béo trắng như tuyết điên cuồng lay động, thỉnh thoảng lấy thân cây của Vi Vân làm điểm tựa, nàng đã thích ứng được khoái cảm bị xuyên thủng trong cung, thật sự là quá tuyệt vời, nàng chưa bao giờ nghĩ tới nam nữ giao hội tuyệt vời đến vậy, giờ phút này, việc thải bổ nguyên dương ngược lại trở nên không có gì quan trọng.

Sóng xông lên như thế, liền có một luồng lớn nước lũ tràn ra, Vi Vân lập tức nhân cơ hội trộm vào trong cơ thể. Chỉ là chính hắn cũng cảm thấy thập phần kích thích, nếu không cưỡng ép khóa lại, liền có kích động mãnh liệt đánh úp lại, nhất là lúc đầu rùa xuyên qua thịt mềm

nõn hoa tâm, chạm vào viên ngọc châu kia, nhất thời cả người mềm mại, xạ ý liên tục!

"A a a... chịu không nổi... Sắp đến rồi..."

"A... bắn ra..."

Hai người một người điên cuồng xen kẽ, dục tiên dục tử, một người ám ám trộm khí, thỉnh thoảng bắn ra một cỗ nồng đậm tinh túy, thời gian nhanh chóng trôi qua, tại ngự Châu nương nương đã sướng đến cao trào, lúc đổ lên trên người Vi Vân, trong sơn cốc một mảnh sáng ngời, một vầng mặt trời mọc từ phương đông soi khắp sơn cốc, chung quanh một mảnh thanh thúy, tiếng chim hót xen lẫn tiếng gầm truyền khắp bát phương.

Bốn đại tỳ nữ Xuân, Hạ, Thu, Đông đứng bên giường trúc nhìn thân thể nở nang của Ngự Châu nương nương ngã xuống người Vi Vân, hai người nhìn nhau.

Xuân Cơ cúi đầu khom lưng hỏi: "Nương nương, ngài vẫn ổn chứ?"

"Phù..."

Ngự Châu Nương Nương khẽ đứng dậy, mị nhãn như tơ, sắc mặt một mảnh xuân ý, Ngọc Thủ nàng khẽ giơ lên, nói: "Khí cụ của tiểu tử này đích xác có chút đặc thù, lão nương ta hái một đêm, hắn thế mà vẫn sinh long hoạt hổ, tuy nhiên phẩm chất dương tinh này thực rất cao, pháp lực của ta đã khôi phục không ít... A, còn phải hái thêm mấy ngày nữa mới có thể hoàn toàn khôi phục, đi lấy chút nước sạch đi."

"Vâng, nương nương."

Bốn tỳ nữ từ đầm nước lấy ra mấy gáo nước trong xanh, bưng đến bên cạnh Ngự Châu nương nương.

Ngự Châu Nương Nương há mồm uống, sắc mặt khôi phục hồng nhuận phơn phớt, thoạt nhìn trẻ hơn không ít, mặc dù nàng đã hơn một ngàn tuổi, nhưng thoạt nhìn cũng chỉ mới bốn mươi tuổi, hiện giờ được nước mát dịu, càng lộ ra vẻ đẹp tuổi trẻ. Đây là bởi vì thể chất bản thể của nàng, nhất định phải dựa vào nước tẩm bổ, mới có thể tràn ngập sinh cơ và sức sống, duy trì dung nhan không suy yếu.

Ngự Châu Nương Nương hơi điều tức một phen, sau đó ngồi trên người Vi Vân, tiếp tục khoác lên.

Hai người một phen giao tranh, một đêm một đêm liên tục chơi đùa, chớp mắt đã trôi qua bảy ngày. Trong thời gian này, mỗi ngày Ngự Châu nương nương đều thay đổi vị trí khác nhau để bổ dưỡng Vi Vân. Cảm nhận một phen khoái cảm dục tiên dục tử, pháp lực rốt cục cũng khôi phục, mà Vi Vân cũng bởi vì có nguyên khí ăn trộm mà không hề đói khát, hơn nữa không ngừng đắm chìm trong việc trộm hơi., Sửa chữa hoàn toàn nội thương, đồng thời khôi phục tu vi tới trình độ Trúc Cơ viên mãn, bất quá muốn Kết Kim Đan lần nữa, còn cần đại lượng chân khí, hơn nữa toàn bộ quá trình không ngoài ý muốn, chỉ sơ sẩy một chút là sẽ tẩu hỏa nhập ma, nhẹ thì tàn phế, nặng thì bỏ mình.

Kết Kim Đan là một bước trọng yếu trong quá trình tu đạo, không thành Kim Đan thì vẫn chỉ là phàm nhân. Dù Trúc Cơ viên mãn cũng chỉ là cao thủ võ lâm, không tính là cao thủ tu chân giới, còn một khi Kim Đan đạt thành tựu., Có thể đứng thẳng trên mặt đất, thi triển thần thông, lúc này mới tính là nhân sĩ tu chân giới. Mà kết ra kim đan thế nào, lại quyết định thành tựu cao thấp trong tương lai. Phẩm chất kim đan có cao có thấp, tu luyện công pháp gì, kết ra được là kim đan gì chứ., Tu Chân Giới thập đại kỳ công kết xuất Kim Đan tự nhiên không phải công pháp bình thường có thể so sánh, thành tựu tương lai tự nhiên cũng cao, cùng cảnh giới so sánh, có thể có được thực lực áp đảo đối phương, đây cũng là nguyên nhân tam giáo thất tông có thể ở bảo tọa vững vàng trong lịch sử tu chân giới, cho dù là tu sĩ cùng cảnh giới, tông môn bình thường chính là đánh không lại người của tam giáo thất tông.

Trước đây Vi Vân tu thành Nguyên Anh, sở dĩ có thể đánh một trận với Phong Tuấn Kiệt đã viên mãn Nguyên Anh, thậm chí là vì nguyên nhân chủ yếu đánh bại gã. Ngoại trừ sử dụng chính là Thôn Nhật Đại Pháp, còn bởi vì Kim Đan gã tu luyện ra chính là do hai môn kỳ công hội tụ mà thành, thuộc về phẩm chất thượng đẳng trong Kim Đan, thậm chí còn cường đại hơn cả Kim Đan một môn kỳ công đã tu luyện được.

Giờ này khắc này, Vi Vân nhìn thấy Ngự Châu nương nương đang liên tục rơi xuống, trong lòng liền tính toán lại, những gì hắn đã trải qua đã chứng minh được, ở Tu Chân Giới, thực lực mới là tất cả, những người còn lại đều là hư ảo. Có khả năng kết ra một loại kim đan còn cường đại hơn cả hai môn kỳ công trước hội tụ lại hay không?

Phải biết rằng, Vi Vân ngoại trừ người mang Nhật Đại Pháp, Tử Nguyệt Già Thiên Công, còn có Dược Vương Kinh, thậm chí còn có Thái Huyền Chân Kinh của Thái Huyền Tiên Môn, bốn môn kỳ công này tất cả đều là công pháp đứng đầu tu chân giới, nếu có thể dung hợp những công pháp này, không biết có thể kết ra kim đan gì?

Nghĩ như vậy, hắn lại nghĩ: "Không đúng, nếu khả thi, hẳn là đã sớm có người thành công rồi mới đúng, sao có thể chờ ta đi thử? Hơn phân nửa là không thể được, lúc đầu ta có thể đồng thời dùng Thôn Nhật Đại Pháp cùng Tử Nguyệt Già Thiên Công ngưng tụ kim đan, toàn do Âm Dương song tu công, hơn nữa Nhật Thôn Nhật Đại Pháp cùng Tử Nguyệt che trời vốn là Nhất Âm Nhất Dương, vừa vặn có thể dung hợp lẫn nhau."

Nghĩ tới đây, Vi Vân lắc đầu.

"Hí..."

Bỗng nhiên, hai tay hắn nắm chặt, hai chân duỗi thẳng, nhướng mày, cứ vậy mà hô lên không chịu nổi.

Theo một trận điên cuồng đan xen của Ngự Châu nương nương, huyệt thịt mềm mại lướt qua Quy Đầu cùng nhục côn, mang đến kích thích mãnh liệt, Vi Vân nhịn không được bắn ra cỗ lớn nồng đậm, bị ngọc châu của nàng hấp thu. Đến lúc này, Ngự Châu nương nương mới thở ra một hơi, động tác chậm rãi dừng lại.

Ngự Châu nương nương nhẹ nhàng nâng cặp mông to béo trắng như tuyết lên, theo cái mông to béo của nàng nâng lên, một cái côn thịt thô to từ trong huyệt nhỏ của nàng chậm rãi trượt ra, to bằng cánh tay trẻ con, toàn thân côn bóng loáng loáng, dính dính dính. Nhìn lại kẽ hở của bắp thịt của Ngự Châu nương nương, càng là một mảng đỏ tươi, chất lỏng trơn trượt đều bị mài thành bọt trắng.

"Ba" một tiếng.

Đầu rùa trượt ra ngoài, nửa mềm nửa mềm ở giữa hông Vi Vân, còn đang bốc hơi nóng. Vi Vân giả bộ không chịu nổi nhục nhã, bộ dáng vô cùng mệt mỏi, mắt híp lại, thở hổn hển, thỉnh thoảng lén nhìn trộm mấy yêu phụ bên cạnh.

Một khí tức dâm dục nồng đậm phiêu đãng trong trúc ốc, xuân, hạ, thu, đông tứ Cơ ngầm nuốt nước miếng, đứng ở một bên.

" thay quần áo." Ngự Châu nương nương đứng dậy từ trên người Vi Vân.

"Vâng."

Bốn tỳ nữ lấy Hồng yếm, áo lót cho Ngự Châu nương nương mặc vào, lại khoác lên người một bộ cẩm tú bào rộng thùng thình. Phía trên thêu đủ loại dị thú, mang theo một cỗ khí tức dã tính chỉ có ở rừng rậm.

Bốn tỳ nữ lại chải tóc cho Ngự Châu nương nương, tóc đen đầy đầu kết nút, rối tung ở sau lưng. Nàng từ giường trúc xuống, mặc vào bộ thao màu hồng, cuối cùng buộc đai lưng lại, vung ống tay áo rộng

thùng thình, phối hợp với dung nhan diễm lệ kia, thể hiện hết phong thái của một thế hệ yêu phụ.

Ngự Châu nương nương nhìn bốn tỳ nữ một chút, nói: "Ta cần phải ra ngoài một chuyến, tìm kiếm bí cảnh Thần giáo ta. Mấy người các ngươi mang tiểu tử này trở về, làm nô lệ dạy dỗ, không thể để môn nhân khác tùy tiện đụng vào hắn. Ta còn phải dùng hắn, có nghe rõ không?"

"Nương nương yên tâm, nô tỳ đã hiểu!" Bốn tỳ nữ đồng thanh.

Ngự Châu nương nương gật gật đầu, sau đó đi ra khỏi nhà trúc, hóa thành một đạo cầu vồng màu bạc, biến mất nơi chân trời.

Nàng mới vừa đi, xuân, hạ, thu, đông tứ cơ lập tức quay đầu, hai mắt bắn ra một đạo quang mang kỳ lạ, tham lam nhìn chằm chằm Vi Vân, ngay sau đó, trên người tứ nữ đồng thời quần áo bay tán loạn, sau đó thân hình chợt lóe, nhanh chóng nhào về phía Vi Vân.

"Các ngươi, các ngươi muốn làm gì? A, không..." Vi Vân kinh ngạc thốt lên.

Trong nháy mắt này, cả người hắn đều bị xuân, hạ, thu, đông tứ cơ bá chiếm, không có một chỗ nào có thể tự mình làm chủ.

"Tiểu tử, ngoan ngoãn phối hợp, nếu không ngươi phải chịu khổ." Xuân Cơ vươn một cái lưỡi trắng nõn liếm qua liếm lại trên mặt hắn, đột nhiên dừng chân nói.

Cái lưỡi non của Hạ Cơ ở giữa ngực bụng của Vi Vân điên cuồng liếm một trận, ngẩng đầu nói: "Lần này nương nương ra ngoài, không có mười ngày nửa tháng sợ sẽ không trở về. Chúng ta chơi một cái thật sảng khoái, lại đem tiểu tử này mang về thần giáo cũng không muộn."

Thu Cơ hút lấy đầu rùa của Vi Vân, Đông Cơ liếm liếm trứng hắn, hai cô gái cùng ngẩng đầu lên, nói: "Chính là đạo lý này."

Cái gọi là giáo nô, chính là nam nữ nhân tộc Tam đại ma giáo bắt trở về.

Lại có tam đại ma giáo chiếm vị trí, chính là quốc gia của yêu ma. Người trong quốc gia thuần một sắc đều là yêu ma hóa hình. Phía bắc huyết hà vạn dặm hầu như không có sinh linh nhân tộc nào, nhưng tam đại ma giáo thỉnh thoảng phái người đi vạn dặm huyết hà, tới địa bàn chính đạo Thất tông bắt người, bắt mấy nam nữ trẻ tuổi ở khu vực biên giới, cũng không phải là việc khó.

Nắm lấy sau lưng, hoặc là dùng làm khổ lực, hoặc là làm nội môn môn nhân luyện công đỉnh lô, tìm tòi bổ sung mục tiêu, bất luận nam nữ, phân phát cấp cho môn nhân một phen, mang nguyên dương, nguyên âm thải hết, người này cũng sẽ phế đi, liền ném cho quốc gia phổ thông ăn yêu ma.

Vận mệnh mà Ngự Châu nương nương sắp xếp cho Vi Vân cũng là như thế, nhưng do thân thể của Vi Vân đặc thù, phẩm chất Nguyên Dương cực cao, nên nàng không định đưa Vi Vân cho giáo chúng bình thường hưởng dụng, muốn bản thân nuôi dưỡng, giống như nuôi dưỡng gia cầm, cứ cách một đoạn thời gian lại thải bổ một phen thì có thể tế thủy trường lưu.

Mà Xuân, Hạ, Thu, Đông Tứ Cơ làm tỳ nữ hộ pháp cho Ngự Châu nương nương, tự nhiên có thể uống một ngụm canh, chỉ cần Ngự Châu nương nương không ở đây, các nàng có thể tận tình đùa bỡn Vi Vân, dù sao cũng là thủ hạ của mình, Ngự Châu nương nương cũng sẽ không quá mức để ý, chỉ cần không giết chết người, cái khác không sao cả.

Bốn cái thân thể trắng như tuyết tuyệt vời, ở trên giường trúc đè ép Vi Vân, đem hắn coi là mỹ thực, nhất thống thưởng thức. Bốn cái thân thể này đều có diệu dụng, xuân cơ khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, giống như trứng ngỗng, bộ dạng có chút giống bạch ngẫu, Hạ Cơ có một đôi sữa sung mãn, tuyết trắng cao ngất., Mười phần mê người, đôi mông to tròn của Thu Cơ to lớn, hai chân Đông Cơ thon

dài, trơn bóng trơn bóng, giờ phút này, bốn cô gái một tia không treo, bộ ngực và cặp mông trắng như tuyết, giữa hai chân là một mảng thịt huyệt trắng nõn., Đều là hào quang không lông, đóng chặt lại, khe hở giống như một sợi chỉ, hiển nhiên là am hiểu sâu sắc trong mị hoặc, đạo thải bổ lại dâm thủy róc rách. Từ trong đó tiết ra từng sợi chất nhầy trong suốt, có mảnh rơi xuống người Vi Vân, mười phần dính dấp.

Vi Vân thầm nghĩ trong lòng: "Tiểu gia ta bây giờ cũng không thiếu nữ nhân, không có cảm tình đối với những yêu phụ này, nhưng chơi thì không chơi, nhưng người thì dưới mái hiên không thể không cúi đầu, cũng may các nàng không có sát tâm, ta chỉ cần phối hợp với các nàng chơi đùa, đảm bảo tính mạng không cần lo lắng, còn về chuyện làm sao thoát thân, có cơ hội từ từ nghĩ biện pháp."

"A..." Vi Vân bỗng nhiên cảm thấy thịt cứng, thì ra Thu Cơ đã chụp vào trong huyệt, huyệt nhỏ của Thu Cơ gặp phải nhục côn nên tự động tách ra, bên trong là một mảnh đỏ tươi, sau đó chậm rãi nuốt vào, nghênh đón là một cảm giác mềm mại mềm mại, đầu rùa bóng qua thịt bờm, thẳng tới tâm hoa.

"A... Không ngờ lại thô dài như thế!"

Lúc này Thu Cơ mới hiểu được, vì sao trước đây khi Ngự Châu nương nương lại có phản ứng như vậy, thì ra nàng đã kéo miếng thịt lớn này vào trong phần mộ. Nàng cũng muốn thử một chút mùi vị đó, lập tức ngồi xuống, chỉ một lát, đầu rùa chui qua tim và cổ thai, tiến sâu vào bên trong phần tử cung của nàng!

"A..." Hai mắt Thu Cơ trắng dã, run rẩy một hồi, cả người không chút động đậy, một lúc lâu sau mới thích ứng lại.

Ba cô gái còn lại đều nhìn nàng. Xuân Cơ quét mắt nhìn đống thịt nhô ra trên bụng nàng, chớp mắt hỏi: "Nhãi con, cảm giác thế nào?"

Thu Cơ cười nói: "Quả nhiên tuyệt vời!" Sau đó nhảy lên cái mông trắng ngần, khe hở bắp thịt cùng gậy thịt lớn kín kẽ, khẽ giật, sau đó

ngồi xuống, gò thịt béo ngậy đánh vào bụng Vi Vân phát ra tiếng "Bốp bốp bốp".

Vi Vân vừa muốn ngẩng đầu lên nhìn vẻ mị hoặc của Thu Cơ, bỗng nhiên trước mắt xuất hiện một miếng thịt trắng nõn mềm mại, ngay sau đó, tầm mắt trước mặt liền bị một mảng huyệt thịt màu đỏ nhạt che khuất.

"Cứ thế mà liếm cho ta." Xuân Cơ vỗ vỗ khuôn mặt của Vi Vân.

Giờ phút này, nàng ngồi ở đầu Vi Vân, mặt hướng về phía Thu Cơ, cặp mông trắng nõn đẹp như tuyết dán trên trán hắn, một mảng thịt huyệt phấn nộn dính sát vào miệng và đang chờ hắn hầu hạ mình.

Vi Vân ngửi được hơi thở truyền đến vẻ dâm dục hôi thối nồng đậm, trên mặt, giữa miệng mũi dính đại lượng dịch dâm, một mảnh dính nhớp nháp.

Hắn thầm nghĩ trong lòng: "Lúc trước tiểu gia ta ngày đêm không ngừng, đồng thời đối phó với tám người đàn nhi thì dễ dàng, bây giờ các ngươi chỉ là bốn người, sao có thể nói mấy lời đó được?"

Ngay sau đó, Vi Vân lè lưỡi liếm nhẹ huyệt thịt mỹ lệ trên người yêu phụ, tuy rằng những yêu phụ này vô tình, nhưng không thể không nói, thân thể các nàng quả thực rất xinh đẹp mê người, thưởng thức vô cùng ngon miệng. Đầu lưỡi Vi Vân lướt qua môi thịt mềm mại của xuân cơ, đảo qua những kẽ hở đỏ tươi, thỉnh thoảng lại khiêu khích vài lần âm ỷ vào hạt đậu, thân thể xuân cơ liên tục rung động, mặt mũi tràn đầy xuân ý, miệng thở hổn hển không ngừng.

Hạ Cơ và Đông Cơ ghé vào người Vi Vân, ai cũng liếm liếm cơ bắp giữa ngực và bụng hắn, các nàng cũng không vội, đợi chút nữa tự nhiên sẽ đến lượt các nàng.

Theo chân Thu Cơ nhanh chóng vểnh lên, những cái bắp thịt lần lượt cắm vào nhau, ma sát với nhau, Thu Cơ nhanh chóng đứng lên cao

trào, khó có thể chống đỡ, đối mặt với thịt gà to dài, đừng nói là thải bổ, có thể tiếp tục kiên trì thì đã không dễ rồi.

"A... Ahhh... Thực không chịu nổi... Cái mỏ thô to như thế thật sự là lần đầu tiên gặp được... A..." Thu Cơ run rẩy thân thể mềm mại, bộ dáng thịt rất chặt, từ giữa khố Vi Vân khẽ đứng dậy.

"Để ta thử xem." Hạ Cơ thay thế nàng, đem thân thể côn bằng thịt của Vi Vân bao vào trong cơ thể từng chút một.

Hạ Cơ so với Thu Cơ cũng không khá hơn chút nào, tuy cưỡi ngựa chơi đùa không ít nam tử nhân loại, nhưng nào gặp được thịt lớn như vậy trên người Vi Vân, hắn vốn thiên phú dị bẩm, thêm nữa tu luyện công pháp thượng cổ Âm Dương Song Tu, rễ bụi đạt được cường hóa, còn có thể co giãn tự nhiên, dù là rễ yêu tộc thú cũng không bằng.

Sau khi đem thịt lớn của Vi Vân tròng vào tiểu huyệt, Hạ Cơ Nga nhíu mày, nói: "Quả nhiên bất phàm, quả thật là trước nay chưa từng thấy, kẻ này quả nhiên là một nhân loại sao? A..."

Hạ Cơ nhíu mày khẽ đứng dậy, sau đó lại nhẹ nhàng ngồi xuống, đem thân côn thịt của Vi Vân cuốn vào trong huyệt thịt mềm mại của nàng, bắt đầu không ngừng nổi lên thân thể mềm mại.

Đông Cơ thấy động tác của nàng nhẹ nhàng, không khỏi đứng dậy đi tới phía sau nàng, ở thời điểm nàng ngồi xuống, bỗng nhiên đem hai tay đặt trên vai thơm của nàng, dùng sức đè xuống, Hạ Cơ nhất thời đặt mông ngồi xuống, đem cái mông to tròn như cánh tay kia bọc vào chỗ sâu trong cung!

"A... Trời đất ơi..." Toàn thân Hạ Cơ chấn động, hai mắt dại ra, thật lâu sau mới đưa đôi mắt nhìn về phía Đông Cơ, hờn dỗi nói: "Muội muội đừng nên giở trò, đợi lát nữa khi ngươi đùa giỡn, ta cũng muốn nhìn ngươi thật tốt."

"Hì hì, tỷ tỷ sao hẹp hòi như thế." Đông Cơ cười duyên một tiếng, nhẹ nhàng thúc đẩy thân thể mềm mại của Hạ Cơ, kéo nàng không ngừng co giật.

Chỉ chốc lát sau, cao trào của Hạ Cơ liên tục, kêu mãi không chịu được, cả đống lớn dâm thủy từ trong huyệt thịt trào ra, nàng từ trên người Vi Vân đứng lên, Đông Cơ lập tức thay thế, bắt đầu thể nghiệm mùi vị của miếng thịt lớn này.

Tuy là thời tiết trọng thu, nhưng trong sơn cốc một mảnh xuân ý, trận trận uyển chuyển ngâm nga bốn phía truyền đãng, khí tức dâm dục không biết xấu hổ khuếch tán ra, ngẫu nhiên ngoài trúc ốc xuất hiện một con thỏ xám, trừng mắt nhìn căn nhà trúc một cái, sau đó giẫm lên hoa cỏ, nhảy dựng lên rời đi.

Lúc này, xuân cơ từ trên mặt Vi Vân đứng dậy, đem một mảng bắp thịt trơn trượt nhắm ngay miệng anh đào của Đông Cơ. Đông Cơ đang cắm côn thịt Vi Vân, thấy vậy vội vàng giảm tốc độ, há mồm liếm thịt chỗ bắp thịt mềm của Xuân Cơ, lưỡi thơm liếm môi vài cái rồi đứng dậy nói: "Xuân tỷ tỷ xưa nay ham hỏa thịnh vượng nhất, nhìn xem có thể ăn được đồ vật này hay không."

Xuân Cơ mỉm cười nói: "Tất cả chúng ta đều là thuật mị thái bổ trong tu luyện, cho dù nam tử đầu gà có lớn hơn nữa thì đã sao... Ồ..."

Đang nói, Xuân Cơ đã kéo nhục côn vào trong cơ thể bỗng nhiên run lên, nàng chỉ cảm thấy trong động thịt của mình có một cây côn sắt lớn nung đỏ lòm, vừa nóng vừa cứng, thô to không gì sánh được. Mặc dù bị bắp thịt mềm trong huyệt nhỏ quấn lấy, còn dùng thuật nội mị không ngừng hút lấy. Nhưng cây gậy thịt lớn này chính là không có dấu hiệu bắn tinh và mệt mỏi, nhất thời chấn động trong lòng., Lúc này mới nghiêm túc hẳn lên, bắt đầu nhẹ nhàng vểnh mông, từng chút từng chút một ăn thịt kia vào chỗ sâu nhất huyệt nhỏ, đầu rùa luồn qua tim, thẳng đến tử cung, điều này càng làm cho lòng xuân cơ xuân nhộn nhạo, không thể tự mình, giống như thuyền con trên biển lớn, đong đưa bất định.

"Phù..." Xuân Cơ thở phào nhẹ nhõm, sau đó mỉm cười nói, "Bọn tỷ muội, lần này chúng ta có phúc rồi." Nói xong liền cố gắng khoác loác, cố gắng hưởng thụ.

Tứ đại yêu nữ đang chú ý tới đồ ăn thịt của Vi Vân, nghĩ trăm phương ngàn kế hàng phục đầu gà lớn của hắn, Vi Vân lại âm thầm vận công hấp thu nguyên âm khí trong cơ thể các nàng, hấp thu dịch nhờn trong cơ thể các nàng rồi chuyển hóa, kết hợp với nguyên dương của bản thân, hóa thành chân khí tiên thiên.

Lúc này, tu vi của Vi Vân đã khôi phục đến Trúc Cơ viên mãn, muốn tiến thêm một bước nữa là không thể, trừ phi đột phá đến kim đan tu vi. Bất quá hắn vẫn cần rất nhiều chân khí, dùng để tu luyện công pháp và thần thông, vốn các đại công pháp của hắn đều đã đột phá đến cảnh giới thứ hai, Càn Khôn Tụ Thần Thông cũng có cảnh giới thứ hai, nhưng bởi vì pháp lực toàn bộ bị phế, không cách nào vận dụng được, phải có đủ chân khí hoặc pháp lực bổ sung mới có thể kích hoạt một lần nữa.

"Ồ, sao hắn còn chưa bắn ra?" Xuân Cơ đã cao trào mấy lần, thấy thân côn Vi Vân vẫn như trước, lập tức kinh ngạc.

Vi Vân nghe thấy, vội vàng phối hợp, theo cặp mông thịt của Xuân Cơ nhảy lên, bắp thịt mềm mại ở bắp chân bị cắt qua đầu và gậy thịt, hắn cũng hô không chịu nổi, toàn thân đột nhiên cứng đờ, một dòng điện đánh úp lại, ngay sau đó một khắc., Liền từ trong tiểu nhãn bắn ra từng luồng tinh thạch, đều đánh vào hoa tâm xuân cơ, xuân cơ được tinh tương nóng hổi này trùng kích một cái, nhất thời thân thể mềm mại run lên, eo thon lắc, thở hồng hộc lần nữa nghênh đón cao trào, cả người xụi lơ ở trước ngực Vi Vân, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve cơ ngực hắn, miệng góc dưới tiên dịch nhè nhẹ.

Vi Vân nhìn bộ dạng yêu nữ mị mắt như tơ, trong lòng thầm nghĩ: "Đại gia ta tuy đánh không lại các ngươi, nhưng có thể làm cả các ngươi kêu cha gọi mẹ, cũng coi như là thắng một lần."

75

Chương sáu mươi chín, tà dị giáo

Phía sau Dược Vương tông.

Thời tiết kim thu, chính là phúc địa Tiên Sơn, cũng là một mảnh vàng óng ánh, lá rụng nhao nhao, phía sau núi lá Ngân Hạnh bay đầy đỉnh núi, vẩy đầy trên đất, như là lá vàng vậy, hiện ra ánh sáng lộng lẫy.

Trong thạch động bên cạnh thác nước, Diệp Trầm Ngư áo xanh che mặt, vách tường khoanh chân, ngồi ngay ngắn trên mặt đất, đôi mắt đẹp của cô khép hờ, không hề nhúc nhích.

Một thân ảnh uyển chuyển từ đằng xa bay tới, rơi vào phụ cận, hóa thành một tuyệt sắc phu nhân mặt ngỗng, chính là một trong tứ đại trưởng lão Giới luật Bạch Chỉ của trưởng lão Dược Vương Tông.

"Trầm Ngư, đã nghĩ thông suốt?" Đôi mắt Bạch Chỉ lóe lên.

Diệp Trầm Ngư chậm rãi mở mắt ra, nói: "Đệ tử đã sớm nghĩ thông suốt, sư phụ mời trở về."

Bạch Hỗn hỏi: "Vi sư còn chưa hỏi ngươi muốn thông suốt cái gì, ngươi đã thẳng thắn như thế, xem ra là đã nghĩ thông suốt rồi."

Diệp Trầm Ngư nói: "Đệ tử thật ra cũng không nghĩ tới suy nghĩ của sư phụ, chỉ là dựa theo chướng ngại trong lòng mà đi loại trừ từng cái một. Bây giờ trong lòng không có chướng ngại, đương nhiên muốn thông suốt rồi."

Bạch Chỉ gật gật đầu, cảm thấy vui mừng.

Ánh mắt Diệp Trầm Ngư trong suốt, tiếp tục nói: "Đệ tử nghĩ có ba cái, một là Vân sư đệ bị trục xuất khỏi sư môn, tuy hắn bị đuổi khỏi, nhưng vẫn là sư đệ của ta, vĩnh viễn không thay đổi; hai, đệ tử đời

này sẽ không gả, ba là sau chuyện này, đệ tử có sở ngộ, không đột phá vào Pháp Tướng cảnh, quyết không xuất quan."

Bạch Miểu nói: "Lần này ta đến không phải muốn ngăn cản ngươi cái gì, ngươi ái mộ người phương nào, về sau ta cũng không nhúng tay nữa, lần này chết cho ngươi một quả búp bê, giúp ngươi dùng phá cảnh, ngươi tĩnh tu là được, chuyện còn lại chớ bận tâm."

Nói xong liền đưa tới một quả búp bê xanh tươi ướt át, hình dáng như trẻ mới sinh, ngũ quan rõ ràng, thập phần đáng yêu.

Diệp Trầm Ngư duỗi ngọc thủ, nhận lấy quả trẻ con, nói: "Đệ tử cảm ơn sư phụ ban ân."

Bạch Chỉ xoay người, khi sắp rời khỏi, Diệp Trầm Ngư đột nhiên trong lòng máy động, hỏi: "Sư phụ có muốn xuống núi không?"

Bạch Hỗn đứng bên cạnh thạch động, ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời xanh biếc như được gột rửa, tỏa ra phong thái tuyệt thế động lòng người.

Nàng gật gật đầu, nói: "Vân sư đệ của ngươi đã truyền tống đến lãnh địa của Ma giáo, việc này Dược Vương tông biết được, Thái Huyền tiên môn cũng biết, bất luận là Ma giáo hay là Thái Huyền tiên môn đều sẽ không để cho hắn sống yên ổn, tốt xấu gì cũng chỉ là thầy trò, ta há có thể trơ mắt nhìn khách chết nhà hắn, dù là chết cũng phải chết ở trong phạm vi Phong châu ta."

Diệp Trầm Ngư nghe vậy, trong lòng im lặng.

Nàng biết Bạch Chỉ là cố ý nói như vậy, nàng có thể cảm giác được, sư phụ Bạch Miểu cũng quan tâm đến Vi Vân. Sư phụ này tuy rằng nói lời lạnh nhạt, kỳ thật trong lòng một mảnh lửa nóng, thập phần trọng tình, quả quyết sẽ không vứt bỏ đệ tử mình như vậy.

Nhìn bóng dáng Bạch Chỉ rời đi, trong lòng Diệp Trầm Ngư hiển hiện ngày đó ở Thái Huyền tiên môn, Vi Vân dốc sức gánh chịu tội sát hại

nguyên võ, bị mọi người vây đánh, nàng lẩm bẩm: "Sư đệ, ngươi không phải hạng người cà lơ phất phơ, ngươi vậy mới tốt chứ, sư tỷ cũng được thơm lây."

...

Trong sơn cốc, xuân ý dào dạt, bên ngoài nhà trúc một mảng hoa thơm chim hót.

Trong nhà trúc, xuân cơ, Hạ Cơ, Thu Cơ, Đông Cơ tất cả đều cởi trần thân thể trắng như tuyết, một đôi bàn tay ngọc chống trên giường trúc, cặp mông béo tròn, thân thể trắng như tuyết mồ hôi đầm đìa, bốn nàng thở hồng hộc, thỉnh thoảng thân thể mềm mại lắc lư, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, kinh hô một trận.

Cùng là Vi Vân xích lõa đứng ở phía sau Xuân Cơ, một con chim ngốc to lớn không ngừng ra vào trong hang thịt của nàng ta, thỉnh thoảng từ từ vụt lên, khi thì khô khốc kịch liệt, khi thịt côn đâm vào thì cắm cả rễ không vào được, khi rút ra thì mang theo đại lượng nước bẩn, bất luận là môi thịt hay là gậy thịt đều ướt đẫm, nước bẩn rơi xuống mặt đất, thỉnh thoảng còn tí tách tách tách tách ra.

"A... Nhanh a... A a a... Ta lại sắp đến đây... Dùng sức a...A a... Dùng cái trống lớn của ngươi... Dùng sức nghịch ta... Chết ta đi a... A a a a..."

Xuân Cơ ngẩng đầu lên, miệng đàn phát ra từng đợt sóng kêu, giờ phút này cô đã sớm mê mẫn cảm, đắm chìm trong dục vọng không cách nào tự kiềm chế, trong đầu ngoại trừ giao hợp, không có ý niệm gì khác.

Vi Vân ở trong sơn cốc đã gần một tháng.

Trong một tháng này, hắn mỗi ngày đều kề vai sát cánh với bốn tỳ nữ của Ngự Châu nương nương, dục tiên dục tử. Ngay từ đầu, tứ đại yêu nữ này là lấy tư thế dâm đãng, đùa bỡn thân thể của Vi Vân, sau vài ngày, các nàng cảm thấy hắn là Vi Vân tới hầu hạ mình, liền để Vi

Vân chủ động. Vì vậy, chuyển thành Vi Vân chủ động., Bắt đầu dùng các loại tư thế cùng chơi dâm tà các nàng, liếm môi môi, liếm môi bực đưa, chỉ nhìn mỗi cái lỗ thịt trên người các nàng, chơi đùa tứ đại yêu nữ tình dục ly, quên hết cho nên không biết thân ở nơi nào, dĩ nhiên quên đi sự thải bổ ban đầu của mình, diễn biến thành một quần chúng nam ngự tứ nữ vui vẻ giao hảo.

"Bốp" một tiếng vang thanh thúy, Vi Vân vỗ một cái vào trên mông xuân cơ đầy đặn, mông tuyết trắng nổi lên một trận gợn sóng chập trùng, Vi Vân bị một trận đại lực khô cạn, vừa hô: "Làm cho ngươi chết a... Ngươi đồ đồ lẳng lơ này... tiện nữ nhân... Ta xử ngươi chết..."

"A...A a a... Đại gia... đùa chết ta đi... A a a... tiện tỳ ép cho ngứa ngáy quá... A a a a... Không xong rồi..." Xuân Cơ kêu sóng dài một hồi.

Theo côn thịt của Vi Vân xuyên thủng tâm hoa của nàng, xuân cơ lại một lần nữa điên cuồng run rẩy, phun ra lượng lớn sóng nước, toàn bộ thân thể mềm mại trắng như tuyết nằm sấp trên giường trúc.

Vi Vân rút ra thịt côn, cắm miếng thịt lớn vào trong khe thịt nhỏ của Hạ Cơ, lại là một trận rút tiễn, làm việc tốt cho Hạ Cơ dục tiên dục tử.

Thông qua khoảng thời gian này giao hòa, Vi Vân đã trộm lấy một lượng lớn nguyên khí, dĩ nhiên một lần nữa kích hoạt tất cả công pháp và thần thông, thậm chí ngay cả thần thông Càn Khôn Tụ Công cũng có thể sử dụng. Có lúc hắn nhìn mấy yêu phụ trước mắt, thậm chí sinh ra một ý niệm trong đầu: "Nếu mình nhân cơ hội này ra tay, càn khôn thôn phệ vạn vật, tất nhiên có thể giết chết một người."

Chỉ là nghĩ như vậy, hắn cũng không dám tùy tiện xằng bậy, bốn yêu nữ này đều là Pháp Tướng cường giả, chỉ riêng một người trong đó cũng đã có thể dễ dàng giết chết hắn, chỉ sợ lúc ống tay áo càn khôn chưa thôn tính đối phương, mình đã bị đối phương giết chết, huống chi còn có ba người khác, mình đối phó thế nào được.

"Đồ đồ chó chết, sao ngươi còn nói tầm bậy như vậy, la liệt! Ta giết chết ngươi! Ta sẽ chết ngươi!"

Đôi mông trắng như tuyết của Vi Vân đặt lên người Thu Cơ, sau đó cắm thanh côn vào sâu trong huyệt động của nàng, điên cuồng vùng vẫy.

"Chết tiệt ta đi đi... Van cầu ngươi... Nhanh đùa chết ta đi... A a a... Đem ta la hét thảm thiết... A a a a..." Thu Cơ kêu liên tục.

"Ta đánh chết ngươi, tên tiểu cẩu thả này!"

Vi Vân đưa hai tay ra, hung hăng vỗ vào cái mông trắng như tuyết của Đông Cơ.

"Chủ nhân... Ta muốn... Mẹ nó... Mau thao túng ta... A a..." Đông Cơ lắc cái mông to béo, gầm gừ cầu hoan hô.

"Cái thứ lãng hàng này!" Vi Vân rút ra thịt côn, hung hăng tiến vào trong kẽ hở của Đông Cơ, thẳng đến tử cung.

"Đồ chó hoang, ta muốn bắn! Quỳ xuống ngay cho ta!" Sau khi quất vào cơ thể Đông Cơ một trận, Vi Vân đột nhiên rút thịt ra.

Bốn đại yêu nữ lập tức xoay người quỳ gối trước người hắn, mặt hướng về thân thể hắn, đôi mắt đẹp khép hờ, miệng ngọc mở ra, vươn ra một cái lưỡi mềm mại, lộ ra một bộ dạng vô cùng dịu dàng ngoan ngoãn mà hạ tiện.

"Chủ nhân, cho ta ăn, ta muốn ăn..."

"Bắn cho ta, bắn về phía ta..."

Nhìn vẻ mặt các nàng dâm tiện, Vi Vân cảm thấy kích thích liên tục, nắm lấy thân thịt côn, nhìn vào khuôn mặt tuyết trắng của tứ đại yêu nữ này một hồi, nước tiểu bắn ra từng luồng oánh khí nóng rực, mạnh mẽ đánh lên mặt của nàng. Miệng nàng ta, một lúc lâu sau mới

dừng lại., Sau khi bắn xong, mấy yêu nữ xinh đẹp này lập tức thò lưỡi đến liếm liếm thịt lớn của Vi Vân, lưỡi non liếm đầu rùa, liếm liếm thịt côn, mút trứng, bộ dạng vô cùng thành thạo, sau đó liếm nhau trên mặt đối phương, hôn nhau, mút sự nồng đậm trong miệng đối phương.

Nhiều ngày qua, Vi Vân đã không chỉ một lần làm như thế, từ lúc mới bắt đầu tứ đại yêu nữ đã có biểu hiện nhu thuận, có thể nói là ngày càng thành thạo, phối hợp ăn ý với nhau.

Vi Vân cũng đã nhìn ra, mặc dù tứ đại yêu nữ này là cường giả Pháp Tướng, nhưng ngày thường các nàng hầu hạ Ngự Châu Nương Nương đã quen, trong xương cốt ẩn chứa nô tính rất sâu, Vi Vân đúng là nhìn trúng điểm này, dựa vào kỹ năng giường của mình đặc biệt dài, trên giường âm thầm dẫn đường, vô thức biến hóa, bồi dưỡng bốn đại yêu nữ thành nữ nô dưới khố của mình, chỉ cần bước lên giường, tứ đại yêu nữ lập tức tự nhiên thần phục.

Đương nhiên, bình thường các nàng vẫn là vênh váo tự đắc, không cấp cho Vi Vân sắc mặt tốt, Vi Vân cũng sẽ thập phần thức thời, có thể phân rõ ràng thái độ chuyển hoán của các nơi.

Sau khi Vi Vân bắn xong, ôm tứ đại yêu nữ nằm trên giường, thân thể quấn lấy nhau, vô cùng ôn hòa.

Tứ đại yêu nữ từ trong kích thích hòa hoãn tinh thần lại, ánh mắt dần dần thanh minh, Thu Cơ bỗng nhiên nói: "Ai da, không tốt, bây giờ đã qua một tháng, nương nương sợ là sắp hồi thần giáo rồi, chúng ta cần phải nhanh chóng trở về thần giáo, mang tiểu tử này về, an bài cho tốt."

Tam nữ còn lại nghe vậy, đột nhiên nhớ tới chuyện này, nhất thời đứng dậy mặc áo, đem yếm, chiếc quần, quần lụa, tấm lên người.

"Ngươi cũng mau mau truyền tốt quần áo, chúng ta cần dẫn ngươi trở về Thần giáo!" Đôi mắt đẹp của Đông Cơ quét qua, giọng điệu lạnh lùng.

"Vâng, vâng." Vi Vân vội vàng cầm lên bộ y phục rách rưới mặc lên người.

Hắn vốn có thể lấy một bộ quần áo mới từ trong tay áo càn khôn ra, nhưng hắn không thể để lộ bản thân như thế, trước mắt còn phải đựng.

Các nàng đều có thể nhìn ra Vi Vân có tu vi Trúc Cơ, nhưng không biết trên người hắn có loại công pháp và thần thông nào, cùng lắm chỉ cho là hắn học trộm được một cái Tử Nguyệt Già Thiên Công.

Mấy người mặc quần áo chỉnh tề, sau đó tứ đại yêu nữ tế phi kiếm, mang theo Vi Vân phóng lên trời, bay khỏi sơn cốc, đi về phía xa.

Sơn cốc này chỉ là chỗ ngự châu nương nương tĩnh tu, bình thường rất ít khi tới đây, ngẫu nhiên tới nơi này tĩnh tu một phen mà thôi.

Vi Vân được tứ đại yêu nữ dẫn theo, phi hành ở giữa không trung, tiếng gió gào thét, dưới chân xẹt qua từng tòa núi lớn, ngẫu nhiên có mãnh thú rít gào, thỉnh thoảng có yêu quái từ trong rừng bay vút lên, mang theo một cỗ yêu phong.

Giờ phút này hắn dĩ nhiên biết mình đang ở trong lãnh địa tà dị giáo, sớm đã không còn ở phía nam Thiên Vân đại lục, mà là ở trong địa bàn của tu chân giới ma đạo phía bắc. Không muốn truyền tống phù này truyền tống đến nơi này, hai nơi ở Nam Bắc của Thiên Vận đại lục cách nhau đâu chỉ vạn dặm!

Ở giữa không nói có vạn trọng sơn, mà có một dòng huyết hà vạn dặm. Cái gọi là huyết hà vạn dặm, cũng không phải chỉ độ dài, mà là độ rộng, rộng chừng vạn dặm, chim bay cũng khó qua, lông ngỗng không nổi, đừng nói là phàm nhân, đến những người tu chân bình thường cũng chưa chắc có thể vượt qua.

Tà dị giáo chiếm cứ toàn bộ Tây Châu, bên dưới có một Tây Nhung quốc, chính là Yêu quái quốc. Tất cả người trong quốc gia đều hóa thành yêu quái, trời sinh đã mạnh mẽ hơn nhân loại.

Một lúc lâu sau, Vi Vân đã nhìn thấy một tòa thành quách xuất hiện ở đằng trước.

Tòa thành quách này chiếm diện tích cực lớn, phạm vi trăm dặm, bao quanh dãy núi trùng trùng điệp điệp bao phủ tòa thành quách này, chính là nơi phong thủy bảo địa do hoa sen nâng châu. Dãy núi chung quanh cung cấp linh khí sông núi cho Thành quách, lại có thể ngăn trở sát khí bốn phía. Toàn bộ Thành quách như trẻ mới sinh trong nôi, an nhàn vô cùng, không những có thể trị lâu dài, còn có thể không ngừng tẩm bổ lớn mạnh, như lại phối hợp trận pháp bao phủ, càng thêm vững như kim loại lỏng.

Thành quách tọa phía nam, tường thành cao lớn dày đặc như sắt thép, một cửa thành sắt thép nằm trong đó, hai bên mở rộng, có thể nhìn thấy cư dân đầu thú thân người ra ra vào vào vào trong đó.

Nơi này chính là thành Tây Nhung ở Tây Nhung quốc, toàn bộ cả nước đều là yêu loại.

Vi Vân bị tứ đại yêu nữ dẫn theo, lướt qua Tây Nhung Thành. Vi Vân nhìn vô số yêu quái dưới chân thành, hít sâu một hơi. Nếu như Tây Nhung Quốc giao chiến với Đại Minh Vương triều, chỉ sợ không cần tốn nhiều sức. Thể chất mãnh thú vốn mạnh mẽ hơn nhân loại, huống chi là mãnh thú tinh, cho dù Đại Minh Vương Triều có nhiều người, cũng khó địch được Yêu tộc này. May mà có các đại tông môn chính đạo bảo vệ, mới có thể bảo vệ nhân tộc an toàn.

Sơn môn tà dị giáo ngay tại đại sơn phía tây Xương thành, một bậc thềm đá từ cửa bắc thành đi thông tới sơn môn tà dị, từ chân núi một mực thông đến trước sơn môn, chính là một tòa sơn môn hùng kỳ tọa lạc giữa sườn núi.

Cánh cửa tà dị giáo đào rỗng cả tòa núi lớn, được kiến tạo trong lòng núi, chỉ thấy một cánh cửa lớn màu vàng óng ở bên ngoài, giống như miệng giao long, phía trên có hàm răng kim thạch to lớn, mũi rồng, râu rồng, mũi rồng., Long mục... tất cả đều trông rất sống động. Dọc theo sơn môn Long Thủ sơn thì phát hiện một kiến trúc khổng lồ với

thân rồng, phía trên có từng miếng kim lân, chính là cửa vào sơn động, mỗi một cửa động đều có yêu quái cư trú, là động phủ bọn hắn tu luyện.

Cả tòa sơn môn tà dị giáo, nhìn từ bên ngoài, giống như cự long lượn vòng trên sườn núi, nhưng từ miệng rồng đi vào, sẽ phát hiện toàn bộ đào rỗng trong lòng núi, mới là vị trí sơn môn, không gian bên trong cực lớn, khắp nơi đều tô điểm dạ minh châu, một mảnh sáng ngời, tọa lạc từng tòa kiến trúc, những kiến trúc này đều là hình thú, trong đó bao gồm sơn môn đại điện, giáo chủ cùng trưởng lão cư trú, chỗ ở đệ tử chân truyền vân vân.

Tứ đại yêu nữ mang theo Vi Vân từ miệng rồng tiến vào sơn môn tà dị, nhìn thấy quang cảnh bên trong, Vi Vân nhất thời rung động không thôi.

Gã có thể nhìn ra, kiến trúc bên trong này đều bao phủ từng tòa đại trận, kết hợp lẫn nhau thành một chỉnh thể, lại là một tòa trận pháp khổng lồ nữa. Điều này không nói, "Người" bên trong đều là thân người đầu thú, đầu thú thân người., Trên người gã lộ ra khí tức hung hãn vô cùng. Một đệ tử ngoại môn bình thường đều có khí tức có thể so được với tu sĩ Kim Đan Nhân tộc, trên người đệ tử nội môn còn phát ra khí tức tương đương cao thủ Nguyên Anh Nhân tộc. Về phần khí tức trên người đệ tử chân truyền cảnh giới Nguyên Anh, thậm chí có thể so sánh với cường giả Pháp tướng sơ kỳ, đây là khái niệm thế nào?

Điều này chứng tỏ một cao thủ Nguyên Anh của tà dị giáo có thể sánh ngang với cường giả Pháp tướng của Nhân tộc. Nếu như đánh nhau, toàn bộ chính đạo thất tông đều phải nuốt hận.

"Không đúng." Vi Vân âm thầm suy nghĩ, lại cảm thấy không đúng, xét về thực lực của Tam công tử ma đạo thì cũng chỉ sóng vai cùng đám người Bạch Vô Ưu mà thôi, làm sao có thể là cao thủ Nguyên Anh còn lợi hại hơn nhiều so với Ma đạo Tam công tử được chứ?

Hắn lại xem xét kỹ một phen, chỉ thấy trong tà dị giáo kiến trúc cùng những môn nhân này, có từng tia từng sợi tia sáng tương liên, lực trận pháp kiến trúc không ngừng gia trì trên thân những môn nhân này, chồng lên một tầng khí tức bản thân sơn môn, lúc này mới hiểu được.

Hóa ra khi môn nhân tà dị giáo ở trong sơn môn tà dị, có lực lượng trận pháp gia trì, cho nên nhìn qua khí tức kinh người, thậm chí tăng lên một đại cảnh giới, có thể phát huy ra thực lực vượt qua cảnh giới, nhưng nếu rời khỏi sơn môn tà dị, sẽ không có hiệu quả này.

Lúc này Vi Vân mới thở phào nhẹ nhõm.

"Còn ngây ra đó làm gì, còn không mau đi vào cho ta!"

Một tiếng quát truyền đến.

Vi Vân thu hồi tâm thần, hắn phát hiện mình đã bị tứ đại yêu nữ mang đến trước mặt một tòa kiến trúc, tòa kiến trúc này chính là một tòa lao ngục cực lớn, phân ra từng cái lồng giam lớn nhỏ không đều, bên trong giam giữ một nam nữ nhân tộc, phần lớn những nam nữ nhân tộc này quần áo đều tả tơi tả tơi., Lại hoặc là thân thể trần truồng, thậm chí trong nhà tù có người đang diễn ra một hình ảnh xấu xí. Trong nhà giam ở bên trái phía trước, một yêu nữ tà dị đầu trâu thân người ngồi ở trên thân một nam tử nhân tộc gầy như củi, thân thể không ngừng nhảy lên, trước ngực yêu nữ đầu trâu này nhảy lên không thôi, nam tử nhân tộc kia không chịu nổi nhục nhã, nam tử nhân tộc kia không chịu nổi nữa., Nhắm mắt lại thừa nhận lực lượng tàn phá này. Trong lồng giam ở bên phải, một con yêu quái đầu chó thân người cao to, dùng gậy thịt đè nặng một cô gái nhân tộc, không ngừng ra vào trong huyệt nhỏ của cô, nữ tử kêu rên thảm thiết liên tục, nhưng không ai có thể cứu cô ra.

Vi Vân thầm nghĩ trong lòng: "Không muốn bổn đại gia cũng phải gặp vận mệnh như thế!"

Tứ đại yêu nữ dẫn Vi Vân đi vào chỗ sâu trong lao ngục, giam hắn trong một gian phòng giam, sau đó khóa chặt cửa nhà lao.

Lúc rời đi, Xuân Cơ dặn dò môn nhân tà dị tuần tra tới lui, nói: "Người này là giáo nô của Ngự Châu nương nương, không được để môn nhân khác tới gần, không được để cho người ta thải bổ, nếu không xử trí giáo quy!"

"Tuân mệnh!"

Môn nhân đang tuần tra tà dị đều đáp lại.

Tứ đại yêu nữ lúc này mới yên tâm rời đi.

Từng đội yêu quái tà dị hành tẩu ở chung quanh, bọn hắn đầu đội nón vàng, thân khoác giáp khóa, tay cầm trường thương, mâu, các loại pháp khí, ở giữa lao ngục lui tới tuần tra, chuyên môn trông coi những Nhân tộc giáo nô, ai dám phản kháng hoặc là thoát đi, kết cục rất đáng lo.

Vi Vân đi tới đi lui trong lồng giam một phen, phát hiện lồng giam này chính là pháp khí luyện chế từ huyền thiết tinh cương, nếu là tu hành giả bình thường căn bản không phá được, muốn chạy trốn sợ là rất khó khăn.

"Ai!"

Vi Vân ngồi trên đống cỏ trong nhà lao, thở dài, vừa đến vừa an toàn. Suy nghĩ một chút làm thế nào để đột phá cảnh giới, khôi phục pháp lực, suy nghĩ cái khác đi.

"Tiểu huynh đệ, ngươi đè đến tay của ta rồi, làm phiền nhường đường."

Một giọng nói già nua chợt nhớ ra.

"Ai?"

Vi Vân hoảng sợ, đột nhiên đứng dậy, nhìn khắp mọi nơi xung quanh.

Nhìn kỹ mới phát hiện trong đống cỏ có một người đang nằm, là một người kì quái.

Trên đầu người này hói đầu, chỗ rìa mọc ra một đám tóc trắng thưa thớt, hỗn tạp cùng một chỗ với rơm rạ. Trên đầu trọc của gã có chín cái giới sẹo, tướng mạo già nua, ngũ quan uể oải, con mắt tựa như không mở, giống như không khép, mặt mày ngược lại hòa ái hiền lành, trên người mặc tăng bào ố vàng cũ nát, trên cổ đeo một chuỗi Tử Đàn Niệm Châu, một đôi cánh tay tiều tụy bị nắm chặt, khi nhìn xuống, Vi Vân nhất thời cả kinh.

Thì ra dưới đùi lão tăng này không có vật gì, hai cái chân không biết vì sao bị cắt đứt.

Cùng là người khó xử trong Nhân tộc, Vi Vân dâng lên một loại cảm giác anh hùng tương kính, vội vàng chắp tay vấn an: "Vãn bối Vi Vân, bái kiến đại sư!"

"Dễ bàn, dễ bàn."

Lão tăng này nói xong, duỗi một cánh tay ra, nói: "Tiểu huynh đệ giúp đỡ chút, đỡ ta dậy."

Vi Vân vội tiến lên kéo cánh tay của hắn, đỡ hắn đứng lên.

Lão tăng ngồi ở trên đống cỏ, đôi mắt đục ngầu chuyển động vài cái, đánh giá Vi Vân một phen, chầm chậm hỏi: "Tiểu thí chủ tại sao lại bị bắt đến đây?"

Vi Vân thở dài, nói: "Nói ra thì rất dài dòng."

Hắn giảng giải sơ qua về những gì mình trải qua, từ bái sư Dược Vương Tông đến bị Thái Huyền Tiên Môn vây công, sau đó dùng Truyền Tống Phù truyền tống đến địa bàn tà dị giáo, lại bị tứ đại yêu

nữ bắt tới nơi này, chẳng qua là giảm bớt đi một phen sự tích phong lưu.

Lão tăng than thở: "Những chuyện ngươi đã trải qua cũng thật khúc chiết ly kỳ."

Vi Vân hỏi: "Không biết sao Đại sư lại ở đây?"

"Ta ư?" Lão tăng nở nụ cười bi thảm: "Ngươi cứ ngồi xuống, ta từ từ nói chuyện với ngươi."

76

Cỏ đèn đại sư Chương Chương Thất Thất.

Trong lao ngục, Vi Vân ngồi xuống, ngồi trong đống cỏ bên cạnh lão tăng, lẳng lặng lắng nghe lão tăng tàn tật này đã gặp phải.

Thì ra vị lão tăng pháp danh "Đăng thảo" này chính là trưởng lão của một trong bảy tông phái nhỏ thuộc chính đạo. Hơn hai trăm năm trước cũng là nhân vật có uy danh hơi mỏng của tu chân giới chính đạo, thành danh còn ở phía trước sư phụ của Vi Vân Bạch Miểu.

Hai trăm năm trước, một gã đệ tử của đại sư đăng thảo mất tích. Lúc hắn tìm được huyết hà vạn dặm, gặp phải một đám môn nhân tà dị giáo, bị đối phương vây công. Đối phương có vài tên cường giả Pháp Tướng, đương nhiên hắn không địch lại, bất hạnh bị bắt, mang về tà dị giáo.

Sau khi đến tà dị giáo, đại sư đăng thảo mới biết được, nguyên lai đệ tử của hắn bị tà dị giáo bắt đi, sau đó bị một đám yêu quái tà dị giáo thái bổ sung thành phế nhân, ném đến tây lăng quốc, làm lương thực trong bụng bọn yêu quái kia.

Đăng thảo đại sư nhất thời thống khổ không hiểu, bạo tẩu giết một gã trưởng lão đối phương, nhưng vẫn bị chế ngự, giam giữ trong lao ngục. Tà dị giáo còn phái người ra ngoài hấp thu Nguyên Dương tinh hoa của hắn, đăng thảo đại sư thiền công đắc chí, nào chịu khuất phục., Hắn dứt khoát tự đoạn trần căn, đoạn đứt suy nghĩ trong tà dị giáo, tà dị giáo giận dữ nhốt hắn trong lao ngục, vì phòng ngừa hắn đào tẩu, lại chặt đứt hai chân hắn, lấy pháp khí cầm trói hai tay hắn.

Đến tận đây, đại sư đăng thảo chỉ có thể sống trong lao ngục tà dị tối tăm không ánh mặt trời này, mà tà dị giáo cũng dần dần quên mất hắn, vừa chớp mắt đã qua hơn hai trăm năm.

"Nguyên lai là tiền bối Tiểu Mật Tông, vãn bối hữu lễ!"

Vi Vân đứng dậy thi lễ, từ đáy lòng kính nể, có thể ngồi yên ở loại địa phương tối tăm không ánh mặt trời này hơn hai trăm năm, mỗi ngày nhìn Nhân tộc bị yêu quái tàn hại, còn chưa tinh thần sụp đổ, không có tự sát, cũng thật sự là đạo tâm kiên cố, người thường có thể làm được.

"Không cần đa lễ." Đại sư đăng thảo khoát khoát tay, thở dài một tiếng: "Ngươi rơi vào tình cảnh này, muốn chạy là chuyện không thể, năm tháng tốt đẹp, ai..."

Vi Vân nghe vậy, nhất thời trong lòng trầm xuống.

Hoàn toàn chính xác, ngay cả loại cường giả pháp tướng viên mãn như đại sư đăng thảo cũng chỉ bị giam giữ ở đây. Bây giờ hắn mới Trúc Cơ viên mãn, làm sao có thể đi ra được?

Nghĩ tới đây, Vi Vân nhất thời cảm thấy trước mắt tối sầm, hầu như không thể đứng vững.

Khuôn mặt của đại sư đèn dầu bình thản, cười nhạt nói: "Nếu đã đến thì an bình, sinh mệnh vốn là một cuộc tôi luyện, tôi luyện xong, sinh mệnh cũng kết thúc, ở nơi này, ở nơi khác, ở nơi nào cũng không phải tôi luyện?"

"Tiền bối giáo huấn rất phải."

Vi Vân hít sâu một hơi, chậm rãi ngồi xuống. Trong lúc hô hấp, hắn cảm thấy vô cùng buồn bực, khí tức trong sơn môn tà dị này có thể nói là hung thần, căn bản không phải người trong chính đạo có thể thích ứng được, người thường càng là mắc bệnh, ở lâu sẽ chết.

Nhưng lại là loại hung sát khí này, vừa vặn là thứ cần thiết cho môn nhân tà dị tu luyện, có thể tăng tu vi của bọn họ.

Đại sư đèn dầu bỗng nhiên nói: "Cũng thật là kỳ lạ, ngươi sao lại nhốt vào nhà tù này, theo lý thuyết, hẳn là bị giam vào những nhà tù phía trước mới đúng, chẳng lẽ ngươi có thân phận đặc thù gì?"

Vi Vân nghe vậy, trong nội tâm khẽ động.

Hoàn toàn chính xác, gian lao ngục này khác với nơi khác, ở dưới đáy của lao ngục tà dị giáo chúng, bình thường ít có người đến, ý của đại sư đèn dầu là, nơi này giam giữ đều là trọng phạm, hoặc là hạng người có tu vi cao thâm, hoặc là người có thân phận đặc thù. Ngày thường cơ bản không có động tĩnh gì, bị giam trong nhà lao bình thường mới là nhân tộc, mỗi ngày đều trình diễn vở tuồng giao hợp thải bổ, quả thực không đáng để xem.

Vi Vân nghĩ lại, đích thị là Ngự Châu nương nương coi mình là cấm tu, không cho phép người khác nhúng chàm, tứ đại yêu nữ mới sắp xếp mình ở nơi này.

"Đúng vậy." Đại sư cầm thảo đại sư gật đầu: "Ngự châu là trưởng lão thủ tịch của tà dị giáo, năm đó tu vi của nàng sàn sàn với ta, bây giờ đã tu tới độ kiếp, thực lực cao cường. Bất quá như vậy, ngược lại ngươi sẽ có cơ hội đi ra ngoài."

Vi Vân thầm nghĩ trong lòng: "Trừ phi có người đến cứu, nếu không làm sao thoát ra được?"

Đại sư đèn thảo nhìn ra suy nghĩ trong lòng của hắn, cười nói: "Ngự Châu nương nương ngày thường cũng không thích bội ngoạn nam nhân, trừ phi có người nàng nhìn trúng, một khi đã nhìn trúng, thì sao lại phải chơi đùa nhiều năm, thậm chí có thể mang ra bên ngoài, trong lúc đó ngươi có thể tìm kiếm cơ hội đào tẩu."

Vi Vân nghe vậy, trong nội tâm lại nảy sinh hi vọng, vội vàng nói: "Vãn bối nếu có thể đi ra ngoài, tất nhiên sẽ tìm người giúp đỡ đến đây cứu đại sư."

Đăng thảo đại sư cười cười, nói: "Có thể ra ngoài cố nhiên tốt, ra không ra cũng không sao, ta đã quen rồi."

Vi Vân nhìn bộ dạng thê thảm của người không ra người, quỷ không ra quỷ, trong lòng thầm nghĩ: "Đạo tâm kiên cố như thế, không hổ là

tiền bối Phật môn."

Đăng thảo đại sư cười nói: "Không phải đạo tâm của ta kiên cố, chẳng qua phật môn công pháp có thể tinh lọc tâm linh, chống lại sát khí mà thôi."

Vi Vân nghe vậy khẽ giật mình, kinh ngạc nói: "Đại sư nhìn ra được suy nghĩ trong lòng ta sao?"

Đăng thảo đại sư mỉm cười, nói: "Đây là một trong sáu thần thông của Phật môn "Tâm Thông". Ta tuy rằng bị vây ở nơi đây, hai chân bị đứt, hai tay bị khóa, một thân tu vi phế bỏ gần nửa, nhưng những năm gần đây một lòng toạ thiền, cũng khôi phục không ít pháp lực, cũng có thực lực Pháp Tướng sơ kỳ., Càng là mở ra toàn bộ ngũ đại thần thông trong phật môn lục đại thần thông, ngươi đừng nhìn ta bị nhốt ở đây, kỳ thật ta có thể nhìn thấy phong cảnh xa xa, có thể nghe thấy côn trùng kêu vang trong lòng đất. Trong toàn bộ tà dị giáo có rất ít người có động tĩnh có thể chạy ra khỏi tai mắt ta, ngoại trừ tà giáo chủ Kim Giao lão Tà, những người khác đều trong tai mắt của ta."

"Thì ra là thế."

Vi Vân cảm thấy bội phục, những ai có thể tu thành sáu Thần Thông của Phật môn đều đã là cường giả cấp Địa Tiên, muốn mở ra năm Thần Thông của Phật môn, dù thế nào cũng phải đạt tới cảnh giới Độ Kiếp. Nhưng đại sư chỉ dùng thực lực Pháp Tướng sơ kỳ mở ra Thiên Nhãn Thông, Thiên Nhĩ Thông, Thiên Nhĩ Thông, Thần Túc Thông, Tha Tâm Thông, hắn thấu hiểu hết, thật đúng là chưa từng nghe nói đến, chính là tông chủ của Tiểu Mật Tông khô vinh thiền sư, Đại Phật Tự trụ trì Đại Thiên Tăng Vương cũng chỉ như thế mà thôi.

Những ngày kế tiếp, mỗi ngày Vi Vân đều bắt chuyện với đại sư đăng thảo, thỉnh giáo một ít nghi hoặc về việc tu hành, nghe hắn kể lại những tin tức về tà dị giáo, một già một trẻ thập phần hợp ý. Vi Vân kính trọng thiền tâm cùng kiến thức của đại sư đăng thảo, đại sư đăng thảo thưởng thức phẩm hạnh của Vi Vân, hai người rất có hận thù gặp nhau muộn.

Trong nháy mắt, hơn nửa tháng trôi qua.

Ngự Châu nương nương cùng tứ đại yêu nữ thủ hạ của nàng cũng không biết vì sao, một mực trong tương lai tìm Vi Vân. Ngoại trừ hàng ngày môn nhân tà dị giáo đưa tới một chén cơm ra, Vi Vân cơ hồ cho rằng ả yêu phụ kia đã quên mình rồi.

Ngày hôm nay, Đăng thảo đại sư nói với Vi Vân: "Ta thấy ngươi bản tính thuần lương, đúng là hiếm có, ngang dọc cũng không ra được, lão nạp cũng không keo kiệt nữa, truyền thụ cho ngươi Vạn Phật Thư, có thể giúp ngươi chống cự sát khí tà dị giáo, bảo đảm thân thể ngươi không có việc gì."

Vi Vân nghe vậy nhất thời mừng rỡ.

Vạn Phật Thư này chính là một trong thập đại kỳ công của tu chân giới, bất luận là Đại Phật Tự hay là Tiểu Mật Tông, kỳ công tu luyện đều là quyển Vạn Phật Thư công pháp này, bất quá hai đại tông môn tự mình lĩnh ngộ khác nhau, phương hướng tu luyện khác nhau, bởi vì sinh ra pháp mạch bất đồng, mà đây cũng chính là chỗ kỳ dị của Vạn Phật Thư., Người khác nhau tu luyện, hiệu quả của nó không giống nhau, thần thông tu luyện ra cũng không giống pháp thuật. Nhưng đặc điểm lớn nhất của Vạn Phật Thư là có thể tu luyện ra phật quang hộ thể, có thể chống đỡ tất cả yêu khí, sát khí, ma khí, ma khí., Bảo vệ thân thể không có việc gì, không bị tà ma quấy nhiễu. Điểm này, kỳ công khác không có, cho dù là kỳ công đệ nhất kỳ công Dược Vương Kinh, cũng chỉ có trị liệu công pháp, không có khả năng chống cự.

"Đa tạ Đại sư ưu ái!"

Vi Vân cung kính khom người thi lễ.

Điếm Thảo đại sư gật đầu, để hắn ngồi xuống, sau đó bắt đầu ngâm tụng nội dung kinh văn bên trong Vạn Phật Thư, truyền lại bí mật bất truyền này cho Vi Vân từng câu một.

"Lúc ngươi, thế tôn hóa hình trong hư không, phổ biến mọi người, như khôi phục chúng sinh, giới định chúng sinh trong trí tuệ, niệm niệm sinh diệt, không mất chân tính, có thể gặp được Như Lai, có thể tự tại, không chút sơ hở... Chân không sinh diệu có, hư thất đại quang minh..."

Vi Vân dụng tâm lắng nghe, nhớ kỹ trong lòng.

Nhắc tới cũng kỳ, nội dung cả bản Vạn Phật Thư thuật lại bất quá là nội dung phật môn tổ sư giảng kinh thuyết, dạy người khai ngộ, hướng thiện, cùng nghịch đạo đức chân chương dị khúc khác nhau, nhưng Vi Vân mặc niệm trong lòng, lại phát hiện cả bản Vạn Phật Kinh kinh văn, Hóa thành từng cái phù văn màu lửa đỏ lưu chuyển trong đầu, lúc này Vi Vân chỉ cảm thấy trong lòng bỗng nhiên bắn ra một đạo linh quang, rơi vào bên trong những phù văn này. Những phù văn này lập tức nối đuôi lại, hình thành một cái chú luân màu lửa đỏ, hiện ra quang hoa tươi đẹp.

Đăng thảo đại sư nhìn Vi Vân, có chút kinh ngạc nói: "Ta chỉ là thuật lại mà thôi, không nghĩ ngươi nhanh như vậy đã học thuộc kinh văn, ngươi niệm tụng một đoạn thời gian, liền có thể từ trong đó lĩnh ngộ ra một môn công pháp, về phần lĩnh ngộ công pháp là cao thấp, toàn bộ phải xem tuệ căn cùng cơ duyên của mỗi cá nhân, cao giả như mười tám vòng Vương Chú, thấp thì như trích, La Hán tâm chú ý, không đều đặng."

Vi Vân mở mắt ra, bàn tay mở ra, hơi vận chuyển 'Vạn Phật Thư' kỳ công, lòng bàn tay lập tức hiện lên một chú luân to bằng lòng bàn tay, chú ngữ này do ba trăm sáu mươi năm phù văn tạo thành, đầu đuôi nối tiếp, trung tâm là quay ngược về phía "Khanh", toàn bộ chú luân hiện ra màu lửa đỏ, như vận công ngự địch, quay ngược lại "Khanh" sẽ biến thành hướng chính diện", vô cùng thần kỳ.

"Nhanh như vậy sao?" Đăng thảo đại sư thấy vậy, nhất thời dại ra, dù ông ta kiến thức rộng rãi, thiền tâm kiên định, nhưng thấy Vi Vân chỉ

trong khoảnh khắc liền ngưng tụ thành thần chú, cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Phải biết rằng, toàn bộ lịch sử tu luyện phật môn, có thể tại vừa mới niệm tụng xong Vạn Phật Thư liền ngưng tụ ra chú luân, cũng chỉ có vỏn vẹn mấy người, hơn nữa chú luân ngưng tụ ra đại bộ phận đều có phẩm cấp tương đối thấp.

Nhưng nhìn chú luân ngưng tụ trong tay Vi Vân lại rất rõ ràng... toàn thân đăng thảo đại sư chấn động.

Vi Vân thu hồi chú luân, hỏi: "Đại sư, chú luân của vãn bối tên là Nghiệp Hỏa Liên Hoa chú, không biết phẩm cấp cao thấp thế nào?"

Đại sư đăng thảo chậm rãi dời ánh mắt sang trán Vi Vân, lại nhìn thấy bộ ngực của hắn, xem xét một phen, đột nhiên nắm lấy cánh tay hắn, nắm mạch môn, cẩn thận cảm nhận một phen, thật lâu, hắn mới buông cánh tay Vi Vân ra, tập trung suy nghĩ, ngẫu nhiên lầm bầm một phen.

"Kỳ quái... Không giống... Chẳng lẽ... Không thể nào..."

Đại sư đèn thảo khi thì gật đầu, khi thì lắc đầu, không biết suy nghĩ cái gì.

Mãi cho đến nửa canh giờ trôi qua, Vi Vân mới thấy hắn khôi phục lại bình thường, đưa mắt nhìn sang nói: "Vừa rồi ta dùng ngũ thông Phật môn tra xét tình trạng trong cơ thể ngươi, phát hiện trong cơ thể ngươi không biết tại sao, có một cỗ khí tức hết sức kỳ quái, có điểm giống như... Cái này không nhiều lời, ta cũng chỉ hoài nghi mà thôi, dù sao chuyện này căn bản là không có khả năng. Chỉ là, ngươi có thể từ trong Vạn Phật Thư lĩnh ngộ ra Hỏa Liên Hoa Chú, thực sự không thể tưởng tượng nổi, nói là kỳ tài ngút trời cũng không quá..."

Vi Vân vội vàng nói: "Đại sư có chỗ không biết, thể chất vãn bối có chút đặc thù, chính là Cửu Dương Tuyệt Mạch hiếm thấy, trời sinh hơn hẳn người thường chín đầu Dương Mạch..."

Tên đại sư đèn dầu lắc đầu nói: "Ta biết Cửu Dương Tuyệt Mạch, nhưng lời ta nói không phải là cái này. Cỗ khí tức trong cơ thể ngươi so với Cửu Dương Tuyệt Mạch càng thêm ly kỳ, nếu không phải lão nạp mở ra Phật Môn Ngũ Thông, đổi lại là người khác, cho dù là cường giả Độ Kiếp cũng chưa chắc có thể cảm giác được... Cũng không biết là phúc hay họa."

Nhưng Vi Vân lại không quan tâm cái gọi là "khí tức kỳ quái" trong miệng hắn, hắn chỉ quan tâm cấp bậc chú luân mà mình tu luyện ra như thế nào, liền hỏi: "Vậy chú châu của Nghiệp Hỏa Hoa Hoa Thiên kia..."

Đại sư đăng thảo chậm rãi ngẩng đầu, nhìn hắn, nói từng chữ: "Phẩm cấp chí cao, so với mười tám vòng Vương Chú còn cao hơn."

Vi Vân nghe vậy thì vui vẻ, vậy là đủ rồi.

"Ngươi có điều không biết." Đăng Thảo đại sư tiếp tục nói: "Ở đương đại có thập đại kỳ công, tam giáo thất tông đều tu luyện kỳ công, tỷ như Tiểu Mật Tông chúng ta cùng Đại Phật Tự đều tu luyện Vạn Phật Thư, cho nên có thể ngồi ổn ở bảo tọa của Phật môn, ngoài ra còn có mười đại thần thông tuyệt học chí cao., Tam giáo Thất giáo đều có một môn thần thông trấn giáo, khiến người không dám xâm phạm, thần thông trấn giáo của Tiểu Mật Tông chúng ta, chính là Nghiệp Hỏa Hồng Liên, môn thần thông này chỉ có từ Vạn Phật Thư lĩnh ngộ ra Hoa Liên Chú Nghiệp Hỏa Liên Hoa mới có thể tu thành, một khi tu thành, sẽ phi thường lợi hại."

Đăng thảo đại sư dạng cường giả nào chưa từng thấy qua, ngay cả hắn cũng nói lợi hại, tự nhiên không phải là lợi hại bình thường. Vi Vân sau mấy lần dùng qua Vũn Khôn Tụ Côn Bằng, biết rõ sự đáng sợ cắn nuốt vạn vật, nếu Côn Bằng Nghiệp Hỏa Hồng Liên này là thần thông chí cao danh tương đương với Tụ Càn Khôn, tự nhiên cũng không kém là bao.

Dùng Vạn Phật Thư tu thành chú luân, Vi Vân hơi vận chuyển kỳ công này, trên thân liền nổi lên hồng quang nhàn nhạt, ngực xuất

hiện một ký hiệu chữ "Vạn" màu lửa đỏ, chung quanh là từng phù văn phật môn xoay tròn, chiếu rọi toàn bộ lao ngục đều là một mảng đỏ tươi.

Có kỳ công phật môn hộ thể, Vi Vân nhất thời cảm thấy thể xác và tinh thần sảng khoái, sát khí trôi nổi của sơn môn tà dị liền vòng qua, không tiếp tục tập kích thân thể nữa. Vốn những sát khí này xâm nhập vào cơ thể, giống như đao cắt, làm cho người khó chịu, bây giờ lại không sợ nữa.

Vi Vân thầm nghĩ: "Bây giờ ta tu luyện Dược Vương Kinh, 《Nhật Đại Pháp》, Tử Nguyệt Già Thiên Công, 《Vạn Phật Thư》, tổng cộng tứ đại kỳ công, nếu lại luyện thành Thái Huyền Chân Kinh, liền thân mang ngũ đại kỳ công..."

Vừa nghĩ tới Thái Huyền Chân Kinh, Vi Vân liền nhớ tới Thái Huyền Tiên Môn, nhớ tới Huyền Chân Sơn Nhân, Minh Đức Sơn Nhân, Phong Tuấn Kiệt bọn người mặt xấu xí, hắn âm thầm lắc đầu.

Suy nghĩ một chút, Vi Vân lại nói: "Đúng rồi, Thái Huyền Chân Kinh chính là từ thượng cổ lưu truyền tới nay, kỳ thật không quan hệ gì với những người này, bọn họ cũng chỉ là dính chút ánh sáng của Thái Huyền Tiên môn, bởi vậy mới có thể ngang ngược càn rỡ, ta sao không dứt khoát không làm thì thôi, cũng tu luyện Thái Huyền Chân Kinh, về sau nếu có cơ hội đi ra ngoài, thi triển cho bọn họ nhìn một cái, nói không chừng còn có thể tức chết mấy người!"

Nghĩ tới đây, ánh mắt Vi Vân sáng lên, bắt đầu điều động kinh văn Thái Huyền Chân Kinh trong thức hải, dựa theo nội dung bên trên ghi lại, bắt đầu khoanh chân ngồi xuống, tĩnh tâm tu luyện.

Trong tất cả công pháp của tu chân giới chính đạo, Thái Huyền Chân Kinh là người nổi bật trong đó, là một môn huyền công chân chính của đạo môn, tu luyện môn công pháp này chú trọng thanh tĩnh vô vi, Chân Hống tự tới, luyện ra một ngụm Tiên Thiên Nhất Sư. Con Tỳ Hưu này trong người, có thể tìm may mắn tránh dữ, hàng yêu trừ ma, quỷ sợ thần khâm.

Vi Vân dựa theo môn kỳ công này mà tu luyện, đột nhiên từ sâu trong đáy lòng hắn lao ra một đạo linh quang kỳ dị, thẳng đến thức hải, tương dung với kinh văn Thái Huyền Chân Kinh., Hóa thành một đạo quang hoa hai màu đen trắng, chầm chậm lưu chuyển, không bao lâu hình thành một cái đồ án bát quái thái cực bán trong suốt. Theo tâm tình Vi Vân đắm chìm trong tu luyện, đồ án bát quái thái cực trong thức hải càng thêm ngưng thực, cuối cùng tại mi tâm hình thành một cái ấn ký Thái Cực màu đen trắng nho nhỏ.

Một lúc lâu sau, Vi Vân từ từ thu công, ấn ký nơi mi tâm liền biến mất không thấy đâu nữa.

Hắn hơi vận chuyển Thái Huyền Chân Kinh, trong lòng bàn tay liền ngưng tụ ra một quang ảnh hai màu đen trắng Thái Cực, chính là dấu hiệu công pháp Thái Huyền Chân Kinh sơ thành.

Đến tận đây, Vi Vân đã mang đến năm đại kỳ công, trong cơ thể mỗi giờ mỗi khắc đều có năm cỗ chân khí lưu chuyển trong kinh mạch. Lộ tuyến vận chuyển của mỗi một cỗ chân khí đều không giống nhau, phân biệt rõ ràng, nước giếng không phạm nước sông.

Hắn không biết là, tu luyện ở chỗ tinh, không nhiều, một khi nhiều sẽ có vẻ lộn xộn. Lúc này muốn đột phá cảnh giới, thật sự khó như lên trời, công pháp càng nhiều, tỷ lệ phá cảnh thất bại càng lớn, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì kinh mạch hỗn loạn mà chết.

Muốn giải quyết vấn đề này, nhất định phải thông hiểu đạo lý sở học của mình, tự thành một gia đình, hình thành một môn công pháp mới, lúc này thuộc về công pháp của mình., Không ảnh hưởng tới tu hành sau này, nhưng công pháp hắn tu luyện đều là kỳ công cấp bậc, nào có dễ dàng thông hiểu như vậy, người có năng lực này, mỗi người đều là tổ sư gia, người nào không phải là nhất đại tông sư? Mà nếu là cấp bậc tổ sư gia đại năng, cần gì đột phá cảnh giới.

Nhưng nếu như quả thật có thể đồng thời tu luyện các đại kỳ công, lấy kỳ công này đột phá cảnh giới, như vậy tu luyện pháp lực sẽ thập phần cường hãn, so với tu chân giả bình thường cường đại hơn rất

nhiều, giống như trước kia Vi Vân lấy Thôn Nhật đại pháp cùng Tử Nguyệt Già Thiên Công phá cảnh tu luyện pháp lực một trăm năm pháp lực của hắn, so với một trăm năm pháp lực của Phong Tuấn Kiệt còn mạnh hơn gấp đôi, huống chi là so sánh với người khác.

Vi Vân mặc dù không biết, nhưng đại sư đăng thảo biết rõ.

Hắn đã sớm nhìn ra Vi Vân sở học pha tạp không tinh, thậm chí còn thêm dầu vào lửa, truyền thụ Vạn Phật Thư cho hắn, đây là bởi vì đại sư đăng thảo không cho rằng hắn có thể đi ra ngoài, thay vì chết thê thảm ở chỗ này, không bằng bớt chịu chút khổ cực, an ổn sống nốt quãng đời còn lại.

Nhưng đại sư đèn thảo có lòng từ bi, đồng thời cũng hiểu rõ vấn đề lợi hại này cho Vi Vân. Vi Vân ngầm hiểu nhưng không hề để ý lắm.

Bây giờ giam tại lao ngục này, ngay cả ra cũng không ra được, nói chuyện phá cảnh tu luyện cái gì?

Trong lao ngục tối tăm không ánh mặt trời này, thời gian trôi qua nhanh chóng, chớp mắt lại qua hơn một tháng, tính toán thời gian đã là tiết đông.

Trong thời gian này, Vi Vân đã tu luyện tất cả các công pháp, thần thông và pháp thuật mà mình học được đến cực hạn cảnh giới trước mắt, chỉ còn chờ đến lúc đột phá cảnh giới thành kim đan thôi.

Nhưng đây không phải là một chuyện đơn giản. Mặc dù Vi Vân đã từng là cao thủ Nguyên Anh, có kinh nghiệm này, nhưng bây giờ sở học của hắn lại khác với trước đây, độ khó càng tăng.

Trời vừa chạng vạng tối, Đăng thảo đại sư bỗng nhiên nghiêng tai lắng nghe.

Vi Vân vội vàng thu công pháp, yên lặng chờ hắn nghe xong.

Trải qua mấy ngày này, thỉnh thoảng đại sư cũng sẽ lắng nghe, thậm chí còn dùng Thiên Nhĩ Thông nghe lén động tĩnh trong giáo, thăm dò được một ít tin tức mà người ngoài không biết.

Ví dụ như trước đó không lâu, một trong mười hai trưởng lão của Tà dị giáo, Hổ Vương trưởng lão trở lại sơn môn, nghe nói là thân thể bị hủy, Giáo chủ liền chuẩn bị cho hắn một thân thể mới, Hổ Vương trưởng lão hiện tại đang bế quan tu luyện, khôi phục thực lực.

Thật lâu sau, đại sư đăng thảo thu Thiên Nhĩ Thông, lông mày khẽ động.

Ánh mắt Vi Vân chợt lóe, vội hỏi: "Đại sư, có nghe được tin tức gì quan trọng không?"

Đại sư đèn dầu gật gật đầu, nói: "Hoàn toàn chính xác nghe được một ít tin tức, chớ vội, ta từ từ nói cho ngươi nghe, có lẽ lần này ngươi có thể đi ra ngoài."

Vi Vân nghe vậy, nhất thời nhãn tình sáng lên.

77

Hạng bảy Chương Cửu U bí điển.

Đại sư đèn thảo nằm nghiêng trong rơm rạ, đặt đôi tay bị sắt gọt chặt qua một bên có chút biến dạng, híp mắt, sửa sang lại suy nghĩ một phen, rồi mới từ từ mở miệng.

Đại sư đăng thảo nói: "Mới vừa rồi ta nghe thấy trưởng lão tà dị giáo đang trao đổi chuyện quan trọng, ừ... Ngươi còn ngự châu tốt, cũng ở bên trong đó."

Vi Vân ho khan một tiếng, nói: "Đại sư, nàng không phải là thân thích của vãn bối."

"Thật sao? Ồ... Có thể là ta nhớ lầm."

Đại sư đèn dầu vỗ vỗ trán bóng loáng, tiếp tục nói: "Chuyện quan trọng nhất là ba, một là đệ tử chân truyền tu chân giới chính đạo vừa mới tiến hành một cuộc thi đấu đấu pháp của đệ tử chân truyền, hai là tam đại Ma giáo liên thủ, sáng lập một giáo phái mới ở tu chân giới chính đạo, tên là "Thiên Long thần giáo", ba là ba đại ma giáo tìm kiếm đến một chỗ bí cảnh, muốn phái người đi tìm pháp bảo."

Nghe vậy, đại sư Vi Vân liền kể lại những sự kiện này cho hắn biết.

Cứ cách mười năm, tu chân giới chính đạo sẽ tiến hành một cuộc thi đấu đấu pháp của các đệ tử chân truyền, định trong thời tiết bắt đầu vào mùa đông. Ba vị trí đầu tiên giành được chiến thắng được ban thưởng xa xỉ, năm nay vừa vặn là ngày tổ chức thi đấu chân truyền, mấy ngày trước chính đạo tu chân giới rốt cuộc cũng kết thúc.

Tuy nhiên trận thi đấu Chân truyền lần này cũng không thuận lợi, xảy ra không ít sự cố ngoài ý muốn. Trước kia, Chân truyền thi đấu chỉ là chấm dứt, mặc dù tồn tại tổn thất trọng thương, nhưng chưa từng xuất hiện nhân mạng. Nhưng lần này, cũng có vài tông môn tại thời

điểm thi đấu xảy ra tai nạn, kể cả chính đạo thất tông, đều đã có mấy đệ tử chân truyền, có thể nói là chuyện trước nay chưa từng có.

Thí dụ như Nguyên Dũng của Thái Huyền Tiên Môn thất thủ giết chết Ngọc Lạc của Tử Nguyệt Tiên Môn. Phong Tuấn Kiệt thất thủ giết chết Thanh Trần của Dược Vương Tông, Ngu Phi Tuyết của Tử Nguyệt Tiên Môn thất thủ giết chết Nguyên Dũng, những tông môn còn lại cũng có chút tử thương... Cuối cùng do Liễu Phỉ Nhi của Phù Vân Các đoạt được hạng nhất, Bạch Vô Ưu hạng hai, Ngu Phi Tuyết hạng ba.

Cuối cùng chân truyền đại bỉ không vui mà tan, cho dù là ai cũng nhìn ra được cừu hận giữa Thái Huyền Tiên Môn và Tử Nguyệt Tiên Môn xem như đã hoàn toàn kết thúc.

Gần như cùng lúc đó, Trung Châu quật khởi lên một giáo phái mới, là một tiểu tông môn có tên là "Thiên Long tông", nhận được sự ủng hộ của ba đại Ma giáo, đột nhiên có thêm hơn mười cường giả, tân Giáo chủ Tống Chung càng là Độ Kiếp sơ kỳ, còn có Thập Đại Pháp Tướng trưởng lão tọa trấn, bên trong giáo có ba pháp bảo lớn, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã có mười vạn giáo chúng, thực lực đủ để chống lại bảy tông môn, mười đại cường đại!

Bây giờ "Thiên Long tông" này đổi tên thành "Thiên Long thần giáo", kỳ thực là cường giả mà tam đại Ma giáo phái ra, chuyển hóa Thiên Long tông thành địa bàn của mình, giống như gai độc cắm sâu trong tu chân giới chính đạo, nhưng tu chân giới chính đạo nào biết những thứ này, ba đại ma giáo đồng loạt thi pháp, điên đảo thiên cơ, dù là Quan Diệu tông cũng chỉ có thể tính ra thực lực cường đại của "Thiên Long thần giáo", không tính ra là tam đại ma giáo sắp vào.

Còn có một việc, chính là gần đây tam giáo tìm kiếm được một bí cảnh, nghe đồn là do cường giả thời thượng cổ vẫn lạc lưu lại, bí cảnh này hàng năm đều sẽ thay đổi vị trí, một mực di động các nơi ở các nơi trên Thiên Vận đại lục., Ba Đại Ma giáo gần đây hợp lực rút cuộc cũng tính ra phương vị đại khái của bí cảnh này, mấy ngày

trước đã bị bọn họ tìm ra. Nhưng bí cảnh này vô cùng đặc thù, phải cho Nguyên Anh, tu hành giả có tu vi Nguyên Anh trở xuống mới có thể tiến vào, đương nhiên người bình thường cũng có thể đi vào, Pháp Tướng thậm chí là Pháp Tướng trở lên là cường giả vạn lần không vào được.

Bởi vậy, Tam Đại Ma giáo định phái một đám môn nhân dưới Nguyên Anh trở xuống đi vào trong bí cảnh tìm kiếm, chỉ là để đề phòng vạn nhất, còn phải chuẩn bị rất nhiều cạm bẫy đi vào dò đường cho tử quỷ, giẫm đạp chúng ra khỏi bẫy rập., Thật tiện cho đệ tử chân truyền của Ma giáo đi vào vớt chỗ tốt. Vừa rồi giáo chủ và trưởng lão của tà dị giáo đang trao đổi, muốn phái nô lệ trong giáo đi vào bí cảnh chịu chết, Vi Vân tự nhiên cũng nằm trong số đó, bởi vậy đại sư đăng thảo nói, hắn có cơ hội chạy đi.

Trên đường đi tới bí cảnh, người trong Ma giáo khó tránh khỏi có chút sơ sẩy, đây chính là cơ hội của Vi Vân.

Theo tiếng nói của đại sư đèn dầu, Vi Vân dần dần tiêu hóa xong những tin tức này, sau đó âm thầm suy nghĩ, nếu quả nhiên mình bị phái đi chịu chết, trên đường đi dù có cơ hội đào tẩu cũng chưa chắc có thể đi được. Với tu vi của mình, cho dù hắn chạy cả ngày, cuối cùng cũng không thoát khỏi lòng bàn tay Ma giáo.

Nghĩ tới đây, Vi Vân yên lặng không nói gì.

Đăng thảo đại sư cũng hiểu vấn đề này, bèn nói: "Tiểu huynh đệ, cát nhân tự có thiên tướng, ta thấy ngươi không giống kẻ đoản mệnh, phải có lòng tin mới được."

"Đa tạ Đại sư an ủi."

Vi Vân nhắm mắt lại, ngồi khoanh chân tĩnh tọa, chăm chỉ tu luyện công pháp và thần thông.

Lao ngục của tà dị giáo ám không có ánh mặt trời, thỉnh thoảng vang lên tiếng ngân nga nam nữ giao nhau, đó là tiếng môn nhân tà dị giáo

dâm dâm nam nữ nhân tộc, bị bắt tới đây, nam nữ, hầu như không ai không bị dâm nhục, có thể được như đại sư đăng thảo cùng Vi Vân, được một thời gian dài thanh tĩnh, quả thực là số ít.

Ba ngày sau, từng nhóm yêu quái môn nhân của tà dị giáo mở nhà lao ra, đem nam nữ giáo nô trong lao ngục thả hết ra, cũng cởi bỏ xiềng xích cùng xiềng xích chân trên người bọn họ.

Vi Vân nơi này lại không người hỏi thăm.

Ngay khi Vi Vân cho rằng mình không có trong số đó, bốn nữ tử thân khoác đồ án chim thú đi tới, chính là bốn đại yêu nữ của Xuân, Hạ, Thu, Đông Cơ, Ngự Châu nương nương.

Tứ nữ mở cửa nhà lao, trực tiếp bỏ qua đăng thảo đại sư, chỉ thả Vi Vân ra, không nói hai lời, trực tiếp dẫn hắn đi tới cửa đại điện tà dị, nơi đó có mấy người khí tức cường đại đứng đấy, trên thân mỗi người đều có đặc thù yêu quái lông hổ, tai trâu, chính là trưởng lão tà dị, ngự Châu nương nương cũng ở trong đó.

Ngự Châu nương nương vẫn mặc một bộ cẩm tú bào, trên người thêu rất nhiều đồ án dị thú. Khuôn mặt nàng xinh đẹp, ánh mắt câu hồn, vũ mị động hồn người, tư thái thướt tha, trước ngực đầy đặn một đôi sữa lớn thở ra, vểnh lên mông tròn vô cùng, một đôi chân thon dài, khoác lên trên váy, trên chân mặc giày thêu màu thủy lam, cả người toàn thân tản ra vẻ cao quý, vũ mị, khí tức mê người.

Xuân, Hạ, Thu, Đông Tứ Cơ đứng ở bên cạnh Ngự Châu nương nương, người người đeo trường kiếm, khuôn mặt nghiêm túc, khí tức lạnh lùng.

Trên quảng trường ở cửa vào, từng luồng từng luồng sát khí hung hãn nhộn nhạo trong đó, xoay quanh không nổi.

Một đám nam nữ giáo nô lệ quần áo xốc xếch đứng trong đó, run lẩy bẩy, nhìn kỹ, ít nhất cũng có hơn một ngàn người, nam nữ một nửa, Vi Vân cũng nằm trong số đó.

Dù sao đã đóng cửa mấy tháng, mặc dù Vi Vân bẩn thỉu, dơ dáy bẩn thỉu nhưng lại không giống những giáo nô khác, vẻ mặt uể oải, tinh khí suy kiệt, ánh mắt dại ra mà chết lặng, từng người bộ dáng hấp hối, phảng phất như tiều mục lão nhân. Những nam nữ nhân nhân nhân tộc này đa phần đều là tu chân giả chính đạo, có người thậm chí có tu vi Nguyên Anh, nhưng trải qua thời gian dài thải bổ, sớm đã tinh nguyên cạn kiệt, cảnh giới suy sụp, hầu như ngay cả người bình thường cũng không bằng.

Ngự Châu nương nương ra hiệu một phen, liền có một trưởng lão tai trâu dắt tai tà dị cất giọng nói: "Thần giáo ta có đức hiếu sinh, không đành lòng các ngươi chịu khổ, cho nên muốn thả các ngươi tự do."

Lời này vừa nói ra, đôi mắt nam nữ nhân tộc ở đây lập tức sáng lên, một lần nữa toả sáng thần thái!

Bọn họ ở chỗ này chịu khổ dâm ô và cực khổ, vốn cho rằng đời này liền như vậy, không muốn còn được nhìn thấy ánh mặt trời, quay về quê hương một ngày sao?

Ngưu Nhĩ trưởng lão tiếp tục nói: "Đương nhiên, trước khi rời đi, còn muốn các ngươi giúp Thần giáo ta xử lý một chuyện, đi một nơi. Bất quá chỗ đó có chút đặc thù, nhất định phải tu luyện một môn kỳ công, kỳ công này chính là một trong thập đại kỳ công thời đó, bây giờ Thần giáo ta vô tư, liền ban thưởng cho các ngươi."

Chẳng những để cho bọn họ rời đi mà còn có kỳ công ban thưởng, lại có chỗ tốt cỡ này? Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Trưởng lão tai trâu cũng mặc kệ bọn họ có tin hay không, lật tay lấy ra một ngọc giản, từ đó rơi xuống hơn ngàn đạo hắc quang, từng đạo rơi vào trên thân một người, Vi Vân cũng không ngoại lệ.

Đạo hắc quang này rơi vào mi tâm, lập tức hóa thành một phần kinh văn, tên là Cửu U Bí Điển.

Vi Vân hơi ngẩn ra, đây thật đúng là thập đại kỳ công lúc đó, chính là công pháp trấn giáo của Thiên Ma giáo, không ngờ tam đại Ma giáo lại cam lòng bỏ ra hạ vốn như thế, ngay cả Cửu U Bí Điển cũng dám lấy ra tặng người.

Nghĩ rồi lại nghĩ, Vi Vân lại bừng tỉnh: "Đúng rồi, Ma giáo chỉ coi chúng ta là công cụ mà thôi, cũng không phải thật sự muốn thả người, mọi người tiến vào bí cảnh, có chết cũng không có sống, học được công pháp gì có ý nghĩa?"

Hắn tính toán không sai, đúng là tam đại ma giáo đang định làm như vậy.

Bí cảnh này vốn là một vị tiền bối cao nhân của Thiên Ma giáo lưu lại, bên trong có một kiện pháp bảo, cùng với rất nhiều pháp khí, linh đan diệu dược các loại bảo vật, cái khác thì không nói, pháp bảo kia nhất định phải lấy ra. Nhưng Thiên Ma giáo thế tử quỷ không đủ dùng., Cộng thêm ba Đại Ma giáo cùng chung một khí, bởi vậy Thiên Ma giáo cũng không keo kiệt cùng tà dị giáo, Huyết Thần giáo cùng nhau chia sẻ bí cảnh, chính là muốn mượn nhờ giáo nô trong giáo bọn họ đi hiến tế bí cảnh, nhưng muốn tiến vào bên trong mà không chết, nhất định phải tu luyện Cửu U Bí Điển ..., Có được Cửu U ma khí hộ thân mới không việc gì, Thiên Ma giáo lúc này mới hào phóng ban cho môn công pháp này, tu luyện cho những giáo nô này, chờ bọn họ tu luyện ra Cửu U ma khí là có thể xuất phát.

Sau khi trưởng lão tai trâu giải thích một chút, liền sai mọi người lập tức bắt đầu tu luyện.

Hơn một ngàn nam nữ Nhân tộc sao dám ngỗ nghịch, chỉ có thể đi một bước nhìn một bước, lập tức dựa theo kinh văn thuật lại, tu luyện môn công pháp này, Vi Vân cũng không thể không nghe theo.

Một trưởng lão tà dị khác toàn thân lông vàng tung ra một đoàn hắc quang, hóa thành từng tia từng sợi hắc khí, phân biệt rơi vào trên thân mọi người, dung nhập vào trong cơ thể, mọi người nhất thời cảm thấy tu luyện thuận lợi vô cùng, từng đoàn Cửu U ma khí lập tức

sinh ra, ở trong cơ thể lấy một loại quỹ tích kỳ dị nào đó, thuận theo kinh mạch lưu chuyển bất định.

Tốc độ tu luyện của Vi Vân càng nhanh, vượt xa tốc độ mà những người khác có thể so sánh.

Lần trước Vi Vân bị một kích của Minh Đức Sơn Nhân, ngoại trừ mặt mũi thay đổi thì trong lòng hắn còn xuất hiện một khí tức kì dị, mỗi khi Vi Vân tu luyện, cỗ khí tức này đều sẽ xuất hiện, giúp hắn tu luyện nhanh chóng, căn bản tốc độ không thể so sánh với trước kia. Ngay từ đầu Vi Vân còn chưa nhận ra được, cho đến khi được đại sư đăng thảo nhắc nhở, hắn mới càng lúc càng cảm giác rõ ràng.

Mấy canh giờ sau, tất cả mọi người đã tu luyện ra một đoàn Cửu U ma khí, đủ để hộ thân.

Vi Vân càng tu luyện Cửu U Bí Điển sơ thành, trong cơ thể thúc đẩy ra một con đường kinh mạch hoàn toàn mới, là con đường hoàn toàn ngược lại với Vạn Phật Thư, bởi vì phẩm cấp giống nhau, ai cũng không làm gì được ai, cho nên phân biệt rõ ràng, không quấy nhiễu lẫn nhau.

Vi Vân mở lòng bàn tay ra, hơi vận công, phía trên liền hiển hiện một đoàn hắc khí nồng đậm, đoàn hắc khí này chậm rãi ngưng tụ thành một bóng đen đầu trâu thân người, hắn nhìn quanh, thấy người khác cũng chỉ là một đoàn hắc khí bình thường, vội vàng tán đi, sợ bị tà dị giáo đặc biệt chiếu cố.

"Được!"

Ngưu Nhĩ trưởng lão thấy mọi người đều đã tu ra Cửu U ma khí, lập tức cười ha hả, nói: "Các ngươi phối hợp như thế, Thần giáo ta sao lại bạc đãi các ngươi? Vậy thì lên đường thôi!"

Nói xong, gã lấy ra tấm lưới màu đen, một mạch thu đám người vào.

Trong khoảnh khắc Vi Vân cũng sắp bị bỏ vào trong đó, bàn tay lớn của Ngự Châu nương nương vung lên, một cỗ hấp lực vô hình đánh úp lại, hút cả người hắn vào trong ngực Ngự Châu nương nương.

Vi Vân chỉ cảm thấy bản thân rơi vào trong một mảng mềm mại hương thơm ngát, từng trận mùi thơm ngát xông vào mũi. Hắn hơi ngẩng đầu lên, đã thấy khuôn mặt quyến rũ, diễm lệ của Ngự Châu nương nương.

"Tiểu tử, xem ngươi ở trong lao sống không tệ nha." Ngự Châu Nương Nương hôn trên mặt nàng một cái, khẽ cười nói.

Vi Vân Sinh sợ nàng lỡ tay giết mình, vội nói: "Nhờ nương nương hồng phúc."

Ngự Châu nương nương cười khanh khách không ngừng: "Miệng lưỡi nhỏ thật ngọt, nếu không phải trước mắt có chuyện quan trọng cần làm, lão nương ta thật muốn... Được rồi, chúng ta cũng lên đường thôi."

Giờ phút này, Ngưu Nhĩ trưởng lão đã đưa tất cả mọi người vào trong không gian pháp khí, sau đó thả người bay lên, đi ra phía ngoài tà dị giáo, đây là muốn tiến đến cửa vào bí cảnh.

Ngự Châu nương nương ôm lấy Vi Vân, cũng phi thân lên, đi theo sau, tứ đại yêu nữ theo sát phía sau.

Phi hành trên không trung, Ngự Châu nương nương bỗng vươn một bàn tay ngọc ra, thò vào đũng quần cũ nát của Vi Vân, cầm lấy gậy thịt của hắn, nhẹ nhàng hí một cái, cây gậy thịt lớn của Vi Vân nhất thời trở nên thẳng tắp, ở trong tay yêu phụ xinh đẹp tuyệt trần đang hưởng thụ thủ đoạn dịu dàng của nàng.

"A..." Vi Vân cảm thấy không chịu nổi, cả người nằm rạp trong lòng của Ngự Châu nương nương, thỉnh thoảng lại run rẩy một chút.

Ngự Châu nương nương vừa lộng sáo vừa nói: "Sau đó các ngươi sẽ tiến vào một bí cảnh. Bí cảnh kia vô cùng nguy hiểm, nhưng cũng không sao. Có Cửu U ma khí hộ thân, sẽ không bị tổn thương gì. Mấu chốt là chúng ta sẽ hiến tế các ngươi ở bên ngoài bí cảnh, chắc chắn phải chết. Cũng may lão nương cần ngươi giúp ta, sẽ không để ngươi chết đâu."

Nói xong, nàng lấy ra một phù chú màu lam, nhét vào trong lòng Vi Vân, vừa nói: "Đây là Hộ Thân Phù do ta tự tay luyện chế, ngươi mang trên người, có thể tránh cho kết quả bị hiến tế. Sau khi ngươi tiến vào bí cảnh, những thứ khác không quan tâm, chỉ để ý tiến vào đại điện trung tâm bí cảnh, lấy pháp bảo kia cho ta, có nghe rõ không?"

Vi Vân tâm niệm khẽ động, nói: "Tại hạ tu vi thấp kém, sợ là không thể đảm nhiệm được..."

Ngự Châu nương nương cười lạnh một tiếng: "Không thể đảm nhiệm được cũng chỉ có thể chết ở bên trong mà thôi." Nàng ngữ khí lạnh lẽo, nhưng động tác thao tác trên tay chưa từng dừng lại.

Vi Vân thầm nói một tiếng vô tình, vội nói: "Tất nhiên sẽ cố gắng hết sức. Chỉ là không biết pháp bảo kia là vật gì?"

Đôi mắt đẹp của Ngự Châu nương nương lóe lên, lông mi dài khẽ nhúc nhích, nói: "Pháp bảo kia tên là "Vô Tự Kim Thư", chính là một trong ba mươi sáu Tiên khí Thiên Vận, vô cùng kỳ diệu, rất dễ phân biệt, ngươi xem là biết."

"Sách vàng không viết chữ..." Vi Vân yên lặng ghi nhớ.

Tốc độ diễn xuất của Ngự Châu nương nương càng lúc càng nhanh, Vi Vân đăng tức thì giật mình nói: "Ta, ta sắp bắn..."

"Tâm can của ta, cứ việc bắn ra." Ngọc thủ trắng nõn của Ngự Châu nương nương bao trùm trên đầu rùa của hắn.

Vi Vân cảm thấy đau xót, từ trong mắt bắn ra một cỗ tinh huyết lớn.

Tốc độ phi hành của Ngự Châu nương nương cực kỳ nhanh, lúc này nàng đã tới trên không một khu rừng rậm rạp, giữa rừng rậm có một cái hố sâu sương mù lượn lờ, có ánh hào quang nhàn nhạt lộ ra từ trong hố sâu.

Xung quanh hố sâu có rất nhiều người đứng, đều là môn nhân của Tam đại Ma giáo, tà dị giáo, Thiên Ma giáo và Huyết thần giáo lần lượt xuất động hai trưởng lão, vài tên đệ tử chân truyền, những cái khác chính là nam nữ nhân tộc, đều là Giáo nô được dùng để hiến tế, lúc này bọn họ vẫn còn mơ mơ hồ, không biết kết cục của mình sắp tới rồi, trước mắt là thế nào.

Ngự Châu nương nương từ trong đũng quần Vi Vân thu bàn tay ngọc lại. Nàng phun Vi Vân ra một ngụm khí mũi nồng đậm trong lòng bàn tay nàng, sau đó mang theo hắn hạ xuống. Bốn đại yêu Xuân, Hạ, Thu, Đông, Tứ Đại Nữ rơi ở bên cạnh nàng.

Vi Vân đứng bên cạnh Ngự Châu nương nương, nhìn quanh một vòng, bỗng nhiên sắc mặt khẽ biến.

Chỉ thấy bên trong đệ tử chân truyền của tam đại Ma giáo, thình lình đứng đấy ba thân ảnh quen thuộc. Một người thân hình cao lớn, mặc lông vàng, trên trán có một chữ "Vương", trên người khoác áo khoác da hổ, còn có một cao thủ dáng người ngăm đen, trên đầu mang áo choàng đen, cả người đều mặc áo choàng đen, còn có một con mắt đỏ như máu, hiện ra hồng quang nhàn nhạt, trên lưng một đôi cánh dơi rộng thùng thình.

Trên thân ba người này đều lộ ra khí tức hung sát, có tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, chính là Tam công tử Ma Đạo.

Ánh mắt Ma công tử nhìn vào Vi Vân, trong lòng thầm nghĩ: "Không biết tại sao Ngự Châu nương nương lại tìm được tiểu tử Nhân tộc. Người này tuy tu vi thấp nhưng khí tức trên người lại có chút quen thuộc."

Bất luận là Ngự Châu nương nương hay là hộ pháp bốn đại yêu nữ dưới trướng nàng đều có tu vi cao cường, căn bản không vào được bí cảnh này. Bởi vậy Ngự Châu nương nương chỉ có thể giúp người khác cướp đoạt pháp bảo. Nhưng nàng không tin người khác, nếu đắc thủ cho bất kỳ đệ tử chân truyền nào của Tam Đại Ma giáo, khẳng định cũng không có phần của nàng. Chi bằng tìm một giáo nô có thể tùy ý tiến đến, coi như có chết cũng không đáng tiếc.

"Thời gian không sai biệt lắm, có thể để cho bọn họ tiến vào."

Một trưởng lão Thiên Ma giáo nói, người này một thân áo bào đen, trên đầu mọc ra hai cái sừng, trên da bao trùm một tầng vảy màu đen, khí tràng trên người mạnh mẽ, mơ hồ lộ ra khí tức Độ Kiếp sơ kỳ.

Người này tên là Ma Lâm, là một trong mười hai đại trưởng lão của Thiên Ma giáo, pháp lực cao thâm.

Trưởng lão ba đại ma giáo đều gật gật đầu, đồng thời lấy ra một món pháp khí không gian thả ra toàn bộ giáo nô bên trong, tổng cộng có tới hơn ba ngàn người.

Ma Lâm trưởng lão nói với mọi người: "Ở trước mặt các ngươi là một bí cảnh của thần giáo ta, bên trong có rất nhiều bảo vật, sau khi các ngươi đi vào, chỉ cần vận chuyển kỳ công thần giáo ta là có thể bảo đảm không việc gì, có thể lấy bao nhiêu bảo vật, toàn bộ dựa vào chính các ngươi, sau khi ra ngoài, liền trả lại tự do cho các ngươi, được rồi, vào đi!"

"Còn có chuyện tốt cỡ này?" Chúng giáo nô không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Một tên giáo nô nói: "Xin hỏi trưởng lão, sau khi chúng ta đi ra, nhất định có thể trả lại tự do cho chúng ta không?"

Ma Lâm trưởng lão trầm giọng nói: "Ma Lâm ta thề với trời, nếu các ngươi có thể đi ra, nhất định các ngươi sẽ được tự do!"

"Quá tốt rồi!"

"Rốt cuộc cũng có thể rời đi!"

Mọi người nhao nhao vui mừng, không ngừng nhảy vào hố sâu.

Vi Vân thầm nghĩ trong lòng: "Quan trọng ở chỗ, các ngươi căn bản không ra được." Lập tức thở dài trong lòng.

Loạn thế chính là như vậy, yêu ma hoành hành, mạng người như cỏ rác, đều là công cụ trong tay cường giả.

"Ngươi cũng đi nhanh đi, nhớ lấy chuyện quan trọng, không được trì hoãn." Ngự Châu nương nương đẩy Vi Vân đi.

Vi Vân thấy mọi người nhao nhao tiến vào, lập tức cũng không chậm trễ, thả người nhảy vào hố sâu.

Đệ tử chân truyền của Tam đại Ma giáo cũng lần lượt tiến vào trong bí cảnh.

78

Khối kim thư thứ bảy không có chữ "

Vi Vân chỉ cảm thấy hoa mắt, rất nhiều hình ảnh kỳ quái ở trước mắt nhanh chóng hiện lên, trong giây lát lại biến mất không thấy gì nữa, không biết qua bao lâu, thân hình rốt cuộc rơi xuống, thân hình gã định lại, giẫm trên mặt đất, nhìn xung quanh.

Mắt thấy là một mảnh không gian nhìn không thấy giới hạn, giữa bầu trời phiêu đãng sương mù màu đen, những sương mù này rơi vào trên người, vậy mà ẩn ẩn nhói nhói, Vi Vân vội vàng vận chuyển Cửu U Bí Điển, một đoàn Cửu U Ma Khí lượn lờ quanh thân, nhất thời hút những sương mù màu đen này vào trong đó, chẳng những không tổn thương, ngược lại đang tẩm bổ môn công pháp này không ngừng lớn mạnh.

Mặt đất dưới chân cũng là một mảnh màu đen, sương mù màu đen bốc hơi lên, kết hợp cùng với hắc vụ trên không trung, chỉ có không gian cao cỡ một người ở giữa tách ra sương mù, có thể thấy rõ vật thể chung quanh, nhưng lại cách không xa, cách đó một trượng liền không thể thấy được.

Mọi người hạ xuống bí cảnh, đầu tiên là nhìn cửa vào lúc này, nơi đó có một đạo quang mang từ không trung bắn thẳng xuống mặt đất, hẳn là sau đó cũng phải đi ra ngoài.

Nhân tộc nam nữ này trong lòng đã định, lúc này mới dò xét chung quanh, mọi người đầu tiên là kết bè kết đội, để tránh ra ngoài ý muốn.

Chỉ là mới đi ra không xa, liền nhìn thấy chung quanh có rất nhiều vườn cây, bên trong mọc ra từng cây kỳ hoa dị thảo, nhân sâm mấy trăm năm, linh chi năm sáu lá cây, Chu Quả đỏ tươi... Chờ một chút, những linh dược linh thảo này đều là hiếm thấy, lại có thể sinh trưởng ở nơi tràn ngập cửu u ma khí này, thật thần kỳ.

Đám nam nữ nhân tộc thấy vậy, nhất thời ánh mắt mỗi người nóng cháy, vội xông tới ngắt lấy, điên cuồng tranh đoạt.

"Gốc Nhân Sâm ngàn năm này là ta thấy trước!"

"Ta muốn mảnh Linh Chi thảo này, ai cũng đừng tranh với ta!"

"Đây là của ta!"

Cảnh tượng này khiến Vi Vân âm thầm lắc đầu, ích kỷ như vậy, không hề ôm ấp, nhất định khí số chỉ có bấy nhiêu, cho dù chỉ có một tia sinh cơ cũng bị bọn họ đánh bại.

Mười hai đệ tử chân truyền của Tam Đại Ma giáo càng là cười toe toét, rất hứng thú nhìn, không có ý tiến lên tranh đoạt chút nào.

Vi Vân ở một bên nhìn thấy rõ ràng, trong lòng thầm nghĩ: "Những đệ tử chân truyền này biết chỉ có nhiều hơn ta, ta cần phải quan sát một chút, không thể hành sự lỗ mãng."

Đột nhiên, một tiếng hét thảm vang lên, truyền ra chung quanh.

Đám người nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy trong một vườn cây, một thanh niên nam tử ngã vào giữa linh thảo, thất khiếu chảy máu, nhuộm đỏ linh thảo dưới thân, người chung quanh nhao nhao lui lại, nhìn nam tử đột nhiên chết bất đắc kỳ tử này.

"Sao, chuyện gì xảy ra?" Mọi người nhìn nhau.

Còn đang nghi hoặc, đã thấy nam tử chết do bạo tử bị một đoàn hắc vụ bao lấy, cả người lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được giải thể, bị phân giải thành một đoàn hắc vụ, sau đó dung nhập vào trong hắc vụ trong thiên địa.

Đám người thấy vậy, nhất thời khủng hoảng, không biết mới là thứ làm người ta sợ hãi nhất.

Đệ tử chân truyền của ba đại ma giáo lại không cảm thấy kỳ quái chút nào, phảng phất những biến hóa này sớm đã nằm trong dự liệu của bọn họ.

"Ta đi trước một bước!"

Yêu công tử cao lớn cười lớn một tiếng, nhanh chóng chạy tới phía trước.

Đệ tử chân truyền khác cũng nhao nhao hành động, nhìn chằm chằm vào một hướng rồi nhanh chóng chạy đi.

Vi Vân nhìn hành động của những người này, bỗng nhiên cảm thấy có chút kỳ quái: "Vì sao không phi hành?"

Hắn tất nhiên không biết, chỗ bí cảnh này có trận pháp bao phủ, tất cả mọi người tiến vào nơi đây, tối đa chỉ có thể phát huy ra thực lực Trúc Cơ viên mãn, một thân pháp lực căn bản không phát huy ra được. Bọn họ không phải là không muốn bay, mà căn bản là không bay lên được.

Vi Vân cũng chọn đúng một phương hướng, nhanh chân bước đi thăm dò.

Trên đường đi nhìn thấy không ít nam nữ nhân tộc, đều đang vội vàng hái linh dược, thậm chí còn có thể nhìn thấy một ít pháp khí rải rác trên mặt đất, có nam nữ nhân tộc nhặt được một kiện pháp khí, lập tức có người tiến lên cướp đoạt, thỉnh thoảng nhìn thấy có người đột nhiên chết to, hóa thành khói đen, dung nhập vào thiên địa.

Vi Vân biết rõ những người này đều đã bị hiến tế rồi.

Bí cảnh này một khi mở ra, cứ cách một đoạn thời gian ngắn lại phải cắn nuốt một mạng người, mới có thể duy trì không đóng lại, nếu không tất cả mọi người sẽ bị vây ở trong đó. Muốn phá vỡ cục diện này, chỉ có một biện pháp, vậy thì đóng kín hoặc khống chế, cái này

sẽ phải tìm được mắt trận của trận pháp, mà mắt trận thì dùng pháp bảo trấn áp.

Bởi vậy, bất luận là đệ tử chân truyền của ba đại ma giáo hay là Vi Vân, mục đích đều chỉ có một - tìm được pháp bảo trong bí cảnh!

Vi Vân bước nhanh về phía trước, gặp phải bất kỳ linh dược, pháp khí nào, một mực không để ý tới.

Phạm vi Bí Cảnh này rộng lớn, Vi Vân cũng không biết nên đi đâu, nhưng tâm tư của hắn linh xảo, biết trí thủ, liên tiếp vận chuyển các loại kỳ công. Cuối cùng trong lúc vận chuyển Cửu U Bí Điển, hắn mơ hồ cảm thấy cách đó không xa có chấn động khác thường truyền đến.

"Quả nhiên, nơi đây đã tràn ngập Cửu U ma khí, tất nhiên có thể sử dụng Cửu U Bí Điển liên tục cảm ứng, nói vậy nơi dao động kia chính là hạch tâm bí cảnh."

Hắn lập tức xác định phương hướng, bước nhanh mà đi.

Không bao lâu, trước mắt xuất hiện một tòa phủ đệ, cửa lớn viết ba chữ to màu đen "Cửu U điện".

"Xem ra nơi này chính là nơi ở của chủ nhân bí cảnh rồi." Vi Vân vội vàng cất bước tiến vào phủ đệ.

Đi dọc theo con đường nhỏ đá mưa, vòng qua những đình đài lầu các khắp nơi, cuối cùng đi tới cửa một đại điện.

Lúc này, cách lúc mọi người tiến vào bí cảnh, đã qua một canh giờ, nam nữ Nhân tộc đã hiến tế hơn một ngàn người, còn lại hơn hai ngàn người. Vi Vân bởi vì có phù chú ngự châu nương nương cho hộ thân, cho nên không có việc gì.

"Keng keng keng keng!"

Tiếng xé gió đột nhiên nổi lên, từng thân hình từ chung quanh lướt nhanh tới, xuất hiện ở cửa đại điện, chính là đệ tử chân truyền của ba đại ma giáo.

Bọn họ tìm một vòng bên trong bí cảnh, cuối cùng đều đi về phía đại điện ở vị trí trung tâm của bí cảnh.

Vi Vân nghe thấy tiếng xé gió, nào dám chậm trễ, lập tức tiến vào bên trong đại điện.

Bởi vì trong bí cảnh chỉ có thể nhìn thấy một trượng, nên nhìn xa cũng không thấy rõ. Những đệ tử chân truyền này mặc dù biết có người tiến vào đại điện, nhưng không biết là người phương nào, chỉ cho là giống mình, đều là đệ tử chân truyền của Tam Đại Ma giáo.

Lập tức, bọn hắn cũng nhao nhao nhảy vào đại điện.

Tòa đại điện này vàng son lộng lẫy, toàn bộ đều do kim ngân, ngọc thạch, cùng Kim ti nam mộc kiến tạo thành, tại thế tục thế nhưng trong mắt tu hành giả cũng không đáng nhắc tới. Đại điện chia làm ba tầng, tầng thứ nhất đặt đủ loại pháp khí, đao thương kiếm kích, Lâm Lang đầy mắt, từng món đều tản ra các loại bảo quang màu sắc, lóa mắt.

Vi Vân không chút dừng lại, trực tiếp bước lên thang lầu, đi lên tầng hai đại điện.

Hắn biết rõ, thứ quan trọng nhất nhất nhất nhất định là ở vị trí trung tâm nhất.

Tầng thứ hai đại điện đặt đầy giá sách, trên giá sách trưng bày rất nhiều thư tịch, những thư tịch này có phong cách cổ xưa, có quyển thẻ trúc, phía trên lại không nhiễm bụi trần, nổi lên các loại quang hoa đủ mọi màu sắc, hiển nhiên đều là vật phi phàm.

Vi Vân tiện tay lấy xuống một quyển sách hiện ra ánh sáng màu lam, chỉ thấy trên bìa viết bốn chữ "Hàn Băng Huyền Công", đúng là một

quyển công pháp tu hành.

Vi Vân đem công pháp thả lại phía xa, hắn hiện tại mang trong người sáu đại kỳ công, căn bản chướng mắt những công pháp này.

Tiếng bước chân truyền đến, đệ tử chân truyền của ba đại ma giáo đã ở trên lầu.

Vi Vân vội vàng đi lên tầng ba.

Đi tới tầng ba, phát hiện nơi này chỉ là một tiểu lâu trống trải, bên trong không có vật gì, chỉ có từng sợi Cửu U ma khí lượn lờ, chung quanh tản ra nhàn nhạt mùi thơm của gỗ lim.

"Không thể nào."

Vi Vân ở trong lầu các nhanh chóng quét mắt một phen, sau đó ánh mắt rơi vào trên sàn chính giữa, chỉ thấy trên sàn nhà khắc họa một ma thần đầu trâu thân người, tay cầm Phương Thiên Họa Kích, trên người bọc lấy da thú, tóc tai bù xù, uy phong lẫm liệt, bức họa sống động như thật!

Vi Vân tại vị trí bức họa này vỗ vỗ, cũng không thấy có ám cách gì, hắn bỗng nhiên nhớ tới thời điểm tu luyện Cửu U Bí Điển, hư ảnh Ma Thần dùng Cửu U Ma Khí ngưng tụ ra, trong lòng hơi động.

"Chẳng lẽ..."

Hắn theo bản năng vận chuyển ma công, đưa một đoàn ma khí Cửu U vào trên bức họa Ma Thần này.

Cửu U Ma Khí dung nhập vào trong bức họa, lập tức bức họa nổi lên một đoàn hắc quang, từ đó xuất hiện một hư ảnh Ngưu Đầu Ma Thần, đứng lên, dần dần ngưng thực.

Vi Vân biến sắc, vội vàng lui về phía sau.

"Khanh" tiếng bước chân vang lên, đệ tử chân truyền của Tam đại Ma giáo lần lượt đi tới nơi này, mười mấy người vừa mới lên tới, liền nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, tất cả đều ngẩn ra.

Chỉ thấy hư ảnh Ma Thần đầu trâu thân người, trên đầu có một đôi sừng thật dài, tứ chi tráng kiện mạnh mẽ, toàn bộ thân hình cao hơn trượng, tay cầm Phương Thiên Họa Kích, một đôi mắt trâu bắn ra hai đạo ô quang, lạnh lùng quét nhìn mọi người chung quanh.

"Ù ù...."

Trong miệng hư ảnh Ma Thần phát ra tiếng gầm trầm thấp, Phương Thiên Họa Kích đứng lặng trên mặt đất, phát ra một tiếng vang chấn, một cỗ khí tức Nguyên Anh cường đại khuếch tán ra chung quanh!

Vi Vân chậm rãi lùi về phía sau, trốn trong hắc vụ. Hắn không thể đánh lại cao thủ Nguyên Anh, đành để người khác liều mạng vậy.

Đám người Yêu công tử, Ma công tử và Huyết công tử cũng biến sắc. Bọn họ ở trong bí cảnh này, tu vi bị ép đến thấp nhất, một thân pháp lực căn bản không phát huy ra được, cho dù có thần thông mạnh hơn nữa cũng không dùng được, làm sao địch nổi hư ảnh Ma Thần có thực lực Nguyên Anh này?

Ma Công gảy gảy móng tay, bình tĩnh nói: "Đây là Cửu U Ma Thần của Thiên Ma giáo lão tổ ta, mặc dù chỉ có thực lực chưa đến một phần mười Ma Thần chân chính, nhưng cũng không thể khinh thường... "

Yêu công tử hừ lạnh nói: "Nói nhảm!"

Huyết công tử cười một tiếng quái dị, nói: "Xem ra tiền bối Thiên Ma giáo ngươi cũng chưa tu luyện Cửu U Bí Điển đại thành, lưu lại hư ảnh Ma Thần chỉ có tu vi Nguyên Anh."

Một đệ tử chân truyền của Thiên Ma giáo cười lạnh nói: "Tuy là như vậy, ngươi có thể đối phó được không?"

"Không thử thì làm sao biết được?"

Trong tay Huyết công tử xuất hiện một thanh bảo kiếm màu máu, bảo kiếm này toàn thân màu máu, hai mặt trái ngược của thân kiếm có một con mắt, con mắt màu máu nhấp nháy, phảng phất như vật còn sống.

Huyết công tử vỗ cánh, bay nhào tới hư ảnh Ma Thần, Huyết Mục kiếm trong tay vung lên, hai con mắt đỏ như máu bắn ra hai luồng huyết quang, rơi xuống thân hư ảnh Ma Thần.

Hư ảnh Ma Thần vung Phương Thiên Họa Kích, đánh nát hai đạo huyết quang kia, sau đó gầm lên một tiếng, hai tay vung lên chiến kích, hóa thành trăm nghìn đạo kích ảnh, quét về phía Huyết công tử!

"Đang đang đang!"

Huyết Nhãn Kiếm của Huyết công tử đập liên tục mấy cái, phát ra từng tiếng chấn động, mỗi một kích qua đi, hắn đều toàn thân rung động, khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn, gần như muốn thổ huyết!

Miễn cưỡng ngăn cản một lát, Huyết công tử rốt cuộc ngăn cản không nổi, thấy đám người Ma công tử còn ở một bên đứng xem, nhất thời cả giận nói: "Còn không mau hỗ trợ!"

"Ồ, giờ biết phải hỗ trợ rồi à?" Ma công tử cười ha hả.

Dù sao cũng là cùng một trận doanh đạo hữu, mọi người không hề trêu chọc, nhao nhao thi triển pháp thuật, xông lên vây công Ma Thần hư ảnh.

Hơn mười đệ tử chân truyền đồng loạt tiến lên, lúc này khó khăn lắm mới đối đầu được với hư ảnh Cửu U Ma Thần có thực lực Nguyên Anh. Đây vẫn chỉ là một hư ảnh, hơn nữa chỉ có bản năng cận chiến, không có linh trí cũng sẽ không sử dụng pháp thuật thần thông. Cho dù có nhiều đệ tử Trúc Cơ viên mãn nữa cũng chỉ có thể tự tìm đường chết mà thôi.

Vi Vân núp trong góc lúc này mới biết được, thì ra sau khi đám người Yêu công tử tiến vào bên trong bí cảnh, tu vi bị áp chế, áp chế không khác gì hắn, đều chỉ có tu vi Trúc Cơ viên mãn, đến pháp lực Kim Đan cũng không thử được.

"Thì ra là thế!"

Vi Vân nhất thời thở phào nhẹ nhõm, cả người nhẹ nhõm hẳn, kể từ đó, nếu đơn đả độc đấu, chính mình hoàn toàn không sợ đối phương bất luận một người nào, nhưng đối phương nhiều người, chính mình cũng không tiện ra mặt, nếu không khó bảo đảm đối phương không nhằm vào mình, vây công mình, dù sao mình là chính đạo tu chân giả, nhân tộc trong nhân tộc, cùng yêu tộc, ma tộc và người huyết tộc có bản chất phân biệt, cho dù có Ngự Châu nương nương che chở, đối phương cũng chưa chắc dám giết hắn.

Thời điểm những đệ tử chân truyền này đại chiến với hư ảnh của Cửu U Ma Thần, Vi Vân cũng không dừng lại, hắn tìm kiếm khắp bốn phía, tìm kiếm pháp bảo trong miệng Ngự Châu nương nương.

Theo lý thuyết, pháp bảo kia hẳn là ở một vị trí trong đại điện này, chỉ là mọi người chưa từng phát hiện ra mà thôi.

Bất tri bất giác, lại là một canh giờ trôi qua, nam nữ nhân tộc trong bí cảnh, lại bị hiến tế hơn một ngàn người, còn thừa lại không đến một ngàn người!

Một khi một ngàn người cuối cùng được hiến tế, vậy mặc kệ đám người Vi Vân có tìm được pháp bảo hay không, bí cảnh đều sẽ bị đóng cửa, bọn họ sẽ bị phong kín ở đây, sau đó giống như nam nữ Nhân tộc bị hiến tế mà chết, có phù chú cũng không ngăn cản nổi trận pháp chi lực trong bí cảnh.

"Rống ——"

Một tiếng gầm giận dữ vang lên, hư ảnh của Cửu U Ma Thần sụp đổ, sau một hồi đại chiến rốt cuộc bị đám người Yêu công tử đánh chết.

Lại thấy từng luồng sáng đen hạ xuống, vô số Cửu U ma khí hội tụ lại, hư ảnh Ma Thần sụp đổ này bỗng nhiên ngưng thực, lại hét lớn một tiếng, tấn công mọi người.

"Sao lại như vậy?" Huyết công tử lập tức biến sắc.

Những người còn lại cũng đều sắc mặt ngưng trọng, không rõ nguyên nhân.

"Mặc kệ, giết một lần không đủ, giết thêm vài lần nữa! Tóm lại phải lấy được pháp bảo này!" Yêu công tử hét lớn một tiếng, nhào về phía hư ảnh của Cửu U Ma Thần.

Những người còn lại cũng không cam lòng rớt lại phía sau, đồng loạt nhào tới, cùng chiến đấu với Cửu U Ma Thần.

Bọn họ cũng không biết hư ảnh Cửu U Ma Thần này do Vi Vân làm ra, còn tưởng rằng chỉ cần đánh chết hư ảnh Ma Thần này liền có thể đoạt được pháp bảo, tự nhiên không chịu buông tha.

Lúc này Vi Vân đã tìm khắp lầu các ba tầng, cũng không tìm thấy tung tích pháp bảo kia.

Hắn thầm nghĩ trong lòng: "Không ở tầng thứ ba, vậy chắc chắn là tầng thứ nhất hoặc tầng thứ hai."

Nghĩ tới đây, Vi Vân xoay người rời khỏi tầng ba, rón rén đi xuống cầu thang, đi tới tầng thứ hai, ánh mắt hắn nhất thời sáng ngời.

Tầng thứ hai là một thư phòng cỡ lớn, hầu như mỗi một quyển sách đều hiện ra bảo quang, nhưng giờ phút này lại đồng thời thu liễm quang hoa, chỉ có một quyển, trên giá cao nhất có đặt một quyển sách lớn bằng bàn tay. Quyển sách này toàn thân vàng óng ánh, nổi lên kim quang chói mắt, không có chút dấu hiệu ảm đạm nào!

"Vô Tự Kim Thư!"

Một thanh âm đột nhiên vang lên.

Cùng lúc đó, một bóng người màu đỏ nhanh chóng đánh về phía quyển sách kim quang trên giá gỗ kia.

Người này không phải là Vi Vân, mà giống như hắn, đệ tử chân truyền Huyết Thần giáo mới từ tầng ba trộm được.

Người này tốc độ rất nhanh, động tác của Vi Vân cũng không chậm, gã thả người lướt lên, một tay chụp vào Vô Tự Kim Thư.

Hai người gặp nhau giữa không trung, lập tức tay chân va chạm, triển khai một hồi quyết đấu kịch liệt!

"Phanh! phanh! phanh!"

Liên tiếp chấn động qua đi, toàn thân hai người run bần bật, đều cảm thấy khí huyết cuồn cuộn, không tự chủ được rơi trên mặt đất, nhìn chằm chằm đối phương.

Người này dáng người nhỏ gầy, con mắt đỏ như máu, trong miệng lộ ra một đôi răng nanh, khoác trường bào đỏ tươi, đem cả người bọc trong áo bào, đúng là người trong Huyết tộc điển hình, cùng Ma tộc bình thường, đều là một trong thập đại hoàng tộc thượng cổ. Người này chính là Hồng Ảnh trong mười hai đại đệ tử chân truyền của Huyết Thần giáo, tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, bây giờ tu vi bị áp chế đến trình độ Trúc Cơ viên mãn, tu luyện chính là Huyết Thần giáo ma công, một trong mười đại kỳ công của tu chân giới.

Hồng ảnh chỉ vào Vi Vân, lạnh lùng nói: "Nhân tộc nho nhỏ dám lẫn vào trong Thần giáo ta, còn dám tới trộm pháp bảo Thần giáo ta, tội đáng chết vạn lần!"

Vi Vân âm thầm ngưng tụ thần thông Tụ Càn Khôn, hờ hững nói: "Vị đạo hữu Huyết Thần giáo này có phải hiểu lầm hay không, tại hạ phụng mệnh Ngự Châu nương nương đến đây tìm kiếm pháp bảo, cũng không phải là trộm."

"Chờ ta giết ngươi xong, để xem ngươi còn nói năng khéo léo như thế nào!"

Hồng ảnh nhe răng cười một tiếng, thân hình hóa thành một đoàn hồng quang vồ giết tới, Chỉ Hổ trong tay tuôn ra một đoàn huyết quang, rơi xuống người Vi Vân.

"Tốc chiến tốc thắng, chậm tất sinh biến!" Vi Vân thầm nghĩ trong lòng.

Lúc này đám người Yêu công tử đang đại chiến với hư ảnh của Cửu U Ma Thần ở trên đó, nếu như bọn họ nghe được động tĩnh hoặc phát hiện có gì không ổn mà chạy tới đây, như vậy pháp bảo này không có phần cho Vi Vân hắn. Bởi vậy trong thời gian ngắn nhất định phải giết chết đối phương, cướp đoạt pháp bảo.

Đối mặt với chỉ hổ sát chiêu trong tay hồng ảnh, Vi Vân chỉ thoáng di chuyển thân hình một chút, đem vị trí ngực trái đổi thành ngực phải nghênh đón. Cùng lúc đó, cổ tay trái hắn cũng hạ xuống một đoàn khí lưu hai màu đen trắng, hướng đầu bóng đỏ nhấn tới!

"Phanh!"

Một tiếng chấn động nặng nề truyền ra, Vi Vân và hồng ảnh đồng thời trúng chiêu, Vi Vân ở ngực phải trúng một sát chiêu của đối phương, trước ngực là một mảnh huyết nhục mơ hồ, xương ngực cũng gãy mất mấy cái, hồng ảnh trúng thần thông Càn Khôn Tụ Thần Thông, hắn còn chưa biết uy lực của môn thần thông này.

Tay phải hồng ảnh kéo xuống một khối huyết nhục trên ngực Vi Vân, đang muốn trào phúng vài câu, bỗng nhiên kịch liệt kêu lên!

Chỉ thấy một dòng khí hắc bạch bao lấy đầu hồng ảnh, trong giây lát hóa thành một vòi rồng màu đen, bao cả người hắn vào bên trong, chậm rãi lơ lửng, toàn bộ thân thể lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được phân giải ra, bị phân giải thành vô số hạt màu đỏ như máu, hóa thành nguyên khí nguyên thủy nhất, trở thành bổ sung cho thần

thông Càn Khôn Tụ Thần Thông, nguyên khí dư thừa thì chảy ngược vào trong cơ thể Vi Vân.

Bởi vì Vi Vân tu luyện sáu môn kỳ công, mỗi môn kỳ công đều cần nguyên khí cực kỳ khổng lồ, bởi vậy mặc dù tu vi đã đạt đến Trúc Cơ viên mãn, nhưng chân khí lại không có cảm giác bão hòa, thần thông phải được hắn tu luyện đến cực hạn của Trúc Cơ cảnh mới có thể bão hòa. Lúc đó, nếu như không đột phá cảnh giới trước mắt, không thể nào dung nạp thêm nguyên khí nữa, cưỡng ép rót vào sẽ chống đỡ, bạo thể mà chết.

Được hồng ảnh biến thành nguyên khí, Vạn Phật Thư cùng Cửu U Bí Điển của Vi Vân cũng bắt đầu chiều hướng bão hòa, đệ nhất trọng cảnh giới đã đại thành.

Sau khi giết hồng ảnh, Vi Vân thu hồi thần thông, ngay cả thương thế trên ngực phải cũng không kịp chữa trị, liền lướt nhanh lên, cầm quyển sách lập lòe kim quang kia vào trong tay.

Quyển sách này vào tay cảm giác mềm mại, cảm giác kỳ diệu, da thịt mỹ nhân lại có vẻ nặng trịch, không biết là do loại chất liệu nào luyện chế thành. Ánh mắt Vi Vân rơi vào trên quyển sách này, trên bìa quả nhiên có bốn chữ cổ màu vàng óng -- "Vô Tự Kim Thư", lật trang sách thật dày ra xem, bên trong một chữ cũng không có.

Vi Vân vui mừng khôn xiết, không nói hai lời, trực tiếp đưa tay sờ lên ngực phải. Một đoàn tinh huyết lập tức rơi lên phía trên, chậm rãi dung nhập vào.

Sau khi dung nhập tinh huyết của Vi Vân vào không có chữ "Kim thư", pháp bảo này nhất thời nhận chủ, các loại thông tin nhất thời in ở trong lòng, công dụng, cách dùng, vân vân.

Điểm khác biệt giữa pháp bảo và pháp khí là pháp bảo bởi vì chất liệu đặc thù, phẩm cấp đã là tiên cấp, có thể thu vào trong cơ thể, thậm chí trải qua thời gian tế luyện dài, nó trở nên ăn ý, dung hợp với thân thể mình, tuy hai mà một.

Lập tức, Vi Vân tâm niệm vừa động, Vô Tự Kim Thư liền dung nhập vào trong cơ thể.

Hắn bắt đầu khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển Dược Vương Kinh, bắt đầu khôi phục thương thế bản thân.

Ngay khoảnh khắc Vô Tự Kim Thư bị Vi Vân thu lấy rồi nhận chủ, toàn bộ Cửu U bí cảnh bắt đầu phát sinh liên tiếp biến đổi.

79

Kế then chốt loại bảy mươi ba hợp lý.

"Grào!"

Một tiếng gầm vang lên, đám người Yêu công tử, Ma công tử rối rít lui về phía sau.

Chỉ thấy hư ảnh Cửu U Ma Thần vốn khí thế cường đại bỗng nhiên phát ra một tiếng gầm rú không cam lòng, toàn bộ thân thể đột nhiên ảm đạm xuống, dần dần trở nên hư vô, cuối cùng biến mất tại chỗ.

Một đám đệ tử chân truyền của Tam đại Ma giáo lập tức khẽ giật mình.

Còn chưa xong, cả tòa đại điện bỗng nhiên run rẩy kịch liệt, rõ ràng đã có dấu hiệu sụp đổ.

Ma công tử biến sắc, nói: "Không tốt, pháp bảo đã bị người khác lấy đi!"

Mọi người nhao nhao từ lầu ba xuống, chỉ thấy Vi Vân đang khoanh chân ngồi trên giá sách tầng hai chữa thương, bên cạnh còn có vết máu, sau đại chiến dấu vết.

Yêu công tử trừng mắt hổ, cả giận nói: "Tiểu tử, giao pháp bảo ra đây!"

Thương thế của Dược Vương Kinh chữa thương nhanh cỡ nào chứ, tuy rằng xương gãy còn chưa lành thế nhưng ngực cũng đã bắt đầu mọc ra thịt mới, không chảy máu nữa.

Vi Vân từ từ đứng dậy, nhìn về phía một đám đệ tử chân truyền của Tam Đại Ma giáo, cáo mượn oai hùm nói: "Chư vị đạo hữu, tại hạ

được Ngự Châu nương nương phân phó, đến đây lấy pháp bảo, chẳng lẽ chư vị muốn gây khó dễ cho Ngự Châu nương nương?"

"Chớ có lôi lão yêu phụ kia ra dọa chúng ta!"

Huyết công tử kêu lên một tiếng kỳ quái, hai chân điểm lên bậc thang, mượn lực lao về phía Vi Vân.

Vi Vân sao có thể dây dưa với bọn họ được chứ, lập tức tránh đi trước tiên, Huyết Mục kiếm của Huyết công tử đánh trúng giá sách, giá sách đồng loạt sụp đổ, hàng loạt quyển sách bay lả tả xuống.

Lúc này, toàn bộ Cửu U đại điện đã bắt đầu sụp đổ, Vi Vân chỉ cảm thấy dưới chân nhẹ bẫng, rơi xuống phía dưới, đám người Yêu công tử cũng không ngoại lệ.

Mọi người nhao nhao rơi xuống đất, toàn thân đau nhức, đầu váng mắt hoa.

Vi Vân đứng dậy, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy sương mù màu đen trong bí cảnh đang điên cuồng chuyển động, tất cả kiến trúc, hoa cỏ đồng loạt bay lên trời cao, đang không ngừng giải thể, tiếng răng rắc răng rắc truyền đến, toàn bộ thiên địa bí cảnh đều bắt đầu sụp đổ!

Bí cảnh này vốn là tiểu thiên địa do tiền bối Thiên Ma giáo dùng đại pháp lực sáng tạo ra, giống như pháp khí không gian, thuộc về tiểu thiên địa bên dưới đại thiên địa, không gian nhỏ bên dưới đại không gian ký thác vào không gian ngoài thiên địa., Toàn bộ nhờ vào pháp bảo và trận pháp mới có thể duy trì vận chuyển, mà pháp bảo lại là bộ phận hạch tâm của trận pháp. Một khi pháp bảo bị lấy đi, không gian trận pháp lập tức sụp đổ, toàn bộ tiểu thiên địa cũng theo đó sụp đổ, không thể duy trì được nữa.

Toàn bộ Cửu U bí cảnh nhất thời bị phá huỷ, đám người lập tức từ trong tiểu thiên địa bí cảnh đè ép ra, rơi vào đại thiên địa ngoại giới.

Vi Vân chỉ cảm thấy hoa mắt, cả người mất đi trọng tâm, sau khi hạ xuống đất, lại nhìn kỹ, dĩ nhiên xuất hiện ở lối vào Bí Cảnh lúc trước, hố sâu nơi cửa vào đã biến mất, trên mặt đất, đám người Ngự Châu nương nương đang đứng một bên nhìn mọi người đi ra.

Vi Vân, đệ tử chân truyền của ba đại ma giáo, cùng với hơn trăm nam nữ nhân tộc còn sót lại đồng loạt rơi vào trong rừng rậm.

Tiến vào hơn ba ngàn người, đi ra hơn một trăm người, những người khác đều chết hết ở bên trong.

Thấy đám người Yêu công tử lộ ra hung quang nhìn chằm chằm vào mình, Vi Vân vội vàng chuyển động thân hình đi tới bên cạnh Ngự Châu nương nương, nói một tiếng: "May mắn không làm nhục mệnh."

Ngự Châu nương nương mỉm cười gật đầu, vươn bàn tay trắng như ngọc nhẹ nhàng giữ lấy Vi Vân, miệng phun hương thơm, dịu dàng nói: "Làm rất tốt."

Trưởng lão cùng đệ tử chân truyền của Tam đại Ma giáo đều hướng ánh mắt về phía Vi Vân, Ma công tử thì càng nói thẳng: "Nương nương, tiểu tử Nhân tộc này đã cướp pháp bảo Thần giáo của ta, việc này nói thế nào?"

Ngự Châu nương nương quyến rũ cười: "Hắn giúp ta đoạt đấy, ngươi có ý kiến gì?"

Lúc này Ma công tử không nói gì.

Lần này đến bí cảnh đoạt bảo, chính là hành động hợp tác của tam đại Ma giáo, ai có thể đoạt tới tay, cho dù là ai cũng phải xem bản lĩnh của mỗi người. Mặc dù Ngự Châu nương nương không vào được, nhưng nàng phái người đi thay thế bản thân, không có gì đáng trách, người khác cũng không còn lời nào để nói.

Tuy rằng trong lòng trưởng lão và đệ tử chân truyền của Tam đại ma giáo không thoải mái, nhưng cũng không dễ trở mặt. Dù sao mọi người đều đồng khí liên chi, kẻ địch mà tam đại ma giáo đều có chung, đó chính là tu chân giới chính đạo.

"Chư vị đạo hữu, ta còn có chuyện quan trọng phải xử lý, cáo từ trước."

Dứt lời, Ngự Châu nương nương lôi kéo Vi Vân bay vút lên trời, tứ đại yêu nữ theo sát phía sau.

Các Đại trưởng lão và đệ tử chân truyền trơ mắt nhìn nàng đi xa, trong lòng không cam lòng, lần này bọn họ chuẩn bị sung túc, nhưng chẳng kiếm được lợi lộc gì!

Giờ phút này, hơn một trăm nam nữ nhân tộc may mắn còn sống sót đã từ lúc đi ra mê muội khôi phục lại, bọn họ ở bên trong Cửu U bí cảnh thậm chí còn cần không ít Linh Dược, lúc này lại thấy ánh mặt trời, đều dự định rời đi.

Một người trong đó nói: "Ma Lâm trưởng lão, vừa rồi ngươi đã đáp ứng chúng ta, sau khi ra khỏi bí cảnh thì thả cho chúng ta tự do, hiện tại chúng ta phải trở về rồi, mong rằng trưởng lão chỉ đường sáng."

Ma Lâm trưởng lão đang tràn đầy lửa giận, nghe người này nói chuyện, lập tức muốn phát tác.

Hắn còn chưa kịp nói gì, Huyết công tử đã nhe răng cười: "Tuy rằng trưởng lão Ma Lâm đã đáp ứng các ngươi nhưng Huyết công tử ta lại không đồng ý, ha ha..."

Nói xong liền phi thân nhào tới, ngăn chặn một nữ tử Nhân tộc, há mồm cắn xé một hồi, nhất thời có tiếng kêu thê lương thảm thiết không ngừng vang lên, một mảnh huyết nhục bay ngang...

"A..."

"Đám ác ma các ngươi!"

Mọi người nhao nhao biến sắc, không ngừng lùi lại.

Nhưng bọn họ không có đường lui, bởi vì trưởng lão cùng đệ tử chân truyền của ba đại ma giáo đã sớm vây quanh bọn họ, với tu vi thấp kém của bọn họ thì làm sao có thể chạy thoát được?

Sau một khắc, một hồi giết chóc mở ra ở trong rừng rậm, hoàn toàn là một cuộc tàn sát nghiêng về một bên.

Trưởng lão cùng đệ tử chân truyền của ba đại ma giáo phát tiết toàn bộ lửa giận trong lòng, trên người những người vô tội này, trước gian sau giết, trước giết hậu gian, ăn sống nuốt tươi, ăn tươi chín... Các loại tình cảnh thê thảm không người của ma giáo từng cái hiện ra, hiển lộ hết phong cách hành sự của người trong ma giáo.

Ngự Châu Nương Nương mang theo Vi Vân trở lại sơn môn tà dị, trực tiếp đi tới một viện tử cao lớn ở hậu điện, nơi này là đình viện của hậu điện, nơi ở của Ngự Châu nương nương.

Ngự Châu nương nương đem Vi Vân ném lên một cái giường da thú lớn, đôi mắt đẹp nhíu lại nhìn hắn, vươn bàn tay ngọc ra, lạnh lùng nói: "Pháp bảo đâu?"

Vi Vân nằm ngửa mặt trên giường lớn, nhìn Ngự Châu nương nương đằng đằng sát khí, tâm niệm thay đổi thật nhanh, Vô Tự Kim Thư đã bị hắn nhận chủ, hắn đã biết chỗ thần kỳ của pháp bảo này, làm sao có thể giao ra.

Chuyện cho tới bây giờ, cũng không có gì phải lùi bước, không bằng liều mạng một lần.

Vi Vân hơi hạ thấp người, cười nhạt nói: "Quên nói với nương nương, không có chữ vàng đã bị ta nhận chủ, vì sao nương nương không sớm báo cho ta biết, không được nhận chủ? Ta đây đương nhiên sẽ không làm xằng làm bậy."

Trong mắt Ngự Châu nương nương hiện lên một đạo hàn mang, bốn đại yêu nữ càng "keng" một tiếng, rút kiếm đối mặt, tùy thời đều có ý định giết hắn.

Ngự Châu nương nương lạnh lùng nói: "Ngươi đúng là không sợ chết, ngay cả đồ của bà đây cũng dám nhúng chàm. Ta giết ngươi, một lần nữa tế luyện lại, pháp bảo này vẫn là vật của ta!"

Vi Vân cười nói: "Nương nương cần gì phải hở ra là đánh đánh giết giết, ta bây giờ là thịt trên thớt gỗ của ngươi, còn không phải mặc cho nương nương xâu xé sao, mặc dù ta tế luyện không viết chữ Kim Thư, nhưng chỉ cần một ngày ta còn nằm dưới trướng nương nương, món Pháp bảo này chẳng khác nào đồ của nương nương."

"Hừ!" Ngự Châu nương nương hừ lạnh một tiếng: "Nếu không phải như thế, ta đã sớm giết ngươi, cũng được, nể tình ngươi còn có chút tác dụng, trước tạm lưu ngươi một mạng. Trong khoảng thời gian này ta vừa vặn rảnh rỗi, ngươi phải chơi đùa với ta một phen, chờ ta chơi đủ rồi sẽ lấy pháp bảo trên người ngươi."

Dứt lời, y xé rách quần áo trên người Vi Vân, lột sạch y phục của y.

Ngự Châu nương nương nhìn lướt qua thân thể Vi Vân một phen, cuối cùng ánh mắt rơi vào thân côn thịt lớn ở giữa khố của hắn, đột nhiên vươn bàn tay ngọc ra, một tay bắt lấy, hai ngón tay nhỏ bé đè lên đầu rùa đỏ tím, nhẹ nhàng xoa bóp, lòng bàn tay mềm mại đặt trên thân côn, chậm rãi xử lý, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại này, cảm giác ôn nhuận, làm cho tâm thần Vi Vân lay động, thân côn lớn không tự chủ được mà đứng thẳng lên.

"Cởi." Ngự Châu nương nương dang tay ra.

Xuân, hạ, Thu, Đông, Tứ Cơ nhất thời tiến lên, cởi quần áo vải gấm hoa râm dị thú trên người Ngự Châu nương nương, lại giúp nàng cởi áo yếm, lộ ra một mảnh dương chi ngọc thể trắng nõn nà, cặp mông bự, dáng vẻ yểu điệu, giữa hai chân là một mảng thịt non mềm mại không lông, một hạt hạt đậu đỏ sẫm giống như hạt châu hiện ra ánh

sáng lộng lẫy, bờ sông non non non thịt mềm một mảng ướt át, khẽ giật mình.

Ngự Châu nương nương nhẹ bước liên tục, đi lên giường lớn bằng da thú, nhắm ngay côn thịt to lớn của Vi Vân, chậm rãi ngồi xuống, đôi môi hồng phấn nõn nà từng chút từng chút tới gần đầu rùa màu đỏ tím, nóng hầm hập, bỗng nhiên đụng vào nhau, hai người cả người đều mềm mại., Theo cái mông của Ngự Châu nương nương tiếp tục dời xuống dưới, đầu rùa cạy môi thịt ra, chậm rãi, ngay cả cây gậy thịt cũng chìm vào, chìm vào trong khe hở của bắp thịt nhỏ của Ngự Châu nương nương. Tuy hang động bảo huyệt của nàng vô cùng chặt chẽ, nhưng lại có thể co duỗi, thuận lợi nhét vào thân cây., Nhục côn gạt ra thịt lách lách lách, ma sát hạt thịt mềm mại trong tiểu huyệt, thẳng tới thịt tươi nõn, sau đó dừng một chút, ngự châu nương nương lại dùng sức, nhất thời cắm đến cùng, thịt côn cùng tiểu huyệt kín kẽ, hai người đồng thời chấn động, không tự chủ được "A" một tiếng.

"Ừm... Bổng... Thích đầu gà này ư... A..." Thân thể mềm mại của Ngự Châu nương nương run lên, rốt cục cảm nhận được khoái cảm của huyệt thịt bị xuyên thấu, loại cảm giác cung đình căng đầy này thật sự là quá sảng khoái, tuy rằng nàng chơi đùa không ít nam tử, nhưng chỉ có thể giao hòa với Vi Vân, mới có thể cảm nhận được loại hưởng thụ cực hạn này!

"Xì..." Cả người Vi Vân cũng run rẩy, cảm giác con thỏ chui vào cung nữ nhân là kích thích khôn tả, hai tay gã không khỏi nắm chặt lấy da thú dưới thân, toàn thân thịt cứng ngắc, vội vã thủ vững tinh quang, sợ không cẩn thận bắn ra.

"Bộp bộp bộp..."

Ngự Châu nương nương bắt đầu chậm rãi đặt mông béo lên, mặc một cây gậy thịt vừa dài vừa to dưới thân, trong cái mông trắng nõn của nàng khẽ run lên, từng đợt rung động nhộn nhạo.

Lúc này, bốn đại yêu nữ cũng xiêm y bóc ra, đi lên giường, trợ hứng cho hai người.

Xuân Cơ ngồi xổm bên trái Ngự Châu nương nương, thò đầu qua, miệng ngọc nhẹ nhàng ngậm một cái tuyết sữa đầy đặn của Ngự Châu nương nương, nhẹ nhàng mút vào, Hạ Cơ ngồi xổm bên phải nàng, ăn vào một con phong nhũ khác của nàng, Thu Cơ ngồi xổm phía sau Ngự Châu nương nương, cái miệng thơm thong dong, vươn ra một cái lưỡi thơm mềm, liếm nhẹ trên lưng nàng, Đông Cơ ngồi ở bên đầu Vi Vân, vươn một đôi chân ngọc, hai cái chân trắng nõn trơn bóng nhẹ nhàng di chuyển ở trên mặt nàng.

"A a... Tên tiểu tử nhân tộc này của ngươi... Tuy... tuy... tuy đáng ghét... Nhưng a... Nhưng a... Nhưng bản lĩnh trên giường vẫn trôi qua... Ừm... A a..... Dùng sức chút... A a a a a a a a..."

Trong thanh sa trướng, ngự châu nương nương cất tiếng gầm rú, một chiếc giường phủ da thú, dưới động tác kịch liệt này, không ngừng lay động, phát ra tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt, toàn bộ viện đã đầy xuân ý, khí tức dâm dục không ở trong phòng phiêu đãng.

Vi Vân vừa phối hợp ngự Châu nương nương, đại lực ưỡn cái mông, đổ khô huyệt "Đan Phượng Hàm Châu" của nàng, vừa há mồm liếm liếm chân ngọc trên mặt, hút nhẹ năm ngón chân óng ánh kia vào trong miệng, hút nhẹ một cái, mùi thơm dâm dục dâm dục, từ huyệt thịt, cộng thêm mùi thơm của ngọc, mùi thơm của chân ngọc, mùi thơm của chân ngọc, hương của các vị trộn lẫn cùng một chỗ, tạo thành một mùi vị tanh tưởi nồng đậm, tựa như làm cho người ta muốn lửa thiêu thân, không thể tự kềm chế.

"A a a... Đến rồi đây... Dùng sức thêm chút nữa... Hung hăng chống đỡ ta... A a a..."

Dục hỏa bốc lên đầu, Ngự Châu nương nương nào còn bận tâm hái bổ nguyên dương, trước tiên phát tiết một phen, sảng khoái lại nói, liều mạng cắm sâu vào nhục côn, còn muốn Vi Vân hung hăng dây dưa với nàng, cứ như thế mà rút ra một trận, nhất thời tiết ra một cỗ

sóng lớn. Theo sự ra vào của nhục côn, hai người kết hợp với nhau bắn tung tóe ra, dính vào trên thân mấy người, cũng đầy trên giường da thú.

Vi Vân thấy vậy, động tác đưa tiễn chậm lại một chút.

Bộ dạng đẹp mắt như tơ của Ngự Châu nương nương, nói: "Tiếp tục... Dùng sức... Ta không nói ngừng là ngừng... Mau... A a a... Đánh chết ta... A a..." Lại kêu lên như sóng.

Vi Vân lập tức mạnh mẽ giật mạnh, sử dụng một cái gậy thịt thô to, hung hăng đảo qua tuyệt thế bảo huyệt của Ngự Châu nương nương, giỏi về dâm thủy không ngừng, la hét ầm ĩ, dục tiên dục tử, lúc này Ngự Châu nương nương hoàn toàn trở thành một tiểu oa dâm dâm., Vi Vân cũng hò hét ăn không tiêu, ở đầu rùa lại một lần nữa trùng trùng điệp điệp đụng vào chỗ sâu trong phần mộ của Ngự Châu nương nương, bỗng nhiên mắt eo nhói lên, hắn biết sắp bắn rồi, vội vàng dừng lại, chống cây gậy thịt đỡ dưới đáy cung của Ngự Châu nương nương, sau đó từng cỗ lớn phun ra tinh tương.

Bốn yêu nữ đều nhìn bụng dưới của Ngự Châu nương nương, chỗ đó bị đỉnh đầu Vi Vân nhô ra một cục thịt nhô ra, một hồi lâu mới biến mất không thấy gì nữa.

Ngự Châu nương nương bị Vi Vân dùng tinh huyết nóng bỏng giội lên, nhất thời lại lên cao trào, mị nhãn như tơ, mồ hôi đầm đìa, cả người mềm nhũn, gần như muốn ngã xuống.

Vi Vân tiếp tục giần giật, kiên trì hầu hạ, mẹ nó yêu phụ dâm đãng này.

Ngự Châu nương nương nhìn thiếu niên tuấn mỹ dưới thân, cười mị mị nói: "A... Ừm... Ta đặt tên cho ngươi... A... Tên là "Đại bổng" được không..."

Vi Vân đang nghiến răng nghiến lợi của nàng vội nói: "Tại hạ Vi Vân..."

Ngự Châu nương nương nghe vậy, "O" một tiếng, thân thể mềm mại đang bị làm cho xóc nảy bỗng nhiên dừng lại, mị nhãn thoáng nhìn, nói: "Ngươi chính là Vi Vân?"

Vi Vân giơ cao mông, rút thịt lớn ra, sau đó lại dính vào chỗ sâu trong bắp thịt béo tốt của nàng, vừa nói: "Không muốn tại hạ nổi danh như vậy sao? Ngay nương nương cũng đã nghe qua đại danh của ta."

"Ừm... sâu quá... A..." Ngự Châu Nương Nương lắc lư eo thon, ánh mắt mê ly: "Ngươi là nổi danh... thanh danh của ngươi vang xa ở Thiên Vận đại lục, hai đạo chính tà đều như sấm bên tai... Ngươi chính là kẻ sát hại Nguyên Vũ của Thái Huyền môn, bị Dược Vương tông trục xuất khỏi sư môn, bị phế đồ... Vi Vân... A... A..."

"Chính là ta, chính là ta!" Vi Vân hung hăng vụt qua, động tác thao tác giống như mưa to gió lớn, làm cho Ngự Châu nương nương cành hoa run rẩy, thân thể mềm mại lay động, trước ngực một đôi ngực to lớn trắng như tuyết nhảy lên không thôi.

Nhớ tới lúc còn ở Thái Huyền tiên môn không vui vẻ trải qua, Vi Vân liền có vẻ có chút điên cuồng, đột nhiên xoay người ôm lấy Ngự Châu nương nương, ngược lại đặt nàng ở dưới thân, đem một đôi chân dài trắng như tuyết của nàng đặt ở trước ngực, trực tiếp chính là một trận điên cuồng giần giật, làm được một trận Ngự Châu nương nương kêu "A a a" một trận. Xuân, Hạ, Đông, Đông, Cơ đại yêu ngồi xổm một bên, khiến các nàng nhìn nhau.

Không bao lâu, hai người đồng thời nghênh đón cao trào, một dâm thủy phun thẳng, một đổ xuống ngàn dặm.

Theo động tác của Vi Vân dần dần chậm lại, ánh mắt Ngự Châu nương nương dần dần thanh minh, nàng nhìn thiếu niên vẫn đang chậm rãi động đậy trên người mình, vỗ vỗ mông hắn, hỏi: "Thế nào, nhớ tới chuyện gì không vui vậy? Đừng ngại nói ra để lão nương vui vẻ một chút."

Vi Vân không nói một lời, tiếp tục làm việc, làm tốt cho Ngự Châu nương nương thì thân thể mềm mại lay động, nhẹ nhàng vui vẻ.

Đương nhiên nàng có thể nhìn ra tâm sự của Vi Vân, Tam Đại Ma giáo thẩm thấu chính đạo tu chân giới đã lâu, hiểu rõ từng đại sự của tu chân giới chính đạo như lòng bàn tay, làm sao không rõ chân tướng chuyện này. Bọn họ không dễ bị lừa gạt như người của tông môn chính đạo, sẽ không bị hành vi bề ngoài của Thái Huyền Tiên môn che mắt, Thiên Ma giáo có cao nhân đoán toán chuyện này., Hiệu hiệu "Ma toán" chính là đứng đầu mười hai đại trưởng lão của Thiên Ma giáo, tuy rằng tu vi không bằng Ngự Châu nương nương, nhưng hắn tinh thông thuật bói toán, trình độ không dưới Quan Diệu tông, tính sơ một chút liền biết đại khái, nhưng bọn họ cũng không hứng thú với những chuyện này.

Đạo thuật bói toán được truyền ra từ thời thượng cổ, mật thiết với quy tắc đại đạo, bác đại tinh thâm, một người như xem bói chi đạo, liền có thể biết được chuyện trong thiên hạ, trừ phi đối phương trong lúc hành sự dùng đại pháp lực điên đảo thiên cơ, nếu không tuyệt đối không trốn thoát được.

Ngự Châu nương nương nhéo mặt Vi Vân, mỉm cười nói: "Tiểu tử, ngươi bị chính đạo vứt bỏ, vừa vặn có thể đầu nhập vào Thần giáo ta, dưới trướng lão nương, bao gồm ngươi ăn uống sướng... Đúng rồi, ngươi đã là đệ tử chân truyền của Dược Vương tông, đã từng học hết《 Dược Vương Kinh 》 chưa?"

Vi Vân đang chậm rãi rút chỗ thịt của nàng ra, vừa ngậm bờ ngực hút mút, nàng nghe được vấn đề, liền nhổ ra khỏi trứng vịt: "Pháp lực của ta hoàn toàn phế bỏ, ta không nhớ học kinh gì cả."

Ngự Châu nương nương cười khanh khách không ngừng: "Tiểu tử ngươi cũng là người trung nghĩa, Dược Vương tông đã trục xuất ngươi ra khỏi sư môn rồi, ngươi còn giúp bọn hắn trông coi Dược Vương Kinh không muốn tiết lộ ra ngoài... Yên tâm, ta không phải là muốn ngươi tiết lộ công pháp này, chỉ là công pháp này chính là một

trong thập đại kỳ công đương thời, nếu ngươi đã tu luyện qua, liền có năng lực chữa thương., Thời khắc mấu chốt có thể phát huy tác dụng, huống chi trong Dược Vương Kinh có không ít đan phương tuyệt thế, ngươi mặc dù dưới trướng ta, cung cấp dâm nhạc cho ta, nhưng ngày sau dù sao ngươi cũng phải làm một số việc, không thể không có chút sở trường, ngươi hiểu không?"

Vi Vân giơ cái mông lên, ném cây gậy thịt lớn vào sâu bên trong hang thịt của Ngự Châu nương nương, ngậm lấy đôi đũa trắng nõn của nàng, nhẹ nhàng mút vào, đồng thời trong lòng thầm nghĩ: "Nếu như ta muốn bảo vệ tính mạng, cần phải làm cho yêu phụ này coi trọng mình, thật sự phải bày ra một số sở trường, nếu như có thể cho nàng tương hợp bổ sung cũng không phải là kế lâu, nếu có thể học được kỹ thuật luyện đan thì tốt rồi..."

Đạo lý nam nữ song tu, mấu chốt ở chỗ bổ sung lẫn nhau, nguyên dương chi khí của nam tử, nguyên âm chi khí của nữ tử, cô âm bất sinh, độc dương bất trường, cả hai cái, đều là một loại khuyết thiếu., Nhưng cả hai tụ hợp lại cùng một chỗ, giao hòa với nhau, lại có thể hóa thành Tiên Thiên nguyên khí, chính là thứ người tu hành muốn nâng cao tu vi, giống như thiên địa linh khí, càng nhiều càng tốt, nhưng tốc độ tu luyện hấp thu thiên địa linh khí là rất chậm, không bằng trực tiếp giao hợp bổ sung cho nhau. Mà khai thác chỉ đơn phương là lấy đi một cái., Chính ma lưỡng đạo đều có không ít người tu luyện, yêu ma đặc biệt am hiểu, cho nên tu sĩ tà đạo tu luyện, thường thường tiến cảnh thần tốc, hậu kỳ lại nhiều kiếp nạn lâm thân. Rất nhiều tu sĩ chính đạo, có lẽ khinh thường tu luyện bổ sung song tu, hoặc là vì danh dự, không muốn mất đi lưỡi lưỡi người, như vậy chỗ tốt trong quá trình tu hành có thể tránh được rất nhiều kiếp nạn.

Có hai loại thể chất là thích hợp nhất để thái bổ, thứ nhất là Cửu Dương Tuyệt Mạch, Nguyên Dương dư thừa, thích hợp để nữ tử hái, thứ hai là Cửu Âm Tuyệt Mạch, nguyên âm dư thừa, thích hợp để nam tử hái bổ. Vi Vân là một trong số đó. Cho nên bị Ngự Châu

nương nương nhìn trúng, muốn nuôi hắn trường kỳ trên người, để cung cấp tu luyện.

Điều này vốn dĩ đã đủ để Vi Vân bảo vệ tính mạng, nhưng hiện giờ hắn đã tự mình chiếm giữ pháp bảo "Vô Tự Kim Thư", Ngự Châu nương nương có thể nhẫn nại hắn nhất thời, nhưng không thể một mực nhịn hắn. Nếu như hắn không giao ra, sớm muộn gì cũng sẽ giết hắn. Cho nên Vi Vân trong lòng cân nhắc, phải làm như thế nào mới có thể bảo vệ tính mạng hắn.

Muốn hắn giao ra "Vô Tự Kim Thư", điều này là tuyệt đối không thể.

Từ khi tế luyện món pháp bảo này, biết được công dụng của nó, Vi Vân liền không có ý định giao ra, pháp bảo này rất có khả năng là ngày sau hắn có cơ hội quật khởi thậm chí lật ngược tình thế!

Nghĩ tới đây, Vi Vân thu hồi tâm thần, tiếp tục điều khiển Ngự Châu nương nương, đồng thời miệng đáp: "Tại hạ tự nhiên sẽ làm tùy tùng cho nương nương..."

Ngự Châu nương nương đưa một con tuyết nhũ đến miệng hắn, vừa hỏi: "Có thể luyện đan không?"

Vi Vân mút mấy miếng trứng ấp của nàng, sau đó lại phun ra, nói: "Sẽ biết, nhưng cần rất nhiều tiên thảo linh dược, cái gọi là trùng phụ không bột đố gột nên hồ..."

"Biết là được, Tiên thảo linh dược ta có rất nhiều tà dị." Ngự Châu nương nương đưa một tuyết nhũ khác vào trong miệng hắn.

"A..." Vi Vân vừa mút vừa cố gắng đẩy mạnh thân thể.

"A... Sắp đến rồi... A... a... a a a..." Ngự Châu nương nương lớn tiếng kêu la.

Lúc này thân thể của Ngự Châu nương nương run lên, đạt đến cao trào, dưới sự cọ rửa của sóng nhiệt, đầu rùa và nhục côn của Vi Vân

tê dại, lập tức nhịn không được, đột nhiên bắn ra từng luồng tinh khí nồng đậm.

80

Chương bảy mươi bốn, luyện đan đại sư.

Ngự Châu nương nương chơi đùa ngày đêm, mỗi lần chơi chính là thời gian vài ngày. Nếu không phải trên người Vi Vân mang thượng cổ kỳ công Âm Dương song tu công, sớm đã bị nàng vắt khô rồi. Chưa nói đến, còn có Xuân, Thu, Đông Tứ Cơ ở bên cạnh nhìn chằm chằm, mỗi lần Ngự Châu nương nương chơi đùa, bốn đại yêu nữ đều thay nhau thay nhau vui vẻ với Vi Vân một lần, vừa rồi mới xong chuyện.

Từ khi biết được Vi Vân hội luyện đan xong, Ngự Châu nương nương liền ra sức ủng hộ, lệnh cho tứ đại yêu Cơ đi bảo khố của tà dị giáo, mang tới vô số tiên thảo linh dược cung cấp cho Vi Vân, còn tìm trưởng lão tà dị mượn một đỉnh cấp pháp khí luyện đan lô, lại chuyên môn chuẩn bị cho hắn một gian phòng luyện đan chuyên môn, có thể nói là chuẩn bị chu toàn.

Tam giáo Thất giáo đều có sở trường riêng, Dược Vương tông am hiểu luyện đan, Phù Vân các am hiểu luyện khí, tà dị giáo am hiểu sát phạt, nhưng lại không tinh thông luyện đan luyện khí chi đạo, bởi vậy, Ngự Châu nương nương đối với chuyện Vi Vân hội luyện đan, có thể nói là vô cùng để ý, cho đủ điều kiện, muốn hắn luyện chế ra lượng lớn đan dược, cho môn nhân tà dị giáo dùng, đề thăng tu vi cùng sức chiến đấu.

Tài nguyên của tà dị giáo khổng lồ cỡ nào, có loại linh dược tiên thảo nào không? Có được tài nguyên khổng lồ như thế, Vi Vân trong lúc nhất thời mười phần kích động, cả ngày đều ở trong phòng luyện đan, nghiên cứu phương pháp luyện chế đan dược.

Nói thật ra, hắn cũng không am hiểu luyện đan.

Hắn tiến vào Dược Vương tông bất quá thời gian một năm, ngoại trừ tu luyện công pháp và thần thông, cái gì khác cũng không học được,

đã từng bỏ ra hơn mười ngày thời gian nghiên cứu luyện đan, luyện khí, nhưng tất cả đều thất bại.

Muốn chân chính luyện ra một lò đan dược đủ dạng, Vi Vân còn phải bắt đầu lại từ đầu thăm dò. Cũng may trên người hắn mang Dược Vương Kinh, có thể phân biệt dược tính, lại có được thần thông Thái Dương Chân Hỏa, là luyện đan, luyện khí tốt nhất hỏa diễm, so với Tam Muội Chân Hỏa, Liệt Diễm Chân Hỏa còn có tác dụng hơn. Chẳng qua hiện nay tu vi Vi Vân chỉ có Trúc Cơ viên mãn, có thể khống chế nhiệt độ cực kỳ có hạn, nhưng dùng để luyện đan thì dư xài.

Yêu cầu mà Ngự Châu nương nương yêu cầu cho Vi Vân là mỗi tháng phải luyện chế ra một lò đan dược, bất luận là Bổ Khí Đan dùng để bổ sung pháp lực hay là chữa thương dùng để chữa trị bệnh, hoặc là Kim Thương đan có công dụng cường hóa phàm căn nam tử, thậm chí là Trúc Cơ Đan, Kim Đan, Hồi Thiên Đan, Đại Lực Đan... Tất cả đều có thể.

Mặc dù thời gian ước chừng một tháng, nhưng Vi Vân vẫn không dám chậm trễ, loại chuyện luyện đan này, một khi đã thuần thục, trong thời gian ngắn có thể luyện chế một lò đan, nhưng nếu chậm chạp không thể thực hiện, chính là vài năm cũng chưa chắc có thể luyện chế ra một viên. Bởi vậy, giai đoạn đầu hắn phải toàn tâm toàn ý tập trung vào trong đó.

Xuân, Hạ, Thu, Đông Tứ Cơ ở trong phòng luyện đan trông coi, một mặt giám thị Vi Vân, mặt khác cũng làm trợ thủ cho hắn.

Chính giữa phòng luyện đan là một lò luyện đan hình bát quái cao lớn, có tám phương vị như Thiên, Địa, Phong, Lôi, Thủy, Hỏa, Sơn, Trạch., Mỗi phương vị đều có diệu dụng riêng. Giờ phút này, trong lò luyện đan đang đốt lên một ngọn lửa màu vàng, nhiệt độ cao nóng rực khuếch tán ra chung quanh, may là lò luyện đan bát quái này chính là đỉnh cấp pháp khí, bên trong có bảy mươi hai đạo địa sát cấm chế, ngược lại có thể chống đỡ nhiệt độ cao của Thái Dương

Chân Hỏa này. Thái Dương Chân Hỏa tuy thiêu đốt vạn vật, nhưng đây là thứ có thể khống chế nhiệt độ cao, nhiệt độ thấp tới mức ngay cả củi cũng không đốt được, nhiệt độ cao ngay cả kim loại cũng có thể lập tức hòa tan, nhiệt độ luyện đan lúc cao nhất định phải khống chế tốt hỏa hầu.

Vi Vân mặc một bộ cẩm bào, trên áo thêu đồ án bách thú, đây chính là quần áo của môn nhân tà dị. Hắn xắn tay áo lên, đứng bên cạnh lò luyện đan, hai tay bấm niệm pháp quyết khống chế nhiệt độ Thái Dương Chân Hỏa, mồ hôi chảy ròng ròng trên người.

"Một gốc Thải Hà thảo." Vi Vân thấp giọng quát lên.

Xuân Cơ lập tức từ trên giá bên cạnh mang tới một gốc tiên thảo, tiên thảo này ngũ nhan đủ mọi màu sắc, rất đẹp mắt. Xuân Cơ đưa Thải Hà thảo vào lò luyện đan, dưới thái dương chân hỏa lăn qua lăn lại trong lò, dưới ngọn lửa màu vàng này thiêu đốt, gốc tiên thảo này bắt đầu hòa tan, không bao lâu đã biến thành một đống chất lỏng nhầy.

"Hai đóa Tử Ngọc Hoa."

Hạ Cơ lập tức lấy hai đóa hoa tươi màu tím rực rỡ, đầu nhập vào trong lò luyện đan, ở dưới thái dương chân hỏa thiêu đốt, vẫn hóa thành một chất lỏng, dung nhập vào trong thải hà thảo chất lỏng.

"Một trái Chu Quả trăm năm."

Thu Cơ mang một quả màu đỏ tươi tới, đưa vào lò luyện đan, sau đó hóa thành chất lỏng dung nhập vào trong thải hà thảo và tử ngọc hoa dịch thể, biến thành một chất lỏng lớn hơn.

Vi Vân lại phân phó Đông Cơ đổ vào một bát nhỏ cực dương vô căn thủy, sau đó khống chế thái dương chân hỏa, bắt đầu dung luyện đan dược. Cực dương vô căn thủy này chính là lấy từ dương nguyệt nhật dương thời điểm, khi thiên địa căm phẫn sản sinh ra sương sớm, cũng là vật trân quý, chính là vật phụ trợ tuyệt hảo cho luyện đan.

Hiện tại Vi Vân muốn luyện chế ra một lò Bổ Khí Đan, bởi vì kinh nghiệm không đủ nên số lượng tài liệu ném vào cũng không nhiều, nếu như thành công thì một lần có thể luyện chế ra hai ba viên, nếu như thất bại thì toàn bộ tài liệu sẽ bị phế bỏ.

Quá trình luyện đan đại khái, là dựa theo tỉ lệ hòa tan tài liệu, thiêu đốt hết tạp chất, dung luyện tất cả tài liệu thành một đoàn, tuy không phân biệt lẫn nhau, nhưng khống chế thật tốt hỏa hầu, cuối cùng lưu lại bộ phận tinh hoa nhất, sau khi tắt lửa, từng hạt phân tán, ôn dưỡng một thời gian ngắn, liền có thể ra lò.

Vi Vân dựa theo đan phương kể lại, để tứ đại yêu Cơ đưa tài liệu vào, sau đó chuyên tâm luyện chế, theo mồ hôi trên người hắn không ngừng đổ xuống, trong lò luyện đan, một đoàn chất lỏng óng ánh đang thành hình, dưới Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt, tất cả tạp chất đều mất đi.

"Đã đến lúc rồi."

Vi Vân bắt đầu hạ nhiệt độ chân hỏa xuống, không ngừng thiêu đốt giọt chất lỏng óng ánh to bằng nắm tay, bắt đầu chậm rãi cô đọng, từ từ ngưng tụ lại từ cỡ nắm tay. Nếu cứ tiếp tục như vậy, viên thuốc này sẽ hóa thành một viên đan dược lớn nồng đậm dược lực so với đan dược bình thường càng mạnh, có hại vô ích.

"Phân!"

Vi Vân chấn động chân khí trên người, chấn khai lớp chất lỏng óng ánh này, biến thành năm giọt chất lỏng nhỏ hơn, ngưng tụ càng lúc càng nhanh, lăn qua lăn lại trong lò luyện đan.

Ngay khi năm đoàn chất lỏng chậm rãi áp súc thành cỡ ngón cái, Vi Vân thu Thái Dương Chân Hỏa lại, xoa mồ hôi trên trán rồi nói: "Được rồi, đóng lò đan lại, ôn dưỡng một ngày là có thể khai lò."

"Keng" một tiếng, Thu Cơ khép lò đan lại.

Vi Vân nhíu mày quát: "Động tác nhẹ một chút! Bàn chân lông lá, luyện hỏng rồi làm sao bây giờ, đây mới chỉ là một lò bổ khí đan, nếu đổi lại là Tị Kiếp Đan, ngươi cũng không sợ hãi như vậy, luyện hỏng ngươi làm sao đảm đương nổi?"

"Vâng, vâng, nô tỳ biết sai rồi, mong đại sư tha tội!" Thu Cơ sợ hết hồn, sắc mặt trắng bệch, vội vàng quỳ xuống nhận sai.

"Hừ!"

Vi Vân ra vẻ lạnh lùng nói: "Lần này bỏ qua, nếu còn có lần sau chắc chắn sẽ dễ dàng tha thứ! Đứng lên đi..."

"Đa tạ đại sư." Thu Cơ lúc này mới đứng dậy.

Trên thực tế, Vi Vân cũng không quan tâm lò đan dược này có thành công hay không, dù sao cũng không phải cho hắn dùng, cùng lắm thì luyện thêm mấy lần, sớm muộn gì cũng thành công. Hắn chỉ mượn cơ hội này, muốn hoàn toàn tạo dựng uy tín, để cho bốn đại yêu nữ này đối với hắn tin phục tùng, từ sâu trong nội tâm e ngại hắn, kể từ đó, ở trong tà dị giáo làm việc thuận tiện hơn rất nhiều, không vướng tay vướng chân.

Bây giờ Vi Vân luyện chế đan dược ở đây, chẳng những là Ngự Châu nương nương, các đại trưởng lão tà dị giáo đều đã từng nghe qua, thập phần quan tâm, nghiễm nhiên coi hắn là Luyện Đan đại sư, tứ đại yêu Cơ này mặc dù có pháp tướng tu vi, lại làm sao dám đắc tội hắn.

"Ngồi ở chỗ nào?" Vi Vân cau mày hỏi.

"Đến rồi."

Xuân Cơ lập tức đưa tới một cái ghế, đặt sau lưng Vi Vân.

Vi Vân chậm rãi ngồi xuống, thoải mái duỗi lưng một cái. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, lò đan dược này xem như đã luyện chế

thành công, chỉ là thành sắc như thế nào, còn phải xem trạng thái lò luyện nữa, gã cũng không ngờ lần này luyện đan thuận lợi đến vậy, có lẽ là do sau đại kiếp, tâm tình gã viên mãn, không còn nóng nảy nữa, làm việc có thể lắng đọng lại rồi.

"Đại sư, xin mời uống trà."

Hạ Cơ rót một chén trà, dùng bàn tay trắng như ngọc đưa đến bên miệng Vi Vân.

Lông mày Vi Vân nhíu lại: "Nhiệt hay không?"

Hạ Cơ nhấp một ngụm, nói: "Nhiệt độ vừa vặn tốt."

Vi Vân vẫn nhíu mày.

Đông Cơ bên cạnh lại nhìn ra suy nghĩ trong lòng hắn, hé miệng cười cười, chậm rãi bước tới, ngậm nước trà vào trong miệng, sau đó chậm rãi cúi đầu, đưa môi anh đào lên môi Vi Vân, khẽ hé miệng ra.

"Thật hiểu chuyện."

Vi Vân mỉm cười, mở miệng ngậm đôi môi anh đào phấn son của Đông Cơ, cảm giác mềm mại mà trơn nhẵn, lập tức có nước trà ngọt truyền vào trong miệng, mang theo chất lỏng ngọt ngào của Đông Cơ. Vi Vân uống xong nước trà, môi hai người vẫn dán chặt vào nhau, Đông Cơ đưa lưỡi ngọc của mình lên, Vi Vân tinh tế thưởng thức, thật sự là mềm mại ngon miệng, hương vị ngọt ngào. Một phen kích thích như thế, một cây gậy thịt lớn ở hạ thể không khỏi vươn thẳng lên.

Cái lưỡi thơm của Vi Vân thè ra khỏi miệng, thản nhiên nói: "Nơi đây tốt thì tốt, nhưng mà không có chỗ nào để nghỉ ngơi, ai..."

Xuân Cơ vội nói: "Đại sư, ta đi lấy một cái giường dài."

"A..." Vi Vân khẽ vuốt cằm.

Không bao lâu sau, Xuân Cơ đưa đến một chiếc giường dài, bên trên có đắp thảm da thú màu nâu, lông xù, nằm ở phía trên, vô cùng thoải mái.

Vi Vân nằm ở bên trên, tứ đại yêu cơ lập tức tiến lên giúp hắn cởi đai lưng, mỗi người đưa lên một nụ hôn thơm.

Xuân Cơ cởi quần che, để lộ ra giữa hai chân là một mảng thịt môi phấn nộn không lông, sau đó ngồi giữa khố Vi Vân, ngọc thủ cạy ra môi miếng thịt nhỏ, chỉ thấy ở giữa tách ra một khe thịt đỏ tươi, đang một mảng ướt sũng. Xuân Cơ đem hơn phân nửa cây gậy thịt lớn của hắn chậm rãi bọc vào trong huyệt, sau đó nhẹ nhàng đặt lên thân thể mềm mại.

Còn có hai cái bộ ngực hở ra, đem một đôi sữa trắng nõn trước ngực đặt ở ngực Vi Vân, ma sát qua lại, kích thích hắn toàn bộ phương vị.

Trước mắt là một mảnh ôn hương nhuyễn ngọc, da thịt trắng nõn, hương thơm ngào ngạt, Vi Vân ôm trái ôm phải, vừa ưỡn mông ôm Xuân Cơ trên người, vừa cùng Đông Cơ miệng lưỡi quấn quýt, hút không nổi nước bọt trong miệng nàng.

"Bộp bộp bộp..."

Thân thể hắn triền miên kịch liệt, mở ra ngay trong phòng luyện đan hôn ám này.

Vi Vân vừa lo khô thân thể mỹ nữ trên người, vừa âm thầm nghĩ: "Vì bảo mệnh, ta luyện chế đan dược cho Ma giáo như vậy, đến lúc đó bọn hắn sẽ đem ra tấn công tu chân giới chính đạo, tàn hại nhân tộc ta, ta há không phải thành tội nhân của nhân tộc? Không được, ta phải hỏi thăm hướng đi của Ma giáo, nếu có thể đi ra ngoài, cũng có thể báo tin cho chính đạo, đề phòng một chút."

"Đại sư, ngươi đang suy nghĩ gì đấy?" Đông Cơ thấy hắn dừng lại, thu hồi lưỡi thơm, dịu dàng hỏi.

Vi Vân một tay thò vào trong bộ ngực nàng, vuốt ve ngọc nhũ trắng nõn nà của nàng, vừa nói: " kỷ cương, ta nghe nói, Tu Chân giới mỗi tám trăm năm lại có một lần Chính Ma đại chiến, mỗi lần đại chiến đều kéo dài trăm năm. Bây giờ tám trăm năm trôi qua, sao còn chưa bắt đầu?"

Đông Cơ cười quyến rũ, miệng lưỡi liếm nhẹ trên mặt hắn: "Đại sư có chỗ không biết, vạn năm qua, mỗi lần chánh ma đại chiến, đều kết thúc bằng thất bại của thần giáo ta, vì vậy lần này tam giáo chủ của tam đại thần giáo thống khổ suy nghĩ đau đớn, dự định trước tiên chôn xuống mấy ám kỳ, đợi sau khi chuẩn bị đầy đủ, lại tiến công toàn diện, lần này nhất định phải một kích đánh tan chính đạo tu chân giới, chiếm cứ toàn bộ Thiên Vận đại lục, không để cho chính đạo thất tông tiếp tục kiêu ngạo."

Vi Vân không ngừng di chuyển tay xuống dưới, vuốt qua bụng nàng trơn nhẵn, chợt bao trùm trên âm văn của nàng, đè xuống một hạt đậu đỏ, lại duỗi ra hai ngón tay, rơi vào bên trong kẽ thịt nhỏ của Đông Cơ, bên trong là một mảng nước bẩn ướt át, dinh dính ồ ồ chui ra. Vi Vân khẽ móc, Đông Cơ "A" một tiếng, thân thể mềm mại run rẩy, sữa mềm mại trước ngực run rẩy run rẩy.

"Không phải chỉ là chuẩn bị một ít đan dược thôi sao, còn có thể chuẩn bị gì nữa?" Vi Vân nói.

Đông Cơ nở nụ cười: "Đây chỉ là một thôi. A..." Cái mông trắng nõn của nàng lấy ngón tay Vi Vân làm trung tâm, nhẹ nhàng xoay tròn, ngón tay Vi Vân chậm rãi ra vào trong huyệt nhỏ của nàng.

"Tiểu đệ của ta nhiệt tình, nói mau đi." Vi Vân vỗ mông béo múp của nàng một cái, phát ra tiếng "Bốp" giòn vang.

Đông Cơ Lãng kêu lên: "A... A... Ngươi nhưng... A... A... Thiên vận ba mươi sáu tiên khí? A a... Nhẹ tay chút... huyệt thật ngứa..."

"Không phải ta đang giúp ngươi ngừng tay hay sao?" Vi Vân bực bội nói: "Ta đương nhiên biết."

"Xem ngươi chậm rãi đẳng đẳng, cứ để ta nói." Xuân Cơ vừa cong người yêu kiều, cái mông to tròn không ngừng rơi xuống, một cái hố nhỏ đẹp đẽ cầm gậy thịt của Vi Vân, vừa nói: "Thần giáo chúng ta định trước tìm ra tất cả ba mươi sáu món tiên khí Thiên Vận, sau đó mới nhất cử đánh vào tu chân giới chính đạo, như vậy là có thể nắm chắc thắng lợi."

"A... Thì ra là thế." Vi Vân trong lòng khẽ động, giật mình nói.

Pháp khí của tu chân giới phân chia phù khí, pháp khí, pháp bảo, phù khí chỉ đánh vào một đạo linh phù và phù chú là có thể điều khiển tự nhiên, nhưng uy lực ưu tiên, pháp khí thì chuyên môn luyện chế mà ra., Bên trong có từng đạo cấm chế địa sát, uy lực cường đại, nếu như một kiện pháp khí có toàn bộ cấm chế Địa Sát, có cơ hội tấn thăng thành pháp bảo, nhưng xác suất thành công rất thấp. Bởi vì phần lớn pháp khí đều bị hủy đi, có thể luyện hóa bảy mươi hai đạo Địa Sát thành một đạo cấm chế Thiên Cương, tỷ lệ thất bại rất lớn.

Mà một khi thành công thăng cấp thành pháp bảo thì có được uy lực cường đại, pháp bảo được xưng là tiên khí, phẩm cấp không khác gì tiên nhân, là vật mà mỗi tu chân giới đều tha thiết ước mơ.

Một kiện pháp khí muốn tấn thăng thành pháp bảo, thời điểm duy nhất có được xác xuất thành công tuyệt đối, là lúc cường giả cảnh giới Độ Kiếp vượt qua đạo Cửu Cửu Thiên Kiếp cuối cùng, đột phá trở thành Địa Tiên, có thể đem một kiện pháp khí bản mệnh điểm hóa thành pháp bảo, đây cũng chính là căn nguyên của ba mươi sáu kiện Tiên khí thiên vận.

Trong lịch sử tu chân giới tại Thiên Vận đại lục, có sách cổ, tổng cộng có hơn ba trăm Địa Tiên. Trong đó đại đa số Địa Tiên phi thăng đã mang pháp bảo của mình đi, nhưng cũng có một số ít Tiên Nhân lưu lại pháp bảo, lưu lại tông môn hoặc hậu đại của mình, dùng khí vận trấn áp, phúc thế hậu thế.

Tam giáo thất giáo đều có pháp bảo trấn áp khí vận, những pháp bảo này đều là do lão tổ tông môn hoặc tiền bối lưu lại. Cũng bởi vậy nên tông môn Đức Trạch mới có thể trường thịnh không suy.

Cũng có không ít pháp bảo trong quá trình truyền lưu, bởi vì chủ nhân độ kiếp bỏ mình, hoặc là xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên không thể lưu truyền lại, hoặc là rơi vào nơi nào đó, hoặc là ở bên trong bí cảnh, di tích nào đó, chỉ chờ người hữu duyên đi tìm.

Mà bây giờ mặt ngoài còn lưu truyền hơn hai mươi kiện tiên khí, nói cách khác, còn có hơn mười kiện tiên khí không biết lưu lạc phương nào, chờ đợi chủ nhân của nó. Tam đại ma giáo chính là muốn tìm tới những món tiên khí này, nắm giữ ở trong tay mình, liền có thể tăng cường thực lực phe mình, trong đại chiến phần thắng có thể nhiều hơn mấy phần.

"Quả nhiên pháp bảo mới là mấu chốt quyết định thành bại." Vi Vân thầm nghĩ trong lòng.

Cũng may hắn nhận chủ Vô Tự Kim Thư, chưa giao cho Ngự Châu nương nương, nếu không ngay cả khóc cũng không kịp. Vô Tự Kim Thư cũng không phải sát phạt pháp bảo, mà là một loại pháp bảo có tính phụ trợ, có lẽ trong mắt người khác ngay cả đỉnh cấp pháp khí cũng không bằng, nhưng theo Vi Vân thấy, Vô Tự Kim Thư còn hữu dụng hơn bất kỳ pháp bảo nào!

"Chẳng lẽ lần này Ngự Châu nương nương lại đi tìm bí cảnh, tìm kiếm pháp bảo?"

"Đó là đương nhiên."

"Giáo chủ và trưởng lão của tam đại thần giáo đang toàn lực tìm kiếm pháp bảo rải rác trên đại lục."

Vi Vân vừa nghe được hướng đi cùng tin tức của ma giáo, vừa dâm đãng chơi tứ đại yêu cơ này, bốn người bọn họ thân thể mềm mại trơn trượt, mỗi người đều xinh đẹp động lòng người, huyệt nhỏ màu

mỡ, chính là phụ nữ cực phẩm, nhất là trong xương tủy các nàng ẩn giấu một tia nô tính, lại trung thành tận tâm., Đối với Ngự Châu nương nương trung thành bất nhị, nhưng lại vì Ngự Châu nương nương coi trọng Vi Vân, cho hắn cơ hội thừa dịp, khiến cho tứ nữ cực kỳ coi trọng Vi Vân, thậm chí trong lúc dâm đãng, Vi Vân còn âm thầm truyền thụ cho các nàng tư tưởng "Các ngươi đều là nô bộc của ta, tin rằng thời gian dài bí ẩn thay đổi, các nàng sớm muộn gì cũng phải thần phục.

"Bọn đồ săn giết này, còn không mau đỡ ta dậy. Nể tình các ngươi nghe lời như vậy, hôm nay ta sẽ cho các ngươi ăn no." Vi Vân khẽ đưa tay ra.

"Vâng ạ!"

Tứ nữ nhao nhao đứng dậy đỡ Vi Vân lên, sau đó chủ động dùng tay chống trên giường dài, quật khởi hai cái mông to trắng như tuyết, lắc lư về phía Vi Vân, chờ hắn đâm vào.

"Ai biểu cho dễ nghe, ta trước xử ai nấy lo." Vi Vân giơ một cái gậy thịt thô dài, nhẹ nhàng đập vào bờ mông trắng nõn của tứ đại yêu cơ, đánh cho mông có chút rung động, phát ra tiếng "Bốp bốp" giòn vang.

Xuân Cơ nói đầu tiên: "Chủ nhân... quất ta đi, tiện tỳ cung nghênh cây trống lớn của chủ nhân..."

Hạ Cơ vội nói: "Chủ nhân... Tiện nô mỗi ngày đều nghĩ đến ngô của ngươi..."

Thu Cơ lắc cái mông béo: "Chủ nhân, Thu Cơ là ngươi nuôi nó, ngươi muốn chơi Thu Cơ thế nào cũng được..."

Đông Cơ quay đầu lại cười: "Ba ba... Nữ nhi lười biếng chờ huynh lâu lắm rồi..."

Bốn cặp mông căng tròn trắng như tuyết lắc qua lắc lại trước mắt, Vi Vân nhìn mà trong lòng rung động, không thể chính mình. Đặc biệt là

cách xưng hô của Đông Cơ khiến hắn kích động. "Phụ thân, "Mẫu thân", loại xưng hô này chính là tục ngữ dân gian của Thiên Vận đại lục, bình thường truyền lưu ở trong phường, ít thấy quan ngôn, nay được Đông Cơ gọi ra có vẻ cực kỳ thê lương.

Vi Vân nhất thời không chịu nổi, lập tức cầm gậy thịt lớn dí vào giữa mông Đông Cơ, vuốt ve ở dưới cái mông mềm mại của nàng, thoáng trượt một cái, liền trượt vào trong khe hở của cái bắp thịt đầy đặn mềm mại của nàng, sau đó hung hăng cầm lên.

"Bộp bộp bộp..."

Chỉ một thoáng, trong phòng luyện đan vang lên liên tiếp tiếng nhục thể va chạm.

81

Chương bảy nhật nguyệt chiếu tam giới.

Trong phòng luyện đan, bốn đại yêu Cơ Xuân, Hạ, Thu, Đông đều không mặc gì, tay chống giường mỹ nhân thật dài, mông trắng như tuyết quật khởi cao cao. Vi Vân lần lượt đưa cây gậy thịt thô to vào sâu trong huyệt thịt mềm mại của Đông Cơ, thân côn ma sát thịt Tuyền Cơ, bị thịt mềm mềm trong lồng ngực quấn chặt, Vi Vân hầu như muốn linh hồn xuất khiếu, sảng khoái không thôi.

Lại ngẫu nhiên vỗ một cái ở trên mông mấy nữ nhân trắng như tuyết này, thể hiện hết uy nghiêm nam tử, từng tia từng tia hạt giống nô tính không ngừng gieo vào sâu trong nội tâm tứ đại yêu cơ này.

Vi Vân vừa thao túng, vừa nói thầm: "Tam đại Ma giáo không lãng phí thời gian chút nào, một mực tìm kiếm Tiên khí ở các nơi, đoán chừng không bao lâu nữa là có thể tìm ra toàn bộ. Dù sao giữa các món Tiên khí cũng có cảm ứng..." Hiện tại trên người hắn có một quyển sách vàng không có chữ, đối với pháp bảo dĩ nhiên đã có không ít hiểu biết, biết được giữa các loại Pháp bảo có cảm ứng.

"Phản Quan Chính đạo tu chân giới..." Vi Vân âm thầm lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ: "Tu chân giới chính đạo an nhàn quá lâu, vẫn quá bận rộn với việc ngươi lừa ta gạt, nội đấu không ngừng. Tuy bọn chúng thông minh giảo hoạt, nhưng tâm tư toàn bộ đều dùng cách kiếm lợi riêng như thế nào, loại bỏ phía trên dị kỷ, phải trông cậy vào bọn chúng đối phó Ma giáo, thật sự là si tâm vọng tưởng. Chỉ là... những thứ này thì liên quan gì tới ta?"

Tưởng tượng đến việc mình bị người ta vu oan trên đại điện Thái Huyền, bị vây công một cách xa lánh như vậy, hắn ta chỉ cảm thấy tức tối mà thôi.

"Mà thôi, đi một bước nhìn một bước đi, buồn vô cớ thì có ý nghĩa gì?"

Nghĩ tới đây, Vi Vân thu hồi tâm thần, nhìn thân thể trắng nõn như tuyết trước mặt, nhất thời hung hăng đưa đi, làm việc Đông Cơ Lãng kêu không ngừng, không bao lâu liền nghênh đón cao trào, Vi Vân rút ra cây côn thịt ướt đẫm., Lại cắm vào trong cơ thể Thu Cơ đang lay động cái mông béo, trực tiếp giống như một trận mưa to gió lớn, làm xong Thu Cơ "A a" một trận loạn kêu, thân thể mềm mại lay động không ngừng, lượng lớn nước bẩn từ khi hai người kết hợp với nhau bắn tung tóe ra, rơi đầy đất. Vi Vân lại rút thịt côn ra, ném vào trong huyệt Hạ Cơ., Đem nàng cũng dâng lên cao trào, cuối cùng cắm vào trong tiểu huyệt của xuân cơ, vào sâu trong tử cung, đầu rùa mới phá tan tâm hoa, đã thấy cả người xuân cơ rung động, trong miệng phát ra "A" một tiếng thét chói tai, một dòng nước tiểu trong suốt từ trong miệng nàng bắn nhanh ra ngoài., Rầm rầm rầm rơi xuống giữa hai chân trắng nõn, rơi trên mặt đất như tấm màn nước, vừa rối vừa sóng. Nhưng do quá kích thích nên khiến cho nước tiểu mất rồi. Vi Vân vừa giằng co, vừa nhìn bộ dáng Xuân Cơ phun tiểu, cảm giác đặc biệt thú vị, ba yêu nữ còn lại cũng quay đầu quan sát, ngạc nhiên một hồi.

Huyệt nhỏ của Xuân Cơ kịch liệt co rút lại, giống như vận dụng thuật hái bổ vậy, kỳ thực vẫn chưa sử dụng. Điều này làm cho Vi Vân cảm thấy một trận kích thích mãnh liệt, hắn cũng không cần thiết nhịn, trực tiếp buông lỏng tinh quan, đem từng luồng từng luồng tinh thạch rót vào trong cung tử của Xuân Cơ, lấp đầy cung tử yêu nữ này. Vi Vân chậm rãi rút ra, chỉ thấy các huyệt nhỏ trên cánh hoa của Xuân Cơ khẽ khép mở, từ bên trong chảy ra từng luồng chất lỏng trắng bóc.

Một ngày sau, lò luyện đan phát ra một tràng âm thanh rõ ràng.

Vi Vân đang nhắm mắt ngồi ngay ngắn, vội vàng mở mắt nói: "Có thể khai lò rồi."

Một bên, tứ đại yêu nữ đang đấm lưng cho hắn, bóp chân nghe vậy đại hỉ, đồng thời vây tới, liên tục mở nắp lò luyện đan ra. Ngay lúc đó,

một cỗ mùi thuốc nồng nặc từ bên trong truyền ra, trong nháy mắt truyền khắp toàn bộ phòng luyện đan.

Tứ Đại yêu Cơ giương mắt nhìn lên, chỉ thấy trong lò luyện đan lơ lửng năm viên đan dược to bằng ngón cái, hạt đan dược màu nâu mượt mà sung mãn, hiện ra vầng sáng nhàn nhạt, chính là Bổ Khí Đan chính tông.

Xuân Cơ lấy một cái pháp khí trữ vật hình dạng như cái bình ngọc nhỏ ra, nhắm ngay vào lò luyện đan, năm viên Bổ Khí Đan bên trong lập tức rơi vào trong bình ngọc.

Vi Vân chậm rãi đi tới, nói: "Sao rồi?"

Xuân Cơ đổ đan dược từ trong bình ngọc ra, nói: "Mời đại sư xem qua."

Vi Vân cầm lấy một viên trong đó, liếc mắt nhìn, lại đặt lên mũi ngửi ngửi, sau đó há miệng ăn một viên, cảm thụ dược lực đang khuếch tán, một hồi lâu mới nói: "Thành công rồi, các ngươi ăn phần còn lại đi, cũng nhấm nháp một phen đi."

Tứ đại yêu nữ mỗi người ăn vào một viên, tinh tế lĩnh hội Bổ Khí đan hóa thành từng luồng nguyên khí dung nhập vào trong cơ thể, xuân Cơ nói: "Đại sư, quả nhiên là Bổ Khí đan chính tông của Dược Vương tông."

Vi Vân một tay chắp sau lưng, thản nhiên nói: "Cái này còn cần phải nói sao, lúc trước khi ở Dược Vương Tông, ta có luyện qua đan dược gì không? Đây chỉ là đan dược bổ dưỡng cơ bản nhất mà thôi, à... Xem ra lò luyện đan và linh dược mà Quỳnh Hương nương nương cung cấp cũng không có vấn đề gì, một khi đã như vậy, ta đây sẽ phải buông tay luyện đan rồi, hừ! Dược Vương Tông đối xử với ta như thế nào cũng được., Ta muốn luyện chế hết đan dược của Dược Vương tông. Đúng rồi, trong lúc ta luyện đan, không được có người quấy rầy. Bốn người các ngươi, hai người giữ cửa, hai người giúp ta hạ thủ, nghe kỹ chưa?"

"Nô tỳ tuân mệnh!"

Tứ nữ khom người nói, bộ dáng thập phần nhu thuận.

Vi Vân nhìn thấy, âm thầm gật đầu, mấy yêu nữ này càng ngày càng nghe lời, trước kia chỉ là lúc giao hoan cùng hắn nghe lời, bây giờ bình thường cũng rất nghe lời, vậy là tốt rồi.

Lại tốn thêm một ngày, Vi Vân luyện chế ra một lô mười viên Dưỡng Đan, vẫn luyện chế thuận lợi, từ khi thành công lần thứ nhất, về sau thủ pháp ngày có xu hướng thành thục, luyện chế cũng nắm chắc hơn rất nhiều. Hắn dự định lần tiếp theo luyện chế tăng số lượng lên gấp mười lần, nếu như thành công, liền có thể luyện chế ra Kim Đan có độ khó lớn, quay về Thiên Đan.

Thời gian như thoi đưa, chớp mắt đã qua nửa tháng.

Mỗi ngày Vi Vân đều luyện đan, luyện chế xong xuôi đan dược, thời gian ôn dưỡng trong lò đan của hắn, Vi Vân cùng tứ đại yêu Cơ giao hoan dâm, gần như biến tứ đại yêu nữ này thành nô tỳ cho mình, mà không phải là tỳ nữ hộ pháp của Ngự Châu nương nương.

Một ngày nọ, Thu Cơ đang canh cửa đột nhiên quay ra cửa nói: "Bái kiến Sơn Nhạc trưởng lão, không biết trưởng lão lần này đến đây có chuyện gì?"

Một thanh âm thô kệch truyền vào: "Ta đặc biệt đến xem Vi Vân đại sư luyện đan như thế nào rồi, còn thuận lợi hay không?"

Thu Cơ nói: "Mọi việc đều thuận lợi, đa tạ trưởng lão quan tâm."

Chính đang điều khiển Thái Dương Chân Hỏa, Vi Vân luyện một lò Đại Lực Đan mặc dù nghe trong tai, nhưng vẫn không nhúc nhích, chuyên tâm luyện đan. Tà dị giáo có mười hai đại trưởng lão, ngày thường có ít nhất một nửa tọa trấn sơn môn, Sơn Hô trưởng lão là một trong số đó, nghe nói người này chính là Sơn Ngoan tu luyện thành tinh, có pháp tướng viên mãn tu vi, sử một cây thương pháp

khí cương, thực lực cao cường, không dưới tứ đại trưởng lão của Dược Vương Tông.

Tiếng bước chân vang lên, một thân trường bào dị thú kéo dài vào phòng luyện đan. Người này mắt như chim ưng, sắc bén vô cùng, mặt như giày kéo ra, thân dài mà gầy, xương gò má lồi ra, làm cho người ta có loại cảm giác thập phần hung ác. Hắn đi tới đi lui trong Vi Vân và Luyện Đan lô vài vòng, thỉnh thoảng đánh giá một phen Vi Vân, thỉnh thoảng trong mắt bắn ra một tia lạnh lẽo.

Xuân Cơ thấy vậy tiến lên nói: "Trưởng lão, trong quá trình luyện đan của đại sư không được quấy rầy, kính xin trưởng lão chờ một lát, đại sư sẽ nhanh chóng luyện chế xong."

"Không vội, không vội."

Trưởng lão nâng núi khoát tay áo, bỗng nhiên dừng lại, đặt mông ngồi ở trên giường dài, cứ như vậy nhìn Vi Vân luyện đan.

Hắn đột nhiên đưa tay sờ lên giường, cau mày nói: "Sao lại dính như keo như vậy? Chẳng phải giường bẩn quá sao, sao không cầm đi tắm rửa?"

Xuân Cơ và Hạ Cơ nghe vậy ngẩn ngơ, thứ sền sệt này chính là uế vật các nàng lưu lại sau khi giao hợp với Vi Vân, mỗi ngày đều làm ra rất nhiều, làm sao rửa được?

Hạ Cơ vội nói: "Trưởng lão, phòng luyện đan khói lửa quá nặng, khó tránh khỏi lưu lại rất nhiều dơ bẩn, mong trưởng lão về sau ít tới nơi này, để tránh làm bẩn y phục."

Sơn giơ trưởng lão từ trên giường đứng dậy, cau mày nói: "Hừ! Nếu ta không phải vì đan dược, làm sao lại đến đây? Các ngươi nói cho tiểu tử này, lão phu muốn một lò thông linh đan, cho các đệ tử ta sử dụng Khai Khiếu, a... Chậm nhất bảy ngày, nhất phải đưa tới cho ta, nếu không đừng trách lão phu không khách khí!"

Nói xong, núi nhấc trưởng lão phẩy tay áo bỏ đi.

"Cung tiễn trưởng lão."

Tứ đại yêu nữ đưa mắt nhìn trưởng lão dời núi rời khỏi phòng luyện đan.

Hắn vừa mới đi, Vi Vân liền đem một lò chữa trị đan luyện chế xong, khép nắp lại, bắt đầu ôn dưỡng.

"Khẩu vị thật lớn, mở miệng liền muốn một lò thông linh đan, đan dược này há dễ dàng luyện chế ra như thế?" Vi Vân có chút không vui nói.

Thông Linh Đan là dùng để khai khiếu cho động vật, sau khi phục dụng có thể khai linh trí, thậm chí kích hoạt ký ức kiếp trước, dù đặt ở Dược Vương Tông cũng là đồ vật đắt đỏ, huống chi tại những tông môn khác. Lúc trước Vi Vân mua cho Tiểu Kim một quả, đều đã bỏ ra một tờ tiền phù tứ phẩm.

Xuân Cơ an ủi: "Đại sư, nâng trưởng lão lên là như vậy, ngài đừng quá để ý. Tuy hắn thích chiếm tiện nghi nhưng luôn trung thành tuyệt đối với thần giáo, vì vậy giáo chủ cực kỳ tín nhiệm hắn."

Vô cùng tin tưởng... ý tứ chính là lò đan dược này không thể không luyện chế cho hắn, bằng không mình sẽ sống trong tà dị giáo ư?

Vi Vân thầm đau đầu, tuy nhiên hiện giờ kinh nghiệm luyện đan của hắn đã nước lên thì thuyền lên, nhưng đan dược hơi có phẩm cấp cao, cần phải có đủ tu vi duy trì mới có thể luyện chế thành công, nếu không tỷ lệ thất bại rất cao, luyện chế thêm vài lần, cũng chỉ lãng phí dược liệu. Ít nhất cũng phải đột phá đến kim đan tu vi mới được.

Nghĩ tới đây, Vi Vân chìm tâm thần vào trong quyển sách vàng không chữ, món pháp bảo này hiện đang trôi nổi trong thức hải của hắn, tỏa ra kim quang chói mắt chiếu sáng toàn bộ không gian thức hải.

Ngày đó sau khi tế luyện Vô Tự Kim Thư, biết được công năng và cách dùng của món pháp bảo này, nhất thời khiếp sợ không thôi, hoàn toàn không cam lòng giao cho Ngự Châu nương nương, bởi vì món pháp bảo này đối với hắn mà nói, thật sự là một kiện bảo bối tuyệt thế! Cho dù để cho Ngự Châu nương nương dùng Long châu ngũ sắc để đổi, hắn cũng tuyệt đối không muốn.

Công năng của Vô Tự Kim Thư là, phân tích và thôi diễn công pháp, thần thông, pháp thuật, cũng lần lượt hiển hóa ra bên trong Vô Tự Kim Thư, để chủ nhân có thể tham khảo kết quả suy diễn, tiến hành công pháp, thần thông tu luyện, đồng thời có thể phân tích công pháp và thần thông của kẻ địch, biết được kẽ hở, liền đánh tan đối thủ.

Nhìn thoáng qua, loại công năng này dường như cũng không có bao nhiêu tác dụng đối với việc tăng cường thực lực, nhưng kì thực lại có diệu dụng vô cùng!

Phải biết rằng, trong quá trình tu chân giả, tồn tại trong quá trình luyện công xuất hiện sự cố, thậm chí tẩu hỏa nhập ma khả năng có thể xuất hiện loại chữ vàng này, nhưng đã sớm suy diễn ra loại tình huống này, chủ nhân của nó biết được con đường này không thể đi., Chỉ có thể đi vòng qua, phòng ngừa xảy ra chuyện, cũng có thể tiết kiệm thời gian tu luyện, nói cách khác, có được không có chữ Kim thư, tất cả tu luyện của chủ nhân, tuyệt đối có thể tiến về hướng chính xác, hơn nữa hoàn toàn có thể suy diễn ra phương pháp thích hợp nhất với mình.

Ngoài ra, còn có thể mượn Vô Tự Kim Thư sáng tạo công pháp, thông qua các loại thôi diễn, sáng tạo ra pháp thuật, thần thông mình muốn. Hơn nữa tốc độ thôi diễn của Vô Tự Kim Thư mười phần nhanh chóng, căn bản không phải người tu hành bình thường có thể sánh bằng, một cái chớp mắt liền có thể suy diễn ra ngàn vạn loại tỷ lệ, hơn nữa theo tu vi của chủ nhân tăng lên, tốc độ vẫn có thể không ngừng gia tăng, đồng thời số lượng công năng suy diễn cũng sẽ được tăng lên trên diện rộng.

Bởi vậy, ngay khi Vi Vân vừa mới lấy được quyển công pháp và thần thông mà mình đã tu luyện, hắn liền khắc một mạch vào quyển sách vàng không tên, khiến nó không ngừng suy diễn, hiện tại đã suy diễn hơn một tháng, hơn một tháng này., Mỗi một tờ Vô Tự Kim Thư, mỗi giờ mỗi khắc đều huyễn hóa ra một bức kinh mạch bản đồ thân thể, các loại lộ tuyến pháp lực lưu chuyển, cùng với hiệu quả cùng uy lực sinh ra khi vận dụng thần thông, các loại quang ảnh hiện ra, khiến người hoa mắt.

Tâm thần Vi Vân chìm vào trong quyển sách vàng không chữ, quan sát từng quang ảnh kỳ diệu trên đó. Đột nhiên, quyển sách không chữ phát ra một đoàn kim quang, từ trong bay ra năm chữ lớn ánh vàng rực rỡ.

Nhật Nguyệt Chiếu tam giới!

"Thành công rồi!"

Vi Vân vui mừng, vội vàng xem xét.

Theo năm chữ lớn màu vàng này bay ra, theo sát phía sau là các phù tự các màu sắc, đều là từng chữ cổ huyền ảo kỳ dị, chừng ba ngàn chữ, xâu chuỗi lại, hợp thành một con dài, đầu đuôi nối liền, tuôn ra một trận quang hoa màu sắc rực rỡ chói mắt.

Đây là một môn công pháp mà Vi Vân dùng quyển "Vô Tự Kim Thư" suy diễn diễn diễn ra, tên là "Thiên Nhật Chiếu Tam Giới Đại Pháp Côn Bằng", tổng cộng dung hợp kỳ công sáu môn, "Nhật" đại biểu Thôn Nhật Đại Pháp, "Nguyệt" đại biểu Tử Nguyệt Già Thiên Công, "Chiếu theo Vạn Phật Thư ", "Tam giới" đại biểu Thiên Cương Thái Huyền Chân Kinh, Cửu U Bí Điển, Nhân Khuyết Dược Vương Kinh, hấp thu đặc tính cùng tinh túy của sáu môn kỳ công này, tự thành một nhà, đồng thời có thuộc tính âm, ngũ hành, là kỳ công bất thế chân chính.

Trước mắt môn công pháp này chỉ suy diễn đến cảnh giới Địa Tiên, nhưng Vi Vân rất rõ ràng, chỉ cần tiếp tục thôi diễn, sau đó còn có rất

nhiều cảnh giới, 《 Nhật Chiếu tam giới đại pháp 》 có thể tu luyện mãi, đây là khái niệm gì?

Phần lớn công pháp của tu chân giới nói là tu tiên pháp môn, kỳ thật phần lớn chỉ có thể tu luyện tới cảnh giới Độ kiếp, muốn thành tiên là chuyện gần như không thể, chỉ có thập đại kỳ công mới có thể tiến thẳng cảnh giới Địa Tiên. Nhưng Nhật Nguyệt Chiếu tam giới đại pháp lại có thể tu luyện mãi, có thể tu luyện tới cảnh giới gì, trước mắt Vi Vân còn không biết. Môn công pháp này hoàn toàn có thể khai sáng một đại phái, đợi một thời gian, thậm chí không hề thua kém tam giáo thất tông.

Vi Vân khoanh chân ngồi tại chỗ, dựa theo công pháp Nhật Nguyệt Chiếu tam giới đại pháp thuật lại, lấy con đường hành công đặc biệt, một lần nữa tu luyện kinh mạch cùng huyệt khiếu toàn thân, toàn thân ba trăm sáu mươi năm huyệt khiếu, không cái nào không được cường hóa, kinh mạch toàn thân cũng mở rộng thêm gấp mấy lần.

Vi Vân cảm thấy khi mình tu luyện môn công pháp này, một thân chân khí cường độ so với mười đại kỳ công của tu chân giới còn cường hãn hơn gấp mấy lần. Mười năm chân khí của hắn, so với người khác mười năm chân khí căn bản không cùng một cấp bậc, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, cùng cảnh giới đủ để vô địch.

"Cần phải khôi phục tu vi Kim Đan trước, mới có thể luyện chế ra đan dược tốt hơn." Vi Vân thu công đứng dậy, thầm nghĩ trong lòng.

Vi Vân ôm xuân cơ và Hạ Cơ, ngồi ở trên giường dài, nói: "Chờ sau khi chữa khỏi đan dược ra lò, ta muốn luyện chế một lò kim đan, chờ ta đột phá đến tu vi kim đan, lại cho trưởng lão núi kia luyện chế thông linh đan."

"Đan dược cung cấp của Thần giáo ta, phải xem đại sư." Xuân Cơ đặt đầu rết tựa vào ngực hắn, dịu dàng nói.

Hạ Cơ càng như con chó con, vươn một cái lưỡi trắng nõn liếm qua liếm lại trên mặt hắn.

Vi Vân thò tay vào trong y phục của hai cô gái, vừa dùng "Vô Tự Kim Thư" suy diễn quá trình luyện chế "Kim Đan", vừa thưởng thức nhũ ngọc mềm mại của các nàng.

Trong người có vô tự kim thư, có thể thôi diễn ra đủ loại thất bại hoặc trong quá trình thành công, ngay cả luyện đan cũng biến thành thuận lợi lạ thường. Cho đến hôm nay, hắn đã luyện gần mười lò đan dược, ngoại trừ một phần còn kém một chút, cơ hồ chưa từng thất bại qua.

Mất thêm hai ngày, Vi Vân đã luyện chế thành công một lò Kim Đan, tuy chỉ có ba lò nhưng vẫn có thể cung cấp cho tu sĩ Trúc Cơ viên mãn sử dụng để đột phá cảnh giới.

Đây là Vi Vân luyện chế để cho chính mình sử dụng, hắn đột phá đến cảnh giới kim đan cần đại lượng chân khí, thậm chí là mấy lần trước kia, hắn mặc dù chuẩn bị rất nhiều phù tiền, nhưng vẫn chưa đủ an toàn, phải luyện chế mấy viên kim đan đi ra, bảo đảm không có sơ hở nào.

"Hiện tại ta muốn đột phá, mấy người các ngươi hộ pháp cho ta, tuyệt đối không thể để người khác quấy rầy ta."

"Vâng, xin đại sư yên tâm! Tỷ muội chúng ta nhất định sẽ không để cho người tới gần đan phòng."

Tứ đại yêu Cơ lập tức bước ra ngoài, khép cửa lại, canh giữ ở cửa phòng luyện đan.

Lúc này Vi Vân mới yên tâm, ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu vận chuyển đại pháp a nhật nguyệt chiếu tam giới, tiến về phía Kim Đan cảnh.

Hắn vốn là người tu thành Nguyên Anh, từ khi bước vào tu chân giới tới nay, trải qua nhiều lần kiếp nạn, đột phá nhiều lần tâm kiếp, lấy tâm cảnh hắn trước mắt, có thể tu đến pháp tướng cảnh, chỉ cần thời gian tích luỹ mà thôi. Lập tức, chân khí trong cơ thể ồ ồ động, vòng

quanh huyệt khiếu cùng kinh mạch không ngừng lưu chuyển, tràn ngập toàn thân, trên thân xuất hiện một tầng tường khí hơi mờ, cả người bắt đầu thoát ly mặt đất, từ từ lơ lửng.

Toàn bộ quá trình đã sớm bị Vô Tự Kim Thư thôi diễn qua rất nhiều lần, Vi Vân lần lượt nắm giữ các loại khả năng, bước về phương hướng chính xác nhất.

"Đã đến lúc rồi."

Vi Vân lấy ra một viên kim đan, khẽ há miệng nuốt Kim Đan vào, hóa thành một luồng nguyên khí ôn nhuận truyền khắp xương cốt tứ chi, rồi lại dùng quỹ tích huyền diệu hội tụ về đan điền bên dưới, bổ sung số lượng tiêu hao cần thiết để đột phá.

Dần dần, nguyên khí khổng lồ đục ra Hồng Mông đánh vỡ hư không, ở trong thiên địa có một tấc vuông, một đoàn ánh sáng Toan Nghê xuất hiện tại hạ đan điền, đồng thời không ngừng áp súc, cô đọng, chậm rãi hướng Kim Đan chuyển biến.

"Còn chưa đủ."

Vi Vân lại lấy ra một viên kim đan, lại nuốt vào, thải quang trong đan điền càng thêm nồng đậm.

Một lát sau, hắn nuốt viên kim đan cuối cùng, đồng thời lại lấy ra mấy đồng tiền cấp một màu vàng, liên tiếp bóp nát. Nguyên khí khổng lồ không ngừng tràn vào trong cơ thể, một mạch hội tụ ở đan điền...

Không biết qua bao lâu, Vi Vân bỗng cảm thấy trong đan điền bỗng nhiên phát ra một tiếng chấn động mạnh, loại chấn động này chỉ có bản thân hắn cảm nhận được, sau khi chấn động qua đi, tứ chi xương cốt tứ chi, toàn thân từ trên xuống dưới đều thoải mái!

Sau khi nhìn vào bên trong một chút, Vi Vân liền trông thấy trong đan điền của mình có một viên kim đan bảy màu lớn chừng ngón cái. Mặc dù đang ở trong cơ thể, kỳ thật lạc ấn ở trong hư không, đang tản

mát ra từng cỗ khí tức huyền ảo không rõ. Nhìn kỹ lại, còn có thể thấy trên kim đan có một tia đường vân huyền ảo, khác biệt rất lớn với Tử Kim Đan lúc trước.

Từ bên ngoài nhìn vào, cả người Vi Vân đang lơ lửng giữa không trung giữa phòng luyện đan, toàn thân tản mát ra vầng sáng rực rỡ, vô cùng rực rỡ.

Một lúc lâu sau, Vi Vân từ từ thu công, thân hình đáp xuống mặt đất, mở mắt đứng dậy.

Hắn vừa vận công, dưới chân liền sinh ra hai vòng xoáy pháp lực bảy màu nâng thân thể hắn lên. Đây là năng lực cơ bản nhất sau khi tu thành kim đan, lăng không phi hành.

"Cuối cùng có thể phi hành rồi." Vi Vân đại hỉ.

82

Chương thứ sáu, trưởng lão luyện đan.

Sau khi tu thành kim đan, tất cả chân khí của Vi Vân đều hóa thành pháp lực, bây giờ pháp lực trong cơ thể hắn chỉ có mười năm, nhưng mười năm pháp lực này so với pháp lực trăm năm của người bình thường căn bản không cùng một cấp bậc. Từ kim đan đột phá đến nguyên anh, cần pháp lực trăm năm., Đây là một quá trình tích lũy dài dằng dặc, đặc biệt là khi Vi Vân tu luyện Nhật Nguyệt Chiếu tam giới đại pháp, cần nguyên khí cực kỳ khổng lồ, là người bình thường hơn gấp mười lần, cùng là số lượng nguyên khí, người khác có thể chuyển hóa ra một trăm năm pháp lực, hắn lại chỉ có thể chuyển hóa ra mười năm, đây chính là điểm tai hại của môn công pháp này.

Tính toán thời gian, đột phá kim đan mất một ngày, thời hạn bảy ngày mà Ly Sơn nâng trưởng lão định ra còn thừa lại bốn ngày, bất quá bây giờ Vi Vân tu thành kim đan, dùng thời gian bốn ngày này luyện chế ra một lò thông linh đan, có lẽ đủ rồi.

Hắn hô: "Bốn người các ngươi có thể vào được."

Dứt lời, xuân, hạ, thu, đông đại yêu Cơ nhất thời tiến vào phòng luyện đan. Bốn nàng thấy Vi Vân tu thành kim đan đều có chút kinh ngạc, chỉ là kim đan sơ kỳ, vốn không có gì kỳ quái, nhưng Vi Vân cho các nàng cảm giác rõ ràng so với tu sĩ kim đan viên mãn bình thường còn cường đại hơn, nhất thời âm thầm ngạc nhiên.

Vi Vân dặn dò: "Hiện tại chúng ta muốn luyện chính là thông linh đan, đan dược này cần dược liệu tương đối nhiều, cần phải dựa theo thứ tự cố định, từng cái từng cái bỏ vào, bốn người các ngươi cẩn thận nghe kỹ, không thể chậm trễ."

"Không dám thất lễ!" Tứ nữ đều nói.

Vi Vân gật gật đầu, mở lò luyện đan ra, đầu ngón tay hạ xuống một đoàn Thái Dương Chân Hỏa, tiến vào trong lò, bắt đầu đun nóng lò luyện đan.

Rất nhanh, vách trong lò luyện đan chuyển thành một mảnh màu đỏ vàng.

"Huyền Âm Hoa." Vi Vân nói.

Xuân Cơ vội mang tới một gốc hoa Huyền Âm màu nâu đen, ném vào lò luyện đan, vừa thấy Thái Dương Chân Hỏa lập tức tan ra.

"Động Minh Thảo."

Hạ Cơ mang tới một gốc Động Minh Thảo màu xanh tím.

"Huyền Hoàng tinh."

...

Nơi giao giới nam bắc của Thiên Vũ đại lục là một con sông máu vạn dặm, con sông này rộng vạn dặm, dài vô tận, vắt ngang toàn bộ đại lục Thiên Vũ, chia đại lục này làm hai nửa Nam Bắc. Nước sông của huyết hà vạn dặm hiện ra một mảnh màu đỏ, đổ về đông, tây, tây, tây, tây., Hàng năm đều chảy xuôi, vĩnh viễn không thể khô kiệt. Tục truyền vạn năm trước, cường giả Nhân tộc cùng với bách tộc đại chiến tại đây, chém giết máu chảy thành sông, thi thể tung hoành khắp nơi, cho nên tạo thành một dòng sông máu vô tận, nước sông từ Tây Phương Tiên Sơn mà đến, tụ hợp vào nơi sâu trong Đông Phương Cửu U.

Trên bờ sông phía nam Huyết Hà vạn dặm, nơi này có một tảng đá lớn hình thù kỳ quái, mỗi tảng đá lớn đều có đủ loại hình dạng, có như hình người, có hình thú, có đầu người thân thú, có đầu thú thân người, trải qua vô tận tuế nguyệt gió táp mưa sa, huyết hà đập bờ, những hoa văn quái thạch này rõ ràng, dưới ánh mặt trời hiện ra sáng bóng.

Đã là tháng chạp giá rét, khắp nơi đều là một mảnh sương lạnh, sông máu vạn dặm lại như cũ sóng cả cuồn cuộn, nước sông màu đỏ chảy về đông.

Bạch Hỗn mặc một bộ áo bào xanh, đứng trên một tảng đá lớn đón gió, đôi mắt đẹp ngắm nhìn vô tận Huyết Hà trước mắt, khuôn mặt trái xoan xinh đẹp dưới ánh mặt trời càng thêm trắng noãn, cả người nàng phong tư yểu điệu, bộ ngực dưới áo bào xanh nhô cao, cặp mông mềm mại, eo liễu mảnh khảnh, toàn bộ dáng đều lộ ra vẻ uyển chuyển cùng phong vận, cả người lộ ra một cỗ khí tức thành thục.

Bạch Hỗn sờ sờ vòng tay không gian trên cổ tay, kiểm tra vật phẩm bên trong một phen, các loại vật phẩm, pháp khí, phù tiền, đan dược, quần áo, đều đã chuẩn bị đầy đủ.

Trong lòng nàng thầm nghĩ: "Tuy rằng biết tiểu tử kia ở tà dị giáo, nhưng muốn cứu người ra, lại thực sự không dễ dàng, cũng may lâm thời tu luyện dịch dung thuật một phen, có thể tạm thời huyễn hóa dung mạo, người có thể giấu diếm từ pháp tướng cảnh trở xuống, Dược Vương lão tổ tại thượng, nguyện đệ tử đi chuyến này thuận lợi."

Đột nhiên, Bạch Chỉ ngửa đầu nhìn lên.

Chỉ thấy một đạo trường hồng màu tím vắt ngang giữa trời, từ phía nam mà đến, hướng phương bắc mà đi, lướt qua huyết hà vạn dặm, kéo ra một cái đuôi lửa thật dài, trong nháy mắt đi xa.

"Ngu môn chủ?"

Trong lòng Bạch Chỉ hơi động, tiếp theo khẽ thở dài.

Có thể nói nàng cực kỳ bội phục Ngu Yên Vũ, nhớ rõ hơn một trăm năm trước, nàng đã tu thành Pháp tướng, là trưởng lão Dược Vương tông. Khi đó Ngu Yên Vũ mới chỉ là đệ tử Kim Đan của Tử Nguyệt Tiên môn, không ngờ giờ phút này lại trở thành cường giả

cảnh giới Độ Kiếp. Môn chủ một đời của Tử Nguyệt Tiên môn, nhưng nàng vẫn chỉ là trưởng lão cảnh giới Pháp tướng.

Nàng biết rõ con đường mà Ngu Yên Vũ đi là đi, nhưng cũng chỉ có nàng mới có điều kiện này, trên cơ bản người khác không có. Ngu Yên Vũ trời sinh có cảnh giới Trúc Cơ, từ Trúc Cơ đến Kim Đan dùng thời gian mười tám năm, từ Kim Đan tu đến Nguyên Anh dùng năm mươi năm, từ Nguyên Anh tu đến Pháp Tướng dùng một trăm năm, từ pháp tướng tu đến Độ Kiếp cũng chỉ mất thời gian mười hai năm.

Nàng đi theo con đường tích lũy bạc phát, giai đoạn đầu cơ sở, vững chắc hùng hậu đến tột đỉnh, lại đột phá. Kể từ đó, càng về sau, đột phá càng dễ dàng, phản quan càng nhiều hạng người thiên tài, giai đoạn đầu đột nhiên tăng mạnh, sau đó lần lượt vô lực, muốn có thành tựu, liền khó khăn.

Nhìn một chút, Bạch Chỉ cũng tế lên pháp khí Cửu Độc Chướng, hóa thành một đạo thanh quang phá không bay lên, đi tới bờ huyết hà vạn dặm bên kia.

Khoảng cách vạn dặm có thể nói là rất xa, nhưng trong mắt cường giả Pháp Tướng viên mãn, đây chẳng qua chỉ là khoảng cách một canh giờ để phi hành.

Bạch Chỉ tế ra Cửu Độc Chướng, phi hành ở phía trên huyết hà vạn dặm, thỉnh thoảng nhìn xem La Canh trong tay, tránh làm sai phương hướng. Dù sao huyết hà vạn dặm quá rộng, nhìn qua, khắp nơi đều là mặt nước màu máu vô tận, căn bản không nhìn thấy bờ.

Mặt sông máu vốn phẳng lặng bỗng nhiên sóng lớn mãnh liệt, phát ra từng trận nổ vang. Bạch Hỗn nhìn xuống dưới, chỉ thấy mặt sông bỗng nhiên nổ tung bọt sóng huyết sắc cao trăm trượng. Ngay sau đó, một cỗ man lực vô hình từ dưới cuốn tới, sóng huyết sắc trăm trượng hóa thành một gương mặt người, mở ra miệng lớn, nuốt toàn bộ thân hình Bạch Hỗn!

"Không tốt!"

Bạch Hỗn biến sắc, vội vàng tế ra Cửu Độc Chướng, thanh cực phẩm pháp khí này nổi lên thanh quang nhàn nhạt, bảo vệ toàn thân nàng.

Mặt người biến thành bọt sóng màu máu nuốt Bạch Chỉ, một lần nữa hóa thành nước chảy rơi vào trong huyết hà vạn dặm. Mặt sông quay về yên tĩnh như cũ, như thể không có chuyện gì xảy ra.

...

"Bộp bộp bộp -- "

Tiếng cơ thể va chạm kịch liệt vang lên liên tiếp trong phòng luyện đan, kèm theo đó là tiếng nữ nhân dâm kêu. Thân thể trắng như tuyết của Thu Cơ chống trên giường dài, dưới sự xử lý của Vi Vân, một cây gậy thịt vừa thô vừa to ở sâu trong huyệt thịt nàng ra ra ra ra vào vào, thỉnh thoảng lại mang theo nước bọt cuồn cuộn, đôi môi trong huyệt thịt lật ra, phát ra thanh âm "Phốc phốc, phốc phốc".

"Đờ chết tên tiện tử nhà ngươi!"

Vi Vân hung hăng đẩy, mỗi lần đều nhập tận gốc vào trong đó, thỉnh thoảng lại dùng tay gõ lên cặp mông to béo trắng như tuyết của Thu Cơ.

Thu Cơ bị làm cho xôn xao, trong miệng không ngừng kêu lên: "A a a a... Chủ nhân... Ta lảm nhảm... A a a... Nhanh đùa chết ta đi... A a a... Đúng là... chơi chết ta rồi a... A a a... Cúc hoa của ta cũng dễ chơi... A a... A a a a... a a a a a a a... a a a a a... Chủ nhân của ta... a a a a a a a a a a... a a a a a a a... a a a a a a a... a a a a..... a a a a a a a a..... Ngươi dùng cơm lớn của ngươi hung hăng chơi chết ta đi..."

"Khác! Đại gia sẽ thỏa mãn ngươi!"

Vi Vân rút một cây gậy thịt lớn ra, dùng ngón tay đè chặt đôi mông béo trắng như tuyết của nàng, rồi ấn đầu rùa lên đóa hoa cúc mềm mại kia, theo sự trơn bóng của dịch nhờn mà lập tức dính chặt vào,

thân côn được bao phủ trong ruột, một cảm giác dịu dàng làm cho lỗ hoa cúc vô cùng căng thẳng rụt lại, khiến cho thân cây của Vi Vân đau đớn không thôi.

"A... sắp chết rồi... A a..." Thu Cơ ngẩng đầu, mị nhãn như tơ, phát ra một tiếng gầm, toàn thân bao trùm một mảng hơi thở xôn xao.

Chờ đến khi Thu Cơ thích ứng với thanh nhục côn thô dài của hắn, Vi Vân mới chậm rãi đưa đi.

Trong phòng luyện đan bay lên hương khí, xuân cơ, mùa cơ, Hạ Cơ và ba nữ tử Đông Cơ trần truồng, đang ở một bên trông coi lò luyện đan, một lát không dám buông lỏng, trong lò luyện đan, là một lò thông linh đan luyện chế xong, đang ôn dưỡng.

Bỗng nhiên, lô luyện đan vang lên một trận âm thanh rõ ràng, vang vọng toàn bộ đan phòng.

Mọi người vui mừng, Xuân Cơ nghiêng đầu nhìn một chút, ngửi thấy mùi thuốc nồng đậm trong lò luyện đan, xác định thông linh đan đã ôn dưỡng xong, lúc này mới quay đầu nói với Vi Vân: "Chủ nhân... Chủ nhân... Thông linh đan luyện chế xong rồi!"

"Đã biết."

Vi Vân thản nhiên nói.

Thông qua những ngày này sự thay đổi tiềm thức, Vi Vân đã hoàn toàn kích phát ra nô tính của tứ đại yêu cơ này, đem các nàng nhất nhất thu phục, bất luận là trên giường hay dưới giường, đều nhu thuận kêu Vi Vân "chủ nhân", bảo các nàng làm gì., Các nàng thì làm gì, ngoại trừ ngỗ nghịch Ngự Châu nương nương, những thứ khác đều không phải không nghe theo. Đây cũng không phải đơn thuần dựa vào tu vi sở hữu mà có thể làm được, còn cần các loại thế công tâm lý, trong hằng ngày ám chỉ đối phương, khiến đối phương sinh ra ỷ lại tâm lý với mình.

Vi Vân nhanh chóng rút ra mấy trăm cái, bỗng nhiên dừng lại, thắt lưng đau xót, bắn ly tinh vào trong động thịt hoa cúc Thu Cơ. Hắn đặt mông to mọng trắng như tuyết của Thu Cơ, chậm rãi vụt lấy thân thịt côn, cục cục ẩm ướt, từ kích cỡ cánh tay, chậm rãi mềm nhũn xuống.

Vi Vân cũng không mặc quần áo, một cây gậy thịt to như vòi voi, đi tới bên cạnh lò luyện, mở nắp ra, chỉ một thoáng, một mùi thuốc nồng đậm tỏa ra, năm viên thông linh đan sáng tròn từ bên trong bay ra.

"Vào đi!"

Vi Vân lấy ra một cái hồ lô lớn chừng bàn tay, đây là một kiện pháp khí không gian nho nhỏ chuyên dùng để đựng đan dược, có thể đảm bảo dược lực không bị xói mòn.

Năm viên Thông Linh Đan nối đuôi nhau mà vào, Vi Vân bịt kín miệng hồ lô, đang muốn nói chuyện bỗng nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

"Vi Vân đại sư, đan dược ta cần đã luyện xong chưa?"

Âm thanh của Sơn Nhạc trưởng lão truyền vào.

"Mau mặc quần áo." Vi Vân vội vàng nói.

Tứ đại yêu cơ lập tức hầu hạ hắn ăn mặc chỉnh tề, tự mình cũng mặc lại, lại thi pháp thanh lý sự dơ bẩn chung quanh một phen, lúc này mới đi mở cửa, đón trưởng lão khiêng núi tiến vào.

Sơn nâng trưởng lão sải bước đi vào, trên người mặc trường bào dị thú Cẩm Tú, đôi mắt hắn bắn ra ánh mắt sắc bén, rơi vào trên người Vi Vân, duỗi tay nói: "Thời hạn bảy ngày đã đến, có thể luyện chế thông linh đan xong không?"

Trong lòng Vi Vân không vui, chính mình phí mấy ngày tâm huyết mới luyện chế ra thành quả này, đối phương chỉ cần thò tay ra là lấy đi, không tỏ vẻ gì cả.

Tuy vậy, Vi Vân lại chỉ có thể giao Thông Linh Đan ra, lấy hồ lô ra đổ ba viên ra ngoài, nói: "Hồi bẩm trưởng lão, tại hạ thật vất vả mới luyện ra được một lò, tuy rằng chỉ có ba viên, nhưng còn được, hy vọng trưởng lão chớ ghét bỏ."

Sơn Khuynh trưởng lão tiếp nhận đan dược, cầm trong tay, lại dùng mũi ngửi, sắc mặt lộ ra vui mừng, nói: "Không sai, quả nhiên là thông linh đan!"

Hắn thu hồi đan dược, lặng lẽ cười nói: "Tiểu tử, không hổ là Dược Vương tông đi ra, làm rất tốt, về sau ngươi ở chỗ này hảo hảo luyện đan, cái khác không cần quản, tà dị giáo ta tự sẽ bảo hộ chu toàn cho ngươi! Đương nhiên rồi... Ngươi luyện chế đan dược, tất cả đều thuộc về tà dị giáo ta, nếu dám giấu riêng, lão phu sẽ cắt đứt tay ngươi!"

Dứt lời, khiêng trưởng lão núi quay người rời đi.

Vi Vân nhìn thấy hắn rời đi, sau đó đặt mông ngồi ở trên giường dài, hơi có chút ủ rũ.

Tuy trình độ luyện đan của hắn không ngừng tăng lên, nhưng đều là dốc sức cho tà dị giáo, đan dược luyện chế ra, ngược lại có thể giấu kín trong tay áo càn khôn, chắc hẳn người khác cũng không phát hiện được, chỉ là tiếp tục như vậy, cuối cùng cũng không phải biện pháp. Chẳng qua là một công cụ lợi dụng của tà dị giáo mà thôi.

Suy nghĩ một chút, Vi Vân thầm nghĩ: "Ta bây giờ tu vi thấp kém, còn phải nhờ Ngự Châu nương nương mới có hy vọng thoát đi."

Tứ đại yêu cơ nhìn ra tâm tình của hắn không vui, vội vàng cởi áo khoác tiến lên an ủi, dâng hương thơm lên thân thể, tùy ý để Vi Vân nhấm nháp.

Mấy ngày sau, Vi Vân lại luyện ra một lò Hồi Thiên Đan, vẫn rất thuận lợi.

Một ngày nọ, Ngự Châu nương nương bỗng nhiên đi vào phòng luyện đan.

Ngự Châu nương nương mặc trường bào dị thú xinh đẹp động lòng người, cặp mông to mọng dưới áo bào đều phác họa ra, bốn đại yêu nữ tuy cũng là tuyệt sắc khó thấy, nhưng so với Ngự Châu nương nương vẫn kém hơn một chút. Tứ đại yêu Cơ vội vàng tiến lên đón chào, sau đó xoay người đứng sau lưng Ngự Châu nương nương, nhìn thẳng vào Vi Vân.

Ngự Châu Nương Nương hỏi: "Vi Vân, nghe nói ngươi luyện đan rất tốt, ta đặc biệt đến xem, nếu quả thật có thể hiệu lực vì Thần giáo ta, bản giáo quyết sẽ không bạc đãi ngươi."

Vi Vân chỉ chỉ giá gỗ bên cạnh, phía trên đặt các loại bình và hồ lô, bên trong phần lớn là đan dược luyện chế ra mấy ngày nay, phần lớn là Trúc Cơ Đan, Bổ Khí Đan, chữa trị đan dược cấp thấp, một ít đan dược trung cấp, đan dược cao cấp, đan dược cao cấp còn chưa luyện chế ra.

Vi Vân nói: "Thành quả mấy ngày nay đều ở chỗ này, thỉnh nương nương xem qua."

Ngự Châu Nương Nương gật gật đầu, tiến lên xem xét từng cái, thỉnh thoảng ngửi ngửi một chút, sau đó quay đầu, nói với Vi Vân: "A... Thành nhan không tệ."

Nàng quay người lại, vỗ vỗ bả vai Vi Vân, nói: "Nhìn ngươi ra sức như thế... Như vậy đi, ta phong cho ngươi danh hiệu trưởng lão luyện đan, ngày sau ngươi chính là trưởng lão thần giáo ta, tuy rằng địa vị không bằng trưởng lão chân chính, nhưng khi là đệ tử và môn nhân, ngươi đều có thể sai sử, cũng tiện cho ngươi làm việc ở thần giáo ta."

"Đa tạ nương nương ưu ái!"

Vi Vân hơi cúi đầu, trước mắt là một đôi ngực cao vút, mùi thơm thoang thoảng tỏa ra từ trên người Ngự Châu nương nương. Trong lòng hắn biết đây bất quá là một hư danh không có thực chất, lại nói: "Không biết có lệnh bài thân phận gì không? Nếu không có chứng cớ, ai nghe ta sai khiến?"

Ngự Châu nương nương mỉm cười, lật tay một cái, lòng bàn tay trượt ra một lệnh bài huyền thiết lớn chừng bàn tay, mặt sau khắc đồ án long phượng, chính diện có một chữ "Lệnh", nàng nói: "Đây là lệnh bài trưởng lão của ta, tạm thời cho ngươi sử dụng. Ta cho ngươi thêm một ít tiền phù dự phòng... Ừm, tiền phù này tạm để ở Xuân Cơ. Xuân Cơ, nếu như trưởng lão Vi Vân có gì cần, ngươi cần trợ giúp thích hợp."

"Vâng, nương nương!" Xuân Cơ nhận lấy phù tiền nàng đưa tới.

Vi Vân thầm than một tiếng keo kiệt, tiếp nhận lệnh bài, nói: "Đa tạ nương nương ban thưởng!"

Ngự Châu nương nương đem đan dược trên kệ đều thu vào trong không gian pháp khí của mình, sau đó gọi Thu Cơ và Đông Cơ, chỉ để cho Xuân Cơ và Hạ Cơ lưu lại. Nàng lắc mông béo hướng ngoài cửa đi ra, lúc đi tới cửa, lại quay đầu cười nói: "Mấy ngày nay ta cần đi vạn dặm huyết hà một chuyến, ngươi tạm thời luyện đan cho tốt, chờ ta trở về, lại hảo hảo theo giúp ta mấy ngày."

"Vâng, kính tiễn nương nương!"

Vi Vân ước gì nàng sớm rời đi một chút.

Bây giờ hắn có thân phận trưởng lão, muốn rời khỏi tà dị giáo, nói vậy cũng không phải việc khó. Bất quá trước khi rời đi, hắn muốn vớt lên một phen, hắn dự định trước tiên thảo linh dược trong tà dị giáo dùng hết, một là rèn luyện thuật luyện đan của mình, hai là đem tất cả đan dược đều mang đi, sau đó lại bỏ trốn mất dạng.

Sau khi tiễn ngự Châu Nương Nương đi, Vi Vân liền tiếp tục khai lò luyện đan.

Mấy ngày sau, Vi Vân luyện ra một lò đan dược trung cấp, đợi đến lúc phải tiếp tục luyện đan, bỗng nhiên thầm nghĩ: "Không đúng a, sao ta không trực tiếp lấy hết tất cả tiên thảo linh dược này đi, sau này tìm thời gian chậm rãi luyện chế, luyện ra tất cả đều là của mình, chẳng phải rất đẹp sao?"

Hắn lại nhìn về phía hai Đại yêu Cơ bên cạnh, thầm nghĩ: "Tuy hai cô gái này rất ngoan ngoãn đối với mình, nhưng muốn các nàng thoát ly khỏi tà dị giáo, đi theo mình, e rằng không thực tế."

Nghĩ tới đây, Vi Vân nói: "Tiếp theo, bổn trưởng lão muốn luyện chế một lò đan dược cao cấp, chỉ là còn thiếu một vị thuốc chủ, ta phải đi hái, mấy người các ngươi không cần đi theo."

Xuân Cơ nhướn mày, nói: "Chủ nhân, nương nương bảo ngài ở đây luyện đan, nếu biết được ngài tự ý ra cửa, sợ là sẽ trách tội xuống, hay là tỷ muội chúng ta giúp chủ nhân đi hái thuốc đi."

Vi Vân lắc đầu: "Không thể. Vị chủ dược này cực kỳ quan trọng, hơn nữa chỉ có ta mới nhận ra, hơn nữa lúc hái hái rất cần chú ý, hơi không cẩn thận liền tổn thất dược lực. Thế nào, ta bây giờ thân là trưởng lão Thần giáo, vẫn không thể đi ra ngoài hay sao?" Hắn nhướng mày.

Xuân Cơ vội nói: "Không phải vậy, chủ nhân muốn ra ngoài, đương nhiên là có thể."

"Vậy à, ta không chạy nữa đâu."

Vi Vân kéo tay áo, lại nói: "Ồ, vì phòng ngừa dược lực bị mất, ta phải mang cả lò luyện đan và dược liệu phụ trợ đi, đến lúc đó có thể trực tiếp mở lò luyện đan."

Nói xong, tay trái Vi Vân khẽ động, một đạo hắc quang từ trên cổ tay vờn quanh từng vòng, sau đó biến thành một tay áo rộng lớn, to như cái loa to, bên trong sinh ra một lực hút cực lớn, bỗng chốc, các đồ vật bên trong phòng luyện đan tất cả đều bị cuốn vào trong đó, các loại tiên thảo, dược liệu, bình bình, bình bình,, cả lò luyện đan lẫn giường dài, tất cả đều cuốn vào, càng đến gần tay áo, càng trở nên nhỏ hơn, không bao lâu tất cả đều rơi vào trong không gian của ống tay áo càn khôn.

Số lượng tiên thảo linh dược của tà dị giáo khổng lồ, chồng chất như núi, chính là ngàn vạn năm qua tà dị giáo, đời đời môn nhân cống hiến lên, cái gì Tuyết Liên, Chu Quả, Linh Chi, Nhân Sâm, Hà Thủ Ô... Các loại phẩm loại quý hiếm đều có, bây giờ lại bị Vi Vân tận diệt rồi. Cũng may không gian bên trong Càn Khôn rộng lớn, nếu không vẫn chứa không hết.

Hai đại yêu Cơ thấy hành động của hắn giống như đang chuyển nhà, nhất thời ngây ngốc.

Hai cô gái nhìn nhau, Hạ Cơ đột nhiên hỏi: "Chủ nhân, ngài có dự định rời khỏi tà dị giáo không?"

Vi Vân nhướng mày, nói: "Các ngươi đây là đang nghi ngờ ta sao?"

Xuân Cơ nói: "Chủ nhân, nương nương âm thầm lệnh cho chúng ta trông coi chủ nhân, tránh cho chủ nhân đào tẩu..."

Nhị nữ bỗng nhiên quỳ xuống, xuân cơ nói: "Chủ nhân... Thần giáo cũng chưa từng bạc đãi ngươi, vì sao ngươi phải rời đi? Mặc dù chủ nhân phải đi, tỷ muội chúng ta sẽ không ngăn cản, ngươi nếu như bỏ đi như thế, nương nương trách tội xuống, tỷ muội chúng ta nhất định phải chịu phạt, điều này cũng thôi, chỉ là... mong rằng chủ nhân nghĩ lại!"

Vi Vân nghe vậy ngẩn ra, không muốn hai yêu nữ này thông minh như vậy, hơn nữa có tình có nghĩa như vậy, làm cho hắn có chút xấu hổ. Chỉ là hắn không thể không rời đi, để cho hắn trong cái phòng

luyện đan này nhiều năm bán mạng cho người khác, hắn tuyệt đối không làm được.

Suy nghĩ một chút, Vi Vân nâng nhị nữ dậy, nói: "Các ngươi nói không sai, ta quả thật muốn rời đi, chung quy ta vẫn là người trong chính đạo, không có khả năng làm cái tên trưởng lão tà dị giáo vất vả này, như vậy đi, chờ sau khi ta rời đi, các ngươi lập tức báo cáo với trưởng lão tà dị, để bọn hắn truy sát ta, như vậy các ngươi có thể rửa sạch hiềm nghi, chắc hẳn Ngự Châu nương nương cũng sẽ không trách tội."

"Chủ nhân..." Xuân Cơ đột nhiên ôm lấy Vi Vân, khóc lên, Hạ Cơ cũng tiến lên ôm lấy Vi Vân, khóc đến mức như mưa.

Vi Vân ôm hai yêu nữ, cảm thụ được nhiệt độ trên người các nàng, đột nhiên hiểu ra, thì ra trải qua mấy ngày biến mất, bản thân đã cắm rễ sâu trong tâm trí các nàng, tình cảm sâu đậm khó có thể xóa nhòa., Các nàng coi mình là chủ nhân, cũng không phải hoàn toàn bởi vì tâm linh mình ám chỉ, mà bởi vì các nàng vẫn luôn ái mộ mình. Hắn biết rõ, từ sau khi cấm chế trên mặt bị phá vỡ, bản thân đã không còn bị hấp dẫn bởi mị lực dị tính của bọn người Bạch Vô Ưu nữa.

Vi Vân thở dài trong lòng, hạ quyết tâm, chậm rãi đẩy các nàng ra, nói: "Ý ta đã quyết, các ngươi cứ làm theo lời ta nói là được."

Nói xong, tay cầm lệnh bài, Vi Vân bước ra khỏi phòng luyện đan.

Hai đại yêu Cơ đưa mắt nhìn hắn rời đi, trong mắt đều lưu luyến không rời.

83

Giả kim giao lão tổ thứ 7.7 Chương Kim Giao tổ.

Vi Vân cầm lệnh bài trưởng lão, dọc theo đường đi không gặp trở ngại gì, đệ tử và môn nhân trong tà dị giáo nhìn thấy hắn, đều dừng lại vấn an, nào dám cản hắn.

Lúc đi ngang qua lao ngục tà dị giáo, Vi Vân bỗng nhiên nhớ tới, trong này còn có một cái thảo dược đại sư.

"Đ Đăng thảo đại sư truyền thụ Vạn Phật Thư cho ta, ta cần phải cứu hắn, lại trả phần nhân quả này."

Trong lao ngục tà dị bây giờ một mảnh trống rỗng, chỉ có lẻ tẻ vài người nam nữ nhân tộc, đều là gần đây mới bắt về, nam nữ nhân mỗi người đều bị một tà dị giáo nhân đè ở dưới thân, thái bổ tinh khí.

Vi Vân thuận lợi đi tới cửa lao ngục sâu nhất, vận chuyển Kim Thư không chữ, nhanh chóng thôi diễn ra pháp quyết, thủ quyết khắp nơi, khóa pháp khí lập tức bóc ra, "Thùng" một tiếng rơi trên mặt đất.

"Đại sư."

Vi Vân bước nhanh tiến vào trong lao tù.

Đăng thảo đại sư đã sớm chờ ở bên trong, Thiên Nhĩ hắn thông thần thông khắp tám hướng, đã biết Vi Vân đến đây cứu giúp, một mình ngồi dậy, nhìn Vi Vân, từ từ nói: "Ngươi... đã là trưởng lão tà dị giáo?"

Vi Vân gật đầu nói: "Không sai, nhưng mà trưởng lão này có danh tiếng là vô thực, không nên làm thế. Đại sư, chúng ta mau rời đi thôi, e sợ sẽ sinh biến mất!"

Sắc mặt Đăng thảo đại sư tối sầm lại, thở dài: "Hai tay ta bị pháp khí khóa lại, pháp lực vận chuyển không linh, chỉ sợ kéo chân ngươi ra

sau, ngươi vẫn là tự mình rời đi đi, chớ để ý đến ta, nếu không ai cũng đi không được."

"Không sao."

Một tay Vi Vân tra khảo Đại Thiết trên tay Đăng Thảo Đại sư, nắm lấy một đoàn khí tức pháp khí khống chế, rơi vào trong không gian thức hải không có chữ Kim. Vô Tự Kim Thư lập tức điên cuồng vận chuyển, nhanh chóng suy diễn pháp quyết cầm pháp khí này ra.

Vi Vân bấm niệm pháp quyết mở khóa tay, lúc này vẻ mặt của đăng thảo đại sư mới vui sướng, nói: "Tốt!"

Mặc dù hai chân đại sư đăng thảo bị cắt đứt, nhưng bây giờ có thể vận chuyển pháp lực, cũng có thể phát huy ra thực lực Pháp Tướng sơ kỳ. Hắn tháo một chuỗi phật châu treo trên cổ xuống, phật châu nổi lên kim quang, nâng thân thể của hắn lên. Đây là pháp khí của đại sư đăng thảo, có thể mang hắn phi hành.

Vi Vân lại lấy một kiện trường bào dị thú của tà dị giáo trùm lên người đăng thảo đại sư, sau đó mang theo hắn rời khỏi lao ngục, có lệnh bài trưởng lão trong tay, dọc theo đường đi thông suốt.

Lúc sắp đi ra khỏi sơn môn, ở cửa sơn môn, một đội môn nhân tuần tra tà dị tiến lên ngăn Vi Vân lại, cầm đầu là một con chó đầu chó thân người, tay cầm cương xoa yêu quái, có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, cái mũi chó đen sì ngửi ngửi tới ngửi lui. Hắn nhìn quét qua Vi Vân và đăng thảo đại sư, hỏi: "Hai vị là nhân tộc?"

Vi Vân đưa lệnh bài ra, nói: "Ta là trưởng lão luyện đan mới nhậm chức Thần giáo Vi Vân, ngươi không nhận ra ta sao?"

Đầu chó yêu quái thấy lệnh bài trong tay hắn, lui về sau mấy bước, chắp tay nói: "Nguyên lai là Vi đại sư vừa mới thăng chức trưởng lão, thất kính, thất kính... Không biết trưởng lão ra ngoài làm cái gì? Còn có vị phía sau ngươi này là..."

"Thu thuốc!" Vi Vân không vui nói: "Thế nào, bổn trưởng lão đi ra ngoài còn muốn cùng ngươi báo cáo hay sao?"

"Trưởng lão nói quá..." Yêu quái đầu chó tránh sang bên cạnh, lại nói với thủ hạ: "Mau mau nhường đường cho trưởng lão!"

Một đám tiểu yêu nhất thời đồng loạt đi ra bên cạnh, tránh ra một con đường.

Con đường lớn này từ miệng rồng đi ra, dọc theo cầu thang đi xuống thành Tây Nhung thành, Vi Vân dẫn theo đại sư đèn thảo, nghênh ngang rời đi.

" hái thuốc?" Đầu chó yêu quái nhìn bóng lưng hai người.

Đang muốn tiếp tục tuần tra, bỗng nhiên trong miệng rồng Sơn Môn tuôn ra một đội tiểu yêu khác, đầu lĩnh là một tên Dương Đầu Quái thân khoác khôi giáp màu bạc, một tay hắn nắm song cổ xoa, vừa cao giọng kêu lên: "Trưởng lão luyện đan Nhân tộc tân nhiệm đã trốn rồi, mau bắt hắn lại!"

Đầu chó quái vừa nghe, nhất thời ngẩn ra, hỏi: "Có ý gì?"

Dương Đầu Quái vội vàng nói: "Luyện Đan trưởng lão đã trốn, còn cuốn đi toàn bộ tiên thảo linh dược của Thần giáo ta, Giáo chủ đã hạ lệnh muốn bắt hắn lại, bất luận sống chết!"

Số lượng tiên thảo linh dược của tà dị giáo khổng lồ cỡ nào, tất cả đều cung cấp cho Vi Vân, ở trong phòng luyện đan chồng chất như núi, bị Vi Vân bưng đi, tà dị giáo thịt đau cỡ nào, há có thể buông tha hắn. Sau khi Vi Vân rời khỏi không lâu, xuân cơ cùng Hạ Cơ tính toán thời gian, liền đi tìm trưởng lão bẩm báo, trưởng lão lại đem việc này báo cho giáo chủ, giáo chủ lập tức hạ lệnh bắt, bắt sống không được, chết cũng phải, cần phải đoạt lại tiên thảo linh dược tà dị giáo.

Ngay sau đó, chó Đầu Quái và Dương Đầu Quái lập tức dẫn theo đại đội tiểu yêu, dọc theo cầu thang bay vút xuống, đuổi theo Vi Vân.

Giờ phút này, Vi Vân và Đại sư đăng thảo vừa mới xuống núi, đang tiến về thành Tây Nhung.

Đăng thảo đại sư Thiên Nhĩ nhạy bén không gì sánh được, từ lâu đã nghe thấy động tĩnh, biết phía sau có truy binh, vội nói: "Tà dị giáo biết muốn chạy trốn, đã phái người đuổi tới rồi, chúng ta phải mau mau rời đi!"

Vi Vân nói: "Nơi này chính là địa bàn của tà dị giáo, mặc dù chỉ là đại sơn nguyên thủy xung quanh cũng đều là lãnh địa của tà dị giáo, tránh không được, nhất định phải lướt qua vạn dặm huyết hà, trở lại lãnh địa của nhân tộc ta mới được. Chỉ là ta tới đây có chút kỳ quặc, không biết vạn dặm huyết hà đi như thế nào, không biết đại sư có biết đường hay không?"

Đại sư đèn thảo gật đầu nói: "Chỉ cần sơn hà không thay đổi, ta sẽ biết đi như thế nào."

"Kính xin đại sư chỉ đường!"

"Đi theo ta."

Đăng thảo đại sư tế phật châu lên, phật châu nổi lên kim quang, mang theo hắn phóng lên tận trời, hướng về phía xa bay đi. Hắn có pháp tướng tu vi, lại có pháp khí bên người, tốc độ phi hành so với Vi Vân còn nhanh hơn.

Tu vi của Vi Vân mới khôi phục đến Kim Đan sơ kỳ, cũng may hắn có pháp khí phi hành nên lập tức lấy ra hồ lô phi hành, ngồi xuống đi tới, đi theo sau lưng đại sư đăng thảo.

Hai người trực tiếp bay qua bầu trời Tây Nhung quốc, trên đường còn gặp phải mấy đợt yêu quái. Những yêu quái này thấy hai người mặc áo bào trưởng lão tà dị nên không dám ngăn trở.

Chỉ là yêu quái tà dị giáo đã xuất động, đám đông yêu quái bay lên bầu trời, đuổi theo phía sau hai người. Người cầm đầu thân hình cao

lớn, mắt như chim ưng, mặc áo bào đen, chính là một trong mười hai đại trưởng lão của tà dị giáo khiêng trưởng lão, bản thể là một đầu dị thú hắc ưng, thực lực cao cường, có pháp tướng viên mãn tu vi.

Sơn giơ trưởng lão tức giận hô: "Tiểu tặc đừng chạy, nhanh lưu lại dược liệu của Thần giáo ta!"

Vi Vân hơi quay đầu lại, liền trông thấy bầu trời đằng sau đen nghìn nghịt một mảnh, đám đông yêu quái đang đuổi giết mình. Nhất thời hoảng sợ, không nghĩ tới tà dị giáo gióng trống khua chiêng như vậy, còn tới nhanh như vậy. Lập tức toàn lực vận chuyển pháp lực, thôi động phi hành hồ lô, tốc độ nhất thời bạo tăng. Trong tay còn cầm một đồng tiền cấp hai, một khi pháp lực tiêu hao hết, bất cứ lúc nào cũng có thể bổ sung.

Kim rực rỡ nhị phẩm tiền hiện lên hình bát giác, hoa văn rõ ràng, mạch lạc huyền ảo, nổi lên nhàn nhạt quang mang, chính là vật phẩm thông dụng của tu chân giới. Phù tiền và đan dược có chỗ khác nhau, phù tiền chỉ có thể sử dụng khi người hao hết pháp lực, chỉ cần bóp nát tiền phù, pháp lực ẩn núp bên trong sẽ chảy ngược vào trong cơ thể, bổ sung tiêu hao, mà đan dược có thể nuốt vào thể nội, cho dù người này pháp lực sung túc, cũng có thể nhét vào trong cơ thể tiến hành luyện hóa.

Trưởng lão nâng núi thấy vậy, phát ra một tiếng ưng gáy, thân thể hóa thành một con hắc ưng khổng lồ, một đôi cánh chim màu đen che khuất cả bầu trời, hai cánh vỗ mạnh chính là vài dặm, không ngừng tới gần hai người Vi Vân và Đăng Thảo đại sư.

Song phương một đuổi một chạy, chớp mắt đã tới trên không một khu rừng rậm.

"Nhận lấy cái chết!"

Trong lúc râu quai nón, trưởng lão khiêng núi vọt tới, mang theo từng trận cuồng phong, một cái móng vuốt thép giơ lên, hóa thành hư ảnh

vuốt ưng to cỡ một mẫu, ép xuống đầu hai người Vi Vân và Đăng Thảo đại sư!

Vi Vân quá sợ hãi, uy lực như thế đã vượt quá khả năng hắn có thể chống đỡ được rồi.

"Vô Lượng Quang, Vô Lượng Phật!"

Thời khắc mấu chốt, đại sư đăng thảo dừng thân hình lại, chắp tay trước ngực, miệng niệm chú ngữ, lòng bàn tay nổi lên kim quang chói mắt, hóa thành từng ký tự màu vàng, đầu đuôi nối tiếp, chính giữa là một chữ "Vạn" hình chữ ở vòng phải, lớn nửa mẫu, nghênh đón quang ảnh ưng trảo của trưởng lão trên núi!

"Ầm!"

Một tiếng nổ to lớn trống rỗng xuất hiện, chú luân vỡ vụn, ưng trảo cũng vỡ ra, hai va chạm, hóa thành từng luồng từng luồng pháp lực mạnh mẽ loạn lưu, khuếch tán ra chung quanh, trong núi cây rừng đồng loạt xoát đi một tầng.

Sơn nâng trưởng lão không nhúc nhích, nhưng đại sư đăng thảo lại rơi vào trong rừng rậm, há mồm hộc máu, cả người không còn chút sức lực nào.

"Đại sư!"

Vi Vân biến sắc, vội vàng bay xuống, đút cho Đại sư Đăng Thảo một quả Hồi Thiên Đan.

"Nhiên Đăng Chiếu Thế Chú Luân! Ngươi là đăng thảo thượng sư?"

Sơn nâng trưởng lão hóa thành nam tử đầu ưng thân người, chợt giữa không trung, mắt ưng nhìn chằm chằm đăng thảo đại sư, miệng phun tiếng người nói.

"Ai"

Sau khi ăn vào Thiên Đan, đại sư đăng thảo thoáng cảm thấy dễ chịu một chút. Hắn thở dài, xem ra hôm nay cái mạng già này phải nằm chỗ này rồi.

Sơn Đà trưởng lão cười ha ha nói: "Đăng Thảo đại sư, sao ngươi có thể thoát khỏi lòng bàn tay của Thần giáo ta, hai trăm năm trước có thể bắt ngươi, hôm nay cũng có thể bắt ngươi!"

Đăng thảo đại sư yên lặng không nói, hai trăm năm trước Sơn Đề trưởng lão chỉ có tu vi Pháp Tướng sơ kỳ, hắn lại là Pháp Tướng viên mãn, nào phải đối thủ của hắn, bất quá đối phương nhiều người mà thôi, nhưng hôm nay tu vi hắn giảm mạnh, dĩ nhiên không bằng năm đó, đã viễn viễn không phải Sơn Đề trưởng lão đối thủ.

Vi Vân áy náy nói: "Đại sư, là vãn bối liên lụy ngài!"

Tên đại sư đèn dầu lắc đầu, nói: "Sống chết có số, ngươi không cần lo lắng cho chuyện này. Kỳ thực ta đã sớm ngồi tù đủ rồi, sống trong uất ức với nó như chết trong lao, không bằng chết trận ở bên ngoài, khí tức bên ngoài này sao có thể so sánh với cái nhà lao tối tăm không ánh mặt trời kia được."

Hắn ngẩng đầu nhìn mặt trời trên bầu trời, hô hấp trong rừng rậm tràn đầy khí tức tươi mát, đây là khí tức tự do, rừng cây chung quanh xanh ngắt như thế, mỹ hảo như vậy.

"Chết cho ta!"

Sơn nâng trưởng lão vỗ hai cánh, vô số lông vũ bay tán loạn, hóa thành ngàn vạn vũ tiễn, phô thiên cái địa hạ xuống hai người Vi Vân cùng đăng thảo đại sư, như mưa rơi.

Khí tức tử vong bao phủ xuống, mặt Vi Vân xám như tro tàn, trong lòng tràn ngập cảm giác thê lương. Hắn đã nhiều lần tìm được đường sống trong chỗ chết, không muốn cuối cùng phải chết quá sớm!

Không cam lòng a...

"A ——"

Vi Vân hét lớn một tiếng, đang muốn ngưng tụ pháp lực toàn thân liều mạng đánh một trận thì bỗng nhiên cảm thấy pháp lực trong cơ thể vận chuyển bất linh, động tác trên tay cũng chậm lại, cả người dừng lại, động đậy cũng không được, thậm chí ngay cả máu trong cơ thể cũng ngừng chảy.

Ngay sau đó, toàn bộ thiên địa đều tối sầm lại.

Hắn hoảng sợ thất sắc, ngây ngốc nhìn biến hóa trước mắt.

Chỉ thấy thiên địa vốn đang sáng ngời bỗng nhiên tối đen, buổi chiều ánh vàng biến mất, thay vào đó là một vầng trăng sáng cực lớn, vầng trăng tỏa ra ánh sáng tím nhàn nhạt, treo giữa trời cao, chiếu lên trời từng luồng hào quang mát lạnh.

Mũi tên rơi xuống như mưa, dừng lại giữa không trung, một cỗ hàn ý quét qua, bao lấy toàn thân trưởng lão. Ông trơ mắt nhìn từng tầng sương lạnh xuất hiện trên người, trong nháy mắt bao phủ toàn thân ông, pháp lực thể nội chậm lại, cuối cùng giống như nước chết không nhúc nhích.

Một nữ nhân từ trong ánh trăng sáng trên bầu trời chậm rãi hạ xuống, xuất hiện trước mặt trưởng lão nâng núi.

Mái tóc đen của cô ta như thác nước, quấn lấy đầu khổng tước xòe đuôi, đầu ngẩng cao mang cánh vàng, mặt mày như vẽ, chân mày lá liễu nghiêng nghiêng cắm vào tóc mai, một đôi mắt phượng tươi đẹp mà thanh lãnh, hàn quang bắn ra bốn phía, khuôn mặt trái xoan tuyệt mỹ phối hợp cùng một chỗ với ngũ quan tinh xảo., Tất cả đều hiển lộ vô hạn đẹp, da thịt trắng nõn mịn mịn có thể thổi rách, trên người bọc một bộ trường bào tử kim, dưới trường bào là một bộ ngực cao ngất, phía dưới một đôi chân đẹp, trên chân không có giày, chỉ bọc lấy mấy vớ màu tím, vô cùng mê người.

Sự khủng hoảng khó tả nảy sinh trong lòng, đây là lần đầu tiên Sơn Đề trưởng lão cảm thụ được như vậy, nữ nhân trước mắt tạo cho hắn áp lực, giống như tà dị giáo chủ vậy, chỉ có thể dùng từ kinh khủng để hình dung. Giờ phút này, trong lòng hắn hét lớn một tiếng, liều mạng vận chuyển cương thú thần phổ kỳ công tà dị giáo, nhất thời trên người tuôn ra một trận ô quang, pháp lực một lần nữa khôi phục vận chuyển!

"Grào!"

Sơn Đề trưởng lão phát ra một tiếng hét điên cuồng, sau lưng dâng lên một hư ảnh hắc ưng khổng lồ, băng sương trên người bạo liệt ra, trong miệng xuất hiện vô cùng vô tận quang ảnh hình thú, hướng nữ nhân trước mắt đánh tới.

Đây là Toan Nghê bách thú thần thông của tà dị giáo rít gào, có thể bùng nổ ra chiến lực gấp mười lần, cực kỳ tiêu hao pháp lực. Nhưng trước mắt sống chết, cũng bất chấp rất nhiều.

Bỗng nhiên đỉnh đầu tối sầm lại, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một cung điện to lớn trống rỗng xuất hiện trên đỉnh đầu, xa hoa, hiện ra tử quang nhàn nhạt. Phía dưới cung điện xuất hiện một vòng xoáy, phát ra một cỗ hấp lực mạnh mẽ. Ngay sau đó, toàn bộ người nâng núi không chịu khống chế, bay về phía cung điện kia.

"Không!"

Sơn Đề trưởng lão kinh hãi thất sắc, hắn dĩ nhiên minh bạch, đây là một kiện pháp bảo uy lực vượt quá tưởng tượng của hắn, mỗi một kiện pháp bảo đều có lực lượng Tiên cấp, huống chi là đỉnh cấp pháp bảo. Loại lực lượng này hoặc là pháp bảo cùng cấp bậc phải có tu vi mới có thể chống cự, hắn căn bản không có khả năng ngăn cản.

"Ngao ——"

Vào thời khắc này, một tiếng long ngâm từ đằng xa truyền đến, tử nguyệt bao phủ giữa thiên địa, một đầu Giao Long khổng lồ màu

vàng từ chân trời dâng lên, toàn thân Giao Long màu vàng, uốn lượn dài vài dặm, bốn cái long trảo múa lên không ngớt, mắt rồng bắn ra hai đạo kim quang, hai cây râu dài nhỏ rủ xuống bên cạnh mũi, toàn thân tản mát ra vô tận uy nghiêm, tràn ngập khí thế tràn ngập toàn bộ thiên địa!

Con giao long này trong nháy mắt xẹt ngang bầu trời, xuất hiện ở sau lưng Sơn Đề trưởng lão, hóa thành một nam tử trung niên mặc long bào, diện mục uy nghiêm, miệng rộng mũi to ù, trên trán có hai cái sừng rồng màu vàng, một đôi mắt rồng kim quang xán lạn.

Trong tay hắn xuất hiện một cái roi thép chín đốt màu vàng, roi thép hóa thành một đạo long ảnh, đánh vào cung điện to lớn kia, phát ra một tiếng vang to lớn "Đông", vang vọng đất trời.

Quảng Hàn Cung chấn động, hóa thành bàn tay lớn nhỏ, rơi vào lòng bàn tay Ngu Yên Vũ.

Tử nguyệt trên bầu trời biến mất không thấy gì nữa, thiên địa một lần nữa khôi phục bình thường, một vòng kim nhật đang rơi xuống phía tây.

Sơn dìu trưởng lão cảm thấy áp lực toàn thân biến mất, hắn sợ đến một thân mồ hôi lạnh, thối lui đến trung niên nam tử sừng rồng, nói: "Đa tạ ân cứu mạng của Giáo chủ!"

Nam tử trung niên Long Giác chính là Kim Giao lão tổ của giáo chủ tà dị, có tu vi tuyệt thế độ kiếp viên mãn, pháp bảo trong tay là Kim Giao Cửu Tiết Tiên, pháp bảo cao cấp xếp hạng không thấp trong ba mươi sáu Tiên khí của Thiên Vận.

Lão tổ Kim Giao vẫy vẫy tay, ý bảo núi khiêng trưởng lão đứng ở phía sau, mắt rồng gắt gao nhìn chằm chằm Ngu Yên Vũ, thản nhiên nói: "Hóa ra là môn chủ tân nhiệm của Tử Nguyệt Tiên Môn, lừa ta làm thủ hạ ở trong địa bàn của ta, đây là ý gì?"

"Đang muốn lãnh giáo giáo giáo chủ, Thái Thượng Chân Long biến thành Côn Bằng!"

Ngu Yên Vũ không muốn nhiều lời với hắn, tay vạch một cái giữa trời, một vầng trăng sáng lớn đột nhiên xuất hiện, xoay tròn bay về hướng lão tổ Kim Giao.

"Hừ!"

Lão tổ Kim Giao hừ lạnh một tiếng, trên người bay ra một quang ảnh hình rồng màu vàng, giương nanh múa vuốt, đánh tới Ngu Yên Vũ.

Chỉ một thoáng, hai cường giả tuyệt thế Độ Kiếp cảnh triển khai một hồi đại chiến, trong thiên địa gió mây biến sắc, đại địa rạn nứt, núi rừng bị hủy, chỉ dư âm pháp lực đã gọt đỉnh núi chung quanh.

Trong rừng rậm, Vi Vân và Đăng Thảo đại sư tận mắt thấy toàn bộ quá trình.

Đăng thảo đại sư hoảng sợ nói: "Đây là môn chủ tân nhiệm của Tử Nguyệt Tiên Môn? Lại có thể cùng Kim Giao lão quái đánh ngang tay!"

"Cơ hội không thể mất, đi mau."

Vi Vân nhìn Ngu Yên Vũ một cái, không nói hai lời, tế lên hồ lô phi hành rồi bay đi xa.

Đại sư cũng không chậm trễ, vội vàng đuổi theo.

...

Đại điện của Thái Huyền Tiên Môn.

Huyền Chân sơn nhân đang nói chuyện với mấy đệ tử tông môn.

"Bẩm báo chưởng giáo, sư huynh đệ bổn môn đã thăm dò khắp Thanh Châu. Trong toàn bộ Thanh Châu đều có người của Tử

Nguyệt tiên môn qua lại, trưởng lão của Tử Nguyệt tiên môn còn đang tuần tra các nơi, cơ bản chúng ta không có cơ hội ra tay..." Một tên đệ tử nói.

Huyền Chân sơn nhân gật đầu nói: "Ồ, tiếp tục tìm hiểu thì không thể vọng động, một khi có gì khác thường, lập tức báo cho ta biết."

Từ sau lần thi đấu chân truyền, quan hệ giữa Thái Huyền Tiên Môn và Tử Nguyệt Tiên Môn càng thêm ác liệt, đệ tử trong môn phái cũng không đặt chân vào lãnh địa đối phương, gặp cũng không chào hỏi, thậm chí còn xuất hiện vài vụ tranh đấu. Huyền Chân Sơn Nhân vắt hết óc, không nhất thiết phải nếm thiệt thòi lớn cho Tử Nguyệt Tiên Môn, nếu không khó mà giải mối hận trong lòng hắn.

"Vâng, chưởng giáo!"

"Bên Dược Vương tông sao rồi?"

"Tất cả đều bình thường."

"Vậy là tốt rồi, lui ra đi."

"Vâng!"

Sau khi mấy đệ tử tông môn lui ra, một đệ tử nội môn vội vã từ cửa hông đi vào đại điện.

"Chuyện gì?" Huyền Chân sơn nhân nhíu mày nói.

Tên đệ tử này thi lễ nói: "Khởi bẩm chưởng giáo, Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm có động tĩnh!"

Huyền Chân sơn nhân nghe vậy, lập tức đứng dậy đi đến Kiếm Các ở hậu điện.

Kiếm Các bên trong, kiếm Thái Huyền Tử Mẫu kêu ong ong, không ngừng di chuyển giữa không trung, một đám đệ tử nội môn ở bên dưới nhìn vào, không dám thở mạnh một cái.

Huyền Chân sơn nhân sải bước đi vào, bấm niệm chú pháp quyết, chiêu mộ Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm vào trong tay. Một mẹ chín đứa con, hết thảy mười thanh phi kiếm, tất cả đều óng ánh trong suốt, trên thân kiếm khắc những đường vân huyền ảo, mỗi một khẩu đều có uy lực cường đại, sắc bén vô cùng, là tiên kiếm chân chính. Mười thanh tiên kiếm này cộng lại, đứng đầu trong ba mươi sáu món tiên khí, Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm vừa ra, đủ để giết chóc vạn vật, không gì không phá vỡ.

Huyền Chân Sơn Nhân cảm ứng một chút liền thu tin tức này vào trong lòng, sắc mặt lộ ra vẻ vui mừng.

"Không sao rồi, các ngươi tiếp tục tế luyện đi."

Nói xong, hắn buông Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm ra, mười thanh tiên kiếm rời tay bay ra, lơ lửng giữa không trung, bay tới xoay lui, những đệ tử nội môn này lập tức khoanh chân ngồi xuống, tiếp tục tế luyện.

Huyền Chân Sơn Nhân trở lại đại điện, phân phó một gã đệ tử: "Gọi Huyền Dương trưởng lão, Nguyên Kiệt và Nguyên Quân đến gặp ta."

Tên đệ tử này lĩnh mệnh rời đi.

Không bao lâu, một lão giả tóc bạc mặt hồng hào cùng hai gã đệ tử trẻ tuổi mặc đạo bào trắng bước vào Thái Huyền đại điện. Vị lão giả tóc bạc, mặt hồng hào này chính là một trong thập đại trưởng lão Huyền Dương chân nhân của Thái Huyền Tiên Môn, cường giả cảnh giới Pháp tướng viên mãn, thập đại thần thông trong bảy mươi hai môn thần thông của Thái Huyền Tiên Môn đều đã tu đến đại thành, thực lực cao cường. Hai đệ tử đều là đệ tử chân truyền., Một người trong đó là một tuấn kiệt có khuôn mặt anh tuấn, còn một người khác thì lưng đeo trường kiếm, vóc người cao gầy, thân như cây gậy trúc, nhưng khí tức trên người lại vô cùng sắc bén, cả người giống như một thanh kiếm sắc bén.

Sau khi bái kiến Huyền Chân Sơn Nhân, Huyền Dương chân nhân hai tay trống trơn, chắp sau lưng hỏi: "Sư huynh, triệu chúng ta đến

đây có chuyện gì?"

Huyền Chân sơn nhân thản nhiên cười nói: "Vừa rồi Huyền Tử Mẫu Kiếm sinh ra cảm ứng, tất nhiên ngươi không thể nghĩ ra tin tức đưa ra là cái gì."

Huyền Dương chân nhân nhãn châu xoay động, suy nghĩ nói: "Chẳng lẽ là có pháp bảo xuất thế?"

Huyền Chân sơn nhân có chút ngạc nhiên, nói: "Sư đệ, ngươi tu thuật bói toán khi nào?"

Huyền Dương chân nhân cười nói: "Chỉ là thuận miệng đoán mò, ngươi không muốn đoán đúng chứ?"

Huyền Chân Sơn Nhân gật đầu, mỉm cười nói: "Không sai. Hơn nữa không phải là một kiện hai kiện, Thiên Vận đại lục có ba mươi sáu kiện Tiên khí, chỉ có hơn hai mươi kiện lưu truyền ở các đại tông môn chánh ma, còn có hơn mười kiện chưa từng xuất thế, lần trước Thất Hoa Phiến xuất thế, đáng tiếc bị yêu nữ cướp đi, lần này lại có pháp bảo xuất thế, hơn nữa theo kiếm của Thái Huyền Tử Mẫu cảm ứng, chí ít cũng có ba kiện, bởi vậy ta lệnh cho ba người các ngươi đi tìm cơ duyên, đoạt lại Pháp bảo!"

Huyền Dương chân nhân hỏi: "Ở nơi nào?"

Huyền Chân sơn nhân nói: "Huyết Hà vạn dặm!"

Huyền Dương chân nhân sắc mặt ngưng trọng, nói: "Đó chính là một nơi hung hiểm!"

Huyền Chân sơn nhân nói: "Cho nên cần ngươi đi, để có thể bảo vệ chu toàn cho bọn họ."

Huyền Dương chân nhân gật gật đầu, suy nghĩ một chút, lại nói: "Đã có mấy cái, muốn không phái nhiều đệ tử đi trước."

Huyền Chân Sơn Nhân lắc đầu: "Pháp bảo không phải cái gì khác, có thể thành công hay không toàn dựa vào cơ duyên cá nhân, nhiều người cũng vô dụng, hơn nữa loại bí cảnh này, di tích, nói chung, trên pháp tướng đều không vào được, toàn bộ phải xem biểu hiện của đệ tử Nguyên Anh. Tuấn kiệt, Nguyên Quân, hai người các ngươi một người tu luyện đao đạo, một người tu luyện kiếm đạo, thực lực bản môn chính là nổi bật trong đám đệ tử bản môn. Lần này pháp bảo xuất thế, có thể cho Thái Huyền Tiên Môn ta xả vui mừng hay không, phải xem các ngươi rồi."

"Đệ tử tuân lệnh!"

"Đa tạ sư tôn ưu ái!"

Phong Tuấn Kiệt cùng Nguyên Quân nhìn nhau, đều nhìn thấy ý cười trong mắt đối phương, Huyền Chân Sơn Nhân đem cơ duyên nhường cho bọn họ, đủ thấy sự chiếu cố đặc biệt của hai người.

Huyền Chân Sơn Nhân lại phân phó vài câu, Huyền Dương chân nhân liền dẫn Phong Tuấn Kiệt và Nguyên Quân đi. Ba người tế khởi pháp khí, hướng vạn dặm Huyết Hà phá không bay đi.

84

Chương thứ bảy vạn dặm Huyết Hà.

Dược Vương Sơn, phía sau núi.

Bên cạnh hồ nước phía sau núi, một người lõm vào trong vách đá, một thiếu nữ áo xanh đang nhắm mắt, ngồi ngay ngắn, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, dáng người yểu điệu, tay ngọc trắng nõn đang cầm một cái bình ngọc, trên người không có chút bụi bặm đọng lại, trên vách đá bỗng nhiên rơi xuống một giọt nước, rơi xuống trên trán Diệp Trầm Ngư da thịt trắng như tuyết.

Ngay khi giọt nước sắp rơi vào trán Diệp Trầm Ngư, bỗng nhiên bắn sang bên cạnh, phảng phất trên người nàng có một vòng bảo hộ trong suốt, ngăn cản hết thảy vật từ bên ngoài vào bên trong, chớ có xâm phạm.

Bỗng nhiên, một tiếng "Ông", trên thân Diệp Trầm Ngư tuôn ra một vầng sáng màu xanh, quang hoa nồng đậm lan tràn ra chung quanh, dần dần thành hình, hóa thành một cây đại thụ màu xanh, xanh biếc ướt át, chống đỡ toàn bộ không gian thạch bích.

Diệp Trầm Ngư mở đôi mắt đẹp, trong mắt bắn ra hai luồng thanh quang, nàng vọt người bay vút ra, cả người lơ lửng giữa không trung, sau lưng một cây đại thụ phát ra ánh sáng xanh, cành lá đong đưa, tỏa ra thanh quang nồng đậm, linh khí bốn phía. Nhìn kỹ mới phát hiện, nguyên lai bộ dáng gốc đại thụ ánh sáng xanh này giống hệt với cây trẻ của Dược Vương Tông!

Diệp Trầm Ngư bế quan mấy tháng, rốt cuộc tu thành Pháp Tướng, hình thái khác nhau có năng lực khác nhau. Pháp tướng của cô chính là chiếu theo cây búp bê của Dược Vương Tông, ngưng tụ thành, năng lực sở trường chính là hộ thân và chữa thương.

"Cuối cùng cũng thành công."

Diệp Trầm Ngư thu hồi pháp tướng, nhìn quanh nơi xa, bỗng nhiên nhíu mày, suy tư.

Nàng cảm thấy tại Thiên Vận đại lục, có một đồ vật đang kêu gọi nàng. Nàng không biết đó là vật gì, cũng không biết đang ở nơi nào, nhưng nàng biết mình có thể dựa vào cảm giác tìm được cái chỗ kia, vật kia.

Nghĩ tới đây, Diệp Trầm Ngư tế Ngọc Thanh Bảo bình lên, phá không bay khỏi Dược Vương Sơn.

Gần như cùng một thời điểm, chính ma rất nhiều tông môn phái người đi hướng vạn dặm huyết hà mà đi. Trong lúc nhất thời, huyết hà vạn dặm gió nổi mây vần, tụ tập chánh ma các đại tông môn nhân, không phải là trưởng lão, cho dù là đệ tử chân truyền đều muốn cướp lấy pháp bảo vừa mới xuất thế.

Lúc này, Vi Vân và đại sư đăng thảo vừa mới thoát khỏi lãnh địa của tà dị giáo, đi tới huyết hà vạn dặm.

Vi Vân nhìn dòng sông màu máu mênh mông bát ngát trước mắt, không khỏi có chút trợn mắt há hốc mồm. Nếu không biết đây là huyết hà vạn dặm, còn tưởng rằng đã đi tới biển rộng, cũng không biết sao lại có thể hình thành một dòng sông lớn như vậy.

Hai người nghỉ ngơi trong chốc lát, đang định bay trở về lãnh địa chính đạo thì lỗ tai của đại sư đăng thảo bỗng nhiên khẽ động, lắng nghe một lát, động dung nói: "Có người của Ma giáo đến, chúng ta trốn đi trước!"

Hai người đều cho rằng bọn tà dị giáo đuổi tới rồi, vội vàng trốn ở sau một tảng đá lớn, nhắm khí giấu kỹ, không nhúc nhích.

Không bao lâu sau, Vi Vân liền nghe thấy tiếng xé gió truyền đến, linh thức cảm ứng phát hiện có rất nhiều đệ tử Ma giáo rơi xuống bên cạnh Huyết Hà vạn dặm, có đệ tử tà dị đầu thú thân người, cũng có

mọc sừng, trên người mang theo lân phiến đệ tử Thiên Ma giáo, còn có con mắt đỏ ngầu, khoác áo bào đỏ của đệ tử Huyết Thần giáo.

Môn nhân của ba đại ma giáo chia làm ba nhóm, chỉ trong chốc lát đã tụ tập hơn trăm người, mỗi nhóm đều có một trưởng lão dẫn đầu, Tam công tử Ma đạo cũng ở trong đó, người đứng đầu tà dị giáo chính là Ngưu Nhĩ trưởng lão, dẫn đầu chính là Ma Lâm trưởng lão, người đứng đầu Huyết Thần giáo là Huyết Lệ trưởng lão, đều có pháp tướng viên mãn tu vi cao cường.

Giọng nói của Ngưu Nhĩ trưởng lão truyền đến: "Lần này nếu không phải bản giáo ngự châu nương nương sớm phát hiện, chúng ta còn không biết phía dưới Vạn Lý Huyết Hà cất giấu một bảo tàng thượng cổ, bên trong ít nhất cũng có ba bốn kiện pháp bảo, bản giáo đặc biệt gọi người Thiên Ma giáo và Huyết Thần giáo các ngươi, chính là muốn chia sẻ lợi ích."

Người của Thiên Ma giáo và Huyết Thần giáo đều biết, tà dị ngoại trừ phải chia lợi ích với bọn họ, quan trọng hơn là muốn bọn họ đồng lòng gánh vác nguy hiểm, dù sao, mọi người đều biết, Huyết Hà vạn dặm là một trong bốn cấm địa lớn của đại lục Thiên Vận, nước của Huyết Hà thối rửa vạn vật, sau khi nước ngầm ăn mòn pháp lực, cửu tử nhất sinh, có thể sống sót trở về hay không cũng là một ẩn số.

Nhưng dù vậy, bọn họ vẫn không thể không đi, dù sao, hấp dẫn của pháp bảo thật sự là quá lớn.

Ma Lâm trưởng lão nói: "Đến lúc đó lợi ích sẽ chia đều, không có chút dị nghị nào. Sau khi xuống nước, mọi người nhớ chăm sóc lẫn nhau, gặp được cái gọi là môn nhân chính đạo, cùng nhau giết chết!"

"Đúng vậy." Huyết Lệ trưởng lão gật đầu.

Trưởng lão tai trâu hỏi: "Người đều đã đến đông đủ chưa? Nếu như đến đông đủ, chúng ta bên này đi xuống thôi!"

"Xuất phát!"

Môn nhân ba đại ma giáo từng người tế pháp khí lên, bảo vệ toàn thân, xông vào trong huyết hà vạn dặm.

Đợi tất cả bọn hắn đều tiến vào trong nước, lúc này Vi Vân cùng Đăng Thảo đại sư mới hiện thân ra.

"Không ngờ dưới dòng sông máu lại có pháp bảo xuất thế."

Mắt Vi Vân sáng lên, nếu nói trước kia hắn không biết chỗ tốt của pháp bảo, nhưng từ khi có được không có chữ Kim Thư, hắn mới cảm nhận được sự lợi hại của pháp bảo, Vô Tự Kim Thư còn chỉ là pháp bảo trung cấp xếp hạng ở trung du, có thể tưởng tượng được pháp bảo cao cấp và đỉnh cấp pháp bảo lợi hại như thế nào, khó trách lúc trước tại Phong Hồ Thổ thành, tam giáo thất tông vì một kiện Thất Hoa phiến mà tranh nhau đến bể đầu chảy máu.

Huyết Hà vạn dặm trước mắt lại có ba bốn kiện pháp bảo xuất thế, đây là khái niệm gì?

Vi Vân chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía đại sư đăng thảo.

Cùng lúc đó, ánh mắt đăng thảo đại sư cũng quét tới.

Hai người nhìn nhau, đại sư đăng thảo cười khổ một tiếng, nói: "Pháp bảo quả thật là vật hiếm thấy, có được một món là có năng lực vượt qua cảnh giới của bản thân. Chỉ là... Huyết Hà vạn dặm này quả thực quá mức hung hiểm, hơn nữa còn có nhiều môn nhân ba đại ma giáo tranh đoạt như vậy, hai người chúng ta đi vào sợ là có đi không về, mong rằng tiểu huynh đệ nghĩ lại." Hắn ngược lại không tham lam.

Tuy rằng Vi Vân động tâm, nhưng cũng không nhất định đi vào vũng nước đục này. Với thực lực của hắn, đúng là không có hy vọng gì.

Suy nghĩ một chút, Vi Vân nói: "Thôi vậy, chúng ta về lãnh địa chính đạo trước đi."

Đại sư đăng thảo gật gật đầu.

Hai người lập tức tế ra pháp khí, bay về phía bờ Huyết Hà bên kia.

Bay đến nửa đường, lúc đến bờ bên kia, chỉ thấy bờ bên kia có từng đạo quang hoa vọt lên, tất cả đều rơi vào trong huyết hà vạn dặm. Hóa ra là đệ tử chính đạo, xem ra cũng đều vì pháp bảo Huyết Hà trong vạn dặm mà đến.

Vi Vân đang muốn hạ thấp thân hình xuống, bỗng thấy một thân hình quen thuộc xẹt qua bên cạnh.

Vi Vân biến sắc, lớn tiếng nói: "Phong Tuấn Kiệt!"

Người nọ đúng là Phong Tuấn Kiệt, dưới sự dẫn dắt của Huyền Dương chân nhân, cùng Nguyên Quân tiến vào huyết hà vạn dặm, vừa vặn đối mặt với Vi Vân.

Phong Tuấn Kiệt nghe vậy quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vi Vân đang ngồi trên hồ lô phi hành. Đầu tiên là hơi ngẩn ra, sau đó cười trào phúng.

Sau một khắc, Phong Tuấn Kiệt theo Huyền Dương chân nhân và Nguyên Quân cùng tiến vào huyết hà vạn dặm.

Vi Vân ánh mắt hung ác, nắm chặt song quyền, cố gắng xoay chuyển thân hình, tế lên phi hành hồ lô, hướng huyết hà vạn dặm tiến vào!

"Ai!"

Đăng thảo đại sư nhìn thấy Vi Vân tiến vào Huyết Hà, khẽ lắc đầu, niệm một tiếng phật hiệu, sau đó phi thân rời đi. Hắn làm sao biết được, Vi Vân là nhìn thấy tử địch, hận thấu xương, trong lúc nhất thời quên cảnh giới mình bị rơi xuống xấu hổ, liều lĩnh đuổi giết trước đó, hắn không phải sát phong tuấn kiệt không được!

Vi Vân rơi vào trong huyết hà, huyết sắc nước sông lập tức tràn tới, mang theo mùi tanh hôi nồng đậm, hắn vội vàng sử dụng pháp thuật hộ thân trong Nhật Chiếu tam giới đại pháp, trên đầu xuất hiện một vầng mặt trời chói chang, hóa thành một cái lọng che năm màu, dưới chân xuất hiện một vầng trăng sáng, hóa thành một đài sen năm màu., Hoa cái không ngừng nhỏ xuống điểm điểm tinh quang, rơi vào trên đài sen, tí tách, như giọt nước trước mái hiên không dứt, bao cả người hắn vào trong đó, nước sông màu máu chung quanh vọt tới, lập tức phát ra tiếng vang "Xuy xuy", bốc hơi thành sương mù màu đỏ như máu.

Vô Tự Kim Thư suy diễn ra công pháp Nhật Nguyệt Chiếu Tam Giới đại pháp là tuyệt thế chân chính, bên trong có phi hành thuật, thân pháp, hộ thân pháp thuật, công kích pháp thuật, phụ trợ pháp thuật. Hiện giờ Vi Vân chỉ có tu vi kim đan, môn công pháp này cũng chỉ đột phá đến đệ nhị trọng cảnh sơ kỳ, còn lâu mới có thể khai phá được pháp thuật trong đó., Nhưng pháp thuật trước mắt cũng thập phần cao minh, tỷ như "Nhật Nguyệt hộ thân pháp", có thể thôn phệ linh khí tinh hoa, chống cự, hóa giải tà ma khí tức, huyết hà chi thủy này thế mà không cách nào thôn phệ, chỉ có thể hóa giải, điều này nói rõ nước này không sạch sẽ, không cách nào chuyển hóa ra linh khí.

Ngoại trừ Vi Vân, còn có rất nhiều đệ tử tông môn chính đạo rơi vào trong huyết hà, mỗi người đều có bảo quang hộ thân, đều đi theo một phương hướng, không ngừng xâm nhập vào đáy huyết hà.

Vi Vân đuổi theo một lát, thân hình phong tuấn kiệt nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa, đành phải đi theo đệ tử tông môn chính đạo, một đạo bay xuống dưới.

Vạn dặm huyết hà ngoại trừ rộng chừng vạn dặm, có vạn trượng nước sâu, đây còn chưa tính lên bùn cát đáy sông, có thể thấy được sâu đậm.

Vi Vân càng đi xuống đáy nước càng cảm thấy cố hết sức, không thể không điều động pháp lực toàn thân mới có thể miễn cưỡng duy trì,

cũng may trên người hắn mang theo không ít đan dược, tiền phù cũng không nhiều lắm, bất quá có đan dược trong người, trong lúc nhất thời cũng không có vấn đề gì.

Dưới huyết hà là một mảnh màu đỏ, nhìn không rõ quá xa, chỉ có thể đem pháp lực ngưng tụ hai mắt, mới có thể nhìn xa hơn một chút. Bay lượn, Vi Vân bỗng nhiên nhìn thấy phía trước có một vật to lớn, xa xa cũng thấy không rõ là cái gì, chỉ thấy rất nhiều người đều phóng tới chỗ đó.

Hắn cũng không cam lòng rớt lại phía sau, khống chế hồ lô phi hành nhanh chóng bay đi.

Đột nhiên, quanh thân nhẹ nhàng, trước mắt sáng ngời.

Lúc nhìn lại, Vi Vân phát hiện mình đã từ trong máu đen không sạch xuyên thẳng ra ngoài, tiến vào một nơi không có nước. Quay đầu nhìn lại, nhất thời vô cùng kinh dị.

Hóa ra sau lưng là một màn nước, nhưng trước mắt lại là giọt nước không thấy, dường như có đồ vật gì đó ở chỗ này cưỡng ép căng ra tạo ra một không gian không nước.

Vi Vân ngẩng đầu nhìn phía trước, vừa nhìn xuống lại càng khiếp sợ không hiểu!

Chỉ thấy trước mắt là một tượng đá hình người to lớn vô cùng, tượng đá này cao ít nhất vạn trượng, hai chân đi sâu vào trong bùn cát đáy Huyết Hà, đầu tới gần mặt sông, toàn bộ tượng đá từ đáy Huyết Hà dài vạn dặm thẳng tới mặt sông, có thể thấy được nó cao lớn thế nào., Tứ chi thô dài giống như núi lớn, hai chân giẫm trên đáy sông, một tay chắp sau lưng, một tay nắm một tượng đá Phương Thiên họa kích to lớn cao vạn trượng, dưới háng còn có một bộ dương cụ thô to không gì sánh được, lại nhìn toàn bộ thân hình., Nhìn qua tuy là đá, lại là một mảnh màu máu, càng kỳ quái là hoa văn trên làn da tượng đá rõ ràng, đầu ngũ quan sinh động như thật, hai

mắt là hai lỗ thủng màu đỏ tỏa ra hồng quang, trừ không sinh khí, cái khác giống như một người khổng lồ phóng đại vô số lần.

Một khí thế mênh mông cuồn cuộn từ trên người pho tượng khổng lồ này phát ra, ép người ta không thể thở nổi. Chính khí tức phát ra từ người thạch tượng cự nhân này, quanh thân hắn mạnh mẽ chống đỡ một lĩnh vực, nước huyết hà xung quanh đều không thể tới gần.

Vi Vân bỗng nhiên biến sắc, thốt lên: "Đây không phải là tượng đá!"

Giờ phút này, trong huyết hà, từng người tu hành giả lao ra, đều phóng về phía thạch tượng cự nhân, chui vào đầu thất khiếu, chui vào trong cơ thể tượng đá, đều là người của các đại tông môn tìm kiếm pháp bảo.

Vi Vân suy nghĩ một chút liền hiểu được, tượng đá này không phải tượng đá của người khổng lồ mà là một sinh linh đã ngã xuống.

Hắn từ Thủy Hồng Dao biết được rất nhiều bí mật thượng cổ, biết Thượng cổ tồn tại hơn mười đại Vương tộc, hơn nữa vạn năm trước đã phát sinh một trận đại chiến trăm tộc có một không hai, so với chính ma đại chiến tám trăm năm một lần còn thảm thiết hơn. Trong thượng cổ Vương tộc, có một chủng tộc gọi là Cự Nhân tộc, đứng đầu thập đại Vương tộc, nhân số tuy thưa thớt nhưng thực lực lại cường thịnh nhất., Ở vạn năm trước, rất nhiều cường giả nhân tộc, như là Bạch Mi lão tổ, Thái Huyền Chân Quân, Dược Vương lão tổ, Tử Nguyệt tiên cô bọn người, hợp lực cùng đánh với thủ lĩnh nhân tộc Vu Man, đem nó tru sát trong huyết hà vạn dặm.

Nghe nói người của cự nhân cao đến trăm trượng, tộc trưởng cao vạn trượng, cũng là điều hợp lý.

Vi Vân qua lại nhìn cự nhân vạn trượng này, như không ngoài sở liệu, đây chính là thủ lĩnh Cự Nhân tộc vạn năm trước, đệ nhất cường giả Thượng Cổ - Vu Man!

Tuy nguyên thần ngã xuống, nhưng Vu Man vẫn sừng sững không ngã, thân thể không thối rữa, chỉ là khí tức phát ra trên người đã đạt tới vạn năm, ngay cả nước sông huyết hà vạn dặm cũng không thể tới gần.

Vi Vân khiếp sợ khó hiểu, lúc này môn nhân các đại tông môn chính ma đều ùa vào trong cơ thể Vu Man, ngay cả cường giả pháp tướng cảnh cũng có thể đi vào.

Vi Vân thầm nghĩ: "Ngay cả cường giả Pháp Tướng mà cũng có thể đi vào, còn có phần của ta ở đâu chứ? Hay là canh giữ ở bên ngoài, đợi tên Phong Tuấn Kiệt kia đi ra, ta sẽ lặng lẽ hạ sát thủ."

Đang định ôm cây đợi thỏ, Vi Vân bỗng nhiên nhìn thấy một đạo quang hoa màu xanh từ bên trên hạ xuống, hóa thành một thân hình uyển chuyển, thẳng đến đầu cự nhân, chớp mắt từ trong miệng cự nhân tiến vào trong đó.

"Diệp sư tỷ?!"

Vi Vân tập trung nhìn vào, phát hiện người nọ chính là Diệp Trầm Ngư sư tỷ của Dược Vương Tông, nhất thời sắc mặt khẽ biến.

Bây giờ quần anh trong cơ thể Cự nhân hội tụ, không biết hung hiểm đến mức nào, chưa kể đến nguy cơ tiềm tàng trong cơ thể Cự Nhân, còn có người của Tam Đại Ma giáo ở bên trong, nếu như gặp phải chuyện này, không thể thiếu đánh một trận sống mái. Vi Vân cũng không ngờ tới, Diệp Trầm Ngư cũng sẽ tham gia vũng nước đục này.

Đổi lại là đệ tử chân truyền Dược Vương tông khác, hắn cũng không quá để ý, nhưng Diệp Trầm Ngư ngoại trừ.

"Không được, ta phải đi trợ giúp sư tỷ một tay."

Nghĩ tới đây, Vi Vân cũng thả người bay lên, hướng về đầu cự nhân mà bay đi, trong nháy mắt đi đến chỗ cái miệng cực lớn kia, cùng với những tu hành giả khác vùi đầu vào trong đó.

Sau khi tiến vào trong miệng cự nhân, Vi Vân phát hiện xuất hiện rất nhiều cửa động, mỗi cửa động đều là một đường đi, riêng vị trí của cự nhân liền có mấy chục đầu con đường, không biết thông hướng nơi nào, cẩn thận xem xét, Vi Vân mới hiểu ra, nguyên lai thân thể cự nhân này mặc dù hoàn hảo., Nhưng huyết dịch trong cơ thể cũng đã khô cạn, các thông đạo này toàn là mạch máu của người khổng lồ, có lớn có nhỏ, ngay cả xung quanh thân thông xuống, nói cách khác, mặc kệ từ thông đạo nào tiến vào, đều có thể thông qua bộ phận nào trong cơ thể người khổng lồ, nhưng trên đường đi cũng có thể gặp bất luận kẻ nào, trong đó bao gồm cả kẻ thù, thậm chí là người của Tam Đại Ma giáo.

Sau khi hiểu được điều này, Vi Vân tùy tiện chọn một cái thông đạo, phi thân tiến vào trong đó.

Trong thông đạo là một mảnh huyết hồng, thi thể ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một số tu hành giả vừa mới bị giết. Những thi thể này sau khi bị giết, tất cả tiền phù, đan dược, pháp khí trên người đều bị cướp sạch không còn. Hơn nữa, Vi Vân còn chú ý tới những thi thể này đang không ngừng giải thể, huyết nhục tinh hoa trên người đều hóa thành linh khí bị thông đạo hấp thu.

Vi Vân biến sắc, dường như đã hiểu ra điều gì đó, hắn cẩn thận cảm ứng một phen cuối cùng cũng xác định được - Thi thể của người khổng lồ này đang hấp thu huyết nhục tinh hoa của thi thể, hơn nữa sinh khí mà người sống phát ra cũng sẽ bị hấp thu.

"Không thể nào, chẳng lẽ Vu Man chưa chết?" Nghĩ đến khả năng này, Vi Vân hầu như sợ hãi.

Nếu Vu Man chưa chết, thử hỏi toàn bộ Thiên Vận đại lục có ai có thể ngăn cản?

Hắn quay người trở về, chỉ là mặc kệ đi như thế nào, lúc tới miệng Cự Nhân cũng đã tìm không được, phảng phất biến mất.

"Lại là trận pháp."

Vi Vân thầm nói một tiếng phiền phức.

Rất rõ ràng, bên trong thân thể của người khổng lồ này có sức mạnh của trận pháp bao phủ, có vào cũng không ra, dễ đi vào, nhưng muốn ra lại rất khó khăn.

Đi dọc theo thông đạo một lát, bỗng nhiên trông thấy cách đó không xa có một người đang nằm, một đệ tử Huyền môn đầu đội ngư vĩ quan, mặc đạo bào hai màu trắng đen, tuổi chừng bốn mươi, trên người đầy vết máu, có vẻ đang hấp hối.

Đã là môn nhân chính đạo, dù sao cũng phải cứu giúp.

Vi Vân đi lên trước, hỏi: "Vị đạo hữu này, có cần giúp đỡ không?"

Người này ngẩng đầu nhìn lên, hai mắt vô thần nhìn về phía Vi Vân, thở dốc nói: "Đạo huynh... Có thể có đan dược chữa thương, tại hạ bị thương rất nặng..."

"Đúng lúc có chút." Vi Vân lấy từ trong tay áo càn khôn ra một quả Hồi Thiên Đan, đút vào trong miệng người này.

Trong mắt đạo nhân này xẹt qua một tia kinh ngạc, nhìn trường bào dị thú trên người hắn, hỏi: "Hồi bẩm Thiên Đan? Ngươi là đệ tử Dược Vương tông? Sao lại mặc quần áo tà dị..."

Vi Vân gật gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Hắn đứng lên, đang muốn rời đi, bỗng nhiên cảm thấy sau lưng có một luồng hơi lạnh ập tới.

"Ai!"

Vi Vân thầm than một tiếng, thân hình hóa thành một đạo tàn ảnh xuất hiện ở ngay bên cạnh đạo nhân kia, lạnh lùng nhìn thanh kiếm sắc bén trong tay hắn.

Giờ phút này đạo nhân nào còn có nửa điểm trọng thương, hai mắt tinh quang bắn ra bốn phía, nhìn chằm chằm Vi Vân, cười dữ tợn nói: "Tại hạ đệ tử chân truyền Huyền Âm giáo Trần Địch, đã các hạ mang theo rất nhiều đan dược, không bằng liền tặng cho bần đạo đi!"

Nói xong, trường kiếm trong tay hóa thành từng sợi tơ màu bạc, bao phủ toàn thân Vi Vân.

Vi Vân nhìn ra người này có cảnh giới kim đan viên mãn, tinh tu kiếm đạo, tu vi kiếm đạo đã đạt tới cảnh giới "Luyện kiếm thành tia thứ nhất", so với đệ tử nội môn của bảy tông chính đạo bình thường còn lợi hại hơn nhiều, khó trách dám cướp bóc lung tung như thế.

Vi Vân lặng lẽ vận huyền công, cổ tay trái bay ra một luồng khí lưu màu đen, giống như cái loa to cỡ một người, đột nhiên hóa thành kích cỡ một người, bao bọc toàn bộ tia kiếm của Trần Địch, thần thông kiếm đạo chém giết sinh linh, ống tay áo càn khôn thôn phệ vạn vật, vốn ống tay áo càn khôn hơn một chút, nhưng tu vi Vi Vân không bằng đối phương, cho nên hai bên va chạm, đồng thời bị phá, tia kiếm tiêu tán, ống tay áo càn khôn cũng bị xoắn nát.

Chỉ là Vi Vân tu luyện chính là Nhật Nguyệt Chiếu Tam Giới đại pháp, căn bản không phải công pháp của Trần Địch có thể sánh ngang, mặc dù chỉ có tu vi Kim Đan sơ kỳ, một thân pháp lực cũng kéo dài không dứt, lập tức thôi động kim đan, pháp lực ồ ồ mà ra, lại hóa ra một cái tay áo màu đen to lớn, bao phủ Trần Địch!

Trần Địch biến sắc, hắn chưa từng thấy qua thần thông lợi hại như vậy, vậy mà có thể phá vỡ kiếm thuật tuyệt thế luyện kiếm thành tia kia của mình, muốn ngưng tụ phi kiếm nhưng đã không kịp, cả người bị bao phủ vào bên trong!

"Ách a —— "

Một tiếng hét thảm vang lên trong đường hầm, thân thể Trần Địch bị ống tay áo càn khôn phân giải, kim đan bị hấp thu, chuyển hóa ra pháp lực một trăm năm. Nhưng rơi vào trong cơ thể Vi Vân, trải qua

đại pháp Nhật Chiếu tam giới chuyển hóa mà chỉ tinh luyện ra pháp lực mười năm, lại thêm pháp lực vốn có của bản thân mười năm, hiện tại thể nội tổng cộng có hai mươi năm pháp lực.

Vi Vân phát hiện trên người này còn có không ít phù tiền và đan dược, còn có một thanh pháp khí phi kiếm cao cấp, vừa rồi rõ ràng là cố ý giả vờ giả vịt, chờ đánh lén người khác, nào cần cứu trợ?

Hắn thu chiến lợi phẩm vào trong không gian Càn Khôn, đeo pháp khí phi kiếm của đối phương bên hông, tiếp tục đi tới.

85

Chương thứ bảy trăm gặp lại Cầm Thi.

Khi Vi Vân ở Tử Nguyệt tiên môn thay phiên đại điển lần trước, đoạt được hai đỉnh cấp pháp khí từ Phong Tuấn kiệt, một là Chiến Vương đao, còn một thanh là Nhạn Linh đao, nhưng sau khi trở lại Dược Vương tông, hắn đem hai thanh đỉnh cấp pháp khí này đổi thành phù tiền, được hai tấm tứ phẩm phù tiền, cùng với một ít đan dược.

Bởi vì trường đao không phải là binh khí thuận tay của hắn, trường kiếm còn tạm được. Ngoại trừ có thể ngăn địch, còn có thể tế luyện thành pháp khí phi hành, tốc độ cũng không chậm, bởi vậy có được một thanh pháp khí phi kiếm, lập tức liền ngưng luyện, trực tiếp lấy ra sử dụng.

Đi qua đi lại trong thông đạo một hồi lâu, Vi Vân chưa từng gặp Diệp Trầm Ngư, cũng không gặp Phong Tuấn Kiệt, chỉ là trên đường gặp rất nhiều thi thể, chánh ma lưỡng đạo đều có, môn nhân chính đạo chiếm đa số, ngẫu nhiên gặp mấy môn nhân chính đạo không quen thuộc, cũng không chào hỏi, đều sợ đối phương ám hại mình.

Chuyển qua đường vòng, Vi Vân bỗng nhiên nghe thấy phía trước truyền đến tiếng đánh nhau, trong đó kèm theo tiếng quát tháo của nữ tử, cùng với tiếng cười dâm đãng của nam tử, Vi Vân mơ hồ cảm thấy thanh âm của nữ tử có chút quen tai, vội vàng bước nhanh tới.

Trong thông đạo, hai bóng người uyển chuyển tựa lưng vào nhau, mỗi người đều cầm trường kiếm, chiến đấu với một nam tử áo đen.

Hai nữ nhân vóc người uyển chuyển này nhìn qua cũng đã hơn ba mươi tuổi, một mắt ngọc mày ngài, nhìn quanh mà phát sáng, vóc người cao gầy, mái tóc tung bay, một cặp mông đầy đặn, da thịt trắng nõn mịn màng như tuyết, da thịt trắng nõn nà., Bàn tay trắng nõn, cách ăn mặc của hai cô gái hoàn toàn khác với vẻ mộc mạc của nhân sĩ tu chân giới bình thường, quần áo thập phần xinh đẹp, rõ

ràng là tay phải hoa mỹ của Âm Nguyệt hoàng triều, trên đùi mỗi cô đều mặc một màu đen và vớ trắng, càng khiến dáng người các nàng nổi bật động lòng người, vô cùng hấp dẫn.

Hai nữ nhân tuyệt sắc này chính là Cầm Nhi và Thi Nhi mà Vi Vân đã gặp được ở Âm Nguyệt Hoàng Thành, chủ nhân của Thi Cầm Sơn Trang, từ trong tay Vi Vân biến thành một quả trẻ con đã thay đổi thể chất, lại tu luyện Thái Huyền Chân Kinh, trải qua một phen giao hòa, kết thành kim đan, bước lên con đường tu chân.

Nam tử áo đen kia là một môn nhân Kim Đan cảnh giới Viên Mãn của Thiên Ma giáo, chính giữa trán có một cái sừng, ánh mắt tàn nhẫn, làn da trải rộng lân phiến, hai tay đen nhánh, hiện ra kim thiết sáng bóng, trên tay đeo chỉ bào pháp khí, chỉ dùng một đôi tay thịt, liền có thể đón đỡ lợi kiếm của Cầm Nhi cùng hai người Thi Nhi, thậm chí còn chiếm thượng phong vững vàng.

Hai thanh kiếm sắc bén của Cầm Nhi và Thi Nhi rơi vào trên người nam tử mặc hắc bào, phát ra tiếng kim loại va chạm "đinh đương" vang lên, bắn tung tóe ra điểm điểm hỏa hoa, hai cô gái vẻ mặt hoảng sợ, lòng trĩu xuống đáy cốc, người Ma giáo này vậy mà đao thương bất nhập!

"Cô nương này, không ngờ lại biết Thái Huyền Tiên môn "Hộ thể Huyền Quang", ta còn chưa từng gặp qua đệ tử Thái Huyền Tiên môn nhỏ yếu như vậy, hai người các ngươi ngoan ngoãn nằm xuống, cùng bản đại gia vui chơi một chút, cạc cạc -- "

Hắc bào nam tử cười to, đôi bàn tay to như quạt hương bồ, phân biệt đập tới Cầm Nhi và Thi Nhi.

"Vô sỉ!"

Hai nữ tử khẽ kêu một tiếng, mỗi người đều cầm trường kiếm trong tay đón đỡ, một cỗ man lực xuyên thấu qua trường kiếm đánh tới, toàn thân hai người cùng rung lên bần bật. "Keng" một tiếng, trường kiếm trong tay ngã xuống.

Hắc bào nam tử vô cùng đắc ý, hai tay phân biệt chộp tới ngực Cầm Nhi cùng Thi Nhi.

Vào thời khắc này, một luồng lốc xoáy trống rỗng hạ xuống, hướng đỉnh đầu nam tử áo đen chụp xuống. Hắn ngẩng đầu nhìn lên, hơi thất thần, sau một khắc, trước mắt tối sầm, cả người liền rơi vào trong một không gian đen sì, hoàn toàn mất đi cảm giác phương hướng, một cỗ lực lượng không thể chống cự cuốn sạch toàn thân!

"Không... "

Trong miệng hắc bào nam tử phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, trải rộng lân phiến thân thể từ từ phân giải.

Từng đạo tàn ảnh xuất hiện trước mặt Cầm Nhi và Thi Nhi, từ từ trùng điệp lên nhau, hóa thành một thiếu niên mặc trường bào dị thú, khuôn mặt tuấn tú, khí tức trên người sắc bén mà hung hãn, chính là Vi Vân đang chạy tới.

Vi Vân cắn nuốt tên đệ tử Thiên Ma giáo này, huyết nhục tinh hoa khổng lồ rơi vào trong cơ thể, hắn cảm thấy huyết nhục tinh hoa trong cơ thể tên đệ tử Thiên Ma giáo này nhiều gấp đôi đệ tử chính đạo, vừa rồi Trần Địch của Huyền Âm giáo kia cũng tu vi Kim Đan viên mãn, chỉ chuyển hóa ra pháp lực mười năm, trên thân đệ tử Thiên Ma giáo trước mắt lại chuyển hóa ra hai mươi năm pháp lực.

Vi Vân thầm nghĩ trong lòng: "Khó trách môn nhân Thiên Ma giáo đao thương bất nhập, thân thể cường hãn, thì ra huyết nhục tinh hoa ẩn chứa trong cơ thể nhiều hơn gấp đôi so với nhân tộc, không biết là trời sinh đã như thế, hay là có phương pháp luyện thể đặc thù?"

"Đa tạ ân cứu mạng của thiếu hiệp."

Cầm Nhi và Thi Nhi đứng dậy, nhìn về phía Vi Vân, hai người đều đôi mắt đẹp loé lên, mơ hồ cảm thấy thiếu niên trước mắt có chút quen thuộc, nhưng khuôn mặt này, các nàng rõ ràng chưa từng gặp qua.

Giờ phút này, Vi Vân lại nhận ra hai cô gái này chính là Cầm Nhi và Thi Nhi mà hắn đã kết bạn với ở Âm Nguyệt Hoàng Thành, trong lòng cảm thấy kỳ quái, hỏi: "Hai vị tỷ tỷ như thế nào lại xuất hiện ở đây?"

"Ngươi là..." Cầm Nhi hơi kinh ngạc, khuôn mặt Vi Vân đã thay đổi, nàng đã không còn nhận ra nữa.

"Tại hạ Vi Vân."

Vi Vân liền kể lại những chuyện mình đã làm thay đổi khuôn mặt, rồi kể lại những gì mình trải qua ở Thi Cầm sơn trang, hai cô gái này mới tin tưởng là hắn.

"Đệ đệ tốt, chúng ta phải tìm ngươi rồi!"

Hai mắt hai nàng đỏ lên, không nói lời gì tiến lên ôm lấy Vi Vân.

"Ta cũng rất nhớ hai vị tỷ tỷ."

Vi Vân ôm trái ôm phải ấp, ôm Cầm Nhi và Thi Nhi vào lòng, vừa dò hỏi tình huống. Hắn muốn biết hai nàng sao lại tới nơi này.

Thì ra sau khi cầm nhi cùng tám nữ nhân tu thành kim đan, tách ra Vi Vân, liền tiềm tu tại Thi Cầm sơn trang. Cho đến không lâu sau, nghe nói Vi Vân giết chết Nguyên Võ, đại náo Thái Huyền tiên môn, liền rời sơn trang đi thăm dò. Về sau nghe nói Quan Diệu tông truyền ra tin tức, Vi Vân đã rơi vào lãnh địa của Tam Đại Ma giáo, các nàng liền thương lượng muốn phái hai người đi tìm kiếm.

Cầm nhi và Thi Nhi liền dẫn theo mấy người tùy tùng, cách không xa vạn dặm đi tới vạn dặm huyết hà, vừa đúng lúc vạn dặm gặp gỡ pháp bảo huyết hà xuất thế, người của các đại tông môn chánh ma lưỡng đạo đều tụ tập ở đây. Hai nữ tử nghĩ, chi bằng thuận tay đi đoạt lại một hai kiện pháp bảo, sau đó lại đi tìm Vi Vân., Liền dẫn người tiến vào trong huyết hà, đi tới trong cơ thể cự nhân này, nhưng mà thời gian không đến một ngày, mấy tên tùy tùng bọn họ mang theo đều chết hết ở nơi này, nếu không có Vi Vân kịp thời xuất hiện,

hai người bọn họ cũng trốn không thoát trở thành đệ tử Thiên Ma giáo chơi đùa, sau đó số mệnh bị giết.

Lúc này Vi Vân mới hiểu rõ ngọn nguồn, cảm thấy có chút cảm động.

Vi Vân nói: "Đa tạ hai vị tỷ tỷ nhớ thương, ta không sao, trong cơ thể người khổng lồ này cực kỳ hung hiểm, căn bản không đơn giản như các ngươi nghĩ. Trước mắt vì bảo mệnh, các ngươi cứ đi theo sau ta, một tấc cũng không thể rời."

Cầm Nhi và Thi Nhi đều gật đầu, theo sát Vi Vân, ba người đi xuyên qua thông đạo.

Mặc dù có thêm hai trợ thủ nhưng Vi Vân lại cảm thấy nặng nề. Cầm nhi và Thi Nhi vốn chỉ là nữ tử nhà giàu của Âm Nguyệt hoàng thành, ngày thường sống an nhàn sung sướng, căn bản không thể nào tiếp xúc được với sự chém giết sinh tử của tu chân giới. Khiến cho các nàng cùng làm chút việc vặt còn được. Muốn các nàng trải qua nguy hiểm ở địa phương này thật đúng là cửu tử nhất sinh.

Đối với việc gặp được nhị nữ ở đây, Vi Vân không nói gì, đối với hắn mà nói, hai cô gái chẳng khác nào vướng chân.

"Leng keng -- "

Một tiếng kêu kì quái từ chỗ rẽ phía trước truyền đến, Vi Vân liền vội vàng dừng lại.

Cầm Nhi và Thi Nhi đứng bên cạnh hắn, Cầm Nhi nghi hoặc nói: "Đây là thanh âm gì vậy?"

Tay trái của Vi Vân nổi lên luồng khí trắng đen, chậm rãi nói: "Tiếng kêu của yêu quái."

Sau một khắc, một tiếng hét thảm truyền ra, máu tươi vẩy ra hai bên thông đạo, nhanh chóng bị vách tường thông đạo màu máu hấp thu, "Thùng" một tiếng, một cái đầu người lăn lại đây, dừng ở dưới chân

Vi Vân, là đầu của một tu sĩ chính đạo, máu chảy đầm đìa, một đôi mắt mở thật to, chết không nhắm mắt.

"Vèo!"

Một sợi tơ màu bạc dài hẹp từ phía trước cuốn tới, rõ ràng chính là Vi Vân và hai người bên cạnh hắn.

Tay trái Vi Vân mở lớn, hóa ra một cái ống tay áo hình cái loa to màu đen, từng vòng quấn qua, hút những sợi tơ màu bạc vào trong đó. Hắn cảm thấy sợi tơ màu bạc này đặc sệt, tính dẻo dai cực mạnh, sai không phải là ống tay áo càn khôn, đổi lại là thần thông hoặc là pháp khí khác, căn bản khó có thể chặt đứt.

"Keng keng keng keng!"

Một thân ảnh màu nâu đen nhanh chóng lướt tới phía trước, đánh về phía Vi Vân, đây là một nữ tử xinh đẹp, tóc xõa tung, trên mặt có hoa văn hình mạng nhện, trên người nàng chỉ quấn một tầng da thú màu nâu đen, nàng còn ở nửa đường, hai tay lại bay tán loạn, đầu ngón tay rơi xuống vô số sợi tơ bạc, quấn quanh người Vi Vân.

Vi Vân vẫn lấy ống tay áo càn khôn, ống tay áo càn khôn hóa thành một vòi rồng màu đen, bay về phía nữ tử yêu diễm.

Trong mắt cô gái xinh đẹp nổi lên tinh quang, hú lên quái dị, da thú trên người vỡ tan, cả người hóa thành một con nhện thật lớn, tám chân nhện cùng chuyển động, mỗi chân quấn một đoàn ô quang, đồng thời đánh vào trên vòi rồng, hai chân va chạm vào nhau, bốn cái chân nhện khổng lồ đồng thời bị chấn gãy, thân thể cao lớn bay ngược ra ngoài, nhưng ống tay áo càn khôn cũng nổ tung.

Năng lực đặc thù của Ma tộc là thân thể cường hãn, đao thương bất nhập, mà năng lực đặc thù của yêu quái, chính là thú hóa, lực lượng có thể bạo tăng gấp bội. Con nhện tinh này mặc dù chỉ là Kim Đan viên mãn, nhưng dưới sự bạo phát gấp bội, ngay cả Càn Khôn Tụ

đều có thể đánh vỡ, có thể so với cao thủ Nguyên Anh, có thể thấy được.

Máu màu xanh lục của mực phun đầy đất, tất cả đều dung nhập vào trong vách tường huyết sắc trong thông đạo, mặc dù một kích này chấn động kịch liệt, nhưng mạch máu của người khổng lồ lại không nhúc nhích tí nào!

Nhện tinh còn chưa rơi xuống đất, Vi Vân liền một lần nữa ngưng tụ ra ống tay áo càn khôn, hóa thành một vòi rồng màu đen, bao thân thể nhện tinh lại.

Nương theo tiếng kêu thê lương thảm thiết, tinh linh con nhện này hóa thành chất bổ cho Càn Khôn Tụ, chuyển hóa ra pháp lực mười lăm năm. Được pháp lực này trợ giúp, Vi Vân rốt cục khôi phục đến tu vi Kim Đan trung kỳ, pháp lực kim đan trung kỳ là năm mươi năm, kim đan hậu kỳ là chín mươi năm, nếu có được pháp lực trăm năm, chính là kim đan viên mãn, có thể nắm tay trùng kích cảnh giới Nguyên Anh.

Sau khi giết con nhện tinh, Vi Vân thở ra một hơi, lúc này đàn nhi lại phát ra một tiếng thét chói tai, Vi Vân quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thân ảnh huyết sắc từ phía sau nhanh chóng nhào tới, hướng về phía đàn nhi vồ giết tới, đảo mắt đã đến phụ cận, giờ phút này, đàn nhi cảm thấy toàn thân lạnh buốt, không nhúc nhích được.

Nguy cơ trước mắt, ý niệm Vi Vân khẽ động, một đạo kim quang hiện ra, Vô Tự Kim Thư từ không gian thức hải của hắn bay ra, trong nháy mắt bao cả người Cầm Nhi vào trong đó.

Một bàn tay lớn màu máu vỗ vào chữ "Xùy xùy" phát ra tiếng vang, sương mù màu đỏ bốc lên, đối phương kêu lên một tiếng quái dị, sau đó đánh về phía Thi Nhi.

Lúc này Vi Vân đã có phản ứng, hai vòi rồng đồng thời từ hai tay trái phải bay ra, một đạo bao lấy Thi Nhi, một đạo bao phủ thân ảnh huyết sắc kia vào. Nhìn kỹ thì thân ảnh huyết sắc kia hóa ra là một

nam tử trung niên khoác áo bào đỏ, tròng mắt đỏ như máu, trong miệng lộ ra hai cái răng nanh dài nhọn, chính là môn nhân Huyết Thần giáo, có tu vi Kim Đan hậu kỳ.

Tuy rằng rơi vào trong tay áo càn khôn, nhưng môn nhân Huyết Thần giáo này lại xông tới tả hữu, thân hình linh hoạt, muốn đào thoát, ống tay áo Càn Khôn biến thành lốc xoáy thỉnh thoảng chấn động một cái, mắt thấy đối phương sẽ lao ra khỏi lồng giam, Vi Vân lập tức đem ống tay áo bảo vệ của Thi Nhi dung nhập vào trong ống tay áo càn khôn kia., Hai Càn Khôn cuộn tay áo lại, hình thành một Càn Khôn Tụ cường đại hơn, chỉ một thoáng, môn nhân Huyết Thần giáo này phát ra từng tiếng kêu thảm thiết, thân thể bị thôn phệ, hóa thành nguyên khí cuồn cuộn chảy ngược vào trong cơ thể, chuyển hóa ra pháp lực mười lăm năm.

Lúc này trong cơ thể Vi Vân có đến bảy mươi năm pháp lực.

Yêu tộc của tà dị giáo có thể thông qua thú hóa, sức mạnh bạo phát gấp bội, mà thể chất Ma tộc của Thiên Ma giáo đao thương bất nhập, về phần Huyết tộc của Huyết Thần giáo thì lại có được thân thể gần như bất tử, mặc dù thân thể bị tàn phá đến không ra hình dạng gì, chỉ cần cung cấp đủ máu tươi cho bọn hắn, thì sẽ có thể khôi phục rất nhanh, hữu dụng hơn bất cứ đan dược nào.

Vi Vân thu hồi Vô Tự Kim Thư cùng Càn Khôn Tụ Thần Thông, đứng yên lặng chốc lát, thấy trong thông đạo không có động tĩnh gì, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Đi thôi."

Vi Vân kéo Cầm Nhi và Thi Nhi, tiếp tục di chuyển vào chỗ sâu trong thông đạo, cẩn thận từng li từng tí, một đường thăm dò, nhìn thấy các loại thi thể mới chết không lâu, ngẫu nhiên còn có thể từ trên thân những thi thể này lấy ra một ít đan dược, pháp khí, trong đó có hai chiếc nhẫn trữ vật, Vi Vân đeo lên cho Cầm Nhi và Thi Nhi.

Không biết đi bao lâu, trong đó chém giết mấy trận, đều bị Vi Vân dùng thần thông càn khôn thôn phệ, rốt cuộc hắn cũng khôi phục được tu vi Kim Đan viên mãn. Thể nội pháp lực chừng trăm năm, chỉ chờ tìm cơ hội đột phá đến cảnh giới Nguyên Anh. Bởi vì công pháp hắn tu luyện khác với trước kia, bởi vậy nhất định phải lần nữa thai nghén Nguyên Anh, không cách nào trực tiếp khôi phục, quá trình này cũng không dễ dàng.

Đi tới đi tới, ba người từ thông đạo mạch máu đi ra, Vi Vân bỗng nhiên nhìn thấy phía trước xuất hiện một nơi trống trải, nhìn dáng vẻ mạch máu trong thông đạo, cùng với vật thể hình dạng đồ nội tạng cực lớn xuất hiện ở phía trước, giống như vị trí phủ tạng của người khổng lồ, đã đi vào không gian ngực người khổng lồ rồi.

Cẩm nhi bỗng nhiên chỉ vào một chỗ lõm bên cạnh cái bình, nói: "Đệ đệ, đệ thấy chỗ đó có giống một cái giường không?"

Vi Vân đưa mắt nhìn lại, phát hiện đúng là vậy thật, không khỏi cười nói: "Cực kỳ giống."

Ba người nhìn nhau, đều nhìn thấy dục hỏa trong mắt đối phương.

Ừm, lâu rồi không làm gì.

Giờ phút này, không gian thức hải của Vi Vân đột nhiên động một chút, nhưng giờ phút này dục hỏa dâng lên, nào quản được những thứ này, một tay ôm eo con gái, một tay ôm lấy eo nhỏ của Thi Nhi, tung người nhảy lên, rơi vào chỗ lõm trên cái đồ dơ, trực tiếp nằm xuống, không nói hai lời, ôm nhau.

Từng món quần áo bị ba người ném qua một bên, trường bào dị thú, tay phải váy dài, lụa mỏng màu hồng, yếm màu hồng... Không bao lâu, Vi Vân đã trần truồng, Cầm Nhi và Thi Nhi cũng là thân thể trần truồng, chỉ có trên đùi còn bọc một đôi màu đen, vớ màu trắng, phác họa ra đường cong ưu mỹ, lộ ra ngọc nhũ trắng nõn trên người các nàng, mông béo múp míp, còn có bắp thịt phấn nộn.

Vi Vân nằm nghiêng trên quần áo, trước người ôm lấy thân thể trắng như tuyết của Cầm Nhi, thân thể mềm mại trắng như tuyết của Thi Nhi nằm nghiêng sau lưng hắn, ôm lưng hắn, cả người bị hai nữ nhân kẹp ở giữa.

Vi Vân và đàn nhi bốn mắt nhìn nhau, chăm chú nhìn vào mắt của đối phương, nhìn tình cảm trong mắt đối phương càng ngày càng mãnh liệt. Bỗng nhiên...

"Ừm... Ô!"

Hai người cùng đi về phía trước, bốn môi dính sát vào một chỗ, miệng mở rộng thò vào trong miệng đối phương, đều cảm thấy trong miệng đối phương lửa nóng và ẩm ướt. Miệng lớn của Vi Vân ngậm lại hút từng miếng từng khúc lưỡi đinh hương non vào, hút dịch ngọt ngào của nàng vào trong miệng. Hai người miệng lưỡi quấn nhau, nhiệt độ trên người không ngừng tăng lên, một mảnh lửa nóng, đều là nhiệt độ của tình dục.

Vi Vân buông môi ra, ngược lại bắt đầu hôn vào khuôn mặt tuyết trắng. Khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ này không hề dưới Lý Mị Nhi, đều giống nhau tràn ngập xuân ý và mị lực, đường cong ưu mỹ, da thịt mềm mại, ngọt ngào ngon miệng, thân thế nào cũng không đủ.

"Ừm... tiến vào... mau vào... đệ đệ tốt... mau... đùa ta... mau đưa ta..." Cầm Nhi thở hồng hộc nghĩ tới chuyện phun thẳng lên mặt Vi Vân.

Lúc này, môi lưỡi của Vi Vân đã di chuyển đến trước ngực của Cầm Nhi, đang liếm đôi hàm sữa phấn sữa của nàng. Nghe được tiếng thở phì phò của Cầm Nhi như thế, nàng vội vàng ngậm lấy một con ngọc nhũ trắng noãn, cao ngất, sau đó tiến tới bắt nạt nàng., Cầm Nhi chủ động tách ra đôi chân phấn màu đen của mình, một đôi chân đẹp gác ở bên hông hắn, một mực quấn ở phía trên. Vi Vân xe nhẹ đường quen, đem đầu rùa lớn chống đỡ chỗ lõm xuống dưới các khe hở của bắp thịt nhỏ của Cầm Nhi, nơi đó thịt trai giống nhau, mười phần nhiệt tình., Đã ướt sũng cả một mảng, khi đầu rùa chạm vào thịt tươi mới của Cầm Nhi, một tia chất nhầy tràn ra, mềm mịn không gì

sánh được. Vi Vân đương nhiên cũng không nhịn được, cầm gậy thịt to dài đưa về phía trước, nhắm ngay chỗ sâu trong động, bỗng nhiên chọc mạnh một cái!

"A..." Cầm Nhi ngửa đầu quát to một tiếng, mị nhãn như tơ, toàn bộ thân thể mềm mại như tuyết đều run rẩy một chút. Nàng cảm thấy lỗ thịt trong huyệt nhỏ của mình đều bị xuyên thủng, một vật cứng như lửa bị nung đỏ chui vào trong cơ thể, tràn ngập toàn bộ lỗ thịt, đây là khoái cảm lâu ngày!

Vi Vân một tay ôm khăn hồng của thiếu phụ, một tay nhẹ nhàng vuốt ve trên cặp mông mềm mại của nàng, bắt đầu kiễng mông, rút thịt côn ra đưa về, đồng thời từng ngụm từng ngụm ăn Tuyết Nhũ đầy đặn của mỹ phụ.

"A... A, tiến vào rồi... A... A... thật tốt..." Cầm nhi bị Vi Vân chơi đến thân thể mềm mại lắc lư, tóc đen đầy đầu dần dần rung động, trâm cài tóc màu vàng cũng rơi sang một bên, mái tóc không khỏi nới lỏng, nàng khẽ thở dài, khe khẽ kêu lên, toàn tâm toàn ý hưởng thụ cảm giác vui sướng được thiếu niên gảy.

Thi Nhi ôm lưng Vi Vân, nàng duỗi một cái lưỡi non liếm liếm trên lưng hắn. Nàng như một con mèo con, thỉnh thoảng nhìn lướt qua những tiếng sóng kêu liên tục của nhạc nhi, nàng duỗi tay véo má nàng, rồi lại thả một ngón tay ngọc xanh nhạt vào trong miệng, nhẹ nhàng quấy nhiễu chiếc lưỡi trắng nõn của nàng., Thân thể mềm mại của Thi Nhi cũng đong đưa theo, nàng hơi chống đỡ thân thể mềm mại, dán huyệt nhỏ của mình lên mông Vi Vân, dùng cái này làm điểm mạnh, cả nàng cũng bị ma sát đến dâm thủy róc rách, khoái cảm như thủy triều, cả người mềm nhũn.

Ba người tại trong cơ thể cự nhân triển khai một trận chiến thịt nát, Vi Vân và đàn nhi chống cự triền miên, Thi Nhi huýt sáo, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn bốn phía, có không địch nhân tới gần, trong hoàn cảnh mạo hiểm này dâm ngoạn, mang theo một tia kích thích trộm tình, mười phần thú vị.

Theo thân thể Vi Vân dốc sức liều mạng, một con quái vật thịt lớn xông thẳng vào cung của Cầm nhi tử, ở bên trong đấu đá lung tung, cùng lắm là nàng thả sóng rên rỉ, bụng nhỏ vốn trắng nõn không ngừng lồi lên một cục thịt nhỏ, tiếng đàn Nhi kêu lên thảm thiết: "Đến đây, đến đây... A... Thật không được... Nhanh thêm chút... A... A... Không... không..."

Cẩm nhi ở trong tiếng gầm rú nghênh đón một cao trào kịch liệt, toàn bộ thân thể mềm mại đều run rẩy không thôi, cả người thịt căng, bụng co rút lại, lượng lớn dâm thủy từ trong cung tử cung dâng trào ra, nóng bỏng không gì sánh được., Trên đầu rùa của Vi Vân, Vi Vân đặt cây côn thịt nằm bất động trên nóc cung của Cầm Nhi, cảm thụ được nước nóng hổi của nàng, còn có viên thịt huyệt nhỏ kia ma sát, xương sườn hình lách cách mấp máy cùng quấn quanh, từng vòng từng vòng dày đặc triền miên, mang đến cảm giác vô cùng thoải mái dễ chịu.

Vi Vân chậm rãi rút thịt ra, "Ba" một tiếng, đầu rùa rời khỏi kẽ hở xương thịt, từ trong khe thịt tuôn ra một cỗ lớn dâm dịch như bọt biển, dính sền sệt, khí tức phiêu hốt nồng đậm tràn ngập ra.

Vi Vân quay người lại, hướng mặt về phía Thi Nhi, đưa lưng về phía đàn cầm.

Thơ Nhi ôm lấy đầu Vi Vân, hôn lên kịch liệt. Hai người vuốt môi nhau một hồi, sau đó thiếu phụ xinh đẹp này lại đặt đầu hắn lên ngực. Vi Vân lập tức há to miệng ăn từng ngụm từng ngụm tuyết sữa noãn, đem thịt ngà tuyết kia nhét vào trong miệng, không ngừng mút mút, hút lấy hút hồn, lại bắt lấy một nhũ tuyết khác của nàng, vò vò thành đủ loại hình dạng.

"A... Ừm... sữa của tỷ tỷ ngon không? A... lại không có ai giành với ngươi..." Thi Nhi xoa đầu Vi Vân, ánh mắt mê ly khẽ thở hổn hển.

"Chiêm chiếp..." Vi Vân dùng hành động càng kịch liệt đáp lại nàng.

Bài Thi nâng chân trái lên, từng tia vớ ngọc giẫm nhẹ lên đùi Vi Vân, Vi Vân cảm thấy cái cẳng chân nhỏ của nàng dinh dính vô cùng, hơi chạm vào liền khiến cho trên đùi hắn dính đầy nước bẩn.

Vi Vân nhất thời hưng phấn, miệng lưỡi một đường dời xuống, không bao lâu liền đi đến bên hông Thi Nhi, không nói hai lời liền đi liếm liếm huyệt mềm bướm của nàng, há miệng liếm láp, rồi lại liếm láp trên dưới, qua lại cắn một vòng, hết lần này đến lần khác, lại từ trong ra ngoài, lại ở xung quanh liếm láp huyệt thịt, điên cuồng mút đôi môi, liều mạng hút lấy thịt mềm, đầu lưỡi khẽ nhúc nhích, thậm chí thò đầu lưỡi vào trong kẽ thịt ướt nhẹp kia, đầu lưỡi cuốn một cái, mang ra sóng biển cuồn cuộn, cực kỳ xôn xao.

"A... A... Trời ơi... A... Thật không chịu nổi... Khục... Đệ đệ của ta thật lợi hại... Tỷ tỷ yêu ngươi tốt quá... A a..."

Tiếng thơ Nhi kêu liên tục ôm đầu Vi Vân, đem đầu hắn không ngừng hướng trong huyệt nhỏ đè xuống, bỗng nhiên miệng đàn phát ra một tiếng kêu cao vút, hai cái vớ thon dài thắt chặt chân ngọc, liền từ sâu trong khe hở phun ra ồ ồ nước, phun tới mức Vi Vân mặt mũi đầy vẻ sung mãn.

Vi Vân liếm dâm thủy trong tiểu huyệt phấn nộn của Thi Nhi vào miệng, sau đó nhích thân thể lên, lại lần nữa cùng nàng môi lưỡi quấn quýt, hôn nhau, mặc kệ trong miệng nàng và khuôn mặt của Thi Nhi đều là dâm thủy, sớm đã ý loạn tình mê hoặc, hôn nhau không ngừng.

Ba người là ba người xa cách từ lâu trùng phùng, càng hơn là mới gặp gỡ, đặc biệt vong tình.

Bỗng, thi nhi phát ra một tiếng "A", cả người thẳng băng.

Hóa ra Vi Vân đem đại nhục côn đưa vào trong huyệt thịt lầy lội không chịu nổi của nàng ta, hai người ôm nhau một chỗ, bốn mắt nhìn nhau, cả hai nhìn chăm chú lẫn nhau. Dưới sự điều khiển của Vi Vân khẽ động nhục côn, cái huyệt nhỏ cầm thi nhi, đầu rùa xuyên qua

lỗ khảm, thịt côn ma sát thịt mềm, thẳng vào sâu trong phần mộ, đồng thời mang đến cho hai bên từng đợt sóng lớn phập phồng kích thích mãnh liệt.

Thi Nhi quấn đôi chân đẹp ở bên hông Vi Vân, theo Vi Vân liều mạng xông tới, thân thể mềm mại không ngừng lay động, hai người liều mạng quấn quýt, hồn nhiên quên mất đây là trong cơ thể người khổng lồ, nguy cơ bốn bề tùy thời đều có nguy hiểm tiến đến.

"Đệ đệ tốt, đây là những vật ngươi thích, nhanh ăn đi." Cầm Nhi cọ sau lưng Vi Vân chốc lát, đứng dậy ngồi ở một bên, vươn ra một đôi chân ngọc đen sì, đem hương thơm phun trào rơi vào trên mặt Vi Vân, nhẹ nhàng ma sát. Vi Vân há mồm ngậm một cái, hút lấy ngón chân như ngọc của Cầm Nhi, bị những vớ bóng loáng tinh tế bọc lại, thoạt nhìn vô cùng trơn mịn ngon miệng.

"A.... Đệ đệ tốt... Nhanh giết tỷ tỷ đi.. A a a... Cái chết của ta được rồi..A a..." Tiếng kêu của Thi Nhi lay động liên hồi, nghênh đón cao trào.

Vi Vân vừa làm thơ, vừa hấp thu ngón chân của những ống đếm của Cầm Nhi, dưới sự kích thích nặng như thế, cũng cảm thụ không được, hắn vốn không vận chuyển song tu công pháp, chỉ là đơn thuần hưởng thụ niềm vui thích thú, bị huyệt thịt chặt chẽ của Thi Nhi kẹp một cái, liền mỏi eo, trong một lần dốc sức lớn, rót từng cỗ tinh huyết vào sâu trong huyệt tiểu Thi Nhi.

"A..."

Bỗng Thi Nhi hét lên một tiếng.

Lông mày Vi Vân nhíu lại, chỉ thấy máu đỏ tươi chảy dọc theo lưng Thi Nhi.

86

Tranh đấu pháp bảo Chương Chương tám mươi.

Trong một mảnh không gian huyết sắc, ngay cả mặt đất đều là huyết sắc, gập ghềnh, dẫm lên phía trên, còn mơ hồ mang theo co dãn, lại cứng cỏi vô cùng, bất luận dùng loại phương pháp nào, đều không thể phá hư mảy may.

Bạch Hỗn mặc một bộ áo bào xanh, khoanh chân ngồi ở chỗ cao. Đây chính là một trong ngũ tạng cực lớn trên đỉnh cơ thể cự nhân.

Từ khi đi qua vạn dặm huyết hà, bị con sóng máu kia cuốn xuống, Bạch Chỉ trực tiếp rơi vào trong cơ thể thạch tượng cự nhân. Sau khi tiến vào trong đó, Bạch Chỉ phát hiện pháp lực của mình đang không ngừng tiêu hao, ở trong này không thể hấp thu được bất luận linh khí gì, cũng không được bổ sung, cũng may nàng mang theo không ít đan dược cùng tiền phù, ngược lại có thể duy trì rất nhiều thời gian.

Bạch Hỗn thăm dò trong huyết quản cự nhân một hồi lâu, cuối cùng cũng hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra.

Lúc đó chỗ Bạch Hỗn đi qua, vừa vặn là vị trí đỉnh đầu thi thể Vu Man, đỉnh đầu hắn tụ tập một đám huyết khí, đám huyết khí này chẳng biết tại sao, lại có linh thức của mình, hơn nữa có được bản năng cắn nuốt sinh linh, bởi vậy lúc Bạch Miểu đi ngang qua, đám huyết khí này đem nàng nuốt vào trong đó. Bạch Miểu trải qua một phen khổ chiến, cũng không thể đem nó đánh chết, chỉ có thể miễn cưỡng tự bảo vệ mình.

Thì ra Cự Nhân Vu Man này tuy ngã xuống, nhưng thi thể không hỏng, hơn nữa thể chất của Vu Man cực kỳ đặc thù, không biết là tu luyện loại công pháp nào, dẫn đến hắn cho dù nguyên thần bị diệt, thân thể vẫn có được bản năng độc đáo, có thể cắn nuốt tinh hoa vạn vật., Cho dù loại lực lượng thôn phệ này đã bị giảm đến mức thấp nhất, nhưng vẫn tồn tại. Cắn nuốt tinh hoa lâu ngày, bên trong lại vô

chủ, dần dần, trong cơ thể cự nhân một lần nữa sinh ra linh thức, nhưng linh thức này nhỏ yếu, chỉ có thể điều khiển huyết khí trong cơ thể cự nhân, không cách nào điều khiển thân thể nó.

Sau khi Bạch Hỗn tiến vào phát hiện không có cách nào thoát ra được, liền lục lọi khắp nơi trong cơ thể cự nhân, tiêu hao kịch liệt liền dùng tiền phù bổ sung pháp lực. Rốt cục vài ngày sau, đi tới chỗ lá phổi này. Ở chỗ này, nàng ngạc nhiên phát hiện, nàng phát hiện nơi này vậy mà có một kiện pháp bảo vô chủ, là một trong những Thiên Vận Tam Thập Lục Tiên Khí, "Thái Âm La Võng", pháp bảo trung phẩm, có thể vây khốn trong đó, ăn mòn vạn vật, uy lực không tầm thường.

Có phát hiện này khiến Bạch Chỉ mừng rỡ không thôi, lập tức đem pháp bảo nhận chủ, đồng thời bắt tay vào tế luyện.

Sức mạnh của pháp bảo cường đại cỡ nào, Dược Vương tông mặc dù đứng hàng thứ ba trong bảy tông phái, nhưng cũng chỉ có Dược Vương đỉnh một món pháp bảo mà thôi. Toàn bộ Chính Ma lưỡng đạo ở Thiên Vận đại lục, người có được pháp bảo chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay!

Bây giờ pháp bảo ở ngay trước mắt, Bạch Chỉ làm sao có thể bỏ qua.

Thêm nữa, nàng phát hiện mình không ra được rồi, tính toán dung hợp Thái Âm La Võng với bản thân trước, bởi vì sau khi dung hợp pháp bảo có thể phát huy uy lực của pháp bảo đến mức mạnh nhất, nói không chừng có thể phá vỡ không gian này, sau đó đi ra ngoài.

Trước người Bạch Hỗn là một tấm lưới lớn do ánh sáng bán trong suốt tạo thành, tấm lưới ánh sáng này nhẹ nhàng phiêu động, theo pháp lực Bạch Chỉ phun ở phía trên, dần dần tản mát ra lực lượng không gian vặn vẹo, khí tức cường đại nhộn nhạo ra chung quanh.

Dung hợp pháp bảo cũng không phải là chuyện dễ dàng, lúc trước Thủy Hồng Dao dung hợp Thất Hoa Phiến mặc dù hiểu được bí pháp

Linh Hồ tộc nhưng vẫn phải mất hơn nửa tháng. Tu vi Bạch Hỗn mạnh hơn Thủy Hồng Dao rất nhiều, tuy vậy đến nay cũng phải mất hơn nửa tháng. Cũng may huyết khí linh thức trong cơ thể cự nhân vẫn không xuất hiện, nên cho Bạch Hỗn thời gian dung hợp pháp bảo.

Trong ba mươi sáu kiện tiên khí này, chỉ có vô tự kim thư không cần quá trình dung hợp, một khi nhận chủ, sẽ chủ động suy diễn ra thuộc tính thể chất của chủ nhân dung hợp một thể.

"Hợp nhất!"

Bạch Chỉ bỗng nhiên mở mắt, kêu khẽ một tiếng, tay chỉ một cái, Thái Âm La Võng lập tức chuyển động theo, hóa thành một đạo hắc sắc quang hoa rơi vào không gian thức hải nàng.

"Hừ."

Khoé miệng Bạch Hỗn cong lên một cái, đôi mắt đẹp bắn ra hai đạo lợi hại tinh quang, trên mặt trứng ngỗng lộ ra cường đại tự tin, hôm nay nàng có Thái Âm La Tiếu trong tay, đủ để cùng cường giả Độ Kiếp một trận chiến!

Bạch Chỉ tìm phương hướng, thả người bay đi.

Nàng cũng không biết rằng, cùng lúc nàng tìm được Thái Âm La Võng, Thiên Vân đại lục chỉ cần có tông môn Tiên khí đều sẽ cảm giác được nơi này có pháp bảo xuất thế, hơn nữa không phải là một kiện hai kiện, lập tức phái cao thủ tông môn đến đây tìm kiếm cơ duyên. Có người ngoài miệng đều không giữ lại, không cẩn thận lộ ra phong thanh, bởi vậy tin tức này nhanh chóng truyền khắp các đại tông môn chánh ma lưỡng đạo, dẫn tới rất nhiều tu chân giả.

Các đại tông môn hoặc nhiều hoặc ít đều phái ít người tới, sau khi tiến vào trong huyết hà vạn dặm, có người trực tiếp bị huyết thủy nuốt hết, có người tiến vào trong cơ thể người khổng lồ, bị người khác giết chết. Giờ khắc này khắc này, ở trong cơ thể người khổng

lồ, không biết tiến hành bao nhiêu trận chém giết liều mạng, người này vừa chết, tinh huyết trên người lập tức bị mạch máu của người khổng lồ hấp thu.

Mọi người phát hiện ngoại trừ cường giả Độ Kiếp bị ngăn cản ở bên ngoài, không cách nào đi vào bên trong, ngay cả cường giả Pháp Tướng cảnh cũng có thể tiến vào trong cơ thể người khổng lồ này. Phát hiện này khiến cho người của các đại tông môn điên cuồng, điều này càng nói rõ cấp độ bí cảnh của người khổng lồ này cực cao, bởi vì phẩm cấp bí cảnh càng cao, hạn chế càng nhỏ.

Vì vậy, theo thời gian trôi qua, ngay cả cường giả Pháp Tướng cũng không ngừng tràn vào trong đó. Điều này có nghĩa Kim Đan, tu hành giả cảnh giới Nguyên Anh đã không cách nào tự vệ được, trừ phi đoàn kết.

Ở một nơi khác, ở vị trí lá gan người khổng lồ, nơi đây là lớn nhất một chỗ nội tạng, một thiếu nữ mặc áo xanh ngồi ngay ngắn ở phía trên, giữa đôi tay ngọc trắng nõn óng ánh, lơ lửng một cây sáo trúc phảng phất như ngọc, nối tiếp phân biệt rõ ràng, xanh tươi ướt át, thanh quang chói mắt chiếu sáng toàn bộ không gian chung quanh.

Thiếu nữ mặt mày thanh tú, đôi mắt sáng đẹp, tư thái thon dài mà yểu điệu, chính là Diệp Trầm Ngư vừa mới đột phá đến cảnh giới Pháp tướng. Nàng cảm ứng được triệu hoán liền đi vào trong cơ thể cự nhân, rất nhanh liền tìm được cây sáo ngọc này. Vật này đang triệu hoán nàng, càng tới gần, loại cảm ứng này càng mãnh liệt.

Diệp Trầm Ngư tế luyện cây sáo ngọc này, biết được tin tức cây sáo ngọc này, chính là một trong ba mươi sáu tiên khí Thiên Âm Tiên Địch, pháp bảo trung phẩm, có thể đoạt thần hồn người ta, cũng có thể thanh tâm bình thần.

Diệp Trầm Ngư và Thiên Âm Tiên Địch vô cùng phù hợp, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã dung hợp. Tâm nàng vừa động, Thiên Âm Tiên Địch liền hóa thành một luồng sáng xanh tiến vào không gian thức hải.

Ngay lúc Thiên Ấm Tiên Địch rơi vào không gian thức hải của Diệp Trầm Ngư, toàn thân Diệp Trầm Ngư bỗng nhiên run rẩy kịch liệt, hai mắt bắn ra thanh quang chói mắt, thật lâu mới thu lại.

Ánh mắt Diệp Trầm Ngư bỗng trở nên phức tạp, cô thở dài, chậm rãi đứng dậy, đôi tai thanh tú trắng noãn khẽ động, tiếng xé gió rất nhỏ từ xa tới gần, có người đang lao về phía này.

Đổi lại là ngày xưa, Diệp Trầm Ngư không muốn dây dưa với người khác. Xưa nay nàng luôn thích yên tĩnh và hòa bình, ghét nhất là chém chém giết giết, sẽ rời đi ngay lập tức.

Thế nhưng bây giờ Diệp Trầm Ngư vẫn đứng yên tại chỗ, không hề nhúc nhích, lẳng lặng chờ vị khách không mời mà đến.

"Grào!"

Một tiếng gào thét mãnh liệt truyền đến, một thân ảnh cao lớn xuất hiện tại một cửa thông đạo màu máu. Người này thân hình cao lớn, tứ chi dài lớn, bộ lông màu vàng, trên trán có một chữ Vương màu vàng, trên người khoác áo choàng da hổ, mười ngón tay dài và sắc bén, giống như đao kiếm, một đôi mắt hổ bắn ra hoàng quang, nhìn về phía Diệp Trầm Ngư.

Người đến chính là Yêu công tử của tà dị giáo. Sau lưng gã, liên tiếp đi ra mười mấy môn nhân tà dị, mỗi người đều mặc một thân áo da thú, trên người hoặc nhiều hoặc ít đều mang theo một ít đặc thù động vật. Chí ít bọn hắn cũng có tu vi Kim Đan viên mãn., Có năm sáu người hay là tu vi Nguyên Anh, cái này tạm không tính là, từ trong những người này bài chúng mà ra, đi ra một lão giả dị thú thân khoác trường bào cẩm tú, trên đầu mọc ra một đôi tai trâu, sau lưng một cái đuôi buông thõng xuống, trên đuôi còn treo một chuỗi màu đỏ lưu thức.

Người này chính là cường giả pháp tướng viên mãn, trưởng lão tai trâu, một trong mười hai đại trưởng lão tà dị giáo, người dẫn đầu hành động lần này của tà dị giáo.

Tay phải trưởng lão tai trâu nắm một cây nhuyễn tiên màu vàng đất, nhẹ nhàng vỗ vào lòng bàn tay trái, con mắt híp lại, nhàn nhạt nhìn về phía Diệp Trầm Ngư, vẻ mặt chắc ăn của nàng.

Yêu công tử nhe răng cười nói: "Hắc hắc, hóa ra là cố nhân, đệ tử Dược Vương tông, ngươi còn nhận ra ta không?"

Diệp Trầm Ngư thoáng nhìn, trong đầu hiện lên hình ảnh lúc trước tách khỏi Vi Vân, gặp được Yêu công tử, một trận đại chiến thua, sau lại bị Thiết Phong trưởng lão của Anh Hoa giáo bắt đi.

Ánh sáng màu xanh lóe lên, Thiên Âm Tiên Địch xuất hiện trong tay Diệp Trầm Ngư, đi tới đi lui giữa những ngón tay thanh sắc ngọc, nhẹ nhàng thưởng thức, một bộ hời hợt, không để những người này vào mắt chút nào.

Yêu công tử chợt cảm thấy mất mặt, hừ lạnh nói: "Dám không để ý bản công tử, mau giao pháp bảo ra đây, nói không chừng còn có thể khiến ngươi chết một cách thống khoái!"

Bên cạnh có một con Thử Yêu bỉ ổi cười nói: "Sư huynh, trước tiên nên để vị mỹ nhân này sảng khoái một phen, sau đó mới kết liễu nàng. Các trưởng lão và sư huynh sảng khoái xong rồi, nếu để tiểu đệ vui thêm một chút cũng được."

Dứt lời, một đám yêu nhân tà dị cười vang.

Diệp Trầm Ngư lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người một lượt, khinh thường nói: "Chỉ bằng các ngươi?"

"Cô nương không tệ, có phong độ, dám coi thường chúng ta, lập tức bản công tử sẽ cho ngươi biết chữ "Thoải mái" là viết thế nào, các huynh đệ, lên cho ta!"

Yêu công tử ra lệnh một tiếng, một đám yêu tà dị yêu nhân nhất thời xông ra, đều thi triển thần thông, tế khởi pháp khí, các loại bảo quang bắn ra bốn phía, một mạch đánh tới Diệp Trầm Ngư.

Diệp Trầm Ngư búng ngón tay, đầu ngón tay rơi vào trên Thiên Âm Tiên Địch, một tiếng sáo thanh thúy truyền đến, hóa thành từng gợn sóng, khuếch tán ra chung quanh, va chạm với những bảo quang và pháp thuật đang bay tới kia, phát ra một tiếng rung mạnh ầm ầm. Tiếng sáo rơi xuống, pháp thuật của môn nhân tà dị giáo cũng bị phá vỡ, những bảo quang kia đều bay ngược ra ngoài, rơi vào trong tay đám yêu nhân tà dị, bị một luồng sức mạnh toàn thân chấn động đến mức toàn thân tê dại, không ngừng lùi lại.

Lúc này mọi người hoảng sợ biến sắc, Yêu công tử lại trừng lớn mắt hổ, nói: "Pháp tướng?" Lúc này gã mới nhìn ra, đối phương dĩ nhiên đã phá cảnh thành cường giả Pháp Tướng.

"Tất cả các ngươi lui ra đi."

Ngưu Nhĩ trưởng lão vung tay lên, sắc mặt ngưng trọng, từng bước một đi lên phía trước, tế ra đỉnh cấp pháp khí đuôi bò trong tay, hóa thành một đạo hào quang màu vàng đất, như Linh Xà cuốn về trên thân Diệp Trầm Ngư.

Diệp Trầm Ngư đặt Thiên Âm Tiên Địch lên môi, ngón tay nắm lỗ sáo, môi anh đào khẽ động, liền có tiếng sáo du dương truyền ra, những tiếng sáo này hóa thành âm phù trí mạng, từng phù văn màu xanh nhảy lên từ lỗ địch xuất hiện, những phù văn này xâu chuỗi lại với nhau, tổ hợp thành một con phượng hoàng bay múa, bất luận là đầu phượng, lông cánh, lông cánh hay là ba chiếc lông đuôi thật dài đều rất sống động, phe phẩy cánh, va chạm với roi đuôi trâu của trưởng lão tai trâu!

Lực lượng của Tiên Khí khổng lồ nhường nào, mặc dù trưởng lão Ngưu Nhĩ có pháp tướng viên mãn tu vi, nhưng Diệp Trầm Ngư đã dung hợp Thiên Âm Tiên Địch, hoàn toàn có thể đánh một trận với Pháp Tướng Viên Mãn.

Cả hai chạm vào nhau, roi bò đuôi trâu trưởng lão Ngưu Nhĩ nhất thời bay ngược về, rơi vào trong tay hắn, Thiên Âm Tiên Địch biến

thành phù văn Phượng Hoàng nhưng lực lượng cũng hao hết, trực tiếp tiêu tán.

Diệp Trầm Ngư một khúc còn chưa dứt, nhưng vẫn có âm phù liên tục không ngừng xuất hiện, hóa thành các loại điểu thú ngư trùng bay về phía những môn nhân tà dị chung quanh. Mọi người không theo kịp, nhao nhao trúng chiêu, phàm là những người có tu vi Nguyên Anh đều miệng phun máu tươi, ngã xuống đất mà chết, máu tươi rơi trong thông đạo đều bị mạch máu người khổng lồ hấp thu, phảng phất như bọt biển hít nước vậy.

Yêu công tử và cao thủ tu vi Nguyên Anh chỉ có thể miễn cưỡng tự bảo vệ mình. Tuy rằng trưởng lão tai trâu có thể đánh ngang tay với Diệp Trầm Ngư, nhưng không cách nào ngăn cản nàng giết người, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Yêu công tử siết chặt nắm đấm, chật vật không chịu nổi nói: "Chúng ta rút lui trước!"

Nói xong liền thối lui về một lối đi, những người còn lại vội vàng đuổi theo.

Hai người Ngưu Nhĩ trưởng lão cùng Diệp Trầm Ngư tung hoành, đại chiến trên lá gan, chỉ thấy hai luồng quang ảnh sơ sẩy nhảy lên, một đoàn màu vàng đất, một đoàn màu xanh, ngẫu nhiên va chạm, kình khí bạo phá, truyền ra trận trận tiếng nổ vang, từng luồng từng luồng pháp lực khuếch tán ra chung quanh.

"Thứ cho ta không phụng bồi!"

Trưởng lão tai trâu bỗng nhiên lui lại, nhanh chóng rời đi với đám người Yêu công tử. Ông ta thở ra một hơi dài, vốn định đoạt được một kiện pháp bảo từ tay Diệp Trầm Ngư, nhưng không ngờ đối phương đã dung hợp với pháp bảo, thực lực đã không dưới mình được, căn bản không đoạt được tay, đánh xuống cũng không có kết quả, chẳng qua là phí công mà thôi.

Lập tức dứt khoát rời đi tìm kiếm ở nơi khác, để tránh lãng phí thời gian.

Diệp Trầm Ngư mặt không biểu tình, nhìn đối phương rời đi, sau đó tung người lướt lên, đi về phía một cái thông đạo.

...

Trên món đồ chứa cực lớn, khí tức dâm dục phiêu đãng, xen lẫn khí huyết vạn năm trong cơ thể cự nhân. Vi Vân đang giao hòa với Thi Nhi bỗng nhiên dừng lại, nhìn về phía lưng hồng của Thi Nhi, nơi đó bị thứ gì đó rạch thành một lỗ hổng, máu tươi từ đó chảy xuống, từng giọt từng giọt rơi vào mặt trên của đồ dơ, cùng với trên đó là một vật thể hẹp dài.

Vi Vân ôm thi nhi, trong tay hiện lên một vầng sáng năm màu, chậm rãi đặt trên lưng nàng, đây là phương pháp chữa thương trong tam giới đại pháp Nhật Chiếu Tam Giới Đại Pháp, pháp lực chạm tới, thương thế bình thường lập tức khỏi hẳn.

Vết thương trên lưng thi nhi khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa, một lần nữa khôi phục làn da trắng nõn như tuyết.

Thi Nhi quay đầu nhìn về phía vật thể hẹp dài trên mặt đất kia, bắt lấy: "Chính là thứ này gây thương tích cho ta."

Thứ này có hình dáng như cổ kiếm, toàn thân màu đỏ, giống như nhiễm một tầng rỉ sét màu đỏ, theo tay Thi Nhi cầm vật ấy lên, chỗ cũ bị lõm xuống một chỗ, vừa rồi ba người bận rộn triền miên, căn bản không lưu ý đến thứ này. Nếu không phải Vi Vân thao tác quá mức kịch liệt, lưng của Thi Nhi không cẩn thận bị trầy da, thật đúng là không phát hiện được.

Tay Thi Nhi nắm chuôi kiếm, bỗng nhiên thân thể mềm mại chấn động, ngơ ngác nói: "Đây... Đây là..."

"Là gì vậy?" Vi Vân ôm thi thể, hai tay che ở trên ngọc nhũ trắng nõn trước ngực nàng, vuốt ve hỏi.

Thi nhi búng ngón tay, cả thanh cổ kiếm lập tức chấn động, phát ra những tiếng kêu to, phía trên là những vật rỉ sét đỏ như máu bắt đầu tróc ra, từng điểm sáng lấp lánh, trong nháy mắt biến thành một thanh trường kiếm toàn thân óng ánh long lanh, thanh trường kiếm này hình dạng phong cách cổ xưa, phía trên khắc từng cái tự phù cổ xưa, thân kiếm lóe hàn mang, vừa nhìn đã biết sắc bén vô cùng, quang hoa chói mắt nở rộ từ trong đó chiếu sáng cả phiến không gian.

Lúc này, quyển sách vàng không chữ trong thức hải Vi Vân bỗng nhiên chấn động.

"Pháp bảo?"

Vi Vân nao nao, lúc này hắn mới kịp phản ứng, thanh trường kiếm này rõ ràng chính là một kiện pháp bảo!

Thi Nhi cầm trong tay trường kiếm óng ánh, một tay nhẹ nhàng vuốt ve, nói ra: "Thanh kiếm này, gọi là "Quang Tủy Tiên Kiếm"."

Trong lúc thanh kiếm này xé rách tấm lưng thi nhi, đã có một giọt máu rơi ở phía trên, vô tình nhận chủ, vì vậy Thi Nhi đã biết được tin tức thanh kiếm này. Quang Tủy Tiên Kiếm là một trong ba mươi sáu món tiên khí, có lẽ mức độ sắc bén không bằng Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, nhưng nếu bàn về tốc độ, đứng thứ nhất trong chúng tiên khí, chính là một món pháp bảo cao cấp, xếp hạng không thấp.

Vi Vân và đàn nhi đều đang đánh giá Quang Tủy Tiên Kiếm, đàn nhi cười nói: "Thi nhi bị kiếm này gây thương tích, hợp với vật này của ngươi, kiếm này cái khác không nói, bộ dáng ngược lại rất tốt."

Thi Nhi đưa Quang Tủy Tiên Kiếm cho Vi Vân, nói: "Vật này ở trong tay ta không thể phát huy ra uy lực, vẫn là để cho Vân đệ đi."

Vi Vân lắc đầu nói: "Hay là hai vị tỷ tỷ cầm đi, ta sợ nhất là các ngươi không cẩn thận gây hại cho người ta, có vật này hộ thân, chỉ cần thêm chút tiền vốn, cũng đỡ cho ta nơm nớp lo sợ vì các ngươi."

Thi Nhi nghe hắn nói vậy, cũng không kiên trì nữa, thu Quang Tủy Tiên Kiếm vào trong cơ thể.

Vi Vân một lần nữa đặt Thi Nhi dưới thân, một cây côn thịt to dài cắm vào trong cái lỗ nhỏ trên bắp thịt của nàng, nhẹ nhàng đưa ra, mắt Thi Nhi đầy mị hoặc nhìn hắn, thỉnh thoảng còn dâng lên một nụ hôn thơm.

Cầm Nhi đứng ở bên cạnh hai người, tách ra một đôi chân đẹp, đôi bàn tay ngọc đặt trên bắp thịt huyệt nhỏ của mình, nhẹ nhàng tách ra, lộ ra một mảng thịt non mịn như con trai sông, mềm mại một mảng, miên man, dâm thủy tràn lan, thập phần diễm lệ. Vi Vân thả chậm tốc độ, hơi quay đầu, liền nghe được mùi dâm dục của đàn nhi, ghé lên môi phía trên hôn một cái, sau đó mở miệng hít hà, nhẹ nhàng liếm môi.

Cầm Nhi "Ừm" một tiếng, cùng với Thi Nhi nhẹ giọng kêu lên.

Vi Vân cảm thấy ăn không tiêu, ra sức rút thưởng trong cơ thể Thi Nhi, hai tay hắn nắm lấy ngọc nhũ của Thi Nhi, miệng liếm thịt mềm các đốt đàn, tốc độ vụt ra càng lúc càng nhanh, bỗng nhiên thịt lớn đập vào thịt mềm nõn nõn mềm mại của Thi Nhi, bắn ra một cỗ nồng đậm, cùng lúc đó, Thi Nhi cũng "A" một tiếng, thân thể mềm mại run lên, như bạch tuộc quấn lấy Vi Vân, huyệt nhỏ âm tinh không ngừng.

Vào thời khắc này, Vi Vân nghe thấy có tiếng xé gió truyền đến.

"Có người đến."

Vi Vân vội vàng rút cây gậy thịt ra, nhanh chóng phủ thêm quần áo.

Điền Cầm Nhi và Thi Nhi động tác cũng không chậm, từng người mặc bộ quần áo lên người.

Ba người vừa mới mặc vào xong, chỉ thấy hai bóng người từ trong thông đạo màu máu chạy ra, thân hình hai người này cực nhanh, khí tức cường đại, hoàn toàn không giống tu sĩ Kim Đan mà Vi Vân gặp lúc trước, mặc dù chưa từng thấy rõ đối phương là người phương nào, nhưng Vi Vân biết nhất định không dễ chọc, vội vàng ngưng tụ pháp lực, toàn lực đề phòng, tùy thời chuẩn bị đại chiến một trận, Cầm Nhi và Thi Nhi trốn sau lưng hắn.

"A, đây không phải là thuốc... Vi Vân thiếu hiệp sao?" Một thanh âm thanh thúy truyền đến, đúng là một trong hai người đang nói chuyện.

Vi Vân tập trung nhìn vào mới thấy rõ hai thân ảnh mơ hồ kia, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Đến là hai nữ tử xinh đẹp, một người mặc sa y màu tím, dáng người cao gầy, có một khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, một đôi chân to bọc vớ màu tím, trên trán có Lưu Hải thật dài buông xuống trước mắt, một đôi mắt phượng mỉm cười, cả người có vẻ đoan trang đắc thể. Trên đỉnh đầu nàng còn lơ lửng một pháp khí hình bán nguyệt, phát ra hào quang màu tím nhàn nhạt.

Người còn lại thân cao hơi thấp một chút, tóc kết thành rất nhiều bím tóc nhỏ, đôi mắt đẹp như vầng trăng, nàng có một khuôn mặt trẻ con đáng yêu, tinh xảo, miệng anh đào hồng nhuận đáng yêu, trên mặt mang theo nụ cười xinh đẹp, trước ngực một đôi sữa to giấu ở dưới váy lụa, hô lên, hoàn toàn không dưới Cầm Nhi và Thi Nhi. Nàng đang đánh giá Vi Vân, cùng với Cầm Nhi và Thi Nhi ở sau lưng. Lời vừa rồi, chính là từ miệng của nàng.

"Nguyên lai là hai vị." Vi Vân thở ra một hơi.

Hai nữ tử này chính là đệ tử chân truyền của Tử Nguyệt Tiên Môn - Ngu Phi Tuyết, cùng với đệ tử chân truyền của Phù Vân Các - Liễu Phỉ Nhi.

87

Hạng tám mốt, oan gia ngõ hẹp.

Lần này Vạn Lý Huyết Hà có tin tức pháp bảo xuất thế, thất tông Tam Giáo biết trước tiên, Tử Nguyệt tiên môn không phái người đến đây. Bất quá lúc ấy Ngu Phi Tuyết vừa mới tới Phù Vân Các làm khách, Liễu Phỉ Nhi liền năn nỉ chân nhân Phù Thế giới, để nàng tiến đến tầm bảo. Phù Thế chân nhân đáp ứng, Ngu Phi Tuyết cũng một đường đến đây.

Hai cô gái đi tới huyết hà vạn dặm, tiến vào trong cơ thể người khổng lồ, mấy lần gặp được người trong Ma giáo, thậm chí là Đạo chích trong chính đạo, trải qua mấy trận đại chiến, tuy rằng bản thân không việc gì, nhưng mang đến một đám tùy tùng lại chết sạch sành sanh.

Thế thì thôi, quan trọng là ngay cả bóng dáng của pháp bảo cũng không thấy.

Hai nàng cảm giác được khí tức có người bên này, liền chuẩn bị vọt ra, đang muốn động thủ, mới phát hiện người trước mắt là Vi Vân.

Ba người coi như quen biết cũ.

Ngu Phi Tuyết nhìn về phía Vi Vân, lại nhìn Cầm Nhi và Thi Nhi phía sau hắn, nhìn vẻ mặt bọn họ ửng hồng, quần áo xộc xệch, làm sao còn không biết bọn họ vừa rồi đang làm gì.

Ngu Phi Tuyết cười gật đầu ra hiệu với Vi Vân.

Vi Vân cũng gật đầu đáp lại.

Liễu Phỉ Nhi hì hì cười cười, nói: "Không ngờ lại gặp được ngươi ở đây. Nghe nói sau khi ngươi đại náo Thái Huyền Tiên Môn đã rơi vào lãnh địa tà dị, sao lại xuất hiện ở nơi này?"

Vi Vân nhún vai nói: "Đương nhiên là đạo hữu đi theo đoạt bảo đến đây, vậy cô nương Phỉ Nhi thì sao?"

"Cũng giống như ngươi, ta và Phi Tuyết tỷ tỷ cũng tới thử vận khí. Nhìn thấy ngươi không có việc gì, thật sự là quá tốt rồi, chỉ tiếc tu vi có chút thụt lùi."

Liễu Phỉ Nhi thả người nhảy lên, hạ xuống bên cạnh Vi Vân, nhìn về phía Cầm Nhi và Thi Nhi đứng bên cạnh hắn, kinh ngạc nói: "Đại tỷ tỷ thật xinh đẹp, các ngươi là Vân sư đệ..."

"Các nàng là chị kết nghĩa của ta."

Vi Vân giới thiệu một phen, sau đó nói: "Nơi đây cực kỳ nguy hiểm, ngoại trừ giáo đồ của Tam đại Ma giáo, còn có một số đạo chích chính đạo ưa thích nhân lúc cháy nhà hôi của, các ngươi cũng phải cẩn thận."

Ngu Phi Tuyết cũng bay vọt tới, sau khi đứng vững liền nói: "Chẳng những như thế, mạch máu ở đây còn có thể hấp thu huyết khí tinh hoa, đây mới là điều đáng sợ nhất."

Vi Vân vừa nghe vậy, nhất thời sắc mặt ngưng trọng.

Hắn đương nhiên là có ý tứ, đây là ở trong cơ thể cự nhân Vu Man, Vu Man rõ ràng đã chết, nhưng lại có thể hấp thụ tinh hoa huyết dịch, điều này nói rõ hoặc là thân thể Vu Man đặc thù, hoặc là còn có linh thức tồn tại, mặc kệ loại nào., Đều là có nguy hiểm tiềm ẩn, nói không chừng sẽ phát sinh biến cố gì. Đây cũng không phải là chuyện gì tốt, Vu Man là đệ nhất cường giả thượng cổ, đông đảo địa tiên nhân tộc hợp lực mới có thể đem hắn giết chết, có thể thấy được hắn cường đại cỡ nào, cho dù chỉ là một tia lực lượng, cũng đủ để đem toàn bộ người trong đó hủy diệt.

Vi Vân nói: "Tất cả mọi người đều ham muốn pháp bảo, quên đi những hung hiểm này, kỳ thật sớm rời khỏi nơi đây mới là chính sự,

chỉ là ở đây dường như có trận pháp cường đại, trước mắt ta vẫn chưa tìm ra phương pháp đi ra ngoài."

"Không vội nha, trước tiên phải tìm được pháp bảo rồi mới đi ra ngoài. Nói không chừng đó chính là điểm mấu chốt để hắn ra ngoài. Đã tìm được pháp bảo thì có thể đi ra ngoài rồi!" Liễu Phỉ Nhi cười nói.

Hương thơm của cơ thể thiếu nữ truyền tới, Vi Vân khẽ hít vào một hơi, hơi có chút say mê, trong đầu bỗng hiện lên dung nhan của Diệp Trầm Ngư.

Liễu Phỉ Nhi đẩy Vi Vân, hỏi: "Vân sư đệ, ngươi còn ngây ra đó làm gì?"

"À, ta." Vi Vân lấy lại bình tĩnh, "Ta đang nghĩ Diệp sư tỷ ở đâu."

Liễu Phỉ Nhi nghe vậy đôi mắt đẹp sáng lên: "Diệp tỷ tỷ cũng tới sao?"

"Ừ." Vi Vân gật gật đầu.

"Vậy chúng ta mau mau đi tìm nàng đi, mọi người tụ hợp cùng nhau, có thể chiếu cố lẫn nhau, càng an toàn hơn một chút."

"Đang có ý này."

Mấy người nhất trí ý kiến, dự định tìm ra Diệp Trầm Ngư trước, sau đó mới tính toán.

Một nhóm năm người đang đi tới đi lui trong thông đạo màu máu, trên đường nhìn thấy rất nhiều thi thể, đều là tu hành giả chính - ma lưỡng đạo, còn gặp phải người của hai giáo, đều bị năm người giải quyết từng cái một. Bởi vì có Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi ở bên cạnh, Vi Vân không tiện thi triển thần thông Càn Khôn Tụ Thần Thông., Chỉ có thể phát huy ra chiến lực Kim Đan viên mãn, cũng may hắn tu luyện đại pháp Nhật Nguyệt Chiếu tam giới đại pháp lực

hùng hậu, vượt xa người cùng cảnh giới có thể so sánh, thậm chí còn không đợi cao thủ Nguyên Anh kỳ trở xuống. Hơn nữa, Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi đều là cao thủ Nguyên Anh viên mãn, công pháp và thần thông đều lợi hại nhất đẳng, chỉ cần không gặp phải cường giả Pháp Tướng thì đều có thể nắm chắc thắng lợi.

"Keng keng keng keng!"

Nguyệt Hoa Luân tỏa ra ánh sáng tím xoay tới xoay lui, kéo ra hoa máu liên tiếp, một môn nhân tà dị ngã trong vũng máu, Nguyệt Hoa Luân bay trở về trong tay Ngu Phi Tuyết.

"Đi thôi." Ngu Phi Tuyết dẫn đầu nói.

Bên trong thông đạo là vô số thi thể, có thi thể bị cắt đứt yết hầu, có thi thể bị phá thành mảnh nhỏ, huyết nhục mơ hồ, có cái là do người khác giết chết, có cái là do đám người Vi Vân giết chết.

Mạch máu trước mắt đã đứt đoạn, năm người từ trong thông đạo màu máu đi ra, chợt phát hiện trước mắt sáng ngời, huyết sắc hồng quang chói mắt chiếu tới, mọi người đều có tu vi bên người, lập tức tụ hai mắt, nhìn kỹ mới phát hiện trước mắt là một không gian trống trải, ở giữa có một cái huyết kén cực lớn, cao tới mấy chục trượng.

Huyết kén cực lớn này dựng đứng ở chính giữa không gian, có vô số mạch máu nối liền với mạch máu, có cái nối liền với các thông đạo, có cái cắm rễ trên mặt đất, mặt đất một mảnh huyết hồng, mạch máu trải rộng.

"Đây chính là trái tim của Cự Nhân Vu Man." Vi Vân nói.

Năm người đi quanh trái tim khổng lồ vài vòng, nhìn kỹ, phát hiện trái tim này bốc lên huyết quang nhưng không có dấu hiệu khởi động, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Liễu Phỉ Nhi đột nhiên chỉ vào đầu trái tim hỏi: "Nơi đó có phải có một người không?"

Mấy người ngẩng đầu nhìn sang, Vi Vân hơi biến sắc, nói: "Là Huyết công tử!"

"Keng keng keng keng!"

Một tiếng cười quái dị vang lên, chỉ thấy trên đỉnh trái tim khổng lồ có một thân ảnh huyết sắc đang đứng lên, sau lưng là áo choàng huyết sắc rộng thùng thình, trên lưng có một đôi cánh bằng thịt màu đỏ. Người này mặc một thân trường bào huyết sắc, hai mắt huyết hồng, hiện ra hồng quang, gần như hòa làm một thể với màu sắc của trái tim khổng lồ. Nếu như không nhìn kỹ, căn bản không phát hiện được.

Huyết công tử bay xuống, hai tay cầm một cây đàn cổ màu trà, trên cây đàn cổ có phù văn huyền ảo, dây đàn hơi mờ, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, lộ ra khí tức cường đại.

Huyết công tử lạnh lùng liếc nhìn năm người Vi Vân, nói: "Đám người chính đạo các ngươi dám quấy rầy bổn công tử dung hợp pháp bảo, đi chết đi!"

Một tay gã nhấc dây đàn lên, phát ra tiếng vang dễ nghe, nhưng thanh âm này lại hóa thành tiếng tử vong, từng tên từng tên võ sĩ giáp vàng, tay nâng đao kiếm, đánh giết về phía đám người Vi Vân.

"Pháp bảo!" Ánh mắt Ngu Phi Tuyết sáng lên.

Vi Vân và Liễu Phỉ Nhi cũng đã nhìn ra, trong tay Huyết công tử chính là một kiện pháp bảo, xem bộ dáng uy lực cũng không tầm thường, rõ ràng là vừa mới lấy được, chỉ tế luyện một phen, còn chưa kịp dung hợp với thân thể. Pháp bảo không dung hợp với chủ nhân chỉ có thể phát huy được một phần lực lượng của pháp bảo, nhưng như vậy đã có thể tăng cường thực lực.

Mọi người đều thi triển pháp thuật, hóa giải đi thế công âm thanh của Huyết công tử, sau đó thi triển thần thông, phản công mà đi.

Huyết công tử cũng có tu vi Nguyên Anh viên mãn, mặc dù có pháp bảo trong tay cũng không địch nổi đám người Vi Vân liên thủ. Chỉ cần đánh chết hắn, cổ cầm pháp bảo này liền có thể cướp đoạt!

Tuy là thế, Huyết công tử lại cười lạnh liên tục, thúc dục cổ cầm pháp bảo, cùng năm người chiến đấu với nhau, không chút sợ hãi. Pháp bảo này tên là "Thiên Hi Cổ Cầm", chia ra bảy dây, mỗi dây chính là Âm Dương Ngũ Hành, mỗi dây đàn đều có thể hóa ra năng lực tương ứng thuộc tính, công, phòng ngự, phụ trợ, không cái nào không bao, có lẽ không phải lợi hại nhất, nhưng nhất định là pháp bảo công năng đầy đủ nhất.

Huyết công tử tuy có Thiên Hi Cổ Cầm trong tay, nhưng năm người Vi Vân liên thủ, hắn cũng không ngăn được, ngay lúc mọi người cho rằng sắp đắc thủ, Huyết công tử bỗng nhiên cười lạnh, nói: "Trưởng lão!"

Chợt nghe một tiếng kêu kỳ quái truyền đến, một thân ảnh màu máu từ bên trên bay nhào xuống, trên lưng một đôi cánh thịt dang ra, rộng chừng mấy trượng, mang theo khí thế cường hãn, một tay hóa thành vuốt sắc máu, đánh về phía Cầm Nhi thực lực yếu nhất trong năm người.

"Không tốt."

Vi Vân phát hiện sớm, phi thân chắn trước người Cầm Nhi, hai tay hóa thành hai ống tay áo lớn màu đen, va chạm với móng vuốt sắc bén màu máu kia.

Một cỗ cự lực đánh tới, toàn thân Vi Vân chấn động kịch liệt, cả người bay ra ngoài, đánh vào trên người đàn nhi, dư lực không tiêu, đàn nhi cũng bị một cỗ cự lực chấn động, yết hầu ngọt ngào. Hai người ngã xuống đất, vẻ mặt kinh hãi, nhìn về phía người đến.

Người đến một thân trường bào màu máu, hai mắt đỏ như máu, hiện ra hồng quang, trong miệng lộ ra hai cái răng nanh dài nhọn, lấp lóe hàn mang, gã cũng lùi lại mấy bước, cánh tay run rẩy "A" một tiếng,

nhìn về phía Vi Vân, nói: "Đây là thần thông gì, lại có thể ngăn cản một chiêu Huyết Ấn Thần Chưởng của lão phu? Ngươi là... nhân loại thủ hạ của Ngự Châu nương nương?"

Vi Vân chậm rãi đứng dậy, vận chuyển công pháp, thương thế trong cơ thể nhanh chóng hồi phục.

Ánh mắt hắn rơi trên người tới, nhất thời nhận ra đối phương, người này chính là Huyết Lệ, trưởng lão Huyết Thần giáo, trước khi tiến vào Cửu U bí cảnh đã từng gặp.

Huyết công tử cười quái dị nói: "Thế nào? Đám người các ngươi còn không mau quỳ xuống cho bản công tử, có lẽ sẽ khiến các ngươi thống khoái!"

Năm người Vi Vân tụ lại một chỗ, trong lòng đều trầm xuống, bây giờ đối phương lại có thêm một cường giả Pháp Tướng viên mãn, phe mình đã đánh không lại rồi.

Vi Vân nói với đám người Ngu Phi Tuyết: "Các ngươi đi trước đi, để ta ngăn cản bọn họ."

"Đi?" Huyết công tử bật cười khanh khách: "Các ngươi đi được chưa?"

Dứt lời, Huyết công tử dao động Thiên Hi Cổ Cầm, Kim Huyền, Thủy Huyền, Hỏa Huyền ba sợi dây đàn hóa ra võ sĩ kim giáp, Hàn Băng Lợi Kiếm, Hỏa Diễm Phi Nha, một mạch hướng đám người Vi Vân thổi quét mà đi.

Huyết Lệ cũng bay nhào tới, hai tay hóa thành móng vuốt sắc bén màu máu, dùng thần thông huyết ấn Thần Chưởng công tới, từng chưởng ảnh màu máu to lớn xuất hiện trên đỉnh đầu mọi người, mang theo uy áp phô thiên cái địa, tiếng gió gào thét, ầm ầm rơi xuống.

Vi Vân mang theo đàn nhi không ngừng lùi về phía sau, nguyệt hoa luân của Ngu Phi Tuyết quay tròn tới xoay lui. Liễu Phỉ Nhi tế ra pháp khí Phá Vân Cung nghênh địch, Thi Nhi dùng Quang Tủy Tiên Kiếm thi triển thần thông kiếm đạo, ngay cả tầng thứ nhất "Luyện kiếm thành tia" nàng còn chưa luyện thành, chỉ có thể ngưng khí thành kiếm., Nhưng có Quang Tủy Tiên Kiếm trong tay, ngược lại cũng lăng lệ ác liệt phi thường, mọi người mặc dù có thể hóa giải thế công của Huyết công tử, nhưng không cách nào ngăn cản huyết ấn Thần Chưởng của Huyết Lệ trưởng lão, miễn cưỡng đánh nát mấy huyết sắc chưởng ảnh, liền bị lực phản chấn trọng thương.

"Lui ra!"

Vào thời khắc này, một tiếng quát truyền đến, ngay sau đó từ trong thông đạo màu máu bay ra một thân ảnh uyển chuyển, trong tay hạ xuống một tấm lưới lớn màu đen, thu những huyết sắc chưởng ảnh kia vào, vừa rơi vào trong lưới, đều hóa thành sương mù màu đỏ tán đi.

"Sư phụ." Vi Vân ngơ ngác nhìn.

Người tới chính là Bạch Miểu, sau khi dung hợp Thái Âm La Võng, nàng di động trong cơ thể Cự Nhân, trên đường gặp rất nhiều người, lúc này mới phát hiện ra rất nhiều tu hành giả tiến vào chánh ma lưỡng đạo, hơi bức hỏi liền rõ nguyên do. Trên thực tế nàng cũng cảm thấy trong này không chỉ có một kiện pháp bảo, liền bắt đầu tìm kiếm, trùng hợp đi tới chỗ trái tim Cự Nhân, gặp phải đám người Vi Vân.

Bạch Chỉ mặc một bộ thanh bào, khuôn mặt trái xoan tuyết trắng lãnh diễm, đôi mắt đẹp quét về phía Huyết Lệ, thân hình hóa thành liên tiếp tàn ảnh, phảng phất có vô số thân thể đồng thời hành động, vây Huyết Lệ vào giữa, Thái Âm La võng trong tay bay ra, quấn về phía toàn thân Huyết Lệ.

Huyết Lệ cảm thấy toàn thân rét run, vội vàng đột ngột từ mặt đất bay lên, thân hình không ngừng vọt lên, phía sau bắn ra một huyết sắc

hư ảnh pháp tướng, đánh xuống phía dưới một chưởng, phương viên mấy trượng chưởng màu máu chụp xuống đỉnh đầu Bạch Hỗn.

Thân hình Bạch Hỗn nhanh chóng bay lên, quấn lấy Thái Âm La Võng, va chạm cùng chưởng ảnh màu máu của Huyết Lệ, hai bên va chạm nhau, phát ra tiếng vang như xé vải, chưởng ảnh màu máu phá toái, Thái Âm La Võng hóa thành một đầu linh xà màu đen du động trong hư không, quấn tới trên người Huyết Lệ. Sắc mặt Huyết Lệ ngưng trọng, thầm nói một tiếng xong đời.

Hắn nhìn ra Bạch Chỉ đã dung hợp kiện pháp bảo này, hai người vốn tu vi tương đương, nhưng Bạch Chỉ có pháp bảo trên người, đủ để cùng cường giả Độ Kiếp chiến một trận, hắn đã hoàn toàn không còn là đối thủ.

"Huyết Lệ huynh, ngươi không được a."

Giờ này khắc này, biến cố lại sinh ra, một bóng người màu đen từ trong thông đạo màu máu nhanh chóng bay ra, nhào về phía Bạch Chỉ.

Bạch Hỗn vội vàng thu hồi một nửa pháp lực, phân thần ứng phó, cùng đối phương giao chiến.

Người tới có dáng người cao gầy, mặc một thân áo đen, trên đầu mọc ra một đôi sừng, trên làn da trải rộng lân phiến màu đen, trên người phát ra khí tức pháp tướng viên mãn, nhất là thân thể đao thương bất nhập, Bạch Hỗn dùng song đoản kiếm đối địch, rơi vào trên người gã, lại phát ra tiếng kim loại va chạm, tia lửa văng khắp nơi.

Người này chính là Ma Lâm trưởng lão của Thiên Ma giáo.

Huyết Lệ cộng thêm Ma Lâm, thân hình hai người tung hoành, bay qua bay lại, cùng Bạch Hỗn chiến đấu với nhau, ba cái bóng chợt trên dưới, làm cho người ta nhìn không rõ.

Vi Vân lui ra ngoài vòng chiến, đứng cạnh Cầm Nhi và Thi Nhi, nhìn biến hóa liên tiếp.

Đã không có Huyết Lệ hỗ trợ, Huyết công tử cũng không dám xằng bậy, chỉ có thể lui ra.

Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi nhìn về phía Thiên Hi Cổ Cầm trong tay Huyết công tử, đang định thừa thế xông lên, đánh chết nó, cướp đoạt pháp bảo, bỗng nhiên lại có tiếng xé gió truyền đến, ngay sau đó, từng thân ảnh từ trong thông đạo khác nhau vọt ra, đều là tu hành giả chính ma lưỡng đạo, nhìn thấy tràng diện trước mắt, nhất thời đều ùn ùn tụ lại, tụ tập cùng một chỗ.

Bên phía ma đạo ngoại trừ Huyết Lệ, Huyết công tử và Ma Lâm, còn có Ma công tử, Yêu công tử, trưởng lão tai trâu, mấy cao thủ Nguyên Anh, cùng với hai yêu nữ Pháp Tướng sơ kỳ, hai yêu nữ này đều là người quen biết của Vi Vân, hộ pháp thị nữ thủ hạ của Ngự Châu nương nương, Thu Cơ và Đông Cơ.

Thu Cơ và Đông Cơ nhìn thấy Vi Vân, nhất thời ngẩn ra, Vi Vân cũng không ngờ lại gặp phải hai người các nàng ở chỗ này, mỗi người đều không nói một lời, chuyển dời ánh mắt đến nơi khác.

Vi Vân thầm nghĩ trong lòng: "Nguyên lai Ngự Châu nương nương vội vàng đi, là tới nơi này tìm bảo vật, nàng tự mình vào không được, liền để Thu Cơ và Đông Cơ đến. Cũng may, hai vị này bạn không phải địch... Nhưng nếu các nàng bị người trong chính đạo giết, ta cũng sẽ không đành lòng, dù sao... ôi!"

Trong mùa đông mấy tháng này, bốn đại yêu Vi Vân và Xuân, Hạ, Thu, Quý, Cơ Nhật giao nhau, đều quen tới không thể quen hơn, nếu như không để ý tới các nàng chút nào, Vi Vân cũng chỉ là lừa mình dối người mà thôi.

"Diệp tỷ tỷ!"

Liễu Phỉ Nhi bỗng nhiên vui vẻ kêu lên.

Vi Vân Di nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử màu xanh bay tới, hạ xuống bên cạnh Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi. Nàng này thân hình yểu điệu thon dài, đầu tóc rũ xuống sau đầu, trên đầu có một cây trâm gỗ, mặt như vẽ, ánh mắt rực rỡ nhìn quanh, không phải Diệp Trầm Ngư thì là ai.

"Sư tỷ." Vi Vân vội vàng nói.

Cuối cùng hắn cũng nhìn thấy Diệp Trầm Ngư, có thể nói là suy nghĩ của triều tư.

Diệp Trầm Ngư ánh mắt hơi dời nhìn về phía Vi Vân, mỉm cười nói: "Sư đệ, đã lâu không gặp."

Vi Vân hơi ngẩn ra.

Hắn cảm thấy Diệp Trầm Ngư trước mắt không giống như trước kia, hoặc là nói, không giống với Diệp Trầm Ngư trong ấn tượng của hắn, khí chất trên người phát ra không giống nhau, hắn nhìn ra Diệp Trầm Ngư đã là cường giả Pháp Tướng, nhưng đây cũng không phải là mấu chốt, mấu chốt là ở chỗ khí chất trên người Diệp Trầm Ngư không giống với vẻ thanh nhã thanh nhã ngày xưa., Ngược lại có vẻ khá cổ quái, trước kia Diệp Trầm Ngư thánh khiết như bông hoa tuyết trên núi, không dính chút bụi trần nào, bây giờ Diệp Trầm Ngư lại cho hắn một loại cảm giác như hoa mẫu đơn, cảm giác phóng khoáng, mị lực bắn ra bốn phía, không thu liễm hào quang của mình chút nào.

"Ôi chao, Phi Tuyết tiên tử, Phỉ Nhi tiên tử... Còn có Diệp tiên tử, chính đạo Tam tiên tử đều đã đến đông đủ, thật làm tiểu tăng trông thấy phúc mắt."

Một tiếng trêu chọc truyền đến, Phật công tử khoác tăng bào màu đỏ đi tới, đầu tròn đầu tròn, dáng vẻ mập lùn, phảng phất công tử thế gia chưa xuất gia.

"Chẳng những ba vị tiên tử đến đông đủ, ma đạo tam công tử, còn có chánh đạo tam công tử của chúng ta nữa, à quên rồi, Bạch Vô Ưu tương lai của Bạch công tử..."

Phong Tuấn Kiệt mặc đạo bào màu trắng đi tới, đứng bên cạnh giới sắc, cùng đi với y là Nguyên Quân, đệ tử chân truyền của Thái Huyền Tiên Môn, cùng với Trưởng lão Huyền Dương chân nhân.

Vi Vân nhìn về phía Phong Tuấn Kiệt, nắm tay xiết chặt, hắn đã rất bình tĩnh, biết rõ Huyền Dương chân nhân bên cạnh Phong Tuấn Kiệt không dễ chọc, không thể lỗ mãng tiến lên, nhưng vẫn nhịn không được nhìn vào từng ánh mắt phẫn nộ của Phong Tuấn Kiệt.

Phong Tuấn Kiệt nhìn gương mặt hoàn toàn mới của Vi Vân, ngẩng đầu, cười đùa: "Vị đạo hữu này nhìn rất quen mắt, chẳng lẽ chính là... tên bị ruồng bỏ của Dược Vương Tông kia, tên Vi gì đó? Ngươi còn chưa chết sao, vậy Thái Huyền Tiên Môn chúng ta cũng không khách khí nữa, hôm nay sao lại thay Nguyên Võ đại sư huynh báo thù rửa hận."

"Được thôi, đến đây nào." Vi Vân cười lạnh: "Nguyên Vũ chính là ta giết, hắn chết thật thảm a. Thân thể tan xương nát thịt chỉ còn lại mỗi cái đầu lâu, chậc chậc..."

Phong Tuấn Kiệt mỉm cười, nói: "Ừm, hai ông lão bà lão Vi gia kia bị chết rất thảm, nhớ tới dáng vẻ vô lực kêu rên của bọn họ, ta liền cảm thấy cả người thoải mái, một gia đình con trai, ngã xuống đất, máu chảy đầm đìa... Chậc chậc."

"Phong Tuấn Kiệt, ngươi là cẩu tặc hèn hạ vô sỉ! Chịu chết ——"

Vi Vân tế ra trường kiếm pháp khí trong tay, mang theo từng trận sóng gió, xoay tròn hướng Phong Tuấn Kiệt quét tới.

Phong Tuấn Kiệt nhìn ra tu vi hiện tại của y chỉ là Kim Đan viên mãn, y chính là cao thủ Nguyên Anh viên mãn, nào phải sợ y, pháp khí trên

lưng rời vỏ, chém lên trường kiếm của Vi Vân. "Keng" một tiếng, trường kiếm bay ngược trở về, rơi vào tay Vi Vân.

Phong Tuấn Kiệt hơi ngẩn ra, y không ngờ rằng mặc dù Vi Vân chỉ có tu vi kim đan, pháp lực lại hùng hậu như thế, tuy rằng y chỉ tiện tay một kích, nhưng cũng đủ chặt đứt trường kiếm của đối phương mới đúng, nhưng sự thật lại chỉ bay ngược trở về, thậm chí không có chút dấu hiệu tổn hại nào.

"Hẳn là thằng nhãi này cố ý che giấu thực lực? Không thể nào, Nguyên Anh của hắn rõ ràng bị phế bỏ rồi..." Phong Tuấn Kiệt dĩ nhiên đã nếm qua một lần thua thiệt của Vi Vân, lập tức lưu lại tâm nhãn, gã cũng không dám mạo hiểm nữa.

"Bành! Bành! Bành!"

Tiếng kình khí bạo phá không ngừng truyền đến, Bạch Hỗn và Huyết Lệ, Ma Lâm hai người đấu ngang nhau, ba người chiến đấu không xong, đều lui về trận doanh của mình, rơi vào trên mặt đất màu máu.

Chính đạo trung nhân cùng người trong ma đạo tự ôm đoàn, xa xa tương đối, ở giữa là một trái tim to lớn.

Lần này chính ma lưỡng đạo của tu chân giới tràn vào hơn một ngàn người, trong đó không thiếu cao thủ nhất phái, nhưng đều chết sạch, chỉ còn lại những người trước mắt này.

Bỗng, một giọng nói vang lên trong không gian đỏ như máu này: "Ha ha... Mọi người đã đến đông đủ, thật tốt quá, các ngươi ở lại đây chơi bài với ta đi! Nếu ta cao hứng, ta sẽ cho các ngươi ra ngoài, bằng không thì bất luận thế nào các ngươi cũng không ra được, ha ha..."

88

Hạng tám, chữ hai Huyết Man.

Cái thanh âm này bỗng nhiên xuất hiện thập phần bén nhọn, thanh âm non nớt, giống như hài đồng, nhưng ngữ khí lại hết sức cuồng vọng, có loại ngạo khí không đem bất luận kẻ nào đặt ở trong mắt.

Trên thực tế, mọi người sớm đã phát hiện ra con đường không tìm thấy, lúc đi vào thì lối vào thất khiếu đã biến mất từ lâu.

"Là ai giả thần giả quỷ trước mặt bổn công tử vậy?" Yêu công tử hét thảm một tiếng, âm thanh vang vọng trong mảnh không gian này.

Mọi người cũng nhao nhao nhìn theo, nhưng chỉ nghe thấy tiếng người, không thấy bóng dáng.

Chỉ có Bạch Miểu Tú khẽ nhíu đôi mi thanh tú, mơ hồ hiểu được cái gì. Nàng chính là bị chủ nhân của thanh âm này cuốn vào trong cơ thể Cự Nhân, còn đấu pháp với đối phương rất lâu rồi, giờ phút này lại không thấy nữa. Sau đó một mực không xuất hiện, không ngờ lại xuất hiện tại thời khắc này.

Theo thanh âm của Yêu công tử rơi xuống, phía trên trái tim Cự Nhân bỗng nhiên xuất hiện một đoàn huyết quang, đoàn huyết quang này hóa thành một đầu người cực lớn, không có thân thể, ngũ quan rõ ràng, toàn thân huyết sắc, ồ ồ huyết tương phun trào, thoạt nhìn thập phần quỷ dị. Biến hóa vẫn còn chưa ngừng, chỉ thấy mặt đất bỗng nhiên toát ra rất nhiều huyết thủy, nhanh chóng tụ lại các mạch máu ở các mạch máu, sau đó nhanh chóng ngưng kết, chỉ trong nháy mắt, toàn bộ thông đạo đã bị phá hỏng.

"Không tốt!"

Huyền Dương chân nhân đột nhiên hiểu ra, một tay bấm niệm pháp quyết, lòng bàn tay hiện lên một đoàn lôi quang, bùm bùm một trận

hỗn loạn, điện quang lập loè. Huyền Dương chân nhân cầm trong tay lôi quang ném ra, nhanh chóng rơi vào trên cửa thông đạo huyết sắc bị ngăn chặn, một tiếng sét đánh nổ vang truyền đến, lôi quang tiêu tán, ngăn chặn không có chút dấu hiệu bị phá mở nào, mặt đất cũng không nhúc nhích tí nào.

Mọi người thấy vậy, lập tức biến sắc.

Huyền Dương chân nhân sử dụng một trong bảy mươi hai môn thần thông của Thái Huyền Tiên Môn là Thái Ất Thần Lôi Chưởng, thượng thừa lôi pháp trong chính đạo, uy lực cường đại, nhất là lực phá hoại kinh người, vả lại có thể khắc chế âm tà, ô uế chi khí, nhưng lại không cách nào rung chuyển huyết khí ngưng kết này mảy may.

Bạch Hỗn nói: "Thông đạo đã bị phá hỏng, phải giết cho bằng được cái mặt nạ máu này mới có thể, để hắn điều khiển ở sau lưng."

Mọi người vừa nghe liền minh bạch, nhao nhao thi triển pháp thuật, các loại kiếm khí, đao quang, quyền ảnh hướng khuôn mặt huyết sắc kia rơi xuống, gương mặt màu máu kia bị một trận oanh kích, nhất thời tán thành một đoàn huyết khí.

Ngay khi mọi người cho rằng giết chết gương mặt màu máu này thì phía trên trái tim Cự Nhân lại ngưng tụ ra một gương mặt màu máu cực lớn, giống hệt như đúc gương mặt lúc trước.

"Những sinh linh buồn cười các ngươi, bản tôn giết không chết, đặc biệt là ở chỗ này, bất luận các ngươi công kích ta thế nào, cũng chỉ phí công mà thôi, cam chịu số phận đi, ha ha..."

Gương mặt màu máu này cuồng tiếu một hồi, trong tiếng cười phân hoá ra rất nhiều gương mặt giống nhau như đúc, sau đó lại trọng hợp làm một.

Khí tức huyết tinh nồng đậm tràn ngập mảnh không gian màu máu này, nếu không phải tất cả mọi người chính ma lưỡng đạo người nổi

bật, trên người mang kỳ công, sớm đã bị huyết khí này ô uế, đâu còn có thể đứng vững.

Khuôn mặt màu máu bỗng nhiên non nớt nói: "Những sinh linh đáng cười các ngươi, không nói đến việc lấy sạch bảy món pháp bảo nơi này, còn muốn giết ta, quả thực là vô liêm sỉ. Hừ, mau giao pháp bảo ra đây, tâm tình ta tốt rồi, có lẽ có thể tha cho các ngươi một lần. Nếu không các ngươi đừng hòng đi ra ngoài!"

Bảy món pháp bảo? Tất cả đều đã lấy hết?

Mọi người nghe vậy, ánh mắt lập loè, không ngừng nhìn quanh, muốn biết pháp bảo ở trên người ai. Vốn tưởng rằng chỉ có ba bốn kiện pháp bảo, không ngờ lại có bảy kiện, thực khiến người ta khiếp sợ, phỏng chừng mười mấy kiện pháp bảo tu chân giới thất truyền, hơn phân nửa đều ở chỗ này, nếu như có thể có được trong tay, cũng đủ để tăng cường thực lực, thực lực tông môn cũng có thể nước lên thì thuyền lên.

Huyết Lệ trưởng lão Huyết Thần giáo bỗng nhiên trong mắt lóe lên hồng quang, nói: "Nghe đồn thời thượng cổ, thời điểm tu chân giới có rất nhiều Địa Tiên vây công tộc trưởng Cự Nhân tộc Vu Man, đem nó đánh chết trong vạn dặm huyết hà. Vu Man chính là đệ nhất cường giả thượng cổ, tất nhiên sẽ không dễ chết như vậy... Xin hỏi tiền bối chính là Vu Man lão tổ?"

"Không sai, chính là bản tôn!" Gương mặt màu máu kia nói.

Nhất thời cả người mọi người chấn động, nếu thật sự là Vu Man sống lại, đủ để khiến tu chân giới oanh động, thử hỏi ai có thể ngăn cản?

Lúc này, Diệp Trầm Ngư bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, thản nhiên nói: "Bé con, đừng giả thần giả quỷ nữa, Vu Man đã sớm chết, ngươi chẳng qua chỉ là huyết khí trong cơ thể Vu Man thành tinh, một luồng linh thức mới sinh còn dám ở đây khoe khoang!"

Vi Vân trong lòng khẽ động, vì sao Diệp sư tỷ đối với việc này lại biết rõ như vậy.

"Phải thì sao?" Gương mặt màu máu kia nở nụ cười dữ tợn: "Vốn thực lực của ta chỉ có cảnh giới Nguyên Anh, nhưng dẫn tới các ngươi đến đây, hấp thu rất nhiều huyết nhục tinh hoa này, lại đã có được tu vi pháp tướng viên mãn, đặc biệt nơi đây là vị trí trái tim của Vu Man, toàn bộ huyết nhục tinh hoa đều hội tụ ở đây, chỉ có ở đây, ta mới có thể phát huy ra thực lực lớn nhất, là thân thể bất tử bất diệt, các ngươi sao đấu với ta? Ha ha..."

Gương mặt màu máu trôi nổi giữa không trung, có thể tùy ý ngưng tụ thành hình, lại có thể dễ dàng tán thành huyết khí. Quả nhiên đúng như lời gã nói, bất tử bất diệt.

Trong lòng mọi người trầm xuống, nếu đúng như hắn nói, tất cả mọi người đều không ra được, chẳng phải sớm muộn gì cũng bị hắn thôn phệ?

Lại nghe Diệp Trầm Ngư lại nói: "Mọi người đừng bị hắn hù dọa, tuy hắn có pháp lực cảnh giới Pháp tướng, có thể tụ được Như Ý, nhưng chính vì vậy, không có hình thể, không có tinh huyết riêng, cho nên ngay cả pháp bảo cũng không tế luyện được, chỉ cần xóa bỏ chúng, chúng ta có thể phá vỡ đại trận nơi này, sau đó đi ra ngoài."

Mọi người nửa tin nửa ngờ nhìn về phía Diệp Trầm Ngư, cũng không rõ nàng làm sao biết nhiều như vậy.

Chỉ có Bạch Hỗn là ánh mắt lóe lên, nhìn khí chất không giống như trước kia của Diệp Trầm Ngư, đột nhiên nghĩ tới điều gì, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

Gương mặt màu máu cười to nói: "Cho dù các ngươi biết những thứ này vô dụng, các ngươi lại giết không được ta, muốn giết ta, phải đánh vỡ trái tim Vu Man, mới có thể cắt đứt huyết khí chi nguyên của ta, đáng tiếc các ngươi không có thực lực này, trừ phi dùng phù chú độ kiếp cường giả luyện chế oanh kích, nhưng các ngươi có không?"

Mọi người nhìn nhau, đều nở nụ cười.

Phật công tử chắp tay trước ngực, nói: "Đa tạ thí chủ nhắc nhở." Nói xong, chậm rãi từ trong trữ vật giới chỉ lấy ra một phù chú màu đỏ.

Những người còn lại cũng dồn dập đưa ra phù chú của mình. Trong đám người, ngoại trừ Vi Vân và Thi Nhi, Cầm Nhi ra, tất cả mọi người đều là nhân vật trọng yếu của bảy tông phái, không phải trưởng lão một phái, chính là trưởng lão thị nữ, hoặc là đệ tử chân truyền, thân truyền chưởng giáo, trên người hoặc nhiều hoặc ít, đều mang theo vật bảo mệnh, phù chú do cường giả độ kiếp chế tác, khẳng định là có.

"Giết hắn!"

Mọi người cùng nhau niệm chú ngữ, ném phù chú trong tay, lúc này mục đích của mọi người đều giống nhau, đều là muốn ra ngoài, có thể nói là cùng chung kẻ địch, ngay cả ân oán cá nhân cũng tạm thời vứt ở một bên, từng cái từng cái phù chú cường đại rơi ở trên trái tim Vu Man, nhất thời các loại ánh sáng như lôi điện, hỏa diễm, kiếm quang các bộ vị trí trái tim thật lớn lóng lánh ra, chiếu sáng không gian này.

"Ầm! Ầm! Ầm!"

Liên tiếp những tiếng bạo phá kịch liệt truyền ra. Khu vực mặt đất màu máu này không chút sứt mẻ, trái tim cực lớn kia cũng không nhúc nhích, nhưng sau khi tiếng bạo phá qua đi, đã thấy nơi trái tim tuôn ra rất nhiều huyết khí, cực kỳ nồng nặc, mang theo mùi tanh gay mũi.

Khi muốn tiếp tục oanh tạc, mọi người lại phát hiện phù chú trong tay mình đều đã dùng hết.

Cái lúc này, cái kia huyết sắc mặt người lần nữa xuất hiện, cười to một trận, nói: "Ha ha... Các ngươi đám ngu xuẩn này, dễ dàng bị ta

lừa như vậy, xem các ngươi còn làm sao thoát khỏi lòng bàn tay của ta?"

Trưởng lão Thái Huyền tiên môn Huyền Dương chân nhân kiến thức rộng rãi, đột nhiên nói: "Không tốt! Chúng ta bị lừa, nếu mặt quỷ này chỉ là huyết khí thành tinh, mà không phải nguyên thần Vu Man, vậy hắn không cách nào điều động huyết khí trong cơ thể Vu Man, huyết khí Vu Man đều giấu ở trong trái tim, chúng ta oanh tạc như thế, chỉ chấn động huyết khí Vu Man ra thôi, không những vô dụng đối với đánh chết mặt quỷ này, ngược lại có thể giúp hắn hấp thu càng nhiều huyết khí hơn!"

Mọi người vừa nghe lời này, nhất thời sắc mặt khó coi, hối hận không ngừng.

Nhưng nói cái gì cũng đã muộn.

Chỉ thấy huyết sắc nhân ảnh kia bỗng nhiên phun trào, bắt đầu từ dưới mông, từng chút một sinh ra cổ, ngực bụng, tứ chi, trong giây lát đã hóa thành một cái huyết sắc nhân hình, mặc dù còn chưa hoàn toàn ngưng thực, thân thể chỉ là do khí huyết tạo thành, thỉnh thoảng đều mấp máy, nhưng đã có chút đặc thù.

"Hiện tại bản tôn đã có tu vi Độ Kiếp, hơn nữa còn bất tử bất diệt, các ngươi còn không thuần phục?!" Lời nói của bóng người màu máu cũng thay đổi, thoát khỏi vẻ ngây thơ, cứ như là thiếu niên vậy.

Huyết công tử vội nói: "Vị tiền bối này, ngươi và công pháp Huyết Thần giáo của chúng ta cùng nguồn gốc, chúng ta là cùng một chỗ, mong rằng tiền bối hạ thủ lưu tình, trước tiên để cho người của Huyết Thần giáo chúng ta ra ngoài, như thế nào? Tại hạ sau khi trở về, nhất định phải đưa tới cho tiền bối lượng lớn huyết thực, quyết không nuốt lời!"

"Ta là Huyết Man!"

"Vâng, vâng, bái kiến Huyết Man tiền bối."

"Ý của ngươi là cả đời này muốn bản tôn ở lại chỗ quỷ quái không nhìn thấy ánh mặt trời này?"

"Tiền bối có thể theo ta đến Huyết Thần giáo, Huyết Tổ nhất định sẽ không bạc đãi tiền bối!"

"Hừ, mời ta đi làm Giáo chủ còn tạm được!"

"Chuyện này..." Giọng điệu Huyết công tử cứng đờ, tên này thật quá ngông cuồng, vị trí Huyết Thần giáo chủ hắn há có thể nhúng chàm, nhân vật Huyết Tổ là bậc nào mới có thể ngồi vững trên vị trí giáo chủ.

Diệp Trầm Ngư ở bên nghe ra mánh lới, nàng thưởng thức Thiên Âm Tiên Địch trong tay, nói: "Huyết Man đúng không, xem ra ngươi cũng không muốn ở lại chỗ này, chắc là bị nhốt ở đây, không ra được đâu, sao không cùng chúng ta nghĩ cách, mọi người đồng tâm hiệp lực, có lẽ có thể phá vỡ trận pháp trong cơ thể Vu Man, rời khỏi nơi này."

Thân hình Huyết Man chợt lóe, xuất hiện ở đỉnh đầu trái tim của Vu Man, hai tay chống nạnh, cả giận nói: "Bản tôn thật ra muốn! Vốn các ngươi lần lượt tiến vào hơn một ngàn người, hoàn toàn có thể hợp lực phá vỡ đại trận, trận pháp này tên là "Chu Thiên Khai Hợp Đại Trận", phải là ba trăm sáu mươi lăm người đạp ở vị trí trận cơ, mới có thể bế quan trận pháp,, Mở không gian, vấn đề là các ngươi tự giết lẫn nhau, hiện tại nhân số đã không đủ, ngươi bảo ta làm sao đồng tâm hiệp lực với các ngươi? Đã như vậy, ta còn không bằng đợi ở chỗ này, sớm muộn có một ngày có thể hút hết khí huyết trái tim Vu Man, tu thành Địa Tiên, sau đó đoạt xá vu man thần thể, khi đó thiên địa to lớn, đi nơi nào không được?"

Mọi người nghe vậy, yên lặng không nói.

Chính ma lưỡng đạo hơn một ngàn người tiến đến, hiện giờ chỉ còn lại hơn hai mươi người, những người còn lại đều mất mạng trong quá trình cướp đoạt pháp bảo.

Huyết Lệ hỏi: "Chẳng lẽ không còn biện pháp nào khác?"

"Có!"

Huyết Man lạnh lùng nói.

Vạn trượng thân thể hùng vĩ của Cự nhân Vu Man ở trong sông máu vạn dặm tỏ ra vô cùng uy vũ hùng tráng, giờ phút này, ở trong phạm vi không gian vô thủy mà thân thể hắn chống lên, vẫn có thật nhiều tu hành giả chính ma lưỡng đạo vọt tới, lại phát hiện lối vào đầu thất khiếu của Vu Man đã phong kín, bên trên trào ra từng mảng ánh sáng màu máu, đem tất cả mọi người ngăn ở bên ngoài.

Tuy là như thế, nhưng mọi người cũng không từ bỏ ý định, đều canh giữ ở lối vào, chỉ chờ người bên trong xuất hiện, sau đó thừa lúc cháy nhà hôi của, đem không gian xung quanh đầu Vu Man vây chặt một cái chật như nêm cối.

Ở vị trí mu bàn chân Vu Man, ngồi xếp bằng một phụ nhân phong vận trường bào dị thú, hai tay đặt lên trên chân ngọc, khẽ mở mắt, một đôi mắt đẹp bắn ra hai đạo tinh quang.

Người phụ nữ này chính là thủ tịch đại trưởng lão Ngự Châu nương nương của tà dị giáo.

"Ngươi nói là tiểu tử Vi Vân kia chạy rồi?"

Hai yêu nữ chín chắn của Xuân Cơ và Hạ Cơ đứng trước người nàng, cúi đầu, Xuân Cơ nói: "Nương nương, là hai người chúng ta trông nom bất lực, kính xin nương nương trách phạt."

Ngự Châu nương nương cả giận nói: "Phạt các ngươi có tác dụng gì? Nếu như có tác dụng, ta hận không thể đánh chết các ngươi!"

Xuân Cơ và Hạ Cơ cúi đầu không nói gì, các nàng đều biết mặc dù Ngự Châu nương nương tính tình nóng nảy, nhưng chỉ là nhất thời tức giận, qua mấy ngày nữa tức giận tiêu tan, thì cũng tốt rồi.

Ngự Châu nương nương hừ lạnh một tiếng, nói: "Tà dị giáo ta không có cao thủ luyện đan gì, thật vất vả mới kiếm được một người, lại bị các ngươi xem mất, quả thực là vô liêm sỉ! Nếu như bổn tọa có một viên Độ Kiếp đan trong tay, mặc dù lúc nào cũng có thể bị thiên kiếp hạ xuống, thì có gì phải sợ! Các ngươi có phải là bị thằng nhãi đó đùa không!"

Ngự Châu nương nương càng nói càng giận, Xuân Cơ và Hạ Cơ ngay cả thở mạnh cũng không dám thở ra một cái.

Xuân Cơ thầm nghĩ trong lòng: "Nương nương, có lẽ ta bị hắn giày vò tới choáng váng thật rồi, ta tình nguyện bị hắn đùa chết..." Giờ đây cô đã cảm thấy bắp thịt có hơi ngứa ngáy.

Bỗng nhiên, một cầu vồng màu tím từ phía trên hạ xuống, chiếu sáng toàn bộ không gian không nước mà thân thể Vu Man căng ra.

Ngự Châu nương nương nhướng mày, nhìn lên trên, sắc mặt ngưng trọng nói: "Có cao thủ xuống đây, thực lực không dưới ta."

Người tới mặc một bộ trường bào màu vàng tím, đầu búi tóc khổng lồ, đôi mắt xếch long lanh, mi tâm có một nốt ruồi son chu sa, chính là Ngu Yên Vũ. Nàng đánh một trận với lão tổ Kim Giao, sau khi đánh một trận liền rơi xuống hạ phong, đối phương cũng không ngăn được nàng. Dọc theo đường đi, Ngu Yên Vũ không phát hiện thân ảnh của Vi Vân, theo nàng suy đoán, là người đi theo tầm bảo, tiến vào huyết hà vạn dặm, bởi vậy chạy tới đây.

Chỉ là nhìn quét về phía đầu Vu Man một cái, Ngu Yên Vũ đã hiểu, lối vào trong cơ thể Vu Man đã đóng lại, bên trong có đại trận vận chuyển, ra vào đều không được.

Thần thức Ngu Yên Vũ quét qua, nháy mắt thu tin tức của người xung quanh vào trong lòng, phần lớn là tồn tại từ Pháp Tướng trở xuống, chỉ có một cường giả cảnh giới Độ Kiếp.

Nàng ta thả người hạ xuống, nháy mắt đã xuất hiện trước người Ngự Châu nương nương.

"Ngu Yên Vũ bái kiến Ngự Châu nương nương." Ngu Yên Vũ chắp tay thi lễ.

"Không dám, Yên Vũ nương nương hữu lễ." Ngự Châu nương nương vội vàng đứng dậy đáp lễ.

Tuy song phương ở vào chính ma lưỡng đạo trận doanh khác nhau, nhưng tất cả mọi người đều là cường giả một phương của Thiên Vận đại lục, chỉ cần còn chưa tới thời khắc phân sinh tử, xuất phát từ tôn trọng đối với cường giả, nhất định phải đem lễ nghi làm được, đây là tố chất cơ bản nhất.

Đối với các nàng mà nói, đều là con sâu cái kiến, chỉ có người cùng cảnh giới độ kiếp, hơn nữa nhất định phải có pháp bảo trong tay, mới xứng đáng gọi là cường giả.

Ngu Yên Vũ thản nhiên nói: "Lời thừa, ta sẽ không nhiều lời, ngươi hẳn là cũng đã nhìn ra, đại trận trong cơ thể Vu Man đã vận chuyển toàn bộ, người bên ngoài vào không được, người bên trong cũng không ra được, phải mạnh mẽ mở ra một lỗ hổng, khiến người ta tạm thời ra vào, làm cho người ta., Vị trí trái tim hẳn là mắt trận. Ta có người ở bên trong, chắc hẳn ngươi cũng không ngoại lệ, đã như vậy, sao mọi người không tạm thời vứt bỏ thành kiến, dắt tay hợp tác, chờ cứu người ra, sau này thế nào, đều dựa vào bản lãnh."

Ngự Châu nương nương nghe vậy, trầm ngâm một chút, nàng tự nhiên minh bạch tình huống trước mắt, bất quá nàng cũng không vội, bởi vì chỉ cần nàng đưa tin, hoàn toàn có thể triệu tập cường giả Tam Đại Ma giáo tới, mấu chốt là nàng không xác định người bên trong có thể kiên trì bao lâu, vạn nhất ra tay muộn, Thu Cơ và Đông Cơ bị giết, vậy coi như không kịp hối tiếc.

"Sao ta có thể tin ngươi được?" Ngự Châu nương nương cười lạnh nói.

Ngu Yên Vũ thản nhiên nói: "Chiêu bài vạn năm của Tử Nguyệt tiên môn ta chính là uy tín!"

"Thôi được, vậy thì tin ngươi một lần."

Ngự Châu nương nương hé miệng ra, long châu năm màu to bằng miệng chén từ trong miệng phun ra, rơi vào lòng bàn tay nàng, phóng ra hào quang năm màu, sương mù mà chói mắt, tản mát ra linh khí nồng đậm.

Ngu Yên Vũ cũng không chậm trễ, lòng bàn tay hiện lên một cung điện bạch ngọc nhỏ nhắn mà tinh xảo, tản mát ra sóng pháp lực còn cường đại hơn long châu ngũ sắc.

Hai người phi thân lên, đi tới trước ngực Vu Man, đồng thời tế lên pháp bảo trong tay, hướng vị trí ngực Vu Man đánh tới!

Vị trí trái tim của Cự Nhân Vu Man, trong không gian hoàn toàn phong bế màu máu này, khí tức vẩn đục tràn ngập khắp nơi, ở đây không thể thổ nạp khí trời, đám người Vi Vân mỗi giờ mỗi khắc đều đang tiêu hao pháp lực, bọn họ hoàn toàn lấy pháp lực để duy trì hoạt động.

Mỗi người của chính ma lưỡng đạo đứng ở xung quanh trái tim khổng lồ, trên đỉnh trái tim có một thân ảnh màu đỏ như máu đang đứng, thân hình mơ hồ không rõ, ngay cả tóc cũng có màu đỏ như máu.

Huyết Man nhìn xuống phía dưới, lạnh lùng nói: "Phương pháp tự nhiên là có, nhưng điều kiện vô cùng hà khắc, các ngươi nhất định phải xuất ra pháp bảo trong tay, mọi người cùng nhau hợp lực công kích vào đỉnh đầu trái tim. Ừm, cũng chính là vị trí hiện tại ta đang đứng., Cùng lúc đó, ngoại giới cũng phải có người xuất lực công kích nơi đây, như thế nội ngoại giáp kích, thân thể cự nhân Vu Man bị kích thích, sẽ phát động hộ chủ lực, đến lúc đó khí huyết toàn thân Vu Man dừng lại, trận pháp cũng sẽ tạm thời đình chỉ vận chuyển, khi đó

liền có thể mạnh mẽ ở đây mở ra một cái lỗ hổng, chúng ta có thể đi ra!"

Huyết công tử vuốt ve Thiên Hi Cổ Cầm trong tay, nói: "Muốn thúc giục pháp bảo lực cũng không khó, chúng ta có bảy món pháp bảo, cùng nhau thúc dục là được, chỉ là... Còn có người ở bên ngoài phối hợp, vậy thì rất khó..."

Mọi người đều chau mày, trầm mặc không nói.

Nếu phương pháp này còn không thực hiện được, như vậy mọi người chỉ sợ phải đem mạng nhỏ giao nộp tại đây, mặc dù đoạt được pháp bảo, cũng mất mạng dùng, đến lúc đó thân tử đạo tiêu, hết thảy đều là hư.

Vào thời khắc này, sắc mặt Huyết Man bỗng nhiên vừa động, phi thân lên.

Cùng lúc đó, một tiếng chấn động kịch liệt xuất hiện chỗ hắn vừa đứng, thậm chí không gian trên đỉnh trái tim cũng có chút vặn vẹo.

Mọi người thấy vậy nhất thời động dung, vừa rồi bọn họ dùng phù chú oanh tạc cũng không có động tĩnh gì, cái này phải là lực lượng cường đại cỡ nào mới có thể tạo thành hiệu quả như vậy.

Huyết Man vui mừng quá đỗi, nói: "Có người động thủ ở bên ngoài, các ngươi mau chóng ra tay phối hợp!"

Mọi người nhìn nhau, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều chờ đối phương tế ra pháp bảo. Vừa động thủ, mang ý nghĩa tất cả mọi người đều bại lộ, ai lấy được pháp bảo, vừa nhìn là hiểu.

"Còn không động thủ, vậy ai cũng không thể ra ngoài được rồi!" Huyết Man hừ lạnh một tiếng, nói ra.

Phong Tuấn Kiệt khẽ cười một tiếng, nói: "Bổn công tử chính là người trong chính đạo, há có thể hợp tác với đám tà ma ngoại đạo

các ngươi, truyền đi người khác còn tưởng rằng ta cấu kết với yêu ma chứ!"

Vi Vân lạnh lùng nói: "Muốn sống thì thu hồi gương mặt của tên Ngụy quân tử kia đi! Hiện giờ mọi người đều gặp khó khăn ở đây, nhất định phải tung thành kiến ra, cái gì mà chính đạo, Ma đạo, hà tất phải phân rõ ràng như vậy."

"Ngươi..." Phong Tuấn Kiệt mặc dù không vui, nhưng cũng không lên tiếng phản bác nữa.

Chương thứ tám bái kiến Huyết Tổ.

Đầu tiên Bạch Hỗn lấy ra Thái Âm La Võng, lưới đánh cá màu đen quấn trên cánh tay nàng, tùy thời chờ thoát khỏi tay. Thái Âm La Võng vây khốn địch giết người, ăn mòn vạn vật, kịch độc vô cùng. Các tu chân giả bình thường một khi dính vào sẽ hóa thành máu mủ mà chết, âm độc phi thường.

Ngón tay Diệp Trầm Ngư khẽ động, búng Thiên Âm Tiên Địch trong tay, Thiên Âm Tiên Địch có thể thanh tâm bình thần, cũng có thể chấn nhiếp tâm thần người ta, còn có thể hóa sinh ra pháp lực công kích địch nhân, phối hợp với Thiên Âm khúc độc môn, uy lực càng mạnh hơn.

Vi Vân ra hiệu, Thi Nhi liền lấy ra Quang Tủy Tiên Kiếm, Quang Tủy Tiên Kiếm toàn thân óng ánh, thân kiếm hơi mờ, tỏa ra ánh sáng chói mắt, chính là phi kiếm có tốc độ nhanh nhất trong ba mươi sáu Tiên khí của Thiên Vận, thích hợp nhất cho người tu hành Kiếm đạo sử dụng, trong vòng một ngày, có thể đi khắp một châu.

Thấy vậy, phật công tử nhẫn sắc cũng chậm rãi vén ống tay áo, trên cổ tay xuất hiện một vòng tay trong suốt như ngọc, hiện ra ánh trăng mờ ảo, đây là "Minh Nguyệt Phi Hoàn", có thể hóa sinh, có thể nhỏ, có thể moi được vật, có thể đánh người, có thể vây khốn người, có thể hộ thân, cho dù địch nhân có nhiều hơn nữa, cũng có thể cùng nhau đánh tan.

Phong Tuấn Kiệt cũng rung phần lưng, sau lưng lập tức bắn ra một đôi cánh chim màu xanh nhạt, hơi mờ như là cánh ưng, nhưng lại không có cảm giác gì, có vẻ nhẹ bẫng, phảng phất có thể dẫn người cưỡi gió bay lên., Đây là "Phong Thần Chi Dực", có thể cho chủ nhân nó tốc độ mau lẹ không gì sánh được, đồng thời có thể chủ động hấp thu linh khí giữa bầu trời tự do hóa thành cho mình dùng, khi sử dụng

không tiêu hao chút nào pháp lực của chủ nhân, cánh chim rung lên chính là vạn dặm, có vật này, tương đương đứng ở thế bất bại.

Huyết công tử cũng cầm một phen, Thiên Hi Cổ Cầm xuất hiện trong tay, Thiên Hi Cổ Cầm có bảy huyền, các theo âm dương ngũ hành, có công giết, hộ thân, chữa thương các loại công năng, là pháp bảo công năng đầy đủ nhất trong ba mươi sáu tiên khí của Thiên Vận.

Kiện pháp bảo cuối cùng lại ở trên người Ma công tử, một tay hắn nhẹ nhàng đẩy áo choàng màu đen trên đầu, từ trong áo bào chậm rãi lấy ra một thanh trường đao. Đây là một thanh trường đao màu đen, dài chừng năm thước, rộng chỉ nửa thước, toàn thân ngăm đen, chuôi đao có một cái đầu lâu thủy tinh., Thân đao khắc hình người đầu trâu thân người, phía trên có hai con mắt đen, hiện ra quang mang quỷ dị, đây là "Nhiếp Hồn Ma Đao", có thể đoạt thần hồn, thôn phệ hồn phách, điều khiển hồn phách, ẩn chứa ma tính cường đại.

Bảy món pháp bảo đều sáng lên, người không có pháp bảo ánh mắt lập loè, đều thập phần động lòng, hận không thể lập tức đoạt tới tay, nhưng lúc này cũng không phải là thời điểm tranh đấu.

"Đông!"

Lại là một hồi chấn động truyền đến.

Huyết Man vội nói: "Nhanh, ngay lúc này!"

Bảy người Bạch Hỗn vội vàng phi thân lên, đồng thời tế lên pháp bảo, bảy pháp bảo đồng thời tản mát ra chấn động pháp lực cường đại, đồng loạt thi triển ra năng lực đặc biệt của pháp bảo đánh về phía trái tim khổng lồ!

"Ầm!"

Một tiếng bạo liệt kịch liệt truyền ra, thân hình bảy người ở giữa không trung chuyển động, hóa giải lực phản chấn.

Mọi người phía dưới xem xét, lập tức phát hiện vị trí bị đánh kia xuất hiện một vòng xoáy huyết sắc, đồng thời vòng xoáy này càng lúc càng lớn, dung hợp với vòng xoáy phía ngoài, lập tức hình thành một lỗ hổng cao cỡ một người, thậm chí có thể nhìn thấy quang cảnh bên ngoài.

Mọi người đều vô cùng khiếp sợ, không ngờ được trận pháp trong cơ thể Vu Man thần kỳ như thế, lại có thể trực tiếp vòng qua thân thể Vu Man, lợi dụng trận pháp lực mở ra một lỗ hổng không gian, thông hướng ra bên ngoài, nếu không phải Huyết Man chỉ ra, sợ rằng mọi người đều sẽ bị vây chết ở đây.

Đám người nhao nhao chen lấn, nhao nhao bay về phía lỗ hổng kia.

"Đi mau!"

Vi Vân kéo đàn, lại thi nhi tụ hợp cùng một chỗ, bay về phía cửa động.

Động tác của bọn họ là chậm nhất, những người còn lại sớm đã bay ra, chỉ có Vi Vân bởi vì muốn mang theo Cầm Nhi và Thi Nhi, chậm một bước.

Từng thân hình bay vút ra ngoài, nhưng lỗ hổng không gian kia lại càng ngày càng nhỏ, mắt thấy đã không còn cho phép một người ra vào nữa.

Lúc này, Vi Vân đẩy mạnh Cầm Nhi và Thi Nhi ra ngoài.

Vi Vân là một người căm ghét rõ ràng, đối với kẻ địch không chút nương tay, đối với người thân tận tâm tận lực, đối với kẻ địch không muốn sống, vì thân nhân cũng có thể không cần mạng, mặc dù là Cầm Nhi cùng Thi Nhi các nàng, Vi Vân cũng sớm xem như là thân nhân, theo bản năng sẽ đi bảo hộ các nàng, nếu bảo vệ không chu toàn, vậy thì chỉ có thể trách bản thân không được, phí công chơi chán.

Không gian lỗ hổng đã khôi phục đến mức nhỏ hơn một cái đầu người.

Vào thời khắc này, một cung điện tinh xảo bỗng nhiên xuất hiện ở lỗ hổng, đồng thời nhanh chóng biến lớn, mạnh mẽ đẩy khe hở không gian sắp khép kín ra!

Khi lỗ hổng không gian được tạo ra, trong nháy mắt cung điện lại nhanh chóng nhỏ đi, lưu lại một lỗ hổng có thể cho một người ra vào.

Vi Vân nắm chặt thời cơ, thân hình hóa thành tàn ảnh liên tiếp bay ra ngoài!

Lỗ hổng không gian khép lại, vòng xoáy biến mất.

Vi Vân chăm chú nhìn lại, chỉ thấy một tuyệt mỹ nhân mặc trường bào tử kim, đầu to khổng tước búi tóc, đôi mắt phượng xinh đẹp, mi tâm có một nốt ruồi chu sa đứng trước người mình, đang định thần nhìn mình.

Vi Vân đang muốn mở miệng, Ngu Yên Vũ đã tế lên Quảng Hàn Cung.

Vi Vân cảm thấy một cỗ lực lượng vô cùng lớn đang lôi kéo mình, theo thân hình hắn nhanh chóng bay về phía Quảng Hàn Cung, hắn vội vàng giang hai tay ra, phân biệt hút Cầm Nhi và Thi Nhi tới, ba người đồng thời rơi vào bên trong Quảng Hàn Cung.

"Mẫu thân đại nhân!" Ngu Phi Tuyết hô một tiếng.

"Đi!"

Ngu Yên Vũ lại thu Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi vào, sau đó thân hình hóa thành một đạo cầu vồng màu tím, kéo ra một đuôi lửa thật dài, nhanh chóng lao ra khỏi huyết hà vạn dặm, bay về phía xa.

Ngu Yên Vũ vừa đi, nơi này lập tức náo loạn.

"Nương nương!"

Thu Cơ và Đông Cơ hội họp với Ngự Châu nương nương, đã từng gặp qua, vẻ mặt xấu hổ.

"Pháp bảo đâu?"

Ngự Châu nương nương lạnh lùng nhìn chằm chằm vào nhị nữ, vạn dặm huyết hà đều có pháp bảo dao động, nàng lập tức biết được, trước tiên phái hai nữ đến, tốc độ hành động nhanh hơn so với đại đa số người, nhưng giờ phút này hai nàng hai tay trống trơn, không mang theo cái gì cả, thậm chí mang theo mười mấy tiểu yêu đi vào, tất cả đều xếp vào bên trong.

"Chúng ta... Không tìm được, mời nương nương trách phạt." Thu Cơ và Đông Cơ cúi đầu.

"Đồ vô dụng!"

Ngự Châu nương nương thật sự tức giận không ít, trước có Xuân Cơ và Hạ Cơ thả Vi Vân đi, sau có Thu Cơ và Đông Cơ tay không trở về, quả thực mất hết mặt mũi của nàng.

"Còn thất thần làm gì, đoạt cho ta!"

Ngự Châu nương nương lạnh lùng quét mắt một vòng, nàng một cái cũng không lấy được pháp bảo, hôm nay bất kể thế nào, nàng phải đoạt một hai kiện pháp bảo đến tay.

Ngự Châu nương nương liền bổ nhào về phía Phong Tuấn Kiệt. Phong Tuấn Kiệt sợ hết hồn, theo bản năng rút thanh trường đao trên lưng ra nghênh chiến. Ngự Châu nương nương một tay vỗ một cái, đỉnh cấp pháp khí trường đao trong tay Phong Tuấn Kiệt nhất thời rung động một hồi, cấm chế bị hủy thành đồng nát sắt vụn.

"Yêu phụ, ngươi dám!"

Huyền Dương chân nhân vội vàng phi thân tới cứu người, hai tay đánh ra Thái Ất Thần Lôi Chưởng, hai luồng lôi quang màu trắng bay xuống.

Nguyên Quân cũng tế phi kiếm, hóa thành một đạo bạch quang lăng lệ ác liệt, điện xạ đến, chém tới Ngự Châu nương nương.

Trong tay Ngự Châu nương nương xuất hiện một đôi kim bạt pháp khí, Thái Ất Thần Lôi đánh ở trên kim bạt, phát ra một tiếng rung mạnh, tiếng xé gió chói tai truyền khắp bát phương, những tu hành giả kia vốn ở trong cốc Vu Man Thất Khiếu đợi thỏ nghe được động tĩnh, lập tức chen chúc đến, gia nhập trong đám người cướp đoạt pháp bảo.

Bên kia, xuân, hạ, đông, mùa thu, tứ đại yêu Cơ hướng Phật công tử giới sắc đánh tới, tứ nữ đều có tu vi Pháp tướng sơ kỳ, đơn là một người, cũng đủ kiêng sắc uống một ấm, huống chi là bốn người cùng lên, giới sắc sợ tới mức không còn bóng người, nào còn dám ham chiến, trong lúc vội vàng từ trong ngực lấy ra một phù chú màu đỏ bóp nát, lập tức từ bên trong lao ra một cỗ pháp lực đem toàn thân hắn bọc lại, hóa thành một đạo hồng quang, lao lên không trung, trong nháy mắt biến mất không thấy tăm hơi.

Kiếm quang của Nguyên Quân rơi xuống người Ngự Châu nương nương, bị một tầng kim quang hộ thể trên người nàng ngăn trở, không thể tổn thương chút nào.

Lúc này Huyền Dương chân nhân và Nguyên Quân đều đã đi tới bên cạnh Phong Tuấn Kiệt. Ba người tụ hợp lại hợp lực ngăn cản thế tấn công mãnh liệt của Ngự Châu nương nương. Kim bạt vung vẩy, một mảnh huyết nhục bay tứ tung. Nguyên Anh bị giết trong nháy mắt, ngay cả Nguyên Anh cũng bị Ngự Châu nương nương đang nổi giận bóp vỡ.

Huyền Dương chân nhân hoảng sợ thất sắc, quát lên: "Nguyên Kiệt, đi mau!"

Phong Tuấn Kiệt lúc này mới nhớ ra trên lưng mình còn có một đôi cánh Phong Thần, lập tức ý niệm vừa động. Pháp bảo này nhất thời nổi lên một cỗ ánh sáng màu xanh mờ ảo, bao bọc lấy Phong Tuấn Kiệt. Phong Tuấn Kiệt lại một tay bắt lấy Huyền Dương chân nhân, cùng hắn phóng lên trời.

Một bàn tay lạnh như băng chụp lấy cánh tay phải của Huyền Dương chân nhân, máu tươi bắn tung tóe như mưa, một cánh tay cứng rắn bị chém đứt ngang vai!

Sau một khắc, Phong Tuấn Kiệt cùng Huyền Dương chân nhân được Phong Thần chi dực bao bọc phóng lên trời, lập tức xông ra khỏi mặt nước huyết hà. Ngự Châu nương nương thân hóa thành cầu vồng màu vàng, nhanh chóng đuổi theo ở phía sau.

Ngự Châu nương nương đứng trên mặt sông màu máu, nhìn một đạo hồng quang màu xanh biến mất cuối chân trời, mày ngài nhíu lại: "Sao lại nhanh như vậy?"

Nàng ném cánh tay cụt đang nhỏ máu trong tay đi, cánh tay cụt vô chủ rơi vào trong huyết hà, lập tức bị dòng sông máu vạn dặm ăn mòn, hóa thành máu mủ, trở thành một bộ phận của huyết hà.

Lúc này, bên cạnh Cự Nhân Vu Man.

Vừa rồi Bạch Chỉ vừa ra, lập tức bị Huyết Lệ trưởng lão cùng Ngưu Nhĩ trưởng lão liên thủ công kích, hai đại pháp tướng viên mãn cường giả đều đang mơ ước Thái Âm La Võng trong tay nàng, nào chịu buông tha.

Ma Lâm trưởng lão thì nhào về phía Diệp Trầm Ngư, gắt gao nhìn chằm chằm Thiên Âm Tiên Địch trong tay nàng, cắn không tha.

Hai bên triển khai một trận chém giết, đấu cái trống trận tương đương, bất phân cao thấp. Rất nhanh, những tu hành giả ban đầu ở lối vào vu man thất khiếu nghe được động tĩnh đều vọt tới, bọn họ

nào quản chính đạo, ma đạo gì chứ, chỉ cần nhìn thấy trong tay có pháp bảo, dựa theo công kích là được.

"Cá Trầm Ngư đi mau!"

Bạch Chỉ đang chiến đấu với hai cường giả pháp tướng viên mãn, biết không ổn, lập tức quát lớn. Lúc này không đi, sẽ không thoát được, ngàn vạn tu hành giả lao lên, mệt chết các nàng.

Diệp Trầm Ngư bây giờ có tu vi Pháp Tướng sơ kỳ, lại dung hợp Thiên Âm Tiên Địch, cũng có thể đánh một trận với cường giả Pháp Tướng Viên Mãn, bất quá nàng cũng biết bây giờ không phải lúc tranh đấu, nàng liếc Bạch Chỉ một cái, liền dùng lực lượng Thiên Âm Tiên Địch cưỡng ép bức lui Ma Lâm trưởng lão, sau đó phi thân rời đi.

Bạch Chỉ thấy vậy, nhẹ nhàng thở ra, Vi Vân và Diệp Trầm Ngư đều đã thoát hiểm, nàng có thể yên tâm rời đi. Nàng phải đi, những người này cũng không ngăn được nàng, Bạch Miểu lập tức biến mất trong huyết hà vạn dặm.

"Thật nhiều mỹ thực!"

Một thân ảnh thiếu niên màu đỏ máu lơ lửng ở bên người khổng lồ Vu Man, nhìn thấy rất nhiều tu hành giả chen chúc mà đến, trong mắt bốc lên hồng quang, bắn ra ánh sáng kỳ lạ tham lam.

Huyết Man vốn là tinh hoa khí huyết trong cơ thể Vu Man thành tinh, sinh ra linh thức, hơn nữa thông qua hấp thu khí huyết trái tim của Vu Man, thực lực nhanh chóng tăng vọt, đã có tu vi Độ Kiếp sơ kỳ. Nhưng hắn có một khuyết điểm, chính là không có thân thể ký thác, lúc này chỉ là thân thể nguyên thần, cường giả pháp tướng sau khi đột phá đến cảnh giới Độ Kiếp, pháp tướng sẽ hóa thành nguyên thần.

Nhưng cho dù là thân thể nguyên thần, cũng phải có thân thể ký thác mới có thể lâu dài, nếu không sẽ không cách nào sinh tồn được. Bởi

vì thiếu một tác dụng phụ nên khó có thể định vị giữa trời đất, chỉ khi vượt qua Tứ Cửu Đại Kiếp, tu thành Địa Tiên mới có thể tề tựu như ý, nguyên thần chân chính bất diệt.

Huyết Man ra khỏi cơ thể Vu Man, được tự do, việc đầu tiên cần phải làm là tìm một thân thể thích hợp ký thác nguyên thần, nhưng hắn không vội, hắn chẳng những cần thân thể, còn phải đem những tu hành giả không biết sống chết này cắn nuốt toàn bộ!

"Hợp làm một thể với bản tôn đi!"

Huyết Man cười ha ha, bóng người màu máu hóa thành một cái đầu lâu to lớn, há to miệng, nuốt những tu hành giả đang tràn tới kia vào trong đó, nhai rồi chuyển hóa thành huyết khí tinh khiết, trở thành lương thực trong miệng hắn, máu tươi ồ ồ chảy xuống từ trong miệng hắn, giống như thác nước, thập phần đồ sộ.

"Ách!"

"A, ma đầu ——"

"Không..."

Những tu hành giả này mạnh nhất cũng chỉ là Pháp Tướng tu vi, nào có thể ngăn cản Huyết Man thôn phệ. Trong lúc nhất thời, Huyết Man đại triển thần uy, ăn hơn phân nửa, thực lực cũng nhanh chóng tăng lên, không bao lâu đã có tu vi Độ Kiếp viên mãn, mà đây cũng là cực hạn. Muốn đột phá thành Địa Tiên, lại có một lá chắn không thể vượt qua.

"Chạy mau!"

Những tu hành giả may mắn sống sót đều sợ đến mất hồn mất vía, không còn chút máu, làm sao dám đoạt pháp bảo, nhặt lại được một mạng là tốt lắm rồi.

"Chạy đi đâu!"

Huyết Man điên cuồng cười to, đầu lâu màu máu khủng bố hóa thành một đạo sóng máu thật dài, cuốn một người tráng hán vào trong, từng vòng cuốn lấy, người này chỉ có tu vi Pháp tướng sơ kỳ, nào ngăn cản được, nhất thời toàn thân cứng đờ, trừng lớn hai mắt, trơ mắt nhìn từng đầu sợi máu từ lỗ chân lông chui vào trong cơ thể mình, râu quai nón, khuôn mặt hắn liền thay đổi, khí chất đại biến, hai mắt vốn đen kịt trở nên một mảnh huyết sắc, biểu tình trên mặt mang theo ý cười tàn nhẫn.

Lại là bản mạng pháp tướng lẫn linh thức đều bị cắn nuốt, đã hoàn toàn thành thể xác Huyết Man.

"Còn thiếu một kiện pháp bảo tiện tay."

Huyết Man cười hắc hắc, ánh mắt màu máu nhìn về phía hai người Huyết công tử và Ma công tử.

Các pháp bảo khác cũng đã rời đi, chỉ có Thiên Hi cổ cầm, Nhiếp Hồn ma đao trong tay Huyết công tử.

"Ngươi muốn làm gì?" Huyết công tử nhướng mày.

Ma công tử chậm rãi nói: "Chẳng lẽ... vị Huyết Man đạo hữu này là muốn đoạt pháp bảo trong tay chúng ta? Vậy có lẽ là ngươi nghĩ nhiều rồi..." Trong tay hắn cầm một khối lệnh bài màu đen.

"Ồ? Không thử làm sao biết?"

Huyết Man cười to, hai tay đều hóa thành một huyết sắc cự chưởng, chia ra che mặt hướng Huyết công tử và Ma công tử.

Vào thời khắc này, một đạo huyết sắc quang hoa từ trên không hạ xuống, trong nháy mắt xuất hiện trước người Huyết công tử và Ma công tử, hóa thành một vách tường huyết sắc, phía trên có vô số đầu lâu đang nhúc nhích, kêu rên, huyết sắc cự chưởng của Huyết Man vỗ ở phía trên, giống như trâu đất xuống biển, chỉ là kích khởi một vòng gợn sóng nhàn nhạt.

Huyết Man nheo mắt lại, nhìn biến hóa trước mắt.

Vách tường màu máu bắt đầu chuyển động, hình thái biến hóa, vô số đầu lâu màu máu tụ lại một chỗ, hội tụ thành một đầu lâu to lớn, một mảnh màu đỏ như máu, một cỗ khí tức mạnh mẽ chỉ thuộc về cường giả Độ Kiếp tràn ngập chung quanh.

"Ngươi là người phương nào?" Sắc mặt Huyết Man ngưng trọng, hắn cảm thấy chính mình rất có khả năng đánh không lại đối phương.

Đầu lâu màu máu to lớn này há miệng nói chuyện, âm thanh quái lạ, ong ong rung động, chấn động tám hướng.

"Ta là Huyết Tổ, ta thấy tu vi của ngươi không tầm thường, vả lại còn ngang hàng với Huyết Thần giáo ta, không bằng gia nhập Huyết Thần giáo ta, ta có thể phong ngươi làm Thủ tịch trưởng lão bản giáo, còn ban thưởng cho ngươi công pháp vô thượng, như thế nào?"

Huyết Man cười lạnh nói: "Trưởng lão chó má gì, đơn giản là muốn thu bản tôn làm tay chân, nếu ta không đồng ý thì thế nào?"

Huyết Tổ nói chuyện không mang chút tình cảm nào, không vui không giận, ông ta tiếp tục nói: "Nếu ngươi không gia nhập dưới trướng bổn tọa, bổn tọa lập tức giết chết ngươi. Mặc dù ngươi có pháp lực cảnh giới Độ Kiếp, nhưng lại không có công pháp và thần thông tương ứng trên người, một thân pháp lực không phát huy ra được, làm sao là đối thủ của ta? Còn không mau quỳ xuống."

Huyết Man siết chặt hai nắm đấm, ánh mắt lóe lên, mắt thấy trên người Huyết Tổ phát ra khí tức càng ngày càng cường đại, lúc sắp vồ giết tới, Huyết Man liền vội vàng quỳ gối, ở giữa không trung quỳ một cái, nói: "Huyết Man thuộc hạ, bái kiến Giáo chủ!"

Huyết công tử và Ma công tử ở bên cạnh nhìn nhau, đều lộ ra nụ cười đắc ý.

Sau khi Diệp Trầm Ngư rời khỏi Huyết Hà vạn dặm thì bay về hướng Phong Châu.

Nàng mới vừa đi, phía sau liền có một đạo huyết sắc quang hoa đuổi theo. Người này là một trong mười hai trưởng lão của Huyết Thần giáo, tên là Huyết Nhật, thời điểm hắn đuổi tới nơi này, vừa vặn là đám người vừa mới thoát khốn, Huyết công tử liền dùng lệnh bài truyền tin, đang triệu hoán Huyết Tổ cùng với các đại trưởng lão của Huyết Thần giáo.

Huyết Nhật cách đây gần nhất, là người tới đầu tiên, nhưng sau khi hắn tới nơi, cũng không trực tiếp xuống dưới mà canh giữ ở bên ngoài, chờ con cá lớn xuất hiện, hắn có thể tùy thời hành động, thừa dịp cháy nhà hôi của.

Ngay từ đầu Phong Tuấn Kiệt rời đi, tốc độ quá nhanh, hắn đuổi không kịp.

Sau đó Phật công tử giới sắc rời đi, có phù chú chi lực của cường giả Độ Kiếp bao phủ, hắn vẫn không đuổi kịp.

Bây giờ Diệp Trầm Ngư đi ra, chẳng qua chỉ là Pháp Tướng sơ kỳ, so sánh với Pháp Tướng viên mãn của hắn, kém trọn vẹn mấy tầng cấp, hắn nhìn ra Thiên Âm Tiên Địch trong tay Diệp Trầm Ngư không phải vật phàm, mơ hồ tản mát ra tiên linh lực, lập tức đuổi theo.

Diệp Trầm Ngư đương nhiên cũng cảm thấy có người bám theo phía sau, liền gia tốc phi hành.

Chỉ là tu vi Huyết Nhật cao hơn nàng, Thiên Âm Tiên Địch lại không cách nào tăng tốc độ phi hành, vì vậy, khoảng cách hai người càng ngày càng gần.

Diệp Trầm Ngư nhướng mày, lạnh lùng nói: "Nếu mình đã tự tìm chết, vậy không trách ta được."

Diệp Trầm Ngư phi thân đáp xuống một đỉnh núi, hai chân giẫm nhẹ cành cây, chậm rãi đợi khách không mời mà đến.

Một đạo huyết quang nhanh chóng bay tới, hóa thành một nam tử cường tráng khoác áo bào đỏ thẫm, tứ chi tráng kiện, tóc đỏ rối tung, gương mặt xấu xí, hai mắt mang theo ý cười tà mị, trên lưng một đôi cánh thịt màu máu đặc biệt bắt mắt.

"Tiểu mỹ nhân, sao không chạy tiếp đi?" Huyết Nhật tà cười nói.

Diệp Trầm Ngư mỉm cười, thản nhiên nói: "Tới đây tiễn ngươi về Tây Thiên."

"Ha ha..." Huyết Nhật cười lớn lên, "Cô bé này vóc dáng xinh đẹp thế nhưng đầu óc lại không được tốt như thế, ngươi cho rằng chỉ cần dựa vào pháp bảo trong tay thì có thể thắng được ta à, thật là ngây thơ và buồn cười!"

Diệp Trầm Ngư thưởng thức sáo ngọc trong tay, khóe miệng cười khẽ: "Sao không thử xem?"

"Được, thử một chút xem."

Huyết Nhật bẻ ngón tay, chỉ hổ trong ngón tay lại là một kiện pháp khí đỉnh cấp.

Hai tay huyết nhật hóa thành liên tiếp quyền ảnh màu máu, nhanh chóng đánh tới bộ ngực cao ngất của Diệp Trầm Ngư trước ngực.

Diệp Trầm Ngư nhíu mày, đứng yên bất động.

90

Chương tám bốn, hận và tình yêu.

Ngu Yên Vũ nhanh chóng rời khỏi huyết hà vạn dặm, đi qua đó chính là Vân Châu, nơi này là địa bàn của Phù Vân các, dưới trướng có một quốc gia giàu có tên là Đại Tống vương triều.

Lúc sắp đến gần vương triều Đại Tống, Ngu Yên Vũ nhìn thấy phía dưới có một sơn cốc, trong sơn cốc nở rộ hoa tươi đủ mọi màu sắc, nhất thời hơi kinh ngạc. Hiện tại là thời tiết rét đậm, khắp nơi đều là giá rét, không ít chỗ còn bông tuyết bay, không nghĩ tới nơi này lại có một bảo địa bốn mùa như xuân.

Ánh mắt Ngu Yên Vũ sáng lên, phi thân rơi xuống.

Quảng Hàn cung hiện lên từ bàn tay ngọc của nàng, nhanh chóng biến lớn, thấp xuống xuất hiện một vòng xoáy khí lưu màu tím, thân hình của một thiếu niên từ đó rơi ra ngoài, rơi vào trong bụi hoa.

Vi Vân ngửi thấy mùi hoa thơm ngát xung quanh, thoáng cái thần thái hưng phấn, đứng bật dậy, thở ra một hơi dài.

Trước mắt là một nữ nhân quen thuộc, tóc đen mềm mại, đôi mắt phượng nhìn quanh phát sáng, mi tâm có một nốt ruồi chu sa đẹp đẽ, mũi ngọc thẳng tắp, môi anh đào phấn nộn, khuôn mặt xinh đẹp mảnh mai, cái cổ trắng nõn như mỡ đông., Một thân trường bào tử kim, hiển lộ hết vẻ hoa lệ cùng uy nghiêm, bộ ngực đầy đặn cao vút, eo liễu chỉ có thể nắm chặt, bờ mông to tròn, vểnh lên phía sau, một đôi chân thon dài mông lung có thể thấy được, hai chân chưa đi giày, chỉ bọc lấy một đôi giày bóng loáng màu tím.

Giờ phút này, Ngu Yên Vũ bước từng bước tới, bình tĩnh nhìn Vi Vân, mắt không chớp.

Vi Vân nhìn người tuyệt mỹ trước mắt, trong lúc nhất thời trong lòng hoảng loạn, hắn lui về phía sau một bước, thi lễ nói: "Tán tu Vi Vân, ra mắt Yên Vũ nương nương, đa tạ nương nương cứu giúp!"

Ngu Yên Vũ đi tới trước mặt hắn, lấy lại bình tĩnh, cuối cùng mở miệng, nhẹ giọng nói: "Ngươi... ngươi gọi ta cái gì?"

Vi Vân chắp tay nói: "Ngu môn chủ!"

Ngu Yên Vũ nghe vậy chấn động, ngơ ngác nhìn hắn, nói: "Hài tử, lẽ nào ngươi không biết ta là gì của ngươi sao?"

Ánh mắt Vi Vân liếc xuống, nhìn hoa cỏ dưới mặt đất, hời hợt nói: "Ta cũng muốn biết, Ngu môn chủ vừa nói như vậy, tại hạ ngược lại nhớ ra rồi, lúc trước ở Tử Nguyệt tiên môn, ta từng cầu kiến Ngu môn chủ, chỉ là Ngu môn chủ bận rộn, không rảnh gặp ta, thật sự là tiếc nuối..."

Ngu Yên Vũ làm sao không nghe ra oán niệm trong lời hắn, đôi tay trắng nõn như ngọc của nàng ấn lên bả vai Vi Vân, gương mặt tuyệt sắc áp sát tới, kích động nói: "Cháu trai, lúc đó ta có chỗ khó xử mà không thể gặp được ngươi, bây giờ ta tìm được ngươi, chính là muốn nói với ngươi... Ta, ta là mẹ ngươi đó!"

"A, có chỗ khó xử..." Vi Vân gật gật đầu, chậm rãi đẩy bàn tay ngọc của Ngu Yên Vũ ra. "Ngu môn chủ có phải là người nhận lầm hay không, tại hạ Phong Châu nhân sĩ Vi Vân, Phong Vật thành chi tử của Vi Tiếu thành, gia mẫu Vưu thị, sai không phải bọn hắn đều bị gian tặc giết chết, ta có thể mang Ngu môn chủ đến Phong Vật thành, giới thiệu bọn hắn cho ngươi. Người bọn hắn đã khá rồi..."

Ngu Yên Vũ nghe vậy, sắc mặt lập tức trắng bệch!

Từ khi đưa hài tử của mình đi, đến nay đã được mười bảy năm rồi. Mười bảy năm qua, hầu như mỗi ngày nàng đều nhớ thương, luôn luôn chờ đợi ngày gặp lại hài tử, thậm chí là quen biết, sau đó để nó sinh hoạt bên cạnh mình. Nhưng nàng cảm thấy điều này là không

thể, môn quy Vạn Niên của Tử Nguyệt tiên môn không cho phép, rơi vào đường cùng đành phải nhịn đau mà yêu thương, nói cho bản thân không nên nghĩ tới, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được!

Khi Vi Vân đã cuốn vào tranh đấu trong Tu Chân Giới, Ngu Yên Vũ cũng lên làm môn chủ của môn phái Tử Nguyệt Tiên, lúc đó Ngu Nhược Tiên bế quan, nàng nắm giữ quyền hành của bản môn, trao đổi với các trưởng lão, cuối cùng quyết định phá vỡ môn quy, cho dù có một số trưởng lão khác phản đối, nàng cũng phải mang Vi Vân trở về. Nhưng dù thế nào đi nữa, bây giờ nàng cũng không thể tưởng tượng được, đối phương thật sự có thái độ như vậy.

Hai hàng lệ nóng rơi khỏi mắt Ngu Yên Vũ, nàng không khỏi nhớ tới chuyện lúc trước đã đáp ứng chuyện của Mộc Thiên Vũ, phải nuôi hắn thành người, trở thành người ưu tú nhất.

Đúng, cô không làm được.

Ngu Yên Vũ nức nở nói: "Hài tử, là ta có lỗi với con, mẹ có lỗi với con!"

Lúc này Vi Vân rốt cục cũng bộc phát oán khí, hai mắt bắn tinh quang, rít gào nói: "Đây là một câu có lỗi với ngươi sao? Ngươi không phải muốn danh dự, địa vị của mình, còn nhận ta làm cái gì! Ta có mấy lần thiếu chút nữa thì đã chết rồi, ngươi biết không? Lúc đó ngươi đang ở đâu? Vậy thì thôi đi, ta nuôi cha mẹ còn bị người ta giết, bọn họ là người thiện lương như vậy, ngươi biết không?!"

Ngu Yên Vũ ôm lấy hắn, vừa rơi lệ vừa nói: "Là lỗi của ta, sau này chắc chắn ta sẽ bảo vệ con thật tốt, không để bất cứ ai thương tổn con! Con tha thứ cho mẫu thân được không?"

Vi Vân một tay đẩy nàng lui lại, quát: "Ta không cần ngươi bảo hộ, Ngu môn chủ! Ta chính là chết ở bên ngoài, cũng không cần ngươi lo lắng! Ta... Vĩnh -- Viễn -- Không -- Hội - Nguyên -- Ta... xin lỗi —— ngươi!"

Toàn thân Ngu Yên Vũ rung lên bần bật, "Sưu sưu" lui lại mấy bước, bỗng nhiên "Ách" một tiếng, miệng đàn phun ra một luồng máu tươi, thân thể mềm mại lay động một hồi, chậm rãi ngã xuống mặt đất hoa cỏ.

Nàng không thể nào ngờ được, Vi Vân lại có sự oán niệm sâu đậm với mình như vậy!

Vi Vân thấy vậy chấn động, hắn bỗng nhiên cảm thấy mình đối với nàng quá tàn nhẫn, chỉ vì nhất thời oán hận, liền nói ra lời đả thương người như vậy. Thực tế nhìn thấy Ngu Yên Vũ vì đau lòng mà hộc máu, trong lòng lại càng hối hận một trận!

Trên thực tế, bản thân Vi Vân cũng rất thống khổ, từ khi biết Ngu Yên Vũ là mẫu thân mình, càng vô cùng để ý và quan tâm nàng, muốn biết nàng, muốn tìm hiểu thêm một số vấn đề liên quan tới nàng. Nếu như nàng xảy ra chuyện, chính hắn còn thống khổ hơn nàng. Cảm thụ của hắn, cũng giống như cảm nhận của Ngu Yên Vũ!

Ví dụ như hiện tại, Ngu Yên Vũ bởi vì đau lòng mà hộc máu, hơn nữa còn bị Vi Vân chọc giận, Vi Vân nhất thời cũng vô cùng đau lòng, lập tức nhịn không được, lập tức xông về phía trước, trước khi Ngu Yên Vũ ngã xuống đất, đã ôm chặt lấy eo nàng!

"Mẹ, mẹ làm sao vậy, mẹ..."

Vi Vân rưng rưng nước mắt, mặt mũi tràn đầy vẻ quan tâm nhìn Ngu Yên Vũ, dùng ống tay áo lau đi máu tươi khóe miệng nàng, lại vận chuyển huyền công, giúp Ngu Yên Vũ chải vuốt pháp lực hỗn loạn do cảm xúc xao động mà.

Ngu Yên Vũ vô lực nhìn Vi Vân, khuôn mặt tuyệt mỹ của trái xoan lộ ra vẻ mỉm cười, hai tay vuốt ve mặt hắn, nói: "Ngươi, ngươi gọi ta cái gì..."

"Mẹ, mẹ!" Vi Vân lớn tiếng kêu khóc.

Giờ này khắc này, hắn trước tiên phát tiết oán khí, lại thổ lộ tâm tình, rốt cuộc đem bao năm kìm nén không nhanh đều trút ra, tâm tình cũng giãn ra.

Ngu Yên Vũ lệ như hạt châu, cũng khóc hô lên: "Vân Nhi... Nhi tử, con trai của ta... Mẹ còn muốn nghe..."

"Mẫu thân, mẫu thân, mẫu thân..." Vi Vân không ngừng lặp lại.

"Con trai của ta..."

Ngu Yên Vũ vui đến phát khóc, giờ phút này, nàng có thể cảm giác được Vi Vân tràn ngập thâm tình, rõ ràng đã tha thứ cho nàng, rốt cuộc nàng cũng được như nguyện.

Hai người ôm nhau một chỗ, lồng ngực nhộn nhạo từng luồng từng luồng dòng nước ấm, đây là cảm giác hạnh phúc.

Rõ ràng là mùa đông khắc nghiệt, Vi Vân cùng Ngu Yên Vũ lại cảm thấy xuân ý dào dạt, trong thiên địa sinh cơ bừng bừng như thế.

Hai người lau khô nước mắt nhìn nhau, thấy thế nào cũng không đủ, đều nhớ tới dáng vẻ của đối phương, khắc sâu trong lòng mình.

Mỹ nhân tuyệt sắc gần trong gang tấc, Vi Vân có thể ngửi được mùi thơm thoang thoảng tỏa ra từ trên người Ngu Yên Vũ, bản năng hạ thể lập tức sáng lên, hắn vội vàng bứt người tránh sang một bên để tránh chống đỡ cho Ngu Yên Vũ, trong lòng thầm mắng bản thân vô sỉ.

Vi Vân nắm lấy tay ngọc Ngu Yên Vũ, nói: "Mẫu thân, vừa rồi là con sai rồi, lẽ ra không nên đối xử với mẹ như vậy, tha thứ cho con được không?"

Giờ phút này, Ngu Yên Vũ cảm thấy thân thể mình có chút khác thường, trong lòng đã hiểu điều gì, vội vàng nhẹ nhàng buông tay Vi

Vân ra, vừa nói: "Đã qua rồi, mẹ cũng có lỗi... Sau này về Tử Nguyệt tiên môn với mẹ, không được chạy loạn bên ngoài, được không?"

Vi Vân gật gật đầu: "Kỳ thật ta cũng không muốn chạy loạn, ta chỉ là muốn tìm một người mình yêu, thế ngoại đào nguyên, qua một thời gian đơn giản mà thôi, mặc dù không thể tu thành thân thể sinh trưởng, nhưng cũng không sao cả."

Ngu Yên Vũ nhẹ nhàng vuốt ve mặt hắn, mỉm cười nói: "Con trai, cây muốn yên tĩnh mà gió vẫn thổi. Tuy con không muốn đắc tội với người khác, nhưng sẽ có người tới tìm con gây phiền phức. Thế giới này vĩnh viễn là thế giới này, một khi bước vào trong đó, chúng ta không thể quyết định được. Nhưng con cứ yên tâm, có mẹ ở đây, con có thể yên tâm hưởng thụ cuộc sống."

"Ta cũng phải phân ưu với mẫu thân, ai dám đắc tội mẫu thân, cứ để cho bọn hắn tới đây là được, Vi Vân chân nhân ta cũng không phải dễ chọc."

Ngu Yên Vũ đột nhiên mỉm cười nói: "Ừm, đại danh Tam Thông chân nhân của ngươi đúng là như sấm bên tai."

Sắc mặt Vi Vân đỏ lên, nói: "A, đó là tùy tiện gọi loạn, không coi là thật..." Chỉ sợ ngoại trừ Tiểu Kim và Mạc Tú Vân ra, không ai biết rõ biệt hiệu bịa ra này là chuyện gì, biệt hiệu hèn mọn bỉ ổi như thế, hắn nào dám dùng bừa.

Ngu Yên Vũ bỗng nghiêm sắc mặt, nói: "Ta muốn nói cho ngươi một số chuyện cũ, ngươi nhớ phải nghe kỹ."

Vi Vân vội vàng thu nhiếp tinh thần, đợi Ngu Yên Vũ trình bày chuyện cũ.

Ngu Yên Vũ bắt đầu kể lại chuyện của mình, từ khi nàng sinh ra ở Tử Nguyệt tiên môn, về sau một lòng tu luyện, lại sinh ra Ngu Phi Tuyết, sau đó dùng thân phận đệ tử chân truyền tiến vào trong dòng sông máu vạn dặm, kề vai chiến đấu với đám người Mộc Thiên Vũ, bị Ma

giáo gây thương tích, lại bị Mộc Thiên Vũ bỏ mình, nàng mang thai sinh Vi Vân, sau đó đưa hắn đi, trở lại Tử Nguyệt tiên môn bị cấm túc, cuối cùng trở thành môn chủ của Tử Nguyệt tiên môn...

Lúc này Vi Vân mới hiểu rõ chân tướng. Hóa ra chuyện năm đó là như vậy, thì ra là Ngu Yên Vũ bất đắc dĩ. Hóa ra nàng đã hơn trăm tuổi, hóa ra Ngu Phi Tuyết là tỷ tỷ của mình... Những tin tức liên tiếp này, trong lúc nhất thời, Vi Vân chưa thể tiêu hóa hết. Hiện tại trải qua nhiều lần sinh tử, đã xem nhẹ rất nhiều chuyện, nghe xong chỉ là yên lặng không nói gì.

Ngu Yên Vũ lại nhìn về phía Vi Vân, nói: "Hiện tại, Vân nhi ngươi đem những chuyện ta đã trải qua nói cho nương nghe, mẫu thân muốn nghe ngươi nói."

"Ta..." Vi Vân dừng một chút, thầm nghĩ trong lòng, bản thân ở trước mặt Ngu Yên Vũ, đích xác không có việc gì cũng đáng dấu diếm, vì vậy kể lại những gì mình trải qua mấy năm nay, từ lúc bắt đầu lớn lên ở Phong Vật thành, đến sau này gặp phải hồ yêu, khởi động Tử Nguyệt ngọc bội, sau đó tiến vào trong Huyền Hồ Quan học nghệ, trở thành đệ tử Dược Vương tông., Lại đến hành trình Phong Hồ, Tử Nguyệt tiên môn quyết đấu Phong Tuấn Kiệt, đại náo Thái Huyền tiên môn, cuối cùng bị Ngự Châu nương nương bắt đi, sau đó kết giao đăng thảo đại sư, đoạt được không có chữ Kim Thư, tu thành đại pháp Nhật Nhật Chiếu tam giới, tái tạo Kim Đan, chạy ra tà dị giáo, tiến vào vạn dặm Huyết Hà... Cho đến khi quen biết Ngu Yên Vũ.

Trong đó còn có quan hệ phức tạp với Thủy Hồng Dao, Mạc Tú Vân, Diệp Trầm Ngư, Ngự Châu nương nương và thị nữ. Ngu Yên Vũ mặt đỏ tới mang tai, không còn gì để nói.

Ngu Yên Vũ nói: "Vân Nhi, những chuyện này cũng coi như là kinh nghiệm hiếm thấy, cũng may đều trôi qua, còn chuyện gút mắc giữa ngươi và những cô gái kia... Thật ra ta đã sớm nhìn ra quan hệ giữa ngươi và hồ yêu kia rồi, mọi việc đều cần có một lòng một ý, đặc biệt

là tình cảm, tuyệt đối không thể lưỡng tâm, tránh cho trận công dã tràng cuối cùng!"

Vi Vân gật đầu: "Chuyện mẫu thân giáo huấn, hài nhi nhất định ghi nhớ trong lòng."

Ngu Yên Vũ lại thở dài một tiếng, nói: "Thật ra Thái Huyền tiên môn Nguyên Võ là ta phái người giết, không ngờ vì vậy suýt hại Vân nhi ta."

Vi Vân không để ý gì cả mà cười cười, nói: "Ta sớm đã đoán ra rồi, nếu không sao ta có thể thừa nhận là do mình làm chứ, nếu đã là do mẫu thân gây ra thì chẳng khác gì là ta làm!"

Ngu Yên Vũ vui mừng gật gật đầu, lại tế lên Quảng Hàn Cung, dưới cung điện xa hoa xuất hiện một vòng xoáy khí tím, từ đó rơi xuống bốn nữ tử, mỗi người đều có sắc đẹp trời đất, phiêu nhiên xuất trần, không tầm thường, chính là hai người Ngu Phi Tuyết, Liễu Phỉ Nhi, cùng với Cầm Nhi và Thi Nhi.

Ngu Yên Vũ giới thiệu Vi Vân và Liễu Phi Tuyết cho Liễu Phỉ Nhi, sau đó nói: "Vân Nhi, ra mắt tỷ tỷ của ngươi."

Vi Vân vội vàng tiến lên thi lễ, nói: "Bái kiến tỷ tỷ đại nhân!"

Ngu Phi Tuyết mỉm cười, thần sắc nàng giống Ngu Yên Vũ, tâm tư cực kỳ nhanh nhẹn, cười nắm lấy tay Vi Vân, nói: "Ngoan, ta đã sớm biết rồi, về sau tỷ tỷ che chở ngươi, ai dám khi dễ tiểu đệ ngươi, ta nhất định sẽ không tha cho hắn."

Liễu Phỉ Nhi ở một bên cười duyên một tiếng, nói: "Vốn tưởng Vân sư đệ chỉ là đệ tử Dược Vương tông bình thường, không nghĩ thì ra là đệ đệ của Phi Tuyết tỷ tỷ. Đó chính là đệ đệ của Liễu Phỉ Nhi ta, Vân sư đệ yên tâm, sau này có chuyện cứ việc tìm ta."

Vi Vân kinh ngạc nói: "Thảo Nhi muội muội, thật ra ta vẫn luôn xem muội muội là muội muội của mình, muội chớ có ngông cuồng tự tôn

nha."

Liễu Phỉ Nhi nở nụ cười: "A, ngươi muốn làm huynh trưởng không, thế cũng có thể nha, chỉ có điều... lễ vật đâu? Ví dụ như tặng một món pháp bảo gì đó, có lẽ ta sẽ rất cao hứng đáp ứng ngươi đấy!"

"Pháp... Pháp bảo sao?" Vi Vân đăng nhất thời xấu hổ, nói đùa gì vậy, pháp bảo là thứ đơn giản như vậy sao?

Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi lập tức nở nụ cười.

Vi Vân lại giới thiệu Cầm Nhi và Thi Nhi cho mọi người, nói: "Đây là hai người tỷ tỷ ta nhận..."

Hắn còn chưa dứt lời đã nghe thấy tiếng "Bùng" vang lên, Cầm Nhi và Thi Nhi đã quỳ xuống trước Ngu Yên Vũ, run rẩy nói: "Bái kiến Yên Vũ nương nương..."

Đối với hai người bọn họ mà nói, Tử Nguyệt Tiên Môn chính là Thánh Địa Tiên Sơn trong lòng các nàng, Ngu Yên Vũ càng thần thánh không gì sánh được, tồn tại cao cao tại thượng, bình thường căn bản gặp cũng không thấy được, chỉ từng gặp qua tượng thần của nàng mà thôi, hầu như từng nhà từng nhà cung phụng, nào ngờ rằng một ngày nào đó lại có thể nảy sinh liên quan với môn chủ của Tử Nguyệt Tiên Môn, khiến bọn họ sợ hãi không đứng dậy nổi, sợ rằng không cẩn thận chọc giận nàng, kết cục có thể rất lo lắng.

Ngu Yên Vũ gật gật đầu, nhẹ giọng nói: "Đứng dậy hết đi."

Thân thể nhị nữ không nghe sai sử, căn bản đứng lên không nổi, lại cảm thấy có một cỗ lực lượng vô hình nâng các nàng lên, chỉ nhận lời, chỉ là đứng ở một bên, căn bản không dám xen vào.

Ngu Yên Vũ đột nhiên lạnh lùng nói: "Huyền Chân lão đạo không phải thứ tốt, sớm muộn gì ta cũng phải nhổ tận gốc Thái Huyền Tiên môn. Nhưng xem ra Dược Vương tông còn được cứu trợ. Vân nhi, con và Diệp Trầm Ngư có quen biết không?"

Vi Vân gật đầu. Trong số những nữ tử tiếp xúc với hắn, Diệp Trầm Ngư có lẽ không xinh đẹp nhất, nữ tử xuất sắc nhất nhưng lại là nữ tử bạn cùng lứa tuổi đầu tiên mà hắn gặp. Có lẽ bản thân yêu mến nàng không phải bởi vì nàng xuất sắc, chỉ là một hoài niệm tốt đẹp thời niên thiếu mà thôi.

Ngu Yên Vũ nói: "Lúc ở trong sông máu, ta thấy tình huống của Diệp Trầm Ngư có chút không thích hợp, lọng che có hắc khí bao trùm, hơn phân nửa có sát kiếp tới người. Vân Nhi, bây giờ ngươi chạy qua, có lẽ vẫn kịp đấy."

Nói xong, Ngu Yên Vũ chỉ về phía bên phải.

Vi Vân nghe vậy, sắc mặt khẽ biến.

Liễu Phỉ Nhi vội hỏi: "Ngu di, Diệp tỷ tỷ bị sao vậy?"

Ngu Yên Vũ không trả lời, thấy Vi Vân muốn khởi hành cứu người, vội vàng nói: "Với thực lực của ngươi bây giờ, e rằng không cứu được nàng. Ta có chuyện quan trọng khác, không rảnh ra tay. Ngươi mang theo phù chú này trên người, không phải lúc vạn bất đắc dĩ thì đừng tùy tiện sử dụng."

Nói xong, Ngu Yên Vũ lấy ra một phù chú màu tím.

Vi Vân nhận lấy phù chú, sau đó nói với Ngu Yên Vũ: "Kính xin mẫu thân đại nhân dẫn hai vị tỷ tỷ của con về."

Ngu Yên Vũ gật gật đầu, lại đưa một ngọc bài màu tím tới.

Đây là lệnh bài đệ tử chân truyền của Tử Nguyệt tiên môn, mượn vật này có thể truyền tin tùy thời ngàn dặm.

Vi Vân nhận lấy ngọc bài, sau đó lấy hồ lô phi hành, bay về hướng mà Ngu Yên Vũ đã chỉ.

Hắn cũng không hy vọng Diệp Trầm Ngư xảy ra chuyện!

Liễu Phỉ Nhi nói với Ngu Phi Tuyết: "Phi Tuyết tỷ tỷ, chúng ta cũng đi hỗ trợ đi? Ta thấy tu vi Vân sư đệ không được tốt, nào có thể giúp được Diệp tỷ tỷ?"

Ngu Phi Tuyết còn chưa kịp nói gì, Ngu Yên Vũ đã mở miệng, nói: "Phi Tuyết có nhiệm vụ khác sắp xếp, Phỉ Nhi, ta muốn đưa nàng về Phù Vân các trước."

Liễu Phỉ Nhi nghe vậy ngẩn ngơ: "Ngu di! Đừng như vậy, ta mới có thể ra ngoài! A..."

Không đợi Liễu Phỉ Nhi nói xong, Ngu Yên Vũ đã tế lên Quảng Hàn Cung, đồng thời bọc bốn người lại, sau đó thả người bay lên, hóa thành một đạo trường hồng, bay về Phù Vân các.

Nếu Ngu Yên Vũ không gặp được Liễu Phỉ Nhi, đương nhiên hắn sẽ không cần phải lo lắng. Nhưng bây giờ gặp nàng, hắn muốn đưa nàng trở về, đó là để phòng ngừa sau khi Liễu Phỉ Nhi gặp nạn, Phù Vân Các trách tội mình, rõ ràng là gặp phải nàng nhưng lại không đưa người trở về. Giữa người chính là như vậy, có đủ loại mối quan hệ rắc rối phức tạp, một khi không cẩn thận có thể sẽ có tai họa giáng xuống người, mà ngươi vẫn không rõ vì lý do gì.

...

Phong Tuấn Kiệt có được Phong Thần chi dực, Phong Thần chi dực tốc độ cực nhanh, cánh rung lên chính là vạn dặm, chính là đệ nhất phi hành pháp bảo trong ba mươi sáu Tiên khí của Thiên Vận đại lục, tốc độ nhanh hơn cường giả Độ Kiếp cảnh.

Ngự Châu Nương Nương chỉ kịp giết chết Nguyên Quân, giật xuống một cánh tay Huyền Dương chân nhân, liền để Phong Tuấn Kiệt mang theo Huyền Dương chân nhân đào tẩu, làm cho Ngự Châu Nương Nương tức giận đến nghiến răng.

Phong Tuấn Kiệt thúc giục Phong Thần chi dực, trong giây lát trở lại Thái Huyền Tiên Môn, ở Thái Huyền đại điện nhìn thấy Huyền Chân

Sơn Nhân.

Huyền Chân Sơn Nhân nhìn thấy Phong Tuấn Kiệt và Huyền Dương chân nhân đã gãy một tay, nhất thời cả kinh, hỏi: "Nguyên Quân đâu?"

Lúc này trong lòng Phong Tuấn Kiệt vẫn còn sợ hãi, nói: "Sư phụ, Nguyên Quân chết rồi, là Ngự Châu nương nương của tà dị giáo làm."

Huyền Chân sơn nhân nghe vậy, sắc mặt trầm xuống.

Lại bồi thêm một đệ tử chân truyền!

Trong vòng một năm đã có ba bốn đệ tử chân truyền. Mặc dù Thái Huyền Tiên Môn có bảy mươi hai đệ tử chân truyền, mỗi người đều là cao thủ Nguyên Anh, nhưng cũng không thể chịu đựng được lâu như vậy!

Huyền Chân Sơn Nhân lại hỏi: "Chuyến này thu hoạch như thế nào?"

Có đệ tử đưa lên đan dược chữa thương, Huyền Dương chân nhân khoanh chân ngồi ngay ngắn, ăn đan dược, lẳng lặng ở một bên chữa thương.

Phong Tuấn Kiệt biểu diễn pháp bảo cao cấp Phong Thần Dực trên lưng mình một phen, sau đó lần lượt đi ra khỏi hành trình Huyết Hà Vạn Lý. Huyền Chân Sơn Nhân nửa vui nửa buồn, vui chính là quả nhiên mang về được một kiện pháp bảo, lo lắng chính là tổn thất một đệ tử chân truyền, bất quá tóm lại vẫn là thu hoạch lớn hơn tổn thất.

Trong toàn bộ tu chân giới chỉ có ba mươi sáu kiện pháp bảo, hiện giờ trong tay Thái Huyền Tiên Môn đã có ba kiện.

Huyền Chân sơn nhân nghe xong, ánh mắt trở nên hung ác, hừ lạnh nói: "Tiểu tử kia quả nhiên chưa chết, lại khôi phục tu vi Kim Đan, cuối cùng vẫn không thể báo thù cho Nguyên Võ."

Phong Tuấn Kiệt nói: "Sư phụ, hắn được Ngu Yên Vũ cứu đi rồi, về sau muốn giết hắn sợ rằng cũng rất khó khăn!"

"Không sao..."

"Sư phụ, ngài định bày ra kế hoạch gì?"

Huyền Chân sơn nhân mỉm cười, nói: "Không phải ngươi vừa nói hắn mặc trường bào dị thú sao, đó là trang phục của trưởng lão tà dị giáo, còn nữa, có phải hắn đã từng nói "Muốn loại bỏ thành kiến giữa hai đạo Chính ma?"

"Không sai, ý của sư phụ là... " Mắt Phong Tuấn Kiệt sáng lên.

Huyền Chân sơn nhân ánh mắt lóe lên, nói: "Truyền lệnh xuống, hung thủ sát hại Nguyên Vũ, Dược Vương tông ruồng bỏ Vi Vân chưa chết, hơn nữa trở thành tà dị giáo trưởng lão, hắn còn không phân biệt nói, muốn ruồng bỏ chánh ma lưỡng đạo thành kiến... Tên này đã triệt để rơi vào ma đạo, để cho tu chân giới các đại tông môn coi chừng kẻ này, tránh bị hắn hãm hại. Tử Nguyệt tiên môn không cứu hắn thì thôi, một khi bảo vệ hắn, hắc hắc..."

Phong Tuấn Kiệt nghe vậy ánh mắt sáng lên, vội vàng nói: "Đệ tử đã hiểu, ta liền nói trước, bảo đảm không được ba ngày, đại danh của trưởng lão tà dị Vi Vân sẽ truyền khắp tu chân giới!"

"Chờ một chút..." Huyền Chân sơn nhân gọi Phong Tuấn Kiệt lại, tiếp tục nói: "Còn nữa, phát thiếp mời khắp nơi, thông báo cho tất cả các đạo hữu của các đại tông môn biết, tam đại Ma giáo rục rịch sắp ngóc đầu trở lại, đại chiến Chính Ma tám trăm năm một lần sắp bắt đầu., Ta là Huyền Tiên môn vì cứu vớt thương sinh thiên hạ, sang năm sẽ triệu tập thiên hạ quần tiên, tổ chức đại hội chính đạo, liên hợp các lộ cùng đạo hữu, thành lập một liên minh chính đạo, cùng cử ma đại kỳ, cùng đánh tan ma giáo!"

"Đệ tử tuân lệnh!"

Phong Tuấn Kiệt mừng rỡ bước đi.

91

Chương sáu ngàn giải cứu.

Đang vào thời tiết rét đậm, cành buông trải rộng sương lạnh, làm cho cả gốc cổ tùng sáng long lanh. Thân hình Diệp Trầm Ngư yểu điệu đứng trên cành tùng, nhẹ nhàng, phảng phất như không có trọng lượng, cành thả lỏng không nhúc nhích.

Huyết Nhật có một đôi bàn tay to lớn vô cùng bỉ ổi, hóa ra vô số chưởng ảnh, như bươm bướm tung bay, đánh tới bộ ngực đầy cá của Diệp Trầm Ngư.

Cũng không thấy Diệp Trầm Ngư có động tác gì, toàn bộ thân thể mềm mại bỗng dưng bay lên, song chưởng huyết nhật nhất thời đánh vào trên tuyết tùng, nhưng nghe "Bành" một tiếng vang, pháp lực chạm tới, cả cây tuyết tùng đều hóa thành tro bụi, tiêu thất trong hư không, sương lạnh bay lả tả, rơi xuống mặt đất.

"Chạy đi đâu?"

Huyết Nhật Sinh sợ Diệp Trầm Ngư bỏ chạy, trước tiên đem Pháp Tướng bay lên, một vầng thái dương màu máu thật lớn hiện lên sau lưng hắn, nở rộ hồng quang chói mắt, một cỗ lực lượng lĩnh vực cường đại khuếch tán ra chung quanh, bao phủ phạm vi mấy chục trượng. Ở dưới sự bao phủ của lực lượng lĩnh vực này, cây rừng chung quanh bỗng nhiên biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một mảng bầu trời màu máu, vô số Huyết Nha bay lượn trên không trung, một mảnh đen sì!

Diệp Trầm Ngư tuy chỉ là pháp tướng sơ kỳ, nhưng trên người nàng có pháp bảo, sau khi dung hợp Thiên Âm Tiên Địch, lực lượng pháp tướng có thể tăng cường, cũng có thể bộc phát ra thực lực pháp tướng viên mãn. Lập tức từ phía sau dâng lên một cây búp bê quả cây to, toàn thân xanh biếc, cành lá xum xuê, kéo dài ra chung quanh, mạnh mẽ chống đỡ một mảnh thiên địa.

Huyết Nhật Thái Dương Pháp Tướng huyết sắc tương giao với thụ pháp lá của Diệp Trầm Ngư, mỗi người chiếm cứ một nửa thiên địa, ở giữa không trung hoà lẫn, triển khai giao phong kịch liệt, chỉ trong một sát thời gian, liền xuất hiện mấy trăm lần va chạm kịch liệt., Liên tiếp những tiếng bạo phá vang vọng thiên địa, vô số quạ máu ùn ùn nổ thành một đám sương máu, cành lá của cây búp bê cũng đều héo rũ, có quạ máu rơi trên lá xanh biếc, hai bên tiếp xúc, đồng thời nổ tung, như tiếng sấm vang lên không ngừng.

Bỗng nhiên tiếng sáo vang lên, một đám âm phù nhảy lên hóa thành phù văn thanh quang rơi vào trên cây non, cây ăn quả vốn cao lớn lại tăng vọt lên một trượng, cành lá khô héo một lần nữa toả ra sức sống, vốn ở dưới mặt trời màu máu chiếu rọi một mảnh màu đỏ máu, hiện tại lại có vẻ một mảnh xanh biếc.

"Có chút ý tứ."

Huyết Nhật âm thầm kinh hãi, không nghĩ tới cô bé này lại có thể sử dụng Thiên Âm Tiên Địch đến mức xuất thần nhập hóa như thế, căn bản không giống như vừa đạt được pháp bảo mà ngược lại có cảm giác sử dụng thành thạo như sử dụng cánh tay.

"Đúng là thứ không biết sống chết!"

Diệp Trầm Ngư đột nhiên ánh mắt hung ác, đang muốn dốc toàn lực thúc giục Thiên Âm Tiên Địch, bỗng nhiên nàng nhíu mày lại.

"Ách... Đau quá..."

Thân thể Diệp Trầm Ngư run lên, mày ngài nhíu chặt, một tay ấn lên trán, pháp tướng sau lưng bỗng nhiên ảm đạm xuống, cây trẻ con thật lớn từ từ thu nhỏ lại, dung nhập vào trong cơ thể nàng.

Ngay sau đó, Diệp Trầm Ngư vốn lơ lửng giữa không trung rơi xuống dưới.

"Cơ hội tốt!"

Huyết Nhật thấy vậy đại hỉ, vội vàng toàn lực thúc giục Pháp Tướng Lực nghiền ép tới, huyết sắc quang hoa chiếu lên người Diệp Trầm Ngư, một cỗ man lực khủng bố quét về phía nàng.

Diệp Trầm Ngư lắc đầu, miễn cưỡng để mình thanh tỉnh một chút, thật vất vả mới rơi xuống mặt đất, pháp lực Huyết Nhật liền ùn ùn kéo đến, cô chỉ kịp thúc giục pháp bảo ngăn cản, nhưng giờ phút này pháp lực trong cơ thể hỗn loạn, không bị khống chế, vẫn chưa thể phát huy ra toàn bộ lực lượng Thiên Âm Tiên Địch, chỉ ngăn cản một nửa thế công, bị dư lực đánh bay, một cỗ máu tươi từ trong miệng phun ra, cả người rơi trên mặt đất, giống như là bị đánh tan.

Diệp Trầm Ngư ôm chặt đầu, đau đến mức rơi lệ.

Huyết Nhật tuy không rõ nguyên nhân, nhưng hắn biết không thể buông tha được cơ hội này, lập tức thừa thắng truy kích. Hắn tiến lên, chộp lấy Thiên Âm Tiên Địch trong tay Diệp Trầm Ngư, đang muốn hạ sát thủ thì đột nhiên trông thấy gương mặt xinh đẹp của Diệp Trầm Ngư, cặp mắt long lanh, xinh đẹp như biết nói, nhất là thân thể mềm mại xinh đẹp của cô ta, dưới sự bao bọc của thanh sam càng lộ ra vẻ mê người.

"Đúng là xinh đẹp tuyệt trần mà."

Huyết Nhật ngẩn người nhìn chằm chằm Diệp Trầm Ngư, nuốt một ngụm nước miếng xuống cổ, bỗng nhiên cười dâm đãng nói: "Tiểu mỹ nhân, bổn trưởng lão còn chưa từng thưởng thức qua tuyệt sắc như ngươi, hôm nay ta chẳng những pháp bảo phải lấy, người cũng muốn dùng, ngươi cứ nhìn cho kỹ đi, ta sẽ cho ngươi cảm nhận được khoái hoạt trước nay chưa từng có!"

Huyết Nhật đang định nhào tới, bỗng nhiên một tiếng niệm Phật truyền đến: "Vô Lượng Quang, Vô Lượng Phật..."

Huyết Nhật quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một hòa thượng mập mạp đầu tròn viên mãn đứng ở phía sau hắn, một thân tăng bào màu đỏ, trên

mặt hiện ra ý cười, trong tay nắm một chuỗi tràng hạt, một cái vòng tay sáng loáng đeo ở cổ tay trái, thập phần dễ thấy.

"Đệ tử của Tiểu Mật Tông? Ngươi cũng dám tới quấy nhiễu bổn trưởng lão?" Huyết Nhật híp mắt lại, hung hăng nhìn chằm chằm vào thiếu niên tăng nhân trước mắt.

Người đến là Phật công tử giới sắc, y mới từ Huyết Hà trong vạn dặm thoát đi, thấy bên này có động tĩnh liền chạy tới, vốn định tìm hiểu ngọn nguồn trước rồi mới tính tiếp. Y đến gần xem xét thì ra là Diệp Trầm Ngư và một trưởng lão Huyết Thần giáo, nhất thời trong lòng bồn chồn.

"Đúng là cường giả Pháp tướng viên mãn, thật sự là nhìn lầm rồi..." Giới sắc thầm nghĩ không ổn, hành hiệp trượng nghĩa cũng là phải xem tình huống, hành sự lỗ mãng chỉ có thể chôn vùi chính mình.

Tên lừa gạt cười ha ha, nói: "A, hóa ra là trưởng lão Huyết Thần giáo, thật sự là thất kính, nếu không có chuyện gì, tiểu tăng liền đi trước..."

Giới sắc nói xong liền bứt ra lui lại.

"Muốn chạy? Hừ... Để pháp bảo lại!"

Huyết Nhật pháp lực cao cường, làm sao nhìn không ra trên người có pháp bảo tồn tại, này đưa tới pháp bảo tự nhiên thu hết, há có thể bỏ qua.

Giới sắc không chút hoang mang, tế lên Minh Nguyệt Phi Hoàn, từ cổ tay bay ra từng vòng tay màu bạc, to bằng bánh xe, như một vầng trăng sáng, tỏa ra ánh sáng nhu hòa, bảo vệ bản thân ở giữa.

Huyết Nhật lập tức thi triển Pháp Tướng ra, lực lượng lĩnh vực bao trùm tới, triệt tiêu cùng Minh Nguyệt Phi Hoàn màu nhạt, trên thân bay ra một huyết sắc trảo ảnh, đánh tới trên thân giới sắc.

Một vệt kim quang bùng nổ trên thân giới sắc, lực lượng phù chú bao phủ toàn thân hắn, đợi kim quang tan biến, người khác đã biến mất tại chỗ.

Cùng lúc đó, một bóng người từ không trung hạ xuống, nhanh chóng túm con cá Diệp Trầm Ngư đang nằm bất động trên mặt đất. Người đến là Vi Vân, thừa dịp huyết nhật công kích cảnh sắc, đoạt lấy Diệp Trầm Ngư, đặt trên hồ lô phi hành, nhanh chóng rời đi.

Lúc này bóng đêm phủ xuống, trong thiên địa một mảng hắc ám.

Huyết nhật thả người bay lên, trông thấy một đoàn kim quang bao vây lấy nhẫn quang đi xa, hắn thầm nói một tiếng đáng tiếc, lại phi thân xuống, rơi vào trong rừng, nhìn lại, Diệp Trầm Ngư đã không thấy bóng dáng.

"Ai đem nữ nhân của lão tử lấy đi? Đừng để cho lão tử nhìn thấy, nếu không nhất định phải bầm thây ngươi vạn đoạn!" Huyết Nhật ngửa đầu giận dữ hét lên.

Vi Vân mang theo Diệp Trầm Ngư đang hôn mê, một đường bay nhanh.

Đảo mắt đã lướt qua trùng trùng điệp điệp dãy núi, tiến vào khu vực trung tâm của Vân Châu, đô thành của Đại Tống vương triều nằm ở phía tây kinh thành. Kinh thành Tây phồn hoa như gấm vóc, dòng người dày đặc, cho dù thời tiết đông lạnh, trên đường phố cũng thập phần náo nhiệt, chợ đêm dưới đèn lồng chiếu sáng ngời, tấp nập qua lại không dứt.

Vi Vân đáp xuống trước cửa một khách sạn, cửa ra vào có hai đứa trẻ tết tóc đang chơi đùa với nhau, một đứa chạy trốn, trong miệng hô: "Đừng chạy, xem tuyết cầu của ta..."

Vi Vân không có tâm tình xem tiểu hài tử tuyết rơi, hắn thu hồi hồ lô, lưng cõng Diệp Trầm Ngư tiến vào khách điếm, mở một gian phòng thượng hạng, dưới ánh mắt kỳ quái của mọi người leo lầu.

"Sư tỷ, sư tỷ..."

Vi Vân gọi vài câu, Diệp Trầm Ngư vẫn không nhúc nhích.

Vi Vân trong lòng hoảng hốt, liền vội vàng đem Diệp Trầm Ngư đặt lên giường, vận chuyển huyền công, ồ ồ pháp lực tràn vào trong cơ thể thiếu nữ tuyệt mỹ này, giúp nàng trị liệu thương thế, chải vuốt kinh mạch, dẫn đạo pháp lực vận chuyển. Nhật Nhật Chiếu Tam Giới Đại Pháp Hấp thu tinh túy của Dược Vương Kinh, có được hiệu quả chữa thương không kém gì Dược Vương Kinh, Diệp Trầm Ngư tuy rằng trọng thương, nhưng cũng không nguy hiểm tính mạng.

Vi Vân đút cho Diệp Trầm Ngư một viên Hồi Thiên Đan, sau đó hai tay đè lên ngực và bụng nàng, giúp nàng hấp thu dược lực. Cảm giác mềm mại truyền khắp toàn thân, Vi Vân thu hồi sự mỉa mai trong lòng, chợt nhớ tới hình ảnh ngày đó ở sơn thôn cùng Diệp Trầm Ngư Xuân Yến một lần ăn khuya, nhất thời trong lòng xao động.

Một lúc lâu sau, Diệp Trầm Ngư chậm rãi tỉnh lại, mở mắt ra nhìn về phía Vi Vân, mày liễu nhíu lại, nói: "Ngươi, ngươi làm gì vậy?"

"Sư tỷ, ngươi cảm giác thế nào rồi?" Vi Vân thu hai tay về.

Diệp Trầm Ngư hơi khom người, đang định nói chuyện, đột nhiên lắc lắc đầu, nói: "Đầu của ta, đau quá..."

Trên thực tế, vừa rồi lúc Vi Vân giúp Diệp Trầm Ngư chữa thương, liền cảm thấy đầu nàng có chút khác thường, tựa hồ đang cất giấu hai linh hồn khác nhau, Vi Vân vẫn là lần đầu gặp phải tình huống này.

"Sư tỷ, ngươi cứ nhẫn nhịn đi, ta xem giúp ngươi một chút."

Vi Vân bắt một đoàn khí tức trên người Diệp Trầm Ngư, ném vào không gian thức hải, lập tức bị Vô Tự Kim Thư hấp thu, bắt đầu thôi diễn tình huống trong cơ thể nàng.

Vi Vân ngồi bên giường, Diệp Trầm Ngư bỗng đá một cước vào ngực hắn, đá hắn ngã lăn trên mặt đất, hung hăng nói: "Đồ tiểu tử hắc phôi này, cút ngay cho ta!"

"Sư tỷ, ngươi..."

Bất ngờ không đề phòng, Vi Vân ngã nhào trên đất, hắn sững sờ nhìn Diệp Trầm Ngư. Không ngờ nàng sẽ trở mặt như vậy mà không nhận ra người, nàng hiện tại cùng Diệp Trầm Ngư trước kia hoàn toàn chỉ có hai người, bất luận là khí chất hay tính cách, đều khác nhau rất lớn.

Vi Vân đứng dậy đè vai Diệp Trầm Ngư xuống, giận dữ nói: "Ngươi là ai? Tại sao lại chạy đến trên người sư tỷ của ta, ngươi trả sư tỷ lại cho ta!"

Hai tay Diệp Trầm Ngư bay tới, không ngừng quăng lên mặt Vi Vân, đồng thời ánh mắt lộ ra vẻ hung ác nói: "Ta chính là Diệp Trầm Ngư!"

"Ngươi không phải!" Vi Vân bị đánh đến đỏ mặt, ấn Diệp Trầm Ngư, không để cho nàng lộn xộn. "Nhanh trả sư tỷ lại cho ta!"

"Chính là ta!" Diệp Trầm Ngư hung tợn nói: "Ta còn nhớ đến việc vô sỉ ngươi làm với ta đêm hôm đó!"

"Ngươi..." Cả người Vi Vân chấn động. "Không, không có khả năng... Sư tỷ của ta không có khả năng biến thành như vậy! Ngươi đang gạt ta, ngươi rốt cuộc là ai?"

Diệp Trầm Ngư cười lạnh nói: "Diện hiệu này của ngươi, là chính ngươi nghĩ người khác quá tốt đẹp, sự thực cùng suy nghĩ của ngươi căn bản là hai việc khác nhau, bất luận kẻ nào đều có hai mặt thiện lương và tà ác, đây mới là diện mạo vốn có của ta!"

"Không, sẽ không... Sẽ không đâu..."

Tâm cảnh của Vi Vân gần như sụp đổ, y chưa bao giờ nhìn thấy tình huống như thế này, một người vốn dĩ lương thiện, một cô nương xinh đẹp lại trở nên đáng sợ như thế, không chút e dè vạch trần nhân tính trần trụi lủi kia, hay sự thật là như thế? Đây mới chính là bộ mặt thật của Diệp Trầm Ngư? Mặc dù đây là sự thật, nhưng Vi Vân cũng không muốn tin tưởng.

Diệp Trầm Ngư nói xong lại ôm đầu ngã xuống giường, vẻ mặt đầy đau khổ.

Bỗng nhiên, trong lòng Vi Vân khẽ động, giờ phút này, Vô Tự Kim Thư đã thôi diễn xong tình huống Diệp Trầm Ngư. Hắn một phát bắt lấy cánh tay trắng nõn nà của Diệp Trầm Ngư, nói: "Sư tỷ, ta hiểu rõ tình huống của ngươi, bởi vì đã hấp thu một cỗ trí nhớ khổng lồ, những tin tức này quá mức khổng lồ, sư tỷ ngươi trong lúc nhất thời không cách nào tiêu hóa được, cỗ ký ức này vẫn đang trùng kích linh thức của ngươi, khiến ngươi nhất thời mất phương hướng bản tính, quên mình..."

"Ta biết rồi!"

Diệp Trầm Ngư quát lên, ngay sau đó lại kêu đau không ngừng. Nàng lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Vi Vân, nói: "Đối sách, ta muốn có cách giải quyết!"

Vi Vân vội nói: "Sắp, sư tỷ chờ một chút..."

Hắn diễn hóa ra tin tức trong Vô Tự Kim Thư, đồng thời hấp thu từng chút một, sau đó nói: "Sư tỷ, ngươi nhất định phải tăng cường tâm cảnh, mới có thể mở rộng phạm vi linh thức, như vậy liền có thể hấp thu tất cả ký ức kia..."

"Trong thời gian ngắn làm sao tăng lên?"

"Phương pháp ngược lại là có, những ký ức đó tuy rằng hỗn tạp, lại không có gì tốt đẹp. Ác, tự ba loại của bản thân, thiện niệm của sư tỷ dung nạp một phần ba ký ức, bản tâm niệm của bản thân cũng có thể

dung nạp một phần ba trong đó, chỉ có một phần ba ác niệm kia. Bởi vì sư tỷ từ trước đến nay tâm thiện, tâm vô ác niệm, cho nên không dung nạp được, chỉ cần mở ra một mảnh Ác Niệm chi điền là được..."

"Mở thế nào?!"

"Sư tỷ có thể đi làm một số việc trước kia không thể nào làm được, nhất là những việc ác mà trước đây ta cho là như thế. Ví dụ như giết, trộm cắp, dâm..."

"Vậy ta giết ngươi trước!"

Một chưởng của Diệp Trầm Ngư đánh về phía Vi Vân, nhưng lại có vẻ hữu khí vô lực, rõ ràng linh thức đã hỗn loạn, không thể khống chế được pháp lực của mình, trước đó khi giao chiến với Huyết Nhật cũng bị thua như thế đấy.

Mặc dù như thế, chưởng lực của Diệp Trầm Ngư đánh lên người Vi Vân, nhưng Vi Vân lại phát ra tiếng kêu "A" thảm thiết, trong miệng phun ra máu tươi, ngã trên mặt đất, không hề nhúc nhích.

"Ngươi, ngươi giả chết cái gì... Mau cho ta cách khác!" Diệp Trầm Ngư làm sao không nhìn ra hắn đang diễn kịch.

Vi Vân đứng dậy, lau lau máu tươi nơi khóe miệng, nói: "Sư tỷ, ta cho rằng như vậy là có thể mở ra ruộng Ác Niệm của ngươi. Ai, xem ra vẫn không được rồi. Trộm cắp cũng có thể, nhưng khẳng định không kịp, vậy chỉ có thể là..."

"Chỉ có cái gì?"

"Sư tỷ..."

Vi Vân bỗng nhiên trong mắt đầy thâm tình, chăm chú nhìn Diệp Trầm Ngư, thiếu nữ này trời sinh quyến rũ như thế, cho dù lúc này khí chất đại biến, cảm xúc bất ổn, tóc xõa ra, quần áo lộn xộn, vẫn là

màu sắc thanh tú, da thịt trắng nõn như mỡ đông vậy., Mạch máu rõ ràng có thể thấy được, mắt ngọc mày ngài, mũi ngọc tinh xảo, miệng anh đào nhỏ, môi mềm mại, cổ thiên nga, sau đó là một mảng da thịt trắng nõn, phía dưới nữa thì bị nữ đệ tử của Dược Vương tông dùng khinh sa che lấp, không thấy được hình dáng.

Diệp Trầm Ngư cũng nhìn về phía Vi Vân, nhìn tin tức trong mắt hắn, ánh mắt không ngừng biến hóa, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, hai tay nắm chặt lấy ga giường, đôi mắt đẹp nhắm lại, đột nhiên mở ra, cắn răng một cái, hạ quyết tâm, trầm giọng nói: "Sư đệ, ngươi có thật lòng ái mộ ta không?"

Vi Vân nghiêm mặt nói: "Tâm này có thể chiêu nhật nguyệt!"

Diệp Trầm Ngư thở hổn hển nói: "Nếu ngươi dám phụ ta, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi!"

Vi Vân không muốn nói dối, chỉ nói: "Ta cũng không biết làm thế nào mới tính là phụ ngươi."

Diệp Trầm Ngư cắn răng nói: "Ta biết ngươi có quan hệ với nhiều nữ tử, nhưng điều này không quan trọng, tam thê tứ thiếp vốn là lẽ lẽ thường, nhưng ngày sau nếu ngươi dám vứt bỏ ta, ta thành quỷ cũng sẽ không tha cho ngươi!"

Vi Vân nghiêm mặt nói: "Ta lấy đạo tâm thề, Vĩnh viễn ái mộ sư tỷ của ngươi, quyết không vứt bỏ, nếu vi phạm, trời tru đất diệt!"

Người tu hành thề sẽ là một chuyện rất nghiêm túc. Bởi vì một khi thề nếu vi phạm, chắc chắn sẽ ứng nghiệm, quyết không có chuyện may mắn, lúc đó không cần người khác trừng phạt, chính mình sẽ tự nguyền rủa mình.

Lời thề vừa ra khỏi miệng, Diệp Trầm Ngư liền không do dự nữa, gông xiềng trong lòng nhất thời mở ra, mở ra lĩnh vực trước kia chưa bao giờ dám đề cập tới, vẻ mặt lập tức trở nên vô cùng dâm tà,

bỗng nhiên túm Vi Vân lên giường, sau đó đè thân thể mềm mại của mình lên!

Cỗ giường Lê Hoa Mộc tản mát ra mùi thơm nhàn nhạt, mái che màu trắng rũ xuống, từ bên ngoài nhìn vào, chỉ thấy động tác bóng người dưới ánh nến đang không ngừng nhấp nhô triền miên.

Vi Vân nằm ngửa mặt trên giường rút chân trong Nguyệt động, hắn nhất định phải để Diệp Trầm Ngư chủ động, nếu không sẽ không cách nào mở gông xiềng trong lòng nàng, không cách nào mở ra được cánh đồng tà niệm, chỉ có bản thân nàng là chủ động yêu cầu vui vẻ, bộc lộ ra một mặt âm u nhất trong đáy lòng, mới có thể chân chính mở ra ruộng Tà Niệm, dung nạp những thứ mà nàng không hấp thu được, ảnh hưởng tâm chí và tâm tình ký ức của nàng.

Hương phong xông vào mũi, tóc tai Diệp Trầm Ngư rủ xuống khuôn mặt Vi Vân, mềm mại, môi môi nóng chảy qua lại đảo lại trên mặt hắn, không cười, đột nhiên lướt đến trên môi hắn, hai người đồng thời tách ra lưỡi, vươn ra, bắt đầu thè lưỡi quấn vào, hút nước miếng, Vi Vân thưởng thức cái lưỡi trơn bóng mềm mại của cái lưỡi nhỏ, cam tâm ngọt ngào không ngừng thổ lộ ra lưỡi non của hắn.

Giờ này khắc này, trong nội tâm Vi Vân dâng lên trận trận kích động, sư tỷ xinh đẹp rốt cục đã trở thành sư tỷ của mình, sau này ai cũng không thể đoạt được sư tỷ của mình!

92

Chương thứ tám, tiên tử trầm luân.

Đêm đã khuya, dòng người Tây kinh thành của Đại Tống vương triều dần dần giảm đi, âm thanh càng ngày càng lớn truyền ra xung quanh dân trạch. Tiếu nghênh khách sạn Thiên Tự Ất phòng thượng phòng, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, nam nữ nặng nề không ngừng thở dốc từ bên trong truyền ra.

Diệp Trầm Ngư không ngừng hôn lên người Vi Vân, chậm rãi đem môi Nhu chuyển đến trước ngực, liếm lên ngực một cái, Vi Vân "khà" một tiếng, toàn thân giật mình, không khỏi hô: "Sư, sư tỷ..."

Diệp Trầm Ngư đột nhiên mở tay ngọc ra, thanh quang lóe lên, trong nhẫn trữ vật bỗng thò ra một hạt đan dược màu đỏ, trực tiếp ném vào trong miệng.

Vi Vân vừa thấy đã sợ hãi nói: "Sư tỷ, không cần đâu!"

"Câm miệng!"

Diệp Trầm Ngư khẽ quát một tiếng, một tay kéo qua một cái áo lót màu hồng, nhét vào trong miệng Vi Vân.

Cái áo yếm màu hồng này là Diệp Trầm Ngư vừa mới mặc ở trên người, là cái quần nhỏ trực tiếp tiếp tiếp xúc với huyệt âm bộ của nàng, phía trên còn lưu lại thân thể Diệp Trầm Ngư còn dư âm, mùi cơ thể thiếu nữ nhàn nhạt tràn vào trong miệng cùng hơi thở của Vi Vân. Hắn "Ồ" hai tiếng, không nói được lời nào.

Viên đan dược màu đỏ này tên là "Long Mê Đan", là một loại xuân dược có dược tính mãnh liệt, độc nhất của Dược Vương tông, được luyện chế từ nhiều loại dược liệu quý hiếm, nhất là tiên dịch ngàn năm dâm xà, cực kỳ hiếm thấy. Dược tính của nó mãnh liệt hơn gấp

mấy lần "Hợp Hoan Đan" mà tu chân giới lưu truyền, không ngờ trên người Diệp Trầm Ngư lại mang theo một viên.

Đan dược này một viên nuốt vào, mặc dù liệt phụ trinh tiết, nhưng cũng phải đem tính chất nguyên thủy nhất, nguyên bản nhất bộc phát ra, trở thành con em dâm phụ của cả phụ, chìm đắm trong biển, không phát tiết ra được bảy ngày bảy đêm, quyết không dừng lại.

Vi Vân cảm thấy Diệp Trầm Ngư đại cũng không cần phục dụng loại đan dược này, chỉ là giờ phút này Diệp Trầm Ngư bị ác niệm trùng kích, tâm thần thất thủ, chỉ muốn giải quyết vấn đề hỗn loạn trước mắt như thế nào, nào có thể chú ý những thứ này.

Sau khi ăn vào long dâm đan, hai mắt Diệp Trầm Ngư lập tức nổi lên dị mang, da thịt vốn trắng noãn bỗng trở nên đỏ bừng, Vi Vân hoàn toàn có thể cảm nhận được trên người nàng truyền ra khí tức nóng bỏng, tính cách đã bị kích phát.

Diệp Trầm Ngư thuần khiết mười bảy năm, vốn không có khái niệm gì với chuyện nam nữ, thậm chí có chút bài xích, nhưng vào giờ phút này, lại hoàn toàn khơi dậy tính tình sâu trong nội tâm!

"Phù..."

Ánh mắt Diệp Trầm Ngư như mặt nước, bốc lên lửa cháy hừng hực, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Vi Vân, bỗng nhiên rơi vào trên thân côn nửa mềm nửa mềm của hắn, tuy là nửa mềm, nhưng lại hết sức thô to.

"Ừm..." Diệp Trầm Ngư thở càng lúc càng nặng nề, đột nhiên vươn hai bàn tay non mịn bắt lấy thịt lớn của Vi Vân, sau đó thò đầu xuống dưới, vươn cái lưỡi trắng nõn thơm tho ra, điên cuồng liếm láp trên thân côn, đầu lưỡi phấn nộn nhanh chóng cứng rắn đảo qua lại trên thân côn thô to., Lại mở lớp da ra, ngậm lấy cái đầu rùa to màu đỏ tím, nuốt vào trong miệng ngọc, một cái lưỡi non bọc lấy thịt rùa, hút vào không ngừng, một bàn tay ngọc vuốt ve vỏ bọc cùng thân côn, tay ngọc nâng trứng, vuốt ve không ngừng.

"A..." Động tác liên tiếp làm cho da đầu Vi Vân run lên, từng trận kích thích, đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn chủ động giao hoan với nữ nhân, nhưng lần này, lại có vẻ đặc biệt kích thích, bởi vì trên người hắn là sư tỷ hắn yêu mến.

"Ba..."

Cá Diệp Trầm toàn thân da màu hồng hơi thở không nổi, bỗng nhiên đầu rùa trong miệng phun ra, lại mang theo trứng của Vi Vân, miệng ngọc đem trứng ăn vào miệng, mút vào một trận, dùng gò má phấn hồng đi ma sát thịt côn, đôi mắt đẹp sớm đã mị nhãn như tơ, ý tình mê hoặc, trong mắt ngoại trừ giao nhau, đã không còn vật gì khác.

Giờ phút này mặc dù Vi Vân cảm thấy sảng khoái, nhưng cũng đang lo lắng đề phòng, thật sợ nàng là một kẻ vô cùng kích động cắn chết lão nhị của mình. Suy nghĩ một lát, Vi Vân một tay bấm niệm pháp quyết, thiết lập một kết giới cách âm, ngăn cách toàn bộ gian phòng với ngoại giới, tránh cho động tĩnh quá lớn sau này.

Diệp Trầm Ngư hút trong chốc lát liền đứng dậy, nàng bước đến giữa khố Vi Vân, một bàn tay ngọc ngà đang đỡ lấy thân côn, một bàn tay ngọc đè bụng Vi Vân xuống, chậm rãi ngồi xuống.

Vi Vân trừng lớn hai mắt, nhìn Diệp Trầm Ngư, nhìn đôi chân thon dài của nàng chậm rãi tách ra, giữa hai chân, chỗ bí mật hạ thể nhất thời nhìn không sót thứ gì, đều rơi vào trong mắt Vi Vân, huyệt nhỏ không lông bình thường kia, huyệt hình là đáng yêu như thế, môi thịt trắng nõn mềm mại kiều diễm như hoa, từng vòng thịt bờ môi phấn son bọc miếng thịt đỏ tươi ở chính giữa, chỉ có một cái cửa huyệt đỏ thẫm, chính là cửa vào Âm Dương, cũng là điểm tâm của toàn bộ huyệt động phụ ngọc này.

Giờ phút này, cái hang nhỏ trắng nõn như cái bánh bao này, lại như dầu chảy, nước dâm trong suốt ướt át toàn bộ huyệt khẩu, theo cái mông trắng nõn của Diệp Trầm Ngư ngồi xuống, khe hở bánh bao tươi mới cuối cùng cũng tiếp xúc với đầu rùa đỏ tím của Vi Vân, hai người đồng thời chấn động.

Hầu như không chút do dự, Diệp Trầm Ngư đem đầu rùa của Vi Vân nhắm ngay huyệt của mình, sau đó ngồi xuống thật mạnh, huyệt nhuyễn ngọc mềm mại như hoa tươi nở rộ, bọc lấy thân côn thịt của Vi Vân, thân côn thô dài xuyên qua thịt mềm trùng trùng điệp điệp, trực tiếp xuyên qua lỗ đít nhỏ, đụng vào trên thịt tươi nõn của nàng!

"A..."

Diệp Trầm Ngư như bị sét đánh, đột nhiên đứng dậy, thân côn của Vi Vân từ trong trượt ra.

"A... Sư tỷ, chậm một chút..." Vi Vân bị áo yếm nhét vào miệng, miễn cưỡng truyền lời nói ra.

Diệp Trầm Ngư thở hồng hộc, lại ngồi xuống, dục hỏa của cô đã leo lên tới cao, cũng không nhịn được nữa, kích thích càng mạnh, cô càng muốn nghênh đón khó khăn, nhất thời nhấc lên một huyệt nhỏ., Cột một thanh nhục côn thô dài của Vi Vân xuống đáy, tuy chỉ là nửa cây đâm vào nhưng đã chặn được một miếng thịt nhụy hoa mềm mại mẫn cảm của nàng. Lúc nàng đặt mông tuyết, đâm vào vài cái liền phát hiện côn thịt của Vi Vân căn bản còn chưa đâm hoàn toàn vào đã dùng sức lần nữa, nặng nề ngồi xuống.

"A..."

Một tiếng gầm cao vút từ trong miệng Diệp Trầm Ngư truyền ra, nàng ngẩng đầu, mái tóc đen nhánh rối tung sau đầu, một đôi mắt đẹp mê ly, môi anh đào phấn hồng khẽ nhếch lên, từ trong miệng ngọc rơi xuống nhè nhẹ nước bọt trong suốt, rơi vào trên đầu đầu tóc ngọc mềm mại của nàng.

Côn thịt của Vi Vân thô to cỡ nào, lần này liền đâm xuyên hoàn toàn lỗ mãng cùng với lồng ngực của Diệp Trầm Ngư, cắm thẳng đến cùng!

Từ góc nằm ngửa của Vi Vân nhìn lại, phát hiện thân thể thô dài cùng với bánh bao thịt mềm mại của Diệp Trầm Ngư vừa khớp với nhau,

chúng một mực kết hợp lại một chỗ, gắn chặt với nhau, hầu như không phân biệt được.

Vi Vân thầm nghĩ: "Sư tỷ chủ động hòa làm một thể với ta rồi." Trong lòng có cảm giác đau khổ, trải qua không thể cầu, rút cuộc đã có cảm giác thỏa mãn, chỉ là cẩn thận ngẫm lại, dường như sau khi nhận được cũng không có cảm giác gì đặc biệt, tất cả đều là chấp niệm quấy phá.

"Ừm... Ha ha... Ta là dâm phụ dâm oa... Ha ha ha ha... Ta thật là dâm đãng..."

Diệp Trầm Ngư phóng đãng thi thể, điên cuồng nhảy lên thân thể mềm mại, dùng sức cắm thịt vào, miệng ngọc phát ra tiếng gầm rú, lúc này nàng rốt cuộc đem một mặt âm u, dâm đãng của mình triệt để lộ ra, tận tình phát tiết dục vọng nguyên thủy nhất trong lòng mình, thăm dò cùng cầu lấy cái cực hạn giao hòa âm dương kia.

Nguyệt động dưới động tác của hai người bắt đầu lắc lư, giường rung động cọt kẹt, bộ dáng run rẩy, phảng phất như lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Mặc dù bộ quần áo chọc thịt của Diệp Trầm Ngư rất lạ, nhưng nàng bị dục vọng điều khiển, lại cùng Vi Vân có một lần vui vẻ như cá, cho nên dần dần trở nên thành thạo, cùng lúc rơi xuống, kèm theo tiếng thân thể va chạm bốp bốp bốp, cùng với tiếng thở dốc nặng nề của hai người, hơi thở ấm áp truyền vào nhau giữa hai người, giữa hai người mang theo một tia khí tức dâm dục.

Hai tay Vi Vân che trên cặp mông trắng nõn của Diệp Trầm Ngư của sư tỷ xinh đẹp, nhẹ nhàng xoa xoa cái mông mềm mại trắng nõn của nàng, lại âm thầm đặt mình lên trên thân thể mềm mại của Diệp Trầm Ngư, khiến hai người kết hợp càng thêm thân mật thiết.

Vi Vân vẻ mặt chăm chú nhìn Diệp Trầm Ngư, phun ra một chiếc áo lót trong miệng, nói: "A... Sư tỷ, tốt cho ngươi, hiếu du... Bất quá ta thích."

Thân thể Diệp Trầm Ngư bật dậy, mái tóc bay lượn, trước ngực là một đôi ngọc nhũ non như tuyết nhảy nhót, đôi tuyết nhũ này của cô nhìn không lớn nhưng lại cao ngất, giống như một đôi thỏ ngọc trắng như tuyết, linh hoạt búng nhảy.

Vi Vân thoáng đứng dậy, há miệng liếm con thỏ ngọc non trắng nõn như cá ấp lá, búng một cái rơi vào trong miệng gã, nuốt cả miệng đầy mùi sữa, mềm mại ngon miệng, phảng phất như muốn hòa tan vào trong miệng mình, căn bản không dám dùng sức quá mức.

"Ừm, hừ... Cái tên sắc phôi này của ngươi..." Diệp Trầm Ngư hơi thả chậm tốc độ, cười dâm đãng: "Ngươi không lớn lên sao, ăn sữa ngon lành như vậy..." Nói xong lại cắm nguyên bộ cũ.

Vi Vân cảm thấy chỗ sâu trong tiểu huyệt của Diệp Trầm Ngư thập phần nóng bỏng, mực nước từ bên trong phân ra, đổ xuống ở trên đầu rùa của gã, kích thích khó tả, nhất là khi cây gậy thịt ma sát cùng phần xương sườn mềm mại của bánh bao ngọc, càng là khoái cảm liên tục khó mà chống cự.

Anh Hoa Giáo tổng kết ra thập đại bảo huyệt đương thời, đặc điểm của bánh bao ngọc mềm là trắng noãn không lông, huyệt hình dạng như bánh bao, môi bọc từng vòng thịt trung tâm, thoạt nhìn thập phần đáng yêu, trong huyệt nhỏ lại có huyền diệu, toàn bộ hang nhỏ bao bọc rất nhiều thịt non mịn., Như nhân thịt trong bánh bao, những miếng thịt mềm này khi bị kích thích sẽ quấn lấy dị vật xâm nhập vào, mang đến cho hai bên kích thích mãnh liệt, nếu như dị vật quá lớn, những miếng thịt non này lại sẽ mở rộng không gian huyệt nhỏ, để tiện dung nạp vào., Chủ yếu nhất là một khi côn thịt đâm vào huyệt nhỏ, nhân bánh thịt trong những huyệt nhỏ này sẽ kết hợp chặt với thân côn của đối phương, giống như bị bám vào. Cho dù dùng sức rút nhục côn ra, đầu rùa cũng sẽ bị bám vào trong lỗ huyệt, như bị dính vào., Kể từ đó, bất luận làm thế nào, cũng sẽ không xuất hiện tình huống sai vị trí, ngoài ra chính là huyệt bánh bao nhuyễn ngọc, toàn bộ miếng thịt trong suốt từ trong ra ngoài đều óng ánh như

ngọc, tràn đầy tính dẻo dai, cũng sẽ không theo tuổi tác tăng trưởng mà biến thành màu đen.

Mỗi khi Diệp Trầm Ngư vểnh mông lên, đều có thể thấy được huyệt khẩu của nàng cùng với cái đầu đại quy màu hồng tím của Vi Vân dính chặt vào nhau. Khi cái mông nàng hạ xuống, cả cây gậy thịt chui vào sâu trong huyệt động, liền dính chặt với nhau, có dịch tình như dầu, bị đè ép mà ra, từ chỗ kết hợp với tính khí của hai người lan tràn ra ngoài.

Viên Ngọc Nhũ trắng nõn trong miệng Vi Vân phun ra, nói: "Sư tỷ, ngươi thực biết đùa... Ta có chút muốn bắn..."

"Câm miệng!"

Diệp Trầm Ngư duỗi một cái chân ngọc thon dài ra, đặt cái chân trơn bóng như ngọc lên mặt hắn.

"A, sư tỷ, không cần... Như vậy ta..." Nhìn bàn chân ngọc óng ánh trước mắt, Vi Vân càng cảm thấy kích thích, nhất thời đầu rùa mềm nhũn, eo lưng đau xót, tinh quan mở ra, bắn ra lượng lớn tinh tương, từng luồng đánh vào huyệt thịt Diệp Trầm Ngư, trực tiếp bị thịt mềm mại của bánh bao ngọc hấp thu, chuyển thành nguyên khí ồ ạt, đây lại là một đặc điểm lớn khác của bánh bao nhuyễn ngọc, có thể trực tiếp hấp thu tinh túy, chuyển hóa làm nguyên khí, hấp thu vào cơ thể.

"Ngươi tên biến thái này... Vậy mà lại cảm thấy hứng thú với chân như vậy... Ừm...hừ... Ta, ta..." Diệp Trầm Ngư bỗng nhiên nhíu mày, thân thể mềm mại dừng lại, ngay sau đó, từng đợt từng đợt nước từ trong bụng nàng phun ra, sau đó run rẩy kịch liệt một hồi, giống như bị đánh bật, hiển nhiên là đến cao trào cuối cùng.

Trong nháy mắt, Diệp Trầm Ngư đột nhiên dừng lại, hai mắt từ mê ly trở nên trong suốt, nhưng chỉ trong nháy mắt sau đó lại trở về vẻ điên cuồng và dâm dục, tiếp tục vểnh mông lên, một bộ nhục côn cắm vào người Vi Vân lại nói ra rất nhiều tiếng gầm, những thứ này không

phải là do Diệp Trầm Ngư vốn có khả năng nói ra mà toàn bộ những ký ức đó gây ra.

Chân ngọc trắng nõn nà của Diệp Trầm Ngư tinh xảo động lòng người, ngay cả đường vân của mạch máu cũng có thể thấy rõ ràng, còn mang theo mùi chân nhàn nhạt, ngón chân đặt trên môi Vi Vân. Hắn chỉ khẽ há miệng đã đem năm ngón chân trắng nõn của Diệp Trầm Ngư ngậm vào trong miệng., Nhẹ nhàng mút một cái, hút hết hương vị mê người trên đó. Người tu hành, thân thể không dính một hạt bụi, mùi thơm tự tỏa ra trong cơ thể, đặc biệt là cô gái mà Diệp Trầm Ngư yêu thích nhất, thích sạch sẽ, ngay cả đầu ngón chân cũng thơm lây.

Vi Vân đang liếm chân Diệp Trầm Ngư, Diệp Trầm Ngư đang cắm xiên thịt của hắn, hai người mò mẫm khoái cảm mình muốn, lại kích thích dục vọng của nhau đối phương, song song đắm chìm ở trong biển sinh dục triền miên, mồ hôi tinh mịn từ thân thể mềm mại của Diệp Trầm Ngư tràn ra, rất nhanh đã bị sấy khô, biến thành sương mù bốc hơi, xoay quanh ở đỉnh chóp Nguyệt động cất bước rời giường.

Bất tri bất giác, sắc trời dần sáng lên.

Cười đón khách sạn bắt đầu kinh doanh mới một ngày, phố lớn Tây kinh thành lại bắt đầu náo nhiệt, chó vàng ở lầu dưới kêu "Gâu nghịt" không ngừng, gió rét thổi qua, giấy dầu trên cửa sổ hoa tác hưởng.

"Ta lại đến rồi... sắp đái ra... Chết ta mất..."

Trong phòng khách, tiếng thân thể va chạm "Bốp bốp bốp" càng thêm kịch liệt, Diệp Trầm Ngư dưới một loạt trang phục cắm mãnh liệt, lại leo lên cao trào cực hạn, từng đợt sóng nước lớn trào ra, chỗ tính khí hai người kết hợp, một mảnh lầy lội không chịu nổi, nước bẩn bị mài thành bọt, giống như bọt đậu phụ vậy.

Vi Vân đang ôm lấy một chân thịt non nớt của Diệp Trầm Ngư liếm liếm thích thú, bỗng nhiên nghe Diệp Trầm Ngư âm u nói: "Sư đệ..."

Cả người Vi Vân chấn động, nhìn về phía Diệp Trầm Ngư.

Diệp Trầm Ngư bây giờ khác với tối hôm qua, tối qua nàng nóng nảy mà dâm loạn, bây giờ ánh mắt trong suốt hơn nhiều, mặc dù trong mắt vẫn như cũ có dục hỏa thiêu đốt, nhưng không hề lạc đường, rõ ràng đã khôi phục thần chí bình thường.

"Sư tỷ, ngươi thế nào rồi?"

Vi Vân vội vàng phun ra một ngón chân trắng nõn trong miệng, thân thiết mà hỏi.

"Ta, ta... Ừ..." Diệp Trầm Ngư mặt trăng mờ, như quả táo đỏ. "Ta đã khỏe hơn nhiều rồi, đa tạ sư đệ giúp đỡ."

"Sư tỷ, ngươi không biết đâu, hôm qua ngươi thật sự rất nguy hiểm, sợ muốn chết ta!" Vi Vân nắm lấy tay ngọc của Diệp Trầm Ngư, nhẹ nhàng vuốt ve.

Diệp Trầm Ngư khẽ lay động thân thể mềm mại, còn đang bất giác thọc gậy thịt vào, nàng mỉm cười nói: "Ta hiểu, toàn bộ trách sư đệ ngươi kịp thời xuất hiện, nếu không hiện tại chỉ sợ ta đã, đã..."

Nghĩ tới tao ngộ ngày hôm qua, Diệp Trầm Ngư vẫn còn sợ hãi trong lòng.

Nàng sao có thể không biết mình đã trải qua chuyện gì, chẳng khác nào cửu tử nhất sinh!

Đầu tiên là hấp thu một mảnh ký ức khổng lồ, thế cho nên bị ác niệm trong đó trùng kích, tâm thần hỗn loạn, đạo tâm thất thủ, rồi lại bị Huyết Thần giáo trưởng lão công kích, một trận đại chiến, pháp bảo bị đoạt, nếu không có Vi Vân cho dù xuất hiện, nàng hiện tại đã biến thành đồ chơi của ngày máu thịt, không thể thiếu kết quả một tên tiền gian hậu sát.

Mặc dù được Vi Vân cứu đi, nhưng vẫn khó có thể giải quyết vấn đề đạo tâm thất thủ, tâm trí mất phương hướng, vẫn là do Vi Vân hiến kế, đồng thời cam tâm hiến thân cho hắn đùa bỡn, một đêm trôi qua, cuối cùng Ác Niệm điền của nàng cũng thành công mở ra, hấp thu toàn bộ ác niệm trong trí nhớ, liệt kê vào trong đó, có thể khống chế được, tâm cảnh có thể tăng lên và củng cố lại.

Khuôn mặt Vi Vân tràn đầy yêu thương, vuốt ve ngọc thủ cùng chân ngọc của nàng trên mặt mình, vừa nói: "Sư tỷ ngàn vạn lần đừng nói lời chán chường, hiện tại không phải tốt rồi sao? Không sao là tốt rồi. Ngươi bây giờ còn chỗ nào cảm thấy không thích hợp sao?"

Diệp Trầm Ngư "ừ" một tiếng, khuôn mặt xinh đẹp đỏ hồng nói: "Sư đệ, ta chỉ cảm thấy... toàn thân khô nóng vô cùng, ừ... cũng không phải là chuyện gì ghê gớm."

Vi Vân vừa nghe đã rõ ràng, đây rõ ràng chính là dược hiệu của "Long dâm đan" còn chưa đi qua, loại đan dược này một khi đã nuốt vào trong cơ thể, thế nào cũng phải dâm loạn bảy ngày bảy đêm, người bình thường làm sao chịu được? Không đến một hai ngày là chết sạch, cũng chỉ có thân thể tu hành có thể cường hóa, nguyên tinh dồi dào, pháp lực thâm hậu mới có thể kiên trì được.

Vốn dĩ Diệp Trầm Ngư chỉ cần buông bỏ thể xác và lòng dâm loạn một đêm, bại lộ ra mặt âm u của mình là đủ để mở ra ruộng Ác Niệm trong thức hải. Khổ nỗi nàng lúc ấy tâm thần hỗn loạn, nóng lòng cầu thành. Không nghe khuyên can, nàng cứ thế ăn vào long dâm đan. Bây giờ ruộng Ác Niệm đã mở, dược hiệu dâm đan còn chưa hết.

Vi Vân hôn bàn chân trắng nõn của Diệp Trầm Ngư một cái, nói: "Sư tỷ, không sao, bây giờ chúng ta đã là bạn tu đạo, ta lại từ từ dâm đãng với ngươi, hơn nữa ta cũng thích sư tỷ như vậy, thật sự rất đẹp, rất mê người."

Diệp Trầm Ngư khuôn mặt xinh đẹp đỏ lên, gắt giọng: "Sư đệ, ngươi thật là xấu, nghĩ tới chuyện này. Thật ra chỉ cần vận chuyển Dược

Vương Kinh là có thể giải độc, cho dù là long dâm đan dược lực, há có thể thoát ly giải độc của Dược Vương Kinh."

"Hả? Dùng 《 Dược Vương Kinh 》 giải độc? Sư tỷ, đừng mà..." Vi Vân vội nói, nói xong còn chủ động vỗ mông, gậy thịt lớn dùng sức chống vào bắp thịt non của Diệp Trầm Ngư, chơi đến mức cành hoa lá run rẩy, kiều diễm liên tục.

Hắn nào chịu để Diệp Trầm Ngư hóa giải dược lực của Long Đồ Đan, hắn còn muốn tiếp tục với người yêu thương.

Tuy rằng như thế, trên thân Diệp Trầm Ngư vẫn nổi lên ánh sáng xanh, những nơi pháp lực của Lam Dược Vương Kinh đi qua, dược lực của Long Mê Đan nhất thời bị luyện hóa, nào có thể ảnh hưởng nàng mảy may, một mảnh thân thể ửng đỏ trở nên trắng nõn, trơn bóng, lấp lóe sáng ngời.

Đúng lúc Vi Vân đang âm thầm thấy tiếc nuối, Diệp Trầm Ngư chợt cười khúc khích, nói: "Sư đệ, ta đã đáp ứng kết duyên làm bạn với ngươi, ngày sau chính thức trở thành đạo lữ, vĩnh viễn không đổi ý, cho dù ngươi muốn theo ta, cùng ta... Ta cũng nguyện ý."

Nói xong, Diệp Trầm Ngư cười ngọt ngào, chủ động khởi động thân thể mềm mại, vẫn như tối hôm qua, như cũ chất xúc tác cắm lên thân thịt của Vi Vân, chỉ là động tác không kịch liệt bằng tối hôm qua, dịu dàng hơn rất nhiều.

Vi Vân thấy vậy mừng rỡ, sư tỷ thật sự là người của mình, thể xác và tinh thần đều đúng.

Nghĩ tới đây, Vi Vân lại nghĩ tới một chuyện, hỏi: "Sư tỷ, tỷ cảm giác mình lúc này có khác biệt gì với dĩ vãng không?"

Diệp Trầm Ngư thoáng dừng lại, ngay sau đó tiếp tục vểnh mông, vừa nói: "Sư đệ, việc này nói ra rất dài dòng."

Vi Vân vuốt ve cặp mông trắng như tuyết của nàng, nói: "Không vội, chúng ta có rất nhiều thời gian, ta sẽ từ từ nghe sư tỷ kể lại."

"Ừm..." Ánh mắt Diệp Trầm Ngư chợt lóe: "Việc này phải kể lại từ một vạn năm trước."

Vi Vân nao nao: "Một vạn năm trước?"

Diệp Trầm Ngư gật gật đầu, bỗng nhiên nói: "Sư đệ, ngươi động vào, ta kể cho ngươi nghe."

Vi Vân cười nói: "Chuyện "Động" này nên giao cho ta, bảo đảm sư tỷ hài lòng." Nói xong liền xoay người đứng lên, đặt Diệp Trầm Ngư dưới thân.

Diệp Trầm Ngư ngửa đầu nằm trên giường, đầu dựa vào gối, hàm tình mạch nhìn Vi Vân, đôi chân thon dài ngọc vờn bên hông hắn.

Vi Vân điều chỉnh tư thế, cắm thanh thịt lớn vào trong bảo huyệt của Diệp Trầm Ngư, bắt đầu lặp đi ra vào, điều chỉnh lại tuyệt sắc mỹ nhân này.

"Ừm..." Diệp Trầm Ngư yêu kiều kêu một tiếng: "Ở vạn năm trước, từng xảy ra một trận đại chiến trăm tộc, trong đó lợi hại nhất, là Cự Nhân tộc trong thượng cổ thập đại vương tộc, nhất là tộc trưởng Vu Man của Cự Nhân tộc, tu thành bất tử thân, lại có cảnh giới Địa Tiên, rất nhiều Địa Tiên hợp lực vây công, mới có thể giết chết hắn."

Vi Vân nói: "Lợi hại như vậy, nhưng mà ta cũng rất lợi hại..." Nói xong đã đẩy cây gậy thịt lớn lên xuống mấy lần, đỉnh đầu khiến thân thể Diệp Trầm Ngư mềm mại mềm nhũn, toàn thân run rẩy.

Diệp Trầm Ngư cắn môi, nhẹ giọng nói: "Trong đó có một Địa Tiên Nhân tộc, chính là một tiên tử Tán Tiên Thiên Âm lúc đó, đang tham dự hành động vây công Vu Man, vô ý bị giết, hơn nữa trước khi chết lây dính khí tức thô bạo lúc đó, nhưng nàng dù sao cũng là Địa Tiên, có Bất Diệt Nguyên Thần, trước khi chết đã đem nguyên thần tàn

phá trốn ra đầu thai., Lại đem ký ức của mình phong ấn trong Thiên Âm Tiên Địch Tiên Khí, để tránh sau khi đầu thai trầm mê, không cách nào thức tỉnh, chỉ chờ thân thể chuyển thế khôi phục, liền có thể bị tác động, tìm kiếm được Thiên Âm Tiên Địch, sau khi dung hợp món pháp bảo này, trí nhớ bên trong sẽ dung nhập vào thể nội nàng chuyển thế, lúc đó, Thiên Âm tiên tử chẳng khác nào được phục sinh."

Vi Vân nghe vậy, nhất thời ngẩn ra, trong nháy mắt liền hiểu ra, nói: "Sư tỷ, ngươi chính là Thiên Âm tiên tử chuyển thế?"

Diệp Trầm Ngư mím môi cười, gật gật đầu.

"A..." Nàng giơ chân lên, hờn dỗi vỗ vỗ Vi Vân, nói: "Hơi nhẹ một chút."

Vi Vân nhẹ nhàng đưa ra, cười hắc hắc: "Thì ra thời khắc này đang vui vẻ với ta, thật sự là một tiên tử."

Diệp Trầm Ngư hấp háy đôi mắt đẹp, thở dài: "Chỉ vì trước khi chết Thiên Âm tiên tử dính quá nhiều khí tức sát lục, ngay cả ký ức cũng bị ô nhiễm, cho nên khi ta thức tỉnh, bị ký ức của Ác Niệm đánh sâu vào, suýt chút nữa xảy ra chuyện. Ài, Địa Tiên tuy rằng tuổi thọ vô hạn, nhưng cũng sẽ gặp phải đại kiếp nạn sinh tử., Tranh đấu bất quá cũng sẽ vẫn lạc, ta chuyển thế trăm lần, cho đến đời này mới chữa trị tổn thương nguyên thần, cũng may cuối cùng khôi phục. Mặc dù bây giờ chỉ là tu vi Pháp Tướng sơ kỳ, nhưng có trí nhớ Địa Tiên, tu hành đã không làm khó được ta."

Vi Vân hâm mộ nói: "Chúc mừng sư tỷ."

Diệp Trầm Ngư đột nhiên nói: "Nhưng pháp bảo của ta bị kẻ trộm cướp đi, cần phải đoạt lại mới tốt, cũng may ta và Thiên Âm Tiên Địch có cảm ứng, có thể khóa chặt vị trí của hắn, hơn nữa bên trên có lạc ấn của ta, đối phương không nhanh như vậy, chỉ là... Người nọ là trưởng lão Huyết Thần giáo, thực lực cường đại, bây giờ ta

đánh mất pháp bảo, không phải đối thủ, lại là một chuyện phiền phức."

Vi Vân vội nói: "Chuyện của sư tỷ, chính là chuyện của ta, ta tất nhiên sẽ giúp sư tỷ đoạt lại pháp bảo!" Nói xong liền liều mạng đưa tặng.

Thân thể Vi Vân run lên, thân thể con cá Diệp Trầm Ngư cũng run rẩy, kinh hô một hồi.

"A..." Diệp Trầm Ngư cong lưng lên, vẻ mặt có chút khó chịu, kì thực hưởng thụ, nói: "Sư đệ... Lấy tu vi của ngươi, chỉ sợ..."

Vi Vân ép xuống, hai tay nắm chặt thạch nhũ trắng nõn của Diệp Trầm Ngư, nhẹ nhàng xoa bóp, cười nói: "Sư tỷ, ngươi chớ có coi thường ta, Vi Vân chân nhân ta cũng không phải dễ chọc đâu." Mặc dù chưa từng rung động, nhưng một cái côn thịt lớn lại ở trong huyệt nhỏ của Diệp Trầm Ngư đảo quanh, quấn lấy miếng thịt mềm mại sâu trong huyệt nhỏ, liên tục gây kích thích không ngừng.

"Ừ..." Đôi mắt đẹp của Diệp Trầm Ngư lưu chuyển, hai cái chân thon dài từ bên hông Vi Vân hạ xuống, nhẹ nhàng vặn vẹo: "Sư đệ, ta tin ngươi, tin ngươi không được sao?"

Vi Vân cũng không phải thuận miệng bịa chuyện, có phù chú Ngu Yên Vũ đưa cho, cho dù đánh không lại mặt trời máu, bảo vệ tính mạng chắc chắn không thành vấn đề, nhưng nếu muốn đoạt lại pháp bảo, chỉ cần mời Ngu Yên Vũ ra tay, trừ phi Huyết Nhật vẫn luôn trốn ở Huyết Thần Giáo không ra, hoặc là luôn luôn thỉnh cầu cường giả Độ Kiếp bảo vệ bên người, bằng không dễ như trở bàn tay.

"Sư tỷ, ta sắp bắn rồi." Vi Vân thẳng lưng lên, bắt đầu quay mạnh.

"Ừ..." Toàn thân Diệp Trầm Ngư mềm mại thở hổn hển, thân thể mềm mại như cối xay, đôi mắt đẹp rưng rưng nhìn hắn.

Vi Vân trùng điệp ở chỗ sâu trong bảo huyệt Diệp Trầm Ngư, theo Diệp Trầm Ngư "A" một tiếng, thân thể tuyết trắng kịch liệt run rẩy, lại

bị đẩy lên cao trào kịch liệt. Vi Vân dừng bất động, chờ Diệp Trầm Ngư âm thầm tiết hết., Mới nhanh chóng rút ra thịt côn, thịt rùa đầu và bảo huyệt tách rời, sau đó cuối cùng nhịn không được, một luồng tinh huyết trắng xoá như bọt nước, từ mắt tiểu bắn nhanh ra, vừa vặn đánh vào trên gương mặt tuyết trắng của Diệp Trầm Ngư.

"A nha..."

Diệp Trầm Ngư kêu khẽ một tiếng, cô cảm thấy sức nóng của mình đã mạnh mẽ như vậy còn mang theo mùi tanh, quả thực không dễ ngửi, nhưng lại có một loại kích thích khác thường.

Trong lòng nàng đột nhiên chấn động, lúc này mới hiểu được, sau khi mở ra ruộng Ác Niệm, tâm tình của mình đã viên mãn, đã không còn như trước kia nữa, chỉ biết nữ tử thuần thiện, chỉ có vậy mới có thể tiến thêm một bước.

Từng cổ nồng đậm của Vi Vân rơi vào trên khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Trầm Ngư, ngực trắng nõn, bụng dưới nhẵn nhụi, thậm chí trên đôi môi đỏ hồng mọng của nàng khiến cả người nàng thoạt nhìn vô cùng dâm đãng.

"Sư tỷ."

Vi Vân ngồi trên ngực Diệp Trầm Ngư, đè nén nhũ ngọc trắng nõn mềm mại của nàng, đưa một cây gậy thịt thô to vào đôi môi anh đào của Diệp Trầm Ngư.

"Hả?" Diệp Trầm Ngư nhìn hắn với ánh mắt không rõ ràng.

Vi Vân đưa thịt lớn vào trong miệng Diệp Trầm Ngư Đàn.

"Sư đệ, ngươi..."

Diệp Trầm Ngư trợn to hai mắt, miệng đàn hé mở đem một đầu đại quy của Vi Vân nhét vào trong miệng. Sau đó hắn nhíu mày, ôn nhu

giúp hắn liếm đi, cả chất nhầy dính trên đó lẫn tinh dịch còn sót lại đều dùng cái lưỡi trắng bóc cuốn vào trong bụng hắn.

Tiên tử xinh đẹp đang liếm liếm bộ ngực của mình, loại hưởng thụ này bất luận ở trên cơ thể hay là tâm linh đều khiến cho Vi Vân cảm thấy một trận khó nói nên lời kích thích, có chút cảm giác thành tựu.

Hai người kéo dài một ngày một đêm trên phòng trọ, đến đêm khuya ngày thứ hai mới ôm nhau ngủ, chưởng quỹ khách sạn kiến thức rộng rãi, rất có nhãn lực, nhìn ra bọn họ là nhân sĩ tu chân giới, nào dám tới quấy rầy.

Cho đến sáng ngày thứ ba, ánh nắng ấm từ cửa sổ chiếu vào trong phòng khách, Vi Vân mới mở hai mắt ra.

Đập vào mắt, là một thiếu nữ xinh đẹp thân thể trần truồng, vạn dặm chọn một tuyệt sắc dung nhan, da thịt nhẵn nhụi trắng như tuyết, thân thể thon dài mềm mại, cứ như vậy ép ở ngực, đôi mắt đẹp khép kín, đôi mắt dài mím lại, hô hấp đều đều đặn, ngủ say sưa.

Vi Vân hai tay ôm lấy Diệp Trầm Ngư, yêu thích vô cùng hôn lên trán nàng. Lúc này, lông mi Diệp Trầm Ngư khẽ động, đôi mắt đẹp hơi mở ra, ánh mắt trong suốt rơi trên mặt Vi Vân, hai người nhìn nhau chăm chú, cảm xúc lẫn nhau kéo dài, bỗng nhiên cùng cười một tiếng.

Vi Vân hỏi: "Xin hỏi tiên tử này, không biết đêm qua nghỉ ngơi thế nào rồi?"

Diệp Trầm Ngư dịu dàng mà ngọt ngào nói: "Ở trong lòng vị thiếu hiệp này, ta cảm thấy nghỉ ngơi rất tốt."

Hai người nghiêm trang nói lời lẽ, sau đó mặc đồ cho nhau, đứng dậy, xuống giường.

Vi Vân đẩy cửa sổ ra, đứng bên cửa sổ, nhìn cảnh đẹp trên đường phố Tây Kinh, tuyết đọng, nắng ấm, còn có tiếng tiểu hài tử chạy đi

cười vang, tiếng hàng rong tiếng hò hét, tất cả đều có vẻ rất tốt đẹp, sinh cơ bừng bừng.

Diệp Trầm Ngư rúc vào người Vi Vân, ngồi tựa đầu trên vai nàng, nhìn về phía phố xá náo nhiệt bên dưới, đột nhiên nói: "Ta muốn ăn kẹo hồ lô."

Nàng nhớ khi còn bé, cha mẹ từng mua cho nàng một xâu kẹo hồ lô, đó là trong trí nhớ của nàng, khi còn bé lần duy nhất ăn được đồ mình muốn, đại đa số thời gian đều là bi kịch, bây giờ vật đổi sao dời, vật đã người mất, lại nhớ lại một chút tốt đẹp khi đó, cũng là một chút hồi ức cực ít trẻ rất tốt.

Một người bán hàng rong mang theo cây cột đường hồ lô đi trên đường cái, mấy đứa trẻ đi qua bên cạnh, ánh mắt đảo qua hồ lô đường, nuốt xuống một ngụm nước miếng, sau đó vội vàng rời đi.

Vi Vân từ trong tay áo càn khôn lấy ra một thỏi bạc, búng ngón tay một cái, bạc rơi vào trước mặt tiểu thương, lơ lửng bất động, tiểu thương kia ngẩn người, sau đó một tay nắm lấy bạc, nặng trịch, chừng hai mươi lượng, hắn vui mừng quá đỗi.

Một lát sau, cây cột đường hồ lô trong tay người bán hàng rong bay lên, biến mất ngay tại chỗ, xuất hiện trong tay Vi Vân.

"Mời tiên tử thưởng thức." Vi Vân lấy xuống một xâu kẹo hồ lô.

Diệp Trầm Ngư nhận lấy, đặt mứt quả lên môi, cắn một cái, mùi vị ngọt ngào, ăn vào trong miệng lại có vẻ vô cùng chua xót.

Không phải mứt quả chua ngọt, Sơn Thích Hồ Lô chua ngọt ngon miệng, chua xót nhất chính là trái tim Diệp Trầm Ngư, hồi ức tuy rằng tốt đẹp, nhưng cũng kèm theo thống khổ và đau thương.

Mắt Diệp Trầm Ngư rưng rưng, nuốt mứt quả trong miệng xuống.

"Sư tỷ." Vi Vân vội vàng ôm chặt nàng: "Ngươi có khỏe không?"

"Ta không sao." Diệp Trầm Ngư trừng mắt nhìn, nước mắt lập tức bốc hơi khô, khẽ mỉm cười: "Sư đệ, cảm ơn ngươi."

"Sư tỷ, ngươi là đạo lữ chân chính của ta, ta cam nguyện làm bất cứ chuyện gì cho ngươi."

"Ta tin ngươi." Diệp Trầm Ngư thản nhiên nói: "Thật ra từ khi dung hợp ký ức của Thiên Âm tiên tử, ta đã xem nhẹ rất nhiều chuyện, muôn màu muôn vẻ trên thế gian, chúng sinh khắp nơi, không ngoài trừ giải thích, nhưng sư đệ lại khiến ta cảm thấy ngoài ý muốn, bởi vì ngươi có một tấm lòng son không cách nào đánh nổi sấm sét., Điều này rất hiếm có. Ngươi đừng thấy người ở tu chân giới tu thân dưỡng tính, thật ra đại đa số người chỉ là hạng danh lợi mà thôi, chỉ thay đổi thân phận mà thôi, bản chất không khác gì người thường trên thế gian. Bọn họ không thể tu luyện thành tiên, không có khả năng này. Điểm này bây giờ ngươi còn chưa hiểu được, sau này ngươi sẽ hiểu."

"Bọn hắn... Không có khả năng tu luyện thành tiên?" Trong lòng Vi Vân khẽ động, rơi vào trầm tư.

Nếu đổi lại là người khác, tất nhiên Vi Vân sẽ không tin, cảm thấy đối phương nói bậy như vậy, nhưng người trước mắt không giống với người khác, chính là nhân vật tuyệt thế đã từng tu thành Địa Tiên, những lời nàng nói tự nhiên có đạo lý riêng.

Chẳng qua việc thành Tiên còn quá mức xa xôi, Vi Vân bây giờ chỉ là kim đan viên mãn, còn có một đoạn đường rất dài phải đi, hắn lười đi cân nhắc chuyện xa xôi như vậy.

Diệp Trầm Ngư nắm lấy kẹo hồ lô trong tay Vi Vân, nhẹ nhàng ném đi, liền xuất hiện ở trên đường cái. Nơi đó đang có một đám trẻ con chơi đùa, bỗng nhiên nhìn thấy cọc gỗ cắm kẹo hồ lô xuất hiện ở trước mắt, đều ngây ngẩn cả người. Một nữ đồng tết tóc về trời cầm lấy kẹo hồ lô đầu tiên, sau một khắc, những đứa bé này đều giơ tay bắt lấy kẹo hồ lô, bắt đầu ăn rất ngon.

Diệp Trầm Ngư nhìn bọn họ nói vui vẻ, dáng vẻ tràn ngập phấn khích, ánh mắt đầy nhu hòa, trong lòng tràn ngập niềm vui sướng.

Diệp Trầm Ngư buộc chặt áo bào xanh trên người, nói: "Sư đệ, chúng ta nên xuất phát."

Vi Vân lưu luyến nói: "Nhưng mà sư tỷ, ta còn chưa làm đủ..."

Gương mặt xinh đẹp của Diệp Trầm Ngư đỏ lên, nói: "Chính sự gấp gáp, chờ đoạt lại Thiên Âm Tiên Địch, ngươi muốn thế nào, ta đều làm theo ngươi."

Vi Vân cười nói: "Những lời này là do ngươi nói đấy."

Diệp Trầm Ngư Nga nhíu mày: "Nhìn ngươi vẻ mặt hèn mọn, chẳng lẽ sư đệ có âm mưu gì?"

"Không có ah." Vi Vân nhún nhún vai, "Ta sẽ không nói cho ngươi biết, ta muốn cho ngươi cùng các chị kết nghĩa cùng được ngủ chung... A! Ta không nói gì cả!"

Vi Vân vội vàng ngậm miệng.

"Sư đệ, ngươi..." Diệp Trầm Ngư cắn môi hờn dỗi: "Ngươi đúng là một tên đại sắc phôi."

"Sư tỷ, vừa rồi ta chỉ nói bậy, thật sự ta không nói gì!"

"Không để ý tới ngươi."

Diệp Trầm Ngư tế Ngọc Thanh Bảo bình lên, thả người bay ra ngoài cửa sổ, trong giây lát xé gió mà đi.

"Sư tỷ, sư tỷ..."

Vi Vân cũng lấy ra phi hành hồ lô ngồi trên đó, đi theo phía sau Diệp Trầm Ngư, đuổi mãi không bỏ.

93

Chương tám, thủy giao giao.

Viêm Châu, sơn môn của tông môn nhỏ mật nhỏ.

Khu vực Viêm Châu nóng bức bốn mùa, đất rộng người thưa, địa vực mặc dù rộng, lại khô hạn, ít thấy nước mưa, núi cũng trụi lủi, cây cối không nhiều, chính là một cái châu cằn cỗi, nhưng nơi này là địa bàn Phật môn nhỏ mật tông.

Sơn môn của Tiểu Mật Tông tọa lạc ở trong một ngọn núi xanh của Viêm Châu, ngọn núi này là thánh sơn ở Viêm Châu, cũng là ngọn núi lớn duy nhất cây cỏ xanh tươi, trong núi có hổ lang qua lại, vượn leo thành đàn bách thú, bách thú nơi đây vô cùng dịu dàng ngoan ngoãn, không có chút hung tính nào, đều bị Phật pháp của Tiểu Mật Tông cảm hoá, có nhiều năng lực kỳ dị.

Sơn môn của tông môn nhỏ mật này hùng vĩ, đại điện tầng lớp lớp, tường vàng ngói đỏ, cổ kính.

Giờ phút này, trong Đại Hùng Bảo Điện, một lão tăng hói đầu, bên rìa lại có tóc bạc ngồi trên một tấm đệm hương bồ, lão tăng này khuôn mặt tiều tụy, trên cổ mang theo một chuỗi phật châu, xem tiếp, sẽ phát hiện hai chân của lão đã đứt, chính là một người tàn tật.

Lão tăng này chính là đại sư đăng thảo từ trong lao ngục tà dị trốn trở về.

Biết được trưởng lão đăng thảo đại sư hai trăm năm trước trở về, toàn bộ tông môn Tiểu Mật Tông trên dưới đều một mảnh vui mừng, một lần nữa liệt đăng thảo đại sư làm Tiểu Mật Tông trưởng lão.

Tông chủ tiểu mật tông khô vinh phật hoạt động lui về tăng nhân, trong Đại Hùng bảo điện chỉ còn lại hắn cùng đăng thảo đại sư, tượng Phật màu vàng to lớn ngồi ngay ngắn phía trên đại điện, nhìn

xuống muôn dân trăm họ, mặt mày từ bi, hương hỏa bay lên khói xanh, tản ra mùi đàn hương nhàn nhạt, ánh nến như đậu, lay động trong đại điện.

Khô Vinh Phật ngồi đối diện với đại sư đăng thảo, trầm giọng nói: "Sư đệ, chuyến này ngươi trở về là cực kỳ vui mừng, vì sao ngươi để lộ tiếng lòng, nói có chuyện lớn phát sinh. Không biết sư đệ lo lắng là chuyện gì?"

Đăng thảo đại sư chắp tay trước ngực, nói: "Sư huynh Phật pháp tinh xảo, đã mở ra Phật môn ngũ thông, có thể nghe thấy tiếng lòng người của hắn. Sư đệ bội phục, lần này đích xác có đại sự, ta đặc biệt báo cho sư huynh biết, mong sư huynh tính toán trước."

Trường mi của Khô Vinh Phật nhướng lên: "Sư đệ cứ nói thẳng."

"Việc này cần phải nói từ Anh Hoa giáo." Đại sư đăng thảo từ từ nói.

Hắn liền đem chuyện Anh Hoa giáo là nanh vuốt tà dị giáo ra từng cái, lại báo cho Khô Vinh hoạt Phật, Thiên Long thần giáo mới thành lập không lâu, cũng do người của ba đại ma giáo sáng lập, chính là u ác tính và con mắt Ma đạo xếp vào Chính đạo tu chân giới, một mực giám thị tu chân giới chính đạo, tùy thời cung cấp tin tức cho ba đại ma giáo, chờ nội ứng ngoại hợp, tiến công tu chân giới chính đạo.

"Lại có việc này?" Sắc mặt Khô Vinh Phật ngưng trọng, nhưng lại mang theo nghi hoặc, thậm chí có một tia không tin. "Sư đệ không phải là nghe lầm đấy chứ, Giáo chủ Thiên Long Thần giáo Tống Chung, nghe đồn là tán tu hải ngoại, mới vừa tu thành cảnh giới Độ Kiếp, đặc biệt xuất quan mà đến, thành lập Thiên Long thần giáo ở Trung Châu này., Dưới trướng có mười đại trưởng lão, mấy vạn môn nhân thực lực rất mạnh mẽ, danh tiếng cũng không tệ lắm, làm không ít hành động hiệp nghĩa, nghe nói có quan hệ không tệ với Thái Huyền Tiên Môn, Tống Chung giáo chủ còn giao hảo với Huyền Chân Sơn, hắn còn từng tự tay giết chết thám tử của mấy tên Ma giáo, nếu theo lời sư đệ nói, thực sự có chút khó tin."

Đăng thảo đại sư vừa nghe liền nóng nảy, đây chính là đại sự liên quan đến sinh tử tồn vong của tu chân giới chính đạo, vội nói: "Sư huynh, ta lấy tu vi mấy trăm năm ra đảm bảo, việc này tất cả đều là thật, ngươi cho rằng ta cần phải lừa gạt ngươi sao?"

Khô Vinh Phật khẽ nhíu mày, thản nhiên nói: "Bổn tọa cũng không có ý này, chỉ là... Sư đệ, ngươi bị nhốt trong lao tù tà dị giáo nhiều năm, nghe nhầm cũng là bình thường, hoặc là tà dị giáo cố ý tiết lộ một ít tin tức giả cho ngươi, sau đó thả ngươi trở về, lại khơi mào nội chiến của tu chân giới chính đạo ta..."

"Sư huynh!"

Đăng thảo đại sư nhất thời không vui, đối phương rõ ràng chính là không tin chính mình, bất quá đây cũng là chuyện thường tình của con người, hắn bị nhốt tà dị giáo nhiều năm, nhưng không có chết đi, cũng may liền trở về ngay ngắn, cái này cũng thôi đi, còn mang về tin tức kinh hãi như vậy, tà dị giáo là nơi nào? So với Long Đàm Hổ huyệt còn đáng sợ hơn, tiến vào còn có thể đi ra sao?

Đại sư đăng thảo nói: "Sư huynh, ta cũng mở cửa Phật môn ngũ thông, nghe được tin tức sao lại có giả, ta ở tà dị giáo kéo dài hơi tàn nhiều năm, cũng may trước đó không lâu gặp được một tên đệ tử Dược Vương tông bị trục xuất, cứu được ta ra. Mong rằng sư huynh tin tưởng ta, chớ mắc phải dựa vào đạo của Ma giáo!"

"Cái này..."

Khô Vinh hoạt Phật hơi trầm tư, lại hỏi: "Sư đệ được đệ tử Dược Vương tông cứu ra? Hắn tên gọi là gì, chẳng lẽ tu vi còn cao hơn ngươi?"

Tên đại sư đăng thảo nói: "Người này tên Vi Vân."

Vào thời khắc này, một đệ tử trung niên khoác tăng y màu đỏ giẫm chân bước nhanh đến, cúi đầu nói: "Bái kiến tông chủ, bái kiến trưởng lão!"

"Cảnh tham, có chuyện gì mà vội vã như vậy?"

Giới tham chắp tay trước ngực, ngẩng đầu nói: "Đây là phi kiếm truyền thư của Thái Huyền tiên môn, mời tông chủ xem qua!" Nói xong liền từ trong tay áo lấy ra một phong thư, còn có một phong thư mời, trình lên.

Khô Vinh Sinh Phật nhận lấy, mở ra, phân biệt đảo qua thư và thiệp mời.

Kỳ thật hắn căn bản không cần mở ra, có thể trực tiếp dùng Thiên Nhãn nhìn thấu, chỉ là Phật môn giới luật nghiêm ngặt, thiền công thâm hậu, sớm dưỡng thành thói quen không nên lễ, không phải là tình huống cần thiết, tuyệt không vận dụng thần thông, Đăng Thảo đại sư cũng như thế.

"Sư đệ, đệ cũng nhìn xem."

Khô Vinh Hoạt Phật xem xong liền đưa cho đại sư đèn thảo.

Đại sư đăng thảo chậm rãi xem xong, càng xem càng động dung, cuối cùng sắc mặt đều thay đổi, hắn nói: "Thái Huyền Tiên môn đã hiểu lầm, bọn họ đang bôi đen hậu bối đồng đạo!"

"Sư đệ ——"

Khô Vinh Phật nói: "Thiên Long thần giáo ủng hộ liên minh, hiển nhiên là người chính nghĩa, về phần tiểu hữu Vi Vân... Huyền Chân đạo hữu có chứng cứ vô cùng xác thực, ngươi bây giờ còn có lời gì nói?"

Bài mời của người tu chân sơn Huyền Chân là mời các tông môn cùng các lộ với tu chân giới chính đạo. Vào ngày lớn, trước khi đi Trung Châu tham gia đại hội Tiên đạo, muốn xây dựng một liên minh chính đạo, cũng đề cử ra một minh chủ, chủ trì đại cục, đối kháng Ma giáo. Căn cứ theo trong thư nói, Thiên Long thần giáo là giáo phái đầu tiên hưởng ứng hiệu triệu, quyết định cùng tiến thối với môn phái

Thái Huyền Tiên, cũng có ý đề cử người của Huyền Chân sơn làm minh chủ liên minh chính đạo.

Ngoài ra, Thái Huyền tiên môn còn bày tỏ hung thủ sát hại Nguyên Vũ, Dược Vương tông ruồng bỏ Vi Vân chưa chết, hơn nữa đầu phục tà dị giáo, trở thành trưởng lão tà dị giáo, thậm chí tại Huyết Hà vạn dặm, còn tuyên bố muốn mọi người vứt bỏ thành kiến, đại nghịch bất đạo. Thái Huyền tiên môn một mực treo thưởng Vi Vân, cũng hy vọng người của các đại tông môn chính đạo coi chừng kẻ này, tránh bị hắn âm hiểm ám toán.

Đăng thảo đại sư cả giận nói: "Vi Vân tiểu hữu có ân tất báo, phẩm hạnh đều tốt, quyết không phải tiểu nhân gian tà, việc này ta vô cùng rõ ràng, Huyền Chân rõ ràng là đang nói bậy!"

"Sư đệ!" Khô Vinh Sinh Phật cau mày nói: "Ngươi bị nhốt ở tà dị giáo nhiều năm, có chút hồ đồ, xin sư đệ nghỉ ngơi cho tốt, đừng dính vào việc này."

"Ta không hồ đồ!"

"Sư đệ, nếu ngươi khăng khăng nói là được Vi Vân cứu ra, tương đương nói cho người khác biết là tà dị giáo chủ động thả ra, ngươi vẫn là nghỉ ngơi thật tốt đi, đại hội tiên đạo đừng đi nữa."

"Ngươi..."Đại sư đăng thảo giận mà đứng dậy: "Được, sư huynh, ngươi nếu không tín nhiệm ta, vậy ta đi!"

Nói xong, tế niệm châu lên, ngồi lên trên, ra khỏi Đại Hùng bảo điện, hướng bên ngoài bay đi.

Đăng thảo đại sư tính tình cương trực, lúc trước hắn bị tà dị giáo bắt đi, mắt thấy sắp bị những yêu nữ kia thải bổ, không tiếc đoạn trần căn, cái gì cương liệt, hắn vốn là một mảnh thiện tâm, dự định trước báo cho Khô Vinh Phật một ít nội tình Ma giáo, như vậy Khô Vinh Sinh Phật liền có thể nói cho tu sĩ chính đạo khác, để chuẩn bị tốt, chống lại ma giáo, biết rõ Khô Vinh Vinh Hoạt Phật không những

không nghe, ngược lại còn hoài nghi hắn, điều này làm cho hắn nhịn không được.

"Trưởng lão..." Giới tham hô.

"Ai... Để hắn đi, chúng sinh đều chưa thành Phật, ai có thể không trải qua, hắn cuối cùng sẽ tỉnh ngộ." Khô Vinh Phật niệm phật hiệu, khẽ thở dài.

"Tông chủ nói rất đại nghĩa!"

"Cảnh tham."

"Có đệ tử!"

"Mấy ngày nữa chính là niên quan, lập tức truyền lệnh xuống, chuẩn bị xuất phát đi Trung Châu Đại Đường Trường Ninh thành, tham gia Tiên Đạo đại hội."

"Vâng!"

...

Vân Châu có rất nhiều đồng bằng rộng lớn, giao thông thuận lợi, quan đạo rộng rãi, thương nhân qua lại mật thiết, bởi vậy trên đường Đại Tống vương triều rất ít gặp người giàu có, có người đói lạnh. Dân chúng do Phù Vân các cai quản vì Đại Tống vương triều không có áp lực sinh tồn, áp lực duy nhất là từ Ma giáo tàn sát bừa bãi, bởi vì Vân Châu và Huyết Hà vạn dặm tiếp giáp.

Vi Vân thay đổi trang phục nho sinh, một đường phi hành cùng Diệp Trầm Ngư, dựa theo cảm ứng của Diệp Trầm Ngư, phương vị Thiên Âm Tiên Địch vẫn luôn thay đổi, đại khái ở tại khu vực trung châu, điều này làm cho hai người cảm thấy nghi hoặc, Huyết Nhật của Huyết Thần giáo sao lại đến Trung Châu, đáng lẽ phải về Huyết Thần giáo tế luyện pháp bảo một phen mới đúng.

Một ngày sau, thân hình Vi Vân và Diệp Trầm Ngư đã xuất hiện tại biên giới giữa Vân Châu và Trung Châu, tiếp tục đi tới đó là địa vực Trung Châu, núi non rừng rậm bắt đầu nhiều hơn.

Vi Vân và Diệp Trầm Ngư đang phi hành giữa không trung, đột nhiên khói bếp lượn lờ, bay lên trên, rất có khí thế khói lửa nhân gian.

Vi Vân cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy phía dưới khe núi có một tiểu sơn thôn xuất hiện, có hơn mười hộ gia đình. Chính là giờ cơm trưa, họ đang bận rộn nấu cơm.

"Sư tỷ, có muốn đi xuống nghỉ ngơi một lát không?" Vi Vân nhìn về phía Diệp Trầm Ngư.

"Ừm." Diệp Trầm Ngư từ chối cho ý kiến.

Vi Vân chỉ cho là nàng đồng ý, lôi kéo nàng hạ xuống. Hai người thu hồi pháp khí, đi tới cửa thôn, liền thấy một bà lão xách theo giỏ rau đi tới, thân thể còng xuống, mặc áo gai màu lam thô ráp, nhìn thấy có người, ngẩng đầu nhìn, dáng vẻ già nua hoa cả mắt, nói: "Là đứa nhỏ ở đâu tới nha, đến thôn chúng ta đây, phải coi chừng, chớ để bị đại long ăn đấy."

"Đại Long?" Vi Vân cùng Diệp Trầm Ngư đều hơi ngẩn ra.

Sau khi hỏi thăm một chút, hai người liền hiểu đại khái.

Nguyên lai thôn này tên là Thanh Nguyên thôn, chính do Đại Đường vương triều Trung Châu quản hạt. Mấy trăm năm trước, cũng là một đại thôn, ở mấy trăm hộ gia đình, về sau trong núi lớn phụ cận thôn đến một con rồng lớn, hàng năm đều muốn ăn một nam nữ trẻ tuổi, dần dần, nhân khẩu trong thôn liền thiếu đi., Còn có rất nhiều người thoát đi nơi này, đều đi nơi khác mưu sinh, cho đến nay, chỉ còn lại mười mấy hộ gia đình, đại đa số đều là người cao tuổi, đi cũng không đi được, làm cũng không đi, đều nhìn thấu sinh tử, mặc dù bị ăn, cũng là mệnh nên.

Vi Vân và Diệp Trầm Ngư vừa nghe vậy lập tức hiểu ra, đây rõ ràng là có yêu nghiệt quấy phá, nếu đã gặp thì không thể không quản được.

Hai người đi theo bà lão vào nhà, con trai của bà lão cũng đã hơn năm mươi tuổi, là trưởng thôn Thanh Nguyên thôn, gọi là núi lớn, lớn lên mày rậm mắt to, mang theo một cái mũ than màu đen, có chút trầm ổn.

Vợ chồng Đại Sơn đã sớm chuẩn bị đồ ăn, thấy có khách đến, nhiệt tình chiêu đãi, cố ý thêm mấy món ăn, có bướm vàng xào trong dòng suối nhỏ phụ cận, còn có hoẵng cùng trâu rừng các loại thịt rừng, đối với bọn họ mà nói đều không dễ dàng ăn, chỉ dùng đến chiêu đãi khách quý mỹ vị, lại lấy ra Lão Hoàng tửu đổ cho hai người.

Vi Vân cùng Diệp Trầm Ngư cũng không khách khí, nhấm nháp vài miếng, bất luận là đồ ăn hay là hoàng tửu, đều hết sức mỹ vị, hương vị ngọt ngào ngon miệng, mang theo địa khí đại sơn.

Hai người hỏi thăm một phen về Đại Long sự tình, đại sơn nói: "Con Đại Long kia à, ở trong cái vũng nước Tây Sơn phụ cận đó, so với thùng nước còn lớn hơn, dài hơn so với dây giếng, một cái đầu lâu to hơn, con mắt to như đèn lồng, hàng năm đều đang ngủ., Mỗi khi tỉnh lại sẽ muốn ăn thịt người, ăn xong lại ngủ... Nói đến cũng khéo léo, hôm qua cũng có một tiểu cô nương trông rất xinh đẹp, nói là đệ tử tiên môn, muốn đi hàng phục đại long, ta đã nói không nên đi, một cô bé như nàng sao có thể địch nổi đại long kia... Ngươi xem, đến bây giờ vẫn chưa về! Chắc là bị con rồng lớn kia ăn mất rồi!"

Vi Vân cười nói: "Yên tâm, đại thúc, chúng ta chỉ là tới nơi đây đạp thanh, nhìn một chút liền rời đi. Đa tạ đại thúc quan tâm."

Hai người đứng dậy cáo từ, trước khi đi, Vi Vân lặng lẽ nhét một thỏi vàng lẫn vào trong chậu thức ăn. Vàng bạc chính là tiền thông dụng của các quốc gia ở thế tục, giống như là bùa chú của người tu hành vậy. Diệp Trầm Ngư thì buông xuống một tờ phù chú, chính là Ích Tà

Phù, có lực lượng Nguyên Anh gia trì, có thể tránh cho quỷ quái bình thường quấy nhiễu.

"Sư tỷ, chúng ta đi diệt trừ con đại long gì đó để mang đến một phương bình an cho Thanh Nguyên thôn."

Đôi mắt cá Diệp Trầm Ngư lóe lên, cười nói: "Đang có ý này."

Hai người phi thân đi về hướng Đại Tây Sơn.

Diệp Trầm Ngư có tu vi Pháp Tướng sơ kỳ, mặc dù Vi Vân chỉ là Kim Đan viên mãn, nhưng pháp lực hùng hậu, hai người hành động cực nhanh, trong khoảnh khắc đã tới núi Tây mà thôn dân nói, chính là một ngọn núi lớn cao ngàn lưỡi, mây mù lượn lờ trên núi, tuyết trắng như tuyết, cổ tùng san sát, trên cây tùng trải đầy băng tinh.

Hai người vượt qua Đại Tây Sơn, chỉ thấy chân núi phía trước xuất hiện một cái hàn đàm rộng mấy chục trượng, hàn khí nồng đậm như sương mù bốc thẳng lên.

Nhưng vào thời khắc này, nghe thấy một tiếng kêu duyên dáng truyền đến, một thiếu nữ mặc váy lụa mỏng màu lam đứng bên cạnh hàn đầm, trong tay cầm một cây trường cung, hai tay kéo dây cung, nhắm thẳng hàn đàm.

Thiếu nữ này tuổi chừng mười bảy mười tám tuổi, tóc đen kết thành quả cầu hai ở trên đầu, khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt như vầng trăng, dáng vẻ khá đáng yêu. Thân thể mềm mại của nàng lồi lõm, trước ngực là một đôi nhũ cầu cao vút, bị sa y màu lam che lấp, nhưng cũng có thể thấy được quy mô của nó to lớn đến mức nào.

Phát thành song cầu, mắt như trăng non, Đồng Nhan Cự Nhũ, tay cầm cung tiễn pháp khí... Không phải Liễu Phỉ Nhi thì là ai?

Vi Vân và Diệp Trầm Ngư đều cảm thấy ngoài ý muốn, vội vàng phi thân xuống.

"Phỉ Nhi muội muội, sao muội lại ở đây?" Diệp Trầm Ngư ở phía xa hô.

Liễu Phỉ Nhi ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Vi Vân và Diệp Trầm Ngư cùng nhau tới, hạ xuống bên cạnh nàng. Liễu Phỉ Nhi vui mừng, nói: "Diệp tỷ tỷ, Vân sư đệ, sao các ngươi lại tới đây?"

Ba người tập hợp một chỗ, đều hết sức cao hứng.

"Hì hì!" Liễu Phỉ Nhi cười duyên một tiếng, nói: "Ta là lén chạy ra đây đấy, Ngu di sau khi mang ta về Phù Vân Các liền rời đi, phụ mẫu bảo ta tu luyện một đoạn thời gian, đề thăng tu vi một chút, nhưng... Diệp tỷ tỷ ngươi biết mà, ta là người không cam lòng cô đơn, một mực ở tông môn rất nhàm chán, cho nên lặng lẽ chạy ra đây., Nghe nói qua năm trước, Trung Châu tổ chức Tiên Đạo đại hội, ta tính đi xem náo nhiệt. Đi ngang qua nơi này, phát hiện có Giao Long quấy phá, liền thuận tay xử lý sạch sẽ, nào ngờ Giao Long này thập phần giảo hoạt, cũng có thực lực Nguyên Anh viên mãn, sửng sốt không dám đối mặt chính diện đánh nhau với ta, nếu không ta đã sớm bắt nó rồi!"

"Thì ra là thế." Vi Vân xoa tay nói: "Phi nhi muội muội, muội yên tâm, ta và sư tỷ sẽ giúp muội bắt nó lại!"

Liễu Phỉ Nhi liếc mắt nhìn hắn, nói: "Vân sư đệ, tu vi của ngươi không được, vẫn nên đứng vừa chống lại đi, có ta và Diệp tỷ tỷ xuất thủ là đủ rồi."

"Ta..." Vi Vân không còn gì để nói, không ngờ lại bị khinh bỉ!

Diệp Trầm Ngư mím môi mỉm cười nói: "Tiểu Phi Nhi muội muội, muội dẫn nó ra đây, ta giúp muội bắt nó lại."

"Được!"

Liễu Phỉ Nhi biết Diệp Trầm Ngư đã đột phá đến Pháp tướng cảnh, muốn bắt lấy một con Thủy Giao Nguyên Anh viên mãn mà không dễ như trở bàn tay.

"Yêu nghiệt, xem tên!"

Liễu Phỉ Nhi kéo cung bắn tên. Kỳ thật Phá Vân Cung của nàng cũng không có mũi tên, chỉ có thân cung cùng một sợi dây cung. Nhưng khi Liễu Phỉ Nhi kéo dây cung, hai đầu thân cung lại sáng lên hai đạo quang hoa một đỏ một trắng. Theo độ cung tăng lớn, hai đạo quang hoa này cũng trở nên chói mắt, sau đó chậm rãi hội tụ lại phía trung tâm dây cung, cuối cùng hội tụ thành một đoàn lam quang chói mắt, giống như thái dương, tản mát ra sóng pháp lực cường đại.

Liễu Phỉ Nhi hơi buông tay, đoàn ánh sáng màu lam này liền thoát ly dây cung mà đi, rơi vào trong hàn đàm.

Sau một khắc, hàn đàm bỗng nhiên nổ ra một tiếng rung mạnh, bọt nước nổ tung mấy trượng, chính là do pháp thuật Phá Vân Cung gây nên. Vào thời khắc này, một tiếng rồng ngâm "Ngao" vang lên, một con giao long hai chân từ trong hàn đàm bay tán loạn ra, đánh tới Liễu Phỉ Nhi!

Đầu Giao Long này có hai chân, đầu rồng dữ tợn, đầu mọc một đôi sừng rồng màu trắng, đôi mắt dựng thẳng còn lớn hơn nắm đấm, tỏa ra tinh quang chói mắt, dưới cằm rủ xuống râu rồng dài, miệng rồng mở ra, hàm răng rét lạnh, hàn khí màu trắng từ trong miệng phun ra, hầu như ngay cả không khí cũng bị đọng lại. Đây là một con Thủy Giao, toàn thân trắng như tuyết, vảy lấp lánh sáng bóng, toàn bộ thân rồng quả nhiên còn to hơn cả thùng nước.

Thủy Giao cũng là thượng cổ dị thú, có huyết thống Chân Long, tu luyện đến trình độ nhất định, có thể khôi phục huyết mạch long tộc, dù sao cũng là một trong thập đại vương tộc thượng cổ, thực lực cường đại. Bất quá con trước mắt này, lại chưa thành tài.

Thủy Giao nhào về phía Liễu Phỉ Nhi, há mồm phun ra một hơi lạnh. Đây là Bắc Minh hàn khí mà Thủy Giao tu luyện ra, có thể đóng băng thiên địa, lợi hại phi thường, nhưng Liễu Phỉ Nhi cũng không kiêng kị gì, nàng tự có phương pháp hộ thân, trên người dâng lên một đạo hồng quang, liền triệt tiêu sự ăn mòn của hàn khí Bắc Minh.

Công pháp Phù Vân Các tu luyện tên là Long Phượng phú, chính là một trong thập đại kỳ công của Tu Chân giới, cũng là công pháp duy nhất trong thập đại kỳ công, kiêm cả âm dương duy nhất, chính là thượng cổ địa tiên, ngũ liễu chân nhân quan sát long phượng tương chiến, lĩnh ngộ ra kỳ công bất thế, uy lực cường đại.

Vào thời khắc này, Diệp Trầm Ngư khẽ kêu một tiếng, trên người bắn ra pháp tướng một đứa bé cây quả, thanh quang chói mắt lập loè bất định, từ đó vươn từng cành cây, quấn quanh người Thủy Giao!

94

Chương thứ tám, giết rồng....

Một cỗ áp lực khổng lồ cuốn tới, thủy giao biết không ổn, phát ra một tiếng long ngâm, long thân du động, quay đầu bỏ chạy, không ham chiến chút nào!

"Chạy đi đâu!"

Liễu Phỉ Nhi đã chuẩn bị từ trước, nhanh chóng cản trước đường lui của nó, kéo căng dây cung Phá Vân Cung trong tay ra.

Ấu viên thụ thụ pháp của Diệp Trầm Ngư cuốn xuống, cuốn lấy hai chân của thủy giao, sau đó lan tràn ra toàn thân, trói chặt, nó đâu còn có thể đào tẩu.

"Nha đầu thối tha, ta bị ngươi lừa rồi... Ta muốn giết ngươi..." Thủy Giao miệng phun tiếng người, phẫn nộ rít gào.

"Ngươi làm nhiều việc ác, vì hại bách tính, ta giết ngươi trước!"

"Ngươi dám giết ta! Ta chính là hậu duệ của Thượng Cổ Vương tộc..."

"Ngươi xem ta có dám hay không!"

Liễu Phỉ Nhi đâu có khách khí với một con Nghiệt Long. Theo dây cung kéo ra, một đoàn lam mang hóa thành một mũi tên tỏa ra ánh sáng bốn phía, "Vèo" một tiếng rời dây cung mà đi. Một tiếng "Xèo" vang lên, mũi tên ánh sáng chui vào giữa trán con thủy giao, máu tươi vẩy ra rơi vào bốn phía, nhuộm đỏ thân rồng.

"Ngao ——"

Thủy giao phát ra trận trận rống giận, long thân điên cuồng vặn vẹo bất định, vẫn không thể thoát khỏi pháp tướng cây ăn quả của trẻ con trói buộc.

Liễu Phỉ Nhi nhanh chóng giết chết thủy giao, rất nhanh liền không thấy động tĩnh gì nữa. Diệp Trầm Ngư thu hồi pháp tướng lại, một đầu Thủy Giao khổng lồ rơi xuống bên cạnh hàn đầm, từ đó bay ra một quả long châu sáng óng ánh, lớn cỡ nắm tay, như muốn lăng không mà đi.

"Ha ha, chạy không thoát."

Liễu Phỉ Nhi yêu kiều cười một tiếng, cầm lấy viên long châu óng ánh kia, thúc giục pháp lực một chút liền đánh tan ý thức của Thủy Giao bên trong. Vốn bên trong có hư ảnh một con Thủy Giao tinh xảo, nhưng theo ý thức của Thủy Giao bị gạt bỏ, cái hư ảnh kia liền tiêu tán không thấy, chỉ còn lại một viên Long Châu tinh khiết.

Long châu này là một thân tu vi của Thủy Giao, giống như Nguyên Anh trong cơ thể người tu hành. Người tu hành có được, có thể luyện hóa nhập thể, tăng lên pháp lực tu vi, cũng có thể dùng để luyện đan, luyện khí, đều là tài liệu cực phẩm. Đương nhiên, thi thể Thủy Giao cũng là loại tốt nhất.

Liễu Phỉ Nhi vận công cảm ứng một phen, liền mừng rỡ nói: "Viên Long châu này ẩn chứa pháp lực tám trăm năm, vẫn là thuộc tính của Cực Âm, đúng là thứ ta đang cần. Sau khi ta luyện hóa hấp thu, liền có thể đột phá đến cảnh giới Pháp tướng, còn có thể tu luyện 《 Long Phượng Phú 》 tới cảnh giới thứ tư, quá tốt rồi!"

Diệp Trầm Ngư nói: "Phái Nhi muội muội có thể luyện hóa tại chỗ, ta tới giúp muội hộ pháp."

"Vậy thì đa tạ Diệp tỷ tỷ rồi." Liễu Phỉ Nhi cũng không làm bộ làm tịch, trực tiếp ngồi xếp bằng xuống đất, nuốt Long châu vào trong miệng, bắt đầu luyện hóa.

Hai nàng này lần trước đi cùng Ngu Phi Tuyết, xông ra một cái tên "Chính đạo tam tiên tử", tình cảm càng thêm thâm hậu, viên Long châu này tuy giá trị không nhỏ, nhưng Diệp Trầm Ngư cũng sẽ không tranh đoạt với nàng, ngược lại trợ giúp nàng đột phá tu vi, loại quan hệ này có thể tuyệt đối tín nhiệm lẫn nhau, cũng chỉ có số ít người trẻ tuổi trong thế hệ còn tồn tại.

Vi Vân quét mắt nhìn thi thể khổng lồ của Thủy Giao trên mặt đất, nói: "Sư tỷ, ta thu bộ thân Giao này lại, luyện đan có ích."

"Ừm." Diệp Trầm Ngư khẽ vuốt cằm.

Vi Vân mở tay trái ra, hóa ra một tay áo màu đen, cuốn thi thể Thủy Giao vào trong đó.

Diệp Trầm Ngư thấy ống tay áo càn khôn mà hắn thi triển ra, hơi run run, nói: "Sư đệ, ngươi sử dụng thần thông gì vậy, sao ta nhìn có chút quen mắt vậy?"

"A? Thần thông... Thần thông gì? Đây là Phản Ngũ hành độc công trong Dược Vương Kinh..." Trong lòng Vi Vân hơi hồi hộp, Càn Khôn Tụ Côn là bí mật của hắn, trước mắt ngoại trừ hắn và Tiểu Kim, chỉ có Thủy Hồng Dao và Ngu Yên Vũ biết được.

Diệp Trầm Ngư nhìn hắn chăm chú, lạnh nhạt nói: "Sư đệ, nhìn vào mắt ta, nói cho ta biết, đây có phải là Càn Khôn trong tay áo Tỳ Hưu của Dược Vương Tông không?" Ở kiếp trước, nàng là Thiên Âm Tiên Tử, đã từng thấy môn thần thông này, đương nhiên rất rõ ràng.

Vi Vân biết rõ không thể gạt được nàng, lúng túng nói: "Cái gì cũng không thể gạt được sư tỷ, đây chính là thần thông Xuy Càn Khôn của Dược Vương Tông..."

Vì vậy, sau khi Vi Vân tiến vào Dược Vương tông, hái Chu Quả gặp nạn, ở trong động lấy được Càn Khôn Tụ Tỳ Hưu, thông báo cho Diệp Trầm Ngư, Diệp Trầm Ngư nghe xong không biết nói gì nữa.

Diệp Trầm Ngư nói: "Sư đệ, lúc ấy tông chủ cho phép người đạt được môn thần thông này đứng ra, vì sao ngươi không đi ra?"

Vi Vân nhún vai nói: "Ta nào dám nha, sợ bọn họ đem ta phế bỏ, nghe nói đây là tông chủ chuyên tu thần thông, môn nhân bình thường không thể tu luyện!"

Diệp Trầm Ngư yên lặng không nói gì.

Chính xác, đổi lại là bất luận kẻ nào, cũng không thể đem chỗ tốt bản thân đạt được phun ra, huống chi là chỗ tốt lớn như thế. Huyên Càn Khôn mấy lần giúp Vi Vân thoát hiểm, thậm chí phản sát cường địch, xem như là lá bài tẩy lớn nhất trước mắt của hắn, muốn hắn giao ra có thể, muốn hắn không tu luyện nữa, đó là tuyệt đối không thể.

Diệp Trầm Ngư đột nhiên cười nói: "Dược Vương Tông đúng là xui xẻo, nhưng dù sao cũng có ơn với chúng ta. Sư đệ, sau này nếu Dược Vương Tông có chuyện, ngươi cũng không thể ngồi yên mặc kệ, làm trái ý trời, bất lợi cho việc thành tiên."

"Đó là đương nhiên."

Vi Vân bỗng nhiên nhớ tới sư phụ Bạch Chỉ.

...

Chạng vạng tối, trong đại điện tông môn Tử Nguyệt tiên môn, Ngu Yên Vũ ngồi trên bảo tọa môn chủ, Tử Ngọc bảo tọa dưới ánh mặt trời tà lộ ra hào quang, chiếu cả người nàng như mộng như ảo, kiều diễm như hoa.

Mấy ngày nay, tâm tình Ngu Yên Vũ đặc biệt xán lạn, giống như trẻ hơn mấy chục tuổi. Con trai đã tìm về được, hơn nữa đã tha thứ cho nàng, quen biết với nàng, chuyện này đối với nàng là một chuyện lớn, từ nay về sau không cần lo lắng đề phòng, cũng không cần phải đau lòng nữa, ngày sau chỉ cần kinh doanh tốt Tử Nguyệt tiên môn, những người còn lại nàng cũng không cần để ý tới.

"Môn chủ, đệ tử có chuyện quan trọng bẩm báo." Ngu Phi Tuyết từ ngoài cửa nhanh chóng tiến vào đại điện, cũng không thể hành lễ.

"Có... Có chuyện gì?" Đôi mắt đẹp Ngu Yên Vũ đảo qua, hai cái chân đẹp thon dài quấn quýt cùng một chỗ, lười biếng nói.

Ngu Phi Tuyết vội nói: "Thái Huyền tiên môn muốn tổ chức Tiên đạo đại hội vào ngày đại niên, xây dựng một liên minh chính đạo. Còn muốn đề cử ra một vị minh chủ, bản môn cũng nhận được thiệp mời."

Ngu Yên Vũ cười lạnh một tiếng: "Chính ma đại chiến sắp đến, Huyền Chân lão già này là muốn nhân cơ hội nắm quyền bí mật của tu chân giới chính đạo trên người, thuận tiện hắn phát hiệu lệnh, mưu đồ tư lợi."

Ánh mắt Ngu Phi Tuyết lóe lên, nói: "Điểm xuất phát của hắn cũng không sai, các đại tông môn tu chân giới chính đạo từ trước đến nay tự mình chiến đấu, chia năm xẻ bảy, nếu chính đạo đánh Ma giáo thật sự cần phải vặn thành một tia hi vọng, theo ta được biết, Tam Đại Ma giáo phối hợp đến mười phần ăn ý, đây là điều tu chân giới chính đạo không thể với tới. Chúng ta có cần hay không..."

Ngu Yên Vũ cười hì hì, nói: "Phi Tuyết, ngươi phải nhớ kỹ một điều, một tiểu nhân âm hiểm vô sỉ, vĩnh viễn sẽ không biến thành đại công chính nhân quân tử vô tư, ngươi không nên trông cậy vào hắn sẽ thay đổi, cũng không nên mưu đồ cải biến hắn, ngươi cứ giữ vững khoảng cách với hắn, đứng nhìn từ xa, nhìn hắn tìm cách chết như thế nào là được."

"Ý của môn chủ là?"

Đôi mắt đẹp của Ngu Yên Vũ hiện lên quang mang cơ trí, từ từ nói: "Cách xây dựng liên minh của Huyền Chân lão già này không sai, nhưng đúng lúc xuất phát sai rồi, bản ý của hắn không phải là đối kháng Ma giáo, mà là muốn nhân cơ hội kiếm lợi riêng, hắn muốn nắm giữ minh chủ đại quyền, biến tất cả đại tông môn thành Mã Tiền

Tốt đến sai sử sử., Để bọn họ đi chịu chết, một mặt có thể tiêu hao lực lượng của các đại tông môn, mặt khác còn có thể tiêu hao lực lượng của Tam Đại Ma giáo, nói không chừng còn có thể nhân cơ hội kiếm vài món pháp bảo trong tay, đến lúc đó sẽ xuất hiện một loại tình huống, đó chính là một nhà Thái Huyền Tiên môn độc đại, tái hiện cục diện thống trị Thiên Vận đại lục của thượng cổ thập đại vương tộc!"

Ngu Phi Tuyết vừa nghe, nhất thời hiểu ra, hừ lạnh nói: "Lão già này thật sự là cáo già! Đã như vậy, chúng ta không xen vào nữa, nhìn bọn hắn chó cắn chó là được."

Trong toàn bộ tu chân giới, người không sợ chính ma đại chiến chính là Tử Nguyệt tiên môn. Chỉ cần có nước Âm Nguyệt tuyền, cho dù toàn bộ đại lục đều chết hết nhưng Tử Nguyệt tiên môn nàng cũng có thể sinh ra sinh mệnh, sinh sản con cháu. Chỉ có điều nàng không sinh ra đàn ông mà thôi, nhưng Tử Nguyệt tiên môn không cần nam tử.

Ngu Yên Vũ khẽ lắc đầu, nói: "Không, nếu liên minh chính đạo thành lập, chúng ta chắc chắn sẽ trở thành đối tượng bị tất cả các đại tông môn bài xích. Khi đó chúng ta đơn độc vô thân, dễ bị quần công, lâm vào tuyệt cảnh. Nếu Thái Huyền Tiên môn của hắn có thể triệu tập các đại tông môn, Tử Nguyệt Tiên môn chúng ta cũng có thể phi tuyết bay được., Ngươi chuẩn bị thiệp mời, phi kiếm truyền thư báo cho các đại tông môn chính đạo, mời bọn họ đến Tử Nguyệt Tiên Môn tham gia đại hội Tiên đạo, bản môn muốn hiệu triệu các đạo hữu của các đại tông môn, tổ chức một liên minh Tiên hiệp, cùng nhau đối kháng Ma giáo, chỉ cần đánh tan Ma giáo, tiên hiệp đồng minh sẽ lập tức giải tán!"

Ánh mắt Ngu Phi Tuyết sáng lên, hiểu được, nói: "Chiêu này hay lắm, có mời Thái Huyền Tiên môn không?"

"Xin theo."

"Đúng rồi, còn có một chuyện nữa."

Ngu Phi Tuyết lại nói: "Thái Huyền tiên môn vẫn đang treo giải thưởng cho Vi Vân đệ đệ, hơn nữa còn tìm rất nhiều người rải tin đồn, làm hỏng thanh danh của hắn, nói hắn gia nhập tà dị giáo, chuyện này sợ rằng sẽ bất lợi đối với chúng ta."

Ngu Yên Vũ nghe vậy, nhướng mày, xua xua tay, nói: "Biết rồi, ngươi đi làm việc trước đi."

Ngu Phi Tuyết liền xoay người rời đi.

...

Đêm đã khuya, Liễu Phỉ Nhi vẫn ngồi xếp bằng bên bờ hàn đàm, luyện hóa hấp thu Thủy Giao Long Châu, đột phá tu vi, Diệp Trầm Ngư ở một bên hộ pháp, Vi Vân ở bên hàn đàm nhóm lửa, nướng thịt Thủy Giao, thịt giao long trắng sáng như tuyết dưới đống lửa nướng trở nên một mảnh cháy vàng, nhìn có đồ ăn, mùi thịt nồng đậm phiêu đãng ở bên hàn đầm.

"Sư tỷ, chắc chắn không nếm thử chứ?"

Vi Vân xé một miếng thịt giao long xuống, bộ dáng sáng long lanh đưa cho Diệp Trầm Ngư.

Diệp Trầm Ngư lắc đầu: "Ta không thích thức ăn mặn, ngươi ăn đi."

Vi Vân cũng không khách khí, liền tự mình nhấm nháp, nếu như Tiểu Kim ở chỗ này, nói không chừng sẽ tranh ăn với hắn, nhưng Diệp Trầm Ngư tính tình tao nhã, không dễ ăn mặn, cái này lại tiện nghi cho một mình hắn, thịt thủy giao chất thơm ngon, sơn hào hải vị gì cũng không sánh được, ăn vào còn có thể tăng cường thể chất, có ích cho tu vi, là đồ tốt hiếm có.

Vào thời khắc này, Liễu Phỉ Nhi đang nhắm mắt xếp bằng bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu khẽ, trên người tuôn ra một cỗ pháp lực chấn động cường đại. Vi Vân và Diệp Trầm Ngư quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía sau nàng hiện ra một con Hỏa Phượng Hoàng, cùng với

một con Tứ Trảo Thủy Long, đều chỉ cao có một trượng, lông phượng hoàng tươi đẹp tươi tốt., Ba đuôi phượng dài nhỏ, xa hoa, rồng nước trong suốt long lanh, giương nanh múa vuốt, uy nghiêm khí phách, rồng phượng cuộn tròn, quấn quanh cùng một chỗ, tạo thành một loại thủy hỏa cân bằng vi diệu.

Đây chính là hư ảnh pháp tướng do tu luyện Long Phượng Phú ngưng tụ ra, lĩnh vực cường đại khuếch tán ra chung quanh, Vi Vân không khỏi hô hấp trì trệ, ngay cả pháp lực vận chuyển cũng bị ảnh hưởng, một hồi lâu mới khôi phục bình thường.

"Tu vi này của ta... Quả nhiên không đáng chú ý." Vi Vân thầm nghĩ trong lòng.

Liễu Phỉ Nhi thu hồi Pháp Tướng, đứng lên cười, nói: "Hắc hắc, hôm nay bổn cô nương cũng là cường giả Pháp Tướng rồi, Diệp tỷ tỷ cũng là tu vi Pháp Tướng, lại thêm Phi Tuyết tỷ tỷ, chúng ta có ba tiên tử chính đạo, mạnh hơn đám Tam công tử chính đạo chó má kia nhiều. Nhìn bọn hắn về sau còn hôi thối thế nào, lần sau gặp được nhất định sẽ muốn đập cho bọn hắn tè ra quần, cầu xin bổn cô nương tha mạng!"

Vi Vân đang muốn ca ngợi một phen, Diệp Trầm Ngư bỗng nhiên biến sắc, nói: "Có người đến!"

Sắc mặt Liễu Phỉ Nhi cũng đầy ngưng trọng, như lâm đại địch.

Giờ phút này, vô tự kim thư của Vi Vân cũng bắt đầu cảnh báo, không gian thức hải nhảy nhót không ngừng.

Cùng lúc đó, một cỗ áp lực vô cùng khổng lồ nghiền ép xuống, Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi đều dâng lên pháp tướng ngăn cản, một gốc cây trẻ xanh biếc cùng Long Phượng pháp tương giao hoà lẫn, nước trong hàn đàm nghịch dòng mà lên, hình thành từng màn nước, phong bế không gian chung quanh ba người.

Vi Vân cũng không nhúc nhích được.

Sau một khắc, một thân ảnh đẫy đà từ trên trời giáng xuống, từ từ rơi xuống trước mặt Vi Vân, người đến là một phụ nhân tuyệt sắc, tuổi ước chừng bốn mươi, búi tóc kết nút, đôi mắt đẹp dịu dàng, da trắng nõn, dáng người đẫy đà, mông to béo, có cảm giác đầy thịt, trên người khoác một kiện trường bào thêu gấm vóc dị thú thượng cổ, bên cạnh còn có bốn thị nữ đi cùng, đều là những nữ tử có bộ dáng uyển chuyển, thân mặc lụa mỏng, bộ dáng xinh đẹp, ánh mắt mị hoặc.

"Nương nương..." Vi Vân buột miệng thốt ra.

Người tới chính là thủ tịch trưởng lão tà dị giáo Ngự Châu nương nương, cùng với tứ đại thị nữ hộ pháp, xuân, hạ, thu, đông...

Từ sau khi ngự Châu nương nương trở về tay không ở Huyết Hà vạn dặm, càng nghĩ càng tức giận, liền mang theo tứ đại yêu Cơ tiến vào lãnh địa tu chân giới chính đạo, dự định đốt cháy cướp bóc một phen, lại nhận được truyền tin của Giáo chủ tà dị giáo, muốn đến Trung Châu làm việc. Dọc đường đi ngang qua đây, nàng cảm nhận được khí tức của Vi Vân, biết hắn ở chỗ này, không giận gì nữa, lập tức chạy tới đây.

Bất luận là Ngự Châu nương hay tứ đại yêu cơ, đều là người đã từng giao thủ nhiều lần với Vi Vân, thời điểm giao ấn kết pháp lực giao hòa, mặc dù qua đi, chỉ cần thời gian không quá lâu, đều sẽ sinh ra một loại liên hệ khí tức, nếu đến gần sẽ có thể cảm ứng được phương vị đại khái của đối phương, nhất là pháp lực càng cao, cảm ứng càng mãnh liệt.

"Tiểu tử, chúng ta lại gặp mặt rồi. Lần này ta xem ngươi chạy đi đâu." Ngự Châu nương nương cười lạnh nói.

"Ngươi muốn làm gì?"

Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi thấy tình huống không ổn, lập tức thi triển Pháp Tướng thần thông đánh tới.

"Hừ!"

Hai tay Ngự Châu nương nương mở ra, đầu ngón tay bay ra một dòng khí lưu màu đen, như là linh xà, chia ra đánh về phía Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi. Sau một khắc thất khiếu các nàng chui vào đầu, hai nàng liền ngây người tại chỗ, không thể động đậy được.

Đây là thần thông Thất Khiếu Tỏa Nguyên Cương của tà dị giáo, có thể phong tỏa nguyên thần người ta, sử dụng nó trong tay Ngự Châu nương nương, cảnh giới Độ Kiếp trở xuống, nếu không có cách nào bảo vật trong tay, căn bản ngăn cản không nổi.

"Không nên làm hại các nàng!"

Vi Vân lại càng hoảng sợ, sợ Ngự Châu nương nương ra tay hạ sát thủ, từ nay về sau ngay cả khóc cũng không khóc được.

Đôi mắt đẹp của Ngự Châu nương nương lóe lên, nhìn về phía Vi Vân, cười lạnh nói: "Ồ, thương hoa tiếc ngọc đến vậy sao? Sao không nghĩ tới tình cảnh của mình chứ?"

"Có gì thì cứ nhắm vào ta." Vi Vân nói.

Ngự Châu nương nương lắc mông béo đi tới, vươn ngọc thủ vỗ vỗ gương mặt của hắn, lạnh giọng quát: "Tiểu tử, ta đối xử với ngươi như thế nào?"

Vi Vân nói: "Nương nương cho ta dược liệu luyện đan, lại giúp ta đoạt được vô tự kim thư, còn phong chức trưởng lão... Đợi ta thực sự không tệ, chỉ là, tốt xấu gì ta cũng đã cứu nương nương, ân oán của chúng ta coi như xóa bỏ đi được chưa?"

"Câu xóa bỏ? Mơ tưởng đẹp thật!"

Ngự Châu nương nương cười lạnh nói: "Ngươi chiếm lấy kim thư không tên của ta thì không sao, nhưng tiểu tử ngươi nhất định phải luyện chế ra đan dược cho ta, nếu không ta sẽ cho ngươi biết tay.

Một viên Tị Kiếp Đan, một viên Độ Kiếp Đan, nhất định phải nhanh chóng đưa đến trên tay ta, nếu không... Hiện tại ta sẽ giết tình nhân nhỏ của ngươi!"

"Không được..." Vi Vân vội nói, "Ta luyện còn không được sao?"

"Ngươi thề!"

"Ta thề với trời, sẽ mau chóng giúp nương nương luyện chế Tị Kiếp Đan và Độ Kiếp Đan, nếu không trời sẽ bị sét đánh!"

Lời thề vừa ra, lập tức không còn đường xoay chuyển nữa, Ngự Châu nương nương mới thu lại tức giận, kéo từng món nho sam của Vi Vân xuống, miệng nói: "Vậy mới đúng, ngươi cứ nghe lời ta, ta tất nhiên cũng sẽ không bạc đãi ngươi. Chẳng qua lúc trước ngươi khiến ta rất không vui, hiện tại ta muốn vui vẻ một chút."

Vi Vân đảo mắt đã bị nàng cởi sạch sẽ, "Xèo" một tiếng, nói: "Nương nương, cảnh giới của ta quá thấp, tạm thời không luyện ra được Tị Kiếp Đan, ngươi nhất định phải chờ ta tu thành Pháp Tướng, còn có một khả năng..."

Ngự Châu nương nương chụp lấy bộ Dương cụ vừa thô vừa to của hắn, cười dài nói: "Không phải ngươi biết thuật thải bổ sao, ngươi cần bao nhiêu pháp lực mới có thể đột phá, hiện tại ta cho ngươi."

Nàng chính là cường giả Độ Kiếp trung kỳ, tu vi chỉ dưới Thiên Vận Bát Tiên, một thân pháp lực khổng lồ cỡ nào, tùy tiện phân một phần cho Vi Vân cũng đủ để hắn phá cảnh rồi.

"Cái này, đây không phải vấn đề về pháp lực... Ta tích lũy chưa đủ, cho dù pháp lực nhiều, cũng vô dụng. A..." Vi Vân cảm thấy mình bị tứ đại yêu Cơ của Xuân Hạ Thu Đông nâng lên, tứ nữ phân biệt nắm tứ chi, bàn tay ngọc nhẹ nhàng tròng vào bộ dương cụ của hắn.

Kỳ thật bây giờ tâm cảnh của Vi Vân đã đủ, chỉ cần có đủ pháp lực tu thành Pháp Tướng sơ kỳ cũng không thành vấn đề. Chỉ là hắn xuất

thân Dược Vương Tông, vô cùng rõ ràng một chuyện, đó chính là "Tị Kiếp Đan, Độ Kiếp Đan" mà Ngự Châu nương nương đã nói, trên cơ bản là không hy vọng luyện chế ra được.

Loại vật này ngay cả Dược lão nhân cũng không thể luyện chế ra được, Vi Vân hắn có tài đức gì, có bản lĩnh như vậy sao?

"Đừng vội kiếm cớ, ồ... thật lớn!"

Ngự Châu nương nương tung người nhảy lên, thân thể mềm mại rơi xuống Vi Vân, đặt mông ngồi ở bên hông nàng, dùng đan phượng Hàm Châu của nàng nắm lấy đùi thịt lớn của Vi Vân, trên dưới thân thể mềm mại nhấp nhô, lắc qua lắc lại, đem nhục côn của hắn một mực bám vào trên mi tâm của tiểu huyệt, không ngừng hút lấy, lắc lư cái mông to, lắc lư vòng tròn, hưởng thụ cái động thịt nhỏ tràn ngập thỏa mãn.

Tứ đại yêu Cơ khiêng Vi Vân, như khiêng kiệu, Ngự Châu nương nương thì ngồi trên người Vi Vân, thân thể quay qua lắc lại, Vi Vân cả người trần trụi, nàng thì nửa che nửa giấu, trên người còn mang theo một cái yếm phấn hồng, lộ ra hơn phân nửa da thịt mềm mại, một đôi ngực đầy đặn theo thân thể mềm mại của nàng đong đưa mà nhảy lên không ngừng, nơi hai người hạ thể chất chồng nhau, phát ra tiếng ma sát "xì xì", kèm theo sóng nước tung tóe.

Giờ phút này, Vi Vân thật sự muốn lấy ra phù chú của Ngu Yên Vũ, đem Ngự Châu nương nương rắc rắc, mấu chốt là hắn không biết uy lực phù chú này như thế nào, có thể giết chết Ngự Châu nương nương hay không, hắn đoán chừng hơn phân nửa là không giết chết được, dù sao tu vi của Ngự Châu nương nương còn trên cả Ngu Yên Vũ, lại có Ngũ Sắc Long Châu hộ thân.

Kể từ đó, hắn cũng chỉ có thể thành thật thật thừa nhận sự nghiền ép của Ngự Châu nương nương mà thôi.

95

Chương thứ Mậu khôi phục.

Bên cạnh hàn đầm, tứ đại yêu Cơ khiêng Vi Vân, Ngự Châu nương nương trên người hắn mọc một bó thịt côn, thỉnh thoảng phát ra một hai tiếng thở hổn hển dâm đãng, phảng phất như không coi ai ra gì.

Ở một bên, Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi vẫn còn đứng ngây người, trừ phi giải khai Tỏa Nguyên Thất Khiếu trên người các nàng, nếu không sẽ luôn một mực ngây người. Mặc dù có thể suy nghĩ, cũng có thể nghe ngóng động tĩnh chung quanh, nhưng Bản Mệnh Pháp Tướng bị khóa, pháp lực một thân không cách nào điều động được, chỉ là không thể động đậy.

Nhị nữ trơ mắt nhìn Vi Vân bị Ngự Châu nương nương đè ở dưới thân, tiến hành hành động dâm loạn khiến người ta khó có thể nhìn thẳng nhưng lại không dám nhìn thẳng.

Diệp Trầm Ngư nhìn thấy sắc mặt Ngự Châu nương nương trở nên rối loạn, đùa bỡn với Vi Vân, chỉ hận không thể chém nàng thành tám mảnh, chỉ là hiện tại nàng không có năng lực này.

Liễu Phỉ Nhi nhìn bộ dáng dâm loạn của hai người giao hòa, cánh cửa cấm kỵ trong lòng từ từ mở ra. Nàng chính là thánh nữ của Phù Vân Các, là nữ tử của Phù Thế Chân Nhân và Lạc Khinh Trần, từ nhỏ đã dạy dỗ tốt, nhưng nàng là người không cam lòng cô đơn tịch mịch., Từ nhỏ đã thích những thứ kỳ lạ cổ quái, theo tuổi tác lớn lên, hai tám đóa hoa, đúng là lúc tình si sơ khai, đối với chuyện nam nữ tự nhiên cũng tràn ngập tò mò, thỉnh thoảng sinh ra ý niệm tìm tòi đến tột cùng., Nhưng dù sao nàng cũng không ngờ, lần đầu tiên tiếp xúc với chuyện nam nữ lại ở tình huống này, hơn nữa lại trần trụi như vậy. Thân thể của Ngự Châu nương nương trắng như tuyết đẫy đà như vậy, một đôi ngực to nhỏ búng lên trên., Vô cùng dụ hoặc, nhục côn kia của Vi Vân lại thô to như thế, nhất là khi đầu rùa mở ra

môi đen ra, hình ảnh ra vào trong hang sâu, in dấu thật sâu vào trong lòng Liễu Phỉ Nhi. Lúc đầu nàng xấu hổ, dần dần nổi lên dục hỏa, thậm chí sinh ra "Nếu như ta cũng gia nhập trong đó, không biết là ý nghĩ gì nữa.

"A... Ách... Chơi vui..." Ngự Châu nương nương cười cười lắc mông béo, hàm súc trong bảo huyệt tuyệt thế của Đan Phượng Hàm Châu, hút lấy lửa của hắn, thịt lớn cứng rắn, ồ ồ dịch nhờn từ bên trong tràn ra, từ chỗ kết hợp với môi âm hai người khuếch tán ra, trong lúc ra vào phát ra tiếng ma sát "Phốc phốc, phốc phốc".

Vi Vân bị kích thích đến cả người tê dại, hơn nữa đây còn là trước mặt Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi, hai thiếu nữ tuyệt sắc đều trơ mắt nhìn, trong đó có một người là hồng nhan tri kỷ của mình, người kia cũng coi như là bạn tốt, đều là tuyệt thế mỹ nhân nổi tiếng tại tu chân giới, vừa hổ thẹn vừa kích thích.

Mặc dù kích thích, nhưng Vi Vân hiểu rõ, mình nhất định phải biểu hiện kháng cự một chút, nếu không Diệp Trầm Ngư nhất định sẽ trách tội, lập tức nói: "Nương nương, ngươi, ngươi... thật là... Sư, sư tỷ... Phi Nhi muội muội, các ngươi đừng xem..."

"Không muốn xem à?" Ngự Châu nương nương cười dâm đãng, "Ngươi nói đừng nhìn, ta lại muốn để cho các nàng nhìn cho rõ, xem nhai của các ngươi lớn bao nhiêu, xem xem ngươi có bao nhiêu hảo sắc, hừ! Ngoài miệng nói không cần, gà lớn lại cứng như thế! Ngươi có hại hay không?"

Dưới sự ra hiệu của Ngự Châu nương nương, xuân, hạ, thu, đông tứ cơ đem Vi Vân khiêng đến trước mặt Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi, ngự Châu nương nương ngồi trên người hắn, không ngừng chụp lấy gậy thịt lớn, miệng đàn kêu gào liên tục, Vi Vân cũng trực tiếp không chịu nổi.

Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi ngây người bất động, nhìn hình ảnh dâm loạn gần trong gang tấc, trong lòng một trận không nói gì. Hơn nữa Xuân Cơ và Hạ Cơ bắt lấy Vi Vân hai chân, cố ý đánh tách ra,

đem tính khí hai người bọn Ngự Châu nương nương kết hợp toàn bộ lộ ra toàn bộ phương vị, khiến hai người nhìn cho tỉ mỉ từng li từng tí một., Đầu rùa màu đỏ tím, môi đỏ đầy nước đôi thịt mềm mại, đều dâm đãng như thế, trong lòng hai nàng không ngừng chửi bới Ngự Châu nương nương, thật là một ả đàn bà không biết xấu hổ. Nhưng các nàng rất rõ ràng, Ngự Châu nương nương chính là trưởng lão tà dị giáo, hành vi của nàng không hợp với lẽ thường mới là bình thường nhất.

"A..." Ngự Châu nương nương cười cười nhìn Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi, nói: "Nghe nói...Hai người các ngươi là vị Tam tiên tử chính đạo gì vậy? Ha ha, nhìn có vẻ rất dễ hiểu, không biết trên giường dâm đãng như thế nào nhỉ? A, quên rồi, bây giờ các ngươi không nói nổi."

Nói xong, Ngự Châu nương nương tay ngọc bấm pháp quyết, ngay lúc đó, Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi trong miệng lao ra một luồng hắc khí, rơi vào đầu ngón tay Ngự Châu nương nương, lại cởi bỏ một chút Thất Khiếu Tỏa Nguyên của hai người các nàng, có thể nói chuyện nhưng vẫn không cách nào nhúc nhích.

"Ngươi... thật là không biết xấu hổ." Diệp Trầm Ngư lạnh lùng nói.

Liễu Phỉ Nhi nổi giận nói: "Con yêu phụ này, ngươi... ngươi thật quá đáng!"

"Ha ha." Ngự Châu nương nương cười dâm đãng. "Hai người các ngươi thật đúng là khẩu thị tâm phi. Khi các ngươi lên giường, huyệt nhỏ bị xuyên thủng chỉ biết loại giao hoan này đẹp đến cỡ nào...Hay là, ta cho các ngươi động phòng với tiểu tử này, để các ngươi thưởng thức một chút sinh mệnh cực lạc của mình?"

Vi Vân hoảng sợ, vội nói: "Không được, đừng có ép sư tỷ của ta và Phỉ Nhi muội muội, nếu không ta quyết không giúp ngươi luyện đan!"

"Ha ha, coi như ngươi gấp quá, để hù dọa ngươi vậy." Ngự Châu nương nương vui vẻ cười không ngừng: "Tiểu tử, còn không mau

chấp nhận pháp lực của bổn tọa?!"

Vừa nói xong, trong lòng Vi Vân chấn động. Hắn cảm thấy từng luồng pháp lực khổng lồ từ sâu trong tiểu huyệt của Ngự Châu nương nương tràn ra. Pháp lực gần như đã hoá lỏng thành dòng nước thông qua huyệt hoa tâm của Ngự Châu nương nương mà rót lên đầu của con rùa, khiến cho cả cái đầu rùa của hắn giống như một con thuyền bồng bồng bềnh trôi nổi trong biển lớn mênh mông, đong đưa bất định.

"Pháp lực thật mạnh mẽ!"

Vi Vân kinh hãi với pháp lực cuồn cuộn của cường giả Độ Kiếp cảnh giới, nào dám chậm trễ, vội vàng tĩnh tâm ngưng thần, vận chuyển đại pháp Nhật Chiếu tam giới, hút sạch pháp lực dưới thân Ngự Châu nương nương vào mắt tiểu, tiếp trở về trong cơ thể mình, tụ hợp vào trong đan điền, chuyển hóa thành pháp lực độc đáo của đại pháp Nhật Nguyệt Chiếu tam giới, bị kim đan của mình hấp thu.

Nhật Nguyệt Chiếu Tam Giới Đại Pháp tại tu thành đệ nhị trọng cảnh giới, sớm cắn nuốt Âm Dương Song Tu Công, đã có được năng lực, bất luận là thải bổ hay là song tu, đều chỉ trong một ý niệm.

Hắn dùng thần thông Tụ Côn Càn Khôn cắn nuốt pháp lực của mấy cao thủ Kim Đan, vốn đã đi vào cảnh giới Kim Đan viên mãn, tuy rằng Pháp lực cần có để Nhật Chiếu Tam Giới Đại Pháp đột phá cảnh giới, gấp sáu lần mười kỳ công lớn, công pháp bình thường còn hơn mười lần, nhưng pháp lực của Ngự Châu nương nương mênh mông vô cùng., Lập tức kim đan liền tràn vào trong cơ thể, nhất thời đột phá điểm giới hạn, bắt đầu răng rắc vang lên, sinh ra một vết rạn nhỏ, không lâu sau, đan điền của Vi Vân liền phát ra hào quang chói mắt!

"Ầm!"

Một cỗ chấn động kịch liệt lấy đan điền của Vi Vân làm trung tâm, khuếch tán ra chung quanh, quanh thân hắn nổi lên từng vòng ngũ sắc quang vựng, rực rỡ nhiều màu.

Bất luận là Ngự Châu nương nương hay là tứ đại yêu cơ, hoặc là Diệp Trầm Ngư hoặc Liễu Phỉ Nhi đều nhìn khắp đan điền của Vi Vân, biết lúc này hắn đã đột phá cảnh giới Nguyên Anh.

Vi Vân quan sát đan điền bên trong, chỉ thấy chỗ nguyên lai là kim đan, được một người tí hon ba tấc thay thế, lớn lên giống y như hắn, ngũ quan rõ ràng, trần truồng, làn da có ngũ sắc, trên người có từng đường vân huyền ảo, từng ký hiệu kỳ diệu, nhất là ấn lên mi tâm một đồ án hoa sen năm màu.

Đúng là Nguyên Anh vừa mới tu thành, đang khoanh chân tĩnh tọa, há miệng thổ nạp.

Dưới quanh thân Nguyên Anh đều hấp thu pháp lực từ Ngự Châu nương nương, được Nhật Chiếu tam giới đại pháp Luyện hóa thành ngũ sắc pháp lực của bản thân, từng tia từng sợi từ từ hạ xuống, bị Nguyên Anh hút vào trong miệng. Theo những pháp lực này không ngừng hấp thu vào thể nội, hình thể Nguyên Anh cũng đang không ngừng biến lớn.

Nguyên Anh thân thể cũng không phải là thân thể, mà là do Kim Đan thai nghén ra, tinh hoa pháp lực biến thành, mà Kim Đan là ngưng kết một khí với Thái Hư sinh ra từ trong hư vô, Kim tính bất hủ, nên gọi là Kim Đan. Bởi vậy Nguyên Anh lớn lên, chỉ cần Pháp lực cung ứng, Pháp lực đầy đủ liền có thể nhanh chóng lớn lên, chờ dài đến kích thước bằng thân thể con người, liền muốn đột phá tâm chướng, hóa thành Bản Mệnh Pháp Tướng.

Pháp lực của Ngự Châu nương nương vẫn đang không ngừng tràn vào, Vi Vân thu hết những pháp lực này vào trong cơ thể, Nguyên Anh đang không ngừng lớn lên, rất nhanh từ ba tấc đến sáu tấc, không gian đan điền cũng bị căng ra, bắt đầu dung hợp với đan điền.

Vi Vân thầm nghĩ trong lòng: "Không được, ta không thể cứ như vậy đột phá thành Pháp Tướng, mặc dù tu thành Pháp Tướng cũng không thể đánh lại lão yêu phụ này, một khi đột phá sẽ bị nàng bắt đi luyện đan, vậy không được."

Nghĩ tới đây, Vi Vân vội làm ra vẻ mặt thống khổ, nói: "A... Không được rồi... Ta sẽ nổ... "

Thấy vậy, Ngự Châu nương nương vội vàng thu hồi pháp lực, nàng vuốt bụng Vi Vân nói: "Cũng đúng, mới vừa rồi trong ngực, không thể lớn lên quá nhanh, chúng ta tiếp tục dâm ngoạn đi, lão nương còn chưa chơi đùa xong, ha ha..."

Nói xong, Ngự Châu nương nương tiếp tục dắt theo thân côn thịt to, bất luận là Diệp Trầm Ngư hay là Liễu Phỉ Nhi đều có thể nhìn thấy trên bụng nàng trắng nõn trơn nhẵn, thỉnh thoảng nổi lên một cục thịt nhỏ, rõ ràng là do Vi Vân Côn đâm ra.

Vi Vân thở phào nhẹ nhõm, giờ phút này mặc dù tu vi của hắn chỉ là Nguyên Anh Sơ Kỳ, nhưng thể nội lại có pháp lực hai trăm năm, cách Nguyên Anh Trung Kỳ còn phải ba trăm năm pháp lực mới khôi phục được tu vi lúc trước bị phế bỏ.

Vừa rồi Ngự Châu nương nương rót cho hắn pháp lực ngàn năm, mặc dù sau khi luyện hóa đã được súc hơn sáu lần nhưng lực lượng có thể bộc phát ra lại không yếu bớt chút nào. Chỉ xét riêng mức độ hùng hậu của pháp lực đã không dưới cường giả Pháp Tướng sơ kỳ bình thường, chỉ là không có lực lượng pháp tướng cường giả mà thôi.

Nhưng với tu vi này, trước mặt Ngự Châu nương nương còn lâu mới đủ. Nàng chỉ cần hơi động thủ là có thể bóp nát nguyên anh của mình.

Ngự Châu nương nương và Vi Vân chơi một trận, chơi suốt nửa đêm, mãi đến khi Thần Hi buông xuống, mới bước vào cao trào cuối cùng.

"Ồ... Thật sướng..." Tiếng dâm thủy của Ngự Châu nương nương liên tục rơi xuống, rồi điên cuồng run rẩy ngã xuống người Vi Vân, hắn thở hồng hộc, mồ hôi tuôn rơi đầm đìa.

"Ta, ta cũng muốn bắn..." Vi Vân vội vàng nói.

"Chờ một chút!" Ngự Châu nương nương đứng dậy nói.

Nàng từ trên người Vi Vân nhảy xuống, thân thể ở giữa không trung, từng kiện quần áo liền bay trở về trên người, ăn mặc chỉnh tề, khôi phục phong thái trưởng lão một giáo.

Ngự Châu nương nương ra hiệu một chút, tứ đại yêu Cơ liền khiêng Vi Vân, đi tới trước mặt Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi. Một con vật to lớn có một cây gậy thịt chỉ thẳng vào khuôn mặt tuyệt mỹ của Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi, con rùa lớn sắp chạm vào môi anh đào phấn hồng của nhị nữ rồi. Ngự Châu nương nương cười hắc hắc, hai cánh tay ngọc ngà, một con trứng Vi Vân đang cầm lấy trứng của Vi Vân, con kia nắm chặt cây gậy thịt của hắn, xắn da bao gói, cứ như vậy hướng về phía Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi xách lên.

"Bổn tọa thích khinh nhờn các ngươi cái gọi là chính đạo tiên tử, thật là chơi thật vui, hắc hắc..." Ngự Châu nương nương cười tà không thôi.

Dưới tình huống như vậy, quả thực Vi Vân bị kích thích đến không thể tự mình. Tốc độ sáo ngọc tay của Ngự Châu nương nương càng lúc càng nhanh. Vi Vân gầm nhẹ một tiếng, từng luồng tinh huyết trắng đục bắn ra từ trong mắt, từng luồng đều đánh lên khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi. Khuôn mặt tròn xinh đẹp của nàng hiện ra., Một khuôn mặt trẻ con đáng yêu, còn có môi anh đào phấn nộn, mũi ngọc tinh xảo, tất cả đều rơi xuống bịch lót nóng bỏng, từng giọt từng giọt, trắng đục mà sền sệt, mang theo mùi tanh gay mũi.

"Vô sỉ!"

"Lão yêu phụ không biết xấu hổ nhà ngươi! Ta nhất định phải báo cho cha mẹ biết, đem ngươi bầm thây vạn đoạn!"

Hai người Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi vừa thẹn vừa giận, hận không thể giết chết Ngự Châu nương nương.

"Các ngươi còn mắng một câu nữa, ta sẽ xé nát cái miệng nhỏ nhắn của các ngươi!" Ngự Châu nương nương bóp đầu rùa của Vi Vân, ánh mắt đầy sát khí.

"Không cần, nương nương." Vi Vân vội vàng giúp các nàng kinh sợ, hảo hán không chịu thiệt trước mắt, thoát hiểm mới là mấu chốt nhất, sau này có thể từ từ tìm nàng tính sổ.

"Hừ!"

Ngự Châu nương nương hừ lạnh một tiếng, sau đó vươn một cái lưỡi dài mềm mại liếm một cái trên đầu rùa của Vi Vân, lại nhìn về phía tứ đại yêu Cơ, nói: "Ta khôi phục pháp lực trước đã, bốn người các ngươi mau đi xong việc đi, chúng ta còn phải đi Trường Ninh thành."

"Vâng thưa nương nương!" Bốn đại yêu nữ đều nói.

Ngự Châu Nương Nương nói xong, liền ở một bên tĩnh tọa, phun ra nuốt vào thiên địa linh khí, khôi phục pháp lực bản thân. Người cảnh giới khác nhau, thiên địa linh khí được thổ nạp hiệu suất không giống nhau, được cảnh giới Độ Kiếp, mặc dù tiêu hao ngàn năm pháp lực, nhưng nguyên thần cường đại, dẫn dắt thiên địa linh khí cực kỳ khổng lồ, cũng có thể rất nhanh khôi phục.

Vi Vân đang định đứng dậy nghỉ ngơi một phen thì ánh mắt tứ đại yêu cơ lóe lên dục vọng đã xông tới.

Tứ nữ các nàng sớm đã đói khát khó chịu, ý tứ trong lời nói vừa rồi của Ngự Châu nương nương tự nhiên là cho phép các nàng hưởng thụ một phen, tự nhiên phải quý trọng thời gian.

Rất nhanh, Vi Vân bị đè trong bụi cỏ, dưới háng là Xuân Cơ, ba cô gái còn lại đều thò đầu tới, hôn lên mặt hắn một cái. Vi Vân biết các

nàng rất dễ hầu hạ, nên cũng không kháng cự, trái lại còn hợp lại, chỉ chốc lát sau bốn cô gái cùng nhau nhảy nhót tưng bừng, tiếng thở hồng hộc vang lên khắp bốn phương tám hướng.

Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi ngây ngẩn nhìn một màn dâm diễn mãnh liệt trước mắt. Từng hình ảnh kích thích, còn có tư thế và cách chơi mà các nàng chưa bao giờ thấy qua, trần trụi hiện ra trước mắt các nàng.

Giữa trưa, mặt trời ấm áp chiếu rọi trên cao, sương lạnh chậm rãi tan rã.

Ngự Châu nương nương chậm rãi mở mắt, thở ra một ngụm trọc khí. Nàng đã khôi phục pháp lực, tiếng dâm ngữ truyền vào trong tai. Nàng đứng dậy, nhìn quanh thảm cỏ bên cạnh hàn đầm, chỉ thấy xuân, Hạ, Hạ., Thu, tứ đại thị nữ Đông Quốc đang vểnh cái mông trắng như tuyết lên, nằm trên cỏ. Vi Vân đứng ở phía sau các nàng, lần lượt từng người ra vào hang động của các nàng, thỉnh thoảng một nữ nhân cao trào, Vi Vân cũng bắn ra một luồng nghiệp chướng, liền đổi lấy một người tiếp tục thao túng, năm người chơi đến quên cả trời đất.

"Được rồi!"

Ngự Châu nương nương hừ lạnh một tiếng, dáng vẻ hơi bất mãn. Vừa rồi lúc nàng cùng Vi Vân dâm đãng, Vi Vân cũng không tích cực như vậy, nàng tự nhiên trong lòng không vui.

Tứ đại yêu Cơ nghe vậy, nhất thời hoảng sợ, lập tức đứng dậy, mặc quần áo vào.

Ngự Châu Nương Nương đi tới, nói với Vi Vân: "Tiểu tử, nhớ kỹ, tranh thủ thời gian tu thành Pháp Tướng, giúp ta luyện chế đan dược, ta còn có chuyện quan trọng muốn làm, không rảnh cùng ngươi lãng phí thời gian!"

"Ả, chuyện của nương nương quan trọng hơn, ngài có đi hay không!" Vi Vân vừa mặc nho sam vừa nói ước gì nàng sớm rời đi.

"Tiểu tử, ngươi đừng có xảo quyệt với ta, trong vòng ba năm không tu thành Pháp tướng. Luyện không ra đan dược, ta phải cho ngươi biết mắt!"

Vi Vân nhún vai nói: "Lời thề đã ra, sao ta dám nuốt lời? Yên tâm đi, ta sẽ không chạy đâu."

"Hừ, ta cũng không sợ ngươi chạy, tiểu tử ngươi bây giờ thanh danh hỗn độn, trừ trở về tà dị giáo ta, còn có thể chạy đi nơi nào? Ha ha..."

"Thanh danh bừa bộn? Cái gì, có ý tứ gì?" Vi Vân cảm thấy có chút khó hiểu, mặc dù hắn bị Dược Vương Tông trục xuất sư môn, nhưng tốt xấu gì cũng coi như là nhân sĩ chính đạo.

"Con không biết sao?" Ngự Châu nương nương cười trêu tức. "Cái quần này của con cũng không cần mặc đâu, rõ là tốt mà."

Nói xong, một tay nàng vẫy vẫy, rầm một tiếng, đũng quần Vi Vân nhất thời bị xé rách, một cái côn thịt lớn lộ ra, rũ ở giữa hông, giống như cái vòi voi.

"Ngươi..." Vi Vân vội vàng che lại thân mình.

"Ha ha..."

Ngự Châu nương nương cười to một tiếng, đang muốn rời đi thì Vi Vân gọi nàng lại, nói: "Kính xin nương nương giải pháp thuật của sư tỷ và Phỉ Nhi muội muội của ta."

"Hừ, ta muốn cởi bỏ cũng không khó." Ngự Châu nương nương mỉm cười: "Ngươi mau gọi ta một tiếng dễ nghe."

"Nương nương!"

"Không đủ dễ nghe."

"Trưởng lão!"

"Ta già đến thế sao?"

"Tỷ tỷ!"

"Còn chưa đủ êm tai."

Bất luận Vi Vân gọi như thế nào, Ngự Châu nương nương vẫn cảm thấy không hài lòng, hắn không khỏi có chút gấp gáp.

Lúc này, xuân cơ đột nhiên truyền âm cho hắn, nói: "Chủ nhân, người tên "mẹ ơi", nương nương chắc chắn sẽ thích nghe."

Vi Vân nghe vậy khẽ giật mình, đây là đam mê gì vậy?

Nhưng những lời Xuân Cơ nói, đương nhiên không phải là giả, lập tức Vi Vân nói: "Mẫu thân..."

"Ôi chao, đứa con ngoan..." Ngự Châu nương nương nở nụ cười, ngọc thủ vỗ vỗ mặt của hắn.

Được Vi Vân xưng hô như vậy, Ngự Châu nương nương nhất thời hài lòng, hai tay mở ra, chỉ thấy Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi thất khiếu hạ xuống vài đạo hắc khí, chảy vào lòng bàn tay Ngự Châu nương nương, biến mất không thấy gì nữa. Pháp lực nhị nữ nhất thời khôi phục vận chuyển, có thể hành động, chỉ là thân thể bị ảnh hưởng, còn có chút bủn rủn.

"Đi thôi."

Ngự Châu Nương Nương phi thân lên, hóa thành một đạo cầu vồng màu vàng, phá không bay đi.

"Chủ nhân, bảo trọng." Bốn đại yêu Xuân, Hạ, Thu, Đông nhìn Vi Vân thật sâu, cũng hóa thành một luồng sáng, phi thân đi theo.

"Sư đệ."

Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi đi tới.

"Sư tỷ... Chờ, chờ một chút..."

Vi Vân xoay người sang chỗ khác, cởi đũng quần rách rưới trên người ra, từ trong tay áo càn khôn lấy ra một cái váy gấm mới, mặc nho sam cho tốt, lúc này mới cảm thấy không xấu hổ như trước nữa.

Trên thực tế, từ đêm qua, hắn đã lúng túng cả đêm, trước mặt hai nữ tử nào còn có nửa điểm riêng tư nào đáng nói.

"Sư tỷ, Phỉ Nhi muội muội, các ngươi không sao chứ?" Vi Vân hỏi.

Hai nữ đều lắc đầu, chỉ nhìn qua Vi Vân, nhìn lên một chút, dường như trên người hắn đang mọc hoa vậy. Diệp Trầm Ngư hỏi: "Sư đệ, đệ đã đáp ứng Ngự Châu nương nương giúp nàng luyện đan, đây cũng không phải là chuyện tốt gì, ngày sau nàng khó tránh khỏi còn muốn gây phiền toái cho đệ."

Vi Vân thở dài: "Đó cũng là việc bất đắc dĩ..."

Liễu Phỉ Nhi khuôn mặt đỏ hồng, duyên dáng nói: "Lão yêu phụ này thật đúng là vô sỉ! Vậy mà còn ép Vân sư đệ làm ra loại chuyện này, thật là, thật là..."

Nhớ tới tràng diện dâm loạn đêm qua, nàng cũng không biết nói gì.

Nhất là khi Ngự Châu nương nương vung cây gậy thịt lớn lên, bắn ra một loạt hình ảnh xấu xí lên mặt hai nàng. Đến bây giờ Liễu Phỉ Nhi còn chưa vung lên được, thậm chí nàng còn cảm thấy trên mặt chưa sạch sẽ.

Diệp Trầm Ngư vẫn còn đỡ, bà ta đã từng vui vẻ với Vi Vân, có thể chấp nhận được, tâm tư Liễu Phỉ Nhi đã thoải mái hơn, xem như hoàn toàn quên đi, trong lòng cũng không biết là mùi vị gì.

Vi Vân vội nói: "Tiểu Nghệ Nhi muội muội, muội cũng nhìn thấy rồi đấy, ta chỉ là bất đắc dĩ bị buộc thôi..."

Liễu Phỉ Nhi nói: "Vân sư đệ, mặc dù lúc đầu là ngươi bị bức ép, nhưng sau đó lại cùng bốn yêu nữ dâm ngoạn... Ừm, lúc đó cũng quá chủ động chút đi..."

"Ta..." Vi Vân á khẩu không trả lời được.

"Các nàng còn gọi ngươi là chủ nhân!"

"Nói ra rất dài dòng... Bốn người các nàng không tệ, các nàng tuy là yêu thân, nhưng cũng không phải là ác nhân."

"Được rồi."

Diệp Trầm Ngư chép miệng: "Chúng ta nhanh lên đường thôi, tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

"Vâng, vâng, nhanh chóng khởi hành thì hơn." Vi Vân cười xấu hổ.

Ba người tự mình tế lên pháp khí, bay về hướng Trường Ninh thành của Đại Đường Trung Châu.

96

Chương thứ mười ngàn Ngũ Hành tông.

Dược Vương tông, đại điện tông môn.

Tông chủ Dược lão nhân cùng với tứ đại trưởng lão, thất đại đệ tử chân truyền đang ở trên đại điện tổ chức đại hội tông môn. Trong mười đại đệ tử chân truyền, Thanh Diệp và Thanh Trần lần lượt bị giết chết, Thanh Trần bị giết chết trong trận thi đấu chân truyền. Còn Vi Vân bị trục xuất, Diệp Trầm Ngư còn chưa trở về, bởi vậy chỉ còn lại bảy đệ tử chân truyền ở đây.

Mấy ngày trước Bạch Miểu trở về đoạt được một kiện pháp bảo "Thái Âm La Võng", đặc biệt Diệp Trầm Ngư cũng có một kiện pháp bảo "Thiên Âm Tiên Địch", điều này làm cho thực lực Dược Vương Tông tăng nhiều, tất cả mọi người hết sức cao hứng, năm nay Dược Vương Tông ác sự không ngừng, bây giờ cuối cùng có chuyện tốt lâm môn, có thể nói là hiếm có.

Hội nghị hôm nay chủ yếu thương thảo công việc tham gia Tiên Đạo đại hội, Thái Huyền tiên môn và Tử Nguyệt tiên môn lần lượt đưa thiếp mời tới, hiệu triệu Chính đạo tu chân giới, muốn thành lập thế lực thống nhất, đối kháng Ma giáo, điều này làm cho các đại tông môn của tu chân giới chính đạo trong lúc nhất thời khó có thể lựa chọn.

Bất luận Thái Huyền Tiên Môn hay Tử Nguyệt Tiên Môn đều là người đứng đầu Tu Chân giới, tồn tại khổng lồ số một số hai, hết lần này tới lần khác hai đại tông môn này gây thù chuốc oán sâu, nhìn nhau không vừa mắt, một người muốn thành lập Liên Minh Chính Đạo, một người muốn thành lập liên minh Tiên hiệp, điều này làm cho các đại tông môn không biết lựa chọn như thế nào, rốt cuộc là gia nhập liên minh chính đạo, hay là gia nhập Tiên hiệp đồng minh, là một vấn đề không thể bỏ qua.

Tô Mộc sờ cằm nói: "Quan hệ giữa bổn tông và Thái Huyền Tiên Môn đã không thể nào cứu vãn, xem ra chỉ có thể gia nhập liên minh tiên hiệp rồi."

Dược lão nhân thở dài một tiếng, nói: "Nên như thế, chỉ là đệ nhất Thái Huyền Tiên Môn đương thời, lực hiệu triệu cực mạnh, toàn bộ tu chân giới chính đạo nhất định sẽ có hơn một nửa tông môn gia nhập liên minh chính đạo, phản quan Tử Nguyệt Tiên Môn. Tuy thế lực to lớn, không dưới Thái Huyền Tiên Môn, nhưng Tử Nguyệt Tiên Môn đắc tội không ít người, gây thù chuốc lấy không ít, cho nên thế lực Tiên Hiệp Đồng Minh đến lúc đó tất nhiên không bằng liên minh chính đạo, đặc biệt là..."

Thạch Trúc hừ lạnh nói: "Đặc biệt là kẻ này bây giờ tiếng xấu rõ ràng, người người kêu đánh, với quan hệ của hắn và Ngu môn chủ, Tử Nguyệt tiên môn nhất định sẽ thu nhận hắn, đến lúc đó Tử Nguyệt tiên môn cũng bị liên lụy, ai còn dám gia nhập tiên hiệp đồng minh? Chiêu này của Huyền Chân lão đạo thật sự là cực kỳ âm hiểm!"

Bạch Thuật nói: "Theo ý ta, bất luận là đại hội Tiên đạo do Thái Huyền tiên môn tổ chức, hay là đại hội Tiên đạo do Tử Nguyệt tiên môn tổ chức, chúng ta đều phải phái người tiến vào, đến lúc đó yên lặng theo dõi kỳ biến."

"Chỉ có thể như vậy."

"Đúng rồi, sao Trầm Ngư còn chưa trở lại?"

Bạch Mi Nga nhướng lên: "Nàng ta rời khỏi Huyết Hà trước ta, có lẽ là trên đường có chuyện nên chậm trễ một chút."

Tô Mộc nói: "Vô Ưu, Thanh Mộc, hai người các ngươi theo ta đi Trường Ninh thành, tham gia đại hội tiên đạo của Thái Huyền tiên môn, lập tức lên đường."

"Vâng, trưởng lão!"

...

Lần này Liễu Phỉ Nhi đi ra vốn không có mục đích gì đặc biệt. Hôm nay nàng đã tu thành Pháp Tướng, đã là cường giả tu chân giới, càng muốn đi các nơi để gây náo động thì Diệp Trầm Ngư sẽ đi đâu đây., Nàng đi đâu, chỉ cần có náo nhiệt là được. Về phần Vi Vân, hắn có thể tùy thời trở lại Tử Nguyệt tiên môn, tuy rằng hắn bị Dược Vương tông trục xuất, nhưng lại quen biết với Ngu Yên Vũ, Tử Nguyệt tiên môn liền thành nhà của hắn. Bây giờ Diệp Trầm Ngư muốn tìm Huyết Nhật tính sổ., Sau khi đoạt lại pháp bảo, tất nhiên Vi Vân không thể ngồi nhìn mặc kệ. Hơn nữa mục đích thực sự vẫn là Trung Ương Trường Châu thành, cách Thái Huyền tiên môn không xa, nói không chừng vận khí tốt còn có thể gặp được Phong Tuấn Kiệt. Đến lúc đó bắt hắn về nuôi dưỡng cha mẹ báo thù, báo đáp ơn dưỡng dục, cũng có thể chấm dứt được một nỗi băn khoăn trong lòng.

Ba người dắt tay nhau bay về hướng Trường Ninh thành, Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi đều là cường giả Pháp Tướng, Vi Vân cũng pháp lực hùng hậu, không dưới hai nàng, tốc độ của ba người đều rất nhanh, một ngày sau, ba người đã xuất hiện ở đầu đường của Trường Ninh thành.

Bốn con đường lớn chính của thành Trường Ninh, vô số hẻm nhỏ, cửa hàng san sát hai bên đường phố. Ánh nắng ấm áp chiếu xuống, hai bên đường phố có thể thấy được các hàng hóa buôn bán, các quầy hàng bán đồ chơi, quần áo, trang sức, son phấn, còn có mấy bộ sách, xiếc kỹ, hàng hóa, phi thường náo nhiệt. Đặc biệt là mấy ngày trôi qua, hương vị nồng đậm, mỗi nhà đều giăng đèn kết hoa.

Liễu Phỉ Nhi là người có sở thích lớn nhất, bèn lôi kéo Diệp Trầm Ngư chơi đùa vài vòng, sau đó lại quay sang xem xiếc khỉ, tiếp tục hô hào cổ vũ cho mấy tảng đá lớn trên ngực mình. Vi Vân đứng bên cạnh, không nói thêm gì nữa.

"Chúng ta cùng đi Lý Dược Lâu ăn toàn bộ tiệc cá đi. Nghe nói Lý Dược Lâu là thiên hạ đệ nhất mỹ thực đấy!" Liễu Phỉ Nhi nói.

"Cũng tốt."

Đôi mắt cá nhìn quanh, nhìn quanh rực rỡ, nàng đã cảm nhận được Thiên Âm Tiên Địch đang ở đâu, hiện tại không vội động thủ, lại nói Huyết Nhật chính là cường giả Pháp Tướng Viên Mãn, cho dù ba người hợp lực cũng chưa chắc có thể chiếm được chỗ tốt, cần phải có chuẩn bị đầy đủ mới được.

Lý Dược Lâu nằm ở con đường lớn của Thanh Long, lúc ba người đi vào Lý Dược Lâu, vừa vặn là buổi trưa, toà mỹ thực này bắt đầu lần lượt đầy người. Ba người vội vàng tăng tốc bước chân, gọi một bàn tiệc cá, cùng với hai vò rượu ngon đệ nhất thiên hạ "Túy Thái Bạch", ngồi xuống cái bàn lớn cạnh cửa sổ, tinh tế nhấm nháp.

Toàn bộ yến tiệc cá chính là do cá chua, canh đầu cá, băm tiêu ngư đầu, thanh canh cá hoàn, hơn một trăm loại thức cá tạo thành, đủ các loại thức ăn, hương vị đủ, mùi thơm nức mũi, bày đầy một cái bàn lớn., Hơn nữa có hai vò Thái Bạch say, làm khách nhân chung quanh trừng mắt nhìn. Nếu không có Vi Vân đưa đủ ngân lượng, chủ quán căn bản sẽ không cho bọn hắn ăn. Chỉ là ba người mà thôi, sao có thể ăn hết được. Toàn bộ yến tiệc cá vốn là do đám quan lại quý nhân dùng để chiêu đãi tân khách, căn bản không phải để ăn như vậy.

Chỉ là rất nhanh, một màn khiến cho mọi người kinh ngạc xuất hiện, cả bàn hơn một trăm món ăn, cộng thêm hai vò rượu ngon, rất nhanh đã có hơn phân nửa tiến vào trong miệng ba người Vi Vân, hơn nữa ba người hoàn toàn không có dấu hiệu no bụng, lúc này mới hiểu ra, nguyên lai ba người là đệ tử tiên môn, cũng không có gì kỳ quái cả.

Trên thực tế, mấy ngày nay trong Trường Ninh thành xuất hiện rất nhiều nhân sĩ tu chân giới, người của các đại tông môn tu chân giới đều tụ tập ở đây, đều chờ tham gia Tiên đạo đại hội do Thái Huyền Tiên môn tổ chức.

Trong lúc đang ăn, có bốn tráng hán lưng đeo đao kiếm đi lên lầu, vừa vặn ngồi xuống đối diện ba người Vi Vân, cũng không có đồ ăn, chỉ kêu mấy cái vò lớn Thái Bạch say, một người một vò, uống ngon lành.

Một người trong đó râu quai nón lau vết rượu ở khóe miệng, thở dài một tiếng: "Rượu ngon! Túy Thái Bạch vẫn là hương thơm nồng đậm thuần tuý, dư vị không gì sánh được, thật sự là rượu khác không thể so sánh!"

Một hán tử cao gầy khác cười cười, nói: "Cái này còn chưa nói tới, nghe nói thuật ủ rượu này chính là do Tửu Tiên Thái Bạch tán nhân sáng tạo từ vạn năm trước, một chén rượu nho nhỏ, lưu lại ba ngày, trong vòng ba ngày không cần ăn uống gì, dư vị vô cùng, vẫn còn bao ăn no, quả thực là tuyệt phẩm đương thời!"

Đại hán râu quai nón nói: "Lần này Lưỡng Nghi phái chúng ta đến tham gia Tiên Đạo đại hội, ba ngày sau mới bắt đầu, khó khăn lắm mới tới Trung Châu một chuyến, mấy ngày tới nhất định phải đi dạo một chút."

Hán tử cao gầy nói: "Các đại tông môn của Tiên đạo đại hội đều đến đây, để chống lại Ma giáo, liên minh chính đạo chắc chắn sẽ thành lập. Theo ta thấy, toàn bộ chính đạo, chỉ có Huyền Chân sơn nhân là minh chủ của liên minh, có thể nói là hi vọng mọi người trở về."

Một người khác nói: "Tử Nguyệt tiên môn cũng sắp tổ chức đại hội vào ngày Kinh Trập, thành lập tiên hiệp đồng minh, đây rõ ràng là cố ý đối nghịch với Thái Huyền tiên môn, hai tông môn này đều là số một số hai trong tu chân giới, thật khiến người ta khó mà lựa chọn."

"Đám đàn bà kia có thể làm được gì, lúc trước Ngọc Trượng Tiên Nương chấp chưởng Tử Nguyệt Tiên Môn còn có chút uy thế, hôm nay Ngu Yên Vũ khu Độ Kiếp sơ kỳ, ngay cả trưởng lão Ma giáo người ta cũng đánh không lại, đương nhiên là không có hy vọng gì, vẫn là nên gia nhập liên minh chính đạo thì tốt hơn."

Hán tử cao gầy bỗng nhiên hạ thấp thanh âm, nói: "Cái này còn không phải quan trọng nhất, vấn đề lớn nhất là, kẻ bị ruồng bỏ của Dược Vương Tông gọi là Vi Vân. Sau khi kẻ này sát hại Nguyên Vũ, lại đầu nhập dưới trướng tà dị giáo, bây giờ là trưởng lão tà dị giáo, kẻ này đã nhập ma, cũng không có gì quan trọng, mấu chốt là kẻ này còn có thân phận khác..."

Đại hán râu quai nón cười lạnh một tiếng: "Hắn không phải là con riêng của Ngu Yên Vũ sao, việc này ai ai cũng biết. Lần này nhìn họ Ngu còn giả bộ thánh khiết cao nhã cái gì, hơn nữa con hắn còn nhập ma đạo, Tử Nguyệt tiên môn cũng không thoát khỏi hiềm nghi. Hắc hắc, ai dám gia nhập đồng minh tiên hiệp?"

Tiếng nói chuyện của mấy người càng ngày càng nhỏ, người thấp đến mức không thể nghe rõ được.

Ba người Vi Vân biến sắc.

Những người kia thấp giọng nói, chỉ có tu vi Kim Đan sao qua được tai bọn họ. Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi đồng thời nhìn về phía Vi Vân, mặt mũi đều đầy vẻ khiếp sợ.

Đâu chỉ là các nàng, ngay cả bản thân Vi Vân cũng tràn ngập nghi hoặc.

Chỉ thoáng suy nghĩ một chút, hắn đã hiểu ra, chắc chắn ngày đó mình mặc trường bào dị thú trong Huyết Hà Vạn Lý bị người chủ tâm ghi nhớ, cho nên cố ý bôi đen bản thân, nhưng lại biết quan hệ giữa mình và Ngu Yên Vũ, trước khi Tử Nguyệt tiên môn tổ chức đại hội đã phá hư danh dự.

Không cần phải nói, cái này là do Thái Huyền tiên môn gây nên.

Lúc này Vi Vân mới hiểu được lời nói "Danh danh bừa bộn" của Ngự Châu nương nương là như thế nào.

Hắn giải thích sơ qua, hai nàng đều nghiến răng nghiến lợi, mắng Thái Huyền Tiên Môn vô sỉ.

Sau khi cơm nước no nê, ba người đi vào phố Chu Tước, đi xem một chút, Diệp Trầm Ngư bỗng nhiên nói: "Ta đi thăm dò một chút, muộn một chút chúng ta gặp nhau ở khách sạn Chu Tước."

Liễu Phỉ Nhi nói: "Không cùng đi sao?"

Diệp Trầm Ngư lắc đầu: "Không cần, chỉ là điều tra thôi, không có gì nguy hiểm, các ngươi cứ đi loanh quanh đi." Dứt lời, hai ba bước biến mất ở trên đường cái.

Thấy vậy, trong lòng Vi Vân cũng nảy ra ý tưởng, rất muốn đến Thái Huyền tiên môn dạo chơi, nhìn xem có thể giết chết tên Phong Tuấn Kiệt hay không, chỉ là gã biết Thái Huyền tiên môn không hoan nghênh mình, hôm nay hắn đã chuẩn bị một chút tu phục dung mạo, điều chỉnh một chút, thoạt nhìn có vẻ hơi bình thường, lúc này mới dám bước vào Trường Ninh thành, nếu không tránh khỏi bị nhìn chằm chằm vào.

Liễu Phỉ Nhi thấy hắn mặt mày ủ rũ bèn hỏi: "Làm sao vậy, Vân sư đệ?"

"Không có gì." Vi Vân lắc đầu.

"Xem ngươi, đã đem chuyện không vui viết lên mặt rồi, có chuyện gì không vui không ngại thì đừng ngại nói cho ta, để ta vui chút."

"Không có việc gì a."

"Nói mau, nói mau."

Vi Vân mất kiên nhẫn nói: "Ta đã nói rồi không sao mà!"

"Ngươi..." Liễu Phỉ Nhi giật mình. "Ngươi hung dữ với ta!"

"Ta..." Vi Vân vội vàng lôi kéo bàn tay ngọc của Liễu Phỉ Nhi nói: "Phi nhi muội muội, ta chỉ là không muốn muội lo lắng cho mình mà thôi."

Liễu Phỉ Nhi tò mò hỏi: "Ngươi muốn đi làm gì, ta có gì phải lo lắng?"

Vi Vân liền nói ý nghĩ của mình, lại nói: "Ta và Phong Tuấn Kiệt không đội trời chung, không thể không giết hắn, chỉ là ta căn bản không vào được cửa Thái Huyền tiên, cho dù đi vào, đời này cũng không ra được."

"Thì ra là chuyện này." Liễu Phỉ Nhi nhíu mày nói: "Vậy ngươi có thể dẫn dụ hắn ra ngoài nha."

"Thằng nhãi này rất giảo hoạt, ta dẫn thế nào?"

Liễu Phỉ Nhi bỗng nhiên cười hì hì, nói: "Ta có thể giúp ngươi, có điều ngươi phải đáp ứng ta một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Chính là..." Liễu Phỉ Nhi ghé miệng nhỏ lại gần, ghé vào tai hắn nói nhỏ vài câu.

Cái miệng nhỏ dịu dàng gần như dán sát vào lỗ tai Vi Vân, mùi thơm của thiếu nữ nhàn nhạt xuyên thấu qua. Thực tế sau khi nghe Liễu Phỉ Nhi nói ra, trái tim Vi Vân càng nhảy lên kịch liệt, mặt đỏ bừng, đỏ đến tận cổ.

"Phỉ Nhi muội muội, cái này... muội..." Vi Vân không còn gì để nói.

"Có tốt hay không!"

"Nói thật cho ngươi biết, ta và Diệp sư tỷ chính là đạo lữ, nếu như nói cho Diệp sư tỷ biết được..." Vi Vân chần chờ.

"Ta mặc kệ, nếu không ta sẽ không giúp... Diệp tỷ tỷ không biết đâu!" Liễu Phỉ Nhi nói.

"Được rồi, chúng ta vào khách điếm thôi." Vi Vân đành phải đồng ý.

"Hì hì." Liễu Phỉ Nhi mừng rỡ.

Hai người đi tới khách sạn Chu Tước, mở một gian phòng thượng hạng, tiến vào bên trong phòng.

"Nhanh, mau cho ta xem một chút."

Tiến vào bên trong, Liễu Phỉ Nhi liền kéo theo Vi Vân, bắt hắn cởi quần.

Yêu cầu của nàng, chính là muốn nhìn một chút dương cụ của Vi Vân, chuyện này một mực ẩn giấu trong lòng nàng, cho tới bây giờ mới nói ra. Ngày đó Liễu Phỉ Nhi tận mắt nhìn thấy Vi Vân và Ngự Châu nương nương đánh nhau dâm du, lại bị Vi Vân bắn vào khuôn mặt ưu ái, trái tim đã mở ra, hai mắt mở ra đầy tình cảm., Đối với chuyện nam nữ hết sức tò mò, tràn đầy dục vọng thăm dò, trong hậu tâm luôn nhớ mãi, cũng không phải là phát sóng, chỉ là muốn tìm hiểu đến tột cùng, đặc biệt là trần nhà của nam tử. Bây giờ cơ hội vừa tới, nàng liền năn nỉ Vi Vân làm công cụ dò xét kỳ lạ của nàng.

Dưới cái nhìn chăm chú của Liễu Phỉ Nhi, Vi Vân chậm rãi cởi xuống váy ngắn và áo lót, nhất thời từ bên trong bắn ra một con chim ưng to lớn, giống như mũi voi, treo ở giữa hông hắn, hai quả trứng lớn tựa như hai quả tai voi.

"Xem đi, từ từ xem." Vi Vân hào phóng nói.

"A..." Liễu Phỉ Nhi ngồi xổm xuống, hai mắt không chớp nhìn chằm chằm vào bộ Dương cụ to lớn, từ đầu rùa cho đến thịt Côn, rồi từ vỏ trứng cho đến trứng, phía trên cũng không có lông mao nào, chỉ có một luồng khí nóng hừng hực.

Liễu Phỉ Nhi càng nhìn càng cảm thấy hoảng hốt, trái tim như con nai nhỏ loạn đấu tranh, kịch liệt nhảy lên, hơi thở dồn dập, một đôi mắt to như vầng trăng lưỡi liềm hiện lên hơi nước, ánh mắt lóe lên. Nàng

cảm thấy bụng mình bắt đầu trở nên nóng như lửa, cảm giác kỳ quái từ từ dâng lên.

Thiếu nữ xinh đẹp vừa phun một ngụm khí xuống dưới người Vi Vân, hắn cũng cảm thấy ăn không tiêu. Thực tế Liễu Phỉ Nhi còn duỗi ra ngón tay ngọc nhỏ dài, thỉnh thoảng đâm lên đầu rùa một cái. Một cây gậy thịt lớn có quy mô không nhỏ lập tức nhanh chóng cứng cáp, cứng rắn đứng lên. Một mảng hơi nóng từ đầu rùa đỏ tím bốc lên, gần như muốn chui vào trong miệng của Liễu Phỉ Nhi.

"A a...nó, nó chuyển động rồi..." Liễu Phỉ Nhi há miệng nói.

Vừa mở miệng thì xong đời, một con rùa lớn vừa vặn ngẩng đầu lên, cứ thế chui vào trong miệng ngọc của bà ta!

"A..." Liễu Phỉ Nhi trừng lớn đôi mắt đẹp, nhìn thân côn vừa thô vừa to trước mặt, cảm nhận được một vật thể kỳ quái lọt vào trong miệng ngọc của mình, như một cây côn sắt nung đỏ, vừa nóng rực lại vừa có cảm giác đầy co dãn, đầu lưỡi liếm một cái có cảm giác kỳ diệu.

Vi Vân vô thức đè cái cằm của Liễu Phỉ Nhi xuống, nhẹ nhàng quất vào miệng ngọc của nàng, chậm rãi rỉa cái miệng nhỏ nhắn của nàng, cái lưỡi mềm mại, cái miệng nhỏ nhắn ôn nhuận, kích thích khó tả như thế...

"A...!"

Liễu Phỉ Nhi bỗng nhiên bừng tỉnh, vội vàng nhấc cái đầu ốc ra sau, phun ra một cây gậy thịt lớn dài, nước dãi óng ánh nối liền đôi môi anh đào của con rùa.

"Thật không chịu nổi!"

Nhìn thiếu nữ xinh đẹp ngồi xổm trước người, Vi Vân cuối cùng không thể chịu đựng được nữa, thắt lưng đau xót, bắn ra từng luồng bọt mép, tất cả đều đánh vào gương mặt trắng nõn xinh xắn và môi anh đào phấn nộn của Liễu Phỉ Nhi. Thực tế nàng còn đang mở

miệng ra, thậm chí có vài luồng ánh sáng bắn thẳng vào trong miệng nàng.

"A... Thật tanh quá."

Liễu Phỉ Nhi vội vàng đứng dậy, nhả viên đạn trong suốt ra khỏi miệng, lại lấy ra một cái khăn tay màu đỏ mồ hôi, lau chùi chất nhầy trên mặt mình.

"Hoang Nhi muội muội, muội không sao chứ?" Vẻ mặt Vi Vân lúng túng, thu hồi cây gậy thịt, mặc vào váy ngắn.

Liễu Phỉ Nhi mặt đỏ bừng, cắn môi anh đào nói: "Ừ...Cái kia, Vân sư đệ, chuyện hôm nay không được nói cho người khác nha! Ta không phải là cô bé xấu, ta là cô gái nghiêm chỉnh!"

"Vâng, vâng, Phỉ Nhi muội muội là hài tử đứng đắn." Vi Vân vội nói: "Cái kia... nàng cũng đã xem qua rồi, có thể giúp ta chứ?"

"Giúp ngươi cái gì?" Liễu Phỉ Nhi vẻ mặt nghi hoặc.

Vi Vân trừng mắt nói: "Rõ ràng vừa rồi ngươi đã đáp ứng ta."

"Hì hì." Liễu Phỉ Nhi nhõng nhẽo cười rộ lên. "Hù dọa huynh đấy, đệ giúp huynh còn không được sao?"

...

Trong sơn môn Thái Huyền tiên môn, quảng trường có rất nhiều đệ tử đang luyện công, múa kiếm, từng người tiên phong đạo cốt, hiển lộ hết khí tượng tiên gia nhất phái. Mấy ngày nay, liên tiếp có khách nhân từ các nơi xa chạy đến, đều là đại biểu của các đại tông môn, tiến đến tham gia đại hội tiên đạo.

Phong Tuấn Kiệt lưng đeo trường đao đi trên quảng trường, dưới ánh mặt trời ấm áp vào ngày đông, cả người lộ ra phong thần tuấn lãng.

"Chào Phong sư huynh."

"Chào Nguyên Kiệt sư huynh."

"Bái kiến sư huynh!"

Từng đệ tử ngoại môn, đệ tử nội môn nhao nhao tới hỏi thăm Phong Tuấn Kiệt. Gã thân là đệ tử chân truyền của Thái Huyền Tiên Môn, địa vị chỉ dưới trưởng lão lại được chưởng giáo coi trọng, hơn nữa thực lực không tầm thường, không phải đệ tử bình thường có thể so sánh. Tất cả mọi người đều thập phần tôn kính gã.

Lúc này Phong Tuấn Kiệt cảm giác khá tốt, hăng hái, đi về phía đại điện Thái Huyền.

Từ khi vạn dặm huyết hà trở về, được pháp bảo "Phong Thần chi Dực", Phong Tuấn Kiệt cảm thấy vòng eo của mình càng thẳng, tư thế bước đi cũng không giống nhau. Phong Thần chi dực nháy mắt vạn dặm, tốc độ vượt qua cường giả Độ Kiếp, chỉ có Địa Tiên có thể so sánh. Thử hỏi sau này ai có thể bắt được Phong Tuấn kiến của hắn, không nói chỗ hắn là chỗ hắn cường đại, cho dù hắn có đắc tội với người khác, nhưng người khác cũng không giết được hắn, cho dù đánh không lại thì hắn có thể đào tẩ đào tẩu, ai cũng không đuổi kịp hắn!

Nghĩ tới đây, Phong Tuấn Kiệt thầm cười to không ngớt.

Trong đại điện Thái Huyền, núi Huyền Chân ngồi trên bảo tọa của chưởng giáo, vị trí phía dưới là mấy tấm ghế dựa lớn làm bằng gỗ tử đàn, bên trên có mấy khách quý, bốn nam một nữ, đều là lão già, cầm đầu râu tóc bạc trắng, lưng đeo trường kiếm, bộ dáng tiên khí bồng bềnh, dường như muốn cưỡi gió mà đi. Mấy lão giả còn lại khí thế kinh người, đều có tu vi pháp tướng.

Năm người này là tông chủ và trưởng lão Ngũ Hành Tông, Ngũ Hành Tông là tông môn trung đẳng tu chân giới chính đạo, có một tông chủ, tứ đại trưởng lão, mấy ngàn môn nhân dưới trướng, tông chủ Bạch

Kiếm đạo nhân, pháp tướng viên mãn, tinh tu kiếm đạo, tu vi cao thâm, tứ đại trưởng lão lần lượt là đạo nhân long thụ, Liệt Hỏa đạo nhân, Hắc Thủy Tiên Cô cùng Bán Sơn đạo nhân, đều là cường giả Pháp Tướng trung kỳ, thực lực không tầm thường.

Lần này Thái Huyền tiên môn tổ chức Tiên đạo đại hội, năm người đều đến, Ngũ Hành tông từ trước đến nay giao hảo cùng Thái Huyền tiên môn, tự nhiên phải toàn lực thúc đẩy thành lập liên minh chính đạo.

Huyền Chân sơn nhân đang cùng năm người trao đổi chi tiết đại hội, thấy Phong Tuấn Kiệt đi vào đại điện, lúc này không nói chuyện với nhau nữa.

97

Kiếm Thái Huyền Tử thứ chín mốt...

" Tuấn Kiệt, ngươi xem có ai đến không?" Huyền Chân cười nhạt nói.

Phong Tuấn Kiệt vừa nhìn thấy đám người Bạch Kiếm đạo nhân lập tức vui mừng khôn xiết, chạy chậm tới, bái một cái ngã xuống đất, nói: "Tổ gia gia, các vị tổ gia gia, tổ nãi nãi, các người đến rồi! Hài nhi muốn chết các người!"

Bạch Kiếm đạo nhân khẽ vuốt cằm, nói: "Đứa nhỏ ngốc, đứng lên đi."

"Cảm ơn tổ gia gia!"

Phong Tuấn Kiệt đứng lên, vui sướng khó kìm nén được tự nhiên sinh ra.

Không chỉ là Bạch Kiếm đạo nhân, bao gồm Long Thụ đạo nhân, Liệt Hỏa đạo nhân, Hắc Thủy tiên cô, Bán Sơn đạo nhân, tất cả đều mặt mày mỉm cười nhìn hắn, một bộ hiền lành, trìu mến.

Những người này đều là chỗ dựa của hắn!

Tông chủ Ngũ Hành tông Bạch Kiếm đạo nhân ở trong thế tục có vài mạch hậu nhân, một mạch trong đó chính là Phong gia Trung Châu, gia chủ đời này của Phong gia sinh ra một đứa con trai, trời sinh thần lực, có thân thể Tiên Thiên Võ Thần, căn cốt kỳ hảo, liền đưa con trai đến Ngũ Hành tông., Ở chỗ lão tổ Phong gia Bạch Kiếm đạo nhân, Bạch Kiếm đạo nhân trông thấy căn cốt Phong tuấn kiệt, nhất thời vô cùng khiếp sợ. Vốn hắn muốn thu làm đồ đệ, bồi dưỡng thành người nối nghiệp Ngũ Hành tông, nhưng hắn mưu tính sâu xa, biết công pháp của Ngũ Hành tông không đủ để tu thành Địa Tiên, sẽ lãng phí tuyệt thế kỳ tài tuyệt thế này., Liền đến Thái Huyền Tiên Môn, đưa Phong Tuấn Kiệt đến trong tay Huyền Chân Sơn Nhân, Huyền Chân Sơn Nhân thấy phong tuấn kiệt thiên tư, tự nhiên rất vui mừng,

không chút do dự thu nhập vào cửa, sau đó Thái Huyền Tiên Môn liền giao hảo với Ngũ Hành Tông, Ngũ Hành Tông có Thái Huyền Tiên Môn làm chỗ dựa, ở tu chân giới lăn lộn đến phong sinh thủy khởi, không người dám trêu chọc.

Bây giờ Thái Huyền Tiên Môn tổ chức đại hội, tông chủ và trưởng lão Ngũ Hành Tông đều đã đến, tông chủ là tổ gia gia phong tuấn kiệt, tứ đại trưởng lão cũng là gia gia và bà nuôi của hắn, được rất nhiều người yêu thương hắn sao có thể không vui chứ.

Bạch Kiếm đạo nhân vuốt vuốt râu dài, nói: "Tuấn kiệt, nghe nói ngươi có một kiện pháp bảo, có thể biểu diễn cho gia gia nhìn một cái không?"

"Pháp bảo này tên là Phong Thần Chi Dực, các vị gia gia, mời nãi nãi xem!"

Ý niệm Phong Tuấn Kiệt vừa động, liền từ phía sau sinh ra một đôi cánh, hiện ra quang hoa màu xanh, cánh chim mở ra, rộng chừng hơn ba trượng, khi cánh vỗ, thân hình Phong Tuấn Kiệt trở nên mơ hồ vô cùng, trong chớp mắt, đã di động vô số lần bên trong đại điện, tốc độ cực nhanh, ngay cả Bạch Kiếm đạo nhân cũng cơ hồ nhìn không rõ, hơn xa thân pháp thần thông tàn ảnh.

"Tốt, thật sự là pháp bảo tốt!"

Mọi người nhao nhao tán thưởng.

Bạch Kiếm đạo nhân lấy từ trong pháp khí trữ vật ra một bình ngọc nhỏ màu trắng, nói ra: "Hiện giờ tích lũy của ngươi không sai biệt lắm, có thể thử đột phá Pháp Tướng cảnh. Trong này có một viên đan dược tên là "Pháp Tướng đan", có thể giúp ngươi đề cao xác xuất thành công khi đột phá, bảo đảm sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Ngươi cất kỹ đi, không nắm chắc thì lại dùng."

"Đa tạ tổ gia gia!" Phong Tuấn Kiệt nhận lấy bình ngọc nhỏ.

Ngay sau đó, Long Thụ đạo nhân, Liệt Hỏa đạo nhân, Hắc Thủy tiên cô và Bán Sơn đạo nhân cũng đều tự dâng lễ vật lên, theo thứ tự là phù chú pháp tướng cấp ba, phù lục cấp bốn, cùng với một cái pháp khí bảo đao đỉnh cấp.

Phong Tuấn Kiệt thu lại toàn bộ, trong lòng vui như nở hoa.

"Tốt, tuấn kiệt, ngươi ra ngoài đi, ta cùng Bạch Kiếm đạo hữu còn có chuyện quan trọng thương nghị." Huyền Chân Sơn Nhân khoát khoát tay.

"Vâng, sư phụ!"

Phong Tuấn Kiệt thi lễ với từng người, sau đó ra khỏi đại điện.

Mọi người nhìn theo bóng lưng của hắn, Hắc Thủy tiên cô cười nói: "Lễ nghi của tuấn kiệt rất chu đáo, tu luyện cũng không tồi, không hổ là Huyền Chân chưởng giáo, đệ tử dạy dỗ ra quả thực không giống nhau!"

"Nào có, nào có." Huyền Chân sơn nhân khiêm tốn cười cười.

Sau khi Phong Tuấn Kiệt rời khỏi đại điện Thái Huyền, liền thấy trước mặt có một đệ tử ngoại môn đi tới, trong tay còn cầm một phong thư, lúc nhìn thấy gã, vội vàng chạy lên phía trước, mở miệng nói:

"Phong sư huynh, có thư của ngươi!"

"Cho ta?" Phong Tuấn Kiệt kinh ngạc.

"Không sai, là thánh nữ Phù Vân các Liễu Phỉ Nhi nhờ ta giao cho Phong sư huynh đấy."

"A, là Phỉ Nhi muội muội?" Phong Tuấn Kiệt nghe vậy đại hỉ, nhận lấy lá thư, mở ra liền xem.

Chỉ thấy trong thư nói: "Tuấn Kiệt sư huynh, Phỉ Nhi hữu lễ ở đây, từ biệt mấy tháng, gần đây có thể gặp được không, lần này Thái Huyền

Tiên môn tổ chức đại hội Tiên đạo, ta đã sớm tới Trường Ninh, cách đại hội ba ngày, ta muốn tìm đạo hữu kết bạn, dẫn dắt cùng đi Trường Ninh thành một phen, không biết tuấn kiệt sư huynh có rảnh rỗi hay không, như có rảnh rỗi, nhưng lúc đêm tối giờ Tuất đến đây, ta ở tại Chu Tước khách sạn chờ đợi, nếu như vô không, ta lại tìm người khác..."

Liễu Phỉ Nhi rải rác hơn một trăm chữ, nói chính là Liễu Phỉ Nhi lẻ loi một mình tới Trường Ninh thành, muốn mời cậu cùng tham gia du thành. Văn tự trong đó mang theo vẻ tịch mịch, thoạt nhìn thì không có gì nhưng trong mắt Phong Tuấn Kiệt lại không giống. Gã trông thấy vẻ đẹp của Liễu Phỉ Nhi đã lâu., Mỗi lần Liễu Phỉ Nhi đến Thái Huyền Tiên Môn, hắn đều muốn dây dưa một phen. Thậm chí trong phong thư còn ca ngợi khuôn mặt trẻ con của nàng đáng yêu bao nhiêu. Nhũ lớn của nàng có bao nhiêu hấp dẫn, còn nói muốn mời sư phụ làm chủ, đi Phù Vân Các cầu thân... Điều này khiến cho Liễu Phỉ Nhi có một lần khổ não.

Không nghĩ tới, lần này Liễu Phỉ Nhi lại chủ động viết thư, mời hắn cùng tham gia thăm viếng thành Trường Ninh, đặc biệt là thời gian lựa chọn buổi tối... Điều này khiến cho phong tuấn kiệt khó hiểu.

"Giờ tuất, đồng du Trường Ninh? Liễu Phỉ Nhi ngươi con tiện nhân này, rốt cuộc biết bổn công tử khỏe rồi chứ? Ha ha..."

Phong Tuấn Kiệt cầm lá thư, ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng nổi lên một luồng lửa nóng, cười to không thôi!

Hắn cảm thấy gần đây mình thật sự là xuôi gió xuôi nước, chẳng những được pháp bảo, còn được trưởng bối tặng chỗ tốt, cái này không nói, ngay cả tiểu mỹ nhân vốn luôn luôn không có sắc mặt tốt với mình cũng bỗng nhiên hồi tâm chuyển ý, quả thực chính là thuận trôi chảy!

Phong Tuấn Kiệt tiện tay thu hồi lá thư, nhìn trái nhìn phải. Tính toán thời gian thì hiện tại mới tới, trời còn chưa tối, nhưng y đã không thể chờ đợi được nữa. Y muốn lập tức đi tìm Liễu Phỉ Nhi, giành lấy tiểu

tiện nhân ngây thơ thuần khiết này, để nàng trở thành người của mình.

Đi tới cửa sơn môn, Phong Tuấn Kiệt nói với đệ tử thủ vệ: "Ta phải đi Trường Ninh thành một chuyến, mua chút hàng Tết về, nếu chưởng giáo hỏi, nói ta sẽ trở về trước đại hội."

"Được, Phong sư huynh!"

Thủ vệ đệ tử tự nhiên là ai cũng đồng ý. Hắn chẳng qua chỉ là đệ tử ngoại môn, Phong Tuấn Kiệt là đệ tử chân truyền, còn là tâm phúc đứng trước chưởng giáo, nào dám nghe ngóng chuyện của hắn.

Phong Tuấn Kiệt gật gật đầu, bước ra khỏi cửa chính, đang định bước lên Truyền Tống Trận, bỗng nhiên mắt phải run lên, ngay sau đó, mí mắt phải bắt đầu kịch liệt giật!

Phong tuấn kiệt nao nao, lập tức ngừng chân lại.

Nhân thân bên trái là dương, bên phải là âm, cho nên mắt trái phát tài, mắt phải giật giật, mắt phải nhảy lên, chính là nhân tâm cảm ứng được bên người có âm khí xâm phạm, sẽ phát sinh chuyện không may. Phong Tuấn Kiệt chính là đệ tử chân truyền của Thái Huyền Tiên Môn, tự nhiên minh bạch đạo lý này.

"Sao lại như vậy?" Phong Tuấn Kiệt trong lòng khẽ động: "Chẳng lẽ việc này là bẫy? Không đúng, đây rõ ràng là do muội muội của Phỉ Nhi tự bút viết, quyết không phải do người khác giả mạo... Chẳng lẽ lần này nàng ta và Phỉ Nhi muội muội cùng du lịch Trường Ninh sẽ gặp hạng người đạo chích? Đúng rồi, bổn môn tổ chức đại hội, khó tránh khỏi có yêu nghiệt trà trộn vào Trường Ninh thành., Nhân cơ hội quấy rối, vừa hay ta có thể loại bỏ những yêu nghiệt này, chỉ là cảnh báo, có lẽ có nguy hiểm gì đó, mặc dù ta không sợ, có thể bỏ chạy bất cứ lúc nào, nhưng Phỉ Nhi muội muội cũng không có cánh Phong Thần, thời khắc mấu chốt ta chưa hẳn chú ý đến nàng..."

Nghĩ tới đây, Phong Tuấn Kiệt lại quay về Thái Huyền Tiên Môn, đệ tử canh cửa thấy thế, mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Phong Tuấn Kiệt trực tiếp vòng qua tiền điện, đi vào hậu điện, lúc đi ngang qua kiếm các, hắn dừng bước lại, đi vào. Bên trong kiếm các có rất nhiều đệ tử đang vận pháp lực tế luyện Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, không ngừng gia trì uy lực cho mẫu tử mười thanh thượng cổ tiên kiếm.

"Phong sư huynh." Hai gã đệ tử nội môn canh giữ ở cửa hành lễ với hắn.

Phong Tuấn Kiệt gật gật đầu, nói: "Sư phụ lệnh cho đệ tử xuống núi một chuyến, làm một việc quan trọng. Vì là lễ tết nên đệ tử sợ yêu nghiệt làm dữ nên mới bảo đệ tử lấy một thanh Thái Huyền Kiếm hộ thân, nhất định trước khi đại hội diễn ra sẽ chạy về báo cáo kết quả như vậy."

Thủ vệ đệ tử nghe vậy, nhất thời nhướng mày, nói: "Chuyện này... sư huynh có thủ dụ của chưởng giáo không?"

Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm chính là pháp bảo trấn tông của Thái Huyền Tiên Môn, không dễ dàng ra khỏi Kiếm Các, cho dù rời Kiếm Các cũng nhất định phải được sự cho phép của chưởng giáo cùng tất cả Đại trưởng lão, huống chi là mang theo xuống núi? Vạn nhất đánh mất thì ai cũng không gánh nổi trách nhiệm.

Phong Tuấn Kiệt xụ mặt nói: "Thế nào, sư đệ đang hoài nghi lời ta nói là giả sao?"

"Phong sư huynh nói gì vậy, tiểu đệ sao dám. Chỉ là... việc gì cũng phải theo quy củ..."

"Hừ!"

Sắc mặt Phong Tuấn Kiệt trầm xuống, sau lưng bắn ra một đôi cánh Phong Thần, khí thế toàn thân tăng lên, đệ tử giữ cửa từng bước lui về phía sau, cúi đầu không nói, sợ đến mức sắc mặt trắng bệch.

Một mặt chính xác là không phải đối thủ của Phong Tuấn Kiệt, mặt khác, toàn bộ trên dưới Thái Huyền tiên môn, ai mà không biết Huyền Chân Sơn Nhân thiên vị Phong Tuấn Kiệt? Huyền Chân Sơn Nhân tuy rằng đông đảo đệ tử, nhưng cho đến nay mới thôi., Chỉ đối với ba đệ tử là tốt như vậy, một là Mộc Thiên Vũ anh tuấn qua đời còn lại, một người là Nguyên Vũ năm nay mới chết, còn người nữa chính là Phong Tuấn Kiệt, Phong Tuấn Kiệt cũng là đệ tử còn sống duy nhất trong ba người này, Huyền Chân Sơn Nhân càng thêm trân trọng.

Phong Tuấn Kiệt ngẩng đầu nhìn quanh, chỉ thấy mười thanh tiên kiếm đủ mọi màu sắc lơ lửng giữa đại điện giữa không trung, ở giữa có một cây dài đến ba thước ba, nở rộ hào quang năm màu, vô cùng chói mắt, chính là mẫu kiếm, kiếm này chém đứt vạn vật, không gì không phá được, chung quanh có chín thanh hiện màu đen, trắng, trắng, lam, lam, tím, xanh, xanh, xanh, xanh biếc., Kim, bán trong suốt, tổng cộng có chín màu, mỗi loại có thuộc tính, là ăn mòn, xuyên thấu phòng thủ, đóng băng, thiêu đốt, thôn phệ, sinh trưởng, tốc độ bất hủ, mười thanh tiên kiếm đều xuất hiện, đủ để chống lại Địa Tiên, không thẹn là pháp bảo xếp hạng thứ ba mươi sáu của Tiên khí thiên vận.

Niệm chú của Phong Tuấn Kiệt bấm niệm chú, "Thái Huyền Ngự Kiếm Thuật" trong quyển thứ ba của "Thái Huyền Chân Kinh" thi triển ra, Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm liền bắt đầu rung động, một tay Phong Tuấn Kiệt chộp lấy một thanh tiên kiếm màu vàng đất nắm trong tay. Thanh Tiên Kiếm chủ này phòng thủ, hắn tu luyện chính là thần thông đao đạo, thế công hung mãnh, Phong Thần Dực lại có cánh thần, tốc độ mau lẹ tuyệt luân, hơn nữa thanh Thái Huyền Tử Kiếm này hộ thân, đối đầu với bất kỳ người nào cũng đều có sức đánh một trận!

"Trước đại hội, ta tất nhiên trả lại!"

Phong Tuấn Kiệt nói xong lời này liền xách theo Thái Huyền Tử Kiếm, xoay người rời đi.

Chúng đệ tử trong đại điện nhìn theo bóng lưng hắn, cũng không dám ngăn trở, chỉ là hai mặt nhìn nhau. Bọn họ làm sao không biết Phong Tuấn Kiệt căn bản không có thủ dụ của chưởng giáo, thậm chí cả khẩu dụ, chỉ là cho dù như thế, lại có thể bắt nạt hắn sao? Bọn họ chỉ khẩn cầu Phong Tuấn Kiệt không nuốt lời.

Xét thấy chuyện Nguyên Võ Chi Tử lần trước, sau khi Phong Tuấn Kiệt rời đi, lập tức có đệ tử đi bẩm báo với Huyền Chân Sơn Nhân.

Phong Tuấn Kiệt cầm Thái Huyền Tử kiếm, lòng đầy tự tin đi về phía Trường Ninh thành.

Màu đen đã phủ xuống, trong thành Trường Ninh sáng rực khắp nơi, vạn nhà đèn đuốc sáng choang, ai cũng đang nghênh đón năm mới đến, có nhà dân ngoài cửa, có trẻ con đang phóng pháo hoa, giữa không trung pháo hoa nổ tung từng đóa quang mang rực rỡ.

Trong khách sạn Chu Tước, Vi Vân đang tĩnh tọa trên giường.

Đột nhiên cửa mở ra, nữ tử mang khuôn mặt lớn nhũ nhỏ đẩy cửa bước vào, đôi mắt đẹp như vầng trăng lưỡi liềm nở nụ cười, nói: "Vân sư đệ, ta phỏng chừng Phong Tuấn Kiệt sắp tới rồi, ngươi mau chuẩn bị chút, chuyện đánh nhau ta sẽ không hỗ trợ nữa."

Vi Vân mở mắt ra, nói: "Đa tạ Phỉ Nhi muội muội, không cần phiền, ta có thể làm được." Trong mắt lóe lên vẻ lạnh lẽo.

Lần này, hắn muốn phong tuấn kiệt có lui có về!

Liễu Phỉ Nhi duỗi duỗi người, nói: "Đúng rồi, sao Diệp tỷ tỷ còn chưa về, đệ tìm tỷ ấy."

Vi Vân khẽ gật đầu, nói: "Chúng ta chia nhau hành động, Minh Thiên triệu tập ở đây."

"Được." Liễu Phỉ Nhi đi tới trước mặt Vi Vân, nói: "Xem một chút."

"Nhìn cái gì?" Vi Vân vẻ mặt nghi hoặc.

Liễu Phỉ Nhi hì hì cười một tiếng, kéo xuống váy của hắn, thả đại nhục côn bên trong ra ngoài.

Nhất thời Vi Vân không nói gì.

Liễu Phỉ Nhi cúi đầu, duỗi một bàn tay ngọc ra, nắm lấy thớ thịt thô to của hắn đùa nghịch qua lại. Dưới sự xoa bóp của ngón tay, Vi Vân lập tức nổi lên dục hỏa. Ngay khi gã ngẩng đầu lên, Liễu Phỉ Nhi đột nhiên đứng thẳng lên, cười nói: "Được rồi, trời sáng sớm gặp nhau ở chỗ này a."

Sau khi nói xong quay đầu rời đi.

Vi Vân nhìn bóng lưng của nàng, bất đắc dĩ lắc đầu, vội vàng thu nhiếp tinh thần, ăn mặc chỉnh tề, đi xuống lầu, đứng ở cửa khách sạn, không nhúc nhích.

Chung quanh người đến người đi, có người kỳ quái mà nhìn quét Vi Vân, hắn thì mắt không chớp, chỉ nhìn đường cái trước mắt, không chút nào động đậy.

Rất nhanh, một thanh niên mặc đạo bào màu trắng xuất hiện ở cửa khách sạn. Người này phong thần tuấn lãng, khuôn mặt tuấn tú, hai mắt có thần, lưng đeo một thanh trường đao, bên hông còn đeo một thanh trường kiếm không vỏ, chừng ba thước, hiện ra ánh sáng màu vàng đất.

Phong Tuấn Kiệt đi tới cửa khách sạn Chu Tước, có chút kinh ngạc nhìn Vi Vân, nói: "Tại sao ngươi lại ở chỗ này?"

Vi Vân thản nhiên nói: "Phong huynh, thật trùng hợp."

Phong Tuấn Kiệt híp mắt lại, nói: "Ha ha, ngươi dám tới nơi này, ngươi có biết thân phận hiện giờ của mình ra sao không? Ngươi đã là người trong Ma giáo, tiếng xấu rõ ràng, người người hô đánh, ngươi tin hay không, ta chỉ cần hô một câu có người của Ma giáo ở đây thì ngươi lập tức sẽ trở thành mục tiêu công kích!"

Vi Vân gảy móng tay, thản nhiên nói: "Toàn bộ đều nhờ Phong huynh ban tặng."

"Vi huynh nói vậy sao." Phong Tuấn Kiệt mỉm cười, "Hôm nay ta tới tìm Phỉ Nhi muội muội của ngươi để dây dưa, tạm thời tha cho ngươi một mạng, nếu ngươi thức thời thì cút ngay, còn có thể nhặt lại cái mạng nhỏ, nếu không... Vi Tiếu sẽ là kết cục của ngươi!"

Lúc này Vi Vân hết sức bình tĩnh, bởi vì trong mắt hắn, Phong Tuấn Kiệt đã là một người chết, sẽ không vì hắn mà sinh ra bất kỳ cảm xúc gì nữa.

"Thật đáng tiếc, ta tới là để giết ngươi, nếu như cho rằng mình còn là một người đàn ông, không ngại đường đường chính chính đánh một trận với ta."

Hai tay Vi Vân trống trơn, tràn ngập sự tự tin cường đại, loại tín niệm tự tin này đến từ hắn tất sát phong tuấn kiệt, cũng không hoàn toàn đến từ tu vi cùng thực lực, mặc dù hắn bây giờ lấy tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, bởi vì tu luyện Nhật Nguyệt Chiếu tam giới đại pháp, trình độ pháp lực hùng hậu đã có thể so với Pháp Tướng sơ kỳ.

Phong Tuấn Kiệt bỗng nhiên hiểu ra, nói: "Thì ra đây là một cái bẫy, là Phỉ Nhi muội muội giúp ngươi dẫn ta ra ngoài? Khó trách lúc ta ra cửa mắt phải giật giật. Nhưng rất đáng tiếc, ngươi quá không hiểu ta rồi, chỉ bằng ngươi cũng muốn giết ta? Thật sự là chuyện cười lớn!"

Vi Vân không bị ảnh hưởng bởi lời nói của gã, chỉ nói: "Ngươi cũng coi như một thanh niên tài tuấn, chỉ tiếc làm ác quá nhiều, đã tội không thể tha. Trước khi ngươi ngã về Tây, muốn mời ngươi uống một chén rượu say Thái Bạch, không biết có dám uống hay không?"

"Có gì không dám chứ?" Phong Tuấn Kiệt cười lạnh một tiếng.

Hai người liền chọn một cái bàn gần đó, mặt đối mặt ngồi xuống.

Vi Vân vẫy tay một cái, từ trên giá hàng khách sạn bay tới một vò rượu, rơi vào trên mặt bàn. Phong Tuấn Kiệt cũng một tay nắm vào hư không, một vò rượu khác trên giá rơi vào tay y.

Chưởng quầy khách sạn sao nhìn không ra hai người là nhân sĩ tu chân giới, biết mình trêu chọc không nổi, một câu cũng không dám nhiều lời, chỉ coi như không nhìn thấy, phối hợp chiêu đãi khách nhân.

Hai người vỗ mở nắp vò, nắm lên vò rượu lớn, đụng vào nhau một cái, phát ra tiếng "Keng" trầm đục.

Một vò rượu lớn, hai người "Ùng ục", uống ừng ực, sau đó ném vò trống xuống, "Soạt" một tiếng giòn vang, ngã vỡ đầy đất.

"Động thủ ở đây hay là ở ngoài thành?" Phong Tuấn Kiệt chậm rãi đứng dậy, ung dung nói.

"Nơi sườn đồi ngoài thành."

Nói xong, Vi Vân đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Hai người tung người lướt lên, nhanh chóng bay ra ngoài thành, chỉ thấy trên bầu trời đêm có hai bóng người di chuyển rất nhanh, trong giây lát đã bay ra ngoài thành, hạ xuống một chỗ trên ngọn núi phía nam thành Trường Ninh.

Hai người cách xa nhau mấy trượng, đưa lưng đứng thẳng, quần áo phiêu đãng trong gió lạnh, bay phất phới, sau đó chậm rãi quay người, nhìn đối phương.

Vi Vân chưa từng tu luyện đao đạo, kiếm đạo, thần thông và pháp thuật mà hắn tu luyện đều có thể tiện tay thi triển, không cần pháp khí

gia trì uy lực, bởi vậy hai tay trống trơn.

Phong Tuấn Kiệt tinh tu đao đạo, từ khi chiến vương đao bị Vi Vân đoạt đi, lại ở trong tông môn đổi lấy một cái đỉnh cấp pháp khí bảo đao, cũng là một lợi khí có thể tăng phúc uy lực đao đạo. Hắn rút trường đao trên lưng ra, hai tay nắm chặt, thấy Vi Vân mặt không tiến không lùi, trong đầu suy nghĩ.

Hắn là một người cực kỳ tiếc mạng, lại tâm tư thông minh, thấy Vi Vân tự tin như vậy, theo bản năng liền suy nghĩ, thầm nghĩ: "Tuy rằng ta có hai kiện pháp bảo trong tay, nhưng người này âm hiểm, lần trước tại Tử Nguyệt tiên môn đã lừa ta một vố, lần này hắn biết rõ pháp bảo trong người, vẫn dám quyết tử với ta, chẳng lẽ còn thủ đoạn nào chưa thi triển, chỉ chờ thời khắc mấu chốt làm tốt cho ta? Không được, ta cần đề phòng một chút."

Phong Tuấn Kiệt không khỏi lưu tâm, nhưng cũng bởi vậy, có tạp niệm nên không cách nào tâm thần hợp nhất được. Kể từ đó, một thân tu vi không cách nào thi triển thỏa thích.

Trái lại, trong lòng Vi Vân chỉ có một chuyện, trong mắt chỉ có một vật, đó chính là giết Phong Tuấn Kiệt!

Khí thế trên người Vi Vân không ngừng tăng lên, ánh mắt ngày càng sắc bén, áo nho trên người không gió mà lay động, vù vù vang lên trong gió rét. Ngũ sắc quang hoa từ lòng bàn tay Vi Vân hiển hiện, hóa thành một đôi ngũ sắc thủ trảo.

"Xem chiêu!"

Theo khí thế trên người Vi Vân leo lên đỉnh phong, pháp quyết được dẫn dắt, ngũ sắc lợi trảo trong tay biến mất, sau một khắc, bùn đất dưới chân Phong Tuấn Kiệt bỗng nhiên chuyển động, một đôi ngũ sắc lợi trảo từ dưới đất chui ra, móng vuốt cực lớn tóm lấy hai chân Phong Tuấn Kiệt rồi kéo xuống đất, cả Phong Tuấn Kiệt cũng lún xuống.

Chương 2 nhặt tiện nghi.

Một chiêu này chính là pháp thuật "Cửu U Ma Thủ" diễn hóa ra trong Cửu U Ma Thủ của Cửu U Ma Thủ, uy lực cường đại, nổi danh ngang với "Huyết Ấn Thần Chưởng" của Huyết Thần Giáo. Nhật Chiếu Tam Giới Đại Pháp hấp thu tinh túy của Cửu U Bí Điển, nhưng lại có được đặc điểm của mình, có thể tùy ý chuyển đổi thuộc tính Âm Dương Ngũ Hành, lực công kích của vuốt sắc bén không bằng móng vuốt màu đen, nhưng hơn nữa tràn ngập tính dẻo dai, không dễ tránh thoát và hóa giải.

Phong Tuấn Kiệt mặc dù là Nguyên Anh cảnh giới viên mãn, trên người mang pháp lực hơn một ngàn năm, tu vi Nguyên Anh sơ kỳ cao hơn Vi Vân hai ba tiểu cảnh giới, nhưng nồng độ pháp lực gã không bằng Vi Vân, nếu so sánh thì uy lực pháp lực lại không bằng. Lần này nhất thời trúng chiêu, mà chỉ riêng pháp lực bản thân gã thì không cách nào phá giải.

Nhưng trên người Phong Tuấn Kiệt có hai kiện pháp bảo, tự nhiên không sợ thế công bực này, lập tức lấy "Thái Huyền Ngự Kiếm Thuật" khống chế Thái Huyền Tử Kiếm, thanh trường kiếm này lập tức nổi lên một đoàn quang hoa màu vàng đất, rơi xuống đất. Những nơi Thái Huyền Tử Kiếm đi qua, mặt đất nổi lên một mảnh quang hoa màu vàng đất, bùn đất cuồn cuộn, linh khí trên mặt đất đều nghe theo hiệu lệnh của Thái Huyền Tử, pháp lực "Cửu U Ma Thủ" của Vi Vân bị đánh tan, lợi trảo năm màu lập tức buông lỏng.

Phong Tuấn Kiệt tuy không nghĩ ra Vi Vân làm sao có được pháp lực hùng hậu như vậy, nhưng y cũng biết phải nghiêm túc đối chiến, để tránh lật thuyền trong mương, giơ cao bảo đao trong tay, thi triển ra thần thông đao đạo, cảnh giới thứ hai của đao đạo "Luyện Ảnh Thành Lãng" vừa ra, đao khí từ thân đao rơi xuống liên tiếp, mãnh liệt tuôn ra như thủy triều, quét về phía Vi Vân!

Một vòng kim nhật hiện lên trước người Vi Vân, thoáng cái hóa thành ngũ sắc liệt nhật, phong tuấn kiệt đao lãng rơi ở phía trên, liệt nhật nhộn nhạo ra trận trận gợn sóng, đao lãng biến mất không thấy gì nữa, liệt nhật lại hướng phía trước thúc đẩy, rơi vào trước mặt Phong Tuấn Kiệt, một tiếng nổ vang ầm ầm, ầm ầm nổ tung!

Lần bạo phá này, ngoại trừ pháp lực "Nhật Nguyệt hộ thân pháp" của Vi Vân, còn mang theo pháp lực đao lãng phong tuấn kiệt. Chính pháp lực của hai người hòa vào nhau tạo ra uy lực bạo phá vô cùng cường đại.

Trong nháy mắt này, Phong Tuấn Kiệt hét lớn một tiếng, toàn lực điều khiển Thái Huyền Tử Kiếm. Thanh Tiên Kiếm này rung động "Ông" một tiếng, phát ra ánh sáng vàng chói mắt, bao bọc cả người Phong Tuấn Kiệt vào trong!

Trên đất bằng xuất hiện một đoàn quang hoa đủ mọi màu sắc bạo phá, trong đó xen lẫn pháp lực hộ thân pháp nhật nguyệt, còn có lực lượng của Thái Huyền Tử kiếm.

Sau khi bạo phá xong, Vi Vân chăm chú nhìn lại, hơi rùng mình.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu Phong Tuấn Kiệt lơ lửng hư ảnh một tòa tiên sơn cao lớn, trên núi cổ mộc che trời, Tiên cầm bay lượn, từ trên núi buông xuống một màn sáng màu vàng đất, bao bọc cả người Phong Tuấn Kiệt vào trong!

Đây chính là sức mạnh của cây Thái Huyền Tử Kiếm, có kiếm này trong người, vạn pháp bất xâm!

Phong Tuấn Kiệt cười ha ha, vẻ mặt cuồng vọng, cao giọng nói: "Như thế nào? Tên tiểu tạp chủng nhà ngươi còn tuyên bố muốn giết ta, đến cùng là ai giết ai? Bản công tử có cánh Phong Thần, Thái Huyền Tiên Kiếm trong tay, ngươi định giết ta sao? Hôm nay bản công tử sẽ đưa ngươi về Tây, miễn cho ngươi lại đến làm phiền ta!"

Sau lưng Phong Tuấn Kiệt triển khai một đôi cánh Phong Thần, cánh chim màu xanh rộng thùng thình vỗ, kéo theo từng trận sóng gió, cuồng phong lướt qua, cây cỏ xung quanh đồi núi đều đột ngột từ mặt đất mọc lên, ngay cả lớp đất cũng bị cuốn lên một tầng, vô số cỏ cây, đất bùn, hòn đá tung bay trong không trung.

Đôi cánh sau lưng Phong Tuấn Kiệt là một đôi Phong Thần chi dực, đỉnh đầu hắn là tiên sơn do Thái Huyền Tử kiếm biến thành, hai tay hắn giơ cao bảo đao, cả người lơ lửng giữa không trung, từ trên cao nhìn xuống, tạo thành tư thế bễ nghễ cao vút, đánh ra từng cơn sóng đao về phía Vi Vân, những luồng đao mang này hình thành những đóa hoa sóng liên tiếp, người hầu tiến lên nối nhau, từng đợt đẩy lên trên người Vi Vân!

Công có đao đạo thần thông, thủ có Thái Huyền Tử kiếm, càng có Phong Thần chi dực trên người, có thể tiện tay bỏ chạy, hắn đã hoàn toàn đứng ở thế bất bại!

Sắc mặt Vi Vân ngưng trọng, nhưng trong suy nghĩ muốn giết Phong tuấn kiệt không hề dao động, vấn đề phải làm như thế nào mới có thể giết được hắn.

Vừa ứng phó với thế công của Phong Tuấn Kiệt, Vi Vân vừa suy nghĩ trong lòng: "Nghe nói Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm chính là pháp bảo trấn tông của Thái Huyền Tiên Môn, xếp hạng thứ ba mươi sáu tiên khí của Thiên Vận Tiên Môn, không ngờ thằng nhãi này lại mang theo trên người, ta tính sai rồi. Không đúng... Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm không thể để nó tế luyện được, hắn cũng không phải chưởng giáo của Thái Huyền Tiên Môn, chẳng lẽ chỉ là pháp quyết đã có thể điều khiển?"

Nghĩ tới đây, trong lòng Vi Vân khẽ động.

Với tu vi pháp lực tuấn kiệt, cho dù toàn lực thi triển đao đạo thần thông cũng không giết được Vi Vân, chẳng qua Phong Tuấn Kiệt giống như mai rùa, đánh thế nào cũng không phá nổi, đây mới là vấn đề lớn nhất.

Trong lúc Vi Vân vội vàng, trong đầu hiện lên pháp quyết vừa rồi Phong Tuấn Kiệt sử dụng, lập tức nhớ tới "Thái Huyền Ngự Kiếm Thuật" trong Thái Huyền Chân Kinh, quả thực không khác nhau chút nào!

"Vô ý vô tình, là ý ta thật, Thái Huyền Hóa Tử Mẫu, có thể thông thần minh... Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, nghe hiệu lệnh, sắc!"

Ngón tay Vi Vân biến ảo, tay nắm lấy Thái Huyền Kiếm Chỉ quyết, khẩu niệm chú ngữ trong Thái Huyền Ngự Kiếm Thuật, pháp quyết vừa ra, lập tức sinh ra cảm ứng với Thái Huyền Tử Kiếm trên người Phong Tuấn Kiệt!

"Quả nhiên là thế!"

Tuy cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng Vi Vân vẫn mừng rỡ, lập tức ý niệm khẽ động, dựa theo ý nguyện của mình mà điều khiển Thái Huyền Tử Kiếm.

Trong nháy mắt, hư ảnh một ngọn tiên sơn cao lớn trên đầu Phong Tuấn Kiệt nhất thời chấn động, một lần nữa hóa thành một thanh tiên kiếm, nổi lên ánh sáng màu vàng đất, bay tới tay Vi Vân!

Phong Tuấn Kiệt cảm thấy trên người nhẹ bẫng, hoàng quang hộ thể trên người biến mất không thấy gì nữa, cũng không nói làm gì, ngay cả Thái Huyền Tử Kiếm cũng không bị khống chế, thoát thân bay đi!

Phong Tuấn Kiệt quá sợ hãi, trừng mắt nói: "Sao lại như vậy! Ngươi làm cái gì?" Vội vàng bấm niệm chú quyết, ý đồ một lần nữa khống chế Thái Huyền Tử Kiếm.

Chỉ là pháp lực của hắn không bằng Vi Vân hùng hậu, dưới tình huống hai người có thể điều khiển Thái Huyền Tử Kiếm, người có pháp lực cường đại làm chủ. Lúc này, Thái Huyền Tử Kiếm rơi vào tay Vi Vân, hóa thành một ngọn núi nguy nga lơ lửng trên đỉnh đầu hắn, từ giữa rủ xuống từng màn sáng màu vàng đất, giống như thác

nước, sóng cuồn cuộn, linh lực quang hoa dày đặc bao bọc hắn vào bên trong!

"Hiện tại mới chính là một trận chiến công bằng!"

Vi Vân cười lạnh một tiếng, một tay đánh ra ống tay áo càn khôn, hóa thành một tay áo to như cái loa to màu đen bay ra, quấn về phía Phong Tuấn Kiệt!

Giờ phút này thế cục đại biến, Vi Vân vạn pháp bất xâm, không cần lo lắng vấn đề hộ thân, chỉ cần một mực tấn công mạnh là được.

Một cỗ hấp lực cường đại đem cả người Phong Tuấn Kiệt biến thành hố đen thật lớn cuốn vào trong ống tay áo càn khôn. Mắt thấy hắn sắp bị cắn nuốt, Phong Thần Dực sau lưng Phong Tuấn Kiệt phe phẩy. Từng cơn gió lốc màu xanh từ đó rơi xuống, đánh vào trên ống tay áo càn khôn. Sức mạnh pháp bảo cường đại biết dường nào, cho dù Phong Thần Dực bất thiện tấn công giết chóc không tốt., Chẳng qua là pháp bảo phụ trợ, nhưng vẻn vẹn một tia lực lượng, cũng có thể sinh ra rất nhiều năng lực, nhất thời phá vỡ Càn Khôn Tụ, hai thứ va chạm vào nhau, nổ ra một trận chấn động kịch liệt, đều tiêu tán vô hình.

Phong Tuấn Kiệt lúc này sợ tới mức không còn chút máu, trong lòng trầm xuống, hắn sao lại không nghĩ ra, sao Thái Huyền Tử Mẫu lại đột nhiên nghe đối phương sai sử! Trước mắt, hắn hiểu được một chuyện, hôm nay bất luận thế nào hắn cũng không thể giết chết Vi Vân, hắn vốn muốn chạy trốn, nhưng lúc này Thái Huyền Tử Kiếm đang ở trong tay đối phương, hắn nhất định phải đoạt lại!

Nếu như mất đi Thái Huyền Tử Kiếm, Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm sẽ không cách nào kết thành sát trận, đến lúc đó cho dù Huyền Chân Sơn Nhân thiên vị như thế nào cũng không thể tha thứ cho hắn, các đại trưởng lão càng sẽ nghiêm khắc trừng phạt hắn hơn, đến lúc đó kết cục có thể khó trách. Như vậy thì thôi, nếu như không đoạt lại được, Phong Tuấn Kiệt hắn sẽ trở thành tội nhân thiên cổ của Thái Huyền Tiên Môn, bị đời sau chửi bới!

"Cẩu tặc! Trả pháp bảo lại cho ta!" Phong Tuấn Kiệt giơ cao bảo đao, hóa ra tầng tầng sóng đao, tức giận mà đánh về phía Vi Vân.

"Tốt, dùng mạng của ngươi để đổi đi!"

Vi Vân cười lạnh nghênh đón, vầng trăng và mặt trời năm màu hiện ra trên người, quét sạch về phía Phong Tuấn Kiệt. Bây giờ pháp lực của hắn hùng hậu, có thể liên tục thi triển rất nhiều thần thông.

Đao Lãng và nhật nguyệt đụng vào nhau, pháp lực khuấy động, phá hủy liên tục, sóng pháp lực cường đại xung kích khuếch tán ra xung quanh. Vi Vân có Thái Huyền Tử Kiếm hộ thân, núi lớn nguy nga phủ xuống tầng tầng lớp lớp ánh sáng, sóng xung kích rơi ở phía trên trực tiếp biến mất., Phong Tuấn Kiệt có Phong Thần chi dực trên người, thân hình trong nháy mắt vạn biến, cánh chim màu xanh bao trùm toàn thân, cũng có thể ngăn cản pháp lực trùng kích. Hai người đều tu luyện kỳ công đương thời, thần thông tuyệt thế, có thể chất phi phàm, lại có pháp bảo trên người., Trong lúc nhất thời đấu ngang nhau, một trận đại chiến, đem phạm vi hơn mười dặm rừng rậm xung quanh tàn phá thành một mảnh hỗn độn, gồ ghề, xa xa nhìn lại, có thể thấy giữa không trung hai luồng quang hoa đang không ngừng va chạm, một đoàn ngũ sắc quang hoa, một đoàn ánh sáng nhũ bạch, đều tản mát ra uy thế kinh người!

"Sinh sát tuyệt lục, Canh Kim đao trận!"

Đấu đến cấp bách, Phong Tuấn Kiệt cũng không hề giữ lại, thi triển ra các loại thần thông gần đây, Canh Kim đao trận này là một trong bảy mươi hai thần thông của Thái Huyền Tiên Môn, thần thông đao đạo, có thể thi triển ra hiệu quả tiếp cận lĩnh vực đao đạo.

Chỉ nghe thấy tiếng kim loại vang lên, từ trong vũng bùn mọc ra từng thanh trường đao sắc bén, khắp nơi đều là hàn mang bắn ra bốn phía đao nhọn, hợp thành một đại sát trận phạm vi nửa dặm, theo sự di động của Vi Vân và Phong Tuấn Kiệt không ngừng thay đổi phương vị,, Toàn bộ đao trận tản mát ra sát khí lăng lệ ác liệt, những sát khí này hình thành từng đạo khí trụ xoắn ốc lạnh lẽo, đều hướng

trên người Vi Vân quét tới, rơi vào trên màn sáng hộ thể màu vàng đất của hắn, giống như trâu đất xuống biển, trong nháy mắt không thấy tăm hơi.

"Đao trận thật lợi hại, nhưng ngươi làm gì được ta?"

Vi Vân cười lạnh một tiếng, trên người mọc ra một cánh tay, trước ngực, sau lưng, bụng, cộng thêm cánh tay lúc đầu, tổng cộng năm cánh tay, Cửu Tí Thần Quyền của hắn đã tu luyện đến cảnh giới thứ năm, tổng cộng có năm cánh tay, những cánh tay này tăng vọt mấy trượng, hóa thành từng cái ma trảo màu đen, ma khí cuồn cuộn, đồng thời thi triển Cửu U Ma Thủ, từ bốn phương tám hướng không ngừng oanh kích lên người Phong Tuấn Kiệt!

Dưới sự vỗ vỗ của Phong Thần chi dực, thân hình Phong Tuấn Kiệt mơ hồ, cánh chim màu xanh bao trùm toàn thân, nhưng dù sao cũng chỉ là pháp bảo phi hành, năng lực phòng hộ làm sao so được với Thái Huyền Tử Kiếm, Vi Vân pháp lực hùng hậu, năm cánh tay Cửu U ma không ngừng oanh kích xuống., Nhất thời phá vỡ phong thần phòng hộ tầng, hướng trên người Phong Tuấn Kiệt chộp tới. Phong Tuấn Kiệt mặc dù nhanh chóng né tránh, nhưng vẫn trúng một trảo. Cổ tay trái của y bị cổ tay nắm đứt, huyết hoa vẩy ra giữa không trung, bàn tay gãy rơi xuống đất.

"Ách!"

Phong Tuấn Kiệt kêu lên đau đớn, hai mắt gã đỏ ngầu, gã trừng mắt nhìn Vi Vân với vẻ vô cùng tức giận, một tay nhấc bảo đao, lúc này gã chỉ hận không thể băm vằm Vi Vân thành muôn mảnh, nhưng hết lần này tới lần khác, Thái Huyền Tử Kiếm của gã lại bị đoạt mất, trở thành Pháp bảo hộ thân của đối phương, điều này làm cho gã gần như hộc máu!

"Dám đả thương bổn công tử, ta liều mạng với ngươi!"

Chỉ hơi do dự một chút, Phong Tuấn Kiệt đã hạ quyết tâm liều một phen, tính mạo hiểm một phen, đôi cánh Phong Thần trên lưng hắn

bỗng thoát ly, bay về phía ngọn núi nguy nga trên đỉnh đầu Vi Vân!

Lúc này Phong Tuấn Kiệt hoàn toàn có thể bỏ trốn, nhưng hắn là người rất có mặt mũi, mặc dù hắn thường làm chuyện vô sỉ, nhưng làm lén lút lút, từ trước đến nay danh dự ở Thái Huyền Tiên Môn rất tốt, được chưởng giáo thiên vị, trưởng lão sủng ái., Rất nhiều sư huynh đệ đối với hắn hết sức tôn kính, trên dưới toàn tông đều đặt kỳ vọng cao thấp lên hắn, nhưng hôm nay hắn tự mình mang theo Thái Huyền Tử Kiếm xuống núi, cái này cũng thôi đi, nếu như trả lại kịp thời, còn có thể tha thứ, nhưng hết lần này tới lần khác bị người khác cướp đi, việc này phải làm sao đây?

Phong Tuấn Kiệt hoàn toàn có thể tưởng tượng mình sau khi trở về núi sẽ bị trừng phạt thế nào, ít nhất ba năm không xuống được núi. Điều này khiến cho gã không cam lòng tịch mịch làm sao có thể chịu đựng được, đây còn chưa hết, cánh Phong Thần cũng chắc chắn sẽ bị tông môn lấy đi. Đại danh Phong công tử ngày sau xem như hoàn toàn ảm đạm không còn ánh sáng. Gã hầu như nhìn thấy những đồng môn bị gã ức hiếp, ngược lại còn trào phúng cợt khuôn mặt gã.

Cánh Phong Thần bay ra quấn vào núi lớn do Thái Huyền Tử kiếm biến thành, pháp bảo đều có cảm ứng, hơn nữa có thể kiềm chế pháp bảo cùng cấp bậc. Kiếm của Thái Huyền Tử so với cánh Phong Thần cao hơn rất nhiều, nhưng chỉ một thanh Thái Huyền Tử Kiếm đơn độc lại có uy lực lớn không bằng, lập tức bị Phong Thần chi dực quấn lấy, một lần nữa hóa thành một thanh phi kiếm, hiện ra hào quang màu vàng đất.

Thái Huyền Tử Kiếm ở giữa không trung bị Phong Thần chi dực cuốn lấy, Phong Thần chi dực cũng không dùng được, Vi Vân đã mất đi phòng hộ, Phong Tuấn Kiệt cũng không còn tốc độ, hai người toàn bộ nhờ vào tu vi bản thân mà đấu với thần thông, tung hoành ngang dọc, trên dưới chợt thấp, Cửu U Ma Thủ của Vi Vân được Cửu Tí thần quyền thêm vào, không ngừng đánh về phía Phong Tuấn Kiệt., Phong Tuấn Kiệt một tay cầm đao, trùng trùng điệp điệp sóng đao dời núi lấp biển nghiền ép về phía Vi Vân, va chạm với Cửu U ma

thủ, khiến pháp lực dâng trào, hóa thành mặt đất, thủy, hỏa, phong, phong, tứ khí, mãnh liệt khuấy động ra.

Hai người đại chiến một trận, sớm kinh động đến người xung quanh, người bình thường tất nhiên phải tránh thật xa, nhân sĩ tu chân giới lại nấp trong bóng tối quan sát trận chiến, chỉ chờ kiếm lợi.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Thái Huyền Tử Kiếm và Phong Thần Chi Dực đang quấn lấy nhau ở giữa không trung, hai pháp bảo nhàn rỗi ở một bên, dễ như trở bàn tay, ai có thể nhịn được sự hấp dẫn này chứ?

Chỉ một thoáng, mấy đạo thân ảnh liền từ chỗ tối bay ra, có người thi triển độn thổ, từ dưới đất chui ra, có người thi triển mộc độn, từ trong cây hiện lên, có người phá không mà đến... Một đám thân ảnh ánh mắt huyết hồng, điên cuồng nhào về phía cánh Thái Huyền Tử Kiếm và Phong Thần ở giữa không trung!

"Muốn chết!"

Phong Tuấn Kiệt như thế nào có thể tha thứ cho bọn chúng cướp đoạt pháp bảo, tiện tay ném ra mấy tờ phù lục màu bạc, phía trên vẽ văn tự và phù văn vặn vẹo, hóa thành từng đạo thiểm điện đánh xuống, nhân lúc cháy nhà hôi của những tu hành giả đến đây, cướp giật pháp bảo đều bị chém thành than cốc, kêu thảm thiết từ không trung rơi xuống, tan xương nát thịt.

Bỗng nhiên một bóng hình uyển chuyển phá không bay tới, phát ra tiếng cười duyên, nói: "Ồ, sao lại náo nhiệt như thế?"

Hai người Vi Vân và Phong Tuấn Kiệt đang đại chiến vừa nhìn, phát hiện người tới mặc một thân váy lụa mỏng màu lam, mặt trẻ con đáng yêu, đôi mắt như vầng trăng lưỡi liềm. Trước ngực là một đôi ngực to sữa đầy đặn, thẳng tắp, chính là Liễu Phỉ Nhi.

Người đến là người một nhà, Vi Vân không để ý tới, tiếp tục tấn công Phong Tuấn Kiệt mãnh liệt.

Phong Tuấn Kiệt thấy Liễu Phỉ Nhi đến, trong lòng tràn đầy phẫn nộ, quát: "Tiểu Phỉ Nhi muội muội, vì sao muội lấy thư từ gạt ta, vì sao lại giúp cái tên yêu nhân đã rơi vào ma đạo này!"

Liễu Phỉ Nhi vừa bấm niệm chú quyết, thi triển pháp thuật, vừa kinh ngạc nói: "Ồ, Phong sư huynh, huynh nói gì vậy, ta không viết thư cho huynh đấy, nhất định là có người giả mạo ta, huynh không phải bị lừa đấy chứ? Nhìn huynh rất thông minh, sao lại đần độn như vậy được. Ta muốn tìm huynh trực tiếp tới Thái Huyền Tiên môn là được rồi, chưởng giáo các ngươi còn phải mời ta uống trà, ha ha..."

Trong lúc nói chuyện, Liễu Phỉ Nhi mang Thái Huyền Tử kiếm và Phong Thần chi dực một mạch vào, không nói hai lời, cầm hai kiện pháp bảo đi luôn.

"Phỉ Nhi muội muội, ngươi muốn làm gì, đây là pháp bảo của Thái Huyền Tiên Môn chúng ta! Mau buông ra cho ta!"

Phong Tuấn Kiệt thấy vậy kinh hãi, bỏ qua cho Vi Vân, điên cuồng đánh về phía Liễu Phỉ Nhi, vừa ném phù lục ra ngăn cản đường đi của nàng.

"Thật sao? Ta thấy hai kiện pháp bảo này lưu lạc ở đây, thật là đáng tiếc, cho nên lấy đi, khiến chúng có thể tỏa ra hào quang. Vật vô chủ, ai thấy cũng có phần, ta không khách khí đâu! Ha ha..."

Liễu Phỉ Nhi phát ra một tràng cười duyên như chuông bạc, đồng dạng cũng lấy phù lục hóa đi thế công của Phong Tuấn Kiệt, sau đó nhanh chóng đi xa.

Phong Tuấn Kiệt đợi đến lúc muốn đuổi theo, Vi Vân đã phi thân đánh tới, Cửu Tí thần quyền và Cửu U ma thủ mang theo ma khí trí mạng, chộp lên người hắn, Phong Tuấn Kiệt sao dám khinh thường, toàn lực ngăn cản.

Chỉ trì hoãn một chút như vậy, thân hình Liễu Phỉ Nhi đã biến mất trong bầu trời đêm.

Giờ khắc này, tim của Phong Tuấn Kiệt đã hoàn toàn nguội lạnh.

Mất đi Thái Huyền Tử Kiếm thì cũng thôi, giờ thì hay rồi, ngay cả Phong Thần chi dực cũng không còn. Hắn mang theo lửa giận ngập trời, điên cuồng gào thét đánh về phía Vi Vân, bảo đao hóa ra tầng tầng sóng đao, tre già măng mọc, điên cuồng tấn công.

Vi Vân làm sao sợ hắn, sợ nhất chính là hắn chạy trốn, bây giờ hắn liều mình chiến một trận, chính là hy vọng của Vi Vân!

"Phong tiểu nhi, nạp mạng đi!"

Vi Vân toàn lực thúc dục đại pháp Nhật Nguyệt Chiếu Tam Giới, các loại thần thông đồng loạt thi triển, trên người xuất hiện năm cánh tay, cánh tay tăng vọt, hóa thành ma thủ màu đen, lại từ trên tay hạ xuống từng vòng lốc xoáy màu đen, tổng cộng năm luồng gió xoáy màu đen, lấy Phong Tuấn Kiệt làm trung tâm, dựa sát vào trung tâm, nhốt hắn vào bên trong.

Càn Khôn Tụ thần thông thôn phệ vạn vật, lợi hại cỡ nào, chỉ cần những cơn gió lốc này tiếp xúc với phong tuấn kiệt, hắn tất sẽ bị cắn nuốt mà chết!

Uy áp kinh người đập vào mặt, một cỗ khí tức tử vong bao phủ trong lòng, Phong Tuấn Kiệt cả người phát lạnh, hắn bình sinh lần đầu tiên cảm thấy tử vong cách mình gần như thế, hắn từ nhỏ tu hành, được trưởng bối cùng sư môn ưu ái, từ khi bước vào tu chân giới tới nay, dựa vào quang mang của Thái Huyền Tiên Môn, cùng với tu vi của mình, cho tới bây giờ chính mình khi dễ người khác, nào có khả năng bị người ta khi dễ, hai lần bại chịu đòn, tất cả đều do Vi Vân gây nên.

Lần này còn trực tiếp đẩy hắn về phía tử vong, đồng thời bên cạnh cũng không có ai bảo vệ hắn!

Giờ khắc này, Phong Tuấn Kiệt đã hiểu ra một đạo lý, ở thế giới tu chân, cái gì sư môn, chỗ dựa, tất cả đều là hư, chỉ có thực lực mới là

thật, chỉ có nắm giữ lực lượng trong tay mình mới là tiền vốn chân chính của chính mình!

Ngay tại thời khắc Phong Tuấn Kiệt tuyệt vọng, trên người hắn bỗng nhiên tuôn ra một cỗ kim quang chói mắt, đạo bạch quang này hóa thành một hư ảnh Kim Giáp Cự Nhân cao lớn, thân khoác hoàng kim Tỏa Tử Giáp, hai tay nắm một thanh bảo đao kim quang chói mắt, phát ra một tiếng cuồng hống, giơ cao bảo đao, hướng ống tay áo càn khôn biến thành chém tới lốc xoáy màu đen!

"Oành!"

Giữa không trung truyền ra một tiếng ầm ầm bạo phá, hư ảnh võ sĩ kim giáp khổng lồ vỡ vụn ra, thần thông Càn Khôn Tụ Tắc tuy không bị phá vỡ, nhưng cuối cùng bị trở ngại trong chốc lát, đã đình trệ, chính trong chớp mắt này đã cho Phong Tuấn Kiệt cơ hội thoát thân!

"Lấy máu làm mối, 《 Khuyết 》

Giữa không trung tuôn ra một màn sương máu, tiếp đó năm luồng vòi rồng quét qua, tất cả sương máu đều bị nuốt chửng.

Vi Vân cảm thấy ống tay áo Càn Khôn bị thần thông thôn phệ sạch sẽ, Phong Tuấn Kiệt đã biến mất tại chỗ, hắn thu thần thông, năm đạo vòi rồng hóa thành năm ống tay áo như cái loa to, trở lại trong tay, từng cánh tay đều biến mất vào trong cơ thể, khôi phục bộ dạng người bình thường.

"Tiểu nhi Vi Vân, lần này thua là do ta chủ quan, ngày khác nhất định ta sẽ tự mình đến tận cửa lấy mạng ngươi!"

Không trung truyền đến thanh âm phong tuấn kiệt, thanh âm nhanh chóng đi xa, sau cùng một chữ rơi xuống, đã như vang lên tại chân trời.

Vi Vân nhìn về bầu trời đêm phía xa, thầm than đáng tiếc, lần này tuy đã chuẩn bị chu toàn nhưng vẫn bị Phong Tuấn Kiệt bỏ chạy.

99

Chương 9, nhỏ nhắn thon dài chân ngọc.

Vừa rồi Phong Tuấn Kiệt rõ ràng là trong lúc gần chết đã kích phát ra lực lượng thân thể Võ Thần, tạo thành trở ngại cho Càn Khôn Tụ, cho hắn cơ hội thi triển "Huyết Độn Đại Pháp", Huyết Độn Đại Pháp cũng là một trong bảy mươi hai thần thông của Thái Huyền Tiên Môn, lấy tiêu hao tinh nguyên thọ mệnh làm cái giá, cưỡng ép dời thân thể rời khỏi chỗ cũ, lấy khoảng cách ngắn như thế giữa Trường Ninh thành và Thái Huyền Tiên Môn, trong nháy mắt liền có thể trở lại Thái Huyền Tiên Môn.

Vi Vân phi thân rời đi, bay về hướng Trường Ninh thành.

Đã là giữa đêm, thành Trường Ninh hoàn toàn yên tĩnh, người còn mặc áo bông, trên đường cái kêu to. Đột nhiên một bóng người bay qua bầu trời, ông lão càng đánh càng sợ hết hồn, dụi mắt, thấy xung quanh không một bóng người, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tìm được khách sạn Chu Tước, Vi Vân từ cửa sổ tiến vào trong phòng.

"Phỉ Nhi muội muội, ngươi đang làm gì vậy?" Vi Vân ngây ngốc nhìn cô gái trước mặt.

Trong phòng, Liễu Phỉ Nhi đang nằm trên giường, đầu gối lên cánh Phong Thần, trước ngực ôm Thái Huyền Tử kiếm, hai kiện pháp bảo này, một kiện tỏa ra thanh quang, một kiện tỏa ra hào quang màu vàng đất, đều là trân phẩm tuyệt thế mà người người trông mà thèm. Liễu Phỉ Nhi nằm lăn trên giường, cười đến không khép miệng lại được, đôi chân đẹp đạp loạn làm Vi Vân nghẹn họng nhìn trân trối.

"Vân sư đệ, ngươi tới thật đúng lúc, tên Ngụy quân tử kia có chết không?" Liễu Phỉ Nhi cười tủm tỉm đứng dậy, ôm hai kiện pháp bảo một lát không chịu buông tay.

Vi Vân thở dài, nói: "Bị hắn bỏ chạy rồi."

Liễu Phỉ Nhi trừng mắt nói: "Cái này mà hắn chạy mất, pháp bảo ta còn lấy đi được, ngươi cũng không giết được hắn. Ài, Vân sư đệ, ngươi phải tăng tu vi một chút."

Vi Vân nhún nhún vai, hắn cũng không ngờ tới Phong Tuấn Kiệt tại thời khắc mấu chốt còn có thể bộc phát tiềm năng.

"Đúng rồi, ngươi có tìm được Diệp sư tỷ không? Nàng đâu rồi?"

"Ta tìm khắp Trường Ninh thành cũng không tìm được nàng, đợi chút nữa chúng ta cùng đi tìm nàng!" Liễu Phỉ Nhi cũng không lo lắng, lại nở nụ cười, nói: "Trước tiên ngươi giúp ta xoá lạc ấn hai kiện pháp bảo này đi, ta muốn tế luyện thành đồ vật của mình!"

Nàng không lo lắng cho Diệp Trầm Ngư, nhưng Vi Vân lại vô cùng lo lắng, muộn như vậy cũng không về, hơn phân nửa là xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Nhưng Liễu Phỉ Nhi nói không sai, trước tiên cứ tế luyện pháp bảo tăng cường thực lực, như vậy mới có nắm chắc lớn hơn.

Nếu là có chủ hoặc pháp bảo, trước tiên cần xóa đi tinh huyết lạc ấn nguyên bản của chủ nhân, sau đó lại khắc sâu tinh huyết của mình, liền có thể tế luyện làm đồ vật của mình, cái này cần thời gian, nhất là pháp bảo cảnh giới cao thâm, thực lực cường đại., Muốn xóa đi lạc ấn bên trong, vô cùng khó khăn, mười ngày nửa tháng cũng chưa chắc có thể thành công. Chẳng qua tu vi phong tuấn kiệt vẫn còn dưới Liễu Phỉ Nhi, hơn nữa hôm nay đại thương nguyên khí, xóa đi lạc ấn của Phong Thần chi dực cũng là chuyện dễ dàng, Liễu Phỉ Nhi đã sớm tế luyện xong rồi.

Mấu chốt ở chỗ Thái Huyền Tử Kiếm, cho dù Liễu Phỉ Nhi tế luyện thế nào đi nữa thì kiếm này vẫn thờ ơ như không có chuyện gì xảy ra.

Ý niệm Liễu Phỉ Nhi khẽ động, Phong Thần chi dực biến mất trong tay nàng, trong nháy mắt xuất hiện trên lưng nàng, hơi động một cái, cả người liền hóa thành hư ảnh trùng điệp, nhìn không rõ, nàng lơ lửng trong phòng, Thái Huyền Tử Kiếm trong tay vung lên đâm về phía Vi Vân.

Vi Vân vẫn không nhúc nhích, bấm niệm pháp quyết, Thái Huyền Tử Kiếm trong tay Liễu Phỉ Nhi lập tức rời khỏi tay, rơi vào trong tay của hắn.

"A? Sao lại như vậy?" Vẻ mặt Liễu Phỉ Nhi đầy kinh ngạc.

Vi Vân cười cười, nói: "Ph Phỉ Nhi muội muội có chỗ không biết, Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm vốn là vô chủ, chỉ cần người tu luyện qua Thái Huyền Chân Kinh đều có thể điều khiển."

Liễu Phỉ Nhi càng thêm kinh ngạc: "Sao ngươi biết công pháp trấn giáo của Thái Huyền Tiên Môn lại học trộm được?"

"Hừ, nhẹ nhàng một chút!"

Vi Vân nắm Thái Huyền Tử Kiếm cảm ứng một phen, giật mình nói: "Thì ra là thế."

"Là ý gì?" Liễu Phỉ Nhi hỏi, nàng còn muốn tế luyện Thái Huyền Tử Kiếm, nếu có hai kiện pháp bảo ở trên người thì uy phong biết bao nhiêu, cho dù là Pháp Tướng viên mãn nàng cũng đánh không lại nàng.

Vi Vân chỉ vào thanh phi kiếm màu vàng đất không có chuôi kiếm trong tay, nói: "Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm này bị người hạ cấm chế, bất luận kẻ nào cũng đều không tế luyện được, chỉ có thể dựa vào Thái Huyền Ngự Kiếm Thuật để điều khiển, không có tu vi Địa Tiên, đừng hòng phá giải."

"Vậy nhất định là Thái Huyền Chân Quân hạ." Liễu Phỉ Nhi nói.

Vi Vân gật gật đầu, hơn phân nửa là như thế, cũng chính vì thế, Thái Huyền Chân Quân lưu lại kiếm này, chỉ dùng đến Trấn Tông, hậu nhân không được tế luyện, chỉ có thể vận dụng, nếu không đã sớm bị hạng người có tâm tế luyện rồi, thử hỏi một chút, tuyệt thế đại sát khí đứng đầu trong ba mươi sáu món tiên khí, ai có thể không động tâm chứ?

"Thật đáng tiếc!" Liễu Phỉ Nhi chu miệng nhỏ, có chút không vui.

"Đây chưa chắc không phải chuyện tốt, Phỉ Nhi muội muội, ngươi nghĩ xem, đây là pháp bảo trấn tông của Thái Huyền Tiên Môn, nếu tế luyện cho ngươi, Thái Huyền Tiên Môn còn không tìm ngươi gây phiền phức sao? Trừ phi ngươi trốn ở Phù Vân Các không ra."

"Cũng đúng a, Vân sư đệ, như vậy nhé, nể tình chúng ta quen biết, ta sẽ tặng Phi Kiếm sư tỷ cho ngươi đấy, đừng khách khí với ta!"

Liễu Phỉ Nhi hào phóng nói xong, nàng còn đưa bàn tay trắng như ngọc vỗ vỗ lên bả vai Vi Vân.

Vi Vân cười khổ một tiếng, nói: "Vậy đa tạ Phí nhi sư tỷ của ta."

Vi Vân cầm Thái Huyền Tử Kiếm nhìn lại, bỗng nhiên trong lòng khẽ động, bắt một đoàn khí tức trên Thái Huyền Tử Kiếm, dung nhập vào thức hải, rơi vào trên Vô Tự Kim Thư, Vô Tự Kim Thư hấp thu khí tức này, trang sách màu vàng lập tức bắt đầu biến hóa ra đủ loại hình ảnh kỳ quái, kỳ quái, bắt đầu thôi diễn.

Vô Tự Kim Thư thôi diễn vạn vật, diễn ra đủ loại khả năng, tất cả công pháp, thần thông, pháp thuật, thậm chí trận pháp và cấm chế, đều không thoát khỏi phạm trù trong đó, sau đó đưa ra đáp án và phương pháp. Cấm chế trong mẫu kiếm Thái Huyền Tử tuy là Địa Tiên hạ, nhưng không có chữ Kim cũng là tiên cấp, không thua kém là vẫn có thể được thôi diễn. Chỉ là suy diễn rất tốn công phu mà thôi!

Trước khi thôi diễn xong, Vi Vân chỉ có thể vận dụng, còn chưa thể tế luyện. Để tránh bị người của Thái Huyền tiên môn nhìn thấy, Vi Vân

tạm thời thu Thái Huyền tử kiếm vào không gian Càn Khôn.

Vi Vân nói: "Phí Nhi muội muội, Diệp sư tỷ chưa về, có lẽ đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chúng ta nhất định phải tìm về nàng, thuận tiện giúp nàng đoạt lại Thiên Âm Tiên Địch, vậy thì xuất phát thôi."

Liễu Phỉ Nhi hỏi: "Ngươi có biết nàng ở hướng nào không?"

Vi Vân cẩn thận cảm ứng một phen, nói: "Hẳn là ở phía bắc."

Hắn và Diệp Trầm Ngư giao hảo nhiều lần, cảm ứng lẫn nhau, đồng thời càng gần cảm ứng càng mãnh liệt. Hiện tại cảm ứng của hắn cũng không mãnh liệt lắm, nhưng đại khái có thể biết được vị trí của đối phương.

Vi Vân đang muốn cất bước, bỗng nhiên đũng quần mát lạnh, cúi đầu nhìn xuống mới phát hiện đũng quần của mình đã bị rách ra một lỗ hổng, gió lạnh từ bên ngoài thổi vào, lạnh buốt, một cây thịt lớn thô to loã lồ ra ngoài.

Vi Vân ngẩng đầu nhìn về phía Liễu Phỉ Nhi, nói: "Phi nhi muội muội, muội muốn làm gì?"

Liễu Phỉ Nhi ngước đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, làm bộ như không biết chuyện gì, hỏi ngược lại Vi Vân, nói: "Làm sao vậy? Vân sư đệ?"

Vi Vân ôm đũng quần, tức giận nói: "Phi nhi muội muội, sao muội lại xé rách đũng quần của ta?"

"Ta nào có, ta là dục nữ, cái gì cũng không biết nha." Liễu Phỉ Nhi giảo hoạt cười nói.

Vi Vân yên lặng không nói gì, một lần nữa thay một cái váy gấm.

Liễu Phỉ Nhi đứng bên cạnh quan sát, nhìn hắn động tác buồn cười thay quần, cười nói: "Vân sư đệ, tên yêu phụ tà dị kia nói đệ không nên mặc quần, ta thấy nàng nói rất đúng nha. Cái đồ chơi này của đệ

tráng kiện như vậy, mặc quần nhiều không tiện, hay là cởi đi, hắc hắc!"

"Phỉ nhi muội muội, ngươi còn nói không phải là ngươi làm sao?"

"Ta làm sao? Ta có làm gì đâu!"

Ngay khi Vi Vân vừa muốn mặc vào quần, Liễu Phỉ Nhi bỗng nhiên cởi giày thêu trên chân xuống, duỗi ra đôi chân ngọc mặc vớ trắng, chân ngọc vẩy lên đùi ngọc, quần sa sa rơi xuống lộ ra một cái chân đẹp thon dài mềm mại, bọc lấy mấy ống giày bằng tơ trắng., Ánh sáng đặc biệt tinh tế, mê hoặc mê người, lúc này Vi Vân còn chưa đem đũng quần mặc vào, Liễu Phỉ Nhi bỗng nhiên vươn chân tới, ngón chân kẹp chặt lấy mép quần của hắn, dùng sức kéo một cái, lại một lần nữa kéo xuống.

Ngay sau đó, Liễu Phỉ Nhi duỗi ra một chân ngọc khác, đặt chân lên đầu Đại Quy, mặc dù nàng đã duỗi hai chân ra nhưng vẫn chưa ngã sấp xuống, chỉ thấy sau lưng nàng hiện lên một đôi cánh chim màu xanh, cánh chim hơi vỗ nhẹ, cả người được nâng lên lơ lửng giữa không trung.

Vi Vân hít sâu một hơi, trừng lớn hai mắt, nhìn chằm chằm vào động tác của thiếu nữ xinh đẹp trước mắt.

Lúc này hai đùi Liễu Phỉ Nhi cùng chuyển động, một chiếc giày ngọc đặt trên đầu con rùa của Vi Vân, một cái khác thì vớ được những ngón tay ngọc đè lên da thịt của hắn, nhẹ nhàng lề mề, Vi Vân nào chịu nổi, nhất thời cả người rã rời, thân côn lớn lập tức cứng ngắc., Nhanh chóng đứng thẳng lên, hùng dũng oai vệ ngẩng đầu lên, hơn nữa còn đang hơi run run. Nhưng bị hai chân Liễu Phỉ Nhi dùng sợi tơ trắng ngọc ngăn chặn, biên độ bị hạn chế, nhục côn nóng bỏng cùng với bắp chân ngọc trắng nõn tinh tế chạm vào nhau, một hồi ma sát khiến hai người đồng thời chấn động.

"Phỉ Nhi muội muội, ngươi, ngươi, ngươi như vậy... Ta sẽ... Hừ... đừng như vậy..." Vi Vân bị kích thích, không khỏi nắm chặt mắt cá

chân của Liễu Phỉ Nhi, không để nàng ta lộn xộn.

Liễu Phỉ Nhi ánh mắt hừng hực, môi anh đào khẽ mở nói: "Vân sư đệ, ngươi sẽ như thế nào? Vẫn là yêu phụ tà dị kia nói đúng, ngoài miệng ngươi nói không cần, nhưng thân thể lại rất thành thật nha, ngươi nhìn xem ngươi xem, cây đồ vật hư hỏng phía dưới cứng rắn thành dạng gì rồi... Chậc chậc."

Càng nói càng thêm ra sức dùng chân tơ trắng ngọc bọc lấy thân côn của Vi Vân, hai chân giao nhau kịch liệt bắt đầu. Bàn chân ngọc của Liễu Phỉ Nhi trắng nõn bóng loáng như thế, đường cong cung tròn mượt mà, ngón chân tròn trịa đáng yêu, hơn nữa còn quấn lấy vớ tơ, Vi Vân căn bản không thể tiếp tục rụt rè, dứt khoát quyết định hạ quyết tâm dứt khoát quyết định., Hai tay đều nắm chặt một cái chân của Liễu Phỉ Nhi, thanh gậy thịt lớn bị từng tia vớ ngọc kẹp lấy ở lòng bàn chân Liễu Phỉ Nhi vụt tới vụt lui, sinh ra ma sát kịch liệt, đầu rùa xuyên qua lòng bàn chân trắng nõn, thân côn cùng ngón tay trần dày đặc, giống như nắm huyệt, trận trận kích thích truyền khắp toàn thân, khiến người ta muốn dừng lại không thể!

Vi Vân tán thưởng nói: "Tiểu Phi Nhi muội muội, chân của ngươi... Thật là chơi hay, sao ngươi lại mặc những vớ đẹp như vậy, trời đất ơi... Ta sắp phát điên rồi!"

Liễu Phỉ Nhi đón lấy Vi Vân quất mạnh, đem một đôi thịt chân tơ trắng kẹp lấy thân thể của hắn, dùng sức xoa, vừa cười duyên: "Vui lắm, tên sắc lang này, đôi đũa này là Phi Tuyết tỷ tỷ tặng cho ta, chính là tơ tằm dệt từ Thiên Tằm... Hì hì!"

Dưới sự đùa bỡn bắp chân trắng nõn của Liễu Phỉ Nhi, Vi Vân khoái cảm không ngừng, kích ý liên tục, liều mạng khoá chặt cửa ải. Dưới trạng thái này, thân côn không ở trong huyệt nhỏ, căn bản không cách nào vận dụng song tu công pháp gì, hắn sao có thể chịu đựng nổi, hai mắt đỏ hồng nói: "Tiểu Nghệ Nhi muội, dừng lại... Dừng một chút... Ta, ta sẽ..."

"Ngươi nói cái gì? Ta không nghe rõ đâu."

Liễu Phỉ Nhi khẽ cười, trái lại còn lụa mỏng đi nhanh hơn nữa. Chẳng những hai cái chân ngọc trắng muốt ma sát với nhục côn mà còn duỗi ra hai bàn tay ngọc trắng nõn nhẹ nhàng mà nhanh chóng gảy gảy hai quả trứng của nàng.

"Ta, ta muốn..."

"Cái gì, ngươi muốn? Muốn cái gì?" Liễu Phỉ Nhi cười híp mắt nói. Giờ phút này, đôi mắt đẹp nguyệt nha của nàng lộ ra đặc biệt tà mị.

"Ta sắp bắn rồi!"

Nhìn thấy bộ dạng thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần trước mắt, trong đầu Vi Vân tràn ngập dục vọng, khuôn mặt xinh đẹp, nhũ lớn cao ngất, chân ngọc trắng nõn hiện lên trước mặt, hắn khẽ quát một tiếng., Nhục côn bành trướng một vòng, tản mát ra một cỗ nhiệt khí, đầu rùa đỏ tím tràn đầy nộ khí, một cỗ trắng đục tinh tương từ tiểu nhãn bắn nhanh ra, sau đó lại là một cỗ... Ước chừng bắn hơn mười cỗ, tất cả đều rơi vào trên bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Liễu Phỉ Nhi cùng bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn, dính đầy một mảnh.

Sau khi bắn ra một cách thống khoái, lúc này Vi Vân mới thở ra một ngụm trọc khí, thân côn to chậm rãi cúi đầu xuống.

Liễu Phỉ Nhi nhìn cây gậy thịt bắn tinh trước mắt, sau đó lại mềm nhũn xuống, cảm thấy tò mò, bàn chân đầy hũy và bàn tay nhỏ ở phía trên đùa nghịch vài cái, thấy phản ứng không rõ lắm, lúc này mới buông tha, sau đó kéo cả Bạch Trọc Lan trên bàn tay nhỏ bé và ngọc chân xuống, tập trung đến lòng bàn tay, phóng tới hơi thở ngửi ngửi, nhíu mày nói: "Ừm... mùi tanh quá."

Lại vươn ra một cái lưỡi thơm nồng, đầu lưỡi liếm một cái trên tinh dịch trong lòng bàn tay, nói: "A, hương vị thật quái lạ."

Vi Vân quét mắt nhìn qua ngực của Liễu Phỉ Nhi, còn có bộ phận tư mật trong quần lụa mỏng màu lam, hỏi: "Tiểu Phỉ Nhi muội muội, muội... Có chuyện gì cần ta giúp không?"

Liễu Phỉ Nhi đỏ mặt lên, nói: "Người ta là nữ hài đứng đắn đấy!"

"Đương nhiên rồi, Phỉ Nhi muội muội là đứng đắn nhất." Vi Vân rất tán thành.

Liễu Phỉ Nhi lấy khăn lụa ra lau sạch nọc trên tay và chân của mình, vừa mặc giày, tim như nai nhỏ va chạm loạn. Trên thực tế, phía dưới nàng đã ướt đến không chịu nổi rồi, nhưng nàng còn chưa nghĩ kỹ có nên bước ra bước kia hay không, trước đó, dù thế nào cũng phải nhịn xuống.

Đặc biệt là bây giờ Vi Vân vẫn đấu một chọi với Diệp Trầm Ngư, còn bà và Diệp Trầm Ngư lại là bạn thân trong khuê phòng, sao có thể cướp đoạt sự yêu thích của người dùng được.

"Chúng ta mau đi tìm Diệp sư tỷ thôi!"

Vi Vân bỗng nhiên nhớ tới còn có chính sự chưa làm, vội vàng sửa sang lại y quan.

"Lúc này mới nhớ ra muốn tìm Diệp sư tỷ? Đều tại tên Đại Sắc Lang ngươi, chậm trễ lâu như vậy rồi, hừ!" Liễu Phỉ Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn lên.

Vi Vân có chút ngẩn ngơ, sao lại trách người khác chứ?

"Đi thôi!"

Liễu Phỉ Nhi kéo Vi Vân bay ra ngoài cửa sổ, Vi Vân lảo đảo, suýt nữa té ngã.

Vi Vân đang định tế ra Phi hành hồ lô, Liễu Phỉ Nhi nghi ngờ tốc độ của hắn quá chậm bèn kéo hắn lên, sau lưng vỗ cánh Phong Thần, hóa thành một hư ảnh không thể nhìn thấy, nhanh chóng bay về phía ngoại ô thành Trường Ninh.

...

Trước sơn môn Thái Huyền Tiên Môn.

Hai đệ tử thủ môn đang tán gẫu vài chuyện lý thú của tông môn, như là nam đệ tử nhìn lén nữ đệ tử tắm rửa, nữ đệ tử cùng trưởng lão nào đó âm thầm quan hệ mật thiết. Bỗng nhiên một đạo huyết quang từ trên trời giáng xuống, hạ xuống trước sơn môn, hóa thành một bóng người, dáng vẻ cao ngất, toàn thân đẫm máu, hấp hối.

Hai thủ vệ đệ tử cầm đuốc giơ lên, tiến lên xem xét, liền thấy một khuôn mặt tuấn tú, nhất thời khẽ giật mình.

"Đây không phải Phong sư huynh sao?"

"Phong sư huynh, huynh làm sao vậy?"

Nam tử trọng thương sắp chết này đúng là Phong Tuấn Kiệt đã thi triển "Huyết Độn Đại Pháp" thành công đào tẩu. Hai người vội vàng tiến lên đỡ Phong Tuấn Kiệt, lên tiếng hỏi han ân cần.

Phong Tuấn Kiệt phun ra một ngụm máu tươi, run rẩy nói: "Nhanh... Nhanh bẩm báo chưởng giáo... Nhanh..." Nói xong liền ngất xỉu.

Hai người vội vàng lấy ra bạch ngọc bài báo tin tức, rất nhanh liền có đệ tử tới, mang phong phú tới cứu chữa.

Phương pháp chữa thương của Thái Huyền Tiên Môn, thuật luyện đan mặc dù không bằng Dược Vương Tông, nhưng có rất nhiều người pháp lực cao cường, trải qua hơn nửa đêm cứu chữa, cuối cùng cũng ổn định thương thế của Phong Tuấn Kiệt, ngoại trừ cổ tay bên trái bị đứt, phải là "Sinh Cơ Tạo Cốt Đan" của Dược Vương Tông mới có thể mọc trở lại, ngoài chuyện khôi phục, những người còn lại đã không còn đáng ngại.

Phong Tuấn Kiệt nằm trên giường dài của Thái Huyền đại điện, sắc mặt tái nhợt, mở mắt ra nhìn xung quanh, chỉ thấy bên cạnh có rất nhiều người đang đứng, trong đó có Huyền Chân sơn nhân, tất cả Đại trưởng lão, cùng với đại biểu tông môn giao hảo với Thái Huyền

tiên môn, nhất là tông chủ Ngũ Hành tông và tứ đại trưởng lão, Bạch Kiếm đạo nhân, Long Kiếm đạo nhân, Liệt Hỏa đạo nhân... Tất cả đều đang quan tâm nhìn hắn.

"Tuấn kiệt, tỉnh rồi?" Hắc Thủy tiên cô từ ái nhìn hắn, cười nói.

Mặt phải Hắc Thủy tiên cô có một vết đen, cả người nhìn có chút âm trầm, thân mang đạo bào màu đen, bất quá nàng lại không tệ với Phong Tuấn Kiệt.

"Bà nội, Tổ gia gia, sư phụ..." Nhìn thấy nhiều người quan tâm mình như vậy, ngực tuấn kiệt dâng lên một dòng nước ấm, trong lòng không khỏi thầm nghĩ. Tuy nhiên, chính mình đã ném đi hai kiện pháp bảo, sư phụ và trưởng lão nhất định sẽ không tha thứ cho mình, còn phải nhanh trốn tránh trách nhiệm mới tốt.

Huyền Chân Sơn Nhân vung phất trần trong tay, thản nhiên nói: "Tuấn kiệt à, sao lại bị thương nặng như vậy?"

"Đệ tử, đệ tử... hổ thẹn với sư phụ! Quả nhiên là tông môn!" Phong Tuấn Kiệt bỗng nhiên ngửa mặt khóc lớn.

Thấy vậy, Huyền Chân Sơn Nhân mặt không chút thay đổi, yên lặng không nói.

Trước đây, đệ tử Kiếm Các đến bẩm báo, nói Phong Tuấn Kiệt mang theo một thanh tiên kiếm xuống núi, bây giờ Phong Tuấn Kiệt đã trở về, chẳng những không thấy tiên kiếm đâu, mà ngay cả cánh Phong Thần cũng không thấy đâu. Hắn đã nhìn ra, lần này Phong Tuấn Kiệt xuống núi, đánh rơi hai đại pháp bảo này.

Bạch Kiếm đạo nhân lại nói: "Tuấn kiệt, xảy ra chuyện gì, nói ra, chúng ta sẽ làm chủ cho ngươi, có phải là có người khi dễ ngươi không, đừng sợ, những bộ xương già chúng ta nhất định sẽ ra mặt cho ngươi."

Phong Tuấn Kiệt lau nước mắt, mặt mũi đầy bi thương nói: "Đệ tử...Mấy ngày gần đây đệ tử nhớ nhung Nguyên Vũ sư huynh quá kỹ càng, mỗi khi nghĩ tới Nguyên Vũ sư huynh bị hại, trong lòng liền thống khổ khó nói. Khi còn sống Nguyên Vũ sư huynh đối xử với đệ vô cùng tốt, nhưng bây giờ lại là người khác biệt... đệ tử nghe nói hung thủ sát hại Nguyên Vũ sư huynh hiện thân gần đây ở Trường Ninh thành, nhất thời rung động, nhất thời cảm thấy khó hiểu., Tự mình chủ trương, mang theo một thanh Thái Huyền Tử Kiếm xuống núi, muốn lấy tính mạng tên cẩu tặc kia... Ai ngờ cẩu tặc kia âm hiểm xảo trá, gọi ra rất nhiều yêu nhân Ma giáo hỗ trợ, âm thầm hạ độc thủ với ta, ta nhất thời không để ý, gặp phải ám toán., Thái Huyền Tử Kiếm và Phong Thần Chi Dực đều bị tên cẩu tặc kia cướp đi, suýt nữa thì mất mạng cũng không giữ được, dưới tình thế cấp bách thi triển Huyết Độn Đại Pháp mới may mắn bỏ chạy, không nghĩ còn có thể gặp lại sư phụ, các vị trưởng lão, còn có tổ gia gia, bà cụ,... Hu hu... đều do ta, đều tại ta!"

Mọi người nghe vậy, lập tức biểu tình khác nhau, nhất thời không biết nói gì nữa.

Một lần bị hắn đánh mất hai kiện pháp bảo, đối với Thái Huyền tiên môn mà nói quả thực là tổn thất lớn lao, trực tiếp ảnh hưởng đến thực lực chỉnh thể của Thái Huyền tiên môn, cho dù Phong Tuấn Kiệt tính mạng mấy tên đệ tử chân truyền, cũng không trân quý bằng hai kiện pháp bảo này, y dù có mười cái mạng cũng không đủ bồi thường!

Nhìn dáng vẻ nước mắt giàn giụa của Phong Tuấn Kiệt, Huyền Chân Sơn Nhân làm sao không biết hắn đang trốn tránh trách nhiệm, hắn hiểu đệ tử mình như thế nào chứ? Lúc này Huyền Chân Sơn Nhân vô cùng hối hận, thật đúng là đã thu hồi Phong Thần Dực trở về, trước kia thật sự không nên thiên vị hắn, kết quả làm cho hắn thành bộ dạng hiện tại.

"Tuấn kiệt, ngươi... ngươi lại vứt bỏ cả Thái Huyền Tử kiếm, ngươi quả thực..." Minh Đức Sơn sắc mặt tái xanh, chỉ vào Phong Tuấn

Kiệt, không hề thở mạnh.

Bạch Kiếm đạo nhân cau mày nói: "Đạo huynh an tâm chớ vội, Tuấn Kiệt cũng là vì báo thù cho sư huynh hắn, nhất thời hồ đồ mới gây ra sai lầm lớn, đều do tặc nhân quá mức giảo hoạt!"

Hắc Thủy tiên cô hỏi: "Tuấn kiệt, theo như lời ngươi nói cẩu tặc sát hại Nguyên Vũ, có phải là kẻ bị Dược Vương tông vứt bỏ, tên gọi Vi Vân?"

"Chính... đúng là tên này!" Phong Tuấn Kiệt khóc lớn nói: "Kẻ này đã hoàn toàn rơi vào Ma đạo, giờ phút này đang trà trộn trong thành Trường Ninh, ở cùng một chỗ với rất nhiều yêu nhân Ma giáo, không biết có mưu đồ làm loạn hay không, hắn còn lừa gạt Thánh nữ Liễu Phỉ Nhi của Phù Vân Các, người bọn hắn đông thế mạnh, ta địch không lại..."

Năng lực hắn bịa đặt lừa dối không ai bằng, thuận miệng đã bôi đen Vi Vân thành than, bây giờ tiếng Vi Vân hỗn độn, mặc dù giằng co, nhưng Vi Vân cũng là trăm miệng thì không biện hộ được., Tất nhiên là muốn bôi đen kiểu gì thì bôi đen, người người đều chỉ tin tưởng vào phong tuấn kiệt, quyết sẽ không nghe Vi Vân giải thích. Một màn suy thoái này, nhất thời đẩy Vi Vân triệt để tiến vào Thái Huyền Tiên Môn, chính đạo tu chân giới đối lập, nhất là mang theo Liễu Phỉ Nhi, ngay cả một trong bảy tông chính đạo Phù Vân Các cũng đắc tội.

Hắc Thủy tiên cô hừ lạnh nói: "Tuấn kiệt quá mức trọng tình trọng nghĩa, nào phải loại tiểu nhi tâm thuật bất chính như Vi Vân có thể so sánh! Sơn nhân -- "

Nàng nhìn về phía Huyền Chân sơn nhân, nói: "Sơn nhân, sai lầm lần này không thể chỉ trách tuấn kiệt được, mong sơn nhân minh sát!"

Ngũ Hành tông tuy chỉ là tông môn trung đẳng, nhưng thế lực cũng không thể coi thường, huống chi hôm nay Thái Huyền tiên môn muốn liên minh với các tông phái chính đạo, cần sự ủng hộ của Ngũ Hành

tông, bởi vậy Huyền Chân sơn nhân không thể không nể mặt bọn họ, miễn làm xấu mặt quan hệ của mọi người, phá hỏng đại sự.

Huyền Chân Sơn Nhân thở dài: "Sao ta lại trách tội Tuấn Kiệt được chứ. Vì kế hoạch hiện nay, đại sự của liên minh quan trọng hơn, những người khác cứ để họ qua một bên trước đã. Về phần việc này... Chỉ cần giết chết tên Vi Vân này rồi đoạt lại Thái Huyền Tử Kiếm và Phong Thần Chi Dực là có thể vãn hồi tổn thất."

Bạch Kiếm đạo nhân nói: "Vi Vân đúng không, được, Ngũ Hành tông ta sẽ cho hắn một hồi!"

Hắc Thủy tiên cô vỗ vỗ vai tuấn kiệt nói: "Tuấn kiệt, ngươi dưỡng thương cho tốt đi, việc này cứ giao cho chúng ta."

Minh Đức Sơn Nhân chỉ vào đoạn bao tay quấn vải trắng của Phong Tuấn Hùng, nói: "Người này Vi Vân chính là kẻ bị Vương Tông ruồng bỏ, vết thương tuấn kiệt, chỉ có "Sinh Cơ Tạo Cốt Đan" của Dược Vương Tông mới có thể chữa trị, chờ người của Dược Vương Tông đến thì xem bọn họ nói như thế nào!"

Nhìn mấy người họ ngươi một lời, ta nói một lời, trong lòng Phong Tuấn Kiệt nhất thời thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng đem tội lỗi gạt bỏ đi! Mấu chốt nhất chính là, còn có người giúp hắn ra mặt.

"Hừ, tiểu tử họ Vi kia, lần này ta xem ngươi chết như thế nào!"

Phong Tuấn Kiệt trong lòng liên tục cười lạnh.

100

Chương bàng thứ chín mươi bốn, vật quy nguyên chủ...

Tốc độ Phong Thần Chi Dực quả nhiên mau lẹ tuyệt luân, chỉ trong nháy mắt, Liễu Phỉ Nhi và Vi Vân đã rời thành Trường Ninh, bay qua ngoại ô phía Bắc, lại xẹt qua một ngọn núi lớn, xuất hiện tại một nơi cao ngất, tầng tầng núi non trùng điệp, cỏ cây um tùm, nước suối róc rách, dưới phong sương bao trùm, cỏ cây đều có vẻ hơi khô vàng.

Liễu Phỉ Nhi đắc ý vỗ vỗ cánh Phong Thần trên lưng. Nàng thật sự rất thích món pháp bảo này rồi, có nó rồi, ngày sau ai có thể đuổi kịp, ngăn được nàng?

Vi Vân chỉ vào ngọn núi lớn phía trước, nói ra: "Có lẽ ở phía trước."

Núi lớn dưới bầu trời đêm có chút quỷ bí, giống như cự thú, nằm rạp trên mặt đất. Gió lạnh thổi qua, thỉnh thoảng truyền đến tiếng thét, bầu không khí có chút quỷ dị.

Hai người đáp xuống chân núi, đang muốn tìm tòi đến tận cùng thì bỗng nhiên một bóng người lướt tới, trong bóng đêm có vẻ hơi dọa người.

Liễu Phỉ Nhi đang định lên tiếng kinh hô thì người tới bỗng đưa tay che miệng nàng lại, nói: "Hưu, là ta."

Vi Vân và Liễu Phỉ Nhi tập trung nhìn vào, mới phát hiện người tới chính là Diệp Trầm Ngư, nhất thời nhẹ nhàng thở ra.

Lúc này thoạt nhìn Diệp Trầm Ngư có chút xám mặt, không biết đi đâu nhưng khó che gương mặt xinh đẹp của nàng.

"Rời khỏi nơi này trước rồi hãy nói."

Diệp Trầm Ngư bước nhanh về phía trước, sau lưng kéo theo liên tiếp tàn ảnh.

Vi Vân và Liễu Phỉ Nhi vội vàng đuổi theo.

Ba người tới dưới một cây tùng cổ xưa trong rừng rậm rồi đứng lại, Diệp Trầm Ngư lau bùn đất trên mặt, thở ra một hơi, nói: "Ta truy tung hồi lâu, phát hiện một chuyện, coi như bí mật."

"Ồ?" Vi Vân cùng Liễu Phỉ Nhi đều lộ ra vẻ mặt tò mò.

Diệp Trầm Ngư nói: "Sư đệ, ngươi từng nói qua, Thiên Long thần giáo là quân cờ của Ma giáo ẩn núp trong tu chân giới chính đạo. Hôm nay nhìn lại, đúng là như thế. Sơn môn Thiên Long thần giáo ngay tại đỉnh núi kia, cách Thái Huyền tiên môn không đến trăm dặm. Hôm nay ta truy tung Thiên Âm Tiên Địch đến tận đây., Phát hiện Huyết Nhật đang ở bên trong Thiên Long Thần Giáo, ta không dám tới quá gần, nhưng đứng từ xa quan sát vẫn phát hiện một tia manh mối. Thiên Long Thần Giáo tụ tập rất nhiều nhân vật kỳ quái, không giống người của chính đạo, hẳn là người của Tam Đại Ma giáo, Ngự Châu nương nương cũng ở trong đó, thoạt nhìn bọn họ đang mưu đồ cái gì đó."

Vi Vân nhún nhún vai, nói: "Những việc đó không liên quan đến chúng ta, chúng ta chỉ cần đoạt lại pháp bảo của sư tỷ, còn lại tất cả đều không liên quan đến chúng ta, cứ để cho những sĩ chính nghĩa kia quan tâm đi."

Liễu Phỉ Nhi hờn dỗi: "Vân sư đệ, lời này của ngươi cũng quá không có trách nhiệm rồi. Tốt xấu gì chúng ta cũng là môn nhân chính đạo, sao có thể ngồi nhìn Ma giáo tàn sát bừa bãi không để ý tới?"

Vi Vân bất đắc dĩ nói: "Phỉ Nhi muội muội, hiện giờ bọn họ đều nói ta gia nhập Ma giáo, muội bảo ta như thế nào cho phải? Ta còn phải đi trợ giúp bọn họ xung phong để chứng minh sự trong sạch của mình hay sao?"

Hoàn toàn chính xác, hắn cũng coi như đủ oan uổng, không ngược lại giúp Ma giáo đã xem như hết lòng quan tâm rồi.

"Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của ngươi, ta chỉ là cố ý khích ngươi mà thôi." Liễu Phỉ Nhi hì hì cười một tiếng, nàng vốn đã có một trái tim lanh lợi, cũng là một loại thể chất bẩm sinh, người cực kỳ thông minh, làm sao không nhìn ra vẻ phiền muộn của Vi Vân chứ.

Diệp Trầm Ngư nói: "Ta đã trồng một luồng khí tức ở đây, luồng khí tức này có thể sinh ra cảm ứng với Thiên Âm Tiên Địch, Huyết Nhật có thể thông qua Thiên Âm Tiên Địch để nhận biết đoàn khí tức này, hắn sẽ sinh ra ảo giác, cho rằng muốn cởi bỏ lạc ấn của Thiên Âm Tiên Địch, nhất định phải mượn khí tức này, tin rằng hắn rất nhanh sẽ chạy tới đây, chúng ta ở đây ôm cây đợi thỏ."

Ba người nhìn nhau, đều gật đầu.

Bây giờ Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi đều có tu vi Pháp Tướng, Liễu Phỉ Nhi còn có Phong Thần Chi Dực bên người. Tuy Vi Vân chỉ có cảnh giới Nguyên Anh sơ kỳ, một thân pháp lực hùng hậu, nhưng không dưới hai nàng, cộng thêm kiếm hộ thân của Thái Huyền Tử, thần thông Càn Khôn Tụ công sát, cũng có thể ganh đua cao thấp với cường giả bình thường. Ba người hợp lực, mặc dù đánh không lại Huyết Nhật, nhưng cũng có thể được chia thiên lập địa kháng lễ.

Ba người chờ đợi, có chút nhàm chán. Nếu chỉ có một mình Vi Vân và nhị nữ ở chung với nhau, đều có thú vui nói không hết. Nhưng ba người tụ lại một chỗ, cũng có chút lúng túng. Bởi vì Vi Vân và Diệp Trầm Ngư là một đôi, mà lại có chút ám muội không rõ ràng với Liễu Phỉ Nhi, mấu chốt là Diệp Trầm Ngư cũng không biết việc này.

Liễu Phỉ Nhi nhàn rỗi đến nhàm chán, chợt nhớ tới Ngự Châu nương nương đùa bỡn Vi Vân, nhất thời mặt như lửa đốt. Nàng vốn là người linh hoạt hoạt bát, vô pháp vô thiên bỗng nhiên nổi lên tâm trí, lặng lẽ bắn ra một đạo chỉ phong. Đạo chỉ phong này giống như lưỡi dao sắc bén, nhất thời vạch trần váy ngắn cùng đũng quần của Vi Vân.

Vi Vân chỉ cảm thấy thân thể dưới mát lạnh, cúi đầu nhìn mới phát hiện đũng quần của mình đã rách ra. Một cái côn thịt thô to to giống như mũi voi treo giữa hai chân, gió lạnh vù vù thổi vào.

"Phí Nhi muội muội, muội..." Vi Vân nhìn về phía Liễu Phỉ Nhi, thấy nàng ngẩng đầu nhìn lên trời, dáng vẻ không biết chút nào, nhất thời không nói nên lời.

Gã nào có thể không biết đây là trò đùa của Liễu Phỉ Nhi.

"Làm sao vậy, Vân sư đệ?"

Liễu Phỉ Nhi quay đầu nhìn quanh, chỉ thấy bộ dáng biến thái của Vi Vân lộ vẻ điên cuồng, nhất thời cả kinh nói: "A nha, Vân sư đệ, ngươi tại sao lại hạ lưu như thế, vậy mà dám đem thứ đồ vật này lộ ra. Diệp tỷ tỷ mau nhìn, trời đất... Thật khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng a!"

Diệp Trầm Ngư nhìn tới, trông thấy rễ cây của Vi Vân, nhất thời gương mặt xinh đẹp đỏ lên, vội vàng quay đầu nhìn về nơi khác.

Vi Vân ôm lấy hạ thể, nghiêm mặt nói: "Phi nhi muội muội, như vậy không tốt..."

Liễu Phỉ Nhi chớp chớp đôi mắt đẹp như trăng lưỡi liềm, nói: "Vân sư đệ, ngươi không phải cho rằng là ta làm đấy chứ, vậy ngươi oan uổng cho ta đấy chứ. Ngươi cũng biết bị oan uổng là không dễ chịu gì đúng không? Ngươi nghĩ xem, ta muốn nhìn thấy cặp râu của ngươi., Trực tiếp cởi quần áo của ngươi chẳng phải tốt hơn sao, tại sao phải xé toạc nó ra, ngươi nói có đúng hay không, không có đạo lý! Cho nên chính là ngươi cố ý làm ra, ngươi nhất định là thèm thuồng sắc đẹp của Diệp tỷ tỷ, thật sự là một đại sắc lang nhin."

Sau khi nói xong, Liễu Phỉ Nhi còn thở dài lắc đầu, một bộ dạng ta đã sớm nhìn thấu biểu tình của ngươi rồi.

Vi Vân đâu có nói qua nàng, rõ ràng là nàng khơi mào, kết quả là Vi Vân bị nàng nói cho xấu hổ, đành phải yên lặng thay quần áo mới, nếu không phải trước kia đã chuẩn bị rất nhiều quần áo dự phòng thì hiện tại không có cách nào gặp được rồi.

"Dừng lại, đến rồi!"

Diệp Trầm Ngư đột nhiên hạ giọng nói.

Hai người vội vàng ngừng nói chuyện, linh thức quét qua, liền cảm thấy tiếng xé gió rất nhỏ từ đỉnh núi truyền đến, giữa bầu trời râu quai nón xuất hiện một đạo quang hoa huyết hồng, hóa thành một chùm sáng màu máu, nhanh chóng hạ xuống bên này.

Giờ khắc này, trong lòng vô cùng chờ mong, chỉ cần hắn tế luyện Thiên Âm Tiên Địch thì thực lực liền có thể nâng cao một bước, đủ để chiến một trận với cường giả độ kiếp bình thường, lúc đó địa vị của hắn ở Huyết Thần giáo cũng sẽ nước lên thuyền lên.

Huyết Tổ dưới Huyết Thần giáo có mười hai Đại trưởng lão, mỗi người đều có pháp lực cao cường, huyết nhật của hắn còn xếp cuối cùng, bây giờ Huyết Tổ đã thu một Huyết Man mới ở Huyết Hà vạn dặm, có tu vi Độ Kiếp Viên Mãn, sau khi tu luyện Huyết Ma Công., Càng là thực lực khủng bố, đã được Huyết Tổ phong làm thủ tịch trưởng lão Huyết Thần giáo mới, huyết nhật càng không có phát biểu ý kiến, bởi vậy vội vã tăng lên pháp lực, kiến công lập nghiệp, nói không chừng Huyết Tổ có thể ban cho vài giọt tinh huyết, trợ giúp hắn đột phá cảnh giới.

Nhưng Thiên Âm Tiên Địch bên trong có ấn ký Thiên Âm Tiên Tử hạ, ấn ký Địa Tiên lưu lại bên trong, ngăn cản người khác tế luyện Thiên Âm Tiên Địch, tuy vạn năm qua đi, ấn ký có nới lỏng, nhưng dù sao cũng là Địa Tiên hạ, huyết nhật hắn có tài gì, không có ba năm năm thời gian, đừng mơ tưởng luyện hoá ấn ký, cũng ý nghĩa trong ba năm năm không cách nào sử dụng Thiên Âm Tiên Địch, chính ma đại chiến sắp tới, hắn không thể chờ được.

Tối nay tam đại Ma giáo tổ chức hội nghị bí mật ở Thiên Long thần giáo, muốn ở thời điểm Thái Huyền tiên môn tổ chức đại hội, xây dựng liên minh chính đạo, tiến hành tập kích, cho cái gọi là liên minh chính đạo này một đòn tàn nhẫn, làm trọng thương các tông chính đạo, thực lực suy yếu. Huyết nhật lại cảm giác có một đoàn khí tức xuất hiện gần đó, mơ hồ có quan hệ với Thiên Âm Tiên Địch, hắn nào có thể nhịn được, lập tức mượn cớ rời đi, đến đây tìm kiếm.

"Chính là chỗ này!"

Mặt trời đỏ máu hóa thành một đạo huyết quang, rơi xuống dưới cây cổ tùng.

"Không đúng!"

Huyết Nhật bỗng nhiên cảm thấy một tia khí tức nguy hiểm, vội vàng dừng lại, hóa thành một nam tử cao lớn khoác trường bào màu máu, tứ chi thô to, một đầu tóc đỏ, ngũ quan vặn vẹo, gương mặt xấu xí, mắt đỏ như máu, trên lưng có một đôi cánh thịt màu máu. Hắn nhanh trí nhìn quanh vài lần, linh thức cuốn tới, lập tức cảm thấy mấy luồng khí tức ẩn nấp trong bóng tối, mà luồng khí tức cảm ứng với Thiên Âm Tiên Địch đã biến mất không thấy đâu nữa.

"Là bẫy, có mai phục."

Huyết Nhật tuy gấp gáp, nhưng cũng không ngu dốt, trong nháy mắt này đã biết mình bị lừa, vội vàng xoay người muốn bỏ đi.

"Chạy đi đâu, để pháp bảo lại!"

Đầu tiên Vi Vân xông ra, thân hóa thành tàn ảnh ngăn cản đường đi của hắn trước mặt huyết nhật.

Ngay sau đó, một đoàn quang hoa màu lam cùng một đoàn quang hoa màu xanh từ trong rừng tối vọt lên, hóa thành Liễu Phỉ Nhi cùng Diệp Trầm Ngư, hai nữ cùng Vi Vân, ba người thành tam tài phương vị, hô ứng lẫn nhau, vây huyết nhật vào giữa.

Huyết Nhật lơ lửng giữa không trung, đôi cánh màu máu khẽ vỗ, liếc nhìn ba người, thoáng yên tâm, cười lạnh nói: "Thì ra là ba đứa trẻ, chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ và Pháp Tướng sơ kỳ, cũng dám tới tìm xui xẻo của bổn trưởng lão, thật sự là không biết chữ chết viết như thế nào!"

Vi Vân sờ sờ phù chú mà Ngu Yên Vũ đưa cho, vô cùng tự tin nói: "Sao không thử xem?"

"Trước hết ta sẽ giết chết ngươi, sau đó sẽ hảo hảo hưởng thụ hai tiểu mỹ nhân này, hắc!"

Đôi cánh máu thịt của Huyết Nhật khẽ động, hóa thành một hư ảnh màu máu lao về phía Vi Vân, đôi bàn tay hóa thành chưởng ảnh màu máu to lớn, như một cái quạt hương bồ nhấn thẳng vào mặt hắn. Đây là "Huyết ấn thần chưởng" của Huyết Thần giáo, nổi danh cùng với "Cửu U ma thủ" của Thiên Ma giáo, đều có uy lực cực lớn, có thể đoạt hồn người, phá hủy linh thức.

Đối mặt với thế công của cường giả Pháp tướng viên mãn, Vi Vân nào dám khinh thường, pháp lực toàn thân cuồn cuộn chuyển động, điên cuồng vận chuyển, trước ngực bỗng nhiên quang hoa lóng lánh, mọc ra ba cánh tay năm màu, ghép vào tay trái phải, tổng cộng năm cánh tay, năm cánh tay này thoáng cái hóa thành màu vàng, năm bàn tay bóp thành nắm đấm, mặt trời chân hỏa ở phía trên hừng hực thiêu đốt, hóa thành quyền ảnh trùng trùng điệp, nghênh đón huyết chưởng của Huyết Nhật.

Gần như cùng lúc đó, thế công của Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi cũng đã đến.

Từng đầu dây leo thô to trống rỗng xuất hiện, quấn tới huyết nhật thân thể, lại có từng cây gỗ tròn to lớn từ trên trời giáng xuống, đánh tới đỉnh đầu huyết nhật.

Liễu Phỉ Nhi kéo Phá Vân Cung, một điểm sáng từ đó hiển hiện ra, hóa thành một mũi tên nhọn hai màu vàng bạc. Mũi tên nhọn này ở

nửa đường biến thành một con Phượng Hoàng màu vàng cùng một con Thần Long màu bạc, gào thét đánh tới mặt trời máu!

Pháp thuật và thần thông ba người trước sau không phân biệt trước sau, đồng thời rơi vào trên người Huyết Nhật.

"Bành! Bành! Bành!"

Cánh tay Vi Vân, Thần quyền và Thái Dương Chân Hỏa chồng chất, va chạm với bàn tay huyết ấn của Huyết Nhật Thần Chưởng, pháp lực mãnh liệt cuộn trào, truyền ra tiếng bạo phá kịch liệt, dư âm pháp lực cường đại khuếch tán ra chung quanh, tàn phá thảo mộc phía dưới, ngay cả không gian xung quanh cũng chấn động ong ong.

Cùng lúc đó, trên người Huyết Nhật bắn ra một Thái Dương Pháp Tướng màu máu. Lực lượng lĩnh vực vừa ra, lập tức đánh văng dây leo trên người, lại ngăn cản cây Long Phượng trên đỉnh đầu đang rơi xuống. Hơn nữa còn phá tan Long Phượng Tiễn thuật của Liễu Phỉ Nhi, một rồng một phượng dưới ánh mặt trời màu máu chiếu rọi nhanh chóng hòa tan ra.

Vi Vân bay ngược ra ngoài, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, pháp lực tán loạn, suýt nữa không khống chế nổi, trong lòng hắn thầm than một tiếng, không hổ là cường giả Pháp Tướng viên mãn, đồng thời tiếp được tuyệt chiêu của ba người mà vẫn mơ hồ chiếm thượng phong!

Huyết Nhật cũng là một trận kinh ngạc, hắn mặc dù pháp lực chia ra làm ba, muốn đồng thời ứng phó thế công của ba người, nhưng cũng không chỉ như vậy, ít nhất cũng có thể giết chết tiểu tử Nguyên Anh Sơ Kỳ trước mắt này, không nghĩ pháp lực đối phương tinh thuần như thế, hoàn toàn không đợi tu sĩ nhàn pháp tương sơ kỳ trở xuống, trong tình huống lấy cứng đối cứng với mình, sừng sốt không chết, chỉ bị chút nội thương mà thôi.

Một chút thương thế này, đối với Vi Vân mà nói tự nhiên không đáng nhắc tới, Nhật Chiếu tam giới đại pháp đã hấp thu Dược Vương Kinh

tinh túy, pháp lực lướt qua, nhất thời trăm sông đổ về một biển, thương thế trong cơ thể đang nhanh chóng khôi phục.

Sinh tử giao nhau, ai cũng không có lòng thảnh thơi cân nhắc điều khác, đều phát huy thực lực bản thân đến mức lớn nhất. Sau lưng Diệp Trầm Ngư dâng lên một cây Oa Quả, dưới thanh quang chói mắt chiếu rọi, nhất thời chống đỡ một mảnh thiên địa. Cùng lúc đó, sau lưng Liễu Phỉ Nhi cũng hiện lên một cơn gió mạnh, rồng bay phượng múa, tranh nhau rống giận!

Thái dương màu máu, cây trẻ, long phượng pháp tướng, ba thứ hoà lẫn, mỗi bên chiếm cứ một mảnh thiên địa, lực lượng lĩnh vực nghiền ép lẫn nhau, không gian vang lên răng rắc!

Diệp Trầm Ngư cùng Liễu Phỉ Nhi hợp lực đè ép Huyết Nhật, đối mặt lực lượng hai đại lĩnh vực nghiền ép, Huyết Nhật cũng không dám khinh thị, toàn lực thúc giục Huyết Ma Công, đem Pháp Tướng chi lực bộc phát ra toàn bộ, trong miệng hét lớn một tiếng: "Huyết Nha!"

Nhất thời vô số huyết nha từ trong mặt trời màu máu bay ra, phô thiên cái địa, đánh tới trước mặt hai người Diệp Thầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi. Nhị nữ cũng kêu thảm liên tục, thi triển thần thông mình tu luyện đến đối kháng.

Bên này, năm cánh tay trên người Vi Vân lại hiện ra, không ngừng ngưng tụ pháp lực, năm cánh tay đều xuất hiện từng đường vân hắc bạch, từng vòng quấn quanh ở phía trên, chớp mắt từ cổ tay hạ xuống, hóa thành năm ống tay áo lớn, sau đó năm cánh tay vung lên, ống tay áo càn khôn bay ra, biến thành năm vòi rồng màu đen, gào thét cuốn về phía huyết nhật!

Đây là thế công mạnh nhất mà hắn có thể sở hữu trước mắt!

Huyết Nhật mặc dù khinh thường Vi Vân, nhưng cũng không dám coi thường thế công của hắn, mà vẫn phân ra một bộ phận Pháp lực ứng phó, từ mặt trời huyết sắc rơi xuống mấy trăm con Huyết Nha, một mạch bay về phía ống tay áo càn khôn của Vi Vân.

Hắn nào biết đây là thần thông trấn tông Lý Càn Khôn của Dược Vương tông, có năng lực thôn phệ vạn vật. Lúc trước Tả Chấn Y dựa vào cánh cửa này tung hoành tu chân giới, hắn vừa mới tu thành Pháp Tướng xuất quan, căn bản không dám tùy tiện tiến vào lãnh địa chính đạo, bởi vậy chưa từng thấy, chỉ coi như thần thông bình thường ứng phó.

Thế là nhất thời cho Vi Vân cơ hội, năm luồng gió xoáy cuốn tới, chỉ trong chớp mắt đã nuốt trọn mấy trăm con Huyết Nha, ngay cả chút bọt nước cũng chưa từng bay lên.

Năm vòi rồng trực tiếp xâm nhập vào trong phạm vi Huyết sắc Pháp Tướng, thậm chí ngay cả Pháp Tướng cũng bắt đầu thôn phệ, lĩnh vực rung động răng rắc, rạn nứt từng tấc, lốc xoáy càng lớn hơn. Huyết ngày Huyết đấu với hai người Diệp Trầm Ngư, Liễu Phỉ Nhi lúc này mới cảm thấy không ổn, sắc mặt biến đổi, xoay người hướng Vi Vân, một đôi bàn tay to lớn hóa thành huyết sắc cự chưởng, bọc lấy sóng khí huyết sắc, mang theo uy thế kinh thiên, đánh ra từng đạo huyết ấn thần chưởng!

"Ầm ầm!"

Một tiếng ầm ầm bạo phá, năm cột gió xoáy bị phá vỡ một đạo, nổ thành vô số pháp lực loạn lưu, địa, thủy, hỏa, gió hướng bốn phía kích động mãnh liệt, người bình thường một khi chạm đến, đều sẽ bị oanh sát tại chỗ.

Bốn vòi rồng còn lại tiếp tục gào thét lao đến, hơn nữa còn nuốt hết pháp lực loạn lưu chung quanh, uy lực càng lớn, sắc mặt Huyết Nhật kinh hãi, toàn lực oanh kích, lại đánh ra một đạo, ba đạo còn lại tiếp tục thôn phệ loạn lưu pháp lực chung quanh, trở nên càng lúc càng lớn!

"Đây là thần thông gì?" Rốt cuộc mặt trời máu cũng phải biến sắc.

"Thần thông giết chó!"

Vi Vân toàn lực điều khiển ống tay áo càn khôn vồ tới.

Ba vòi rồng mắt thấy sẽ nuốt hết huyết nhật, Huyết Nhật trưởng lão rất tốt, thời khắc mấu chốt, hắn hét lớn một tiếng, đón đỡ Thái Dương Pháp Tướng màu máu, sau đó dẫn nổ pháp lực trong đó, năng lượng lĩnh vực bộc phát ra, nhất thời vượt qua cực hạn thôn phệ của Càn Khôn Tụ của Vi Vân, một tiếng nổ lớn "Ầm ầm" cùng một chỗ, lực lượng bạo phá cường đại truyền ra chung quanh không ngớt, mọi người nhao nhao thi triển pháp thuật hộ thân, tế lên pháp khí, bảo vệ chỗ yếu hại toàn thân.

Liễu Phỉ Nhi hành động nhanh nhất, Phong Thần Dực vỗ cánh hóa thành một cái bóng căn bản không nhìn thấy được lui về phía sau. Diệp Trầm Ngư tế lên Ngọc Thanh Bảo bình, thanh quang rủ xuống bao bọc lấy nàng. Thứ nàng am hiểu nhất chính là phòng thủ, cách lại xa, lực lượng phá hoại này không thể nào làm nàng bị thương được, chỉ có Huyết Nhật và Vi Vân đứng mũi chịu sào.

Huyết Nhật thân là cường giả pháp tướng viên mãn, pháp lực cao cường, nhưng lực va chạm của Tụ Càn Khôn cùng Pháp Tướng thực sự quá mạnh mẽ, hắn cũng không chịu nổi, liền bao lấy thân thể một đôi nhục sí sau lưng, mặc dù như thế, vẫn bị đánh cho da tróc thịt bong, huyết hoa vẩy ra, một đôi nhục sí đứt gãy, hai tay hai chân cũng vỡ ra một đoàn huyết vụ, cả người máu tươi đầm đìa, chỉ có thể miễn cưỡng mượn pháp lực lơ lửng ở giữa không trung.

"Ta tuy trọng thương, nhưng ngươi cũng nên chết đi!"

Mặt mũi đầy máu tươi, diện mục dữ tợn, vốn dáng dấp hơi xấu xí, cả người nhìn có vẻ thập phần khủng bố. Hắn nhìn về phía Vi Vân, vừa nhìn xuống, lập tức trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu Vi Vân chẳng biết lúc nào xuất hiện một toà núi lớn nguy nga, cao vút trong mây, từ đó rủ xuống từng màn sáng màu vàng đất, bao phủ cả người hắn vào trong đó, trên thân một tia tổn thương cũng không có.

"Không có khả năng!"

Huyết Nhật "Oa" một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, đây là nộ khí công tâm gây nên.

Hắn bất luận thế nào cũng không nghĩ ra, trên người kẻ này lại có một kiện pháp bảo, hơn nữa còn là hộ thân pháp bảo!

Huyết Nhật mặc dù trông thấy mà thèm, nhưng trước mắt bảo mệnh quan trọng hơn, nhất thời trên thân hiện lên một đoàn huyết quang, sau đó quay người muốn thoát khỏi nơi đây!

"Vị đại thúc này, ngươi muốn đi đâu?"

Ánh sáng màu xanh lóng lánh, Liễu Phỉ Nhi vỗ cánh Phong Thần, nháy mắt đã xuất hiện ở phía trước mặt trời máu, ngăn nàng lại. Ngọc thủ kéo Phá Vân Cung, bắn ra một mũi tên về phía hắn.

Một rồng một phượng gào thét lao tới, huyết nhật bận rộn không ngừng huy động huyết chưởng ngăn cản. Hắn hôm nay trọng thương không nói, ngay cả pháp tướng cũng bị phá vỡ, trong thời gian ngắn tất nhiên ngưng tụ không được, muốn khôi phục thực lực, thế nào cũng phải tĩnh tu mười ngày nửa tháng. Giờ phút này thực lực cùng Pháp Tướng sơ kỳ không khác, lại có vô lĩnh vực trong người, làm sao địch nổi bất cứ người nào trong ba người?

Trong lúc vội vàng, huyết nhật từ trong ngực lấy ra huyết sắc phù chú, nhìn không trung ném đi. Trong miệng quát lên: "Các ngươi dám giết ta, rất nhiều trưởng lão Thần giáo ta ở ngay gần đây nhất định sẽ chém bọn ngươi thành vạn đoạn!"

Huyết sắc phù chú hóa thành một đạo huyết quang phá không bay đi, thoáng cái biến mất không thấy gì nữa.

Liễu Phỉ Nhi thấy vậy cũng có chút cố kỵ, nhưng ngoài miệng lại không muốn thừa nhận, nói: "Hừ, để tất cả bọn hắn đi đi, ta vừa vặn hốt gọn bọn hắn một mẻ!"

Nói xong, Phá Vân Cung liên tiếp bắn ra mũi tên trí mạng, long phượng bay múa, hướng mặt trời máu quét tới. Nàng có cánh Phong Thần trên người, không ai có thể đuổi kịp tốc độ của nàng, chỉ có nàng đánh người khác.

Lúc này Vi Vân và Diệp Trầm Ngư cũng xông tới, huyết nhật làm sao địch nổi, nhất thời bị ba người đồng thời đánh chết tại chỗ!

Vi Vân nhìn thi thể Huyết Nhật rơi xuống rừng rậm, nói: "Yêu của Huyết Thần giáo có chất liệu đặc thù, chỉ cần có máu tươi là có thể phục sinh, nhất định phải diệt trừ thi thể của hắn mới được."

Dứt lời, Vi Vân nâng tay đánh ra khỏi ống tay áo càn khôn, ống tay áo màu đen hạ xuống, nuốt trọn toàn bộ thi thể Huyết Nhật, trong giây lát liền luyện hóa thành pháp lực khổng lồ, tuy rằng huyết nhật nguyên khí đại thương, nhưng bản mệnh nguyên khí trên người vẫn còn, sau khi chuyển hóa một trăm năm, Vi Vân đã nhận được pháp lực Nhật Chiếu Tam Giới Đại Pháp, hiện giờ hắn thân mang ba trăm năm pháp lực, lại có thêm hai trăm năm pháp lực, là có thể đột phá đến Nguyên Anh trung kỳ.

Huyết Nhật rất ít khi tiến vào tu chân giới chính đạo, bình thường chỉ hành động trong địa bàn của ma giáo, chính là một kẻ nghèo túng, trên người cũng không có quá nhiều thứ giá trị, chỉ có mấy đồng tiền phù, cùng với Thiên Âm Tiên Địch của Diệp Trầm Ngư.

Vi Vân lấy ra cây sáo trúc xanh biếc này, đưa vào tay Diệp Trầm Ngư, nói: "Sư tỷ, vật quy nguyên chủ."

101

Chương sáu mươi bảy thân bất do kỷ.

Cầm Thiên Âm Tiên Địch trong tay, Diệp Trầm Ngư vui mừng quá đỗi, bởi vậy trong người nàng có pháp bảo, tương đương với nàng có thực lực Pháp Tướng viên mãn, cho dù một mình đối mặt Huyết Nhật, cho dù không địch lại, cũng có thể thong dong rút lui.

Thiên Âm Tiên Địch vốn là vật của Diệp Trầm Ngư, lúc này một lần nữa trở lại trong tay, sau khi tế luyện liền dung hợp với bản thân, tuy hai mà một.

Vào thời khắc này, tiếng xé gió lần nữa truyền đến.

Liễu Phỉ Nhi ngửa đầu nhìn lại, lập tức gương mặt xinh đẹp biến đổi, nói: "Không tốt, đám người Ma giáo quả nhiên đến rồi, chúng ta đi mau!"

Vừa rồi huyết nhật dùng phù chú đưa tin báo phương vị của mình, lập tức nhận được tin tức của Thiên Long thần giáo đại sơn, đương nhiên phải phái người đến đầu tiên.

"Chạy đi đâu!"

Một đạo cầu vồng màu máu giống như thác nước cửu thiên từ trên trời hạ xuống, pháp lực khổng lồ phô thiên cái địa nghiền ép tới ba người.

Ba người lập tức biến sắc, đầu tiên Vi Vân vung Thái Huyền Tử kiếm lên, hóa thành một tòa núi lớn nguy nga, ngăn đạo cầu vồng màu máu này lại, đồng thời quát lên: "Các ngươi đi trước, để ta ngăn cản bọn chúng!"

"Sư đệ!"

Diệp Trầm Ngư đợi lúc đến hỗ trợ, Liễu Phỉ Nhi đã kéo nàng lại, nói: "Hắn có pháp bảo hộ thân, không sao đâu."

Đôi cánh của Phong Thần khẽ phất, hai người trong nháy mắt đã hóa thành hư ảnh nhàn nhạt, biến mất trong trời đêm.

Người đến là một nam tử trung niên đầu tóc dài màu máu, ăn mặc theo kiểu trưởng lão Huyết Thần giáo, một thân trường bào màu máu rộng thùng thình, một cái áo choàng màu đỏ tươi, tay áo rộng thùng thình, mắt to mày rậm, chính là Huyết Man thủ tịch tân trưởng lão Huyết Thần giáo, ở trong cơ thể cự nhân Vu Man lấy tinh huyết thành tinh, ở sau khi tu vi tăng vọt đến độ kiếp viên mãn, lại tu luyện kỳ công Huyết Huyết Ma Công của Huyết Thần giáo, hiện giờ thực lực càng kinh khủng, hung uy ngập trời!

Vi Vân Nguyên tưởng rằng mình có Thái Huyền Tử Kiếm hộ thân, như thế nào cũng có thể ngăn cản ba, Huyết Man chỉ tùy ý vung ống tay áo, hóa thành một tấm lụa huyết sắc cuốn xuống, rơi vào trên ngọn núi nguy nga do Thái Huyền Tử Kiếm biến thành, ngọn núi lớn lập tức sụp đổ, hóa thành một thanh tiên kiếm màu vàng đất, phát ra một tiếng gào thét, rơi vào tay Vi Vân.

Một cỗ cự lực khó có thể tưởng tượng đánh tới, thuật hộ thân nhật nguyệt trước người trong nháy mắt vỡ vụn như mặt gương, Vi Vân như bị sét đánh, toàn thân rung mạnh, thất khiếu chảy máu, cả người như diều đứt dây rơi xuống phía dưới.

Chỉ là một đòn tiện tay, thần thông gì cũng không sử dụng, Vi Vân liền bị đánh trọng thương, không có sức hoàn thủ!

"Hừ, tên nhóc miệng vàng dám giết trưởng lão Huyết Thần giáo ta, nhận lấy cái chết!"

Huyết Man vung tay lên, hóa thành một huyết sắc cự chưởng, huyết ấn thần chưởng đánh vào đầu Vi Vân!

"Khoan đã!"

Một vệt kim quang vạch phá bầu trời, trong nháy mắt bay tới, biến thành kim quang hình xoắn ốc, xẹt qua lòng bàn tay huyết sắc cự chưởng của Huyết Man, "Xẹt" một tiếng, một dòng máu văng tung tóe, Huyết Man bị đau, thu tay đứng thẳng, tức giận trừng mắt nhìn người tới, nói: "Ngự Châu, ngươi làm vậy là có ý gì?"

Kim quang hóa thành một nửa kim bạt, quay tròn, rơi vào tay một mỹ nữ trung niên, một thân trường bào dị thú cẩm tú, tóc đen như thác nước, khuôn mặt tà mị, đi theo phía sau là bốn thị nữ khinh sa, chính là trưởng lão thủ tịch tà dị Ngự Châu nương nương.

Ngự Châu nương nương ra hiệu một chút, Xuân, Hạ, Thu, Đông, tứ đại thị nữ liền cứu Vi Vân trở lại bên cạnh nàng. Lúc này toàn thân Vi Vân giống như bộ xương tan, hữu khí vô lực, ngay cả pháp lực cũng vận chuyển không linh hoạt. Hắn giương mắt nhìn người trước mắt, lại là lão yêu phụ ngự châu nương nương, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Lão yêu phụ này trong mắt Vi Vân luôn cảm thấy có chút phiền chán, nhưng vào giờ phút này, lại có vẻ đáng yêu và đáng tin cậy như thế.

Ngự Châu nương nương chân đạp một nửa kim bạt, nắm trong tay một nửa kim bạt, lạnh lùng nhìn Huyết Man, không cho hắn chút sắc mặt nào, nói: "Tiểu tử, đây là người của ta, ngươi dám đả thương hắn?"

Huyết Man vung tay áo, cả giận nói: "Kẻ này là ác đồ Nhân tộc, Huyết Nhật trưởng lão của giáo ta vừa truyền ra tín hiệu cứu mạng, lúc này không thấy tăm hơi, rõ ràng đã bị hắn giết chết, ngự châu, không ngờ ngươi lại bao che cho hắn!"

"Thế nào, ngươi có ý kiến gì? Xem ta đánh nát mông ngươi nở hoa nhé!" Nói xong, Ngự Châu nương nương làm bộ muốn động thủ.

Nàng có pháp bảo bên người, tuy rằng pháp lực của Huyết Man cao hơn nàng rất nhiều thế nhưng cũng không thể thắng nổi nàng, lại

không muốn dây dưa với nàng, nói: "Ngự châu! Ngươi bao che cho Nhân tộc đi, tới trước mặt Huyết Tổ xem ngươi nói như thế nào!"

"Đó là Huyết Tổ của ngươi, không phải của ta." Ngự Châu nương nương hừ lạnh một tiếng: "Ba vị giáo chủ đã hạ lệnh, ta dẫn đầu hành động lần này, ngươi dám không tuân theo hiệu lệnh."

"Ngự Châu!" Huyết Man nổi giận đùng đùng nói: "Bổn tọa cũng là trưởng lão thủ tịch của Thần giáo, mọi người cùng ngồi xuống, ngươi, ngươi dám vênh mặt hất hàm sai khiến ta như thế, ngươi đừng có kiêu ngạo, sau này ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Ngự Châu nương nương lạnh giọng quát: "Cút!"

"Hừ!"

Sắc mặt Huyết Man khó coi, phẩy tay áo bỏ đi.

Từ khi gia nhập Huyết Thần giáo tới nay, Huyết Man là dưới một người trên vạn người, tiền nhân hậu nhân phong quang vô hạn, nhưng từ khi tiến vào tu chân giới chính đạo mấy ngày nay, ngự châu nương nương đã nhiều lần khiến hắn cực kỳ mất mặt, nhất thời ôm hận trong lòng.

"Mang về!"

Ngự Châu Nương Nương nói xong, liền quay người bay đi.

Tứ đại yêu cơ nâng Vi Vân lên rồi cũng đuổi theo sau.

Vi Vân được đưa về một chỗ có phong cảnh tú lệ, dãy núi bảo vệ trong cung điện, lưng tựa long mạch Trung Châu, nhìn về phía Trường Ninh thành, chính là sơn môn Thiên Long Thần Giáo.

Thiên Long thần giáo vốn là một tông môn nhỏ bình thường ở tu chân giới, phụ thuộc vào Thái Huyền tiên môn, nhưng năm nay bị

tam đại ma giáo ăn mòn, trở thành cứ điểm của tam đại ma giáo, giáo chủ Tống Chung, nhị trưởng lão Thiên Ma giáo, có tu vi Độ Kiếp sơ kỳ, trên tay có một kiện pháp bảo cao cấp "Vạn Quỷ Phiên", thực lực rất mạnh.

Ngoại trừ Tống Chung, Thiên Long thần giáo còn có mười đại trưởng lão, mười vạn môn nhân, hơn vạn cao thủ, mười đại trưởng lão đều là cường giả pháp tướng viên mãn, đặc biệt là trong tay trưởng lão Nghiêu Qua có một kiện pháp bảo trung cấp "Thiên Long bảo tháp", trong tay Tiết Hải trưởng lão cũng có một kiện pháp bảo trung cấp "Âm Sơn Quỷ Tỳ", thực lực như thế đã có thể sánh vai cùng tam giáo thất tông!

Bề ngoài chỉ là một tông môn Tiên Đạo phát triển nhanh chóng, nhưng lại ngầm âm thầm mưu đồ đại sự của Ma giáo, tu chân giới chính đạo vẫn cho rằng Tống Chung chỉ là tán tu hải ngoại, bởi vì thời gian quá ngắn, Thiên Long thần giáo vẫn luôn tỏ ý tốt, ngay cả những môn phái ở Thái Huyền Tiên môn cách đó không xa cũng không biết rõ.

Sơn môn Thiên Long Thần Giáo vô cùng đồ sộ, toàn bộ quần thể kiến trúc rơi như một con rồng lớn, thân rồng lại là một mảnh màu đen, chỉ có đầu rồng là một mảnh huyết hồng, đồng thời tập trung đặc điểm tà dị giáo, Thiên Ma giáo và Huyết Thần Giáo.

Ngự Châu nương nương đặt Vi Vân vào trong một lầu các, để cho tứ đại thị nữ chăm sóc, nàng còn chỉ vào Vi Vân giúp nàng luyện đan, tự nhiên không thể để hắn chết được.

Trên giường, tấm màn che màu hồng nhạt rủ xuống, chung quanh tản ra mùi thơm nhàn nhạt, trên giường là một tấm thảm hổ, tản mát ra khí tức ấm áp.

Vi Vân trọng thương sắp chết, sắc mặt tái nhợt, ngửa mặt nằm trên giường, xuân, thu, đông tứ cơ quay quanh trái phải, vẻ mặt lo lắng nhìn hắn, thỉnh thoảng lấy khăn tay lau mồ hôi lạnh trên người hắn.

"Thương thế nặng như vậy, cái này có thể đọng lại được sao?" Vẻ mặt Xuân Cơ tràn đầy lo lắng nói.

Hạ Cơ thở dài: "Nương nương đi họp, không để ý tới bên này, chúng ta giúp chủ nhân chải vuốt kinh mạch trước đi."

Không có biện pháp khác, tứ nữ đành phải tự mình vận chuyển pháp lực, đặt ở tứ chi Vi Vân, thông qua huyệt Dũng Tuyền cùng huyệt Lao Cung, đưa pháp lực vào trong kinh mạch của hắn, hỗ trợ chải vuốt kinh mạch bị Huyết Man chấn thương, cùng pháp lực hỗn loạn.

Tứ nữ đều có tu vi Pháp tướng sơ kỳ, đặt ở toàn bộ Tu Chân Giới cũng là cường giả một phương, nhất là bốn nữ hợp lực có thể so sánh với cường giả pháp tướng viên mãn, đồng thời dưới sự vận công, kinh mạch trong cơ thể Vi Vân nhất thời được chải chuốt. Nhật Chiếu Nguyệt Chiếu tam giới đại pháp một lần nữa bắt đầu vận chuyển, môn công pháp này đã vượt xa tu chân giới thập đại kỳ công, nơi pháp lực đi qua, nhất thời kinh mạch nhanh chóng chữa trị, ngũ tạng lục phủ cũng đang nhanh chóng khép lại.

Giờ phút này, mặc dù thân thể Vi Vân hôn mê, nhưng ý thức vô cùng thanh tỉnh, cảnh vật chung quanh nhìn thấy tận mắt, đây thuần túy là Linh thức cảm giác, cũng không phải là mắt thường nhìn thấy, có Nguyên Anh trong người, cung cấp Pháp lực cho Linh Thức, đầu Linh Thức liền có thể kéo dài ra ngoài, cảm giác thiên địa vạn vật, so mắt thường còn rõ ràng hơn.

Khi tứ đại yêu cơ bị thương, hắn lại đưa linh thức ra, dọc theo cửa phòng đi ra ngoài, đi qua trùng trùng lầu các, mỗi cách hơn mười bước, đều có tu hành giả canh gác. Không bao lâu nhìn thấy một cái đại điện, đại điện uy nghiêm khí phách, trên xà trụ khắc rồng, phượng, kỳ lân các loại thần thú, khí tức cổ xưa mà thương mang kéo đến.

Trong điện lúc này tụ tập rất nhiều người, Ngự Châu nương nương và Huyết Man cũng ở trong đó.

Ngự Châu nương nương ngồi ở vị trí đầu tiên, bên trái phải ngồi Huyết Man, cùng với một lão giả mặc hắc bào có hình thể khô gầy, đi xuống lần nữa có hơn mười cường giả Pháp Tướng đứng hai bên, phía dưới đứng rất nhiều cao thủ Nguyên Anh, Ma Đạo Tam công tử thình lình xuất hiện.

Liên minh của ba đại ma giáo tập hợp, đang bàn bạc về việc tập kích liên minh chính đạo.

Lão giả mặc hắc bào chính là Tống Chung, giáo chủ Thiên Long thần giáo Tống Chung, nhị trưởng lão Thiên Ma giáo, cầm trong tay một cây cờ phướn màu đen, trên lá cờ thêu từng cái đầu lâu màu đỏ như máu, nhìn kỹ sẽ phát hiện những đầu lâu này đang chậm rãi chuyển động, thì ra cũng không phải là được thêu lên, mà là dấu vết pháp lực biến thành.

Đây chính là Pháp bảo cao cấp Vạn Quỷ Phiên, năm ngàn nam đồng Thuần Dương Bát Tự, cùng với năm ngàn nữ đồng thuần âm Bát Tự, lấy tinh huyết và hồn phách, trải qua bảy bảy bốn mươi chín năm mới có thể luyện chế thành, uy lực khủng bố, tà ác không gì sánh được.

Còn có hai người khá dễ thấy, một người là nhị trưởng lão Phục Qua của tà dị giáo, còn một người là thủ tịch trưởng lão Tiết Hải của Huyết thần giáo, hiện giờ là nhị trưởng lão Huyết thần giáo, Nghiêu Qua là một lão giả dáng người cao gầy, ánh mắt sắc bén, trong tay nâng một kim sắc tiểu tháp, chính là pháp bảo trung cấp Thiên Long bảo tháp, Tiết Hải thân hình mập lùn, thân mặc đại bào đỏ tươi, tay cầm một ngọc tỷ màu đen, là Âm Sơn Quỷ Tỳ, cũng là một pháp bảo trung cấp.

Hành động lần này do Ngự Châu nương nương thống lĩnh, Tống Chung, Huyết Man, Nghiêu Qua, Tiết Hải dẫn đầu mang theo lực lượng tinh nhuệ của ba đại ma giáo, dẫn theo mấy vạn môn nhân, muốn thừa dịp lần này Thái Huyền tiên môn tổ chức đại hội, xây dựng liên minh, cho một đòn hung hăng phá hủy lực lượng tinh nhuệ của tu chân giới chính đạo!

Tống Chung ho khan một tiếng, từ từ nói: "Như vậy, kế hoạch lần này cứ quyết định như vậy đi, đến lúc đó mong rằng nương nương dẫn dắt chư vị đạo hữu một tay đánh tan cái gọi là liên minh chính đạo của bọn hắn."

Ngự Châu nương nương liếc nhìn Huyết Man, nói: "Ồ, chỉ cần mọi người đoàn kết nhất trí, chỉ là liên minh chính đạo thì tính là gì, ta cảnh cáo trước mặt, ba vị Giáo chủ giao cho ta đặc quyền tạm thời thống lĩnh quần hùng Thần giáo, ai dám không nghe điều khiển, chớ trách ta thủ đoạn độc ác vô tình!"

Mọi người nghe vậy, đều gật đầu đồng ý, chỉ có Huyết Man sắc mặt đỏ bừng, hai mắt lóe ra hung quang.

Đây rõ ràng là đang ám chỉ gã kiệt ngạo bất tuân, không phục tùng an bài.

Huyết Man cả giận nói: "Tiểu tử Nhân tộc kia sát hại trưởng lão giáo ta, nương nương lại che chở hắn, đúng là bất công!"

"Ngươi chính mắt nhìn thấy?"

"Cái này..."

Ngự Châu nương nương vỗ bàn một cái, quát khẽ: "Còn dám nhắc tới việc này thì cút ra ngoài cho ta!"

Huyết Man lúc này ngậm miệng không nói.

Lúc này mặc dù Huyết Man pháp lực cao cường, tu vi ngập trời, nhưng không cách nào bảo vật trong người, vả lại hắn mới vào Huyết Thần giáo, lại đoạt vị trí Tiết Hải, Tiết Hải đối với hắn có nhiều lời lẽ, lại mới thành tinh không lâu, thiếu hụt kinh nghiệm thế tục, không hiểu kinh doanh nhân mạch, cho nên tam đại Ma giáo không có bao nhiêu người bảo vệ hắn, uy tín còn không bằng Tiết Hải.

Ngự Châu nương nương liếc nhìn hắn một cái, tiếp tục nói: "Theo tin cậy, lần này đến tông môn Thái Huyền Tiên Môn tham gia đại hội có chừng mấy trăm cái, phái ra đều là nhân vật trọng yếu, cơ hồ hội tụ toàn bộ lực lượng tinh nhuệ của Chính đạo tu chân giới, chúng ta không thể chính diện đối kháng, sau khi xuống tay, lập tức rút lui, chờ bọn hắn đại loạn trong gang tấc, lại lần lượt đánh tan. Tống trưởng lão, đến lúc đó phải dựa vào ngươi, chúng ta nội ứng ngoại hợp, tin tưởng nhất định có thể nhất cử thành công!"

Tống Chung gật đầu nói: "Nương nương yên tâm, bổn tọa nhất định sẽ không làm nhục sứ mệnh."

Ngự Châu nương nương đứng dậy, nói: "Nếu không có việc gì thì rời đi, ba ngày sau đại hội bắt đầu, Tống trưởng lão có thể dẫn người xuất phát trước."

Tống Chung gật gật đầu, đứng dậy rời đi.

Người của Tam Đại Ma giáo dồn dập tản đi.

Ánh mắt Ngự Châu nương nương bỗng nhiên quét qua, nhìn quanh chỗ linh thức của Vi Vân, nói: "Không tĩnh dưỡng cho tốt, tới đây làm gì?"

Vừa dứt lời, Vi Vân đã cảm thấy một luồng sức mạnh cực lớn đánh tới. Sau một khắc, linh thức của hắn đã trở lại trong cơ thể. Một cơn buồn ngủ ập tới, hắn ngủ rất say.

...

Đảo mắt đã qua ba ngày, trên quảng trường ở hoàng thành Trường Ninh thành, truyền tống trận pháp đi thông đến Thái Huyền Tiên Môn không ngừng lập loè ánh sáng, từng nhóm nhân sĩ tu chân giới thông qua trận pháp, được truyền tống vào Thái Huyền Tiên Môn. Những người này đều là đại biểu từ các đại tông môn đến từ tu chân giới, đa số là tông chủ hoặc trưởng lão, mang theo mấy môn nhân đệ tử tham gia hội nghị trọng đại của tu chân giới lần này.

Chính đạo tu chân giới từng có Thiên tông môn, số lượng rất nhiều, nhưng đại đa số tông môn đều rất kém cỏi, thậm chí có tông môn nhỏ và cả tông chủ có thực lực mạnh nhất cũng chỉ có tu vi Kim Đan, chẳng qua là có chút truyền thừa, chiếm cứ một bảo địa phong thủy, nên tự lập môn phái mà thôi, căn bản không có mặt mũi gì. Nhưng chỉ cần là tông môn nổi danh, Thái Huyền tiên môn đều mời, đây là vì thu nạp lòng người.

Bên cạnh Truyền Tống Trận, dưới tàng cây hoa quế cách đó không xa là hai thiếu nữ trẻ tuổi, một mặc áo xanh, một mỹ nhân mặc quần lụa mỏng màu xanh da trời chọn một, đó chính là hai người Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi.

Đêm đó, hai cô gái tách khỏi Vi Vân, sau khi thoát đi không tìm được Vi Vân, nhưng có thể cảm giác được hắn chưa chết nên mới thở phào nhẹ nhõm.

Đảo mắt mấy ngày trôi qua, hai nàng phân biệt nhận được tin tức từ sư môn, muốn các nàng ở đây chờ, cùng sư môn tụ hợp, đi tham gia Tiên đạo đại hội do Thái Huyền Tiên môn tổ chức.

Chờ một lát, Liễu Phỉ Nhi bỗng nhiên nhãn tình sáng lên, nói: "Cha ta, mẹ đến rồi!"

Diệp Trầm Ngư đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy một người đàn ông trung niên và một nữ nhân có khuôn mặt tuyệt mỹ, khí chất trang nhã xuất hiện trên quảng trường, phía sau còn có mấy nam nữ mặc đạo bào màu lam. Chính là người của Phù Vân Các, Các chủ Phù Vân Các, cùng với Phu nhân Lạc Khi Trần, còn có mấy đệ tử chân truyền của Phù Vân Các.

Liễu Phỉ Nhi chậm rãi tiến lên, ngây thơ hô: "Phụ thân, mẫu thân!"

Chân nhân Phù Thế gật gật đầu, không nói một lời.

Lạc Khinh Trần tức giận nói: "Sao ngươi lại không nghe lời như vậy, bảo ngươi ở nhà tĩnh tu cho tốt là không nghe, nhà đại cô nương

chạy loạn khắp nơi còn ra thể thống gì?"

Một tia gió lạnh thổi qua, trên trán Lạc Khinh Trần khẽ nhúc nhích, kết hợp với khuôn mặt tuyệt mỹ, da thịt trắng như tuyết, dáng vóc uyển chuyển, khí chất cao quý, quần lụa màu lam trên người khẽ đong đưa, cả người lộ ra vẻ phong vận mười phần, đặc biệt động lòng người. Không ít nhân sĩ tu chân giới đi ngang qua đều quăng ánh mắt tham lam của mình sang, âm thầm nuốt nước miếng.

Nhưng chỉ cần là người hơi gặp chút chút chuyện đời, đều biết nữ nhân này không trêu chọc nổi.

Liễu Phỉ Nhi vùi đầu vào trong lòng Lạc Khinh Trần làm nũng nịu. Lạc Khinh Trần làm sao còn có thể tức giận, ánh mắt tràn ngập ôn nhu, vuốt nhẹ mái tóc của nàng. Ngón tay ngọc nhỏ nhắn nhếch lên mũi của nàng, Liễu Phỉ Nhi duỗi ra cái lưỡi mềm mại liếm nhẹ ngón tay ngọc của Lạc Khinh Trần một cái rồi cười hì hì.

Một màn này làm cho rất nhiều nam tử chung quanh trợn mắt há hốc mồm, pháp lực tán loạn, mũi máu chảy ra.

Liễu Phỉ Nhi cười nói: "Mẹ, người xem con đột phá đến Pháp tướng rồi còn được một kiện Pháp bảo, nên ban thưởng cho con như thế nào nha?"

Lạc Khinh Trần khẽ gật đầu, vuốt cằm cô nói: "Cũng không tệ, phần thưởng à... Lần này ngươi tự ý xuống núi, ta sẽ không phạt ngươi."

"Hừ ~ nhà ta không vui ~" Liễu Phỉ Nhi nhõng nhẽo hô lên, cánh tay trắng nõn như ngó sen ôm lấy eo nhỏ của Lạc Khinh Trần không buông tay.

Đang nói, Diệp Trầm Ngư đi tới, cùng người của Phù Vân Các trước sau vấn an, trọng điểm gặp qua Phù Thế chân nhân, cùng với Thiên Biến Ma Nữ Lạc Khi Trần, hai người này đều là cự đầu của tu chân giới, nổi danh hiền khang, bất luận là tên tuổi Thiên Vận Bát Tiên, hay là biệt hiệu Thiên Biến Ma Nữ, đều không phải là thuận miệng thổi ra.

Chân nhân Phù Thế quét mắt nhìn Diệp Trầm Ngư, mở miệng khen ngợi: "Diệp sư điệt quả nhiên có thiên tư cực cao, tuổi còn nhỏ mà đã có tu vi như thế, còn mạnh hơn ta năm đó nhiều."

Diệp Trầm Ngư vội vàng nói: "Không dám, chân nhân quá khen rồi."

"A, là Các chủ Phù Vân Các đích thân tới, Tô Mộc cúi chào."

Một giọng nói nho nhã lễ độ vang lên.

Chân nhân Phù Thế khẽ nhíu mày, nhìn sang, chỉ thấy một nam tử ưu nhã đi tới, ôn văn nhã nhặn, nho nhã lễ độ, mặc một bộ thanh bào, bên cạnh là trưởng lão Tô Mộc của Dược Vương Tông, còn có Bạch Vô Ưu, Thanh Mộc, cùng với ba người Mạc Tú Vân.

Vốn dĩ trong đại hội lần này Tô Mộc chỉ định mang Bạch Vô Ưu và Thanh Mộc đến đây, nhưng Mạc Tú Vân bảo Bạch Vô Ưu mang nàng theo, muốn đi Trung Châu gặp gỡ chút chuyện đời, Bạch Vô Ưu năn nỉ Tô Mộc, Tô Mộc biết được quan hệ của hai người liền đồng ý.

Dù sao đại biểu là Dược Vương tông, chân nhân đời trước không dám lãnh đạm, chắp tay thi lễ, nói: "Hóa ra là Tô Mộc đạo hữu, bần đạo hữu lễ. Sao không thấy dược huynh đến đây?"

Tô Mộc thuận miệng nói: "Lần Tiên Đạo đại hội này, thịnh thế trăm năm, sư huynh vốn nên đến đây, chỉ là gần đây bận rộn nghiên cứu chế tạo Tị Kiếp Đan, cho nên không rảnh phân thân, bần đạo đến đây cũng giống nhau."

Hắn đương nhiên sẽ không nói, Dược lão nhân căn bản không muốn tới tham gia đại hội hỗn loạn này, từ lần trước Thái Huyền tiên môn vu oan Dược Vương tông, Vi Vân bị trục xuất sư môn, toàn bộ Dược Vương tông trên dưới đều căm hận Thái Huyền tiên môn, có thể phái người đến tham gia cũng đã cho bọn họ rất nhiều mặt mũi rồi.

"A... Thì ra là nghiên cứu chế tạo Tị Kiếp Đan, đây thật sự là chuyện lớn, không thể qua loa, như Dược huynh nghiên cứu chế tạo ra, mong Tô Mộc đạo hữu nói cho ta biết, bần đạo cũng phi thường khao khát vật này." Phù Thế chân nhân thản nhiên nói.

Tô Mộc cười nói: "Đó là đương nhiên, nhất định là người đầu tiên báo cho chân nhân."

Hai người hàn huyên một lát, đang muốn bước lên truyền tống trận đi tới Thái Huyền tiên môn, Diệp Trầm Ngư bỗng nhiên nói: "Trưởng lão, chân nhân, chúng ta không thể đi!"

102

Chương môÌ£t đại chiến sơ khai diễn ra lúc đầu.

"Ồ? Vì sao vậy?" Chân nhân Phù Thế ngừng chân hỏi.

Tô Mộc hơi nhíu mày, nói: "Trầm Ngư, lời này là ý gì?"

Diệp Trầm Ngư vội vàng nói: "Nói ra thì dài dòng lắm, tóm lại chuyến đi này có nguy hiểm, đại hội Tiên đạo do Thái Huyền tiên môn tổ chức lần này sẽ gặp phải Ma giáo yêu nhân đánh lén, chúng ta không thể mạo hiểm!"

Tô Mộc hơi nhướng mày: "Ngươi nói là... Ma giáo nhân cơ hội đánh lén?"

Diệp Trầm Ngư gật đầu.

Chân nhân hiện thế hỏi: "Diệp sư điệt có được tin tức này từ đâu?"

Diệp Trầm Ngư suy nghĩ một chút, phát hiện mình cũng không phải nghe từ đâu đó, chỉ là nhìn thấy tình huống khác thường của Thiên Long thần giáo, cho nên mới có suy đoán này, nhưng nàng ta chắc chắn cảm giác của mình đúng, bèn nói: "Là ta tính ra được."

Phù Thế chân nhân yên lặng bật cười, nói: "Diệp sư điệt quá lo lắng rồi, Thái Huyền Tiên Môn là nơi nào, không nói có Huyền Chân đạo huynh và rất nhiều cường giả tọa trấn, còn có Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm tạo thành đại sát trận thủ hộ, chuyện này không nói đến, càng có nhiều đường quần hùng Tu Chân giới hội tụ, há để cho yêu nhân Ma giáo giương oai? Cho dù thật sự đến, cũng có bao nhiêu chết bấy nhiêu."

Diệp Trầm Ngư nghe vậy liền trầm mặc không nói, lời này cũng có lý. Nhưng mặc dù vậy, nàng vẫn cảm thấy có chút bất an.

Tô Mộc cười nói: "Trầm Ngư a, lần này ngươi xuống núi, thu hoạch tương đối khá, chẳng những tu thành Pháp Tướng, còn được một kiện Pháp Bảo, có chút tăng thêm hào quang, thật sự là dược vương tông ta may mắn, ngươi đi theo ta, không thể chạy loạn, để tránh gặp nạn."

"Vâng, sư thúc."

Diệp Trầm Ngư gật gật đầu, lại nhìn đám người Bạch Vô Ưu và Mạc Tú Vân, mấy người cũng đều nhìn nàng, gật đầu ra hiệu.

Thế là, cả hai tiện dắt tay nhau mà đi, thông qua truyền tống trận đi tới Thái Huyền tiên môn.

Không bao lâu, đoàn người đi tới quảng trường trên Thái Huyền Tiên Môn, nhìn thấy bên trong đã kín người hết chỗ, từng cái từng cái bàn dài xếp thành hàng, phía trên đặt rượu dưa quả, đại biểu các đại tông môn đều ngồi xuống, phẩm trà, uống rượu, nếm trái cây, chỉ chờ đại hội bắt đầu.

Dược Vương Tông bên này, Tô Mộc dẫn Diệp Trầm Ngư, Bạch Vô Ưu, Thanh Mộc, Mạc Tú Vân ngồi cùng một chỗ, bên cạnh là người Phù Vân Các, lại qua Quan Diệu Tông, sau đó là Đại Phật Tự và Tiểu Mật Tông, nhưng không thấy người của Tử Nguyệt tiên môn đến.

Cách đó không xa có người của Thiên Long thần giáo đang ngồi, bên cạnh giáo chủ Tống Chung còn có hai đại trưởng lão đi theo, vài tên đệ tử, bao gồm cả Tống Chung và hai đại trưởng lão, khí tức đều ẩn giấu, thực lực cao cường, nhưng vẻ mặt hòa nhã, có vẻ tiên phong đạo cốt, rất có khí chất xuất trần.

Đôi mắt đẹp Diệp Trầm Ngư lóe lên, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ ta nhìn lầm?"

Trưởng lão của Thái Huyền Tiên Môn, trưởng lão chấp sự cùng với một ít đệ tử môn nhân, đều đi khắp nơi mời chào khách nhân. Một lão đạo hạc phát đồng nhan đi tới, tay cầm ngân ti phất trần, mặc một

bộ đạo bào màu trắng, dáng vẻ tiên phong đạo cốt, hai mắt dài nhỏ, tinh quang bắn ra bốn phía, sau khi đứng yên, nhìn về phía Tô Mộc, nhăn mặt, khóe mắt rõ ràng có thể thấy được, cười nói: "Hóa ra là Tô Mộc đạo huynh, không biết Dược tông chủ tại sao còn chưa đến đây?"

Bạch Vô Ưu và Thanh Mộc nhìn thấy Minh Đức Sơn, sắc mặt đều khó coi, thật muốn đánh vài quyền lên da mặt dày của hắn. Diệp Trầm Ngư càng tỏ vẻ lạnh lùng, không buồn nhìn hắn, chỉ nâng chén trà sứ trắng lên, nhấp nước trà.

Trong mười đại trưởng lão của Thái Huyền Tiên Môn, tuy tu vi Minh Đức Sơn thấp nhất nhưng cũng là người dễ kiếm chuyện nhất, cả ngày chỉ nghĩ cách làm thế nào để tính toán người khác, chiếm tiện nghi của người khác, có thể nói là phụ tá đắc lực của người Huyền Chân Sơn. Đặc biệt là sau sự kiện Nguyên Vũ chết đi, trên dưới Dược Vương Tông không ai là không thống hận hắn.

Trong tứ đại trưởng lão Dược Vương Tông, chỉ có Tô Mộc trưởng lão tính cách ôn hòa nhất, trước nay đều là một bộ dạng thư sinh ôn văn nhã, cho dù chán ghét Minh Đức Sơn Nhân cũng lộ ra vẻ nho nhã lễ độ, khẽ cười nói: "Đa tạ Sơn Nhân ân cần thăm hỏi, sư huynh ta không rảnh đến đây."

"Không rảnh?" Minh Đức Sơn cười khan một tiếng: "Đại hội Tiên đạo là đại sự cỡ nào, tất cả các đại tông môn chính đạo đều là người đứng đầu một tông, Dược Vương tông chính là một trong bảy tông chính đạo, Dược tông chủ lại xem thường như vậy, chỉ sợ điều này không ổn đâu?"

Mặc dù Tô Mộc cười nhạt, nhưng trong miệng lại nói với nhau một cách gay gắt: "Chuyện nhỏ như đại hội Tiên đạo, bần đạo có thể đại diện cho toàn bộ Dược Vương tông làm chủ, không cần làm phiền sư huynh ta."

"Chỉ mong là như thế, hừ!"

Minh Đức Sơn Nhân hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

...

Trong một lầu các của Thiên Long thần giáo, trên mặt đất là một mảnh lụa mỏng hỗn độn, cái yếm, cái lọng che hình tròn màu hồng nhạt, mơ hồ truyền ra tiếng thở hổn hển dồn dập, giữa phòng hoặc là có tiếng nữ tử kêu vang, cả cái giường đều đang lắc lư, phát ra tiếng kẽo kẹt, một cỗ khí tức dâm dục phiêu đãng trong phòng.

Thiếu niên trần truồng, ngực có mồ hôi mịn màng, hai tay tráng kiện vuốt qua vuốt lại ở ngực, thân thể hơi vươn lên, búng thân thể tuyết non ngồi ở bên hông hắn, một cây gậy thịt thô dài ở trong huyệt nhãn mập mạp ra ra ra vào vào vào., Lúc đi vào, chen ra miếng thịt mềm mại, đánh vào chỗ sâu trong hang thịt, làm việc trên người nữ tử kêu gào liên tục, lúc rút ra dòng nước cuồn cuộn, từ chỗ kết hợp khí tính của hai người lan tràn ra, chảy đến trên thảm da hổ.

Vi Vân dùng sức hong khô, hưởng thụ thân thể trắng như tuyết trên người, giữa hông hắn là Xuân Cơ, ngực ngồi Hạ Cơ, Thu Cơ và Đông Cơ ngồi hai bên, mỗi người vươn ra một cái chân đẹp mềm mại mềm mại, dùng chân ngọc chạy qua chạy lại trên mặt hắn., Nhẹ nhàng vuốt ve, lòng bàn chân lướt qua, mang đến một mùi hương chân nhàn nhạt, Vi Vân khẽ hé miệng, liền có một cái chân ngọc thò vào trong đó, hắn nắm ngón chân mượt mà, nhẹ nhàng mút, đem hương chân xen lẫn hương vị của vớ này hút vào trong miệng.

Đã tĩnh dưỡng ba ngày, thương thế của Vi Vân đã hoàn toàn khôi phục, có tứ đại yêu cơ cung cấp pháp lực cho hắn, lại có Nhật Chiếu tam giới đại pháp tại thân, công pháp lướt qua, trong cơ thể một mảng sáng sủa, toàn bộ thân thể đều hiện lên hào quang năm màu., Ngay cả da thịt cũng óng ánh long lanh, không đến một ngày thương thế liền khôi phục, ngày thứ hai đã khôi phục pháp lực, đến buổi sáng ngày thứ ba, đã bắt đầu cùng tứ đại yêu Cơ nằm trên giường Hồ Thiên Hồ Thiên, bú sữa mẹ bức, ngậm gà cầm huyệt, chơi đùa quên cả trời đất.

"A..." Xuân Cơ nhảy lên cặp mông to béo trắng như tuyết, không ngừng vơ đũa vào thịt lớn của vi vân, một đôi ngực trắng như tuyết lắc lư trước ngực, vừa nói vừa: "Chủ nhân, chủ nhân... Huyết Nhật trưởng lão Huyết Thần giáo thật sự là do ngươi giết sao?"

"Hình như là vậy nhỉ, quên rồi... A... Tú ngực này thật non, làm sao lớn lên." Hai tay Vi Vân xoa bộ ngực mềm mại của Hạ Cơ ngồi ở trên ngực hắn, véo thành rất nhiều hình dạng, hai cái sữa non nõn nà, bóp Hạ Cơ không ngừng run lên.

"Chủ nhân, người thật lợi hại, ngay cả người pháp tướng viên mãn cũng có thể đánh chết." Cái tiểu huyệt mềm mại của Hạ Cơ dán sát ở ngực Vi Vân, vòng tròn ma sát, từ trong tiểu huyệt chảy ra từng tia dâm thủy, đều nhỏ xuống ngực hắn, tích thành một bãi nước đọng, sóng yên gió vô cùng.

"Ta nằm trên giường lợi hại hơn nhiều."

Vi Vân dùng sức rất kiên cường, làm tốt việc xuân cơ trừng lớn hai mắt, oa oa trực tiếp kêu lên, biểu cảm mười phần khoa trương, toàn bộ thân thể mềm mại lắc lư, rung động, đã trở nên cao trào.

Bỗng nhiên, "Bành" một tiếng, cửa phòng bị người từ bên ngoài mở ra, một phụ nhân xinh đẹp mặc trường bào thêu gấm, cặp mông to mọng màu mỡ khoảng chừng bốn mươi tuổi từ bên ngoài đi vào, đúng là ngự châu nương nương đã an bài xong xuôi, liếc mắt một cái đã nhìn thấy tràng diện dâm loạn trên giường, sắc mặt lập tức bất thiện, cả giận nói: "Đã là lúc nào rồi, các ngươi còn ở đây làm bừa, quả thực vô liêm sỉ! Còn không mau đứng lên cho ta."

Tứ đại yêu Cơ nghe vậy, nhất thời sợ hết hồn, cũng bất chấp vui mừng, vội vàng đứng dậy, mấy cái tất của Thu Cơ và Đông Cơ dời khỏi mặt Vi Vân, Hạ Cơ từ ngực Vi Vân ngồi dậy, dưới chân vẫn còn đang chảy xuống nước lã., Từng giọt từng giọt rơi xuống ngực hắn, xuân cơ nghênh đón đợt cao trào cuối cùng, "A a a" kêu lên đứng dậy, theo huyệt nhỏ tách rời với nhục côn, phát ra tiếng vang "Ba",

một cỗ sóng to lớn mưa máu từ trong hang thịt tiểu huyệt Xuân Cơ phun ra, giống như thổi phồng, bắn tung tóe khắp nơi.

Một màn này khiến Ngự Châu nương nương đỏ mặt tía tai, biểu tình phong phú, hỉ nộ khó phân.

Tứ đại yêu Cơ nhặt quần lụa trên mặt đất mình mặc xong, đứng ở một bên, không dám nói lời nào.

Ngự Châu nương nương nhìn về phía nàng nằm trên giường, một cây kình thiên thiếu niên, nổi giận quát: "Tiểu tử, còn không mau đứng dậy!"

Vi Vân giương mắt lên nhìn Ngự Châu nương nương, chậm rãi nói: "Nương nương, người xem ta đây không phải đã dậy rồi sao, đã cứng như vậy rồi sao, người còn muốn ta đứng lên như thế nào nữa?" Nói xong ý bảo mình mạnh mẽ xông thẳng lên trời, một cây gậy thịt lớn màu đỏ tím tỏa sáng.

"Ta muốn ngươi đứng dậy!" Ngự Châu nương nương thẹn quá hóa giận, toàn thân tức giận đến mức phát run.

Vi Vân nhún vai nói: "Nương nương, ngươi quá phận rồi, ta còn chưa kịp bắn ra, ngươi làm sao ta đứng dậy đây?" Hắn biết mình có giá trị lợi dụng, cho nên yên tâm trêu chọc đối phương.

"Ngươi không đứng dậy nổi?" Ngự Châu nương nương chỉ vào hắn, cả giận nói.

Vi Vân từ từ đứng dậy, xích lõa từ trên giường xuống, một cây gậy thịt lớn thẳng tắp vô cùng xuất hiện trước mặt Ngự Châu nương nương, nói: "Bẩm báo nương nương, con đã dậy rồi."

Ngự Châu nương nương nhìn thấy một con đại nhục côn của hắn cứng rắn vô cùng, nóng hầm hập, bóng loáng, vừa thẹn vừa giận, chỉ vào hắn nói: "Mặc đồ vào cho ta, theo ta đi!"

"Chờ ta bắn xong đã." Nói xong, Vi Vân liền quay về phía nàng, bắt đầu cuốn lấy thân thể côn mỡ của mình, vừa nói: "Ôi, không ra được thì phải làm sao bây giờ? Ta còn đang thiếu một chút kích thích đây." Nói xong liền liếc nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Ngự Châu nương nương, cặp mông đầy đặn, cặp đùi thon dài xinh đẹp của nàng.

"Chớ có trông cậy ta giúp ngươi, sắp phải xuất phát khỏi Thái Huyền Tiên Môn rồi, hiện tại lão nương không có tâm tình!"

Ngự Châu nương nương hừ lạnh một tiếng, xoay người sang chỗ khác, không muốn nhìn thấy dáng vẻ hạ lưu này của hắn.

"Không muốn nương nương hẹp hòi như thế, ta còn muốn giúp nương nương luyện chế đan dược nữa, ai... Thôi." Vi Vân ngừng động tay, thở dài.

Ngự Châu Nương Nương nghe hắn nhắc tới đan dược, liền có chút buông lỏng, hỏi: "Ngươi muốn ta giúp ngươi như thế nào?"

Vi Vân chớp chớp mắt, nói: "Nếu nương nương không muốn ta nhúng tay vào, không ngại dùng tay giúp ta làm thử, ngọc thủ của nương nương trơn trượt như thế, chơi nhất định cũng là hết sức thoải mái." Nói xong liền nâng lên một cây gậy thịt lớn đứng thẳng trước mặt nàng.

Ngự Châu nương nương liếc mắt nhìn hắn, tức giận nói: "Chỉ lần này thôi, lần sau không được phép xảy ra!"

Vi Vân gật đầu: "Một lần, một lần."

Ngự Châu nương nương duỗi ra một bàn tay trắng nõn ngọc, nắm lấy thân côn thịt của Vi Vân, nhất thời một cỗ nhiệt khí truyền đến trên người nàng, toàn thân một trận kích thích, dưới cơ thể tiểu huyệt không khỏi hơi ướt át, Ngự Châu nương nương thầm than một tiếng, nghĩ: "Không hổ là Cửu Dương Tuyệt Mạch, quả nhiên nữ tử có mê hoặc trí mạng, hừ, đợi làm xong việc này, xem ta đùa bỡn ngươi thế nào!"

Ngự Châu nương nương nhẹ nhàng quấn lấy da thịt Vi Vân, tay ngọc mềm mại trơn bóng, khi ma sát quả nhiên cực kỳ sảng khoái, đuổi thẳng vào cái tổ thật. Tứ đại yêu Cơ ở bên cạnh nhìn vào, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều có chút bó tay. Các nàng không ngờ nương nương thật sự phối hợp với Vi Vân, nàng trước nay tính tình nóng nảy, nhưng chưa bao giờ có tính tình tốt như vậy.

Chỉ trong chốc lát, Vi Vân vẫn chưa có dấu hiệu bắn đi, Ngự Châu nương nương cau mày nói: "Sao còn chưa đi ra, nhanh lên, tất cả mọi người đều chờ ở bên ngoài, sắp xuất phát rồi!"

Vi Vân nhìn nữ nhân tuyệt sắc trước mặt, đôi mắt quyến rũ mà sắc bén, khuôn mặt mượt mà mà trơn bóng, bộ ngực đầy đặn, cặp mông to tròn, tâm thần không khỏi nhộn nhạo, ánh mắt nhìn vào cặp mông mập và bắp đùi của nàng, nói: "Xin nương nương cúi người xuống, ta tự tới."

"Thế là sao?" Ngự Châu nương nương thu hồi ngọc thủ, có chút khó hiểu.

"Con muốn làm cái mông nương nương."

"Hừ, ngươi cũng biết chơi, chỉ có một lần này thôi!"

Ngự Châu Nương Nương đáp ứng hắn hành vi như thế, thực sự là vì nể mặt hắn trẻ tuổi tuấn tú, kỳ thật trong lòng đối với hắn cũng có chút yêu thích, đổi lại là bộ dáng lão đầu Huyền Cái Sơn kia, tuyệt đối không có khả năng.

Nhìn thấy Ngự Châu nương nương khom người xuống, bộ dạng quật khởi mê người, Vi Vân nhất thời hạ thể cứng ngắc, tiến lên phía trước, cách y bào vuốt ve cặp mông tròn béo của nàng, sau đó đem đầu rùa dưới thân ở trên đỉnh, thoáng cái nhẹ nhàng động đậy., Trong khi đầu rùa và cặp mông mềm mại đè ép quả nhiên có kích thích khó hiểu nào đó, bỗng nhiên vận sức quá mạnh, thoáng cái đã xuyên qua hai chân thon dài của Ngự Châu nương nương. Vi Vân lùi

lại phía sau một chút, sau đó lại tiếp tục đưa lên đỉnh đầu, có chút cảm giác giao nhau.

Tứ đại yêu Cơ nhìn nhau, thầm nghĩ cứ tiếp tục như vậy, không biết phải tới khi nào, liền lần lượt tiến lên, đưa lên môi thơm, toàn bộ phương vị kích thích Vi Vân.

Vi Vân nhất thời cảm thấy kích thích, vừa mút lưỡi non cùng hương ngọt trong miệng Hạ Cơ, vừa dùng sức ở giữa hai chân Ngự Châu nương nương rút thịt côn, chỉ chốc lát sau liền rên lên một tiếng, nắm thân côn, hướng về mông béo tròn của Ngự Châu nương nương bắn ra ồ ồ tinh tương.

Xuân Cơ cúi đầu, đầu rùa của Hàm Vi Vân nhẹ nhàng hút vào, liếm nát chất lỏng bên trên vào miệng.

Thu Cơ lấy khăn lụa ra, giúp Ngự Châu nương nương lau gợn sóng trên mông béo.

Đông Cơ mang nho sam của Vi Vân tới, giúp hắn ăn mặc chỉnh tề.

Ngự Châu Nương Nương đứng dậy thẳng lưng, quay đầu nhìn về phía Vi Vân, ngón tay chỉ vào hắn nói: "Tiểu tử, ngươi nhớ kỹ cho ta, ngươi tới đây không phải để hưởng thụ mà là đến làm việc cho ta, hiểu rõ chưa?"

Vi Vân thè lưỡi thơm của Hạ Cơ ra, còn ở trên gương mặt xinh đẹp của nàng hôn một cái, lúc này mới lười biếng nói: "A, đại gia ta hiểu."

"Hừ!"

Ngự Châu Nương Nương lười so đo với hắn, chỉ hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi ra ngoài.

Vi Vân mừng thầm trong lòng, trải qua lần thăm dò này, hắn đã xác định, Ngự Châu Nương Nương cực kỳ coi trọng Tị Kiếp Đan và Độ Kiếp Đan trong miệng nàng, đích thật là trông cậy vào hắn hỗ trợ

luyện đan, kể từ đó, sẽ không dễ dàng làm gì mình, chỉ cần không quá phận, bên người nàng chắc chắn có thể không có việc gì, thậm chí còn có thể mượn đao giết người.

Lần này tam đại Ma giáo bí mật hành động, muốn thừa dịp Chính đạo tu chân giới tổ chức Tiên đạo đại hội, một lưới bắt hết bọn họ!

Ngự Châu Nương Nương đứng ở trước sơn môn Thiên Long Thần Giáo, phía trước huyết sắc Long Khẩu, phía dưới đứng từng hàng môn nhân ba đại Ma giáo, bao gồm trưởng lão, đệ tử bên trong, chừng trên vạn người, trong đó hơn phân nửa là lực lượng tinh nhuệ, ít nhất có một nửa trưởng lão và đệ tử chân truyền ở trong đó, bao gồm cả Tam công tử Ma Đạo.

Vi Vân đứng bên cạnh Ngự Châu nương nương, âm thầm kinh hãi, hắn biết trước đây Tống Chung đã dẫn theo mười vạn giáo chúng xuất phát trước, sớm đã ẩn núp tại Thái Huyền tiên môn, hơn nữa trong tay Ngự Châu nương nương nắm giữ những lực lượng này, chỉ sợ thật sự có thể thành công!

Ma công tử lấy xuống áo choàng, đi tới vỗ vỗ bả vai Vi Vân, vẻ mặt đầy thân thiện cười nói: "Hoan nghênh Vi huynh gia nhập đội ngũ Thần giáo chúng ta, vậy mới đúng chứ, Thần giáo chúng ta có thực lực cường đại, đoàn kết nhất trí, thân thiết với nhau như huynh đệ, há lại là chính đạo giả dối, giả dối đến mức nào cũng có thể so sánh. Sau này nếu Vi huynh chịu ăn uống sướng, ta còn nợ Vi huynh một bữa cơm. Chờ trận chiến này qua đi, ta nhất định sẽ mở tiệc chiêu đãi Vi huynh, quyết không nuốt lời!"

Vi Vân đẩy tay y ra, lùi lại vài bước, nói: "Ma công tử hiểu lầm rồi, tại hạ chỉ là tạm thời theo bên cạnh nương nương, không có ý gia nhập thần giáo gì cả, ta là nhân sĩ chính đạo."

Ma công tử cười ha hả, nói: "Lúc đầu khó tránh khỏi không quen, không sao, chậm rãi sẽ quen thôi."

Vi Vân ngửa đầu nhìn trời, yên lặng không nói, chỉ coi như không nghe thấy.

Ngự Châu nương nương quét mắt nhìn môn nhân Ma giáo phía dưới, cao giọng nói: "Hôm nay là ngày trọng yếu, cũng là ngày thần giáo ta chính thức khởi xướng tiến công tu chân giới chính đạo!"

"Ôi ——ha —— "

Phía dưới vạn môn nhân Ma giáo đồng loạt cao giọng hô hào.

Đầu người lít nha lít nhít nhốn nháo, đứng đầy quảng trường của toàn bộ Thiên Long Thần Giáo, trong đó có tu sĩ yêu tộc tà dị bị lông lá trên sừng, cũng có mọc sừng dài, tu sĩ ma tộc Thiên Ma giáo thân phủ vảy, càng có một thân huyết hồng, lưng mọc cánh thịt, huyết thần giáo tu sĩ Huyết tộc sau lưng mọc cánh., Đồng thời hợp thành ba đại liên minh quân của Ma giáo, trong đó những quân đoàn có thực lực kém cỏi nhất đều có tu vi Kim Đan sơ kỳ, hơn vạn cao thủ tụ tập một chỗ, một luồng khí hung sát xông thẳng lên trời, ngưng tụ trên bầu trời Thiên Long Thần Giáo thành một đám mây đen lớn, đen nghịt, che khuất bầu trời!

Gió lạnh gào thét, mọi người áo bào phần phật, khí thế ác liệt.

Ngự Châu Nương Nương đứng dưới miệng rồng màu máu, trên người lộ ra khí thế thôn phệ bát phương. Lông mày lá liễu của nàng dựng thẳng lên, ánh mắt lạnh lùng, quét nhìn mọi người, tiếp tục nói: "Thần giáo ta từ thời viễn cổ tới nay, kế thừa huyết mạch Thần, vẫn luôn là chủ nhân của phiến thiên địa này. Mặc dù lúc thượng cổ trăm tộc san sát như rừng, nhưng từ thời thượng cổ đến nay vẫn luôn duy trì được huyết mạch Thần., Chỉ có thập đại vương tộc thay phiên thống trị Thiên Vũ đại lục, Yêu tộc, Ma tộc, Huyết tộc đều là Vương tộc. Nhân tộc vốn là tồn tại hèn mọn giữa thiên địa, lại bị bọn chúng dùng âm mưu quỷ kế phá vỡ thế lực Vương tộc ta, tạo thành cục diện một mình Nhân tộc hiện giờ. Chúng ta nhất định phải xoay chuyển càn khôn, một lần nữa đoạt lại quyền lực!"

Vi Vân ở một bên thầm nghĩ: "Nếu không phải cái gọi là Vương tộc bạo ngược bất nhân như các ngươi nói sao lại lọt vào phản kháng, đến nỗi bị lật đổ? Quả nhiên chúng sinh đều có đức tính bình thường, chưa từng nghĩ lại chính mình sai, chỉ là một mực đem tội đổ cho người khác, sư tỷ từng nói bây giờ mọi người không thể tu thành Địa Tiên, đây là có đạo lý."

"Khà khà ——"

Vạn Chúng Ma giáo môn nhân đồng loạt hét lớn, phụ họa theo lời Ngự Châu nương nương.

Ngự Châu nương nương lại nói: " xoá bỏ lực lượng tu chân giới chính đạo, đoạt lại vinh quang của chúng ta, đây là sứ mệnh thần thánh của môn nhân Thần giáo, hôm nay nhất định phải chiến đấu với bọn hắn đến thời khắc cuối cùng, không chết không thôi!"

"Không chết không thôi!"

"Không chết không thôi!!"

Vạn chúng tề minh, cao vút thanh âm chấn động bát phương, Vi Vân chỉ cảm thấy tai mình ong ong rung động, vội vã vận chuyển pháp lực, cẩn thủ đạo tâm, sợ bị những yêu nhân ma giáo này ảnh hưởng.

Trong lòng của hắn dĩ nhiên minh bạch, chính ma tám trăm năm một lần đại chiến, từ giờ phút này trở đi, tại địa điểm này vốn nên dương dương vui vẻ, chính thức mở màn!

"Mở!"

Chỉ thấy Ngự Châu nương nương quát khẽ một tiếng, liền từ trên thân bay ra một đoàn kim quang, hóa thành một đôi kim bạt, như mặt trời màu vàng chiếu rọi giữa trời. Dưới sự khống chế của Ngự Châu nương nương, đôi kim bạt này hóa thành phòng ốc, tách ra, hướng về phía dưới.

Ngự Châu nương nương nói: "Mau vào đây!"

Hơn vạn môn nhân Ma giáo lập tức phi thân lên, từng người ném kim bạt tới, đảo mắt rơi vào trong đó. Bất quá trong khoảnh khắc, hơn vạn người đều tiến vào không gian kim bạt.

Đây là một pháp khí đỉnh cấp, công dụng rất nhiều, dưới sự thôi động pháp lực của Ngự Châu nương nương, có thể công có thể thủ, còn có thể dung nạp vạn vật, chứa đựng vạn người này không tốn chút sức lực nào.

Hơn vạn môn nhân, các đại trưởng lão, kể cả tam công tử Ma đạo và tứ đại yêu cơ, tất cả đều rơi vào trong đó, Vi Vân cũng cảm thấy hoa mắt, cả người không thể khống chế được bị hút qua đó.

Sau khi chứa tất cả mọi người vào trong, kim bạt nhanh chóng nhỏ đi, bay trở về trong tay Ngự Châu nương nương, đây là một đôi kim bạt tinh xảo, nàng vung tay áo lên, cửa lớn Thiên Long thần giáo sau lưng liền tự động khép lại.

Ngự Châu nương nương nhìn về phía Thái Huyền Tiên Môn, sau đó thả người bay lên, hóa thành một đạo cầu vồng màu vàng như dải lụa, nhanh chóng biến mất ở chân trời.

103

Liên minh chính đạo tầng bảy chính đạo.

Trên quảng trường Thái Huyền Tiên Môn, một mảnh náo nhiệt phi phàm, hơn một nửa tông môn trong Tu Chân Giới đều phái đại biểu tới tham gia đại hội Tiên Đạo. Lúc này đại hội chưa chính thức bắt đầu, mỗi tông môn đều uống rượu mua vui, trao đổi tâm đắc, dựa vào quan hệ, hiện trường an lành, hiển lộ hết khí tượng Tiên gia.

Bốn phía quảng trường giăng đèn kết hoa, treo đèn lồng đỏ lớn, có trống nhạc, tiếng đàn tiêu tiêu không ngừng truyền đến, còn có Diệu Linh tiên tử ở phía trước đại điện, trên quảng trường nhẹ nhàng nhảy múa, những người này đều là đệ tử của Thái Huyền Tiên môn, có một người sở trường.

Mắt thấy buổi trưa sắp đến, người cũng đã đến đủ, Huyền Chân sơn nhân liền từ đại điện Thái Huyền đi ra, một đám trưởng lão cùng với đông đảo đệ tử chân truyền đi theo bên cạnh Thái Huyền tiên môn.

Minh Đức Sơn Nhân, Thanh Hư chân nhân, Phong Tuấn Kiệt đều ở trong số đó.

Huyền Chân Sơn người đứng yên trước quảng trường, quét mắt nhìn mọi người phía dưới, ánh mắt lóe lên, vung phất trần, trầm giọng nói ra: "Đại hội Tiên Đạo lần trước, vẫn là hơn một trăm năm trước, lúc ấy có một con Thôn Nhật Hỏa Viên đến lãnh địa chính đạo chúng ta gây sự, dư nghiệt Thượng Cổ Vương tộc này, mỗi người đều phải chết. Chính đạo ta hợp lực đánh chết con Hỏa Viên kia, đến nay đã hơn một trăm năm, hôm nay lại lần nữa tổ chức đại hội Tiên Đạo, chính là vì chuyện lớn hơn nữa..."

Nói đến đây, phía dưới hoàn toàn yên tĩnh, người của các đại tông môn đều nín thở, có người giơ chén trà lên, lại từ từ đặt lên bàn.

Huyền Chân sơn nhân dừng một chút, thấy tất cả mọi người đều tập trung ánh mắt vào hắn, hơi cảm thấy hài lòng, tiếp tục nói: "Lần này chính đại chiến Chính Ma tám trăm năm một lần, Ma giáo lại ngóc đầu trở lại, theo bần đạo phỏng chừng..., Chậm trễ nhất là sau khi bọn hắn sang năm khai xuân, tiến công tu chân giới chính đạo ta, đây là kiếp nạn của Thiên Vũ đại lục ta, chúng ta thân là tu sĩ tiên đạo, tuân theo tổ sư chính khí cùng trách nhiệm, không thể đổ cho người khác, há có thể ngồi nhìn không quản? Sao có thể để mặc những yêu nhân Ma giáo kia gây họa cho thương sinh Thiên Vũ đại lục ta!"

Lời nói rất khí phách, người của các đại tông môn nghe vậy đều tỏ vẻ oán giận, nhiệt huyết sôi trào, nhao nhao phụ họa, có người thậm chí hô to: "Diệt Ma giáo!"

"Đả đảo yêu nhân ma giáo!"

Mọi người lòng đầy căm phẫn, hận không thể lập tức lướt qua dòng sông máu vạn dặm, giết thẳng vào lãnh địa Ma giáo.

Từ sau đại chiến trăm năm trước, chỉ có Nhân tộc hưng thịnh, thập đại vương tộc cùng với rất nhiều Yêu tộc lùi về phía Bắc Thiên Vân đại lục, chính giữa là một đầu huyết hà vạn dặm ngăn cách. Tương đối nam bộ mà nói, phía bắc tương đối cằn cỗi, hiểm ác, hung sát chi địa., Mặc dù đã trải qua vạn năm sinh sôi nảy nở, nhưng vẫn không dư thừa bằng ở phía Nam linh khí dồi dào, thích hợp sinh tồn. Bởi vậy, cách mỗi một đoạn thời gian, hậu duệ Thập Đại Vương tộc đều tập kết lực lượng, tấn công lãnh địa nhân tộc, nhưng mỗi lần đều kết thúc bằng thất bại, bình quân mỗi tám trăm năm lại lặp lại một lần, hầu như thành định số.

Yêu tộc sinh trưởng ở phía nam còn tốt, nếu là địa bàn Ma giáo tới Yêu tộc, tất sẽ bị quần khởi công, không dung nạp nổi. Như Thủy Hồng Dao, tuy sinh ra ở phía nam, nhưng cũng chỉ có thể ngụy trang thành Nhân tộc, có được thân phận Nhân tộc, ở đây sinh tồn và phát triển, đương nhiên đây đều là làm cho người bình thường nhìn,

người tu hành tự nhiên dễ dàng phân biệt, chỉ là không đến thời khắc mấu chốt, cũng không đến mức quá phận là được.

Mà bây giờ đã đến thời khắc mấu chốt.

Nhìn thấy phản ứng của mọi người, Huyền Chân Sơn Nhân lúc này mới mỉm cười, tiếp tục nói: "Cho nên, bần đạo cố ý liên hợp cùng chư vị đồng đạo, thành lập một liên minh chính đạo, hội tụ sức mạnh của mọi người cùng một chỗ, chúng chí thành thành, như thế mới có thể đánh tan thế lực Ma giáo! Đối với việc này, không biết chư vị đạo hữu cảm thấy thế nào?"

Thành lập liên minh chính đạo, là chuyện quan trọng nhất trong lần Tiên Đạo đại hội này, cuối cùng là tiến vào đại hội chính đề, có thể tới tham gia Tiên Đạo đại hội, tự nhiên là sớm có tính toán, phần lớn người ủng hộ liên minh nhao nhao phụ họa.

"Người núi nói rất đúng, nhất định phải lập liên minh!"

"Lưỡng Nghi phái ta ủng hộ liên minh!"

"Bát Quái tông ta cũng ủng hộ!"

"Ngũ Hành tông ủng hộ!"

"Cửu Cung sơn ủng hộ!"

"Hạo Khí sơn trang ủng hộ!"

...

Trong lúc nhất thời, tất cả các đại tông môn đều tỏ thái độ, ủng hộ liên minh, ngoại trừ Tử Nguyệt Tiên Môn chưa tới chính đạo thì Dược Vương Tông chưa tỏ thái độ, các tông khác cũng ủng hộ rõ ràng.

Trang chủ Hạo Khí sơn trang Lâm Nho là một nam tử trung niên bộ dáng thư sinh khoảng bốn mươi tuổi, một thân nho sam màu trắng,

dáng vẻ tao nhã lịch sự, hắn phe phẩy quạt xếp, đứng dậy cười nói: "Tự nhiên ủng hộ liên minh, mấu chốt là ở chỗ thành lập liên minh, dù sao cũng phải đề cử một minh chủ ra chủ trì đại cục mới được, mọi người nói có đúng hay không?"

"Đúng!"

"Không sai!"

Mọi người đều gật đầu đồng ý.

Lâm Nho tiếp tục cười nói: "Tuy Hạo Khí sơn trang của ta không đông người, nhưng cũng được truyền thừa từ pháp mạch của thánh hiền thời thượng cổ, có Hạo Nhiên Chính Khí quyết bất thế, còn có pháp bảo "Trấn tông" tạo hóa bút, tiểu sinh bất tài, nguyện đảm đương chức minh chủ liên minh..."

Hạo Khí sơn trang cũng là một tông môn trung đẳng, tuy rằng không nhiều người trong tông môn nhưng mỗi người đều là cao thủ. Thực tế tông chủ Lâm Nho có Pháp Tướng viên mãn, trên tay còn có một món pháp bảo tạo hóa bút, thực lực có thể sánh vai với cường giả Độ Kiếp thông thường, thực lực chỉnh thể không dưới Ngũ Hành tông.

Tuy vậy, vẫn kém hơn một chút chính đạo Thất Tông, làm sao đảm nhiệm được chức Minh chủ. Lần này hắn tự khoe khoang, lập tức rước lấy một trận cười nhạo.

Tông chủ Lưỡng Nghi phái Lục Lục Dương cười to nói: "Lâm tông chủ, ngươi đừng tự dát vàng lên mặt mình nữa. Luận tu vi và đức hạnh, ngươi ở tu chân giới chính đạo có thể tính là già sao?"

"Đúng vậy, đúng vậy." Mọi người dồn dập đồng ý.

Huyền Chân Sơn Nhân nhìn mọi người lên tiếng, cũng không mở miệng.

Giờ phút này, giáo chủ Thiên Long thần giáo Tống Chung đứng dậy, từ từ nói: "Thiên Long thần giáo ta nguyện phụng Huyền Chân sơn nhân làm minh chủ, Thái Huyền tiên môn chính là tu chân giới đệ nhất, sơn nhân lại đứng đầu thiên vận bát tiên, tu vi cao cường, đức phối nhật nguyệt, càng có Thiên Vận tam thập lục tiên khí trong tay, thử hỏi ai còn có thể thích hợp hơn sơn nhân làm minh chủ?"

Lời vừa nói ra khỏi miệng, lập tức nhận được sự tán thành của toàn trường, mọi người nhao nhao tỏ thái độ ủng hộ, không ai dám mở miệng tranh vị trí minh chủ này.

Huyền Chân sơn nhân chỉ yên lặng không nói gì, nhìn mọi người nâng hắn lên thần đàn, trong lòng có chút vui sướng.

Cho tới bây giờ, đại hội hết thảy đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Trước khi đại hội bắt đầu, Huyền Chân Sơn Nhân đã liên lạc xong rất nhiều tông chủ tông môn, bọn họ cũng đều đồng ý ở trên đại hội ủng hộ hắn đảm nhiệm Minh chủ, đây đã là chuyện ván đã đóng thuyền, hắn chỉ cần có được vị trí minh chủ, chẳng khác nào nắm giữ hơn phân nửa tu chân giới chính đạo, khi đó nhất hô vạn ứng, ai dám ngỗ nghịch hắn? Muốn làm chuyện gì không được?

Thịnh đại bực này, vinh quang bực này, vạn năm trước từ khi Bạch Mi lão tổ và Thái Huyền Chân Quân liên hợp với các cường giả Nhân tộc cùng chống chọi lại Vương tộc, thì cũng đã hơn vạn năm chưa từng thấy qua.

Huyền Chân sơn nhân của hắn chính là muốn tái hiện lại loại sự kiện này, đem tín ngưỡng cùng vinh quang hội tụ trên người mình, dùng cái này để thu hoạch công đức, sau đó trùng kích cảnh giới Địa Tiên!

Tu chân giới ở Thiên Vân Đại Lục hiện tại, đã rất ít người biết được phương pháp tu thành Địa Tiên, chỉ có một vài ghi chép còn sót lại của tam giáo thất đại tông, còn Huyền Chân sơn nhân thân là chưởng giáo chân truyền của Thái Huyền Tiên Môn, đã rất rõ ràng.

Giờ này khắc này, đám người chân nhân Phù Thế, Khô Vinh Hoạt Phật, Đại Thiên Tăng Vương, Thiên Cơ Tử, ánh mắt lóe lên, mơ hồ hiểu ra cái gì đó, lập tức sắc mặt ngưng trọng, trầm mặc không nói.

Huyền Chân sơn nhân ho một tiếng, toàn trường nhất thời yên tĩnh lại.

Hắn cười cười, thản nhiên nói: "Bần đạo có tài đức gì, dám mặc cho vị trí minh chủ liên minh này? Dựa vào bần đạo ngu kiến, các chủ Phù Vân các, đạo huynh Long Phượng Phú tu luyện đến đại thành, tu vi kinh thiên, lại có pháp bảo Lạc Tiên Cung trong tay, đủ để chấn nhiếp quần ma, có thể đảm đương trách nhiệm; còn nữa, nhìn tông chủ Diệu Tông Thiên Cơ Tử đạo huynh., Có thể tính toán hết sự tình thiên hạ, có thể biết trước, đoán được tiên cơ địch trước, có thể thống lĩnh quần hùng, công hãm Ma giáo; lại có, Đại Thiên Tăng vương pháp Đại Phật Tự tinh xảo, càng có lòng từ bi, có thể đảm nhiệm; tông chủ Tiểu Mật Tông Khô Vinh Hoạt Phật, cũng là người đứng đầu chính đạo... "

Lời nói khiêm tốn này của hắn nâng lên thiên vận bát tiên, ám chỉ mọi người, Huyền Chân sơn nhân hắn mới thật sự là chính đạo đệ nhất nhân, gián tiếp nâng địa vị của mình lên, càng khiến ánh mắt mọi người đặt lên trên người hắn, nhao nhao ủng hộ hắn đảm nhiệm vị trí minh chủ.

Khô Vinh Phật đang muốn mở miệng, Tống Chung của Thiên Long thần giáo lại đứng dậy, nói: "Bần đạo ngu kiến, không ai có thể thích hợp thống lĩnh tu chân giới chính đạo hơn Huyền Chân Sơn, không biết chư vị đạo hữu nghĩ thế nào?"

"Đúng vậy!"

"Huyền Chân sơn nhân là đệ nhất thiên hạ, phải chọn minh chủ liên minh chính đạo, nếu không liên minh ngũ hành tông ta đây gia nhập!"

Trong lúc nhất thời quần chúng đều phấn khích, nhất trí ủng hộ Huyền Chân Sơn Nhân.

Đám người Khô Vinh Phật, Đại Thiên Tăng Vương, Phù Thế Chân Nhân đều biết không còn cơ hội, chỉ có thể ngậm miệng không nói. Trong lòng mỗi người đều thở dài, đồng thời mắng to Huyền Chân Sơn lòng người thâm trầm, thủ đoạn cao tuyệt, lại có thể mượn nhờ đại thế, lợi dụng loại cơ hội này, thành tựu bản thân.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, Địa Tiên tiếp theo trong vạn năm sau chính là Huyền Chân sơn nhân của hắn.

Nhưng điều kiện tiên quyết là phải đánh tan Ma giáo cũng không phải việc gì khó, mỗi lần Ma giáo tiến công đều lấy tu chân giới chính đạo chiến thắng, lần này sao lại có thể ngoại lệ.

Khô Vinh hoạt Phật nhìn Tống Chung, chợt nhớ tới lời sư đệ đại sư đăng thảo, Thiên Long thần giáo chính là quân cờ của ma giáo xếp vào tu chân giới chính đạo.

"Tuy trên thân người này mơ hồ lộ ra một cỗ khí tức kỳ dị, nhưng quả thực thập phần chú ý tới chính đạo liên minh, một lực tác hợp liên minh, có lẽ là do quanh năm tu luyện ở hải ngoại." Khô Vinh hoạt phật thầm nghĩ.

"Không thể nào."

Khô Vinh Hoạt Phật khẽ lắc đầu.

Ngay sau đó, bắt đầu thành lập nghi thức và minh chủ đảm nhiệm đại điển, tấu nhạc vang lên, giương tiêu thổi, Nghê Thường múa lượn sinh tư, tuyên cáo liên minh chính đạo chính thức thành lập. Huyền Chân Sơn Nhân trở thành minh chủ của liên minh chính đạo, có quyền lực để ra lệnh khi đối kháng với Ma giáo.

Các đại biểu đại tông môn nhao nhao tiến lên chúc mừng, Huyền Chân sơn nhân cũng mời rượu, uống trà, bầu không khí đại hội tăng lên cao trào.

Sau khi chúc mừng, Huyền Chân sơn nhân trở lại quảng trường, ra hiệu một tiếng. Minh Đức Sơn Nhân tiến lên một bước, nói: "Nếu liên minh đã thành lập, như vậy chính thức xác nhận các đại tông môn của liên minh, nếu ai không muốn gia nhập, bây giờ có thể rời khỏi."

Trong lúc nhất thời, toàn trường lại yên tĩnh trở lại.

Tất cả mọi người đều thờ ơ, chỉ có Dược Vương Tông bên này có động tĩnh, chỉ thấy Tô Mộc từ từ đứng dậy, cười nói: "Nước trà của Thái Huyền Tiên Môn quả thực không tệ, bần đạo may mắn uống một chén, thật sự là tam sinh hữu hạnh, nhưng chuyện liên minh này quá mức trọng đại, bần đạo không dám quyết định, còn phải xin chỉ thị của tông chủ sư huynh mới được, như vậy xin cáo từ, chư vị cứ chậm rãi dùng đi!"

Nói xong chuẩn bị rời đi, Diệp Trầm Ngư, Bạch Vô Ưu, Thanh Mộc, Mạc Tú Vân đồng thời đứng dậy.

Minh Đức Sơn Nhân cười nói: "Dược Vương Tông là một trong Cửu Tông chính đạo, liên minh chính đạo chúng ta làm sao thiếu các ngươi được, mong rằng quý tông chủ quyết định sớm, nếu không... khà khà."

Ý uy hiếp rõ ràng.

"Không dám, cáo từ!"

Tô Mộc xoay người rời đi, mấy đệ tử theo sau hắn, rất nhanh đã biến mất bên ngoài cửa lớn của Thái Huyền tiên môn.

Toàn bộ tu chân giới hoặc nhiều hoặc ít đều biết đến mâu thuẫn giữa Thái Huyền tiên môn và Dược Vương tông, còn có Tử Nguyệt tiên môn, hai đại tông môn này không tham gia liên minh, đều là chuyện trong dự kiến.

Minh Đức Sơn mặc dù ngứa mắt với Dược Vương Tông, nhưng Liên minh vừa mới thành lập, cũng không thể gây khó dễ ngay tại chỗ,

tránh ảnh hưởng tới lòng người.

Thấy Dược Vương tông dẫn đầu rời đi, có một vài tông môn cỡ trung cũng đứng dậy cáo từ, những tông môn này có người chỉ đơn thuần đến xem náo nhiệt, có người ủng hộ Tử Nguyệt tiên môn. Ngày đó Kinh Trập Thiên, Tử Nguyệt tiên môn cũng sẽ tổ chức Tiên đạo đại hội, bọn họ muốn gia nhập Tiên hiệp đồng minh của Tử Nguyệt tiên môn, lần này là đến Thái Huyền tiên môn thăm dò tình huống.

Không bao lâu, tông môn đại biểu không muốn gia nhập liên minh đều rời đi, hiện trường còn thừa lại hơn năm trăm tông môn, chiếm cứ toàn bộ nửa giang sơn tu chân giới chính đạo. Những tông môn đại biểu này nhao nhao ấn xuống thủ ấn của mình trên minh ước liên minh, từ đó, liên minh chính thức thành lập.

"Không muốn gia nhập liên minh tông môn, bần đạo tỏ vẻ tiếc nuối! Được rồi, nhận sự cất nhắc của các vị, hôm nay bần đạo lập lời thề, tất suất lĩnh các vị đồng đạo, đánh tan Ma giáo! Lời thề này thiên, địa, thương sinh cùng chứng kiến, nếu vi phạm, tất sẽ bị trời phạt! Nếu như có thể may mắn thành công, mong rằng phương thiên, địa, thương sinh nhớ kỹ công lao nhỏ bé của bần đạo!"

Huyền Chân Sơn Nhân nói năng hùng hồn, theo tiếng nói vừa phát ra, trên bầu trời bỗng nhiên rơi xuống một tia chớp màu máu, nổ tung ngay phía trên đại điện Thái Huyền.

Nhất thời mọi người biến sắc.

Đại đa số mọi người đều cho rằng đây chỉ là lời thề đơn giản, chỉ có vài người như Phù Thế chân nhân, hiểu được lời nói của Huyền Chân sơn nhân đã là một nửa bầu trời, đất, người thành lập ước định với Thiên Vận đại lục. Nếu như không thể đánh tan Ma giáo, hắn sẽ gặp phải thiên khiển, như đánh tan Ma giáo thì hắn có thể thu hoạch được trời, đất, công đức của con người, thông qua những công đức này gia trì có thể bảo vệ nguyên thần bất diệt, hắn sẽ có một cơ hội rất lớn để vượt qua cửu thiên kiếp, tu thành Địa Tiên!

Cuộc chiến chính ma là đại sự của Thiên Vũ đại lục, tám trăm năm một lần, mỗi lần xảy ra, trong thiên địa đều sẽ nhấc lên một phen gió tanh mưa máu, là tai họa, cũng là cơ hội. Loại đại sự này sinh ra công đức, đã đủ để trở thành một Địa Tiên. Vạn năm qua không ai có được sự quyết đoán như Huyền Chân sơn nhân, vì thành Tiên mà dám liều chết một lần, bởi vì một khi thất bại, ý nghĩa là thân tử đạo tiêu, không còn cơ hội nữa.

Vì để phòng ngừa vạn nhất, Huyền Chân sơn nhân còn phải mở đại hội tiên đạo của Tử Nguyệt tiên môn hay sao, để tránh phân công đức.

Thế là, Huyền Chân sơn nhân tiếp tục nói: "Liên minh đã thành, chúng ta về sau liền là người một nhà, trước mắt Ma giáo chưa tấn công tới, bởi vì muốn dẹp ngoài trước phải an nội, bần đạo quyết định trước hết chỉnh đốn nội bộ tu chân giới chính đạo một phen."

Tống Chung lập tức phụ họa, đứng dậy nói: "Minh chủ nói rất đúng, không biết Minh chủ muốn chỉnh đốn thế nào?"

Huyền Chân Sơn Nhân thản nhiên nói: "Từ chuyện Dược Vương Tông rời đi, chúng ta có thể biết được, một số tông môn của tu chân giới chính đạo thật ra vẫn luôn xem trọng chuyện làm người ta khinh thường, bần đạo lại thêm làm minh chủ liên minh chính đạo, có trách nhiệm phải làm việc chỉnh đốn lại hành vi của những tông môn này., Ví dụ như Dược Vương tông thu đồ đệ không nghiêm chỉnh, dạy dỗ ra một tên phản nghịch, tên phản nghịch này chẳng những tàn hại đồng đạo, sát hại nguyên võ đệ tử của bản môn, lại khi sư diệt tổ, rơi vào ma đạo, thật sự là người bóp cổ tay!"

Mọi người phía dưới vừa nghe, nhất thời xì xào bàn tán, mọi người hoặc nhiều hoặc ít đều đã nghe qua đại danh của Vi Vân, biết được sự tích của hắn, nhưng nghe giảng đường chỉ có thể nghe tin ba phần, bây giờ Huyền Chân Sơn Nhân chính miệng nói như thế, vậy thì vững tin không thể nghi ngờ.

Bên Phù Vân các, Liễu Phỉ Nhi nhướng mày, giật giật ống tay áo Lạc Khinh Trần. Lạc Khinh Trần phong hoa tuyệt đại cười nhạt một tiếng, vỗ vỗ bàn tay ngọc của nàng, ý bảo nàng không nên mở miệng.

Liễu Phỉ Nhi và Vi Vân thân thiết, tất nhiên không thể để cho Huyền Chân Sơn Nhân chửi bới hắn như thế.

"Ngoài ra..."

Huyền Chân sơn nhân tiếp tục nói: "Nghe nói Tử Nguyệt tiên môn cũng đang chuẩn bị Tiên đạo đại hội, cũng không phải bần đạo bất mãn đối với việc này, chỉ là bần đạo có chút khó hiểu chính là bần đạo bên này đã liên minh với các đại tông môn, vì sao Tử Nguyệt tiên môn lại muốn chính đạo phân liệt ra? Nếu như Ngu môn chủ muốn làm minh chủ, mọi người đều là một phần tử chính đạo, bần đạo nhường cho nàng là được, cần gì phải như thế?"

"Đúng vậy!"

"Một đám đàn bà có thể làm được chuyện gì?"

"Tử Nguyệt tiên môn đám nữ nhân kia sao, làm hậu cần, làm ấm giường áo ấm gì đó, vẫn là dư xài, về phần lãnh tụ quần hùng, đối kháng Ma giáo sao? Ha ha, vẫn là kém một chút..."

"Ha ha..."

Mọi người nghe vậy, ồn ào cười to.

Huyền Chân sơn nhân ho một tiếng, tiếp tục nói: "Theo ta được biết, Tử Nguyệt tiên môn bên kia tuy ngoài miệng nói muốn trừ ma vệ đạo, nhưng lại lôi kéo rất nhiều tà môn loạn đạo, cũng không biết các nàng muốn làm gì, dư nghiệt của Linh Hồ nhất tộc đều như Thủy Hồng Dao., Thành lập cái gì đào hoa giáo, chính là do anh đào hoa giáo hợp thành, có thể thấy được bên trong đều là những người như thế nào, ngư long hỗn tạp trong giáo, chướng khí mù mịt, dâm loạn

không chịu nổi, cùng sát khí với Tử Nguyệt tiên môn, thật sự là khiến người ta thở dài!"

Tông chủ Ngũ Hành tông Bạch Kiếm đạo nhân đứng dậy, lạnh lùng nói: "Minh chủ nói không sai, Tử Nguyệt tiên môn làm vậy thật khiến người ta khinh thường. Trước người Đào Hoa giáo là Anh Hoa giáo, mọi người đều biết Anh Hoa giáo là nơi nào, ngoài mặt Đào Hoa giáo còn nói là kinh doanh ca múa., Ai mà biết các nàng đang âm thầm làm hoạt động gì đó không muốn cho người khác biết, giáo phái tà phái cỡ này, há có thể xưng là tông môn chính đạo? Nhưng than thở Tử Nguyệt tiên môn lại gặp Đào Hoa giáo, cũng không biết nữ nhân Ngu Yên Vũ kia nghĩ thế nào, đáng tiếc cơ nghiệp của Tử Nguyệt tiên cô, năm đó khi Ngọc Trượng tiên nương chấp chưởng Tử Nguyệt tiên môn cũng không đến mức như vậy!"

Mọi người nghe xong lại xì xào bàn tán, nghiễm nhiên trói Tử Nguyệt tiên môn và Đào Hoa giáo lại một chỗ, xem như là tà giáo.

Huyền Chân sơn nhân ra hiệu một chút, Minh Đức Sơn Nhân mở miệng nói: "Có lẽ chư vị đạo hữu không biết, còn có một việc là liên quan tới Tử Nguyệt tiên môn Ngu môn chủ."

"Ồ? Là chuyện gì?"

Mọi người đều nhìn sang, ngóng trông chờ đợi câu tiếp theo.

Chỉ thấy người của Minh Đức Sơn cười lạnh một tiếng, nói: "Tử Nguyệt tiên môn không chỉ có chung một sức với Đào Hoa giáo, mà Ngu Yên Vũ lại càng không xứng làm môn chủ Tử Nguyệt tiên môn, bởi vì... kẻ bị ruồng bỏ của Dược Vương tông kia đã rơi vào ma đạo là Vi Vân, chính là con trai ruột của Ngu Yên Vũ nàng!"

"Cái gì?!"

"Không thể nào..."

"Lại có việc này?"

Lời vừa nói ra, lập tức toàn trường xôn xao, nghị luận ầm ĩ.

Ngay cả đám người chân nhân đời này, Đại Thiên Tăng vương, Khô Vinh Phú Phật cũng lộ vẻ khác thường, chỉ có Thiên Cơ Tử là thờ ơ.

Liễu Phỉ Nhi nắm lấy tay của chân nhân phù thế, nói: "Phụ thân, người quá vô liêm sỉ đi!"

Lạc Khinh Trần cũng khẽ cau mày: "Đúng là quá đáng."

Chân nhân phù thế cũng không đứng dậy, chỉ nhàn nhạt hỏi: "Sơn nhân, bần đạo có chút nghi hoặc, không biết có nên nói hay không?"

Minh Đức sơn nhân cười nói: "Chân nhân cứ nói đừng ngại!"

Chân nhân Phù Thế nói: "Đại hội Tử Nguyệt Tiên Môn lần trước, sơn nhân từng nói phong tuấn kiệt quý phái là nhi tử Ngu Yên Vũ, bây giờ lại nói Vi Vân là nhi tử của Ngu Yên Vũ, trước sau mâu thuẫn, không biết ý gì? Chẳng lẽ có ý đồ bôi nhọ, dường như có làm trái đạo nghĩa, không phải hành vi của nhân sĩ chính đạo."

Đối phương là một trong Thiên Vận Bát Tiên, hơn nữa là người trẻ tuổi nhất trong Thiên Vận Bát Tiên, Minh Đức Sơn Sơn Nhân cũng không dám chậm trễ, chỉ là mặt mũi tươi cười, nói: "Chân nhân có điều không biết, bần đạo cũng là mấy ngày gần đây mới biết được việc này, lần trước bần đạo đã nghĩ sai, bất quá lần này... quyết sẽ không sai!"

"Thì ra là thế."

Chân nhân Phù Thế gật gật đầu, không lên tiếng nữa.

"Đương nhiên!"

Minh Đức Sơn tiếp tục nói: "Chuyện nội bộ Tử Nguyệt tiên môn bần đạo không quyền nhúng tay, ý của bần đạo là Tử Nguyệt tiên môn

căn bản không xứng tổ chức đại hội tiên đạo, không xứng thành lập đồng minh tiên hiệp!"

Lạc Khinh Trần nhướn mày nói: "Ý sơn nhân là... Tử Nguyệt tiên môn không xứng được nhận là một trong bảy tông chính đạo?"

Chỉ có tông môn chính đạo bảy tông mới có tư cách tổ chức Tiên Đạo đại hội, tổ chức toàn bộ tu chân giới chính đạo đến đây tham gia, tông chủ bình thường không có tư cách này, cho nên Lạc Khinh Trần có hỏi.

"Không sai!"

Minh Đức Sơn Nhân thản nhiên nói.

Huyền Chân sơn nhân thành lập chính đạo liên minh, mặc cho minh chủ tiến hành đại sự đầu tiên. Quyết định đầu tiên của tại đây chính là muốn loại bỏ địa vị siêu nhiên của thất tông chính đạo Tử Nguyệt tiên môn!

104

Chương thứ tám, Vạn yêu Mê Thần đại trận

Chính Đạo Thất Tông có được địa vị siêu nhiên trong tu chân giới chính đạo, có một số quyền hạn đặc biệt, ví dụ như tổ chức Tiên đạo đại hội, có thể chiếm cứ một châu, có thể ở tại hạ lập quốc gia, cung phụng bản thân... Đợi đã, trong tông môn nhỏ không có quyền lực này.

Chính Đạo Thất Tông vốn là được cả tu chân giới chính đạo cộng đồng nâng lên. Mọi người nhất trí thừa nhận, lúc này mới có thể đồng ý, tự nhiên cũng có thể để các tông môn cùng nhau phủ quyết, cướp đoạt địa vị siêu nhiên của tông môn. Chỉ cần vượt qua một nửa tông môn từ chối là được, đối phương nếu như không chấp nhận, vậy thì giải quyết, lực lượng của một tông môn làm sao địch nổi hơn một nửa lực lượng của tu chân giới?

Bởi vậy, Huyền Chân sơn nhân sau khi đảm nhiệm liên minh chủ chính đạo liền hạ quyết định này.

Nhìn quảng trường phía dưới, tất cả người của các đại tông môn nhao nhao tỏ vẻ tán đồng, Huyền Chân Sơn Nhân khẽ cười rộ lên.

Từ khi Phong Tuấn Kiệt làm mất Thái Huyền Tử Kiếm cùng Phong Thần Chi Dực, hắn một mực ăn ngủ không yên, hiện giờ cuối cùng cũng có thể bắt đầu bắt đầu đắc ý rồi.

Vào thời khắc này, bỗng nhiên một đạo cầu vồng màu vàng từ phía chân trời bay tới, thoáng cái đã tới gần, phá vỡ kết giới, tiến vào Thái Huyền sơn, hóa thành một phụ nhân xinh đẹp, chân đạp một đôi kim bạt, lơ lửng giữa không trung phía trên quảng trường.

"Thật là náo nhiệt, lão nương đại diện cho tam đại Thần giáo, trong thời đại đại này, các vị sẽ tặng một món đại lễ!"

Người tới chính là Ngự Châu nương nương. Vẻ mặt nàng đầy vui vẻ, ánh mắt quyến rũ, đầu ngón tay ngọc không ngừng gảy lên, bộ dáng thướt tha thướt tha, không biết là đang làm gì mà một số tu sĩ còn chưa hiểu chuyện đang trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ có đám người Huyền Chân sơn sắc mặt ngưng trọng, biết người tới không có ý tốt.

Minh Đức Sơn Nhân cười lạnh một tiếng, nói: "Hóa ra là yêu phụ của tà dị giáo, không biết ngươi tới đây làm gì, nhiều người chúng ta ở đây là để chịu chết à?"

"Ta tới để tiễn ngươi đi chịu chết." Ngón tay của Ngự Châu nương nương vừa lật, vừa cười ha hả: "Lão già đừng nóng vội, chẳng mấy chốc sẽ tới lượt ngươi!"

Huyền Chân sơn nhân nhìn động tác của Ngự Châu nương nương, bỗng nhiên tỉnh ngộ, vội vàng nói: "Không tốt, yêu phụ đang bày trận, mọi người mau mau giết nó!"

"Cái gì, bày trận?"

"Yêu nhân ma giáo tấn công vào, mọi người cùng tiến lên a!"

"Tới vừa đúng lúc, liên minh chính đạo vừa mới thành lập, yêu nhân Ma giáo liền tới chịu chết, tiêu diệt nàng!"

Người của các đại tông môn dồn dập đứng dậy, rút kiếm rút đao, lật bàn trà, nước trái cây rơi đầy đất. Ai nấy đều thi triển pháp thuật, thần thông, tế ra pháp khí, các loại bảo quang bắn ra bốn phía, chiếu sáng toàn bộ quảng trường của sơn môn, oanh kích Ngự Châu nương nương.

Huyền Chân sơn nhân nhìn thấy hiện trường có cùng chung kẻ địch, hai tay chắp sau lưng, khẽ cười lạnh, nhiều nhân sĩ tu chân giới tụ tập cùng một chỗ, chỉ là một vị Ngự Châu nương nương, tự nhiên là dễ như trở bàn tay, hắn ngay cả dục vọng xuất thủ cũng không có,

hắn muốn nhìn một chút lực lượng của liên minh chính đạo cường đại cỡ nào.

Lúc này, giáo chủ Thiên Long Thần giáo Tống Chung kéo ống tay áo, trong khoảnh khắc không ai chú ý, từ trong tay áo bay ra vài đạo ô quang, phóng tới bốn phương tám hướng quảng trường, những ô quang này xen lẫn trong bảo quang của mọi người, căn bản không ai phát hiện ra.

Đối mặt phía dưới thế công dày đặc, Ngự Châu nương nương không chút hoang mang, từ trong áo bào hạ xuống một chồng lớn các loại phù chú, những phù chú này vừa mới xuất hiện, liền hóa thành từng đạo quang hoa, đều rơi xuống phía dưới, va chạm cùng những thần thông, pháp thuật, bảo quang kia.

Nhất thời giữa không trung vang lên liên tiếp tiếng bạo phá, tiếng ầm ầm nổ vang truyền khắp bát phương, lôi quang, ánh lửa tương giao nổ tung, địa thủy hỏa phong cuộn trào mãnh liệt khắp nơi, hình thành từng luồng từng luồng pháp lực nước lũ, đánh thẳng vào toàn bộ quảng trường!

Phía dưới hội tụ đều là lực lượng tinh nhuệ của tu chân giới chính đạo, mà phù chú trên người Ngự Châu nương nương cũng là do pháp tướng thậm chí cường giả Độ Kiếp tạo thành, là do tam đại Ma giáo gom góp cùng một chỗ, số lượng không thể ít hơn người phía dưới, hai bên va chạm nhau, lực lượng bạo phá này cường đại cỡ nào, phàm không có đỉnh cấp pháp khí hộ thân, người dưới cảnh giới Nguyên Anh trực tiếp bị dư âm pháp lực chấn động mà chết, đánh cho hôi phi yên diệt, ngay cả cặn cũng không còn.

Cao thủ tu vi Nguyên Anh dù có pháp khí hộ thân nhưng miệng vẫn phun máu tươi, bản thân bị trọng thương. Có vài cường giả Pháp Tướng sơ kỳ kích động, xông lên đầu tiên, không kịp tránh lui cũng bị đánh chết tại chỗ.

Chỉ là lần giao phong này đã đánh chết hơn một nửa số người của liên minh chính đạo, còn lại đều là những người trên Nguyên Anh, ít

nhiều cũng có người giữ nhà.

Tổn thất này có thể nói là thảm trọng!

Trang chủ Chính Khí sơn trang Lâm Nho tay cầm pháp bảo tạo hóa bút, ngòi bút hiện lên từng văn tự màu vàng nhảy lên quanh người hắn, bảo vệ toàn thân hắn. Những dòng lũ pháp lực kia đánh tới đều bị ngăn cản ở bên ngoài.

Chỉ thấy hắn kinh ngạc nói: "Ôi, sao yêu phụ này lại có nhiều phù chú như vậy, thật sự là muốn chết mà... Minh chủ, Phật sống, Tăng Vương, Thiên Cơ Tử tiền bối, còn có chân nhân đời, vì sao các ngươi còn chưa ra tay?"

Thiên Vận Bát Tiên là lãnh tụ của tu chân giới chính đạo, cường giả chí cao, trước mắt có năm người đều ở hiện trường, nhưng năm người này đều không có ý định ra tay, chỉ đứng ngoài cuộc, nhất thời khiến môn nhân các tông môn hai mắt bốc lửa. Lúc này môn chủ Thái Cực môn Trương Càn Khôn mặt mày xám xịt, tay cầm pháp khí bảo kiếm, cả giận nói: "Các vị tiền bối trơ mắt nhìn yêu phụ kia làm dữ, đây là ý gì?"

Ngự Châu nương nương chính là nhân vật số hai của tà dị giáo, cường giả Độ Kiếp trung kỳ, lại có pháp bảo trên người, thiên vận bát tiên không xuất hiện, ai đánh thắng được nàng, nhân số liên minh chính đạo có nhiều hơn nữa cũng chỉ là chịu chết.

Đám người Phù Thế chân nhân có tính toán riêng, bọn họ cũng không phải hạng người bình thường, bởi vì biết Huyền Chân sơn nhân muốn làm gì, bởi vậy trong lòng có chút khúc mắc, không muốn toàn lực phối hợp hắn hoàn thành lời thề, cái này tương đương thành toàn bộ hắn thành tựu Địa Tiên, đối với mình lại không có nửa điểm chỗ tốt, chẳng phải là làm oan đại đầu sao? Cho nên cực kỳ ứng chiến, chỉ chống đỡ một mảnh pháp lực kết giới, bảo vệ tốt môn nhân tông môn mình.

Huyền Chân sơn nhân lại có suy nghĩ của hắn, cho tới bây giờ hắn vẫn không để tam đại ma giáo vào trong mắt, hắn biết rõ, lần tiến công này ma giáo vẫn sẽ bị đánh tan, bởi vậy lời thề hắn khẳng định là có thể hoàn thành, hắn cũng không vội, suy nghĩ của hắn là muốn đánh tan ma giáo, đồng thời, kéo theo chính đạo tu chân giới ngoại trừ Thái Huyền tiên môn, các đại tông môn, thống nhất suy yếu lực lượng của bọn họ, một nhà thật lớn!

Lúc này Ngự Châu nương nương ném ra lượng lớn phù chú, cùng pháp thuật của các tông phái chính đạo đánh vào nhau, Ngự Châu nương nương có Ngũ Sắc Long Châu hộ thân, lông tóc không tổn hao gì, nhưng lại oanh chết hơn phân nửa môn nhân các tông chính đạo. Tất cả mọi người đều có ý kiến, đám người Huyền Chân sơn nhân và Phù Thế Chân Nhân cũng không dám đứng ngoài quan sát nữa, lập tức muốn ra tay.

Nhưng vào thời khắc này, bỗng nhiên từ bốn phương tám hướng quảng trường Thái Huyền dựng lên một cây trường phiên, tổng cộng có mười hai mặt, những trường phiên này cao khoảng sáu trượng, mặt phiên hiện lên hai màu trắng đen, trên có từng đồ án dị thú, long, phượng, kỳ lân, linh hồ, đại bàng, viên hầu, trông rất sống động, phảng phất lúc nào cũng có thể nhảy ra cắn người.

"Chư vị đồng đạo, nhanh chóng phát trận!"

Lúc này Ngự Châu Nương Nương mới dừng nhảy đầu ngón tay, tay phải nắm chặt kim bạt, trong đó tách ra, liền từ không gian kim bạt hạ xuống mấy đạo thân ảnh, nhanh chóng bay đi những trường phiên kia, chớp mắt dung nhập vào trong đó. Cùng lúc đó, Tống Chung cùng hai trưởng lão Thiên Long Thần Giáo bên cạnh lão cũng bắt đầu hành động, phi thân tiến vào trong trường phiên, thân thể hợp nhất cùng trường phiên.

Chỉ một thoáng, từng cỗ khí lưu hắc bạch nồng đậm từ trường phiên dâng lên, tất cả dị thú trên trường phiên đều sống lại, bơi qua bơi lại

trên mặt phiên, giương nanh múa vuốt, mở ra miệng to như bồn máu, liên tục gào thét, phát ra trận trận tiếng gào rú!

Sau một khắc, toàn bộ quảng trường Thái Huyền rơi vào một vùng tăm tối, ngay sau đó trên không trung sáng lên một mảnh bạch quang, ngẩng đầu nhìn chung quanh, mặt đất tối đen, bầu trời xám trắng, chung quanh là một mảnh sương mù trắng xóa, toàn bộ thiên địa đều bao phủ bên trong không gian trận pháp.

Trận pháp của Ngự Châu nương nương đã hoàn thành!

Trận pháp này tên là "Vạn yêu Mê Thần đại trận", là một trong bảy đại sát trận của Tu Chân giới, cùng Vạn Mộc Trùng Sinh Đại Trận của Dược Vương tông, "Tử Mẫu Tru Ma Kiếm Trận" của Thái Huyền Tiên môn, "Kỳ Môn Độn Giáp Đại Trận" của Quan Diệu Tông, Bát Bộ Phù Đồ Kim Nhược Đại Trận của Đại Phật Tự, "Cửu U Ma Ma Đại Trận" của Thiên Ma giáo, Thập Phương Vô Tận Huyết Hải Đại Trận của Huyết Thần Giáo đặt song song, bảy người cùng nổi danh tu chân giới chính ma lưỡng đạo, đã truyền thừa vô tận tuế nguyệt.

Lúc trước Anh Hoa giáo Anh Hoa Mê Tung đại trận chính là "Vạn yêu Mê Thần đại trận" thoát thai mà đến, nhưng uy lực không thể so sánh nổi, đặc biệt người chủ trì trận pháp chính là cường giả độ kiếp, lại có ba Đại trưởng lão Ma giáo gia trì trận pháp uy lực, nhất thời càng thanh danh ngập trời!

Kế hoạch của tam đại ma giáo là, trước tiên để Tống Chung đánh vào tu chân giới chính đạo, sau đó thừa dịp đại hội tiên đạo tổ chức, Tống Chung âm thầm thiết lập trận cơ ở bốn phía quảng trường, chờ Ngự Châu nương nương tới, có thể nội ứng ngoại hợp, khởi động trận pháp, sau khi trận pháp khởi động, liền có thể đại sát tứ phương. Cho tới bây giờ, kế hoạch của tam đại ma giáo đều đang tiến hành thuận lợi.

Vạn yêu Mê Thần đại trận cùng một chỗ, toàn bộ thiên địa biến đổi, tất cả mọi người cảm thấy chính mình và ngoại giới ngăn cách, đưa mắt nhìn lại, một mảnh trắng xóa, không bao lâu từ trong sương mù

trắng xuất hiện một đám mỹ nhân tuyệt sắc trần trần truồng, nếu là nam tử, sẽ nhìn thấy tuyệt sắc mỹ nữ, nếu là nữ tử, trong mắt chính là tuyệt thế mỹ nam, những mỹ nhân này hoa chân múa tay, vũ mị động lòng người, ngữ khí kiều my, cười duyên đón chào.

Trong lúc nhất thời, tất cả người của các đại tông môn của liên minh chính đạo đều thần chí mê loạn, lâm vào trong dục vọng dâm đãng, từ sâu trong đáy lòng thỏa thích phát tiết ra, từng người cười như điên không ngừng, cởi quần áo trên người ra, giao hợp với "Mỹ nhân", hình tượng tiên phong đạo cốt ngày thường hoàn toàn không có, tình cảnh vô cùng dâm loạn.

Cho đến giờ phút này, Huyền Chân sơn nhân rốt cuộc biến sắc, hắn không ngờ Ma giáo tới nhanh như vậy, cũng thì thôi, hơn nữa khí thế hung hăng, chuẩn bị chu toàn như thế, thậm chí ngay cả nội gian đều sắp xếp xong xuôi, quả thực nằm ngoài dự liệu của hắn!

"Tống Chung, đồ lòng lang dạ thú này của ngươi, uổng cho bần đạo tín nhiệm ngươi như vậy!"

Huyền Chân sơn nhân nổi giận quát một tiếng, huy động phất trần, bạch quang thoáng hiện, vòng bảo hộ thành hình bầu dục bao quanh người, huyền quang hộ thể ở chung quanh thân nổi lên một lĩnh vực, bảo vệ toàn thân, những sương trắng không gian trận pháp kia vọt tới, đều bị huyền quang hộ thể làm tan rã.

Huyền Chân sơn nhân tụ hai mắt, liền nhìn thấy trong không gian trận pháp một mảnh tình cảnh dâm loạn, tất cả môn nhân đại tông môn đều quần áo lộn xộn, cùng từng bộ từng bộ bạch cốt khô lâu ôm nhau. Những khô lâu kia là bị trận pháp khống chế, có thể hành động, đao thương bất nhập, đạt được tinh hoa của tất cả môn nhân đại tông môn, sau khi hấp thu chuyển hóa thì chuyển hóa., Càng vô cùng uy mãnh, thừa dịp thần chí của đối phương mê loạn, đột nhiên hạ sát thủ, đánh chết cao thủ các tông môn vốn mang tuyệt kỹ, trong lúc vô tri, có người thậm chí lúc sắp chết còn bắn tinh, đầu rùa cũng biến

thành màu đen, oánh tinh rơi trên bộ xương, bộ xương nổi lên ánh sáng, cao lớn hơn không ít.

Đám người chân nhân đời thứ nhất, khô vinh hoạt phật, đại thiên tăng vương, Thiên Cơ Tử chỉ có thể bảo vệ môn nhân nhà mình không bị tổn hại, muốn phá vỡ đại trận này, dùng sức một người cũng không làm được, nhất định phải có mười hai cường giả cùng nhau hành động, phân biệt tiến vào trong trận cơ trường phiên, đánh chết trưởng lão Ma giáo bên trong, hoặc đuổi đi mới có thể phá được trận pháp.

Ngự Châu nương nương chủ trì trận pháp, có thể tới lui tự nhiên ở không gian trận pháp. Nàng cười to một tiếng, thả vạn yêu ma trong kim bạt ra, nói: "Các huynh đệ, giết cho ta. Giết sạch sành sanh đám heo chó được gọi là liên minh chính đạo này!"

Kể cả Tống Chung, Tiết Hải, Nghiêu Qua, mười hai trưởng lão Ma giáo đều đang điều khiển lá cờ phướn, chỉ có Ngự Châu nương nương và Huyết Man có thể rảnh tay, Ngự Châu nương nương chủ trì đại cục, Huyết Man có thể tự do hành động, vừa ra kim bạt, liền vui mừng quá đỗi., Thầm nói: "Cuối cùng cũng đến thời điểm bản ma đại hiển thân, hừ, ngự châu tuy đối ta bất thiện, ta lại có thể giết thống khoái, kiếm công lao, tam đại giáo chủ mới có thể giúp ta nói chuyện, đến lúc đó ta sẽ đoạt lấy đại quyền lĩnh quân, hảo hảo chèn ép một phen đám đàn bà lẳng lơ này."

Nghĩ tới đây, Huyết Man hóa thành một cái đầu lâu khổng lồ màu máu, há mồm nuốt vào, liền có mấy môn nhân chính đạo của tông môn đột tử tại chỗ, đều thành mỹ thực trong bụng hắn.

Hơn vạn yêu ma bay vọt lên là có cảnh tượng gì?

Đâu đâu cũng có người thân người đầu thú rậm rạp, có người đầu mọc sừng dài, người có vảy, có người trên lưng mọc ra một đôi cánh thịt... Tất cả đều như lang như hổ, vô cùng hung mãnh, bao phủ hoàn toàn hơn một ngàn người còn sống sót trong liên minh chính đạo!

Chân Ngự Châu nương nương đạp lên kim bạt, ở giữa không trung cuồng tiếu không ngừng. Bốn đại yêu Cơ Xuân, Hạ, Thu, Đông đứng bên cạnh nàng, có tu sĩ tấn công, tiện tay một kiếm liền giết chết, không thể đến gần người nàng.

Sau khi Vi Vân từ không gian kim bạt đi ra, nhìn thấy hiện trường là một mảnh huyết nhục bay tứ tung, trong lòng thầm than một tiếng, thật sự là quá tàn nhẫn mà!

Từng ánh mắt quét qua, Vi Vân hô to không ổn, tuy rằng trong trận pháp này người khác không nhìn thấy bóng dáng của Ngự Châu nương nương, nhưng Thiên Vận Bát Tiên vẫn có thể nhìn thấu, tự nhiên cũng có thể phát hiện hắn và Ma giáo hòa chung một chỗ với nhau, vội vàng từ phía sau ôm lấy Ngự Châu nương nương, đem đầu chôn trên lưng nàng, không để cho người ta nhìn thấy.

"Tiểu tử, ngươi làm gì vậy?" Ngự Châu nương nương giận dữ nói.

Vi Vân nói: "Nương nương, ta chính là nhân sĩ chính đạo, chớ để người ta nhìn thấy ta và người ở cùng nhau, nếu không sau này ta nào còn có thể gặp được người?"

Ngự Châu Nương Nương cả giận nói: "Cái tên vô liêm sỉ nhà ngươi, lão nương ta tốt nhất nên thịt ăn, còn có nữ nhân cho ngươi chơi, chẳng lẽ cùng ta còn thiệt thòi ngươi sao?"

Tiếp theo lại cười nói: "Ngươi đừng trốn nữa, khắp thiên hạ đều biết ngươi đã gia nhập tà dị giáo ta, tiểu tử, ngươi xuống dưới cho ta!"

Nói xong, Ngự Châu nương nương một tay kéo Vi Vân xuống, ném xuống mặt đất.

"Đừng mà... "

Vi Vân hoảng sợ, vội vàng ôm lấy một cái chân đẹp của Ngự Châu nương nương, không chịu buông tay.

Ngự Châu nương nương thấy hắn vô lại, cũng không để ý nữa.

Mắt thấy hơn một ngàn người của liên minh chính đạo đều phải chết ở đây, thiên vận tám tiên sẽ không thể ngồi nhìn nữa.

"Vô Lượng Quang, Vô Lượng Phật ——"

Một tiếng phật hiệu vang lên, Đại Thiên Tăng Vương cùng Khô Vinh Hoạt Phật đều vươn một chưởng ra, lòng bàn tay Đại Thiên Tăng Vương hiện lên một chữ "Vạn", lòng bàn tay Khô Vinh hoạt Phật hiện lên một đóa Hỏa Diễm Hồng Liên, lòng bàn tay hai người tấn công, nhất thời một cỗ kim quang chói mắt từ đó bạo phát ra, chiếu rọi toàn bộ không gian trận pháp. Nơi kim quang đi qua, sương trắng không gian trận pháp nhất thời tan rã, những khô lâu yêu kia cũng nhao nhao tan vỡ, ngã trên mặt đất.

Có người còn ôm nhau cùng với khô lâu yêu, bị Phật quang chiếu trúng, tỉnh táo lại, nhìn thấy hình dáng của vật trước người, nhất thời liên tục buồn nôn, nôn liên tục không ngớt.

Đại Thiên Tăng Vương và Khô Vinh Sinh Phật hợp lực, lấy phật quang xua tan yêu ma của Vạn Yêu Mê Thần đại trận, nhưng cũng chỉ là kế tạm thời, sau này vẫn bị yêu ma chi khí tràn ngập, bọn họ không có khả năng tiếp tục duy trì Phật quang như vậy, pháp lực của một hai người sao có thể so được với lực lượng của toàn bộ đại trận.

Tuy vậy, nhưng cũng cho tu sĩ chính đạo có cơ hội tự bảo vệ mình.

Môn chủ Thái Cực Môn Trương Càn Khôn tế ra một thanh phi kiếm, phi kiếm lướt qua, nguyên một đám môn nhân Ma giáo bị chém thành hai đoạn; hai bàn tay chưởng môn Lưỡng Nghi phái Lục Lục Dương một đen một trắng, thi triển chưởng pháp Âm Dương Lưỡng Nghi, từng chưởng ảnh trắng đen bay ra., Dưới Pháp Tướng, người chết trận; Bát Quái tông tông chủ Tôn Chí Dương chân đạp Bát Quái Bộ, thiết quyền hai tay đánh chết từng môn nhân Ma giáo; Thất Tinh hồ chủ Hứa Tây Hồ tế lên thiết tác pháp khí, chiến đấu cùng mấy cao

thủ Ma giáo; Cửu Cung sơn chủ Triệu Đông Hoa thi triển một thanh bảo đao, đao mang như thác nước rơi xuống người trong Ma giáo...

Trong đó người của Ngũ Hành tông và Hạo Khí sơn trang vô cùng chói mắt, Bạch Kiếm đạo nhân, Long Thụ đạo nhân, Liệt Hỏa đạo nhân, Hắc Thủy tiên cô, Bán Sơn đạo nhân đều dùng một thanh phi kiếm, thành trắng, xanh, xanh, đỏ, đen, vàng, năm thanh phi kiếm này chính là một bộ pháp bảo cấp thấp, tên là "Ngũ Hành Ngọc Kiếm", uy lực không tầm thường. Năm người hợp lực, có thể so sánh với cường giả Độ Kiếp, cùng với Huyết Man chiến đấu, mặc dù rơi vào hạ phong, nhưng cũng có thể thấy được một đốm.

Trang chủ Hạo Khí sơn trang Lâm Nho tay cầm pháp bảo tạo hóa bút cấp thấp, ngòi bút khẽ động, có rất nhiều văn tự hiện lên, hóa thành đao, thương, kích, các loại vũ khí sắc bén, tấn công người trong Ma giáo, trong chốc lát đã chém giết mấy trăm yêu nhân, hắn thấy người của Ngũ Hành tông rơi xuống hạ phong, Huyết Man đang đại triển thần uy, nhất thời cương quyết phi thân xông tới, đồng thời hô: "Các vị đạo hữu đừng hoảng sợ, Lâm Nho ta cũng tới!"

Có Lâm Nho gia nhập, nhất thời ngăn cản Huyết Man, huyết quang bắn ra bốn phía, kiếm khí tung hoành, pháp lực khuấy động bốn phía, trong lúc nhất thời giết đến khó phân cao thấp.

Tông chủ Quan Diệu tông Thiên Cơ Tử cầm một quyển sách cổ ố vàng, chính là Kỳ Môn Thiên Thư, cùng với Độn Giáp Thiên Thư, có thể sát nhập vào pháp bảo đỉnh cấp xếp hạng thứ hai trong ba mươi sáu tiên khí của Thiên Vận, "Kỳ Môn Độn Giáp Thiên Thư", có năng lực quỷ thần khó lường. Thiên Cơ Tử cũng không hề động đậy, chỉ mở ra Kỳ Môn Thiên Thư, một đoàn hoàng quang lập lòe, không ai dám tới gần, quan sát người của Diệu Tông không hề hấn gì.

Tay chân nhân Phù Thế Giới cầm Lạc Tiên Cung, thân cung chính là đầu rồng đầu phượng, có hai màu vàng bạc. Hắn kéo dây cung, liền từ đó bay ra một con rồng bạc một phượng, gào thét đánh về phía môn nhân Ma giáo. Những nơi hắn đi qua, không ai có thể ngăn cản,

chỉ là môn nhân Ma giáo đông đảo, đặc biệt là tu sĩ chính đạo bị áp chế trong không gian trận pháp, trong lúc nhất thời pháp thuật của Phù Thế Chân Nhân cũng như muối bỏ biển, khó giải vây cục diện.

Thấy vậy, Thiên Cơ Tử cao giọng nói: "Huyền Chân đạo huynh, nhất định phải phá vỡ trận pháp này thật nhanh một chút, nếu không tuy chúng ta không việc gì, nhưng chỉ sợ những môn nhân tông môn khác đều phải chết, liên minh chính đạo còn ý nghĩa gì nữa?"

Lần này hơn năm trăm tông môn chính đạo tu chân giới gia nhập liên minh chính đạo, mỗi tông môn đều có vài người ở đây, cộng lại có hơn ba ngàn người, ngay từ đầu dư âm phù chú đuổi giết hơn một ngàn người, sau đó lại bị khô lâu yêu giết chết hơn một ngàn người, còn lại hơn một ngàn người đang chém giết cùng số lượng môn nhân Ma giáo khổng lồ kia. Cứ như vậy, không bao lâu nữa sẽ chết hết.

Nội tình chính đạo thất tông thâm hậu, tất nhiên không thương đại nhã, nhưng những tông môn còn lại có thể khó mà ngóc lành, đến lúc đó làm sao bàn giao với môn nhân tông môn bọn họ, minh chủ chính đạo liên minh làm sao có thể gọi bọn họ tấn công chống lại Ma giáo.

Huyền Chân sơn nhân cũng hiểu điểm này, lúc này hắn ta và trưởng lão, đệ tử của Thái Huyền tiên môn đều bận rộn không thể tách rời, đều đang chiến đấu với môn nhân ma giáo, căn bản khó có thể bứt ra.

Huyền Chân sơn nhân truyền âm nói: "Thiên Cơ Tử đạo huynh nói chí phải, nhưng trừ tiến vào Vạn Yêu Phiên đánh chết người điều khiển trận pháp thì còn biện pháp gì nữa? Chúng ta nhất định phải chọn ra mười hai người thực lực đủ mạnh mới có thể phá vỡ trận pháp này."

Thiên Cơ Tử truyền âm nói: "Không thì còn có thể phá được ác trận bên ngoài trận. Đạo huynh có thể sử dụng Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm của quý tông, kết thành "Tử Mẫu Tru Ma Kiếm trận", phá ngược trận pháp này."

Huyền Chân sơn nhân nghe vậy, nhất thời im lặng không nói gì, hắn cũng biết, mấu chốt ở chỗ hiện giờ Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm thiếu một cái, căn bản không thể kết được đại trận!

Lúc này hắn thật muốn một chưởng vỗ chết Phong Tuấn Kiệt.

Từ lúc nào mà ném không được, hết lần này tới lần khác lại phải vứt bỏ thanh kiếm Thái Huyền Tử này!

Nhân quả Chương Cửu thứ chín lại phụ thuộc vào nhân quả này.

Việc đã đến nước này, Huyền Chân Sơn Nhân chỉ nói đúng sự thật: "Đạo huynh có điều không biết, mấy ngày trước, Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm của bổn môn ném đi một cái, dĩ nhiên kết không được đại trận, không biết huynh có thể lấy "Kỳ Môn Độn Giáp Đại Trận" để phá không?"

Thiên Cơ Tử cau mày nói: "Ài, trên tay bần đạo chỉ có một quyển kỳ môn thiên thư, Độn Giáp Thiên Thư nằm trong tay sư tỷ của ta, trước nay sư tỷ ấy luôn không ra khỏi sơn môn, bần đạo cũng rất bất đắc dĩ."

Huyền Chân Sơn Nhân lại nhìn về phía Đại Thiên Tăng Vương, hỏi: "Tăng Vương đâu?"

Đại Thiên Tăng Tăng vương nhướng mày, vẻ mặt khổ sở nói: "Sơn nhân hẳn là biết, tám bộ Phù Đồ Kim Cương như Phù Đồ đại trận của Đại Phật Tự ta phải có tám vị pháp tướng tu luyện cao tăng của Phật môn hợp lực mới có thể bố trí được, trước mắt chỉ có bần tăng và Khô Vinh đạo huynh, làm sao có thể thành công?"

Sắc mặt của Phù Thế Chân Nhân bên cạnh khó coi nói: "Chư vị đạo huynh, nếu không phá trận, liên minh chính đạo này sẽ trở thành một trò cười!"

Thiên Vận Ngũ Tiên liếc mắt nhìn nhau, Huyền Chân Sơn Nhân nói: "Đã như thế, vậy chọn lựa nhân thủ, mọi người cùng nhau hành động đi. Chư vị đạo hữu mỗi người xuất một người, không đủ do Thái Huyền Tiên môn bổ sung."

Chân nhân Phù Thế nói: "Phù Vân các ta có thể đưa ra hai người."

Trừ hắn ra, Lạc Khinh Trần cũng là cường giả đương đại, lại có pháp bảo cấp thấp Bách Hoa Tường Vân bên người, đối phó với một trưởng lão Ma giáo thì không thành vấn đề.

Thiên Cơ Tử nhìn về phía Lâm Nho đang giao chiến với Huyết Man bên kia, truyền âm nói: "Lâm Nho đạo hữu mau tới hỗ trợ phá trận!"

Lâm Nho phối hợp người của Ngũ Hành tông đại chiến với Huyết Man, rất vất vả, giờ phút này nhận được truyền âm, vội không ngừng dùng bút tạo hóa quơ quơ một cái, bứt ra thối lui, ứng thanh nói: "Ta đến đây!"

Huyền Chân sơn nhân cũng hô to với Bạch Kiếm đạo nhân: "Đạo hữu có thể hỗ trợ."

Bạch Kiếm đạo nhân thân là tông chủ Ngũ Hành tông, có pháp tướng viên mãn tu vi, lại có ngũ hành kim kiếm là một trong ngũ hành ngọc kiếm cấp thấp, thực lực không dưới Lâm Nho. Giờ phút này hắn đang điên cuồng tấn công Huyết Man, Huyền Chân sơn nhân truyền âm kêu gọi, vội vàng phi thân tới.

Như vậy, liền có tám người, hơn nữa Thái Huyền tiên môn có bốn trưởng lão thực lực mạnh nhất, vừa vặn mười hai người, mười hai người này coi trọng thời cơ, cùng nhau phi thân lên, mỗi người chọn một cây trường phiên, nhảy vào trong đó, chém giết cùng với trưởng lão ma giáo bên trong.

Lâm Nho và Bạch Kiếm đạo nhân vừa đi, Huyết Man nhất thời đại sát tứ phương, không ai có thể ngăn cản, Minh Đức Sơn Nhân cùng với một đám trưởng lão Thái Huyền Tiên Môn thấy vậy, nhao nhao tiến lên chống đỡ.

Giữa không trung trên quảng trường, Ngự Châu nương nương nhìn tình cảnh trong không gian trận pháp phía dưới, trong lòng yên lặng tính toán. Lần này nàng mang theo hơn vạn môn nhân Ma giáo, lấy Thiên Ma giáo và Huyết Thần Giáo chiếm cứ đại lượng nhân số, mỗi bên ra hơn bốn ngàn người, tà dị giáo chỉ có chưa đến hai ngàn

người., Chỉ vì lần trước phụ trách tiềm phục ở tu chân giới chính đạo, chính là trưởng lão hổ vương tà dị giáo, Anh Hoa giáo bị Thủy Hồng Dao tiêu diệt, tà dị giáo tổn thất không nhỏ, có lý do này, lần này Thiên Ma giáo và Huyết Thần Giáo tăng thêm một chút lực.

Tuy rằng ba đại Ma giáo liên minh, kỳ thực trong bóng tối cũng có tính toán riêng của mình, chung quy cũng phải tranh giành vị trí của Ma giáo lão đại, bởi vậy, Ngự Châu nương nương cũng không sợ những người đi đầu trận này chết hết, dù sao chết phần lớn đều là môn nhân Thiên Ma giáo và Huyết Thần giáo., Môn nhân tà dị giáo đã âm thầm thu hồi trở về, nói cách khác, trên thực tế chỉ có hơn tám ngàn người đang tác chiến trong không gian trận pháp, nhưng số lượng những người này đã đủ nghiền ép liên minh chính đạo hơn một ngàn người, nếu không phải có Thiên Vận Ngũ Tiên ở một bên ngăn cản, những người liên minh chính đạo này đã sớm chết sạch từ lâu.

Bây giờ cường giả Thiên Vận Ngũ Tiên đều xông vào trong phiên kỳ trận pháp, chém giết cùng một chỗ với trưởng lão Ma giáo, Ngự Châu nương nương cũng lập tức hành động.

Thân ảnh uyển chuyển rơi vào trong trận pháp, trong tay một đôi kim bạt quay tròn bay ra. Những nơi đi qua, thân thể tất cả môn nhân chính đạo đều bị cắt thành hai đoạn, ngã trên mặt đất, nhục thân vừa chết, linh thức trong cơ thể lập tức ký thác ở trên nguyên anh thậm chí pháp tướng., Phi tướng đi ra ngoài, lại có từng đạo ô quang trống rỗng rơi xuống, trong nháy mắt bị lực lượng trận pháp mê thần của Vạn Yêu Mê Thần đại trận làm mê muội linh thức. Bất luận là Nguyên Anh hay Pháp Tướng, đều bị trận pháp xoắn giết, hóa thành nguyên khí cuồn cuộn, làm trận pháp bổ dưỡng.

Dưới mấy ngàn môn nhân Ma giáo do Ngự Châu nương nương và Huyết Man dẫn đầu xung phong liều chết, hơn một ngàn môn nhân chính đạo còn lại cũng tử thương hầu như không còn, chỉ còn lại một ít cường giả Pháp Tướng, cùng với một cao thủ Nguyên Anh khác đang đau khổ giãy dụa, cộng lại không đến một trăm người.

Một nam tử cụt tay gầm lên một tiếng, trên người tuôn ra một luồng sáng trắng bức lui mấy trăm môn nhân Ma giáo chung quanh. Người này tu vi Kim Đan trực tiếp bị pháp lực cường đại của hắn đánh chết. Người này chính là trưởng lão Huyền Dương Chân Nhân của Huyền Dương Tiên Môn, đã được Ngự Châu nương nương đánh một trận trước mặt, trải qua mấy ngày điều dưỡng, khôi phục nguyên khí, nhưng không có Sinh Cơ Tạo Cốt Đan của Dược Vương Tông, tay cụt lại không thể trùng sinh, thực lực bị hao tổn.

Ngự Châu nương nương vừa nhìn, đôi mắt đẹp dịu dàng hiện lên một đạo hàn mang, nhanh chóng bay tới, một đôi kim bạt tới trước, mang theo pháp lực bàng bạc đánh về phía Huyền Dương chân nhân.

Một tay Huyền Dương chân nhân ngưng tụ một đoàn lôi quang màu trắng, đánh ra Thái Ất Thần Lôi chưởng, một tiếng sét đùng đoàng vang lên, lôi quang nổ tung, kim bạt thoáng chậm lại, liền lần nữa bay tới. Huyền Dương chân nhân muốn tránh né đã không kịp, nhất thời kim quang hiện lên, đầu thân chia lìa, một đạo huyết hoa vẩy ra, rơi xuống giữa trời.

Huyền Dương chân nhân hét thảm một tiếng, ký thác linh thức vào pháp tướng, ngưng tụ ở phía trên đầu, một cái đầu nhỏ máu bỏ chạy. Ngự Châu nương nương cười lạnh một tiếng, hóa thành một đạo cầu vồng màu vàng bay nhanh tới, một tay nắm lấy đầu lâu của hắn, quát lên: "Chạy đi đâu?"

Huyền Dương chân nhân đứt đầu lúc này thất khiếu đã chảy máu, nhìn thập phần đáng sợ, mở miệng nói: "Bần đạo thân là chính đạo chi sĩ, sao lại nhận lời yêu nhân ngươi muốn chém muốn chém muốn róc thịt, tất cứ tự nhiên!"

Ngự Châu nương nương cười lạnh một tiếng, nói: "Nói cho ta biết lão già Huyền Đồ kia đi đâu, ta cho ngươi một cái thống khoái."

Huyền Dương chân nhân nói: "Huyền Cái sư huynh ra ngoài chưa về, nếu không sao bọn yêu nhân các ngươi có thể làm càn! Ách..."

Một tiếng trầm đục truyền ra, đầu lâu Huyền Dương chân nhân nổ thành một đoàn huyết vụ, ở giữa không trung bay lả tả xuống, óc vỡ ra, vẩy ra đầy đất, ngay cả pháp tướng cùng linh thức cũng bị Ngự Châu nương nương bóp vỡ.

Ngự Châu Nương Nương giết Huyền Dương chân nhân, thầm nói một tiếng đáng tiếc.

Lần này nàng tới Thái Huyền Tiên Môn ngoại trừ việc muốn áp chế liên minh chính đạo mới xây này, còn có một mục đích khác, chính là tiêu diệt Huyền Sơn Nhân, nàng kết thù với Huyền Cái Sơn Nhân đã lâu, đều muốn ăn thịt đối phương, lần này thời cơ tốt, không muốn đối với người không ở trong núi, quả thực đáng tiếc.

Ngự Châu nương nương nhìn mười mấy môn chủ tông môn và Pháp Tướng còn đang ngoan cố chống cự, thời điểm tâm đạo sắp đến rồi, cần phải tranh thủ thời gian hành sự, nếu không trận pháp vừa bị phá, môn nhân Thần giáo mang đến đều phải bàn giao ở chỗ này.

Nghĩ tới đây, Ngự Châu nương nương liền phi thân đánh về phía tứ đại trưởng lão của Ngũ Hành tông.

Ngũ Hành Tông có bốn đại trưởng lão, Long Thụ đạo nhân, Liệt Hỏa đạo nhân, Hắc Thủy Tiên Cô cùng Bán Sơn đạo nhân, đều có tu vi Pháp Tướng trung kỳ, mỗi người lại có một thanh Ngũ Hành Ngọc Kiếm hộ thân, cộng thêm thanh trên người Bạch Kiếm đạo nhân là trọn vẹn một bộ pháp bảo cấp thấp., Đôi bên phối hợp tạo thành một "Ngũ Hành Sinh Diệt Đại Trận", là pháp bảo trấn tông và trận pháp Ngũ Hành tông, uy lực khá lớn, cũng chính nhờ vào pháp bảo này, mấy người bọn họ mới có thể kiên trì đến bây giờ, cũng đã bị trọng thương, trên thân vết máu loang lổ, tiền phù lục cũng đã dùng hết, pháp lực trên người đã theo không kịp tiêu hao.

Ngự Châu nương nương vừa đến, bốn người nhất thời sắc mặt đại biến, xoay người bỏ chạy. Bọn họ vừa rồi chính mắt thấy nàng tùy tay đã giết chết Huyền Dương chân nhân pháp tướng viên mãn, với

tình huống hôm nay bọn họ dùng nỏ mạnh hết đà thì làm sao có thể ngăn cản được.

"A a a!"

Nguyên thần pháp tướng Kim sắc khổng lồ của Giao Long từ phía sau Ngự Châu nương nương hiển hiện ra, miệng ngậm Ngũ Sắc Long Châu, lực lượng lĩnh vực cường đại nghiền ép xuống, bốn người liên tục tế ra pháp bảo ngăn cản, nhưng vẫn thổ huyết, càng thêm thương thế.

"Người liên minh chính đạo các ngươi đã chết hết, giao ra pháp bảo, ta tha cho các ngươi không chết!"

Ngự Châu nương nương một mảnh kim quang chiếu rọi vẻ mặt lạnh lùng, trong mắt ẩn chứa sát khí, kim bạt trong tay xoay tròn bất định, phảng phất tùy thời đều có thể hạ sát thủ.

Bốn người nhìn môn nhân Ma giáo như thủy triều kia, còn có mười mấy tông môn lãnh tụ toàn thân máu me đầm đìa, lại nhìn uy áp khổng lồ trên người Ngự Châu nương nương lộ ra, nhìn nhau, yên lặng không nói.

Hắc Thủy tiên cô mặc trường bào màu đen cả giận nói: "Ta là nhân sĩ chính đạo, sao lại để ngươi uy hiếp!"

"Muốn chết? Ta có thể thành toàn cho ngươi!"

Ngự Châu nương nương nói xong liền muốn tế lên kim bạt.

"Khoan đã!" Long Thụ đạo nhân vội vàng nói: "Xin hỏi có giao ra pháp bảo, ngươi sẽ thả bọn ta ra sao?"

"Không sai."

"Nhất định phải đưa chúng ta rời khỏi không gian trận pháp này!"

"Không thành vấn đề."

Ngự Châu Nương Nương niệm khẩu quyết, sương trắng phía sau tản ra, hiện ra thiên địa phía ngoài, ngay cả đại điện Thái Huyền cũng thấy rất rõ ràng, đúng là thông đạo thoát ly trận pháp này.

Bốn người vừa thấy, nhìn nhau, đều gật đầu hạ quyết định.

Bốn người đồng thời ném pháp bảo trong tay ra, một tay Ngự Châu nương nương chộp một cái, bốn thanh phi kiếm nhất thời được nàng cầm trong tay, tất cả đều có màu đen, vàng, xanh, trắng, hiện ra vầng sáng nhàn nhạt, trông rất đẹp mắt, chính là pháp bảo cấp thấp chính tông, là vật truyền thừa của Ngũ Hành tông trong vạn năm qua.

Bốn người thả người bay lên, bay về hướng Ngự Châu nương nương mở ra thông đạo.

Ngự Châu nương nương cũng không ngăn cản bọn họ, mặc bọn họ rời đi, chỉ ra cấm chế trùng trùng điệp điệp, đem bốn kiện pháp bảo trong tay đều phong tỏa, ném vào trong pháp khí trữ vật trên người.

Thừa dịp cháy nhà hôi của cướp bóc, cướp đoạt pháp bảo, đây là một mục đích khác của Ngự Châu nương nương. Nàng mặc dù có thể giết chết bọn họ cưỡng ép cướp đoạt, nhưng thời gian không kịp, hơn nữa bản thân cũng khó tránh khỏi bị đối phương phản công làm bị thương, dù sao bọn họ đều có pháp bảo trong tay, một khi bị thương, đợi khi bọn người Huyền Chân Sơn đi ra, sẽ rất phiền phức, bởi vậy, xảo thủ tốt nhất.

Bốn người Long Thụ đạo nhân thấy mình quả nhiên thoát ly trận pháp, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Hắc Thủy tiên cô nói: "Mau triệu hồi pháp bảo!"

Ba người còn lại lần lượt gật đầu, bốn người đồng thời bấm niệm pháp quyết, muốn triệu hồi pháp bảo trở về trong tay.

Phàm là pháp bảo sau khi tế luyện nhận chủ, cho dù cách xa vạn dặm cũng có thể triệu hồi trong tay, cũng chính vì thế mà bốn người

mới dám bỏ qua pháp bảo, bảo toàn tính mạng, thật ra là kế hoãn binh.

Nhưng bọn họ đã đánh giá thấp tu vi của Ngự Châu nương nương, sau một phen bấm niệm pháp quyết niệm chú, bốn thanh phi kiếm không hề có động tĩnh gì, nhất thời sắc mặt đại biến.

Ngự Châu Nương Nương cảm ứng được động tĩnh bốn thanh phi kiếm, dáng vẻ muốn thoát ly bay đi, trong lòng cười lạnh, cũng không để ý tới, chỉ nhanh chóng tế lên kim bạt trong tay, không gian mở rộng ra, trong miệng quát: "Mau vào đây!"

Những người này đều đã sớm thương lượng, còn tồn tại hơn sáu ngàn môn nhân Ma giáo lập tức phi thân lên, hướng về phía Kim bạt không gian.

Lúc này Vi Vân đang đứng cùng Xuân, Hạ, Thu, Đông, Tứ Đại Yêu Cơ đi cùng nhau. Vừa rồi hắn bị Ngự Châu nương nương đá bay, được tứ nữ bảo vệ. Bốn nàng đi theo bên cạnh Ngự Châu nương nương cũng không giết địch, có người đánh tới liền hợp lực đánh lui. Dù là Pháp Tướng cường giả cũng không chiếm được chỗ tốt. Vi Vân được các nàng bảo vệ nên không gặp chút nguy hiểm nào.

Vi Vân ngoảnh đầu nhìn chung quanh, không nhìn thấy người của Tử Nguyệt tiên môn và Dược Vương tông, trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm. Bằng không hắn còn phải nghĩ biện pháp hỗ trợ, chỉ có Liễu Phỉ Nhi của Phù Vân các bay qua bay lại trong không gian trận pháp. Nàng có cánh thần, ai cũng không đuổi kịp nàng. Gặp phải địch nhân, mặc dù đánh không lại, cũng hoàn toàn có thể bỏ chạy.

Bỗng nhiên, Vi Vân nhìn thấy một thanh niên mặc đạo bào màu trắng, khuôn mặt tuấn tú, bị gãy một ngón tay đang lén lút trốn sau lưng một trưởng lão của Thái Huyền Tiên Môn, mặc dù chỉ có tu vi Nguyên Anh nhưng vẫn có thể sống sót.

Người này đúng là Phong Tuấn Kiệt!

Có hơn ba ngàn người tham gia đại hội trên quảng trường Thái Huyền, số lượng hơn năm trăm người tông môn cộng lại. Trải qua một phen huyết chiến, chỉ có mấy chục người còn sống sót, tên Phong Tuấn Kiệt này rõ ràng còn sống!

"Khốn kiếp, ngươi đến giờ chết rồi!"

Chính là kẻ thù gặp mặt đặc biệt đỏ mắt, Vi Vân sao có thể nhịn được sự hấp dẫn của Phong Tuấn Kiệt, lập tức phi thân qua, thi triển thần quyền chín tay, đánh tới Phong Tuấn Kiệt.

"Trưởng lão, cứu mạng!"

Vừa nhìn thấy Vi Vân đánh tới, Phong Tuấn Kiệt nhất thời hoảng sợ, hắn đã bị Vi Vân đánh ra bóng ma tâm lý, hai lần đối trận, mình rõ ràng đều mạnh hơn đối phương, bị sự kỳ quái của đối phương làm sao thay đổi được thế cục, hắn làm sao có thể không sợ hãi.

Phong Tuấn Kiệt lập tức trốn sau lưng Minh Đức Sơn, thấy Vi Vân, hừ lạnh nói: "Hóa ra là ngươi phản nghịch của Dược Vương Tông, sỉ nhục tu chân giới chính đạo, quả nhiên ngươi đã rơi vào ma đạo, lại giúp đỡ Ma giáo công kích chính đạo nhân ta, nên giết!"

Nói xong đã định công tới.

Bốn đại yêu Xuân, Hạ, Thu, Đông Cơ sao có thể ngồi nhìn Vi Vân bị đánh, nhất thời nhào tới ngăn cản người Minh Đức Sơn, giết một trận thật giỏi. Minh Đức Sơn tuy là cường giả pháp tướng viên mãn, nhưng vừa rồi chém giết một trận, sớm đã trọng thương, hiện nay bị bốn nữ nhân vây công, nhất thời rơi vào hạ phong, liên tục bại lui.

Vi Vân bay nhào về phía Phong Tuấn Kiệt, trên người hiện ra năm cánh tay, mỗi cánh tay hóa thành một cái vuốt màu đen, dùng "Cửu U Ma Thủ" tấn công đối phương.

Phong Tuấn Kiệt một tay cầm đao, đánh ra một đợt sóng đao, hắn chặt đứt một cổ tay, thực lực giảm mạnh, pháp lực vốn không bằng

Vi Vân, vừa rồi trong hỗn chiến càng bị trọng thương, hôm nay đối mặt trực tiếp rơi xuống hạ phong, một cỗ đại lực đánh tới, bảo đao trong tay bay ra, toàn thân chấn động kịch liệt, phun ra một ngụm máu tươi, cả người bay ngược ra ngoài.

Vi Vân phi thân qua, một phát bắt được Phong Tuấn Kiệt, trong tay hạ xuống bảy đạo hắc khí, từ thất khiếu của y chui vào, nhất thời cả người đờ đẫn, không thể động đậy.

Đây là thần thông của tà dị giáo "Thất khiếu Tỏa Nguyên", lần trước Vi Vân gặp Ngự Châu nương nương vận dụng, liền muốn học lén, nhưng hắn biết rõ Ngự Châu nương nương tất nhiên sẽ không để ý tới hắn, vì vậy thừa dịp cùng tứ đại yêu cơ, từ trong miệng các nàng chui ra, lặng lẽ học được, lúc này liền phát huy công dụng, mặc dù chỉ mới thành lập, còn không cách nào phong tỏa nguyên thần, nhưng đã đủ để phong cấm kinh mạch, khống chế các cao thủ bình thường.

"Còn không mau vào!"

Giọng nói của Ngự Châu nương nương truyền tới.

Cùng lúc đó, mười hai cây cờ phướn xung quanh quảng trường cũng lần lượt phát ra tiếng bạo tạc, từ đó tuôn ra một đoàn khí đen. Ngay sau đó, từng luồng ánh sáng khác nhau lóe lên, có màu vàng, màu trắng, màu lam, không giống nhau.

Là đám người Huyền Chân sơn nhân hợp lực phá trận kỳ, đại trận Vạn yêu Mê Thần đã bị phá, quảng trường Thái Huyền Tiên môn lại một lần nữa xuất hiện, thiên địa ngoại giới lần nữa hàng lâm, giờ phút này đã là ban đêm.

Từng bóng người từ trên mặt Trường Khuyết bay ra, đều xông về phía Ngự Châu nương nương, chính là đám người Tống Chung, Tiết Hải, Nghiêu Qua. Bọn họ kiên trì một lát, tự biết không địch lại, nào dám chiến đấu lâu dài, Thiên Vận Ngũ Tiên cũng không phải là nhân vật bình thường, cho dù có sức mạnh trận pháp kiên trì, cũng tuyệt

đối không phải là đối thủ của bọn họ, đều nhìn ra đúng cơ hội trốn thoát.

Ngự Châu nương nương thu môn nhân Ma giáo vào Kim bạt không gian, ngay cả tứ đại yêu Cơ cùng Vi Vân cũng thu vào, kim bạt lập tức thu nhỏ, rơi vào lòng bàn tay nàng.

Ngay sau đó, đám người Huyền Chân sơn nhân cũng nhao nhao từ mặt phiên bay ra, bọn họ vừa ra ngoài, những lá cờ phướn kia lập tức tranh nhau nổ tung, trở thành mảnh vải rách, lại không có nửa điểm linh khí. Bộ mười hai yêu thần phiên này vốn cũng là pháp khí đỉnh cấp, lúc này sứ mệnh hoàn thành, dĩ nhiên đã bị phá hủy.

Huyền Chân sơn nhân, đại thiên tăng vương, khô vinh hoạt phật, Thiên Cơ Tử, Lạc Khinh Trần, Lâm Nho, Bạch Kiếm đạo nhân... Mười hai người xếp thành một hàng, lơ lửng giữa không trung, nhìn núi thây biển máu trên quảng trường, có người mặt không biểu tình, có người sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị, có người khuôn mặt đắng chát... Đều nhìn về phía Ngự Châu nương nương giữa không trung.

Trong đó, trong tay Huyền Chân Sơn Nhân còn mang theo một cỗ thi thể, chính là thi thể của trưởng lão Ma giáo Thiên Ma Sửu, một bộ hắc bào, trên đầu có một đôi sừng, trên người dày đặc vảy màu đen, bộ dáng máu chảy đầm đìa, không hề có sức sống, dĩ nhiên đã bị Huyền Chân Sơn Nhân giết chết.

Ngự Châu nương nương nhìn mọi người, thân hình tung bay về phía sau, bốn bóng người xuất hiện quanh nàng, chính là Tống Chung, Tiết Hải, Nghiêu Qua và Huyết Man, thêm Ngự Châu nương nương cùng lúc, chính là năm người mạnh nhất Ma giáo hành động lần này.

Huyền Chân sơn nhân cầm thi thể xấu xí ném ở trên quảng trường, phát ra một trận tiếng vang nặng nề.

Hắn ta lạnh lùng nói: "Những yêu nhân Ma giáo các ngươi tạo nên sát nghiệt như thế, có thể nói là điên rồ! Hôm nay Thiên Đạo tức

giận, chúng ta là những người chính đạo gánh vác sứ mệnh trừ ma, thay trời hành đạo, nhất định phải tiêu diệt các ngươi!"

Ngự Châu nương nương lạnh lùng cười, nói: "Nói chuyện nhân nghĩa đạo đức, ra tay độc ác hơn ai khác, các ngươi thành lập liên minh chó má này, còn không phải muốn diệt Thần giáo ta, Thần giáo ta làm sao có thể ngồi chờ chết, hôm nay chẳng qua chỉ là ra tay trước, cho các ngươi một lời cảnh cáo, Thần giáo ta cũng không phải là ăn chay! Các ngươi đã muốn đánh, chúng ta phụng bồi đến cùng!"

Đại Thiên Tăng vương vẻ mặt cay đắng nói: "Vô Lượng Quang, Vô Lượng Phật... Ngươi giết ta, ta sẽ giết ngươi, tuần hoàn không ngừng, thế nhưng tại sao lại phải làm vậy?"

Ngự Châu nương nương nói: "Tăng vương nên hỏi trước một chút, vạn năm trước Nhân tộc đồ sát Bách tộc thượng cổ, cần gì phải như vậy? Ác quả hôm nay đều là tiền căn tạo của các ngươi!"

Khô Vinh hoạt Phật nhìn đám người Tống Chung bên cạnh Ngự Châu nương nương, yên lặng không nói gì, hắn ta thật sự hối hận không thôi!

Vạn lần không nghĩ tới, những lời đại sư đăng thảo nói lại là thật, Thiên Long thần giáo quả thật là quân cờ Ma giáo ẩn núp trong tu chân giới chính đạo, nếu như lúc trước hắn nghe tin, sớm chuẩn bị, cũng không đến nỗi này!

Huyền Chân sơn nhân thản nhiên nói: "Nhân tộc tuân theo khí vận Thiên Đạo, há lại để hạng người râu quai nón các ngươi có thể so sánh, đừng nói nhảm, hôm nay ta sẽ diệt các ngươi trước! Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, nghe hiệu lệnh của ta..."

Vừa nói xong, chợt nghe từng tiếng kiếm ngân vang lên, từng đạo quang hoa sáng chói từ kiếm các của Thái Huyền Tiên Môn bay ra, quang hoa ngũ sắc chói mắt lớn nhất hiện ra, tám cái còn lại phát ra các loại quang huy, nhanh chóng phá không bay tới, trong nháy mắt

rơi xuống trước mặt Huyền Chân Sơn Nhân, lơ lửng thành một hàng, mũi kiếm trực chỉ hướng Ngự Châu nương nương.

Trong lúc nhất thời, đám người Huyền Chân sơn nhân, Phù Thế chân nhân, Thiên Cơ Tử đều thúc giục pháp bảo, thi triển thần thông, tấn công đám người Ngự Châu nương nương.

Đối phương người đông thế mạnh, Ngự Châu nương nương biết không địch lại, nào dám ứng chiến, thân hình nhanh chóng bay lui, một bên tế lên long châu năm màu hộ thân, những pháp thuật kia rơi vào trên vòng bảo hộ của long châu, phát ra trận trận tiếng vang chấn động kịch liệt.

Tống Chung lay động Vạn Quỷ Phiên, hàng ngàn hàng vạn khô lâu quỷ âm dương bay ra, khung xương tuy nhỏ, nhưng lực đao thương lớn vô cùng, nhưng mà Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm chém giết vạn vật, kiếm quang tung hoành, như một dải lụa đỏ chém lên phía trên, quả thực là dễ như trở bàn tay, đều hóa thành bột mịn bay trên không trung, chỉ là số lượng rất nhiều, trong lúc nhất thời cũng chém giết không hết, nhất thời kiềm chế Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm.

Nghiêu Qua tế lên Thiên Long bảo tháp, từ đó bay ra từng con giao long, giương nanh múa vuốt, đỡ được Lạc Tiên Cung của Phù Thế chân nhân.

Tiết Hải tế lên Quỷ tỷ Âm Sơn, triệu hoán vạn quỷ, trong lúc nhất thời âm phong nổi lên bốn phía, vô số quỷ ảnh phô thiên cái địa, nhào về phía đám người Huyền Chân Sơn.

Trên người Huyết Man hiện lên huyết khí nồng đậm, thi triển thần thông "Chiếu Huyết" của Huyết Thần giáo, một mảng huyết quang trên không lóng lánh, hình thành một bức tường huyết sắc dày đặc, đỡ lấy rất nhiều thế công của đối phương.

Trước lực lượng của cường giả Độ Kiếp và pháp bảo, tất cả pháp thuật, thần thông bình thường đều ảm đạm thất sắc!

Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm đều xuất động, vẫn không làm gì được đối phương, Huyền Chân Sơn Nhân nhất thời cảm thấy vô cùng mất mặt, lạnh giọng nói: "Hôm nay bất luận thế nào cũng phải giữ mấy yêu nhân này lại, nếu không liên minh chính đạo ta về sau làm sao đối kháng Ma giáo đây? Mời chư vị đạo hữu lập tức xuất thủ!"

Nói xong, Huyền Chân Sơn Nhân hai tay đối mặt, đầu ngón tay biến ảo, kết thành một chỉ quyết cổ quái, sau đó một tay đánh ra, chỉ một thoáng thấy trong tay lão bay ra một chưởng ảnh màu trắng thật lớn, chưởng ảnh to lớn này bay đến hướng Ngự Châu nương nương, nơi chưởng ảnh đi qua, kéo theo một khe hở dài nhỏ., Một trận răng rắc vang lên, không gian vỡ vụn ra như mặt kính, nhanh chóng lan tràn qua đám người Ngự Châu nương nương. Dưới một kích này, đất trời cũng nứt ra, trong khe nứt là hắc ám vô tận, bất luận kẻ nào chỉ cần bị vết nứt này tiếp xúc, mặc kệ hộ thân pháp thuật lợi hại cỡ nào, nhục thân tu luyện mạnh mẽ cỡ nào, tất nhiên cũng sẽ bị xé nứt!

Đây chính là thần thông trấn tông của Thái Huyền Tiên Môn —— Tê Thiên Thần Thủ!

106

Chương thứ 100 sóng lớn mênh mông.

Tê Thiên Thần Thủ vừa ra, đám người Ngự Châu nương nương đều biến sắc, không dừng lại lâu nữa, cảm thấy rõ ràng, nếu như còn không đi, liền không đi được nữa, lập tức năm người hóa thành mấy đạo cầu vồng, phi độn rời đi.

Huyền Chân sơn nhân thu hồi chỉ quyết, khe nứt giữa thiên địa liền khép lại.

Sắc mặt hắn khó coi nói: "Không biết tại sao chư vị đạo hữu không ra tay? Chúng ta liên thủ, chẳng lẽ còn không bắt được mấy yêu nhân này?"

Mọi người yên lặng không nói, bọn họ đương nhiên sẽ không nói, bản thân hắn căn bản không muốn cùng Huyền Chân Sơn Nhân thu hoạch công đức, cho dù muốn đánh chết đối phương, cũng nên tự mình ra mặt chủ trì.

Phù Thế Chân Nhân nhíu mày nói: "Ngự Châu kia cũng là cường giả Độ Kiếp, lại có pháp bảo hộ thân, nếu nàng muốn đi, chẳng lẽ đạo huynh có thể ngăn lại?"

"Hừ!" Sắc mặt Huyền Chân Sơn Nhân khó coi, phất tay áo nói: "Hiện giờ liên minh chính đạo mới thành lập, liền xảy ra thảm sự như thế, điều này lại làm cho chúng ta như thế nào hướng về các đại tông môn tu chân giới chính đạo, chư vị đạo hữu nói như thế nào?"

Lần này hơn năm trăm tông môn liên minh chính đạo, đại biểu đến tham gia Tiên Đạo đại hội đều là tông chủ hoặc thủ tịch trưởng lão các đại tông môn, ít nhiều đều mang theo mấy đệ tử chân truyền đi theo, có thể nói là hạch tâm tông môn, thậm chí đỉnh trụ, nhưng đại chiến sắp tới., Chết mất chín thành chín, hơn ba ngàn người chỉ còn lại hơn năm mươi người, hơn nữa trong số hơn năm mươi người

này, chính đạo thất tông chiếm cứ tuyệt đại đa số, tông môn còn lại cơ hồ chết hết sạch, còn có Ngũ Hành tông, Hạo Khí sơn trang cùng một số ít tông chủ tông môn khác sống sót.

Tuy nói từ số lượng, các đại tông môn tổng cộng chết cũng không nhiều, nhưng đều là một ít nhân vật trọng yếu. Đại chiến lần này qua đi, đại bộ phận người tu chân giới chính đạo đều phải tuyển chọn tông chủ cùng trưởng lão. Huyền Chân sơn nhân phảng phất nhìn thấy những hình ảnh tông môn âm thầm mắng hắn Thái Huyền tiên môn.

Chính là bởi vì Huyền Chân sơn nhân tổ chức Tiên Đạo đại hội cho nên chôn vùi nhiều sinh mệnh như vậy, bất quá Huyền Chân sơn nhân tự có thể ứng phó những phiền toái này, chỉ cần chuyển hướng ma giáo là được, cũng không phải là việc khó gì.

Huyền Chân sơn nhân âm thầm may mắn là trước khi tổ chức đại hội, may mà đại bộ phận đệ tử của bổn môn đều an bài xuống núi, đều tại Thiên Vận đại lục tuyên truyền vận mệnh cho chính đạo liên minh ở các châu, nếu ở lại trên núi, vậy tổn thất của Thái Huyền Tiên môn của hắn sẽ càng thêm thảm trọng!

Lần đại chiến này, Thái Huyền Tiên Môn có một trưởng lão chết mất, mấy đệ tử chân truyền, mấy chục đệ tử nội môn, còn có hơn một trăm đệ tử ngoại môn, xem như tổn thất lớn nhất tông môn. Tuy nhiên điều này cũng không ảnh hưởng đến nguyên khí, tuấn tài của Thái Huyền Tiên Môn rất nhiều, Huyền Chân Sơn Nhân hoàn toàn có thể đề bạt thêm một ít môn nhân bổ sung vào.

Khô Vinh hoạt Phật nói: "Vô Lượng Quang, Vô Lượng Phật... Đều do Ma giáo quá mức độc ác, lại thừa dịp đại hội diễn ra, hạ độc thủ bực này, thật sự là phát rồ."

Huyền Chân sơn nhân nói: "Lần đại chiến này, Ma giáo cũng mất hơn hai ngàn mạng ở đây, so với người chết của Liên Minh Chính Đạo còn nhiều hơn, cũng coi như là một chút an ủi."

Đôi cánh Phong Thần trên lưng Liễu Phỉ Nhi chợt lóe, bay tới bên cạnh chân nhân Phù Thế, đôi mắt đẹp chớp động, quét mắt nhìn thi sơn huyết hải phía dưới, trong lòng thầm nghĩ: "Tên ngu xuẩn nhà ngươi, Ma giáo người ta chết chỉ là một đám lính tôm tướng cua cảnh giới Kim Đan, sao có thể so sánh được?"

Suy nghĩ này của nàng khẽ động, Đại Thiên Tăng Vương và Khô Vinh Thọ Phật lập tức dùng tâm thông cảm ứng được, đồng thời đưa mắt nhìn sang, một khuôn mặt khổ sở, một người yên lặng không nói gì.

Liễu Phỉ Nhi cảm thấy khó hiểu.

Huyền Chân sơn nhân quét mắt nhìn phong thần chi dực trên người Liễu Phỉ Nhi, sắc mặt rất khó coi.

Đây vốn là vật của Thái Huyền Tiên Môn của hắn!

Nhìn lại bốn phía, Phong Tuấn Kiệt cũng không thấy nữa.

Người của Ngũ Hành tông cũng đều nhìn về phía Liễu Phỉ Nhi. Giờ phút này, đám người Bạch Kiếm đạo nhân, Liệt Hỏa đạo nhân tụ tập cùng một chỗ, Hắc Thủy tiên cô nhìn chằm chằm Liễu Phỉ Nhi, quát lên: "Cô bé ngoan lắm, Phong Thần chi dực chính là vật Tôn Tuấn Kiệt của ta, sao lại ở trên người ngươi?"

Liễu Phỉ Nhi nhìn thấy gương mặt mang nếp nhăn của lão thái bà, trong lòng thầm mắng không thôi. Nhưng nàng mồm miệng lanh lợi, lại có chân nhân hiển thế làm chỗ dựa nên không sợ nàng, lập tức nói ngay: "Thứ này dưới cơ duyên xảo hợp của con, nó nhặt được ở Trường Ninh thành. Sao nào, vẫn phải báo cáo với cha sao? Cha, có người bắt nạt con!"

Nói xong liền ôm lấy một cánh tay của Phù Thế chân nhân.

Hắc Thủy tiên cô lúc này thật sự là bi phẫn khôn tả, đầu tiên là Phong Tuấn Kiệt làm mất đôi cánh của Phong Thần, sau đó bọn họ vứt bỏ

bốn thanh pháp bảo truyền thừa Ngũ Hành tông, Ngũ Hành Ngọc Kiếm đi. Mặc dù Ngũ Hành tông chưa từng có người chết, nhưng so với người chết còn khó chịu hơn, quả thực là tổn thất thảm trọng!

Không đắc tội nổi với chân nhân Phù Thế, đành nghiến răng nghiến lợi, không ngừng ném ánh mắt lạnh lùng về phía Liễu Phỉ Nhi, dường như muốn ăn nàng.

"Chân nhân, vật này đích xác..."

Hắc Thủy tiên cô còn chưa nói xong, Phù Thế chân nhân đã hừ lạnh một tiếng, chẳng buồn nhìn nàng, chỉ thản nhiên nói: "Chúng ta đi thôi."

Dứt lời, Phù Thế chân nhân, Lạc Khinh Trần, Liễu Phỉ Nhi, cùng với một đệ tử chân truyền của Phù Vân các còn sống sót liền phi thân rời khỏi Thái Huyền sơn.

"Chân nhân, bần tăng còn có chuyện quan trọng, cũng không ở lại lâu." Khô Vinh Phật nói.

"Tính Phật cho khỏe."

Ngay sau đó, đám người Đại Thiên Tăng Vương, Thiên Cơ Tử, Lâm Nho cũng nhao nhao rời đi, tất cả đại tông môn còn sống sót lần lượt cáo từ, cũng tuyên cáo lần này Liên Minh chính đạo thất bại.

Đương nhiên, ký kết khế ước, thủ ấn đã ấn, liên minh đã thành lập, Huyền Chân Sơn Nhân hắn còn là minh chủ, hắn ra lệnh, các đại tông môn vẫn sẽ hưởng ứng, về phần phối hợp thế nào, đó lại là một chuyện khác.

Bạch Kiếm đạo nhân nói: "Minh chủ, Tổ tôn tuấn kiệt của ta bị tặc nhân bắt đi, còn muốn đi tìm nó trở về, nếu Minh chủ có tin tức, mong ngài nói cho ta biết."

Vừa rồi đám người Minh Đức Sơn Nhân cùng Hắc Thủy tiên cô nhìn thấy Phong Tuấn Kiệt bị Vi Vân bắt đi, đại chiến trước mắt đã diễn ra, liền muốn đi tìm lại người.

Huyền Chân sơn nhân gật đầu nói: "Đạo hữu đi đi, nếu cần hỗ trợ, cứ nói đừng ngại, không cần khách khí."

Từ trước đến nay hắn luôn trông đợi Phong Tuấn Kiệt, nhưng bây giờ Phong Tuấn Kiệt nhiều lần làm hỏng việc, hắn đã có ý định buông tha cho người này. Thiên hạ to lớn, tuấn tài kinh thế biết bao, thiên tư của Phong Tuấn Kiệt còn chưa đạt đến trình độ Nguyên Vũ, không đáng để hắn làm như thế.

Bạch Kiếm đạo nhân lộ ra ánh mắt khinh thường nói: "Bần đạo tuy rằng tu vi thấp, nhưng đối phó một tiểu bối Nguyên Anh, vẫn dư sức, huống chi trưởng lão bổn tông cũng có chút sở trường. Cáo từ..."

Nói xong, cùng tứ đại trưởng lão của Ngũ Hành tông phi thân rời đi.

Minh Đức Sơn Nhân phi thân tới hỏi: "Sư huynh, những thi thể này xử lý ra sao?"

Huyền Chân Sơn Nhân quét mắt nhìn qua núi thây biển máu trên quảng trường, bộ dạng như quỷ tiêu, trong lòng không khỏi lo lắng, mặt không đổi sắc nói: "Lập tức phi kiếm truyền thư thông báo cho tất cả các đại tông môn, mời bọn họ phái người đến đây nhận thi thủ, đồng thời trợ giúp bọn họ tuyển ra tông chủ và các trưởng lão, thuận tiện phối hợp hành động của liên minh chính đạo. Về phần đệ tử bổn môn... đều được trọng táng, còn phân phó thì bảo môn nhân tẩy sạch mặt đất, trong vòng ba ngày phải làm tốt!"

"Ta đi làm ngay đây."

Minh Đức sơn nhân cùng với tất cả đại trưởng lão Thái Huyền tiên môn lập tức hành động.

...

Năm đạo cầu vồng xẹt qua bầu trời, trực tiếp lướt qua sơn môn Thiên Long thần giáo, hướng huyết hà vạn dặm bay đi. Sau nửa ngày phi hành, khi sắp tới gần huyết hà vạn dặm thì dừng lại, rơi vào trên một đỉnh núi, hóa thành năm thân hình, chính là ngự châu nương nương, Tống Chung, Tiết Hải, Nghiêu Qua, Huyết Man năm người.

Ngự Châu nương nương xoay người đứng lại, mặt hướng về phía bốn người, nói: "Lần hành động này đại thắng, ta muốn trở về báo cáo tổn thất và chiến quả một chuyến, ba vị giáo chủ có lệnh, mệnh lệnh các ngươi ở chỗ này thành lập sơn môn mới, vẫn gọi là Thiên Long Thần Giáo như cũ, về sau Thần giáo ta liền coi đây là cứ điểm, khởi xướng thế tiến công tu chân giới chính đạo!"

Nói xong lại thả tám ngàn môn nhân Ma giáo trong không gian kim bạt ra, ngoài ra Vi Vân cũng ở trong đó.

Bốn người Tống Chung lên tiếng, bắt đầu bận rộn công việc.

Lần tập kích liên minh chính đạo này, tuy rằng Ma giáo tổn thất hơn hai ngàn người, nhưng đều là những người có tu vi thấp. Tu sĩ của Tam đại Ma giáo trời sinh đã cường hãn hơn Nhân tộc một chút, cùng cảnh giới có thể áp chế một tu sĩ Nhân tộc, dùng hơn hai ngàn môn nhân Kim Đan môn đổi lấy gần ba ngàn tu sĩ tinh nhuệ của tu chân giới chính đạo, trong đó có không ít tu sĩ là tông chủ, trưởng lão, có thể nói là rất có lời.

Trên tay Tống Chung vốn có mười vạn môn nhân, mặc dù được xưng là mười vạn, nhưng phần lớn là lấy từ các châu thành Nhân tộc, cho chút lợi nhỏ, tạm thời thu lấy. Là một ít người thông qua cho uống đan dược, cưỡng ép đả thông kinh mạch, miễn cưỡng bước vào cánh cửa tu hành, căn bản không có tác dụng lớn. Thiên Long thần giáo nhìn như phát triển nhanh chóng, kỳ thật chỉ là vì để lớn mạnh, không phải để bồi dưỡng đệ tử, rút mầm trợ giúp mà thôi.

Tuy nhiên, dùng những môn nhân này làm tạp vụ, chạy chân chạy, khai hoang thác đất, thành lập sơn môn vẫn không thành vấn đề.

Đối với những người giãy dụa cầu sinh này mà nói, cũng không có khái niệm chính đạo, khái niệm Ma đạo, chỉ cần có thể sống thật tốt là đủ rồi, bọn họ bị cả nhà giàu sang, lừa gạt thành tiên đắc đạo lừa gạt vào Thiên Long Thần giáo, nếu dám vi phạm mệnh lệnh, bị môn nhân Ma giáo coi là huyết thực cắn nuốt là kết cục duy nhất.

Tống Chung cầm Vạn Quỷ Phiên trong tay lay động, từ bên trong rơi xuống vô số Nhân tộc, nguyên một đám sợ tới mức run lẩy bẩy.

Thấy Ngự Châu nương nương vẫn còn bài học, Vi Vân liền động tâm tư, xoay người lặng lẽ rời đi. Hiện giờ khắp nơi trên đỉnh núi đều có người, ngoại trừ tứ đại yêu cơ, cũng không có người nào chú ý tới hắn.

Ngay sau đó, Vi Vân một tay dẫn theo Phong Tuấn Kiệt, lén lén lút tế lên hồ lô phi hành, nhanh chóng bay về hướng Vân Châu, thoắt cái đã chạy mất dạng.

Tứ đại yêu Cơ nhìn bóng lưng hắn rời đi, hai mặt nhìn nhau, lại nhìn Ngự Châu nương nương, thấy nàng không chú ý tới, liền yên lặng không nói gì, làm bộ như không nhìn thấy.

Chờ Ngự Châu nương nương giáo huấn xong, lắc cái mông béo đi tới, mày ngài nhíu lại, nhìn về phía tứ đại yêu cơ, hỏi: "Tiểu tử kia đâu? Ta phải dẫn hắn trở về, khóa hắn lại trong giáo, luyện đan cho tốt, tránh để hắn chạy loạn."

Xuân Cơ không dám nói dối, vội nói: "Hồi bẩm nương nương, chủ... hắn vừa rời khỏi. Chắc ở trong kim bạt nghẹn chết rồi, phải ra ngoài hít thở không khí."

Ngự Châu nương nương tức giận nói: "Rõ ràng là trốn đi, muốn hả giận cái gì? Các ngươi ngay cả một người cũng không nhịn được, thực sự khiến ta thất vọng, ta nghĩ sẽ bắt hắn như thế nào? Ta muốn bắt hắn, còn có thể giữ hắn đến bây giờ sao? Các ngươi thả hắn đi, đó là hại hắn, không có ta bảo vệ hắn, với thanh danh hiện giờ của hắn, còn muốn ngây ngốc ở trong lãnh địa chính đạo sao? Quả thực

là si tâm vọng tưởng, chuyến này hắn đi, không đến nửa ngày sẽ bị người ta hại chết!"

Tứ nữ vội vàng nói: "Nô tỳ biết sai!"

Hạ Cơ lo lắng hỏi: "Nương nương, thế này phải làm sao?"

Ngự Châu nương nương hừ lạnh một tiếng, nói: "Lần này ta đoạt được mấy thanh Tiên Kiếm từ trong tay đám phế vật Ngũ Hành tông kia. Các ngươi vừa vặn mỗi người một miếng, đối phó cường giả bình thường cũng dư xài rồi. Vậy đi tìm hắn trở về a, ta còn phải về Thần giáo làm việc, không có nhiều thời gian rỗi như vậy."

Nói xong, Ngự Châu nương nương lấy từ trong không gian trữ vật ra bốn thanh phi kiếm, tất cả đều có màu đen, đỏ, xanh, vàng, tỏa ra hào quang chói mắt.

Bốn thanh phi kiếm này cũng là pháp bảo, vốn là đồ vật của tứ đại trưởng lão Ngũ Hành tông, lại bị Ngự Châu nương nương cưỡng ép đe dọa đoạt lấy, xem như là lần đại thu hoạch này, phía trên còn có tinh huyết bốn người cô đọng Chân Linh, mới vừa thoát ly không gian trữ vật, bốn thanh phi kiếm này liền run run không thôi, muốn rời tay bay đi.

Ngự Châu Nương Nương cười lạnh một tiếng, vận khởi pháp lực khủng bố chỉ cường giả Độ Kiếp, hai tay xẹt qua phía trên, lập tức vang lên một hồi thanh âm đùng đùng, tinh huyết cô đọng phía trên nhất thời bị cưỡng ép xóa đi. Bốn thanh phi kiếm không còn động tĩnh, chỉ là hào quang lóng lánh, trở thành vật vô chủ.

Cưỡng ép xóa đi pháp lực cô đọng tinh huyết cần có pháp lực cực mạnh, chỗ tốt là thuận tiện mau lẹ, chỗ xấu sẽ tạo thành thương tổn đối với chủ nhân cũ của cô ta, phản phệ thân thể. Nhưng Ngự Châu nương nương nào quan tâm người Ngũ Hành tông bị phản phệ, chết cũng không sao cả.

Tứ đại yêu cơ tiếp lấy phi kiếm, xuân cơ nhận được Ngũ Hành Mộc Kiếm, Hạ Cơ có được Ngũ Hành Hỏa Kiếm, Thu Cơ có được Ngũ Hành Thổ Kiếm, Đông Cơ được Ngũ Hành Thủy Kiếm, đều nhỏ tinh huyết, cô đọng nhận chủ., thao túng nó, dù sao cũng là pháp bảo, mặc dù chỉ là pháp bảo cấp thấp, nhưng cũng mạnh hơn pháp khí đỉnh cấp không biết bao nhiêu lần, so với các nàng trước kia sử dụng bảo kiếm lợi hại hơn rất nhiều. Có tiên kiếm này trong tay, tứ đại yêu cơ bất luận người nào cũng có thể so với cường giả pháp tướng viên mãn, phối hợp với nhau, càng là cao nhân có thể chiến đấu tới cảnh giới Độ Kiếp.

Bất kỳ pháp khí nào cũng có thể tế luyện không ngừng, tăng lên phẩm cấp, pháp bảo cấp thấp là có cơ hội tiến hóa thành trung cấp pháp bảo, nhưng cái này cần tiêu phí rất nhiều thời gian, tinh lực, pháp lực, còn phải đối trận pháp cấm chế., Luyện khí chi đạo, thiên địa đại đạo các loại có chỗ lĩnh ngộ mới được. Việc quan trọng nhất của người tu hành là tăng lên cảnh giới bản thân, sau đó mới là tế luyện bản mạng pháp bảo, cho nên đại đa số người không có nhiều thời gian cùng tinh lực đi tế luyện, cho nên đại đa số pháp khí cùng pháp bảo, lúc luyện thành như thế nào, sau đó liền như thế.

Ngự Châu nương nương nói: "Thu Cơ, Ngũ Hành kim kiếm vẫn ở trong tay Bạch Kiếm đạo nhân, ngươi tạm thời dùng Ngũ Hành Thổ Kiếm đi, sau này có được Ngũ Hành kim kiếm sẽ đổi cũng không muộn."

"Như vậy đã đủ rồi, đa tạ nương nương ban thưởng!"

"Ban thưởng cái gì, dùng xong rồi còn phải trả lại cho ta."

"Vâng, thưa..."

Tứ nữ vội vàng vâng dạ dạ.

"Nhớ kỹ, mang tiểu tử kia trở về."

Ngự Châu Nương Nương nói xong, nhún người nhảy lên, hóa thành một đạo cầu vồng màu vàng, bay về hướng huyết hà trong vạn dặm.

Tứ đại yêu Cơ mắt nhìn nàng rời đi, sau đó cũng khống chế Pháp bảo kiếm bay về hướng Vân Châu, đuổi theo Vi Vân.

Lúc này, Vi Vân đang dẫn theo Phong Tuấn Kiệt một đường đi về phía nam, hướng Phong Châu bay đi. Bây giờ cuối cùng đã bắt sống được kẻ thù là Phong tuấn kiệt, hắn muốn dùng đầu của Phong Tuấn Kiệt để cúng tế nuôi dưỡng cha mẹ, để cho bọn họ có thể yên nghỉ.

Đi ngang qua đô thành Tây thành của Đại Tống vương triều Vân Châu, phía dưới đô thành san sát nối tiếp nhau, khắp nơi tràn ngập phồn hoa.

Vi Vân cũng không vội vã chạy đi. Trong quá trình này hắn muốn tra tấn Phong Tuấn Kiệt thật tốt một phen. Không thể để cho hắn chết nhẹ nhàng như vậy được, hắn phải trải khắp thế gian thống khổ, để hắn trừng phạt đúng tội!

Ngay sau đó, Vi Vân ấn hồ lô phi hành xuống, đi vào một quán rượu trong Tây Kinh.

Vi Vân trước tiên mang Phong Tuấn Kiệt đặt lên ghế ngồi xuống, sau đó ngồi đối diện với hắn, nhìn hắn không thể động đậy, trừng lớn hai mắt, cũng không để ý tới, chỉ là gọi mấy món ăn đặc sắc ở Tây Kinh, một vò Nữ Nhi Hồng, phối hợp uống một mình.

Phong Tuấn Kiệt ngửi mùi rượu và thức ăn, không động đậy được, không ăn được, nhìn Vi Vân làm như thế, không biết hắn đang làm gì.

Chính là một năm mới, đại niên mới ngày đầu, buổi sáng vừa vặn chiếu sáng thành, một mảng vàng óng. Đại đa số mọi người đều ở trong nhà ăn Tết, chỉ có một số ít quyền quý ở trong tửu lâu mở tiệc chiêu đãi tân khách, còn có người quanh năm hành tẩu giang hồ, hoặc là nhân sĩ tu chân giới, sẽ đến tửu lâu ăn uống một trận.

Ơ bên cạnh bàn của Vi Vân có mấy người nam nữ trẻ tuổi đang ngồi, rõ ràng là nhân sĩ của tu chân giới, mỗi người đều búi tóc, một bộ đạo bào, lưng đeo trường kiếm, đang trò chuyện gì đó.

"Nghe nói chưa, hôm qua Thái Huyền tiên môn tổ chức đại hội tiên đạo, thành lập với đại hội Thái Huyền tiên môn, Phù Vân các, Quan Diệu tông, Đại Phật tự, Tiểu Mật Tông cầm đầu liên minh chính đạo, Thiên Vận Bát Tiên đứng đầu Huyền Chân sơn là minh chủ, phải khai chiến với tam đại ma giáo, xem ra đại chiến chính ma thật sự sắp đến, về sau tu chân giới sợ là không thể thiếu một trận gió tanh mưa máu!"

"Ha ha, há chỉ nghe nói có điều ta còn biết rõ hơn so với những gì sư huynh biết."

"Ồ? Mong rằng sư đệ có thể biết được chi tiết trong đó."

"Tộc thúc ta chính là đệ tử nội môn Quan Diệu tông. Theo lời ông ta nói, lần Tiên Đạo đại hội này, ngoại trừ chính đạo liên minh thành lập, còn có hơn năm trăm tông môn gia nhập, còn bị Ma giáo tập kích. Dưới đại chiến, liên minh chính đạo chết gần ba ngàn người, Ma giáo chết hơn hai ngàn người, rất nhiều tông chủ cùng trưởng lão tông môn đều vẫn lạc ở trận chiến đó, tình hình chiến thập phần thảm liệt!"

"Nói như vậy, chẳng phải liên minh chính đạo sẽ tổn thất nghiêm trọng sao? May mà Thái Bạch Kiếm Tông chúng ta chưa từng tiến vào, nếu không... Ha ha, thực lực bổn tông tuy mạnh, nhưng có mấy lão tổ Nguyên Anh tọa trấn, sợ rằng cũng không chiếm được chỗ tốt!"

"Chính là... Nửa tháng sau chính là ngày kinh chập, Tử Nguyệt tiên môn cũng sắp tổ chức Tiên Đạo đại hội, nghe nói là muốn thành lập một liên minh tiên hiệp, tất cả mọi người nên suy nghĩ hay là không đi."

"Thôi thôi, lần này các liên minh chính đạo do Thái Huyền tiên môn thành lập đều xảy ra chuyện lớn như vậy, Tử Nguyệt tiên môn có thể

tốt hơn được tới đâu? Minh Triết giữ mình mới là đạo tu chân."

"Sư huynh nói không sai, theo tộc ta nói, đại hội Tử Nguyệt tiên môn tổ chức lần này, thế công ma giáo gặp phải mãnh liệt, so với Thái Huyền tiên môn lần này chỉ có hơn chứ không kém!"

"Chỉ giáo cho?"

"Tộc thúc của ta từ trong thiên vận bát tiên tính toán hết tin tức về Thiên Cơ Tử tông chủ trong thiên hạ. Lần đại hội Tử Nguyệt tiên môn này, giáo chủ của tam đại ma giáo đều sẽ xuất động, muốn tiêu diệt tiên hiệp đồng minh kia, còn muốn thừa cơ hủy diệt Tử Nguyệt tiên môn!"

"Lời này là thật?"

"Thật! Thiên Cơ Tử tiền bối tính toán hết mọi chuyện trong thiên hạ, biết được quá khứ tương lai có thể nào sai lầm?"

"Đúng là một chuyện lớn, nếu Ma giáo thành công, thất tông chính đạo sẽ vẫn lạc một đại tông môn a!"

...

Bọn họ ở bên kia trò chuyện, cũng không sợ người khác nghe, Vi Vân ngồi bên này, tự rót tự uống, thỉnh thoảng gắp thức ăn đưa vào miệng nhai nuốt.

Khi bọn họ nói đến Tử Nguyệt tiên môn sẽ gặp Ma giáo công kích, động tác của Vi Vân hơi dừng lại, ánh mắt lóe lên, sau đó tiếp tục ăn uống.

Phong Tuấn Kiệt đối diện ngơ ngác nhìn gã, ngoại trừ có thể ánh mắt lóe lên, không thể động đậy chút nào.

107

Chương sư thứ ba chết còn chưa hết tội.

Từ sau khi gặp gỡ Ngu Yên Vũ, trong lòng Vi Vân đã có chỗ để về, coi Tử Nguyệt tiên môn như nhà của mình, tự nhiên không thể ngồi nhìn Tử Nguyệt tiên môn xảy ra chuyện. Bởi vậy, lúc mấy tu sĩ nhắc tới Tử Nguyệt tiên môn sẽ bị Ma giáo tiến công,, Lo lắng một chút, lại nghĩ, mấy lời này trên cơ bản chỉ là bịa đặt, hơn phân nửa là nói dối, sao hắn lại nói thật, nếu Nhược Thiên Cơ Tử thật sự có bản lĩnh này, sao lúc đại hội Huyền Tiên Môn xảy ra lại phải luống cuống tay chân như vậy?

Cho dù là thật, có vết xe đổ của Thái Huyền Tiên Môn, Tử Nguyệt Tiên Môn tất nhiên cũng sẽ có chuẩn bị, Vi Vân hắn có thể gấp ra cái gì.

Vi Vân bỏ qua không muốn, chỉ yên lặng nhấm nháp mỹ vị, trong đầu suy nghĩ nên xử trí tên Phong Tuấn Kiệt này như thế nào.

Hắn ta thật sự hận Phong Tuấn Kiệt thấu xương!

Trước đó lúc Phong Hồ cướp đoạt ngọc bội, suýt nữa giết hắn, nếu không có Thủy Hồng Dao kịp thời đuổi tới, hắn đã chết trong tay Phong Tuấn Kiệt từ lâu rồi. Vậy thì thôi, về sau lại sát hại đám người Huyền Hồ quan, Vi gia hơn mười người, còn mặt dày vô sỉ chạy tới Tử Nguyệt tiên môn giả mạo Vi Vân nhận mẹ, thật sự không có hạ hạn đến cảnh giới nhất định.

Giờ khắc này, Phong Tuấn Kiệt đã rơi vào tay hắn, sao có thể không " chảo hỏi" cho tốt, Vi Vân quyết không để hắn chết một cách dễ dàng.

Vi Vân gắp một miếng cá chua, cắn một cái, nhai chậm nuốt, bộ dáng không chút gấp gáp, nói: "Không biết những món ăn này có hợp khẩu vị của Phong huynh hay không?"

Phong Tuấn Kiệt yên lặng nhìn gã, trong miệng không phát ra tiếng động, bị Thất Khiếu Tỏa Nguyên phong ấn kinh mạch, đã không xuất ra nửa điểm pháp lực.

"A, quên mất, Phong huynh bây giờ hành động không tiện, không sao, ta tự do cho ngươi."

Vi Vân thản nhiên nói, một tay đặt lên ngực Phong Tuấn Kiệt, thúc dục pháp lực, vầng sáng năm màu nổi lên trong lòng bàn tay, chỉ một thoáng, Phong Tuấn Kiệt bắt đầu nổi lên mồ hôi lạnh, mồ hôi to như hạt đậu túa ra lăn xuống, toàn thân không ngừng rung động, trừng lớn hai mắt, ánh mắt tràn ngập tức giận, gắt gao nhìn chằm chằm vào Vi Vân, nhưng mặc kệ gã phản ứng như thế nào, vẫn không nhúc nhích được.

Theo một tay Vi Vân đánh ra, một Nguyên Anh lớn cỡ đứa trẻ vừa sinh ra từ ngực Phong Tuấn Kiệt xuất hiện, khoanh chân tĩnh tọa, cả người bốc lên bạch quang, linh khí Thái Huyền nồng đậm tràn ra bốn phía.

Chính là do một trảo này của Vi Vân, cứng rắn đem nguyên anh của Phong Tuấn Kiệt rút ra!

Vi Vân há miệng ra, nuốt Nguyên Anh vào trong bụng, hóa thành pháp lực cuồn cuộn, bị Nguyên Anh của bản thân hấp thu, luyện hóa, không hổ là Nguyên Anh đại viên mãn do tu luyện Thái Huyền Chân Kinh mà thành. Luyện hóa được pháp lực hai trăm năm, Vi Vân chỉ cảm thấy Nguyên Anh ngũ sắc của bản thân bành trướng một hồi, trong nháy mắt biến lớn lên rất nhiều, đã vững vàng tiến vào cảnh giới Nguyên Anh trung kỳ, thể nội có được năm trăm năm pháp lực.

Phong Tuấn Kiệt trơ mắt nhìn Nguyên Anh của mình bị Vi Vân rút đi, luyện hóa nhưng lại không có biện pháp nào!

Hắn giờ phút này trong lòng tràn đầy phẫn nộ, hận không thể giết chết Vi Vân, nhưng bị Thất Khiếu Tỏa Nguyên chế trụ, không có chút sức phản kháng nào!

Nguyên Anh của Vi Vân lúc trước bị Minh Đức Sơn của Thái Huyền tiên môn rút đi, hiện tại Nguyên Anh của Phong Tuấn Kiệt đã bị Vi Vân rút đi, có thể nói là một báo hoàn hảo.

"Được rồi." Vi Vân duỗi lưng một cái: "Hiện tại pháp lực của ngươi đã bị phế, ta trả lại ngươi tự do."

Nói xong vẫy tay một cái, bảy luồng khí lưu màu đen từ Phong Tuấn Kiệt thất khiếu rơi xuống, trở lại trong tay hắn, biến mất không thấy.

Tỏa nguyên Thất khiếu giải khai, Phong Tuấn Kiệt lập tức khôi phục năng lực hành động, đang muốn chửi ầm lên, lại cảm thấy toàn thân mềm nhũn, suýt nữa té ngã trên mặt đất, gã há mồm thở dốc, hai mắt huyết hồng trừng mắt nhìn Vi Vân, trong lồng ngực tức giận khó nói nên lời, bởi vì phẫn nộ dẫn đến ngũ quan cơ hồ vặn vẹo, chỉ vào Vi Vân nói: "Ngươi... Ngươi... Tên khốn kiếp, ta muốn làm thịt ngươi, làm thịt ngươi!"

Một thân pháp lực khổ tu hơn mười năm có được, trong nháy mắt mấy cái ngắn ngủn này đã thành hôn y của người khác, hơn nữa còn là đối thủ một mất một còn của mình, Phong Tuấn Kiệt sao không nổi giận cho được?

"Phong huynh, xin cứ tự nhiên."

Vi Vân làm tư thế mời ngươi vậy, sau đó chậm rãi nhấm nháp thức ăn.

Lúc này một thân pháp lực của Phong Tuấn Kiệt đã hoàn toàn bị phế bỏ, không khác gì người thường, làm sao đánh thắng được Vi Vân, gã cơ hồ muốn điên rồi, cúi đầu ủ rũ ngồi trên ghế, một hồi lâu mới trấn tĩnh lại, thầm nghĩ vì kế này mà thoát hiểm, hít sâu một hơi, nói: "Vi huynh muốn giết ta?"

"Ngươi đoán xem."

"Vi huynh, nói thật, giữa chúng ta cũng không có thù hận khó giải. Mặc dù ta giết ngươi dưỡng cha mẹ, nhưng dù sao đó cũng không phải cha mẹ ruột thịt của ngươi, vả lại ngươi đã rút đi nguyên anh của ta, giữa chúng ta coi như chấm dứt ân oán. Như vậy, ngươi tha cho ta một mạng, ngày sau ta tất niệm ân tình của ngươi!"

Ánh mắt Phong Tuấn Kiệt lập loè, một bên nén giận cầu hòa, một bên tính toán trong lòng, chỉ cần hôm nay có thể thoát hiểm, ngày sau nhất định sẽ hoàn trả gấp bội, khiến cho Vi Vân phải chịu hết thống khổ mà chết!

"Cũng không có gì không giải được..." Vi Vân bật cười, trong lòng hắn, Phong Tuấn Kiệt chết một vạn lần còn chưa đủ, nhưng vẫn khó có thể tiêu đi mối hận trong lòng hắn.

Phong Tuấn Kiệt thấy hắn không có ý mở miệng, lập tức nóng nảy, tiếp tục nói: "Vi huynh, nói thật cho ngươi biết, những hành vi kia của ta đều là bị sư phụ ta sai khiến, ta thật sự không có ý hại ngươi, xin vi huynh tin tưởng ta, ngươi muốn tính sổ, cũng nên tìm sư phụ ta mới đúng!"

Vi Vân gảy móng tay, từ từ nói: "Không vội, từng người một, giết chết ngươi, nếu giết chết ngươi cũng không muộn, ta chẳng những muốn giết chết sư đồ của các ngươi, còn muốn phá hủy Thái Huyền Tiên môn của ngươi, ta đã sớm thấy các ngươi chính đạo đệ nhất tông không vừa mắt rồi."

"Khẩu khí của Vi huynh thật lớn, chỉ sợ ngươi không có bản lĩnh này." Phong Tuấn Kiệt cười lạnh một tiếng: "Nếu như Vi huynh ngươi giết ta, ngày sau sẽ đồng thời bị Thái Huyền Tiên Môn và Ngũ Hành Tông truy sát, đến lúc đó ngươi hoàn toàn không còn chỗ dung thân, Huyền Chân Sơn Nhân là sư phụ ta, Bạch Kiếm đạo nhân là tổ gia ta, ngươi đánh thắng được kẻ nào?"

Vi Vân cười nói: "Bái Phong huynh ban tặng, hôm nay tiểu đệ đã là yêu nhân Ma giáo người người hô đánh, toàn bộ chính đạo đều sẽ

không bỏ qua cho ta, thêm một Thái Huyền Tiên môn và Ngũ Hành tông cũng không có gì khác biệt."

Phong Tuấn Kiệt nghe vậy, nhất thời yên lặng không nói gì.

Vào thời khắc này, một tiếng phật hiệu truyền đến, một hòa thượng trẻ tuổi đầu trọc mặc tăng bào màu đỏ lách mình tiến vào tửu lâu, đầu tròn mặt tròn, trên mặt mang theo mỉm cười, trong tay nắm một chuỗi niệm châu, trên cổ tay đeo một đôi vòng tay bạch ngọc.

Người đến chính là Phật công tử trong Tam công tử của Tiểu Mật Tông, chính đạo.

"Phong huynh." Giới sắc đi tới trước mặt Vi Vân và Phong Tuấn Kiệt, trước tiên thi lễ với Phong Tuấn Kiệt, sau đó quay mặt về phía Vi Vân, nhìn một chút mới nói: "Không muốn có thể gặp được yêu nhân Ma giáo ở đây, vị Vi thí chủ này, chính ngươi cũng thừa nhận mình là yêu nhân Ma giáo rồi, còn có lời gì để nói đây?"

"Cảnh sắc huynh!" Phong Tuấn Kiệt đại hỉ.

Được cứu rồi.

Xưa nay hắn và Phật công tử luôn cảnh giác, không có khả năng thấy chết không cứu, tu vi cảnh sắc không dưới hắn, cho dù đánh không lại Vi Vân, mang theo hắn chạy trốn vẫn không thành vấn đề, huống hồ trong tay Giới Nguyệt Phi Hoàn, pháp bảo trung cấp này phải từ trong cơ thể Huyết Hà Cự Nhân, Vu Man trong Vạn Lý.

Vi Vân cười nhạt trong lòng.

Hắn vẫn chưa thừa nhận mình là yêu nhân Ma giáo gì, chẳng qua đối phương thích xuyên giản giải với người khác, có phải có mục đích đặc biệt gì hay không khó nói, nhưng Vi Vân có thể khẳng định, vị tiểu hòa thượng cảnh sắc này khẳng định không cách nào trở thành bằng hữu của hắn.

Vi Vân thản nhiên nói: "Tiểu hòa thượng, ý của ngươi là muốn cứu người chính đạo họ Phong này đi, hay là muốn đuổi bắt yêu nhân Ma giáo ta?"

Tiểu tăng cười ha ha: "Hai loại tiểu tăng đều phải làm."

"Thật sao, lợi hại như vậy à? Hay là thử một chút?"

"Được, thử một chút sẽ biết."

Vi Vân buông đũa, lạnh lùng nhìn cảnh sắc.

Sắc cảnh vẫn mỉm cười, vẻ mặt hiền lành, nói: "Vi thí chủ, ngươi có biết, nếu ngươi chấp mê bất ngộ, tiếp tục trợ Trụ vi ngược, hại môn nhân chính đạo, kẻ địch của ngươi sẽ là toàn bộ tu chân giới chính đạo, một khi giết Phong huynh, không đến ba ngày, ngươi sẽ chết không có chỗ chôn! Ngươi nhìn nhiều tu sĩ chính đạo xung quanh như vậy, một mình ngươi có thể giết được bao nhiêu người?"

Xung quanh quả thực có không ít người thuộc tu chân giới chính đạo, lúc này cũng đã chú ý tới mấy người, thậm chí có người còn nhận ra Phong Tuấn Kiệt và giới sắc, có người là Tam công tử chính đạo nổi tiếng lẫy lừng hai đỉnh này.

"A..." Vi Vân gật gật đầu, "Vậy theo ý kiến của ngươi, ta phải như thế nào, mới có thể làm ra bộ dáng không sợ hãi?"

Giới sắc cười ha ha, nói: "Không bằng ngươi thả Phong huynh trước, mặc kệ giữa các ngươi có thù hận gì, sau này xóa bỏ toàn bộ, ngươi lại đến Thái Huyền tiên môn mời Huyền Chân minh chủ và Huyền Nhất minh chủ một tội, nhận sai, tuy ngươi giết Nguyên Vũ, nhưng Phong huynh cũng không phải như thế, tin rằng từ bi của Huyền Chân minh chủ sẽ bỏ qua chuyện cũ. Như vậy, tu chân giới chính đạo vẫn có thể tiếp nhận ngươi, ngươi vẫn là nhân sĩ chính đạo, như thế nào?"

Vi Vân nghe vậy bật cười, nói: "Tiểu hòa thượng, ngươi suy nghĩ thật chu đáo, ta đây chẳng phải là không có lý do để cự tuyệt sao?"

"Vi thí chủ hiểu là tốt rồi."

"Tiểu hòa thượng, Minh Nguyệt Phi Hoàn trong tay ngươi không tệ." Vi Vân chỉ pháp bảo vòng tay bạch ngọc trên cổ tay hắn.

Phong Tuấn Kiệt hiểu rõ Vi Vân tới cỡ nào, vừa nhìn đã biết hai người đàm phán xong, vội vàng nhắc nhở: "Cảnh Giới huynh cẩn thận, người này điên rồ, muốn đoạt pháp bảo của ngươi!"

"Bốp" một tiếng giòn vang, Vi Vân tát một cái vào mặt Phong Tuấn Kiệt, đánh cho gã miệng phun máu tươi, mấy cái răng lẫn máu từ trong miệng phun ra, rơi trên bàn.

"Ngươi, ngươi..." Phong Tuấn Kiệt bụm mặt, trợn mắt giận dữ.

"Như thế nào, ngươi có ý kiến gì?" Vi Vân ở trên cao nhìn xuống, lại vung một cái tát.

Phong Tuấn Kiệt sao có thể tránh thoát, hai khuôn mặt nhất thời bị đánh cho đỏ bừng một mảnh, dấu tay rõ ràng, miệng đầy máu tươi, đầu váng mắt hoa.

Rốt cuộc hắn đã nếm qua nhân ngư nhục, bị người ta đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Vi Vân coi thường lạnh lùng nhìn gã, giờ này khắc này, trong lòng tràn đầy oán hận của gã đều hóa thành mấy bàn tay, lần lượt đập vào mặt phong tuấn kiệt làm cho mặt gã tràn đầy máu tươi.

"Vô lượng quang, Vô Lượng Phật, thiện tai, thiện tai..."

Giới sắc niệm phật hiệu, trên người tuôn ra một đoàn phật quang màu vàng, tay phải duỗi ra, lòng bàn tay hiện lên một đoàn kim quang, hóa thành một chữ ấn "Vạn" màu vàng, chung quanh hiển

hiện một vòng chú văn màu lam, đầu đuôi nối tiếp, nở rộ quang hoa, chính là Thập Bát Luân Vương Chú của Tiểu Mật Tông, tu luyện Vạn Phật Thư thành tuyệt thế thần thông.

Cùng lúc đó, tay Vi Vân nắm đũa, hóa ra vô số hư ảnh, mang theo ánh sáng năm màu, mũi nhọn bắn ra bốn phía, điểm tới những chỗ hiểm trên người giới sắc.

Lúc này Vi Vân được Phong Tuấn Kiệt một thân pháp lực, bước vào Nguyên Anh trung kỳ tu vi, trên người có năm trăm năm pháp lực, năm trăm năm pháp lực của hắn so với nhẫn sắc năm trăm năm pháp lực, nồng độ pháp lực chính là gấp sáu lần, giới sắc cùng phong tuấn kiệt bình thường, mặc dù có gần ngàn năm pháp lực, nhưng cũng thua xa Vi Vân hùng hậu.

Nhất thời, giới sắc cảm thấy áp lực toàn thân tăng nhiều. Chỗ chiếc đũa chỉ ra, trên thân mơ hồ có chút đau nhói. Hắn âm thầm kinh hãi, không nghĩ người này quả nhiên danh bất hư truyền, mặc dù danh tiếng không tệ, nhưng một thân tu vi quả thực không kém, lại có thể lấy tu vi vẻn vẹn Nguyên Anh trung kỳ vững vàng đè ép Nguyên Anh viên mãn của mình, khó trách Phong Tuấn Kiệt bị hắn bắt.

"Bành! Bành! Bành!"

Âm thanh kình khí bạo phá không ngừng vang lên, chỗ đũa và chú luân va chạm truyền ra từng đợt pháp lực dư chấn, khuếch tán ra chung quanh, sóng lớn cuồng bạo quét ra. Những nơi đi qua lật bàn ngã, nổ thành mảnh vụn. Đám tu sĩ Thái Bạch kiếm tông rút cả trường kiếm trên lưng ra như lâm đại địch.

Hai tay cảnh sắc hơi run, chắp tay trước ngực nói: "Nơi đây không xê dịch thân thủ, có dám cùng bổn công tử ra bên ngoài đánh một trận hay không?!"

Vi Vân cười nhạt: "Phụng bồi đến cùng."

Thân hình màu cảnh giới hóa thành tàn ảnh, ra khỏi đại môn tửu lâu, bay lên trời.

Ánh mắt Vi Vân lóe lên hàn mang, đuổi theo sau.

Nếu đối phương đã đưa tới cửa, hắn làm sao có thể không cẩn thận nói một phen, không đem pháp bảo Minh Nguyệt phi hoàn trong tay này đoạt vào tay, đều có lỗi với lời nói vừa rồi của thằng nhãi này!

"Vị này có phải là Phong công tử của Thái Huyền Tiên Môn?" Người của Thái Bạch Kiếm Tông chắp tay hỏi.

Phong Tuấn Kiệt lau máu tươi trên mặt, vội vàng nói: "Đúng là tại hạ, mấy vị đạo huynh là người của Thái Bạch Kiếm Tông phải không?" Hàm răng đều đã lộ ra, lời nói có chút không rõ ràng.

"Đúng vậy, không ngờ Phong công tử cũng từng nghe Thái Bạch Kiếm Tông chúng ta." Thanh niên kia vui mừng: "Tiểu đệ vung kiếm đã lâu, nghe đại danh Phong công tử. Hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền, không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?"

Phong Tuấn Kiệt thở dài, nói: "Ài! Việc này nói ra dài dòng... Tóm lại, người họ Vi kia chính là kẻ bị Dược Vương Tông ruồng bỏ, đã rơi vào ma đạo, nếu không có Phật công tử kịp thời đuổi tới, ta đã bị hắn giết chết, giờ phút này hắn đang giao thủ với Phật công tử, kẻ này xảo trá, sợ Phật công tử bị hắn hạ độc thủ, chư vị đạo huynh nếu còn có một chút chính nghĩa..."

Nói tới đây, Phong Tuấn Kiệt dừng lại một chút.

Trương Kiếm vội nói: "Bất tài thân là đại đệ tử chân truyền của Thái Bạch Kiếm Tông, tuy chỉ có tu vi Kim Đan viên mãn, nhưng cũng không thể tùy ý để yêu nhân kia làm càn. Vậy đành dẫn các sư đệ đi tương trợ Phật công tử!"

"Vậy đa tạ các vị đạo huynh!"

"Nghĩa không thể chối từ!"

Nói xong, bốn người Thái Bạch Kiếm Tông liền khống chế phi kiếm đuổi theo Vi Vân và Giới Sắc.

Phong Tuấn Kiệt thấy vậy đại hỉ, có nhiều người cuốn lấy Vi Vân như vậy, không để ý đến việc hắn cũng không rảnh chạy tới đuổi giết mình, lập tức vội vàng đứng dậy rời đi, chưởng quầy và tiểu nhị trong tửu lâu thấy những người này ai cũng thân mang tuyệt kỹ, nào dám trêu chọc, sớm trốn đi, ước gì những Ôn Thần này nhanh chóng rời khỏi, chờ lúc trong tửu lâu không còn động tĩnh thì mới ra ngoài dọn dẹp bừa bộn.

Phong Tuấn Kiệt rời khỏi tửu lâu, tùy tiện chọn một phương hướng.

Hắn bây giờ chỉ là một phàm nhân, thậm chí còn gãy mất một cái cổ tay, hành động đến người bình thường cũng không bằng, trên người và pháp khí cũng không dùng được, nơi này lại là Vân Châu, cách Trung Châu vạn dặm, may mắn hắn có người quen ở triều Đại Tống, nếu không thì phiền toái rồi.

Trên đường, ngẫu nhiên có người đi ngang qua, dọc theo đường đi hỏi thăm, không bao lâu đi tới một cái ngõ nhỏ, sau khi quẹo vào, trước mặt liền đi tới một đại hán râu quai nón, thân hình cao lớn, một thân vải thô, một thân áo gai, ánh mắt sắc bén, một mặt bộ dáng hung hãn, chòm râu trên mặt vừa thô vừa đen, bên hông treo một thanh trường đao.

Phong Tuấn Kiệt nhìn thấy mọi người, thuận miệng hỏi: "Vị huynh đài này, có biết Cổ phủ đi như thế nào không?"

Đại hán râu quai nón dừng chân, quan sát Phong Tuấn Kiệt từ trên xuống dưới, chỉ thấy thanh niên trước mặt mặc một bộ đạo bào màu trắng, khuôn mặt tuấn tú, làn da trắng nõn, làn da trắng nõn, dáng vẻ ngọc thụ lâm phong, đúng là một nam tử thanh tú hiếm thấy, chỉ tiếc một cổ tay đã đứt mất, nếu không... Không biết là bao nhiêu là đạo lữ Long Dương quyền quý ước mơ.

Nghĩ tới đây, đại hán râu quai nón âm thầm nuốt nước miếng, nói: "Cổ phủ nào? Ngươi cẩn thận nói một chút, toàn bộ Tây kinh thành, không có đất nào Long Dương ta không biết."

"Hóa ra là hảo hán của Long Dương bang, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu..." Phong Tuấn Kiệt chợt nghe, cũng không có xem trọng, chỉ nói: "Ta ở Tây Kinh có một bằng hữu, chính là cung phụng, Cổ phủ sao, chính là... Cổ phủ lớn nhất Tây Kinh. Ngươi biết không?"

"Biết, biết, chính là Cổ Ngọc Lang kia."

"Không sai!"

"Không thành vấn đề, ta dẫn ngươi đi, ngươi đi theo ta."

Đại hán râu quai nón vỗ vỗ bộ ngực rộng lớn của mình, nhanh chân đi ở phía trước.

Phong Tuấn Kiệt không nghi ngờ gì, đi theo ở phía sau.

Cũng không phải hắn ta không có kinh nghiệm giang hồ, mà là trước kia hắn ta đã quen kiêu ngạo, xưa nay chỉ có hắn ta tính toán người khác, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có người dám tính kế mình.

Ở trong hẻm nhỏ một lúc lâu, đại hán râu quai nón dẫn Phong Tuấn Kiệt tới một dinh thự, mới đi vào, Phong Tuấn Kiệt liền cảm thấy đầu tiên nơi này có cái gì đó không đúng, một cỗ khí tức quỷ dị đập vào mặt mà đến, xen lẫn một mùi lạ lùng, gã khẽ nhíu mày, hỏi: "Xin hỏi huynh đài, đây là nơi nào?"

"Đây là Long Dương bang của ta." Đại hán râu quai nón xoay người lại: "Các huynh đệ, có hàng tốt, còn không ra đây sảng khoái một phen!"

"Cái gì, có hàng tốt?"

"Đầu năm thứ nhất đã có hàng tốt đưa vào cửa, thật không hổ là bang chủ đại nhân!"

Chỉ một thoáng, từng người đàn ông khỏe mạnh từ trong nhà lao ra, có người dáng người cường tráng, có người cao gầy gầy, có người thân trần tinh tráng, có người vẻ mặt hèn mọn... Không có cái nào không ngoại lệ, tất cả những người này đều nhìn về phía Phong Tuấn Kiệt với ánh mắt khác thường, giống như thợ săn nhìn thấy con mồi, mãnh thú nhìn thấy thức ăn, nam tử đói khát nhìn thấy loại u quang màu xanh lục của tuyệt sắc mỹ nhân.

"Ngươi, các ngươi muốn làm gì?" Phong Tuấn Kiệt lúc này mới cảm thấy không ổn: "Các ngươi dám làm càn trước mặt bổn công tử, có biết ta là ai không?"

"Mặc kệ trước kia ngươi là ai, hiện tại, ngươi lập tức sẽ trở thành đồ chơi của các huynh đệ Long Dương bang chúng ta!"

"Đúng vậy, đúng vậy!"

"Ha ha..."

Phong Tuấn Kiệt lúc này mới nhớ ra, một thân pháp lực của mình đều bị phế bỏ, ngay cả một người bình thường cũng không bằng, đâu phải là những đối thủ hung hãn này, lập tức vội vàng xoay người, muốn rời đi.

Lại thấy đại môn đóng lại, mấy chục tráng hán đồng thời xông tới.

Phong Tuấn Kiệt cả người run rẩy nói: "Các ngươi dám! Ta chính là đệ tử chân truyền của đệ nhất đại môn tu chân giới chính đạo Thái Huyền Tiên môn, một trong tam công tử chính đạo Phong Tuấn Kiệt, các ngươi dám chọc ta, không sợ chết sao?!"

"Chưa từng nghe qua!"

"Các huynh đệ, cùng tiến lên!"

"Ta rất thích cái miệng nhỏ nhắn của hắn."

"Ta thích cái mông của hắn."

"Đậu xanh của hắn cho ta."

"Từng người một, đều có phần, đều có phần."

Chỉ một thoáng, những nam tử Long Dương bang đồng loạt xông tới, đập Phong Tuấn Kiệt ngã xuống đất, xé rách quần áo, thoả thích chà đạp, thỉnh thoảng truyền ra một hai tiếng điên cuồng không kiêng nể gì.

Phong Tuấn Kiệt nhìn từng tên nam tử hung thần ác sát, ra tay vô tình, nhất thời tuyệt vọng, hắn cảm giác toàn bộ đất trời đều trở nên u ám, không có chút hào quang nào. Hắn không ngừng nhớ lại thời gian huy hoàng ngày xưa của mình tại tu chân giới vinh quang, ngang ngược càn rỡ ở tu chân giới, vinh quang không người dám trêu chọc!

Đủ loại trong quá khứ, đều đang tại thời khắc này, toàn bộ đều vỡ vụn!

Phong Tuấn Kiệt nhớ lại chuyện mình khi nhục, kẻ sát hại, lại nhớ tới nữ tử mình đã gian dâm, hắn chưa bao giờ cảm thấy có gì sai, bởi vì hắn có thân phận và thực lực này, hắn cảm thấy mình nên được hưởng thụ đãi ngộ như vậy, từ nhỏ đến lớn, chỉ có hắn có lỗi với người khác, đều là chuyện nên làm, người khác quyết không thể có lỗi với chính mình, ai dám chọc hắn, nhất định phải trả giá gấp bội!

Nhưng giờ khắc này, Phong Tuấn Kiệt mới chân chính ý thức được, chính mình cũng chỉ là một người bình thường, ngay cả một hắc bang nho nhỏ trong giang hồ, một đám xấu xí, ngay cả tu vi Trúc Cơ cũng không đến, đều dám không kiêng nể gì mà khinh nhục chính mình.

Pháp bảo của hắn đã bị Liễu Phỉ Nhi cướp đi, lực lượng thân thể Võ Thần bộc phát trong đại chiến với Vi Vân đã tiêu hao rất nhiều, nguyên khí chưa khôi phục, Nguyên Anh của hắn cũng bị Vi Vân rút đi, ngay cả phù chú trong pháp khí trữ vật cũng không lấy ra được, ngay cả người bình thường cũng không bằng, chỉ có thể mặc cho người ta chém giết!

Không biết qua bao lâu, Phong Tuấn Kiệt bị lăng nhục đến hấp hối cuối cùng cũng đã hôn mê. Trước khi hôn mê, gã mơ hồ nghe thấy những tráng hán này đang nói chuyện với nhau:

"Sảng khoái a!"

"Quả thật là sảng khoái, lão tử cho tới bây giờ còn chưa từng chơi qua khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú như vậy."

"Được rồi, sảng khoái cũng đã dễ chịu, theo lệ xử lý hắn sạch sẽ, lão nhị, việc này giao cho ngươi làm."

" băm nhỏ vào nhà xí, miễn cho chấp pháp giả Phù Vân các phát hiện, thì ăn không nổi đâu!"

"Yên tâm, lão đại, việc này giao cho ta!"

Từng đợt đau nhức kịch liệt kéo tới, nương theo thanh âm đao cắt, Phong Tuấn Kiệt chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, lập tức triệt để mất đi ý thức, vô duyên với phiến thiên địa này.

"Ta không cam lòng..."

Trước khi mất đi ý thức, trong lòng Phong Tuấn Kiệt reo hò một tiếng.

Thanh niên tài tuấn kiệt ngang ngược hơn mười năm ở tu chân giới này, tuổi trẻ kiệt xuất của Thái Huyền tiên môn, đệ tử đắc ý đứng đầu Huyền Chân sơn nhân thiên vận bát tiên, Phong công tử một trong tam công tử của chính đạo, vô số người ký thác kỳ vọng, sống một cái hố đất không đáng chú ý ở thế tục cả đời với hắn.

...

108

Chương mười hai Minh Nguyệt Phi Hoàn

Trên vùng đất hoang dã vùng núi phía nam Tây Kinh, nơi này một mảnh tuyết đọng, gió bắc gào thét, phát ra trận trận tiếng rống giận. Vi Vân đuổi theo cảnh sắc đi tới nơi đây, hai người lập tức triển khai một hồi đại chiến.

Giới sắc mặc dù pháp lực không bằng Vi Vân, nhưng hắn có Minh Nguyệt Phi Hoàn trong tay, đây là trung cấp pháp bảo, uy lực không dưới Thất Hoa Phiến của Thủy Hồng Dao, chỉ đơn độc một món, có thể sánh ngang với trọn bộ Ngũ Hành Ngọc Kiếm của Ngũ Hành tông.

Sau khi tế luyện cảnh sắc, đã có thể nắm giữ thuần thục cách sử dụng của nó, mặc dù chưa dung hợp cùng bản thân, phát huy uy lực lớn nhất của nó, nhưng cũng đủ để tăng thực lực bản thân lên tới pháp tướng cấp bậc, có thể đánh một trận với Pháp Tướng sơ kỳ, coi như đối đầu với cường giả Pháp Tướng trung kỳ cũng có thể tự vệ.

Bây giờ chống lại Vi Vân, chỉ là một Nguyên Anh trung kỳ, hắn tự nhiên tràn đầy lòng tin, tính toán tìm một nơi trống trải để thi triển tay chân, hảo hảo giáo huấn một phen Vi Vân, tốt nhất có thể bắt giết hắn, một mặt có thể mượn cơ hội này dương danh tu chân giới, một mặt khác cũng có thể có được vinh quang chém giết yêu nhân Ma giáo., Loại vinh quang này lúc bình thường không tính là gì, nhưng lúc này chính là thời điểm chính ma đại chiến khởi động, mấu chốt vô cùng. Có vinh quang này, về sau hắn ở liên minh chính đạo, như thế nào cũng có thể có thanh danh tốt, được người tôn kính, là có thể thu hoạch được địa vị và công đức.

Hai tay cảnh sắc hợp lại, lòng bàn tay nổ tung một đoàn kim quang, hóa thành từng cái từng cái chú luân, không ngừng biến lớn, thu nhỏ

lại, trải rộng giữa trời, đánh tới Vi Vân.

Trong mật tông chú luân hàm chứa thiên địa ảo diệu, chí lý thế gian, có được lực lượng hàng yêu trừ ma cực lớn. mười tám vòng Vương Chú đặc biệt lợi hại, mỗi một vòng chú luân đều bộc phát ra mười tám tầng lực lượng, như thần thông đao đạo luyện ảnh thành sóng, chồng chất, hậu kình mười phần., Đổi lại là tam đại ma giáo bất luận người nào, đối đầu với bí chú luân đều sẽ bị khắc chế, nhưng cái này cũng không có hiệu quả đặc thù gì với Vi Vân, pháp lực Nhật Chiếu tam giới đại pháp tu luyện ra đồng thời có đủ huyền môn, phật môn, đặc tính của ma đạo, có thể ứng đối bất cứ tình huống nào, không bị bất luận pháp lực nào khắc chế.

Vi Vân vận chuyển Nghệ Cửu Tí thần quyền, năm cánh tay trên người đồng loạt huy động, mỗi cánh tay đều quấn lấy một tầng Thái Dương Chân Hỏa, cương kim hỏa diễm đậm đặc hừng hực thiêu đốt, không gian vặn vẹo, hình thành gợn sóng, nghênh đón Truy Tông Luân màu sắc. Hỏa Diễm Thần Quyền và mật tông chú luân va chạm phát ra tiếng trầm đục trầm đục, Thái Dương Chân Hỏa bắn tung tóe khắp nơi, chú luân vỡ nát, dư âm pháp lực cường đại hóa thành Thủy Hỏa Phong, mãnh liệt khuấy động ra.

"Ác tặc được lắm!"

Tay cảnh sắc run rẩy, hơi đau đớn, thầm nghĩ một tiếng lợi hại, vội vàng tế niệm châu trong tay lên, hóa thành hư ảnh một con Bách Túc Ngô Công màu vàng.

Niệm châu trong tay cảnh sắc tên là "Con rết niệm châu", cũng là một kiện đỉnh cấp pháp khí, bên trong còn phong ấn một Đại yêu pháp tướng cảnh giới Pháp tướng, được Phật pháp gia trì, càng thêm lợi hại, đây là một trong thủ đoạn bảo mệnh, hiếm thấy hiển lộ ra. Bây giờ trước mặt Vi Vân thi triển ra, nhất thời yêu phong nổi lên bốn phía, một hư ảnh rết trăm chân dài đến trăm trượng lắc đầu vẫy đuôi, cắn về phía Vi Vân, miệng mang kịch độc, chỉ cần cắn một cái, liền có thể sát độc mãnh hổ, voi.

Năm cánh tay Vi Vân đồng loạt chuyển động, lòng bàn tay mỗi bàn tay đều hiện ra một chữ "Vạn" màu vàng, sau đó hồng quang lóng lánh, xung quanh ấn chữ Vạn lập tức xuất hiện liên tiếp phù văn phật môn, dấu đầu đuôi nối liền, hóa thành một cái chú luân màu lửa đỏ, năm cánh tay, năm cái chú luân, đồng loạt đặt lên trên hư ảnh con rết kia!

"Hí! "

Hư ảnh con rết to lớn gào thét một tiếng, gào thét bay ngược ra ngoài, một lần nữa hóa thành chuỗi tràng hạt rơi vào trong tay cảnh sắc.

Pháp khí bị chấn động đến mức ảm đạm vô quang, thân là chủ nhân pháp khí, kiêng sắc cũng bị phản phệ, nhất thời phun ra một ngụm máu tươi, pháp lực nhất thời vận chuyển không linh, cả người không tự chủ được rơi xuống đất.

"Hồng Liên Nghiệp Hỏa Chú Luân... Không thể nào!"

Trông thấy chú luân màu lửa đỏ trong tay Vi Vân, giới sắc dường như không dám tin vào mắt mình, cái này lại là thần thông trấn tông Nghiệp Hỏa Hồng Liên Luân của Tiểu Mật Tông!

Có thể từ Vạn Phật Thư lĩnh ngộ ra Nghiệp Hỏa Hồng Liên Chú, không cái nào không phải tuyệt thế kỳ tài, là nhất định trở thành tông chủ đời tiếp theo của Tiểu Mật Tông. Người đương thời có thể tu luyện ra chú luân này, cho đến nay, chỉ có Tông chủ Tiểu Mật Tông Khô Vinh Hoạt Phật mà thôi., Hơn nữa hắn tu luyện Nghiệp Hỏa Hồng Liên Luân Hồi vẫn còn khuyết điểm, năm đó hắn cưỡng ép lĩnh ngộ chú luân này, dẫn đến thân thể hao tổn, bán cốt bán vinh, nửa bên trái sinh cơ biến mất, vẫn là dựa vào đan dược Dược Vương tông cưỡng ép cứu vãn.

"Phật công tử chớ hoảng, chúng ta đến giúp ngươi!"

Chỉ thấy bốn bóng người đạp kiếm mà đến, trong miệng hô to giết trộm, đúng là mấy đệ tử chân truyền của Thái Bạch Kiếm Tông.

Thái Bạch Kiếm Tông chỉ là một tông môn kiếm tu nho nhỏ ở Vân Châu, đến tông chủ cũng chỉ có tu vi Nguyên Anh, Kim Đan cũng đã là đệ tử chân truyền rồi. Thực lực tổng hợp cũng không mạnh, bốn người này chỉ có tu vi Kim Đan, chỉ vì bị phong tuấn kiệt đầu độc, lại còn trẻ tuổi khí thịnh, nên mới vì chuyện này mà phải làm đục nước đục.

Vi Vân đương nhiên sẽ không để bốn người này trong mắt, chỉ là đem chú luân của bốn bàn tay bay ra, mỗi người đánh vào trên thân bốn người, pháp lực lướt qua, bốn người đồng thời toàn thân run rẩy kịch liệt, cả người lẫn phi kiếm đều rơi xuống phía dưới!

Đây cũng là do Vi Vân hạ thủ lưu tình, hắn chỉ dùng nửa thành pháp lực, nếu dốc toàn lực ra thì bốn người này còn có thể sống sót được sao?

Giờ phút này, giới sắc sắp rơi xuống đất đột nhiên quát khẽ một tiếng, Minh Nguyệt Phi Hoàn trên cổ tay trái nhất thời phát ra một tiếng ngâm khẽ, rời tay bay ra, ngọc hoàn sáng ngời trong suốt một phân thành hai phần, bốn phần là bốn... Trong nháy mắt trải rộng vô cùng vô tận, có cái nâng lên toàn bộ thân thể mập lùn của mình lên, có cái bay về phía đầu bốn người Trương Kiếm, có cái đánh tới Vi Vân!

Rốt cuộc nhẫn sắc vận dụng pháp bảo trung cấp Minh Nguyệt Phi Hoàn.

Vi Vân không dám khinh thường, tay trái hạ xuống một thanh phi kiếm màu vàng đất, hóa thành một tòa núi lớn nguy nga lơ lửng trên đỉnh đầu, lại từ trên núi rủ xuống từng tầng ánh sáng màu vàng thật dày, giống như màn mưa bao phủ cả người hắn vào bên trong!

Một đám phi hoàn sáng loáng phát ra tiếng xé gió, đánh vào đầu Vi Vân, đều đánh vào màn sáng màu vàng đất phía trên, phát ra trận

trận thanh âm chấn động, nhưng là sững sờ không cách nào kích phá, không thương tổn được hắn mảy may, lực lượng phòng hộ Thái Huyền Tử Kiếm có thể thấy được một đốm!

"Ngươi cũng có pháp bảo?" Chân cảnh giẫm lên phi hoàn, trên mặt mang vẻ khiếp sợ.

Bỗng nhiên có bốn tiếng kêu thảm thiết truyền đến, chỉ thấy bốn đệ tử chân truyền Thái Bạch Kiếm Tông trước sau bị Minh Nguyệt Phi Hoàn đánh trúng, phi hoàn xuyên qua thân thể bọn họ, đánh nát kim đan, lập tức mất mạng!

Bốn bộ thi thể rơi vào trên đất hoang, tóe lên mảnh bùn, phát ra tiếng chấn động ầm ầm.

Vi Vân nao nao, cảnh sắc giết bọn họ làm cái gì?

Sau một khắc, chỉ thấy mặt mày tràn đầy cảnh sắc từ bi, đôi mắt tròn tròn trừng lấy Vi Vân, phẫn nộ quát: "Hay cho tên phản nghịch của Dược Vương tông nhà ngươi, quả nhiên rơi vào Ma giáo, không thể cứu dược, vậy mà sát hại những đạo hữu vô tội này, thật sự là phát rồ, hôm nay ngươi còn có gì để nói?"

"Ha ha, thú vị." Vi Vân giận quá hóa cười, gã làm sao mà không nghĩ tới, tăng nhân phật môn bộ dạng trung hậu lại vô sỉ như thế, mở to mắt nói dối, vu oan giá họa so với Phong Tuấn Kiệt không kém chút nào, khó trách hai người có thể trở thành hảo hữu.

Vi Vân cười lạnh nói: "Đúng vậy, chính là ta giết, ngươi có thể ——Ta ——gì?"

Giới sắc nở nụ cười: "Ngươi thừa nhận là được rồi, chỉ sợ ngươi không thừa nhận thôi."

Hắn lấy từ trong ngực áo ra một tấm phù chú, sáng lên một chút, sau đó thu vào, lại nói: "Đây là một tấm quang phù tròn, có thể ghi chép mấy hình ảnh trong nháy mắt, ta đã ghi chép lại lời nói vừa rồi của

ngươi, đến lúc đó trước mặt các tông chính đạo lộ ra, để cho mọi người biết được thủ đoạn tàn nhẫn của ngươi... Yên tâm, chung quy sẽ không oan uổng ngươi liền là được."

"Diễn thật hay, chậm rãi diễn, diễn tiếp."

Vi Vân vừa cười lạnh, vừa ngưng tụ thần thông Tụ Côn Bằng của Càn Khôn, năm cánh tay đồng thời nổi lên hai màu đen trắng, từng vòng từng vòng hắc khí rơi xuống, hình thành năm ống tay áo lớn như cái loa to, nhắm ngay sắc giới.

Hắn vội vàng đi tra tấn và giết chết Phong Tuấn Kiệt, làm gì có tâm tình đứng đây nói đạo lý với kẻ hèn này, trong lòng dĩ nhiên đã hạ quyết tâm, hôm nay dứt khoát một là không làm thì thôi, giết chết cho bằng được!

Giới sắc điều khiển Minh Nguyệt Phi Hoàn không ngừng đánh về phía Vi Vân, vừa nói: "Vi thí chủ, ngươi tuy hung tàn, nhưng một tia lương tâm chưa từng mất đi, chỉ cần ngươi chịu nhận tội, buông tha Phong huynh, ta tự nhiên sẽ nói chuyện với ngươi, đến lúc đó liên minh chính đạo cũng có thể dung hợp ngươi, chẳng phải tốt đẹp sao, tội gì chấp mê bất ngộ, một đường đi đến hắc?"

"Đi!"

Vi Vân đã lười nói những thứ vô dụng này với gã, chỉ cần giết gã, hết thảy đều dễ nói.

Lập tức tâm niệm khẽ động, núi lớn nguy nga trên đỉnh đầu một lần nữa hóa thành Thái Huyền Tử Kiếm, lại hóa thành một đạo quang hoa màu vàng đất bắn nhanh ra, cuốn lấy Minh Nguyệt Phi Hoàn, hai kiện pháp bảo quấn chặt lấy nhau, trong lúc nhất thời đều không tranh được thượng phong, điều này dẫn đến Vi Vân và giới sắc cũng không có cách nào tái sử dụng pháp bảo này.

Cùng lúc đó, năm cánh tay Vi Vân đồng thời đẩy ra, năm ống tay áo lớn trên tay hóa thành năm vòi rồng thật lớn màu đen, thần thông Tụ

Càn Không Côn Bằng gào thét, quét về phía nhẫn sắc!

Lúc này Minh Nguyệt Phi Hoàn bị cuốn lấy, tràng hạt rết trong lúc nhất thời còn chưa khôi phục linh lực, giới y tình tiết cấp bách, vội vàng ném phù chú trên người ra, phù chú của Tiểu Mật Tông có chỗ khác với đạo môn, nét vẽ bên trên đều là phù văn phật môn, những phù chú này bộc phát ra, các loại kim quang dày đặc rơi vào trên lốc xoáy màu đen do Càn Khôn Tụ Côn hình thành, phát ra từng tiếng rung mạnh!

Tùy tiện như vậy, cũng chỉ đánh tan một vòi rồng, còn có bốn luồng, vẫn bay về phía cảnh sắc.

Giới sắc vội vàng đánh ra từng cái từng cái chú luân, những chú luân này rơi vào trên tay áo càn khôn, vòi rồng hơi vặn vẹo một chút, liền khôi phục nguyên trạng, tiếp tục đẩy tới.

"Chẳng lẽ là Dược Vương tông... Sao lại như vậy!"

Cảnh sắc đại kinh thất sắc, cũng bất chấp tất cả, xoay người bỏ chạy, đồng thời triệu hoán Minh Nguyệt Phi Hoàn, Minh Nguyệt Phi Hoàn bay về phía hắn.

"Sao có thể để ngươi được như ý nguyện!"

Vi Vân điều khiển ống tay áo càn khôn quét tới, trong đó hai đạo quấn lấy Minh Nguyệt Phi Hoàn, hai đạo còn lại cuốn tới nhẫn sắc.

Hôm nay cho dù không giết được giới sắc, cũng phải giữ lại Minh Nguyệt Phi Hoàn của hắn, ngay cả pháp bảo cũng mất, cảnh sắc tự nhiên ngay cả khóc cũng không khóc được, không thua gì đòi hắn một mạng.

"Hay cho một yêu nhân, Minh Nguyệt Phi Hoàn tạm thời thả ngươi nơi này, ngày khác ta nhất định sẽ tự tay thu hồi pháp bảo!"

Giới sắc bóp nát đạo phù chú cuối cùng trên người, đây là một đạo Thần Túc Thông Phù Chú. Hắn chính là đệ tử chân truyền đắc ý của Tiểu Mật Tông, rất được Khô Vinh Hoạt Phật yêu thích. Bởi vậy mỗi lần ra ngoài, nhất định sẽ cho hắn một ít phù chú, ít nhất cũng phải bảo vệ tính mạng của hắn, mặc dù không có phù chú công kích, lại có Ngũ Thông Phù Chú Phật Môn, mỗi lần giới sắc gặp nạn, luôn có thể thoát thân.

Một đạo Thần Túc Thông Phù Tực của tông này phát ra một trận kim quang, bao lấy giới sắc, hóa thành một đạo cầu vồng màu vàng, phá không mà đi, tốc độ có thể so với cường giả Độ Kiếp, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

"Coi như ngươi chạy nhanh."

Vi Vân thầm than đáng tiếc, vẫy tay một cái, Thái Huyền Tử Kiếm quấn lấy Minh Nguyệt Phi Hoàn, hai kiện pháp bảo cùng rơi vào trong tay.

Hắn sờ sờ Minh Nguyệt Phi Hoàn, pháp bảo này óng ánh toàn thân, giống như vòng ngọc, rất đẹp mắt, trong đó linh lực dồi dào, có thể công có thể thủ, diệu dụng vô cùng, quả nhiên là một pháp bảo lợi hại!

Tâm niệm vừa động, không gian thức hải vô tự Kim Thư hạ xuống một vệt kim quang, dung nhập vào bên trong Minh Nguyệt Phi Hoàn, Nhật Chiếu tam giới đại pháp thuật Côn Bằng pháp lực quá nơi, một trận đùng đùng giòn vang, lạc ấn tinh huyết phía trên liền bị xóa đi.

Vi Vân từ đầu ngón tay hạ xuống một giọt máu trong tim, tiện tay cô đọng Minh Nguyệt Phi Hoàn, đeo ở cổ tay trái, sau đó bay về hướng Tây thành.

Đến Tây Kinh thành, thì ra bên trong tửu lâu kia, Phong Tuấn Kiệt đã không thấy bóng dáng, tìm chưởng quầy tửu lâu hỏi, chỉ nói người đã rời đi.

"Tên này pháp lực hoàn toàn biến mất, giống như phế nhân, phơi hắn cũng chạy không xa."

Vi Vân mặc kệ Phong Tuấn Kiệt, đi nghênh chiến giới chỉ vì đã phế bỏ phong tuấn kiệt, không còn bất kỳ uy hiếp gì, bất cứ lúc nào cũng có thể bóp chết hắn.

Hắn ta chỉ muốn tra tấn hắn ta một phen, sau đó mới giết hắn ta mà thôi, lấy đi mối hận trong lòng.

Lúc này Phong Tuấn Kiệt đã rời đi, hắn tìm kiếm trong Tây Kinh thành, một đường nghe ngóng. Chỉ là tìm hơn vài ngày, cũng chưa từng nhìn thấy bóng dáng tên kia, nghe người qua nói, tựa hồ cũng không ra khỏi thành, dường như đã bốc hơi khỏi nhân gian.

Vi Vân dừng lại ở kinh thành Tây vài ngày rồi rời đi, hắn dự định tiến về Thanh Châu, trước khi tới Tử Nguyệt Tiên Môn sẽ tham gia đại hội Tiên đạo.

Ngay vào lúc Vi Vân rời đi, có mấy đạo nhân lần theo tới, đi tới Tây Kinh.

Lúc này toàn bộ tu chân giới đều đang lưu truyền một tin tức: Vi Vân ác đồ gia nhập tà dị giáo, phát rồ tại Tây Châu thành sát hại đệ tử chân truyền Phong Tuấn Kiệt của Thái Huyền Tiên Môn, lại sát hại mấy tên đệ tử chân truyền của Thái Bạch Kiếm Tông, còn tước đi pháp bảo của đệ tử chân truyền của Tiểu Mật Tông. Tiểu Mật Tông đang tuyên triệu các tông chính đạo của tu chân giới, bắt giết tên gian tặc khi sư diệt tổ, đọa nhập ma đạo!

Tin tức này tự nhiên là do giới sắc truyền tới, Minh Nguyệt Phi Hoàn của hắn bị Vi Vân cướp đi, quả thực là hận thấu xương, tự nhiên đầu tiên phải đem danh tiếng của hắn triệt để hủy hoại, lợi dụng lực lượng người khác, đồng loạt bắt giữ Vi Vân, dù sao một mình hắn căn bản đánh không lại.

Đầu tư đại niên, một nhà tửu lâu ở Tây Kinh, năm đạo nhân đi vào trong đó.

Trong năm người này, người cầm đầu là một lão giả tóc bạc râu tóc bạc trắng, tiên phong đạo cốt, hai mắt thập phần sắc bén, ánh mắt quét qua tinh quang bắn ra bốn phía, bốn người còn lại ba nam một nữ, đều là lão giả và lão ẩu, thân mang các loại đạo bào. Năm người này chính là tông chủ Ngũ Hành tông Bạch Kiếm đạo nhân, cùng với tứ đại trưởng lão Liệt Hỏa đạo nhân, Hắc Thủy tiên cô, Long Thụ đạo nhân, Bán Sơn đạo nhân.

Vốn dĩ năm người đang tìm kiếm Phong Tuấn Kiệt, sau khi nghe được tin tức được truyền ra thì lập tức chạy tới kinh thành Tây, thông qua bí pháp tìm kiếm. Quả nhiên từ trong một cái hầm tranh đã tìm ra cả hài cốt tan nát của Phong Tuấn Kiệt, năm người lập tức như bị sét đánh, vô cùng bi thống!

Bọn họ đều gửi gắm kỳ vọng vào Phong Tuấn Kiệt, thậm chí còn dựa vào Phong Tuấn Kiệt leo lên cây đại thụ của Thái Huyền Tiên Môn, bây giờ Phong Tuấn Kiệt lại chết oan uổng, chết oan uổng thê thảm như vậy!

Năm người hạ quyết tâm phải băm vằm Vi Vân thành muôn mảnh!

Bọn họ nghe được Vi Vân đã từng tới tửu lâu này, liền tìm tới cửa.

Sau khi đi vào tửu lâu, Cố Tự Tại ngồi xuống một cái bàn, chưởng quầy liếc mắt nhìn ra là nhân sĩ tu chân giới, nào dám chậm trễ, lập tức dâng rượu ngon thức ăn ngon, căn bản không dám hỏi nhiều nửa câu.

Người trong thế tục đều biết nhân sĩ ở tu chân giới không dám trêu vào, bởi vậy không dám trêu vào, nhưng cũng biết nhân sĩ của tu chân giới sẽ không vô duyên vô cớ tới gây sự với bọn họ, cho dù đánh hư đồ trong tiệm, đều sẽ trả giá gấp nhiều lần, sau khi ăn uống cũng sẽ không keo kiệt vàng bạc, bởi vậy bọn họ dám chiêu đãi những người này, lại không dám lắm miệng, sợ rước họa vào thân.

Phàm là nước thuộc chính đạo thất đại tông môn đều do chính đạo thất tông quản hạt, thường xuyên có chấp pháp tông môn tuần tra. Nhân sĩ tu chân giới không dám quá phận tầm thường, nhiều lắm cũng chỉ âm thầm làm một số hoạt động không thể cho người khác nhìn thấy mà thôi.

Năm người Bạch Kiếm đạo nhân cũng không có khẩu vị gì, chỉ uống một ngụm rượu, sắc mặt năm người đều ngưng trọng, nghiến răng nghiến lợi, hận không thể lập tức tìm được Vi Vân, nuốt sống hắn.

Bỗng nhiên, ánh mắt Bạch Kiếm đạo nhân lóe lên, nhìn về phía vị trí gần cửa sổ.

Ngồi trên vị trí này là một nữ tử mặc thanh bào, trên đầu đeo một lớp lụa mỏng màu trắng, không thấy rõ diện mạo. Nhưng người này cử chỉ ưu nhã, trên người tản mát ra khí tức mờ mịt như có như không, còn có mùi thơm thoang thoảng, chính là tu sĩ Huyền Môn chính tông.

Bạch kiếm đạo nhân đưa mắt nhìn qua, phát hiện vóc người nàng này uyển chuyển, ngực lớn như ngà voi, bộ dáng hô hào, đường cong ưu mỹ, đặc biệt là hai chân thon dài, giày thêu trên chân cũng không che giấu được chân chân mịn màng của nàng.

"Nữ nhân này... cảm giác có chút quen mắt."

Bạch Kiếm đạo nhân thầm nghĩ trong lòng, trong đầu không ngừng tìm kiếm nữ tử mà mình từng gặp, bỗng nhiên, mắt hắn sáng lên, thầm nghĩ trong lòng: "Đúng rồi, tất nhiên là nàng!"

Nghĩ tới đây, khóe miệng Bạch Kiếm đạo nhân nhếch lên, lạnh lùng cười, đi ra phía trước, nói: "Vị đạo hữu này, bần đạo Ngũ Hành tông bạch kiếm có lễ."

"Chuyện gì?" Cô gái này đặt chén rượu xuống, thản nhiên nói.

Trên mặt bàn trước mặt nàng chỉ có một bầu rượu, không còn vật gì khác, đang tự rót tự uống.

Bạch Kiếm đạo nhân ha ha cười, nói: "Bạch Miểu đạo hữu, sao ngươi từ chối người ngoài ngàn dặm, gặp phải chỗ này, ngay cả chén rượu nước cũng không mời ta uống?"

Cô gái che mặt dừng lại, tháo mũ trùm trên đầu xuống, để lộ ra một khuôn mặt tuyệt mỹ, đôi mắt đẹp như mộng như ảo, lấp lánh như sao đêm. Phía dưới là một khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, trắng nõn nhẵn nhụi, mũi ngọc cao ngất, môi son Chu Anh, vẻ vũ mị động lòng người không nói nên lời.

Nàng này chính là Bạch Chỉ, một trong tứ đại trưởng lão của Dược Vương Tông.

Bạch Miểu đến Vân châu chính là để đi Phù Vân các gặp Lạc Khinh Trần, tìm nàng hỏi thăm về chuyện liên minh chính đạo ngày đó bị Ma giáo tiến công, đồng thời cũng muốn hỏi ý kiến của nàng, có muốn tham gia đại hội Tiên đạo hay không.

Dược Vương tông đã quyết định gia nhập Tiên hiệp đồng minh mà Tử Nguyệt tiên môn khởi xướng, nhưng liên minh chính đạo thành lập trước, hơn phân nửa tông môn tu chân giới đều gia nhập liên minh chính đạo, Phù Vân các cũng không ngoại lệ. Dược Vương tông lo lắng lực hiệu triệu của Tử Nguyệt tiên môn không bằng Thái Huyền tiên môn., Cho nên phi kiếm truyền thư báo cho Ngu Yên Vũ, chủ động mượn sức các đại tông môn chính đạo, xem như trạng thái nhập bọn, muốn tiến triển trước Kinh Trập Nhật một chút. Bạch Chỉ phụ trách lôi kéo chính là Phù Vân các.

Bạch Chỉ và Lạc Khi Trần giao tình không cạn, cho nên để nàng ra mặt là tốt nhất. Sau khi tới Phù Vân Các, Bạch Miểu cùng Lạc Khinh Trần thương lượng một phen, sau khi đau đớn vì lợi hại, Lạc Khinh Trần tỏ vẻ nguyện ý ủng hộ đại hội tiên đạo của Tử Nguyệt Tiên Môn sẽ đích thân dẫn người đến tham gia. Về phần có gia nhập Tiên hiệp

đồng minh hay không, còn phải thương thảo với chân nhân đời sau mới có thể đưa ra quyết định.

Bạch Hỗn nhận được lời hứa của nàng, liền định chạy tới Đại Phật Tự, muốn đi du thuyết Diệu Y Phật Mẫu, sau đó cùng tiến về Tử Nguyệt Tiên Môn, tham gia đại hội Tiên Đạo. Bạch Chỉ và Diệu Y Phật Mẫu là chỗ quen biết cũ, cộng thêm Diệu Y Phật Mẫu lòng dạ từ bi, phẩm cách cao thượng, được người người đời tôn kính trong Tu Chân Giới tôn kính, Bạch Miểu Phi Kiếm truyền thư, Diệu Y Phật Mẫu lập tức đáp ứng đề nghị của nàng, bởi vậy Bạch Chỉ liền hủy bỏ hành trình Đại Phật Tự, cũng không vội vã lên đường.

Hôm nay nàng nghe nói Vi Vân từng đi qua Tây Kinh, cũng sát hại Phong Tuấn Kiệt của Thái Huyền Tiên Môn, cho nên tìm tới nơi này, muốn tìm hiểu ngọn ngành, trùng hợp gặp được người của Ngũ Hành Tông, Ngũ Hành Tông và Thái Huyền Tiên Môn là cá mè một lứa, nàng không muốn phản ứng, ai ngờ Bạch Kiếm đạo nhân liếc mắt một cái liền nhận ra nàng, lúc này đành phải nói tiếp.

109

Chương 103, thầy trò.

Vẻ mặt Bạch Hỗn lãnh đạm, đôi mắt đẹp không thèm nhìn Bạch Kiếm đạo nhân, chỉ khách sáo nói: "Ta và đạo hữu hình như không quen nhau?"

Bạch Kiếm đạo nhân cười lạnh một tiếng, nói: "Đồ đệ Vi gì đó của ngươi, đem tuấn kiệt của Tôn nhi ta dùng thủ đoạn tàn nhẫn sát hại, ngươi lại nói ra lời này, chẳng lẽ muốn trốn tránh trách nhiệm?"

Lông mày Bạch Miểu nhíu lại, đôi mắt đẹp nhíu lại, nhìn về phía Bạch Kiếm đạo nhân: "Hắn ta đã sớm bị trục xuất sư môn, hắn ta giết người, không biết ta có trách nhiệm gì?"

"Hắn giết người cũng là do ngươi dạy ra." Mọi người đều là Pháp Tướng viên mãn cảnh giới, hắn lại có pháp bảo bên người, bên cạnh còn có mấy sư đệ trợ trận, Bạch Kiếm đạo nhân cũng không sợ Bạch Chỉ, giáp mặt chất vấn. "Nói đi, ngươi giấu tiểu tử kia đi đâu rồi? mau giao ra đây, có lẽ còn có thể rửa sạch hiềm nghi của ngươi."

Sắc mặt Bạch Chỉ lạnh lẽo, trong mắt mơ hồ sinh ra lửa giận.

Trong lòng nàng rất rõ ràng, từ khi Dược Vương tông trở mặt với Thái Huyền Tiên Môn, lại không có gia nhập chính đạo liên minh, bởi vậy cả tu chân giới, các đại tông môn chính đạo đều bắt đầu xa cách với Dược Vương tông, thậm chí vô tình hay cố ý chèn ép, không ít đệ tử Dược Vương tông trở về đều tỏ vẻ đãi ngộ không công bằng ở bên ngoài.

Bây giờ tông chủ Ngũ Hành tông lại dám tận mắt hỏi nàng. Phải biết rằng, nàng chính là trưởng lão của một trong các tông phái chính đạo, trong bảy tông môn chính đạo có ai mà không phải là đại tông môn siêu cấp chứ. Đổi lại là quá khứ, Ngũ Hành tông của một tông môn trung đẳng làm sao có thể trêu vào nổi.

Bạch Hỗn hừ lạnh nói: "Ta chưa từng giấu người nào, cho dù giấu người, cũng đến phiên ngươi quản sao? Ngươi cho rằng Dược Vương tông ta dễ bắt nạt lắm sao?"

Bạch Kiếm đạo nhân bỗng nhiên hai tay ấn lên mặt bàn, hạ thấp thanh âm, nhìn chằm chằm Bạch Chỉ, dáng vẻ tươi cười đầy mặt, nếp nhăn trên mặt hiện ra, hắn nói: "Dược Vương tông của ngươi tự nhiên không dễ khi dễ, bất quá... Ngươi cho rằng ngươi bày ra Dược Vương tông, ta sẽ sợ sao? Người khác không biết nội tình của Bạch Miểu ngươi, ngươi cho rằng ta cũng không biết sao?"

"Bạch Kiếm, ngươi có ý gì?" Bạch Chỉ cả giận nói.

Bạch kiếm ngồi xuống, ngồi đối diện với Bạch Miểu, nhìn đôi mắt đẹp của nàng, ung dung nói: "Hơn một trăm năm trước, có một nữ nhân cùng sư huynh đồng môn xuống núi trừ yêu, lại bị sư huynh cho ăn một viên đan dược kỳ quái, sau đó thể chất biến hóa, trở nên... Ha ha ha..., Đêm đó xảy ra một ít chuyện không thể miêu tả, kẻ hèn lúc ấy đi ngang qua gần đó, bị yêu quái kia kinh động, vừa hay ở một nơi bí mật gần đó nhìn thấy, khung cảnh đó thật sự là kích thích a, ta còn nhìn thấy nữ nhân kia giống như độc tri thù hắc quả phụ, giết chết sư huynh của nàng, ha ha, thật là độc ác."

"Ngươi..." Bạch Chỉ càng nghe càng kinh hãi, đến cuối cùng quả thực là giận không thể át, lại sống lưng phát lạnh, những chuyện này bà chưa bao giờ nói với bất cứ ai, vốn tưởng rằng không ai biết được, không ngờ người này lại ẩn núp trong bóng tối, lén nhìn!

Bạch Chỉ híp đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Bạch Kiếm đạo nhân, trong mắt ẩn chứa sát khí, lộ ra một tia sát ý.

"Thế nào, ngươi còn muốn giết người diệt khẩu sao?" Bạch Kiếm đạo nhân cười lạnh một tiếng: "Người Dược Vương tông các ngươi quả nhiên đều có đức tính bình thường, ngoài miệng nói không lại, thẹn quá hóa giận liền muốn động thủ giết người, quả nhiên là có thầy khác tất có đồ đệ."

"Không nói cái gì, ta nghe không hiểu, mời ngươi lập tức rời đi, nếu không đừng trách ta không khách khí."

Bạch Chỉ không nhìn hắn nữa, chỉ đội mũ áo choàng lên, uống rượu.

Bạch Kiếm đạo nhân cười lạnh nói: "Bạch Chỉ, cái nốt ruồi dưới ngực ngươi kia, không biết còn hay không?"

"Muốn chết!"

Bạch Hỗn tức giận quát một tiếng, một tay vỗ trên bàn, một tiếng trầm đục vang lên, cả cái bàn vỡ vụn răng rắc, trong nháy mắt hóa thành bột mịn.

"Tính khí thật lớn a."

Bạch Kiếm đạo nhân đứng lên, ngoài miệng tuy rằng trêu chọc, nhưng trong lòng lại tràn ngập đề phòng, hắn biết tu vi Bạch Chỉ rất cao, không dám thất lễ.

Tứ đại trưởng lão của Ngũ Hành tông đã sớm nhận ra có điểm gì đó không đúng, lập tức xông tới.

Thực khách trong tửu lâu thấy có tranh đấu xảy ra, dồn dập tránh né.

"Hừ."

Bạch Hỗn biết mình không địch lại năm người liên thủ, tự nhiên không thể hành sự lỗ mãng. Nàng lạnh lùng liếc nhìn mấy người bọn họ một cái, sau đó ném ra một thỏi bạc, xoay người rời đi.

Hắc Thủy tiên cô hỏi: "Sư huynh, có đuổi theo không?"

Bạch Kiếm đạo nhân suy nghĩ một chút, nói: "Đi theo nàng, nói không chừng có thể tìm được người họ Vi, Bạch Miểu xuất hiện ở đây tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, giữa thầy trò bọn họ tất nhiên có liên hệ."

Lập tức, năm người lặng lẽ đi theo sau Bạch Chỉ, đi về phía Tử Nguyệt tiên môn.

Tốc độ của Bạch Hỗn nhanh cỡ nào, mặc dù Vi Vân đi trước nàng nửa ngày, nhưng Bạch Miểu vẫn đuổi kịp rất nhanh.

Vi Vân đang phi hành ở giữa không trung, thưởng thức cảnh đẹp sông núi bên dưới.

Trước khi rời khỏi Tây Kinh không lâu, hắn đã nghe được tin Phong Tuấn Kiệt bị giết. Mặc dù không phải do hắn gây ra, nhưng nếu Phong Tuấn Kiệt đã chết, hắn cũng chỉ có một tâm sự, ngày sau không cần phải lo lắng gì nữa. Tiếc nuối duy nhất chính là, không phải chính tay hắn giết chết. Bất quá chuyện này cũng không sao, chờ sau này tìm được cơ hội, giết chết người chủ mưu việc Huyền Chân sơn phía sau cũng tương tự.

Tuy đây là một mục tiêu cơ bản không thể thực hiện được đối với Vi Vân, nhưng có thể dùng làm động lực tu hành.

Vi Vân quay đầu nhìn lại, một đạo thanh quang bay qua giữa trời, chợt cảm thấy có chút quen mắt, đây không phải độn quang của Dược Vương Tông sao, chỉ có tồn tại từ tu vi Pháp Tướng trở lên mới có thể sử dụng ra, chẳng lẽ là một trong tứ đại trưởng lão?

Cùng lúc đó, Bạch Miểu cũng chú ý tới Vi Vân, vội vàng dừng độn quang lại, quay đầu trở về, giống như Cửu Thiên tiên tử, lơ lửng trước mặt Vi Vân, nhìn hắn từ trên xuống dưới.

"Sư phụ."

Lúc này Vi Vân mới nhìn rõ người tới là Bạch Chỉ, một câu "sư phụ" liền thốt ra.

Bạch Chỉ đứng đón gió, cả người lộ ra phong tư yểu điệu, nàng nhìn Vi Vân, vẻ mặt có chút phức tạp, gật gật đầu nói: "Gần đây có khỏe không?"

Vi Vân ôm quyền nói: "Nhờ Hồng Phúc của sư phụ, ăn ngon ngủ."

Đôi mắt đẹp của Bạch Miểu lóe lên, khẽ thở dài: "Là ta có lỗi với ngươi, chỉ cần ngươi nguyện ý, vẫn là đệ tử của ta."

Ngực Vi Vân nóng lên, vội nói: "Ta vĩnh viễn là đệ tử của ngài."

Gã biết rõ Bạch Chỉ tuy vẻ ngoài lãnh diễm cao ngạo, kỳ thật nội tâm vô cùng nóng bỏng, kỳ thật đối đãi người vô cùng tốt, lúc ở Thái Huyền tiên môn, hình thức bức bách, gã sao lại trách Bạch Chỉ đuổi mình đi, tất cả tai họa này đều là do Thái Huyền tiên môn khơi mào.

Bạch Hỗn vuốt vuốt cái trán Lưu Hải, ôn nhu nói: "Vân Nhi, con bị người ta vu oan, tên tuổi không được tốt cho lắm, thời gian sắp tới có thể rời xa chỗ này, danh tiếng lại trôi qua rồi nói sau."

Vi Vân nói: "Sư phụ yên tâm, đệ tử đang muốn đi Tử Nguyệt tiên môn tìm mẫu thân của ta, ta tin sẽ không có việc gì."

"Vậy là tốt rồi." Bạch Chỉ nói, bỗng nhiên nhoẻn miệng cười.

Nụ cười này giống như trăm hoa đua nở, mây tía đưa bóng, lưu thức thoang thoảng, vô cùng đẹp đẽ, khiến người ta nhìn thấy mà vong tục, cả người thoải mái, Vi Vân không khỏi ngẩn ngơ, suýt chút nữa đã quên điều khiển hồ lô phi hành.

Nhưng vào thời khắc này, tiếng xé gió truyền đến, năm đạo lưu quang nhanh chóng tới gần bên này.

Bạch Miểu ngẩng đầu nhìn lại, bỗng nhiên cả kinh, nói: "Không tốt, mấy người bọn họ đến rồi, Vân nhi đi mau!"

"Bọn họ là ai, vì sao ta phải rời đi?"

Vi Vân thầm nghĩ, tiểu gia ta quang minh chính đại, ai đến ta cũng không sợ. Quay đầu nhìn quanh, chỉ thấy năm đạo lưu quang hóa thành năm đạo nhân già nua, bốn nam một nữ, lấy Bạch Kiếm đạo

nhân cầm đầu, đúng là tông chủ Ngũ Hành tông đã từng gặp ở Thái Huyền tiên môn và tứ đại trưởng lão.

Năm người nhanh chóng vây Vi Vân và Bạch Miểu vào giữa, Bạch Kiếm đạo nhân cười lạnh một tiếng, nói: "Bạch Miểu, quả nhiên ngươi bao che tên ác đồ sát nhân này, ngươi còn lời gì để nói?"

Bạch Chỉ yên lặng không nói, chỉ âm thầm tế lên Thái Âm La Võng, trước mắt ngoại trừ một trận chiến, đã không còn khả năng khác.

Giờ phút này, Vi Vân bỗng nhiên cảm thấy mấy dòng văn tự từ trong quyển sách vàng không có chữ này lao ra, hình thành một chuỗi chú văn, trong lòng hắn mừng rỡ, phong ấn của Thái Huyền Tử Kiếm có thể phá giải rồi! Trải qua suy diễn từ bí kíp của Vô Tự Kim Thư, đã suy diễn ra phương pháp giải phong ấn Địa Tiên trong Thái Huyền Tử Kiếm, thật không hổ là không có chữ Kim Thư, quả nhiên thần diệu phi thường!

Vi Vân lật tay phải một cái, Thái Huyền Tử Kiếm rơi vào trong tay, lại đánh mấy dòng văn tự kia vào trong đó, quả nhiên phong ấn bên trong Thái Huyền Tử Kiếm bắt đầu buông lỏng, trong giây lát liền hóa thành ồ ồ nguyên khí, dung nhập vào trong thân kiếm, nhất thời thanh tiên kiếm này trở thành vật vô chủ.

Ngón tay Vi Vân Đạn hạ xuống một giọt tinh huyết dung nhập vào trong thân kiếm, Thái Huyền Tử Kiếm lập tức tuôn ra một đoàn quang hoa màu vàng đất chói mắt, lập tức dung nhập vào trong cơ thể, tâm niệm vừa động, liền xuất hiện ở trong tay.

Giờ khắc này, Thái Huyền Tử Kiếm đã trở thành vật của Vi Vân.

Đến tận đây, trên người Vi Vân đã có ba đại pháp bảo bao gồm cả Vô Tự Kim Thư, Minh Nguyệt Phi Hoàn và Thái Huyền Tử Kiếm, phóng tầm mắt ra toàn bộ tu chân giới, có thể nói là tuyệt đối hiếm có.

Nhất thời lòng tin của hắn tăng nhiều, ngữ khí cũng trở nên ngông cuồng, mặt hướng về phía Bạch Kiếm đạo nhân, cao giọng quát:

"Lão nhân kia, ngươi là ai mà cũng dám gọi thẳng tục danh của sư phụ ta? Xem ta có đánh cho ngươi răng rơi đầy đất hay không!"

"Tiểu súc sinh, bần đạo cũng muốn nhìn xem ngươi đánh cho ta răng rơi đầy đất như thế nào."

Bạch kiếm đạo nhân nói xong, ngũ hành kim kiếm xuất hiện trước người, tuôn ra một trận bạch quang chói mắt, hóa thành một dải cầu vồng giống như luyện tập hướng Vi Vân chém tới!

Hắc Thủy tiên cô cũng tế ra một thanh trường kiếm pháp khí, đồng loạt công kích Vi Vân, miệng quát: "Tiểu tạp chủng, hôm nay ta phải báo thù cho hài nhi tuấn kiệt!"

"Nguyên lai là đến báo thù cho Phong Tuấn Kiệt." Vi Vân trong lòng giật mình.

Mặc dù ngoài miệng nó rất lợi hại nhưng cũng biết năm người này không dễ chọc, vội nói: "Mấy vị hiểu lầm rồi, tuy rằng ta muốn giết Phong Tuấn Kiệt thế nhưng nó không phải là do ta giết."

Bạch Kiếm đạo nhân cười lạnh nói: "Toàn thiên hạ đều biết là độc thủ ngươi hạ độc, chết đến nơi lại ngụy biện, làm sao có thể?"

Vi Vân nghe vậy nhất thời không vui: "Trái một câu ác đồ, phải một câu ác đồ, mắng một câu sảng khoái không? Không sai, Phong Tuấn Kiệt chính là ta giết đấy, thế nào? Có ngon thì cứ phóng ngựa lại đây!"

Thái Huyền Tử Kiếm hóa thành một ngọn núi lớn nguy nga, lơ lửng trên đỉnh đầu, màn sáng màu vàng đất dày nặng rủ xuống toàn thân, tuy trong tay Bạch Kiếm đạo nhân có pháp bảo Ngũ Hành Kim Kiếm, trong lúc nhất thời cũng không công phá được phòng hộ của Vi Vân.

Lúc này phi kiếm của Hắc Thủy tiên cô cũng đã đến, Vi Vân sợ không chịu nổi Thái Huyền Tử Kiếm, lại tế Minh Nguyệt Phi Hoàn lên, ngọc hoàn trong suốt rời tay, hóa thành vô số vòng tay bạch ngọc, xoay

tròn mà đi, đánh vào trên phi kiếm của Hắc Thủy tiên cô, phát ra tiếng leng keng, làm cánh tay Hắc Thủy tiên cô run lên, phi kiếm lắc lư.

Lúc này Vi Vân pháp lực hùng hậu, có thể so với cường giả Pháp tướng sơ kỳ, lại có pháp bảo bên người. Hắc Thủy Tiên Cô thân là cường giả Pháp Tướng trung kỳ, trong tay chỉ có một thanh phi kiếm pháp khí đỉnh cấp, một chọi một cũng không thể chiếm được thượng phong, nếu không phải Vi Vân muốn ứng phó thế tiến công của Bạch Kiếm đạo nhân, Hắc Thủy tiên cô còn có thể rơi vào hạ phong.

Nhưng đây chỉ là tạm thời, pháp bảo cần đủ pháp lực điều khiển, pháp lực của Vi Vân cũng không đủ để duy trì hắn đồng thời đối mặt với hai đại cường giả Bạch Kiếm đạo nhân và Hắc Thủy Tiên Cô, chuyện bị thua chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Bên kia, Bạch Miểu cũng chiến đấu với Liệt Hỏa đạo nhân, Bán Sơn đạo nhân, Long Thụ đạo nhân, nàng chính là cường giả pháp tướng viên mãn, lại có pháp bảo Thái Âm La Võ lưới trong tay, lấy một địch ba, vẫn chiếm thượng phong như cũ! Bạch Miểu thấy Vi Vân có pháp bảo hộ thân, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, chỉ là thấy hắn áp lực rất lớn, liền vội vàng thôi động Thái Âm La võng, muốn đem Bạch Kiếm đạo nhân quấn vào vòng chiến của mình.

Hắc Thủy tiên cô thấy vậy, hét lớn một tiếng, thôi động phi kiếm thay đổi phương vị cùng Bạch Kiếm đạo nhân, tiến vào vòng chiến Bạch Hỗn, cùng ba người còn lại liên thủ chiến Bạch Chỉ.

Bạch Kiếm đạo nhân thì điên cuồng tấn công Vi Vân không ngừng, hắn chính là cường giả Pháp Tướng viên mãn, trong tay có Ngũ Hành Kim Kiếm pháp bảo, lại tu luyện kiếm đạo đến "Luyện Hư Chân" cảnh giới, có thể đem thế gian vạn vật hóa thành phi kiếm, pháp lực lướt qua, rừng rậm phía dưới đều chuyển hóa thành từng thanh từng thanh phi kiếm, tất cả đều lấp lóe hàn mang, sắc bén vô cùng, một cỗ đầu hướng Vi Vân đánh tới.

Điều này còn chưa tính, Bạch Kiếm đạo nhân lại thôi động Pháp Tướng ra, sau lưng hiện lên một hư ảnh tám người cao chừng một

trượng, lưng đeo trường kiếm, trên người tuôn ra một cỗ khí tức sắc bén, không ngừng cuốn về phía Vi Vân.

Cả người Vi Vân đều bị ảnh hưởng bởi lĩnh vực, nhất thời hành động chậm lại, pháp lực vận chuyển có chút không linh. Hắn vội vàng toàn lực thúc dục Nguyên Anh, pháp lực cuồn cuộn mãnh liệt, một nửa chảy vào trong Thái Huyền Tử Kiếm bảo vệ bản thân, một nửa điều khiển Minh Nguyệt Phi Hoàn tập kích Bạch Kiếm đạo nhân, công thủ kiêm chuẩn, nhưng dù sao mất đi một pháp tướng, vẫn rõ ràng rơi vào thế hạ phong, cũng may nhất thời cũng không đến mức thất bại.

Lúc này Bạch Hỗn bị tứ đại trưởng lão cuốn lấy, trong lúc nhất thời cũng không thoát thân được.

Hai bên đại chiến dưới khí kình bạo phá, sóng khí cuồng bạo quét ra bốn phía, đều hóa thành địa thủy hỏa phong, phá hủy tất cả, phía dưới một mảnh rừng rậm nguyên thủy trực tiếp bị tước đi một tầng.

Ngay khi Vi Vân bắt đầu cảm thấy cố hết sức, thời điểm nguy hiểm như ngàn cân treo sợi tóc, bỗng nhiên bốn đạo lưu quang phá không bay đến, người còn chưa đến, thanh âm đã truyền tới trước: "Chủ nhân chớ hoảng hốt, chúng ta đến rồi!"

Người tới hóa thành bốn phụ nhân xinh đẹp, thoạt nhìn có dáng dấp ngoài ba mươi tuổi, đều có dáng dấp xinh đẹp như quả đào, người nào cũng uyển chuyển, bộ ngực cao trống khua, mông béo giãy dụa, mặc váy lụa mỏng bốn màu, lưng đeo một thanh tiên kiếm, vừa mới tới gần, tiên kiếm sau lưng lập tức bay ra, hóa thành một dải cầu vồng, một mạch bay tới Bạch Kiếm đạo nhân!

Vi Vân vừa nhìn thấy nhất thời mừng rỡ.

Lại là Xuân, Hạ, Thu, Đông Tứ Đại Yêu Cơ không biết từ chỗ nào chạy tới cứu giúp.

Tứ đại yêu Cơ này có bốn thanh tiên kiếm trong tay, thực lực đại tăng, được Ngự Châu nương nương đồng ý đuổi theo, nhưng không ra ngoài, chỉ là âm thầm bảo hộ, các nàng suy xét đến thanh danh Vi Vân bị hỏng, cho nên cân nhắc, vì vậy mà chưa từng hiện thân, tứ nữ đều có tu vi Pháp Tướng sơ kỳ, tiên kiếm treo trên người, Vi Vân cũng không phát hiện. Cho đến bây giờ tông chủ Ngũ Hành tông cùng tứ đại trưởng lão vây công, Vi Vân rõ ràng không địch lại, lúc này mới hiện thân ra.

"Giết mấy tên vương bát đản cho ta!" Vi Vân chỉ vào Bạch Kiếm đạo nhân cả giận nói.

"Chủ nhân yên tâm."

Tứ đại yêu Cơ bao vây lên, vận chuyển kiếm đạo thần thông bên trong Tứ Quý Huyền Công, mỗi người tế lên tiên kiếm trong tay, phối hợp cùng một chỗ, giữa trời giáng xuống vạn đạo kiếm quang, chém về phía Bạch Kiếm đạo nhân.

Tứ đại yêu Cơ phối hợp với nhau, có thể so sánh với một cường giả Pháp Tướng viên mãn, trong tay lại có bốn thanh Tiên Kiếm, cho dù đối đầu với cường giả Độ Kiếp cũng không phải là không có sức đánh một trận. Bạch Kiếm đạo nhân nhất thời không địch lại, liên tục bại lui, đã không để ý tới công kích Vi Vân nữa, có thể tự bảo vệ mình là tốt lắm rồi.

Hắn tự nhiên nhận ra tứ đại yêu Cơ là thị nữ dưới trướng Ngự Châu nương nương, lại nhìn ra tiên kiếm trong tay các nàng chính là pháp bảo trấn tông của Ngũ Hành tông, nhất thời tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, chửi ầm lên: "Yêu nữ tà dị không biết xấu hổ, lại lấy pháp bảo Ngũ Hành tông chúng ta đến đối địch với chúng ta, có bản lĩnh thì gọi lão yêu phụ Ngự Châu kia ra đây, bần đạo sao lại sợ ả!"

Hắc Thủy tiên cô và tứ đại trưởng lão cũng tức giận không chịu nổi, Ngự Châu nương nương lừa gạt lấy pháp bảo trong tay bọn họ, quay đầu liền xuất hiện trên tay tứ đại yêu Cơ này, còn đối phó với bọn hắn, quả thực chính là giết người tru tâm, cực kỳ hèn hạ.

Muốn đoạt lại pháp bảo, lại đánh không lại bọn Vi Vân, trong lúc nhất thời đám người Bạch Kiếm đạo nhân gần như muốn thổ huyết.

Có tứ đại yêu Cơ ra tay, Vi Vân liền có thể vô lo, vội vàng bóp nát một tấm tiền phù khôi phục pháp lực, sau đó tế lên Minh Nguyệt Phi Hoàn, nhìn Ngũ Hành Kim Kiếm của Bạch Kiếm đạo nhân, chỉ cần quấn lấy thanh tiên kiếm này, Bạch Kiếm đạo nhân sẽ lập tức bị thua, tuyệt không hai lời.

Mắt thấy Ngũ Hành Kim Kiếm bị Minh Nguyệt Phi Hoàn bao lấy, hai kiện pháp bảo giằng co cùng một chỗ, Bạch Kiếm đạo nhân một lòng không chịu nổi trầm xuống, một bên ứng phó thế công của tứ đại yêu Cơ, một bên nói: "Các vị sư đệ mau đi!"

Đám người Hắc Thủy tiên cô cũng biết đại thế đã mất, vội vàng bứt ra lui về phía sau, bốn người muốn đi, Bạch Hỗn cũng không cách nào ngăn cản toàn bộ, chỉ kịp bọc đạo nhân nửa núi vào trong lưới Thái Âm, xiết chặt một trận, toàn thân đạo nhân nửa sơn nhất thời mềm nhũn, không thể động đậy.

Bạch Kiếm đạo nhân thấy vậy khẩn trương, vội vàng nói: "Bạch Chỉ, ngươi dám giết sư đệ ta, tin đại danh của ngươi chưa bao giờ truyền khắp tu chân giới!"

Bạch Hỗn nghe thế thì thầm nghĩ kẻ này quá xấu hổ.

Đương nhiên nàng hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Bạch Kiếm đạo nhân. Trong quá khứ, ngoại trừ bản thân không ai biết được, hết lần này tới lần khác bị tên khốn kiếp này nhìn trộm, nhất thời trở thành nhược điểm trong tay hắn. Phàm là Bạch Chỉ muốn bảo toàn danh tiếng, thì không thể không nghiêm túc cân nhắc lời nói của hắn, trừ phi có thể giết chết hắn ngay tại chỗ.

Lập tức, Bạch Chỉ chỉ nắm lấy Bán Sơn đạo nhân, cũng không hạ tử thủ.

Giờ phút này, Bạch Kiếm đạo nhân vội vàng từ trong ngực móc ra một đống lớn phù chú bóp nát, liền có từng đạo bạch quang hướng trên người một bộ, tiếp theo những ánh sáng phù chú hộ thể này, Bạch Kiếm đạo nhân mạnh mẽ phá vỡ kiếm quang của tứ đại yêu Cơ, từ vòng kiếm phá vòng ra, bỏ chạy về phía xa.

Trước khi đi, Bạch Kiếm đạo nhân còn đang nói chuyện: "Bạch Miểu, nếu như ngươi không muốn trở thành chuyện cười lớn nhất trên đời này, trước đó minh ngày, nhanh chóng đưa sư đệ ta an toàn đến Trung Châu Huyền Diệu Quan, nếu hắn thiếu một sợi tóc... Hừ!"

Bạch Hỗn thấy hắn đào tẩu thành công, trong lòng trầm xuống, khuôn mặt lúc xanh lúc trắng.

"Coi như ngươi chạy nhanh."

Vi Vân triệu hồi Minh Nguyệt Phi Hoàn về trong tay, bên trên còn nắm một thanh phi kiếm bạch quang bắn ra bốn phía, chính là Ngũ Hành Kim Kiếm, một trong Ngũ Hành Ngọc Kiếm, cộng thêm bốn thanh trong tay tứ đại yêu cơ, chính là trọn vẹn một bộ Ngũ Hành Ngọc Kiếm, uy lực không tầm thường.

Vi Vân tế Thái Huyền Tử kiếm lên, mũi kiếm chém về phía ngũ hành kim kiếm, ngũ hành kim kiếm nhất thời chấn động, tinh huyết cô đọng phía trên lập tức bị đánh tan.

Lúc này tứ đại yêu Cơ đồng loạt bay tới, đem Vi Vân vây ở chính giữa, nguyên một đám dâng lên một nụ hôn thơm, không coi ai ra gì tồn tại cùng hắn, khiến Bạch Chỉ đứng một bên trợn mắt há hốc mồm.

Vi Vân xấu hổ đẩy bốn nàng ra, sau đó ấn rễn trần lên, để tránh bị Bạch Chỉ nhìn thấy.

Thu Cơ đột nhiên nói: "Chủ nhân, Ngũ Hành Kim Kiếm này có thể cho ta không? Ta sẽ đưa thanh Thổ Kiếm này cho chủ nhân." Nàng tu

luyện Thu Kiếm Đạo trong 《 Tứ Quý Huyền Công 》, chuyên công sát phạt, phối hợp với Ngũ Hành Kim Kiếm.

"Không thành vấn đề."

Vi Vân cũng không thèm để ý những điều này, tiện tay đem Ngũ Hành Kim Kiếm đưa cho Thu Cơ, Thu Cơ lập tức tế luyện làm vật của mình, rồi lại đưa Ngũ Hành Thổ Kiếm cho Vi Vân, Vi Vân nhận lấy, sau đó cô đọng tinh huyết rồi cất đi.

110

Chương 104, hương tiêu ngọc vẫn lạc.

Bạch Miểu bỗng nhiên nghiêm mặt nói: "Vân Nhi, con đã đi cẩn thận, ngồi ngay ngắn, liền phải chú ý cử chỉ ngôn ngữ cử chỉ của mình, đặc biệt là chớ qua lại với người Ma giáo, nếu không khó tránh khỏi bị hiểu lầm."

Vi Vân vội nói: "Sư phụ giáo huấn rất phải, đệ tử, đệ tử..." Hắn ấp úng, không biết giải thích như thế nào về chuyện của tứ đại yêu cơ, chung quy không thể nói mình đã dùng Đại nhục côn chinh phục các nàng được.

Tứ đại yêu Cơ nhìn về phía Bạch Miểu, Thu Cơ quát: "Ngươi chính là Bạch Miểu của Dược Vương tông kia, đuổi chủ nhân chúng ta ra khỏi sư môn?"

"Yêu nghiệt nho nhỏ, dám nói chuyện như vậy với ta!" Lông mày Bạch Mi liễu của Bạch Miểu dựng lên.

Trong lúc nhất thời, Bạch Chỉ và tứ đại yêu Cơ rút kiếm đối mặt.

"Khoan đã, không nên động thủ!" Vi Vân thấy hai bên giương cung bạt kiếm, vội vàng hoà giải.

Thật vất vả mới khuyên can các nàng, Vi Vân bỗng nhiên nhớ tới lời nói lúc nãy của Bạch Kiếm đạo nhân khi đào tẩu, lập tức hỏi Bạch Chỉ, nói: "Sư phụ, vừa rồi lão già kia nói là có ý gì?"

Bán Sơn đạo nhân nằm trong Thái Âm La Võng không thể động đậy bỗng nhiên nở nụ cười, nói: "Ý tứ chính là sư phụ ngươi phải nghe lời sư huynh ta, nếu không... Hắc hắc."

"Ngươi câm miệng cho ta, có tin ta lập tức giết ngươi không?" Vi Vân kiên quyết quát lên.

Bán Sơn đạo nhân trông như heo chết không sợ bỏng, nhếch miệng cười nói: "Ngươi giết đi, có gan thì giết ta đi. Nếu sư phụ ngươi không sợ mất mặt."

Vi Vân nhướng mày, nhìn về phía Bạch Chỉ.

Bạch Miểu khoát tay áo, nói: "Vân Nhi, ngươi lên đường tới Tử Nguyệt Tiên Môn trước đi, ta còn có chút việc nhỏ cần phải xử lý, sau đó sẽ đuổi tới. Đúng rồi, lần này Tử Nguyệt Tiên Môn tổ chức Tiên đạo đại hội, dược Vương Tông chúng ta hết sức ủng hộ, tông chủ có thể đến tham gia, cùng tổ chức liên minh tiên hiệp!"

"Sư phụ, ngài có muốn đệ tử đi theo bên phải không?"

"Không cần, chỉ là việc nhỏ, một mình ta là có thể giải quyết, ngươi đi trước đi."

Bạch Hỗn nói xong liền xách theo đạo nhân Bán Sơn bay về Trung Châu. Nàng đương nhiên không thể để Vi Vân biết được nhân quả trong đó, nếu để hắn biết được những chuyện mình đã từng kể ra, vậy sau này còn mặt mũi gì nữa, còn có uy nghiêm gì dành cho nhân sư trưởng?

Nàng quyết định một mình đi tới phó hội, tìm Bạch Kiếm đạo nhân chấm dứt chuyện này. Tu vi nàng cao cường, lại có Thái Âm La Võng trong tay, bọn Bạch Kiếm đạo nhân mặc dù có bốn người, nhưng giờ phút này lại không có pháp bảo, mặc dù kết thành Ngũ Hành đại trận, nhiều nhất có thể chiến thành ngang tay với nàng, nếu không địch lại, nàng có thể tùy thời bỏ chạy, bọn hắn cũng không ngăn được nàng.

Vi Vân nhìn Bạch Chỉ đi xa, trong lòng hơi động.

Tuy rằng Vi Vân tin tưởng với tu vi Bạch Chỉ, dù đánh không lại bọn Bạch Kiếm đạo nhân, muốn đào tẩu cũng không thành vấn đề, nhưng từ những lời Bạch Kiếm đạo nhân vừa nói, Vi Vân cảm thấy có chút không đúng, mơ hồ có chút cảm giác bất an.

Lui một bước nói, nếu như Bạch Kiếm đạo nhân không chuẩn bị mười phần, sao dám uy hiếp Bạch Chỉ, mời nàng đến nhà?

"Chẳng lẽ có cạm bẫy gì đó? Không được, ta phải đi xem thử."

Vi Vân càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, lập tức gọi tứ đại yêu cơ, đuổi theo từ xa.

...

Trung phiên đốc Ninh Thành, mới vừa qua năm, khắp nơi nơi đều là đèn kết hoa, một mảnh náo nhiệt, phố chợ phồn hoa, thanh âm rao hàng bên tai không dứt.

Mạc Tú Vân mặc váy lụa mỏng màu xanh đi trên đường, hết nhìn đông tới nhìn tây, thỉnh thoảng cầm lấy son bột nước trên quầy hàng quan sát một phen, sau đó lại đi tới quầy hàng tiếp theo.

Trước đây, Mạc Tú Vân đi theo Tô Mộc tới tham gia đại hội Tiên đạo do Thái Huyền Tiên Môn tổ chức, sau đó rời đi.

Lúc ở Trường Ninh thành, Mạc Tú Vân nghe được sự tích của Vi Vân, biết được hắn có khả năng tới Trường Ninh thành, liền mượn cơ hội này lưu lại, muốn tìm Vi Vân. Bạch Vô Ưu thấy nàng ở lại, liền trưng thác Tô Mộc đồng ý, cũng ở lại.

Nhưng Mạc Tú Vân tìm Vi Vân có mục đích riêng, hơn nữa không thể nói cho Bạch Vô Ưu biết, vì vậy nàng lấy cớ nói là chỉ muốn du ngoạn Trường Ninh thành. Bạch Vô Ưu tin tưởng thật. Như thế, Mạc Tú Vân nhân lúc Bạch Vô Ưu đang tĩnh tu trong khách sạn, du ngoạn ngoài phố trong thành, vừa thám thính hành tung của Vi Vân.

Cho đến một ngày này, nàng nghe nói Vi Vân xuất hiện ở Tây Châu kinh thành, còn giết được Phong Tuấn Kiệt, lập tức từ khách sạn đi ra, cũng không có nói với Bạch Vô Ưu. Lúc chạng vạng tối, nàng dạo chơi một lát ở phố chợ, liền đứng dậy, dựng lên một đạo kiếm quang, bay về hướng Vân Châu.

Mạc Tú Vân chỉ có tu vi Kim Đan sơ kỳ, hơn nữa còn là Bạch Vô Ưu dùng đan dược Dược Vương Tông trợ giúp nàng mạnh mẽ đột phá đấy, tu vi rất kém, cũng may Bạch Vô Ưu còn truyền lại kiếm đạo cho nàng. Qua hơn nửa năm tu luyện, nàng đã tu luyện thành kiếm thuật luyện kiếm thành tia, đối phó với bọn đạo chích bình thường vẫn dư sức.

Bạch Vô Ưu thấy Mạc Tú Vân mãi vẫn chưa về, vội vàng ra ngoài tìm kiếm, hắn đã hạ một ấn ký lên người Mạc Tú Vân, có thể cảm giác được nàng đã rời khỏi Trường Ninh thành, vội vàng đuổi theo.

Mạc Tú Vân phi hành một mạch, vừa bay ra khỏi thành Trường Ninh chưa được nửa ngày, bỗng thấy trước mặt có một đạo hồng quang bay tới. Lúc nàng đi ngang qua, đạo hồng quang kia bỗng nhiên dừng lại, hóa ra là một tiểu hòa thượng mặc tăng bào màu đỏ, đầu tròn trán tròn, trên mặt còn mang theo ý cười, ai thấy ai cũng khó tránh khỏi giơ ngón tay cái lên, nói một tiếng "Tăng Chân này thật hiền lành".

Mạc Tú Vân cũng dừng lại, thuận miệng hỏi: "Nhìn ngươi ăn mặc có phải là sư huynh của Tiểu Mật Tông không?"

Tiểu hòa thượng này chính là đệ tử chân truyền của Tiểu Mật Tông, Phật công tử kiêng sắc.

Sắc cảnh giác quét qua Mạc Tú Vân, đánh giá cao thấp một phen, thầm nói một tiếng "Mỹ nhân", trong miệng lại cười nói: "Không sai, tiểu tăng chính là Tiểu Mật Tông giới màu, tu chân giới được xưng là "Phật công tử", vị sư muội này là..."

Mạc Tú Vân mỉm cười hào phóng, nói: "Không dám, tiểu muội là đệ tử nội môn Dược Vương Tông Mạc Tú Vân, bái kiến sư huynh."

"A... Dược Vương tông." Ánh mắt cảnh giới lạnh lẽo.

Đổi lại bất kỳ tông môn nào thì cũng đều vậy thôi, thế nhưng hết lần này tới lần khác vẫn là người thuộc Dược Vương tông.

Lần này cảnh sắc đến Trung Châu là vì muốn đi Thái Huyền tiên môn tìm người giúp đỡ, đồng thời cùng nhau kết bạn tìm Vi Vân gây phiền phức. Lúc trước hắn bị Vi Vân cướp đi phi hoàn Minh Nguyệt, sau khi trốn về Tiểu Mật Tông lập tức tìm một đám sư huynh đệ làm hỏng thanh danh của Vi Vân., Đem tội sát hại Phong Tuấn Kiệt và đệ tử Thái Bạch Kiếm Tông đẩy lên người hắn, vốn định nhờ sư huynh đệ hỗ trợ cùng đối phó với Vi Vân, nhưng hắn phát hiện Tiểu Mật Tông ngoại trừ hắn ra, không có sư huynh đệ nào có năng lực đánh một trận với Vi Vân, rơi vào đường cùng, rơi vào đường cùng., Nghĩ tới Thái Huyền Tiên Môn, Thái Huyền Tiên Môn có bảy mươi hai đệ tử chân truyền, trong đó không thiếu đệ tử kinh tài tuyệt diễm, thậm chí còn cất giấu nhân vật lợi hại hơn cả Phong Tuấn Kiệt, chỉ có điều xưa nay bế quan tĩnh tu., Rất ít nhìn thấy mà thôi. Lúc này Vi Vân lại tăng thêm một cái trách nhiệm sát hại Phong Tuấn Kiệt, chỉ cần thêm mắm thêm muối một phen, sau đó lộ ra trên người Vi Vân có bao nhiêu pháp bảo, cứ như vậy tiến hành dụ hoặc, nhẫn sắc không lo không kéo được người trợ giúp.

Dọc đường chạy tới, lúc sắp sửa tiến vào Trường Ninh thành, vừa hay gặp phải Mạc Tú Vân vừa ra cửa tìm Vi Vân.

"Không sai." Mạc Tú Vân rất vui mừng, nàng vẫn luôn ở Dược Vương Tông, chưa rời khỏi Phong Châu bao giờ, cũng không tiếp xúc với người của chính đạo Thất Tông, nhưng nàng biết rõ chính đạo Thất Tông đồng khí liên chi, mặc dù ở Thái Huyền tiên môn, nàng nhìn thấy mặt mũi của Thái Huyền tiên môn, nhưng nàng cũng không biết thái độ của Tiểu Mật Tông đối với Dược Vương Tông cũng không hữu hảo cho lắm, mới ra khỏi nhà tranh, không có kinh nghiệm giang hồ, khó tránh khỏi dễ tin người khác.

Ngay sau đó, Mạc Tú Vân chắp tay hỏi: "Xin hỏi sư huynh đeo mặt nạ, huynh có từng gặp sư huynh Vi Vân ta chưa, ừm... Chính là... tướng mạo của hắn... Nói như thế nào..."

Mạc Tú Vân nóng lòng tìm kiếm Vi Vân, gặp người liền hỏi, nhưng lại không biết phải miêu tả đặc điểm của hắn thế nào.

"Ngươi tìm Vi Vân? Dược Vương Tông ruồng bỏ Vi Vân?" Ánh mắt cảnh giác nghiêm túc.

Mạc Tú Vân vội vàng giải thích: "Không sai, thanh danh của hắn gần đây đúng là không tốt lắm... Nhưng sư huynh, đây đều là hiểu lầm, sư đệ Vi Vân không phải là ác nhân, mong sư huynh biết được, sư huynh có gặp hắn không?"

Nhìn Mạc Tú Vân từ trên xuống dưới, thấy bộ dáng nàng duyên dáng yêu kiều, có phần khiến người khác chú ý, thầm nghĩ trong lòng: "Vi Vân tiểu nhi đoạt lấy Minh Nguyệt Phi Hoàn của ta, hôm nay lại đúng lúc gặp được tình nhân của nàng, thật đúng là thiên công tác mỹ, cũng được, hôm nay tiểu tăng lại làm gian dâm hậu sát sau đó, đòi lại một chút lợi tức!"

Nghĩ đến đây, vẻ cảnh sắc ác độc vừa sinh ra, trên mặt nở nụ cười như ác ma, nói: "Gặp rồi, đương nhiên là gặp rồi..."

Mạc Tú Vân vội hỏi: "A, vậy thì tốt quá, mong rằng sư huynh nói cho sư đệ biết chỗ của vi Vân sư đệ, ta, ta có việc muốn tìm huynh ấy."

Giới sắc mỉm cười, nói: "Sư muội muốn tìm hắn ngồi lên giường, tìm ta... cũng giống nhau."

Mạc Tú Vân biến sắc, nói: "Ngươi, ngươi làm vậy là có ý gì?"

"Không có ý gì, chỉ là muốn chơi ngươi một chút."

Dứt lời, một tay chộp về phía Mạc Tú Vân.

Mạc Tú Vân sợ tới mức hoa dung thất sắc, vội vàng quay người, dựng lên kiếm quang định bỏ chạy. Giờ phút này, nàng nào còn không biết mình đã gặp phải kẻ vô lại tâm thuật xấu xa.

Chỉ là lấy tu vi Mạc Tú Vân khu Kim Đan sơ kỳ, sao có thể so sánh với đệ tử chân truyền đắc ý của Tiểu Mật Tông, ngay cả một hiệp cũng không chống đỡ nổi, chỉ thoáng giới sắc mở bàn tay ra, liền có

một cỗ hấp lực khổng lồ đánh tới. Mạc Tú Vân không bị khống chế bay ngược lại, rơi vào tay cảnh giới.

Ngũ quan cảnh sắc lúc này đã hơi vặn vẹo, đâu còn chút ý tứ hiền lành gì nữa, một tay ôm mông Mạc Tú Vân, một tay sờ sờ khuôn mặt xinh đẹp của nàng, cười dâm đãng nói: "Hay cho một tiểu mỹ nhân, quả thực tư sắc không tầm thường, Vi Vân tiểu nhân ánh mắt không tệ, ta còn chưa chơi đùa một cô gái xinh đẹp như vậy, hôm nay vừa vặn tu luyện Thiền Thiền của Tiểu Mật Tông ta một phen, ha ha ha..."

Khi giới sắc dâm tiếu liên tục, trái tim Mạc Tú Vân không ngừng trầm xuống, thân thể mềm mại vặn vẹo, hai chân đạp loạn, trong miệng mắng to "dâm tặc, ác tăng", nhưng bất luận thế nào cũng không thoát khỏi bàn tay mập mạp không thoát khỏi giới sắc.

Giới sắc nắm lấy Mạc Tú Vân hạ xuống, hạ xuống trên một vùng đất hoang vu cỏ cây điêu linh, đặt nàng dưới thân, đầu gối chạm vào bụng nàng, áo rộng cởi dây lưng, đang muốn nhấc thương lên, bỗng nhiên tiếng xé gió vang lên, một giọng nói xa xăm tới gần: "Tú Vân, ngươi ở đâu?"

Thanh âm cảnh giác dừng lại, trong lòng thầm nhủ: "Sao có chút quen tai, chẳng lẽ là do tiểu tử Vi Vân chạy đến? Sao lại nhanh như vậy? Hừ, tuy rằng miếng thịt ngon không ăn, nhưng ta cũng không để cho ngươi được dễ chịu đâu!"

Nghĩ tới đây, giới sắc tung ra một chưởng, chưởng lực dâng trào bài sơn đảo hải, rơi vào ngực Mạc Tú Vân!

"Ách ——"

Một luồng sức mạnh cực lớn kéo tới, toàn thân Mạc Tú Vân rung lên bần bật, cả người như bị sét đánh, một luồng máu tươi từ trong miệng phun ra, sắc mặt nàng lập tức trắng bệch, không còn chút máu. Trong nháy mắt này, lục phủ ngũ tạng và cả kim đan của Mạc Tú Vân đều bị chưởng lực màu sắc này đánh nát triệt để, sinh cơ đoạn tuyệt!

Giới sắc ném vào thân thể trần trụi của Mạc Tú Vân, sau đó hóa thành niệm châu của con rết, ngồi dậy, nhanh chóng bay khỏi nơi này.

Hắn vừa mới đi, liền có một bóng người từ trên trời giáng xuống, người mặc áo trắng, khuôn mặt tuấn lãng, phong độ thanh thoát, chính là Bạch Vô Ưu truy tung theo Mạc Tú Vân.

"Sư muội!"

Bạch Vô Ưu lưng đeo trường kiếm, dừng lại bên cạnh Mạc Tú Vân, thấy nàng nửa trắng nửa trần trong vũng máu, nhất thời sợ hãi, cúi đầu, ôm lấy nàng, vừa lấy quần áo mặc vào, vừa xem xét thương thế của nàng, trong nháy mắt liền mộng.

Mệnh mạch đã bị chặt đứt!

"Sư muội! Sư muội... Không cần, không cần..."

Toàn thân Bạch Vô Ưu run rẩy, gần như hoảng hồn, ôm chặt Mạc Tú Vân vào trong ngực, hỏi: "Đây là ai làm? Ai làm?! Ta nhất định phải giết hắn!"

"Ách... "

Lúc này hai mắt Mạc Tú Vân mông lung, ý thức đang không ngừng mơ hồ, trong miệng không ngừng hộc máu, thở dốc dồn dập, đã ra sức hít thở ít nhiều.

"Không có chuyện gì đâu, không có chuyện gì đâu... Sư muội, ta lập tức dẫn muội đi gặp tông chủ, hắn nhất định chữa được cho muội, nhất định có thể!"

Mắt Bạch Vô Ưu rưng rưng, nước mắt từ trong mắt rơi xuống, hắn nói lời này bất quá là đang an ủi chính mình, trừ phi Dược lão nhân có thể lập tức mang theo Dược Vương đỉnh cùng Hồi Thiên đan xuất

hiện ở đây, nếu không chỉ trong nháy mắt, Mạc Tú Vân đã không thể cứu vãn.

"Vi..."

Giờ phút này, Mạc Tú Vân như nhìn thấy Vi Vân đang ôm mình trong lòng, nàng muốn dùng một tay sờ lên mặt nhưng lại phát hiện bản thân vô lực, đành phải thì thào gọi tên của hắn: "Sư đệ... Vi Vân... Sư đệ..."

Bạch Vô Ưu tưởng nàng ta tự nói với mình hung thủ giết nàng là người phương nào, liền dời lỗ tai đến bên miệng nàng, vừa dịu dàng nói: "Sư muội, là ai làm, nói cho sư huynh, sư huynh nhất định sẽ báo thù rửa hận cho ngươi!"

"Vi... Vân... Sư... Đệ..."

Nói xong mấy chữ này, ánh mắt Mạc Tú Vân lập tức ảm đạm xuống, ngọc thủ vô lực buông ra, cả người cũng không động đậy nữa, thân thể mềm oặt cứ như vậy ngã vào trong ngực Bạch Vô Ưu, không còn chút sinh khí.

Mặc dù Mạc Tú Vân không có nhan sắc khuynh thành nhưng cũng là bích ngọc của tiểu gia, là mỹ nhân hiếm thấy. Nhưng vào đêm đầu năm nay, hương tiêu ngọc vẫn!

"A... Không..."

Bạch Vô Ưu ôm lấy Mạc Tú Vân, giọng đầy bi phẫn, ngửa đầu rống giận.

"Vi Vân! Tên khốn đã táng tận lương tâm này của ngươi, ta phải giết ngươi! Giết ngươi!!!"

Hai mắt Bạch Vô Ưu đỏ ngầu, không ngừng gào thét, phát tiết bi thương và phẫn nộ trong lòng mình, vừa rồi hắn nghe thấy Mạc Tú Vân nói vậy, tưởng rằng Mạc Tú Vân là đang nói với mình, hung thủ

là Vi Vân, trong lòng tràn đầy bi phẫn mất đi lý trí, nào có tâm tư suy nghĩ về điều này, lập tức liệt Vi Vân vào kẻ địch, giết chết.

"Sư muội, bây giờ sư huynh muốn dẫn muội về Dược Vương Tông an táng muội thật tốt, sau đó báo thù cho muội, muội yên tâm, huynh quyết sẽ không bỏ qua cho hắn!"

Bạch Vô Ưu ôm thi thể Mạc Tú Vân bay về hướng Dược Vương Tông, trong lòng hoàn toàn chết lặng, chỉ là đang nghĩ xem Vi Vân nên làm thế nào để gian sát Mạc Tú Vân, sau đó hắn không kịp thời chạy tới, đến mức Mạc Tú Vân gặp phải độc thủ.

"Đúng rồi, toàn bộ tu chân giới đều đồn đại rằng, tên Vi Vân này trốn vào ma đạo, ta vốn tưởng rằng là giả, tưởng rằng là người khác chửi bới, còn từng cãi lại cho ngươi... Hiện tại xem ra, việc này tám chín phần mười là không rời! Tên này đã triệt để phát rồ, giết chết Nguyên Vũ., Lại giết Phong Tuấn Kiệt, tàn sát Chính đạo hữu khắp nơi, hôm nay ngay cả đồng môn Dược Vương tông ngày trước cũng không buông tha! Tốt, tốt... Tưởng Bạch Vô Ưu ta sợ ngươi chắc, nghe đồn ngươi tu luyện công pháp Ma giáo, tu vi đột nhiên tăng mạnh, mặc dù đánh không lại ngươi, Bạch Vô Ưu ta cũng muốn cùng ngươi không chết không thôi!"

...

Trung Châu vùng đất phì nhiêu nhất, non xanh nước biếc tùy ý có thể thấy được, giữa tầng tầng núi non mây mù lượn lờ, mấy đạo nhân ảnh từ trên không xẹt qua, lưu lại đạo đạo tàn ảnh.

Vi Vân mang theo tứ đại yêu Cơ một đường phi hành, đuổi theo sau Bạch Miểu, chỉ là tu vi của hắn kém xa Bạch Miểu, rất nhanh đã bị bỏ xa. Lúc hắn tiến vào Trung Châu địa giới, Bạch Miểu đã không thấy bóng dáng.

Vi Vân đột nhiên nhớ tới lúc Bạch Kiếm đạo nhân chạy trốn, để Bạch Miểu đi Huyền Diệu quan tìm hắn, lập tức hỏi tứ đại yêu cơ bên cạnh, Huyền Diệu quan này ở đâu, tứ đại yêu cơ vốn là môn nhân tà dị của

tà giáo, lại càng không biết. Vi Vân suy nghĩ một chút., Chợt nghe ngóng khắp nơi, ở Trung châu người ở nhiều, trong đó không thiếu người có kiến thức, rất nhanh đã nghe được chỗ Huyền Diệu quan, chỉ là Huyền Diệu quan này có mấy chỗ, cũng không phải chỉ có một chỗ, thậm chí còn có phế vật không dùng.

Vi Vân bất đắc dĩ đành phải tiến đến tìm kiếm.

Một ngày sau, Vi Vân từ một cái hương hỏa cường thịnh huyền diệu quan đi ra, không thu hoạch được gì, mất hết hứng thú.

Tứ đại yêu Cơ đi theo bên cạnh, xuân cơ mặt mày hàm xuân, thân thể mềm mại xinh đẹp áp lên người hắn, nói: "Chủ nhân, ngài cũng tìm cả ngày, không bằng nghỉ ngơi một chút, đợi đến ngày mai rồi lại tìm cũng không muộn."

Vi Vân nghĩ nghĩ, nói: "Cũng được, vậy nghỉ ngơi đi."

Hắn thầm nghĩ tu vi Bạch Chỉ cao thâm, bỏ mặc Bạch Kiếm đạo nhân cũng không thể làm gì nàng, liền ở trong rừng rậm hoang dã tìm một chỗ, cùng tứ đại yêu Cơ, tứ đại yêu Cơ ái Mộ Vi Vân, thập phần phối hợp., Yêu cầu gì đều thỏa mãn hắn, trong hơn một canh giờ tận tình tuyên dâm, hưởng thụ một phen ôn hương nhuyễn ngọc mềm mại, Vi Vân liền đem viên đũa bắn vào trong miệng các nàng, sau đó dựa vào đôi vú non của tứ đại yêu Cơ, bắt đầu lim dim ngủ gật.

"Sư đệ..."

Vi Vân đang đi trong một vùng trời đầy kì dị, bầu trời không có ánh trăng, mặt đất đen kịt, xung quanh là một mảng sương trắng mông lung, nhìn không rõ ràng.

"Sư đệ... Sư đệ.."

Một thanh âm yếu ớt truyền tới, nghe có chút quen tai.

"Ai? Là ai gọi ta?"

Vi Vân gạt đám sương mù ra, đi đến nơi phát ra âm thanh.

Không bao lâu sương mù phía trước phiêu đãng, xuất hiện một thân ảnh thon dài, chính là một thiếu nữ khuôn mặt tú lệ, một bộ thanh sam, hai chân cách mặt đất, đang không ngừng bay về phía sau, phảng phất muốn cưỡi gió bay đi.

"Sư tỷ."

Vi Vân vừa nhìn, thì ra là Mạc Tú Vân.

Mạc Tú Vân cười nói: "Sư đệ, ta tìm ngươi đâu, ngươi đi đâu vậy?"

"Sư tỷ, ta muốn đi tham gia đại hội Tiên đạo của Tử Nguyệt tiên môn."

Mạc Tú Vân nói: "Sư đệ, ta bị Phật công tử giới sắc giết chết, không thể tới gặp ngươi được, sau này ngươi phải bảo trọng... Ta, nhưng lại đi trước... Vĩnh biệt, sư đệ..."

Nói xong, khuôn mặt Mạc Tú Vân bỗng nhiên biến đổi, trở nên trắng bệch, thất khiếu chảy máu, cả người bỗng nhiên bay lên, biến mất trong sương mù vô tận.

"Sư tỷ, sư tỷ..."

Vi Vân vội vàng đuổi theo, nhưng dù thế nào cũng không đuổi kịp.

"Sư tỷ!"

Đột nhiên Vi Vân tỉnh táo lại.

111

Bí mật của bí mật Bạch Hỗn tầng mười lăm...

"Làm sao vậy, chủ nhân?"

Tứ đại yêu Cơ đang ôm lấy Vi Vân vào trong ngực, thân thể mềm mại mềm mại của nàng thiếp chặt với hắn, đưa lên cảm quan vô cùng tuyệt vời kích thích. Vốn cho rằng hắn có thể ngủ ngon giấc, lại thấy một thân mồ hôi lạnh trên người hắn, giống như là đang gặp ác mộng bừng tỉnh, nhất thời rất là kinh ngạc.

"Phù..." Vi Vân tiện tay túm lấy bộ ngực cao ngất của Hạ Cơ, dùng sức xoa vài cái, sau đó nói: "Sư tỷ của ta bị người ta giết, kiêng sắc, ngươi tên vương bát đản này, ta nhất định phải ăn thịt ngươi!!"

Tứ đại yêu Cơ đưa mắt nhìn nhau, các nàng chỉ quan tâm đến Vi Vân, đối với sư phụ sư tỷ hay gì đó của Vi Vân, hoàn toàn không có cảm giác gì cả. Xuân Cơ lấy khăn lụa ra lau mồ hôi lạnh trên trán cho Vi Vân, vừa an ủi: "Chủ nhân chớ có sốt ruột, sau này tìm được kiêng sắc, sau này bầm thây hắn vạn đoạn cũng không muộn."

"Ai!"

Vi Vân thở dài, nói: "Sư tỷ của ta là người tốt, đối với ta quả thực cũng không tệ, đều do ta hại nàng!"

Vi Vân vô cùng tự trách mình, nghĩ tới Mạc Tú Vân rất tốt, hắn càng cảm giác không đúng, hắn bái vào Huyền Hồ Quan, có thể bước lên cánh cửa tu chân, về sau người Huyền Hồ quan gần như chết hết, chỉ có một đại sư huynh cụt tay còn trông coi đạo quán., Chỉ có hắn và Mạc Tú Vân may mắn tiến vào Dược Vương tông học nghệ, về sau còn phát sinh quan hệ thân thể, có thể nói là tình thâm nghĩa trọng. Hiện tại bởi vì quan hệ của hắn mà dẫn đến Mạc Tú Vân bị cảnh sắc làm hại. Nghĩ đến đây, trong lòng Vi Vân cảm thấy chua xót.

"Khinh sắc ngươi là đồ hèn hạ vô sỉ, có cái gì dám xông về ta, vì sao phải thương tổn người bên cạnh ta!"

Vi Vân siết chặt nắm đấm, hận không thể lập tức tìm đến vẻ cảnh giác, ăn tươi nuốt sống hắn!

Hắn đối với ấn tượng của chính đạo thất tông vốn vô cùng tốt, cũng ôm địch ý với ma giáo, nhưng nhìn từ những lần hắn kinh lịch, cái gọi là chính đạo, ma giáo, bất quá chỉ là chủ quan pháp của mọi người, nào có chính tà gì, nhân tâm tài kiến chính tà, mà không phải theo giáo phái phân chia chính tà!

Nhìn Thủy Hồng Dao, nhìn tứ đại yêu Cơ, đều là người có tình có nghĩa, lại nhìn phong tuấn kiệt, nhìn vẻ ngoài, loại người này cũng xứng xưng là chính đạo chi sĩ?

Vi Vân thật sự hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Thu Cơ thấy bộ dạng hắn bi phẫn vô cùng, vội vàng dâng lên nụ hôn, hôn trên mặt hắn, Đông Cơ cũng liên tục nói: "Chủ nhân chớ tức giận, đám chính đạo sĩ chính là không biết xấu hổ, dối trá, âm hiểm, miệng đầy nhân nghĩa đạo đức như vậy., Lại có một người so về tư lợi, đâu có thần giáo ta đám Thiết Cốt Tiêu này, ngươi xem, bốn thanh Tiên Kiếm này đều là do nương nương ban tặng. Ngươi đừng nhìn mẫu nương bình thường tính tình nóng nảy, kỳ thật tâm địa rất tốt. Lần này nương nương nương lại bảo vệ chu toàn cho chủ nhân, chủ nhân chớ có hận nương nương mới là..."

Nói xong liền đi đến chỗ Ngự Châu nương nương.

Vi Vân cũng lười cùng tứ đại yêu cơ thảo luận những vấn đề này, dùng đầu ngón chân suy nghĩ đều biết, tứ đại yêu cơ là lời tốt trước mặt Vi Vân nói Ngự Châu nương nương, lại ở trước mặt Ngự Châu nương nương nói tốt hắn, một bên là chủ tớ, một bên là tình nhân, hai bên đều lấy lòng.

"Thôi, chúng ta tranh thủ khởi hành đi, nhất định phải tìm được sư phụ trước bình minh."

Vi Vân đưa tay ra, tứ đại yêu cơ liền vội vàng đỡ hắn lên.

Hắn nhất định phải tranh thủ thời gian khởi hành, sợ ngay cả Bạch Chỉ cũng xảy ra chuyện gì đó, thật sự sẽ không kịp hối hận. Bạch Chỉ tại trong mắt hắn phân lượng, không chút nào nhẹ hơn so với Diệp Trầm Ngư, không chỉ thụ ân thụ nghệ, chủ yếu vẫn là vì ở sâu trong lòng Vi Vân, đối với Bạch Chỉ ôm một tia ảo tưởng đặc biệt.

Lúc hắn mới vừa vào Dược Vương Tông, đầu tiên nhìn thấy mỹ nhân tuyệt sắc chính là Bạch Miểu, sớm hơn so với Diệp Trầm Ngư một chút, khi đó hắn liền nhớ mãi không quên Bạch Miểu, hắn bái sư Bạch Miểu, trừ Diệp Trầm Ngư, càng quan trọng hơn là muốn thân cận với Bạch Miểu, cho dù nàng có tra tấn mấy phen với mình, cũng không thể thay đổi cảm giác của mình đối với nàng.

Đương nhiên, loại tâm sự này, dù thế nào Vi Vân cũng không thể nói cho người khác biết được.

Lúc này, Vi Vân và tứ đại yêu Cơ cùng nhau bay ra khỏi rừng rậm, hướng tới một cái Huyền Diệu Quan.

...

Trung Châu Huyền Diệu quan tuy nhiều, nhưng Bạch Miểu rất rõ ràng Bạch Kiếm đạo nhân nói Huyền Diệu quan nào, chính là cái đã hoang phế Huyền Diệu quan.

Hơn một trăm năm trước, Bạch Miểu cùng sư huynh cẩu đạo nhân xuống núi hàng yêu, chính là ở trong một đạo quán hoang phế, xảy ra chuyện khiến cả đời nàng khó quên.

Bị phục đan dược, cải biến thể chất, nửa đêm dâm loạn, hàng yêu, sau đó tự tay giết chết Thổ Cẩu đạo nhân... Những chuyện cũ lần lượt hiện lên trong lòng, Bạch Miểu Nguyên vốn cho rằng chuyện này

sẽ vĩnh viễn bị phủ bụi qua đi, nhưng không nghĩ lại còn có người âm thầm biết được việc này, hết lần này tới lần khác người này chính là người có quan hệ thân thiết với Thái Huyền tiên môn, là người đối nghịch với Bạch Miểu, còn muốn dùng nhược điểm này để áp chế nàng.

Nếu không như thế, Bạch Chỉ đã sớm giết chết Bán Sơn đạo nhân, nào còn cho phép hắn sống đến bây giờ.

Trên giữa sườn núi phía dưới, có một tòa miếu hoang phế, cung điện trùng trùng điệp điệp, quy mô khá lớn, chỉ tiếc là vì xung quanh mịt mù không người, không có hương khói, đã vứt bỏ không cần, phía trên cửa miếu treo một tấm bảng hiệu xiêu xiêu vẹo, phía trên viết ba chữ to "Huyền Diệu Quan".

Một đạo thanh quang rơi vào trước cửa miếu hoang, hóa thành một người phụ nữ tuyệt sắc, một khuôn mặt trái xoan tuyệt mỹ, da thịt trắng nõn, một bộ áo bào xanh, một cây trâm gỗ cố định tơ xanh ở trên đầu, bộ ngực nàng căng tròn, cái mông vểnh đầy đặn, tay ngọc mang theo một tấm lưới lớn màu đen, trong lưới bọc lấy một đạo nhân.

Vẻ mặt Bạch Hỗn lạnh lùng, một tay nhấc Bán Sơn đạo nhân đang hôn mê trong Thái Âm La Võng, lắc mông to béo bước vào Huyền Diệu quan.

Chính vào lúc nửa đêm, trong miếu dấy lên một ngọn đèn, ánh đèn mờ nhạt như đậu, trong gió lạnh có chút chập chờn.

Bạch Miểu đi vào trong đại điện trong miếu, nhìn thấy chính giữa tượng lão tổ lông mày trắng sụp đổ, lại nhìn đống lửa trại ở giữa, còn có một cái bàn bên cạnh, trên bàn có ấm trà, chén trà, bên cạnh bàn ngồi một đạo nhân tóc trắng râu bạc trắng, một tay cầm gậy gỗ, gảy lửa trại.

"Quả nhiên Bạch Chỉ đạo hữu thủ tín, đạo hữu mời ngồi."

Bạch Kiếm đạo nhân thấy Bạch Chỉ đến, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười, khẽ đứng dậy mời nàng ngồi xuống.

Bạch Chỉ cũng không ngồi xuống, chỉ ném Bán Sơn đạo nhân qua một bên, lạnh lùng nói: "Ta đến rồi." Nói xong nhìn chung quanh, yên lặng, cái gì cũng không có.

Bạch Kiếm đạo nhân nhịn không được cười nói: "Bạch Miểu đạo hữu chớ lo nghĩ, mấy sư đệ kia của ta cũng không có ở đây. Lần này, trên chân thành ta đến hòa giải cùng đạo hữu, mong đạo hữu tin tưởng bần đạo."

"Bàn luận? Cùng cái gì nói, ngươi chẳng qua là ôm trong ngực hành động vô sỉ vô sỉ, cho rằng ta bị ngươi áp chế? Quả thực nằm mơ!" Bạch Chỉ lạnh lùng nói ra.

"Đạo hữu vẫn không tin ta." Bạch Kiếm đạo nhân thở dài, vừa đổ trà cho Bạch Hỗn. "Đến đây, uống một chén, yên tâm, không có độc. Trà này xem như bần đạo kính ngươi."

Hương trà thoang thoảng phiêu đãng trong đại điện.

Bạch Hỗn cũng không tiếp trà, nàng cũng chẳng sợ độc gì. Những nơi Dược Vương Kinh Kinh đi qua, cái gì độc không thể giải? Nàng khẽ híp mắt, vốn định trực tiếp hạ sát thủ với Bạch Kiếm đạo nhân, tránh cho hắn sau này dùng cái này áp chế nàng, nhưng giờ phút này Bạch Kiếm đạo nhân lại không có chút địch ý nào, vẻ mặt hiền lành, điều này làm cho trong lòng nàng nổi lên nghi ngờ, hoài nghi người này có mục đích không thể cho ai biết.

"Bớt nhiều lời đi, rốt cuộc ngươi muốn thế nào?" Bạch Chỉ nói thẳng.

Bạch Kiếm đạo nhân nghiêm mặt nói: "Bạch Chỉ, ta sao có thể làm hỏng danh dự của ngươi? Ngươi xem ta dẫn ngươi tới đây, cũng không để cho sư đệ, sư muội mai phục và vây công ngươi, đủ thấy sự chân thành của ta, ta chỉ hi vọng ngươi thả sư đệ nửa núi ta đi mà thôi, chuyện này có gì sai sao?"

Đôi mắt đẹp của Bạch Hỗn lóe lên, quét mắt nhìn Bạch Kiếm đạo nhân, thấy sắc mặt và giọng điệu của y đều có chút chân thành, lập tức buông lỏng đề phòng, làm pháp lực được tinh tụ bị trầm xuống.

Bạch Kiếm đạo nhân tiếp tục nói: "Ta có thể thề, quyết sẽ không tiết lộ chuyện của ngươi cho người khác biết. Ngươi thả sư đệ ta ra trao đổi như thế, không quá đáng chứ?"

"Không quá đáng." Bạch Chỉ trả lời một câu.

Bạch Kiếm đạo nhân gật gật đầu, lại nói: "Vốn đồ đệ ngươi giết Huyền Tôn Tuấn Kiệt của ta, ta tìm hắn báo thù, hắn cũng là chuyện hợp tình hợp lý?"

Bạch Chỉ yên lặng không nói, nhân quả trong đó, nàng cũng không rõ ràng, nhưng nàng có thể xác định, Vi Vân Sát Phong tuấn kiệt, tất có nguyên nhân của hắn.

Bạch Kiếm đạo nhân thở dài, nói: "Lần này cùng ngươi đánh một trận, mới biết Dược Vương tông ngươi không hổ là một trong bảy tông chính đạo, Ngũ Hành tông ta không theo kịp. Bần đạo thân là tông chủ Ngũ Hành tông, ngay cả trưởng lão Dược Vương tông cũng không địch lại, thật sự là xấu hổ. Mà thôi, chỉ cần đạo hữu thả sư đệ của ta ra, bần đạo hứa hẹn sẽ không làm khó đồ đệ của ngươi nữa, mà quyết sẽ không đem chuyện của ngươi nói cho bất cứ ai biết, như thế nào? Nếu đạo hữu đồng ý, không ngại uống chén trà này."

Nói xong, Bạch Kiếm đạo nhân chỉ chỉ nước trà trên bàn.

"Hừ, nếu như ngươi tuân thủ hứa hẹn, thả sư đệ ngươi ra cũng không sao."

"Ta có thể thề!"

Bạch Kiếm đạo nhân lập tức thề thốt, nói: "Nếu như Bạch Miểu đạo hữu đáp ứng điều kiện của ta, Bạch Kiếm nhất định sẽ không làm

khó Vi Vân nữa, cũng quyết không tiết lộ bí mật của Bạch Miểu đạo hữu!"

Lời thề vừa ra, sắc mặt Bạch Chỉ lúc này hòa hoãn xuống.

Nếu như chỉ là thả giữa núi đạo nhân, có thể để cho hắn tại thủ khẩu như bình, đồng thời còn không tìm Vi Vân gây phiền phức, vụ mua bán này đích thật là có lời. Nàng có Thái Âm La Tiếu trong tay, mặc dù có thể thắng vững vàng đối phương, nhưng không cách nào cam đoan lưu hắn lại, đối phương muốn đào tẩu, nàng cũng không có biện pháp gì.

Bạch Kiếm đạo nhân nói: "Trà này không độc, sao, chẳng lẽ đạo hữu không dám uống?"

"Hừ." Bạch Chỉ cười lạnh một tiếng, nàng là ai, sao lại sợ độc.

trắng nõn ngọc hé miệng ra, nước trà trong chén trên bàn án nhất thời hóa thành một đạo thủy tiễn óng ánh, rơi vào trong miệng nàng, yết hầu trắng nõn khẽ nhúc nhích, liền nuốt vào trong bụng.

Bạch Kiếm đạo nhân thấy nàng uống trà, lúc này mới khẽ mỉm cười, nói: "Được, Bạch Miểu, ngươi không hổ là đại mỹ nhân của Tu Chân giới, ngay cả tư thế uống trà mà cũng động lòng người như thế, thật là khiến người ta thương tâm mà!"

Lời này kỳ thật đã biến vị, Bạch Miểu mặc dù cảm thấy một chút không thích hợp, nhưng vẫn tuân thủ hứa hẹn, trước thu Thái Âm La Võng, thả Bán Sơn đạo nhân ra, chỉ là Thái Âm La Võ Võng kịch độc vô cùng, Bán Sơn đạo nhân mặc dù pháp lực cao cường, trong lúc nhất thời lại không thể tỉnh dậy, chỉ là nằm một bên, sắc mặt biến thành màu đen.

"Nếu không có việc gì, ta đi trước, mong rằng đạo hữu giữ lời hứa, cáo từ!"

Bạch Chỉ nói xong, liền muốn rời đi, mới quay người lại, lại cảm thấy toàn thân run lên, một cỗ dục hỏa nồng đậm nhảy vào bụng, hạ thể nhất thời bị kích thích, không ngừng tiết ra chất lỏng.

Bạch Kiếm đạo nhân đứng dậy, cười nói: "Bạch Miểu, cảm giác thế nào? Thoải mái sao? Đến, ta cho ngươi thoải mái hơn."

Bạch Hỗn quay đầu lại, trợn mắt nhìn Bạch Kiếm đạo nhân, lạnh giọng quát: "Tiểu nhân vô sỉ! Ngươi cho ta uống là cái gì?!" Đồng thời trong lòng khiếp sợ, trong nước trà nếu có dâm độc, Dược Vương Kinh nhất định có thể phát hiện hòa giải, nhưng trên thực tế Dược Vương Kinh không có chút phản ứng nào.

Bạch Kiếm đạo nhân cười híp mắt nói: "Bạch Miểu ơi là Bạch Miểu, cuối cùng ngươi cũng rơi vào trong tay của ta. Ngươi có biết ta thèm nhỏ dãi ngươi bao lâu rồi không?"

"Gian tặc!"

Bạch Hỗn phẫn nộ vô cùng, muốn tế lên Thái Âm La Võng, lại cảm thấy toàn thân nóng rát, dục hỏa thiêu thân, căn bản không cách nào ngưng tụ pháp lực, còn phải nghĩ cách ngăn chặn chất lỏng xấu hổ giữa hai chân chảy ra ngoài, nhất thời mông lung lung, cơ hồ sắp bủn rủn ngã xuống đất.

Bạch Kiếm đạo nhân âm trầm cười nói: "Ta giới thiệu cho ngươi một chút, vừa rồi trong chén trà mà ngươi uống, ta gia nhập vào một vật hi thế, vật này tên là "Huyền Dương Thủy", lấy tinh huyết trong cơ thể mấy chục loại dị thú tinh luyện đến, tài liệu luyện đan tuyệt hảo, người tu hành phục dụng, sau đó có thể tăng thêm pháp lực sáu mươi năm, dùng vật này tặng ngươi, ta đối với ngươi đã đủ tốt chưa?"

"Hóa ra là Huyền Dương Thủy... Cẩu tặc, ta muốn giết ngươi!"

Toàn thân Bạch Hỗn run rẩy, đôi mắt đẹp lóe ra hàn mang, lạnh lùng trừng mắt nhìn Bạch Kiếm đạo nhân, hận không thể xé xác Bạch

Kiếm đạo nhân, nhưng hết lần này tới lần khác, lúc này cả người nàng phản ứng kịch liệt, căn bản không thể ngưng tụ được pháp lực. Hiện tại coi như còn tốt, đợi sau khi Huyền Dương Thủy hoàn toàn bộc phát, nàng sẽ triệt để mất phương hướng, hậu quả lúc đó có thể tưởng tượng được!

Bạch Chỉ thân là trưởng lão Dược Vương tông, làm sao có thể không biết Huyền Dương Thủy, chỉ là nàng có Dược Vương Kinh trên người, tự hỏi không sợ bất kỳ độc dược gì, chỉ có nàng độc người khác, không ai có thể hạ độc nàng, cho nên nhất thời chủ quan, dám uống trà, lại tuyệt đối không nghĩ tới trong nước trà có thứ này. Huyền Dương Thủy mặc dù đối với người tu hành bình thường mà nói là bảo vật tuyệt hảo., Có thể tăng thêm pháp lực tu vi, nhất là nam tử uống vào, có thể chữa trị ẩn tật, cường căn tráng dương. Nhưng Bạch Chỉ nàng không thể uống, nàng chính là Hậu Thiên dâm thể, thể chất dâm đãng, căn bản không tiếp xúc được nửa điểm người và vật gì có liên quan với nam tử với Nguyên Dương., Càng khổ là loại Huyền Dương Thủy còn mãnh liệt hơn này so với Nguyên Dương, chỉ cần một giọt muốn thiêu thân, muốn dừng lại không được, mặc cho người dâm dục, chờ Huyền Dương Thủy bộc phát, nàng chẳng những sẽ không cự tuyệt bất kỳ nam nhân nào, còn liều mạng đón tiếp, thậm chí cảm tạ đối phương đùa giỡn.

Lúc này Bạch Kiếm đạo nhân bởi vì mừng rỡ, cho nên vẻ mặt khoa trương, khuôn mặt vặn vẹo, nào còn nửa điểm bộ dáng tiên phong đạo cốt nữa. Hắn từng bước một đi tới, cười dâm đãng nói: "Bạch Chỉ, mỹ nhân ta tha thiết ước mơ, ngươi có biết không, ngươi có biết đấy., Kể từ hơn một trăm năm trước, sau khi nhìn thấy ngươi dâm đãng thân thể như con dê non non, ta thật sự nhớ đời ngươi, đêm không chợp mắt, cơm nước không thể tưởng tượng, thỉnh thoảng muốn cùng ngươi một đêm vui vẻ, thưởng thức thân thể tuyệt mỹ kia..."

Bạch Hỗn lắc lắc đầu, để bản thân tỉnh táo một chút, không ngừng lùi lại, không cẩn thận va vào lư hương trên đó, ngã xuống đất cùng lư hương "A" một tiếng kinh hô, vội vàng kẹp chặt hai chân.

Lúc này Bạch Kiếm đạo nhân thập phần đắc ý vong hình, có loại súc mưu đã lâu, rốt cục đắc thủ cực lớn vui sướng, hắn muốn trước khi hưởng thụ cỗ thân thể tuyệt sắc này, khoe khoang thành tựu của mình một phen, vừa tới gần Bạch Chỉ., Một bên tiếp tục nói: "Nhưng ta biết rõ, Bạch Chỉ ngươi cao cao tại thượng, Dược Vương Tông ta không thể trêu vào. Trăm năm qua, ta thật sự là khổ tư tưởng, thậm chí đi nghiên cứu đặc tính dâm thể sau này., Lại không tiếc bỏ ra đại giới trả một cái giá lớn lấy được nửa chén Huyền Dương Thủy này, nghĩ trăm phương ngàn kế để tăng cao tu vi, lại leo lên Thái Huyền Tiên Môn... Trời thấy đáng thương, cơ hội rốt cuộc cũng đến, ngươi nói ta làm sao có thể buông tha lần cơ hội này? Hả? Bạch Miểu Nhi... Mỹ Nhân nhi Huyền Dương Thủy của ta như thế nào? Nhanh lên, cùng ta gia nhập Vu Sơn Vân Vũ đi!"

"Ngươi cút cho ta!"

Đổi lại là trước kia, Bạch Miểu đã bị luân hãm, nhưng lúc này nàng dung hợp Thái Âm La Võng, có thể nhờ vào pháp bảo chi lực để bảo vệ chặt chẽ một chút linh đài thanh minh, còn có một tia lý trí, ngọc thủ vung lên, lư hương bay về phía Bạch Kiếm đạo nhân.

Bạch Kiếm đạo nhân tiện tay đánh nát lư hương, diện mục dữ tợn nói: "Bạch Miểu, lúc trước Thổ Cẩu đạo nhân xấu xí cỡ nào, ngươi đều có thể tận tình dâm chơi đùa với hắn, chẳng lẽ bần đạo không mạnh hơn chó đất kia? Vì sao ngươi lại cự tuyệt ta? Ta thật nghĩ mãi mà không thông!"

"Tiểu nhân vô sỉ, tiểu nhân vô sỉ, ngươi ắt bị trời phạt! A..." Bạch Hỗn liên tục gầm thét, bỗng nhiên thân thể mềm mại run lên, huyền dương thủy đã bắt đầu khuếch tán toàn thân.

"Quên nói cho ngươi biết, ta phát thệ là... Chỉ cần ngươi có thể đáp ứng điều kiện của ta thì cái gọi là điều kiện chính là... cùng ngươi ở một đêm xuân đạo! Ha ha..."

"Tiểu nhân vô sỉ, cẩu tặc! Ngươi sẽ gặp báo ứng!"

"Chỉ cần có thể cùng ngươi một đêm xuân tiêu, ta chính là địa ngục cũng đáng!"

Bạch Kiếm đạo nhân cởi quần áo của mình ra, sau đó vội vàng không ngừng nhào tới Bạch Hỗn, ánh mắt tham lam, hiện ra u quang như sói đói.

"Oành!"

Nhưng vào thời khắc này, cửa chính Huyền Diệu quan đại điện ầm ầm nổ tung, mấy đạo quang ảnh xông vào đại điện, lại là từng thanh từng thanh tiên kiếm, tổng cộng bốn thanh, những tiên kiếm này lấp loé hàn mang, rơi xuống thân thể Bạch Kiếm đạo nhân, muốn chém lão thành hai đoạn.

"Ai?" Bạch Kiếm đạo nhân đột nhiên xoay người, trên người dâng lên một đạo kiếm quang, hóa thành trùng trùng kiếm ảnh, hình thành một cái kiếm thuẫn hình bầu dục, bảo hộ hắn ở trong đó.

Dễ đoán bốn đạo kiếm quang kia lăng lệ ác liệt vô cùng, dễ như trở bàn tay, trong nháy mắt liền đánh nát hộ thân kiếm thuẫn của Bạch Kiếm đạo nhân, đâm tới trên người hắn, thân hình Bạch Kiếm đạo nhân quần áo nửa mở hóa thành từng đạo tàn ảnh, nhanh chóng di động, mấy thanh tiên kiếm kia không buông tha, đuổi theo phía sau.

"Lại là mấy yêu nghiệt các ngươi!"

Bạch Kiếm đạo nhân nào không nhận ra mấy thanh tiên kiếm này, chính là Ngũ Hành Ngọc Kiếm của Ngũ Hành tông hắn, nhất thời tức giận đến râu tóc dựng đứng, tứ đại yêu cơ đoạt tiên kiếm của hắn không nói, còn chuyên môn dùng để đối phó hắn, lúc này lại phá hỏng thiên đại chuyện tốt của hắn, quả thực khiến hắn hộc máu!

Từng bóng dáng cường đại phi thân tiến vào trong đại điện, chính là tứ đại yêu cơ, từng người thi triển kiếm quyết, điều khiển tiên kiếm, điên cuồng tấn công Bạch Kiếm đạo nhân.

Bạch Kiếm đạo nhân mặc dù tu vi cao hơn các nàng, nhưng bốn người hợp lực, nhất là bốn mùa Huyền Công phối hợp lẫn nhau, cũng không thua kém cường giả Pháp Tướng Viên Mãn, càng là mỗi tay một thanh Tiên Kiếm, sức chiến đấu nhất thời tăng lên một đoạn lớn, đừng nói là Pháp Tướng Viên Mãn, ngay cả Độ Kiếp sơ kỳ cũng có thể đánh một trận, trong lúc nhất thời Bạch Kiếm đạo nhân luống cuống chân tay, không hề có lực phản kích, không hề có lực phản kích., Trong lúc vội vàng bắn ra pháp tướng, thả người bay lên, đánh vỡ đỉnh đại điện, bay ra đại điện, đồng thời đưa tay đánh ra một đạo phù chú, hóa thành năm màu xanh, đỏ, trắng, đen, vàng, ở trên không bạo khai.

Đây là tín hiệu phù chú, Bạch Kiếm đạo nhân để mấy sư đệ trốn ở phụ cận, cũng cùng bọn họ ước định, nếu tình huống không đúng, liền phát tín hiệu triệu hoán bọn họ đến đây giúp đỡ.

Lúc này tín hiệu phù chú nổ tung, lập tức từ phía sau núi truyền đến vài tiếng hô to, ba đạo nhân ảnh nhanh chóng bay tới.

Lúc này, Vi Vân mới vừa từ giữa không trung hạ xuống.

Trước đó khi Vi Vân và tứ đại yêu Cơ tới gần nơi này, tứ đại yêu Cơ dùng thần thức đảo qua, cảm giác được Bạch Miểu đang ở đây, Vi Vân liền bảo các nàng đi trước một bước, tốc độ của hắn không bằng, bởi vậy hơi chậm một chút.

Vi Vân nhìn thấy tứ đại yêu Cơ đuổi giết Bạch Kiếm đạo nhân, lại nhìn thấy ba đạo nhân ảnh từ phía sau núi hạ xuống, nào còn chưa biết được tình huống, lập tức kêu lên: "Mau chóng giết hắn, không thể để cho bọn chúng tụ hợp!"

Tứ đại yêu Cơ nghe vậy, thế công nhất thời càng thêm mãnh liệt, trong miệng vang lên từng tiếng quát tháo, tiên kiếm mang theo liệt hỏa, hắc thủy, hàn mang các loại, một mạch hướng Bạch Kiếm đạo nhân quét tới. Bạch Kiếm đạo nhân trong lúc nhất thời không có thủ pháp tiện tay, đành phải tay không thi triển kiếm quyết., Ngưng Khí thành kiếm, dùng luyện hư thành chân thực kiếm thuật, hóa ra vô số

kiếm quang, từng đạo kiếm quang như hình quạt, bảo vệ toàn thân trên dưới, kiếm quang cùng kiếm khí tương giao, không ngừng phát ra tiếng leng keng thanh thúy, kiếm khí hộ thể không ngừng vỡ vụn, kiếm quang của tứ đại yêu cơ không ngừng xâm nhập mà đến!

Vi Vân thấy vậy, vội vàng bay về phía ba người Liệt Hỏa đạo nhân, hắn muốn ngăn cản ba người bọn họ hội hợp với Bạch Kiếm đạo nhân. Một khi để bọn họ tụ hợp lại một chỗ, tách tứ đại yêu cơ liên thủ, Bạch Kiếm đạo nhân tất có thể thoát thân.

Trước khi tới đây, Vi Vân đã tin chắc một chuyện, đó là Bạch Kiếm đạo nhân quyết không có khả năng đạt thành hiệp nghị chính đáng gì đó với Bạch Hỗn, đơn giản chính là vì kẻ vô sỉ vô liêm sỉ, âm hiểm hạ lưu lừa đảo., Loại phong cách hành sự này, thời điểm Vi Vân cùng Phong Tuấn Kiệt giới sắc giao tiếp đã sớm quen với nhau, đâu có tin tưởng loại người như Bạch Kiếm đạo nhân này. Tuy rằng hắn không rõ tại sao Bạch Chỉ lại kết giao với loại tiểu nhân này, nhưng hắn quyết không cho phép gian kế của Bạch Kiếm đạo nhân đạt được.

Vừa thấy tứ đại yêu Cơ vây công Bạch Kiếm đạo nhân, Vi Vân lập tức biết giữa Bạch Hỗn và Bạch Kiếm đạo nhân xảy ra chuyện, hắn nào có thể để cho Bạch Kiếm đạo nhân đào tẩu, hôm nay tất phải lấy tính mạng hắn!

Vi Vân cưỡi hồ lô phi hành lao tới, ngăn ba người đạo nhân Liệt Hỏa, Long Thụ đạo nhân, Hắc Thủy tiên cô lại, đồng thời tế Thái Huyền Tử kiếm và Minh Nguyệt phi hoàn lên, Thái Huyền Tử kiếm hóa thành một ngọn núi lớn nguy nga, khí lưu màu vàng đất buông xuống bảo vệ toàn thân, Minh Nguyệt phi hoàn hóa thành từng cái từng cái vòng ngọc, đánh về phía Liệt Hỏa đạo nhân, lại tế ra Ngũ Hành Thổ kiếm, giữa trời hóa thành một đạo hoàng quang, đánh về phía đạo nhân Long Thụ.

Còn lại một Hắc Thủy tiên cô không cách nào ngăn cản, vị đạo cô này có tu vi Pháp Tướng trung kỳ, nhưng giờ phút này bởi vì Ngũ Hành Thủy Kiếm bị Ngự Châu nương nương đoạt, chỉ có thể tay

không đối địch, hai tay vung lên, liền có từng đạo sóng nước hóa thành kiếm quang, vô số thủy kiếm phô thiên cái địa nhằm đầu Vi Vân rơi xuống, nhưng đều bị Thái Huyền Tử Kiếm ngăn trở, trong lúc nhất thời không thể tấn công vào.

Đối địch của tu chân giới, tu vi cảnh giới tất nhiên là điều kiện tiên quyết, nhưng pháp bảo mới là mấu chốt quyết định thực lực cá nhân mạnh yếu, có pháp bảo hay không có pháp bảo, hoàn toàn chỉ có hai khái niệm. Cái này giống như một đứa trẻ cầm vũ khí, thậm chí là hỏa khí, mặc dù đối chiến là một người trưởng thành, vẫn có khả năng thủ thắng.

Nhưng người nhiều, lại không có biện pháp, mặc dù Vi Vân có nhiều pháp bảo, cũng khẳng định đánh không lại cường giả tu vi tam đại Pháp Tướng trung kỳ liên thủ, bị thua chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Vào thời khắc này, nghe thấy một tiếng hét thảm truyền đến, Vi Vân cùng đám người Liệt Hỏa đạo nhân nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy vài đạo kiếm quang hiện lên, pháp tướng của Bạch Kiếm đạo nhân phá toái, thân hình bị chém thành bốn năm đoạn, tính cả linh thức cùng nhau, tất cả đều bị Ngũ Hành Ngọc Kiếm chém giết, không thể kiêu ngạo nổi nữa.

"Sư huynh!"

"Tông chủ!"

"Đại sư huynh!"

Đạo nhân long thụ, Liệt Hỏa đạo nhân và Hắc Thủy tiên cô đồng thời ngẩn ra, ngay sau đó là bi thống khó nói bằng lời. Tông chủ Ngũ Hành tông, đại sư huynh của bọn họ, những nhân vật tiếng tăm lừng lẫy của tu chân giới đều bị người chém giết ngay tại đây!

"Bắt hết đám bại hoại này!" Vi Vân mừng rỡ vội vàng kêu lên.

Tứ đại yêu Cơ vâng mệnh, ùn ùn bay tới, xuất ra kiếm quyết trong《 Quý Huyền Công》, điều khiển bốn thanh tiên kiếm, hướng đạo nhân Long Thụ, Liệt Hỏa đạo nhân và Hắc Thủy Tiên Cô đánh tới.

"Đi mau!"

Long Thụ đạo nhân quát lên.

Liệt hỏa đạo nhân cùng Hắc Thủy Tiên Cô cũng nhìn ra đại thế phe mình đã mất, nào còn dám ham chiến, nhao nhao phi thân lui lại, hóa thành một đạo quang hoa từ sau núi hạ xuống, đảo mắt biến mất trong bầu trời đêm.

Chương mười sáu, nghịch đồ thứ sáu.

"Sư phụ."

Vi Vân cũng không đuổi theo, Bạch Chỉ là trọng yếu nhất. Vội vàng phi thân rơi vào trong đại điện Huyền Diệu quan, ánh mắt đảo qua, liền thấy Bạch Chỉ ngã trên mặt đất không ngừng run rẩy, còn có Bán Sơn đạo nhân hôn mê một bên.

"Chủ nhân."

Tứ đại yêu cơ hội theo lỗ thủng trên mái vòm đại điện hạ xuống, đứng ở bên cạnh Vi Vân.

Vi Vân nhìn về phía đạo nhân Bán Sơn hôn mê bên cạnh, hừ lạnh một tiếng, đưa tay đánh ra khỏi ống tay áo càn khôn, nhất thời trên tay hóa ra một cái ống tay áo màu đen lớn, bọc lấy đạo nhân nửa núi vào, đạo nhân nửa núi xui xẻo mới tỉnh dậy, liền cảm thấy trước mắt tối sầm, trong nháy mắt liền mất đi ý thức.

Tuy Bán Sơn đạo nhân là cường giả Pháp Tướng trung kỳ, nhưng Ngũ Hành Phổ tu luyện so với thập đại kỳ công còn kém hơn một bậc, càng không cách nào so sánh với pháp lực Nhật Chiếu tam giới đại pháp thuật, sau khi luyện hóa, chỉ chuyển hóa ra năm trăm năm pháp lực, những pháp lực này cùng bản thân Vi Vân tự pháp lực hội hợp lại một chỗ, nhất thời có ngàn năm pháp lực, trực tiếp phá tan Nguyên Anh hậu kỳ, thẳng đến Nguyên Anh viên mãn hoàn cảnh!

Mặc dù tu vi tăng vọt, nhưng Vi Vân cũng không có nửa điểm vui sướng, hiện tại hắn chỉ lo lắng tình huống của Bạch Chỉ.

"Sư phụ, người làm sao vậy?"

Vi Vân trông thấy Bạch Chỉ nằm trên mặt đất, khuôn mặt đầy thống khổ, không ngừng run rẩy, nhất thời giật nảy mình, vội vàng tiến lên xem xét.

Tình huống Bạch Hỗn lúc này đáng lo, Huyền Dương Thủy trên người nàng đã hoàn toàn bộc phát, nguyên âm chi khí trong cơ thể nàng không ngừng dung hòa cùng một chỗ, dưới tác dụng dâm đãng của thân thể, mang đến từng đợt khoái cảm mãnh liệt. Lúc này pháp lực trong cơ thể nàng đã hoàn toàn hỗn loạn, toàn bộ thân thể đang tiến hành một lớp sóng cao trào trùng kích. Giờ phút này, trừ tính tình ham muốn, trong đầu nàng không còn vật gì khác.

Nghe thấy Vi Vân la hét, Bạch Miểu miễn cưỡng mở mắt, được Thái Âm La Võng che chở, còn có một tia thần chí, bà cả người mềm nhũn nói: "A... Vân nhi... Ngươi đã đến rồi... Mau, mau mau... Nhanh... A... Không cần phải để ý đến ta..."

"Sư phụ, con tới cứu người."

Vi Vân nhìn ra Bạch Chỉ tựa hồ trúng dâm độc gì đó, liền vội vàng tiến lên, vận chuyển pháp lực Nhật Chiếu tam giới đại pháp, một tay đặt ở trước ngực Bạch Miểu, rót pháp lực vào trong cơ thể nàng, giúp nàng xua tan dâm độc, chải vuốt kinh mạch.

"Không, không... Không.. Ngươi đi mau..." Bạch Chỉ quá sợ hãi, kêu lên.

Vi Vân sao có thể không để ý đến nàng mà đi, chỉ là pháp lực của hắn quá chỗ, ngoại trừ cảm thấy pháp lực trong cơ thể Bạch Hỗn hỗn loạn, dục hỏa bốc lên, cũng không có cái gì dâm độc quấy phá, cái này mới kỳ quái.

Tứ đại yêu cơ tiến lên xem xét, nhìn ra manh mối. Các nàng đi theo Ngự Châu nương nương mấy trăm năm, cũng coi như kiến thức rộng rãi. Nhất thời biết được đây là vấn đề thể chất Bạch Miểu, Xuân Cơ liền nói: "Chủ nhân, nàng chính là thân thể dâm đãng, có thể là

tiếp xúc với dương khí gì đó, cho nên kích phát dục hỏa đốt thân, chỉ sợ một thời gian nữa sẽ không yên tĩnh trở lại."

"Hồ đồ, dâm đãng chi thể... Còn có loại thể chất này?" Vi Vân nghe vậy, nhất thời không biết nói gì: "Vậy nên làm cái gì bây giờ?"

Hạ Cơ cười nói: "Cái này còn cần phải nói sao, chủ nhân trực tiếp lên là tốt rồi, giống như lúc tỷ muội chúng ta giao hoan. Chủ nhân, nàng thật là xinh đẹp, ngươi mau lên trước sư phụ ngươi đi, tỷ muội chúng ta canh chừng cho ngươi, cam đoan không ai quấy rầy."

"Cái này..." Vi Vân hơi do dự.

Lúc này, Bạch Chỉ Tinh mắt mê ly, thở hồng hộc, cả người đầm đìa mồ hôi, da thịt trắng như tuyết hiện ra màu hồng nhạt, quần áo đều có chút xốc xếch, trên người còn tản mát ra một loại mùi thơm thoang thoảng, cùng với sóng gây sóng dữ dâm dịch, cả người vô cùng hấp dẫn, dù là Thánh Nhân nhìn thấy cũng phải thèm nhỏ ba thước, huống chi là Vi Vân.

Hắn vốn tràn ngập ảo tưởng đối với Bạch Chỉ, chỉ là chưa bao giờ dám biểu lộ tâm tích mà thôi, không muốn giờ phút này lại có cơ hội ngàn năm khó gặp, lập tức liền quyết tâm, thầm nói trước, sau đó Bạch Chỉ trừng phạt mình thế nào cũng được, vậy cũng thừa nhận, tốt nhất là trơ mắt nhìn cơ hội chạy đi.

Nghĩ tới đây, Vi Vân liền vội vàng cởi quần áo của mình ra, lại tiến lên cởi áo bào xanh của Tỳ Hưu màu trắng ra, bên trong là một cái yếm tơ lụa màu trắng, kế tiếp là một cái yếm tơ lụa màu trắng, bất luận là yếm hay là quần lót, đều tản mát ra mùi thơm nhàn nhạt, khiến cho người ta mê say. Lại cởi áo yếm và quần lót ra., Nhìn thấy khối ngọc thể tuyệt mỹ giống như mỡ đông của Bạch Miểu, toàn bộ thân thể trắng nõn không tì vết, mềm mại mềm mại, bóng loáng trơn bóng, mặc dù tư thái thon dài, eo nhỏ nhắn, nhưng đôi ngọc nhũ trước ngực lại có vẻ no đủ cao ngất, nhũ tiên phong phấn nộn., Mộ anh đào giống như anh đào, bờ mông vểnh cao, tràn ngập cảm giác thịt, bóng loáng mềm mại, phía dưới một đôi chân thon dài, từ bắp

đùi đến bắp chân một mảng trắng noãn trơn bóng, ngay cả chân ngọc cũng lưu chuyển đường cong mượt mà, ngón chân óng ánh, mượt mà trắng trẻo.

Nhưng giờ phút này, ánh mắt Vi Vân lại dừng lại ở giữa hai chân của Bạch Hỗn, Âm Bộ bên cạnh đùi trắng noãn một mảnh, không có một chút lông nào, từ cồn xương âm ong chảy ra từng đoạn âm khí., Hoàn toàn trắng noãn không tì vết, hai cánh môi to âm hiểm mềm mại và rậm rạp, bên trên kẹp lấy một hạt đậu phộng đậu phộng như đậu phộng, ở giữa kẹp một khe thịt dài nhỏ đỏ tươi mềm mại, đôi môi to mọng mềm mại như là bánh bao lên men., Ngay cả tiểu âm môi cũng kẹp ở trong đó cơ hồ không nhìn thấy, có thể thấy được như thế chặt hẹp cùng dày, toàn bộ âm bộ thịt huyệt hiện ra vô cùng xinh đẹp, có vẻ hơi còng xuống, thập phần hấp dẫn người khác., Lúc này giữa thịt non môi âm, lại không ngừng tiết ra chất lỏng, từng tia từng sợi nước dịch nhờn từ giữa kẽ thịt môi âm âm không ngừng chảy ra, khuếch tán ra chung quanh, toàn bộ huyệt nhỏ một mảnh dính trơn trượt, thậm chí nhỏ rơi trên mặt đất dưới thân, toàn bộ đại điện đều phiêu đãng sóng hôi nồng đậm!

"Đẹp, đẹp!"

Vi Vân nhìn mà chảy nước miếng ròng ròng, cho đến tận bây giờ, hắn mới thấy qua hình ảnh tuyệt vời như thế trên người Lý Mị Nhi, cái gọi là đẹp mắt, đẹp đến mức nổi bong bóng, đẹp đến mức nào cũng chỉ có thế này.

"Vân nhi... Ngươi, ngươi muốn làm gì?"

Đang lúc Vi Vân đem một bàn tay hạ lưu đưa qua, bao trùm ở trên ngọc nhũ đầy đặn của Bạch Hỗn, Bạch Chỉ bỗng nhiên trừng mắt nhìn tới, trợn mắt tức giận nhìn hắn.

"Sư phụ, ta..." Vi Vân dừng lại, tiến lui lưỡng nan.

"A... Không..." Bạch Chỉ vừa mới tỉnh dậy, lại trong nháy mắt luân hãm dưới Huyền Dương Thủy, toàn bộ thân thể mềm mại lại lần nữa

run rẩy.

Vi Vân quyết định không làm đến cùng không nghỉ, đến lúc này, hai bàn tay to đã nắm chặt lấy sữa bạch ngọc, hai bộ ngực to tròn cao ngất, trắng nõn mềm mại, khẽ vuốt, liền có cảm giác sảng khoái khó nói nên lời, loại xúc cảm tuyệt vời này không ngừng thông qua hai tay truyền đến toàn thân Vi Vân, quả thực làm người ta thần hồn điên đảo.

Bạch Hỗn lại mở mắt, cả giận nói: "Ngươi, tên nghịch đồ nhà ngươi... Ngươi dám vô lễ như vậy với vi sư...Đồ nghịch đồ, nghịch đồ... A..."

Vi Vân cũng mặc kệ Bạch Miểu mắng hắn như thế nào, chỉ là hai tay không ngừng vuốt bộ ngực tuyết trắng của Bạch Miểu. Đến lúc này, nếu gã có thể nhịn không nổi sắc dục, không hành động, vậy mới thật sự không phải là người.

"Sư phụ, ngài đừng trách ta, ngài thật sự rất xinh đẹp... Đồ nhi thật sự không nhịn được, ta thích ngươi, yêu ngươi... Vậy thì vui vẻ một lần với ta đi, đồ nhi đây cũng là đang cứu ngài... Xin ngài hãy thương lượng..." Trên miệng Vi Vân lộ ra ngữ khí, hai tay lại không ngừng di chuyển, chậm rãi vuốt ve toàn thân Bạch Chỉ, vuốt ve da thịt trắng nõn của nàng, vuốt nắn bộ vị mẫn cảm của nàng.

"Nghịch đồ... nghịch đồ..." Thân thể mềm mại của Bạch Hỗn vặn vẹo, không ngừng gào thét, nhưng lại bị Vi Vân kích thích khiến cho thân thể không thể tự kiềm chế, chỉ có điều lý trí vẫn còn.

"Chủ nhân."

Giờ phút này, tứ đại yêu Cơ ở một bên bày ra một cái bàn án dài, ý bảo Vi Vân ở chỗ này làm việc, sau đó tiến lên, mở tất cả quần áo Bạch Miểu và Vi Vân ở trên bàn, sau đó đứng ở một bên.

Vi Vân thấy vậy, vội ôm lấy Bạch Chỉ, khối ngọc thể mềm mại bên người, mùi thơm xông vào mũi, hắn chỉ cảm thấy toàn thân run lên, cả người như muốn mềm nhũn, lấy lại bình tĩnh, mới đi tới bên cạnh

bàn án, dự định đặt Bạch Chỉ mềm yếu vô lực ở trên, lúc này Bạch Chỉ lại ý tình loạn mê, dưới sự trùng kích của Huyền Dương Thủy, khát khao đối với nam nhân cuối cùng đã đạt tới cực hạn!

"Đừng... Đừng đi..."

Cảm thấy thân thể nam tử trước người truyền đến nhiệt độ cùng dương khí, Bạch Hỗn làm sao chịu buông tay, giống như bạch tuộc cuốn lấy Vi Vân, sau đó hai mắt hừng hực lửa, cả người như phát điên, đem một đôi môi anh đào đưa đến miệng Vi Vân, há miệng hôn lên, lại lắc lư thân thể mềm mại, liều mạng chui vào trong ngực hắn, không ngừng lề mề, ý đồ phát tiết dục hỏa muốn tiêu tan thân thể.

Vi Vân khẽ hé môi ra, cái lưỡi mềm mại mềm mại của Bạch Hỗn liền thò vào, đây là một cái lưỡi thơm mềm mại như ngọc, ôn nhuận ngon miệng, mềm mại mềm mại, nóng bỏng vô cùng, mang theo hương thơm ngọt ngào. Vi Vân vội vàng liên tục liếm môi trước mặt Bạch Hỗn, hai người cắn chặt môi một hồi, như keo sơn, căn bản không thể tách rời.

Thân thể mềm mại của Bạch Hỗn vặn vẹo, định đem một tiểu huyệt dưới cơ thể đưa về phía trước, giống như đang tìm kiếm một cái dương cụ thô dài, vừa vặn lúc này thân thể Vi Vân cũng cứng ngắc, cứng rắn vô cùng, thỉnh thoảng có thể chạm được vào hạ thể của Bạch Hỗn, nhưng hắn cũng không muốn nhanh như vậy mà tiến vào.

Hắn đã nhìn ra, huyệt nhỏ của Bạch Hỗn chính là "Bạch Hổ bánh bao" trong thập đại bảo huyệt. Bảo huyệt bực này sao có thể bỏ qua, sao trước tiên cũng phải nhấm nháp thật tốt một phen, mới xứng đáng với mình.

"Bánh bao bạch hổ" xếp hạng còn cao hơn "Bánh bao nhuyễn ngọc bao tử", bảo huyệt của Diệp Trầm Ngư là "xùy ngọc bao tử", huyệt nhỏ mềm mại như ngọc, bên trong có thịt mềm như nhân thịt, có thể quấn thân côn, chơi đùa vô cùng thoải mái. Mà "Bạch hổ bánh bao" cũng là cực phẩm trong huyệt, huyệt nhỏ trơn bóng mềm mại, mười phần xinh đẹp, môi to mọng mềm mại, giống như cái bánh bao vỡ ra.,

Đem môi anh đào, âm khúc chiết, huyệt khiếu tất cả đều kẹp ở bên trong, cực kỳ khẩn trương, chơi thế nào cũng chơi không nát, nghịch như thế nào cũng chơi không buông, cho dù bị thịt côn lớn đến mấy chà đạp, cách ngày liền có thể khôi phục như lúc ban đầu, như trinh nữ khẩn trương mềm mại, như chín phụ nữ mập mạp nhiều nước.

"Không, không phải... nam nhân... Ta muốn nam nhân..."

Vi Vân muốn buông Bạch Chỉ ra, Bạch Chỉ lại không buông tha quấn quanh người, ngay cả hắn vừa rời đi đầu lưỡi cũng muốn đuổi theo hôn, Vi Vân vội vàng ra hiệu tứ đại yêu cơ một phen, tứ đại yêu cơ lập tức tiến lên hỗ trợ., Một người bắt lấy một cánh tay cùng đùi ngọc của Bạch Hỗn, Xuân Cơ còn thay thế Vi Vân, hôn môi nàng, Bạch Miểu nào quan tâm là ai, cái lưỡi non của Xuân Cơ chính là dốc sức liều mạng hút vào, dục hỏa thiêu đốt hừng hực trong cơ thể đã sớm khiến nàng hoàn toàn lạc đường.

Tứ đại yêu cơ hội đem Bạch Hỗn đặt lên bàn nằm xuống, toàn bộ cái bàn lập tức ướt đẫm một mảng, đều bị mồ hôi thơm trên người Bạch Hỗn chảy ra làm ướt đẫm cả nước.

Hai tay Vi Vân cùng thi triển, vuốt ve ngọc thể trắng như tuyết của Bạch Hỗn, cảm thụ được làn da non mịn bóng loáng của vị sư phụ tuyệt mỹ này, hắn há mồm, thưởng thức từng tấc ngọc thể mềm mại của nàng, miệng liếm qua khuôn mặt trái xoan kia, chuyển qua trên cổ., Lại rơi vào trên đôi ngực to trắng như tuyết tròn đầy đặn kia, cắn chặt lấy thịt ngà sữa, sữa sữa trắng nõn mềm mại, hai cục sữa phấn nộn đáng yêu, không cái nào không phải cực phẩm trung, đôi bộ ngực này lấy hai cánh tay Vi Vân cũng chưa chắc cầm được qua., Không biết lớn hơn Diệp Trầm Ngư bao nhiêu lần, so với Thủy Hồng Dao cũng từng có kém hơn nhiều. Gần như tương xứng với Ngự Châu nương nương, Vi Vân say sưa, không thể tự kiềm chế, một lúc lâu sau mới nỡ mà hôn lên, xẹt qua bụng dưới trắng nõn trơn nhẵn của nàng., Sau đó là chân thon dài đẹp, chân ngọc trơn bóng, lại để bốn đại yêu cơ hỗ trợ xoay chuyển thân thể, thuận tiện cho hắn nhấm nháp cặp mông tròn trịa trắng như tuyết, cặp mông trắng tuyết này

cũng mười phần xinh đẹp, giống như quả táo, bóng loáng non mịn, có co dãn, cảm giác mềm mại nõn nà, mông to mọng không kém hơn bộ ngực.

Sau khi thưởng thức một phen, Vi Vân mới quay cuồng Bạch Hỗn, sau khi tới gần hai chân nàng thì ngùn ngụt mà nhìn âm hộ tuyệt vời của nàng. Cái huyệt nhỏ này đẹp đẽ phì nhiêu, chất lỏng không ngừng chảy ra, đôi môi đầy đặn vì phát tình mà hé ra, lộ ra cặp môi non mềm mại và những khe thịt hẹp bên trong, nước sông róc rách, không ngừng trào ra ngoài, lại thêm mấy phần dâm dục khí tức.

"Nam nhân...Nam nhân... Ô..." Xuân Cơ vừa mới từ miệng Bạch Miểu Ngọc thoát ly, Bạch Miểu liền tiếp tục kêu la dâm đãng, Hạ Cơ vội vàng tiến lên thay thế, tiếp tục hôn với Bạch Miểu.

Vi Vân xem đến nhập thần, không tự chủ được thò tay xé cái hai cái bánh bao trắng nõn của Bạch Chỉ ra, huyệt thịt nhiều nước béo liền vỡ ra hai bên, lộ ra khe thịt trung gian đỏ tươi mềm, giữa huyệt rất nhanh đã tích góp một bãi nước độc óng ánh, giống như nước suối ồ ồ trong khe đá, lại dâm dục mê người. Vi Vân liếm liếm môi, sau đó bỗng nhiên cúi người cúi đầu,, Hắn đưa miệng lên, há to miệng liếm liếm, đầu lưỡi đảo qua bắp thịt huyệt nhỏ của Bạch Hỗn, cuốn theo cả chất bệnh ùa vào miệng, đầu lưỡi đảo qua, tiếp xúc thân mật với khe thịt huyệt, mang đến từng đợt kích thích., Truyền đi khắp nơi trên người đối phương, tất nhiên Vi Vân cảm thấy hết sức kích thích, cả người Bạch Hỗn run rẩy, nàng liên tục thở hồng hộc. Vi Vân không ngừng dùng môi quét qua huyệt nhỏ trắng nõn, cảm nhận được mỗi tấc đất trong huyệt nhỏ đó, môi đen bóng, đôi môi âm nhu mềm mại, âm giao mềm mại., Còn có sóng nhiệt trong lỗ hở, thậm chí đem đầu lưỡi chui vào lỗ sầu, muốn thăm dò u cốc thật sâu kia, lại cảm thấy một cỗ sóng nhiệt đánh tới, một cỗ lớn dâm thủy rơi xuống, đổ lên đầu lưỡi hắn, lại có thịt cạp nho nhỏ rậm rạp quấn lên, kẹp lấy đầu lưỡi hắn, đậu phộng khẩn trương co lại một phen, cơ hồ muốn đem đầu lưỡi hắn kẹp chặt, thật sự là chật hẹp khó nói!

"Đây chính là bảo huyệt vô số năm chưa từng khai khẩn sao?!" Vi Vân từ thân dưới của Bạch Chỉ thò đầu lên, ngơ ngác mà nhìn thì thào tự nói.

Vi Vân vuốt ve cặp mông trắng nõn trắng như tuyết, lại tiến lên liếm vài vòng trên cái huyệt nhỏ, sau đó há miệng ngậm toàn bộ bắp thịt của nàng vào trong miệng, một luồn nước béo bở hút ra, lập tức có một luồng lớn nước dâm tà phun ra, đều bị hắn sặc vào trong miệng, gần như bị sặc vào. Vi Vân mới khẽ nhả ra, lại có một cỗ dâm thủy bắn thẳng vào mặt hắn, nóng bỏng không gì sánh được. Vi Vân nhìn chằm chằm vào một cái miệng nhỏ béo phì của Bạch Hỗn, cuối cùng không nhịn được nữa.

Hắn nhanh chóng đứng dậy, giơ một cây gậy thịt to lớn gần như muốn nổ tung lên. Đầu rùa đỏ tím hơi run run, xông thẳng lên mái vòm đại điện. Sau khi điều chỉnh lại vị trí cơ thể, Vi Vân mới đưa cây gậy thịt nhắm ngay huyệt của Bạch Hỗn mà nhỏ ở bên trên., Đầu rùa của nó đang ở trong bảo huyệt của "Bùn bánh bao" này mài qua lại một hồi, không bao lâu sau đã cho một cái đầu rùa dính đầy đất, ướt nhẹp, toàn là dâm thủy, bóng loáng bóng loáng, Vi Vân bỗng nhiên trầm mông xuống, đầu rùa lập tức gạt bỏ đôi môi âm lãnh., Sau khi xuyên qua kẽ thịt, xuyên qua râu lách, lướt qua thịt Toan Nghê, lâm vào sâu trong huyệt thịt trắng xóa, lập tức đỉnh đến trái tim bắp thịt, lúc này vẫn còn nửa cây gậy thịt còn chưa tiến vào, nhưng Bạch Chỉ lại bỗng nhiên phát ra một tiếng "A a" kêu "A", Thân thể mềm mại run lên, cả người như muốn nhảy lên khỏi bàn, vừa cắm vào, làm nàng kích thích khoan khoái dễ chịu khó nói lên lời, trực tiếp nghênh đón một đợt cao trào, nàng rốt cục cũng được thỏa mãn, đói khát, tiểu huyệt hư vô cuối cùng cũng lấp đầy!

"Nhanh, nhanh... xen vào ta... Nghịch đồ... nhích một chút... mau động một chút... A... Vân nhi... tên nghịch đồ nhà ngươi... hãy cắm chết ta đi... Ô... " Bạch Chỉ đang say mê giãy dụa thân thể mềm mại, rên rỉ không ngừng, đã nói năng lộn xộn.

Miệng ngọc của nàng lại bị ngăn chặn một lần nữa, Thu Cơ đang hôn với nàng, hai đại mỹ nhân miệng lưỡi quấn quanh, hình ảnh rực rỡ, kích động mãnh liệt.

Không cần nàng nói, Vi Vân cũng định động, chỉ là khi tên quái vật mới tiến vào, bắp thịt trắng bóc quấn lên, kẹp tới mức hắn gần như muốn bắn tinh, ngay cả việc tu luyện Âm Dương Song Tu Công cường hóa xong, Đại Nhục Côn cũng suýt chút nữa không chống đỡ nổi. Có thể thấy được bảo huyệt này làm sao đẹp đẽ chặt chẽ như vậy, vừa rồi lúc côn thịt đâm vào., Lúc thân côn ma sát với hạt đậu hình lồng ngực, mang đến cảm giác khoái cảm mãnh liệt, nhất là ở trên cao trào trắng xoá, dâm thủy phun ra, tưới lên đầu Vi Vân Quy, một cỗ khí lạnh từ xương cụt dâng lên, xông thẳng tới sau ót, khiến người ta lâng lâng.

"Tê... Sư phụ... Có thể vui vẻ cùng người hồi nãy, đồ nhi dù chết cũng không hối hận!"

Vừa dứt lời, Vi Vân bắt đầu động đậy thân thể, dùng sức quất mạnh lên, một cây gậy thịt lớn đâm thẳng vào giữa huyệt hoa của Bạch Hỗn, sau đó lại nhanh chóng rút ra, chỉ còn một cái đầu rùa bị những lỗ trên huyệt động ngậm, sau đó dùng sức đâm vào huyệt động nhỏ, đập mạnh lên da thịt trắng nõn mềm mại của Bạch Hỗn, ra vào với tốc độ lớn, làm cho cả hai đều mang đến kích thích và khoái cảm vô cùng mãnh liệt.

Nhất là Bạch Chỉ, đang không ngừng tiết ra dục thủy, cao trào chồng lên nhau, toàn bộ thể xác và tinh thần đang rong chơi trong biển khơi dục dục. Lúc này, ở thế giới ý thức của nàng, toàn bộ không gian sền sệt, thoát ly không được, thân thể trần truồng, lâm vào trong đó, bỗng nhiên bốn phương tám hướng xuất hiện rất nhiều người, lại phát hiện những người này bộ dạng giống nhau như đúc, đều là một khuôn mặt vô cùng tuấn dật., Nhìn kỹ mới thấy có chút quen mắt, lại nhìn mới phát hiện là đồ đệ của mình, giờ phút này, những đồ đệ này của mình đang trần truồng, ưỡn lên một cái thân côn thịt thô to, có nhục côn cứng ngắc, có nhục côn buông xuống, có vung nhục côn

lên vai, có cầm thịt côn thành côn, một tay nắm chặt, một tay., Bỏ qua một tay khác, gã đang cười dâm đãng đi về phía nàng. Ngay sau đó, những tên đồ đệ giống nhau như đúc này bỗng nhiên nhào tới, một tên nhét gậy thịt vào trong miệng nàng, một tên cầm gậy thịt đâm vào huyệt nhỏ của nàng, còn một tên nữa cắm vào trong lỗ hoa cúc của nàng, đồng thời bị ba cây côn thịt đâm xuyên qua, lại có thêm rất nhiều cây gậy thịt kéo dài tới, không ngừng vung lên đánh vào trên thân thể mềm mại của nàng, lưu lại từng vết thương, nhưng cũng mang đến cho nàng kích thích vô cùng mãnh liệt., Cả người nàng điên cuồng đón lấy chất lượng của những đồ đệ này, đắm chìm trong khoái cảm này như dục tiên dục tử, không cách nào tự kềm chế được. Cho dù những cây côn bằng thịt cắm sâu trong cổ họng nàng, cắm sâu vào trong bụng nàng, cắm sâu trong động hoa cúc. Nàng không những không cảm thấy khó chịu mà ngược lại còn cảm thấy vô cùng thống khoái, nhẹ nhàng vui sướng, vô cùng vô tận dâm thủy từ trong miệng nàng, tiểu huyệt, trong động hoa cúc không ngừng phun ra, khí tức xôn xao nồng đậm lan tràn khắp không gian...

"Bộp bộp bộp -- "

Tiếng cơ thể va chạm không ngừng vang lên, Vi Vân vừa xoa cặp mông trắng nõn của Bạch Hỗn, vừa ở sâu trong huyệt nhỏ của nàng không ngừng đưa tiễn, Đại Nhục Côn một lần xuyên qua lỗ trống nhỏ của nàng, ra vào vào bên trong, bỗng nhiên dùng sức đỉnh đầu, đột nhiên xuyên qua tâm hoa, đâm vào sâu trong tử cung, nhất thời làm cho Bạch Hỗn điên cuồng kêu lên một trận, bốn đại yêu cơ hồ đều không đè ép được nàng.

Vi Vân vội vàng rút thịt trở về, chỉ dám xâm nhập đến tâm hoa, nhưng cũng vô cùng kích thích, theo cao trào của Bạch Hỗn chồng lên, Vi Vân cũng kích thích liên tục, thỉnh thoảng cùng Bạch Hỗn tiết ra âm tinh, hắn cũng bắn ra mấy luồng oánh tinh, chất lỏng hai người trộn lẫn cùng một chỗ, hình thành từng luồng chất lỏng sền sệt, đục ngầu., Giữa lúc xung đột lẫn tính khí biến thành bọt biển, tuy rằng bắn tinh, nhưng Vi Vân cũng không mềm yếu, lão nhục côn lớn tu luyện qua song tu công pháp tiếp tục cứng rắn hừng hực, vẫn như cũ

không biết mệt mỏi ra ra vào, cắm vào hang, chơi đùa, ma sát lỗ ngô, va chạm vào tâm hoa, nghênh đón cao trào kịch liệt một lần lại một lần nữa.

"Phốc phốc, phốc phốc ——"

Âm thanh xung đột của vũ khí liên tiếp vang lên, thân thể trắng như tuyết của Bạch Hỗn ở dưới thân thể của Vi Vân lắc lư không thôi, đặc biệt là một đôi ngực to tròn trắng noãn trước ngực, đang không ngừng phập phồng, nhộn nhạo lên từng trận sóng sữa, rất đẹp mắt.

Tứ đại yêu Cơ đứng bên cạnh nhìn mà toàn thân nóng lên, cũng ngứa ngáy, dâm tình róc rách, trước sau cởi quần áo trên người xuống, lộ ra thân thể mềm mại trắng nõn của mình, đâu còn tâm tư thích ngắm gió, đều ánh mắt nóng bỏng nhìn xuống phía dưới thân thể Vi Vân, chờ đồ vật rảnh rỗi này xong mới va chạm vào thân thể mình.

"Chủ nhân... Nếm ta..."

Xuân Cơ ở bên cạnh giơ tay ấn một cái chân trắng nõn, nhìn về phía Vi Vân, miệng đàn hơi tách ra, vươn ra một cái lưỡi trắng nõn thơm ngon.

"Ồ..." Vi Vân vừa chọc một cái huyệt nhỏ của Bạch Hỗn, vừa đem cái lưỡi đinh hương của Xuân Cơ ngậm, nhẹ nhàng mút vào, cái lưỡi non mềm mại, nhựa thơm ngọt ngào, vô cùng ngon miệng. Mới mút được cái lưỡi trắng nõn của Xuân Cơ, Hạ Cơ cũng dâng lên cái lưỡi thơm, lại là một phen líu lưỡi giao nhau.

Tốc độ rút lui của Vi Vân đột nhiên tăng nhanh, hắn lại muốn bắn, sau khi mấy chục lần "bốp bốp bốp" đâm sâu vào trong huyệt thịt của Bạch Hỗn, Bạch Miểu kêu lên một tiếng, sau đó dưới một cơn sóng triều kịch liệt thổi tới, Vi Vân cũng bị mạnh mẽ chấn động, sau đó dừng lại bất động, hai mắt chợt đau xót, nhất thời từ trong tiểu nhãn bắn ra từng luồng tinh tương, khoái cảm siêu cường đánh khắp toàn thân, làm cho người ta gần như muốn lên tiên.

"A... Chết rồi... Ta chết rồi... Trời ơi... sướng chết ta rồi... tên nghịch đồ nhà ngươi..." Thân thể mềm mại của Bạch Miểu run rẩy, run rẩy không thôi, miệng đàn kêu la liên tục, nhưng lại bị miệng của Đông Cơ ngăn chặn.

Vi Vân chậm rãi rút nhục côn về, theo cái côn thịt vừa thô vừa to này rút ra, rất nhiều chất lỏng trắng đục cũng mang theo, còn có dịch nhờn không ngừng chảy ra ngoài, nhỏ xuống bàn án. Trên bàn án đã tích góp một bãi lớn nước dâm đãng, đang "Tí tách" nhỏ xuống đất.

"Ừm... A... đân... ta muốn cái vạc..." Lúc này Bạch Miểu tuy thần trí vẫn không rõ như trước, nhưng trải qua hơn một canh giờ không ngừng khô, tình huống đã chuyển biến tốt hơn rất nhiều, không còn điên cuồng như ban đầu nữa, biên độ vặn vẹo của thân thể mềm mại cũng không còn lớn nữa, chỉ là thỉnh thoảng run rẩy một chút, đã không cần đè xuống nữa., Hai môi thịt non nõn nà của nàng đã sưng đỏ, càng thêm dày chắc, giống như hai cái bánh bao sưng phù, nhô cao lên, ở giữa vỡ ra một khe thịt đỏ tươi, hé ra một khe hở, nhìn giống như dâm dịch chảy ngang, dâm đãng vô cùng.

Tứ đại yêu Cơ Đằng ra tay, xuân Cơ thấy Vi Vân rút ra một cây gậy thịt, vội vàng nhìn thấy khe hở cắm kim, hai tay chống án bàn, khom lưng xuống, cặp mông trắng như tuyết không ngừng lay động về phía Vi Vân, miệng nói: "Chủ nhân, nơi này..."

Vi Vân liếc mắt qua, liền thấy giữa cổ tay Xuân Cơ có một mảng thịt óng ánh, phía trên đã ướt át, trong lòng rung động, lại lần nữa ưỡn người lên, đứng ở phía sau Xuân Cơ, nhắm ngay hai cái bắp đùi xinh đẹp của nàng, đưa về phía trước, một cái đầu rùa liền lâm vào giữa khe thịt, cũng không cần dùng lực gì, Xuân Cơ đã chủ động co lại lỗ tai, hút cây côn vào sâu trong huyệt.

Tứ đại yêu cơ đều tinh tu thuật mị thái bổ, lại cùng Vi Vân giao hảo vô số lần, làm sao hiểu rõ hắn, nhất thời chủ động phối hợp với Vi Vân chơi đùa, trong tiểu huyệt mềm mại thịt mềm không hút được, xoa

bóp đầu rùa cùng thân côn của hắn, trong lúc xung đột tính khí, phát ra tiếng nước "Bíp chíp", "chít chít".

"Bốp" một tiếng vang thanh thúy, Vi Vân một tay vỗ vào trên mông tuyết của xuân cơ, sau đó bắt đầu dùng sức rút tiễn, làm đến mức xuân cơ sóng kêu liên tục, thỏa mãn một phen.

Hạ Cơ chuyển tới trước người Bạch Miểu, dùng bàn tay trắng như ngọc đẩy đôi chân thon dài của nàng ra, nhẹ nhàng vuốt ve huyệt thịt béo múp của nàng, dâm thủy ngang dòng nước, một cái huyệt bánh bao trắng nõn mềm mại kia, là hương diễm động lòng người như thế, Hạ Cơ dùng cái lưỡi thơm liếm liếm môi anh đào của mình, sau đó ghé qua hôn lên, hôn môi thơm một cái ở trên huyệt thịt to béo của Bạch Miểu., Càng hôn càng cảm thấy kích thích, nhất thời một cái lưỡi non duỗi ra, học theo dáng vẻ của Vi Vân, lần lượt đảo qua huyệt nhỏ mềm mại trắng nõn, thịt béo mập, còn đem nước bẩn bên trên hút vào trong miệng, đầu lưỡi câu động âm gian, lại chui vào bên trong Vũ Lâu, thăm dò kỹ lưỡng, cảm giác khá thú vị.

Thì ra hút vào tiểu huyệt mỹ nhân, cũng là một chuyện cực kỳ tuyệt vời, quay đầu lại phải nói cho nương nương biết... Trong lòng Hạ Cơ thầm nghĩ.

Đông Cơ vẫn đang miệng lưỡi quấn nhau với Bạch Miểu, hai người ngươi liếm ta, ta hút ngươi, chơi tới quên cả trời đất.

Thu Cơ để trần thân thể mềm mại trắng nõn, dán sau lưng Vi Vân, cọ xát một lát, thấy xuân cơ còn chưa thỏa mãn, liền lui ra. Nàng đi tới cửa đại điện, ngồi xổm xuống, hai chân mở rộng, mắt hơi híp lại., Bỗng nhiên từ nước tiểu ở giữa đôi môi âm nham bắn nhanh ra một dòng nước tiểu trong suốt, hình thành một đường cong rơi vào trên mặt đất phía trước, như thế tý tách rời một lát, sau khi tè ra khỏi mông, Thu Cơ lắc lư cái mông, đem nước tiểu còn sót lại nhỏ xuống. Lúc này nàng mới muốn đứng dậy, bỗng nhiên mày ngài nhíu lại, nhìn về phía bên ngoài đại điện, chỉ thấy từng tia khí đen dài hẹp xuất hiện ở phụ cận, đều hội tụ tại một chỗ.

Thu Cơ đứng lên, cảm nhận một chút là hiểu được tình hình.

Hóa ra là bởi vì lúc trước giết Bạch Kiếm đạo nhân, lưu lại vài đoạn thi thể phụ cận, thi thể cường giả Pháp Tướng. Cho dù pháp tướng bị phá, pháp lực tan hết, tất nhiên ẩn chứa đại lượng linh khí, lại bởi vì ý thức giảo diệt, là vật vô chủ, cho nên trở thành thượng giai huyết thực cho Âm Linh, ăn vào có thể tăng lên tu vi, cho nên dẫn tới phụ cận rất nhiều âm linh, đều đang tranh đoạt mỹ thực.

"Hừ, chớ quấy rầy nhã hứng của chủ nhân nhà ta, nếu không sẽ cho các ngươi biết tay."

Thu Cơ bỏ lại một câu đe dọa, sau đó kiễng mông trở lại bên cạnh bàn trà.

Lúc này Vi Vân đã ở trong huyệt nhỏ của Hạ Cơ, Đông Cơ đang ghé vào trước mặt Bạch Miểu, thưởng thức hương vị huyệt nhỏ của nàng, dáng vẻ ăn ngon lành, thỉnh thoảng phát ra tiếng chiêm chiếp, xuân cơ đứng ở bên cạnh Vi Vân, dâng lên nụ hôn thơm.

Thu Cơ kéo bàn tay ngọc của Xuân Cơ, nói: "Ta vừa mới đái xong, giúp ta thanh lý, lát nữa chủ nhân cần dùng." Nói xong liền đặt một cái chân đẹp ở trên bàn, lộ ra một tiểu huyệt non nớt hạ thể.

Xuân Cơ nghe vậy ngồi xổm xuống, mở miệng ngọc ngậm miệng bắp thịt bắp ra, nhẹ nhàng mút vào, hút nước tiểu, nước tiểu trên đó vào trong miệng, mùi tanh nhàn nhạt tràn ngập bên mũi nhưng lại có cảm giác khác lạ.

"Đến rồi, đến rồi..." Theo một đợt sóng kêu, Hạ Cơ nghênh đón một đợt cao trào kịch liệt, Thu Cơ vội vàng đẩy đẩy Xuân Cơ, Xuân Cơ liền từ bên hông nàng đứng dậy, nhường ra chỗ.

Vi Vân cầm cây gậy thịt lớn cắm sâu vào trong huyệt động của Thu Cơ, tiếp tục vận động tới sống lại, làm đến quên cả trời đất.

Đông Cơ đang liếm cái bắp thịt nhỏ trắng nõn, chợt phát hiện thân thể mềm mại của Bạch Hỗn run lên. Ngay sau đó, một con sóng trắng từ trong nước tiểu đạo của nàng bắn nhanh ra, vừa vặn đánh vào trên gương mặt xinh đẹp của Đông Cơ. Đông Cơ a một tiếng "A a" lui lại, nói: "Hảo hãn phụ, đi tiểu cũng không nói một tiếng."

Nàng lại không biết, lúc này Bạch Chỉ làm sao có thể bình thường giao lưu với người khác, mặc dù nàng tu vi cao cường, lại có Vi Vân từ bên cạnh hiệp trợ, cũng đạt được giờ Mão Thiên Minh, mới có thể làm Huyền Dương Thủy biến mất tác dụng, khôi phục bình thường.

Xuân Cơ đi tới, thay thế vị trí Đông Cơ. Nhìn nước tiểu trên huyệt nhỏ của nàng và nước tiểu hỗn loạn, ánh mắt nàng nóng lên, há miệng liền liếm mút, ăn uống say sưa. Sau khi ăn xong, lại đi ăn hang thịt mỡ đầy đặn mềm mại, hai bảo huyệt bánh bao này thật sự béo tốt không gì sánh được, khiến người ta nhìn thấy mà luân lạc, không thể tự kiềm chế.

Chờ xuân cơ nếm thử huyệt trắng nõn mập mạp, Vi Vân đã liên tiếp khô cạn Thu Cơ và Đông Cơ đến cao trào, lại bắn ra mấy lọn nguyệt. Xuân Cơ ngẩng đầu lên, chỉ thấy Vi Vân di chuyển đến đầu Bạch Miểu, đang ưỡn cái khố lên, định nhét nó vào trong miệng bạch nghiên, Thu Cơ và Đông Cơ đều đang hỗ trợ phối hợp.

Thu Cơ nâng cái đầu trắng ngần lên, Đông Cơ cố định miệng ngọc của nàng, Vi Vân liền đem đầu rùa đặt lên môi Bạch Hỗn, hơi thu nhỏ kích thước mới miễn cưỡng cắm vào. Bạch Hỗn trong miệng ngậm một cây gậy thịt, nhất thời không ngừng "Ui Hà" theo Vi Vân co rút lại., Còn làm cả yết hầu trắng nõn, lông mày nhíu lại, cũng không hổ là người có tu vi cao cường, thể chất khác hẳn người thường, miệng ngọc nho nhỏ sững sờ rất nhanh đã thích ứng với sự ra vào của cái côn thịt lớn, thậm chí còn khép lại, cái lưỡi non cuốn nhẹ, môi anh đào mấp máy, bắt đầu hút nước miếng.

Vi Vân cảm thấy kích thích, sau một trận rút răng đưa vuốt như thế, rất nhanh liền có xạ ý, vội vàng đẩy nhanh tốc độ, nhanh chóng ra

vào trong miệng Bạch Hỗn Ngọc, làm không nổi phát ra thanh âm "O ô".

"Hí..."

Vi Vân cảm thấy hơi đau thắt lưng, vội vàng dừng lại, đầu rùa kề vào sâu trong yết hầu Bạch Hỗn, một cỗ lớn bọt mép từ mắt nước bắn ra, đều rơi vào cổ họng nàng.

Bổng một hồi lâu, Vi Vân mới chậm rãi rút ra.

Vào thời khắc này, ánh mắt Bạch Chỉ bỗng nhiên khôi phục thanh minh, liếc mắt liền thấy cây côn thịt vừa thô vừa to trước mắt.

Nguyên lai Huyền Dương Thủy mặc dù không phải độc dược, Dược Vương Kinh không thể giải, nhưng cũng không phải là không có phương pháp hóa giải, mà phương pháp hoá giải, chính là lấy nam tử Dương Tinh phối hợp một ít dược vật, sau đó miệng ăn vào trong bụng, lúc này, Dương Tinh sẽ đem dương khí trong Huyền Dương Thủy hấp thụ qua, lại bởi vì bên trong có tác dụng phụ, sẽ đem dương khí trung hòa, hóa thành nguyên khí, sau đó biến thành pháp lực.

Dương tinh của Vi Vân mặc dù chưa từng phối hợp dược vật, nhưng bởi vì tu luyện song tu công pháp, dương tinh gặp được nữ thể, rất dễ dàng hóa thành nguyên khí, lại bởi vì Vi Vân vừa rồi thao túng liên tục, lúc này Huyền Dương thủy trong cơ thể Bạch Hỗn đã không còn nhiều lắm, sau khi Dương Tinh tiến vào trong cơ thể Bạch Hỗn, hấp thụ tất cả dương khí còn sót lại của Huyền Dương thủy, chuyển hóa thành nguyên khí, thế cho nên Bạch Chỉ sớm hơn một canh giờ tỉnh lại.

Bạch Hỗn trông thấy cây côn thịt thô to trước mắt, lại nhìn về phía Vi Vân, nhất thời đầu óc trống rỗng.

Nàng vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra, trên thực tế lúc Vi Vân phát sinh quan hệ với nàng, trong tiềm thức nàng cũng có chút cảm giác,

nàng biết rõ người phát sinh quan hệ với mình là ai, đây cũng chính là nguồn gốc diễn hóa ra không gian ý thức của nàng.

Lúc này thân thể côn của Vi Vân vừa mới rút ra khỏi miệng bạch ngọc của Bạch Hỗn, thậm chí giữa đôi môi anh đào còn kéo ra một sợi tơ bạc thật dài.

Bạch Hỗn đột nhiên đứng dậy, thân thể trần trụi trắng như tuyết ngồi trên bàn dài, trợn mắt giận dữ nhìn Vi Vân xích lõa.

"Sư, sư phụ..." Vi Vân trong nháy mắt ngây ngốc.

Hắn liếc mắt liền nhìn ra, Bạch Chỉ đã tỉnh lại.

"Ngươi... tên nghiệt đồ này!"

Ánh mắt Bạch Hỗn phức tạp, vừa xấu hổ vừa giận, tát một cái vào mặt Vi Vân, phát ra một tiếng "Bốp" giòn vang, sau đó cuống quít túm quần áo đã sớm bị dâm thủy và mồ hôi ướt đẫm lên, khoác lên người, che đi bộ vị quan trọng.

Bạch Hỗn quần áo còn chưa mặc chỉnh tề, lạnh lùng như băng sương, cặp mông to mọng đang lắc lư trắng như tuyết, đi ra phía ngoài đại điện.

"Sư phụ, sư phụ..."

Vi Vân sợ nàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vội vàng cầm lên quần áo mặc vào, vội vàng không ngừng đi theo phía sau.

Tứ đại yêu Cơ thấy vậy, cũng mặc quần áo theo sau.

113

Chương mười mười bảy chật vật làm gian trá.

Sáng sớm, trên đường núi Thái Huyền.

Một đại hán trung niên đang đội mũ cỏ, cõng một bó củi, bên hông giắt một thanh dao bổ củi rỉ sét loang lổ, vừa đi lên cầu thang đá, vừa hát ca dao trong núi:

"Thọ vĩnh tề thiên địa, vạn vật hồi xuân... Nói quy xà, danh hắc sát, ẩn chứa thâm nhân... Nếu biết sát cơ lặp đi lặp lại, tri hiểm trong sinh ân... Ý này là tham tạo hóa, chính là kim đan đại đạo, không có ở đây tinh túy... phú quý phương tiện, bằng hữu hỏi ra nhân luân... Thế nhân đều hiểu thần tiên tốt, chỉ có công danh quên không quên..."

Một tăng nhân mặc tăng bào màu đỏ từ trên không bay qua, người này có chút trẻ tuổi, đầu tròn mặt tròn, vẻ mặt hiền lành, dáng vẻ tươi cười chân thành, đúng là Tiểu Mật Tông.

Giới sắc nghe được bài ca này huyền diệu, trong lòng khẽ động, phi thân xuống, rơi vào trên thềm đá, gọi đại hán trung niên lại, cười nói: "Vô Lượng Quang, Vô Lượng Phật... Vị đại thúc này, tiểu tăng hữu lễ."

Đại hán trung niên dáng người cường tráng, mặt đầy lông lá, hai mắt sáng ngời có thần, tinh quang bắn ra bốn phía. Hắn đứng lại, nhìn về phía cảnh sắc trước mặt, cười nhạt nói: "Không dám, tiểu sư phó có chuyện gì sao?"

Thấy tuệ nhãn như vậy, mơ hồ nhìn ra đại hán trung niên tuy bề ngoài đơn giản, nhưng khí tức ẩn giấu bên trong, lấy tu vi của hắn vậy mà nhìn không ra nội tình của đối phương, hơn phân nửa có pháp tướng cảnh giới, lập tức không dám lãnh đạm, vội nói: "Xin hỏi đại thúc là vị trưởng lão nào của Thái Huyền tiên môn? Tiểu tăng sao ta chưa từng thấy?"

Nam tử trung niên mỉm cười: "Tiểu sư phụ hiểu lầm rồi, tại hạ Trương là dân, chẳng qua chỉ là một người đốn củi nho nhỏ của Thái Huyền tiên môn, đâu phải trưởng lão gì. Tiểu sư phó tới Thái Huyền tiên môn là có chuyện gì?"

Giới sắc vừa nghe hắn không phải trưởng lão, lập tức mất hứng thú, thuận miệng nói: "Ồ, tiểu tăng có chuyện quan trọng muốn tìm môn nhân quý phái, thật sự thời gian cấp bách, liền cáo từ, đại thúc đi đường an toàn."

Trương Vi Dân nói: "Ta thấy tiểu sư phó thiên linh trùng sát, mặt mang hắc khí, sợ là có tai ương huyết quang, gần đây không nên đi ra ngoài tốt hơn, không bằng quay về sơn môn tu thân dưỡng tính, có thể tránh được kiếp nạn này, miễn cho tai họa lâm thân, lãng phí trận tu hành này."

"Đa tạ đại thúc nhắc nhở."

Giới Sắc ứng phó một câu, ngoài miệng tuy khách khí, nhưng trong lòng hết sức không vui, hắn chính là đệ tử đắc ý của Tiểu Mật Tông, cao thủ Nguyên Anh viên mãn, cũng thông hiểu mệnh lý, có thể nhìn ra khí vận người khác vượng suy, không cần hắn chỉ trỏ.

Giới sắc thả người bay lên, giống như một con diều hâu, nhanh chóng bay về phía Thái Huyền tiên môn.

Trương Vi Dân nhìn cảnh sắc rời đi, khẽ lắc đầu, cõng củi gỗ đi trên thềm đá, tiếp tục hát bài ca trong núi:

"Vô căn thụ, Hoa Chính U, Tham luyến vinh hoa ai chịu từ bỏ? Phù phiếm sinh sự, thuyền Khổ Hải, phiêu bạt bất tự do... Vô biên vô gia nan hệ, thường du ngoạn nơi Ngư Long hiểm trở... chịu quay đầu, là bờ, không đợi phong ba phá thuyền... Thế nhân đều hiểu thần tiên tốt, chỉ có danh lợi không quên..."

Cứ đi tới đi lui, bóng dáng Trương Vi Dân bỗng nhiên dần dần hư hóa, cuối cùng biến mất trên thềm đá.

Đi vào Thái Huyền tiên môn, vốn định tìm người của Huyền Chân sơn, nhưng lần này hắn tới đây chỉ đơn thuần là báo thù riêng, cũng không phải là đại biểu cho Tiểu Mật Tông, cho nên không có tư cách gặp người của Huyền Chân sơn. Cũng may hắn có mấy hảo hữu ở Thái Huyền tiên môn, đều là đệ tử chân truyền cảnh giới Nguyên Anh, có tu vi thậm chí không hề dưới hắn và Phong Tuấn Kiệt.

"Nguyên Trí sư huynh, Nguyên Dũng sư huynh, hai vị sư huynh, tiểu đệ hữu lễ."

Hai nam tử trung niên mặc đạo bào trắng xoá dắt tay nhau đi tới, tuy rằng dáng dấp ngũ quan không đoan chính, nhưng dáng người thẳng tắp, vũ lực mạnh mẽ, nhất là nhãn thần bắn ra bốn phía, vừa nhìn đã biết không tốt. Sắc mặt nhìn thấy hai người, vội vàng chắp tay trước ngực vấn an.

"Cảnh sắc sư đệ, mời vào trong đình nói chuyện."

"Dễ nói mà."

Ba người đi tới một chỗ đình của Thái Huyền Tiên Môn, tự mình ngồi xuống.

Thái Huyền tiên môn có bảy mươi hai cảnh trí, giới sắc ngẩng đầu nhìn lại, phía trước bên trái có một thác nước đổ xuống, phát ra tiếng vang ầm ầm, hình thành một dòng suối, hướng về phía núi hạ lưu.

Tâm tình nhẫn sắc vốn u ám lúc đầu rõ ràng hơn không ít, hắn thở ra một hơi trọc khí, nói: "Lần này tìm hai vị sư huynh, thật sự là tình không thể không đến! Tiểu tăng cũng không ngờ được Vi Vân kia hung tàn đến nước này, ai..."

Tính tình Nguyên Dũng tương đối dễ chịu, nói thẳng: "Cảnh Châu sư đệ, theo ý ngươi, gần đây tin đồn tu chân giới là thật sao? Nguyên Kiệt sư đệ đúng là do Vi Vân Tử giết chết? Nếu quả thật như thế, Thái Huyền Tiên Môn ta sẽ không từ bỏ ý đồ!"

Giới sắc nghiêm mặt nói: "Việc này tuyệt đối là chính xác! Ngày ấy tiểu tăng vừa đi ngang qua Tây kinh thành, gặp Vi Vân tiểu tăng hạ độc thủ với sư huynh tuấn kiệt, tiểu tăng còn muốn tiến lên khuyên can, nhưng tiểu tăng kia không biết tu luyện ma công gì, trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi tu vi đột nhiên tăng mạnh., Ta không những không địch lại, còn bị nó đoạt đi pháp bảo "Minh Nguyệt Phi Hoàn", có mấy đạo hữu Thái Bạch Kiếm Tông thấy bất bình xuất thủ tương trợ, cũng bị nó chém giết tại chỗ. Ai ui! Thật sự là quá tàn nhẫn..."

Nguyên Trí gật đầu nói: "Tối hôm qua, ba vị trưởng lão của Ngũ Hành tông đã tới bản môn, báo cho chưởng giáo, tiểu sư đệ Vi Vân băm vằm sư đệ Nguyên Kiệt ném vào hố phân nhà xí. Hành động này quả thực quá hung tàn, đã hoàn toàn là phong cách của người trong Ma đạo, hắn đã triệt để kích động sự phẫn nộ của nhân sĩ chính đạo. Không chỉ có như thế, mà còn làm ra hành động này., Hắn còn kể cả Yêu nữ tà dị giáo, giết chết toàn bộ tông chủ Bạch Kiếm đạo nhân của Ngũ Hành tông, trưởng lão nửa Sơn đạo nhân, mặt khác trưởng lão Bạch Miểu của Dược Vương Tông cũng bị mê hoặc, xâu xé lẫn nhau! Hiện tại xem ra, Vi Vân tiểu nhân rõ ràng chính là quân cờ của Ma giáo, không sớm muộn cũng sẽ bị tiêu diệt, chính đạo tu chân giới của ta sẽ bị hủy trong tay kẻ này!"

Trong lòng cảnh sắc đại hỉ, không muốn có nhiều người hỗ trợ tiêu diệt Vi Vân như vậy, chính hợp ý hắn, kỳ thật hắn chủ yếu là muốn đoạt lại "Minh Nguyệt Phi Hoàn" của mình, bất quá có thể giết Vi Vân, đó là không thể tốt hơn. Có nhiều trợ thủ như vậy cùng chung mối thù, giết chết một Vi Vân, tự nhiên là nước chảy thành sông.

Sắc cảnh đứng lên nói: "Tiểu đệ đúng là có ý này, nhất định phải thay trời hành đạo trừ khử tên Vi Vân kia, nếu không thiên lý ở đâu? Việc này là việc cấp bách, ngoại trừ nội gian chính đạo, mới có thể an tâm đối phó với Ma giáo!"

Nguyên Trí gật gật đầu, cau mày nói: "Chỉ là... Lần trước Ma giáo đánh lén bổn môn, tạo thành một vài nhân vật trọng yếu của các tông

trong chính đạo tu chân giới ngã xuống, rất nhiều tông môn có lí giải rất sâu về bổn môn. Cho nên gần đây chưởng giáo vẫn luôn bận xử lý chuyện liên minh chính đạo, không rảnh bận tâm đến việc này. Việc này còn cần chúng ta làm đệ tử mới được, còn phải bàn bạc kỹ hơn." Gã là người cẩn thận, có trí tuệ, suy tính tương đối chu toàn.

Nguyên Dũng hừ lạnh nói: "Mặc dù như thế, nhưng có người của Ngũ Hành tông trợ giúp, lại thêm mấy người chúng ta, chẳng lẽ không đối phó được với tiểu nhân của Vi Vân, kẻ này trước sau giết Nguyên Vũ sư huynh, sư đệ của Nguyên Kiệt, nếu chúng ta không trừ khử kẻ này, mặt mũi của Thái Huyền Tiên môn sẽ còn lại bao nhiêu?"

Lời này chẳng qua là lời nói của tràng chủ, trên thực tế là bởi vì trước kia bọn họ nhận ân huệ của Nguyên Vũ, lại có giao tình rất sâu với Phong Tuấn Kiệt, cho nên khi bọn họ bỏ mình, bản thân dù thế nào cũng phải biểu thị một chút, nếu không trong lòng sẽ băn khoăn, nhất là khi giới sắc đều tìm tới cửa, kết bạn với tìm kiếm cương, là chuyện tình thế bắt buộc.

Trưởng lão Ngũ Hành tông cảnh sắc nói: "Nếu Trưởng lão Ngũ Hành tông hỗ trợ thì không còn gì tốt hơn."

Nguyên Trí nói: "Đã như vậy, việc này cứ quyết định như vậy đi, chúng ta cũng có thể mời trưởng lão Minh Đức của bản môn rời núi, lão nhân gia người thống hận Vi Vân tiểu nhi đã lâu, nhất định sẽ ra tay."

"Thế thì tốt quá!" Giới sắc đại hỉ.

Lúc này Huyền Chân sơn nhân đích xác không có thời gian quản chuyện Phong Tuấn Kiệt bị giết, đối với hắn mà nói, sớm đã có danh dự cùng địa vị chí cao của Thiên Vận đại lục, cái gì không có? Chỉ có một mơ ước duy nhất, cũng xa xa không thể với tới, đó chính là thành tiên!

Tất cả thế gian đều là phù vân, chớp mắt đã trôi qua, chỉ khi nào trở thành Địa Tiên thì mới có tuổi thọ vĩnh hằng! Khi đó muốn làm gì không được?

Nhưng việc thành Tiên không phải dễ dàng như vậy, thời điểm cường giả Độ Kiếp viên mãn đột phá đến Địa Tiên, tám chín phần mười đều đã vẫn lạc trong lúc độ kiếp rồi, người từ xưa đến nay có thể thành công tu thành Địa Tiên, tuyệt đối trong vạn người không có một! Đặc biệt là sau đại chiến trăm năm trước, hầu như là chưa từng nghe nói có ai thành công, ngay cả các đời chưởng giáo Thái Huyền tiên môn cũng không thể không bỏ mình trong thiên kiếp.

Huyền Chân sơn nhân tuân theo truyền thừa chính thống của Thái Huyền Tiên Môn, bên trên ghi chép rất rõ ràng, muốn tu thành Địa Tiên, chỉ có hai pháp, hoặc là tu thành Tiên Thiên đạo tâm, Thiên Nhân hợp nhất, hoặc là thu hoạch Vô Lượng công đức, mượn nhờ lực lượng thiên địa bảo vệ nguyên thần, ngoài ra không còn cách nào khác, chỉ có hai pháp này mới có thể bình yên vô sự vượt qua thiên kiếp.

Phương pháp tu luyện Tiên Thiên đạo tâm này cực kỳ đơn giản, thế nhưng vạn năm qua hầu như không ai có thể tu thành, cho nên chỉ có thể dựa vào thu hoạch công đức, nhưng thu hoạch công đức là phải xem thời cơ. Mà thời cơ này chính là chính ma đại chiến, chính đạo có thể dựa vào đánh bại Ma giáo để thu hoạch công đức, Ma giáo có thể dựa vào đánh bại chính đạo để đạt được công đức, mặc kệ là nhà nào thắng được., Chỉ cần có thể dẹp yên chiến hỏa, thiên địa an bình là được, phương pháp này chỉ có chính ma bảy tông biết được. Mà vạn năm qua, mỗi lần chính ma đại chiến, tam giáo thất tông nhất là chính đạo thất tông đều có tính toán của riêng mình, thời khắc mấu chốt tự mình chiến đấu, sau đó chia cắt công đức, thế cho nên ai cũng không bước qua được cánh cửa độ kiếp đến Địa Tiên kia.

Lần này Huyền Chân Sơn Nhân thành lập liên minh chính đạo trước, thề với thiên địa, có thể nói là cờ cao hơn, liên minh chính đạo lấy

hắn cầm đầu, chỉ cần liên minh chính đạo thành công đánh tan ma giáo, hắn sẽ thành công.

Ai ngờ Ma giáo tập kích, lại đi vào thời khắc mấu chốt tổ chức đại hội chính đạo, cho bọn hắn một đòn tàn nhẫn, khiến cho lòng người năm trăm tông môn của Chính đạo liên minh tách rời nhau, ai cũng bận rộn chuyện tông môn của mình, thậm chí kiếm cớ muốn rời khỏi liên minh chính đạo.

Vì thế, Huyền Chân sơn nhân không thể không nghĩ trăm phương ngàn kế tụ lại nhân tâm, tái tạo đại thế. Dù sao, lấy lực lượng của một tông môn như Thái Huyền tiên môn, hắn còn lâu mới đủ sức chống lại tam đại ma giáo.

...

Địa giới Phong châu, một luồng sáng trắng xẹt qua bầu trời, bay về nơi xa.

Bạch Vô Ưu khống chế kiếm quang, bay giữa không trung, trong lòng lạnh toát.

Hắn mang Mạc Tú Vân về Dược Vương Tông, an táng rồi tìm được dược lão nhân hy vọng lão có thể ra mặt phái người cầm Vi Vân về. Như vậy hắn cũng có thể nghe Vi Vân giải thích một phen., Về việc sát hại Mạc Tú Vân, ai ngờ Dược lão nhân không muốn gặp hắn, hắn lại tìm tới ba vị trưởng lão, ba vị trưởng lão nghe việc này, cũng không có ý tứ ủng hộ hắn chút nào. Tô Mộc thậm chí còn nói chuyện tình thâm sâu với hắn, không nên vì chuyện nhỏ nhi nữ tình trường, phá hư tiền đồ rộng lớn của mình.

Bạch Vô Ưu bất đắc dĩ, liền một mình bay khỏi Dược Vương tông, muốn tìm Vi Vân tính sổ.

Hắn bay giữa không trung, thầm nghĩ: "Tu chân giới đồn đãi, Vi Vân là con trai của môn chủ Tử Nguyệt tiên môn, xem ra việc này là thật rồi. Bây giờ Dược Vương tông làm ác Thái Huyền tiên môn, liền dựa

vào Tử Nguyệt tiên môn, dù thế nào cũng không thể đắc tội với Yên Vũ nương nương, đương nhiên cũng sẽ không giúp ta tìm Vi Vân tính sổ. Nếu đã như vậy, cứ để ta tự mình tới, ta muốn xem rốt cuộc Vi Vân tu luyện ma công gì, ngay cả Phong Tuấn Kiệt cũng không phải đối thủ của hắn!"

Mới bay ra khỏi Phong Châu, đi tới giáp giới của Phong Châu, Trung Châu, Thanh Châu, Tam Châu, liền nhìn thấy từng đạo quang hoa từ đằng xa bay tới, đều là hướng về Thanh Châu bay đi, vừa vặn cùng đường với Bạch Vô Ưu.

Bạch Vô Ưu tập trung nhìn vào, người phía trước hết sức quen mắt, một thân tăng bào màu đỏ của tông môn nhỏ, đầu trọc mặt tròn, có chút mập lùn, đúng là phật công tử giới sắc. Những người còn lại mặc một bộ đạo bào trắng tinh, ăn mặc kiểu môn nhân Thái Huyền Tiên môn, người cầm đầu càng thêu tiên kiếm, chính là quần áo trưởng lão của Thái Huyền Tiên môn, đúng là người Minh Đức Sơn, ngoài ra còn có ba người Ngũ Hành tông, cùng với một nam tử trung niên mặt trắng.

Những người này tụ tập với nhau chính là đi tìm Vi Vân xui xẻo, nguyên trí, nguyên dũng, Minh Đức Sơn Nhân, còn có Hắc Thủy tiên cô của Ngũ Hành tông, Liệt Hoả đạo nhân cùng với Long Thụ đạo nhân, cộng thêm nam tử trung niên mặt trắng kia, tổng cộng có tám người.

Nam tử trung niên mặt trắng này lưng đeo trường kiếm, cũng có Pháp tướng sơ kỳ, chính là Tân Kim, tông chủ Thái Bạch Kiếm Tông. Một tay Thái Bạch Kiếm Quyết tu luyện được lô hỏa thuần thanh, gần đây từ Nguyên Anh viên mãn đột phá đến Pháp Tướng sơ kỳ, cũng là cao thủ tu chân giới, bị giới sắc lôi kéo, muốn báo thù cho đệ tử.

Lúc này cũng nhìn thấy Bạch Vô Ưu cũng màu kiêng sắc, lông mày hắn nhíu lại, cười tiến lên nói: "Bạch sư huynh, sao ngươi lại ở đây?"

Minh Đức Sơn Nhân thấy vậy lại nhíu mày, sao lại là đệ tử của Dược Vương tông.

Bạch Vô Ưu quét mắt nhìn những người còn lại một cái, sau đó nhìn về phía kiêng sắc, nói: "Cảnh Châu huynh, các ngươi lại muốn đi đâu?"

Đôi mắt cảnh sắc xoay chuyển, nói: "Nói rất dài dòng, chúng ta chính đạo tam công tử, hiện giờ Phong công tử bị Dược Vương tông các ngươi... bị Vi Vân làm hại, pháp bảo "Minh Nguyệt Phi Hoàn" của ta cũng bị nó đoạt mất, cho nên cùng mấy vị sư thúc, sư huynh của Thái Huyền Tiên môn, muốn đi tìm xui xẻo của Vi Vân. Đúng rồi, vị này là Tân Kim, chính là tông chủ Thái Bạch Kiếm Tông, môn hạ của hắn có mấy tên đệ tử cũng bị Vi Vân hãm hại, ôi! Đúng là tội quá..."

Bạch Vô Ưu nghe vậy, yên lặng không nói.

Trùng hợp, hắn cũng muốn đi tìm Vi Vân tính sổ.

Sau khi cảnh sắc nhớ lại đêm đó giết chết Mạc Tú Vân, tiếng la hét của Bạch Vô Ưu trong lòng hơi động, lại nói: "Bạch sư huynh, có một chuyện... Không biết có nên nói hay không?"

"Mời Giới Sắc huynh nói."

"Ta đã từng trông thấy Vi Vân giết hại một nữ đệ tử của Dược Vương Tông. Ừ, đúng, là trong một buổi tối, vị sư muội kia tu vi không cao, bộ dáng như Kim Đan sơ kỳ, cũng không biết là đã đắc tội với Vi Vân nơi nào, lại nhẫn tâm tàn thủ tồi hoa., Hạ sát thủ với nàng, nếu không phải ta đánh rắn động cỏ, hắn thậm chí còn muốn gian gian ô... Đương nhiên, trong chuyện này ta cũng không biết, bất quá Vi Vân hắn xuất thân Dược Vương Tông, lại quyết tâm hạ tử thủ với sư muội của Dược Vương Tông, thật sự là cực kỳ điên cuồng."

Bạch Vô Ưu nghe vậy, lửa giận trong lòng cuộn trào mãnh liệt, hắn lập tức nhớ tới hình ảnh Mạc Tú Vân hộc máu bỏ mình, đúng rồi, cái này chính là Mạc Tú Vân, quả nhiên, nàng quả nhiên là bị vi vân làm hại!

Bạch Vô Ưu thản nhiên nói: "Vị sư muội kia là thê tử của ta."

"Cái gì?!" Giới sắc nghe vậy chấn động: "Lại có việc này? Vi Vân kia thật đúng là phạm vào thiên quy! Ngay cả thê tử của Bạch sư huynh cũng dám xuống tay, đơn giản, đơn giản..."

Sắc ngắn nhất thời lòng đầy căm phẫn, nói: "Bạch sư huynh, chúng ta cũng đang muốn đi tìm tên xui xẻo kia, không bằng chúng ta kết bạn đồng hành. Thế nào? Ngươi có biết, Vi Vân này tu luyện ma công, tu vi đột nhiên tăng mạnh, bên người còn có mấy yêu nữ thực lực không tầm thường giúp hắn, chúng ta chỉ có thể đồng tâm hiệp lực, mới có thể bắt giết hắn!"

Minh Đức Sơn người vốn đối với Bạch Vô Ưu cũng không có cảm tình gì, nhưng nghe nói thê tử hắn bị Vi Vân giết chết, lại là đi tìm Vi Vân tính sổ, khuôn mặt lập tức dịu xuống, nói: "Vô Ưu sư điệt, ta luôn luôn rất coi trọng ngươi, ngươi và Tuấn Kiệt giống nhau, đều là kỳ tài ngút trời, thù này nên báo, ngươi cùng chúng ta đi chung đi, mấy vị đạo hữu của Ngũ Hành tông đã hạ ấn ký trên người tên kia, biết hành tung của tên kia."

"Cũng được." Bạch Vô Ưu gật đầu.

Lập tức, một nhóm chín người bay về phía Thanh Châu.

...

Sơn môn Phù Vân các nằm ở khu vực trung gian của Vân Châu. Một nơi cách phía đông bắc thành Tây trăm dặm là một khe núi vờn quanh. Trong khe núi bốn phía chảy xuống rất nhiều thác nước, hội tụ thành một hồ nước cực lớn. Phía trên hồ nước có một tòa lầu các cực lớn, cao vạn nhận, giống như tòa tháp cao, tầng tầng tầng lớp lớp, thẳng hướng Vân Tiêu mà đi, cao hơn một cái đầu so với các ngọn núi xung quanh.

Toà lầu các cao lớn này chính là sơn môn Phù Vân Các, chung quanh có rất nhiều đình đài lầu các, chính là nơi cư ngụ của đệ tử ngoại môn và tạp dịch Phù Vân Các, bảo vệ lầu các cao lớn bên trong. Phía dưới lầu các có mấy tầng là chỗ ở của đệ tử nội môn,

mấy tầng chính giữa là chỗ ở của đệ tử chân truyền., Bên trên là nơi ở của trưởng lão Phù Vân Các, cao nhất là phòng khởi hành của các chủ và phu nhân Lạc Khinh Trần, tuy là chỗ cao nhất nhưng diện tích lại không nhỏ, chừng mười mấy gian phòng, cũng chỉ có cường giả tu chân giới Quỷ Phủ thần công mới có thể tạo ra kiến trúc bực này.

Giờ phút này, tại một gian phòng trên chỗ cao nhất, phía trên treo hai cái đèn lồng lớn màu đỏ, cửa phòng đóng chặt, trước cửa có hai phu nhân mỹ mạo, đều mặc vũ y màu lam, lưng đeo cung tiễn, ánh mắt có thần, không nhúc nhích.

Mấy con diều hâu đang lượn vòng trên bầu trời, thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu dài nhỏ. Đây là sủng vật do Phù Vân các nuôi dưỡng, dùng để giám sát động tĩnh chung quanh, có cái gì gió thổi cỏ lay, lập tức sẽ báo cáo môn nhân Phù Vân các biết được.

Hai vị phu nhân canh cửa nhìn ưng gáy trên không trung, đột nhiên nghe tiếng bước chân truyền đến, vội vàng thu hồi ánh mắt. Các nàng là thị nữ tùy thân của Lạc Khi Trần, đã hầu hạ Lạc Khinh Trần hơn ba trăm năm, nếu không có trường hợp đặc biệt, trước nay luôn là nửa bước không rời.

Một nam tử trung niên mặc trường bào cẩm tú màu lam, đầu đội mũ tử kim đi tới, bộ dáng không giận mà uy, chính là đương đại Các chủ Phù Vân Các - Phù Thế Chân Nhân, người trẻ tuổi nhất trong thiên vận bát tiên, chỉ hơn ba trăm tuổi, cũng đã là cường giả độ kiếp, tu luyện Long Phượng Phú một trong thập đại kỳ công đến đại thành, lại có pháp bảo cao cấp Lạc Tiên Cung trong tay, phóng nhãn toàn bộ Thiên Vận đại lục, không có địch thủ.

"Các chủ!"

Hai phụ nhân vội vàng cúi đầu vấn an.

Chân nhân Phù Thế gật gật đầu, nói: "Phu nhân có ở bên trong không?"

Trong đó có một phụ nhân lông mày dài nhỏ nói: "Bẩm Các chủ, phu nhân ở bên trong... Nhưng hiện tại không tiện, mong Các chủ thứ lỗi."

Chân nhân Phù Thế nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, nói: "Đã là lúc nào rồi, nàng còn... khỏe... Hừ! Bảo nàng nhanh tới phòng khách gặp ta, có chuyện quan trọng cần bàn bạc."

"Vâng, Các chủ!"

Hai cô gái cúi đầu lên tiếng.

Phù Thế Chân Nhân phất tay áo, xoay người rời đi.

Hai vị phu nhân nhìn nhau, phu nhân đẫy đà kia lấy ra ngọc bài đưa tin màu lam trên người, nói nhỏ vài câu, ngọc bài lóe sáng, liền có tin tức truyền vào trong phòng.

Cùng một thời gian, trong phòng đang diễn ra một màn kinh tâm động phách.

Một nữ nhân tuyệt sắc toàn thân trần trụi, da thịt trắng hơn tuyết đang nằm ngửa trên một tấm gỗ mềm, cả người căng thẳng, eo thon thỉnh thoảng cong lên, một đôi mắt đẹp tràn ngập dục hỏa, miệng đàn hơi phân, tiếng gầm gừ liên tục, nước bọt từ trong miệng rơi xuống., Rớt xuống cổ tuyết trắng, còn có hai bộ ngực to béo trước ngực, ngực to tròn sữa, sữa to lớn, giữa hai chân nàng, ngồi ở giữa hai chân, cũng ngồi hai phụ nhân mỹ mạo, cả người trần trụi, bộ dạng toàn thân mồ hôi đầm đìa, trên tay đang làm động tác kịch liệt không ngừng.

Hai phụ nhân xinh đẹp này đều cầm trong tay một cây ngọc xử thô dài, hình dạng ngọc xử này tựa như dương cụ nam tử, so với dương cụ của đại đa số nam tử lớn hơn rất nhiều, to như cánh tay trẻ con, dài đến một thước, một phụ nhân trong đó hai tay nắm chặt ngọc xử., Hắn đang hung hăng dí một đầu vào trong cái hang nhỏ dưới hạ thể nữ nhân, huyệt nhỏ của nữ nhân hình hoàn mỹ, môi đỏ mọng, thịt khe phấn hồng tươi mềm, như đóa hoa tươi nở rộ ra, phía trên có một hạt âm khúc to như hạt đậu tằm., Chung quanh huyệt nhỏ là lông

đen dày đặc, những sợi lông đen này dài đến nửa xích, như tóc bao trùm xung quanh huyệt thịt, nhìn rất đồ sộ. Mỗi lần vị phu nhân cắm ngọc xử vào trong đó, cắm gần nửa gốc vào trong huyệt thịt., Một chân chọc vào chỗ sâu trong tử cung nữ nhân, mỗi lần đâm vào, đều lấy ra một cái bánh bao lớn, khi rút ra lại mang theo nước thuốc ồ ồ, giống như suối phun không ngừng toát ra. Một phụ nhân khác nắm lấy một cây ngọc xử khác, đem ngọc xử cắm vào trong động thịt hoa cúc nữ nhân, cũng là hung hăng ra vào, mỗi lần đều xâm nhập đến chỗ sâu nhất mới rút ra.

Trong lúc hai phụ nhân này không ngừng toàn lực rút ra, nữ nhân tuyệt sắc không ngừng phát ra tiếng gầm rú bén nhọn mà lại thật dài, ngẫu nhiên thậm chí giống như dã thú gào thét, thanh âm cao vút, nếu không phải có cách âm kết giới, thanh âm của nàng đủ truyền khắp toàn bộ Phù Vân Các.

"Mau lên... Dùng sức... tăng thêm chút nữa... a a... Các ngươi không ăn cơm sao? Mau... a... a... giết ta, giết ta... mau mau..."

Theo tiếng hò hét cùng tiếng gầm không ngừng của nữ nhân tuyệt sắc này, hai vị phụ nhân nắm ngọc xử, liều mạng cài ngọc, các nàng thân mang tu vi không tầm thường, lực lượng cùng tốc độ đã không ngừng chút nào tiến hành hơn nửa ngày, đã sắp sức cùng lực kiệt, nhưng vẫn chưa thể thỏa mãn nữ nhân trước mặt.

Hai vị phu nhân lau mồ hôi trên trán, nắm ngọc xử, dùng hết khí lực toàn thân liều mạng cắt hai cái lỗ thịt nữ nhân.

Nữ nhân tuyệt sắc bỗng phát ra một tiếng kêu "A" cao vút, eo thủy xà đột nhiên cong lên cao, sau đó vẫn duy trì bất động. Một khắc sau, dưới bụng trắng nõn trơn nhẵn của nàng co rút kịch liệt, hai lỗ thịt trong tiểu huyệt và Cúc Hoa đồng thời sản xuất một cỗ lực lượng cường đại phun ra nuốt vào., Trước nuốt trọn hai cây ngọc xử kia vào trong hai lỗ thịt, kẽ thịt khép kín, sau đó lỗ thịt bỗng nhiên mở ra, lại bỗng nhiên phun ra, hai cây ngọc xử nhất thời phân biệt từ trong lỗ thịt và động thịt Cúc Hoa của nàng bắn ra, cắm vào mặt đất sâu

gần nửa thước., Hơn nữa lại từ hai bên lỗ hỗng ra một cỗ sóng nước nóng hổi, giống như suối phun, so với nước tiểu cái gì lớn hơn gấp mấy lần. Hai cột nước từ đó bắn nhanh ra, phân biệt đánh vào trên hai người phu nhân trần trụi trước người nàng, tưới toàn thân các nàng ẩm ướt, giống như gà canh, vô cùng rối rắm mà lại tràn ngập mùi gay mũi dâm dục.

Thời gian uống nửa chén trà nhỏ mới dừng lại, hai cái lỗ mở cửa lớn chậm rãi khép lại, nữ nhân tuyệt sắc mặt ửng đỏ, kéo căng người từ từ hạ xuống, trong miệng vẫn còn thể mềm mềm.

Hai vị phu nhân đã sớm quen với cảnh tượng này nên cũng không cảm thấy kinh ngạc, chỉ là đứng dậy, vươn cái lưỡi dài trắng nõn, nhẹ nhàng liếm hai cái lỗ thịt của nữ nhân tuyệt sắc, một cái liếm tiểu huyệt, một cái bông cúc, hút hết dâm thủy phía trên vào trong miệng.

liếm liếm môi, một phụ nhân trong đó bỗng nhiên dừng lại, ngẩng đầu nói: "Chủ nhân, vừa rồi Các chủ đã tới, mời chủ nhân tới phòng khách thương nghị chuyện quan trọng."

"Phù... Biết rồi."

Nữ nhân tuyệt sắc híp đôi mắt đẹp lại, lên tiếng.

Chân nhân Phù Thế đứng đợi trong đại sảnh một hồi lâu, cho đến thời gian hai nén nhang trôi qua, mới nhìn thấy Lạc Khinh Trần khoan thai đến chậm.

Lạc Khinh Trần với khuôn mặt tuyệt mỹ mặc một bộ váy lụa màu lam, khóe mắt mỉm cười thản nhiên, tư thái uyển chuyển, cặp mông đẫy đà, cử chỉ ưu nhã, phong hoa tuyệt đại, bước chân nhẹ nhàng, đã tới ngồi xuống chiếc ghế dựa bên cạnh Phù Thế chân nhân, giọng nói dịu dàng, lạnh nhạt hỏi: "Có chuyện gì?"

Sắc mặt của Phù Thế Chân Nhân có chút khó coi nói: "Hiện giờ chính là thời khắc mấu chốt của chính ma đại chiến, sao ngươi... còn phải như thế... Không biết xấu hổ!"

"Ngươi nói cái gì? Ta không nghe rõ, ngươi lặp lại lần nữa." Lạc Khinh Trần nhíu mày, sắc mặt lạnh xuống.

"Sư tỷ, thật xin lỗi, là ta lỡ lời, mong rằng sư tỷ thông cảm nhiều hơn." Phù Thế chân nhân đột nhiên cảm thấy mình nói sai, vội vàng đứng dậy xin lỗi.

Thân là một trong Thiên Vận Bát Tiên, Phù Thế Chân Nhân trước mặt Lạc Khi Trần cũng không dám lớn tiếng nói chuyện. Lạc Khinh Trần là con gái của Các chủ đời trước, là thân thể ngàn vàng. Năm xưa, Phù Thế Chân Nhân bái nhập Phù Vân Các cũng không có tài năng trời ban, chỉ là vì khi còn trẻ phong thần tuấn lãng, dưới cơ duyên xảo hợp nhận được Lạc Khinh Trần., Được nàng tán thành, nên Thanh Vân lên thẳng được chân truyền của các chủ, lập tức trở thành đệ tử chân truyền đứng đầu. Về sau lại kết làm phu thê với Lạc Khinh Trần, được bí pháp trợ giúp, công lực tăng lên nhiều. Sau khi lão các chủ tọa hóa, thành công bước lên bảo tọa các chủ.

Nhưng chân nhân Phù Thế vốn không xuất lực, dẫn tới oán niệm Lạc Khinh Trần rất sâu. Lạc Khinh Trần cho rằng chân nhân Phù Thế không được, còn Phú Thế chân nhân lại cho là vấn đề thể chất của Lạc Khi Trần. Hai người cũng không hòa thuận, chuyện này không thể để người ngoài biết được.

Lạc Khinh Trần hừ lạnh một tiếng nói: "Chuyện gì?"

Phù Thế chân nhân nói: "Là về đại hội tiên đạo của Tử Nguyệt tiên môn, tuy sư tỷ đã đáp ứng Bạch Chỉ sẽ tiến về, nhưng dù sao Phù Vân các chúng ta đã gia nhập liên minh chính đạo, nếu lại gia nhập liên minh tiên hiệp, hai bên đều đứng hai bên, như cỏ đầu tường, sợ là có chút không ổn."

Đôi mi thanh tú của Lạc Khinh Trần khẽ động, nói: "Lúc trước khi ở Thái Huyền tiên môn, ngươi gia nhập Liên minh chính đạo, ta cũng không nói gì ngươi. Bây giờ còn muốn ngăn cản ta liên thủ cùng Ngu Yên Vũ à? Quan hệ giữa ngươi và Huyền Chân vượt xa quan hệ giữa ta và Ngu Yên Vũ à? Hắn là thứ gì, trong lòng ngươi không biết

à? Còn muốn mượn thế này để thu hoạch công đức thành tiên, cửa cũng không có."

Chân nhân Phù Thế nói: "Dù sao Thái Huyền Tiên Môn cũng là tu chân giới đệ nhất đại phái, lực hiệu triệu không phải Tử Nguyệt Tiên Môn có thể so sánh, Vân Châu chúng ta ở phía bắc, gần huyết hà vạn dặm, là nơi nguy hiểm nhất, rất dễ bị Ma giáo công kích., Nếu không liên hợp lực lượng các đại tông môn, một khi đánh nhau, sợ rằng rất khó ngóc đầu lên. Còn nữa, chúng ta lật lọng, bên phía Thái Huyền tiên môn khó tránh khỏi sẽ hưng sư vấn tội, chỉ sợ chúng ta sẽ rơi vào mắt của người đó cùng Dược Vương tông, bị người ta coi thường."

Phù Vân các không giống với những tông môn bình thường khác. Các đời tông chủ đều là thế tập gia truyền, Phù Thế chân nhân là thân ở rể, đối ngoại mặc dù là Các chủ, nhưng nội đối lại nghe Lạc Khinh Trần. Bởi vậy, dù sao Phù Vân các cũng là Lạc Khinh Trần làm chủ. Cô suy nghĩ một chút., Nói: "Ngày đó trên đại hội Tiên đạo, tất cả đại tông môn của Liên minh chính đạo bị Ma giáo tập kích, đều tử thương rất nhiều nhân vật hạch tâm, không ít tông môn mất đi lòng tin đối với liên minh chính đạo, tuyên bố muốn rút khỏi liên minh. Ta sẽ mở đại hội ở Tử Nguyệt tiên môn, lấy lý do này, rời khỏi liên minh chính đạo, gia nhập liên minh tiên hiệp."

Phù Thế chân nhân còn muốn nói gì đó, Lạc Khinh Trần khoát khoát tay nói: "Cứ quyết định như vậy đi, bên phía Thái Huyền tiên môn ngươi ứng phó một chút, sau đó ta sẽ lên đường. Đúng rồi, Phỉ Nhi đâu rồi?"

Chân nhân Phù Thế nói: "Chắc là ra cửa trước, tới Tử Nguyệt tiên môn tìm Ngu Phi Tuyết."

Lạc Khinh Trần giơ tay ra nói: "Đưa Lạc Tiên Cung với ta."

Chân nhân Phù Thế nghe vậy, từ trên người bay ra một đoàn thải quang, rơi vào trên tay nàng.

Lạc Khinh Trần thu Lạc Tiên Cung lại, không nói thêm gì nữa, đứng dậy đi khỏi.

Chân nhân đời này nhìn về bóng dáng xinh đẹp kia của nàng thì thầm thở dài trong lòng.

Con rể này... thực sự không dễ làm.

...

114

Quan hệ gay 108 là kỳ diệu.

Địa giới Thanh Châu có rất nhiều núi non trùng điệp, vạn tầng núi lớn chồng chất, vây toàn bộ Âm Nguyệt hoàng triều vào giữa, giống như những vì sao vây quanh mặt trăng. Núi lớn ở Thanh Châu đa số là nơi chưa được khai phá, trong núi nhiều hổ báo sài lang, thậm chí có cả đám mãnh thú, yêu quái, mỗi ngày đều xuất hiện cảnh tượng chém giết kịch liệt trong rừng rậm.

Một ngọn núi lớn ở Thanh Châu, núi non sừng sững, cỏ cây héo tàn, nhưng rất nhiều cành lá đã bắt đầu nảy mầm, từng trận cuồng phong gào thét trong núi, một dòng sông dài uốn lượn qua chân núi, có một chỗ tạo thành một cái đầm nước, mặt nước trong vắt, sâu không thấy đáy.

Giờ phút này, một nữ nhân tóc dài rối tung đang ngâm mình trong đầm nước, chỉ lộ ra một cái đầu xinh đẹp, chỉ một cái đầu này đã khiến cho tuyệt đại đa số nữ tử trên thế gian sinh lòng ghen ghét.

Khuôn mặt trái xoan trắng như tuyết, trên trán trơn bóng, lông mày dài nhỏ, đôi mắt đẹp long lanh, mũi ngọc tinh xảo, môi anh đào đỏ thắm, bên dưới là vài giọt nước lấp lánh khiến nàng càng thêm quyến rũ động lòng người.

Mỹ nhân tuyệt sắc này chính là Bạch Miểu, sau khi chạy ra khỏi Quan Diệu Tông, nổi giận tự dung không chỗ dung thân, một đường chạy như điên, không biết chạy bao lâu, cho đến khi toàn thân mệt mỏi, mới rơi vào trong đầm nước này, điên cuồng thanh tẩy thân thể mình, rửa sạch một lần lại một lần.

Trong đầu nàng không ngừng quanh quẩn hình ảnh dâm loạn tối hôm qua, căn bản không nhịn được không nghĩ tới.

Thỉnh thoảng lại nhớ tới Vi Vân hung hăng chơi đùa cái tiểu huyệt dâm đãng kia của nàng, thỉnh thoảng vang lên bốn đại yêu nữ hôn nàng ở bên cạnh, sờ bộ ngực của nàng, liếm thịt bâu lân của nàng... Vi Vân còn bắn vào trong miệng nàng!

"Nghiệt đồ, nghiệt đồ, ngươi nói ta về sau làm sao gặp người!"

Bạch Chỉ trong lòng kêu gọi không ngừng, nàng động tay chân, mặt nước ào ào rung động, tựa hồ đang đáp lại tiếng hò hét trong lòng nàng. Tuy rằng mùa đông nước sông băng lãnh, nhưng đối với Bạch Chỉ có tu vi cao cường, chuyện này có thể xem nhẹ.

Sâu trong Bạch Hỗn cũng khát vọng nam nhân, lại tràn ngập hảo cảm với Vi Vân, nhưng nàng không thể làm như vậy, nàng là ai chứ? Nàng chính là trưởng lão Bạch Chỉ của một trong Thất Tông chính đạo, tiếng tăm lừng lẫy ở tu chân giới Cửu Độc tiên tử., Tiên tử băng lãnh cao cao tại thượng, ai thấy nàng không hô lên một tiếng "Trưởng lão" hay "Tiên tử"? Bởi vậy nàng mặc dù khát vọng được nam nhân an ủi, khát khao bị dương cụ nam nhân va chạm, nàng cũng không thể biểu lộ ra, cũng không thể thật sự bước ra bước kia., Nàng chính là người chấp chưởng giới luật Dược Vương tông, là người bị hình phạt, nếu đệ tử Dược Vương tông biết được nàng lại dâm đãng như thế, vậy sau này nàng làm sao gặp được người nữa? Làm sao có thể tiếp tục làm trưởng lão Dược Vương tông, làm sao có thể sống yên ổn tại Tu Chân giới? Chỉ sợ cũng chỉ có con đường chết mà thôi.

Đối với nàng mà nói, dục vọng thân thể có thể chịu đựng, nhưng danh dự tổn hại, tuyệt đối không được. Cái này cũng là lúc đó nàng gửi gắm hy vọng Bạch Kiếm đạo nhân tuân thủ lời hứa, không truyền ra ngoài bí mật của nàng, thật sự là chấp niệm lên đầu, nhất thời quỷ mê tâm khiếu, liên quan đến vấn đề danh dự, căn bản không quan tâm nhiều nữa.

Vào thời khắc này, tiếng xé gió từ bên trên truyền đến, một đạo thân hình hạ xuống, hóa thành một thiếu niên tuấn tú. Người đến là Vi

Vân, Bạch Miểu đi rồi, hắn một đường gấp rút đuổi theo, có tứ đại yêu cơ hỗ trợ, cuối cùng cũng không mất dấu.

Ngay sau đó, tứ đại yêu cơ cũng hạ xuống, đứng sau lưng Vi Vân.

Vi Vân đứng trên bờ sông, quay lưng về phía Bạch Miểu nói: "Sư phụ, đệ tử biết sai rồi!"

"Ngươi cút cho ta!"

Bạch Chỉ cũng không quay đầu lại, chỉ gầm lên một tiếng.

Lúc này mặc dù Bạch Hỗn mặc quần áo, nhưng quần áo trên người lại bị nước sông thấm ướt, tất cả đều dán trên da thịt nàng, đường cong lả lướt rõ ràng có thể thấy được thân thể uyển chuyển mê người vô cùng, dù đưa lưng về phía Vi Vân, Vi Vân lại hoàn toàn có thể cảm giác được từng chi tiết của thân thể, hình ảnh tiêu hồn tối hôm qua rõ mồn một trước mắt, giống như trước mắt, nhất thời hạ thể lại sinh ra phản ứng.

Vi Vân thầm mắng mình vô sỉ, vội vàng thu nhiếp tinh thần, tiếp tục nói: "Sư phụ, đệ tử sai rồi, toàn bộ đệ tử đều nhất thời hồ đồ, dâm nhục ngài, kính xin sư phụ đừng để trong lòng, chớ làm hỏng thân thể, ngài muốn trừng phạt ta thì cứ việc trừng phạt đi, đệ tử cam tâm tình nguyện bị ngài đánh chửi..."

"Ngươi đi đi, ta không muốn nhìn thấy ngươi!"

"Sư phụ, người đánh con đi, như vậy trong lòng con sẽ dễ chịu hơn một chút!"

Vi Vân ngẩng đầu ưỡn ngực, từng bước tiến vào trong đầm nước, đi về phía Bạch Chỉ.

"Ngươi đừng qua đây!" Bạch Miểu xoay người, vẻ mặt lạnh lùng nói.

"Sư phụ, ta nên đánh, ta nên đánh!"

Vi Vân cũng là người tính tình cương liệt, trực tiếp cầm lên một khối nham thạch trong sông ném lên đầu mình.

"Không muốn!"

Bạch Chỉ giật nảy mình, theo bản năng nhào tới, một tay đánh rớt nham thạch trong tay Vi Vân.

Mặc dù nói, mặc dù Vi Vân bị đập đến vỡ đầu chảy máu, có tu vi trong người, cũng rất dễ khôi phục, nhưng Bạch Miểu thân là sư phụ hắn, há có thể trơ mắt nhìn hắn làm ra hành vi tàn phế như thế.

"Sư phụ, đệ tử thật sự biết sai rồi." Vi Vân nhìn nàng với vẻ mặt thành khẩn.

Bạch Chỉ thấy ánh mắt chân thành của nó, chân thành, trong lòng chấn động, trái tim nàng đại loạn, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của nó, chỉ cả giận nói: "Ngươi, ngươi chỉ biết nhận sai, vậy thì có ích lợi gì? Về việc thì bổ sung làm gì?!"

"Đệ tử nhất thời hồ đồ."

"Còn gì nữa không?"

"Đệ tử, đệ tử đáng chết..."

"Chớ chỉ nhận sai, tại sao ngươi phạm phải sai lầm lớn như vậy, không có nguyên nhân khác sao?"

"Đệ tử thấy thân thể của ngài có việc gì, cho nên muốn giúp đỡ một đám."

Bạch Hỗn gắt giọng: "Sao ngươi lại giúp như vậy?"

Vi Vân bất đắc dĩ nói: "Đệ tử một đời cấp bách, không thể nào nghĩ ra phương pháp khác."

"Ngươi, ngươi... Tên vô liêm sỉ như ngươi!" Bạch Chỉ xấu hổ vừa giận vừa dữ, ánh mắt phức tạp nhìn hắn, muốn đánh hắn lại không hạ thủ được.

"Sư phụ như thế nào mới bằng lòng tha thứ cho ta?" Vi Vân đi lên phía trước một bước.

Bạch Hỗn vội vàng lui về phía sau hai bước, nói: "Không được đụng vào ta!"

"Sư phụ, đệ tử thành tâm nhận sai, sám hối."

"Ngươi nhận sai, ngươi sám hối, tối hôm qua đối xử với ta như vậy, trừ bỏ, muốn cứu ta... Thì, không có nguyên nhân khác sao..." Vẻ mặt Bạch Chỉ tuy lạnh lùng, nhưng lại càng ngày càng thấp.

Lúc này nàng đối mặt với Vi Vân, đầu óc quả thật hỗn loạn, ngay cả nàng cũng không biết mình đang nói cái gì. Một mặt bị tình dục trùng kích, mặc dù có nước sông lạnh như băng tưới lên người, lại khó chống đỡ được dương cương chi khí trên người Vi Vân không ngừng xông tới, quả thực làm nàng hít thở không thông. Đầu óc hồ đồ, nàng muốn biết Vi Vân đối với nàng như thế nào, mình ở trong lòng nàng là vị trí gì, là sư phụ, hay là...

Vi Vân nghe được lời này của Bạch Miểu, đầu óc oanh lên một tiếng, ánh mắt rơi vào khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, còn có trước ngực bởi vì nước sông thấm ướt quần áo, dẫn đến hai vú em cao cao ngất, dục hỏa lại bốc lên, hạ thể lại có phản ứng, nhất thời trong lòng nóng lên, nói: "Còn nữa... Sư phụ là tuyệt sắc giai nhân, đệ tử ái mộ sư phụ đã lâu, triều nhớ nhung, đêm không thể chợp mắt, cơm trà không nghĩ..."

"Đừng nói nữa." Bạch Chỉ đỏ bừng mặt, hiện ra một chút xấu hổ nữ nhi. "Tên nghiệt đồ nhà ngươi, sao có thể nảy sinh ý đồ xấu xa với ta như vậy được. Ta, ta chính là sư phụ ngươi nha! Nếu ta cho người biết được, làm sao được?"

Vi Vân nghiêm mặt nói: "Đệ tử thật lòng thật lòng, tuyệt không nửa câu nói ngoa, cho dù ngài là sư phụ ta, ta vẫn yêu mến ngài, yêu như điên, cam nguyện vì sư phụ máu chảy đầu rơi, núi đao biển lửa, muôn lần chết không từ chối! Mặc kệ người khác nhìn ta như thế nào, cũng sẽ không thay đổi suy nghĩ của ta, mặc dù thiên phu chỉ thị, vậy thì như thế nào?"

Bạch Chỉ vừa thẹn vừa giận nói: "Ngươi, ngươi thật là làm loạn luân thường, không cứu được thuốc!"

"Ta không biết cái gì là luân thường, ta chỉ biết, yêu, không có lý do gì cả. Đừng nói là sư phụ, cho dù là mẫu thân của ta, nếu như ta yêu bà, thì đó chính là yêu bà, ta không thể lừa mình dối người."

"Ngươi, ngươi..." Bạch Chỉ trong lúc nhất thời không biết nói gì, nàng làm sao cũng không nghĩ tới Vi Vân lại nói ra những lời như vậy, quả thực là đại nghịch bất đạo, đổi lại là ai cũng không thể nào chấp nhận, ở bất kỳ địa phương nào cũng sẽ bị người chỉ chỉ trỏ, nói là ba đạo bốn, vậy mà đoạn thời gian đó trôi qua như thế nào.

Vi Vân thấy mọi việc có chuyển biến, vội vàng tranh thủ rèn sắt khi còn nóng, nói: "Nếu như sư phụ cảm thấy ta yêu ngươi là sai lầm, vậy thì mời sư phụ giết đệ tử đi! Đệ tử quyết không nhíu mày!"

Bạch Miểu cả giận nói: "Ngươi nói cái gì thế, động một chút là chết đi, quả thực quá kỳ cục, tu chân cầu trường sinh bất hủ, có người không biết quý trọng sinh mệnh như ngươi sao?"

"Đệ tử biết sai!"

"Ngươi sai không phải chỉ sai một chút."

Lúc này, suy nghĩ trong đầu Bạch Miểu chính là, mình đã là người hơn hai trăm tuổi rồi, lại còn có thiếu niên như vậy yêu mến mình, mặc dù trên mặt lạnh như băng, nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Nhưng bà không có khả năng biểu hiện ra ngoài, chuyện này sẽ phá hư hình tượng lãnh diễm từ trước đến nay, bà giả

vờ giận dữ nói: "Ngươi có biết là đã bôi nhọ thân phận trong sạch của nữ hài tử nhà người ta, phải làm sao mới chuộc tội được không?"

"Đệ tử không biết..." Vi Vân trong lòng hơi hồi hộp một chút, không phải là muốn tự cắt chính mình chứ? Nghĩ tới đây, hắn không khỏi cảm thấy toàn thân phát lạnh, ngay cả lão Nhị vốn đang cứng nhắc cũng nhũn ra.

Khuôn mặt Bạch Miểu bỗng nhiên đỏ bừng, nói: "Ngươi, ngươi nhất định phải cưới nàng làm vợ, chiếu cố nàng thật tốt, tôn trọng nàng, mới có thể xứng đáng với nàng..."

Vi Vân nghe vậy khẽ giật mình, có chút ngây ngốc mà nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Bạch Chỉ.

Cái gì... Có ý gì?

Bạch Chỉ cũng phát giác lời nói của mình quá kỳ quái, vội vàng bù đắp, nói: "Ta, ý ta là... cô gái khác, ngươi chớ nên hiểu lầm, không thể nói chuyện với vi sư!"

Vi Vân đột nhiên tiến đến ôm lấy Bạch Miểu, nói: "Sư phụ, ta không biết nữ hài khác, nhưng đệ tử thật sự là muốn gặp sư phụ!"

"Ngươi làm cái gì vậy? Ngươi tránh ra cho ta!"

Bạch Chỉ đánh ra một chưởng, đập vào ngực Vi Vân, thình thịch một tiếng, Vi Vân nhất thời bị đánh bay, cả người bay xuống bãi cỏ bờ sông, không nhúc nhích.

Tứ đại yêu Cơ đang muốn tiến lên kiểm tra, đã thấy Vi Vân âm thầm liếc mắt về phía các nàng, tứ nữ vội vàng dừng lại, chỉ là nhìn về phía Bạch Miểu, Xuân Cơ đắc ý quát: "Ngươi dám đánh chủ nhân nhà ta, hôm nay nhất định phải cho ngươi chút màu sắc nhìn một cái!"

Bạch Chỉ thấy Vi Vân không nhúc nhích, cũng sợ hết hồn, vội vàng bay khỏi đầm nước, phi thân hạ xuống bên cạnh Vi Vân, cúi người điều tra tình huống của hắn, vừa nói: "Vân Nhi, ngươi không sao chứ?" Rõ ràng nàng chỉ dùng nửa phần lực đạo.

Vào thời khắc này, Vi Vân bỗng nhiên ôm lấy Bạch Miểu, há miệng ngậm môi anh đào mềm mại của nàng, cố hút, lại một tay dán vào phấn hồng của nàng, một tay đè mông nàng xuống, đè cả người nàng xuống chính mình., Bạch Hỗn nhất thời chủ quan, nhất thời toàn bộ thân thể mềm mại đều rơi ở trên người gã. Lúc rơi xuống, hạ thể đụng phải thứ gì đó cứng rắn như lửa, lập tức thân thể mềm mại mềm nhũn, toàn thân run lên, ở sâu trong tiểu huyệt dưới thân không chịu khống chế tuôn ra một cỗ sóng nhiệt.

Vi Vân vội vàng xé quần áo trên người Bạch Hỗn ra, quần áo của nàng đều bị nước sông thấm ướt, dính sát vào làn da, phác họa ra cả thân thể lồi lõm của nàng, hai vú đầy đặn trước ngực cao vút, vùng đất hình tam giác phía dưới bụng mơ hồ xuất hiện một dấu vết nhăn, tất cả những thứ này đều kích thích tâm thần của Vi Vân, hắn thật sự cực kỳ thích Bạch Chỉ, bao gồm tất cả mọi thứ ở trong thân thể nàng.

"A... Không thể..."

Bạch Hỗn lo lắng muốn giãy dụa đứng dậy nhưng đột nhiên toàn thân run lên, toàn thân dừng lại bất động, đôi mắt đẹp trừng lớn, cứ như vậy mà nhìn Vi Vân.

Thì ra ngay lúc này, Vi Vân đã xé rách cả quần áo hạ thể của nàng, thừa cơ cắm một cây gậy thịt lớn vào sâu trong hang động của nàng. Bạch Chỉ vốn là dâm thể Hậu Dục làm sao có thể kháng cự, nhất thời giống như tử huyệt chịu khống chế, hoàn toàn mềm nhũn ở trên người Vi Vân, dâm thủy ồ ồ mà ra, chỉ có thể mặc cho nàng bài bố.

"Phốc phốc" một tiếng, thân thể mềm mại của Bạch Hỗn lắc lư một cái, ngay cả bộ ngực to lớn tuyết trắng cũng nhộn nhạo lên gợn sóng, sau đó lại lắc lư một lần nữa, ngay sau đó tốc độ lắc lư càng lúc càng nhanh. Toàn thân Bạch Hỗn run rẩy, bủn rủn vô lực, miệng

thở hồng hộc, thậm chí không tự chủ được rơi xuống một dòng nước bọt óng ánh.

Vi Vân há mồm liếm miệng Bạch Hỗn vào trong miệng, lại vùi đầu vào trong đôi tuyết Nhũ đầy đặn trước mắt, liếm từng miếng lớn, đồng thời hạ thể run rẩy, dùng sức chọc huyệt thịt mỡ của Bạch Hỗn. Bảo huyệt "Bạch Hổ" vốn đã bị làm cho sưng hồng không chịu nổi, nhưng qua nửa ngày khôi phục, lại gấp gáp như lúc ban đầu, co dãn mười phần, không có dấu hiệu lỏng lẻo nào.

"Nghịch đồ, nghịch đồ... A..." Bạch Chỉ mặc dù dục hỏa thiêu thân, cao trào liên tục, nhưng lúc này lại có lý trí.

"Sư phụ, ta yêu ngươi, ta muốn ngươi vui vẻ..."

Vi Vân hung hăng cắm côn vào chỗ sâu của bắp thịt màu trắng, mỗi lần cắm vào đều xuyên qua trái tim, mới đâm vào được. Sâu trong hang thịt của Bạch Hỗn liền xuất hiện một lực phản chấn bắn ngược trở lại, sau đó lại lần nữa hung hăng đâm vào, không ngừng cắm vào cùng bắn ngược, dựa theo tiết tấu nhất định, có một loại ý nhị kỳ diệu ở bên trong.

Tứ đại yêu cơ đứng ở một bên, nhìn có chút ngây người.

Bị gian trá kéo dài như thế, rốt cuộc Bạch Hỗn cũng không hề giãy dụa hay tức giận nữa, vô tình hay cố ý mà hợp lại đón đầu, tuy rằng động tác rất nhỏ nhưng vẫn bị Vi Vân phát giác được.

Tâm tư của hắn tinh tế tỉ mỉ cỡ nào, đã sớm nhìn ra suy nghĩ trong lòng Bạch Hỗn, biết nàng rất quan trọng mặt mũi, cho dù thân thể có khao khát mãnh liệt hơn nữa, cũng chắc chắn sẽ không chủ động tìm người cầu hoan, bởi vậy hắn chỉ có thể chủ động ra tay, cho Bạch Chỉ một lý do, nàng là "Bị bức bách" nên mới như thế, cũng không phải là nàng nguyện ý.

"Sư phụ, ngài cao quý lạnh lùng, thần thánh không thể xâm phạm, tất cả những thứ này đều là lỗi của đệ tử, nếu như có tội, cứ để tất cả tội

lỗi đều do đệ tử gánh chịu."

Cái động thịt mà Vi Vân vừa đùa giỡn vừa ẩm ướt trắng ngần, vừa làm dịu mâu thuẫn trong lòng nàng.

"Ừ... nhẹ chút... A... Chậm một chút... Nhìn ngươi gấp gáp..." Bạch Hỗn rốt cuộc cũng dùng ngôn ngữ biểu lộ ra ý tứ của mình, nàng cũng không nói "ta nhận", chỉ dạy cho Vi Vân như thế nào cùng nàng giao hảo.

Trong lòng Vi Vân tràn đầy vui sướng, hắn hiểu rõ Bạch Chỉ đã ngầm đồng ý quan hệ với mình, vị trưởng lão Dược Vương tông từng cao cao tại thượng này, sư phụ của mình cuối cùng cũng thần phục dưới khố của mình. Hắn vẫn còn lờ mờ nhớ rõ, lúc mình mới vào Dược Vương tông, lần đầu tiên nhìn thấy tình hình của Bạch Miểu, lúc trước nàng lãnh diễm cao quý, mặt sắt vô tư, so sánh với hôm nay quả thực giống như hai người khác nhau!

Cùng lúc đó, trên bầu trời bay tới một đám mây bảy màu, tốc độ bay rất nhanh. Lúc bay qua ở trên không, bỗng nhiên dừng lại, vừa vặn dừng ở chỗ giao nhau giữa Vi Vân và Bạch Hỗn.

Vi Vân cùng Bạch Hỗn toàn thân đắm chìm trong dục vọng, đang liều chết triền miên, tứ đại yêu cơ cũng ở một bên xem say sưa, mấy người chưa từng phát hiện.

Xung quanh tường vân bảy màu có trăm hoa lượn lờ, cánh hoa đủ mọi màu sắc rực rỡ rực rỡ, rất đẹp mắt.

"Sư phụ, ngươi cảm thấy được không?"

Trên bãi cỏ, Vi Vân vừa động nhục côn vừa nhìn đôi mắt đẹp của Bạch Hỗn.

Bạch Chỉ mặt đỏ bừng, dời ánh mắt đi, chỉ là "Ừm, a" khẽ ngâm, cũng không biết là tốt hay không tốt.

Bạch Chỉ cắn môi anh đào, nói: "Ưm... Ngươi tuy tu luyện không khắc khổ... A... Nhưng ở phương diện này... thật ra cũng rất có thiên phú..." Nàng hoàn toàn có thể cảm giác được toàn bộ lỗ thịt của mình bị lấp kín, đại thiết côn nóng rực mạnh mẽ xông vào trong cơ thể, loại cảm giác này thật sự là tuyệt vời khó tả, thật sự là dục tiên dục tử. Nàng cảm thấy rất thỏa mãn, từ sau khi thể chất bị thay đổi, đây là lần đầu tiên nàng thỏa mãn như thế.

Vi Vân mỉm cười, nói: "Sư phụ, đệ tử cái khác không dám nói, phương diện này tuyệt đối không ai có thể sánh bằng. Mặc kệ là loại nữ tử nào, nhu cầu dồi dào cỡ nào, đệ tử đều có thể làm cho nàng thỏa mãn, để cho nàng biết cái gì là "Dục tiên dục tử" là được."

"Hạ lưu, không cần nói nữa."

Bạch Hỗn tức giận lườm hắn một cái, hơi ưỡn người thẳng, cái eo thẳng lên theo đại lực của Vi Vân mà lay động, lắc lư nhẹ, tuyết Nhũ đầy đặn trước ngực nhảy lên không thôi.

Vi Vân chụp lấy đôi tay trắng như ngọc của Bạch Hỗn, hai người mười ngón đan vào nhau, mặt đối mặt nhìn nhau, Bạch Miểu liền dời ánh mắt đi, nói: "Mấy yêu bên cạnh ngươi... Mấy nữ tử này là người phương nào?"

Tứ đại yêu cơ chính là môn nhân tà dị giáo phái, đều là yêu, Bạch Miểu tự nhiên liếc mắt một cái liền nhìn ra, chỉ là nàng thập phần tò mò, vì sao tứ nữ này đối với Vi Vân Ngôn nghe lệnh, còn mở miệng một tiếng "Chủ nhân".

Vi Vân dừng một chút, nói: "Các nàng là thị nữ của Ngự Châu nương nương, cũng là nô bộc của ta. Nhưng xin sư phụ tin tưởng, đệ tử tuyệt đối không gia nhập tà dị giáo!" Sau đó tiếp tục tính toán.

Bạch Chỉ yên lặng không nói, chỉ là híp đôi mắt đẹp cảm nhận được sự ma sát của hai người, cảm thụ sự giao hòa của thân thể, dục vọng giao hòa. Trên thực tế giờ phút này, ả căn bản không có tâm tư

cân nhắc những vấn đề này, lúc nàng muốn phát tác, tất cả những vấn đề không liên quan đến giao hoan, nàng đều rất hỗn loạn.

Vi Vân lại nói: "Sư phụ, đêm qua người ở dưới, hôm nay sư phụ ở phía trên, muốn trừng phạt đệ tử thế nào thì cứ việc phóng ngựa lại đây!"

Bạch Hỗn nghe vậy, trong lòng rung động, theo bản năng bắt đầu đặt mông xuống chiếc mông trắng muốt, đôi mông đầy đặn hạ xuống, đập mạnh vào giữa khố của Vi Vân, huyệt thịt đầy đặn nuốt trọn lấy cây gậy thịt ở giữa chân y, phun ra từng ngụm từng ngụm nước biển, cả hai người đều ướt đẫm cả người, tiếng thân thể va đập "Bốp bốp bốp" cộng hưởng với âm thanh "Bốp bốp, phụt" ma sát với nhau vang khắp thiên địa.

"Sảng khoái a."

Vi Vân nằm ngửa ra trên cỏ, hưởng thụ những dệt vải trắng bóc, ngửa đầu nhìn lên, chỉ thấy trên bầu trời có một đám bảy màu tường vân, đúng vào buổi trưa, bầu trời trong xanh, phủ xuống mặt đất làm cho mặt trời trở nên ấm áp.

Bỗng nhiên, Vi Vân nhìn thấy trong đám mây bảy màu kia rơi xuống rất nhiều giọt nước, những giọt nước này không ngừng nhỏ xuống, vừa vặn rơi lên mặt Vi Vân.

Vi Vân tiện tay vuốt một cái, bám dính, còn mang theo khí tức kỳ quái, khí tức này cùng với sóng nước trong cơ thể Bạch Hỗn tuôn ra giống hệt nhau, thậm chí mùi vị còn nồng đậm hơn một chút.

Hắn thấy vậy sững sờ, lẩm bẩm nói: "Thế này là sao?"

Ngước đầu nhìn lại, trên bầu trời, Thất Thải Tường Vân lại nhanh chóng đi xa, chớp mắt đã biến mất ở cuối chân trời.

Vi Vân dụi dụi con mắt, gã muốn biết mình nhất thời có xuất hiện ảo giác hay không.

"Mưa? Hay là đám mây cũng biết phát sóng? A... sảng khoái."

Vi Vân ngờ vực suy đoán một phen, rất nhanh liền đắm chìm trong sự giao hoan kịch liệt giữa Bạch Hỗn. Khi Bạch Hỗn dâng cao trào, Vi Vân cũng bắn ra liên tục, tốc độ lên xuống của cặp mông to tròn của Bạch Hỗn càng lúc càng nhanh. Vi Vân không nhịn được mà cố gắng nâng mông lên, liều mạng hợp lại với nhau, hung hăng điều khiển huyệt thịt của nàng, rồi đột nhiên Bạch Hỗn phát ra những tiếng kêu xì xào., Toàn bộ thân thể mềm mại tuyết trắng rung động không thôi, Vi Vân cũng thuận thế đem gậy thịt xông thẳng vào chỗ sâu trong phần mộ của nàng, sau đó dừng lại bất động, cảm thụ được nước lũ nóng hổi ở sâu trong huyệt thịt nàng trùng kích, khoái cảm co rút thịt huyệt, bỗng dưng mắt eo gập lại, một cỗ gợn sóng từ trong tiểu nhãn bắn ra, đều rót vào chỗ sâu trong lỗ thịt trắng trẻo của nàng.

Bạch Hỗn nằm trên người Vi Vân, được ôm chặt trong lòng. Hai người ôm nhau thật chặt, thở hổn hển, chăm chú nhìn đối phương, thể chất khí hạ thể vẫn đang kết hợp chặt chẽ, chưa từng tách rời, ôn tồn hồi lâu như thế mới không rời.

115

Chương 1010, hưng sư vấn tội.

Sau một phen mưa sa, hai người Vi Vân và Bạch Hỗn thỏa mãn từ trên cỏ đứng dậy, tự mình mặc vào quần áo mới. Vi Vân mặc một bộ nho sam, nhìn qua có chút thư hương chi khí, Bạch Miểu thì mặc một bộ quần lụa mỏng màu xanh, thay thanh bào trước kia, thay thế trang phục phu nhân thế tục, đây đều là thời điểm Vi Vân ở Âm Nguyệt Hoàng thành, Cầm Nhi được các nàng tặng cho.

Bạch Hỗn mặc bộ quần lụa mỏng màu xanh này, cả người càng thêm thướt tha mềm mại, quyến rũ động lòng người. Tuy rằng khuôn mặt trái xoan vẫn lạnh lùng như trước, làm cho người ta một loại cảm giác cao cao tại thượng, không thể tới gần, nhưng có thêm một chút hương vị nữ nhân. Nhất là hai vú đầy đặn trước ngực, lúc đi đường run lên, giữa cái mông căng tròn vặn vẹo, càng làm cho người ta muốn nhập phi, tất cả đều câu lấy dục hỏa trong lòng.

Vi Vân đứng ở một bên nuốt nước miếng, ngay cả tứ đại yêu Cơ cũng phải ghé mắt nhìn liên tục, trong lòng thầm khen.

Bạch Hỗn búng tóc xong xuôi, dùng trâm cài tóc cố định lại, khôi phục vẻ lạnh lùng thường ngày, ngữ khí cũng như ngày thường lạnh như băng, thản nhiên nói: "Vân Nhi, chúng ta nên xuất phát, lần này đến Tử Nguyệt tiên môn, liên quan đến thành lập liên minh tiên hiệp, đối kháng với Ma giáo đại sự, không thể để yên được."

"Đệ tử hiểu được." Vi Vân vội vàng nói.

"Ừm, lên đường thôi." Bạch Chỉ phi thân lên.

Vi Vân vội vàng đuổi theo, tứ đại yêu cơ đi theo bên cạnh hắn, một tấc cũng không rời.

Bạch Chỉ thấy thời điểm Vi Vân phi hành cố ý tới gần mình, vội vàng nghiêm mặt, nói ra: "Ngươi, ngươi cách ta xa một chút, khiến cho người nhìn thấy, còn tưởng giữa chúng ta có cái gì đó không nói rõ, không rõ ràng."

"Vâng, vâng."

Vi Vân đành phải giữ khoảng cách với nàng, lại gần như phi hành cùng tứ đại yêu Cơ, thỉnh thoảng ôm ôm ấp, thân một thân xuân cơ, sờ sờ thu cơ.

Bạch Miểu thấy thế lại không vui, lại nói: "Ngươi cùng các nàng bốn người cũng phải giữ một khoảng cách, chánh ma đối lập, các ngươi như vậy, như vậy... còn thể thống gì?"

Vi Vân nhún nhún vai, đành phải bảo trì khoảng cách một trượng với tứ đại yêu Cơ.

Sáu người bay rất nhanh, trong chốc lát lộ trình dài cả ngàn dặm. Lúc đến thành Đào Nguyên ở Thanh Châu, bỗng nhiên một đám người từ bên kia bay tới, dáng vẻ hung thần ác sát, nhìn thấy Vi Vân đi đường càng thêm giận dữ không kềm chế được, lập tức tăng nhanh tốc độ bay tới.

Người cầm đầu nói: "Vi Vân tiểu nhi, còn không thúc thủ chịu trói?!"

Vi Vân cùng Bạch Miểu ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy đám người Minh Đức Sơn và đám người Thái Huyền Tiên môn, Tiểu Mật Tông cảnh sắc, tam đại trưởng lão Ngũ Hành Tông, còn có Thái Bạch Kiếm Tông Tông Tông Tân Kim, ngay cả Bạch Vô Ưu cũng ở bên trong.

Một đoàn người nhanh chóng bay tới ngăn cản phía trước đám người Vi Vân.

Chân mày lá liễu của Bạch Miểu dựng lên, nói: " Sơn nhân làm vậy là có ý gì?"

Minh Đức Sơn phất trần chỉ vào Vi Vân nói: "Kẻ này rơi vào ma đạo, bây giờ là tà giáo yêu nhân, tu sĩ chính đạo mỗi người đều chết, Bạch Miểu đạo hữu không phải đã trục xuất hắn ra khỏi sư môn rồi sao, vì sao còn ở cùng với hắn?"

Bạch Chỉ mới thành lập quan hệ thân thể với Vi Vân, hai bên mập mờ không tỳ vết, nào có thể cho phép người khác nói với hắn ba bốn, chỉ chỏ chỏ, nhất thời không vui nói: "Ta đã để hắn trở về môn hạ của ta, hắn cũng không phải là kẻ tội ác tày trời, biết sai có thể sửa, thiện mạc đại trần, vì sao Sơn Nhân lại hùng hổ bức bách như vậy?"

Phật công tử cười cười kiêng kị, nói: "Bạch Miểu sư cô, tiểu tăng từng gặp ở đây, đối với những chuyện Vi Vân đạo hữu đã làm, chắc hẳn sư cô cũng biết. Trước tiên hắn giết Nguyên Vũ sư huynh, lại giết Phong Tuấn Kiệt huynh, lại sát hại mấy vị sư huynh Thái Bạch Kiếm Tông vô tội, việc này tạm thời thôi., Ngay cả tông chủ và trưởng lão của Ngũ Hành tông cũng bị hắn hại chết... Trong tay hắn đã có rất nhiều nhân mạng như vậy, sớm đã gây ra sự phẫn nộ của tu chân giới chính đạo, chẳng lẽ sư cô muốn bao che hắn hay sao? À, đúng rồi, Minh Nguyệt Phi Hoàn trong tay hắn chính là đoạt đi từ tay tiểu tăng, hôm đó, tiểu tăng giúp Tuấn Kiệt huynh bất bình, bị hắn..."

"Đủ rồi!"

Bạch Hỗn tức giận mắng một tiếng, nói: "Cảnh sắc, ta thấy ngươi tu hành không dễ, chớ phạm sai lầm!"

Nàng nào nhìn không ra tính toán kiêng sắc, một luồng ý nghĩ như giội nước bẩn lên người Vi Vân, rõ ràng là muốn đem hắn hoàn toàn đẩy sang phía Ma giáo, kể từ đó, không còn đường sống để xoay chuyển, quả thực là lòng dạ đáng chết. Tính tình Bạch Chỉ cao ngạo, lại chính khí lẫm liệt, trong mắt không cho phép hạt cát, chán ghét nhất loại thủ đoạn âm hiểm này.

Sắc cảnh giác bị nàng quát lớn, liền ngậm miệng không nói, vẻ mặt vô tội, còn bất đắc dĩ thở dài, người ngoài nhìn vào, còn tưởng rằng

hắn bị ủy khuất.

Bạch Chỉ nhìn về phía Bạch Vô Ưu, xụ mặt nói: "Vô Ưu, ngươi đi cùng một chỗ với những người này để làm gì?"

Bạch Vô Ưu không dám chậm trễ, thi lễ với Bạch Miểu, nói: "Bà cô, chất tôn có chuyện muốn hỏi sư đệ Vi Vân." Nói xong hai mắt bắn ra hai tia ngoan lệ, lạnh lùng nhìn về phía Vi Vân.

Vi Vân cảm thấy khó hiểu, bèn hỏi: "Vô Ưu sư huynh có lời gì muốn nói với ta..."

"Câm miệng!"

Bạch Vô Ưu phẫn nộ quát: "Ta hỏi ngươi, Tú Vân sư muội có giết ngươi hay không?"

Vi Vân nghe vậy khẽ giật mình, gã biết rõ "Tú Vân" trong miệng Bạch Vô Ưu là chỉ Mạc Tú Vân, rõ ràng là nàng kiêng sắc, sao lại cho rằng là mình hại chết?

Lập tức liền chỉ vào giới sắc, nói: "Bạch sư huynh, Mạc sư tỷ chính là phật công tử giết chết, mong sư huynh biết rõ. Đối với việc này, ta càng thêm khổ sở so với Bạch sư huynh, Mạc sư tỷ và ta là từ cùng một đạo quan, tình cảm vẫn luôn rất tốt."

Bạch Vô Ưu nhướng mày, nhìn về phía kiêng sắc.

Sắc cảnh cũng không giải thích, chẳng qua là cầm tràng niệm châu trong tay con rết, vẻ mặt từ bi đọc phật hiệu: "Vô Lượng Quang, Vô Lượng Phật..."

Bạch Vô Ưu hừ lạnh nói: "Ngươi còn dám đem tội lỗi đẩy cho người khác? Giới Sắc huynh tận mắt nhìn thấy là ngươi động thủ, muốn gian sát hậu sát, lại bị hắn dọa chạy, lúc ta chạy tới, cũng nghe thấy tên Tú Vân sư muội niệm ra hung thủ, chính là ngươi! Sư đệ giỏi của nàng - Vi Vân! Ngươi đúng là điên rồ, rốt cuộc nàng ta đắc tội ngươi

chỗ nào, ngươi làm thế với nàng ta!" Bạch Vô Ưu càng nói càng phẫn nộ, áo bào trên người lay động, pháp lực dâng trào, chuẩn bị động thủ bất cứ lúc nào.

"Điều này không có khả năng!" Vi Vân quyết không tin Mạc Tú Vân sẽ chỉ hắn là hung thủ, trong đó nhất định có ẩn tình: "Tối hôm trước Mạc sư tỷ báo mộng cho ta, nói hung thủ là Phật công tử kiêng sắc, việc này quyết sẽ không giả!"

"Vô lượng quang, Vô Lượng Phật..." Giới sắc nhìn về phía Bạch Vô Ưu: "Bạch huynh, người trong Phật môn ta không có nói dối, ngươi có thể tin hắn, nhưng tiểu tăng tin tưởng, chân tướng luôn có một ngày manh mối."

Bây giờ tiếng Vi Vân hỗn độn, Bạch Vô Ưu đương nhiên tin tưởng giới sắc, huống chi Mạc Tú Vân trước khi chết còn gọi tên Vi Vân, hắn không tin, lập tức nói: "Hôm nay ta phải báo thù cho Tú Vân, Vi Vân, ngươi nạp mạng cho ta!"

"Khoan đã!"

Bạch Hỗn quát: "Mạc Tú Vân bị giết khi nào, chết ở nơi nào? Nguyên nhân cái chết là như thế nào?"

Bạch Vô Ưu nói: "Đêm hôm trước, chết bên ngoài thành Trường Ninh, bị chưởng lực đánh chết. Tu vi nàng quá thấp, chỉ cần một cao thủ Nguyên Anh là có thể tiện tay giết chết, căn bản không cần dùng tới pháp thuật gì."

Bạch Miểu hừ lạnh nói: "Đúng vậy, mấy ngày nay Vân nhi vẫn ở cùng với ta, chưa từng rời đi, quyết không có khả năng là hắn ra tay."

"Cô nãi nãi, rõ ràng là ngươi bị hắn lừa gạt. Kẻ này sớm đã gia nhập Ma giáo, ngươi xem xem bên cạnh hắn đều là những kẻ nào đi theo, từng kẻ yêu khí ngập trời, tà ác vô cùng, ngươi không những không nghĩa chí diệt thân, trừ Ma vệ đạo, còn muốn che chở hắn. Ta thật không rõ ngươi là ma quỷ gì, quả thực chính là quỷ mê tâm khiếu!"

Lúc này Bạch Vô Ưu căn bản không tin Bạch Miểu, hắn chỉ tin tưởng con mắt và lỗ tai của mình, Vi Vân trong mắt có yêu nghiệt tùy thân, tai nghe được là Vi Vân gia nhập Ma giáo, tàn hại nhân sĩ chính đạo, ngay cả Phong Tuấn Kiệt cũng bị hắn giết, đây đều là sự thật.

"Đồ hỗn trướng!" Bạch Hỗn nghe vậy nổi giận. "Ngươi đã cứng rắn rồi sao? Lại dám nói chuyện với ta như vậy!"

Bạch Vô Ưu quay đầu không nói, hắn thật sự không muốn nhiều lời với Bạch Miểu, một mặt nàng là trưởng bối, một mặt lại là con người mê hoặc, điều này làm cho hắn hết sức khó xử.

Vi Vân ở bên lặng im không nói, hắn xem như đã nhìn ra, kiêng sắc sớm đã biên ra một lý do hoàn mỹ, lôi kéo rất nhiều người, ngay cả Bạch Vô Ưu cũng bị hắn lừa tới, đã hoàn toàn không cho phép hắn giải thích.

Vi Vân nhìn vẻ mặt hiền lành tươi cười, trong lòng liên tục cười lạnh.

"Tam công tử chính đạo..."

Lúc này Vi Vân đối với cái gọi là công tử tam công tử chính đạo đúng là chế nhạo. Khi hắn vừa mới bước vào Dược Vương Tông, nghe nói chính đạo tam công tử hào quang chiếu người như thế nào, tu vi cao thâm, hành hiệp trượng nghĩa, ai nấy hâm mộ. Hiện tại xem ra, bất quá chỉ là một tên ngụy quân tử trộm gà trộm chó, một người mặt mũi xấu xa, hơn nữa một người cao ngạo, tự kỷ ngu ngốc.

Vi Vân quét mắt nhìn qua những người này, giận dữ mà cười, nói: "Được lắm, các ngươi có người muốn tìm ta báo thù, có người muốn trừ Ma Vệ Đạo, vậy thì đến đi, thuộc hạ của chúng ta muốn xem các ngươi có mấy cân mấy lượng."

Nguyên Trí cười lạnh nói: "Vị đạo hữu Vi Vân này, ngươi đã thừa nhận tội của mình rồi sao?"

Vi Vân khẽ cười một tiếng, nói: "Ta thừa nhận ta và mẹ ngươi ngủ một giấc, ngươi có thể làm gì được ta?"

"Muốn chết!"

Nguyên Trí nghe vậy nổi giận, lão há lại để cho Vi Vân vũ nhục như vậy, gã luôn luôn tỉnh táo, trí tuệ, lập tức nhịn không được, nơi pháp lực vận chuyển, lòng bàn tay của mỗi người hội tụ một đoàn lôi quang, thi triển ra pháp thuật "Chưởng Tâm Lôi" đánh tới đầu Vi Vân.

Vi Vân cũng không né tránh, chỉ là tế lên Thái Huyền Tử kiếm, hóa thành một ngọn núi lớn nguy nga, lơ lửng trên đỉnh đầu, quang hoa màu vàng đất vô cùng vô tận rủ xuống, bảo vệ toàn thân, giống như thác nước, lòng bàn tay sét đánh ở phía trên, giống như trâu đất xuống biển, không có chút động tĩnh nào.

Thái Huyền Tử Kiếm vừa ra, người của Thái Huyền Tiên Môn lập tức sợ hãi, người của Minh Đức Sơn, nguyên trí, nguyên dũng đồng thời chấn động, Minh Đức Sơn Nhân trợn mắt cả giận nói: "Đây là Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm của Thái Huyền Tiên Môn ta, cẩu tặc, hóa ra là bị ngươi đoạt, nhanh chóng trả lại!"

Nói xong liền phi thân lên, phất trần trong tay hóa thành ngàn vạn sợi tơ bạc, từng sợi dài mười mấy trượng, cứng cỏi vô cùng, một mạch hạ xuống người Vi Vân. Thực lực người của Minh Đức Sơn mặc dù xếp hạng chót trong thập đại trưởng lão của Thái Huyền Tiên Môn, nhưng dù sao cũng là trưởng lão của tu chân giới đệ nhất đại phái, so với tông chủ của tông môn trung đẳng còn lợi hại hơn một chút, mặc dù Vi Vân có pháp bảo trên người nhưng đối mặt hắn cũng chẳng chiếm được chỗ tốt gì.

Nguyên Trí thi triển lôi pháp, hóa thành từng đạo lôi quang hạ xuống. Nguyên Dũng vung song quyền, thi triển thần thông Bách Bộ Thần Quyền của Thái Huyền Tiên Môn, từng quang ảnh nắm đấm màu vàng kim óng ánh rời tay bay ra, trong nháy mắt bay qua vài chục trượng, đánh lên người Vi Vân.

Cùng lúc đó, Hắc Thủy Tiên Cô của Ngũ Hành tông, Liệt Hỏa đạo nhân, Long Thụ đạo nhân, còn có Thái Bạch Kiếm Tông Tân Kim, cũng đồng thời vận chuyển pháp lực, thi triển thần thông công hướng Vi Vân.

Đối mặt với xu thế vây công cường đại như thế, Vi Vân dù có nhiều pháp bảo trên người, cũng phải lập tức trả nợ. Cũng may bên cạnh hắn còn có Bạch Miểu và tứ đại yêu cơ, tứ đại yêu Cơ lập tức tế ra tiên kiếm trong tay, từng người chặn lại một người, đem Hắc Thủy tiên cô, Liệt Hỏa đạo nhân, Long Thụ đạo nhân và Tân Kim ngăn lại, tám người đánh nhau, bốn đại yêu Cơ có pháp bảo trong tay, chiếm được thượng phong.

Bạch Miểu cũng không thể ngồi yên bỏ mặc, nhào về phía Minh Đức Sơn, Thái Âm La Võng trong tay từ trên xuống phủ lên trên, cầm chặt pháp khí phất trần của Minh Đức Sơn. Với tu vi của bà, nhiều nhất chỉ có thể đánh ngang tay với Minh Đức Sơn Nhân, nhưng có Thái Âm La Võng trong tay, lại là hai việc khác nhau, hoàn toàn có thể áp đảo đối phương.

Vi Vân đối mặt kiêng sắc, nguyên trí, nguyên dũng, còn có kiếm quang sắc bén của Bạch Vô Ưu, lấy kiếm hộ thân của Thái Huyền Tử, Ngũ Hành Thổ Kiếm và Minh Nguyệt Phi Hoàn tiến công, mặc dù bốn người đối phương đều là cao thủ Nguyên Anh Viên Mãn, mỗi người đều nổi bật trong thế hệ trẻ tuổi, pháp lực tinh thuần, thần thông cao tuyệt, nhưng hắn cũng không biết làm sao, bất quá hắn muốn thủ thắng, cũng cần nhất định thời gian, chờ thời điểm đối phương kiệt lực, chuẩn cơ hội, lại đến một chiêu tàn nhẫn.

Minh Đức Sơn Nhân đang chiến đấu cùng Bạch Cương âm thầm kêu khổ, hắn ứng lời khuyên của đám người, đi bắt giết Vi Vân, vốn tưởng dẫn theo rất nhiều người, có thể mười phần nắm chắc, ai ngờ Vi Vân đi theo bên cạnh nhiều cường giả như vậy, tứ đại yêu cơ thì thôi, Bạch Miểu cũng ở đây! Hắn dĩ nhiên nhìn ra được, hôm nay vô luận như thế nào cũng không chiếm được tiện nghi, hắn vốn là người nhạy bén giảo hoạt, thấy tình thế không ổn, lập tức sinh ý bỏ chạy.

Vào thời khắc này, một tiếng ưng gáy từ đằng xa truyền đến, sau một khắc, mấy đạo quang hoa phá không bay đến, thoáng cái đã đến phụ cận, hóa thành mấy nữ tử uyển chuyển, thuần một sắc tuyệt sắc.

Nữ tử cầm đầu khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, con ngươi như hoa đào, nước chảy dài đôi mắt to, môi anh đào khẽ mím, khóe miệng mỉm cười, người mặc một bộ quần áo phấn hồng, trên chân một đôi ngọc thạch xinh đẹp tuyệt trần bọc lấy vớ phấn hồng, cũng chưa hề mặc giày.

Đứng bên cạnh nàng là bốn nữ nhân cũng xinh đẹp quyến rũ, thướt tha, nhìn có vẻ như ba, bốn mươi tuổi, eo hẹp phì nhiêu, cơ trắng hơn tuyết, mặc một bộ quần áo bằng lụa mỏng, đầy vẻ phong vận không nói nên lời.

Lại có một con Kim Sí Đại Điêu, trên lưng cõng theo một phụ nhân quyến rũ, vỗ cánh bay lên phía trên nữ tử cầm đầu.

Vi Vân nhìn thấy người, nhất thời trong lòng tràn đầy vui mừng, ngay cả tâm tư đánh nhau cũng không có, bị người ta oan uổng tức giận cũng trong nháy mắt tiêu tán.

Người đến quét mắt nhìn qua mọi người, cuối cùng ánh mắt rơi vào người Vi Vân, đều nhìn chằm chằm vào diện mạo của hắn, đầu tiên là kinh ngạc một chút, sau đó ánh mắt khẳng định.

Những ngày qua, Thái Huyền tiên môn đem đại danh Vi Vân và bức họa tuyên truyền khắp nơi, liệt hắn vào người trong ma đạo, khiến cho tu chân giới chính đạo phải cẩn thận, cho nên người trong tu chân giới vừa thấy hắn liền biết là hắn.

"Vân Nhi, một thời gian ngắn không thấy, sao lại sa sút tinh thần như thế, có cần giúp đỡ chút không?" Cô gái dẫn đầu cười dài nói.

Vi Vân Anh bừng bừng phấn chấn nói: "Tỷ tỷ, cho dù ngươi không giúp đỡ, ta vẫn có thể đánh bại bọn hắn!"

"Vậy sao, vậy tỷ tỷ phải nhìn thử xem."

Người tới chính là Thủy Hồng Dao, giáo chủ Đào Hoa giáo hiện tại.

Bên cạnh nàng lơ lửng là tứ đại trưởng lão Đào Hoa giáo, Lạc Tiên, nhẹ vũ, dao cầm cùng đoan bảo, Kim Sí Đại Điêu chính là Tiểu Kim, ngồi xếp bằng trên lưng Tiểu Kim chính là Lý Mị Nhi.

Thành Đào Nguyên là một trong thập đại trọng thành của Âm Nguyệt hoàng triều, tới gần hoàng thành, lúc trước Thủy Hồng Dao được Ngu Yên Vũ đồng ý, lựa chọn thành Đào Nguyên làm nơi hoạt động cho Đào Hoa giáo, thành lập sơn môn phong thủy địa đào hoa trên núi, chính thức lập nên giáo phái này của Đào Hoa giáo, kết làm đồng minh với Tử Nguyệt tiên môn.

Nơi bọn người Vi Vân giao chiến đã cách thành Đào Nguyên không xa, càng gần Đào Hoa sơn, sau một phen giao chiến đã khiến cho Đào Hoa giáo chú ý. Môn nhân bọn họ thấy vậy liền bẩm báo với Thủy Hồng Dao, Thủy Hồng Dao cảm giác được Vi Vân đang ở phụ cận, biết chắc chắn có liên quan đến nàng, lập tức dẫn người chạy tới, vừa thấy quả nhiên là thế.

Bọn người giới sắc làm sao còn không nhìn ra, người tới là phe Vi Vân, nhất thời trong lòng bồn chồn, người Sơn Minh Đức phản ứng nhanh nhất, vẫy tay một cái, sau đó phi thân lui lại, miệng lại nói: "Hừ, hôm nay các ngươi người đông thế mạnh, dừng ở đây đi, hôm sau bần đạo nhất định sẽ không nương tay!"

Vi Vân biết rõ hắn muốn chạy, lập tức hô: "Mau ngăn hắn lại!"

Còn chưa dứt lời, Thủy Hồng Dao đã đuổi tới, trên người tuôn ra thần thông Đào Hoa, bao phủ lấy Sơn Nhân Minh Đức. Bạch Hỗn cũng tế ra Thái Âm La Võng, đuổi theo không tha.

Ngay lúc này, một đoàn phật quang màu vàng chói mắt từ trên không rơi xuống, chung quanh phật quang dập dờn vầng sáng năm màu, ở giữa bọc một vị pháp tướng Thiên Tí Bồ Tát, kim quang pháp tướng

tản ra, óng ánh loá mắt, gật đầu xinh đẹp tuyệt trần, ngũ quan tinh xảo, mặt mày đẹp, búi tóc cao búi cao, da thịt như tuyết., Trên người khoác cung trang đẹp đẽ, trên tay chân như tuyết quấn lấy từng vòng từng vòng dải lụa hồng lăng, chừng ba ngàn cánh tay, mỗi cánh tay nắm các loại pháp khí như Kim Cương Xử, Kim Cương Linh, Tử Kim Linh, Ngọc Tịnh Bình, cánh tay lay động, liền có từng vòng từng vòng phật quang rơi xuống. Mọi người phía dưới chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp, sát khí trên người đồng thời tiêu tán hầu như không còn, chiến ý hoàn toàn không còn.

"Thiện tai, thiện tai, hòa nhã chỗ hiền nhân, khoan dung, lại không thể vọng tạo sát nghiệt."

Thanh âm ôn nhu, dễ nghe truyền vào tai mọi người, mặc dù nhẹ nhàng nhưng vô cùng rõ ràng, vang vọng không ngớt.

Vi Vân ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên không trung rơi xuống một nữ nhân, sau lưng lơ lửng một vị pháp tướng nghìn cánh tay, nữ nhân này đầu đội Bì Lư quan, trên người là thiền y của Vân Trung Thiên, tay cầm một chuỗi bạch ngọc phật châu, khuôn mặt tuyệt mỹ, dáng người thon dài, đường cong uốn lượn dưới thiền y, tư thái uyển chuyển mơ hồ có thể thấy được.

Nàng này chính là Diệu Y Phật Mẫu của Đại Phật Tự!

Đại Phật Tự có một vị tăng vương, một vị Phật mẫu, đều là nam tăng, nữ ni lãnh tụ, đều có thực lực Độ Kiếp cảnh giới, chính là nhân vật đỉnh phong của tu chân giới, Diệu Y Phật Mẫu tâm địa từ bi, nhân duyên cực tốt, nàng vừa tới, binh sĩ ngay lập tức tiêu tán, không ai dám động thủ nữa.

Minh Đức Sơn Nhân vui mừng quá đỗi, nói: "Bái kiến Diệu Y Phật Mẫu! Phật mẫu tới rất đúng lúc, bọn chúng cùng là yêu nữ tà dị giáo, tàn hại môn nhân chính đạo, mong rằng Phật mẫu ra tay hàng phục!"

Diệu Y Phật Mẫu thu pháp tướng lại, chắp tay nói: "Lời Sơn Nhân nói, ta chưa từng tận mắt nhìn thấy, cho nên không thể giúp ngươi,

mong Sơn Nhân biết được."

Minh Đức Sơn Nhân nghe vậy biến sắc: "Phật mẫu, kẻ này rơi vào ma đạo, là chuyện hoàn toàn chính xác. Tu chân giới ai ai cũng biết, Phật mẫu không thể mở mắt..." Minh Đức Sơn người vội vàng, suýt nữa nói nhầm, thấy Diệu Y Phật Mẫu nhíu đôi mắt đẹp, vội vàng ngậm miệng.

"Đã như vậy, bần đạo cáo từ!"

Minh Đức Sơn Nhân thấy Diệu Y Phật Mẫu không ra tay giúp đỡ, biết rõ hôm nay không làm gì được đám người Vi Vân nên vội vàng rời đi, sợ Thủy Hồng Dao và Bạch Miểu lại động thủ.

Nguyên Trí Nguyên Dũng thấy vậy, cũng vội vàng đuổi theo.

Tam đại trưởng lão Ngũ Hành Tông, còn có Thái Bạch Kiếm Tông Tân Kim cũng vội vã bỏ chạy.

Sắc mặt không đổi, chỉ bái kiến Diệu Y Phật mẫu, nói: "Sư cô, con tên Tiểu Mật Tông Giới Sắc..."

Đại Phật Tự và tiểu mật tông vốn là đồng nguyên, đều tu luyện Vạn Phật Thư, chẳng qua phương hướng phát triển khác nhau, bởi vậy có thể thừa cơ bám vào quan hệ Diệu Y Phật Mẫu một chút, ít nhất có thể bảo toàn tính mạng không phải lo.

Nhưng Diệu Y Phật Mẫu không cảm kích, nhìn hắn một cái, một tay nắm phật châu bạch ngọc, thản nhiên nói: "Cảnh sắc, khí tức trên người ngươi không được bình thường, tốt nhất là trở về sư môn tĩnh tu, tu thân dưỡng tính cho tốt, nếu không khó tránh khỏi có tai hoạ lâm thân."

Giới sắc nghe vậy liền chậm lại, lời nói tiếp căn bản nói không được nữa, lại không có cách nào ngỗ nghịch, đành phải nói: "Sư cô giáo huấn chính là, đệ tử lần này trở về sư môn xem lại."

Hắn là người tâm tư khéo léo, mắt thấy đám người Vi Vân như hổ rình mồi, nào dám ở lại nữa, vốn định nhờ Diệu Y Phật Mẫu hỗ trợ lấy lại Minh Nguyệt Phi Hoàn, nhưng thấy nàng cũng không nhiệt tình, biết hôm nay không được, chỉ có thể nghĩ biện pháp sau này phi thân rời đi.

116

Chương 11, Đào Hoa Giáo

Vi Vân vốn định trước tiên kiêng sắc giết chết, báo thù cho Mạc Tú Vân rồi nói tiếp, nhưng Diệu Y Phật Mẫu ở một bên nhìn, mặc dù nàng không ngăn cản, giết người ngay trước mặt nàng chẳng khác nào coi thường sự hiện hữu của nàng, đây cũng không phải là cử chỉ sáng suốt gì.

Bạch Vô Ưu bị đánh gãy thế công nhìn về phía Vi Vân, đang nghĩ xem mình có nên tiếp tục ra tay hay không.

Vi Vân mở miệng nói: "Bạch sư huynh, ngươi bị lừa gạt, hắn mới chính là hung thủ sát hại Mạc sư tỷ, trước mắt chúng ta đông thế mạnh, có thể bắt được ngươi bất cứ lúc nào, nhưng ta cũng không làm như vậy, bởi vì ta không thẹn với lương tâm!"

Bạch Vô Ưu nghe vậy, ánh mắt lóe lên, yên lặng không nói.

Dưới Phật quang của Diệu Y Phật Mẫu, Bạch Vô Ưu cũng bình tĩnh lại, nghe xong lời của Vi Vân, lại suy nghĩ một chút mới nói: "Tốt nhất ngươi nói là sự thật, nếu không ta quyết không bỏ qua cho ngươi, ta sẽ đi tìm kiêng sắc hỏi cho rõ ràng!"

Nói xong, Bạch Vô Ưu dựng lên kiếm quang, trong giây lát biến mất ở phương hướng giới sắc rời đi.

Vi Vân nhìn bóng dáng Bạch Vô Ưu, khẽ nhíu mày. Hắn không sợ Bạch Vô Ưu, với tu vi hiện giờ của hắn, Bạch Vô Ưu có thể làm gì được hắn? Chẳng qua Bạch Vô Ưu dù sao cũng là vì Mạc Tú Vân, tâm cũng tốt, lại thêm mối quan hệ với Bạch Chỉ, không cách nào hạ sát thủ với hắn.

Giờ phút này, Kim Điêu hóa thành một thiếu nữ trẻ tuổi, cùng Lý Mị Nhi bay tới chỗ Vi Vân. Tiểu Kim nhào vào lòng hắn, cười duyên nói:

"Chủ nhân, hiện tại ta là đại hộ pháp thủ tịch của Đào Hoa giáo, uy phong nhỉ?"

"Lợi hại vậy sao?" Vẻ mặt Vi Vân ngạc nhiên mà nắm lấy khuôn mặt trắng như tuyết của nàng.

"Đó là đương nhiên, ta có một vạn thuộc hạ cơ mà!" Cả người Tiểu Kim treo trên người nó, cao hứng nói.

Tiểu Kim và Lý Mị Nhi đi theo bên cạnh Thủy Hồng Dao, do có Vi Vân quan hệ nên tự nhiên sống phong sinh thủy khởi, đều làm hộ pháp Đào Hoa giáo, địa vị chỉ dưới tứ đại trưởng lão. Cũng bởi vì Đào Hoa giáo ban đầu có được tài nguyên khổng lồ của Anh Hoa giáo, nhị nữ được phong thưởng, được linh đan diệu dược trợ giúp, tốc độ tu luyện nhanh chóng, Tiểu Kim đã đi vào cảnh giới Nguyên Anh viên mãn, Lý Mị Nhi cũng có tu vi Kim Đan viên mãn.

Lúc này Thủy Hồng Dao nói: "Chư vị, nơi này rất gần với Đào Hoa giáo ta, không bằng vào trong giáo ôn lại một chút, ta cũng tận tình làm chủ đạo."

Diệu Y Phật Mẫu và Bạch Miểu Đạo đã hẹn nhau phải đi Tử Nguyệt tiên môn. Hôm nay Đào Hoa giáo là minh hữu của Tử Nguyệt tiên môn, đương nhiên phải ngồi xuống, liên lạc với nhau một chút. Hai người nhìn nhau, đều gật đầu đồng ý.

Ngay sau đó, đoàn người cùng nhau bay về phía Đào Hoa Giáo.

Đào Hoa giáo tọa lạc tại giữa sườn núi Đào Hoa sơn, sườn núi che kín một quần thể kiến trúc khổng lồ, tùy ý có thể thấy được đình đài lầu các, ở giữa là đại điện của sơn môn, trên núi, dưới chân núi là cây đào, được trận pháp bao phủ, có linh khí tẩm bổ, trường thế hỉ người. Chỉ là còn chưa đến mùa hoa đào nở rộ, bằng không thì đã có thể thấy được hình ảnh tráng lệ khắp núi.

Đoàn người hạ xuống trước cửa đại điện của sơn môn, dọc đường đi bọn họ nhìn thấy rất nhiều cô gái mặc quần lụa mỏng màu hồng

đào, mỗi người đều xinh đẹp như hoa đào, thân mang pháp khí, có người múa kiếm dưới chân núi, có người ngồi xếp bằng thổ nạp dưới tán cây, có người qua lại tuần tra... Toàn bộ Đào Hoa giáo hiện ra một bộ trật tự thản nhiên, nhưng lại không làm mất đi vẻ tự nhiên mà tự nhiên.

Đám người Bạch Chỉ, Diệu Y Phật Mẫu thấy vậy âm thầm gật đầu.

Nhưng Vi Vân chỉ chú ý một điểm, đó chính là Đào Hoa giáo đều là nữ tử, đều là mỹ nhân khó gặp, trong đó đại bộ phận là giáo đồ của Anh Hoa giáo, sau khi thu xếp tiến vào Đào Hoa giáo, được Thủy Hồng Dao dạy dỗ, khí chất phóng đãng đã thay đổi, trở nên có chút bồng bềnh xuất trần, khiến người ta phải tấm tắc lấy làm lạ.

Còn có một bộ phận là người của Âm Nguyệt Hoàng Triều, bách tính Âm Nguyệt Hoàng Triều tám chín phần mười đều là nữ tử, mà dung mạo lại đẹp hơn một chút so với các quốc gia khác, ngưỡng thu đồ đệ của Tử Nguyệt Tiên Môn khá cao, không ít người không vào được Tử Nguyệt Tiên Môn, liền tới Đào Hoa Giáo thử vận may, Đào Hoa Giáo mới xây, ngưỡng cửa hơi thấp một chút., Lập tức thu nhận rất nhiều môn nhân, cộng thêm giáo đồ Anh Hoa giáo ban đầu, bây giờ Đào Hoa giáo có hơn một vạn năm ngàn môn nhân, số lượng cực lớn, không dưới bất cứ tông môn chính đạo nào, lại thêm Thủy Hồng Dao và tứ đại trưởng lão Pháp Tướng tọa trấn, đã đứng vững trong hàng ngũ tông môn trung bình, thế lực chỉ dưới tam giáo thất tông.

Trước cửa đại điện có hai nữ tử lưng đeo phi kiếm pháp khí, đều là trời sinh quyến rũ, dáng người cao gầy, duyên dáng yêu kiều, một bộ váy hồng đặc trưng của Đào Hoa giáo, nhìn thấy mọi người đến, đồng thời khom mình hành lễ, chờ mọi người sau khi tiến vào đại điện, mới đứng lên, tiếp tục cầm đại môn, hai mắt bắn ra tinh quang bốn phía, nhìn phía trước.

Trong đại điện, người dễ thấy nhất là tượng gỗ đào cao lớn, chính là hình tượng Cửu Vĩ Hồ đầu người, trong tay cầm một cây quạt. Vi Vân nhìn từ góc nhìn Nguyên Anh, phát hiện xung quanh tượng

Thần này có rất nhiều cánh hoa đào, hiển nhiên ẩn chứa huyền diệu bên trong.

Hai bên và giữa tượng thần đều có rất nhiều ghế gỗ đào, mọi người chia chủ khách ngồi xuống, Thủy Hồng Dao ngồi vào vị trí chủ tọa, tứ đại trưởng lão chia lìa hai bên, Tiểu Kim và Lý Mị Nhi cũng đứng bên cạnh Thủy Hồng Dao, Bạch Miểu và Diệu Y Phật Mẫu phân biệt ngồi hai bên trái phải, Vi Vân ngồi phía dưới Bạch Miểu, tứ đại yêu Cơ đứng sau hắn.

Bạch Miểu nhìn Thủy Hồng Dao, trong lòng có chút cảm khái. Lúc trước Thủy Hồng Dao chẳng qua chỉ là một tiểu hồ yêu ký thân với Anh Hoa giáo, Dược Vương tông còn từng vây quét nàng, không ngờ hôm nay nàng đã là giáo chủ một giáo, thế lực khổng lồ, lấy tu vi Pháp tướng sơ kỳ khống chế tu vi tứ đại Pháp tướng trung kỳ, điều này cũng thôi đi, còn có thể diệt Anh Hoa giáo, sớm bám vào Tử Nguyệt tiên môn, thủ đoạn bực này, ánh mắt bực này, không phải người thường có thể làm được.

Nữ nhân này quả thực không đơn giản.

Sau khi mọi người ngồi xuống, đã có môn nhân Đào Hoa giáo dâng hương trà, trái cây, mọi người nói chuyện phiếm phẩm trà, một mặt rút gần quan hệ, một phần liên quan tới Tử Nguyệt Tiên môn tổ chức đại hội tiên đạo, thành lập tiên hiệp đồng minh.

Vi Vân ở một bên nghe mà buồn ngủ, chán nản vô vị.

Bỗng nhiên, hắn nghe Thủy Hồng Dao nói: "Vân nhi chính là đệ đệ ta, mấy ngày nay đa tạ Bạch Miểu đạo hữu chăm sóc, Thủy Hồng Dao vô cùng cảm kích."

Bạch Chỉ nghe vậy nói: "Không dám, Vân nhi là môn hạ đệ tử của ta, chiếu cố hắn là chuyện của ta."

Lúc ở Thái Huyền tiên môn, Bạch Miểu đã chặt đứt kinh mạch của Vi Vân, còn trục xuất hắn ra khỏi sư môn. Bây giờ Thủy Hồng Dao lại

nói "Đa tạ nàng chiếu cố", ít nhiều cũng châm chọc, Bạch Miểu sao lại không nhìn ra. Lúc đầu nàng vì đại cục, không thể không làm như thế, cũng may bây giờ Vi Vân quy sư môn, nếu không cũng không có mặt mũi tới Tử Nguyệt tiên môn. Nàng cũng không áy náy, dù sao hiện nay nàng đã vụng trộm thành lập quan hệ thân thể với Vi Vân, chỉ là không đủ giảng đạo cho người ngoài mà thôi.

Thủy Hồng Dao nhìn về phía Diệu Y Phật Mẫu, nói: "Hôm nay nghe Vân nhi nói, Tiểu Mật tông đã nhẫn sắc sát hại đệ tử nội môn của Dược Vương tông Mạc Tú Vân, còn giá họa cho Vân Nhi. Nếu quả như thế, không biết Phật mẫu thấy thế nào?"

"Thiện tai!"

Diệu Y Phật Mẫu chắp tay trước ngực, từ từ nói: "Nếu thực sự là do giới sắc gây nên, bần ni quyết sẽ không thiên vị che chở, từ xưa đến nay chính tà không có tuyệt đối, lòng người suy nghĩ nhiều, trong chính đạo cũng có ác đồ. Trong chính đạo cũng có người lương thiện, Phật môn chúng ta tuy trong sạch nhưng cũng khó tránh khỏi lẫn vào kẻ dơ bẩn."

Diệu Y Phật Mẫu có tu vi cỡ nào, vừa liếc mắt là nàng đã nhận ra sự cảnh giác trong lòng có quỷ. Chẳng qua nàng có lòng từ bi, muốn cho cơ hội thoát khỏi cảnh giới này.

Thủy Hồng Dao mỉm cười nói: "Có Phật mẫu nói vậy, ta an tâm rồi."

Diệu Y Phật Mẫu lại nhìn về phía Vi Vân, hỏi: "Nghe nói Vi Vân thí chủ dấn thân vào tà dị giáo, có việc này không?"

Vi Vân nhìn Diệu Y Phật Mẫu, phát hiện đôi mắt đẹp của nàng óng ánh trong suốt, hiện ra trí tuệ chi quang, trong lòng cảm thấy vô cùng linh hoạt, không tự chủ được liền nói: "Cũng không có việc này."

Diệu Y Phật Mẫu mỉm cười, gật đầu nói: "Ta tin tưởng ngươi."

Vi Vân bỗng chấn động trong lòng, lời hắn vừa mới nói chính là không tự chủ được, hơn nữa là hoàn toàn phát ra từ nội tâm, đây rõ ràng là Diệu Y Phật Mẫu vận dụng một loại thiền công Phật Môn nào đó mà hắn không biết, có thể làm cho người ta thổ lộ chân ngôn, bất luận kẻ nào ở trước mặt nàng cơ bản là không thể nói ra được.

Đôi mắt đẹp Thủy Hồng Dao lóe lên, nói: "Đã sớm nghe nói Diệu Y Phật Mẫu có được thể chất Tiên Thiên "Tuyết Liên Thánh Thể", lại tu ngũ thông của Phật môn đến hóa cảnh, có thể nghe hiểu âm thanh "Vạn vật", có thể khiến người ta miệng phun chân ngôn. Hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền."

"Thiện thay, toàn do phật ta từ bi." Diệu Y Phật mẫu khiêm tốn nói, "Thủy giáo chủ mới là nữ trung hào kiệt, làm nên hành động này, thật khiến người ta khâm phục."

Bạch Chỉ thấy Thủy Hồng Dao quan tâm như thế, trong lòng mơ hồ không vui, bỗng nhiên đứng dậy nói: "Trà của Đào Hoa giáo quả nhiên thơm ngon, hoàn cảnh nơi đây cũng khiến người ta liên tục quên đi, chỉ là qua mấy ngày nữa, chính là thời gian Tử Nguyệt tiên môn tổ chức Tiên đạo đại hội, bần đạo cần phải chạy tới sớm, cũng không dừng lại lâu."

Thủy Hồng Dao nhướng mày: "Cách ngày Kinh Trập còn khoảng mười ngày, hơn nữa thành Đào Nguyên cách Âm Nguyệt hoàng triều cũng không xa, sao lại vội vàng như vậy, không bằng ở thêm mấy ngày, ta cũng tận tình làm chủ."

Bạch Miểu lại nói: "Không được, ta và Ngu môn chủ còn có chuyện quan trọng cần bàn bạc. Vân Nhi, chúng ta đi."

Thủy Hồng Dao vội vàng nói: "Tỷ đệ chúng ta đã lâu không gặp, phải nói chuyện một chút, Bạch Miểu đạo hữu không ngại đi trước một chút, mấy ngày nữa ta sẽ dẫn Vân Nhi đến tham gia đại hội."

Nói xong liền nhìn về phía Vi Vân, nàng làm sao có thể để Vi Vân rời đi. Từ khi thành lập quan hệ với Vi Vân, Thủy Hồng Dao đã tự sướng

tự yêu, không tìm nam nhân khác nữa, nàng có nhu cầu mãnh liệt, đã sớm đói khát khó chịu rồi. Hôm nay nếu Vi Vân đã tới nơi này, tối nay sao có thể chơi suốt đêm được.

Vi Vân nghĩ thầm đích xác như thế, đã lâu không gặp, chẳng những muốn cùng Thủy Hồng Dao ôn chuyện, còn muốn cùng Tiểu Kim, Lý Mị Nhi thương lượng một chút.

Lập tức nói: "Sư phụ, đệ tử ở chỗ này đợi mấy ngày, mấy ngày nữa mới tới Tử Nguyệt tiên môn cũng không muộn."

"À, ra là vậy."

Sắc mặt Bạch Chỉ lạnh lùng, lại gật gật đầu, nói: "Vậy được rồi. Các vị, cáo từ."

Lúc này Diệu Y Phật Mẫu cũng đứng dậy, chắp tay trước ngực nói: "Bần ni cũng cáo từ."

"Hai vị đi cẩn thận."

Thủy Hồng Dao đứng dậy đưa tiễn.

Mọi người đưa mắt nhìn Bạch Chỉ và Diệu Y Phật Mẫu rời đi, sau đó một lần nữa trở lại đại điện.

Khách nhân vừa đi, tất cả mọi người không còn tỏ ra nghiêm túc nữa. Tiểu Kim lập tức lao tới, nhảy một cái hạ xuống cổ Vi Vân, đôi đùi đẹp ở ngực hắn lúc ẩn lúc hiện, Lý Mị Nhi cũng tiến lên nói: "Chủ nhân."

Vi Vân gật gật đầu, tiện tay lấy Ngũ Hành Thổ Kiếm ra đưa cho Lý Mị Nhi, nói: "Thanh Tiên Kiếm này với ngươi làm vật hộ thân."

Lý Mị Nhi vui mừng quá đỗi: "Đa tạ chủ nhân ưu ái."

Sao cô không nhận ra thanh tiên kiếm tỏa ra ánh sáng vàng nhạt này là một pháp bảo, cô đang thiếu một thanh binh khí tiện tay như vậy.

Tiểu Kim lại không vui: "Chủ nhân, ta cũng muốn."

"Không có." Vi Vân vỗ vỗ mông nàng: "Tu vi của Mỵ Nhi không bằng ngươi, có pháp bảo trên người mới đảm bảo không có việc gì, ngươi đừng có tranh giành với nàng ta."

Bốn vị trưởng lão Lạc Tiên thấy không khí ám muội hiện trường, sắc mặt đều ửng đỏ, biết không tiện quấy rầy nên lui ra.

Lần này thì tốt rồi, hoàn toàn yên tĩnh.

Thủy Hồng Dao nói: "Đi theo ta."

Vi Vân đi theo sau nàng ta, trên vai là Tiểu Kim, bên cạnh là Lý Mị Nhi và tứ đại yêu cơ, một đoàn người đi ra khỏi đại điện, đi qua hậu viện, đi qua tầng tầng lầu các, trước mắt xuất hiện một rừng đào, tiến vào trong rừng đào, bên trong lại xuất hiện một cái đầm nước, bên trên bốc hơi sương mù, nhất là dưới rừng đào phụ trợ, mảnh thiên địa này tựa như tiên cảnh.

Thủy Hồng Dao đứng bên cạnh hồ nước, xoay người nói: "Vân Nhi ngươi xem, nơi này chính là linh khí hội tụ của Đào Hoa sơn, trận nhãn của đại trận hộ sơn cũng là một suối nước nóng, đông ấm hè mát, cũng là nơi ta thường ngày tắm rửa, đối với làn da rất tốt, còn có hiệu quả trú nhan, ngâm lâu ngày càng có thể cải thiện thể chất, xúc tiến tu hành."

Nói xong, quần áo phấn hồng sa trên người Thủy Hồng Dao tự động từ trên người bay lên, rơi vào cành đào đầu, trong nháy mắt, thân thể mềm mại trần trụi, da thịt tuyết trắng nhẵn nhụi dưới tà dương tỏa ra ánh sáng lộng lẫy, trước ngực đầy đặn song nhũ hơi cao ngất, mông béo tròn vừa mềm vừa mềm, bỗng nhiên thân hình lóe lên, cả người rơi vào trong suối nước nóng, tư thái ưu mỹ, chưa từng tóe lên chút bọt nước nào.

Thủy Hồng Dao vẫy tay với Vi Vân, ý bảo hắn đi qua.

Vi Vân vội vàng lột sạch áo bào trên người, liền tiến vào trong suối nước nóng, sóng nước trong suốt chỉ lan tràn đến ngực, dưới chân là một mảng mặt đất đá cứng rắn, nước suối đều từ trong khe đá chảy ra từng chút một, lại bốc hơi thành hơi, tẩm bổ cả rừng đào, thậm chí cả tòa Đào Hoa sơn. Nước suối rơi xuống người quả nhiên là một mảnh ấm áp, Vi Vân chỉ cảm thấy lỗ chân lông toàn thân thư giãn, gần như muốn rên rỉ.

Vi Vân đi tới trước người Thủy Hồng Dao, hai người nhìn nhau trong nháy mắt, sau đó đột nhiên ôm nhau, hai môi mím lại, hôn nhau thật mạnh. Hai tay Vi Vân không ngừng xoa xoa người Thủy Hồng Dao, Thủy Hồng Dao thì ôm chặt lấy hắn, gần như muốn ôm cả người hắn vào trong cơ thể mình.

"Ừm, đến..."

Hai người đã lâu không gặp, đều nồng tình mật ý. Hai chân Thủy Hồng Dao hơi phân ra, quấn quanh eo Vi Vân. Vi Vân cầm một cây gậy thịt vừa thô vừa to, nhẹ nhàng dựng lên, xe ngựa quen đường cũ đi dựa vào cái u cốc thần bí ôn nhuận ướt át kia, cái mông nhẹ nhàng đưa ra, cắm cây côn vào trong đó., Đầu rùa đỏ tía ra thịt non môi âm, xuyên qua thịt Tuyền Cơ, xuyên thẳng tới nhụy hoa, đỉnh đến cả người Thủy Hồng Dao mềm nhũn, không khỏi duyên dáng thở hổn hển, hai cái chân thon dài quấn quanh hông hắn, toàn bộ thân thể mềm mại đều treo ở trên người hắn, chờ hắn thao túng.

"Tỷ tỷ, tỷ thật là thơm a."

Đầu Vi Vân vừa vặn đặt vào hai hốc ngực của Thủy Hồng Dao, giữa hơi thở là mùi sữa, khuôn mặt dán chặt cùng một chỗ với đôi nhũ sữa trắng nõn mịn màng, toàn là cảm giác mềm mại trơn trượt. Hắn khẽ hé miệng, liền đem một cái ngực to trắng như tuyết ăn vào miệng, tham lam mút mút, đầu lưỡi liếm dật nhũ, răng khẽ cắn sữa, miệng ăn tới mức cả miệng đều là mùi sữa.

"Mau động." Thủy Hồng Dao cho nó uống sữa, vừa xoa đầu nó cười nói.

Vi Vân nghe vậy, liền bắt đầu động đậy, vận chuyển một cây gậy thịt vừa thô vừa to ra vào trong động thịt của Thủy Hồng Dao, dùng sức vụt đưa, thịt lớn côn ma sát thịt mềm chỗ mật, mang đến cho nhau cảm giác khoái thú mãnh liệt, đánh thẳng vào tâm linh đối phương, huyệt nhỏ của Thủy Hồng Dao chính là bảo huyệt "Nhất tuyến thiên địa ", Bên trong Tàng Càn Khôn tuyệt diệu, bất luận thịt lớn thế nào cũng có thể chứa được, lại đầy tính đàn hồi, theo nhục côn quất ra, mang theo nước bọt cuồn cuộn, những dâm dịch này chảy ra khỏi huyệt nhỏ, lẫn vào trong nước suối, rất nhanh đã dung hợp với nước suối, khiến cho toàn bộ suối nước nóng tràn ngập khí tức dâm đãng.

Tiếng thân thể va chạm "Bốp bốp bốp" từ trong suối nước nóng truyền ra, hướng rừng đào truyền ra, trong đó kèm theo tiếng thở hổn hển cùng hô hấp nặng nề của nữ tử.

Tiểu Kim, Lý Mị Nhi, cùng với Xuân, Hạ, Thu, Đông, tứ đại yêu Cơ đứng bên suối nước nóng, nhìn Vi Vân và Thủy Hồng Dao giao hoan kịch liệt, nguyên một đám mặt đỏ tới mang tai, thân thể mềm mại, hai chân khép lại, vặn vẹo bất an, bàn tay nhỏ bé nắm chặt quần áo của mình, hận không thể lập tức cởi sạch, xông vào suối nước nóng, gia nhập vào đoàn chiến, nhưng các nàng đều là người hầu, không được chủ nhân cho phép, không dám tự tiện hành động.

Thủy Hồng Dao giống như bạch tuộc, cả người treo trên người Vi Vân, Vi Vân thì vừa ăn sữa trắng nõn của nàng, vừa hoạt động cái mông, thân thể thô dài lần lượt đánh sâu vào trong huyệt thịt của Thủy Hồng Dao, kéo toàn bộ thân thể của nàng không ngừng lắc lư., Rồi hai tay lại nâng cái mông đầy đặn, bàn tay chỗ xoa nắn, một mảng mềm mại mềm mại, mười ngón tay đều muốn lún vào trong đôi mông trắng như tuyết. Vi Vân mỗi lần cắm một cái đều tiến sâu vào huyệt thịt của Thủy Hồng Dao., Sau khi dùng lực mạnh như vậy tấn công, toàn thân Thủy Hồng Dao run lên, cả cặp mông to mọng bị hất văng ra. Cùng lúc đó, Vi Vân nhục côn quay về, đôi mông trắng như tuyết lại rơi xuống một cách nặng nề., Vừa đúng lúc Vi Vân nhục côn lại tiến lên, chui vào trong huyệt mật, nhất thời hai cái thân sâu thịt cùng thịt huyệt mật hợp lại, không hề có khoảng cách, nhất là tại thời

khắc mấu chốt, tính khí kết hợp ở chỗ truyền ra một tiếng nổ giòn vang, giống như đang cổ vũ trợ uy cho hai người, hơn nữa bị nước bẩn bắn tung tóe, hiện trường không khí vô cùng dâm đãng.

"Ồ... Thật giỏi... Dùng sức một chút... sắp đến rồi..." Thủy Hồng Dao híp đôi mắt đẹp nói.

Lập tức Vi Vân triển khai liên tiếp chất dinh khô mãnh liệt, nhục côn như một cây côn lớn nung đỏ, lần lượt đánh vào chỗ sâu nhất trong huyệt thịt Thủy Hồng Dao, mang đến kích thích càng thêm mãnh liệt. Thủy Hồng Dao nhất thời bị đùa nghịch một cái đầu lâu nhanh chóng lắc lư, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy, bụng và huyệt thịt đều kịch liệt co rút lại, từng cỗ sóng nước lớn từ sâu trong huyệt nhỏ của nàng tuôn ra., Côn thịt của Vi Vân vừa bị đống thịt tươi mềm của nàng quấn lấy, vừa bị nước nóng hổi hắt vào, nhất thời kích thích, hắn cũng không muốn nhịn. Một lần trùng trùng điệp điệp đâm vào, cả người bỗng nhiên dừng lại bất động, con mắt chợt đau xót, từ trong huyệt mật của Thủy Hồng Dao bắn ra lượng lớn mủ.

Hai người đều bảo trì tư thế bất động này, qua thời gian uống cạn nửa chén trà, mới nặng nề thở ra một ngụm trọc khí, thân thể thẳng tắp dần dần lỏng lỏng xuống.

"Rốt cuộc cũng kết thúc?"

Tiểu Kim, Lý Mị Nhi cùng tứ đại yêu Cơ ngơ ngác nhìn một lát, bỗng nhiên nháy mắt.

Các nàng mới tới đã thấy sảng khoái chưa tới.

Bất quá không sao cả, tối nay hơn phân nửa là một đêm không ngủ. Nếu Thủy Hồng Dao đã xong, lát nữa sẽ đến phiên bọn họ.

117

Chương thứ mười một Ôn Tuyền mê loạn.

Bên rìa suối nước nóng có một tảng đá lớn khá đặc biệt, miễn cưỡng lộ ra mặt nước, hình dạng giống như một cái ghế nằm, Vi Vân nằm nửa trên tảng đá lớn, Thủy Hồng Dao thì tựa vào trong ngực hắn, hai người ôm nhau, một tràn ngập tình yêu, một dịu dàng như nước, tâm linh giao hòa với nhau ấm áp.

Thủy Hồng Dao giương mắt nhìn Vi Vân, một tay nhẹ nhàng sờ khuôn mặt của hắn, nói: "Tỷ tỷ vẫn ưa thích khuôn mặt của ngươi trước kia, thoạt nhìn rất thành thật, không giống hiện tại, vừa nhìn đã biết là không thành thật."

Vi Vân ôm thân thể mềm mại của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, vừa nói: "Đúng vậy, ta cũng không thích."

Thủy Hồng Dao phì cười, nói: "Nhưng bây giờ gương mặt này thoạt nhìn rất thoải mái, ta cũng thích."

Vi Vân chớp mắt: "Ta đây cũng thích."

Thủy Hồng Dao vươn một ngón tay ngọc điểm mũi hắn, nói: "Xem ra ngươi không có chút lập trường nào."

Vi Vân nghiêm mặt nói: " lập trường của tỷ tỷ chính là lập trường của ta."

"Quả nhiên là không thành thật." Thủy Hồng Dao một tay nắm lấy thân thể gậy thịt hắn, nói: "Nói xem, trong khoảng thời gian này đã gây họa cho mấy cô bé?"

Ánh mắt Vi Vân trở nên mông lung, tách khỏi Thủy Hồng Dao. Sau khi tiến vào Thái Huyền tiên môn, phát sinh cả một loạt sự kiện, đều nói với Thủy Hồng Dao từng chữ một, đầu tiên là đại náo Thái Huyền

tiên môn, sau đó bị nhốt tà dị giáo, lại tiến vào Vạn Lý Huyết Hà, lại cùng Ngu Yên Vũ kết duyên với Diệp Trầm Ngư, thấy Ma giáo tập kích Thái Huyền tiên môn, sau đó gặp phải Bạch Chỉ, cũng phát sinh quan hệ với chuyện đó, cùng nhau đi tới nơi này.

Thủy Hồng Dao lẳng lặng lắng nghe, nghe thấy hắn bị vây công, gặp nạn, khóe mắt liền khẽ run, bàn tay ngọc nắm chặt, nghe thấy hắn và Ngu Yên Vũ quen biết nhau, khóe miệng liền lộ ra ý cười, thấy hắn tận mắt thấy liên minh chính đạo bị công kích, liền mỉm cười lạnh lùng, nghe thấy hắn trước sau phát sinh quan hệ với Diệp Trầm Ngư và Bạch Hỗn, không khỏi bật cười.

Vi Vân đối với Thủy Hồng Dao không hề giữ lại chút nào, cái gì cũng dám nói ra, cái gì cũng không giấu diếm, bởi vì hắn có thể cảm giác được Thủy Hồng Dao đối với mình cũng như thế, đối với Vi Vân mà nói, Thủy Hồng Dao cũng giống như Ngu Yên Vũ, là tuyệt đối vững chắc, người đáng tin, loại cảm giác này thậm chí còn trên cả Bạch Chỉ và Diệp Trầm Ngư.

Thủy Hồng Dao nói: "Tu chân giới đồn đãi ngươi là nhi tử của Ngu môn chủ, ta còn tưởng rằng là Thái Huyền tiên môn cố ý gây sự, không ngờ là sự thật, đối với việc bại hoại danh dự của Tử Nguyệt tiên môn, bọn họ ngược lại không ngại cực khổ."

Vi Vân hơi nhíu mày, chuyện này đúng là vấn đề, không khỏi lo lắng cho Tử Nguyệt tiên môn. Phải biết rằng, mười ngày sau, chính là thời điểm Tử Nguyệt tiên môn tổ chức Tiên đạo đại hội, nếu như Tử Nguyệt tiên môn mà không có danh dự thì sẽ ảnh hưởng tới sự thành lập của tiên hiệp đồng minh.

Lần trước Thái Huyền tiên môn thành lập liên minh chính đạo, vốn dĩ mọi việc đều thuận lợi, lại bị Ma giáo tập kích, thương vong nghiêm trọng, các đại tông môn tu chân giới chính đạo đã phê bình rất nhiều, rất nhiều tông môn tuyên bố muốn rời khỏi liên minh, sức ảnh hưởng của Tử Nguyệt tiên môn còn không bằng Thái Huyền tiên môn, kể từ đó, thành lập tiên hiệp đồng minh càng thêm gian nan.

Thủy Hồng Dao nhìn Vi Vân, nói: "Lúc trước nghe nói ngươi gặp chuyện không may, ngươi có biết vì sao ta không đi tìm ngươi không?"

Vi Vân cúi đầu nhìn ấn ký hoa đào trên ngực, nói: "Bởi vì tỷ tỷ thần cơ diệu toán, cũng biết mệnh ta cứng rắn."

Thủy Hồng Dao mỉm cười nói: "Mặc dù mạng ngươi không đủ cứng, khách chết quê hương, ta cũng sẽ không tùy tiện mạo hiểm, nếu ngươi chết, ta sẽ tích súc thực lực, thời cơ vừa đến, nhất định sẽ băm thây người hại ngươi vạn đoạn, chôn cùng ngươi."

Trong lòng Vi Vân nghiêm nghị, hắn biết rõ Thủy Hồng Dao nói thật, nàng cũng không phải là người kích động, mà là có dũng có mưu, mọi việc đều chú trọng vào sách lược, quyết không làm những chuyện không nắm chắc. Cũng bởi vậy, Vi Vân càng cảm thấy nàng yên tâm, tin cậy, điểm này, Cầm Nhi, Thi Nhi thật sự là mong đợi không kịp.

Màn đêm dần dần hạ xuống, hai người ôm nhau kể lể tâm địa.

Giờ này khắc này, Vi Vân cảm thấy được sống như thế là tốt đẹp, thế nhân bôn ba bận rộn, không phải là vì một khoảnh khắc tốt đẹp này sao, chỉ có điều người tu hành càng có dã tâm, bọn họ theo đuổi mãi mãi tốt đẹp.

Thủy Hồng Dao nhìn về phía Tiểu Kim và Lý Mị Nhi, còn có tứ đại yêu cơ, cười nói: "Mấy người các ngươi còn không mau tới hầu hạ chủ nhân nhà các ngươi?"

Nói xong liền móc chân ngọc ra, câu lấy phần eo Vi Vân, ném hắn vào trong suối nước nóng, tóe lên lượng lớn bọt nước.

"Rất tốt a!"

Tiểu Kim vọt tới đầu tiên, rơi vào trong nước, thân thể mềm mại trắng như tuyết của thiếu nữ yêu kiều vô cùng, giống như mỹ nhân ngư bơi

tới, theo Vi Vân từ trong suối nước nóng đứng dậy, bọt nước từ trên lưng chảy ào ào rơi xuống, chỉ thấy Tiểu Kim nằm nhoài trên lưng của nó, giống như là bạch tuộc, đôi chân ngọc khẽ lay động, ngực như sữa ngọc trước ngực giống như hai con thỏ nhỏ, mềm mại dịu dàng đàn hồi, ma sát lưng của Vi Vân.

Vi Vân vỗ vỗ bờ mông Tiểu Kim, phát hiện nàng khoác trên mông một tầng áo lót tơ tằm, nhất thời không nói gì, đành phải nhìn về phía Lý Mị Nhi cùng tứ đại yêu cơ.

Tứ đại yêu cơ vốn là yêu vật, giờ phút này rơi vào trong suối nước nóng, nhất thời cao hứng, hiện ra bản thể, chính là một con bạch xà, một con bạch miêu, một con bạch hồ, một con bạch thỏ, cái đầu đều như người trưởng thành, du ngoạn trong suối nước nóng tràn ngập linh khí, bạch xà là xuân cơ cơ., Bỗng nhiên từ dưới nước lao ra, nháy mắt quay ở trên người Vi Vân, mèo trắng là Hạ Cơ, ở trên mặt nước nhảy tới nhảy lui, bạch hồ là Thu Cơ, có bốn cái đuôi cáo, đang ở trên tảng đá lớn, cùng Thủy Hồng Dao mắt to trừng đôi mắt nhỏ, thỏ trắng là đông cơ, nhảy lên vai Vi Vân, vươn ra một cái lưỡi dài trắng nõn liếm mặt hắn.

Chỉ có Lý Mị Nhi là một người, cởi sạch quần áo, tiến vào suối nước nóng, ưỡn bộ ngực đầy đặn tuyết trắng, lắc lắc cái mông to tròn, đôi mắt phượng dịu dàng, bước từng bước một về phía Vi Vân.

Thân thể Vi Vân run lên, rũ bạch xà, bạch miêu trên người xuống, sau đó ôm chặt lấy Lý Mị Nhi, hôn môi anh đào mềm mại của nàng.

Lý Mị Nhi "ướm" một tiếng, mềm nhũn ngã vào trong lồng ngực Vi Vân, cả người nóng ran, chân ngọc hơi nhếch lên, một cái bánh bao béo và một cái huyệt nhỏ ướt át, lộ ra bộ dáng hơi giật mình, sớm đã chuẩn bị sẵn sàng.

Vi Vân mút cái lưỡi mềm mại của Lý Mị Nhi, đồng thời cắm côn thịt xuống đầu nàng vào chỗ bánh bao thịt, đầu rùa đính lên kẽ răng môi dày đặc kia, lề mề vài cái, sau đó ném về phía trước, lập tức cắm côn thịt vào trong hang thịt huyệt nhỏ, Lý Mị Nhi bỗng nhiên ngẩng đầu

lên, toàn thân run lên, miệng đàn phát ra một tiếng rên khẽ "A" mắt đẹp như tơ.

Vi Vân rút cây gậy nung khô của Lý Mị Nhi, vừa nói: "Vẫn chặt chẽ như vậy, lại ướt như vậy, xem ra đói khát đã lâu."

"Ừm..." Lý Mị Nhi thở hồng hộc nói: "Cũng không phải, lúc chủ nhân không ở đây, Tiểu Kim thường xuyên trêu chọc ta..."

Vi Vân dừng lại, tò mò hỏi: "Nàng trêu chọc ngươi thế nào?" Nói xong lại tiếp tục đưa tiễn.

Khuôn mặt Lý Mị Nhi đỏ lên, nói: "Chính là liếm ta."

Vi Vân nói: "Vậy ngươi cứ liếm lại đi."

Tiểu Kim nằm sấp trên lưng hắn vẫn không ngừng ma sát, nghe thấy thế, vội nói: "Chủ nhân, người ta đang giúp Mị Nhi tỷ tỷ giải khát, không nên hiểu lầm người ta nha."

"Thật sao, ngoan như vậy."

Vi Vân thao tác càng lúc càng nhanh, đại quy đầu giống như sắt thép, hung hăng chui vào trong huyệt thịt của Lý Mị Nhi, thân côn trượt qua nhục bích, ma sát lẫn nhau với nếp nhăn trong lỗ mãng, mang đến cảm giác khoái thú, Lý Mị Nhi mặc dù sinh ra hai nữ nhi, nhưng nàng có thân thể tiên thiên mị mị thể,, Lại có bánh bao thịt huyệt, lực mê hoặc cực mạnh, nhất là sau khi tu thành kim đan, huyệt nhỏ khôi phục tính khẩn yếu như thiếu nữ, cả người cũng lộ ra càng thêm hào quang chiếu rọi người. Nàng và Tiểu Kim giống nhau, đều được Thủy Hồng Dao an bài làm hộ pháp Đào Hoa giáo, thực lực không cao., Địa vị lại rất cao, xem như đã thực hiện được mộng tưởng của nàng. Môn nhân Đào Hoa giáo ai cũng hết sức tôn trọng cùng với thích nàng, có một số nữ tử thiên vị đồng tính, còn thường xuyên ném mị nhãn, ám chỉ chúc mừng, tất cả đều làm cho Lý Mị Nhi cảm thấy rất thỏa mãn. Nàng rất may mắn vì lựa chọn của mình, đi theo Vi Vân là một hành động sáng suốt.

Anh Hoa giáo bị Thủy Hồng Dao thu nạp trọng hợp, biến thành Đào Hoa giáo. Hóa ra nam tử cũng bị đuổi ra ngoài. Bây giờ dưới Thủy Hồng Dao có tứ đại trưởng lão, tám đại hộ pháp, một vạn năm ngàn môn nhân, trong đó phân nửa là người của Anh Hoa giáo, còn lại là người của Âm Nguyệt hoàng triều, cùng với Linh Hồ nhất tộc dưới trướng Thủy Hồng Dao.

Thủy Hồng Dao đối với Yêu cầu hôm nay của Linh Hồ nhất tộc rất nghiêm ngặt, vì kéo dài huyết mạch Vương tộc Linh Hồ, nam nữ trong tộc không được kết duyên cùng chủng tộc khác, chỉ có thể ở trong tộc chọn ngẫu nhiên sinh con, những nam nữ Linh Hồ tộc này đều được an bài ở một mình, có an bài hàng ngày, bình thường rất ít nhìn thấy.

Trên tảng đá lớn, thân thể trắng như tuyết của Thủy Hồng Dao nằm ở phía trên, híp đôi mắt đẹp mê người, Thu Cơ hóa thành một con linh hồ trắng như tuyết, ngồi xổm bên cạnh nàng, bốn cái đuôi hơi chớp lên, lại vươn cái lưỡi trắng nõn liếm đôi ngực to trắng như tuyết của Thủy Hồng Dao.

Thủy Hồng Dao đột nhiên hỏi: "Mấy người các ngươi theo hắn có mục đích khác không?"

Thu Cơ dừng một chút, đầu cáo trắng mồm phun tiếng người, nói: "Chủ nhân nhận được chân truyền Dược Vương tông, lại rất có thiên phú luyện đan, Ngự Châu nương nương muốn nhờ chủ nhân giúp nàng luyện đan, cho nên lệnh cho chúng ta bảo vệ an toàn cho hắn, về phần cái khác... Tỷ muội chúng ta ái mộ chủ nhân, cam nguyện chết vì hắn."

Thủy Hồng Dao tiếp tục hỏi: "Điều ta hỏi không phải là những thứ này, còn có cái khác sao? Ví dụ như... nhiệm vụ bí mật của tà dị giáo?"

Mắt Thu Cơ hồ lóe lên, trầm ngâm một lát, mới nói: "Ngự Châu nương nương là chủ nhân của chúng ta, có ân tái tạo đối với chúng ta, chúng ta không dám phản bội. Xích Hồ Nương Nương cũng là tộc

trưởng Linh Hồ nhất tộc, ta thân là tộc nhân Linh Hồ tộc, cũng không dám nói dối trước mặt ngài... Cho nên chỉ có trầm mặc, xin thứ cho ta không thể nói ra."

Thủy Hồng Dao khẽ cười nói: "Không sai, nhìn thấy các ngươi trung thành như vậy, ta an tâm rồi. Chỉ có thuộc hạ trung thành với nhau, mới là người đáng tin cậy chân chính." Trong lòng nàng thầm cười lạnh, những lời này của Thu Cơ, kỳ thật chẳng khác nào thẳng thắn cả.

"Bộp bộp bộp..."

Tiếng cơ thể va chạm trong suối nước nóng càng thêm kịch liệt, bọt nước văng khắp nơi, dâm thủy tung tóe, nữ nhân ngâm nga trong nước bọt. Tiểu Kim nằm nhoài trên lưng Vi Vân, Lý Mị Nhi nâng chân ngọc lên, một cây gậy thịt thô dài không ngừng ra vào trong huyệt thịt nàng., Xuân Cơ, Hạ Cơ và Đông Cơ hóa thành hình người, lần lượt dâng lên nụ hôn thơm, Vi Vân đem Lý Mị Nhi dâng lên cao trào, lại bảo tam đại yêu Cơ khom lưng xuống, sau đó lần lượt tận diệt trong động thịt các nàng, không ngừng chơi đùa, tình cảnh vô cùng dâm loạn.

Cây gậy thịt to của Vi Vân ở trong cái lỗ nhỏ của Xuân Cơ, ra ra ra vào vào vào vào, mang theo từng luồng sóng nước. Xuân Cơ cúi người, đem cái đầu cắm vào trong suối nước nóng, tiếng gầm truyền ra dưới nước, chỉ khiến cái mông trắng như tuyết vểnh lên., Chịu đựng cái khô của Vi Vân, Vi Vân co duỗi trong chốc lát, rồi đột nhiên lại rút ra một cái côn thịt, cắm vào trong động thịt Cúc Hoa ở gần lỗ nhỏ, cái lỗ này so với cái huyệt nhỏ thì càng chặt hơn, kẹp lấy thân côn khiến nó đau nhức., Cũng may, cũng không phải là Vi Vân lần đầu tiên chọc hoa cúc các nàng, lại thêm nước nóng thấm ướt, hơn nữa trên thân côn vì dính đầy nước bẩn nên trở nên bóng loáng vô cùng, rất dễ dàng có thể ra vào rút thăm, nhất thời cảm giác sảng khoái liên tục, thân thể mềm mại của xuân cơ cũng run rẩy, lúc bị cây cúc khô, thì cái huyệt nhỏ phun ra ồ ồ nước.

Ơ thời điểm xuân cơ cao trào, Hạ Cơ ưỡn cái mông trắng như tuyết, dịch sang một bên, hai chân mở rộng ra, hai cánh thịt mềm mại cứ như vậy ngâm ở trong nước, chỗ đỏ tươi mềm rõ ràng có thể thấy được, lông âm mềm mại nhộn nhạo ở trong nước, thỉnh thoảng có chất lỏng dinh dính từ bên trong phân tiết ra, rơi vào trong nước, trong lúc nhất thời còn chưa tán đi được.

Vi Vân rút cây gậy thịt về, chuyển qua cắm vào trong huyệt thịt của Hạ Cơ, dùng sức nâng lên, bỗng nhiên bọt nước vang lên, chỉ thấy thân hình Đông Cơ khẽ động, đầu dưới chân trên, hai tay chống dưới đáy suối nước nóng, một đôi thon dài ngọc dựng lên, hai chân vươn ra, lộ ra lỗ hổng nho nhỏ màu đỏ tươi ở giữa., Theo hai chân tách ra, đôi môi nõn nà ở giữa vỡ ra hai bên, bên trong là một bắp thịt non vô cùng tươi mới, Vi Vân nhìn mà nuốt nước miếng, vội vàng khom lưng, há mồm liếm môi, hút cả miếng thịt vào miệng. Nhất thời một mùi gây sóng gió truyền đến, càng thêm kích thích, Vi Vân đùa nghịch càng thêm mãnh liệt.

Khi cao trào của những nữ nhân tuyệt sắc này chồng lên nhau, thì Vi Vân cũng nhịn không được mà kích ý liên tục rót vào trong cơ thể các nàng từng luồng tinh tương trắng trẻo.

Cả đêm, trong suối nước nóng rừng đào sơn môn Đào Hoa giáo vô cùng dâm đãng, mọi người trắng đêm không ngủ, bú sữa liếm bức, hom rà bức, cúc răng rắc, sữa giao thủ, mông giao chân, liếm chân... Đem dâm loạn giao hoan đẩy tới một lớp cao trào kịch liệt, trừ Tiểu Kim chỉ có thể trơ mắt nhìn ra, mỗi người đều được thỏa mãn.

Nếu như nói trong lòng Vi Vân đã xem Ngu Yên Vũ là nhà của mình, thì Thủy Hồng Dao một tay thành lập Đào Hoa giáo càng khiến hắn yên tâm hơn. Ở đây, hắn mới có thể cảm thấy vô cùng thả lỏng, không cần lo lắng có người gây khó dễ cho mình, cũng không cần phải đề phòng nguy hiểm gì., Mỗi một nháy mắt ở đây, đều là sự thoải mái và an nhàn như thế, bất luận hành hạnh dừng nằm dài, áo cơm, đi lại, đều có người an bài tốt cho hắn, đều có mỹ nhân ở bên hầu hạ, ngay cả không khí cũng là hương vị ngọt ngào.

Cuộc sống an nhàn trôi qua thật nhanh, chỉ trong chớp mắt đã qua, ngày ăn khuya đã không xa. Thủy Hồng Dao đang chuẩn bị cho Tử Nguyệt tiên môn tham gia đại hội tiên đạo, tất nhiên Vi Vân cũng phải xuất phát, lần này tới Tử Nguyệt tiên môn, dù sao cũng là làm chính sự, có thể nói là phúc họa khó lường.

Ngày trước Kinh Trập Nhật, Thủy Hồng Dao dẫn theo tứ đại trưởng lão, Vi Vân mang theo tứ đại yêu cơ, mười người đồng loạt đi về hướng Tử Nguyệt tiên môn. Đào Hoa giáo để lại Tiểu Kim cùng Lý Mị Nhi và tám đại hộ pháp trông nhà, dưới tay có hơn vạn môn nhân, còn mở ra hộ sơn đại trận. Nếu không có người tấn công quy mô lớn, bình thường sẽ không có chuyện gì.

Thành Đào Nguyên nằm ngay dưới chân núi Đào Hoa sơn, cách Âm Nguyệt Hoàng Thành cũng rất gần, với tốc độ bay của Vi Vân, tới lui chỉ cần hơn một canh giờ, cho dù xảy ra chuyện gì cũng có thể kịp thời chạy đến cứu viện.

Cùng lúc đó, trong đại điện sơn môn tà dị, Ngự Châu Nương Nương cũng đang trao đổi chuyện quan trọng với một nam tử trung niên.

Trung niên nam tử này mặt vuông, trong miệng lộ ra hai cái răng nanh, trên trán một đôi sừng rồng màu vàng, mắt rồng nội liễm, bộ dáng không giận mà uy, chính là tà dị giáo chủ Kim Giao lão tổ, tu sĩ chính đạo trong miệng Kim Giao lão tà, Độ Kiếp viên mãn cường giả bất thế, thực lực có thể so với Thiên Vận Bát Tiên tồn tại.

Kim Giao lão tổ một thân long bào, ngồi ở trên long ỷ, nhàn nhạt nói: "Mấy ngày trước, ta cùng lão tổ Nghiên mực thương lượng chuyện với Huyết Tổ, xét thấy mấy lần đại chiến trước kia, mỗi lần đều lấy Thần giáo ta thất bại cáo chung, lần này tất nhiên muốn mưu đồ tinh tế, tuyệt đối không thể sơ hở, quyết không thể thất bại thêm nữa."

Đôi mắt đẹp của Ngự Châu nương nương lóe lên, hỏi: "Không biết ý của ba vị Giáo chủ là?"

Lão tổ Kim Giao mặt không biểu tình, ánh mắt sâu thẳm, từ từ nói: "Ưu thế của tu chân giới chính đạo là người đông thế mạnh, chúng ta nhất định phải lần lượt đánh tan, không thể ăn hết. Tuy rằng tám trăm năm qua, ba đại Thần giáo đều âm thầm tích góp thực lực, có thể nắm chắc thắng lợi, nhưng vẫn không thể khinh thường, Thần Tôn từng nói qua lời này., Đại chiến lần này, vừa vặn cách lần Bách Tộc đại chiến vạn năm trước, chính là một cơ hội lật ngược tình thế, trăm tộc khí vận vạn năm thay đổi một lần, bởi vậy cơ hội này vạn năm một lần, hôm nay vừa nhìn, quả là như thế, hôm nay chính đạo tu chân giới hai phần, Thái Huyền Tiên Môn cùng Tử Nguyệt Tiên Môn chiếm cứ Bán Bích Giang Sơn, cùng Thần giáo chúng ta, so với thiên hạ ba phần."

Ánh mắt Ngự Châu nương nương sáng lên, gật đầu nói: "Đúng là như thế, chúng ta nên xuống tay từ phương kia trước sao?"

Kim Giao lão tổ híp mắt, mới nói: "Điểm này, ba người chúng ta mỗi người có ý kiến khác nhau, Huyết Tổ cho rằng thực lực Tử Nguyệt tiên môn yếu kém, trước tiên phải bắt Tử Nguyệt tiên môn, ta cho rằng trước tiên công phá Thái Huyền môn, Thái Huyền tiên môn một khi diệt, tu chân giới chính đạo sẽ không đủ gây sợ hãi."

Ngự Châu nương nương nói: "Vậy kết quả thế nào?"

Lão tổ Kim Giao nói: "Cuối cùng nghiên mực để cho ma tính thôi diễn thiên cơ, xuất ra cát hung, trước tấn công Tử Nguyệt tiên môn là hung, trước tấn công Thái Huyền tiên môn là lành, lúc này mới tính ra kế sách. Ma tính mơ hồ dò xét ra được, Ngọc Trượng tiên nương cũng không phải là thật sự bế quan, chỉ là cố ý thả tin tức giả, dụ chúng ta mắc câu, kì thực đã sớm bố trí cạm bẫy, muốn cho chúng ta một cái tốt, người này độc ác, không dưới lão tổ Tuyền Cơ đài, cho dù chúng ta có thể thắng, cũng là thảm thắng, làm sao có thể mắc mưu."

Ngự Châu nương nương cười nói: "Vẫn là Giáo chủ nhìn trúng, đặc biệt là hôm nay Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm đang thiếu một thanh,

chính là cơ hội rất tốt của chúng ta, Huyền Chân này tự cho là thông minh, kỳ thật Tiểu Trí Đại Ngu, mắt chuột tấc sáng, vì tư bản thân mà mất lòng người, nếu Thất tông chính đạo không giúp hắn, thì sao có thể ngăn cản đại quân thần giáo ta."

Huyền Chân sơn nhân vì thành Tiên, muốn ôm toàn bộ khí vận của chính ma đại chiến ở bản thân, không tiếc hao tổn tình cảm với chính đạo thất tông, thậm chí toàn bộ tu chân giới. Ngự Châu nương nương cho rằng đây là biểu hiện của con chuột mắt, nàng cho rằng đứng ở chính ma đại chiến toàn cục có thể thấy nàng là thắng bại, nhưng suy nghĩ của Huyền Chân sơn nhân khác biệt, theo hắn thấy thì Huyền Chân sơn nhân khác hẳn., Thành tựu bản thân mới là quan trọng nhất, ngoài thành Tiên, tất cả đều là mây khói, không có bất kỳ ý nghĩa gì. Nhưng ngoài cách này, không còn cách nào khác, hắn chỉ có thể được ăn cả ngã về không.

Lão tổ Kim Giao nói: "Lực lượng chủ yếu của chúng ta, sẽ đặt trên liên minh chính đạo do Thái Huyền tiên môn cầm đầu. Bất quá hướng đi của Tử Nguyệt tiên môn bên kia cũng phải luôn chú ý, không thể khinh thường."

Ngự Châu nương nương nói: "Giáo chủ yên tâm, ta đã sớm sắp xếp người ở bên kia, tùy thời cung cấp tin tức cho ta."

"Như thế rất tốt."

"Lần này Tử Nguyệt tiên môn tổ chức Tiên đạo đại hội, có muốn phái người tập kích hay không?"

"Giảng kích một phen là được, nhanh chóng đi sắp xếp, Thiên Ma giáo và Huyết thần giáo phái người hỗ trợ ngươi."

"Thuộc hạ đã rõ, đi an bài ngay bây giờ."

Ngự Châu Nương Nương xoay người rời đi.

...

118

Chương thứ mười hai... đại lão...

Một tiếng sấm mùa xuân nổ vang, đại địa về ấm áp, ý nghĩa là mùa xuân đã đến, mỗi một quốc gia ở Thiên Vận đại lục đều bắt đầu vì bận rộn mỗi một năm mới, có người đi đường vòng, buôn bán hàng hóa, có người mở cửa hàng, kinh doanh buôn bán, có người mua sắm hạt giống ngũ cốc và rau củ, chuẩn bị xuân canh, cũng có người chế tạo cạm bẫy, lên núi đi săn.

Mùa thay đổi đối với nhân sĩ tu chân giới cũng có ảnh hưởng, như mùa xuân thích hợp tu luyện công pháp mộc thuộc tính, mùa hè thuộc tính kim loại, mùa đông thuộc tính thủy, mùa đông giao nhau bốn mùa lại là thuộc tính thổ, vạn vật hưng suy, Tiết Khí chuyển biến, thay đổi mùa khác.

Tử Nguyệt Tiên Sơn lơ lửng giữa không trung vẫn như cũ, giữa sườn núi có tiên hạc bay qua, trên ngọn cây lưu lại thất thải khổng tước, trong núi mây mù lượn lờ, sơn môn Tử Nguyệt Tiên Môn như ẩn như hiện trong đó, một loại khí tượng tiên gia siêu nhiên thế ngoại.

Đám người Vi Vân và Thủy Hồng Dao từ Truyền Tống Trận pháp của Hoàng thành truyền tới trước sơn môn, đi tới dưới cổng Tử Ngọc Bài Phường, liền thấy hai hàng nữ tử xinh đẹp mặc sa y màu tím đứng thẳng ở cửa, người nào cũng đeo đao, kiếm, tư thế hiên ngang, khí chất đều là trăm dặm chọn một, nghênh đón vị khách từ đường xa đến.

Tuy rằng ngày mai mới là ngày tổ chức đại hội, nhưng cũng có vài tông môn giao hảo với Tử Nguyệt tiên môn, thường thường sẽ đến sớm, ở phòng khách của Tử Nguyệt tiên môn xuống giường, sớm thương nghị, liên lạc tình cảm, như là nghe các loại tông môn Huyền Tuyết lâu, Huyền Âm giáo, Ngọc Nữ giáo, Bảo Hoa tông, đều là tông

môn trung đẳng trong Thanh Châu cảnh, thực lực không kém gì Đào Hoa giáo của Thủy Hồng Dao, ở trong Thanh Châu cảnh ảnh hưởng không nhỏ.

Đám người Vi Vân cùng Thủy Hồng Dao đi tới trước cửa, chỉ thấy những nữ tử áo tím đồng loạt nhìn lại, ánh mắt đều nhìn về phía Vi Vân.

Vi Vân hơi kinh ngạc, nhìn từ trên xuống dưới chính mình, trọng điểm là nhìn đũng quần của mình, không có phá nha, tình huống gì thế này?

Chỉ thấy bộ ngực nữ tử áo tím cầm đầu có chút bằng phẳng, ngực trái thêu hình trăng tím, hiển nhiên là đệ tử chân truyền của Tử Nguyệt tiên môn. Nàng tiến lên một bước, lấy từ trong ngực ra một bức họa chân dung. Người trên bức họa mắt to mày rậm, bình thường không có gì lạ, nhìn kỹ, chính là khuôn mặt cũ của Vi Vân.

Chỉ thấy nữ tử ngực phẳng cất cao giọng nói: "Chư vị đạo hữu, ta là Tố Nguyệt đệ tử chân truyền Tử Nguyệt của Tử Nguyệt tiên môn, xin vấn an các vị đạo hữu đường xa đến đây. Trên bức họa người này nghe đồn là phản nghịch chính đạo, nếu có ai nhìn thấy, mong rằng báo cho bản môn, tất có thâm tạ."

Vi Vân nhìn có chút mông lung, "phản nghịch" trong miệng nàng rõ ràng là chính mình, nhưng bức họa trong tay lại là khuôn mặt trước kia của hắn, cầm bức họa này, cho dù chạy khắp thiên hạ cũng không thể tìm được hắn.

Mắt thấy đám người Vi Vân cùng Thủy Hồng Dao đi tới, Tố Nguyệt nhìn về phía đồng môn bên cạnh, tiếp tục nói: "Các vị sư muội, các ngươi có từng thấy tên phản nghịch chính đạo này không?"

"Chưa từng nhìn thấy!"

Những nữ tử áo tím này cùng cất tiếng nói, thanh âm trong trẻo mà chỉnh tề, giống như là tập luyện vậy.

"Ừm."

Tố Nguyệt gật gật đầu, thu hồi bức họa, sau đó nhìn về phía Thủy Hồng Dao, nói: "Hóa ra là Giáo chủ của Đào Hoa giáo, hoan nghênh, hoan nghênh, mau mời vào."

Thủy Hồng Giao Bằng miệng cười cười, hứng thú nhìn những cô gái áo tím này, dẫn bốn đại trưởng lão vào cửa.

Tố Nguyệt lại nhìn về phía Vi Vân, cùng với tứ đại yêu Cơ bên cạnh hắn, nói: "Vị đạo hữu này chẳng lẽ chính là Vi hộ pháp Đào Hoa giáo? Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu."

Vi Vân hơi kinh ngạc, nói: "Ta không phải, tại hạ là thuốc..."

Tố Nguyệt duỗi ra một bàn tay ngọc vỗ vào vai hắn, cắt lời hắn: "Vi hộ pháp, mời vào."

"Ta không phải Đào Hoa giáo..."

Tố Nguyệt nghiến răng nghiến lợi, thấp giọng nói: "Ta nói ngươi, ngươi chính là ngươi! Vi hộ pháp... Mau đi vào."

Vi Vân bị nàng đẩy vào trong.

Tứ đại yêu Cơ vội vàng đuổi theo.

"Không hiểu ra sao."

Vi Vân phất ống tay áo một cái, đi theo bên cạnh Thủy Hồng Dao, đi trên quảng trường, đi đến đại điện Tử Nguyệt, Môn chủ cùng trưởng lão Tử Nguyệt tiên môn đang ở bên trong chiêu đãi các đại tông môn.

"Sư phụ và sư tỷ các nàng cũng ở bên trong."

Vi Vân biết được Dược Vương Tông ngoại trừ Bạch Miểu ra, chắc chắn sẽ phái người khác đến đây, Diệp Trầm Ngư chắc chắn cũng ở bên trong.

Ngay tại thời điểm hắn đang bừng bừng hứng thú muốn bước vào đại điện, bỗng nhiên từ bên cạnh thoát ra hai nữ tử áo tím, một người dáng thon dài, một đôi chân đẹp bọc vớ màu tím chiếm hơn phân nửa chiều cao, còn có một bộ ngực đầy đặn, cao cao đứng, hai người đều là khuôn mặt xinh đẹp, mắt ngậm thu thủy, đồng thời ngăn cản đường đi của Vi Vân.

"Làm gì vậy?" Vi Vân ngơ ngác nhìn lại hỏi.

Nhị nữ không nói một lời, bỗng nhiên ra tay, hai người một ôm lấy hai chân Vi Vân, một người nâng nửa người trên của hắn lên, đem cả người hắn gánh trên vai, cũng không tiến vào đại điện, chỉ đi đến bên cạnh.

"Hai vị sư tỷ, các ngươi muốn làm gì đây?" Vi Vân nhịn không được kêu lên.

Đám người Thủy Hồng Dao trơ mắt nhìn Vi Vân bị bắt đi, hai mặt nhìn nhau, ngơ ngác nhìn nhau. Tứ đại yêu Cơ càng do dự mình có nên ra tay hay không, nhưng đây là địa bàn của Tử Nguyệt tiên môn, các nàng đều nghe nói qua quan hệ giữa Vi Vân và Ngu Yên Vũ, đoán được Tử Nguyệt tiên môn cũng sẽ không làm gì hắn, cho nên lựa chọn ngồi xuống nhìn hắn.

Hai nữ tử áo tím khiêng Vi Vân, bước chân rất nhanh, không bao lâu đã chuyển vào một chỗ lầu các ở hậu điện.

"Hai vị sư tỷ, dưới đại đình rộng lớn này... Các ngươi, các ngươi... muốn làm gì?" Vi Vân trên đường đi không ngừng kêu la.

Hai người khiêng Vi Vân tiến vào trong một căn phòng sinh hoạt hàng ngày của lầu các, vòng qua bốn quân tử bình phong trong hoa, phía sau tấm bình phong là một thùng tắm lớn bằng gỗ lim, bên trong chứa đầy nước trong ấm áp, hơi nóng trực tiếp tỏa ra bên ngoài.

Hai nữ tử áo tím này tay chân mười phần lưu loát, trước tiên thả Vi Vân xuống, sau đó thuần thục cởi sạch quần áo trên người hắn, ném

hắn vào trong thùng tắm.

"Rầm" một tiếng, Vi Vân rơi vào trong nước, suýt nữa bị sặc. Hắn đứng dậy, lắc lắc đầu, lau đi vết nước đọng trên mặt, nhìn về phía hai cô gái bên thùng tắm, nói: "Xin hỏi hai vị sư tỷ xưng hô thế nào?"

Nữ tử đầy đặn trước ngực nở nụ cười, nói: "Ta là đệ tử chân truyền của Tử Nguyệt tiên môn, nàng là Diệp Lý."

Nữ tử chân dài trong Diệp cũng mỉm cười, nói: "Vân sư đệ an tâm một chút, chớ vội. Chỉ là bây giờ thanh danh ngươi không tốt lắm, môn chủ cùng các Đại trưởng lão thương nghị, dự định trước tiên thay hình đổi dạng ngươi một phen, như thế mới tốt cho ngươi ở tại Tử Nguyệt tiên môn, thêm nữa hôm nay chính là tổ chức Tiên đạo đại hội, làm như vậy, cũng là phòng ngừa có người đừng đem việc này để làm văn chương, mong rằng sư đệ thông cảm."

Vừa nói như vậy, Vi Vân mới hiểu được vì sao đệ tử vừa rồi cố lộng huyền hư, nguyên lai là vì che giấu thân phận của mình. Trong lòng của hắn bất đắc dĩ, nếu không phải Phong Tuấn Kiệt kia cùng với Thái Huyền Tiên Môn, hắn cũng không đến mức bị người ta kêu đánh, cũng may Phong Tuấn Kiệt đã chết, coi như đã xả được ác khí.

Một bàn tay trắng như ngọc đặt trên vai Vi Vân, đưa nàng vào thùng tắm nói: "Rửa sạch sẽ thân thể, mặc vào quần áo Tử Nguyệt Tiên Môn của chúng ta, tiện cho ngươi hoạt động trong bản môn."

"Mặc quần áo Tử Nguyệt tiên môn vào??" Vi Vân ngây ra như phỗng, "Có ý gì?"

Không đợi hắn suy nghĩ rõ vấn đề này, dung hòa vào trong lá đã hai tay cùng khua, dùng một cái khăn lông màu phấn trắng xoa qua lại trên người hắn, không bao lâu đã rửa sạch mặt mũi, ngực bụng, lưng, mông, mông, cước bộ, lại để cho hắn đứng lên, dung cùng một tay cầm nhục côn bán mềm kia, tay kia cầm khăn lông vắt ở mép thùng tắm, nhẹ nhàng nắm lấy vỏ bao, thối lui về gốc, dịu dàng rửa.

Vi Vân trợn tròn hai mắt, đầu óc trống rỗng!

Hắn ta còn chưa bao giờ hưởng thụ sự hầu hạ hương diễm như thế.

Đứng ở sau lưng Vi Vân, bàn tay ngọc ngà ngọc xòe ra cái mông của hắn, ngón tay duỗi ra xoa xoa hậu đình của hắn. Vi Vân nhất thời hổ thể chấn động, đầu óc trở nên vô cùng hỗn loạn, cơ hồ đã quên mình là một cao thủ Nguyên Anh mang đầy pháp lực.

Vào thời khắc này, Vi Vân đột nhiên thét lên kinh hãi: "Không được!"

Chỉ thấy Diệp Lý mỉm cười, từ bên trong hậu đình Vi Vân rút ngón tay của mình về, nói: "Được rồi, rửa sạch rồi, mặc quần áo vào đi."

Lúc này dung hòa nhìn Dương cụ ngẩn người của Vi Vân, cây côn này trong tay nàng không ngừng bành trướng, trong nháy mắt đã to bằng cánh tay trẻ con, dài đến nửa thước, quả thực khiến người ta phải ghé mắt nhìn. Mặc dù được tắm rửa như vậy, nhưng lúc mặc quần áo e rằng không tiện cho lắm.

Dung hòa nhanh chóng tẩy rửa xong quả trứng và thịt của Vi Vân, cảm thấy phía trên tản mát ra khí nóng càng lúc càng nhiều, cả cây gậy thịt đều sắp biến thành thiết côn nung đỏ rồi, vội vàng thu tay về, khuôn mặt xinh đẹp hơi nổi lên đỏ ửng.

Dung cùng trong lá rửa tay, lại mang Vi Vân ra, cầm khăn mặt lau khô nước đọng trên người hắn, lại thấy trong lá không biết từ nơi nào lấy ra một bộ quần áo, thật sự là một bộ, yếm, trên quần, thậm chí là váy, thậm chí tơ lụa đều có, đều là màu tím, vải vóc bóng loáng tinh tế, chính là quần áo trang trí của Tử Nguyệt tiên môn.

Diệp Lý mỉm cười nói: "Vân sư đệ, quần áo này ta đã mặc, sáng nay vừa mới đổi, còn chưa giặt, ngươi chú ý một chút đi."

Nói xong liền cầm lấy cái yếm, định phủ lên người Vi Vân.

Vi Vân quá sợ hãi: "Không, không được... Nói cho các ngươi biết, ta đường đường là nam nhi bảy thước, có đánh chết ta cũng không thể xuyên thủng yếm!"

"Vân sư đệ, nhập gia tùy tục, xin phép một chút." Dung cùng đè xuống Vi Vân, nhẹ nhàng trấn an.

Trong lá thì cắm từng cái quần áo, cái yếm, còn có một cái từng cái tất... Vô Lĩnh liền túi quần!

"Không, không... Các ngươi giết ta đi..." Vi Vân vẻ mặt cầu xin, phát ra tiếng kêu to như heo bị giết, cả người không ngừng nhúc nhích.

Một lúc lâu, chờ y phục đã ăn mặc không sai biệt lắm, Vi Vân mới chấp nhận số phận, cả người ngây ra như phỗng đứng tại chỗ, hai mắt thất thần, dường như tiếp nhận hiện thực trước mắt.

Bộ quần áo này không hổ là vừa thay đổi trong lá cây, phía trên còn lưu lại mùi thơm cơ thể nàng, mùi thơm thoang thoảng bay vào mũi Vi Vân, hơn nữa trước mắt có hai nữ tử tuyệt sắc, một phong thừa thon thả, một chân thon dài, đều là mê người như vậy, trong lòng hắn không khỏi dâng lên một cỗ khoái cảm khác thường, một cây gậy thịt lớn dưới thân nhất thời nhịn không được dựng lên, đem dưới váy màu tím dựng lên một cái trướng bồng lớn.

Vi Vân Linh cơ khẽ động, nói: "Các ngươi xem, ta nói không thể mặc, căn bản không vừa người."

Dung cùng Diệp Lý nhị nữ vừa nhìn, nhất thời gương mặt xinh đẹp ửng đỏ, nơi nào còn không biết xảy ra chuyện gì.

Dung cùng cười nói: "Vân sư đệ đừng nóng vội, đây cũng không phải là không vừa, không cần quá lo lắng, chúng ta giúp ngươi là được rồi." Nói xong liền động thủ, một người thoáng một cái, đảo mắt đem đai lưng Vi Vân cởi xuống, kéo xuống váy, bên trong chỉ có một cái quần, cũng không có lót túi quần, nhất thời từ bên trong bắn ra một

cái thịt lớn thô to, đầu rùa màu đỏ tím khẽ run lên, cả thân côn nằm dày đặc, dáng vẻ nóng hôi hổi.

Toàn bộ Tử Nguyệt Tiên Môn thuần một sắc đều là nữ, mỗi người đều có dung mạo tú lệ, là tồn tại trong Bách Lý của Âm Nguyệt Hoàng Triều, bất kỳ nam nữ đều có nhu cầu sinh lý, người tu hành cũng không ngoại lệ, chỉ có số ít người chuyên đi hái nội dược của bản thân, hóa tinh huyết chi khí của bản thân thành chân khí, dần dần đánh mất nhu cầu này, có thể tránh đi rất nhiều phiền toái, thậm chí khó khăn như kiếp nạn, như chân nhân Phù Thế, Bạch Vô Ưu, còn có rất nhiều người tu hành Phật môn đều như thế.

Có nhu cầu là phải giải quyết nhu cầu, Tử Nguyệt tiên môn không có nam tử, chỉ có thể mượn ngọc xử giải quyết, đại bộ phận môn nhân đều phát triển thành quan hệ đồng tính, đặc biệt là vì suối nước nóng ở hậu sơn Tử Nguyệt tiên môn., Trở thành thánh địa trong lòng các nàng, hầu như thành nơi các nàng giải quyết nhu cầu, toàn bộ khí tràng tông môn đều hiện ra một loại thái âm giao hòa, loại khí tức này qua nhiều năm lại, thậm chí môn nhân cả tông môn đều có loại khuynh hướng này, loại quan hệ tập thể kín kẽ không có gian., Cũng khiến Tử Nguyệt tiên môn càng thêm đồng tâm với những tông môn khác. Cũng bởi vậy, đối với các nàng mà nói, có ám mưu giao tình cũng không phải chuyện gì xấu hổ, lúc các nàng hành tẩu thiên hạ, hàng yêu trừ ma, gặp được nữ tử mình thích cũng đều vui vẻ một phen, chỉ là không đủ giảng đạo cho người ngoài mà thôi.

Vốn dĩ Vi Vân không có tư cách hưởng thụ loại đãi ngộ này, chỉ là thân phận của hắn đặc thù, là con ruột của Ngu Yên Vũ, lại từng giúp Tử Nguyệt tiên môn diệt Thái Huyền tiên môn kiêu ngạo kiêu ngạo, chiếm được hảo cảm của môn nhân Tử Nguyệt tiên môn, cho nên các nàng tình nguyện tiếp nhận Vi Vân., Nhưng hắn chính là nam tử, trong lòng có chút khúc mắc. Trước mắt mặc vào quần áo nữ tử, Dung Đồng cùng Diệp Lý Đăng nhất thời thuận mắt hơn rất nhiều, giúp hắn giải quyết dục vọng, cũng không tính là chuyện gì to tát cả. Các nàng ở trong tông môn cơ hồ mỗi ngày đều giải quyết nhu cầu của đồng môn với nhau.

Ngay sau đó, Dung cùng Diệp Lý nhị nữ ngồi xổm trước người Vi Vân, một người nâng trứng của hắn, dịu dàng mà vuốt ve, một người cầm lấy nhục côn của hắn, nhẹ nhàng tròng vào, hơi nóng từ nhục côn phát ra, giao hòa cùng một chỗ với khí tức mà nhị nữ vừa thốt ra, hình thành một loại nhiệt khí mập mờ, nhiệt độ cơ thể ba người không thể tăng lên được.

"A... Hai, hai vị sư tỷ... Như vậy có được không? Sẽ không có người trông thấy chứ?"

Vi Vân mặc dù cảm thấy kích thích, nhưng trong lòng khó tránh khỏi lo lắng, hắn không phải người mặt dày vô sỉ, cũng sợ mất mặt. Nhìn quanh ngoài cửa một phen, Tử Nguyệt tiên môn không hổ là đại tông môn có năm vạn môn nhân, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy có môn nhân từ ngoài cửa đi qua, ngẫu nhiên còn có thanh âm có thể nghe thấy truyền đến.

Dung cùng khẽ ngẩng đầu, xinh đẹp nhảy lên, nói: "Vân sư đệ, ngươi nói cái gì? Ngươi nói là cần có người xem sao? Ồ, ta hiểu rồi."

"Cái này đơn giản."

Diệp Kính hơi đứng dậy, vỗ ngọc thủ, cao giọng hô: "Chúng tỷ muội, mau nhìn xem, có sắc lang! Đại sắc lang ở đây..."

Tiếng nói vừa dứt, tiếng bước chân lập tức vang lên bốn phương tám hướng, rất nhiều nữ tử mặc áo tím từ bốn phương tám hướng vọt tới. Yến gầy Hoàn mập mạp, có chỗ mỹ diệu, tất cả đều xông vào lầu các chỗ Vi Vân, còn dịch chuyển tấm bình phong đi, để lộ ra toàn bộ người Vi Vân, rơi vào trước mắt bao người.

"Không, ta không có ý này!" Vi Vân giật mình.

"háo sắc sói ở đâu? Sắc lang ở đâu?"

"Ồ, chính là người này sao?"

"Quả nhiên rất sắc, lại cứng rắn như vậy, chậc chậc!"

Trong lúc nhất thời, có chừng mấy chục người vọt vào phòng ngủ lầu các sinh sống, trong đó ba tầng, ba tầng bên ngoài, vây chặt Vi Vân chật như nêm cối.

"Đừng, ta không phải sắc lang, đừng như vậy... Các vị sư tỷ, các ngươi hiểu lầm rồi... Hiểu lầm rồi..." Vi Vân sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu, một cây côn thịt thô to lại càng cứng rắn hơn.

Dung Đồng và Diệp Lý nhìn nhau, đều lộ ra nụ cười trêu tức.

Từ mấy ngày trước Ngu Yên Vũ truyền mệnh lệnh xuống, muốn chiêu đãi Vi Vân, toàn bộ tông môn Tử Nguyệt tiên môn đã sớm chuẩn bị tốt, thông đồng một mạch, muốn cấp cho Vi Vân một cái "Hạ mã uy", những thứ này đều đã sớm được an bài, chờ xem hắn bị xấu mặt thế nào.

Những môn nhân này nhìn con của môn chủ bị các nàng trêu đùa như vậy, đều cảm thấy mười phần thú vị, từng người chen nhau tiến lên vây xem, dáng vẻ cực kỳ vui mừng.

Tử Nguyệt tiên môn có mười hai đại đệ tử chân truyền, một nửa đều ở đây, một người trong đó là nữ tử mái tóc dài được gọi là Phong làm cho kinh ngạc nói: "Ồ, ngươi làm sao lại sưng đến vậy, không thấy đau chứ? Vân sư đệ?"

Nói xong còn duỗi ra một bàn tay trắng nõn như ngọc đi nắm lấy đầu rùa của Vi Vân, đầu rùa đỏ tím to lớn bị lõm xuống giữa ngón tay nàng bắn lên, nước tiểu chỗ bị móc ra từng giọt chất lỏng trong suốt, rơi vào trên lòng bàn tay bị gió làm đau, ngón tay buông ra, kéo ra một sợi tơ bạc dài nhỏ.

Lúc này, dung hòa vẫn đang thu thập thịt côn của Vi Vân, trong lá vẫn đang xoa trứng của hắn, một cái nhục côn thô dài cứ như vậy hướng chúng nữ, đại quy đầu nộ khí đằng đằng, ánh mắt chúng nữ tám chín phần mười đều tập trung ở chỗ này. Vi Vân khoái cảm liên tục, nhất

là ở trước mắt bao nhiêu người nữ tử áo tím này, sự xấu hổ trong lòng đều hóa thành kích thích khác thường, kích thích khiến nhục côn của hắn càng thêm kiên cố.

"Tiểu Vi Vân ơi tiểu Vi Vân, ngươi thật đúng là vô sỉ, bị nhiều người nhìn như vậy, không ngờ còn cứng rắn như vậy, chẳng lẽ ta không biết xấu hổ sao!" Vi Vân thật sự là muốn khóc không ra nước mắt, thầm mắng đại lão nhị của mình hại người như vậy, thời khắc mấu chốt không nghe sai sử.

Một đệ tử chân truyền tên là Đào Ngột đi lên phía trước, kéo xiêm y trên người Vi Vân cùng cái yếm, lại kéo kéo váy và vớ trên đầu gối của hắn, thỉnh thoảng gật gật đầu, nói: "Ô, quần áo quả thực không vừa người lắm, như vậy đi, trước đo lượng lớn kích thước, hôm khác đặt mấy bộ cho ngươi."

Nói xong liền không biết từ đâu lấy ra một thanh thước gỗ, vượt qua Vi Vân.

Lại có một đệ tử chân truyền tên là Vi Vân đi tới trước người Vi Vân, cẩn thận đánh giá khuôn mặt của hắn, còn vươn bàn tay trắng nõn ngọc ra, sờ sờ sờ ở phía trên, vừa nói: "A... Không nói những thứ khác, có gương mặt này, ngược lại rất dễ dàng lừa bịp vượt qua kiểm tra."

Các nàng muốn giả trang thành đệ tử của Tử Nguyệt Tiên Môn, mà Tử Nguyệt Tiên Môn chỉ có nữ đệ tử, bởi vậy chỉ có thể nam giả nữ trang, đổi lại là nam tử khác có lẽ không được, nhưng khuôn mặt Vi Vân sau khi biến hóa, khẳng định không thành vấn đề, chỉ cần nàng hóa trang một chút, làm khuôn mặt vốn dương cương trở nên nhu hòa. Sau khi mặc vào nữ tử quần áo, chỉ cần hắn không nói lời nào, bất luận kẻ nào cũng sẽ không nghĩ đến hắn là một nam tử.

Tỳ Hưu xinh đẹp dài ra một khuôn mặt hình tam giác, một đôi mắt đẹp ngập nước, trên mặt cười nhạt, hôn nhẹ một cái trên mặt Vi Vân, lại nói: "Mở mồm."

Vi Vân khẽ hé miệng ra, liền thấy côn bằng dí môi anh đào lên, vươn một đầu lưỡi thơm ngon, thăm dò vào trong miệng hắn. Cái lưỡi thơm của nàng mềm mại trơn bóng như thế, vừa mới vào miệng, Vi Vân liền cảm thấy khó nói nên lời kích thích, vội vàng kìm nén, hút không ngừng, cam ngọt ngào chảy vào trong miệng, thoải mái khó nói.

Cùng lúc đó, thân dưới của Vi Vân cảm thấy càng thêm bành trướng, theo bản năng mà động cái mông, dung mạo và ngọc thủ trong lá cây nhất thời rơi vào thế bị động, bị côn của gã thao túng, suýt nữa cầm không nổi, đành phải hai người đồng loạt nắm chặt thân côn. Gió thổi và gió thấy vậy, liền vươn ra mỗi chân ngọc., Đôi chân thon dài lụa màu tím quấn đầy mê người, bóng loáng non mịn, cởi giày thêu, chỉ đưa chân ngọc ra, trước sau rơi vào trên gậy thịt của Vi Vân, một người đặt giữa lòng bàn chân lên đầu rùa, một người dùng ngón chân gảy trứng, hai cái vớ mềm mại mang đến kích thích mãnh liệt, khiến Vi Vân gần như muốn hít thở không thông!

"Ta, ta sắp bắn rồi!"

Vi Vân vội vàng thè lưỡi thơm ra, hô lớn một tiếng, sau đó dốc sức liều mạng động đậy, thân côn nhanh chóng rút ra trước sau, lần lượt xuyên qua cánh tay trắng nõn và cánh tay ngọc trắng nõn của chiếc lá, lại chạm vào lòng bàn chân mềm mại của những vớ. Trong lúc đó còn kèm theo động tác đung đưa ngón chân của Giao Bằng, loại kích thích này, đem cảm giác của Vi Vân không ngừng đẩy lên đỉnh phong, không chịu đựng được nữa, bỗng nhiên phát ra một tiếng gầm nhẹ!

"A, sắp tới rồi."

"Mau nhìn, mau nhìn."

Chúng nữ đều không chớp mắt nhìn chằm chằm hạ thể Vi Vân, chỉ thấy toàn thân hắn bỗng nhiên dừng lại, phía dưới nhục côn cùng trứng trứng cũng bỗng nhiên dừng lại, một cỗ tinh tương trắng đục từ chỗ tiểu nhãn bộc phát ra, đập vào trên mi tâm đôi đũa làm gió rung

lên., Từng luồng từng luồng bắn ra không ngừng, gió làm cho toàn bộ bắp chân của bàn chân nhanh chóng ướt đẫm, dính đầy. Khắp nơi đều là, bắn khoảng một hồi lâu mới dừng lại, sau khi bắn xong, cả cây gậy thịt vẫn run rẩy không thôi.

Gió thổi bay thu hồi chân ngọc, trừng lớn hai mắt nhìn chất nhầy trắng nõn phía trên, chân ngọc của vi vân quy rơi vào trên đầu Vi Vân Quy, dùng ngón chân dính lên một ít oánh, sau đó thu hồi chân ngọc, cẩn thận xem xét, muốn nhìn một chút nõn nà của nam tử cùng dâm thủy của nữ tử có chỗ nào khác nhau.

Dung cùng trong lá cây dùng bàn tay ngọc lau đi vạc úp trên thịt Côn Vi Vân, thấy lau không sạch sẽ, lại cầm khăn lông lau lau một phen, lúc này mới buông tay, giúp hắn mặc vào ống quần, buộc lại đai lưng.

Chúng nữ lúc này mới lưu luyến thu hồi ánh mắt, bắt đầu tán đi.

Lúc này Vi Vân đầu óc trống rỗng, trong sương mù cơ hồ không biết mình đang ở chỗ nào.

119

Chương Thập Nhất Tam Nương xếp thứ mười ba.

Sau khi mọi người tản đi, Vi Vân mới khôi phục lại tinh thần, nhìn quần áo nữ tử trên người mình, thật sự là khóc không ra nước mắt, toàn thân cảm thấy khó chịu, chỉ là dung nhan cùng với Diệp Lý nhiệt tình như vậy, chiếu cố chu đáo, an bài các loại đầy đủ, điều này làm cho hắn căn bản tìm không thấy cơ hội cự tuyệt.

"Mà thôi, bổn đại gia liền cố nén ủy khuất một lần đi! Mặc kệ mặc là loại quần áo nào, cũng không thể thay đổi được trái tim nam tử đại trượng phu này!"

Vi Vân tự an ủi bản thân như thế.

Mà giờ khắc này, Dung Hòa đang ở trước gương, giúp hắn trang điểm...

Sau một lát, ba người từ lầu các xuống, đi ra đại môn, đi tới một chỗ hậu điện. Vi Vân đi ở giữa, dung mạo cùng hai người ở trong Diệp Lý, giống như là cưỡng ép hắn chạy trốn, sợ hắn chạy trốn, hoặc là thay y phục. Lúc này ba người ăn mặc và trang phục cơ hồ giống nhau như đúc, đều là đầu vấn tóc hai chân, cài một cây kim trâm, một thân sa y màu tím, phía dưới một chiếc quần lụa, trên đùi một đôi giày giày thêu màu tím, trên chân mặc giày thêu.

Chỉ là nhìn qua, dáng người Vi Vân tương đối kiên cường, khôi ngô, so với nhị nữ cao hơn nửa cái đầu, dáng người lại không có đường cong, yết hầu rõ ràng, mà nhị nữ thì dáng người linh lung đường cong, lồi lõm tinh xảo, làn da trơn bóng, khí chất tao nhã, trên người tản mát ra khí tức mê người.

Hai bên đường có gieo trồng Lan Thảo, Văn Trúc, một nữ tử vóc người cao gầy đang cầm một cái kéo lớn, ngồi đó tu tiễn hoa cỏ, thấy ba người đi qua, liền dừng bước, nói: "Hai vị sư tỷ dừng bước."

"Thanh lý, có chuyện gì?" Dung cùng hỏi.

Trong lòng Vi Vân khẽ động, hóa ra nữ tử có tu bổ hoa cỏ là đệ tử chân truyền của mười hai đại môn phái Tử Nguyệt tiên này.

Thanh tẩy một tay chống nạnh, tay cầm cây kéo lớn, nghiêm mặt nói: "Ta nghe nói gần đây bản môn có lang sói xâm nhập, nếu như hai vị sư tỷ gặp được, mong rằng kịp thời báo cho ta biết, kéo lớn của ta vừa vặn phát huy công dụng."

Nói xong, một đôi mắt đẹp nhìn tới Vi Vân, hai tay kéo mạnh về phía đũng bộ của hắn, "Răng rắc, răng rắc" vũ động vài cái.

Vi Vân chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh kéo tới, theo bản năng kẹp chặt hai chân, sau đó co rụt lại, sợ nàng sơ ý mà cắt luôn mạng sống của mình.

Dung vỗ vỗ bộ ngực căng phồng của mình, nói: "Không thành vấn đề, gặp phải con sói kia, ta sẽ báo ngay cho sư muội."

Thanh toán chút, lại nhìn về Vi Vân đứng giữa nhị nữ, vẻ mặt kinh ngạc nói: "Ồ, vị sư muội này, sao lại nhìn mà lạ mặt như thế, chẳng lẽ ngươi chính là đệ tử chân truyền mới tới... Vân sư muội?"

"Ta..." Vi Vân lau mồ hôi lạnh trên trán: "Dạ, ta là người mới tới..."

Con mẹ nó "Vân sư muội", Vi Vân thầm oán thầm.

"A, thì ra ngươi chính là Vân sư muội." Thanh tẩy thu lại cây kéo lớn, một tay chống nạnh gật đầu một cái: "Đi ngày mùa thu, chân truyền chính đạo thi đấu, tiểu sư muội Ngọc Lạc của chúng ta bị người của Thái Huyền tiên môn giết chết, thiếu một vị đệ tử chân truyền mười hai vị., Hôm nay ngươi đã đến, vừa vặn bù đắp chỗ trống này, là vì tiểu sư muội, Vân sư muội của chúng ta, ngươi phải chăm chỉ tu luyện, chớ phụ kỳ vọng của môn chủ, ngày khác diệt Thái Huyền Tiên môn, báo thù rửa hận cho tiểu sư muội của chúng ta."

"A, không thành vấn đề, tại hạ nhất định cố gắng." Vi Vân dùng nam âm thô kệch nói ra.

"Ừm, đi đi, đại sư tỷ đang đợi ngươi đấy."

Nói xong, tiếp tục múa cây kéo lớn, rặc rặc rặc cành hoa đào.

Vi Vân thở phào nhẹ nhõm, đi theo Dung Đồng cùng Diệp tiến vào một chỗ hậu điện.

Tòa nhà của Tử Nguyệt tiên môn và điện các chồng chất, đường xá rất nhiều, nếu không phải cực kỳ quen thuộc nơi này, không cẩn thận sẽ lạc đường.

Tòa hậu điện này cách lầu các Vi Vân tắm rửa vừa rồi rất gần, một nữ tử áo tím khuôn mặt tuyệt sắc đang ngồi trên chiếc ghế lớn bằng gỗ tử đàn ở trên cao, một đôi mắt phượng, một khuôn mặt trái xoan đẹp làm người ta hít thở không thông, bất luận tướng mạo hay khí chất đều không khác gì Ngu Yên Vũ. Giờ phút này nàng đang nắm một quyển sách, mắt không chuyển tròng, nhẹ nhàng lật xem, trên trang giấy viết một vài chữ lớn về đại sự Thiên Vận đại lục năm phương trên đại lục.

Dung hòa cùng Diệp Lý dẫn Vi Vân vào đại điện, rồi đẩy Vi Vân ra, nói: "Vân sư muội, còn không mau ra mắt Đại sư tỷ."

Cô gái áo tím quay đầu lại, đôi mắt đẹp điện xạ tới, rơi vào trên người Vi Vân mặc quần áo nữ tử, trên sách, dưới váy, một đôi giày tơ búi tóc, hết sức buồn cười. Cô gái áo tím nhìn thú vị, không khỏi cười lên "Phốc phốc" một tiếng.

Vi Vân thật sự không còn gì để nói.

Vị "Đại sư tỷ" này chính là tỷ tỷ ruột của Vi Vân, Ngu Phi Tuyết.

"Hai người các ngươi lui xuống trước đi."

"Vâng, đại sư tỷ."

Dung và Diệp Lý phân biệt vỗ vỗ lên vai Vi Vân, sau đó quay người rời khỏi đại điện.

Ngu Phi Tuyết kéo tay Vi Vân, bảo hắn ngồi ở một bên trên ghế, hỏi: "Thế nào, đệ đệ, sư tỷ của ngươi, các sư muội an bài chu đáo chứ? Tử Nguyệt tiên môn ta không kém hơn Dược Vương tông ngươi chứ?"

"Chu đến là chu đáo, chỉ là... điệu bộ của ta có thể đổi được không?" Vi Vân chỉ chỉ quần áo trên người mình.

Ngu Phi Tuyết lắc đầu: "Cái này không thể được, từ trước tới nay Tử Nguyệt tiên môn chúng ta chỉ có nữ đệ tử, chưa từng tiếp nhận nam đệ tử, ngươi phải học được cách nhập gia tùy tục a."

"Vậy ta không gia nhập, tốt nhất quay về Dược Vương tông của ta đi." Vi Vân đứng dậy muốn rời đi.

"Không vào cũng không được, sau này ngươi sẽ là người của Tử Nguyệt tiên môn chúng ta, hiểu chưa?" Ngu Phi Tuyết một phát bắt lấy hắn, còn vỗ vỗ gương mặt của hắn, ra vẻ "Tiểu tử ngươi chạy đi đâu".

"Còn mang theo cường mua ép bán sao?" Vi Vân âm thầm nói.

"Chờ ta dẫn ngươi tham quan Tử Nguyệt tiên môn một chút. Tử Nguyệt tiên môn chúng ta có 36 thắng cảnh..." Ngu Phi Tuyết bắt đầu giới thiệu cho hắn.

Lúc này Vi Vân đang nghĩ đến chuyện quay về Dược Vương Tông tốt hay là tới Đào Hoa giáo đây... Một câu cũng không nghe rõ nàng đang nói gì.

Ngu Phi Tuyết thấy thần sắc hắn hoảng hốt, liền ngậm miệng không nói, ánh mắt bỗng nhiên rơi vào trên Minh Nguyệt Phi Hoàn ở cổ tay

hắn, vòng tay bạch ngọc long lanh trong suốt hiện ra tinh thần quang trạch nhàn nhạt, mười phần dễ thấy. Nàng nào không nhận ra đây là pháp bảo trung cấp "Minh Nguyệt Phi Hoàn" lúc trước giới sắc từ trong cơ thể Vu Man đạt được!

Ngu Phi Tuyết "Khụ" một tiếng, tiếp tục nói: "Đây là Minh Nguyệt Phi Hoàn sao? Để ta xem thử."

"Không sai." Vi Vân gỡ Minh Nguyệt Phi Hoàn từ trên cổ tay xuống, đưa tới.

Ngu Phi Tuyết vui vẻ tiếp nhận, thưởng thức một phen, nhất thời yêu thích không buông tay, nàng thật sự quá thích món pháp bảo này rồi, quả thực giống như là làm ra cho nàng! Chỉ là, lúc muốn tế luyện, lại phát hiện ở trên đó có lạc ấn tinh huyết của Vi Vân.

Ngu Phi Tuyết nói: "Đệ, không định tặng món pháp bảo này cho ta sao?"

Vi Vân cau mày nói: "Cái này là ta đoạt được từ trong tay giới sắc, há có thể dễ dàng đoạt được người khác?"

Ngu Phi Tuyết đảo đôi mắt đẹp, nói: "Đệ à, đệ vừa mới nói cái gì nhỉ? Muốn thay hình đổi trang phục hả?"

"Không sai, có thể thương lượng được không?"

"Cũng không phải là không có..." Ngu Phi Tuyết cầm cằm trắng nõn, "Như vậy đi, ngươi cho ta mượn Minh Nguyệt Phi Hoàn chơi một thời gian, đợi qua một thời gian nữa, khi hết sóng gió rồi ngươi lại đổi quần áo nam tử, thấy thế nào?"

"Lời này là có ngay không? Không nên gạt ta." Vi Vân mừng rỡ.

Ngu Phi Tuyết vừa nghe đã không vui: "Ta chính là Phi Tuyết tiên tử một trong Tam tiên tử chính đạo, miệng vàng mở ra, lời nói như núi."

"Vậy được, thành giao!"

"Ừm, cho nên ngươi trước tiên cởi bỏ lạc ấn của ngươi đi." Ngu Phi Tuyết đưa Minh Nguyệt Phi Hoàn cho hắn.

Vi Vân không chút nghĩ ngợi, hóa giải dấu ấn của mình trên Minh Nguyệt Phi Hoàn, sau đó giao vào tay Ngu Phi Tuyết. Trong lòng nhất thời nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần chịu đựng qua khoảng thời gian này là có thể khôi phục khí khái nam tử.

Ngu Phi Tuyết mỉm cười, trước tiên hạ xuống tinh huyết, tế luyện Minh Nguyệt Phi Hoàn, sau đó đeo ở trên cổ tay, ngọc hoàn óng ánh cùng bàn tay trắng như ngó sen của nàng phối hợp cùng một chỗ, đúng là bổ sung lẫn nhau.

"Đệ đệ, ta dẫn ngươi đi tham quan Tử Nguyệt tiên môn." Ngu Phi Tuyết đứng dậy nói.

"Được."

Vi Vân đi theo bên cạnh Ngu Phi Tuyết, loanh quanh khắp Tử Nguyệt Tiên Sơn.

Tử Nguyệt tiên môn không hổ là tông môn khổng lồ bài danh thứ hai trong chính đạo thất đại tông môn. Không nói tiên sơn là lơ lửng giữa không trung, cũng không nói trên núi có tiên tuyền thần kỳ, uống một ngụm là có thể mang thai sinh con gái, càng không nói phía sau núi còn có vô số suối nước nóng, có thể xúc tiến tu luyện. Đơn thuần là linh quả, tiên thảo, nhân sâm, linh chi,..., Tuyết Liên, Chu Quả, đều là dược liệu quý hiếm khó gặp, nguyên liệu cực phẩm luyện đan, còn có thác nước chảy xuống, động đá thần bí, đi trong núi, thỉnh thoảng có thể thấy tiên hạc bay lượn, nai chạy, Khổng Tước đứng ở đầu cành... Vi Vân cực kỳ thỏa mãn.

Cho đến khi màn đêm buông xuống, Vi Vân mới du ngoạn toàn bộ Tử Nguyệt Tiên Sơn.

Ngu Phi Tuyết đưa hắn trở lại chỗ ở lầu các, nói: "Được rồi, ta đi trước, Phỉ Nhi muội muội đang chờ ta, sau này ngươi hãy ở lại đây đi, có chuyện gì hãy tới lầu các chữ Thiên tìm ta, ta lên lầu ở."

Vi Vân gật gật đầu, lại hỏi: "Cái kia... Chính là nói, chờ sau khi đại hội Tiên Đạo kết thúc, ta có thể đổi nam trang?"

Ngu Phi Tuyết vẻ mặt nghi hoặc: "Cái gì mà đổi lại nam trang? Từ trước đến nay Tử Nguyệt tiên môn chúng ta đều là thống nhất trang phục nha, chưa bao giờ có môn nhân nào mặc quần áo nam tử cả. Mong rằng Vân sư muội biết."

Vi Vân nghe vậy ngẩn ra: "Tỷ, ngươi, ngươi, ngươi... buổi chiều ngươi còn đáp ứng ta, ta đem Minh Nguyệt Phi Hoàn cho ngươi mượn chơi, ngươi đồng ý sẽ đổi sang quần áo khác, ngươi cũng không thể đổi ý a!"

"Minh Nguyệt Phi Hoàn? Ôi của ta." Ngu Phi Tuyết quơ Minh Nguyệt Ngọc Hoàn trên cổ tay hắn. "Ngươi xem, tinh huyết lạc ấn trên đó đều là của ta. Không tin ngươi nhìn xem, nó là nghe ngươi sai khiến hay nghe ta sai khiến đây."

"Tỷ, tỷ, tỷ... tỷ giở trò lừa bịp!" Vi Vân quả thực muốn điên.

"Ha ha..." Ngu Phi Tuyết vẻ mặt mỉm cười rời đi.

Vi Vân nằm trong phòng, nghĩ lại một loạt sự kiện hôm nay, bị người ta khiêng đi tắm rửa, đến trước mắt bao người bắn váng đầu hoa mắt, sau đó thay quần áo nữ tử, lại bị Ngu Phi Tuyết lừa đi pháp bảo... Tất cả những thứ này giống như đã an bài xong, làm cho hắn phản ứng không kịp, cũng không thể nào chống đỡ - Đối phương biết hắn ăn mềm không cứng được.

"Vân sư muội."

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, cùng với giọng nói của nữ tử.

Vi Vân đứng dậy mở cửa, chỉ thấy hai nữ tử như hoa như ngọc đứng ở cửa, nhìn quần áo đã biết đó là đệ tử chân truyền của Tử Nguyệt tiên môn, xem ra hai vị này chính là hai vị sư tỷ cuối cùng mà Vi Vân chưa từng gặp qua.

"Hai vị sư tỷ, có chuyện gì tìm ta?" Vi Vân hỏi.

Vẻ mặt ngây thơ hồn nhiên của Niệm Tuyết hồn nhiên, ánh mắt tinh thuần, thần sắc lạnh nhạt, hai nàng đều là tuyệt sắc mỹ nhân hiếm thấy, nhìn bộ dạng mới chỉ hai mươi mấy tuổi, kỳ thật nàng đã bốn, năm mươi tuổi rồi.

Như cười thuần chất nói: "Vân sư muội, mấy vị tỷ tỷ này nói với ngươi là người hầu, ta liền dẫn các nàng đến tìm muội ấy, muội xem qua một chút."

Vi Vân trong lòng vừa động, đi ra khỏi cửa, chỉ thấy tứ đại yêu Cơ đứng ở nơi đó, đang nhìn lên, thấy hắn nhất thời vui vẻ, đi lên phía trước, đứng ở phía sau hắn.

"Chủ nhân." Bốn cô gái cùng đáp.

"Ừm."

Vi Vân gật gật đầu, lại nhìn về phía Niệm Tuyết thuần chất, nói: "Đa tạ hai vị sư tỷ, các nàng đúng là tôi tớ của tôi."

"Vậy là tốt rồi, đã như vậy, không quấy rầy sư muội nghỉ ngơi nữa." Như Thuần xoay người muốn rời đi.

Suy nghĩ một chút, nàng quay đầu lại nói: "Đúng rồi, buổi trưa ngày mai bổn môn tổ chức Tiên Đạo đại hội, sư muội phải đúng giờ đến đại điện tập hợp."

"Được." Vi Vân gật đầu đáp ứng.

Niệm Tuyết đột nhiên nói: "Còn nữa, nghe nói gần đây bổn môn có một con sói tới, mong sư muội cẩn thận một chút."

Lời vừa thốt ra, Vi Vân cơ hồ bị sặc, ho khan không ngừng.

Đúng như vô tình hay cố ý liếc mắt nhìn qua đũng hông Vi Vân, sau đó mới xoay người rời đi.

Thật vất vả mới tiễn Như Triệt và Niệm Tuyết đi được, Vi Vân lập tức đóng cửa phòng lại, dẫn tứ đại yêu Cơ vào trong phòng, ôm các nàng lên giường, ôn hương mềm ngọc trong lòng, nhất thời tâm tình khôi phục vài phần sung sướng.

...

Ngày hôm đó, Tử Nguyệt tiên môn nghênh đón không ít khách nhân tới.

Bởi vì khi Thái Huyền Tiên Môn mở Tiên Đạo đại hội thì bị tập kích ngoài ý muốn, các tông bị ảnh hưởng, lần này Tiên Đạo đại hội của Tử Nguyệt Tiên Môn tổ chức không hề náo nhiệt như trong quá khứ, hơn nữa còn có hơn bốn trăm tông môn tu chân giới chính đạo. Tuy nhiên nhân số mỗi tông môn ít nhất cũng tới ba đến năm người, đều là đại biểu cấp tông chủ hoặc trưởng lão, dẫn theo mấy đệ tử chân truyền cộng lại chừng hơn một ngàn người.

Bất quá điểm ấy so với thời điểm đại điển lần trước Tử Nguyệt Tiên Môn thay phiên, lại quạnh quẽ hơn rất nhiều. Toàn bộ quảng trường mấy ngàn bàn trà, chỉ có không đến một nửa người ngồi, từng nữ tử xinh đẹp mặc áo tím bưng trái cây, rượu trà, chiêu đãi khách nhân.

Chưa tới trưa mà Vi Vân đã đến đại điện Tử Nguyệt, hắn đến đây thỉnh an Ngu Yên Vũ.

Ngu Yên Vũ mặc phượng quan hà mờ ngồi ở trên ngai báu tử ngọc, bên cạnh là đám người Ngu Phi Tuyết, dung mạo cùng đệ tử chân truyền, hai bên chỗ ngồi của vị trí ngồi, có Diệu Y Phật mẫu, Lạc

Khinh Trần, Bạch Hỗn, Thủy Hồng Dao., Liễu Phỉ Nhi đứng sau lưng Lạc Khinh Trần, Diệp Trầm Ngư đứng sau lưng Bạch Miểu. Phía sau Thủy Hồng Dao là tứ đại trưởng lão của Đào Hoa giáo, còn có mấy người Vi Vân không quen biết với tông chủ chính đạo của Tử Nguyệt Tiên môn, ví như lâu chủ Tuyết Lâu, Hắc Mục đạo nhân của Huyền Âm giáo, chưởng môn Ngọc Nữ phái, tông chủ của Bảo Hoa tông, Thiếu Hoa chân nhân vân vân.

"Bái kiến Ngu môn chủ!"

Vi Vân quỳ xuống Ngu Yên Vũ, cao giọng nói.

Lúc này Vi Vân đã đổi về bộ nho sam, đêm qua suy nghĩ hồi lâu, mới hiểu được các nàng Ngu Phi Tuyết cố ý trêu cợt mình, hôm nay rời giường, làm sao có thể mặc lại quần áo nữ tử kia.

Ngu Yên Vũ gật gật đầu, trên mặt mang theo nụ cười yếu ớt, ngọc thủ vung nhẹ, dịu dàng nói: "Đứng lên đi." Tuy dưới đại đình rộng lớn, Vi Vân không phải là "mẹ", nhưng như vậy đã khiến nàng cảm thấy rất hài lòng.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Vi Vân có chút đứng dậy.

Ngu Yên Vũ chăm chú nhìn mặt hắn, có chút ngẩn người.

Lúc này, Lạc Khinh Trần đột nhiên nói: "Bạch Miểu sư muội, nghe nói đồ đệ này của ngươi mới tu luyện hơn hai năm mà đã có tu vi như vậy, đúng là thiên tư không tầm thường, dù là Phỉ Nhi nhà chúng ta cũng theo không kịp."

Bạch Miểu mỉm cười nói: "Lạc sư tỷ chớ khen hắn, để hắn khỏi nuông chiều rồi."

Lạc Khinh Trần nhìn thoáng qua Vi Vân, nói với Bạch Miểu: "Bạch Miểu sư muội, ta có một đề nghị."

"O? Sư tỷ không ngại nói một chút chứ." Bạch Hằng Nga nhíu mày lại.

Lạc Khinh Trần nói: "Ta và Ngu môn chủ thiếu một đứa con trai, cho nên muốn mời sư muội cắt ái, dâng tặng thằng nhóc này, nhận nó làm con nuôi, ngươi thấy thế nào?"

Bạch Chỉ nghe vậy, gật gật đầu, nói: "A, đây cũng là một đề nghị tốt. Bây giờ liên minh chúng ta, thêm việc này, vừa vặn hôn lên thêm thân."

Hai người nhất xướng nhất hòa, giống như đã luyện tập xong, an bài Vi Vân đến chết, khiến cho hắn nghe được mà sửng sốt sửng sốt.

Trên thực tế, đây đích thật là các nàng đã thương lượng xong. Tối hôm qua, đám người Ngu Yên Vũ, Diệu Y Phật Mẫu, Lạc Khinh Trần, Bạch Tuyền, Thủy Hồng Dao đã thương nghị, phải xử lý chuyện của Vi Vân như thế nào, một mặt là Ngu Yên Vũ không tiện nhận hắn trước mặt mọi người., Một mặt không đành lòng để hắn phiêu bạt bên ngoài, vì vậy Lạc Khinh Trần đề nghị, để nàng nhận Vi Vân làm con nuôi trước mặt mọi người, như vậy sau này Vi Vân có thể nghênh ngang bước vào Tử Nguyệt Tiên Môn, hai người cũng có thể trước mặt mọi người xưng hô, vì tị hiềm, Lạc Khinh Trần cũng tham dự tiến vào, cùng nhau nhận Vi Vân làm con nuôi, như vậy người khác không phản đối.

Lập tức, Bạch Miểu liền nói: "Vân Nhi, ý của ngươi thế nào?"

Vi Vân vội nói: "Mọi việc đều nghe theo sư phụ làm chủ!"

"Như thế rất tốt."

Bạch Hỗn thay đổi vẻ lạnh lùng ngày thường, sắc mặt ấm áp: "Chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay trời về xuân, là ngày lành, hiện tại cứ đại lễ, nhận thân thích này đi. Vân nhi, còn không dâng trà cho hai vị mẹ nuôi của con sao?"

"Vâng, sư phụ!"

Vi Vân đáp lời, rồi có đệ tử Tử Nguyệt tiên môn bưng khay lên, bên trên là mấy chén trà nóng, Vi Vân đi tới trước mặt Lạc Khinh Trần, trước tiên hành lễ, sau đó bưng lên một chén trà nóng, miệng nói: "Nhi tử bái kiến mẹ nuôi, mời Mẫu Đơn uống trà!"

"Được, đa tạ con nuôi của ta."

Lạc Khinh Trần tiếp nhận trà nóng, khuôn mặt tuyệt mỹ trắng nõn mỹ, trong lúc cười, trăm hoa thất sắc. Cô uống cạn nước trà, đặt chén trà xuống, một tay vỗ vỗ trên đầu Vi Vân, vừa tiếp xúc, Lạc Khinh Trần đã lập tức thu hồi ngọc thủ, toàn thân rung động như điện giật.

Trong lòng nàng nghiêm nghị, nhưng mặt không đổi sắc, chỉ cười nói: "Ừm, sau này Vân Nhi ngươi có chuyện gì, liền có thể tới Phù Vân các tìm mẹ nuôi."

Vi Vân nói: "Đa tạ bà đỡ ưu ái!"

Lạc Khinh Trần lại lấy mấy đồng tiền phù, tặng chúng cho Vi Vân làm bánh bao đỏ. Vi Vân nhận lấy một cách hào phóng, sau đó đi tới trước người Ngu Yên Vũ.

Đầu tiên Vi Vân trịnh trọng lễ bái một phen, sau đó dâng trà nóng lên, đưa đến tay Ngu Yên Vũ. Ngu Yên Vũ uống cạn chén trà, nhìn về phía Vi Vân, ánh mắt hai người tiếp xúc, đều nhìn thấy mật ý nồng tình trong mắt đối phương. Giờ phút này, tâm linh hai người như hòa vào nhau, không phân biệt lẫn nhau nữa.

"Mẹ."

Vi Vân cũng không nói đến "mẹ khô", chỉ gọi một tiếng "mẹ".

"Ngoan, con trai ngoan của ta."

Mắt Ngu Yên Vũ phượng mông lung, gần muốn rơi lệ, nàng chờ thời khắc này không biết đã bao nhiêu năm, hôm nay rốt cuộc trước mắt bao người, có thể khiến Vi Vân hô nàng "thân mẫu", trẻ mới sinh trong tã lót năm đó, bây giờ đã lớn như vậy.

Mọi người thấy hai người càng ngày càng thân mật, bộ dáng cơ hồ muốn ôm nhau, Thủy Hồng Dao vội ho một tiếng, nói: "Thật sự là tuyệt a, hôm nay Tử Nguyệt tiên môn có thể nói là song hỉ lâm môn!"

Vi Vân vội vàng lui về phía sau, Ngu Yên Vũ cũng nghiêm mặt, khôi phục vẻ đẹp hào hoa và tao nhã như trước.

Lạc Khinh Trần nói: "Vân Nhi, mau tới gặp Phỉ Nhi muội muội của ngươi."

Ngu Yên Vũ cũng nói: "Đây là Phi Tuyết tỷ tỷ của ngươi."

Ngu Phi Tuyết cùng Liễu Phỉ Nhi mỉm cười ra hiệu với nàng.

"Tỷ tỷ, muội muội."

Vi Vân vội vàng tiến lên hỏi thăm.

120

Chương thứ mười bốn, tiên hiệp đồng minh.

Nhận hai "mẹ khô", chuyện nội bộ xem như đã giải quyết xong, chuyện chính hôm nay chính là tổ chức đại hội Tiên đạo, thành lập liên minh Tiên hiệp, triệu tập tất cả các đại tông môn tu chân giới chính đạo, cùng đối kháng với Ma giáo, duy trì hòa bình và chính nghĩa ở Thiên Vận đại lục.

Hôm nay người chủ trì đại cục chính là Ngu Yên Vũ, nàng nhìn lướt đại điện một vòng, có mười mấy tông môn đại biểu đang ngồi đây, đều là người ủng hộ Tử Nguyệt tiên môn hoặc tông môn, như Lạc Khi Trần và Diệu Y Phật Mẫu, không phải là tông chủ một tông, chỉ có thể đại diện cho mình, lại như Nhược Tuyết tiên tử và Huyền Nữ tiên tử, lại có thể đại diện nghe Tuyết lâu và Ngọc Nữ phái.

Ngu Yên Vũ nhìn lướt qua đại điện một vòng, sau đó từ từ nói: "Buổi trưa sắp đến rồi, chắc hẳn các đạo hữu của các đại tông môn cũng đã sốt ruột rồi, chúng ta đi ra ngoài thôi."

Nói xong liền đứng dậy, kéo theo đuôi phượng phi phong thật dài, từng bước từng bước đi đến quảng trường bên ngoài đại điện.

Đám người Diệu Y Phật Mẫu, Lạc Khinh Trần cũng đứng dậy đuổi theo, bọn họ đi tới đài tròn trên quảng trường. Đám người của Tử Nguyệt Tiên Môn là Ngu Yên Vũ thì đứng bất động, còn đám người các tông môn khác thì tiến vào quảng trường, tự mình ngồi vào vị trí tông môn của mình.

Nhưng Vi Vân lại đứng chung một chỗ với Ngu Phi Tuyết, phía sau là tứ đại yêu cơ.

Bây giờ ngoài sáng hắn là nghĩa tử Ngu Yên Vũ, đã có thể đứng chung một chỗ với người của Tử Nguyệt tiên môn, cộng thêm do mẫu thân Diệu Y Phật từng nói, hắn không phải người trong Ma giáo,

nếu ai lại lấy việc này làm cớ gây sự, dù gây sự với Tử Nguyệt tiên môn cũng sẽ gây khó dễ với mấy người Diệu Y Phật mẫu, Lạc Khinh Trần, Bạch Miểu. Ngoại trừ Thái Huyền tiên môn, cũng không có tông môn nào dám khiêu khích như thế.

Cẩm tiêu, tiếng đàn sáo thỉnh thoảng lại vang lên, vì đại hội Tiên đạo này tăng thêm một tia ý nhị mờ mịt.

Ngu Yên Vũ mở màn trước, sau đó tiến thẳng vào chính đề, nói: "Lần này đúng vào thời khắc mấu chốt của đại chiến Chính Ma, trong thời khắc sinh tử tồn vong này, bách tính thiên hạ gặp nạn, người tu hành chúng ta càng đứng mũi chịu sào, bản môn là một trong bảy tông chính đạo, có trách nhiệm gánh vác đại kỳ kháng ma., Thành lập đồng minh tiên hiệp, mong rằng các vị đồng đạo gia nhập, hết sức giúp đỡ, cộng đồng đối kháng Ma giáo! Chỗ ta có một phần văn thư đồng minh, nguyện ý gia nhập tông môn, xin phái ra đại biểu cho ký tên trước, ấn tay, đem tinh huyết rơi vào trên đại kỳ tiên hiệp này, là tín vật minh ước."

Nói xong, một tay Ngu Yên Vũ cầm một tờ văn thư, trên đó có nội dung thành lập đồng minh, một tay cầm cờ, mặt cờ màu vàng, bên trên thêu một vầng trăng tím.

Mọi người trên quảng trường nhìn thấy đều xì xào bàn tán.

Có người lần lượt tiến lên, nhỏ tinh huyết xuống trên lá cờ, lại ký tên, ấn xuống dấu tay, xem như chính thức gia nhập liên minh tiên hiệp, ngày sau liền lấy minh chủ Ngu Yên Vũ cầm đầu, cần nghe lệnh triệu.

Vi Vân đứng ở một bên, nhìn từng người từng tông môn bên dưới tiến lên. Trong đó có Dược lão nhân của Dược Vương tông, có Diệu Y Phật mẫu của Đại Phật tự, có Lạc Khi Trần của Phù Vân các, còn có đám người đại sư đăng thảo của Tiểu Mật Tông, càng có Đào Hoa giáo, Thủy Hồng Dao, Đào Hồng Dao của Đào Hoa giáo., Nghe thấy Tuyết Nhược tiên tử, Hắc Mục đạo nhân của Huyền Âm giáo, Huyền Ngọc tiên tử của Ngọc Nữ phái, Thiếu Hoa chân nhân của Bảo Hoa tông, đều là người có phân lượng trong tu chân giới, Vi Vân không

dám coi thường, đều nhất nhất cúi chào, bọn họ cũng đều gật đầu đáp lễ.

Chính ma đại chiến sắp tới, Tiên hiệp đồng minh lập nên lửa sém lông mày, phàm là tông môn chính đạo ủng hộ Tử Nguyệt tiên môn đều gia nhập Tiên hiệp đồng minh, trong chốc lát đã có hơn hai trăm tông môn nhỏ tinh huyết trên lá cờ Tiên hiệp, viết chữ lên tờ giấy, ấn tay xuống., Trên quảng trường còn có hơn hai trăm tông môn chưa hưởng ứng, trong đó có một nửa là người trung lập, vừa không ủng hộ Thái Huyền tiên môn, vừa không ủng hộ Tử Nguyệt tiên môn, chỉ muốn sống chết mặc bây, ai cũng không muốn đắc tội, còn một nửa tuy rằng muốn gia nhập, nhưng còn do dự không quyết định.

Lúc này, trang chủ Diệu Nhật sơn trang Thiếu Dương đạo nhân chậm rãi đứng dậy, hắn là một nam tử trung niên dáng người khôi ngô, khuôn mặt dương cương, trên người khoác đạo bào màu lửa đỏ, trong tay nâng một tấm gương pháp khí, hắn chính là một trong số những người còn do dự.

Thiếu Dương đạo nhân nhíu mày hỏi: "Xin hỏi Ngu môn chủ, lần này thành lập đồng minh Tiên Đạo, có thật sự là vì cùng chống lại Ma giáo hay là vì mở rộng thế lực quý tộc? Nếu như để công kích Ma giáo, Thái Huyền tiên môn mới thành lập liên minh chính đạo không lâu, vì sao Ngu môn chủ không gia nhập mà lại muốn làm ra việc khác?"

Lời vừa nói ra, toàn trường yên tĩnh, đều nhìn Ngu Yên Vũ, trên thực tế, không ít người tồn tại nghi hoặc này, tuy rằng bọn họ đều biết Thái Huyền Tiên Môn và Tử Nguyệt Tiên Môn bất hòa, nhưng đối kháng với đại sự như Ma giáo còn không để ý tình cảm chính đạo như thế, có chút không nhịn được.

Đôi mắt đẹp của Ngu Yên Vũ đảo qua, ánh mắt long lanh quyến rũ, giống như mặt trời xuân trên bầu trời. Nàng mỉm cười, nói: "Thiếu Dương đạo hữu có chỗ không biết, ngày đó ta từng truyền tin cho Thái Huyền Tiên Môn, mời bọn họ áp giải rồi tổ chức đại hội Tiên

đạo, hợp lực với bổn môn, cùng thành lập đồng minh. Chỉ là Thái Huyền Tiên Môn cũng không tiếp thu ý kiến bổn môn, vội vã tập kích đại hội, kết quả Ma giáo tập kích, các tông chính đạo tổn thất không ít nhân vật trọng yếu, thực sự tiếc nuối."

Mọi người vừa nghe vậy lập tức không còn gì để nói.

Ngu Yên Vũ nói lời này, một mặt tỏ rõ mình không phải muốn rời khỏi các tông chính đạo, ngược lại cực kỳ ủng hộ liên hợp, chỉ là Thái Huyền tiên môn khư khư cố chấp mà thôi, một mặt cho thấy mình sáng suốt, nếu Thái Huyền tiên môn không vội triệu tập đại hội tiên đạo, có lẽ các tông phái chính đạo sẽ không tổn thất thảm trọng như vậy.

"Thì ra là thế." Thiếu Dương đạo nhân gật gật đầu, đứng dậy tiến lên, gia nhập đồng minh.

Lại có môn chủ một tông môn nhỏ hỏi: "Xin hỏi môn chủ Ngu môn, nếu Ma giáo tiến công, quý tông có thể bảo vệ chúng ta không việc gì hay không, có phải hay không giống như Thái Huyền tiên môn, chỉ lo thương vong cho mình, không sợ ta chờ chết sống hay không?"

Rất nhiều tiểu tông môn đều có loại sầu lo như vậy, thực lực bọn họ yếu ớt, căn bản không thể đối kháng được Ma giáo, gia nhập vào đồng minh chính là để tìm kiếm che chở, nếu như ngược lại bị đốt thành pháo hôi, bọn họ dù thế nào cũng sẽ không gia nhập.

Ngu Yên Vũ nói: "Xin các vị đạo hữu yên tâm, nếu Ma giáo tấn công, Tử Nguyệt tiên môn ta nhất định sẽ xông lên đầu tiên. Có mấy người Diệu Y Phật Mẫu, Lạc phó các chủ ở đây, tất nhiên sẽ bảo vệ chư vị đạo hữu bình an vô sự. Phàm là đạo hữu và tông môn gia nhập Tiên hiệp đồng minh, chỉ cần nghe theo sắp xếp và sai khiến, chắc chắn Thương vong của Ngu Yên Vũ ta sẽ giảm xuống ít nhất."

Giờ phút này, Dược lão nhân cũng đứng lên, từ trong miệng phun ra một cái đỉnh nhỏ tỏa ra ánh sáng xanh bốn phía, sau đó nói: "Lão hủ

cam đoan, bất kỳ đạo hữu nào trong đồng minh bị thương, chỉ cần còn một hơi thở, lão hủ chắc chắn sẽ bảo vệ lão không chết."

Y thuật của Dược Vương tông là đệ nhất thiên hạ, dược lão nhân còn là một trong Thiên Vận Bát Tiên, am hiểu nhất là chữa thương, những lời mà hắn nói thì mọi người không thể không tin được.

Tu chân giới hiện giờ, luận về sự sắc bén của công kích, không gì hơn Phù Vân các, cung thuật của Phù Vân các có thể giết địch ngoài ngàn dặm, pháp thuật của Thái Huyền tiên môn hợp nhất, chủng loại đạo thuật đa dạng, Phù Vân các thì chuyên dùng để công kích tiễn thuật sát phạt; còn Tử Nguyệt tiên môn lại am hiểu đánh lén, đơn đấu một mình., Ám sát; Dược Vương tông thì tinh thông thuật chữa thương cứu người, y thuật cái thế vô song. Chỉ riêng ba đại tông môn liên thủ đã đủ để đối mặt với bất cứ tình huống nào, huống chi còn có trụ tinh thần chính đạo, Diệu Y Phật Mẫu của Đại Phật Tự ở đây, nếu như lại có người của Quan Diệu tông phối hợp bói toán, liền có thể gối cao vô lo, cho dù Ma giáo thật sự tiến công quy mô lớn cũng không phải không có sức đánh một trận.

Ngay sau đó, lại có hơn một trăm tông môn gia nhập tiên hiệp đồng minh.

Ngu Yên Vũ liếc nhìn hơn một trăm tông môn không muốn gia nhập đồng minh, cũng không nhiều lời, chỉ tuyên bố: "Được rồi, không muốn gia nhập tông môn đồng minh, có thể rời đi. Hôm nay liên minh tiên hiệp thành lập, thật sự là đáng mừng, chư vị đạo hữu có thể tận tình uống thoải mái! Bổn môn sẽ hộ giá hộ tống cho các vị."

Dứt lời, hơn một trăm tông môn còn lại đều đứng dậy rời đi.

Ở lại đều là người gia nhập liên minh tiên hiệp, tổng cộng có hơn ba trăm tông môn. Chính đạo thất tông chỉ có Tử Nguyệt tiên môn và Dược Vương tông, Lạc Khi Trần, Diệu Y Phật Mẫu, đăng thảo đại sư cũng không phải là tông chủ một tông, chỉ có thể đại biểu cho cá nhân. Tông môn trung đẳng có hơn năm mươi người, còn lại đều là

tông môn nhỏ, gọi là tông môn có pháp tướng cường giả trấn giữ, tông môn nhỏ thì chỉ có tông chủ Nguyên Anh, thậm chí Kim Đan.

Trên quảng trường bắt đầu chuẩn bị đan xen, người của các đại tông môn đều đang uống rượu, phẩm trà, châu đầu kề tai trò chuyện, thành lập của Khánh Hạ Tiên hiệp đồng minh.

Không bao lâu, một trưởng lão Tử Nguyệt tiên môn từ không trung phi thân xuống, hạ xuống bên cạnh Ngu Yên Vũ. Vị trưởng lão này mặt mày như tranh, nhìn qua thập phần cao lãnh, tên là Phong Hoa, là đại trưởng lão thủ tịch một trong thất đại trưởng lão của Tử Nguyệt tiên môn. Phong Hoa nói nhỏ vài câu ở bên tai Ngu Yên Vũ, sau khi Ngu Yên Vũ nghe xong, khẽ gật đầu.

Tiếng nói nhỏ bực này, cũng không phải thật sự muốn giấu diếm cái gì, phàm là người có tu vi cao cường kỳ thực đều có thể nghe thấy, Vi Vân cách gần, cũng nghe thấy được.

Phong Hoa nói: "Dưới núi phát hiện bóng dáng yêu nhân Ma giáo, đã gặp những người tông môn vừa rời khỏi, lúc này chắc hẳn đã đánh nhau rồi."

Vi Vân nhướng mày, nếu ma giáo quả nhiên đánh tới, người ở đây ít nhất phải chết hơn phân nửa, hắn cũng không chào hỏi Ngu Yên Vũ, chỉ nói với tứ đại yêu Cơ bên cạnh: "Các ngươi theo ta ra ngoài xem."

Nói xong liền lặng lẽ rời đi, đi xuống dưới núi Tử Nguyệt tiên môn, tứ đại yêu Cơ theo sát phía sau.

Đi ra sơn môn Tử Nguyệt tiên môn, Vi Vân trông thấy quả nhiên sát khí nổi lên bốn phía dưới chân núi. Hơn một trăm người của tông môn vừa rời đi, đang giao chiến với một đám ngoại tộc. Số lượng của những ngoại tộc này rất lớn, chừng hơn ba ngàn người, trong đó có cả sừng trên đầu, có sừng của môn nhân Thiên Ma giáo, người có vảy., Cũng có hai mắt đỏ như máu, sau lưng có môn nhân Huyết Thần giáo một đôi cánh thịt, càng có yêu vật tà dị đầu thú thân người,

hai bên chiến đấu cùng một chỗ, những môn nhân chính đạo này không hề có sức hoàn thủ, trong nháy mắt liền bị giết hơn phân nửa, rất nhiều người dồn dập chạy trốn về phía Tử Nguyệt Tiên Sơn, trong miệng hô to: "Yêu nhân Ma giáo giết vào, yêu nhân Ma giáo giết vào đây!"

Những người này chạy cực nhanh, liều lĩnh xông vào quảng trường của Tử Nguyệt Tiên Môn, khiến cho Vi Vân phải trợn mắt há hốc mồm.

Vi Vân dẫn tứ đại yêu Cơ hạ xuống núi, đi vào nơi đại chiến, nhìn thấy cảnh giết chóc, những tông môn chính đạo này căn bản không cách nào ngăn cản được một môn nhân Kim Đan bình thường nhất của tam đại ma giáo., Cũng không phải hoàn toàn không đủ thực lực, mà là bị trận thế khổng lồ của Ma giáo dọa đến choáng váng, căn bản không nhấc nổi khí lực phản kháng, nguyên một đám nhân sĩ chính đạo ngã vào trong vũng máu, học được pháp thuật của hơn nửa đời người, thần thông đều còn chưa kịp thi triển.

Tà dị giáo dẫn đầu chính là trưởng lão Ngưu Nhĩ, đang dẫn một đám yêu nhân đầu thú thân người đại sát tứ phương, tứ đại yêu Cơ Trùng vội vàng tiến lên ngăn lại.

Xuân Cơ nói: "Mau dừng tay!"

Các môn nhân tà dị giáo vừa nhìn, là thị nữ thủ hạ của Ngự Châu nương nương, không dám chậm trễ, vội vàng dừng tay.

Trưởng lão tai trâu bay đi trước, nói: "Hóa ra là bốn vị cô nương, không biết bốn vị cô nương tại sao lại ở đây?"

Xuân Cơ phất tay lấy ra một lệnh bài ánh sáng vàng rực rỡ, cao giọng nói: "Tất cả môn nhân tà dị giáo nghe lệnh, ngự Châu nương nương có lệnh, mau lui lại!"

Ngưu Nhĩ trưởng lão vừa thấy, lập tức phối hợp nói: "Các huynh đệ, đại trưởng lão có lệnh, chúng ta rút lui trước! Về Thiên Long thần

giáo trước!"

"Vâng!"

Môn nhân tà dị giáo ầm vang đồng ý, nhao nhao đi theo sau trưởng lão tai trâu, như thủy triều, nhanh chóng thối lui.

Bên này, Vi Vân đi tới trước mặt môn nhân Thiên Ma giáo, ngăn bọn họ lại, nói: "Ta chính là Vi Vân chân nhân của liên minh tiên hiệp, ai dám càn rỡ trước địa bàn của Tử Nguyệt tiên môn ta chứ?"

Ma Lâm trưởng lão vừa thấy, thì ra là người Ngự Châu nương nương, vội vàng dừng lại.

Ma công tử cũng ở bên trong, thấy Vi Vân, vội nói: "Nguyên lai là Vi huynh, mặt mũi Vi huynh, tất nhiên là phải cho rồi, thôi được, hôm nay chúng ta liền rút lui, ngày khác lại đến bái phỏng!" khiêng Nhiếp Hồn Ma Đao, xoay người rời đi.

Ma Lâm trưởng lão gật gật đầu, nói: "Một khi đã vậy, chúng ta rời đi trước đi."

Nói xong, liền dẫn theo hơn một ngàn môn nhân Thiên Ma giáo rút đi.

Còn hơn một ngàn người là môn nhân Huyết thần giáo, Vi Vân dẫn Tứ đại yêu Cơ xông lên phía trước nói: "Ta là..."

"Mặc kệ ngươi là ai, giết!"

Xông lên đầu tiên chính là Huyết công tử, đệ tử chân truyền Huyết Thần giáo Huyết công tử, người này kiêu ngạo không tuân theo, coi trời bằng vung, lại hung ác tàn bạo, ngoại trừ Huyết Ma Giáo chủ Huyết Thần giáo ra thì người nào cũng không mua.

Huyết công tử mặc một bộ trường bào màu đỏ tươi, vỗ cánh thịt trên lưng, một tay nâng một cây cổ cầm bảy dây, một tay gảy dây đàn, tiếng đàn dễ nghe vang vọng giữa không trung, liền có khí tức ngũ

hành mãnh liệt tuôn ra, hóa thành đao, thương, kiếm, kích, búa, phủ, rơi xuống đầu Vi Vân.

"Tới hay lắm!"

Vi Vân cũng đang ngứa ngáy tay chân, lập tức tế lên Thái Huyền Tử Kiếm bảo vệ toàn thân, khí tức màu vàng đất hạ xuống, trừ khử những thế công kia thành vô hình. Lại vận chuyển pháp lực, phân biệt từ trên cổ tay hai tay hạ xuống một đạo khí lưu màu trắng đen, tất cả hóa thành một vòi rồng màu đen, gào thét cuốn về phía Huyết công tử.

Huyết công tử cười một tiếng quái dị, toàn lực thúc giục Thiên Hi cổ cầm, pháp bảo lực vừa ra, liền đem thần thông Càn Khôn Tụ thần thông phá vỡ.

Vi Vân thấy vậy, liền ném Thái Huyền Tử Kiếm ra, một mực hút Thiên Hi Cổ Cầm của Huyết công tử vào trong, hai kiện pháp bảo giằng co với nhau, trong lúc nhất thời cũng không phát huy ra được lực lượng. Vi Vân tiếp tục thi triển Càn Khôn Tụ, quét về phía Huyết công tử.

Huyết công tử cũng không phải đèn đã cạn dầu, tuy pháp lực không bằng Vi Vân hùng hậu, nhưng cũng là chân truyền Huyết Ma, khi hai ngón tay búng ra một chút huyết quang, thấy gió liền dài ra, hóa thành lũ trẻ mới sinh huyết sắc, tứ chi bén nhọn, như móng trâu, hai mắt bắn ra từng chùm sáng huyết sắc, trong miệng phát ra từng tiếng kêu bén nhọn quái dị, chính diện nghênh đón ống tay áo càn khôn, không hề sợ hãi chút nào!

Ống tay áo Càn Khôn biến thành vòi rồng va chạm với những đứa trẻ sơ sinh màu máu này, phát ra một trận khuấy động kịch liệt, dưới sự phá hủy ầm ầm, ống tay áo Càn Khôn bị phá vỡ, trẻ sơ sinh màu máu cũng hóa thành từng tia từng sợi khí lưu màu máu tiêu tán trong không trung.

Vi Vân chấn động trong lòng, tuy rằng hắn vẫn chưa sử dụng toàn lực, nhưng đây chính là Tự Tại Càn Khôn trong thập đại tuyệt học

của Tu Chân Giới, có thể chống lại nó, chỉ có tồn tại cùng là thập đại thần thông tuyệt học, không hề nghi ngờ, vừa rồi Huyết công tử sử dụng tất nhiên chính là tuyệt học thần thông của Huyết Thần giáo - Huyết Thần Tử!

Bên trong thập đại tuyệt học, Côn Bằng lý càn khôn trong tay áo của Dược Vương tông nuốt chửng vạn vật, Tỳ Hưu Huyết thần tử Côn Bằng của Huyết Thần giáo có thể ký sinh ở trong cơ thể vạn vật, thông qua việc cắn nuốt huyết nhục cùng linh hồn của nó đạt được mục đích công hãm kẻ địch, một khi trúng Huyết thần tử, nếu không kịp thời loại bỏ., Sẽ bị Huyết thần tử chuyển hóa, hóa thành quái vật Huyết Thần giáo, Huyết thần tử chẳng những có năng lực ký túc thân thể, tốc độ sinh sôi cũng phi thường nhanh chóng, trong nháy mắt sẽ thông qua thôn phệ huyết nhục người này, sinh sôi nảy nở ra lượng lớn Huyết thần tử, vô cùng vô tận, khiến người ta sợ hãi.

"Vèo! Vèo! Vèo!"

Từ khi tu thành Càn Khôn Tụ Tắc, Vi Vân vẫn là lần đầu tiên gặp phải kình địch cùng cảnh giới bực này, lập tức không dám chậm trễ, vận chuyển pháp lực toàn thân, toàn lực thi triển Cửu Tí thần quyền, trên người nhất thời mọc ra từng đầu cánh tay dài ra, tổng cộng năm cánh tay, đồng thời ném ra một vòi rồng, gào thét về hướng Huyết công tử.

Huyết công tử cũng lại lần nữa sử xuất huyết thần tử, từng đứa trẻ sơ sinh màu máu hung hãn không sợ chết xông về phía vòi rồng, hai luồng sức mạnh không ngừng giao phong cùng nhau.

Dưới tình huống cảnh giới và thần thông của hai người tương đương nhau, chỉ có xem pháp bảo của ai lợi hại, pháp lực của ai càng thêm hùng hậu. Vi Vân dựa vào kỳ công sáu môn tu thành đại pháp Nhật Nguyệt Chiếu tam giới, pháp lực hùng hậu, cùng cảnh giới không ai có thể so sánh. Huyết công tử nhất thời không địch nổi, Huyết Thần tử liên tiếp bại lui thậm chí tiêu vong, Huyết công tử cũng

bị mọi việc, nhất thời toàn thân chấn động kịch liệt, vội vàng lui nhanh.

Vi Vân nhân cơ hội vận chuyển pháp lực, khống chế Thái Huyền Tử Kiếm, khẽ quấn Thiên Hi cổ cầm, thu vào trong tay.

Vừa rồi một đôi công này, Huyết công tử bị thương không nhẹ, trong lúc nhất thời pháp lực vận chuyển bất linh, không kịp thu hồi đàn cổ Thiên Hi, nhất thời biến sắc, cả giận nói: "Thằng nhãi ranh, đem pháp bảo trả lại cho ta!"

Vi Vân cười lạnh một tiếng: "Ai bảo ngươi thối lui, nhưng lại không nghe, tự ngươi đi mà tìm đấy!"

Huyết công tử vừa nghe vậy lập tức giận dữ, hai mắt bắn ra hai luồng huyết quang, nhìn chằm chằm vào Vi Vân với vẻ oán độc, quát lớn: "Trưởng lão, giết hắn đi!"

Huyết Thần Giáo dẫn đầu chính là Huyết Sát trưởng lão, hắn vốn đang thương lượng với tứ đại yêu Cơ, thấy tình huống bên này không đúng, vội vàng phi thân lại đây, nói: "Chuyện gì xảy ra?"

Huyết công tử chỉ vào Vi Vân nói: "Kẻ này đoạt pháp bảo của ta mong Huyết Sát trưởng lão thay ta dạy dỗ hắn!"

Vi Vân đem Thiên Hi Cổ Cầm thu vào không gian Càn Khôn Tụ, vừa hừ lạnh nói: "Là ngươi động thủ trước, hiện tại lại thua không nổi, như thế nào, đánh xong còn có đạo lý đổi ý?" Muốn hắn giao ra pháp bảo, đó là chuyện tuyệt đối không có khả năng.

Huyết Sát trưởng lão nhướng mày, chuyện này thật có chút không ổn.

Trước khi đến đây Ngự Châu nương nương đã dặn dò, lần này tiến công Tử Nguyệt tiên môn chỉ là làm giả, hù dọa một chút cũng không phải là xâm lấn lớn, chỉ cần Vi Vân và tứ đại yêu Cơ ra mặt, bọn họ sẽ lập tức thối lui. Chỉ là thân phận Huyết công tử đặc thù, ỷ vào phía

sau có Huyết Tổ, có chỗ không kiêng nể gì, có chỗ nào cũng có chỗ nổi bật, nhưng lại đánh không lại Vi Vân, còn bị nó đoạt đi pháp bảo, Huyết công tử cam nguyện như thế nào, việc này thật có chút khó xử.

Huyết Sát trưởng lão nói: "Chỉ sợ người của Tử Nguyệt tiên môn sắp đến rồi, chúng ta rút lui trước, trở lại Thiên Long thần giáo, bẩm báo với Ngự Châu nương nương rồi hẳng nói."

Huyết công tử cả giận nói: "Rõ ràng thằng nhãi này là nhân tình của ngự châu, phu nhân lẳng lơ kia tất nhiên sẽ thiên vị kẻ này, việc này ta muốn báo lên cho Huyết Tổ!"

"Ngươi chờ đó cho ta!" Huyết công tử oán độc nhìn chằm chằm vào Vi Vân, đôi cánh đập mạnh, hóa thành từng đạo tàn ảnh biến mất trong khoảnh khắc.

"Ngươi cứ tới đây, xem ta sợ là không sợ." Vi Vân cười nhạo một tiếng.

Huyết Sát trưởng lão hơi bất đắc dĩ, chắp tay với tứ đại yêu Cơ, sau đó nhanh chóng dẫn môn nhân Huyết Thần giáo rời đi.

Người của Tam Đại Ma giáo đều rút lui, Vi Vân cũng mang theo tứ đại yêu cơ bay về phía Tử Nguyệt tiên môn.

121

Chương 1 rấu mười lăm thật hứng.

Trở lại Tử Nguyệt tiên môn, liền thấy hơn một trăm tông môn đại biểu chạy trốn trở về, sau khi chen lấn nhau, tất cả đều gia nhập liên minh tiên hiệp. Vừa rồi gặp phải tam đại ma giáo, hơn năm trăm người bị tàn sát hơn phân nửa, bọn họ đã sớm bị dọa cho vỡ mật, đâu còn dám thờ ơ lạnh nhạt, nhanh chóng tìm cây đại thụ hóng mát mới là chính đạo.

Kể từ đó, Tử Nguyệt tiên môn cầm đầu tiên hiệp đồng minh, cũng có hơn bốn trăm tông môn gia nhập liên minh chính đạo do Thái Huyền tiên môn cầm đầu, cộng lại cơ hồ là toàn bộ tu chân giới chính đạo, chiếm cứ nửa bích giang sơn chính đạo tu chân giới, địa vị ngang nhau với tam đại ma giáo, có thể nói là đội ngũ ba chân vạc lập.

Thất đại trưởng lão của Tử Nguyệt tiên môn vốn đang tuần tra khu vực phụ cận sơn môn, thấy Vi Vân dẫn theo tứ đại yêu cơ nói thầm liền để cho người của tam đại ma giáo rút đi, nhất thời hai mặt nhìn nhau, ngây ngốc một hồi.

Sau khi trở về bẩm báo tình huống với Ngu Yên Vũ, Ngu Yên Vũ nói với hơn bốn trăm tông môn trong toàn trường: "Vừa rồi Ma giáo tập kích, cũng may bọn chúng thấy người chúng ta đông thế mạnh, đã rút lui, mọi người không cần kinh hoảng."

Vi Vân dẫn tứ đại yêu cơ trở lại sau lưng Ngu Yên Vũ, làm như không có chuyện gì xảy ra.

Ngu Yên Vũ tiếp tục nói: "Thực lực Ma giáo cường đại, lại hành tung quỷ bí, khó lòng phòng bị, ta dự định tuyển ra một vài thiếu niên tuấn tài tu vi cao, lanh lợi, thành lập mấy đội ngũ, dùng để tuần tra các châu, một khi có tung tích của yêu ma giáo, liền muốn báo ngay cho chúng ta biết, tiện cho chúng ta phái người tới tiêu diệt!"

"Cách này không tồi." Người của các đại tông môn đều gật đầu ủng hộ.

Kỳ thật Ngu Yên Vũ đã định ra chuyện này từ lâu, ngay cả các thành viên cũng đã chọn xong, lập tức đọc tên rất nhiều người. Tổng cộng có một trăm người, tất cả đều là đệ tử chân truyền kiệt xuất của các đại tông môn, Vi Vân, Ngu Phi Tuyết, Diệp Trầm Ngư, Liễu Phỉ Nhi đều có mặt trong số đó.

Ngu Yên Vũ chia những người này thành mười tiểu đội, phân biệt phụ trách một khu vực tuần tra, trong đó có Vi Vân, Ngu Phi Tuyết, Diệp Trầm Ngư, Liễu Phỉ Nhi, Thanh Linh, Thanh La, Dung cùng, Diệp Lý, Thất Dạ, Thiếu Trạch một đội, chịu trách nhiệm tuần tra Vân Châu.

Đội này là một trong mười tiểu đội tiên hiệp, một đội có thực lực mạnh nhất, chỉ vì Vân Châu tiếp giáp với huyết hà vạn dặm, hiện giờ Thiên Long Thần giáo đóng quân ở biên giới Vân Châu, yêu ma nhiều nhất, nguy hiểm nhất, gánh nặng này liền rơi vào trên vai đám người Vi Vân., Tám người phía trước đều là đệ tử chân truyền của tông phái chính đạo, là tồn tại đứng đầu trong thế hệ trẻ tuổi. Thực tế Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi đều là Pháp Tướng sơ kỳ, mà bảy đêm là đại đệ tử chân truyền của Huyền Âm giáo, Thiếu Trạch là đại đệ tử chân truyền của Bảo Hoa tông, đều có tu vi Nguyên Anh viên mãn, thực lực không tầm thường.

Mười người bên trong, thêm Vi Vân ở bên trong, chỉ có ba nam tử, tuy rằng âm thịnh dương suy, nhưng không người nào dám xem nhẹ.

Chín chi nhỏ còn lại, cũng đều là đệ tử chân truyền của các đại tông môn, thực lực kém cỏi nhất đều có tu vi Kim Đan viên mãn.

Sau khi xác định nhân viên xong, Ngu Yên Vũ lại an bài nhiệm vụ, dặn dò một số chuyện cần chú ý, Dược lão nhân còn phân biệt ban cho một trăm người này một viên Hồi Thiên Đan, tuy không thể khởi tử hồi sinh nhưng trị liệu đại bộ phận trọng thương.

Một loạt sự kiện bàn giao xong, mặt trời cũng hạ xuống núi phía tây, người của các đại tông môn nhao nhao cáo từ rời đi, tiên hiệp đồng minh chính thức thành lập, lần này Tử Nguyệt tiên môn tổ chức Tiên đạo đại hội coi như kết thúc viên mãn.

Đêm đó, Vi Vân trở lại chỗ lầu các hậu điện của Tử Nguyệt tiên môn, lấy ra Thiên Hi cổ cầm, mượn Vô Tự kim thư, lau đi lạc ấn tinh huyết Huyết công tử hạ xuống, tế luyện thành pháp bảo của mình.

Bảy ngày sau, Vi Vân sẽ cùng đám người Ngu Phi Tuyết đi tới Vân Châu, chấp hành nhiệm vụ phân đội nhỏ của tiên hiệp, hắn phải làm quen với đàn cổ Thiên Hi, đến lúc đó có thể dùng để ngăn địch.

Vi Vân vốn có được rất nhiều pháp bảo, Quang Tủy Kiếm cho Thi Nhi, Phong Thần Chi Dực ở trong tay Liễu Phỉ Nhi, Ngũ Hành Thổ Kiếm cho Lý Mị Nhi, Minh Nguyệt Phi Hoàn bị Ngu Phi Tuyết lừa gạt rồi, hiện giờ trên người chỉ có Thái Huyền Tử Kiếm và Thiên Hi Cổ Cầm, Thái Huyền Tử Kiếm phòng thủ, Thiên Hi Cổ Cầm tấn công giết, công phòng thủ đều đã chuẩn bị, không thể tốt hơn.

Bỏ ra hơn nửa đêm thời gian, Vi Vân cuối cùng cũng đem công năng của Thiên Hi cổ cầm vận dụng thuần thục, sáng sớm ngày hôm sau, hắn liền đứng dậy đi ra hậu điện tìm kiếm Ngu Phi Tuyết, muốn tìm nàng khoe khoang một phen, tứ đại yêu Cơ một tấc cũng theo phía sau hắn.

Dọc đường đi, nhìn thấy rất nhiều đệ tử Tử Nguyệt tiên môn, từng người đều chào hỏi Vi Vân.

"Vân sư muội khỏe chứ."

"Vân sư muội, ngươi muốn đi đâu vậy?"

"Vân sư muội, cẩn thận có lang."

...

Vi Vân mồ hôi lạnh một đầu đáp lại các nàng, không bao lâu đi vào hậu điện. Ngu Phi Tuyết đang ngồi ở bên trong, cùng đám người trao đổi chuyện đi tuần tra Vân Châu lần này.

Vi Vân để tứ đại yêu Cơ canh giữ ở cửa, sau đó tiến vào đại điện.

Đệ tử chân truyền Ngu Phi Tuyết hết thảy mười một đôi ánh mắt đồng thời chiếu qua người Vi Vân, đệ tử chân truyền của Tử Nguyệt tiên môn đều ở nơi này, hậu điện này cũng là chỗ các nàng nghị sự, trong đó ba người Ngu Phi Tuyết, Dung Đồng và Diệp Lý là thành viên phân đội tiên hiệp, những người còn lại có nhiệm vụ khác.

Về phần đám người Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi đều trở về tông môn của mình để chuẩn bị, bảy ngày sau bọn họ sẽ đến Vân Châu Phù Vân Các tụ hợp, chính thức bắt đầu đi tuần tra nhiệm vụ gian khổ của yêu nhân Ma giáo.

Thấy bộ dáng vênh váo đắc ý của Vi Vân, đôi mắt phượng của Ngu Phi Tuyết lóe lên, cười nói: "Đệ đệ à, hôm nay sao không mặc quần áo của Tử Nguyệt tiên môn chúng ta chứ? Chén rác cũng chưa mặc, thế này không được nha, cẩn thận trưởng lão áo tím tìm tới cửa, không thiếu được xử trí theo môn quy."

"Khụ!"

Vi Vân quét mắt nhìn khinh sa tử y trên người các nàng, thân thể trắng như tuyết như ẩn như hiện, đặc biệt là một đôi chân thon dài quấn khăn lụa màu tím, bóng loáng tinh tế, đường cong ưu mỹ, bất kỳ nam tử nào thấy cũng khó tránh khỏi muốn nhập cánh, một thân y phục này coi như đẹp mắt, chỉ là... Mình là tuyệt đối không có khả năng mặc lại.

Vi Vân chậm rãi lấy ra Thất huyền cầm hình dáng cổ xưa, hai tay nâng nhẹ, phía trên còn thổi một hơi, lại nhìn lướt qua Ngu Phi Tuyết, vẻ mặt dương dương đắc ý.

"Thiên Hi cổ cầm?" Mắt Ngu Phi Tuyết sáng lên.

Mọi người vừa nghe, thì ra là Thiên Hi Cổ Cầm, một trong ba mươi sáu tiên khí của thiên vận, pháp bảo trung cấp, công, phòng thủ, phụ trợ, công dụng đầy đủ, cẩn thận đánh giá, quả nhiên bên trên tỏa ra vầng sáng màu sắc rực rỡ, tiên linh chi khí nồng đậm tản mát ra.

An Cửu kinh ngạc nói: "Nghe đồn Thiên Hi Cổ Cầm chính là pháp bảo của Thượng Cổ Cầm Tiên, sau đó thất lạc ở trong huyết hà vạn dặm, bị Huyết công tử đoạt được, sao có thể xuất hiện ở trong tay Vân sư đệ?"

Vi Vân cười nhạt một tiếng: "Tất nhiên là ta đoạt được rồi."

Nói xong, đắc ý gảy dây đàn, "Ông" một tiếng, dây cung vang vọng, thật lâu không dứt, một cỗ mộc khí Tiên Thiên từ đó tràn ra, tràn ngập trong đại điện.

Vi Vân liếc nhìn Ngu Phi Tuyết một cái, tựa hồ đang nói: Tiểu nhân, tuy ngươi lừa gạt Minh Nguyệt Phi Hoàn của ta, nhưng tiểu gia ta lại quay đầu được một kiện pháp bảo, thế nào, hâm mộ hay không?

Ngu Phi Tuyết mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt ve Minh Nguyệt Phi Hoàn trên cổ tay của mình, một đôi mắt phượng hơi lóe lên.

Diệp Lý đi tới, vỗ nhẹ lên vai Vi Vân, nói: "Vân sư đệ, ngươi thật là có bản lĩnh."

Vi Vân chỉ cảm thấy mùi thơm của những cô gái xung quanh không ngừng bay vào mũi, không khỏi có chút lâng lâng, vội vàng ổn định tâm thần, cười nói: "Ha ha, chút lòng thành." Giọng điệu có vẻ vô cùng hời hợt.

"Ai u, chân thật chua xót." Dung cùng ngồi ở một bên, một cái túi ngọc chân đưa tới, tựa trên bả vai Vi Vân, lại đem lòng bàn chân dán trên mặt Vi Vân, nhẹ nhàng ma sát, dùng cảm giác bóng loáng của đôi giày thịt, không ngừng kích thích hắn, vừa nói: "Vân sư đệ, Thiên Hi Cổ Cầm này có thể cho sư tỷ ta nhìn một cái hay không?"

Hương thơm từ đôi giày nhàn nhạt xông vào mũi, cùng với sự xúc cảm tỉ mỉ của vớ, toàn thân Vi Vân không khỏi run lên, vội vàng hít sâu một hơi, lại hút càng nhiều mùi thơm của chân vào trong hơi thở, "Ùng ục" nuốt ngụm nước miếng.

Hai mắt chớp chớp, nói: "A, Vân sư đệ, không phải ngươi định liếm chân của ta đấy chứ, thật là biến thái a."

"Ta, ta không có muốn liếm chân a." Vi Vân cảm thấy oan uổng.

Bàn tay ngọc trong lá từ bả vai hắn chậm rãi trượt xuống, lướt qua phần lưng, đi tới mông, nhẹ nhàng vuốt ve ở trên, vừa nói: "Không phải muốn liếm chân sao? Đó là muốn liếm chỗ nào?"

Vi Vân trừng mắt nói: "Ta không muốn liếm chỗ đó chút nào..."

Dung cùng tiếp tục dùng tất chân thịt ma sát mặt hắn, vừa nói: "Cho nên... Thiên Hi Cổ Cầm cho sư tỷ ta nhìn một cái?"

"Được, cẩn thận đừng làm hỏng." Vi Vân thật cẩn thận đem Thiên Hi cổ cầm đưa qua.

Dung cùng nhận lấy Thiên Hi cổ cầm, qua lại nhìn, vừa nói: "Ừm... Chân có chút chua, Vân sư đệ, ngươi giúp ta bóp chân, bằng không ta cũng không dám cam đoan có thể không cẩn thận đem đàn của ngươi ném hỏng hay không đâu."

Tuy nói không ngã không kém, nhưng Vi Vân vẫn sợ hết hồn ——vạn nhất nàng cố ý làm thế nào, vội vàng nắm hai tay dung nhan vớ vẩn ngọc chân nhẹ nhàng xoa bóp, đôi nhục thân này mềm mại không xương, mềm mại bóng loáng, đếm lụa dán sát chân ngọc, chân cung cong cong tuyệt mỹ, nắm ở trong tay, cảm giác tuyệt vời cực kỳ, khiến người ta hưởng thụ.

Mọi người vây quanh ở bên người, đều đang xem xét Thiên Hi cổ cầm, cực đại này thỏa mãn hư vinh tâm của vi vân.

"Sư tỷ, đã xem xong chưa? Có thể trả lại cho ta rồi chứ." Vi Vân hỏi.

"A... Không có, ngươi đừng nóng vội, dụng tâm nắn chân." Dung cùng hơi giãn ra đôi chân đẹp.

Lúc này miệng Vi Vân đang mở ra còn chưa khép lại, nàng vừa mới giãn ra, mũi chân vừa động, một chiếc tất la mềm mại mũi nhọn nhất thời chui vào trong miệng hắn, mấy ngón chân chỉa vào trên đầu lưỡi hắn.

"A..." Vi Vân nhất thời ngẩn ngơ, mùi thơm của ăn ở miệng.

Cái này cũng chưa tính là gì, dung hòa với trò đùa mà dụi dụi ngón chân, ma sát đầu lưỡi Vi Vân, sau đó bỗng nhiên ngẩn ra, nhìn về phía Vi Vân, giả bộ mặt đầy khiếp sợ mà nói: "A, Vân sư đệ, ngươi... Ngươi làm sao lại đem chân của ta ăn vào miệng vậy? A... Ta hiểu rồi, quả nhiên ngươi thích liếm chân, ngươi đã nói trước rồi, cũng không phải là không cho ngươi liếm, thích liếm chân cũng không phải là chuyện mất mặt, đúng không? Các tỷ muội?"

"Ừm, ừ."

"Đúng vậy, đúng vậy."

"Thích liếm chân thì nói đi, Vân sư đệ, chúng ta cũng đâu phải không liếm cho ngươi."

"Nơi này có nhiều chân như vậy, ngươi nói là thích đôi nào đi? Cho ngươi liếm đủ."

Đám đệ tử chân truyền ồn ào mồm năm miệng mười, trực tiếp đưa Vi Vân vào Thâm Uyên không đáy. Trong miệng các nàng, Vi Vân đã trở thành một kẻ trời sinh thích thích liếm liếm chân con gái, cực kỳ biến thái.

"A, a..." Vi Vân muốn phun ra từng chiếc tất trong miệng ra, sau đó giải thích một hồi, dung mạo làm cho chân ngọc của mình thu hồi,

ngón chân móc lấy lưỡi hắn không buông, thậm chí còn vươn ra một cái chân đẹp khác, nhẹ nhàng ma sát đôi chân ngọc sát vào mặt hắn.

Lúc này Vi Vân mới hiểu ra, những đệ tử chân truyền này của Tử Nguyệt tiên môn đều là nhân tinh, cực kỳ thông minh, hoàn toàn không giống những tông môn khác hoàn toàn không biết gì về ân tình thế tục. Hơn nữa trong mắt các nàng chuyện nam nữ cũng không phải là cấm kỵ gì, rõ ràng là bình thường đã quen nói chuyện, đối với người ngoài tất nhiên im lặng không nói gì, nhưng đối với người của mình lại không hề cố kỵ chút nào, nói cái gì cũng dám nói, trò chơi gì cũng dám chơi.

Dung cùng bỗng nhiên nhìn về phía Vi Vân, kinh ngạc nói: "Vân sư đệ ngươi nói cái gì? Chân của ta rất thơm? Khẩu cảm rất tốt sao? Đó là tự nhiên, chúng ta người tu hành, chú ý thân thể không dính bụi trần, có thể thấy mùi thơm cũng là bình thường mà? Ngươi nói là ăn không đã nghiền? Muốn mỗi ngày ngậm ở trong miệng mới thỏa mãn sao? Không có vấn đề gì chứ? Không thành vấn đề chứ?, Chân tỷ muội chúng ta ngươi có thể mỗi ngày luân phiên liếm, bao ngươi ăn no... Ừm, biết rồi, ngươi thích mấy ngày không rửa tay chân đúng không, hiểu rồi, về sau tỷ muội chúng ta đều không tẩy chân là được."

"A... Ô..."

Đôi giày cùng vớ bị che kín miệng, Vi Vân nói không nên lời quanh co mãi không thôi, để tỏ vẻ mình căn bản không có ý tứ đó, hai mắt trừng không ngừng nhìn Ngu Phi Tuyết, ra hiệu nàng quản quản, đã thấy Ngu Phi Tuyết một tay cầm lấy cuốn sách, che mặt lại, giả bộ như không nhìn thấy gì cả.

Mặt mũi Vi Vân đỏ bừng, chỉ đành nhẹ nhàng hàm súc cùng với những cái khác nhau, mặc dù là bị ép, nhưng không thể không nói, đôi giày thịt chân này thật sự là tuyệt vời, thưởng thức cảm giác rất tốt, mềm mại, Vi Vân vừa mút vào, vừa thầm nghĩ trong lòng: "Chẳng

lẽ ta thật sự có ham mê chân tình? Không, ta không có!" Hắn vội vàng phủ quyết.

Thật vất vả mới chờ các nàng thưởng thức xong Thiên Hi Cổ Cầm, dung mạo mới từ trong miệng Vi Vân rút về chân ngọc của mình, chỉ thấy cái chén này hai đũa đã ướt sũng một mảng, toàn bộ bộ bộ chân đều ướt đẫm, khi mũi chân cùng Vi Vân tách đôi môi ra, còn kéo ra một sợi tơ bạc thật dài, nhìn qua vô cùng dâm đãng, bầu không khí trong điện đều có vẻ mập mờ.

Dung động dây đàn, gảy vài cái, bởi vì nàng không phải chủ nhân của cây đàn cổ Thiên Hi, cho nên không có cách nào phát huy năng lực của nó, chỉ có thể làm cây đàn bảy màu bình thường để biểu diễn.

Giữa hai bàn chân trần dán chặt vào hai khuôn mặt Vi Vân, nhẹ nhàng ma sát, vừa nói: "Vân sư đệ, cây đàn này của ngươi ta rất thích, nếu không... tặng cho sư tỷ được không?"

"Không được, tuyệt đối không được!"

Vi Vân biến sắc, vội vã đẩy đôi giày đẹp, một tay ôm lấy đàn, sợ bị các nàng đoạt mất. Đây chính là pháp bảo hắn vừa đoạt được, cùng Thái Huyền Tử Kiếm cùng một chỗ, một thủ một công, vừa vặn có thể phối hợp lẫn nhau, há có thể dễ dàng tặng cho người ta.

Chúng nữ thấy vậy, đều thầm nói một tiếng đáng tiếc.

Dung cùng bất đắc dĩ chuyển ánh mắt về phía Ngu Phi Tuyết, mắt phượng của Ngu Phi Tuyết chợt lóe, đặt quyển sách xuống, nhìn phía ngoài, chính là buổi trưa, nắng ấm áp chiếu lên, Ngu Phi Tuyết nói: "Mùa xuân ánh nắng thật đúng là vừa đúng lúc, tỷ muội, không bằng chúng ta đến Ôn Tuyền Trì tắm rửa một phen, thế nào?"

Chúng nữ vui vẻ đồng ý, dung hòa càng nói: "Vừa vặn mấy ngày nữa sẽ đi Vân Châu chấp hành nhiệm vụ tuần tra, trước khi rời đi phải

hưởng thụ một phen suối nước nóng của Tử Nguyệt tiên môn chúng ta."

Chúng nữ đứng dậy đi ra khỏi đại điện. Ngu Phi Tuyết nắm lấy tay Vi Vân nói: "Đệ, lần trước mang đệ xem qua, quần thể suối nước nóng của Tử Nguyệt tiên môn chúng ta rơi xuống, là bảo địa nổi tiếng khắp thế gian. Chúng ta có thể không ngừng sinh ra nước linh khí, tắm rửa ở bên trong, có thể tôi luyện thể chất, tăng tiến tu vi. Hôm nay sẽ dẫn đệ kiến thức một chút."

"Quả nhiên thần kỳ như vậy?" Vi Vân nửa tin nửa ngờ hỏi lại.

Ngu Phi Tuyết cười nói: "Đợi lát nữa ngươi sẽ biết."

Đoàn người đi về phía hậu sơn của Tử Nguyệt tiên môn, tứ đại yêu cơ vẫn đi theo phía sau Vi Vân.

Không bao lâu, đám người đi vào dãy suối nước nóng phía sau núi, đứng ở trên đài tròn đá lớn, nhìn xuống dưới, chỉ thấy từng dòng suối nước nóng lớn nhỏ không đều chằng chịt đan xen, tọa lạc trong khe núi rộng lớn phía dưới, hơi nước ấm ấm từ đó bay ra, phiêu đãng bốn phía, toàn bộ quần thể suối nước nóng nhìn tựa như tiên cảnh.

Vi Vân dặn dò tứ đại yêu Cơ thủ ở phía trên, sau đó cùng đám người Ngu Phi Tuyết phi thân rơi xuống, rơi vào bên cạnh một suối nước nóng diện tích lớn nhất. Suối nước nóng này có phạm vi mấy trượng, tương liên với suối nước nóng ở phụ cận, là một thể trong chỉnh thể phân ra.

"Quả nhiên linh khí dư thừa, là một nơi rất phong thủy bảo địa."

Vi Vân đứng trên tảng đá bên cạnh suối nước nóng, cảm thụ được linh khí Thủy thuộc tính bốn phía, khẽ gật đầu tán đồng.

Lại nghe thấy rất nhiều tiếng nước chảy rào vang lên, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy các nàng Ngu Phi Tuyết lần lượt cởi sạch quần áo, tiến

vào trong suối nước nóng, chỉ thấy từng bộ từng bộ thân thể nữ tử trần trụi trắng như tuyết, đứng trong suối nước nóng sương mù mông lung, từng khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, nhũ mẫu cao vút, cái mông mập mạp vươn cao, đôi tay ngọc và chân đẹp trượt dưới nước suối, ở dưới nước xoáy lên từng vòng xoáy nhỏ, thật sự là một bức tranh tuyệt vời cực kỳ, làm cho Vi Vân nhìn mà nuốt nước miếng.

Dưới đáy Ôn Tuyền Trì này là một khối đá lớn lồi lõm, chỗ sâu nhất có thể chỉ tới ngực, chỗ nông nhất cho dù nằm xuống cũng sẽ không bao phủ người vào.

Ngu Phi Tuyết nhìn về phía Vi Vân, nói: "Đệ, sao đệ còn không xuống? Cảm nhận một phen linh khí nóng chảy của Tử Nguyệt tiên môn chúng ta, đối với tu hành cũng rất có lợi."

"À, à, đến rồi."

Vi Vân nhìn quanh một lát, thấy không còn ai khác ở đây liền cởi hết quần áo, hai tay ôm lấy bộ hạ thể dương cụ, từng bước tiến vào trong nước, đứng ở vị trí sâu nhất cách bọn Ngu Phi Tuyết cũng chỉ vài bước chân.

Lúc này thời gian còn sớm, đệ tử Tử Nguyệt tiên môn đều bận rộn với việc riêng, phải chờ tới giờ Dậu chiều thông qua, mới có môn nhân nối liền không dứt đến đây tắm rửa, cho đến bình minh.

"A, Vân sư đệ, ngươi ôm đũng bộ làm cái gì vậy, chẳng lẽ có cái gì đó giấu diếm không thể người ta?" Dung cùng kinh ngạc nhìn về phía Vi Vân.

"Sư tỷ hiểu lầm rồi, bản thân ta quang minh chính đại không cần phải lẩn trốn?" Vi Vân chậm rãi buông tay ra, nhưng hai chân lại kẹp chặt, kẹp chặt một cây côn thịt lớn đã cứng ngắc vào giữa đùi.

Chúng nữ đều nhìn hắn, khóe miệng ngậm cười, cũng không nói lời nào.

Có cái gì đáng xem, Vi Vân cảm thấy không thể hiểu nổi.

Sau một khắc, Vi Vân bỗng cảm thấy hai bắp đùi mình bị người bắt được. Ngay sau đó, cả người bị một cỗ lực lượng nâng lên, trồi lên mặt nước, nhất thời vẻ mặt thất sắc, phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Vừa nhìn lại, lại là gió thổi cùng hai người Thanh Thiến chẳng biết lúc nào chui vào dưới nước, một người bắt hắn một cái bắp đùi, đem hắn nâng lên, cái này còn chưa tính, nhất là hai nữ đem một đôi đùi to đại địa đem hắn tách ra hai bên, nhất thời đem một đống thịt lớn ở giữa bại lộ trước mặt chúng nữ, cái kia móc lên thịt lớn, lộ ở bên ngoài da đầu đại quy màu đỏ tím, còn có cái bao trứng đang treo kia, cũng có thể thấy rõ ràng.

"Ha ha..."

Nhìn thấy Vi Vân thất kinh, bộ dáng buồn cười gần như thất thần, chúng nữ cười ha ha, cười đến khom lưng đấm ngực, cành hoa phấp phới, ngực như sữa non đều run lên nhè nhẹ.

122

Chương 116, đưa Bảo Chân Nhân.

"Vân sư đệ, cái đống bên dưới của ngươi là thứ gì vậy?" Tỳ Hưu cười dài hỏi.

Vi Vân phục hồi lại tinh thần, vội nói: "Không có thứ gì."

"Nhìn xem, có gì hay mà trốn đi." Chúng nữ xông tới.

"Thật sự chả có gì đẹp mắt." Vi Vân trừng mắt nói.

"Lần trước hình như không lớn như vậy, sao lại thế này?" Tỳ Hưu duỗi một bàn tay ngọc ra nắm lấy thân xác Vi Vân, nhưng lại phát hiện một bàn tay căn bản không vừa lòng.

"Các ngươi không nên quá đáng như vậy chứ, Vi Vân chân nhân ta là người có tính khí đấy! Mau thả ta xuống..." Vi Vân lớn tiếng nói.

"Oa, Vân sư đệ, tính tình của ngươi cũng thật không nhỏ, để cho sư tỷ xem một đống "Tính khí" này của ngươi."

Gió thổi cùng thanh tẩy khiêng Vi Vân, Ngu Phi Tuyết ở một bên ung dung mà nhìn, những người còn lại đều thò đầu tới, thỉnh thoảng vươn bàn tay ngọc vuốt ve phần dương cụ dưới thân của Vi Vân một cái, cảm thụ được nhiệt độ và độ cứng rắn trên đó, bộ dạng tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Cũng không phải các nàng có ác ý gì, mà là đích xác chưa tiếp xúc qua nam tử, có chút tò mò, muốn tìm hiểu ngọn ngành. Các nàng đều lớn lên và tu luyện ở trong đám nữ nhân, cộng thêm môn quy cấm chỉ., Không có cơ hội gì, cũng không dám thân mật tiếp xúc cùng nam tử, nhưng cũng không có nghĩa là các nàng đối với nam tử không có chút hứng thú nào. Vi Vân đã đến, lại mở ra một cánh cửa trong lòng các nàng, thân phận của Vi Vân đặc thù., Có tư cách tiến

vào vòng tròn sinh hoạt của các nàng, lại phát sinh một chút quan hệ mật thiết với hắn, cho dù Ngu Yên Vũ biết cũng sẽ chỉ mắt nhắm mắt mở, huống chi chuyện này còn do Ngu Phi Tuyết dẫn đầu. Ngu Phi Tuyết là ai? Chức môn chủ tương lai của Tử Nguyệt tiên môn hơn phân nửa là rơi vào người nàng.

Bỗng nhiên, thân thể dưới của Vi Vân truyền đến một cảm giác mềm mại, vừa nhìn qua liền phát hiện dung mạo đang mở miệng ngọc, vươn ra một cái lưỡi non mềm liếm lên đầu rùa của mình, nhất thời toàn thân run lên, tuy rằng không đến mức bị kích thích bắn tinh, nhưng thân côn lại càng thêm cứng rắn, nhiệt khí bừng bừng, rung động không thôi, giống như một cây côn sắt lớn bị nung đỏ.

"Tê... Sư tỷ, ngươi, ngươi..." Vi Vân bị kích thích muốn bốc hỏa, hận không thể lập tức đẩy ngã một người trong số các nàng, đem thịt lớn cắm vào trong hang thịt các nàng, hung hăng hong khô.

Chỉ là hắn biết rõ, những đệ tử chân truyền của Tử Nguyệt tiên môn đều không phải là đèn cạn dầu, tuy bộ dáng nói cười vui vẻ, nhưng nếu như mình không để ý ý ý ý xằng bậy của đối phương, hơn phân nửa là sẽ xảy ra vấn đề, chỉ có thể cố nén suy nghĩ này.

Dung Ti và cái lưỡi non đảo qua, hút một giọt chất nhầy dính trên nước mắt Vi Vân vào trong miệng, sau đó đứng dậy nói: "A... Thật ra cũng không có mùi vị gì đặc biệt."

"Thật sao, để ta thử xem."

Chiếc lá thoáng khom người hạ thấp xuống, há miệng ngậm đầu rùa Vi Vân, nhẹ nhàng hút vào, môi anh đào mềm mại cùng cái lưỡi non mềm ma sát vào nhau cùng một chỗ với đầu rùa to lớn, phát ra âm thanh "Chiêm chiếp".

Ở một bên, Ngu Phi Tuyết nghiêng người tựa vào nước cạn, cười híp mắt nhìn Vi Vân, ở trước người nàng, giống như niệm tuyết phân biệt ngậm lấy một mai ngọc trắng nõn như tuyết của nàng, không ngừng mút mút nhũ hồng non mềm mại của nàng, giữa hai chân Tố

Nguyệt nằm sấp, đem một cái đầu chim xinh đẹp tuyệt trần giấu ở trong đó, rõ ràng là đang liếm cái hang nhỏ trơn bóng không lông trắng tinh của nàng, liếm liếm đến bộp bốp.

Vi Vân ngơ ngác nhìn Ngu Phi Tuyết, hoàn toàn không rõ nàng nghĩ như thế nào, mình chính là đệ đệ ruột của nàng ah, nàng vậy mà làm ra hành vi như thế trước mặt người có huyết mạch tương liên với mình... Vi Vân một lần hoài nghi tư tưởng của mình có quá mức bảo thủ hay không.

Đây cũng không phải vấn đề của Ngu Phi Tuyết, nàng từ nhỏ đến lớn đều như vậy, sớm đã quen với loại cuộc sống này, bởi vậy không cảm thấy có cái gì không ổn, thậm chí nàng còn từng tắm rửa chung một chỗ với Ngu Yên Vũ, mỗi lần bên cạnh hai mẹ con đều có người hầu hạ toàn bộ phương hướng như vậy, ở thế tục đã từng tiếp thu giáo dục lễ pháp, gặp qua Vi Vân ở các nơi có phong thổ ân tình, không thể nào lĩnh hội được.

"Ôi, sưng như vậy rồi, không thể tiếp tục nữa rồi."

Trong lá cây cảm thấy thân côn của Vi Vân lại lớn thêm một vòng, sau đó vội vàng phun ra một cái đầu rùa rồi đứng dậy thối lui.

Cùng lúc đó, gió thổi xào xạc cũng đặt Vi Vân xuống, đồng thời vỗ vai của hắn, nói: "Sư đệ, vừa rồi chúng ta nói đùa đệ thôi, chớ để trong lòng, đệ cứ từ từ tắm rửa đi, không quấy rầy nữa."

Nói xong liền trừng dưới chân một cái, thân thể mềm mại tuyết trắng rút lui.

Vi Vân đạt được tự do, rơi vào trong suối nước nóng, lúc này mới thở ra một hơi, sau một khắc lại ngây dại.

Chỉ thấy những tuyệt sắc mỹ nữ này một đám ôm nhau cùng một chỗ, bắt đầu nụ hôn thơm ngon, nụ hôn thơm ngon, bộ ngực trắng như tuyết kề sát vào nhau, hình thành hình ảnh bộ ngực sữa đọng lại cặp ngực mê người, lại vươn một cái chân ngọc vào giữa hai chân

đối phương, bắp đùi hơi nâng lên, liền chống vào huyệt mật dưới cơ của đối phương, sau đó nhẹ nhàng cọ xát, kích thích bộ phận mẫn cảm của thân thể đối phương.

"A...Ân... Sư tỷ, nhẹ chút... A... Chính là chỗ đó... Dùng sức..."

"A, sư muội, hôm nay trò ngày hồ sơ nhiều như vậy làm sao..."

Tiếng dâm ngữ như vậy không ngừng truyền vào tai Vi Vân, làm cho cây côn vừa mới thư giãn lại bành trướng, căn bản không khống chế nổi.

"Ọt ọt" một tiếng, Vi Vân nuốt xuống một ngụm nước bọt, cố gắng trấn định lại, ánh mắt dời đi, nhưng vào thời khắc này, từ phía trên rơi xuống rất nhiều bóng người, mỗi người đều mặc quần áo màu tím, bay vào trong các suối nước nóng, người còn ở giữa không trung, quần áo trên người liền rớt xuống, rơi ở một bên, thân thể trần trụi trắng như tuyết vồ một cái, tiến vào Ôn Tuyền.

Hóa ra là đã đến giờ tắm, đệ tử nội môn của Tử Nguyệt tiên môn đều có thể tự do ra vào suối nước nóng, có ba ngàn đệ tử nội môn, những người này vừa rơi vào hồ nước nóng, lập tức bắt đầu trò chơi chơi nghịch nước của các nàng, có người cười duyên không thôi, có người ôm nhau, hôn nhau, ăn sữa keo bức, hít huyệt liếm chân... Tiếng ngáy không ngừng truyền ra, chơi đến quên cả trời đất.

Cảnh tượng này khiến Vi Vân trợn mắt há hốc mồm, đầu óc như ngừng suy nghĩ.

Bất luận ánh mắt của Vi Vân nhìn về đâu cũng không tránh khỏi sẽ nhìn thấy hình ảnh hương diễm như vậy, trong lúc nhất thời bị kích thích khiến khí huyết toàn thân cuồn cuộn, hai mắt phun ra dục hỏa, hận không thể lập tức nhào vào trong đó, càn rỡ chơi đùa. Nhưng nơi này là Tử Nguyệt tiên môn, là nơi do Ngu Yên Vũ quản hạt, hắn sao có thể cưỡng ép làm xằng làm bậy, trừ phi các nàng đồng ý.

"Đệ, ngươi làm sao vậy, không sao chứ?" Ngu Phi Tuyết ra vẻ không biết nhìn về phía Vi Vân.

"Ta, ta không sao..."

"Không phải chứ, ta thấy ngươi sắc mặt đỏ lên, thân thể còn có chút run rẩy, không phải ở chỗ nào đó không thoải mái sao?"

"Tỷ, tỷ lo lắng rồi, đệ thật sự không sao cả."

"Vậy là tốt rồi..." Ngu Phi Tuyết mỉm cười, hai tay nhẹ nhàng vuốt vuốt vuốt bộ ngực trắng nõn như tuyết của nàng ta trước người. "Đệ, đệ thật sự không muốn nữ nhân sao? Phía dưới khó chịu lắm hay sao? Hay là tìm mấy sư muội cống hiến một chút cái động thịt, giúp đệ giải quyết?"

Vi Vân bụm lấy mình sưng phồng, run run ở hạ thể, trừng mắt nói: "Tỷ, chuyện này là thật sao?"

Ngu Phi Tuyết nói: "Ta chính là tỷ tỷ ngươi, sao có thể lừa gạt ngươi? Muốn chỉ cần nói một tiếng, Tử Nguyệt tiên môn chúng ta không thiếu nhất chính là nữ nhân đúng không, Tố Nguyệt?"

Tố Nguyệt ngẩng đầu nói một tiếng "Không sai", sau đó lại vùi đầu xuống, tiếp tục ngậm lấy bắp thịt phấn nộn của Ngu Phi Tuyết.

Vi Vân vội nói: "Vậy xin hỏi tỷ tỷ, ngươi dự định mời vị sư muội nào..."

"Lời này nói." Ngu Phi Tuyết nở nụ cười, "Đệ ngươi muốn cái nào, tự mình lên là được rồi, bất quá mà..."

"Chẳng qua cái gì?"

"Nhưng, ngươi cho ta mượn Thiên Hi cổ cầm chơi mấy ngày..."

Vi Vân nghe vậy, nhất thời ngẩn ra.

Hảo gia hỏa, nói đến nói lui, nguyên lai là vì pháp bảo trên người mình, thật sự là dụng tâm lương khổ.

Vi Vân yên lặng không nói gì.

Một mặt là thân thể hấp dẫn của từng mỹ nữ tuyệt sắc bên người, một mặt là pháp bảo Thiên Hi Cổ Cầm của mình, thật khó có thể lựa chọn. Vi Vân trước mắt quả thực muốn đốt cháy thân thể, muốn cấp thiết vui mừng một phen với các sư tỷ xinh đẹp bên người, nhưng Thiên Hi Cổ Cầm cũng là vật vô cùng quý hiếm. Hắn rất rõ ràng, pháp bảo này một khi rơi vào trong tay Ngu Phi Tuyết, cũng đừng hy vọng có thể cầm trở về.

Thấy Vi Vân do dự không quyết, trong lá, Chử Bằng, Bí Phong, đám người nhao nhao di chuyển bước chân, từng người từng người vây lấy hắn, diễn ra từng màn hình ảnh hương diễm, cố ý kích thích dục niệm của hắn, dẫn động dục hỏa trên người hắn, thậm chí còn hướng Vi Vân thở ra một hơi thơm, giả bộ như vô ý dùng sữa mềm cạ vào chân hắn một chút, cố ý dùng ngón chân óng ánh mà linh hoạt kích thích cái côn thịt to đùng kia của hắn.

"Vân sư đệ, chịu không nổi sao? Nếu không sư tỷ giúp ngươi?" Dung cùng trong lá ôm lấy nhau, cười thăm dò, gương mặt mềm mại của anh đào hôn môi hắn một cái.

Toàn thân Vi Vân run lên, nói: "Đa tạ sư tỷ ưu ái, ta, ta còn có thể..."

Trong lá cũng châm ngòi thổi gió: "Vân sư đệ, chỉ cần ngươi đem Thiên Hi cổ cầm cho chúng ta, hơn ba ngàn nữ đệ tử ở đây, ngươi cũng có thể tận tình dâm ngoạn nha, nhưng ngàn vạn lần phải cân nhắc kỹ, qua cây cầu này, thì không có cửa hàng này nữa."

"Ba, hơn ba nghìn... Tùy ta chơi sao?" Thịt lớn của Vi Vân nhất thời to thêm một vòng. Hắn cảm thấy nếu lão Nhị của mình không cắm sâu vào hang thịt hơn phân nửa sẽ vì dương khí lan tràn mà nổ tung.

Ngu Phi Tuyết tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa: "Đệ đệ tốt, một cây đàn nát đổi lấy sự ưu ái của tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, còn mua bán nào có lời hơn thế không?"

"Nhưng mà, nhưng mà..." Đạo tâm của Vi Vân đã lung lay sắp đổ.

"Nhìn ngươi cũng cứng rắn như vậy, còn là cái gì nha, mau buông pháp bảo xuống, những ngọc thể này đều là của ngươi, ngươi muốn hôn ai thì thân, muốn ăn sữa ai thì cứ ăn sữa người đó, liếm chân ai thì liếm chân kẻ đó, muốn chơi hang thịt người đó, thì chơi cái hang thịt của kẻ đó... Bọn tỷ muội, các ngươi nói có đúng hay không?" Ngu Phi Tuyết cao giọng hô.

"Vâng!"

Hơn ba ngàn nữ đệ tử trong nhóm suối nước nóng đồng thanh đáp lại, từng người cười tủm tỉm nhìn Vi Vân.

Nhìn những ánh mắt nóng rực này, toàn thân Vi Vân run lên, cơ hồ nắm không nổi. Lại nhìn thấy dung nhan đang kéo hắn vào trong lá, đôi môi thơm của nhị nữ kề lên, không phân biệt trước sau rơi vào miệng hắn, Vi Vân vô thức há mồm liền có hai cái lưỡi mềm mại thò vào, nhất thời trong miệng một mảnh cảm giác mềm mại mềm mại., Bất luận là dung hòa vào trong lá hay là bên trong lá, đều là đại mỹ nhân lấy một trong vạn dặm của Âm Nguyệt Hoàng Triều, chỉ từ cái lưỡi mềm mại, mềm mại, cũng có thể biết được các nàng làm thế nào mà thiên kiều bá mị. Vi Vân hàm súc hai cái lưỡi trơn bóng này, gần như cảm thấy muốn hòa tan vào trong miệng mình, cũng không dám dùng sức quá mức, chỉ sợ không cẩn thận một chút liền bị hút hết.

Ngay khi Vi Vân vừa thưởng thức hai cái lưỡi non này, thì một âm thanh trêu chọc bên cạnh vang lên: "Vân sư đệ, có chịu được không? Chịu không được có thể nói ra, cũng không nên miễn cưỡng a."

Hai cái lưỡi mềm nhũn trượt ra ngoài, Vi Vân thở dốc, liền nói: "Ta, ta còn được..."

"Như vậy thì sao?"

Gió thổi qua kéo hắn qua, đem đầu của hắn đặt ở giữa ngực và ngực mình một đôi sữa no bụng, bộ ngực tuyết trắng nõn nà mà đầy đặn, cứng rắn mà dẻo dai. Vi Vân chỉ cảm thấy mắt hoa lên, ngay sau đó mặt mũi đầy đặn dán lên một cái đồ vật mềm mại trơn mềm, mềm nhũn, trong lúc hô hấp còn mang theo mùi sữa nhàn nhạt, cực kỳ dễ ngửi.

Một bên cũng đem ngực trước hai vú em đưa lên, nhẹ nhàng ma sát đầu Vi Vân, không ngừng kích thích dục vọng của hắn, quả thực muốn chết.

Tỳ Hưu đứng phía sau hắn, bàn tay ngọc vỗ vỗ lưng hắn, nói: "Vân sư đệ, còn ăn hết không?"

Vi Vân miễn cưỡng ngẩng đầu từ trong cặp ngực trắng như tuyết trước mặt: "Ô... ăn, ăn hết..."

"Dạ, vâng."

Giao Bằng nói xong, hai tay chống nạnh, đem một đôi chân thon dài như ngọc sải rộng ra, cùng lúc đó, Giao Bằng bỗng nhiên kéo qua Vi Vân, lảo đảo một cái, Vi Vân ngồi xổm xuống, đầu vừa vặn lâm vào giữa hai chân của Tỳ Hưu.

Vi Vân chỉ thấy trước mắt là một mảng lông đen, chóp mũi đặt ở phía trên một hạt đậu đỏ tươi nhỏ, khuôn mặt dán chặt lấy hai cánh bờ môi to âm nhu, miệng và cánh hoa Âm Nham nhỏ chạm vào nhau, ở giữa là một khe thịt đỏ tươi như phấn hồng., Từng tia từng sợi bọt nước óng ánh từ bên trong từ tiết ra, rơi vào trong miệng Vi Vân, một cỗ khí tức dâm dục nồng đậm xông vào mũi. Tỳ Hưu nhẹ nhàng kẹp lấy hai chân thon dài ngọc, đem Vi Vân kẹp ở trong đó, khuôn mặt hoàn toàn lâm vào trong hạ thể nhục của nàng, ồ ồ dâm nước khiến cho mặt mũi hắn tràn đầy vẻ giận dữ.

Trong trạng thái dâm loạn này, Vi Vân nhất thời thần hồn điên đảo, chỉ biết hút lấy một miếng thịt trong miệng, ngay cả suy tư cũng không biết.

"Vân sư đệ, ngươi có khỏe không?" Giao Bằng cúi đầu nhìn hắn, mỉm cười hỏi.

"A... A..." Vi Vân đâu còn nói ra lời nào, đã hoàn toàn bị mê muội, lâm vào trong một mảnh dâm dục.

"Vậy, đàn cổ Thiên Hi?"

"A..."

"Mau lấy ra đi."

"Chiêm chiếp..."

Vi Vân cầm một tấm, Thiên Hi Cổ Cầm từ không gian Tụ Không Càn Khôn hạ xuống trong tay.

"Vậy... Vân sư đệ, xóa bỏ dấu ấn tinh huyết đi."

"Hưu hưu..."

Vi Vân thu hồi tinh huyết lạc ấn trên Thiên Hi cổ cầm, nhất thời pháp bảo trung cấp này thành vật vô chủ.

Trong nháy mắt này, mười một đệ tử chân truyền của Tử Nguyệt tiên môn đồng thời ra tay, một tay đem Thiên Hi cổ cầm nắm trong tay, chúng nữ nhìn nhau, đều là cười, đồng thời buông tay.

Ngu Phi Tuyết cầm đàn cổ trong tay, vuốt ve một chút, ngâm một tiếng dài, nàng vui mừng thở dài: "Hay cho một món pháp bảo!"

Một trong ba mươi sáu tiên khí của Thiên Vận, Huyết công tử thiên tân vạn khổ ở trong cơ thể Huyết Hà Vu Man lấy được pháp bảo, thứ

mà ngay cả Giáo chủ, tông chủ của bảy giáo đều mơ ước, cứ như vậy nhẹ nhàng thong dong rơi vào trong tay các nàng.

Ngu Phi Tuyết vẫn chưa đem Thiên Hi Cổ Cầm tế luyện thành đồ vật của mình, đây là các nàng cùng nhau từ trong tay Vi Vân lừa tới, mọi người cũng không tranh đoạt, đây là bởi vì có sự ăn ý cùng nhau, là muốn dùng vật này, một khi tế luyện xong, người khác sẽ không dùng được.

"A..."

Bỗng, một tiếng kêu dịu dàng vang lên, chúng nữ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vi Vân từ dưới thân Tỳ Hưu thò đầu ra, mạnh mẽ đặt nàng dưới thân, một cây gậy thịt thô to được đưa về phía trước, cắm vào trong kẽ thịt của Côn Bằng, sau đó dùng sức vụt đưa lên.

Chúng nữ chỉ nhìn thoáng qua, liền không để ý nữa, quay đầu tiếp tục nghiên cứu đàn Thiên Hi cổ.

Trong mắt các nàng, Vi Vân chỉ là người vừa gia nhập vào "ỷ muội" của đại gia đình Tử Nguyệt tiên môn mà thôi, chỗ khác biệt ở chỗ hắn không phải là nữ tử, mà là nam, nhưng hắn là con trai môn chủ, cái này cũng không có gì lớn lắm, tắm trong ôn tuyền, dâm ngoạn, không thể bình thường hơn.

Một nam tử tiến vào Tử Nguyệt tiên môn mà còn nghênh ngang dâm loạn với một đám môn nhân trong suối nước nóng. Loại tình huống này từ khi Tử Nguyệt tiên cô sáng tạo tông môn đến nay cũng là lần đầu tiên trong vạn năm qua.

"Ừm, ừm... đây chính là cảm giác giao hoan với nam tử sao... thật không tệ....."

Thân thể mềm mại của Hải Trãi bị làm cho hoạt động không ngừng, nàng nhìn nhìn Vi Vân hai mắt bốc lửa ở trên người mình, liều mạng nhún nhảy, một tay đem đầu của gã đặt ở giữa ngực mình đầy đặn nhũ cầu, sau đó ngẩng đầu đi nhìn Thiên Hi cổ cầm, thậm chí còn

tham dự thảo luận, hầu như không để ý hành vi của Vi Vân, chỉ là thỉnh thoảng không nhịn được rên rỉ một cái.

"Sảng khoái a..."

Lúc này Vi Vân rốt cục đem lão nhị lớn cơ hồ muốn nổ tung chui vào trong huyệt nhỏ, dục hỏa lúc này mới được phóng thích, chỉ cảm thấy thịt côn tiến vào trong một cái lỗ trơn bóng trơn bóng trơn bóng, tỉ mỉ, thịt mềm rậm rạp không chịu được quấn lên, ma sát với cây côn thịt vào nhau., Mang đến cảm giác trí mạng, theo gậy thịt va vào trái tim hoa, trong lúc quất vào mang theo nước hoa ồ ồ, trong suốt, màu nhũ bạch pha lẫn vào một chỗ, rơi vào trong suối nước nóng, giao hòa cùng nước. Vi Vân vừa mút thịt tươi trước ngực., Một bên đại lực xen vào, bỗng nhiên cảm thấy bắp thịt mềm mại của Chử Bằng kịch liệt co rút lại, một cỗ sóng nước từ trong tử cung phun ra, tưới lên đầu rùa, toàn thân Vi Vân giật mình một cái, rốt cuộc nhịn không được, nhất thời bắn ra từng luồng từng luồng lạch cạch, tất cả đều đánh vào trên thịt tươi nõn của Chử Bằng.

Hai người ôm nhau run rẩy trong chốc lát, mặt Giao Bằng nổi lên đỏ bừng, đẩy Vi Vân, nói: "Đi, đi bắt người khác."

"A..."

Lúc này Vi Vân còn có chút mơ hồ, tiện tay nắm lấy Giao Bằng ở một bên, bắt lấy một cái chân đẹp của nàng, thuần thục đem cây côn thịt chen vào giữa huyệt thịt nhỏ của nàng, trước sau đứng thẳng lên.

Chỉ một thoáng, hiện trường một mảnh dâm loạn, mười đệ tử chân truyền mỹ nữ lần lượt đứng dưới thân côn của Vi Vân kêu la liên tục, cao trào liên tục, rốt cuộc cảm nhận được khoái cảm giao hoan cùng nam tử.

Trong quá trình này, Vi Vân cũng không khóa lại tinh quan, chỉ tận tình phát tiết dục hỏa, bắn ra không dưới năm sáu lần, lần cuối cùng bắn xong, còn nằm sấp trên thân thể tuyết trắng. Hắn khẽ đứng dậy, từ trong khe hở của huyệt nhỏ niệm tuyết rút ra thịt Côn, mới định

tiếp tục xử lý một mỹ nữ khác, bỗng nhiên dừng lại, hai mắt trở nên trong suốt.

"Tỷ, tỷ... tỷ..."

Lúc này Vi Vân mới phát hiện ra một tay của mình đang nắm chặt hai quả ngọc nhũ trắng như tuyết của Ngu Phi Tuyết, nhất thời cả người chấn động, vội vàng thu hồi bàn tay dơ bẩn của mình lại.

"Làm gì vậy?" Ngu Phi Tuyết đang cùng chúng nữ nghiên cứu công năng của Thiên Hi cổ cầm, làm gì có tâm lý rảnh rỗi để ý tới hắn.

"Không, không có gì..." Vi Vân nuốt một ngụm nước miếng, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ nàng không quan tâm đến chuyện này xảy ra với tỷ đệ sao? Đây chính là... loạn luân!

Vi Vân nhìn Ngu Phi Tuyết với khuôn mặt tuyệt mỹ trước mắt, còn có thân thể trắng như tuyết, trước ngực là hai bộ ngực to, eo nhỏ mảnh khảnh, phía dưới là một cái bắp thịt trơn bóng không có lông, ở giữa vỡ ra một khe thịt đỏ tươi. Đây quả thực là tuyệt sắc nhân gian, có thể ăn cơm, dù là thần tiên nhìn thấy đều phải suy nghĩ.

Vi Vân yên lặng dời ánh mắt đi, thầm nghĩ một tiếng nguy hiểm thật, suýt nữa đã đem tỷ tỷ ruột ra cho rồi, có lẽ mình có thể tham lam nhất thời nhưng nếu như bị Ngu Yên Vũ biết được thì... hậu quả khó mà lường được!

Ánh mắt Vi Vân rơi vào trong một cái suối nước nóng gần đó, bên trong là mười nữ đệ tử nội môn đang dâm chơi đùa, đều là các nữ đệ tử xinh đẹp, mỗi người đều xinh đẹp như hoa, làm cho người ta liên tưởng đến mê hoặc. Vi Vân bước từng bước một đi tới, những nữ đệ tử kia đem ánh mắt bắn vào trên người hắn, mỗi người đều cười duyên không thôi, miệng nói: "Vân sư huynh, huynh muốn làm gì? Đừng có làm loạn đấy..."

"A... Vân sư huynh thật là xấu..."

Nương theo một tiếng thét kinh hãi, Vi Vân đã đem một nữ đệ tử đặt dưới thân, trực tiếp là một đống khô mãnh liệt, dám làm cả người đối phương run rẩy, không ngừng kêu la.

Nữ đệ tử xung quanh nhao nhao vây quanh tiến lên xem cuộc chiến, hiện trường càng thêm dâm loạn.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, theo Vi Vân không biết mệt mỏi mà xử lý, những nữ đệ tử Tử Nguyệt tiên môn này đều không thể may mắn thoát khỏi, tất cả đều xụi lơ trong suối nước nóng, cảm nhận được khoái cảm giao hoan cùng nam tử, cảm giác mỹ diệu trong mắt các nàng, từ trong mắt các nàng lộ ra ý cười., Những môn nhân Tử Nguyệt tiên môn này từ hơn hai mươi đến hơn một trăm tuổi đều đã nhìn ra, có người dáng vóc nhỏ nhắn, có người mông to mọng, ngực gầy tròn, chân không đều đặn, thậm chí ngẫu nhiên còn có thể gặp được nữ tử mang theo bảo huyệt.

Bỗng nhiên, một đạo sóng khí đánh tới rơi xuống bên cạnh Vi Vân, một tiếng ầm ầm bạo phá, bọt nước văng khắp nơi, làm cho Vi Vân và nữ đệ tử trước mặt toàn thân ướt đẫm.

Thiếu nữ giật nảy mình, vội vàng ôm lấy Vi Vân, một cặp ngực to tròn đắp lên ngực hắn.

Vi Vân suýt bị dọa đến mức bắn tinh, quay đầu nhìn hướng bọn Ngu Phi Tuyết, thấy các nàng đang kích thích Thiên Hi Cổ Cầm, vội nói: "Các ngươi muốn làm gì? Hủy gia sao?"

"A... Thật ngại quá! Dây đàn gẩy sai rồi, các ngươi tiếp tục đi..." Ngu Phi Tuyết quay đầu lại nhìn, xấu hổ cười một tiếng.

Màn đêm buông xuống, điểm điểm hàn tinh treo giữa trời.

Bỗng nhiên, một bóng người xuất hiện trên đài cao, một thân lụa mỏng màu tím, trên mặt đeo khăn che mặt màu tím, chỉ lộ ra đôi mắt đẹp, lại là trưởng lão giới luật áo tím, áo tím quét mắt nhìn tình cảnh dâm loạn của ao Ôn Tuyền phía dưới, một cơn tức giận dâng lên,

đến khi muốn ra tay bắt giết nam tử dâm loạn tông môn kia, lại phát hiện đối phương là Vi Vân, nhất thời một trận kinh ngạc.

"Chuyện này... thằng nhãi ranh này, quả thực, quả thực là..."

Tử y dù có tức giận thế nào, cũng không thể ra tay với con trai của môn chủ, mặc dù lúc này Vi Vân đang lăn qua lăn lại trong đống nữ nhân, xen kẽ hang nhỏ, mút bộ ngực, nàng cũng không thể làm gì, đôi mắt đẹp xoay chuyển, rơi vào trên thân đám người Ngu Phi Tuyết, nhìn thấy Thiên Hi Cổ Cầm trong tay các nàng, ánh mắt sáng ngời.

"Phi Tuyết, chuyện tốt như các ngươi làm đấy!"

"A, trưởng lão áo tím..."

Đám người Ngu Phi Tuyết đều hoảng hốt, đây là xuất phát từ bản năng sợ hãi trưởng lão giới luật.

"Vật này ta không thu! Xem như trừng phạt các ngươi một cái gì nho nhỏ!"

Tay áo tím nắm một cái, một lực hút cường đại từ đó xuất hiện, đàn Thiên Hi Cổ Cầm trong tay chúng nữ nhất thời hướng trong tay nàng bay đi.

"Trưởng lão, từ từ đã!"

Ngu Phi Tuyết quá sợ hãi, đây chính là nàng thật vất vả mới đắc thủ, có thể nào dễ dàng tặng cho tử y như thế, lập tức phi thân lên, hướng Thiên Hi cổ cầm chộp tới.

Các đệ tử chân truyền còn lại cũng nhao nhao từ trong Ôn Tuyền trì bay ra, từng người thân thể trần trụi trắng như tuyết đều đánh về phía áo tím.

Thiên Hi cổ cầm bay nhanh, rơi vào trong tay áo tím.

Chúng nữ vội vàng sử dụng pháp thuật, hai tay huy động, một vầng tử nguyệt từ lòng bàn tay bay ra, quay tròn không ngừng, mang theo hàn ý đánh tới áo tím.

Áo tím cười nhạt một tiếng, cũng không thấy nàng động thủ, trên người liền hiện lên một vòng tử nguyệt rộng lớn, đám người Ngu Phi Tuyết rơi vào phía trên, đụng vào nhau, đồng thời nổ tung, từng cỗ khí lãng cuốn ra bốn phía, cuối cùng tiêu tán trên không trung.

"Phi Tuyết, tu vi của các ngươi còn cần phải tôi luyện, tăng lên, hôm nay chuyện này... Ta không nhìn thấy bất cứ thứ gì." Tử Y nói xong, cầm đàn Thiên Hi cổ, xoay người rời đi.

Đám người Ngu Phi Tuyết trở lại trong suối nước nóng, trơ mắt nhìn áo tím rời khỏi, nguyên một đám tức giận đến đỏ cả mặt, nhưng lại không thể làm gì.

Ngu Phi Tuyết nghiến răng nghiến lợi nói: "Trưởng lão áo tím, vật này là chúng ta thật vất vả mới thành công, ngươi lại có thể minh hỏa chấp trượng đánh cướp như thế, một ngày khác chúng ta nhất định phải đoạt lại!"

Giọng nói của áo tím bay tới: "Đồ vật đang ở trong tay ta, chờ các ngươi tới cướp bất cứ lúc nào."

"Phù... Tình huống gì vậy?"

Lúc này Vi Vân mới thao túng một nữ đệ tử mặt tròn trong nước, xung quanh còn có một thân thể trắng như tuyết đang chờ hắn chú ý đây này. Hắn rút cây gậy thịt ra, đứng dậy, thở ra một hơi trọc khí, mặc cho pháp lực của hắn tinh thuần như thế nào., Liên tục dâm loạn như vậy, cũng cảm thấy có chút cố hết sức, dù sao buổi tối này hắn cũng trước sau bắn không dưới một trăm lần, cũng may dùng song tu công pháp, có thể trong quá trình giao hoan luyện hóa nguyên khí kịp thời, nếu không hắn sớm đã hết sức tiêu vong.

Vi Vân lại ôm lấy một nữ đệ tử nhón mông ở bên cạnh, tách rời những thớ thịt mềm mại ở giữa hai chân nàng ra, cứ như cũ cắm vào những thớ thịt nhỏ, mới quất vào vài cái, chỉ thấy từng thân thể trần trụi bay tới trước mặt, ai nấy sắc mặt bất thiện nhìn hắn, chính là Ngu Phi Tuyết cùng với một đám đệ tử chân truyền.

"Các ngươi làm gì vậy?" Vi Vân nhìn một hàng chân dài trắng như tuyết trước mặt, khuôn mặt đầy nghi hoặc, nhưng vẫn như cũ nhẹ nhàng đứng trước người thiếu nữ.

Ngu Phi Tuyết một tay nhéo lỗ tai hắn, nói: "Đệ à, Thiên Hi Cổ cầm ngươi đưa chúng ta bị trưởng lão áo tím cướp đi, ngươi dự định bồi thường chúng ta như thế nào?"

Vi Vân cảm thấy khó hiểu, nói: "Không phải... cũng không phải ta cướp đi, làm gì tìm ta a, các ngươi đi cướp về là tốt rồi."

"Vấn đề Thiên Hi cổ cầm vốn là ngươi, không tính hỗ trợ cướp về sao?"

"Ta nói tỷ tỷ này, vừa rồi đều nói cả rồi, ta đem pháp bảo cho các ngươi, các ngươi liền để cho ta đùa bỡn thân thể, hiện tại lại đổi ý phải không?"

"Pháp bảo có trong tay bị người đoạt đi cũng không giúp được, ngươi về sau dứt khoát đừng gọi là "Tam Thông chân nhân", gọi "Tặng Bảo Chân Nhân" đi!"

"Gọi là gì cũng không quan trọng nữa." Vi Vân ra vẻ lợn chết không sợ bỏng, thân côn to lần lượt tiến vào sâu trong hang thịt thiếu nữ trước người.

"Ngươi... Hừ! Không giúp thì thôi! Tên gia hỏa không nghĩa khí." Ngu Phi Tuyết mặc quần áo xong, phi thân rời khỏi Ôn Tuyền Trì.

"Không nghĩa khí!"

"Vân sư đệ, ngươi thật không nghĩa khí nữa à!"

"Sau này ta sẽ không liếm chân cho ngươi nữa."

Dung hòa, Diệp Lý, bọn người Phong trêu tức nhao nhao rời đi, trước khi đi còn phải nói vài câu đạo đức để bắt cóc Vi Vân.

"Ta có cái gì sai sao?" Vẻ mặt Vi Vân ngơ ngác, động tác sờ sờ huyệt thịt của thiếu nữ trước người lại chưa từng dừng lại, "Dê... Sư muội, ngươi thật là chặt chẽ."

"A... Nhẹ hơn chút..." Khuôn mặt vị sư muội vểnh mông đỏ hồng nói: "Sư huynh, cái này của ngươi có phải hơi thô quá không... Ừm... Ừm... Sao... dài quá vậy, so với cái chày bằng ngọc còn to hơn một chút... A... đều phải chui vào trong tim..."

Thân thể mềm mại của sư muội kiễng mông run rẩy, co rút lại huyệt nhỏ, dâm thủy ồ ồ. Vi Vân cũng cảm thấy ăn không tiêu, đôi mắt eo cong lên, một luồng huỳnh quang từ trong nước tiểu mắt bắn nhanh ra, rót vào sâu trong hang đùi sư muội...

123

Chương 117 của tiểu đội tiên hiệp

Cuộc sống tại Tử Nguyệt tiên môn, cũng giống như ở Đào Hoa giáo, đều là phong lưu tiêu sái, tự do tự tại, vô câu vô thúc, cái gì cũng không cần lo lắng, chỉ cần tận tình hưởng thụ cuộc sống, trừ du sơn ngoạn thủy, chính là cùng một chỗ với nữ đệ tử Tử Nguyệt tiên môn, mỗi ngày không thiếu hòa hợp vui vẻ giao hảo., Ở nơi khác, cùng nữ tử tuyệt sắc dâm đãng là chuyện mà bất kỳ nam tử nào ước mơ tha thiết, thậm chí cầu mà không được, nhưng ở Tử Nguyệt tiên môn, lại là nhà thường cơm, đơn giản như ăn cơm, uống nước đơn giản, bất luận là ở lầu các, trong phòng, hay là suối nước nóng, khắp nơi đều lưu lại dấu vết dâm trò của nữ đệ tử Tử Nguyệt tiên môn và Vi Vân Tiên môn.

Cảnh tượng này xảy ra, cho dù là tứ đại yêu Cơ thấy cũng chỉ than thở, các nàng tại tà dị giáo cái gì chưa từng thấy? Tà dị giáo hàng năm đều tới bắt rất nhiều nhân tộc nam nữ, cung nội giáo đệ tử thái bổ, dâm du, lại chưa bao giờ thấy ai tuyên dâm như Vi Vân, cơ hồ đem toàn bộ tông môn coi như là hậu hoa viên của mình, làm cho người ta không biết nói gì.

Bảy ngày thoáng cái đã qua, trong bảy ngày này, Vi Vân đã quen thuộc với tất cả môn nhân của Tử Nguyệt tiên môn, ít nhất là hết sức quen thuộc với thân thể của các nàng. Các nàng đối với Vi Vân mới có tướng mạo tuấn tú, tính cách có thể thành thật, đệ tử chân truyền đặc thù có khí chất thân hòa cũng cực kỳ yêu thích, các loại chiếu cố đặc thù.

Đến buổi sáng ngày thứ tám, Ngu Yên Vũ gọi đám Vi Vân, Ngu Phi Tuyết, Dung cùng Diệp Lý vào trong điện.

Bốn người gặp môn chủ, Ngu Yên Vũ mặc trường bào tử kim ngồi xuống, nói với bốn người: "Tiên hiệp mới thành lập đồng minh, Ma

giáo nhìn chằm chằm, liên minh chính đạo cũng không tốt lành gì cho bản minh. Bởi vậy, lần này các ngươi xuất hành, ngoại trừ phải dò xét tung tích yêu nhân Ma giáo, còn phải đề phòng người của liên minh chính đạo, thời khắc mấu chốt, giết cũng không sao."

Bốn người nghe vậy, đều hiểu được.

Lời này của Ngu Yên Vũ rõ ràng là hoàn toàn không tin người lấy Thái Huyền tiên môn cầm đầu liên minh chính đạo, căn bản không trông cậy vào bọn họ có thể hỗ trợ đối kháng Ma giáo, không nhân cơ hội quấy rối đã là tốt lắm rồi.

Ngu Yên Vũ tiếp tục nói: "Bây giờ chính ma đại chiến, tất cả mọi người đều có nhiệm vụ bên người, ta cũng không thể chiếu cố các ngươi bất cứ lúc nào. Các ngươi nhớ lấy an toàn bản thân làm đầu tiên, không được mạo hiểm, mấy tấm phù chú này là mấy ngày nay ta vừa mới luyện chế ra, các ngươi cất kỹ đi, không được sử dụng."

Nói xong, lấy ra bốn tấm phù chú màu tím đưa tới.

Bốn người mỗi người chọn một tấm, cám ơn nương nương ban thưởng.

"Ba mươi sáu Tiên khí của Thiên Vận xuất thế toàn bộ, Ma giáo tất nhiên sẽ có động tác lớn. Ta đoán hành động trước đó của bọn chúng sẽ cướp đoạt Pháp bảo, tăng cường thực lực làm chủ. Phi Tuyết, trên người ngươi có pháp bảo, rất dễ bị coi là mục tiêu, nhất định phải cẩn thận bị người khác nhìn chằm chằm."

"Phi Tuyết biết, mong mẫu thân đại nhân yên tâm."

Ngu Yên Vũ lại nhìn về phía Vi Vân, có chút hờn dỗi nói: "Vân Nhi, nghe nói mấy ngày gần đây ngươi ở bản môn có chút xằng bậy, nhớ kỹ bên ngoài không thể như vậy, tránh rước họa vào thân!"

"Ta..." Vi Vân không còn gì để nói, ai đã vạch trần chuyện mình dâm loạn của chúng nữ đệ tử Tử Nguyệt tiên môn!

Ngu Yên Vũ vừa thích vừa giận nói: "Vân Nhi, người của Tử Nguyệt tiên môn chúng ta có nhu cầu, từ trước đến nay đều giải quyết trong tông môn, ai dám ở bên ngoài làm loạn, sau khi bị phát hiện nhất định phải xử lý môn quy, trong tông môn chúng ta những cô gái thế nào cũng có, ngươi thích cái gì, nói với người ta là được, nhưng không thể cưỡng ép, bằng không ta nhất định sẽ đích thân trừng phạt ngươi!"

"Vâng, thưa mẫu thân đại nhân!"

Bây giờ Vi Vân có thêm một thân phận đệ tử chân truyền của Tử Nguyệt tiên môn, bề ngoài là nghĩa tử Ngu Yên Vũ, trên thực tế là con ruột của nàng, nào dám không nghe.

Ngu Yên Vũ xua tay: "Được rồi, các ngươi lập tức lên đường, có việc gì thì dùng ngọc bài báo cáo."

Lúc này bốn người xoay người rời khỏi đại điện, tứ đại yêu Cơ đang đứng ở nơi đó chờ Vi Vân.

Vi Vân vừa bước ra khỏi đại điện, liền dừng lại, quay đầu nhìn về phía Ngu Yên Vũ.

Cùng lúc đó, ánh mắt Ngu Yên Vũ cũng phóng tới, trong nháy mắt khi hai người tiếp xúc, đều nhìn thấy vẻ nồng nặc không rời mắt đối phương.

Vi Vân nhanh chóng chạy vội tới, Ngu Yên Vũ cũng đứng dậy giơ hai tay với hắn.

Hai mẹ con lập tức ôm nhau thật chặt.

"Mẹ... Con muốn ở bên người, ở cùng một chỗ với người, con không muốn rời khỏi người!" Vi Vân ôm lấy thân thể mềm mại của Ngu Yên Vũ, mang theo tiếng khóc nức nở nói.

Từ khi Vi Vân mất đi song thân, mỗi thời mỗi khắc đều muốn có một người thân thích như vậy, luôn luôn canh giữ bên người, cho dù là cái gì cũng không làm, cứ lẳng lặng ở chung một chỗ là vô cùng tốt.

Ngu Yên Vũ ôm chặt lấy Vi Vân, dịu dàng nói: "Con ngoan của ta, mẹ cũng muốn ngày ngày bảo vệ con, nhưng không phải hiện tại, chờ đánh tan Ma giáo, mẹ mỗi ngày đều chăm sóc con, con muốn làm gì cũng được, được không?"

"Một lời đã định!"

Vi Vân lưu luyến thối lui vài bước.

Ngu Yên Vũ vuốt ve gương mặt hắn, dịu dàng cười nói: "Con ngoan, đi đi, cũng không phải là không trở về, mỗi tháng đều có thể trở về một chuyến. Mẹ sẽ chờ con ở đây."

Vi Vân một bước ba đầu, rất lâu sau mới rời khỏi đại điện, cùng với tứ đại yêu Cơ đuổi theo đám người Ngu Phi Tuyết.

Tám người bay ra khỏi Tử Nguyệt Tiên Sơn, lúc bay ra khỏi Âm Nguyệt Hoàng Thành, Vi Vân nhìn thấy Thi Cầm Sơn Trang ở dưới, trong lòng hơi động, nói: "Ta muốn đi thăm mấy vị tỷ tỷ một chút, mấy vị sư tỷ chờ một lát."

Ngu Phi Tuyết cũng nhìn thấy kiến trúc ngói xám trắng phía dưới, mỉm cười nói: "Vậy cùng đi nhìn một cái đi."

Tám người hạ xuống cửa Thi Cầm sơn trang.

Vi Vân sai người hầu đi thông báo, không bao lâu, đám người đàn cầm và thi nhi từ bên trong đi ra, đón đám người Vi Vân vào, lại sai người hầu đưa lên trà thơm.

Cầm nhi, kỳ nhi, thư nhi, họa nhi, từ phát nhi, ca nhi, ca nhi, phú nhi tám tuyệt sắc mỹ phụ ngồi thành một hàng ở phía dưới, lại để cho

đám người Vi Vân và Ngu Phi Tuyết ngồi ở ghế trên, đều bởi các nàng là đệ tử của Tử Nguyệt tiên môn, thân phận tôn quý.

Lần trước sau khi Cầm Nhi và Vi Vân tách ra, bị Ngu Yên Vũ mang về, vẫn như cũ buôn bán quần áo của các nàng. Bởi vì được Vi Vân giúp đỡ, có tu vi Kim Đan, kinh doanh càng thêm thuận buồm xuôi gió. Đám người Ngu Phi Tuyết cũng biết tên tuổi các nàng, chính là tám đại mỹ nhân của Âm Nguyệt Hoàng thành, thậm chí còn có mặt của tông môn Tử Nguyệt tiên môn. Tất cả đều đến từ gia tộc của các nàng, được đưa tới Tử Nguyệt tiên môn.

Mọi người hàn huyên một phen, Vi Vân liền nói: "Lần này chính ma đại chiến sắp tới, chúng ta phải đi Vân Châu tuần tra tung tích yêu ma, mấy vị tỷ tỷ ở chỗ này an nhàn, không cần lo lắng nguy hiểm gì."

Tám đại mỹ nhân nhìn nhau, dường như đã hạ quyết định điều gì, chỉ thấy Cầm Nhi nói: "Đệ đệ, kỳ thật chúng ta đã sớm xử lý chuyện buôn bán thế tục cho người của gia tộc rồi. Hiện giờ mọi việc đều thuận lợi, chủ yếu là muốn gia nhập làm đồng minh tiên hiệp, góp chút sức lực cho chính đạo. Nhưng tu vi chúng ta thấp kém, lại chưa gia nhập môn phái nào, thì chỉ còn cách đi theo đệ đệ, chỉ cần có thể giúp đỡ một chút là đã đủ rồi."

"Cái này..." Vi Vân nhướng mày, đây không phải là giỡn chơi, động cái lại có họa sát thân, hắn thật sự không muốn các nàng mạo hiểm.

Ngu Phi Tuyết, Dung cùng Diệp Lý mỉm cười. Các nàng có trái tim này, chính là hợp ý của các nàng. Tám vị mỹ nhân này chỉ đơn độc nhìn dung mạo, dáng người, hoàn toàn xứng đáng với bốn chữ "Quốc sắc thiên hương", nếu là trước kia thì cũng thôi, chỉ là phàm nhân bình thường., Bây giờ tu thành kim đan, thoát thai hoán cốt khiến các nàng thèm thuồng không thôi, không nhân cơ hội thông đồng, dâm ngoạn một phen, sao xứng đáng với cái tâm lung tung này của các nàng. Lần nào các nàng đi ra chấp hành nhiệm vụ, cũng đều như vậy, muốn cám dỗ nữ tử tuyệt sắc trên thế gian một phen, hưởng thụ khoái ý nhân sinh này.

Vì vậy Ngu Phi Tuyết liền nói: "Như vậy cũng tốt, như vậy đi, tạm thời nhường nhịn tám người các ngươi đi theo bên cạnh chúng ta, làm tùy tùng của chúng ta, các ngươi thấy thế nào?"

Tám đại mỹ nhân nghe vậy mừng rỡ, đồng thời đứng dậy cảm ơn, Thi Nhi càng nói: "Đa tạ Phi Tuyết tiên tử ưu ái, tỷ muội chúng ta nhất định nghe theo phân phó, không dám lười biếng."

Vi Vân thấy vậy, liền không lời nào để nói.

Tiên hiệp đồng minh có mười đội tuần tra nhỏ, phân bố ở các châu, đội này do Ngu Phi Tuyết dẫn đội, nàng định đoạt.

Tám đại mỹ nhân phân phối cho bốn người, vừa hay mỗi người hai người. Trong đó, Cầm Nhi và Thi Nhi chủ động yêu cầu đi theo Vi Vân, sáu người còn lại tự mình đi theo Ngu Phi Tuyết, Dung cùng tam nữ trong Diệp Lý.

Cộng thêm tứ đại yêu Cơ, còn có Đào Hoa giáo Tiểu Kim và Lý Mị Nhi, Vi Vân bây giờ có bát đại tùy tùng, cũng chính là nữ phó, vừa đánh liền bay lên, dù ngươi là pháp tướng cường giả, trong lúc nhất thời cũng không chống đỡ nổi.

Sau đó tất cả đã chuẩn bị xong, mọi người lại xuất phát, bay về Phù Vân Các ở Vân Châu.

Trên đường đi, ánh mắt của Ngu Phi Tuyết, Dung cùng Diệp Lý thỉnh thoảng rơi vào trên thân đàn nhi, ngẫu nhiên đảo qua ngực các nàng sung mãn song nhũ, lướt qua cái mông to tròn của các nàng, vừa nói chuyện với các nàng cùng nhau., Đàm luận kỳ sự thế gian, ví dụ như Huyền Âm giáo chủ Hắc Mục đạo nhân là một nam nhân hèn mọn không có rễ trần, trang chủ Diệu Nhật sơn trang Thiếu Dương đạo nhân thích dùng pháp bảo chí dương bảo kính thịt ăn, Huyền Ngọc tiên tử của Ngọc Nữ phái nhìn rất trẻ tuổi, kỳ thật đã mấy trăm tuổi, nghe Tuyết tiên tử Tuyết Lâu từng uống nước tiểu của các nàng...

Những bí văn tu chân giới này khiến các nàng nghe được tấm tắc lấy làm kỳ lạ, Vi Vân nghe xong càng trợn mắt há hốc mồm, một hồi không biết có phải các nàng bịa chuyện hay không.

Một đoàn người bay rất nhanh, không bao lâu đã tiến vào Vân Châu cảnh nội, xế chiều, đã đến cửa Phù Vân các, nhìn Phù Vân các cao vút trong mây, trong lúc nhất thời nhìn mà than thở.

"Một tòa lầu cao thật tốt!" Vi Vân ngẩng đầu nhìn quanh, mắt nhìn không thấy điểm cuối.

"Ít gặp khó trách." Ngu Phi Tuyết giễu cợt một tiếng.

Mọi người đi ra phía trước, dưới sự hướng dẫn của đệ tử Phù Vân Các, tiến vào một tầng đại điện.

"Ồ, các ngươi tới hơi muộn, rượu chúng ta đều đã đổi mấy bàn rồi." Một thanh âm truyền đến.

Vi Vân ngẩng đầu nhìn sang, chỉ thấy trong đại điện đã có không ít người ngồi, mọi người trải ra bàn trà, bày ra yến hội, đang uống rượu nói chuyện với nhau.

Ngồi ở vị trí chủ nhân là một nam tử trung niên và một người phụ nữ tuyệt sắc, chính là Các chủ Phù Vân Các, Phù Thế Chân Nhân, cùng với Thiên Biến Ma Nữ - Lạc Khinh Trần.

Hai bên là mấy nam nữ thế hệ trẻ tuổi, chính là thánh nữ Liễu Phỉ Nhi của Phù Vân các, đệ tử chân truyền của Dược Vương tông Diệp Trầm Ngư, Thanh Linh, Thanh La, còn có đệ tử chân truyền của Huyền Âm giáo bảy đêm, đệ tử chân truyền của Bảo Hoa tông Thiếu Trạch. Hai người đều là cao thủ cảnh giới Nguyên Anh, là người nổi bật trong thế hệ trẻ tuổi.

Vừa rồi nói chuyện, chính là Bảo Hoa tông Thiếu Trạch, là một nam tử cao lớn tuấn lãng, dương quang cao lớn. Ngồi bên cạnh hắn là

Huyền Âm giáo Thất Dạ, nhìn qua có chút tối tăm, là một thanh niên dáng người thấp bé.

Phù Thế Chân Nhân thấy đám người Vi Vân đến, vội vàng đứng dậy, cười nói: "Đều đến đông đủ, mau ngồi xuống nhanh lên, bần đạo đón gió tẩy trần cho các ngươi."

"Đa tạ tiền bối ưu ái!"

Mọi người cũng không khách khí, lần lượt ngồi xuống, nâng chén liền uống.

Sau khi hàn huyên một hồi, chân nhân đời trước liền nói: "Hiện giờ Ma giáo tàn sát bừa bãi, gây họa cho muôn dân trăm họ, dân chúng trong thiên hạ gặp nạn, chúng ta là người chính đạo sao có thể ngồi yên mặc kệ? Cho nên Thái Huyền Tiên môn thành lập liên minh chính đạo, Tử Nguyệt Tiên môn thành lập Tiên hiệp đồng minh, đây là cử chỉ đại nghĩa, các tông đều ủng hộ lớn, thực là may mắn của chính đạo ta. Chỉ là..."

Mọi người đều đặt chén rượu xuống, lắng nghe chân nhân nói như vậy.

Chỉ thấy Phù Thế Chân Nhân than thở: "Nhưng Thái Huyền Tiên Môn và Tử Nguyệt Tiên Môn có chút bất hòa, thật sự là một chuyện tiếc nuối, dù sao cũng là người của chính đạo. Bần đạo ở đây, hy vọng các vị tiểu đạo hữu có thể đoàn kết nhất trí, tỉ như, chớ có thù hận người của liên minh chính đạo, mọi người đồng tâm hiệp lực, mới có thể đánh tan Ma giáo."

Ngu Phi Tuyết nghe được trong giọng nói của hắn, liền hỏi: "Xin hỏi sư thúc, liên minh chính đạo có người muốn tới chỗ này hay không?"

Trong lúc nhất thời, chân nhân Phù Thế cùng Lạc Khinh Trần đồng thời ném ánh mắt tán thưởng về phía nàng.

Phù Thế chân nhân mỉm cười nói: "Phi Tuyết sư điệt nói không sai, đúng là như thế. Lúc đó liên minh chính đạo đã tổ chức đội ngũ tuần tra, phân công các châu, nhưng thời gian bọn họ đến sớm hơn các ngươi một chút. Ba ngày trước đã đến, bọn họ có hai mươi người, lấy trưởng lão Minh Đức Sơn Nhân của Thái Huyền tiên môn cầm đầu., Dẫn đầu các cao thủ trẻ tuổi của các đại tông môn ở lại một ngày tại bản các liền rời đi, hẳn là đi về phía bắc rồi, nơi đó có tân lập sơn môn của Thiên Long thần giáo, có yêu nhân của ba đại ma giáo chiếm giữ trong đó, gây họa không nhỏ."

Ngu Phi Tuyết hỏi: "Vậy ý của sư thúc là..."

Chân nhân Phù Thế cười ha ha, nói: "Bần bối không có ý kiến gì khác, chỉ hy vọng các vị chớ xung đột với bọn họ là tốt rồi, thời khắc mấu chốt còn có thể hợp lực lui quân, dù sao, mục đích của mọi người đều giống nhau."

Vi Vân thầm nghĩ trong lòng: "Phù Thế chân nhân làm chuyện này để đánh tan Ma giáo chắc hẳn không phải vì muốn đánh tan Ma giáo, mà vì nơi này là địa bàn của Vân Châu, là địa bàn của Phù Vân Các, hắn không muốn nhìn thấy hai liên minh tranh chấp, bởi vì hai mặt hắn đều giao hảo, đánh nhau không biết nên giúp ai đây."

Đội trưởng tiểu phân đội tiên hiệp là Ngu Phi Tuyết, nàng mở miệng nói: "Nếu sư thúc đã mở miệng, Phi Tuyết sao dám không tuân theo. Chỉ cần bọn chúng không gây sự, chúng ta chắc chắn sẽ bảo vệ tình nghĩa chính đạo."

"Đó là vô cùng tốt, nào, uống rượu." Phù Thế chân nhân nâng chén nói.

Mọi người nhao nhao đứng dậy, lần lượt mời rượu vị tiền bối cao nhân này.

Đêm đó, mọi người nghỉ tạm ở phòng khách Phù Vân các, lầu cao Phù Vân các đứng sừng sững trên mặt hồ, lầu cao sơn môn này tự nhiên sẽ không cho ngoại nhân dùng, bất quá bốn phía hồ xây một

vòng lầu các, tinh xá, là dùng cho đệ tử ngoại môn và tạp dịch Phù Vân các, đám người cũng được an bài trong những lầu các này, chọn lựa mấy chỗ lầu các tinh xảo, đặt giường cho mọi người.

Tiểu đội tiên hiệp đến địa bàn Phù Vân các làm việc, Phù Vân các thân là chính đạo thất tông đương nhiên phải cung cấp thuận tiện, ví dụ như ăn ở, như tiểu đội gặp phải yêu ma, Phù Vân các còn phải kịp thời cung cấp vũ lực trợ giúp.

Mọi người ở trong rừng trúc nhỏ bên hồ, nơi này có rất nhiều lầu các cùng tinh xá, là chuẩn bị cho khách quý, ngồi ở trong sân, có thể nhìn thấy thắng cảnh mặt hồ phù vân, lá sen từ mặt nước toát ra sừng nhọn, ngẫu nhiên có thể thấy được chim chóc bay qua mặt hồ, uyên ương ở trong nước chơi đùa, khí tức mùa xuân càng thêm đậm.

Giờ phút này đã là ban đêm, trên bầu trời lóe ra từng điểm ánh sáng ngôi sao, mọi người ngồi vây quanh trong sân, uống trà, nói chuyện phiếm, liên lạc tình cảm, quen thuộc năng lực lẫn nhau, mới có thể phối hợp hành động.

Trong mười người, Vi Vân tu luyện chính là dung hợp công pháp khoáng thế của sáu đại kỳ công đương thời, Nhật Nguyệt Chiếu tam giới đại pháp, pháp lực hùng hậu, vượt xa mọi người, thực lực mạnh mẽ, ở đây không ai có thể so sánh. Nhưng hắn trải qua nhiều lần hiểm cảnh, lĩnh ngộ đạo lý "Thiên đạo", tổn hại có thừa, không muốn quá khoa trương, bởi vậy chỉ nói sở học bàng môn của mình, mọi người cũng lơ đễnh.

Ngu Phi Tuyết, Dung cùng bên trong Tử Nguyệt Tiên Môn tu luyện chính là Tử Nguyệt Già Thiên Công của Tử Nguyệt Môn, đều có tu vi Nguyên Anh viên mãn, là người nổi bật trong thế hệ trẻ tuổi của Thất Tông chính đạo. Ngu Phi Tuyết cũng có Minh Nguyệt Phi Hoàn bên người, có thể chiến đấu với cường giả tướng.

Diệp Trầm Ngư, Thanh Linh và Thanh La đều là đệ tử Dược Vương tông. Dược Vương Kinh cũng là một trong thập đại kỳ công lực lúc đó, có thể giải bách độc, có thể trị thương nặng. Diệp Trầm Ngư lại

có tu vi Pháp Tướng sơ kỳ, còn có Thiên Âm Tiên Địch trong tay, thực lực mạnh mẽ.

Liễu Phỉ Nhi tu luyện chính là Tỳ Hưu Long Phượng phú của Phù Vân các, cũng có tu vi Pháp tướng sơ kỳ, tinh thông tiễn thuật của Phù Vân các, công kích sắc bén, hơn nữa còn có cả Phong Thần chi dực pháp bảo trên người, trước kia đã đứng ở thế bất bại.

Thất Dạ là đệ tử thân truyền của giáo chủ Huyền Âm giáo, tu luyện Hàn Băng Huyền Công, cũng có tu vi Nguyên Anh viên mãn, còn tu thành Hàn Băng thần thông, một đôi bàn tay hiện ra ánh sáng óng ánh, có hàn khí từ đó toát ra, vừa nhìn đã biết không dễ chọc.

Thiếu Trạch là đệ tử chân truyền của Bảo Hoa tông, cũng có tu vi Nguyên Anh viên mãn, tu luyện Quang Hoa Quyết, có thể mượn lực lượng ánh sáng tác chiến. Bất luận là ánh sáng nhật nguyệt ngôi sao, hay ánh nến, đều có thể tăng cường thực lực của hắn. Nhưng nếu trong hoàn cảnh không có ánh sáng, thực lực của hắn sẽ bị hao tổn rất lớn.

Mọi người giới thiệu một hồi, liên hệ với nhau có hay không.

Lúc này Thiếu Trạch cười nói: "Vi huynh, ngươi nói bản thân sở học Bàng Tạp, đây cũng không phải là chuyện tốt gì. Phải biết rằng, đạo tu hành, quý tinh không nhiều, cần phải thâm nhập một môn mới có thành tựu... Đúng rồi, nghe nói Vi huynh giết Phong Tuấn Kiệt của Thái Huyền Tiên Môn, có việc này không? Hắn là một trong ba công tử chính đạo, thực lực rất mạnh, tiểu đệ ta cũng mặc cảm không bằng. Ta thấy với tu vi của Vi huynh, tựa hồ..."

Rõ ràng lời này là đang hoài nghi thực lực của Vi Vân.

Thất Dạ cau mày nói: "Thiếu Trạch huynh chớ nói lung tung, Vi huynh là người như thế nào? Người ta là nghĩa tử của Ngu minh chủ, thực lực sẽ kém chỗ nào? Nếu có thể gia nhập tiểu đội tiên hiệp chúng ta, tự nhiên sẽ không kém."

Thiếu Trạch gật đầu đồng ý: "Đúng, đúng, dù sao cũng là nghĩa tử của Ngu minh chủ, có thể gia nhập vào một tiểu đội tiên hiệp của chúng ta cũng là chuyện rất bình thường."

Nhìn hai người một xướng một họa, Vi Vân cảm thấy buồn cười, cũng không đáp lời, chỉ lẳng lặng nhìn, thỉnh thoảng uống một chén trà xanh.

Tuổi còn trẻ!

Vi Vân âm thầm lắc đầu, lúc trẻ tuổi quá mức thuận lợi, người chưa từng nếm trải đau khổ chính là như vậy, lúc trước hắn cũng không phải như vậy.

Ngu Phi Tuyết, Diệp Trầm Ngư, Liễu Phỉ Nhi, thậm chí là bốn đại yêu Cơ, Cầm Nhi, Thi Nhi, tất cả đều hai mặt nhìn nhau, trong lòng thầm nghĩ, sao Liên Minh Tiên hiệp lại có một thanh niên tài tuấn ngu xuẩn như thế? Chết rồi cũng không biết đã chết như thế nào.

Sau một phen giao lưu, Ngu Phi Tuyết đứng dậy nói: "Được rồi, các vị sư huynh, sư tỷ, ta nghỉ ngơi trước. Sáng sớm ngày mai, chúng ta sẽ chia làm năm tổ, mỗi người tự đi Vân Châu tuần tra. Trước khi trời tối sẽ trở lại nơi đây tụ hợp."

Nói xong, Ngu Phi Tuyết đi đến chỗ tinh xá của mình, thư nhi cùng Họa Nhi thân là tùy tùng của nàng, cũng đi theo phía sau nàng.

124

Chương 1 1 1, Bạch Không Ưu phải chết.

Ngu Phi Tuyết vừa đi, Diệp Trầm Ngư, Thanh Linh, Thanh La, còn có Liễu Phỉ Nhi, dung mạo, trong lá cũng lần lượt trở về phòng ngủ của mình, nghỉ ngơi.

Vi Vân cũng đứng lên, đang muốn trở về phòng thì Thiếu Trạch bỗng nhiên gọi hắn lại, nói: "Vi huynh dừng bước!"

Vi Vân dừng chân hỏi: "Thiếu Trạch huynh còn có chuyện gì?"

Thiếu Trạch đi tới, ôm lấy bả vai hắn, nhỏ giọng nói: "Vi huynh, ta thấy tu vi của ngươi mặc dù không được tốt lắm, nhưng diễm phúc thực không ít, bên người lại có nhiều mỹ nhân tuyệt sắc đi theo như vậy, thực sự khiến tiểu đệ nhìn mà than thở, không biết Vi huynh có thể hay không từ bỏ tình yêu, nhường ra mấy người nữ bộc cho ta? Tiểu đệ nhất định sẽ cảm khắc sâu trong lòng!"

"A, thực sự xin lỗi, không thể." Vi Vân trực tiếp cự tuyệt.

Đùa gì vậy, tứ đại yêu Cơ là bảo tiêu trung thành của hắn, Cầm Nhi, Thi Nhi là bạn giường mỹ lệ của hắn, một người cũng không thể cho người khác, còn muốn mấy người? Quả thực là nằm mơ.

Thiếu Trạch nghe vậy, nhất thời có chút không vui, lại nói: "A, lý giải, như vậy đi... Vi huynh, nói thật cho ngươi biết, ta yêu thánh nữ Liễu Phỉ Nhi của Mộ Vân Các. Dù sao ngươi cũng là nghĩa huynh của hắn, nàng tất nhiên sẽ nghe ngươi. Ngươi giúp ta dắt mối quan hệ, giúp ta liên lạc một chút tình cảm có được không?"

Vi Vân nghe vậy, cau mày nói: "Lời của Phỉ Nhi muội muội... Ta chỉ có thể tận lực, không dám cam đoan có thể giúp được nàng."

Thiếu Trạch vội nói: "Yên tâm, Vi huynh nhất định có thể giúp ta. Đúng rồi, xin Vi huynh đem phong thư này thay ta chuyển giao cho Liễu Phỉ Nhi... À, hẳn là Phỉ Nhi muội muội."

Vừa nói, vừa lấy ra một phong thư nhét vào tay Vi Vân.

Vi Vân quét mắt, tiện tay thu vào: "Kỳ thật Thiếu Trạch huynh hoàn toàn có thể giao cho nàng."

Thiếu Trạch cười nói: "Như vậy quá đột ngột rồi. Được rồi, Vi huynh, tại hạ trước hết trở về phòng, kính xin nhất định hỗ trợ làm tốt việc này! Bằng không ta liền nói cho người khác, ngươi là vì quan hệ với Ngu Minh chủ mới có thể gia nhập tiểu phân đội của tiên hiệp chúng ta, hắc hắc..."

Nói xong, Thiếu Trạch quay trở về phòng của mình.

Thành viên trong các phân đội nhỏ của tiên hiệp thuộc về Chấp Pháp Giả của Tiên hiệp đồng minh, bình thường đi tuần tra các nơi, mỗi tháng một chuyến trở về tổng bộ Tiên hiệp đồng minh là Tử Nguyệt tiên môn, đồng thời báo cáo nhiệm vụ, còn có thể nhận được vô số phù tiền không nhỏ, chính là ban thưởng nhiệm vụ., Bởi vậy, gia nhập tiểu đội tiên hiệp, chẳng những có địa vị, còn có thể thu hoạch phù tiền, là sự chênh lệch giữa mỗi một thế hệ trẻ tuổi Tiên hiệp và Đồng Minh. Vì vậy Thiểu Trạch hoài nghi, cho rằng Vi Vân phải dựa vào quan hệ mới có thể đi vào.

Nhìn bóng lưng đối phương, Vi Vân không khỏi bật cười.

Bóng đêm lạnh như nước, bốn phía yên tĩnh, đại đăng lồng ngoài cửa còn đốt đèn dầu, ánh sáng phiếm hồng chiếu sáng mặt đường.

Giờ phút này đã là đêm khuya, mọi người đều chìm vào giấc ngủ.

Vi Vân trần truồng nằm trên giường, sáu nữ nhân tuyệt sắc nằm bên cạnh thân thể trần trụi, chính là Cầm Nhi, Thi Nhi còn có tứ đại yêu cơ, Cầm Nhi tựa vào ngực trái hắn, Thi Nhi tựa vào ngực phải hắn,

tứ đại yêu Cơ đều ôm cánh tay, đùi, đều ngủ thập phần hương vị ngọt ngào.

Bởi vì sáng sớm ngày mai phải chấp hành nhiệm vụ, Vi Vân cũng không cùng các nàng dâm ngoạn, chỉ ôn tồn chốc lát liền chìm vào giấc ngủ.

Nghe tiếng hít thở đều đặn bên người, trong đầu Vi Vân suy nghĩ về hành động ngày mai. Bỗng nhiên gã khẽ trợn mắt, lá thư lấy ra từ trong tay áo Càn Khôn rồi từ từ rút thân thể mềm mại của sáu đại mỹ nữ ra, khoác quần áo lên người, đi ra cửa phòng, đến trước cửa phòng Liễu Phỉ Nhi.

Liễu Phỉ Nhi thân là thánh nữ của Phù Vân các, ở trên lầu cao của Phù Vân các, nhưng hôm nay nàng cũng là một thành viên phân đội nhỏ của tiên hiệp, vì không muốn làm chuyện gì đặc thù nên cũng như mọi người, đều ở trong tinh xá của rừng trúc Tiểu Trúc, như vậy càng tiện lợi cho nhau.

"Phỉ Nhi muội muội, ngủ được chưa? Phỉ Nhi muội muội..."

"A a" một tiếng, cửa phòng mở ra, Liễu Phỉ Nhi mặc cái yếm màu lam đứng ở cửa ra vào, đôi mắt đẹp như vầng trăng lưỡi liềm hiện ra hào quang, nhũ lớn căng phồng cơ hồ muốn lách rách yếm bắn ra. Nàng một tay kéo Vi Vân vào, bàn tay trắng nõn như ngọc đập vào lồng ngực hắn một cái, nói: "Hơn nửa đêm rồi, cái gì kêu cái gì, không sợ đánh thức người ta sao?"

Vi Vân nhún vai, nói: "Na, cấp cho ngươi." Nói xong quay người rời đi.

Được thôi, không hoan nghênh ta, vậy ta không ở lại nữa.

"Đây là vật gì?"

Liễu Phỉ Nhi một tay đóng cửa lại, dựa lưng vào cửa, mở phong thư ra, lấy thư trong đó ra, chỉ thấy trên đó viết: "Tiểu Phỉ Nhi muội muội,

từ khi nhìn thấy lần đầu tiên, ta đã rất yêu nàng, hơn nữa còn chìm sâu trong đó, không cách nào tự kềm chế được. Ta đang nghĩ, nếu không có nàng, thì sống sót sẽ vô vị đến cỡ nào..."

Phong Tình thư này cũng không ký danh, sau khi Liễu Phỉ Nhi xem xong còn tưởng là do Vi Vân đưa tới, nhất thời khuôn mặt đỏ bừng, trái tim đập thình thịch không ngừng. Nàng kêu lên một tiếng yêu kiều, lẩm bẩm: "Hay cho một Tiểu Vân Vân, không ngờ muội muội của ngươi lại có suy nghĩ không an phận như vậy. Hừ, không phải chứ... trừ phi chính miệng ngươi nói với ta ba chữ... Ai da, ta đang nghĩ gì vậy!"

Liễu Phỉ Nhi một tay bóp nát bức thư trong tay, hóa thành bột phấn tiêu tán, sau đó trở lại trên giường, che lại đầu lâu, rồi nằm ngáy o o.

Cùng lúc đó, hắn thiết kế một gian phòng cách âm kết giới. Ngu Phi Tuyết đang ôm hai mỹ nhân tuyệt sắc, thư nhi cùng Họa Nhi đang làm chuyện không thể để người khác biết được.

Chỉ thấy Ngu Phi Tuyết ngửa mặt nằm ở trên giường, hai chân mở rộng ra, đôi chân thon dài của phụ nhân tuyệt sắc ngọc rời ra, hai chân của phụ nữ đan chéo vào nhau, chỉ giao nhau giữa hai huyệt nhỏ, cùng với bắp thịt nõn nà của đối phương, đôi môi âm nhu dán chặt vào nhau, các khe thịt dính chặt vào cùng một chỗ., Nhẹ nhàng ma sát, mang đến cho song phương khoái cảm khó tả. Họa Nhi thì hai chân khép lại, ngồi ở trên cằm Ngu Phi Tuyết, hạ thể kề sát khuôn mặt xinh đẹp của nàng, huyệt thịt mềm mại mềm mại rơi vào trên miệng Ngu Phi Tuyết. Ngu Phi Tuyết đang há to miệng hút lấy miếng thịt mềm mại, huyệt nhỏ dính nước bọt, thơm nức mũi của nàng.

Ngoài ba người các nàng ra, còn hai gian phòng khác, ba người dung hòa, kỳ nhi, từ Nhi, Diệp Lý, ca Nhi và Phú Nhi, cũng ôm nhau dâm loạn, ai cũng thở hồng hộc, quên cả trời đất.

Bất luận là bọn Ngu Phi Tuyết, hay là Cầm Nhi, Thi Nhi, đều là người của Âm Nguyệt hoàng triều. Đối với trò chơi dâm loạn giữa nữ tử, chính là chuyện thường ngày, không đáng nhắc tới.

...

Dưới bóng đêm, hai bóng người nhanh chóng xuyên qua trong rừng, một người ở phía trước chạy vội, một người đuổi theo ở phía sau, tốc độ cực nhanh, dù là quỷ ảnh cũng không bằng.

Hai người chính là Phật công tử kiêng sắc, cùng Bạch công tử Bạch Vô Ưu.

"Cảnh sắc, Tú Vân rốt cuộc có phải do ngươi giết hay không, ngươi trả lời ta!"

Bạch Vô Ưu mặc một bộ áo trắng, chân đạp phi kiếm, điên cuồng đuổi theo hòa thượng đầu trọc.

"Đã nói là do Vi Vân kia giết chết, vì sao ngươi không tin ta?"

"Vậy vì sao ngươi phải chạy?"

"Bạch huynh, tiểu đệ còn có chuyện quan trọng bên người, không rảnh để nói chuyện với ngươi."

"Hôm nay ngươi nhất định phải nói rõ ràng cho ta!"

"Keng keng keng keng!"

Lúc giới sắc di chuyển nhanh chóng, sau lưng kéo theo liên tiếp tàn ảnh, thấy Bạch Vô Ưu đuổi theo không bỏ, đành phải ngừng lại, nhảy lên một cái, nhẹ nhàng rơi vào trên một hạt nhai bách, mũi chân giẫm lên nhánh cây mảnh mai, khẽ đung đưa.

Bạch Vô Ưu cũng dừng lại, tầng tầng bóng người chồng chất cùng một chỗ, hóa thành một công tử phong thần tuấn lãng, lưng đeo trường kiếm, đứng dưới tàng cây, sắc mặt lạnh lùng nhìn giới sắc.

Từ khi Diệu Y Phật Mẫu răn dạy, dưới trạng thái cường thế, Vi Vân lại nói rõ không phải do hắn gây nên, Bạch Vô Ưu liền hoài nghi chuyện sát hại Mạc Tú Vân, đúng là làm để kiêng sắc. Những ngày

này, hắn đuổi theo cảnh sắc dây dưa không ngớt, muốn làm rõ ràng không thể, nhưng kiêng sắc thế nào cũng không muốn thừa nhận, lúc này đã tiến vào Vân Châu.

Bạch huynh niệm phật một tiếng, nói: "Bạch huynh, tốt xấu gì chúng ta cũng có giao tình nhiều năm, ngươi lại tin tưởng người rơi vào Ma giáo mà không tin ta?"

Bạch Vô Ưu lạnh lùng nói: "Ngày đó rõ ràng Vi Vân thực lực mạnh hơn ta, nhưng cũng không làm khó ta, như vậy đủ để chứng minh hắn không thẹn với lương tâm. Còn nữa, Diệu Y Phật Mẫu nói khí tức trên người ngươi còn chưa chính, ngươi giải thích thế nào?"

Cẩn sắc nghe vậy, nhất thời chậm lại, hắn có thể tùy ý bôi đen Vi Vân, thậm chí là Bạch Miểu, nhưng Diệu Y Phật Mẫu... Hắn dù to gan lớn mật, cũng không dám nói bậy.

Bạch huynh ho một tiếng, nói: "Ài, Bạch huynh có điều không biết, trước đó không lâu tiểu đệ gặp phải Ma công tử, bị hắn làm bị thương, trên người nhiễm một chút ma khí, cho nên Diệu Y Phật Mẫu có lời ấy, không tin ngươi có thể đi hỏi hắn."

Bạch Vô Ưu nhướng mày: "Chuyện này là thật?"

"Hai ta tương giao đã lâu, cần phải lừa ngươi sao?" Sắc mặt thầm mắng trong lòng, sớm biết nữ nhân kia là Bạch Vô Ưu thân thiết, liền không lấy tính mạng của nàng ta, sướng mà lại không sướng, còn rước lấy một thân loạn lạc.

"Rốt cuộc Tú Vân đó do người phương nào giết chết!" Bạch Vô Ưu ngửa đầu rống giận, sóng âm chấn động núi rừng, khiến vô số chim chóc kinh sợ.

Giới sắc thấy diện mạo hắn dữ tợn, hơi có chút tâm quắc, không khỏi mở miệng trấn an: "Bạch huynh nén bi thương, người chết không thể sống lại... Lại nói, ta thấy vị sư muội kia cũng giống như vậy, có chút

không kiểm điểm, tựa hồ còn cùng Vi Vân kia có chút gì đó, Bạch huynh ngươi đối với nàng như thế, sợ là không đáng chứ?"

Dứt lời, Bạch Vô Ưu biến sắc, đôi mắt phóng tinh quang nhìn lại hướng nhẫn sắc.

Màu cảnh sắc đột nhiên phát hiện mình lỡ lời, vội vàng ngậm miệng, xoay người rời đi.

"Cẩu tặc, chính là ngươi làm! Còn dám giảo biện!"

Bạch Vô Ưu gầm lên giận dữ, trường kiếm trên lưng rời vỏ, hóa thành một loạt kiếm quang, thành hình quạt quét về phía nhẫn sắc!

"Bạch huynh, ngươi hiểu lầm rồi..."

Trên người giới sắc tuôn ra một đoàn kim quang, hóa thành một chữ "Vạn" chính giữa, chú văn màu lam chung quanh, dùng mười tám vòng Vương Chú đối kháng thần thông kiếm đạo của Bạch Vô Ưu.

"Nếu không phải là ngươi, ngươi làm sao biết được những chuyện này!"

"Bạch huynh, nếu ngươi còn hùng hổ bức bách như vậy thì đừng trách tiểu đệ không khách khí."

"Chẳng phải ngươi bị Ma công tử làm bị thương sao, sao ta không nhìn ra?"

Hai người kịch đấu với nhau, pháp lực khuấy động, cây cỏ xung quanh đều bị tước đi một tầng, phật quang màu vàng và kiếm khí màu trắng va chạm lẫn nhau, phát ra liên tiếp âm thanh phá hủy. Bạch Vô Ưu đã tu luyện Kiếm đạo tới tầng thứ hai, luyện tơ thành hư cảnh giới, hóa kiếm khí thành sợi tơ, hóa thành hư vô, chém giết vạn vật, Bạch Vô Ưu., Khiến người ta khó lòng phòng bị, nhưng kiêng sắc từ Vạn Phật thư lĩnh ngộ được Thập Bát Luân Vương Chú cũng không phải chuyện đùa, chính là đỉnh cấp thần thông của Tiểu Mật

Tông, có thể ngăn địch, hàng ma, am hiểu nhất hộ thân, Bạch Vô Ưu trong lúc nhất thời cũng không thể đánh phá chú luân của hắn, không thương tổn được hắn.

Giới Sắc thấy Bạch Vô Ưu đã vững tin hắn là hung thủ, đêm nay tuyệt đối không có kết quả tốt, lập tức tế lên tràng hạt rết, tấn công Bạch Vô Ưu, lúc này mới cùng ngang hàng.

Chiến ý hai người tăng vọt, đánh đến khó phân thắng bại.

Đúng lúc này, hai đạo thân ảnh màu máu từ không trung hạ xuống, lơ lửng giữa không trung. Hai người này đều có bộ dáng bình thường, hai mắt đỏ như máu, trên lưng có một đôi cánh thịt. Điểm khác biệt chính là, một người đàn ông trung niên, còn có một thanh niên nam tử, sắc mặt thanh niên nam tử tàn nhẫn, ánh mắt sắc bén, chính là đệ tử chân truyền Huyết Thần giáo Huyết công tử.

Người bên cạnh hắn đang nâng một ngọc tỷ, ngọc tỷ này có hình dáng như một ngọn núi lớn, trên núi khảm nạm chi chít khô lâu, cả ngọc tỷ hiện ra lục quang âm trầm, những khô lâu đầu kia tựa hồ đang chuyển động, giống như vật còn sống.

Người này chính là trưởng lão Tiết Hải của Huyết Thần giáo, trong tay đang nhờ trung cấp pháp bảo Âm Sơn Quỷ Tỳ.

Tiết Hải quét mắt nhìn hai người Bạch Vô Ưu cùng kiêng sắc chiến ý đang say sưa, hơi có chút kinh ngạc, nói: "Hai người này tuy chỉ có tu vi Nguyên Anh, nhưng thực lực lại tương đối không tầm thường, không hổ là đệ tử chân truyền của Thất Tông chính đạo."

Huyết công tử chớp động đôi cánh thịt, nói: "Trưởng lão, kẻ đoạt pháp bảo của ta không phải là hai người này."

"Ta biết." Tiết Hải mỉm cười, "Tuy nhiên, nếu như đã gặp được, vậy liền thuận tay thu, cũng là hiệu lực cho Thần giáo ta."

Nói xong, Tiết Hải tế ra Âm Sơn Quỷ Tỳ, quỷ tỷ trong tay, nổi lên một trận lục quang, đầu lâu phía trên đều sống lại, từ đó rơi xuống, hóa thành từng đầu lâu cao lớn, trên thân bạch cốt lởm chởm, xương cốt cứng rắn, đao thương bất nhập, hai mắt bốc lên lục quang, trong miệng phát ra tiếng gào rú, một mạch đầu hướng Bạch Vô Ưu cùng kiêng sắc đánh tới.

Hai người Bạch Vô Ưu và Giới Sắc thấy thế, vội vàng thi triển kiếm đạo cùng chú luân ngăn địch, đã thấy tia kiếm hạ xuống, chỉ lưu lại trên thân những khô lâu quỷ này từng đạo bạch ấn, không thấy tổn thương chút nào. Bạch Vô Ưu nhất thời biến sắc, hét lớn một tiếng, cũng không thể để ý tới công kích giới sắc, chỉ có thể toàn lực ứng phó, phối hợp pháp thuật trong Dược Vương Kinh, kiếm ti kèm theo thanh mộc pháp lực, lấy sinh cơ khắc chế tử khí, lúc này mới có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Mười tám vòng Vương Chú lại vừa vặn có thể khắc chế khô lâu quỷ, dưới ánh sáng của Chú Luân Phật chiếu rọi, khô lâu quỷ nhao nhao tan ra thành từng mảnh đất, một sợi khói xanh từ đó bay lên, đảo mắt tiêu tán. Chỉ là số lượng khô lâu quỷ này rất nhiều, liên tục không ngừng, căn bản giết tới bất tận.

"Là người của Huyết Thần giáo, Bạch huynh, nếu hôm nay tiểu đệ thua ở đây tất cả đều là do ngươi ban tặng!" Giới Sắc vội vàng nói.

"Thú vị."

Tiết Hải thấy hai người có thể ngăn cản thế công của Âm Sơn Quỷ tỷ, không khỏi hơi kinh ngạc, lập tức hỏi: "Như vậy thì sao?"

Nói xong, trong tay nắm một đoàn huyết quang, đặt vào trong âm sơn quỷ tỷ, toàn bộ Âm Sơn quỷ tỷ nhất thời huyết quang đại tác, từ đó rơi xuống càng nhiều khô lâu quỷ, trên người ai cũng khoác một tầng huyết sắc quang hoa, gào thét phóng tới hai người Bạch Vô Ưu cùng giới sắc.

Được pháp lực Huyết Ma Công của Tiết Hải gia trì, khô lâu quỷ trở nên hung sát vô cùng, dù Bạch Vô Ưu và giới sắc toàn lực làm, cũng ngăn cản không nổi, rất nhanh trên thân vết thương chồng chất, nửa canh giờ qua, phù chú và tiền phù trên người đều hao tổn không còn, lập tức mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng.

Lúc này, tiếng nói của Tiết Hải vang lên bên tai hai người: "Gia nhập vào Thần giáo chúng ta, tha cho các ngươi không chết, nếu không các ngươi sẽ chết không có chỗ chôn!"

Lúc này mặt mũi giới sắc tràn đầy vết máu, xương ngực bị cắt đứt mấy cái, nghe vậy xong, kinh hoảng thất thố nói: "Tiền bối chậm đã, có chuyện gì từ từ nói!"

Bạch Vô Ưu thì sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị, không nể mặt chút nào, cả giận nói: "Tà ma ngoại đạo, muốn cho bổn công tử đầu hàng, đúng là si tâm vọng tưởng!"

"Lập thệ gia nhập Huyết Thần giáo ta, hoặc... Chết!" Tiết Hải nói như chém đinh chặt sắt.

Bạch Vô Ưu và cảnh sắc làm sao có thể ngăn cản thế công của trưởng lão Huyết Thần giáo, nhất thời càng thêm nguy hiểm, Huyết công tử đứng một bên thấy vậy cười quái dị không thôi, trong miệng trêu chọc nói: "Ồ, đây không phải tam công tử chính đạo sao, sao lại có kết cục như vậy? Có cần giúp đỡ không?"

Mắt thấy sắp trúng độc thủ, cảnh sắc vội vàng hô: "Ta nguyện gia nhập Huyết Thần giáo!"

"Lập thệ!" Tiết Hải lạnh lùng nói.

Vào thời khắc sống còn, kiêng sắc cũng không kịp nghĩ nhiều, bảo vệ tính mạng quan trọng hơn, lập tức nói: "Ta kiêng sắc thề... Gia nhập Huyết Thần giáo, vĩnh viễn không quay lưng, nếu làm trái lời ấy, trời tru đất diệt!"

Lời vừa ra khỏi miệng đã không còn đường đổi, Tiết Hải lập tức nở nụ cười. Người điều khiển khô lâu quỷ từ bên người gã lui ra, chuyển hướng công kích về phía Bạch Vô Ưu, chờ gã đầu hàng.

Hắn lại không biết, Bạch Vô Ưu từ nhỏ gia nhập Dược Vương tông, chịu trưởng bối Dược Vương tông hun đúc, một thân chính khí, xương sắt, cả người như một thanh kiếm sắc bén, thà gãy không cong, quyết không vì tà ác cúi đầu, nào chịu khuất phục.

Đối diện với áp lực khổng lồ này, Bạch Vô Ưu toàn thân đẫm máu bỗng nhiên quát lớn một tiếng, mi tâm xuất hiện một ấn ký hình kiếm màu trắng, đây là ấn ký hình kiếm màu trắng, hiện ra ánh sáng trắng nhàn nhạt. Ấn ký này vừa xuất hiện, trên người Bạch Vô Ưu nhất thời tuôn ra vạn đạo kiếm quang, cột sáng chói mắt phóng lên trời, một cỗ lực lượng mênh mông cuồn cuộn quét ra bốn phương tám hướng. Khô lâu quỷ màu máu xung quanh bị cỗ lực lượng này đụng vào, tất cả đều hóa thành tro bụi, dập tắt không thấy gì nữa.

"Thanh kiếm thể Tiên Thiên thức tỉnh?!"

Tiết Hải nhìn dáng vẻ của Bạch Vô Ưu, nhất thời mặt mũi tràn đầy kinh hãi, rất rõ ràng, thể chất Tiên Thiên của người này đã thức tỉnh, hơn nữa lúc thức tỉnh bộc phát ra loại sức mạnh thể chất đỉnh cao này, thật sự là một thiên tài tuyệt thế, chỉ tiếc là không thể nào sử dụng cho Huyết Thần giáo sử dụng!

"Đáng tiếc, nếu không thể sử dụng Thần giáo ta, vậy cũng chỉ có thể hủy diệt."

Tiết Hải Sinh sợ Bạch Vô Ưu thừa cơ bỏ chạy, lập tức phóng lên trời, một tay hóa thành cự chưởng màu máu, vỗ xuống đầu Bạch Vô Ưu phía dưới!

"A ——"

Mái tóc Bạch Vô Ưu bay múa, hai tay giơ cao, lòng bàn tay kiếm quang như trụ, cứng rắn đối mặt huyết ấn ma chưởng của Tiết Hải!

"Oành!"

Một tiếng ầm ầm rung mạnh vang lên, huyết sắc cự chưởng cùng kiếm quang màu trắng đụng vào nhau, tuôn ra một cỗ khí lãng kinh thiên, sóng ánh sáng cường đại truyền ra chung quanh, dù lấy tu vi Huyết công tử và giới sắc, cũng không thể không bay lui ra ngoài mấy chục trượng, tránh xa xa, thậm chí chống lên pháp lực vòng bảo hộ, bảo vệ toàn thân, cát bay đá chạy chung quanh đều hóa thành bụi trần, phiêu diêu trên bầu trời đêm.

"Ách ——"

Bạch Vô Ưu rên lên một tiếng, một vòi máu tươi từ trong miệng phun ra, nhưng ý chí của hắn vẫn kiên định, cố gắng chống đỡ.

Tiết Hải thấy vậy, lại một chưởng hạ xuống, huyết sắc cự chưởng rơi ở trên cự chưởng phía dưới, hai bàn tay chồng lên nhau, nhất thời uy lực tăng lên! Tu vi Tiết Hải thế nào, lúc trước gã là trưởng lão Thủ tịch Huyết Thần giáo, pháp tướng viên mãn cường giả, pháp lực cao cường, Bạch Vô Ưu chỉ là Nguyên Anh viên mãn, cho dù mạnh hơn mấy lần nữa., Cũng quyết không phải là địch thủ của hắn, nếu không phải thức tỉnh được một kích của kiếm thể Tiên Thiên thì hắn đã không thể chịu đựng nổi. Ngay lập tức, Bạch Vô Ưu cũng không thể tiếp tục chống đỡ được nữa. Một tiếng hét thảm vang lên, xương cốt toàn thân phát ra từng hồi giòn vang lách cách, vỡ vụn thành từng khúc, toàn thân xụi lơ ngã xuống đất. Một lượng lớn máu tươi từ trong miệng tuôn ra ngoài, đã ít thở ra.

Tiết Hải phi thân rơi ở một bên, tay nâng Âm Sơn Quỷ tỷ, lạnh lùng nhìn Bạch Vô Ưu.

Lúc này Huyết công tử và nhẫn sắc phi thân tới, nhìn dáng vẻ hấp hối của Bạch Vô Ưu, cảm thấy không đành lòng, đi tới trước, ghé vào lỗ tai hắn nói: "Bạch huynh, ngươi cần gì phải vậy? Gia nhập Huyết Thần giáo không phải cũng tu hành giống vậy sao, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt! Bây giờ thì tốt rồi, tính mạng cũng mất... Aiz!"

Bạch Vô Ưu run rẩy nói: "Tà... Ma... Ngoài... Đạo... Nhân... Nên... mà... tru... chi..."

"Bạch huynh, hiện tại mạng ngươi cũng không còn, vậy tiểu đệ cũng đành thẳng thắn. Không sai, sư muội kia của ngươi đích thật là do ta giết, kỳ thật ta chỉ muốn chơi đùa nàng một chút, tu luyện Hoan Thiền Thiền mà thôi, ai ngờ nàng ta cương liệt như thế, ngươi lại tới nhanh như vậy, để tránh bị người khác biết được., Ta cũng chỉ có thể diệt khẩu, thật có lỗi, Bạch huynh, tiểu đệ thật không biết nàng là nữ nhân của ngươi, ta còn tưởng nàng là tình nhân của Vi Vân, nếu như biết nàng là nữ nhân của ngươi, tiểu đệ tuyệt sẽ không động đến nàng một chút nào, việc đã đến nước này, Bạch huynh, ngươi an nghỉ đi... Ài!" Giới sắc thở dài liên tục.

"Ngươi... Ngươi..."

Bạch Vô Ưu vốn còn có một hơi thở, nghe hắn nói vậy, lập tức nộ khí công tâm, không thể tiếp tục kiên trì được nữa, hai chân đạp một cái, lập tức khí tuyệt bỏ mình, chết không nhắm mắt.

Một đời thiên tài Bạch gia ở Phong Châu, đệ tử đắc ý của Dược Vương tông, một trong tam công tử của tu chân giới chính đạo... Bị giết trong một vùng núi ở Vân Châu.

Sắc cảnh giác thở dài, hơi đứng dậy.

Huyết công tử cười khằng khặc quái dị nói: "Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, kiêng sắc, còn không mau quỳ lạy Tiết Hải trưởng lão Thần giáo ta?"

Bạch Vô Ưu bị giết chết, không dám lãnh đạm, vội vàng quỳ lạy Tiết Hải, thi lễ nói: "Cảnh sắc bái kiến Tiết Hải trưởng lão!"

Tiết Hải khẽ gật đầu, nói: "Chào quang của thần giáo ta sớm muộn gì cũng sẽ chiếu rọi toàn bộ tam giới. Hôm nay phá lệ thu ngươi nhập giáo, ngươi cần phải cảm tạ ngươi mới được, ngươi vừa mới gia nhập thần giáo ta, không có công lao gì, hiện tại cho ngươi một

nhiệm vụ, ngươi cần phải dụng tâm làm tốt, nếu không có ngươi ăn ngon quả ngọt, đương nhiên, chỉ cần làm xong, ta sẽ xin chỉ thị của Huyết Tổ, đề bạt ngươi hộ pháp thần giáo cho ta."

Sắc mặt cảnh giác vội nói: "Thuộc hạ nhất định dốc hết toàn lực hiệu lệnh cho Thần giáo! Không biết nhiệm vụ trưởng lão nói là gì?"

"A..." Tiết Hải chầm chậm nói: "Bây giờ chuyện ngươi gia nhập thần giáo ta, Tiểu Mật Tông còn chưa biết, như vậy đi, ngươi về Tiểu Mật Tông trước, lấy trộm mười tám "Niết Bàn mật luân" của Tiểu Mật Tông cho ta, nếu mọi việc thành công, cho dù ngươi đề bạt ngươi làm trưởng lão cũng là có khả năng!"

Đạo Binh Binh Tiểu Mật Tông "Mười tám Niết Bàn mật luân" nghe vậy, trong lòng lập tức hồi hộp, không khỏi lau mồ hôi lạnh trên trán. Pháp bảo này chính là pháp bảo trấn tông của Tiểu Mật Tông, đứng hàng thứ năm trong Thiên Vận thứ ba mươi sáu, tại Tiểu Mật Tông truyền thừa đã vạn năm, há lại dễ dàng trộm như vậy?

"Như thế nào, ngươi không muốn?" Tiết Hải thấy gã do dự không quyết, nhất thời biến sắc.

Sắc mặt cảnh giác vội nói: "Thuộc hạ không dám!"

Huyết công tử giơ tay ra, một đạo huyết quang từ ngón giữa bay ra, hóa thành một đứa trẻ sơ sinh huyết sắc, trong nháy mắt tiến vào thể nội cảnh sắc.

Toàn thân màu cảnh giới giật mình một cái, chỉ cảm thấy trong cơ thể nhiều hơn chút gì đó, lại không phát hiện được, lập tức hỏi: "Không biết Huyết công tử làm gì với ta?"

Huyết công tử cười hắc hắc, nói: "Cũng không có gì, chỉ là phòng ngừa ngươi chạy trốn mà thôi, yên tâm, thứ này là đồ tốt, có trợ giúp đối với thực lực của ngươi, số lượng "Huyết Thần tử" này có hạn, người bình thường ta đều không nỡ dùng."

Thì ra là "Huyết thần tử"!

Cẩn sắc nghe xong, nhất thời mặt xám như tro tàn, Nghệ Huyết thần tử Côn Bằng chính là một trong thập đại tuyệt học đương đại, thần thông trấn tông của Huyết thần giáo, trúng Huyết thần tử, giống như trở thành con rối của đối phương, lời nói cử chỉ, đều không thể chế ngự người, cuộc sống sau này có thể rất gian nan, nhưng mà hiện tại hối hận cũng vô dụng.

"Tốt rồi, nhanh đi làm việc đi."

"Thuộc hạ tuân mệnh!"

Nhìn cảnh sắc phi thân rời đi, Tiết Hải lại nói với Huyết công tử: "Bạch Vô Ưu này chính là đệ tử đắc ý của Dược Vương Tông, trước tiên tìm người đưa thi thể của hắn đến Dược Vương Tông, coi như lễ vật của Thần giáo chúng ta. Ta rất muốn biết biểu hiện của Dược lão đầu sẽ như thế nào."

Huyết công tử cười quái dị nói: "Đề nghị trưởng lão này không tệ, ta lập tức gọi mấy người đi làm."

...

Huyết công tử đến Vân Châu chính là vì tìm Vi Vân tính sổ, đoạt lại Thiên Hi Cổ Cầm của hắn, hắn vốn định trực tiếp tìm Huyết Ma ra mặt, chỉ là Huyết Ma không có ở Huyết Thần giáo, hắn không còn cách nào khác, chỉ có thể đi Thiên Long Thần giáo tìm Tiết Hải hỗ trợ, ngại thân phận đặc thù của Huyết công tử, không giống với đệ tử chân truyền bình thường, Tiết Hải đành phải đồng ý, bởi vì đến Vân Châu, trên đường gặp được Bạch Vô Ưu và kiêng sắc, chính là thu hoạch ngoài ý muốn.

Xử lý xong Bạch Vô Ưu và cảnh sắc, Huyết công tử và Tiết Hải tiếp tục hướng chỗ của Vi Vân tìm kiếm, Huyết công tử dùng bí thuật lưu lại một đạo khí tức trên người Vi Vân, có thể khóa chặt vị trí của gã, cũng không sợ gã chạy mất.

125

Chương B19, mùa xuân quang minh mị...

Buổi sáng, một tia nắng xuyên thấu qua tầng mây, từ trên cao rơi xuống, chiếu lên trên mặt hồ. Theo sóng nước trên mặt hồ dập dờn, hình thành từng đạo kim lân lóng lánh, trộn lẫn cùng bóng ngược của cây liễu bên hồ, thoạt nhìn có chút thú vị.

Vi Vân từ trong phòng đi ra, Cầm Nhi, Thi Nhi cùng với tứ đại yêu Cơ đi theo phía sau hắn.

"Ừm, hoàn cảnh Phù Vân các không tồi, tối hôm qua ta ngủ rất say." Vi Vân có chút thỏa mãn nói.

"Chủ nhân đã nói, vậy tất nhiên là vô cùng tốt." Xuân Cơ cười nói.

Vi Vân nhéo nhéo khuôn mặt xinh đẹp của nàng rồi đi tới mặt hồ. Mặt hồ trong suốt phản chiếu ra thân hình của hắn, hai tay cầm nước tưới lên mặt, nhất thời trở nên trong trẻo dễ chịu.

Thanh âm réo rắt vang lên, đám người Diệp Trầm Ngư, Ngu Phi Tuyết, Liễu Phỉ Nhi đều lần lượt từ trong phòng đi ra, đều đã chuẩn bị đầy đủ.

Ngu Phi Tuyết vỗ vỗ tay, đám người liền vây lại, nàng cất giọng nói: "Chắc hẳn tất cả mọi người đã chuẩn bị xong, vậy thì xuất phát thôi, nhớ kỹ, trước đêm hôm sau trở về, ở chỗ này tụ hợp. Ai nguyện cùng ta một nhóm?"

Thanh Linh nói: "Nghe đại danh Phi Tuyết tiên tử đã lâu, tiểu muội muốn chiêm ngưỡng một phen."

Ngu Phi Tuyết mỉm cười, nói: "Hoan nghênh đã tới."

Vi Vân vội nói: "Ta muốn cùng với Diệp sư tỷ một tổ!"

Đôi mắt đẹp của Diệp Trầm Ngư lóe lên, từ chối cho ý kiến. Đối với nàng mà nói, cùng một tổ với bất kỳ ai cũng không sao cả, nhưng Vi Vân là đạo lữ của nàng, đương nhiên phải lựa chọn đầu tiên.

Chỉ thấy Thiếu Trạch đi tới trước mặt Liễu Phỉ Nhi, nói: "Muội muội, không biết tại hạ có thể cùng nàng một nhóm không?"

Liễu Phỉ Nhi hì hì cười một tiếng, nói: "Được nha."

Lập tức, đám người rất nhanh đã thành lập xong, hai người cùng nhau chọn phương hướng tuần tra của mình, sau đó phi thân lên, ly khai Phù Vân các, bay về nơi xa.

Vi Vân và Diệp Trầm Ngư sóng vai phi hành trên không trung, tứ đại yêu Cơ, Cầm Nhi, Thi Nhi đi theo sau lưng, dưới chân là núi non sông ngòi của Vân Châu, không ngừng xẹt qua.

Đám người Vi Vân phụ trách phía bắc Vân Châu, sau một phen xem xét, sắp đến nơi gần với địa bàn Thiên Long Thần Giáo, Vi Vân vội vàng dừng lại, nói: "Được rồi, chúng ta đánh đường quay về phủ đi."

Hắn biết, lướt qua ngọn núi nặng này chính là vị trí sơn môn Thiên Long thần giáo, bên trong tập trung rất nhiều yêu nhân Ma giáo, với tu vi của mấy người bọn họ mà xông vào chẳng qua là chịu chết, chỉ có thể rút lui.

Trên thực tế, nơi đây cũng đã trở thành ranh giới của chính ma lưỡng đạo, đại chiến Chính ma hôm nay còn chưa bùng phát toàn diện thì xem như nước sông không phạm nước giếng.

Đoàn người lại bay trở về, trừ một tiểu yêu địa phương đặc biệt sinh trưởng ra, dọc theo đường đi cũng không nhìn thấy người trong Ma giáo, mà những tiểu yêu này chỉ cần không gây họa cho một phương, đều không cần phải động thủ diệt trừ.

"Thật sự là trời đất sáng sủa, xuân sắc quả nhiên tốt." Vi Vân cảm khái một phen, sau đó liếc mắt nhìn Diệp Trầm Ngư một cái.

Diệp Trầm Ngư chỉ khẽ mỉm cười, thật sự là ôn nhu mỹ hảo.

"Sư tỷ, phía dưới có một khối hoa thảo, xem ra nơi đây linh khí rất nồng đậm, chúng ta xuống dưới nghỉ ngơi một phen đi." Vi Vân đề nghị.

"Ừm." Diệp Trầm Ngư chỉ gật đầu.

Mọi người phi thân xuống, bước lên hoa cỏ, lập tức có một mùi thơm xộc vào mũi, con bướm, chuồn chuồn, thậm chí là ong mật, bay tới bay lui trong bụi hoa, một vùng sinh cơ bừng bừng, xuân ý dạt dào.

Vi Vân cầm lấy bàn tay trắng nõn nà của Diệp Trầm Ngư, nói: "Sư tỷ, trong khoảng thời gian này, đệ rất nhớ huynh."

Diệp Trầm Ngư mím môi cười, nhìn bãi cỏ này, cười nói: "Nơi đây khí tức Thanh Mộc rất nồng nặc, là một nơi tốt."

"A... đúng là tốt, địa phương tốt, địa phương tốt..." Vi Vân phụ họa, một bên đưa tay kéo đai lưng Diệp Trầm Ngư, nhất thời áo bào xanh buông ra, lộ ra quần lót trên người. Một mùi thơm truyền ra, hai vú con trước ngực lồi lên, mặc dù không lớn lắm nhưng lại vô cùng kiên cố.

Vi Vân xem mà sôi máu, ôm lấy thân thể mềm mại của Diệp Trầm Ngư, hôn lên môi anh đào phấn nộn của nàng, nhẹ nhàng hút vào.

"A..." Gương mặt xinh đẹp của Diệp Trầm Ngư ửng đỏ đẩy hắn ra, oán trách nói: "Có người đang nhìn đấy..."

"À, được."

Vi Vân quay đầu lại nói: "Sư tỷ của ta bảo các ngươi quay người lại."

Tứ đại yêu Cơ nhìn nhau, đành phải quay người, liên thủ thiết lập một kết giới ngăn cách tầm mắt, canh giữ ở bốn phía, tùy thời đề phòng khả năng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn. Bốn người bọn họ

phối hợp cùng một chỗ, thực lực có thể so với cường giả Độ Kiếp, có các nàng ở một bên canh chừng, Vi Vân tất nhiên là rất yên tâm.

Cầm Nhi và Thi Nhi có hai tuyệt sắc phu nhân đứng một bên, nhìn Vi Vân và Diệp Trầm Ngư ôm nhau, có chút xấu hổ. Các nàng không thân quen với Diệp Trầm Ngư, nhưng cũng biết nàng có quan hệ với Vi Vân, so ra thì địa vị của nàng cao hơn các nàng một chút., Các nàng cũng tự biết mình, chẳng qua là nha hoàn tùy thân của Vi Vân thôi, cứ lấy danh xưng tỷ đệ là được. Nghĩ đi nghĩ lại, hai cô gái chậm rãi tiến lên giúp hai kẻ tình lữ đang ôm nhau này cởi áo khoác, cởi trần cơ thể trần truồng.

"Cảm ơn hai vị tỷ tỷ, cùng chơi đi."

Vi Vân ôm Diệp Trầm Ngư thật hoàn mỹ, thân thể mềm mại trắng như tuyết, tách đôi chân thon dài xinh đẹp của nàng ra, trên thân mọc một cây gậy thịt vừa thô vừa dài, chống đỡ trên bắp thịt của vị sư tỷ kia, chậm rãi đi thẳng vào bên trong.

"Ừm... "

Cầm Nhi và Thi Nhi đều gật đầu, chậm rãi cởi áo, thân là nha hoàn hầu hạ bên người của Vi Vân, giúp đỡ tăng cao thời gian vui vẻ của hắn.

"Xì..." Theo côn thịt cắm vào sâu trong bảo huyệt của Diệp Trầm Ngư, Vi Vân cảm thấy toàn thân mềm nhũn, da thịt mềm mại bọc lấy bắp thịt côn, trong bảo huyệt mềm mại có nhân thịt triền miên, mềm mại trơn bóng, cảm giác tuyệt vời, thực sự sảng khoái cực kỳ. "Sư tỷ..."

"Ừ..." Theo Vi Vân bắt đầu dùng sức vụt đưa, Diệp Trầm Ngư cũng cảm thấy khoái cảm dâng lên, không khỏi vướng víu lấy xúc xắc, huyệt thịt co rút lại, như muốn co quắp lại, toàn bộ thân thể mềm mại trắng như tuyết đều tựa vào người Vi Vân, một đôi Thục nhũ trắng như tuyết trước ngực cũng đè lên ngực hắn, theo thân thể hai người

rung động, nhũ bạch sắc hình bán cầu mềm mại cũng không ngừng đè ép, chỉ là hơi buông ra, liền lại khôi phục như lúc ban đầu.

"Phụt phụt, phụt phụt..."

Trong lúc Vi Vân rút ra, rùa đầu xuyên qua huyệt thịt cá của Diệp Trầm Ngư, lần lượt đánh vào trên thịt non nhụy hoa kia, xuất phát từ yêu thương Diệp Trầm Ngư. Lúc nàng giao hoan, Vi Vân không đành lòng đem gậy thịt bành trướng thành một thước, sợ đem nàng làm hư mất, chỉ có hơn nửa thước, nhưng cũng làm cho Diệp Trầm Ngư thở hồng hộc, dâm tà thủy chảy ngang, không ngừng nhỏ xuống bụi hoa.

Đứng giao hoan không phải dễ dàng, Vi Vân bỗng nhiên nghĩ đến các loại thể vị giao lưu cùng Thủy Hồng Dao, lập tức hai tay nâng mông của Diệp Trầm Ngư trắng như tuyết, ôm lấy nàng, để cho đôi chân dài tuyết trắng của nàng kẹp ở phần eo mình, sau đó ôm Diệp Trầm Ngư, dùng sức quất vào, như vậy thuận tiện hơn nhiều, tiếng thân thể va chạm "Bốp bốp" không ngừng vang lên, trong đó còn có Vi Vân thở dốc cùng với Diệp Trầm Ngư kêu rên.

Thân hình của Diệp Trầm Ngư thon dài và thon thả, cả người nhẹ nhàng, dường như không có sức nặng. Vi Vân ôm lấy hắn không hề cảm thấy chút sức lực nào, chỉ thấy hắn đang đứng ở trong bụi hoa, thoáng cái đã động vào thân cây., Mang cái mông trắng như tuyết của Diệp Trầm Ngư không ngừng bắn ngược về phía sau, sau đó lại rơi xuống, theo thân côn tiến sâu vào trong lỗ thịt, khe thịt nhỏ mềm mại và thân côn của Vi Vân dính chặt vào nhau, phát ra trận trận nổ kịch liệt giòn vang, nước dâm thủy kết lẫn với tính khí óng ánh bắn tung tóe ra ngoài.

Lúc này, Cầm Nhi cùng Thi Nhi đã xích lõa, thân thể trắng nõn, tư thái lồi lõm, làm cho người gặp quên tục, hai nàng cũng không vội vã tiến lên., Chỉ là từ trong trữ vật giới chỉ lấy ra một đôi túi quần, chậm rãi đi lên, vốn là đôi đùi đẹp thon dài trắng nõn, ở dưới tấm vớ phụ trợ càng thêm duyên dáng mê người, cầm nhi mặc là một đôi đũa

quần màu đen, thi thơ mặc là một đôi thịt sắc liền quần vớ., Đều là túi không khe, quần áo mềm mại đem toàn bộ huyệt huyệt hình âm bộ tiểu huyệt thể các nàng hiện ra, hai bên là đôi môi béo tốt, ở giữa phác họa ra một khe hở, nhìn qua thập phần mê người. Các nàng vốn kinh doanh quần áo nữ tử ở Âm Nguyệt hoàng triều, trên người lúc nào cũng mang theo rất nhiều phục sức xinh đẹp., Mỗi ngày đổi một bộ cũng sẽ không lặp lại, mà các nàng lại rất hiểu cách ăn mặc của mình, vốn là quốc sắc thiên hương, lại có trang điểm trong người, càng lộ vẻ mê người, hoàn toàn không giống Diệp Trầm Ngư tự nhiên thanh lịch, toàn bộ đều dựa vào lệ chất trời sinh của mình.

Hai nữ mặc đẹp tất, mới chậm rãi tiến lên, một trái một phải ở bên cạnh Vi Vân, đưa lên môi thơm.

Vi Vân vừa nghịch Diệp Trầm Ngư, vừa hôn cùng Cầm Nhi, Thi Nhi, hai vị đại mỹ nữ, đồng thời mút hai cái lưỡi non của các nàng, loại cảm giác này thực quá tuyệt vời, tân dịch ngọt ngào không chịu nổi rơi vào trong miệng, đầu lưỡi mềm mềm mềm, cảm giác mềm mại, thật sự là mỹ vị nhân gian.

Lúc này Diệp Trầm Ngư híp đôi mắt đẹp, biểu lộ hơi thống khổ, đang nghênh đón một cao trào mới, miệng thở hồng hộc, Vi Vân vội vàng gia tốc đưa tiễn, hơn mười lần khô quắt kịch liệt, chỉ thấy thân thể Diệp Trầm Ngư bỗng nhiên run lên, một luồng lớn nước biển từ sâu trong huyệt nhỏ tuôn ra, bụng dưới co lại, thịt huyệt sít chặt cây côn thịt, rút cũng không ra.

Sau một hồi lâu, Vi Vân mới buông con cá Diệp Trầm Ngư cả người mềm mại ra, sư tỷ xinh đẹp ngồi thở dốc trong bụi hoa, nhìn Vi Vân tiếp tục hoạt động thân thể.

Vi Vân cũng nằm xuống, thuận thế kéo Cầm Nhi và Thi Nhi lên trên người, một kẻ ngồi trên hông hắn, kẹp lấy thân thể hắn như cũ thẳng tắp ở giữa hai chân, đầu rùa khâu vị trí thịt yếm yếm của ống quần đen, hơi dùng sức một chút, liền xuyên thủng phần yếm của ống đũa, đầu rùa chui thẳng vào trong khe hở, cắm sâu vào trong lỗ thịt, thân

eo Cầm Nhi cong lên, cảm thấy thỏa mãn, sau đó bắt đầu cắm một bộ thịt vào.

Thơ Nhi ngồi ở ngực Vi Vân, tách ra một đôi chân đẹp như từng tấm chăn, đặt một đôi chân thịt lên mặt Vi Vân, nhẹ nhàng ma sát. Vi Vân nắm đôi giày ngọc mềm mại này, nhẹ nhàng vuốt ve, đem đôi chân ngọc khép lại cùng một chỗ, chỗ mũi chân hình thành một mảnh hình dạng giống như huyệt nữ nhân, thật sự là mê người vô cùng.

Vi Vân lè lưỡi liếm trên chân thi thể của Thi Nhi một cái, cảm giác mềm mại, như ngọc, một mùi hương nhàn nhạt của chân phiêu đãng ở trong hơi thở, liếm a liếm, liếm thời gian một chén trà nhỏ, một đôi chân thịt của Thi Nhi cũng bị nàng liếm đến ướt nhẹp., Lúc này, Thi Nhi nhẹ nhàng ngồi lên khuôn mặt của Vi Vân. Nàng dán túi quần của mình lên chỗ để kên thịt, một mùi tanh hôi truyền đến. Vi Vân ngửi thấy hương vị mê người này, thân côn cũng không khỏi lớn hơn một vòng, làm cho con cầm ngồi ở giữa khố không khỏi run rẩy thân thể mềm mại., Đón đỡ một cao trào mãnh liệt. Vi Vân cách quần áo bằng tơ thịt, nhẹ nhàng ngậm miệng miếng thịt nhỏ của thơ, môi béo mềm mại mềm mại, theo hút mút của Vi Vân, từ trong khiếu huyệt tiết ra rất nhiều nước dâm, xuyên thấu qua ống quần tràn ra, bị Vi Vân liếm vào miệng, ăn uống say sưa...

Ngay lúc đám người Vi Vân và Diệp Trầm Ngư ban ngày tuyên dương dâm đãng thì cảnh tượng giữa hai người Liễu Phỉ Nhi và Thiếu Trạch lại khác hẳn nhau.

Hai người tuần tra chính là hướng Đông Bắc. Tốc độ Liễu Phỉ Nhi nhanh cỡ nào, Phong Thần chi Dực khẽ động là cả vạn dặm, Thiếu Trạch không theo kịp, tốc độ của Liễu Phỉ Nhi đều coi hắn như kẻ ngốc. Cũng may Liễu Phỉ Nhi mặc dù tham chơi, cũng tận chức tận trách, tuần tra vài vòng, lại về tới bên cạnh Thiếu Trạch, nói với hắn: "Ta đã xem qua, mấy phương hướng này đều không có yêu nhân Ma giáo, ừm, mấy phương hướng còn lại giao cho ngươi."

Thiếu Trạch lau mồ hôi lạnh, thầm nghĩ chưa tới một canh giờ, ngươi đã xem hết những nơi này, sao lại không đi hết một lượt, còn phải lưu lại mấy chỗ cho ta.

Thiếu Trạch cười ha ha, nói: "Tiểu Phi Nhi muội muội, lúc đó còn sớm, chúng ta sau này đi xem xét cũng không muộn. Hơn nữa, nơi này chính là địa bàn của Vân Châu, ở Phù Vân các, yêu nhân Ma giáo nào dám đến địa bàn Phù Vân các gây sự? Không muốn sống nữa sao?"

"Tùy ngươi."

Liễu Phỉ Nhi mặc một bộ lụa mỏng màu xanh da trời, trên đùi khoác một đôi ba màu xanh lam, sau lưng một đôi cánh phong thần màu xanh lam, cả người từ từ rơi vào bên cạnh một dòng suối nhỏ, tiện tay bẻ mất một cọng cỏ đuôi chó, đặt ở trong miệng khẽ cắn, ngồi trên tảng đá lớn bên bờ suối, bắt chéo chân, xướng khúc ca dao.

"Một điểm linh quang triệt để Thái Hư, Vạn Tượng Quy Chân Nhất Lý, ngộ được long phượng sinh tứ tượng, mới biết âm dương tạo hóa huyền..."

Tiếng ca du dương dễ nghe truyền khắp núi, một vài chim chóc từ trong rừng bay lên, xoay quanh đỉnh đầu Liễu Phỉ Nhi.

Thiếu Trạch phi thân hạ xuống bên cạnh Liễu Phỉ Nhi, vỗ tay tán thưởng: "A nha... Đúng là sơn ca dễ nghe, hơn nữa trong đó còn hàm hàm đại đạo diệu lý, đúng là khiến người ta thu hoạch không ít."

Liễu Phỉ Nhi nhướng mày, giận dữ nói: "Đây là tâm pháp 《Long Phượng Phú》 của Phù Vân Các chúng ta, ngươi dám nghe trộm? Không sợ cha ta cắt lỗ tai ngươi sao?"

Thiếu Trạch nghe vậy kinh hãi, nói: "Ai da, thì ra là thế, thảo nào huyền diệu như vậy... A, Phỉ Nhi muội muội, nói thật, ta căn bản không nghe rõ muội hát cái gì, cho nên tha cho ta lần này đi?"

"Coi như cô thông minh."

Hai cái chân đẹp của Liễu Phỉ Nhi chồng lên nhau, cực kỳ dễ nhìn.

Thiếu Trạch nhìn mà miệng lưỡi khô khốc, trơ mắt nói: "Cái kia... Phỉ Nhi muội muội, ta... Ta thật lòng ái mộ muội, không biết Phỉ Nhi muội muội có thể cho ta cơ hội biểu hiện mình hay không?" Y cho rằng Vi Vân đã đưa tình thư cho Liễu Phỉ Nhi, có lẽ nàng đã biết tâm ý của hắn, cho nên cũng không quanh co lòng vòng.

Nhưng vấn đề ở chỗ, Thiếu Trạch cũng không ký tên là y viết, đây là thói quen cá nhân của y, lúc ở Bảo Hoa tông, y thường viết loại sách tình này cho sư muội trong tông môn, người ta vừa nhìn thấy chữ viết liền biết là y viết, căn bản không cần ký tên. Vì thế y còn cảm thấy thập phần có tồn tại, cảm thấy người khác rất quan tâm đến mình, cảm giác mình khác với tất cả mọi người.

Nhưng cái thói quen này dùng cho Liễu Phỉ Nhi lại không có ý nghĩa gì. Liễu Phỉ Nhi cũng không biết được tình thư là hắn viết, cho dù có biết cũng sẽ không có sắc mặt tốt đẹp gì. Thiếu Trạch nói ra câu này, trong lòng Liễu Phỉ Nhi liền cười nhạo một tiếng, thầm nghĩ: "Đúng là con cóc ghẻ ngoài kim ngọc, dám động tâm với bản tiểu thư, xem ta làm thế nào chỉnh ngươi."

Liễu Phỉ Nhi thông minh nhường nào, liếc mắt đã nhìn ra người Thiếu Trạch này là một tên dối trá ích kỷ, mặt ngoài khúm núm, nịnh nọt đủ thứ, kì thực cũng là vì tư lợi của mình. Đến khi gã đuổi tới tay, chính là lúc trở mặt.

Liễu Phỉ Nhi nhõng nhẽo cười lên, nói: "Thiếu Trạch sư huynh, chúng ta đã đi ra ngoài tuần tra hành tung Ma giáo rồi, cũng không thể làm trễ nải chính sự... Về phần những gì ngươi nói, cho ta suy nghĩ thêm."

Thiếu Trạch nghe vậy, ánh mắt sáng lên, nói: "Không thành vấn đề, Phỉ Nhi muội muội muốn cân nhắc bao lâu cũng được!"

Thấy có hi vọng, vẻ mặt Thiếu Trạch đầy sung sướng, lấy ra một cái quạt xếp lắc qua lắc lại, làm thành một làn gió quân tử. Chất liệu của cây quạt xếp này cũng giống như áo trắng trên người hắn, đều là rễ cây Kim Ngân Long thụ dệt thành, cứng cỏi vô cùng. Hơn nữa dùng phương pháp luyện khí luyện chế, chính là pháp khí đỉnh cấp, một công một thủ, phối hợp tu vi cảnh giới Nguyên Anh của hắn, còn có công pháp Bảo Hoa tông Quang Hoa Quyết, cho dù gặp cường giả Pháp Tướng sơ kỳ cũng có thể toàn thân trở ra.

Liễu Phỉ Nhi nói: "Đi thôi, chúng ta lại đi tuần tra một phen."

"Đều nghe lời Phỉ nhi muội muội."

Thiếu Trạch đi theo sau lưng Liễu Phỉ Nhi, bay về phía bắc.

Lần này, tốc độ của Liễu Phỉ Nhi không nhanh, mà là cố ý giảm tốc độ lại.

Sau thời gian một nén nhang, hai người đi tới một chỗ phụ cận Vạn Nhận Cao Sơn, Liễu Phỉ Nhi chỉ vào sườn núi nói: "A, nơi đó hình như có yêu khí!"

Thiếu Trạch tập trung nhìn vào, phát hiện quả là thế. Một cỗ hắc khí mơ hồ từ sườn núi bay lên, rõ ràng là nơi Đại yêu chiếm cứ. Nhìn kỹ lại, còn phát hiện trên sườn núi có một chỗ nhô ra, giống như là một khuôn mặt người, hiển nhiên là động phủ yêu quái.

Thấy vậy, Thiếu Trạch xắn tay áo, quạt xếp nói: "Hay cho một yêu nghiệt dám chiếm giữ trong địa bàn Phù Vân Các, đúng là gan to bằng trời! Hôm nay, Thiếu Trạch chân nhân ta sẽ bị dân trừ hại!"

Liễu Phỉ Nhi do dự nói: "Thiếu Trạch sư huynh, huynh có được không đấy. Yêu khí nơi này nồng nặc như vậy, ta thấy Đại yêu này không đơn giản đâu."

"Phi nhi muội muội yên tâm, ngươi ở một bên quan chiến, xem ta thu thập yêu này như thế nào!" Dứt lời, Thiếu Trạch phi thân bay về phía

động phủ yêu quái kia, miệng hô to: "Yêu nghiệt, mau ra đây chịu chết đi!"

Liễu Phỉ Nhi hì hì cười cười, vỗ cánh Phong Thần, quay người rời đi.

Thiếu Trạch mới hô vài câu ở cửa động phủ, chỉ thấy cửa động mở ra. Sau một khắc, từng cái đầu rắn cực lớn từ đó lao ra, ngay sau đó là thân rắn. Cảnh tượng này khiến Thiếu Trạch trợn mắt há hốc mồm, cả người ngây dại.

Thiếu Trạch ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một con rắn to lớn mọc ba cái đầu đứng trước mặt hắn, ba cái đầu rắn đều to bằng cái lọng, phía trên mọc mào đỏ thẫm, thân rắn to hơn vại nước, vảy bạc lớn hơn bàn tay, thân rắn dài cuộn thành một vòng lại một vòng, cơ hồ chiếm cứ toàn bộ sườn núi.

"Tê tê... "

Một cái đầu của con rắn há miệng phun ra một lưỡi rắn màu đỏ tươi nhìn xuống Thiếu Trạch với vẻ mặt đầy trêu tức.

Thiếu Trạch chỉ cảm thấy hai chân run rẩy không ngừng, cả người như nhũn ra, đứng cũng không vững, căn bản không cần động thủ. Chỉ cần từ trên thân con rắn này tản mát ra khí tức cường hãn là có thể nhìn ra, ít nhất đều có pháp tướng tu vi!

"Phốc, Phỉ Nhi muội muội..." Thiếu Trạch quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Liễu Phỉ Nhi đã sớm không thấy bóng dáng.

Nơi này là Vân Châu, Liễu Phỉ Nhi quen thuộc với sông núi ở Vân Châu như thế nào, cũng biết là nơi nào có Đại yêu chiếm cứ. Sở dĩ Phù Vân các dễ dàng tha thứ cho những Đại yêu này là bởi vì những Đại yêu này đều lớn lên, không dễ dàng tạo ra tai họa, cũng không sát hại bách tính. Quan trọng nhất là, những Đại yêu này đều chủ động đến Phù Vân các đả thông quan hệ, cho nên mới có thể sinh sống ở đây.

Ba con linh xà này là một trong số đó, tu vi pháp tướng hậu kỳ, đạo hạnh mấy ngàn năm, tu vi cao cường, nào phải Thiếu Trạch có khả năng đối kháng được.

Liễu Phỉ Nhi dẫn Thiếu Trạch tới đây đúng là muốn hắn chịu khổ. Có điều cũng chỉ như vậy, nếu không cần thiết thì chắc chắn ba con linh xà sẽ không dễ dàng bị giết chết.

Lúc này, Liễu Phỉ Nhi đã bay qua thiên sơn vạn thủy, lúc đi ngang qua một khe núi, nàng bỗng nhiên dừng lại, nhìn về phía một khối hoa cỏ phía dưới, "A" một tiếng, kỳ quái tự nói: "Nơi này sao lại có kết giới?"

126

Chương thứ mười hai, Liễu Phi Nhi —— Vi Vân...

Chỗ hoa cỏ này chính là nơi bọn người Vi Vân và Diệp Trầm Ngư nghỉ chân, giờ phút này, hắn đang cùng đám người Diệp Trầm Ngư, Cầm Nhi, Thi Nhi chống đỡ gắt gao, dục tiên dục tử.

Kết giới do tứ đại yêu cơ bố trí đủ có thể ngăn cách ánh mắt cường giả Pháp Tướng, nhưng Liễu Phỉ Nhi lại mang tuyệt kỹ.

Vi Vân nằm ngửa mặt trong bụi hoa, cây côn thịt hạ thể đang nằm trong huyệt nhỏ, trên miệng nhấm nháp huyệt thịt mỡ của Thi Nhi, bộ đũng quần của nàng dĩ nhiên đã bị xé rách, một mảnh huyệt lộ ra ngoài, tiết ra nước bẩn ồ ồ, đều bị Vi Vân liếm vào trong miệng, Diệp Trầm Ngư thì ngồi ở một bên, nhìn ba người dâm loạn không chịu nổi, nhìn trái phải khó khăn, gia nhập cũng không phải, mặc quần áo cũng không phải.

"A... Ừ..." Tiếng thở hổn hển vang lên liên tiếp.

Tứ đại yêu Cơ thủ ở một bên, khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng, cũng đã ngứa ngáy khó chịu, chỉ chờ Vi Vân mở miệng để mình gia nhập.

Đột nhiên, tứ đại yêu lông mày lá liễu dựng thẳng lên, xuân cơ quát: "Là ai?"

Chỉ thấy kết giới bán trong suốt giống như sóng nước dập dờn, một bóng người xinh đẹp từ bên ngoài chui vào, nhũ đồng nhan to lớn, đôi mắt đẹp như trăng non, cười híp mắt nhìn mọi người.

Người tới chính là Liễu Phỉ Nhi, nàng thuận lợi xuyên qua kết giới do tứ đại yêu Cơ bố trí, tứ đại yêu cơ thấy là người một nhà liền thu hồi tiên kiếm.

"Tốt a, vốn là thời gian tuần tra, các ngươi lại ở ban ngày này tuyên dâm, thành thể thống gì? Hiện tại bị ta bắt được, các ngươi nói, nên làm gì bây giờ?" Liễu Phỉ Nhi một tay chống nạnh, chỉ vào Vi Vân nói.

Vi Vân đang hưởng thụ thân thể mềm mại của mỹ nhân, nghe thấy những lời này của Liễu Phỉ Nhi, liền thò đầu ra, nói: "Tiểu Phỉ Nhi muội muội, ngươi không đi tuần tra, tới nơi này làm loạn cái gì? Mau mau rời đi. chiêm chiếp..."

"Ta đã sớm đi tuần tra rồi."

Liễu Phỉ Nhi đi tới bên người Diệp Trầm Ngư, duỗi đôi tay trắng như ngọc vuốt ve thạch nhũ tuyết trắng của mình, nói: "Diệp tỷ tỷ, Tiểu Vân bắt nạt tỷ như vậy, ta phải giúp tỷ giáo huấn hắn một chút!"

Diệp Trầm Ngư khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ. Nàng vốn không có hứng thú với dâm đãng giữa nữ tử, nhưng bị nàng đùa nghịch như vậy, trong lòng dâng lên một loại cảm giác kỳ diệu. Bỗng nhiên nhớ lại ngày đó Ngu Phi Tuyết đùa bỡn Lý Mị Nhi.

"Diệp tỷ tỷ, thân thể của tỷ thật đẹp." Liễu Phỉ Nhi cũng cảm thấy chơi rất vui, bỗng nhiên cắn một miếng ngọc nhũ của Diệp Trầm Ngư, hàm súc mút trong miệng, đôi mắt đẹp như trăng lưỡi liềm nhìn nàng, dáng vẻ cười híp mắt.

"Phỉ Nhi muội muội, muội..." Diệp Trầm Ngư xấu hổ đẩy nàng ra.

Vi Vân thấy thế vội vàng nói: "Ta nói muội muội này, ngươi muốn làm gì, sư tỷ là đạo lữ của ta, ngươi đừng có làm loạn a."

Liễu Phỉ Nhi ôm lấy thân thể trần trụi của Diệp Trầm Ngư, không ngừng cọ xát, vừa nói vừa nói: "Ta làm xằng làm bậy thì thế nào hả, Tiểu Vân Vân Vân, ngươi dám bắt nạt ta sao? Ta nói cho dì biết, ngươi ở đây ban ngày quả nhiên dâm đãng, chẳng những bắt nạt Diệp tỷ tỷ, không để cho tỷ ấy mặc quần áo, còn liếm chỗ tỷ tỷ xinh đẹp này tè."

"Ngươi..." Nhất thời giọng điệu của Vi Vân trở nên nặng nề, không còn gì để nói.

Liễu Phỉ Nhi lại nói: "A, ta nhớ ra rồi. Đêm hôm đó lúc chúng ta đi tìm Diệp tỷ tỷ, ngươi còn dùng thứ gì đó cứng rắn đâm xuống giày giày của ta, còn nói là sảng khoái, bắn đầy chân ta đều là thứ bẩn thỉu của ngươi, ta nhất định phải nói cho Ngu di."

"Ngừng!" Vi Vân đang nhấm nháp mỹ vị tiểu huyệt của Thi Nhi, nàng vừa nhấc lên, suýt chút nữa đã sặc hắn, lúc này đàn đang lúc mông phập phồng, bỗng "A" một tiếng gầm, lại nghênh đón một cao trào nữa.

Cầm Nhi thở hồng hộc mềm nhũn ở một bên, từ trong huyệt nhỏ trượt ra một cây gậy thịt thô dài, thân côn thẳng tắp, bóng loáng xộc thẳng lên bầu trời xanh thẳm. Thi Nhi vội vàng giơ cặp mông béo lên, nhắm huyệt thịt dâm thủy róc rách của nàng, nhẹ nhàng cúi xuống, đem cây gậy thịt nhét vào huyệt nhỏ, thân thể mềm mại vặn vẹo, kéo theo khí tức bên dưới cơ thể hai người ma sát, dâng lên từng trận khoái cảm.

"Nào, Diệp tỷ tỷ, hôm nay tỷ cứ nhìn ta dạy dỗ hắn như thế nào đi!"

Liễu Phỉ Nhi lôi kéo Diệp Trầm Ngư đi tới ngồi xuống bên người Vi Vân, vén ống tay áo, cởi giày thêu, vươn một đôi giày đẹp màu xanh da trời, một đôi giày ngọc chân rơi trên mặt Vi Vân, mùi hương nhàn nhạt của chân xông thẳng vào mũi miệng hắn, lòng bàn chân bóng loáng mịn màng qua lại trên mặt hắn., Vi Vân chỉ cảm thấy một mảnh mềm mại trơn trượt, xúc cảm cực kỳ tuyệt vời, nhất thời hít vào một ngụm khí lạnh, thân cây lại to thêm một vòng, thân thể mềm mại của Thi Nhi đang chen vào run lên, huyệt nhỏ co rút kịch liệt, tuôn ra ồ ồ nước bọt.

Liễu Phỉ Nhi lại nắm lấy Diệp Trầm Ngư một đôi chân dài trắng như tuyết, đặt đôi chân trắng nõn của nàng lên ngực Vi Vân, vừa dạy nàng làm thế nào, vừa nói: "Chúng ta cứ như vậy mà giẫm hắn, để cho Tiểu Vân biết được nữ tử chúng ta không dễ chọc!"

"..."

Diệp Trầm Ngư yên lặng không nói gì, mặt đỏ phối hợp với Liễu Phỉ Nhi, đưa một đôi chân non như bạch ngọc rơi vào ngực Vi Vân, đi tới đi lui.

Mặt Vi Vân vốn đầy nước dâm, đều là do thơ để lại, hiện tại bị đôi giày thịt của Liễu Phỉ Nhi cọ xát một lát, nước bẩn chạm đến đâu đâu cũng có, từng trận khí tức dâm dục truyền ra, hòa cùng hương hoa cỏ lẫn cùng một chỗ, hương vị có chút quái dị.

"Muội muội, ta cũng không phải dễ chọc đâu!" Vi Vân hung tợn nói, rồi cắn một cái chân của Liễu Phỉ Nhi, lấy năm ngón chân của nàng hít vào mút vào không thôi.

"Đồ bại hoại ca ca, huynh cho rằng ta là người dễ chọc sao? Xem chân!"

Liễu Phỉ Nhi nắm chặt chân Tuyết Bạch Ngọc của Diệp Trầm Ngư, đặt trên mặt Vi Vân, che tầm mắt hắn.

"A..." Lúc này toàn bộ đầu Vi Vân đều bị chân thịt của Liễu Phỉ Nhi và Diệp Trầm Ngư che lại, hầu như không có khe hở, hơi thở tràn ngập mùi thơm nhàn nhạt của Liễu Phỉ Nhi, trong miệng cũng là vị thịt chân và túi da của nàng, hai mắt bị chân ngọc của Diệp Trầm Ngư che lại, chỉ thấy trước mắt là một mảng non mịn, dưới sự kích thích muốn chết này, hai mắt nàng bị đôi chân ngọc của Diệp Trầm Ngư che lấp., Vi Vân vừa mút ngón tay trong miệng, vừa hung hăng gắng gượng hạ thể, thịt lớn côn lần lượt đánh vào trái tim mềm mại mềm mại của Thi Nhi, trên khối thịt mềm mại kia không ngừng va chạm, lúc này phụ nhân tuyệt sắc thi nhi khoái cảm như nước thủy triều, kiều hô liên tục, thân thể mềm mại run rẩy một trận., Bị chơi đến cả người mềm nhũn, không ngừng xóc nảy, cuối cùng giống như Cầm nhi ngã ở một bên, đem bắp thịt cái rãnh nhỏ do cái côn thịt phun ra còn nhăn lại, đôi môi mềm mại nõn nà không ngừng, nước lũ ồ ồ từ trong đó tuôn ra, rơi vào trong bụi hoa.

"Diệp tỷ tỷ, tỷ công trên, ta đánh xuống dưới."

Liễu Phỉ Nhi thu hồi hai chân, chuyển dời giày thịt, bắp thịt cùng gậy gỗ thẳng tắp của Vi Vân, bàn chân kẹp chặt lấy thân côn, nhẹ nhàng ma sát, kéo da bao di động từ trên xuống dưới, nhục côn vốn bị dâm thủy ướt đẫm, bóng loáng bóng loáng, hiện tại Liễu Phỉ Nhi vừa làm như vậy, nước dâm đãng bên trên cũng đều chìm vào trong những ống tơ của nàng, dính chặt cùng một chỗ với những vớ cùng chân thịt của nàng, càng thêm dâm đãng.

"A..." Vi Vân chỉ cảm thấy thịt Côn truyền đến một cảm giác tê tê, hai chân giao nhau trên đồng thịt, khoái cảm không hề thua kém, trên thực tế hai cái cung hợp lại với nhau, độ cong thoạt nhìn đúng là giống như một cái huyệt nhỏ. Hơn nữa dưới bao đồ án bằng chân ngọc mềm mại đáng yêu của Liễu Phỉ Nhi càng lộ ra vẻ mê người, dưới kết quả cảm giác liên tục, thân côn của Vi Vân quả thực cứng rắn không chịu nổi, đầu rùa không ngừng nóng hôi hổi.

Trên mặt là chân ngọc trắng nõn của Diệp Trầm Ngư tuyệt mỹ, hắn hưng phấn cầm lấy chân thịt trắng như tuyết của Diệp Trầm Ngư, vươn đầu lưỡi liếm liếm, đầu lưỡi chui vào kẽ ngón chân, lưỡi rêu rêu đảo qua mu bàn chân và lòng bàn chân, đem hai chân Diệp Trầm Ngư liếm đến mức ướt đẫm, lại đem ngón chân mượt mà óng ánh của nàng ngậm ở trong miệng hút mút, hút hết mùi vị phía trên vào trong miệng, nhưng ăn thế nào cũng không thỏa mãn.

"A, gia hỏa xấu xí này vậy mà còn không đầu hàng, hừ, ta nhất định phải khiến nó đẹp mắt!" Liễu Phỉ Nhi dùng cả tay lẫn chân, đôi giày ngọc không ngừng tròng gậy thịt Vi Vân, một đôi tay ngọc trắng nõn thì chia làm hai đường, một con rùa già cầm Vi Vân, một quả trứng đang nhẹ nhàng ma sát.

Liễu Phỉ Nhi cộng thêm Diệp Trầm Ngư, hai thiếu nữ tuyệt sắc xinh đẹp thoáng cái đã nhảy lên. Cái này kích thích chết người như vậy, chính là Vi Vân thân kinh bách chiến. Thực ra lúc ở Tử Nguyệt tiên môn, Dạ Ngự Thiên Nữ cũng cảm thấy ăn không tiêu, lập tức kích

động. Gã vừa mút lấy chân ngọc trắng nõn của Diệp Trầm Ngư, vừa gắng sức nhún nhảy xuống, phối hợp nhịp nhàng giao đấu kịch liệt với Liễu Phỉ Nhi.

Liễu Phỉ Nhi cười hì hì nói: "Thế nào, ca ca xấu ra sao, không được rồi, còn không mau đầu hàng đi?"

"Khinh nhẹ, nhẹ chút... thong thả một chút..." Vi Vân phun ra một bàn chân trắng noãn như ngọc của con cá Diệp Trầm Ngư kia, trừng lớn hai mắt nói: "Muội muội, a lấy ra... A..."

"Không!" Liễu Phỉ Nhi nghe xong, bộ quần áo càng thêm ra sức.

Tứ đại yêu Cơ, Cầm Nhi, Thi Nhi, thậm chí Diệp Trầm Ngư, đều đang nhìn chằm chằm không chớp mắt vào hành vi dâm khoa của hai người.

Dưới sự kích thích mãnh liệt không ngừng này, Vi Vân nhất thời cảm thấy đầu váng mắt hoa, bỗng nhiên sống lưng tê rần, một cỗ tinh thạch lao ra tiểu đạo, từ chỗ đầu rùa nước mắt "Phốc phốc phốc" bùng nổ ra, một luồng nước mắt trắng xoá nóng rực đánh vào trên lòng bàn tay Liễu Phỉ Nhi cùng dấu vết trên chân thịt của nàng, lấm tấm điểm từng điểm, nhỏ giọt xuống trên mu bàn chân của vớ, nàng dùng hai tay ôm không được, gần như không tiếp được, chất nhầy nóng hổi từ ngón tay chảy xuống.

Hầu như bắn ra hơn mười cỗ, mai rùa của Vi Vân mới ngừng bắn tinh, chỉ thoáng chốc đã run rẩy. Liễu Phỉ Nhi nhõng nhẽo cười rộ lên, hai tay chà xát đũa trong bụng Vi Vân, vừa bôi vừa nói: "Đồ vứt đi ca ca, biết sự lợi hại của đệ rồi chứ, để đệ bắt nạt người khác!"

"Muội muội, muội tin ta đi, ta thật sự không phải dễ chọc đâu..." Vi Vân thở ra một hơi dài, đặt chân ngọc của Diệp Trầm Ngư xuống, nhẹ nhàng ngồi dậy ôm lấy Liễu Phỉ Nhi, hôn lên môi anh đào của nàng.

"A... Buông ta ra... ca ca thối... Ngươi mới liêm sỉ miệng mà... Ta mới không muốn hôn ngươi... Ồ..."

Liễu Phỉ Nhi bị Vi Vân ôm, cái lưỡi mềm mại bị hắn hút vào trong miệng hút lấy hút lấy, hai tay nhẹ nhàng giãy dụa, cuối cùng đẩy được Vi Vân ra, đứng lên hô to: "Thối ca ca, đệ muốn quyết đấu với ca!"

Vi Vân lười biếng đứng dậy, nói: "Hay là thôi đi, nha đầu, ngươi lại đánh không lại ta."

"Không thử làm sao biết đánh không lại?"

"Vậy thì thử một chút?"

"Hay lắm, đến đây đi, xem bổn cô nương hôm nay không đánh được tiểu Vân Vân cô nương nhé, miệng sùi bọt mép đây!"

"Xin muội muội yên tâm, hôm nay ta nhất định sẽ khiến muội phải quỳ xuống đất cầu xin tha thứ!"

Vi Vân đang ưỡn lấy một thanh nhục côn thô dài, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng trong bụi hoa, đối mặt với Liễu Phỉ Nhi.

Cánh Phong Thần trên lưng Liễu Phỉ Nhi rung lên, trong nháy mắt thân hình đã xuất hiện cách đó mấy trượng. Bỗng nhiên nàng xé rách quần áo trên người, tiếng vải vóc nổi lên, lập tức quần lụa mỏng màu lam trên người bị xé thành từng mảnh vải, treo trên người. Hai chân của nàng từ hai bộ phận đều lộ ra da thịt, một mảnh tuyết trắng, một đôi nhũ lớn đầy đặn từ trong quần áo bắn ra., Giống như hai quả táo lớn, sữa trắng nõn, ngà non hồng, thập phần mê người, dưới cơ thể huyệt nhỏ là một mảng phấn nộn, lông đen rậm rạp, bao trùm quanh đôi môi Đại Âm, đôi môi nhỏ nhắn mềm mại hồng phấn, ở giữa có một cái khe hở dài nhỏ màu đỏ tươi, chính là lối vào sâu trong đào nguyên.

Bốn đại yêu Cơ, Cầm Nhi, Thi Nhi, Diệp Trầm Ngư xung quanh, tất cả đều giật mình, đứng ở một bên quan sát.

Vi Vân cùng Liễu Phỉ Nhi đối mặt đứng cách nhau mấy trượng, hai người bốn mắt nhìn nhau, mắt không chớp, khí thế trên người không ngừng tăng lên!

Bỗng nhiên, huynh muội hai người đồng thời hét lớn một tiếng, thân hình hóa thành tàn ảnh, đánh tới phía đối phương!

Trong lúc di chuyển, Vi Vân vận chuyển trọng tâm toàn thân lên trên thân côn, cây côn thịt thô dài nhắm thẳng vào khe hở giữa bắp đùi Liễu Phỉ Nhi.

Liễu Phỉ Nhi cũng như thế, giữa đường đi hai chân nàng nhanh chóng mở rộng ra, khe thịt ở giữa vỡ ra, lộ ra một lỗ thủng nhỏ trên bắp thịt mê người, đâm thẳng về phía cây côn thịt của Vi Vân.

Nói thì chậm, nhưng xảy ra thì nhanh, hai người va chạm vào nhau, vô số tàn ảnh biến mất, hóa thành hai nam nữ xích lõa ôm nhau.

Một tiếng nổ như sấm rền vang lên!

Mọi người đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy hai người Vi Vân và Liễu Phỉ Nhi ôm nhau, hạ thể thì dính chặt vào nhau, nhục côn thô dài đụng vào sâu trong hang động. Khí chất hai người kín kẽ không chút khe hở, một cỗ sóng nước từ đó bắn tung tóe ra khắp nơi, bay ra xa mấy trượng, rơi vào trong bụi hoa chung quanh.

Chúng nữ đứng ở một bên ngơ ngác nhìn, nguyên một đám xem mà trợn mắt há hốc mồm!

Mới dừng lại được mấy hơi thở, Vi Vân và Liễu Phỉ Nhi đã bắt đầu chuyển động. Mười ngón tay của hai người đan vào nhau, đôi chân đẹp của Liễu Phỉ Nhi đạp mạnh lên hai bên hông Vi Vân. Vi Vân tức thì hai chân đạp một cái, đứng thẳng trên mặt đất, dùng sức quất mông, quật mạnh vào sâu trong huyệt thịt của Liễu Phỉ Nhi. Thân thể

hai người va chạm, phát ra một tiếng "Bốp" kịch liệt, thanh âm dâm đãng truyền khắp bát phương.

"Đồ bại hoại ca ca, hôm nay ta tất thắng! A... "

Liễu Phỉ Nhi không ngừng ngâm nga kêu lên, như bạch tuộc quấn quanh người Vi Vân, phần dưới của huyệt nhỏ không ngừng kẹp lấy nhục côn của Vi Vân, một đôi cự nhũ trắng như tuyết cao ngất trước ngực lắc lư, từng đợt sóng sữa sữa đập liên hồi.

"Phê bức muội muội, chờ xem ta xử ngươi như thế nào!"

Vi Vân toàn lực vùng vẫy cái mông, một cây côn thịt thô to cắm sâu vào trong, một lần lại một lần hung hăng đánh vào sâu trong lỗ thịt Liễu Phỉ Nhi, xuyên qua tâm hoa, va vào cung tử, thậm chí còn đụng vào bụng nàng ta tạo ra một đống bánh bao thịt liên tiếp.

"Phụt, phụt, phụt phụt" tiếng thân thể va chạm, cùng với tiếng thân thể "Bốp bốp bốp", hai cái hợp lại với nhau, không ngừng truyền ra, nếu không có kết giới ngăn cách, sợ là sẽ đem toàn bộ phi điểu trong vòng mười dặm chung quanh đều doạ bay đi.

Diệp Trầm Ngư cùng mấy người quan chiến đứng ở một bên yên lặng không nói gì.

Chỉ thấy thân thể hai người kết hợp, nhảy lên nhảy xuống, thỉnh thoảng rơi vào trong bụi hoa, quay cuồng vẫn không quên kịch liệt xen vào, thỉnh thoảng phi thân lên, động tác cắm vào càng thêm rõ ràng, theo gậy thịt đi vào trong huyệt thịt ra vào, hai người ngẫu nhiên biến hóa vị trí cơ thể, có khi dưới cơ thể đã đóng kín., Có khi một trước một sau, một tên dâm kêu không ngừng, một tiếng kêu rên không ngừng, một đợt cao trào nổi lên, một cái bắn tinh liên tục, không ngừng có nước xấu và tính khí của hai người kết hợp rơi xuống, có cái rơi vào trên bụi hoa, có cái rơi vào trên mặt chúng nữ, căn bản tránh không kịp, khí tức nồng đậm mà dâm đãng.

Giao hảo hồi lâu như thế, hai người đồng thời phát động tấn công mãnh liệt cuối cùng, hai thân ảnh ở giữa không trung cơ hồ thấy không rõ, tốc độ nhập xuống cực nhanh, hầu như không khác gì giao chiến với vũ lực, "Phốc phốc, phốc phốc" hai tiếng ma sát vang lên liên miên.

Bỗng nhiên, một tiếng nổ vang lên, một luồng sóng pháp lực từ hạ thể hai người Vi Vân và Liễu Phỉ Nhi truyền ra, khuếch tán ra xung quanh, bụi hoa phía dưới cũng bị làn sóng khí này quét ngang lưng.

Mọi người chỉ thấy Vi Vân và Liễu Phỉ Nhi đột nhiên tách ra giữa không trung, đồng thời rơi xuống bên dưới, bất phân biệt trước sau đã rơi vào bên trong bụi hoa. Trước khi rơi xuống đất, cả người có từng luồng dâm dịch như nước từ không trung rơi xuống, vẩy tung tóe ra xung quanh. Giờ phút này, bất luận là tứ đại yêu cơ, Cầm Nhi, Thi Nhi hay là Diệp Trầm Ngư, đều ướt đẫm máu, khắp nơi trên thân thể hai người đều là nước trái cây bám vào nhau.

"Phù..."

Vi Vân ngã trên mặt đất, một cây gậy thịt lớn vốn thô to lúc này lại có vẻ uể oải uể oải không phấn chấn. Đầu rùa đều ỉu xìu, cả cây gậy thịt trở nên mềm nhũn, phía trên dính đầy dâm thủy và bột phấn hỗn hợp, đương nhiên đây là do một lần bắn ra quá nhiều, không kịp sử dụng công pháp song tu khôi phục.

"A..."

Liễu Phỉ Nhi nằm xụi lơ trong bụi hoa, quần áo toàn thân đã sớm rách tung toé. Không còn bộ dạng, thân thể mềm mại trắng như tuyết đã đầm đìa mồ hôi, hai đùi tuyết trắng bị tách ra hai bên, chính giữa đầy lông mao dày đặc, các bắp thịt huyệt nhỏ vốn phấn nộn giờ lại lộ ra một mảng sưng đỏ không chịu nổi, bờ môi mềm mại khép mở không chừng, vẫn còn đang ồ ồ dâm nước tiểu huyệt tuôn ra, toàn bộ huyệt thịt từ bên trong ra ngoài, tất cả đều dính đầy nước dâm và bịch, căn bản không phân biệt rõ.

"Các ngươi không sao chứ?" Diệp Trầm Ngư ân cần hỏi thăm.

"Ta, ta thắng..." Liễu Phỉ Nhi mắt sáng mê ly, miệng lẩm bẩm nói.

"Nói mạnh miệng."

Vi Vân khẽ đứng dậy, cầm lấy một cây gậy thịt lớn hơi mềm đi tới, dùng gậy thịt đẩy đôi môi anh đào của Liễu Phỉ Nhi ra, nhét vào trong miệng ngọc của nàng, nhẹ nhàng quất vào.

"A... ngươi là đại sắc lang... ngay cả muội muội của mình cũng không buông tha... Ô..." Khuôn mặt đáng yêu của Liễu Phỉ Nhi thỉnh thoảng lồi ra, liên tục ấp a ấp úng.

Trận "Đánh thịt đánh nhau vừa rồi khiến đám người Diệp Trầm Ngư thấy mà líu lưỡi không thôi, thật quá kịch liệt, các nàng chưa bao giờ thấy nam nữ giao hoan có thể chơi tới mức này, thật sự là mở rộng tầm mắt. Ngay từ đầu bọn họ còn tưởng hai người thật sự muốn ra tay đánh nhau, lúc động thủ mới biết được lúc đầu là chơi trò giao hoan, cũng không biết tại sao bọn họ lại có thể ăn ý như vậy.

Đây cũng không phải Vi Vân và Liễu Phỉ Nhi có ăn ý gì, mà là sau khi Vi Vân dưới sự giao thủ của Liễu Phỉ Nhi mà bắn tinh, hai người truyền âm trao đổi. Liễu Phỉ Nhi muốn thể nghiệm cảm giác giao hảo một phen, lại không muốn dùng cách thức giống với người khác. Vi Vân đã nói với nàng ấy, có thể làm cho nàng ấy được trải nghiệm lần giao hoan lần đầu này, cam đoan sẽ làm cho nàng cả đời khó quên.

Vì vậy mới có lần kịch liệt này, giao hoan đại chiến.

Lần giao hoan này, bất luận là Liễu Phỉ Nhi hay Vi Vân đều cảm thấy vô cùng kích thích, quả thực như dục tiên dục tử. Vi Vân ngay từ đầu còn sợ Liễu Phỉ Nhi không chịu nổi, không ngờ cái hang nhỏ của nàng lại là bảo huyệt của "Như Ý Hồ Lô" trong thập đại bảo huyệt, trong tiểu huyệt chứa càn khôn, giống như hồ lô, có hai vòng, một vòng đi vào còn có một hoàn, mà không gian bên trong càng thêm

nổi bật, có thể co như ý, căn bản không sợ cây gậy thịt lớn của Vi Vân.

Mà Vi Vân không biết, Liễu Phỉ Nhi kế thừa một nửa thể chất của Lạc Khinh Trần, trời sinh nhu cầu dồi dào, giao hoan bình thường căn bản không thỏa mãn được nàng, bởi vậy mới có thể đại khai đại hợp như vậy trong lần giao hoan đầu tiên.

Ngay khi Vi Vân đang đè chặt miệng nhỏ của Liễu Phỉ Nhi, thì bốn đại yêu Cơ cũng không nhịn được nữa, đồng thời cởi bỏ quần áo tiến lên cầu hoan hỉ. Vi Vân liền từ trên người Liễu Phỉ Nhi đứng lên, ôm lấy tứ đại yêu cơ bắt đầu một cuộc hoạt động dâm đãng mới...

127

Chương thứ mười hai, nhỏ giọng than thở.

Vào thời điểm ban ngày khi Vi Vân đang dâm, bên kia, Dược Vương Tông lại một mảnh buồn bã thê lương. Ở cửa đại điện của Dược Vương Tông có đứng hai trường bào màu đỏ tươi, sau lưng mọc ra một đôi cánh thịt, nam tử hai mắt đỏ như máu chính là môn nhân Huyết Thần Giáo, người Huyết tộc, hai người được lệnh của Huyết công tử, đưa thi thể của Bạch Vô Ưu tới Dược Vương Tông.

Dược Vương Tông một đám môn nhân đều đi ra quan sát, trong đó bao gồm tông chủ cùng tứ đại trưởng lão.

Mùa xuân mặt trời nóng xuyên qua cành lá bách thụ, rơi xuống thi thể Bạch Vô Ưu, trên thân vết máu loang lổ, sắc mặt trắng bệch một mảnh, làn da cứng ngắc, xương cốt vỡ vụn, không có chút sinh khí.

"Là Vô Ưu sư huynh!"

"Trời đất ơi, Vô Ưu sư huynh chết rồi!"

"Vô Ưu sư huynh chính là đệ tử chân truyền thủ tịch của bản môn, lại bị giết chết. Người của Ma giáo thật sự là bách ác bất làm!"

Môn nhân Dược Vương tông bàn tán xôn xao, nam đệ tử tất nhiên là một mảnh oán giận, nữ đệ tử thì càng thêm hoa dung thất sắc, thậm chí bi thương rơi lệ, trong đó không thiếu nữ đệ tử đều ngầm đồng tình với Bạch Vô Ưu, bây giờ người chết, rốt cuộc không có cơ hội.

"Vô Ưu!"

Trưởng lão Bạch Thuật xông tới, cẩn thận kiểm tra tình huống của Bạch Vô Ưu, vừa nhìn thì lập tức chấn động, đã chết từ lâu, hoàn toàn hết thuốc chữa.

Đây là thân truyền đệ tử của hắn, bỏ ra mười mấy năm tâm huyết truyền thụ cho đệ tử đắc ý, cứ như vậy mà biến mất.

Bạch Hỗn nắm chặt nắm đấm, trợn mắt giận dữ nhìn hai môn nhân Huyết Thần giáo, đôi mắt đẹp hừng hực lửa giận, hận không thể xé xác bọn họ, Bạch Vô Ưu tuy rằng ngỗ nghịch qua nàng, nhưng dù sao cũng là vãn bối trong tộc nàng, lại cứ như vậy chết non.

Dược lão nhân, thạch trúc và Tô Mộc cũng liên tục thở dài.

Bên trái, môn nhân Huyết Thần giáo thân hình cao lớn hơi ôm quyền, cao giọng nói: "Các vị đạo hữu Dược Vương tông mời, vị Bạch Vô Ưu đạo hữu này xông thẳng vào Thánh địa Thiên Long Thần Giáo ta, ta dạy ngăn lại, hắn lại không nghe, tuyên bố muốn tiêu diệt Thần giáo ta, còn ra tay giết hại mấy tên đệ tử của giáo ta, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn., Đại thương thiên hòa, thật sự là cuồng vọng đến cực điểm, trưởng lão giáo ta nhìn không được, cho nên ra tay bắt hắn, nhất thời thất thủ, đánh chết hắn, thật sự là tình thế không thể không nói, mong rằng các vị đạo hữu thứ lỗi!"

Môn nhân Huyết Thần giáo bên phải có vóc người mập lùn cũng nói: "Các vị đạo hữu, tuy rằng Thần giáo ta và chính đạo các ngươi không đội trời chung, nhưng từ trước đến nay nước giếng không phạm nước sông, cho dù là lúc đại chiến này, cũng có lễ có lễ. Người trong Thần giáo ta quyết sẽ tuyệt đối không dễ dàng đặt chân vào lãnh địa chính đạo, thậm chí chế tạo sát nghiệt, hôm nay Bạch Vô Ưu đạo hữu của quý phái xúc phạm cấm kỵ như vậy, bị giết chết, cũng là do hắn đổ tội, mong rằng các ngươi biết được!"

Lời này nói thập phần xinh đẹp, chính đạo cùng Ma giáo đích xác là nước giếng không phạm nước sông, không đến lúc đại chiến, sẽ không trở mặt ra tay đánh nhau, càng không thể chạy đến lãnh địa của đối phương gây chuyện, như vậy cho dù bị giết, cũng là đáng đời. Cho dù thật sự đánh nhau, cũng phải đánh tiếng trước một tiếng, vạch trần đạo lý.

Mấu chốt là, người trong Ma giáo ngoài miệng nói như thế, nhưng trên tay lại không tuân thủ quy củ này, đám người Dược Vương tông biết rõ như vậy cũng không thể làm gì, chẳng lẽ cũng không tuân thủ quy củ như đối phương sao? Vậy thì khác gì người trong Ma giáo.

"Phì! Vô Ưu sư huynh xông vào lãnh địa Ma giáo các ngươi khi nào? Rõ ràng là các ngươi xâm nhập lãnh địa chính đạo của ta, lạnh lùng hạ sát thủ. Thật sự là cực kỳ vô sỉ!"

"Tà ma ngoại đạo, còn dám đến Dược Vương tông chúng ta khiêu khích, giết bọn hắn!"

Đám môn nhân Dược Vương tông dồn dập quát lên, không ngừng quát mắng hai môn nhân Huyết Thần giáo này.

Môn nhân Huyết Thần giáo thân hình cao lớn cũng không sợ bọn họ, chỉ nhìn về phía Dược lão nhân, hừ lạnh nói: "Thế nào, đây là phương pháp đãi khách của Dược tông chủ sao? Trận chiến ở trận doanh, không chém sứ, hôm nay hai huynh đệ ta thật sự muốn xem một chút, các ngươi có giữ quy củ này không!"

"Được rồi."

Dược lão nhân xua xua tay, mọi người lập tức yên tĩnh lại, chờ hắn lên tiếng.

Dược lão nhân nói với hai môn nhân Huyết Thần giáo này: "Kính xin hai vị chuyển lời cho giáo chủ Thiên Long Thần giáo, chuyện này Dược Vương tông ta sẽ nhớ kỹ, ngày khác tự mình đến cửa, hoàn trả gấp bội!"

"Xin Dược tông chủ yên tâm, hai huynh đệ ta nhất định chuyển cáo đúng sự thật, yên lặng chờ quý phái đến!"

"Khoan đã!"

Bạch Hỗn khẽ quát: "Là người mà trưởng lão nào giết?"

"Là Tiết Hải trưởng lão của Thần giáo chúng ta!"

Nói xong, hai môn nhân Huyết Thần giáo liền chấn động cánh thịt, phi thân rời đi.

Bạch Hỗn nhíu mày.

Sau khi an táng thi thể Bạch Vô Ưu, Dược lão nhân, tứ đại trưởng lão và các đệ tử đại chân truyền tiến vào đại điện, cùng nhau thương nghị về cái chết của Bạch Vô Ưu một phen. Có đề nghị đến Thiên Long thần giáo đòi lại công đạo, có đề nghị triệu Tiên hiệp Đồng Minh ra mặt giải quyết, báo thù rửa hận cho Bạch Vô Ưu... Các loại ý kiến đều có.

Dược lão nhân lại thở dài, nói: "Việc này tạm thời gác lại, phân phó xuống, để các đại đệ tử của bản môn ở trong núi tu luyện cho tốt, chớ cần xuống núi gây chuyện, tránh gặp phải ngoài ý muốn, hôm nay chính ma đại chiến nổ ra, nơi nơi nào cũng không thái bình."

Bạch Chỉ vừa nghe liền nổi giận, trừng mắt nói: "Sư huynh, chẳng lẽ việc này cứ bỏ qua như vậy?"

Dược lão nhân yên lặng không nói gì.

Hắn và đám người Huyền Chân sơn nhân, Ngọc Trượng Tiên Nương, Đại Thiên Tăng Vương cũng đã hơn ngàn tuổi. Lão là người từng trải qua trận đại chiến Chính Ma lần trước, tuy rằng thiên tư ngu dốt, nhưng vô cùng chịu khó, bất luận là tu luyện hay là luyện đan, đều vững chắc đánh hạ, từ đệ tử ký danh, đệ tử ngoại môn, đệ tử nội môn của Dược Vương Tông, mãi cho đến khi trở thành đệ tử chân truyền. Cuối cùng lão mới tu thành cảnh giới Độ Kiếp viên mãn, lên làm tông chủ, có chuyện gì mà chưa từng thấy?

Trong lúc chính ma đại chiến, chết mấy tên đệ tử chân truyền là quá bình thường, thậm chí có tông môn cả tông môn chết hết, bất luận là ma đạo tam giáo hay là chính đạo thất tông, đều từng tồn tại thảm

trạng bị giết chết đến mấy người còn sống, nhưng chỉ một ít người này vẫn đủ để chấn hưng tông môn.

Bây giờ tuy Dược Vương tông gia nhập đồng minh tiên hiệp, nhưng tiên hiệp đồng minh là do Tử Nguyệt tiên môn cầm đầu, tất cả các đại tông môn cùng nhau quyết định đại sự đồng minh. Phải khiến mọi người phải vì một đệ tử chân truyền của Dược Vương tông mà hưng sư động chúng, sớm gây khó dễ với Ma giáo, đó là không thực tế, thời cơ chưa tới chẳng khác nào chịu chết, phá hỏng đại sự của đồng minh, bởi vì nhỏ mà mất lớn, quả là thiếu khôn ngoan, Ngu Yên Vũ không thể hạ mệnh lệnh như vậy.

Chính ma đại chiến, động thì mười mấy năm, hơn trăm năm, tranh giành nhất thời thắng bại là không có ý nghĩa.

Dược lão nhân không nói lời nào, tất cả mọi người không thể làm gì.

Sau khi Bạch Thuật tản đi, tìm tới Bạch Miểu, nói: "Sư muội, hiện giờ sư huynh nén giận, mặc kệ việc này, đồng minh tất nhiên sẽ không tùy tiện ra tay vì chuyện này, nhưng Vô Ưu là đệ tử của ta, ta quyết sẽ không để cho hắn chết vô ích, Vô Ưu cũng là cháu ngươi, ngươi thấy thế nào?"

Bạch Chỉ thản nhiên nói: "Vậy ta chỉ có tự mình ra tay."

Con mắt của Bạch Thuật sáng lên, nói: "Ta cũng có ý này, một khi đã như vậy, chúng ta cùng đi, nhất định phải khiến Thiên Long Thần Giáo long trời long đất lở!"

Bạch Hỗn gật đầu, hai người bọn họ hợp lực, cho dù địch không lại, đào tẩu hẳn là không thành vấn đề.

Lập tức, hai người độn quang, phi thân rời khỏi Dược Vương Tông.

...

Trên không trung một khu rừng ở phía tây bắc Vân Châu, Minh Đức Sơn đang dẫn theo mấy thế hệ trẻ tuổi của liên minh chính đạo tìm kiếm tung tích của yêu nhân Ma giáo ở khắp nơi, tổng cộng có mười người, cùng nhau xây dựng thành chấp pháp của Vân Châu.

Huyền Chân sơn nhân thật vất vả mới ổn định lại liên minh chính đạo đã tan rã lòng người, cũng giống như Ngu Yên Vũ suy nghĩ, dự định tổ chức Chấp pháp giả trước, dọn dẹp sạch sẽ những môn nhân Ma giáo có khả năng ẩn nấp ở các châu này, sau đó lại tìm kiếm cơ hội, chính thức tiến công lãnh địa Ma giáo.

Mà các châu chỉ có Vân Châu gần vạn dặm Huyết Hà, tại Vân Châu và Vạn Lý Huyết Hà, cũng là vị trí sơn môn của Thiên Long thần giáo, là cứ điểm tạm thời của tam đại ma giáo, người của tam đại ma giáo đều không ngừng di dời tới đây, không ngừng quấy nhiễu tu chân giới chính đạo, suy yếu thực lực chân chính, cuối cùng tập kết lực lượng tổng tiến công, một lần phá hủy các tông chính đạo, đạt được mục đích thống trị toàn bộ Thiên Vận đại lục.

Bởi vậy, Vân Châu trở thành nơi tất tranh chính ma lưỡng đạo, mà Vân Châu chi chủ, Phù Vân Các càng là gánh vác trọng trách chống lại Ma giáo, coi như là cửa ải đầu tiên của ba đại Ma giáo tiến công tu chân giới chính đạo, bất luận là tiên hiệp đồng minh hay là liên minh chính đạo, đều thập phần coi trọng yêu nhân ma giáo ở Vân Châu., Một khi phát hiện, phải lập tức loại bỏ đội ngũ chấp pháp mà liên minh chính đạo phái tới Vân Châu này, là nhánh có thực lực mạnh nhất trong mười đội ngũ, do trưởng lão Minh Đức Sơn của Thái Huyền tiên môn dẫn đội, trong đội ngũ có Nguyên Trí của Thái Huyền tiên môn., Nguyên Lễ, Trương Huyền của Quan Diệu Tông, Trương Nhược Quân của Thái Cực Môn, giới chỉ và giới tham của Tiểu Mật Tông, Pháp Minh của Đại Phật Tự và Pháp Mão, còn có Phi Vũ của Phù Vân Các., Tổng cộng có mười người, Minh Đức Sơn Nhân là Pháp Tướng viên mãn tu vi, chín người còn lại đều là đệ tử chân truyền của các tông, có tu vi Nguyên Anh viên mãn, mỗi người lại sở hữu tuyệt kỹ của riêng mình, có thần thông độc môn, tỷ như thuật bói toán của Trương Huyền nhận được chân truyền của Thiên Cơ Tử,

bắn thuật của Phi Vũ giết địch ngoài ngàn dặm cũng không thể coi thường.

Lúc phi hành, đệ tử chân truyền của Phù Vân các Phi Vũ cau mày nói: "Sơn nhân, vãn bối đã nói rồi. Con vượn trắng tinh vừa rồi không phải là yêu nghiệt Ma giáo, chỉ là một tên Đại yêu của Vân châu ta, tại sao ngươi lại muốn đuổi tận giết tuyệt?"

Phi Vũ là thiếu nữ trẻ tuổi, tuy tướng mạo bình thường, căn cốt lại cao cấp, tuổi còn trẻ đã tu đến cảnh giới Nguyên Anh. Nàng mặc đạo bào màu lam, lưng đeo cung tên, chính là đệ tử chân truyền của Phù Thế Chân Nhân.

Mọi người nghe vậy, yên lặng không nói.

Minh Đức Sơn người dẫn bọn họ tuần tra Vân Châu, mấy ngày nay chỉ gặp lẻ tẻ mấy môn nhân Ma giáo, bình quân xuống mỗi người đều không phân biệt được một người, quy củ của liên minh chính đạo là giết bao nhiêu yêu ma thì có bấy nhiêu phần thưởng., Dựa theo tình huống trước mắt, chút ban thưởng ấy còn không bằng ở trong núi tĩnh tu kiếm lời. Minh Đức Sơn Nhân cảm thấy thể diện không thể bỏ qua, ngay cả yêu quái bình thường gặp phải trên dẫn đường cũng không buông tha. Thực tế vừa rồi gặp được bạch viên tinh chính là tự châu bản địa sinh trưởng mà đến., Đại yêu có giao hảo với Phù Vân các khổ tu hơn trăm năm mới tu tới cảnh giới Nguyên Anh. Minh Đức Sơn không nói hai lời, trực tiếp đánh giết. Phi Vũ thân là đệ tử chân truyền của Phù Vân các còn không thể khuyên được.

Minh Đức Sơn Nhân nghe vậy cười ha hả, nói: "Phi Vũ sư điệt ngàn vạn lần phải nhớ kỹ, phàm là yêu nghiệt, đừng quản là lãnh địa chính đạo, hay là lãnh địa ma giáo, đều không phải loại lương thiện, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện, tuyệt đối không nên nuôi hổ gây họa, chỉ biết cho ác là hành hung!"

"Ngươi... hừ, thật sự là miệng lưỡi trơn tru!" Sắc mặt Phi Vũ khó coi.

Nàng vốn dĩ phải toại thế chân nhân chỉ thị, bị chính đạo liên minh an bài làm chấp pháp tuần tra Vân Châu, vốn tưởng rằng có thể cùng các tông phái kiệt xuất hiển lộ tài năng, đối kháng Ma giáo, nào ngờ những người này căn bản không quan tâm thiện ác gì, phàm yêu quái sẽ tiến lên đánh giết, điều này khiến cho không thể nhịn được nữa.

Phi Vũ cả giận nói: "Các vị đạo hữu, xin thứ cho ta không thể đi cùng các ngươi nữa, lập tức trở về Phù Vân các báo cáo cho Các chủ chuyện phát sinh trong mấy ngày qua."

Mọi người nghe vậy, nhất thời sắc mặt bất thiện nhìn nàng.

Mười người ở đây, chỉ có một mình Phi Vũ là nữ, việc này khiến cả người nàng cảm thấy bất an và sởn cả tóc gáy.

Trong mắt Minh Đức Sơn Nhân lóe lên huyết quang, ánh sáng đỏ nhạt màu lóe lên rồi biến mất, không có ai phát hiện ở đây.

Chỉ thấy Minh Đức Sơn Nhân hừ lạnh nói: "Ngươi đừng tưởng đây là địa bàn Phù Vân Các ngươi thì có thể cho ta biết, cho dù chân nhân Phù Vân Các và Lạc Khinh Trần tự mình tới cũng phải gọi ta một tiếng "đạo huynh" chứ, lời đã nói trở lại rồi., Nữ nhân Lạc Khinh Trần kia... Ha ha, lại dám lén lút hợp tác với Tử Nguyệt tiên môn, ngoan cố với liên minh chính đạo không để ý tới giới luật, tự mình gia nhập liên minh hiệp nghĩa gì gì đó, một đám nữ nhân có thể làm được gì? Phù Vân các các ngươi cũng coi như phá hỏng quy củ., Đến lúc đó hắn không khỏi bị đạo hữu tu chân giới chính đạo chỉ trích. Mà thôi, ngươi chỉ là một tên đệ tử chân truyền nho nhỏ, dám hô to gọi nhỏ với lão nhân gia ta, còn dám lôi các chủ ra uy hiếp ta. Là ai cho ngươi cái gan đó?"

Nói tới đây, sắc mặt Minh Đức Sơn Nhân có chút méo mó, hung hăng nhìn chằm chằm vào Phi Vũ, một luồng khí tức cường đại áp chế lại.

Phi Vũ theo bản năng cảm thấy không ổn, cung tên trên lưng lập tức xuất hiện trong tay, bắn về phía Sơn Nhân Minh Đức!

"Còn dám động thủ đánh người!"

Minh Đức Sơn Nhân nhe răng cười một tiếng, phất trần trong tay hóa thành ngàn vạn sợi tơ bạc, quấn lấy mũi tên đang bay tới, lại lan về phía Phi Vũ, đảo mắt đã bọc cả người nàng vào bên trong, giống như một cái kén tằm, cả người không thể động đậy được.

Nàng chỉ có tu vi Nguyên Anh, so với Pháp Tướng Viên Mãn của Minh Đức Sơn chênh lệch ước chừng một cảnh giới lớn, sao có thể địch nổi hắn.

"Thả ta ra!" Phi Vũ hét lớn.

Minh Đức Sơn Nhân túm lấy Phi Vũ hạ xuống đỉnh núi, tát một cái vào mặt cô, một tiếng giòn vang, Phi Vũ miệng đầy máu tươi, một tiếng huýt vang lên.

Nhóm người Nguyên Trí cũng phi thân hạ xuống, vây Phi Vũ vào giữa.

Nguyên Trí nói: "Trưởng lão, nữ nhân này thật là nhiều chuyện, không giúp đỡ thì thôi, còn muốn gây rối cho chúng ta, ta thấy không bằng..." Bàn tay khoa chân trên cổ mình một chút.

Phi Vũ lắc đầu một cái, quát lớn: "Các ngươi muốn làm gì?"

Minh Đức Sơn chẳng buồn để ý tới nàng, chỉ nói với mấy người còn lại: "Các vị sư điệt, các ngươi cũng thấy đó, vị Phi Vũ sư điệt này nhiều lần đối nghịch với chúng ta, còn muốn ra tay giết ta. Bần đạo bất đắc dĩ mới dùng hạ sách này, bắt nàng lại., Hôm nay nếu không giải quyết ả ta, có lẽ ngày mai chúng ta sẽ gặp phiền toái. Tuy tu vi Phù Thế Chân Nhân không bằng Huyền Chân sư huynh của bổn môn, nhưng cũng không phải là thờ ơ. Chúng ta giết Đại yêu Vân Châu của hắn, đến lúc đó hỏi tội hắn, không ai thoát được liên quan."

Mọi người nhìn nhau, Trương Huyền dò hỏi: "Ý Sơn nhân là..."

Minh Đức sơn nhân cười nói: "Thứ ta muốn nói là suy nghĩ của ngươi."

Trương Huyền đảo mắt, yên lặng không nói.

Nguyên Lễ nói tiếp: "Trưởng lão nói không sai, nàng này không trừ không được. Trước tiên chúng ta đem nàng diệt trừ, giá họa đến trên người yêu ma giáo là được, chúng ta hỗ trợ đưa về Phù Vân các, nói không chừng Phú Thế chân nhân còn phải cảm tạ chúng ta đó!"

"Ặc, ha ha..." Tất cả mọi người đều cười.

"Vô Lượng Quang, Vô Lượng Phật... Phải khoan dung độ lượng mới được..." Pháp Minh của Đại Phật Tự niệm một tiếng phật hiệu.

"Được rồi, Pháp Minh, lúc nãy chém giết yêu nghiệt, ngươi ra tay còn ác hơn ta nhiều!" Nguyên Trí lườm hắn một cái.

Pháp Minh nghe vậy, cũng không nói thêm gì nữa, những người còn lại cũng đều yên lặng không nói gì.

Minh Đức Sơn Nhân lại nói: "Người tu hành của chúng ta thường ngày cơm nước sạch, cơm nước uống sương, không có cơ hội hưởng thụ khói lửa trần gian... Ý của ta là, Phi Vũ sư điệt tuy tướng mạo bình thường, nhưng cũng là thiếu nữ có tu vi trong người, nguyên âm dư thừa., Trực tiếp giết không khỏi tiếc nuối, như vậy đi, chắc hẳn mọi người đều đã âm thầm học thuật thải bổ. Một mình chúng ta chỉ hái bổ nàng một lần, hơi chút ăn mặn, sung sướng một phen, động thủ cũng không muộn, mọi người thấy thế nào?"

Lời này vừa nói ra, ánh mắt mọi người đều nóng lên, nhìn về phía Phi Vũ ánh mắt tham lam, khuôn mặt vốn bình thường, hiện tại tựa hồ đẹp hơn vài phần.

"Các ngươi, đám ác tặc các ngươi, các ngươi dám làm ra hành động như vậy thì các ngươi có khác gì yêu ma kia chứ!" Phi Vũ nghe xong lời này, lập tức vô cùng oán giận.

"Câm miệng!"

Minh Đức Sơn Nhân lại "bốp bốp bốp" cho mấy cái tát, đánh cho mặt mũi cô sưng vù, sợi tóc ngổn ngang.

Minh Đức Sơn Nhân thu hồi phất trần, Phi Vũ định đứng dậy nhưng lại cảm thấy toàn thân mềm nhũn, căn bản không xuất ra khí lực, trong lòng biết đã bị pháp lực đối phương phong bế kinh mạch, một thân tu vi căn bản không phát huy ra được, lập tức lòng chìm đáy cốc, vẻ mặt tuyệt vọng.

Tiếng vải rách vang lên, quần áo trên người Phi Vũ nhanh chóng bị xé rách, từ trên người rơi xuống, nhất thời lộ ra một bộ dáng xinh đẹp, tuy rằng khuôn mặt không phải tuyệt sắc, da thịt cùng dáng người lại không tệ, bộ ngực trước ngực có chút kiên cố, trong đùi một nhúm lông đen, hai miếng thịt kẹp lấy thịt tươi mềm, có chút mê người.

Bất luận là Nguyên Trí và Nguyên Lễ của Thái Huyền Tiên Môn, hay là Trương Huyền của Quan Diệu Tông, Trương Nhược Quân của Thái Cực Môn, hoặc là giới oán và giới tham của Tiểu Mật Tông, hoặc là Pháp Minh của Đại Phật Tự, đều nuốt nước miếng, vừa tụng niệm "Vô Lượng Đạo Tôn, Vô Lượng Phật Đà" vừa ném ánh mắt về phía Phi Vũ.

Người đi đầu tiên là Minh Đức sơn nhân, hắn kinh nghiệm lão đạo, không vội cắm đầu lưỡi, trước tiên vươn đầu lưỡi, tinh tế nhấm nháp thân thể trắng nõn của Phi Vũ. Mọi người thấy hắn thành thạo như vậy, đều ngạc nhiên, nhìn chằm chằm không chớp mắt., Vô thức học tập kinh nghiệm của hắn, đặc biệt là thấy động tác của Minh Đức Sơn Sơn người hút bộ ngực, cùng với thủ thế đào mỏ, đều là bọn họ đã từng nghĩ tới nhưng lại không thực hiện được, thầm nghĩ, đợi lát nữa tới phiên mình, nhất định phải thí nghiệm một phen.

Sau khi nhấm nháp một hồi lâu, người của Minh Đức Sơn mới cởi quần ra, ưỡn thẳng một cái râu gần nửa đen sì, tách đôi chân của Phi Vũ, cắm vào trong cái lỗ nhỏ trên bắp thịt.

"A... Không... Cẩu tặc!"

Bị phong cấm pháp lực, Phi Vũ toàn thân bủn rủn vô lực kêu thảm một tiếng, đây vẫn là lần đầu tiên nàng tiếp xúc với nam tử kia, tuy cảm giác cũng không tệ lắm nhưng dưới tình huống như vậy, điều này làm cho sâu trong lòng nàng căn bản không cách nào tiếp nhận được!

Một lão đạo tiên phong đạo cốt, hạc phát đồng nhan, thân thể trần truồng mà đè ở trên thân thể thiếu nữ, mạnh mẽ tiến hành giao hoan vận động, chung quanh còn đứng tám người ở đó quan sát.

Minh Đức Sơn Nhân vừa hưởng thụ lỗ thịt vừa híp mắt nhìn về phía đám người Nguyên Trí nói: "Các vị sư điệt còn thất thần làm gì, cùng tiến lên a."

"A? Cùng đến sao? Trưởng lão, sao... làm sao lại cùng lúc?" Nguyên Trí ngẩn người.

Những người còn lại cũng hai mặt nhìn nhau, chỉ là nuốt nước miếng, bọn họ không có kinh nghiệm gì ở phương diện này.

Minh Đức Sơn cười ha ha, nói: "Nhìn các ngươi ngốc nghếch, xem ra chưa hưởng thụ qua tư vị nữ nhân, cũng được, hôm nay bần đạo sẽ giúp các ngươi, nhìn cho kỹ, trên người nữ nhân có ba lỗ thịt, theo thứ tự là hang nhỏ, miệng nhỏ, còn có hốc cúc, bất cứ hang thịt nào cũng có thể hưởng thụ, không phải chỉ có huyệt nhỏ mới có thể cắm vào được, hiểu chưa?"

"A... Thì ra là thế."

Mọi người nghe vậy, liên tục gật đầu, vẻ mặt khiêm tốn thụ giáo.

Nghe Minh Đức sơn nhân giảng giải một phen, đám người Nguyên Trí được mở rộng tầm mắt, mở rộng không ít kiến thức. Lập tức, khi Minh Đức Sơn người đâm vào huyệt Phi Vũ, Nguyên Trí cũng cầm gậy thịt cắm thẳng vào mồm Phi Vũ, Nguyên Lễ thì cắm côn thịt vào trong Cúc Hoa của Phi Vũ, ba người đồng thời dính chặt vào cùng một thiếu nữ.

Phi Vũ sao chịu được tàn phá như vậy, nổi giận đan xen, rất nhanh đã bị chơi cho hôn mê.

Mới cắm vào, làm không bao lâu, hai người Nguyên Trí và Nguyên Lễ liền cảm thấy sống lưng đau nhói, nhịn không được bắn tinh, từng luồng từng luồng mị tinh đánh vào trong miệng cùng Cúc Hoa động, thịt côn cũng nhanh chóng mềm nhũn xuống.

Hai người rút cây côn ra, thấy Minh Đức Sơn người vẫn làm động tác thoải mái như cũ, trong lòng cảm thấy bội phục, chỉ trừng mắt nhìn.

Minh Đức Sơn Nhân cười ha hả, vừa nhún vừa nói: "Các ngươi ấy à, vẫn còn quá trẻ. Người trẻ tuổi, mọi chuyện không được nóng vội, phải từ từ đi. Không sao đâu, chơi thêm mấy lần là quen thôi."

Sau khi Nguyên Trí và Nguyên Lễ thối lui, giới oán và giới tham tiến lên. Hai đại quang đầu cởi tăng bào, giơ gậy thịt lớn bắt đầu hưởng thụ tư vị của nữ nhân. Tiếp đó là Pháp Minh và Pháp Lực, cuối cùng là Trương Huyền và Trương Nhược Quân.

Một đám người tâm thần chập chờn, thay phiên hưởng thụ thân thể thiếu nữ này, đều cảm giác mình thu hoạch được không ít thứ tốt, từ đó học được không ít thứ.

...

128

Chương thứ mười hai thất bại thành hận.

Sắc trời dần tối, ráng chiều đầy trời, gió núi thổi tới, mang đến từng trận mùi thơm cỏ xanh và bùn đất, kèm theo mùi hoa, cực kỳ thơm.

Vi Vân và Diệp Trầm Ngư mặc quần áo vào trong bụi hoa chơi xong, phi thân nhảy lên, định trở về Phù Vân Các tụ tập với những người còn lại trong tiểu đội của Tiên hiệp.

Lúc này, Diệp Trầm Ngư bỗng nhiên nói: "Chúng ta dừng lại ở đây một lúc lâu, làm trễ nải không ít thời gian, cũng không quá chú ý hành tung của yêu ma giáo, không bằng trước khi trời tối lại đi dò xét đi."

Vi Vân vội nói: "Sư tỷ định đoạt!"

Liễu Phỉ Nhi cũng cười duyên nói: "Nghe lời Diệp tỷ tỷ."

Lập tức, ba người tiếp tục làm việc tuần tra, Cầm Nhi, Thi Nhi và Tứ đại yêu Cơ tự nhiên cũng theo sát phía sau. Phương hướng bọn họ đi là Đông Bắc, vừa đúng là chỗ dừng chân của đám người Minh Đức Sơn.

Liễu Phỉ Nhi tốc độ nhanh nhất, Phong Thần chi dực cũng không động, liền hóa thành hư ảnh liên tiếp bay tới phía trước.

Không bao lâu sau, Liễu Phỉ Nhi bỗng nhiên kêu lên một tiếng sợ hãi: "A... Không được!"

"Sao vậy?" Đám người Vi Vân vội vàng tiến lên hỏi thăm tình hình.

Chỉ thấy lúc này mi tâm Liễu Phỉ Nhi mở ra một con mắt dọc, con mắt dọc này hiện ra kim quang nhàn nhạt, chiếu về phía xa vô tận phía trước.

Vi Vân vừa nhìn đã biết, đây là thần thông ly long thiên mục của Phù Vân các, một trong thập đại tuyệt học đương thời, mới học liền có thể nhìn thấy cảnh vật cách đó vạn dặm, học sâu còn có thể xem thấu tam giới, thượng xem tiên giới, dưới nhìn cửu u, sau khi đại thành thậm chí có thể nhìn thấy quá khứ, tương lai thần diệu vô cùng, thân là thánh nữ Liễu Phỉ Nhi của Phù Vân các tự nhiên nắm giữ môn thần thông này.

Mở Long Phượng Thiên Mục ra, Liễu Phỉ Nhi càng nhìn càng khiếp sợ. Gương mặt nàng đầy kinh hãi, cuối cùng toàn thân run rẩy thu lại thần thông Thiên Mục, con mắt dọc nơi mi tâm khép kín lại.

"Làm sao vậy, muội muội?" Vi Vân ân cần hỏi thăm.

Đám người Diệp Trầm Ngư cũng nhao nhao tiến lên.

"Sư tỷ của ta, sư tỷ của ta, nàng... A... cẩu tặc vô sỉ... Ta muốn giết bọn chúng!"

Liễu Phỉ Nhi quát to một tiếng, lật tay lấy ra pháp khí đỉnh cấp Phá Vân Cung, Phong Thần chi dực trên lưng chỉ hơi chấn động, cả người liền hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh biến mất ở đường chân trời phía trước.

"Nhất định là xảy ra chuyện, mau đuổi theo!"

Đám người Vi Vân vội vàng phi thân đuổi theo.

Bên kia, Minh Đức Sơn Nhân bọn họ còn đang luân phiên dâm phi vũ, cả đám đều cảm nhận được khoái cảm tuyệt vời khi chơi đùa thân thể thiếu nữ. Ngoại trừ Minh Đức Sơn, những người còn lại đều cảm giác mười phần mới mẻ, bọn họ ngày thường bận rộn tu luyện., Tuổi còn trẻ đã là đệ tử chân truyền kiệt xuất của các đại tông môn. Mặc dù biết chuyện nam nữ, nhưng không có thời gian hay cơ hội thực tế. Bây giờ có được cơ hội này, coi như hắn thực hành một phen, quả nhiên là có chút thú vị.

Minh Đức Sơn Nhân kinh nghiệm lão đạo, nửa đoản nhục côn vẫn ở trong huyệt nhỏ của Phi Vũ ra ra vào, những người còn lại đều luân phiên vài lần, bắn qua mấy lần, chỉ có hắn vẫn kiên định như trước.

Lúc này toàn thân Phi Vũ cởi trần không nói, trên người dính đầy râu mép, trên mặt, bộ ngực, dưới bụng, mông, trên mông, thậm chí trên bắp chân của mọi người đều là dấu vết dâm chơi, một mảnh dâm dục. Phi Vũ bị khô trước tiên hôn mê, sau đó tỉnh lại, tiếp theo lại chịu không được quất roi, hôn mê một trận thảm thiết, có thể nói là chết đi sống lại, chịu hết sức tàn phá.

Trương Huyền run run thân thể, rút cây côn thịt vừa bắn xong từ trong miệng Phi Vũ ra, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, khẽ nhíu mày, nói: "Sơn Nhân, ngươi nói xem... Việc chúng ta làm, sẽ không bị Phù Vân các biết chứ?"

Minh Đức Sơn Nhân cười ha hả, nói: "Trương Huyền sư điệt quá lo lắng rồi, ngươi xem, việc này chúng ta đều có phần, ai cũng sẽ không tiết lộ ra ngoài, chờ cô nàng này vừa chết, liền chết không đối chứng, sau đó chúng ta lại đưa nàng về Phù Vân Các, nói là ma giáo yêu nhân giết chết, hắn Phù Thế chân nhân còn muốn cám ơn chúng ta đó! Không tin ngươi có thể bói toán một phen."

Mọi người nghe xong đều khẽ gật đầu, Minh Đức Sơn Nhân có thể coi là vô mưu, nhưng gừng càng già càng cay.

Trương Huyền lại có chút lo sợ bất an, trầm ngâm nói: "Nghe nói Phù Vân Các có một môn tuyệt học tên là Long Phượng Thiên Mục, coi cảnh vật ngoài vạn dặm như quan văn trên bàn tay... Nếu thật cho Phù Thế Chân Nhân biết được, vậy phải làm sao đây?"

Mọi người nghe vậy lập tức đờ ra, Trương Nhược Quân vội vàng rút cây côn ra khỏi Cúc Phi Vũ.

Minh Đức Sơn Nhân cười hắc hắc nói: "Các ngươi chớ sợ, hắn có lợi hại đến đâu cũng không thể so được với Huyền Chân sư huynh của ta. Hơn nữa, đàn bà Lạc Khinh Trần kia bội tín bội nghĩa, tự

mình gia nhập Tiên hiệp đồng minh, dĩ nhiên vi phạm đạo nghĩa của tu chân giới. Liên minh chính đạo chúng ta không hỏi tội Phù Vân các hắn đã là không tệ rồi, còn dám tới gây sự với chúng ta là đạo lý gì?"

Trương Huyền nghe xong, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay lúc này, tiếng xé gió vang lên, mọi người đồng thời cảm ứng được nguy cơ tiến đến, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một mũi tên lông vũ hai màu vàng bạc từ đằng xa bay tới, chớp mắt đã đến phụ cận, mũi tên này thế như chẻ tre, mang theo uy lực lôi đình, trên đường chia ra làm ba, ba phần là chín, phân biệt nhắm vào đầu đám người Minh Đức Sơn Nhân, Nguyên Trí!

Ngay sau đó, một tiếng duyên dáng vang lên: "Cẩu tặc, mau nhận lấy cái chết!"

Chỉ trong nháy mắt, mọi người liền thấy từng thân ảnh màu lam từ đằng xa bay tới, tay cầm cung tiễn, không ngừng tới gần, tốc độ cực nhanh, khiến người ta động dung.

Tất cả mọi người đều là cao thủ của tu chân giới, phản ứng rất nhanh. Bọn họ lập tức ngưng tụ pháp lực, sử dụng pháp thuật hộ thân, phá vỡ mũi tên bay tới, pháp lực Liễu Phỉ Nhi cao hơn một bậc so với đám người Trương Huyền, nhưng lực lượng phân tán cũng không thể kích thương bọn họ.

Động tác của Trương Huyền nhanh nhất, vừa phá vừa bay tới, còn có thể mặc quần áo vào, vừa mặc quần áo vào, vừa hô: "Chuyện này không liên quan đến ta! Mong rằng thánh nữ của Phù Vân các biết!"

Người tới có đôi mắt đẹp như vầng trăng lưỡi liềm, khuôn mặt như trứng trẻ con, sữa lớn trước ngực nhô cao, một thân quần áo màu xanh da trời, tay cầm Phá Vân Cung, trên lưng có một đôi Phong Thần chi dực, chính là Liễu Phỉ Nhi.

Vừa rồi Liễu Phỉ Nhi dùng thần thông Cầu Long - Phượng Mục Thiên Nhãn quan sát phạm vi ngàn dặm chung quanh, liền nhìn thấy động

tĩnh dị thường ở ngoài trăm dặm. Là một đám người chính đạo đang luân phiên sư tỷ Phi Vũ của nàng, làm cho tâm tình nàng không khống chế được, giận không kềm chế được, liều lĩnh xông tới, người còn chưa đến, công kích đã đến trước rồi.

Ngoại trừ Minh Đức sơn nhân, những người còn lại trong lòng hoảng hốt, ai nấy đều chột dạ, sửa sang lại y quan, miệng nói: "Đây đều là minh Đức sơn chủ sứ, là hắn ép chúng ta làm như vậy, chúng ta cũng chỉ là bất đắc dĩ!"

"Ta mặc kệ các ngươi có phải bị ép hay không, tóm lại các ngươi đều phải chết, đều phải chết!"

Liễu Phỉ Nhi đã sớm lâm vào trạng thái nổi giận, nào quan tâm bọn hắn nói cái gì, hai tay không ngừng kéo dây cung Phá Vân Cung, phía trên ngưng tụ ra một chút pháp lực tinh quang, bắn ra, hóa thành một long một gió. Một hồi long ngâm, phượng kêu lên, một đầu là Hàn Băng Ngân Long, một đầu là Liệt Diễm Kim Phượng, đều lắc đầu vẫy đuôi, kéo ra đuôi lửa thật dài bay nhào về phía mọi người!

Đây là "Long Phượng xạ thuật" thần thông của Phù Vân Các, uy lực cường đại, có khả năng xuyên thủng vạn vật.

Mọi người nhao nhao tế pháp khí lên, thi triển thần thông, ra sức ngăn cản.

Trong chín người, chỉ có Minh Đức Sơn Nhân là không hoảng hốt không vội vàng, từ trên người Phi Vũ đứng lên, một con nhục côn nửa ngắn từ trong hang đi ra, phía trên dính đầy hỗn hợp tinh túy và nước bẩn. Hắn nắm quần lót của Phi Vũ, lau lau trên nhục côn của mình, sau đó ném quần lót tới nghênh đón long phượng đang bay tới, "Ầm ầm" một tiếng phá hoại, long phượng vỡ vụn, quần lót cũng hóa thành bột mịn, bay lả tả giữa không trung, rơi xuống đỉnh núi.

Minh Đức Sơn Sơn mỉm cười nói: "Nhìn xem từng người các ngươi, hoảng sợ thành cái dạng gì, đừng vội vàng đem tội lỗi đổ lên người bần đạo, đợi chút nữa ta hàng phục nữ hài nhi này, khi cởi sạch quần

áo của nàng, các ngươi cũng đừng cầu ta, cầu ta cũng sẽ không cho các ngươi chơi."

Lời này của hắn lại muốn bắt Liễu Phỉ Nhi lại, sau đó dâm đãng chơi một phen.

Đám người Trương Huyền vừa nghe vậy, đều có chút đỏ mặt.

Quả thật, sâu trong nội tâm bọn họ đều muốn chơi nữ nhân nhưng chắc chắn sẽ không để cho người ta biết thế nào là mất mặt? Thực tế bọn họ không muốn gánh lấy tội danh gian sát đồng đạo này, nếu không phải bị Minh Đức Sơn người ta lừa dối, lại bị sự hấp dẫn của hoạt Xuân Cung khi bị hắn gian dâm Phi Vũ hấp dẫn., Đầu óc lập tức nóng lên, quả quyết sẽ không làm chuyện như vậy, cũng là bọn họ trẻ tuổi, không có kinh nghiệm giang hồ gì, nói về đạo của Minh Đức Sơn, đã lên thuyền tặc của hắn, không thoát khỏi liên quan.

Minh Đức Sơn là cường giả pháp tướng viên mãn, một thân pháp lực hùng hậu đến mức nào. Liễu Phỉ Nhi mặc dù có Phong Thần chi dực trong người nhưng cũng chỉ có thể tự bảo vệ mình. Tuy nàng đã thi triển tất cả thủ đoạn trên người, nhưng sát chiêu liên tục xuất ra vẫn không cách nào làm Sơn Nhân Minh Đức bị thương mảy may.

Nhưng Liễu Phỉ Nhi có Phong Thần Dực hộ thân. Tuy pháp lực Sơn Nhân Minh Đức cao cường, thần thông lợi hại nhưng trong lúc nhất thời cũng không thể đả thương nàng. Chỉ là Liễu Phỉ Nhi không muốn rời đi, đây là cơ hội của Sơn Nhân Minh Đức, đánh lâu, chắc chắn hắn sẽ chiếm được thế thượng phong.

Nguyên Trí nói: "Trưởng lão nói rất đúng. Hôm nay chúng ta không ai thoát khỏi liên quan tới chuyện này, chi bằng dứt khoát một hai không làm thì hơn. Bắt Liễu Phỉ Nhi này lại. Nàng là mỹ nhân hiếm có trong tu chân giới, nếu có thể dâm đãng một phen, chết cũng không hối tiếc. Huống hồ chỉ cần bắt được nàng, không ai biết được chuyện này. Chúng ta có thể vô ưu a!"

Mọi người vừa nghe thấy vậy đều nhao nhao ra tay tương trợ Minh Đức sơn nhân công kích Liễu Phỉ Nhi. Nhất thời ánh kiếm tung hoành, pháp khí bay loạn xạ, khí kình giao kích, sóng khí kịch liệt không ngừng bạo phá quét ra bốn phương tám hướng. Toàn bộ đỉnh núi cát bay đá chạy, cỏ cây xung quanh đều bị tước đi một tầng, giống như được cắt tỉa rất gọn gàng.

Đối mặt với một cường giả pháp tướng viên mãn, lại thêm tám đại cao thủ Nguyên Anh viên mãn vây công, Liễu Phỉ Nhi nào có thể chống đỡ nổi, chỉ có thể dựa vào tốc độ của Phong Thần chi dực bay nhanh trên không trung, không ngừng biến hóa phương vị, né tránh thế công vô cùng vô tận.

"Ngươi đã tự đưa tới cửa, vậy bần đạo đành vui lòng nhận lấy!" Minh Đức Sơn Sơn Nhân nhe răng cười một tiếng, phất trần trong tay hóa thành ngàn vạn sợi tơ bạc, không ngừng kéo dài quấn quanh Liễu Phỉ Nhi.

Thân hình Liễu Phỉ Nhi lập loè, không ngừng lùi về sau.

Trong lúc nguy cơ này, từng luồng sáng xuất hiện ở phía xa, tổng cộng tám bóng người nhanh chóng bay về phía này. Người còn chưa tới, đã có năm luồng kiếm quang phá không bay tới, kiếm quang lướt qua, phất trần ngân tia của Minh Đức Sơn nhao nhao đứt thành hai đoạn.

Người tới là đám người Vi Vân, tuy không nhanh bằng Liễu Phỉ Nhi nhưng chỉ đi được hơn trăm dặm đường, cũng không tính là chậm. Tứ đại yêu cơ ra tay đầu tiên, bốn thanh kiếm ngũ hành ngọc cắt qua bầu trời, nhanh chóng chém xuống ngăn cản người Minh Đức Sơn.

Còn có một thanh tiên kiếm lại là Quang Tủy Kiếm của Thi Nhi, đây là một thanh pháp bảo tiên kiếm trung cấp, phẩm cấp cao hơn Ngũ Hành Ngọc Kiếm một chút, lại tốc độ như ánh sáng như điện, nhanh kinh người, Minh Đức Sơn người căn bản không kịp phản ứng, kiếm quang xẹt qua da đầu, "Xẹt" một tiếng, lưu lại một vết máu.

Minh Đức Sơn Nhân chỉ cảm thấy trên đầu phát lạnh, vội vàng lui lại, đồng thời tâm thần chấn động kịch liệt.

Đến rõ ràng là những người này!

Bất kỳ người nào trong tứ đại yêu Cơ đều có sức chiến đấu ngang với Liễu Phỉ Nhi, bốn người phối hợp với nhau không gian, cộng lại lại tương đương với một cường giả Độ Kiếp sơ kỳ, cái này còn chưa tính, hơn nữa Liễu Phỉ Nhi và Diệp Trầm Ngư hai người cũng có tu vi Pháp Tướng sơ kỳ, còn có cả pháp bảo trong người., Lại có Vi Vân ở một bên nhìn chằm chằm như hổ đói, cộng lại là một lực lượng cực mạnh, bên này chỉ có Minh Đức Sơn Sơn Nhân là cường giả, những người còn lại chỉ có tu vi Nguyên Anh viên mãn, không cách nào bảo vật trong người, làm sao có thể ngăn cản đám người Vi Vân như lang như hổ kia được.

Minh Đức Sơn Nhân kinh nghiệm lão đạo cỡ nào, lập tức phán đoán ra tình thế trước mắt, biết đại thế đã mất, nếu không đi chỉ sợ sống không được, vội vàng vẫy vẫy tay, sau đó phi thân bỏ chạy, thân hình chia thành hai, hóa thành hai đạo lưu quang màu trắng, đồng thời bay về hai hướng.

Đây là "Thái Huyền Phân Quang Độn" trong bảy mươi hai môn thần thông của Thái Huyền tiên môn, có thể phân ra rất nhiều thân thể, nhưng chỉ có một cái là thật, nếu không phải cảnh giới cao hơn, hoặc có thần thông đặc thù, sẽ không cách nào nhìn thấu, chính là thần thông không hai bỏ chạy.

"Cẩu tặc, chạy đâu!"

Môn độn pháp này không cách nào mê hoặc Liễu Phỉ Nhi, dưới thần thông "Long Phượng Thiên Mục", tất cả ảo thuật đều mất đi hiệu lực. Nàng vỗ cánh Phong Thần, phi thân đuổi giết Minh Đức Sơn Nhân.

Có tứ đại yêu cơ ở đây, Minh Đức Sơn Nhân không muốn dây dưa với nàng, tung pháp khí phất trần trong tay hóa thành vô số sợi tơ

bạc, cứng rắn ngăn Liễu Phỉ Nhi lại. Đợi Liễu Phỉ Nhi đánh rơi pháp khí, Minh Đức Sơn đã không thấy bóng dáng.

Tám người Nguyên Trí, Trương Huyền cũng nhận ra tình huống có gì đó không đúng, vội vàng tế pháp khí lên bảo vệ chỗ hiểm toàn thân, thi triển phi độn thần thông muốn chạy trốn. Nhưng giờ phút này tứ đại yêu Cơ đã lao ra, điều khiển phi kiếm rơi xuống, Vi Vân và Diệp Trầm Ngư cũng chạy tới., Trên người Vi Vân mọc ra từng cánh tay dài to, mỗi cánh tay đều thiêu đốt Thái Dương Chân Hỏa màu vàng nhạt, năm cánh tay khẽ động, hóa thành từng đạo quyền ảnh màu vàng đánh tới tám người. Diệp Trầm Ngư thì thổi Thiên Âm Tiên Địch, tiếng sáo lượn lờ, hóa thành âm phù trí mạng, tấn công tám người. Tám người này đâu có thể thoát thân, lập tức lâm vào trong khổ chiến.

Lúc này, Phi Vũ bỗng nhiên phát ra tiếng rên rỉ, hơi giật mình, trợn mắt nhìn thấy mọi người, lại nhìn thấy mình trần trụi, chất lỏng dâm đãng trên người, sau đó nhớ tới chuyện xảy ra lúc nãy, ánh mắt đờ đẫn, mặt mũi tê dại.

"Sư tỷ!"

Liễu Phỉ Nhi phi thân hạ xuống, đứng bên cạnh Phi Vũ, lấy ra một bộ cẩm tú giao cho áo lam, đắp lên người nàng, che khuất cả thể xác của nàng.

Con mắt đờ đẫn của Phi Vũ chậm rãi nhìn về phía Liễu Phỉ Nhi, mặt không biểu tình, nhàn nhạt nói: "Sư muội... ta đã dơ bẩn, không còn mặt mũi nào đối mặt với mọi người nữa. Ngươi, ngươi giúp ta chuyển lời tới sư phụ lão nhân gia... Nói cho hắn biết, ta không có vi phạm môn quy giới luật..."

Phi Vũ nói xong, hô hấp càng lúc càng dồn dập, giọng điệu cũng đứt quãng, cuối cùng trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

"Sư tỷ... Không được! Ô ô..."

Liễu Phỉ Nhi ôm lấy thân thể Phi Vũ, bi thống mà khóc lên, lệ nóng cuồn cuộn mà ra.

Nàng làm sao không nhìn ra được. Ngay vừa rồi, lực lượng Nguyên Anh chấn động lông vũ chấn động, Nguyên Anh trong cơ thể bạo phá mở ra, chấn vỡ tất cả kinh mạch và ngũ tạng lục phủ toàn thân, sinh cơ đã tuyệt, trở về không còn chút sức lực nào.

"Sư tỷ, sư tỷ..." Liễu Phỉ Nhi không ngừng kêu rên.

Phi Vũ là đệ tử chân truyền của Phù Vân Các, chỉ lớn hơn nàng năm sáu tuổi mà thôi, tính cách cũng không tệ. Khi nàng còn bé, nhớ lại tình cảnh Phi Vũ ở bên cạnh đốc thúc nàng, còn nhớ lại hình ảnh hai người kết bạn với nhau ở trong hồ Vân Hồ bắt cá, càng vang lên tiếng nàng lén lút chuồn ra khỏi sư môn, Phi Vũ phụng mệnh tới tìm nàng, sau khi trở về lại tạo thành hình ảnh nàng nói dối...Chuyện cũ rõ mồn một trước mắt, nhưng người lại không thể về lại được.

"Ngọc Bình tiên tử có chuyện gì cũng từ từ, tại hạ bị Minh Đức Sơn lừa gạt, tổn thương Phi Vũ sư muội, đây không phải ý định của ta..."

"Ta cũng vậy, xin Phỉ Nhi tiên tử hé mặt một chút!"

Giờ phút này, bị buộc vào tuyệt cảnh, bất lực phản kích, thậm chí là Nguyên Trí, Nguyên Lễ, Trương Nhược Quân, Trương Huyền đám người nhao nhao kêu oan, cầu xin tha thứ không thôi.

Liễu Phỉ Nhi ôm Phi Vũ, trợn mắt nhìn tám người, lớn tiếng kêu lên: "Giết bọn chúng! Bọn cẩu tặc hèn hạ vô sỉ này, không tha bất cứ tên nào!"

Từng đạo kiếm quang sắc bén tung hoành qua lại, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng tám người, tứ đại yêu cơ nhìn về phía Vi Vân.

Vi Vân ngữ khí âm u, lạnh lùng nói: "Giết!"

Tứ Đại yêu Cơ được chỉ lệnh, liền không nương tay nữa, bốn thanh tiên kiếm hóa thành từng dải lụa hồng quang, quét về phía tám người, liền nghe từng tiếng hét thảm truyền ra, tám người đồng thời bị tiên kiếm xuyên thủng, toàn thân từ trên xuống dưới xuất hiện từng lỗ máu, bất luận là đan điền hay là ngực, không một ai may mắn thoát khỏi, máu tươi vẩy ra, phiêu đãng tung bay, rơi xuống giữa không trung, nhuộm đỏ một nửa ngọn núi.

Nguyên Trí, Nguyên Lễ, Trương Huyền, Trương Nhược Quân, Giới Sân, Giới Minh, Pháp Minh, Pháp Pháp Quán... Tổng cộng có tám người, trong đó phần lớn là đệ tử chân truyền của bảy tông chính đạo, chỉ có Trương Như Quân là đệ tử Thái Cực môn thuộc tông môn trung đẳng, tám người thi thể từ không trung rơi xuống đỉnh núi, tan xương nát thịt, không còn nửa điểm sinh cơ.

Đương nhiên bọn họ bị người của Minh Đức Sơn dụ dỗ, nhưng cũng trách đạo tâm của mình không vững chắc, thời khắc mấu chốt, chấp niệm mê muội tâm trí, tham lam nhất thời nhanh chóng, chôn vùi tính mạng của mình ở nơi này, thân tử đạo tiêu, tất cả về không.

Lúc này, màn đêm vừa mới hạ xuống.

Đám người Vi Vân đáp xuống bên cạnh Liễu Phỉ Nhi, yên lặng không nói gì.

Liễu Phỉ Nhi lau nước mắt, ôm lấy thi thể Phi Vũ, vỗ cánh Phong Thần bay về phía Phù Vân các.

"Ai." Vi Vân thở dài một tiếng.

Mọi người phi thân lên, lần lượt rời đi.

Trở lại Phù Vân Các, Vi Vân và đám người Diệp Trầm Ngư đi vào rừng trúc Tiểu Trúc, phát hiện đám người Ngu Phi Tuyết đã trở về, mọi người tụ tập cùng một chỗ, ngồi quanh bàn đá, đang thảo luận cái gì đó.

Trong đám người, chỉ có Thiếu Trạch một thân chật vật, tóc tai bù xù, quần áo rách tung toé, như là từ trong đám ăn mày đi ra.

Thiếu Trạch vừa chải tóc vừa nói: "Ài, các ngươi có biết Phỉ Nhi muội muội không? Vừa rồi trên đường trở về ta gặp nàng, hỏi thăm nàng, nàng không để ý tới ta, tay còn ôm một người... Mọi người có chỗ không biết, ta bị muội muội Phỉ Nhi lừa gạt, nàng lừa ta tới sào huyệt của một đại yêu, nếu không phải ta pháp lực cao cường, cơ hồ đã chết ở nơi đó, ta đây cũng không trách nàng, nàng lại không nể mặt ta tốt, mọi người hỗ trợ đánh giá!"

Vi Vân và Diệp Trầm Ngư ngồi trên ghế đá hình tròn, Vi Vân thở dài nói: "Ài, sư tỷ của Phỉ Nhi đã chết rồi, chết rất thảm, hiện tại nàng rất đau lòng, hi vọng mọi người có thể hiểu cho, làm cho nàng bình tĩnh lại."

Vì vậy, Vi Vân liền thuật lại chuyện vừa phát sinh một lần. Đám người nghe được Minh Đức Sơn và đệ tử chân truyền của các tông, luân phiên gian trá Phi Vũ, sau đó chuyện Phi Vũ tự sát, nhất thời biến sắc.

Ngu Phi Tuyết cả giận nói: "Đám tiểu nhân vô sỉ liên minh chính đạo kia, dám làm ra chuyện xấu xa này!"

Những người còn lại cũng nhao nhao vỗ bàn đứng dậy, tuyên bố muốn xông vào Thái Huyền tiên môn, tìm người của Minh Đức sơn đền mạng.

Vi Vân lại nói: "Lúc này Phù Vân các tự có định đoạt, chúng ta cứ chờ xem trước đã, người của Chính đạo liên minh vi phạm đạo nghĩa, làm ra hoạt động này, chết không đáng tiếc, nếu như Phù Vân các cần, chúng ta tuyệt đối không thể ngồi yên không quản."

"Quyết không ngồi yên nhìn!"

Thân là một thành viên của đồng minh tiên hiệp, mọi người có chút hiệp nghĩa, bao gồm Thất Dạ và Thiếu Trạch.

Bỗng nhiên, bên tai Vi Vân vang lên tiếng Diệp Trầm Ngư truyền âm: "Sư đệ, lúc đầu ta còn muốn hỏi ngươi một chút, ngươi tại sao lại cùng Phỉ Nhi muội muội làm chuyện như vậy... Bất quá nhìn xem tâm tình muội muội ngươi bây giờ rất khổ sở, ta cũng không có tâm tư quan tâm chuyện này, nếu như các ngươi quả thật hợp ý, ta quyết sẽ không nói gì."

Vi Vân trong lòng hơi hồi hộp một chút, vội vàng truyền âm nói: "Sư tỷ minh giám, ta cùng Phỉ Nhi muội muội... Việc này... Chính là... Huynh muội..."

"Tình huynh muội à?"

"Ta..."

Vi Vân chỉ có thể cam chịu.

129

Chương mười hai mươi ba vu oan.

Giờ phút này, Liễu Phỉ Nhi đã sớm trở lại Phù Vân các, bẩm báo với Phù Thế chân nhân và Lạc Khinh Trần về chuyện Phi Vũ bị gian sát, lại chuyển cáo di ngôn của Phi Vũ đến lúc lâm chung. Hai người nghe xong, sắc mặt kịch biến, tức giận vô cùng.

Chân nhân Phù Thế giới xem xét thi thể Phi Vũ, khép mắt lại, hai tay nắm lại, cả giận nói: "Minh Đức tiểu nhi! Ta sẽ không tha cho ngươi!"

Một cỗ sóng khí cường đại lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra chung quanh, đồ dùng bát trà răng rắc vỡ vụn, áo bào toàn thân phần phật, không gió mà bay.

Chân nhân Phù Thế nói: "Kính xin phu nhân ở đây trông nhà, ta liền đi Thái Huyền sơn lấy một cái công đạo!"

Nói xong, Phù Thế Chân Nhân hóa thành một đạo hồng quang màu lam bay khỏi Phù Vân Các. Thù giết đồ đệ không đội trời chung, huống chi còn là luân gian khiến người ta thống hận nhất! Ngoại trừ Dược lão nhân, không ai nhẫn nhịn được.

Lạc Khinh Trần nhìn hắn đi xa, đôi mắt đẹp lấp lánh tinh quang.

Cùng lúc đó, Sơn Nhân Minh Đức cũng thi triển độn quang, lập tức trở về Thái Huyền Tiên Môn, lòng còn sợ hãi đi một vòng quanh cửa điện Thái Huyền một hồi, cuối cùng tổ chức ngôn ngữ cẩn thận, sau đó tiến vào đại điện.

Huyền Chân sơn nhân cũng không ở trong đại điện, chỉ có mấy đệ tử nội môn ở bên trong nghỉ ngơi muộn.

Minh Đức Sơn Nhân hỏi: "Chưởng giáo chân nhân đang ở đâu?"

Một đệ tử nói: "Khởi bẩm trưởng lão, chân nhân chưởng giáo đang ở trong tĩnh thất thanh tu, trước đây hắn từng nói với mọi người, xin chớ quấy rầy."

Minh Đức Sơn Nhân nghe vậy không nói hai lời, lập tức đi về phía tĩnh thất mà Huyền Chân Sơn Nhân dùng để bế quan bình thường.

Trong tĩnh thất, toàn thân Huyền Chân Sơn Nhân trần trụi, ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, hắn nhắm mắt lại, trên người khí lãng từng trận, râu tóc đều dựng lên, chỗ pháp lực trong cơ thể lưu chuyển, làn da phồng lên từng cái, lõm xuống dưới, từ trên thân hiển hiện từng đạo quang hoa bảy màu, nhộn nhạo ra chung quanh.

Thật lâu sau, Huyền Chân Sơn Nhân bỗng nhiên mở mắt, kêu lên một tiếng đau đớn, từ trong miệng phun ra một cỗ máu tươi.

Hắn vội vàng thu công, chải vuốt hỗn loạn pháp lực trong cơ thể, thở ra một ngụm trọc khí, thì thào lẩm bẩm: "Sao lại như vậy?"

Chỉ thấy hắn cầm lấy một quyển sách ố vàng trên mặt đất trước người, quyển sách này có chất liệu đặc thù, không phải vàng cũng không phải ngọc phi mộc phi giấy, tính chất mềm mại, lại dẻo dai mười phần, phía trên chỉ có vài bức đồ án hình người, trên đồ họa thân thể tiểu nhân trần trụi, trên người có lộ tuyến kinh mạch, những đường đồ lộ tuyến kinh mạch này là lưu động, nói cách khác, nội dung trên quyển sách này là có động thái, khác biệt rất lớn với bí tịch bình thường.

Huyền Chân Sơn Nhân lật xem hồi lâu, suy nghĩ chốc lát, khép cuốn sách lại, chỉ thấy trên bìa viết bốn chữ lớn Hạo Thiên Thần Quyết!

Vạn năm trước đại chiến trăm năm trước, nhân tộc cuối cùng đắc thắng, nhưng không thể phủ nhận là, thượng cổ thập đại vương tộc đứng đầu Cự Nhân tộc chính là chủng tộc cường hãn nhất Thiên Vũ đại lục. Thượng cổ đệ nhất cường giả Vu Man làm lãnh tụ Cự Nhân tộc, vô địch đương thời., Tập hợp lực lượng của đông đảo Địa Tiên Nhân tộc xong, vừa rồi mới tiêu diệt nó, chỉ tiêu diệt nguyên thần của

nó, thân thể không tổn hại chút nào, cho dù đã qua vạn năm, vẫn hoàn hảo, máu chảy ra từ trong cơ thể nó tạo thành một huyết hà vạn dặm.

Thiên thần quyết của Kính Hạo Thiên chính là công pháp mà Cự Nhân tộc tu luyện.

Lúc trước Vu Man chết đi, Cự Nhân tộc cũng hầu như bị chém tận giết tuyệt, hiện giờ thế gian sớm đã không thấy bóng dáng một người khổng lồ, mà công pháp người khổng lồ tu luyện Hạo Hạo Thiên Thần Quyết bị nhân tộc thu được, một cường giả trong đó nhịn không được mê hoặc, sau khi tu luyện lại tẩu hỏa nhập ma., Thất lạc thần chí, trắng trợn giết chóc đối với người mình, cuối cùng bị mọi người tiêu diệt, tất cả Địa Tiên quyết định phá huỷ công pháp này, nhưng phát hiện chất liệu của Hạo Thiên thần quyết đặc thù, vô luận như thế nào cũng không thể hủy được., Cuối cùng quyết định giao cho lãnh tụ Nhân tộc Bạch Mi lão tổ và Thái Huyền Chân Quân bảo quản, nhưng Bạch Mi lão tổ chỉ để lại một quyển đạo đức chân chương, vẫn chưa để lại pháp mạch truyền thừa, sau khi hai vị Địa Tiên này phi thăng rời đi, Thiên Thần Quyết liền lưu lại Thái Huyền Tiên Môn do các đời chưởng giáo bảo quản, hơn nữa nói rõ không được tu luyện!

Các đời chưởng giáo Thái Huyền tiên môn đều tuân theo tổ sư di huấn, quy củ, cho đến thế hệ này, thời điểm Huyền Chân sơn nhân chấp chưởng Thái Huyền tiên môn, hắn mặc kệ các đời chưởng giáo Thái Huyền tiên môn, tất cả đều là lấy độ kiếp thất bại, hoặc là thân thể ngồi hóa cáo cuối, làm sao cũng không trốn được vận mệnh luân hồi, chưa bao giờ có người đắc đạo phi thăng, một địa tiên cũng không có.

Chuyện này cũng thật kỳ quái, Huyền Chân sơn nhân chỉ có thể quy kết tiên linh chi khí ở nơi đây đã sớm bị tiền bối thu nạp hết, chỉ có thể dựa vào công đức thành tiên. Bởi vậy hắn nhất định phải mượn chính ma đại chiến để thu lấy công đức, nhưng như vậy vẫn chưa đủ an toàn.

Bởi vì đại chiến Chính Ma trước mắt này, nhân tâm chính đạo tan rã, căn bản không đoàn kết như trước kia, rất có thể bị Ma giáo đánh tan!

Mặc dù ngoài miệng không nói ra nhưng trong lòng lại hết sức rõ ràng.

Mà hắn biết rõ chỉ có thể dựa vào lực lượng của mình ngăn cơn sóng dữ, mới có thể đạt được thiên địa công đức tối đa.

Bất luận là lý do nào, hắn đều nhất định phải nhanh chóng tăng thực lực của mình lên, vốn lúc Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm còn hoàn hảo, hắn còn có chút nắm chắc, không muốn Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm thiếu một cái, cái này sẽ cực kỳ nguy hiểm, vì vậy hắn nghĩ đến Hạo Hạo Thiên Thần Quyết.

Cho dù các đời tổ sư nói rõ không được tu luyện, nhưng hắn vẫn muốn mạo hiểm thử một lần, dù sao, nếu như không thể thành Tiên, cuối cùng hắn cũng phải độ kiếp thất bại, hoặc là tọa hóa thân vong, sau đó đầu thai chuyển thế... Có ý nghĩa gì?

Nếu đã như vậy, còn không bằng được ăn cả ngã về không!

Huyền Chân Sơn Nhân chắc chắn, một khi tu thành Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, thực lực của hắn sẽ tăng gấp bội, đến lúc đó, toàn bộ Thiên Vũ Đại Lục, không người nào có thể tranh phong cùng hắn.

Các đời tổ sư có nói, trước Địa Tiên tu luyện chính là nguyên thần bất diệt, tuổi thọ vĩnh sinh, Địa Tiên sau đó, tu luyện chính là bất tử thân thể, bất hoại thể, người tu thành trước sẽ không bị thọ mệnh quấy nhiễu, chỉ cần không bị giết chết, hoặc không bị thiên kiếp đánh chết, có thể vĩnh viễn trú thế, người sau tu thành, thì có thể chất siêu phàm thoát tục dùng để sinh tồn, có thể không hư hỏng, dùng để chiến đấu, có thể không bị diệt.

Mà thể chất tu luyện lại phân ra bảy tầng, tỷ như Thái Huyền Chân Kinh, sau khi tu thành Địa Tiên, liền có thể bắt tay vào phương pháp

tu luyện thể chất đặc biệt của môn công pháp này —— Thái Huyền Chân Thân, sau khi tu thành thể chất siêu phàm, thực lực bạo tăng, mà Thái Huyền Chân Thân chỉ là thể chất tu luyện tầng thứ nhất cảnh giới mà thôi.

Nhưng Hạo Thiên thần quyết lại bất đồng, có thể tu ra "Hạo Thiên Thần Thể", "Chân thân" thuộc về luyện thể tầng thứ nhất, mà "Thần thể" lại thuộc về luyện thể tầng thứ ba, ở giữa còn có một tầng "Kim Thân" cảnh giới.

Bởi vậy có thể thấy được, môn công pháp Hạo Thiên Thần Quyết này cường hãn cỡ nào, so sánh với thập đại kỳ công đương thời, đó chính là tiểu vu kiến đại vu.

Cho nên Huyền Chân Sơn Nhân nhịn không được mê hoặc, bắt đầu tu luyện Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, lúc đầu ngược lại là thuận lợi, nhưng sau khi tu luyện một đoạn thời gian, lại luôn đình trệ không tiến vào thời khắc mấu chốt, cưỡng ép tu luyện tiếp, liền Pháp lực nghịch chuyển mà thổ huyết, chỉ có thể tạm thời đình chỉ, lại nghiên cứu tiếp.

Huyền Chân Sơn Nhân hắn cũng không kém hơn Nguyên Vũ Vũ một thế hệ kỳ tài, đứng hàng đầu thiên vận bát tiên, tự tin có thể khiến người khác không làm được, sớm muộn gì cũng có thể phá được ảo diệu của môn công pháp này.

Lúc này, ngoài tĩnh thất bỗng nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

Huyền Chân Sơn Nhân nhướng mày, vội vàng mặc tốt quần áo, thu hồi bí tịch, đứng dậy mở cửa.

Người gõ cửa chính là Sơn Nhân Minh Đức, vẻ mặt mỏi mệt, đạo bào tổn hại, có chút chật vật.

"Sư huynh!"

"Sư đệ, sao ngươi lại trở về?" Huyền Chân đi ra cửa, kinh ngạc nhìn Minh Đức Sơn.

"Ài..." Minh Đức Sơn Nhân thở dài: "Sư huynh, ta có chuyện quan trọng muốn báo cho huynh biết, hy vọng huynh nghe xong đừng kinh ngạc."

Huyền Chân sơn nhân nghe vậy, nhướng mày.

Hắn lạnh nhạt nói: "Sư đệ, có gì nói, ngươi chậm rãi nói đi, chớ sốt ruột."

"Là thế này." Minh Đức Sơn Nhân nói: "Ta đi tuần tra ở Vân Châu, giết nhiều yêu nhân Ma giáo, ai ngờ nhất thời sơ ý. Đệ tử chân truyền của Phù Vân Các Phi Vũ bị yêu nhân Ma giáo gian lận, có lẽ là bị chân nhân đời sai khiến. Vị Phi Vũ cô nương này lại nói là chúng ta gian gạt nàng., Sau đó người của tiên hiệp đồng minh đuổi tới. A, chính là con riêng của kỹ nữ Ngu Yên Vũ kia Vi Vân, hắn còn dẫn theo mấy tên yêu nghiệt, tuyên bố muốn đuổi tận giết tuyệt chúng ta, báo thù rửa hận cho Phi Vũ cô nương... Sư huynh, huynh nói xem, đây là chuyện gì vậy? Aiz!"

"Lại có việc này?!" Huyền Chân Sơn Nhân còn tưởng rằng mình nghe lầm rồi: "Nguyên Trí bọn họ đâu?"

"Tên Vi Vân kia ỷ vào có yêu nhân Ma giáo trợ giúp, trên tay có pháp bảo tiên kiếm, ta không phải đối thủ, rút lui trước, bọn Nguyên Trí... Ai, nếu ta đoán không sai, tám người bọn hắn đều đã trúng độc thủ!" Minh Đức Sơn thở dài một tiếng, bộ dạng không đành lòng.

Huyền Chân sơn nhân nghe vậy, biến sắc.

Lần này tiến về Vân Châu chấp pháp, Minh Đức Sơn người chính là Thái Huyền Tiên Môn trưởng lão, pháp lực cao cường, chín người còn lại đều là đệ tử chân truyền của các tông môn, đồng lứa trẻ tuổi kiệt xuất của tu chân giới, hiện giờ tất cả đều đã gặp phải độc thủ, có thể nói là tổn thất nặng nề, huống chi chuyện này còn liên quan đến

các đại tông môn khác., Phải biết rằng, trong đó đại bộ phận đều là đệ tử chân truyền của chính đạo thất tông, tỷ như Trương Huyền là đệ tử thân truyền của tông chủ Quan Diệu tông Thiên Cơ Tử, Trương Huyền vừa chết, Thiên Cơ Tử cũng khó nói rõ, còn lại kể cả Đại Phật Tự và Tiểu Mật Tông cũng như thế, giới giận, đám người Pháp Minh vừa chết, làm sao có thể ăn nói với Đại Thiên Tăng Vương và Khô Vinh Phật đây?

Huyền Chân Sơn Nhân híp mắt nhìn Minh Đức Sơn Nhân, nói đầy ẩn ý: "Sư đệ, ngươi thật sự là quá bất cẩn!"

Minh Đức Sơn giả bộ không phát hiện ra ánh mắt ý vị sâu xa của hắn, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, thở dài nói: "Ài, ta cũng là nhất thời chủ quan! Việc đã tới nước này, không biết sư huynh định xử lý như thế nào?"

Huyền Chân sơn nhân xanh mặt nói: "Ngươi cảm thấy sao?"

Minh Đức Sơn Nhân ho một tiếng, từ từ nói: "Sư huynh xem, vấn đề hiện tại là chân nhân đời hy sinh thân trong sạch của nữ đệ tử để vu oan chúng ta. Rõ ràng là bất mãn với sư huynh, không muốn lại nghe theo hiệu lệnh minh chủ của sư huynh, muốn rời khỏi liên minh chính đạo., Cũng dựa vào hổ mẹ nhà hắn, gia nhập tiên hiệp đồng minh của Ngu Yên Vũ, đây chính là bội tín bội nghĩa, không tuân thủ minh ước! Hơn nữa, con trai Ngu Yên Vũ cấu kết yêu nhân Ma giáo, sát hại đệ tử chân truyền của các tông chính đạo, việc này cho dù chúng ta có thể nhịn, chắc hẳn chư vị đạo huynh của tu chân giới chính đạo cũng không nhịn được, bọn họ đang tức giận công kích!"

Huyền Chân sơn nhân nghe vậy, sờ sờ cằm, gật gật đầu, nói: "Ồ... Đứa con này của Ngu Yên Vũ đúng là gây họa không nhỏ, hiện giờ hắn phạm tội không đơn giản chỉ là Thái Huyền Tiên môn chúng ta, quan sát Diệu Tông, Đại Phật Tự., Tại Tiểu Mật Tông, Thái Cực Môn, đệ tử chân truyền của những tông môn này đều có người gặp độc thủ của gã. Lần này nhìn gã còn hung hăng như thế nào, khí tức của

kẻ này cũng nên hết. Lập tức phi kiếm truyền thư thông báo cho chư vị đạo hữu, để bọn họ biết được việc này."

"Vâng, sư huynh."

Minh Đức Sơn Nhân nghe vậy mừng rỡ, quay người rời đi.

Đệ tử chân truyền của môn hạ mình bị giết chết, chuyện này đối với Thiên Cơ Tử và Đại Thiên Tăng Vương Khô Vinh Hoạt Phật mà nói đều là đại sự không thể chịu đựng được. Vừa nhận được tin tức, lập tức chạy tới Thái Huyền tiên môn, tìm Minh Đức sơn nhân hỏi rõ tình huống.

Khi Thiên Cơ Tử, Đại Thiên Tăng Vương, Khô Vinh Vinh Phật và Trương Càn Khôn đi tới Thái Huyền Tiên Môn, hầu như cùng lúc đó, Phù Thế Chân Nhân cũng tới núi Thái Huyền.

Rất nhiều cường giả của tu chân giới hội tụ một đường tiến vào đại điện Thái Huyền, mông còn chưa ngồi nhiệt, chỉ thấy chân nhân Phù Thế vọt vào, rống lên giận dữ, nói: "Minh Đức, lão già vô sỉ này, mau ra đây nhận lấy cái chết đi!"

Ở đây có nhiều cường giả như vậy, người của Minh Đức Sơn cũng không sợ hắn, chỉ đứng bên cạnh Huyền Chân Sơn Nhân nhìn chằm chằm chân nhân Phù Thế giới, cười ha hả nói: "Phù Thế đạo huynh, ngươi tới đúng lúc lắm, mọi người đang muốn bình luận về ngươi đấy."

"Tìm ta để phân xử? Ta giết ngươi trước!" Phù Thế chân nhân nổi giận đùng đùng nhìn chằm chằm Minh Đức Sơn Nhân.

Mắt thấy hắn muốn xuất thủ, đám người vội vàng đứng dậy ngăn cản, Đại Thiên Tăng Vương nói ra: "Thiện tai, xin chân nhân bớt giận, có chuyện từ từ nói."

Chân nhân Phù Thế tức giận nói: "Xin hỏi tăng vương, tên khốn kiếp này dám gian sát môn hạ đệ tử Phi Vũ của ta, ngươi bảo ta làm sao

bớt giận?!"

Mọi người nghe xong đều chuyển ánh mắt về phía Minh Đức Sơn Nhân.

Minh Đức Sơn người không hoảng không vội, từ từ nói: "Chân nhân, ngài đây là kẻ ác cáo trạng trước, ta còn chưa nói ngài, ngược lại nói ta tới đây?"

"Ta là ác nhân cáo trạng trước?" Phù Thế chân nhân cả giận nói: "Ngươi nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ ngươi gian giết môn hạ đệ tử Phi Vũ của ta là do ta trách lầm ngươi, hay là nữ Phi nhi của ta nhìn lầm rồi? Đây là chuyện nàng tận mắt nhìn thấy! Không chỉ có ngươi, mà còn có đệ tử Nguyên Trí, Nguyên Lễ của các ngươi, Trương Huyền, Trương Huyền., Trương Nhược Quân, giới sân, giới tham, pháp minh, pháp tri mã! Đám cẩu tặc táng tận thiên lương này, người tu đạo ngông cuồng lại làm chuyện xấu như thế! Hôm nay các ngươi không cho ta câu trả lời, Phù Vân các ta quyết sẽ không bỏ qua!"

Mọi người nghe vậy, đều im lặng, chỉ lạnh lùng nhìn Phù Thế Chân.

Trước đây Minh Đức sơn nhân đã nói cho bọn họ biết, là ma giáo yêu nhân gian trá làm bẩn Phi Vũ, Phù Thế chân nhân lại nhân cơ hội sai khiến Phi Vũ, để nàng vu oan việc này lên đám người Minh Đức Sơn. Cứ như vậy, Phù Thế chân nhân mới có thể mượn cơ hội bắt chẹt một khoản, thuận tiện rời khỏi liên minh chính đạo, gia nhập liên minh hiệp tiên đồng minh.

Chuyện này đối với đám người Thiên Cơ Tử vốn không tính là gì, quan trọng là đệ tử của bọn họ bị giết, đây mới là vấn đề bọn họ quan tâm.

Huyền Chân sơn nhân nâng phất trần, thuật lại một lượt những gì Minh Đức sơn nhân nói, sau đó thản nhiên nói: "Xin hỏi đạo hữu Phù Thế giới, theo lời sư đệ ta, có phải là thật không?"

Chân nhân Phù Thế nghe vậy không bình tĩnh nổi nữa, cả giận nói: "Đúng là nói bậy nói bạ! Bần đạo khi nào sai khiến Phi Vũ làm chuyện thế này, có khi nào định rời khỏi Liên minh chính đạo?"

Huyền Chân sơn nhân nói: "Các ngươi mỗi người một từ, lại để cho chúng ta phân biệt như thế nào? Chuyện đạo hữu nói, chính là con gái ngươi thuật lại, nhưng sư đệ ta lại tận mắt nhìn thấy, đạo hữu, ngươi nói bần đạo nên tin tưởng ai mới tốt?"

Chân nhân Phù Thế nhìn về phía Đại Thiên Tăng Vương, nói: "Xin hỏi tăng vương, Phật môn các ngươi có sáu Thần Thông, có biết chuyện mà người khác đang suy nghĩ, có phải như vậy không?"

"Không sai." Đại Thiên Tăng Vương gật gật đầu.

Khô Vinh Hoạt Phật cũng nói: "Ý của chân nhân là muốn ta cùng tăng vương cảm nhận suy nghĩ trong lòng hai người các ngươi, xem ai đang nói láo?"

Chân nhân Phù Thế gật đầu nói: "Không sai!"

Ánh mắt Huyền Chân sơn nhân sáng lên, nói: "Đây cũng là một biện pháp hay, sư đệ ngươi có bằng lòng tiếp nhận hay không?"

Minh Đức Sơn Nhân nói: "Bần đạo không thẹn với lương tâm, đương nhiên là đồng ý."

"Như thế rất tốt."

Tất cả mọi người đều không có dị nghị gì, Đại Thiên Tăng Vương và Khô Vinh Thọ Phật đồng thời nhắm mắt lại, dùng tâm thông cảm giác chuyện trong lòng của Phù Thế Chân Nhân và Minh Đức Sơn Nhân, một khi cảm giác được hai người bọn họ ai tâm khẩu không đồng nhất, chính là đang nói dối.

Sau một lát, Đại Thiên Tăng Vương cùng Khô Vinh Sinh Phật đồng thời mở mắt ra.

Môn chủ Thái Cực Môn Trương Càn Khôn gấp rút hỏi: "Hai vị tiền bối thấy thế nào?"

Đại Thiên Tăng vương lắc đầu.

Khô Vinh Phật lại nói: "Cho dù là Minh Đức đạo hữu hay Phù Thế đạo hữu, hai người đều không có tạp niệm trong lòng, cũng không có gì khác thường."

Minh Đức Sơn Nhân khẽ mỉm cười, nói: "Bần đạo đã nói chưa từng nói dối, phải chăng mời thiên kim của Phù Thế đạo hữu đến để nghiệm chứng một phen?"

Phù Thế Chân Nhân vừa nghe vậy đã nhướng mày, nói: "Nếu nhị vị không cảm giác được, vậy cũng dễ xử lý, xin mời Thiên Cơ Tử đạo huynh tính một quẻ là được!"

Thiên Cơ Tử gật đầu nói: "Cũng được, chỉ cần chư vị tin tưởng bần đạo, bần đạo đành bêu xấu hiến."

Thế là, Thiên Cơ Tử lấy một quyển sách cổ ra, chính là Thiên Thư đỉnh cấp pháp bảo Kỳ Môn, xếp thứ hai trong Thiên Vận thứ ba mươi sáu Tiên Khí. Hắn nắm lấy Kỳ Môn Thiên Thư, nhắm hai mắt lại, vận chuyển pháp lực, thôi diễn Thiên Cơ. Mọi người thấy trên cuốn sách hiện lên một bức tranh, chính là pháp bảo lực ngưng tụ thành quang ảnh.

Hình ảnh phía trên bắt đầu từ Sơn Nhân Minh Đức xuống núi, dẫn các đệ tử chân truyền của các đại tông môn của liên minh chính đạo đi tới Vân Châu tuần tra, Nguyên Trí, Nguyên Lễ, Trương Huyền, Phi Vũ.

Ngay sau đó, hình ảnh nhanh chóng biến ảo, không bao lâu liền xuất hiện một bức tranh, chính là một đám người đang chiến đấu, trong đó tiên kiếm tung hoành, kiếm quang rơi xuống, huyết vũ đầy trời, tám bộ thi thể từ không trung rơi xuống, tất cả đều đầu thân một nơi, tử trạng thê thảm!

Tám người này chính là đệ tử chân truyền của các đại tông môn, mà kẻ sát hại bọn họ chính là tứ đại yêu cơ, kẻ sai khiến bọn họ giết người chính là Vi Vân, chỉ thấy bên trong kỳ môn ảo cảnh, ngữ khí Vi Vân rét lạnh, lạnh lùng nói: "Giết!"

Tứ đại yêu cơ vô cùng nghe lời, tiên kiếm lướt qua, một mảng máu thịt bay tứ tung...

Rất nhanh, Thiên Cơ Tử mở mắt ra, thu hồi kỳ môn thiên thư, thở ra một hơi, nói: "Phương pháp bói toán này cực kỳ tiêu hao pháp lực, nhưng cũng là phương pháp bói toán cao cấp nhất, tất cả mọi người có thể nhìn thấy rõ ràng, không cần bần đạo nhiều lời, chắc hẳn mọi người cũng thấy rồi."

Minh Đức Sơn Nhân gật đầu nói: "Đa tạ Thiên Cơ Tử đạo huynh, không tệ, lúc ấy đúng là như thế, chính là tiểu nhi Vi Vân kia, cùng yêu nhân Ma giáo, sát hại các vị sư điệt, nếu không có bần đạo kịp thời rời khỏi, e rằng cũng trúng độc thủ, kẻ này thật sự là phát rồ... Ài!"

"Khoan đã!"

Chân nhân Phù Thế giới xụ mặt nói: "Xin hỏi Thiên Cơ Tử đạo huynh, vì sao lúc trước ngươi lại bỏ qua hình ảnh này, chỉ biểu diễn một đoạn này ra, chẳng lẽ trong đó có ẩn tình gì?"

Thiên Cơ Tử cau mày nói: "Đạo hữu nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ là nghi ngờ bần đạo?"

"Phù Thế đạo huynh có chỗ không biết." Khô Vinh Phật Đạo nói. "Phương pháp này cực kỳ tiêu hao pháp lực, không thể nhìn nhiều như bần tăng dùng Thiên Nhãn thông, mà theo ta được biết, Kỳ Môn Thiên Thư chẳng qua là pháp bảo cuốn lên, phía dưới cuốn Độn Giáp Thiên Thư không ở trong tay Thiên Cơ Tử đạo huynh, cho nên rất khó nhìn ra toàn cảnh, cũng không hoàn toàn bị hắn khống chế, mong rằng đạo hữu Phù Thế Quyết có thể lý giải một chút."

"Đa tạ Hoạt Phật, chính là đạo lý này." Thiên Cơ Tử gật đầu nói.

Trong lòng hắn thở phào một hơi, trên thực tế hắn thật sự có tư tâm. Trước đây Huyền Chân Sơn Nhân từng nói với hắn chuyện yếu hại, hắn cũng xem bói đến chuyện xảy ra lúc ấy, biết được đệ tử Trương Huyền gian dâm Phi Vũ, thập phần kinh hãi, đây cũng không phải chuyện vinh quang gì., Chuyện này đối với hắn mà nói, một là có tổn hại danh dự của hắn, dù sao Trương Huyền là đệ tử đắc ý của hắn, danh tiếng luôn luôn rất tốt, lại làm ra những chuyện như vậy, làm sao hắn có thể để người khác biết được, người khác sẽ nói hắn dạy bảo Vô Phương., Hai là đệ tử Trương Huyền bị giết, nhất định phải tìm Vi Vân tính sổ, nhưng sau lưng Vi Vân có Yên Vũ, một mình hắn không đối phó được, chỉ có thể liên hợp với người khác, mặc dù hắn thống hận hành vi ti tiện của Minh Đức Sơn, hại đệ tử của hắn, nhưng cũng trách hắn đạo tâm không vững vàng, đồ đệ kêu rên thế nào!

Bởi vậy, khi Thiên Cơ Tử dùng Kỳ Môn Thiên Thư để tính toán, cố ý nhảy qua hình ảnh then chốt, chỉ để lộ ra hình ảnh Vi Vân sai sử tứ đại yêu Cơ giết người, hơn nữa vô cùng rõ ràng, tất cả mọi người ở đây đều thấy rất rõ ràng.

Đây là muốn chĩa đầu mâu về phía Vi Vân, để cho mọi người thông qua những hình ảnh này hận hắn, muốn hắn đến gánh vác trách nhiệm của sự kiện lần này.

Chương thứ mười hai nội ưu ngoại hoạn.

Nghe xong lời Khô Vinh Phật và Thiên Cơ Tử, Phù Thế Chân Nhân không nói một lời, lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người. Đám người Huyền Chân Sơn nhân cũng đang nhìn hắn, mỗi người vẻ mặt nhất trí, tâm tư lại khác nhau.

Chuyện này đối với Huyền Chân sơn nhân và Minh Đức sơn nhân mà nói, đẩy tội lỗi của mình, kéo các tông xuống nước, dùng bọn họ làm thương để đối phó với Vi Vân và Tiên hiệp đồng minh là việc quan trọng nhất.

Đối với Thiên Cơ Tử và Trương Càn Khôn, giữ thể diện cho đệ tử mình phạm sai lầm, báo thù rửa hận mới là quan trọng nhất.

Đối với Đại thiên Tăng vương và Khô Vinh Hoạt Phật mà nói, đã muốn chân tướng thì cũng phải có kết quả. Nhưng trước đó Minh Đức Sơn đã có chuẩn bị, trên người cất giấu Thái Huyền Mẫu Kiếm, có thể che giấu cảm giác, "Tâm Thông" của hắn không cách nào cảm nhận được suy nghĩ trong lòng hắn, cho nên không cách nào phân biệt được chân tướng, chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào Thiên Cơ Tử. Mà vừa rồi Thiên Cơ Tử đã hồi tưởng lại hình ảnh, bọn họ cũng nhìn thấy, trong lòng liền có "Vi Vân này quả nhiên không phải thứ tốt, phải trừ bỏ ý niệm đó."

Minh Đức Sơn chậm rãi nói: "Bây giờ chân tướng đã rõ ràng rồi, ta vốn tưởng rằng Phi Vũ sư điệt là bị đạo hữu đời sau sai sử, nhưng hôm nay xem ra, hiển nhiên là do Vi Vân một tay sắp đặt, đầu tiên là để cho người ta làm bẩn Phi Vũ sư điệt, sau đó lại giá họa đến trên đầu chúng ta., Sau đó lại lấy danh nghĩa báo thù sát hại đệ tử các tông, chỉ nhìn bên người hắn đi theo mấy ma giáo yêu nhân, liền có thể biết được kẻ này quả nhiên trốn vào ma đạo, không thể cứu

dược, vừa rồi bần đạo trách lầm phù thế chân nhân, mong rằng chân nhân thứ lỗi!"

Nói xong, còn thi lễ với chân nhân Phù Thế, tỏ ý xin lỗi.

"Hừ!"

Phù Thế chân nhân không chấp nhận chút nào, lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người một cái, giọng điệu khí phách nói: "Tốt, tốt lắm, nếu các ngươi đều đã thông đồng một phen, vậy bần đạo cũng không còn lời nào để nói. Bần đạo xem như thấy rõ chân diện mục của các vị tiền bối, vọng tưởng trước kia ta còn rất kính trọng các vị, thì ra các vị vẫn coi ta là đồ ngốc! Bần đạo mặc dù còn trẻ, nhưng động tác như các vị lại có tuổi ngàn tuổi, kiến thức rộng rãi, nhưng bần đạo cũng không phải người ngốc!"

Đương nhiên Phù Thế Chân Nhân không tin Minh Đức Sơn Nhân, vì hắn tin tưởng con gái mình, đồng thời hắn cũng cực kỳ thất vọng về Thiên Cơ Tử.

"Thiện tai... Chân nhân nói quá lời, chúng ta cũng không có ý này..." Đại Thiên Tăng vương thở dài.

"Tăng Vương không cần nói nữa!"

Phù Thế chân nhân phất tay áo một cái, lạnh lùng nói: "Hay cho một liên minh chính đạo! Hôm nay Phù Vân Các ta tuyên bố rời khỏi liên minh chính đạo, bần đạo tự vấn tu vi quá nông cạn, không xứng đứng cùng các vị, các vị sau này cũng không cần phái người tới Vân Châu ta nữa, nếu không tất cả đều bị xâm phạm, Phù Vân Các ta quyết không nương tay! Còn nữa, xin Minh Đức Sơn Nhân chuẩn bị sẵn sàng, khoản nợ này bần đạo sớm muộn gì tìm ngươi tính toán rõ ràng!"

Nói xong, Phú Thế chân nhân quay đầu rời đi.

"Chân nhân, chân nhân..."

"Đạo huynh cần gì phải xúc động như thế, chớ làm tổn thương hòa khí của liên minh chính đạo chúng ta..."

Đại Thiên Tăng Vương và Khô Vinh sống Phật đều đứng dậy gọi hắn ta lại, nhưng hắn ta không để ý chút nào, trong nháy mắt bay khỏi Thái Huyền Sơn.

Trong mắt Minh Đức sơn nhân hiện lên vẻ mỉm cười, mang theo huyết quang nhàn nhạt, trong nháy mắt lại thu liễm không thấy nữa, đứng dậy chắp tay nói với mọi người: "Các vị đạo hữu, đạo hữu Phù Thế quả nhiên muốn rời khỏi liên minh chính đạo, bước tiếp theo hắn tất nhiên là tiên hiệp đồng minh, như vậy đủ để chứng minh bần đạo rồi."

Mọi người nghe vậy thì đều gật đầu.

Huyền Chân Sơn Nhân than thở: "Kế sách hiện tại, sẽ xử lý người Vi Vân như thế nào. Người này thật sự âm hồn bất tán, nhiều lần đối đầu với chính đạo ta. Bần đạo cũng thật nghĩ không thông, vì sao Diệu Y Phật Mẫu lại khai hộ hắn, nói hắn không sa vào ma đạo, đây không phải là chuyện rất rõ ràng sao? Yêu nghiệt đi theo bên cạnh hắn giải thích thế nào? Hắn tàn sát đệ tử chân truyền chính đạo ta thì nói thế nào?"

Đại Thiên Tăng vương yên lặng không nói gì, hắn ta cũng không nghĩ ra, nhưng Diệu Y Phật Mẫu là sư muội của hắn ta, hơn nữa thân phận không dưới hắn ta, hắn ta cũng không thể làm gì.

Trương Càn Khôn nói: "Sau lưng Vi Vân là Ngu Yên Vũ, hiện giờ Tử Nguyệt tiên môn đã thành lập liên minh tiên hiệp, thế lực không dưới liên minh chính đạo chúng ta, việc này đúng là khó khăn."

Khô Vinh hoạt Phật thở dài: "Ai, họa ngoài chưa đi, nội loạn lại nổi lên, thực sự là trong ngoại giao khốn đốn, thời buổi rối ren a!"

Thiên Cơ Tử thản nhiên nói: "Minh thủ không được, đành phải tới ám toán..."

Đám người nghe vậy, ánh mắt đều lóe lên.

...

Hôm nay, Phù Vân Các nghênh đón hai vị khách, chính là hai đại trưởng lão của Dược Vương Tông Bạch Miểu và Bạch Thuật.

Lúc này, Phù Vân Các mới xử lý xong hậu sự của đệ tử chân truyền Phi Vũ, còn chưa khôi phục lại từ trong một bầu không khí bi thương. Liễu Phỉ Nhi một mực rầu rĩ không vui, nhưng mấy người Vi Vân cũng bị ảnh hưởng, liên tục mấy ngày tra xét liên tục, ngay cả hứng thú dâm đãng cũng không còn.

Biết Bạch Chỉ và Bạch Thuật đi tới Phù Vân Các, Vi Vân và Diệp Trầm Ngư vội vàng đến bái kiến.

Trong lầu một điện các, Phù Thế Chân Nhân cùng Lạc Khinh Trần ngồi tại chủ vị, Bạch Miểu và Bạch Thuật ngồi tại ghế khách, song phương đang uống trà trò chuyện với nhau.

Lúc này, ba người Vi Vân, Liễu Phỉ Nhi và Diệp Trầm Ngư đi đến. Liễu Phỉ Nhi ôm ấp lấy Lạc Khinh Trần, Vi Vân và Diệp Trầm Ngư thì bái kiến hai vị trưởng lão, sau đó lấy thân phận thành viên trong phân đội tiên hiệp ngồi ở một bên.

Bạch Miểu vẻ mặt lạnh nhạt, nhìn Vi Vân một chút, lại nhìn về phía Diệp Trầm Ngư, hỏi: "Trầm Ngư, mấy ngày nay ngươi dò xét Vân Châu, không thấy có người trong Ma giáo qua lại sao?"

Diệp Trầm Ngư gật đầu nói: "Thật ra ta chưa từng gặp qua, có lẽ tu vi của chúng ta còn thấp, hành tung bí ẩn của người trong Ma giáo có thể tránh được tầm mắt của chúng ta."

Đây chỉ là cách nói khiêm tốn, trên thực tế lấy tu vi của Diệp Trầm Ngư, đã tính là cường giả của tu chân giới, hơn nữa trên người có Thiên Âm Tiên Địch, muốn tránh ánh mắt của nàng, ít nhất cũng phải có tu vi pháp tướng viên mãn. Nàng nói chưa từng gặp qua, hơn

phân nửa thật sự là không có người của ma giáo nào lui tới Vân Châu, huống chi Phù Vân Các tọa trấn Vân Châu., Mỗi ngày Phù Thế Chân Nhân đều dùng thần thông Thiên Mục quét mắt một lần, lấy tu vi của lão, rất khó có yêu nhân Ma giáo nào có thể thoát khỏi sự giám sát của lão. Trừ phi đối phương có pháp bảo bên người, pháp bảo chính là đồ vật Địa Tiên, trong đó ẩn chứa tiên linh khí, có rất nhiều diệu dụng, tu sĩ dưới cảnh giới Địa Tiên khó có thể với tới.

Vi Vân lại nghe thấy tiếng dây cung phát ra, liền hỏi: "Sư phụ, chẳng lẽ đã có chuyện gì xảy ra?"

Bạch Hỗn mặc áo bào xanh, tay ngọc đặt chén trà xuống, thở dài nói: "Vô Ưu chết rồi."

"Cái này..." Vi Vân nghe vậy khẽ giật mình.

Diệp Trầm Ngư cũng khẽ nhíu mày, Bạch Vô Ưu chính là đệ tử chân truyền đứng đầu Dược Vương Tông, một trong Tam công tử chính đạo, trên người mang kiếm thể Tiên Thiên, là thanh niên tài tuấn kiệt xuất của tu chân giới, vậy mà lại chết?

Lúc này, Liễu Phỉ Nhi lại đang suy nghĩ: "A a a a, Phong Tuấn Kiệt chết rồi, Bạch Vô Ưu cũng chết rồi. Phi Vũ sư tỷ ta có bọn hắn tiếp khách, nghĩ đến cũng sẽ không tịch mịch, chính ma đại chiến quả nhiên hung hiểm như vậy sao?"

Diệp Trầm Ngư khá tiếc nuối, hỏi: "Không biết Bạch sư huynh chết như thế nào?"

Bạch Thuật hừ lạnh một tiếng, nói: "Mấy ngày trước yêu nhân của Huyết Thần Giáo đưa thi thể Vô Ưu đến Dược Vương Sơn, ngữ khí thập phần kiêu ngạo, nói Vô Ưu tự tiện xông vào Thiên Long Thần Giáo gây chuyện, bị trưởng lão Tiết Hải của bọn hắn giết chết, cũng không biết có mấy phần đáng tin!"

Bạch Miểu nói: "Tóm lại là do Ma giáo gây nên, tông chủ lựa chọn ẩn nhẫn đối với việc này, nhưng Vô Ưu là cháu ta, lại là đệ tử bạch

thuật, hai người chúng ta không thể ngồi nhìn, nhất định phải đòi lại công đạo cho hắn."

Vi Vân nghe xong trong lòng hơi động, ngày đó Bạch Vô Ưu tìm hắn hưng sư vấn tội, sau rõ ràng đuổi theo giới sắc, sao lại xông vào Thiên Long thần giáo? Đây là chuyện tuyệt đối không có khả năng, về phần sau sao lại bị người trong ma giáo giết chết, trong đó nhất định có ẩn tình khác.

Chân nhân Phù Thế cau mày nói: "Hai vị đạo hữu, xin thứ bần đạo nói thẳng, Thiên Long thần giáo không thể đi được. Vợ chồng ta cũng thường xuyên để ý tới bên kia, phát hiện cường giả bên trong tụ tập rất nhiều cường giả của Tam Đại Ma giáo, hiện giờ ngoại trừ trưởng lão của Tam Đại Ma giáo, còn có mấy vạn ma giáo yêu nhân, chính là một thế lực cực kỳ khổng lồ, sát khí ngút trời, khiến người ta nhìn thấy mà sợ, dù là bần đạo đích thân đi cũng chưa chắc có thể toàn thân trở ra."

Lạc Khinh Trần mặc áo lụa màu lam nối vai Lưu Hải, dịu dàng nói: "Đúng là như thế, kính xin nhị vị nghĩ lại. Nếu Bạch công tử đã chết trong tay Tiết Hải, như vậy tìm được Tiết Hải là được, hai vợ chồng ta sẽ hỗ trợ lưu ý, một khi phát hiện, chắc chắn trước tiên sẽ báo cho hai vị đạo hữu."

Bạch Chỉ trầm ngâm không nói.

Thuật Bạch thì nhíu mày, cái chết của Bạch Vô Ưu đối với hắn mà nói, ảnh hưởng không đơn giản chỉ đơn giản là một cái chết của đệ tử, mà còn ảnh hưởng tới đạo tâm của hắn. Có thể nói hắn gửi gắm kỳ vọng rất cao đối với Bạch Vô Ưu, ai ngờ lại đột nhiên chết yểu, thế cho nên đoạn thời gian này hắn ngay cả tâm tư tu luyện cùng luyện đan cũng không có, cái này đã thành một cái tâm chướng của hắn, nếu như không giải quyết, ngủ không yên.

Bạch Thuật nói: "Đa tạ ý tốt của nhị vị, bần đạo quyết sẽ không hành sự lỗ mãng, trước khi điều tra rõ tình huống, sẽ không tự tiện xông vào Thiên Long thần giáo."

Chân nhân Phù Thế biết có khuyên nữa cũng vô dụng, liền nói: "Gần đây đúng là thời buổi loạn lạc, có thể nói là nội loạn, ngoài ra có Tam Đại Ma giáo nhìn chằm chằm, nội đạo chính đạo cũng chia làm hai phái, bất hòa với nhau, mưa gió muốn xông vào phong lầu, mấy ngày trước môn hạ đệ tử Phi Vũ của ta cũng gặp phải độc thủ, haizzz!"

Vừa rồi lúc trao đổi, Bạch Miểu và Bạch Thuật đã biết được hành vi ác liệt của người của Minh Đức Sơn, biết được Phù Vân Các và liên minh chính đạo, Bạch Miểu liền nói: "Liên minh chính đạo không nói, hành động của Thái Huyền tiên môn quả thực khiến người ta khó mà đồng ý. Phù Vân Các hôm nay gia nhập Tiên hiệp đồng minh cũng là một chuyện tốt, tin rằng chúng ta đồng tâm hiệp lực, nhất định có thể trả lại tu Chân giới một cái quang minh càn khôn."

Chân nhân Phù Thế gật đầu nói: "Tất nhiên là như thế."

...

Đêm khuya, từng ánh sao lấp lánh, gió mát nhè nhẹ thổi qua núi rừng.

Tiếng thét vang lên, hai bóng người bay qua giữa không trung, tuy là hình người nhưng sau lưng lại có một đôi cánh thịt rộng thùng thình tựa như một con dơi lớn. Đôi cánh vỗ mạnh mang theo từng trận sóng khí, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đi được vài dặm.

"Trưởng lão, vì sao chúng ta phải lui?" Giọng nói của Huyết công tử vang lên.

"Ngươi có chỗ không biết, Phù Vân Các có một môn thần thông, tên là Long Phượng Thiên Mục, Phù Thế Chân Nhân cùng Lạc Khinh Trần cho dù không ra khỏi Phù Vân Các, cũng có thể quan sát động tĩnh tám phương. Ta mặc dù có pháp bảo trên người, cũng không dám tới quá gần, nếu không khó bảo đảm không bị hắn phát hiện, khi đó người Phù Vân Các xuất động, chúng ta sợ là khó có thể lấy lòng." Đây là thanh âm Tiết Hải.

Huyết công tử cả giận nói: "Nếu là như thế, tiểu tử kia vẫn co đầu rụt cổ ở Phù Vân Các, vậy Thiên Hi Cổ Cầm của ta chẳng phải là vĩnh viễn cũng không đoạt lại được?"

Tiết Hải trầm giọng nói: "Tiết Hải ngươi chớ sốt ruột, việc này không thể nóng lòng nhất thời, chờ tiểu hòa thượng kia đến rồi nói, nếu như kiêng sắc thành công, chúng ta sẽ không sử dụng Thiên Hi cổ cầm nữa, mà là pháp bảo đỉnh cấp xếp thứ ba mươi sáu trong Thiên Vận Tiên khí—— mười tám Niết Bàn mật luân!"

Huyết công tử nghe vậy gật đầu nói: "Được, cho ta dùng Niết Bàn mật luân!"

"Ngươi chính là thân truyền của Huyết Tổ, có gì không thể?"

Hai người không ngừng bay vút, dần dần đi xa.

...

Sáng sớm, trong Thái Huyền sơn, một trận mưa xuân rơi xuống, ở quảng trường phía trước đại điện nước đọng khắp nơi, ngẫu nhiên có phiến lá thổi tới, theo gió phiêu đãng, mấy đệ tử ngoại môn Thái Huyền Tiên Môn tay cầm kéo, chấp hành nhiệm vụ quét dọn quảng trường.

Trước cửa đại điện Thái Huyền có vài vị tiền bối của tu chân giới bước ra, mỗi người đều là cường giả từng nổi tiếng nhất thời, không phải nhân vật trưởng lão của bảy tông chính đạo, mà là trưởng lão của tông môn, thậm chí là tông chủ một tông trong tu chân giới chính đạo.

Tổng cộng chín người cầm đầu Minh Đức sơn với gương mặt hồng hào hạc phát đồng nhan, đứng ở giữa, trên tay cầm một pháp khí phất trần mới tinh.

Bên cạnh là một nam tử tóc trắng, là trưởng lão Quan Diệu tông Huyền Cơ Tử, tu vi pháp tướng viên mãn, tinh tu độn thuật, thân thể

có thể trong thời gian ngắn dung nhập ngũ hành, thực lực cao cường.

Tăng nhân mặc hoàng bào thân hình cao lớn là Đại Hành trưởng lão Đại Phật Tự, sắc mặt khó khăn, hai tay chắp trước ngực, pháp tướng viên mãn, tu vi cao thâm, tinh tu "Tam Đầu Lục Tí thiền công".

Tăng y màu đỏ chính là trưởng lão áo đỏ của Tiểu Mật Tông, tu vi pháp tướng viên mãn, một tay nắm tràng hạt, miệng tụng niệm kinh văn, hắn tinh tu chính là Lưu Ly Tịnh Thế Luân.

Còn có hai nam tử trung niên, một là môn chủ Thái Cực Môn Trương Càn Khôn, còn một là tông chủ Thái Bạch Kiếm Tông Tân Kim, Trương Càn Khôn cũng có pháp tướng viên mãn tu vi, Tân Kim chỉ có tu vi Pháp Tướng sơ kỳ, là người thực lực yếu nhất trong đám người.

Ba người còn lại là trưởng lão của Ngũ Hành tông, Liệt hỏa đạo nhân, Long Thụ đạo nhân, Hắc Thủy tiên cô, ba người đều có tu vi Pháp tướng trung kỳ, trong số những người này thì tu vi cũng không xuất sắc lắm, nhưng trong toàn bộ Tu Chân giới thì lại có tiếng là cường giả, thực lực không tầm thường, không phải là thế hệ trẻ tuổi có thể so sánh.

Chín người này tập hợp lại chính là để thảo phạt Vi Vân, Thái Huyền tiên môn không cần nhiều lời, oán hận với Vi Vân đã sâu đậm, Quan Diệu tông thì là vì Trương Huyền bị giết, Thái Cực môn., Đại Phật Tự và Tiểu Mật Tông cũng là vì chuyện đệ tử chân truyền của mình bị giết, Ngũ Hành Tông và Thái Bạch Kiếm Tông một người vì thù hận của Phong Tuấn Kiệt và tông chủ bị giết, một người vì môn hạ đệ tử bị giết. Đến nay Tân Kim vẫn cho rằng môn hạ đệ tử của lão là do Vi Vân giết chết, cho nên lần này Thái Huyền tiên môn triệu hoán, lão cũng tới tham gia vào việc này.

Bọn họ biết sau lưng Vi Vân có tiên hiệp đồng minh chống lưng, gióng trống khua chiêng trên mặt đất, nhất định sẽ không chiếm được chỗ tốt nào, cho nên lựa chọn ám sát, cũng không nói nhảm

với hắn, chỉ cần Vi Vân chết đi, cho dù Ngu Yên Vũ không cam lòng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ hô lên. Cho dù nàng đánh tới tận cửa, liên minh chính đạo sao có thể sợ nàng?

Ánh mắt Hắc Thủy tiên cô tràn ngập oán niệm, lòng đầy chờ mong nói: "Có nhiều đạo hữu tương trợ như vậy, nhưng tiểu tử kia cũng không chạy đi đâu được, lần này, ta cũng muốn nhìn xem hắn làm sao chết!"

Minh Đức Sơn Nhân cười ha hả nói: "Yên tâm, lần này chắc chắn hắn sẽ chết." Trong ánh mắt tràn ngập tự tin.

Hắn tự tin như thế đương nhiên là có nguyên do, lần này hắn thỉnh cầu Huyền Chân sơn nhân nhiều lần, cho phép hắn chọn lựa một thanh Thái Huyền Tiên Kiếm xuống núi. Huyền Chân Sơn Nhân liên tục cân nhắc, cho rằng đã muốn động thủ, vậy thì nên nhất kích tất sát, cho nên đáp ứng hắn., Vì vậy Minh Đức Sơn người ta chọn mẫu kiếm bên trong Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, kiếm này chặt đứt vạn vật, vô kiên bất tồi, đừng nói là tu vi Nguyên Anh, dù là cường giả Độ Kiếp cũng giết không lầm, chờ khi pháp bảo bình thường gặp phải Thái Huyền Mẫu Kiếm vẫn bị chặt đứt mà bị phế, không khác nhau là nói hai lời.

Ngày hôm trước Thiên Cơ Tử từng bói toán, quẻ tượng biểu hiện, chuyến đi lần này bất lợi, bắt buộc phải là mấy tông chủ bọn họ tự thân xuất mã không được, nhưng Huyền Chân Sơn Nhân lại cho rằng chuyện bé xé ra to, phái những trưởng lão này đi đã là đủ rồi, trong chín người, bất kỳ một ai cũng là cường giả Pháp Tướng, hơn nữa lại có Thái Huyền Mẫu Kiếm rời núi, cho dù là chân nhân Phù Thế cũng phải ôm hận, đối phó với một Vi Vân như thế nào thì cần gì phải nói nhiều?

Thiên Cơ Tử cho rằng có lý, lại bói mấy quẻ, phát hiện quẻ tượng có biến, giống như đã xấu, cát hung tham bán, cho nên đồng ý.

Trên thực tế trong thời gian này Huyền Chân Sơn Nhân đều không rảnh phân thân, đang chuyên tâm nghiên cứu Hạo Thiên Thần

Quyết, nào có nhàn tâm quản chuyện nhỏ bực này?

Tuy rằng Đại Thiên Tăng Vương và Khô Vinh Hoạt Phật cảm thấy chuyện ám sát Vi Vân không quá quang minh chính đại, nhưng cũng không có cự tuyệt rõ ràng, trong lòng cũng ngầm đồng ý, cho nên phái một trưởng lão đi ra ngoài tham dự.

Chín người điều chỉnh tốt trạng thái, lại đem pháp khí, tiền phù chú, phù chú các đồ vật đều chuẩn bị đầy đủ, sau khi chuẩn bị đầy đủ, liền phi thân rời Thái Huyền sơn, hóa thành chín đạo lưu quang, bay về hướng Vân Châu.

Lúc này Vi Vân đang đi ra từ một căn phòng trúc nhỏ trong Phù Vân Các, sáng sớm liền đi tới bên hồ rửa mặt.

Bọn người Ngu Phi Tuyết tuần tra trước sau từ trong phòng mình đi ra, cũng đã chuẩn bị chờ xuất phát, chuẩn bị một ngày tuần tra nhiệm vụ mới.

Nhắc tới cũng kỳ, đi vào Vân Châu thấy đã gần một tháng, mọi người trong tiểu đội tiên hiệp ngày ngày dò xét các nơi, lại chưa bao giờ gặp một yêu nhân Ma giáo, đều là yêu quái lớn lên ở Vân Châu, hay là giao hảo với Phù Vân Các, không thể giết.

Trong lúc đó Bạch Chỉ cùng Bạch Thuật cũng ngẫu nhiên ra ngoài tìm kiếm tung tích Tiết Hải, lại không thu hoạch được gì.

Ngược lại, tiên hiệp các châu còn lại chia đội có không ít thu hoạch, chém giết hơn một trăm yêu nhân Ma giáo trà trộn trong lãnh địa chính đạo.

Vi Vân đang rửa sạch mặt, bỗng một giọng nói thanh thúy vang lên bên tai: "Vân sư đệ, thân thể còn ăn không?"

Vi Vân lại càng hoảng sợ, vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy khuôn mặt và đứng ở một bên, một tay chống nạnh, một tay đặt lên pháp kiếm bên hông, cười tủm tỉm nhìn hắn.

Vi Vân ho khan một tiếng, nói: "Sư tỷ nói vậy là có ý gì? Tại sao ta nghe không hiểu gì cả?"

Dung Ti cùng ngẩng đầu lên nói: "Ai u, tối hôm qua lúc người nào đó chơi nữ nhân, tựa hồ không có cách âm kết giới, tiếng tiêu hồn kia, chậc chậc... Toàn bộ Phù Vân các đều nghe thấy, ngươi không biết sao?"

Vi Vân giật nảy mình, nói: "Không thể nào, ta rõ ràng đã sắp đặt rồi mà."

Dung mạo nhún nhún vai: "Bị người giải trừ rồi."

"Sư tỷ, ngươi..." Vi Vân trừng mắt, nếu quả thực như vậy thì chẳng phải hắn sẽ mất danh dự hay sao? Sau này làm sao mà còn gặp lại nữa chứ.

Dung Ti cười khúc khích, nói: "Yên tâm đi, không nghiêm trọng như vậy đâu, ta lại giúp ngươi dựng lại một cái khác, xem ra dọa ngươi rồi."

Trong khoảng thời gian này, Vi Vân và tứ đại yêu Cơ, Cầm Nhi, Thi Nhi mỗi đêm đều phải dâm loạn một phen. Đám người Ngu Phi Tuyết có chút tò mò liền tại ban đêm vụng trộm đem kết giới do Vi Vân thiết lập giải trừ, sau đó lại một lần nữa xây một cái kết giới lớn hơn, đem bản thân các nàng bao phủ vào. Kể từ đó, liền có thể nghe thấy rõ ràng, biết Vi Vân chơi đùa như thế nào, Vi Vân bề bộn quan tâm, cũng không có để ý tới những điều này.

Vi Vân nghe vậy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Dung mạo cùng vươn ngọc chỉ ở trên trán hắn đâm một cái, nói: "Ôi, ta nói Vân sư đệ, ngươi mỗi đêm đều bảo các nàng mặc vào tất chơi, xem ra ngươi rất thích vớ lụa nha."

"Cái này... Hoàn hảo." Vi Vân cầm giọt nước trên tay ném lên mặt hồ.

Dung cùng nói: "Hơn nữa mỗi lần ngươi đều phải liếm đôi giày của các nàng, liếm một cái đã hơn nửa ngày, chậc chậc... Ngươi có háo sắc nha."

"Ngươi..." Vi Vân đỏ mặt: "Sư tỷ, thuộc lòng a, ngươi nói lung tung như vậy ta sẽ nói cho nương ta biết."

Dung cùng kinh ngạc nói: "Ngươi nói là, ngươi muốn nói cho Ngu môn chủ, ngươi thích liếm chân? Hơn nữa còn là nhè nhẹ vớ chân?"

"Ngươi... Ta không nói chuyện với ngươi!"

Vi Vân đỏ mặt đứng lên, quay đầu rời khỏi hồ nước.

131

Ngày thứ mười hai mươi chín thiên lôi động.

Bọn người Trúc Lâm Tiểu Trúc, Ngu Phi Tuyết an bài nhiệm vụ tuần tra ngày hôm nay, phân tổ tổ như thế nào, dò xét theo hướng nào, lúc này Vi Vân đã đi tới, đi theo phía sau hắn.

"Vân sư đệ, ngươi thừa nhận đi, đây cũng không phải chuyện mất mặt sao?" Giọng nói truyền đến.

Mọi người nhìn về phía bọn họ, Ngu Phi Tuyết hỏi: "Thừa nhận cái gì? Tiểu Vân có chuyện gì khiến ta mất mặt?"

Vi Vân vội nói: "Không có gì, các ngươi đừng nghe nàng bịa chuyện."

Liễu Phỉ Nhi nói: "Hôm nay ta muốn cùng Phi Tuyết tỷ tỷ một tổ."

"Không thành vấn đề, Phỉ Nhi muội muội thân ái." Ngu Phi Tuyết cười nói.

Hai cô gái cùng vươn ngọc chưởng, hợp chưởng tấn công.

Vi Vân ho một tiếng, nói: "Ta muốn cùng với Diệp sư tỷ một tổ..."

"Hừ, mỗi ngày đều để ý Diệp sư tỷ của ngươi." Ngu Phi Tuyết lườm hắn một cái.

"Như thế nào, các ngươi có ý kiến gì?" Vi Vân đi đến bên cạnh Diệp Trầm Ngư.

"Không có, không có." Tất cả mọi người đều cười, đối với thói quen không nên dính dáng đến Vi Vân, bọn họ sớm đã không còn cảm thấy kinh ngạc nữa rồi.

"Xuất phát!"

Năm tiểu tổ, mỗi tổ chọn một phương hướng, mọi người phi thân rời khỏi Phù Vân các, đi về phía xa.

Vi Vân vẫn đi theo tứ đại yêu Cơ, Cầm Nhi và Thi Nhi, nghĩ nghĩ, Vi Vân để Cầm Nhi và Thi Nhi ở lại, cũng nói: "Hai vị tỷ tỷ, vừa rồi ta ở bên hồ rửa mặt, phát hiện trong hồ có không ít cá, các ngươi hôm nay cứ ở lại đây, bắt mấy con cá làm cá nướng toàn cá, đợi ta về rồi ăn tiếp."

Cầm Nhi nói: "Chỉ để ngươi tham ăn thôi."

Thi Nhi che miệng cười: "Được rồi, sớm trở về."

"Yên tâm đi."

Nói xong, Vi Vân và Diệp Trầm Ngư, tứ đại yêu Cơ cùng nhau bay về phía nam, hôm nay bọn họ phụ trách công tác tuần tra ở phía nam Vân Châu, một khi gặp phải yêu nhân Ma giáo, nhất định phải trừ đi, nếu đánh không lại phải truyền tin cho Phù Vân Các cầu viện trợ, Phù Thế chân nhân và Lạc Khinh Trần sẽ chạy tới đây trước tiên.

Sáu người dò xét hơn nửa buổi sáng phương viên trăm dặm phía nam Vân Châu, cũng không phát hiện điều gì bất thường. Giữa trưa, cơn mưa nhỏ rơi xuống, sáu người thân thể ướt đẫm, sau khi mưa tạnh, dùng pháp lực hấp khô hơi nước, đi tới bên một hồ nước nghỉ ngơi.

Diệp Trầm Ngư mặc một bộ váy lụa mỏng màu xanh, ngồi trên tảng đá bên bờ đàm, nàng lấy ra Thiên Âm Tiên Địch đặt ở bên miệng, nhẹ nhàng thổi, tiếng sáo du dương truyền ra trong núi, réo rắt động lòng người, mười phần dễ nghe.

Vi Vân để tứ đại yêu Cơ đứng gác ở một bên, còn mình thì lười biếng tựa trên đùi cá Diệp Trầm Ngư, ngửi thấy hương thơm thoang thoảng từ trên người nàng, khuôn mặt đầy mê say, mùi hương thấm vào ruột gan, nhất là trong đó còn kèm theo một tia khí tức thần bí của U Cốc. Trong khoảng thời gian này, Diệp Trầm Ngư thỉnh thoảng

lại cùng Vi Vân vui vẻ, thân thể được khai phá, hơi động tình, liền có khí tức tỏa ra, làm cho người ta nghe mà say mê.

Vi Vân tựa đầu vào đùi cá Diệp Trầm Ngư, bên tai là tiếng sáo dễ nghe, híp mắt nhìn mây trắng trên bầu trời, có cảm giác hạnh phúc khó tả, ngực nóng lên, trong lòng thỏa mãn.

Nhân sinh như thế, cần gì cầu? Trường sinh bất hủ, sao có thể vượt qua giai nhân làm bạn.

Khúc nhạc kết thúc, bàn tay ngọc của Diệp Trầm Ngư rơi vào trên mặt Vi Vân, nhẹ nhàng vuốt ve, tràn ngập yêu thương.

Vi Vân nắm lấy bàn tay ngọc mềm mại của Diệp Trầm Ngư, hỏi: "Sư tỷ, lời nói chuyển thế kia, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Diệp Trầm Ngư mỉm cười, nói: "Việc này nhìn có vẻ thần bí, nói cũng đơn giản. Người bình thường thân thể không đủ dùng, linh hồn sẽ rời khỏi cơ thể, dưới sự dẫn dắt của nhân quả nghiệp lực, đầu thai đến mẫu thể, sau đó được sinh ra, bởi vì thay đổi thân thể, linh hồn rơi vào ngủ say trong thời gian dài, dần dần bị ký ức mới sinh ra thay thế., Đã có cuộc sống mới. Nếu là người tu hành, đặc biệt là người tu thành nguyên thần, có thể tự chủ lựa chọn trẻ sơ sinh cần đầu thai, ở trong cơ thể, trước an bài tốt thời cơ thức tỉnh, thời cơ vừa đến, liền có thể khôi phục ký ức, tương đương với có một thân thể mới, nguyên thần không thay đổi, mặc dù không thể trường sinh bất hủ, nhưng cũng kém không xa."

Vi Vân lại hỏi: "Vậy lúc thức tỉnh là cảm giác gì?"

Diệp Trầm Ngư trầm ngâm nói: "Chuyện cũ đủ loại, cũng như nhìn một tuồng kịch mà thôi, cái này giống như đi theo Cổ Thập Đại Vương tộc vậy, đều có ký ức truyền thừa của riêng mình, đạo lý giống nhau, có thể trực tiếp học được rất nhiều kiến thức và kinh nghiệm."

Vi Vân lại hỏi: "Vậy rốt cuộc sư tỷ là Thiên Ấm tiên tử, hay là Diệp tiên tử?"

Diệp Trầm Ngư nghe vậy bật cười, nói: "Đều giống nhau, cùng một người, lấy thêm mấy cái tên, có gì lạ đâu?"

Vi Vân thở dài: "Nếu như ta cũng có trí nhớ truyền thừa này, chẳng phải là có thể một bước lên trời sao?"

Diệp Trầm Ngư hờn dỗi: "Chớ có mù quáng nghĩ, mặc dù có ký ức truyền thừa, thức tỉnh kiếp trước, cũng chỉ là thêm một chút điều kiện Tiên Thiên, tu hành vẫn phải bắt đầu lại từ đầu, không ai có thể ngoại lệ, dù sao, tu vi và cảnh giới tu vi..., Là không cách nào thừa kế, ngươi cũng có Cửu Dương Tuyệt Mạch Thể, giống như Tiên Thiên Kiếm Thể của Bạch sư huynh vậy. Phàm là người có căn cơ Tiên Thiên, kiếp trước đều không phải người bình thường, chỉ có điều sau khi chuyển thế thì Nguyên Thần mất phương hướng mà thôi, về sau tu thành Địa Tiên, tự nhiên có thể biết được tất cả những thứ ở kiếp trước."

Cái gọi là tu thành nguyên thần, chính là quá trình sau khi tu thành cảnh giới Độ Kiếp, chuyển Pháp Tướng thành nguyên thần, nguyên thần thành công, chính là cảnh giới Độ Kiếp, chờ vượt qua thiên kiếp, thoát khỏi âm chất, nguyên thần thuần dương, liền không diệt, tên là dương thần, trường sinh bất hủ, chính là Địa Tiên.

Khi Vi Vân thỉnh giáo Diệp Trầm Ngư, tứ đại yêu Cơ thì ở một bên chờ đợi, tuy rằng hai tay các nàng trống trơn, nhưng ngũ hành ngọc kiếm tùy thời đều có thể từ trong cơ thể bay ra giết địch, trải qua khoảng thời gian tu luyện này, các nàng đã dung hợp với tiên kiếm pháp bảo này, thân kiếm hợp nhất, có thể sai sử như cánh tay.

Bỗng nhiên, một đám mây đen từ xa bay tới, diện tích vô cùng to lớn, những nơi mây đen đi qua, đại địa một mảnh lờ mờ.

"Trời lại mưa sao?" Xuân Cơ Nga nhíu mày, nhìn lên bầu trời.

Hạ Cơ cười nói: "Thật sự là mưa xuân kéo dài, một ngày sau vài lần cũng đều là bình thường."

Thu Cơ đột nhiên nói: "Không đúng, không bình thường!"

"Có ý gì?" Đông Cơ hỏi.

Thu Cơ vội nói: "Nào có Ô Vân di chuyển nhanh như vậy?!"

Ba cô gái còn lại nghe vậy, lập tức tỉnh ngộ, đồng thời ngẩng đầu nhìn quanh, chỉ thấy đám mây đen kia nhanh chóng bay tới, dừng lại trên không trung mọi người.

"Đồm độp!"

Một đạo sét đánh lôi quang tại trong tầng mây nổ tung, điện quang lập loè, trong thiên địa một mảnh rung mạnh ầm ầm, chỉ thấy mây đen bao lại phương viên vài dặm, hơn nữa, từ bốn phía biên giới mây đen buông xuống một mảnh lôi quang màu trắng, hình thành bốn tấm lưới lôi điện to lớn, đem phương viên vài dặm này phong cấm ở trong đó.

Thế là, liền tạo thành một mảnh Ô Vân làm Khung Lư, lôi võng làm màn che kín thiên địa, hoàn toàn ngăn cách với ngoại giới, giữa thiên địa là đám người Vi Vân, Diệp Trầm Ngư và tứ đại yêu Cơ.

"Chủ nhân, cẩn thận!"

Tứ đại yêu Cơ liên tục hô.

Không cần các nàng nhắc nhở, lúc này Vi Vân cũng đã phát hiện có điểm gì đó không đúng. Y đứng dậy cùng với Diệp Trầm Ngư, nhìn cảnh tượng dị thường xuất hiện giữa trời đất này.

"Là Thuyết Cửu Thiên Lôi Động Thiên Cương của Quan Diệu Tông!" Diệp Trầm Ngư tay cầm sáo ngọc thanh thúy, sắc mặt ngưng trọng nói.

Trong chính đạo thất đại tông, Dược Vương tông tinh thông thuật luyện đan, Phù Vân các tinh thông thuật luyện khí, mà nếu nói về trận pháp thì nhất định phải do Quan Diệu tông cầm đầu. Trận pháp của Quan Diệu tông xuất hiện tầng tầng lớp lớp, thiên biến vạn hóa, trong đó có Cửu Thiên Lôi Động Đại Trận phong tỏa không gian, lực sát thương cực mạnh.

Rất rõ ràng, địch nhân là muốn phong tỏa bọn người Vi Vân ở chỗ này, phòng ngừa hắn chạy trốn, sau đó chậm rãi đối phó, điều này nói rõ địch nhân đã chuẩn bị chu toàn, có lòng tin mười phần có thể thắng được hắn.

Lực trận pháp vừa động, trên bầu trời liền hạ xuống từng đạo lôi điện, đều đánh xuống đỉnh đầu đám người Vi Vân, vang lên lốp bốp liên tiếp, không dứt bên tai!

Mọi người cuống quýt tế ra pháp bảo, bảo vệ toàn thân, Vi Vân tế Thái Huyền Tử kiếm lên, Diệp Trầm Ngư tế ra Thiên Âm Tiên sáo, tứ đại yêu cơ là ngũ hành ngọc kiếm, lôi quang kia đánh lên pháp bảo của mọi người, không chút thương tổn.

"Không thể tưởng tượng được, các ngươi vậy mà lại có được một kiện pháp bảo từ tay ngươi, thật đúng là làm cho người ta khiếp sợ!"

Một thanh âm trầm thấp từ trong mây rơi xuống, bên tai vang lên ong ong, tiếng vọng không ngừng.

Trên đầu Vi Vân có gắn một thanh Thái Huyền Tử Kiếm, linh lực màu vàng đất bao phủ toàn thân, gã cao giọng quát: "Yêu nghiệt phương nào, dám gây sự tại Vân Châu, đây không phải là địa bàn của Phù Vân Các hay là chán sống rồi sao?"

"Ha ha... Sắp chết đến nơi còn mạnh miệng như thế!"

Sau khi nói xong, chỉ thấy chín thân hình từ trong tầng mây dày nặng chậm rãi rơi xuống, lơ lửng giữa không trung, tự khống chế một kiện pháp khí, hoặc đạp kiếm, hoặc cầm đao, hoặc khay châu... Trên

người đều tản ra khí tức pháp tướng cường đại, không ai không phải cường giả tu chân giới, chính là Minh Đức sơn nhân, Huyền Cơ Tử, Đại Hành đại sư, Hồng Y đại sư, chín người.

Sau khi chín người rời khỏi Thái Huyền Tiên Môn, trực tiếp hướng Vân Châu mà đến, Huyền Cơ Tử tính được Vi Vân sẽ dừng lại ở đây, bọn họ lập trận pháp, phong cấm bọn họ ở đây, bắt rùa trong một cái rọ.

Minh Đức Sơn cười lạnh nhìn đám người Vi Vân, không sợ hắn chạy mất, cũng không lo đánh không lại. Chín người bọn họ đều là cường giả Pháp Tướng, Diệp Trầm Ngư và tứ đại yêu Cơ tuy cũng có tu vi Pháp Tướng, còn có pháp bảo trên người, nhưng các nàng chỉ có năm người, lại thêm Vi Vân, cũng chỉ có sáu người, căn bản không đủ nhìn, tuyệt đối không thể là đối thủ của bọn họ.

Vi Vân vừa thấy, trong lòng thầm kêu không ổn, vội vàng lấy ra ngọc bài màu tím, định truyền tin cho Ngu Phi Tuyết nhưng lại phát hiện ngọc lệnh không hề có động tĩnh gì.

Huyền Cơ Tử thấy vậy liền mỉm cười nói: "Ha ha, chàng trai trẻ, đừng uổng phí tâm cơ nữa, đây chính là đại trận Cửu Thiên Lôi của Quan Diệu Tông chúng ta Cửu Thiên Lôi Động phong tỏa không gian, nơi này đã hoàn toàn ngăn cách với bên ngoài, bất cứ tin tức gì cũng không truyền đi được, ngươi cứ chấp nhận đi."

Sắc mặt Vi Vân khẽ biến, nhưng cũng không hoảng loạn, trong tình huống như vậy, càng bình tĩnh thì hắn càng trấn định, hắn đã trải qua nhiều lần sinh tử, cũng không phải là loại người chưa từng trải việc đời gì.

Diệp Trầm Ngư đưa mắt nhìn sang phía Đại Pháp sư, còn có pháp sư áo đỏ, hỏi: "Xin hỏi hai vị đại sư, tại sao phải đồng thời làm bậy đẩy chúng ta vào chỗ chết?"

Hồng y pháp sư tay cầm một cái Kim Cương Xử, chỉ vào tứ đại yêu cơ, nói: "Ngươi nhìn xem, những người đi theo bên cạnh kẻ này đều

là những ai!"

"Thiện tai!" Đại Hành pháp sư cũng nói: "Vị nữ thí chủ này, sư đệ Vi Vân của ngươi đã sát hại đệ tử chân truyền tông chính đạo bảy tông, đây là sự thật, chẳng lẽ ngươi muốn biện bạch thay hắn hay sao?"

Diệp Trầm Ngư nhướng mày, không nói gì, cô hiểu những người này vì sao lại đến đây.

Vi Vân cười lạnh một tiếng, nói: "Bên cạnh ta có người nào, các ngươi quản được sao? Ta chỉ thích kết giao với yêu tộc, thế nào, các ngươi có ý kiến gì không? Ngay cả yêu quái các ngươi cũng không bằng tiểu nhân vô sỉ, không có tư cách quản việc nhà của người khác!"

Con người Vi Vân này ăn mềm không chịu cứng, nếu nói đạo lý với hắn thì hắn sẽ ôn hòa, nhưng nếu như chơi đùa tâm cơ, hoặc là Minh Hỏa chấp trượng, vậy mặc kệ đối phương cường đại đến đâu, cũng không thể khiến hắn khuất phục, dù chết cũng phải kháng cự lại, cùng lắm thì ngọc đá cùng nát, vả lại ngoài miệng hắn tuyệt đối không tha cho người, cho dù đối phương nói như thế nào, có chiếm hết đạo lý cũng vô dụng.

Trương Càn Khôn cả giận nói: "Ngươi giết người, cấu kết với yêu nghiệt, trốn vào ma đạo, còn có lý?"

Vi Vân vén ống tay áo, cười lạnh nói: "Muốn đánh thì đánh, cần gì phí lời!" Nói nhiều như vậy, đơn giản chính là muốn lấy mạng của hắn, chi bằng trực tiếp động thủ luôn, dù chết cũng phải kéo theo vài cái đệm lưng.

Tứ đại yêu cơ đứng thành một hàng trước mặt hắn, tùy thời đề phòng đối phương ra tay.

Hắc Thủy tiên cô nói: "Kẻ sắp chết đừng phí miệng lưỡi với hắn, mọi người cùng nhau lên, đỡ phải đêm dài lắm mộng!" Nói xong, cầm trường kiếm pháp khí trong tay, dẫn đầu hạ xuống chỗ Vi Vân phi

thân, quanh thân hiện lên từng đạo kiếm quang hình quạt, chỉ cần thân thể địch nhân chạm vào, cho dù không tan xương nát thịt, cũng nhất định sẽ bị đứt tay đứt chân.

Cùng lúc đó, những người còn lại cũng nhao nhao hành động, từng người tế lên pháp khí, sử dụng thần thông công kích về phía đám người Vi Vân.

"Các ngươi đã nhất quyết đòi chết, hôm nay bổn đại gia phải đại khai sát giới rồi!"

Vi Vân dặn dò Diệp Trầm Ngư và tứ đại yêu Cơ một câu, sau đó hướng Hắc Thủy Tiên Cô nghênh đón.

Diệp Trầm Ngư ngăn lại Minh Đức sơn nhân, tứ đại yêu Cơ Tướng Huyền Cơ Tử, Đại Hành Pháp sư, Hồng Y pháp sư, Trương Càn Khôn bốn người ngăn lại, còn lại Liệt Hỏa đạo nhân, Long Thụ đạo nhân, Tân Kim, phối hợp với Hắc Thủy tiên cô đánh tới Vi Vân.

Bất luận là cá Diệp Trầm Ngư hay là tứ đại yêu Cơ, trên người đều có pháp bảo, mặc dù đối phương là cường giả Pháp tướng viên mãn, các nàng cũng đủ để cùng trận chiến thành ngang tay, trong lúc nhất thời không phân ra được cao thấp.

Mà Vi Vân lại phải đối mặt với tứ đại Pháp Tướng, cho dù bọn họ tính toán ra sao, kết quả cũng nhất định là Vi Vân bị giết, quyết không có khả năng khác.

Nhưng thời điểm thật sự động thủ lại là một cục diện khác.

Liệt Hỏa đạo nhân, Long Thụ đạo nhân, Hắc Thủy tiên cô và Tân Kim, ba người trước là tu vi Pháp Tướng trung kỳ, Tân Kim mới thăng cấp lên Pháp tướng sơ kỳ không lâu, tu vi hơi thấp, độ dày pháp lực không bằng Vi Vân, bốn người tu luyện đều là thần thông kiếm đạo, lực sát thương mười phần, vừa ra tay đã là kiếm quang đầy trời., Kiếm quang như mưa, bao lấy toàn thân Vi Vân, từng tầng từng tầng, không ngừng tiếp cận người hắn, lại bị linh lực màu vàng

đất do Thái Huyền Tử Kiếm hạ xuống ngăn trở, kiếm quang rét lạnh từ linh lực rơi xuống phía trên, cắt xuống từng tầng từng tầng linh lực màu vàng đất, giống như đao kiếm đoạn thủy, chỉ cần hơi mở ra, lại lập tức tiến lên.

"Xùy! Xùy! Xùy!"

Kiếm quang của bốn người như thác nước, vô cùng vô tận, Vi Vân Thái Huyền Tử Kiếm biến thành linh lực màu vàng đất cũng dày đặc cực kỳ, trong lúc nhất thời rõ ràng không công phá được, nhưng chấn động kịch liệt truyền đến lại làm cho khí huyết Vi Vân cuồn cuộn, pháp lực có chút không khống chế được.

Sắc mặt Vi Vân ngưng trọng, bốn người Hắc Thủy tiên cô lại âm thầm kinh hãi, không ngờ pháp lực của hắn tinh thuần như vậy, Thái Huyền Tử Kiếm cũng thật bất phàm, đã ngăn được thế công liên thủ của bọn họ.

Nhưng cũng chỉ có vậy, bọn họ vô cùng xác định, chỉ cần kiên trì tấn công thêm một lần nữa, thời gian nhiều nhất là nửa chén trà nhỏ, bọn họ có thể công phá phòng hộ của pháp bảo của Vi Vân, đánh chết ngay tại chỗ!

Hiển nhiên Vi Vân cũng hiểu được đạo lý này, lập tức, trên người hắn hiện ra bốn cánh tay, thì ra hai cánh tay, hơn nữa ở ngực mọc ra hai cái, bốn cánh tay đều hạ xuống một đạo khí lưu hắc bạch, hóa thành một ống tay áo đen như cái loa to, ngay sau đó tuột tay ra, biến thành bốn vòi rồng màu đen, phát ra tiếng thét, quét về phía bốn người!

Tân Kim đứng mũi chịu sào, ông ta nao nao nói: "Thần thông gì thế?" Ông ta xuất đạo đã muộn, còn chưa từng thấy tuyệt học Tả Chấn Y dương danh tu chân giới năm xưa.

Minh Đức Sơn Nhân thấy vậy kinh hãi tới biến sắc, nói: "Cẩn thận, đây là thần thông trấn tông của Dược Vương Tông - Càn Khôn Côn Bằng!"

"Kiếm Y thánh nhân, ống tay áo Côn Bằng, Càn Khôn Loan? Hắn như thế nào?" Đại Hành pháp sư cùng Hồng y pháp sư thấy vậy đồng thời động dung.

Sắc mặt Huyền Cơ Tử cũng nghiêm nghị, hắn cũng là tiền bối của tu chân giới đã sống mấy trăm năm, đương nhiên đã từng chứng kiến sự lợi hại của môn thần thông này.

"Hừ, chỉ là tu vi Nguyên Anh sử dụng ra thần thông có thể lợi hại bao nhiêu?"

Liệt Hỏa đạo nhân, đạo nhân long thụ, ba người Hắc Thủy tiên cô đều nghĩ như vậy, đồng thời sử dụng "Luyện Hư" tuyệt thế kiếm thuật, pháp khí hướng không trung ném đi, hóa thành một thanh trường kiếm óng ánh, ngàn vạn thanh kiếm sắc bén, phóng xạ vô cùng hàn mang, như mưa không ngừng rơi xuống ống tay áo càn khôn, kiếm quang đánh lên phía trên, chỉ xoắn một cái liền vỡ thành dòng khí lưu, sau đó bị lốc xoáy cắn nuốt.

Ba người lúc này mới động dung.

Bọn họ cảm thấy khó giải quyết, Tân Hi càng trực tiếp bị cuốn vào trong lốc xoáy, chỉ kịp hét thảm một tiếng, cả người đã bị cắn nuốt gần hết.

Pháp lực khổng lồ của cảnh giới Pháp Tướng rơi vào trong cơ thể Vi Vân, được pháp thuật tam giới Nhật Chiếu đại pháp luyện hóa, chuyển hóa ra pháp lực hơn một trăm năm, đều dùng để cường hóa Thần quyền của Cửu Tí, được cỗ pháp lực này trợ giúp. Chỉ trong nháy mắt, trên người Vi Vân liền lại mọc ra hai cánh tay, mọc ra ở dưới nách hai bên, tổng cộng sáu cánh tay, đưa hắn vốn tu tới cảnh giới thứ năm, đột phá đến cảnh giới thứ sáu!

Minh Đức Sơn Nhân thấy vậy, trong lòng cười lạnh, thầm nghĩ: "Cho các ngươi nếm chút khổ sở cũng tốt, đợi tới lúc lão phu đại triển thần uy, các ngươi mới biết được sự lợi hại của Thái Huyền Tiên môn chúng ta."

"Trên tay ngươi lại gây chết người, thật là tội ác tày trời!"

Sau khi giết Tân Kim, ba người Liệt Hỏa đạo nhân, Long Thụ đạo nhân, Hắc Thủy tiên cô cũng đánh tan ống tay áo càn khôn của Vi Vân, lại lần nữa xung phong tới, trong miệng lớn tiếng mắng Vi Vân.

"Ha ha... Tới hay lắm, nếu không giết hết các ngươi thì sao xứng đáng với cái danh xưng tội ác tày trời này?"

Vi Vân lơ lửng giữa không trung, sáu cánh tay trên thân đồng thời vung vẩy, một lợi trảo màu đen rời tay bay ra, hóa thành hư ảnh móng vuốt màu đen, mỗi cái bay về phía ba người, mỗi người đối mặt với hai lợi trảo, phía trên hắc khí cuồn cuộn, còn có lân phiến bao trùm, chính là thần thông Cửu U Ma Thủ của Thiên Ma giáo, lợi trảo màu đen và kiếm quang chạm vào nhau, tự tiêu tán vô hình.

Ba người Liệt hỏa đạo nhân nhìn nhau, vội vàng từ trên lưng bắn ra một pháp tướng, pháp lực toàn bộ khai hỏa, lực lượng khổng lồ ồ ồ chảy ra, kiếm quang như dải lụa, bài sơn đảo hải, không ngừng cuồn cuộn hướng Vi Vân.

Nhất thời Vi Vân cảm thấy áp lực khó có thể tưởng tượng ập vào mặt, vội vàng lần nữa sử dụng ra thần thông Tụ Càn Khôn, sáu vòi rồng đồng thời thổi về phía ba người đối phương.

Vòi rồng rời tay bay ra, Vi Vân cảm thấy một hồi hư thoát, thần thông Tụ Côn Bằng của Tụ Càn Khôn tuy uy lực cường đại, nhưng cũng cực kỳ tiêu hao pháp lực, cho dù với pháp lực hùng hậu của hắn, một lần cũng không cách nào sử dụng quá nhiều lần, trừ phi mỗi lần sử dụng đều có thể thôn phệ mục tiêu, như thế không những không tiêu hao được., Ngược lại sẽ gia tăng pháp lực bản thân, nhưng trước mắt đối mặt cường giả Pháp tướng trung kỳ, lại tĩnh tu kiếm đạo thần thông, một hai ống tay áo càn khôn căn bản giết không chết đối phương, chỉ có thể ngăn cản thế công của đối phương, không bao lâu sẽ bị đối phương phá vỡ, tuy nhiên lấy Vi Vân trước mắt pháp lực dày độ, còn chưa đến mức bị phản phệ, nhưng cũng có chút hư thoát.

Kiếm Thái Huyền mẹ thứ mười hai, thứ sáu.

Ngay sau đó, Vi Vân từ trên người lấy ra một tấm phù lục cấp bốn, tiện tay bóp nát, nhất thời hóa thành một đạo hắc quang tiến vào trong cơ thể, trong nháy mắt bổ sung pháp lực cho hắn, tờ phù này vốn là dùng để bổ sung pháp lực cho cường giả cảnh giới Pháp Tướng, nhưng Vi Vân pháp lực hùng hậu, tiền phù tam phẩm bình thường căn bản không đủ dùng., Chỉ có thể dùng cấp bốn, trên người hắn vốn chỉ có hai đồng tiền phù cấp bốn, cũng may vừa rồi giết Tân Kim, được pháp khí trữ vật của hắn, bên trong cũng có hai tấm phù lục cấp bốn, cộng lại có bốn tấm, dùng một tấm, còn có ba tấm.

Ngay lúc Vi Vân bổ sung pháp lực, ba người đạo nhân Liệt Hoả đạo nhân, Long Thụ đạo nhân, Hắc Thủy tiên cô nắm lấy cơ hội, điều động pháp tướng lực, vận khởi pháp lực toàn thân, thi triển kiếm đạo thần thông, ba người đồng thời tế ra pháp kiếm trong tay, hóa thành ba đạo quang trụ kiếm quang thật lớn, rơi vào quanh thân Vi Vân, kiếm ý sắc bén mở ra không gian, không ngừng chèn ép Vi Vân, truyền ra trận trận tiếng vang "Xẹt xẹt".

Dù sao cũng là cường giả Pháp Tướng, cảnh giới cao hơn một bậc, không phải cảnh giới Nguyên Anh có thể với tới, mặc dù Vi Vân pháp lực hùng hậu, nhưng cũng chỉ có lực bộc phát mạnh mẽ, nếu luận tính nhẫn nại, người cảnh giới cao tương đối bền bỉ một chút, Vi Vân pháp lực không đủ, ba người Hắc Thủy tiên cô vẫn dũng mãnh như cũ.

Ba đạo kiếm khí quang trụ lao đến, kiếm Thái Huyền Tử chém xuống từng đạo linh lực màu vàng đất ngăn cản kiếm quang lại. Lúc này Vi Vân mới bổ sung xong pháp lực, ba người Liệt Hỏa đạo nhân biết rõ không thể bỏ qua, lập tức điên cuồng tăng thêm thế công, từng đạo cự kiếm quang trụ rơi xuống. Lúc này Vi Vân còn chưa kịp thi triển

Càn Khôn Tụ Công., Thái Huyền Tử Kiếm đối mặt với thế công cường đại của tam đại Pháp Tướng, cuối cùng đạt tới giới hạn có thể thừa nhận, bỗng nhiên phát ra một tiếng kiếm ngâm, thân kiếm tuôn ra một cỗ linh lực màu vàng đất chấn vỡ những cột sáng kiếm khí kia, nhưng bản thân ảm đạm vô quang, từ đỉnh đầu Vi Vân hạ xuống, dung nhập vào trong cơ thể hắn, ôn dưỡng.

Đây cũng không phải uy lực Thái Huyền Tử Kiếm không có, uy lực của pháp bảo có một hạn mức cao nhất và một hạ hạn, có thể phát huy ra uy lực mạnh cỡ nào, toàn bộ đều dựa vào cảnh giới của chủ nhân pháp bảo, với tu vi hiện nay của Vi Vân, có thể ngăn cản mấy lần cường giả tam đại pháp tướng liên thủ tấn công, đã là việc đáng quý rồi.

Không có Thái Huyền Tử Kiếm phòng hộ, sắc mặt Vi Vân nhất thời đại biến, cuống quít sử dụng Cửu Tí thần quyền Cửu Tí Càn Khôn thi triển ra thần thông Càn Khôn, từng luồng lốc xoáy màu đen mang theo lực lượng thôn phệ vạn vật, hướng về ba người Liệt Hỏa đạo nhân, Long Thụ đạo nhân cùng Hắc Thủy tiên cô chụp xuống đầu ba người., Ba người vội vàng sử dụng thần thông kiếm đạo ngăn cản, bọn họ mới đánh tan lốc xoáy, lốc xoáy mới lại tới, trong lúc nhất thời luống cuống tay chân, đành phải lấy phù chú đã chuẩn bị trên người ra, lại hóa giải một đợt thế công.

Lúc này song phương đang tiêu hao chiến đấu, ba người dùng thần thông kiếm đạo công kích, Vi Vân dùng Tỳ Hưu Càn Khôn Tụ Công phá vỡ, thần thông song phương va chạm vào nhau, giữa trời nổ ra từng trận nổ vang, Thủy Hỏa Phong ở khắp nơi mãnh liệt, tình cảnh kinh người.

Mặc dù nhìn như dũng mãnh, nhưng trong lòng Vi Vân biết rõ, nếu như tỷ thí pháp lực, hắn tuyệt đối không sánh bằng đối phương. Đối phương ba người đều là cường giả Pháp Tướng trung kỳ, pháp lực bền bỉ, tiền phù trên người cũng nhiều hơn so với hắn. Mà tiền phù của hắn đã sắp tiêu hao hết, một khi tiêu hao hết sạch, hắn sẽ không

thể nào tiếp tục được nữa, nhất định sẽ thua. Một khi thua, ý nghĩa là đối phương bỏ mình, bất luận thế nào cũng không thể tha cho hắn.

Cùng lúc đó, Diệp Trầm Ngư và bốn đại yêu Cơ cũng đang kịch chiến với đám người Minh Đức Sơn, mười người chém giết nhau, Diệp Trầm Ngư và bốn đại yêu Cơ pháp lực hơi kém, nhưng trên người lại có pháp bảo. Đám người Minh Đức Sơn và Huyền Cơ Tử đều là cường giả Pháp Tướng Viên Mãn, tu vi cao cường, nhưng không có pháp bảo trong người, trong lúc nhất thời cũng không bắt được bọn họ.

Minh Đức Sơn Nhân vừa đánh nhau với Diệp Trầm Ngư vừa chú ý tới đám người Liệt Vân, thấy Vi Vân đã bắt đầu lộ ra vẻ thất bại, lập tức cười một tiếng, thu lại ý niệm tế ra Thái Huyền Mẫu Kiếm. Hôm nay hắn tuyệt đối có thể chém giết bọn người Vi Vân, nhưng hắn không muốn thắng quá viên mãn. Hắn muốn người thắng trước thời hạn, để cho đồng bọn của mình tử thương, để làm suy yếu thực lực tông môn bọn họ, đây là điều Huyền Chân Sơn Nhân bàn giao.

Bên kia, trong một khe núi cách đó mấy trăm dặm, một dòng suối từ đó chảy xuống.

Hai thiếu nữ trẻ tuổi đang chân trần, bàn chân trắng như tuyết khẽ vẫy trong nước, nước suối mát lạnh chảy qua, mang đến từng đợt cảm giác thanh sảng. Hai nàng chính là Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi, đang chơi với nhau trong núi, thỉnh thoảng còn truyền ra từng trận cười duyên.

Quanh của hai nàng là thư nhi treo trường kiếm, đứng ở một bên.

Ngu Phi Tuyết thỉnh thoảng liếc nhìn bộ vị căng phồng trước ngực Liễu Phỉ Nhi. Nhũ lớn đầy đặn của ngươi nổi lên, nếu không có cái yếm và sa y bao bọc, bật nhảy ra ngoài, có lẽ quy mô còn lớn hơn nữa, hai cánh tay chưa hẳn nắm được. Ngu Phi Tuyết có thể nói là thèm nhỏ dãi với đôi cự nhũ này của nàng đã lâu, nếu có thể ngậm miệng hút dãi, không biết tiêu hồn cỡ nào.

Bỗng nhiên, Liễu Phỉ Nhi duỗi lưng một cái, nói: "Phi Tuyết tỷ tỷ, tỷ cảm thấy tên Vân ca ca này thế nào?"

Nghe nàng nhắc tới Vi Vân, Ngu Phi Tuyết nở nụ cười, nói: "Hắn nha, nhân phẩm cũng không tệ nha, chỉ là có chút ngốc nghếch, Phỉ Nhi có thể cân nhắc gả cho hắn."

"Hắn, nhưng hắn là ca ca của ta, sao ta có thể gả cho hắn được..." Liễu Phỉ Nhi đỏ mặt lên, lại hỏi: "Vì sao nàng nói hắn ngốc nghếch?"

"Ha ha." Ngu Phi Tuyết cười nhạt một tiếng, vươn bàn tay ngọc ra, sáng lên Minh Nguyệt Phi Hoàn trên cổ tay. "Nhìn đi, đây vốn là của hắn, nhưng lại bị ta hai ba câu nói lừa tới tay, ngươi nói hắn có phải bị ngốc không."

"A!" Liễu Phỉ Nhi cũng nở nụ cười, nói: "Lại nói, Phong Thần chi dực của ta cũng là dựa vào hắn đoạt được từ trong tay Phong Tuấn Kiệt, ha ha..."

Hai người trò chuyện một ít chủ đề không đau không ngứa, Liễu Phỉ Nhi bỗng nhiên cảm thấy có chút phiền muộn. Từ ngày đó sau khi cùng Vi Vân "đại chiến ba trăm hiệp", nàng một mực chờ Vi Vân nói trắng ra, tỷ như tình tín, hoặc là tình cảm, nhưng vẫn chưa đợi được, nàng không khỏi có chút hối hận ngày đó hồ nháo, chính mình có phải quá qua loa rồi hay không?

Ngu Phi Tuyết bỗng nhiên nói: "Tuy rằng trong khoảng thời gian này không gặp yêu nhân Ma giáo gì, bất quá chúng ta vẫn không thể buông lỏng cảnh giác."

"Yên tâm đi, ta có thần thông Cầu Long - Phượng Thiên Mục, trong vòng ngàn dặm không có gì có thể chạy ra khỏi ánh mắt của ta."

Nói xong, Liễu Phỉ Nhi liền bấm niệm pháp quyết, từ mi tâm nứt ra một khe hở, một con mắt dọc từ đó xuất hiện, tỏa ra kim quang chói mắt. Đây chính là thần thông Long Long, Phượng Thiên Mục, một trong mười tuyệt học của tu chân giới.

Môn thần thông này tuy rằng lợi hại, lại cực kỳ tiêu hao pháp lực, Liễu Phỉ Nhi cũng là đến tận lúc tu thành Pháp Tướng mới dám vận dụng, lại thêm một ngày chỉ dám vận dụng một lần, dùng nhiều pháp lực liền sẽ trống rỗng, nào còn dư lực đấu pháp.

Nhưng vào thời khắc này, Liễu Phỉ Nhi nhướng mày, thu thần thông lại, nói: "Phía nam có dị trạng."

Ngu Phi Tuyết nghe vậy, vội vàng đứng dậy hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Liễu Phỉ Nhi lắc lắc nước đọng trên tay, nói: "Bên kia có một trận pháp rất cường đại, phong tỏa không gian. Không biết bên trong có cái gì, chúng ta qua xem một chút đi."

Ngu Phi Tuyết gật gật đầu, nói với thư nhi và họa nhi: "Hai người các ngươi về Phù Vân các trước đi, không cần chờ chúng ta."

Thư nhi và Họa Nhi gật gật đầu, phi thân rời đi.

Ngay sau đó, Liễu Phỉ Nhi kéo Ngu Phi Tuyết, Phong Thần chi dực sau lưng chấn động, nháy mắt liền biến mất tại chỗ. Sau một khắc, hai người đã xuất hiện bên ngoài một tấm bình phong lôi quang.

Đây chính là Cửu Thiên Lôi Động Thiên Cương mà đám người Huyền Cơ Tử không biết, từ bên ngoài nhìn lại, chỉ thấy một tầng bình chướng lôi quang, trên không trung là mây đen cuồn cuộn, dù với thần thông Long Phượng Thiên Mục của Liễu Phỉ Nhi cũng không thấy rõ bên trong có cái gì.

Ngu Phi Tuyết nói: " hướng này là Tiểu Vân cùng Diệp sư muội phụ trách tuần tra, hẳn là kiệt tác của hai người kia."

Liễu Phỉ Nhi nói: "Hơn phân nửa là được rồi, cũng không biết bọn hắn đang làm gì trong đó." Nói tới đây, nàng bỗng nhiên đỏ mặt, nhớ tới ngày đó Vi Vân bố trí kết giới bụi hoa, đám người ở bên trong ban ngày chính thức dâm đãng.

Liễu Phỉ Nhi nói: "Chúng ta vào xem thử, lần này nhất định phải bắt hắn xuất hành!"

Ngu Phi Tuyết mỉm cười, vui vẻ đồng ý.

Hai người đều lầm tưởng là Vi Vân và Diệp Trầm Ngư các nàng bố trí trận pháp này, trốn ở bên trong ban ngày tuyên dâm, cũng không biết bên trong đang hừng hực khí thế.

Đại đa số trận pháp đều có một điểm giống nhau, có thể đi vào dễ rủi ro, muốn ra trận thì khó, Cương Cửu Thiên Lôi động đại trận cũng không ngoại lệ.

Với tu vi của Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi, cộng thêm pháp bảo trên người, muốn vào trong trận tất nhiên là chuyện dễ dàng.

Lập tức, hai người tế lên pháp bảo, bảo vệ toàn thân, xuyên qua tấm chắn lôi quang, xông vào trong không gian đại trận.

Lúc này, Vi Vân vừa vặn pháp lực không đủ, tại Liệt Hỏa đạo nhân, Long Thụ đạo nhân cùng Hắc Thủy tiên cô vây công liên tiếp bại lui, hộc máu ngã xuống đất, nếu không có chữ Kim hộ thân, giờ phút này chỉ sợ đã bị ba người giết chết.

Diệp Trầm Ngư và tứ đại yêu Cơ đều bị đám người Minh Đức Sơn quấn lấy, không thoát thân được, Vi Vân đang cảm thấy tuyệt vọng đột nhiên nghe được một tiếng kêu khẽ truyền đến: "Ai dám động tới tiểu vân của ta!"

Nghe thấy thanh âm này, Vi Vân lập tức hiểu được là ai đến, lập tức tinh thần rung lên, vội vàng vận công điều tức.

Chỉ thấy một tím, một lam hai bóng người xinh đẹp trống rỗng xuất hiện trong không gian trận pháp, một người trong đó từ trên cổ tay bay ra từng cái vòng ngọc óng ánh, quay tròn, rợp trời rợp đất tấn công đạo nhân Liệt Hỏa, người còn lại trên lưng một đôi cánh chim màu xanh, trong tay kéo ra Phá Vân Cung, dây cung ngưng tụ một

chút ánh sáng nhạt, sau khi bay ra ngoài, hóa thành một long một phượng, lắc đầu vẫy đuôi nhào về phía đạo nhân Long Thụ.

Đến chính là Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi. Hai nữ tử này sau khi tiến vào không gian trận pháp mới biết không ổn, bèn lập tức tế ra pháp bảo, thi triển thần thông ngăn cản Vi Vân lại.

"Không tốt, đánh lâu bất lợi."

Lại có một Hắc Thủy tiên cô không ai ngăn cản, vẫn tấn công Vi Vân như cũ, quang kiếm quanh thân trùng điệp lớp lớp, như hình rắn, uốn lượn, xoay tròn bay ra, không ngừng quét về phía Vi Vân.

Nơi này là Vân châu, là địa bàn của Phù Vân các, nếu để chân nhân Phù Thế giới phát hiện, viện binh của Vi Vân sẽ càng ngày càng nhiều, đối với bọn họ cực kỳ bất lợi, chỉ có thể tốc chiến tốc thắng.

Đối mặt với một mình Hắc Thủy tiên cô, Vi Vân cũng không e ngại.

Hắn bóp nát một đồng tiền cuối cùng trên người, hóa thành một đạo pháp lực mênh mông chảy vào trong cơ thể, cả người lần nữa long tinh hổ mãnh. Đối mặt kiếm quang giống như thủy triều của Hắc Thủy tiên cô, hắn phi thân tránh đi, kiếm quang như mưa, rơi vào mặt đất, đâm thủng mặt đất, lại từ bùn đất bay ra, quay đầu đuổi theo phía sau hắn.

"Hừ!"

Vi Vân tế lên Vô Tự Kim Thư bao lấy toàn thân, kiếm quang rơi ở phía trên, bị kim quang kia chiếu trúng, tất cả đều uể oải uể oải, tan vỡ thành kiếm khí vô chủ, bắn loạn khắp nơi.

"Pháp bảo cũng thật nhiều!" Hắc Thủy tiên cô vừa thống hận vừa trông mà thèm, ước gì có thể nhanh chóng giết Vi Vân để cướp lấy pháp bảo trên người hắn.

"Thật sự hâm mộ sao?"

Vi Vân cười lạnh, trên người hiện ra sáu cánh tay, trên mỗi cánh tay đều hiện lên một đạo khí lưu hắc bạch, trong nháy mắt rời tay bay ra, hóa thành sáu đạo vòi rồng, quét tới Hắc Thủy tiên cô.

Hắc Thủy tiên cô giật nảy mình, lúc này mới nhớ tới trước mắt chỉ có mình đối Vi Vân đánh nhau, nhất thời trong lòng hiện lên một loại dự cảm bất tường, chỉ một thoáng, nàng quăng toàn bộ phù chú trên người ra, cũng mặc kệ là hộ thân hay là công kích, một luồng quang hoa đủ mọi màu sắc trên người nàng lóng lánh hiện ra.

Càn Khôn Tụ Thần Thông gào thét đánh tới, cuốn tới trên người Hắc Thủy Tiên Cô, những phù chú chi lực kia đồng loạt nổ tung, thành công phá vỡ đạo vòi rồng thứ nhất, Hắc Thủy Tiên Cô lại tế lên pháp khí, thi triển thần thông kiếm đạo, phá vỡ đạo vòi rồng thứ hai, mắt thấy vòng xoáy thứ ba quấn tới, nàng lại mang pháp tướng trên người bay ra, đánh xơ xác cùng một lúc!

Từng tiếng nổ vang giữa trời bạo phá, Hắc Thủy tiên cô liên tục phá ba ống tay áo càn khôn, chỉ thấy còn ba luồng, nhất thời sắc mặt trắng bệch, tuyệt vọng kinh hô: "Minh Đức đạo huynh cứu mạng..."

Minh Đức Sơn Nhân đang đấu đá với Diệp Trầm Ngư quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cả người Hắc Thủy tiên cô bị lốc xoáy do ống tay áo càn khôn biến thành bao bọc vào, một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên.

Minh Đức Sơn Sơn Nhân lại nhìn, phát hiện hai người Liệt Hỏa đạo nhân và Long Thụ đạo nhân cũng bị Liễu Phỉ Nhi và Ngu Phi Tuyết tấn công mạnh mẽ, rơi vào hạ phong, rõ ràng không địch lại hai người.

Lập tức không trì hoãn nữa, bắt đầu bấm niệm chú ngữ.

Càn Khôn sau khi thôn phệ Hắc Thủy Tiên Cô, thu được pháp lực khổng lồ của nàng, chảy ngược trở về trong cơ thể Vi Vân, chuyển hóa ra năm trăm năm Nhật Chiếu tam giới pháp lực, dòng pháp lực này đủ để trợ giúp Vi Vân đột phá đến cảnh giới pháp tướng, nhưng

trước mắt không phải là cơ hội tốt để đột phá, vả lại hắn không muốn sớm đột phá đến Pháp Tướng cảnh, để tránh Ngự Châu Nương Nương bắt hắn đi luyện đan.

Cũng may bây giờ Vi Vân tu luyện không ít thần thông, những pháp lực dư thừa này đều có thể dùng để tu luyện thần thông, bất kỳ thần thông nào, chỉ cần đầy đủ pháp lực là có thể đột phá, có chút khác biệt so với việc tăng cảnh giới. Có điều, rất nhiều thần thông phải có cảnh giới tương ứng, ví dụ như thần thông "Càn Khôn Tụ Tỳ Hưu" ở cảnh giới Nguyên Anh viên mãn, tối đa chỉ có thể đột phá đến tầng thứ tư.

Thần thông mạnh nhất trước mắt của Vi Vân vẫn là Tụ Côn Bằng của Càn Khôn, cho nên dùng những pháp lực này để cường hóa môn thần thông này, được pháp lực khổng lồ này, thần thông Tuyền Cơ Càn Khôn lập tức thế như chẻ tre, nhất cử từ đệ tam trọng đột phá đến đệ tứ trọng, lực lượng thôn phệ lại tăng lên một cấp độ.

Trước mắt Tân Kim cùng Hắc Thủy tiên cô đều đã chết, phía Vi Vân lại có thêm hai người Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi. Thế cục nhất thời thay đổi, từ hoàn cảnh xấu biến thành ưu thế.

Vi Vân vừa mới đi trợ giúp Ngu Phi Tuyết đánh chết Liệt Hỏa đạo nhân, bỗng nhiên tâm thần run lên, quay đầu nhìn về phía Minh Đức Sơn Nhân.

Chỉ thấy trên người Minh Đức Sơn Sơn Nhân tuôn ra một quầng sáng trắng vô cùng chói mắt, quầng sáng này vừa mới xuất hiện, tất cả pháp khí, thậm chí pháp bảo xung quanh đều ảm đạm phai mờ, Thiên Âm Tiên Địch của Diệp Trầm Ngư chấn động không ngớt, ngũ hành ngọc kiếm trong tay bốn đại yêu cơ phát ra một trận kiếm ngâm, hào quang thu liễm, Minh Nguyệt Phi Hoàn của Ngu Phi Tuyết cũng run rẩy không ngừng, Liễu Phỉ Nhi cảm thấy cánh Phong Thần trên lưng mình đều có chút không linh mẫn.

Toàn thân Vi Vân chấn động kịch liệt, lập tức thu hồi Kim thư không chữ, nhưng lại cảm thấy Thái Huyền Tử Kiếm trong cơ thể rục rịch

muốn động, bỗng nhiên thoát khỏi sự khống chế, bay ra ngoài, hô ứng luồng bạch quang chói mắt kia!

Lúc này Minh Đức Sơn người râu tóc dựng ngược, hai mắt bắn tinh quang ra bốn phía, cười gằn không thôi, đỉnh đầu hắn lơ lửng một thanh phi kiếm to lớn, há miệng phi kiếm toàn thân trắng như tuyết, nhưng lại óng ánh long lanh, không có chuôi kiếm., Hai đầu đều là mũi kiếm, mũi kiếm hiện lên hai bên hình cung, sắc bén vô cùng, thỉnh thoảng tản ra chung quanh từng đợt kiếm hình khí lưu. Những nơi kiếm hình khí lưu này đi qua, hết thảy đều bị cắt thành hai đoạn, ngay cả không gian cũng không ngoại lệ, từng đạo vết nứt màu đen xuất hiện chung quanh lại khép kín, đúng là ngay cả thiên địa cũng không thể tránh khỏi bị thanh phi kiếm này cắt đứt!

Đoàn quang hoa chói mắt kia đúng là từ trên thân phi kiếm này lộ ra, chiếu khắp toàn bộ không gian trận pháp, thậm chí lộ ra ngoài không gian!

Đây là pháp bảo trấn tông của Thái Huyền Tiên Môn, mẫu kiếm trong Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, pháp bảo bài danh đệ nhất trong ba mươi sáu Tiên khí thiên vận, có được lực lượng cường đại chặt đứt vạn vật, ngay cả tồn tại như pháp bảo cũng phải tránh đi phong mang. Không ai dám dùng pháp bảo của mình ngăn cản thanh phi kiếm Khoáng Thế này, bởi vì rất có khả năng ngay cả pháp bảo cũng không ngăn được, có nghĩa là sẽ bị hỏng dưới thanh tiên kiếm này!

"Thái Huyền Mẫu Kiếm ở chỗ này, tất cả các ngươi cút cho ta... Chết!"

Minh Đức Sơn Nhân lần đầu tiên dùng Thái Huyền Mẫu Kiếm đối địch, giết người, hắn có vẻ vô cùng kích động, từ trước đến nay Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm không dễ dàng xuất hiện, trừ phi tông môn gặp đại kiếp nạn, hơn nữa đều do chưởng giáo nắm giữ, những môn nhân khác tuy rằng cũng biết phương pháp ngự kiếm của Thái Huyền, nhưng lại không có tư cách sử dụng.

Hôm nay, Minh Đức Sơn Nhân hắn muốn dùng thanh tuyệt thế tiên kiếm đại khai sát giới!

"Chiêm chiếp!"

Dưới sự điều khiển của Minh Đức Sơn, Thái Huyền Mẫu Kiếm hóa thành một đạo bạch quang chói mắt, trong nháy mắt xuyên qua không gian, xuất hiện trước mặt Vi Vân, chém xuống đầu hắn!

"Đừng!" Diệp Trầm Ngư quá sợ hãi.

"Chủ nhân..." Tứ đại yêu Cơ điên cuồng đánh tới.

Ngu Phi Tuyết, Liễu Phỉ Nhi đều hoảng sợ muôn phần, nhao nhao chạy đến viện thủ.

Vào thời khắc này, Thái Huyền Tử Kiếm xuất hiện trên đầu Vi Vân, lơ lửng phía trên, ngăn trước Thái Huyền Mẫu Kiếm. Trong khoảnh khắc, Thái Huyền Mẫu Kiếm vốn đã bị chém trúng đột nhiên dừng lại.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Minh Đức Sơn Nhân cảm thấy hết sức ngạc nhiên, tại thời khắc mấu chốt này, Thái Huyền Mẫu Kiếm không bị mình điều khiển, sửng sốt dừng lại, đối mặt với đầu lâu của Vi Vân, làm thế nào cũng không thể chém xuống.

Hắn lại không biết, Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm vốn là một thể, giống như tử và mẹ, huyết nhục tương liên lẫn nhau, tử bất sát mẫu, mẫu bất thực tử!

Hôm nay Thái Huyền Tử Kiếm bị Vi Vân nhận chủ, Thái Huyền Mẫu Kiếm làm sao xuống tay được, giết hắn chẳng khác nào giết Thái Huyền Tử Kiếm, mẫu tử tương tàn cho nên dừng lại, không cách nào tiến lên mảy may.

Lúc này Vi Vân sợ tới mức toàn thân lạnh lẽo, cả người như rơi xuống hầm băng, ngay cả ngón tay cũng không nhúc nhích được,

mắt thấy tử thần ngay trước mắt, lại phát hiện kiếm sắc trên đỉnh đầu rốt cuộc không chém xuống, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Minh Đức Sơn Nhân thấy vậy lập tức nhướng mày, điều khiển Thái Huyền Mẫu Kiếm chém tới người khác. Người đứng mũi chịu sào là Liễu Phỉ Nhi, tốc độ của nàng nhanh nhất, Thái Huyền Mẫu Kiếm thuận thế đâm tới trước ngực nàng.

"Phỉ nhi!"

Vi Vân sợ tới mức cả người túa mồ hôi lạnh, trước tiên bấm niệm pháp quyết, ý đồ cướp đoạt quyền khống chế Thái Huyền Mẫu Kiếm, nhưng mà Minh Đức Sơn pháp lực so với hắn cao hơn không chỉ một bậc, làm sao có thể thắng được.

Mắt thấy Thái Huyền Mẫu Kiếm sắp xuyên qua ngực Liễu Phỉ Nhi, thì vào thời khắc này, dị biến lại xảy ra.

Một giọng nói dễ nghe vang lên trong không gian trận pháp: "Hỗn độn cuồn cuộn, Nhất Khí sơ phân, Hồng Mông Tử Quang, được xưng là Chí Tôn, quá khứ tương lai, thời gian yên tĩnh!"

133

Chương mười hai nghìn Nhật Nguyệt Pháp Tướng

Theo thanh âm rơi xuống, chỉ thấy trên người Ngu Phi Tuyết tuôn ra một vầng sáng màu tím, tạo thành một quang cầu màu tím, lấy nàng làm trung tâm khuếch tán ra bốn phương tám hướng, tốc độ vô cùng nhanh chóng, tốc độ không bằng so với Thái Huyền Mẫu Kiếm, chỉ trong nháy mắt đã tràn ngập toàn bộ không gian trận pháp!

Trong phạm vi ánh sáng tím chiếu rọi, hết thảy mọi thứ bỗng nhiên dừng lại, bất luận là người, pháp khí, thảo mộc, hay là không khí lưu động, tất cả đều bất động, thời gian lúc này như bị đông cứng.

Trong thời khắc mấu chốt, Ngu Phi Tuyết sử dụng phù chú màu tím mà Ngu Yên Vũ đưa cho, trong phù chú này ẩn chứa một tuyệt học trấn tông của Tử Nguyệt Tiên Môn - Nghệ Quang Âm Tĩnh Chỉ.

Môn thần thông này một khi xuất hiện, lập tức toàn trường yên tĩnh, toàn bộ cảnh vật đứng im bất động, ngoại trừ Ngu Phi Tuyết, ngay cả tư duy của mọi người cũng đông cứng, làm sao có thể động đậy được.

Chỉ có Ngu Phi Tuyết hoạt động tự nhiên, thân hình lóe lên nhanh chóng đem Liễu Phỉ Nhi từ dưới Thái Huyền mẫu kiếm cứu đi. Tu vi của nàng có hạn, mà lại dùng lực lượng phù chú, trong phù chú ánh sáng óng ánh âm tĩnh chỉ có thể duy trì trong thời gian ngắn, trong thời gian ngắn không cách nào làm được quá nhiều chuyện.

Trong nháy mắt, Thái Huyền Mẫu Kiếm đã động.

Thái Huyền Mẫu Kiếm là tiên kiếm tuyệt thế, cho dù ánh sáng mông lung tĩnh lặng cũng không thể ảnh hưởng được, chẳng qua Minh Đức Sơn Nhân bị ảnh hưởng, Thái Huyền Mẫu Kiếm không được chủ nhân điều khiển, cho nên mất đi mục tiêu bỗng nhiên dừng lại, không ảnh hưởng đến nó hoạt động.

Hai chớp mắt đi qua, Vi Vân đã động.

Hóa ra vào lúc Ngu Phi Tuyết sử dụng Quang Âm Tĩnh Chỉ, mặc dù Vi Vân cũng cảm thấy một cỗ lực lượng đánh tới, làm cho toàn thân ngưng kết, nhưng cùng lúc đó, pháp lực trong cơ thể lại ồ ồ chuyển động, trong nháy mắt lưu chuyển toàn thân, khiến cho hắn khôi phục năng lực hành động. Đây là bởi vì Nhật Chiếu Tam Giới Đại Pháp hấp thu tinh hoa của Tử Nguyệt Già Thiên Công, mà phàm là người tu luyện qua Tử Nguyệt Già Thiên Công đều không bị 《Quang Chỉ Chỉ》 làm ảnh hưởng.

Bởi vậy Vi Vân lập tức khôi phục hành động.

Trong nháy mắt, hắn phúc chí tâm linh, cái gì cũng không làm, trước tiên bấm niệm pháp quyết niệm chú, trong miệng quát khẽ: "Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm nghe lệnh, giết ——"

Không có Minh Đức Sơn Nhân quấy nhiễu, nhất thời Thái Huyền Mẫu Kiếm bị Vi Vân khống chế, hóa thành một đạo lưu quang chói mắt, hạ xuống đỉnh đầu Minh Đức Sơn Nhân!

Khoảnh khắc này, mũi kiếm sắc bén của Thái Huyền mẫu kiếm đâm xuyên qua đỉnh đầu Minh Đức Sơn, trực tiếp đâm vào trong cơ thể, mũi kiếm Thái Huyền mẫu kiếm lợi hại đến mức nào, kiếm quang rơi xuống, thân thể Minh Đức Sơn từ đỉnh đầu tách ra, toàn bộ thân thể bị cắt thành hai nửa, chẳng những thân thể mà ngay cả pháp tướng, ý thức đều bị một kích này chém chết, không có chút khả năng sống sót nào.

Vốn hắn đang hăng hái, vốn định dùng Thái Huyền Mẫu Kiếm phát uy giết người, ai muốn tạo hóa trêu ngươi ngược lại mình lại bị Thái Huyền Mẫu Kiếm giết chết.

Hắn ta đã trừng phạt đúng tội!

Sau khi chém chết Sơn Nhân Minh Đức, đây đã là lần thứ ba.

Giờ phút này, thời gian óng ánh yên tĩnh đã tới, mọi người lại khôi phục suy nghĩ và năng lực hành động, chỉ thấy hai nửa thi thể Minh Đức Sơn từ giữa không trung rơi xuống, máu tươi vẩy ra như mưa giữa không trung.

"Giết! Giết! Giết!"

Thời điểm mọi người còn đang sững sờ, thì Vi Vân đã điều khiển Thái Huyền Mẫu Kiếm đi tiêu diệt những địch nhân còn lại, tốc độ của Thái Huyền Mẫu Kiếm nhanh đến cực điểm, lại thêm lợi ích chặt đứt vạn vật, căn bản không cách nào ngăn cản. Đầu tiên là Liệt Hỏa đạo nhân và Long Thụ đạo nhân, hai người mới khôi phục hành động, chỉ thấy trước mắt hiện lên một đạo bạch quang, ngay sau đó liền mất đi ý thức.

Sau đó là môn chủ Thái Cực Môn Trương Càn Khôn, hắn mới phản ứng lại, tế lên một cái khăn Thái Cực Vân Quang bao lấy toàn thân, bay ngược về phía sau. Lại thấy Thái Huyền Mẫu Kiếm rơi xuống, khăn Thái Cực Vân Quang trực tiếp bị xuyên thấu mà bị hỏng, kiếm quang xuyên qua ngực hắn, chém hắn thành hai đoạn.

"Đi mau!"

Huyền Cơ Tử phản ứng trước nhất, biết không ổn, vội vàng thi triển Ngũ Hành độn thuật, thân hình trốn vào trong đất, nhanh chóng biến mất không thấy. Quan sát đạo pháp của Diệu Tông cũng rất tuyệt diệu, nhất là trận pháp và độn thuật.

Hắn vừa rời đi, Cửu Thiên Lôi động đại trận nhất thời không người nào điều khiển, trận pháp sụp đổ, mây đen tản đi, bình phong lôi quang biến mất, nơi này lại cùng thiên địa ở cùng một chỗ với ngoại giới.

Tiếp đến là Đại Hành Pháp sư cùng Hồng Y Pháp sư, hai người cuống quít phi thân thoát đi, nhưng mà Thái Huyền Mẫu Kiếm đã trực tiếp xuyên qua không gian, xuất hiện trước người bọn họ, dưới đáy lòng hai người trầm cốc, Đại Hành Pháp sư bắn ra ba đầu sáu tay.

Thái Huyền Mẫu Kiếm xẹt qua, Pháp Tướng tan vỡ, Đại Hành Pháp sư bị chém thành hai đoạn, thi thể rơi xuống mặt đất.

Hồng y pháp sư cũng không may mắn thoát khỏi, trước khi chết hô: "Ma đầu giết người như ngóe! Tiểu mật tông chúng ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cho ngươi! A..."

Một thân kêu thảm thiết, cũng nối gót theo Đại Hành Pháp sư.

Thái Huyền Mẫu Kiếm quay đầu một cái, trở lại trước mặt Vi Vân, tuy rằng giết liền mấy người nhưng quang hoa phát ra bốn phía, sáng óng ánh long lanh, phía trên không có nhiễm chút máu tươi nào.

Vi Vân sử dụng ống tay áo càn khôn, cuốn sạch thi thể những người này đi, thôn phệ chuyển hóa, pháp lực bàng bạc không ngừng rơi vào trong cơ thể.

Hắn nhìn quét một vòng, phát hiện ra đã không thấy bóng dáng của Huyền Cơ Tử, thầm nói đáng tiếc một tiếng, vẫn chạy một người.

Hắn thu Thái Huyền Mẫu Kiếm vào trong không gian Càn Khôn, rơi trên mặt đất.

Diệp Trầm Ngư, đám người Ngu Phi Tuyết cũng nhao nhao phi thân hạ xuống, tụ tập tới.

Giờ phút này, một nửa trong số Minh Đức sơn nhân chưa bị Càn Khôn cuốn đi thi thể bỗng nhiên khẽ động, mọi người nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một nửa thi thể kia hóa thành một bãi máu mủ. Theo những máu mủ này thấm xuống mặt đất, lại từ đó hiện lên một cái đầu lâu huyết sắc. Khô lâu huyết sắc này lơ lửng lên, trong hốc mắt bắn ra hai đạo huyết quang, quét nhìn qua đám người.

Mọi người thấy vậy đều ngẩn ra.

Vi Vân ngạc nhiên hỏi: "Đây là cái gì?"

Tứ đại yêu cơ toàn thân run lên, xuân cơ giọng run rẩy nói: "Đây, đây là... Huyết thần tử Huyết tổ..."

"Hóa ra là Huyết Thần tử của Huyết Ma, giết không tha!"

"Không cần!" Hạ Cơ vội vàng ngăn lại.

Nhưng đã không còn kịp nữa rồi, Vi Vân đã tế ra Thái Huyền Mẫu Kiếm, hoá thành một đạo hàn quang chém tới, đã thấy huyết sắc khô lâu kia hừ lạnh một tiếng, hóa thành một đạo huyết quang, nhanh chóng rời đi, tốc độ không kém Thái Huyền Mẫu Kiếm.

Bởi vì khoảng cách quá xa, Vi Vân e sợ bị mất Thái Huyền Mẫu Kiếm nên không đuổi theo nữa, mà thu hồi Thái Huyền Mẫu Kiếm.

"Thì ra giáo chủ Ma giáo trong truyền thuyết cũng chỉ có vậy, có chim đừng chạy!" Vi Vân chính là Huyết thần tử của Huyết Ma Chi Tử chạy trốn, cười nhạo một tiếng.

Tứ đại yêu cơ lại cảm thấy có chút bất an.

Liễu Phỉ Nhi thu hồi cánh Phong Thần, nói: "Đúng là tiện nghi tên tặc Minh Đức kia nát bét, nàng làm hại sư tỷ của ta chết thảm, không để cho hắn chịu đủ mọi dằn vặt mà chết, coi như tính mạng hắn tốt!"

Ngu Phi Tuyết lại khẽ nhíu mày, nói: "Kỳ quái, trên người người người này sao lại có Huyết Thần tử huyết ma?"

Diệp Trầm Ngư thản nhiên nói: "Thật ra ta vẫn cảm thấy kỳ quái, đại chiến Chính Ma đã bắt đầu, vì sao mãi vẫn không thấy động tĩnh của ba giáo lớn, giáo chủ Ma giáo lại đang làm gì, đến nay vẫn chưa thấy bóng dáng bọn họ đâu, trước mắt xem ra, bọn họ đã sớm bày bố và hành động rồi, chỉ là chúng ta chưa từng phát hiện ra mà thôi."

Mọi người nghe vậy nhất thời biến sắc.

Vi Vân bỗng nhiên nhớ tới thời điểm mình đấu pháp với Huyết công tử, Huyết thần tử mà hắn sử dụng. Đương nhiên là hắn biết được môn tuyệt học này lợi hại, một khi bị Huyết thần tử nhập vào cơ thể, cả thể xác và tinh thần đều sẽ chịu ảnh hưởng, trong lúc vô tri vô ảnh hưởng tới tư duy và hành động của người khác, cuối cùng trở thành con rối thay người ta!

Loại thần thông này đúng là khủng bố, khó lòng phòng bị, nếu nhân sĩ chính đạo đều trúng chiêu này, như vậy đại chiến chính ma cũng không cần đánh nữa, Ma giáo có thể trực tiếp chiến thắng.

Vào thời khắc này, Vi Vân bỗng lảo đảo, suýt nữa té ngã, kinh hãi thất sắc nói: "Không được..."

"Sao thế?" Các cô gái nghi hoặc nhìn hắn.

Chỉ thấy Vi Vân kinh hãi, bỗng nhiên cả người trôi lơ lửng, ngay sau đó, toàn thân nhộn nhạo ra một tầng lại một tầng vầng sáng ngũ sắc, khi lên tới giữa không trung, đột nhiên hét lớn một tiếng, chúng nữ liền thấy sau lưng hắn pháp lực bỗng nhiên mãnh liệt, chậm rãi pháp lực., Một mảnh tinh không mênh mông hiển hiện, vô số ngôi sao ở trong đó lập loè, như ngân hà chầm chậm xoay tròn, lại thấy một vầng mặt trời chói chang màu vàng từ đó bay lên, treo ở vị trí trung tâm mảnh tinh không này, biến hóa lại nổi lên, lại từ vầng mặt trời chói chang này dời ra một vầng trăng sáng màu tím, hiện ra vầng sáng nhàn nhạt màu tím., Một ngày một tháng vốn trùng điệp, bỗng nhiên tách ra, rải xuống từng tầng từng tầng quang hoa màu tử kim, nhưng chưa xong, lại có một cây đại thụ xanh ngắt chậm rãi mọc ra, lên cao, tán cây như che, vừa vặn dưới nhật nguyệt, trên thân cây một mảnh xanh tươi, bộ vị rễ cây lại một mảnh đen kịt.

Biến hóa lúc này mới dừng lại.

Mọi người nhìn hư ảnh quang hoa hiện lên sau lưng Vi Vân, đều khẽ giật mình, trong lòng minh bạch, giờ phút này hắn tấn thăng thành cảnh giới Pháp tướng, đã đứng trong rừng sâu của cường giả tu chân giới.

Vi Vân trong lòng đầy bất đắc dĩ, tâm cảnh của hắn kỳ thật đã sớm đạt đến mức có thể đột phá, chỉ cần có đủ pháp lực là được, chỉ cần đủ pháp lực là có thể tránh né nhiệm vụ luyện dược của Ngự Châu nương nương, một mực không muốn đột phá, hôm nay hấp thu được pháp lực khổng lồ của mấy vị pháp tướng cường giả., Khi tu luyện thần thông của tất cả các môn đến cực hạn vẫn còn lại một lượng lớn. Lượng lớn pháp lực này đều bị Nguyên Anh thể nội hấp thu. Nguyên Anh bành trướng đến mức bằng với kích thước của bản thân hắn, cũng không áp chế nổi nữa, lập tức phá vỡ rào chắn cảnh giới, một phát đột phá!

Vi Vân lơ lửng giữa không trung, cảm thụ được pháp lực khổng lồ đột phá đến pháp tướng cảnh giới, lại quan sát pháp tướng của mình, đại pháp Nhật Chiếu Tam Giới Đại Pháp đồng thời hấp thu tinh hoa sáu môn kỳ công thành công pháp có hình dạng khác nhau, vừa có pháp tướng, vừa có Thái Huyền Chân Kinh tinh không, Lại có Kim Nhật Thôn Nhật Thôn Nhật Đại Pháp Tử Nguyệt Già Thiên Công, còn có cây non Dược Vương Kinh, phật quang Vạn Phật Thư, ma khí Cửu U Bí Điển, bác thái chúng trường, lại dung hợp quán thông, tự thành một nhà.

Điều này hoàn toàn là do ỷ lại vào sự thần kỳ của Vô Tự Kim Thư, cũng không biết pháp bảo này là ai lưu lại.

Vi Vân thu hồi pháp tướng, thân hình từ từ rơi xuống như khói nhẹ.

Hắn vừa vui mừng vừa lo lắng, vui mừng chính là tu vi tiến nhanh, tuy rằng pháp lực trong cơ thể hắn bây giờ vẫn như cũ là một ngàn năm, nhưng lại hùng hậu mà kéo dài, lúc Nguyên Anh viên mãn, pháp lực ngàn năm của hắn chỉ có thể liên tục phát ra thời gian một chén trà nhỏ, hiện tại lại có thể vận chuyển ra một canh giờ, trước kia chỉ có thể sử dụng hai lần Càn Khôn Tụ, hiện tại lại có thể dùng mười mấy lần, không thể so sánh nổi.

Mà độ dày pháp lực của hắn, gấp sáu lần tu sĩ cùng cảnh giới Tam giáo thất giáo, càng là gấp mười hai lần tu sĩ Trung Tiểu tông môn,

có ưu thế áp đảo. Nói cách khác, mặc dù bây giờ hắn là Pháp Tướng sơ kỳ, nhưng có thể thắng tu vi Pháp Tướng trung kỳ của Tam giáo, vượt qua cường giả Pháp Tướng trung kỳ của Trung Tiểu tông môn.

Hắn lo lắng, đương nhiên là đáp ứng chuyện của Ngự Châu nương nương. Muốn giúp nàng luyện chế "Tị Kiếp Đan" và "Độ Kiếp Đan". Tuy hắn có thể nghĩ cách giết được Ngự Châu nương nương, nhưng lời thề này sẽ vì mất đi mục tiêu mà mất đi hiệu lực. Hắn để tay lên ngực tự hỏi, Ngự Châu nương nương vẫn rất chiếu cố hắn, thật sự không đành lòng lấy mạng nàng.

Cắn nuốt những cường giả Pháp Tướng này, đồng thời Vi Vân cũng thu hết pháp khí trữ vật trên người bọn họ vào trong túi, bên trong có rất nhiều tiền phù, phù chú, đan dược, pháp khí, thậm chí một số công pháp bí tịch, chỉ là phẩm chất đều tương đối bình thường, đều có thể coi là tiền phù, giá trị hơn một trăm đồng tiền phù cấp bốn, xem như là một khoản tiền cực lớn.

Mắt thấy bóng đêm buông xuống, đám người cũng không trì hoãn nữa, trở về Phù Vân các.

...

Đám người Minh Đức Sơn vây giết Vi Vân, chín người đi nhưng chỉ có một người trở về. Trong đó Thái Cực Môn vì Trương Càn Khôn bỏ mình nên phải chọn lại môn chủ. Tam đại trưởng lão của Ngũ Hành tông cũng đã chết, Ngũ Hành tông xem như nguyên khí đại thương., Đại Phật Tự và tiểu mật tông cũng đều chết mất một trưởng lão, người của Minh Đức Sơn mà Thái Huyền Tiên Môn chết cũng không đau không ngứa, dù sao còn có mấy trưởng lão, người duy nhất tổn thất thảm trọng chính là Thái Huyền Mẫu Kiếm, đây là đả kích cực lớn đối với Thái Huyền Tiên Môn.

Huyền Cơ Tử sau khi chạy trốn, trực tiếp trở về sơn môn Quan Diệu Tông.

Thiên Cơ Tử đang ngồi trên ghế trong đại điện, tay cầm một quyển Thiên Thư kỳ môn, ngây ngốc nhìn hư vô trước mắt, thần sắc cô đơn.

Lúc này Huyền Cơ Tử đã đi vào đại điện, áo bào rách bươm, dáng vẻ chật vật không chịu nổi, đang định mở miệng, lại thấy Thiên Cơ Tử xua tay nói: "Ta đã biết."

Huyền Cơ Tử thở dài: "Sư huynh, lúc trước ngươi suy tính tới nửa hung nửa lành, bây giờ ngoài ta ra, những người còn lại đều chết cả rồi, việc này... không dễ."

Thiên Cơ Tử nghe ra trong lời nói của hắn có chứa ý thức trách cứ, thở dài nói: "Đúng là hung hãn nửa hung nửa lành, hung là bọn chúng. Kẻ hung ác là chúng ta, ít nhất Quan Diệu tông chúng ta không tổn thất gì."

Huyền Cơ Tử nghe vậy, nhất thời không còn gì để nói.

Thiên Cơ Tử sắc mặt ngưng trọng nói: "Trước mắt còn chuyện khác quan trọng hơn, mau triệu tập trưởng lão và đệ tử của bản tông về. Trước khi chính ma đại chiến kết thúc, đừng xuống núi, đối phó với ma giáo, để bọn chúng đi giày vò đi!"

Huyền Cơ Tử kinh ngạc: "Sư huynh, đây là ý gì?" Phù Vân các rời khỏi thì thôi, nếu Quan Diệu tông cũng rời khỏi, thực lực liên minh chính đạo suy giảm, vậy làm sao đối phó được với Ma giáo?

Sắc mặt Thiên Cơ Tử rất khó coi: "Thằng nhãi Minh Đức kia lừa ta! Trương Huyền cũng là bị hắn hại chết, chúng ta suýt nữa bị hắn hại, Huyền Chân lão đạo vì thành tiên, hành động gần đây càng lúc càng kỳ quái, ta không thể đối xử với hắn nữa, bằng không toàn bộ Quan Diệu tông chúng ta đều phải bồi vào!"

Huyền Cơ Tử nghe vậy khẽ gật đầu.

Thiên Cơ Tử lại nói: "Ngươi xem."

Nói xong liền tế lên Kỳ Môn Thiên Thư, chỉ thấy từng bức tranh hiện ra, chính là hình ảnh ngày đó Sơn Nhân Minh Đức và Trương Huyền gian sát Phi Vũ.

Hình ảnh lúc này lại khác, chính là kết quả sau khi Thiên Cơ Tử trở về sơn môn, một lần nữa khôi phục lại như cũ.

Chỉ thấy sau khi Sơn Nhân Minh Đức chế trụ Phi Vũ, tuyên bố muốn gian độc giết nàng. Bọn người Trương Huyền có chút do dự, chỉ thấy trong cơ thể Minh Đức Sơn người hiện lên một đoàn huyết quang, chính là một cái đầu lâu màu máu, trên đầu khô lâu màu máu này bắn ra từng sợi tơ đỏ tươi, quấn quanh đám người Trương Huyền, lập tức ảnh hưởng đến tâm trí, giống như con rối bị điều khiển, không ngờ lại cùng chung sống với Minh Đức Sơn.

Mấu chốt nhất là bọn họ không phát hiện huyết sắc khô lâu này và sợi tơ phía trên, có lẽ ngay cả chính Minh Đức Sơn Nhân cũng không biết.

Huyền Cơ Tử càng nhìn càng kinh hãi, động dung nói: "Đây... đây là cái gì?"

Thiên Cơ Tử nhận lấy Kỳ Môn Thiên Thư, thở dài nói: "Là Huyết thần tử."

"Huyết Thần tử của Huyết Ma?!" Cả người Huyền Cơ Tử run lên bần bật.

Thiên Cơ Tử gật đầu nói: "Rất rõ ràng, tam đại ma giáo đã bắt đầu hành động, tu chân giới chính đạo đúng là quá an nhàn, bận rộn tranh cường háo thắng, không ngờ lại không phát hiện được những nguy cơ này, ngay cả trưởng lão Thái Huyền môn cũng vô hình gặp phải Huyết Ma ám toán, gieo Huyết Thần Tử trên người hắn, có thể tưởng tượng được còn có bao nhiêu người của liên minh chính đạo."

Sắc mặt Huyền Cơ Tử cũng nghiêm nghị hẳn lên, vậy mà Huyết Ma lại đích thân ra tay, trà trộn vào tu chân giới chính đạo, gieo Huyết

Thần Tử vào một số nhân vật trọng yếu, ảnh hưởng tâm trí và hành vi của bọn họ, đây là chuyện đáng sợ cỡ nào. Huyết Ma chính là lão tổ Độ Kiếp, dưới sự độ kiếp..., Đều bị ảnh hưởng của Huyết thần tử, căn bản không phá giải được, thậm chí ngay cả phát hiện cũng không phát hiện được, Minh Đức Sơn là ví dụ điển hình nhất, chẳng những mình bỏ mình, trước khi chết còn phải hãm hại người khác, khơi mào tranh chấp trong tu chân giới chính đạo, suy yếu thực lực chính đạo.

Tâm cơ và thủ đoạn như vậy hoàn toàn không phải trận chiến chính ma trước kia có thể so sánh!

Huyền Cơ Tử nói: "Chẳng trách tam đại ma giáo ngoại trừ lúc đầu tập kích, mấy tháng nay cũng không có hành động gì lớn, hóa ra là âm thầm hành sự, vậy chúng ta có nên báo cho các tông môn khác để đề phòng một chút không?"

Thiên Cơ Tử lắc đầu nói: "Ngàn vạn lần đừng làm vậy, một khi chúng ta ra mặt, Ma giáo chắc chắn sẽ ra tay với chúng ta đầu tiên, cơ nghiệp vạn năm của Quan Diệu tông chắc chắn sẽ bị hủy hoại trong một ngày, cứ để bọn họ đi phá rối, chúng ta phong sơn là được, yên tâm, Huyền Chân lão đạo cũng không dễ chọc, Thái Huyền Tiên môn còn rất nhiều bí mật, không dễ dàng đánh sập."

"Vậy... Trương Huyền bị Vi Vân sát hại?"

Thiên Cơ Tử híp mắt nói: "Người này nhiều lần gặp dữ hóa lành, khá quái dị, e là trên người có bí mật, không đơn giản như vậy, chuyện này... bỏ qua đi!"

Huyền Cơ Tử nói: "Sư huynh thần cơ diệu toán, đương nhiên sẽ không sai, ta đây sẽ đi phân phó, không nhúng tay vào chuyện liên minh chính đạo nữa."

Thiên Cơ Tử gật đầu: "Nếu Thái Huyền tiên môn có người tới thì cứ nói bản tông đang xử lý chuyện quan trọng bên trong, tạm thời không phân thân, từ chối là được."

"Đã hiểu."

...

Viêm Châu, sơn môn của tông môn nhỏ mật nhỏ.

Bên trong Đại Hùng bảo điện, mấy trăm tăng lữ ở trong đó niệm tụng kinh văn, làm lễ muộn, kinh văn vận luật kỳ lạ, truyền khắp bát phương, từ bên ngoài nhìn vào, toàn bộ Đại Hùng bảo điện đều thêm vào một tầng phật quang màu vàng, nhìn rất đẹp mắt, trên không như có chim bay lướt qua, nhất định phải chịu cảm hóa của nó, thành kính quy y.

Một đạo cầu vồng màu đỏ giống như dải lụa từ không trung rơi xuống, hóa thành một lão tăng khoác áo cà sa đỏ thẫm, khuôn mặt nửa khô nửa vinh, một nửa hình thể tiều tụy, một nửa trẻ tuổi, chính là Khô Vinh Sinh Phật.

Khô Vinh Phật ra ngoài trở về, trực tiếp tiến vào Đại Hùng bảo điện, đi tới bên cạnh bồ đoàn, đang muốn ngồi xuống, bỗng nhiên nhướng mày, mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng.

Hắn đứng dậy đi tới Tàng Bảo lâu ở hậu điện, cửa ra vào có hai gã đệ tử nội môn đang đứng, đang chấp hành nhiệm vụ trông coi. Hai người nhìn thấy Khô Vinh hoạt Phật, vội vàng khom mình hành lễ, chắp tay trước ngực nói: "Bái kiến tông chủ."

Khô Vinh Phật gật đầu, trực tiếp đẩy cửa vào, nhìn vào trong bàn trà rỗng tuếch, lập tức biến sắc, vội vàng nói: "Thập bát Niết Bàn mật luân đi đâu rồi?"

Tàng Bảo Lâu này chính là nơi chuyên cung phụng pháp bảo trấn tông của Tiểu Mật Tông, mười tám Niết Bàn mật luân, mỗi ngày đều sớm, trúng, muộn đều có người tụng kinh, dâng hương, liên tục không ngừng cho pháp bảo này gia trì uy lực.

Nhưng trước mắt, pháp bảo này đã không thấy.

Hai gã đệ tử nội môn chỉ có tu vi Kim Đan nghe vậy vội vàng tiến vào cửa, vừa nhìn xuống lập tức sợ hãi, quỳ xuống nói: "Tông chủ, chúng ta cũng không biết a, chúng ta một mực canh giữ ở chỗ này, chưa từng rời đi. Đám sư huynh buổi trưa còn tới nơi này gia trì pháp bảo đấy!"

Khô Vinh hoạt Phật hít sâu một hơi, cưỡng ép trấn định lại, hỏi: "Các ngươi cứ nghĩ cẩn thận xem, còn có ai đã tới nơi này."

Một hòa thượng trong đó nhớ lại một chút rồi mới nói: "Đúng vậy, đúng vậy, lúc giữa trưa, sau khi các sư huynh gia trì pháp bảo, sư huynh cảnh giới lại tới một chuyến, sau đó không ai tới nữa."

"Cảnh sắc?"

Khô Vinh Nhược Phật nghe vậy, vội vàng rời khỏi Tàng Bảo Lâu, đi về phía Đại Hùng bảo điện.

Trên đường đi, Khô Vinh Phật vận chuyển công pháp, cảm ứng sự tồn tại của pháp bảo, triệu hồi hắn ta về nhưng lại phát hiện không có phản ứng gì, rõ ràng là vì khoảng cách quá xa.

Đi tới Đại Hùng Bảo Điện, triệu tập chúng tăng, nhưng chưa phát hiện ra kiêng sắc, liền hỏi chúng tăng có từng thấy qua giới sắc, chúng tăng đều nói chưa từng thấy.

Khô Vinh Phật quét mắt nhìn chúng tăng phía dưới, bỗng nhiên nhướng mày, hắn quay đầu nhìn về phía Hồng Vân đại sư trong tứ đại trưởng lão của Tiểu Mật Tông, nói: "Hồng Vân sư đệ, ngươi lại đây."

Hồng Vân đại sư tiến lên một bước, chắp tay trước ngực, từ từ nói: "Xin hỏi sư huynh, có gì phân phó?"

Khô Vinh sống Phật lúc nãy mới phát hiện trong mắt Hồng Vân đại sư hiện lên một đạo huyết quang, chợt cảm thấy khác thường,

nhưng bây giờ nhìn bộ dạng vẻ mặt từ bi của Hồng Vân đại sư, rõ ràng là rất bình thường.

Suy nghĩ một chút, hắn từ trên bồ đoàn đứng dậy, cầm lấy cá gỗ trên bàn gõ lên tượng Kim thân cao tăng kia. Đây là tượng đúc Kim Thân của tông chủ đời thứ nhất của Tiểu Mật Tông Hồng Liên Sinh Phật, vẻ mặt từ bi, thần thánh trang nghiêm, hai tay nâng một đóa hoa sen màu đỏ, thương chúng sinh.

" vạch trần đế lý, cuối cùng biển khổ vô biên, cùng chứng Bồ Đề, Bồ Đề Cô Ha..."

Theo bộ dáng Khô Vinh hoạt phật gõ vang, trong miệng cũng niệm chú văn, liền thấy từng phù văn màu vàng rơi vào phía trên tượng đất Kim Thân Hồng Liên Sinh Phật, chỉ một lát, một đoàn kim quang loá mắt từ đó tuôn ra, chiếu khắp toàn bộ Đại Hùng bảo điện. Lúc này, chúng tăng đều đắm chìm trong mảnh phật quang này.

"A..."

Nhưng ngay lúc này, Hồng Vân đại sư đột nhiên hét thảm một tiếng.

Đám người nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy phật quang tắm rửa trong cơ thể Hồng Vân đại sư bỗng nhiên toát ra một đoàn huyết quang, hóa thành một đầu lâu huyết sắc, từ đỉnh đầu lão bay ra ngoài, nhanh chóng bỏ chạy ra ngoài đại điện.

"Chạy đi đâu!"

Khô Vinh hoạt Phật đã sớm có chuẩn bị, hạt niệm châu trong tay hóa thành một đạo kim quang bay vụt ra, chính giữa là đầu lâu huyết sắc, sau một tiếng rung mạnh, huyết sắc khô lâu nổ thành một đoàn huyết vụ, tiêu tán trong bầu trời đêm.

Niệm Châu lại trở về trong tay Khô Vinh Vinh Sinh Phật, chúng tăng đều nhìn về phía Hồng Vân đại sư với vẻ mặt kinh hãi.

Lúc này toàn thân Hồng Vân đại sư bủn rủn, mồ hôi lạnh đầy đầu, cố gắng đứng dậy nói với Khô Vinh Hoạt Phật: "Sư huynh, đây là vật gì? Sao ta chưa bao giờ phát hiện?"

Khô Vinh hoạt Phật ngồi xuống, than thở: "Đây là Huyết Thần tử Huyết Thần Giáo."

"Huyết Thần tử?!" Chúng tăng hai mặt nhìn nhau.

Lúc này trong lòng Khô Vinh Sinh Phật đã có suy đoán, đại khái đã hiểu chuyện gì đã xảy ra, hơn phân nửa là kiêng sắc bị Huyết thần tử khống chế, tâm trí mê muội, đánh cắp mười tám Niết Bàn mật luân. Tiểu Mật Tông lập tông vạn năm tới nay, còn chưa bao giờ xuất hiện chuyện pháp bảo truyền thừa thất lạc.

Gia tặc khó lòng phòng bị!

Bây giờ mười tám Niết Bàn mật luân mất đi, tiểu mật tông sẽ tổn hao thực lực, điều đáng vui mừng duy nhất chính là, cho dù ngoại nhân có được pháp bảo đỉnh cấp này, cũng không cách nào sử dụng, bởi vì chỉ có người tu thành Hồng Liên Nghiệp Hỏa Chú Luân Hồi, mới có thể thôi động pháp bảo này, phát huy lực lượng của nó.

Khô Vinh hoạt Phật nói: "Lập tức triệu hồi tăng nhân của bản tông, ta muốn kiểm tra từng cái một, ngoài ra, thông báo cho nhau biết, không có việc gì thì đừng ra ngoài, thủ vững sơn môn đề phòng yêu nhân Ma giáo!"

"Vâng, tông chủ!"

...

134

Chương thứ mười hai, mỹ nhân gõ cửa thứ tám.

Ngày xuân trôi qua Phù Vân các sinh cơ dạt dào, trên hồ mây, lầu các cao lớn chọc thẳng mây xanh, bốn phía núi cao đều không thể so sánh, đèn đuốc bên hồ sáng ngời, chiếu rọi cảnh vật chung quanh, dưới bóng đêm có một phen ý cảnh.

Lúc này, đám người Vi Vân đã trở lại Phù Vân Các, cũng lập tức tìm được Phù Thế chân nhân và Lạc Khinh Trần, báo lại chuyện phát sinh hôm nay cho hắn biết.

Đầu tiên là Vi Vân bị liên minh chính đạo vây công, sau đó là Liễu Phỉ Nhi và Ngu Phi Tuyết chạy đến. Ngay sau đó, trong lúc nguy cơ trước mắt giết chết địch nhân, nàng lại phát hiện Huyết Ma Thần tử sống nhờ trong cơ thể Minh Đức Sơn Nhân.

Những sự tình liên tiếp xảy ra khiến sắc mặt của chân nhân Phù Thế cùng Lạc Khi Trần trở nên ngưng trọng, Bạch Chỉ và Bạch Thuật bên cạnh cũng nhao nhao biến sắc, đều cảm thấy đại sự không ổn.

Phù Thế chân nhân than thở: "Không ngờ liên minh chính đạo tặc tâm không chết, cũng may các ngươi đều mang khí vận người khác, bất quá Minh Đức chết nhẹ nhàng như vậy, thật sự là tiện nghi cho hắn!"

Lạc Khinh Trần nhíu mày, nói: "Trước mắt quan trọng nhất là chuyện của Huyết Thần Tử, xem ra Ma giáo đã âm thầm hành động. Trong liên minh tiên hiệp của chúng ta, hơn phân nửa cũng có người làm được điều này, nhất định phải tra rõ từng người một. Hơn nữa phải báo cho mọi người để các đại tông môn đề phòng một chút."

Phù Thế chân nhân gật gật đầu, gọi vài tên đệ tử chân truyền của Phù Vân các, phân phó: "Lập tức gửi vũ tiễn truyền thư, báo cho các đại tông môn của Tiên hiệp đồng minh. Huyết Ma đã âm thầm trà trộn

vào chính đạo tu chân giới, để cho bọn họ đề phòng Huyết Ma. Nếu phát hiện có người trúng chiêu, liền đi Tử Nguyệt tiên môn tìm Ngu môn chủ hóa giải, nếu không hậu hoạn vô cùng!"

"Vâng, Các chủ!"

Mấy tên đệ tử chân truyền nhao nhao hành động, sử dụng pháp môn cung tiễn truyền thư của Phù Vân Các để truyền tin tức này ra ngoài.

Bạch Chỉ gảy ngón tay nhỏ như đạn bạch ngọc, lạnh lùng nói: "Chỉ là đề phòng còn chưa đủ, chúng ta nhất định phải phản thủ vi công, mới có cơ hội đánh tan Ma giáo, nếu không sớm muộn cũng lâm vào cục diện bị động chịu đòn."

Bạch Thuật gật đầu nói: "Sư muội nói rất đúng, chỉ là... Vốn là tập hợp toàn bộ lực lượng tu chân giới chính đạo, hoàn toàn có thể áp chế một trong ba đại ma giáo, nhưng hiện giờ tu chân giới chính đạo chia làm hai, bất luận là liên minh chính đạo hay là tiên hiệp đồng minh, thực lực đều kém ba đại ma giáo một bậc, chỉ có thể liên hợp cùng tiến công, mới có khả năng thủ thắng, nếu không tùy tiện xuất kích, chỉ là tự tìm đường chết vô ích, vậy thì phải làm sao đây?"

Chính đạo tu chân giới tuy rằng tông môn đông đảo, nhưng nói thật, chỉ có trên bảy tông phái chính đạo, có thể khiêu chiến với ba đại ma giáo, chân chính đánh nhau, những tông môn cỡ trung kia chẳng qua là làm lính hầu mà thôi., Ngoại trừ những tông chủ và trưởng lão cảnh giới Pháp Tướng kia, những người còn lại chỉ có làm pháo hôi, thực lực tổng hợp của chính đạo thất tông, so với tam đại Ma giáo còn mạnh hơn không ít, bởi vì chính đạo thất tông có mấy đại pháp bảo xếp hạng gần nhau, còn có thiên vận bát tiên, đủ có thể áp chế Ma giáo.

Nhưng hôm nay chính đạo thất tông phân liệt, liên minh chính đạo có Thái Huyền tiên môn, Quan Diệu tông, Đại Phật tự, Tiểu Mật tông, tiên hiệp đồng minh có Tử Nguyệt tiên môn, Dược Vương tông và Phù Vân các, tam đại Ma giáo cường giả, mà thể chất Tiên Thiên

mạnh hơn Nhân tộc một chút, đều am hiểu chiến đấu, chính đạo liên minh đơn độc hoặc tiên hiệp đồng minh, tuyệt đối không thể địch nổi.

Lúc này, Phù Thế Chân Nhân bỗng nhiên nhìn về phía trưởng lão Phù Phong bên cạnh, nói: "Sư đệ, ngươi lại đây."

Trưởng lão Phù Phong là một trong tứ đại trưởng lão của Phù Vân Các, cũng có pháp tướng viên mãn tu vi, thực lực không tầm thường, quanh năm ở Phù Vân Các, rất ít ra ngoài. Hắn nghe vậy, liền đứng dậy đi tới, hỏi: "Sư huynh có gì phân phó?"

Chân nhân lớn cũng không nói lời nào, âm thầm vận công, bỗng nhiên từ mi tâm mở ra một con mắt dọc, trong con mắt dọc bắn ra một đạo kim quang, rơi vào trên người trưởng lão Phù Phong.

Mọi người đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy hai mắt Phù Phong trưởng lão bỗng nhiên trở nên một mảnh huyết hồng, trong miệng phát ra một tiếng quát chói tai, hai mắt bắn ra hai đạo huyết quang, vọt tới mi tâm phù thế chân nhân!

Chân nhân Phù Thế hừ lạnh một tiếng, trong con mắt dọc bay ra một đầu Ngân Long nhỏ dài, giống như Linh xà, trực tiếp đập nát huyết quang trong mắt Phù Phong trưởng lão, sau đó vẫy đuôi chui vào trong mắt gã. Phù Phong trưởng lão lập tức phát ra một tiếng hét thảm, từ đỉnh đầu hiện ra một cái đầu lâu huyết sắc, trong mắt lóng lánh huyết quang., Đang muốn rời đi, con Ngân long kia lại từ trong mắt của Phù Phong trưởng lão bay ra, truy kích tới, đầu lâu màu máu chờ muốn thoát ra ngoài, Ngân Long phát sau mà đến trước, đụng tới, nhưng chợt một tiếng nổ vang, đầu lâu màu máu nổ thành một đoàn huyết vụ, đầu Ngân Long kia cũng ảm đạm quang mang, bay trở về trong mi tâm Phù Thế chân nhân.

Lúc này, thân hình của Phù Phong trưởng lão bỗng lay động, đã hôn mê, lập tức có đệ tử tiến lên đỡ lấy hắn.

"Đây là..." Mọi người đồng loạt biến sắc.

Chân nhân phù thế thở dài một hơi, thu thần thông, dáng vẻ có chút mệt mỏi, ngồi trên ghế nói: "Đây chính là Huyết thần tử của Huyết Ma."

Vừa rồi chân nhân trên đời âm thầm dùng thần thông Cầu Long Thiên Mục của mình quét mắt nhìn mọi người trong đại điện, phát hiện trưởng lão Phù Phong có chút khác thường, một mình nghiệm chứng, quả là thế, không biết khi nào đã hạ thủ thần thông Huyết thần tử, cũng không biết là lúc nào, thật khó lòng phòng bị. Nếu không phải Phù Thế chân nhân có tu vi độ kiếp, hơn nữa trên người mang thập đại tuyệt học của tu chân giới, đoạn khó phá vỡ Huyết thần tử trên người trưởng lão Phù Phong, hai điều kiện này thiếu một điều kiện không thể lường được.

Nếu như chỉ có tu vi Độ Kiếp, không có thần thông cấp bậc mười đại tuyệt học, thì chỉ có thể cưỡng ép phá vỡ, kể từ đó, ký chủ cũng rất có khả năng vì vậy mà bỏ mình. Cho nên, đây là đối kháng giữa thập đại tuyệt học., Thập đại tuyệt học của Tu Chân Giới đều có sở trường riêng của mình, không phân cao thấp, Cầu Long - Phượng - Thiên Mục, Côn Bằng cũng không mạnh mẽ hơn Huyết thần tử, chẳng qua do chân nhân đời thứ nhất tự mình ra tay, Huyết Ma lại không ở đây, Huyết Thần tử không chiếm được sự ủng hộ của pháp lực cho nên không thể đối đầu.

Lạc Khinh Trần dường như hiểu ra, nói: "Huyết Ma chắc là đã sớm thay hình đổi dạng tiến vào tu chân giới chính đạo, tìm cơ hội tiếp xúc cùng cường giả pháp tướng của các đại tông môn, sau đó trồng Huyết Thần Tử, chậm rãi điều khiển tâm trí của bọn họ, tiếp theo lợi dụng bọn họ châm ngòi tranh đấu nội bộ tu chân giới chính đạo, giúp chúng ta loạn đấu một đoàn, ốc còn không mang nổi mình ốc, bọn họ mới nhân cơ hội tiến công, thật có thể nói là ma cao một trượng."

Phù Thế Chân Nhân gật đầu nói: "Phu nhân nói không sai, tất nhiên như thế, cũng chỉ có Pháp Tướng cường giả mới đáng để hắn ra tay, bởi vậy, các đại tông môn chỉ cần đề phòng điểm này là được, cũng không cần tất cả mọi người đi thăm dò thực hư."

Bạch Miểu nói: "Xem ra chúng ta phải đề phòng toàn diện rồi. Trầm Ngư, Vân Nhi, các ngươi cũng phải khẩn trương tu luyện, tăng thực lực lên, đại chiến Chính Ma không phải trò đùa, lúc nào cũng có thể mất mạng."

"Vâng, sư phụ!" Vi Vân lớn tiếng nói.

Mọi người đều nhìn nó, khiến cho nó hơi có chút ngượng ngùng.

Phù Thế chân nhân cười nói: "Vi Vân tiểu hữu thật sự là kỳ tài của tu chân giới, có thể ở tuổi còn nhỏ này tu thành Pháp Tướng, không đơn giản."

Vi Vân vội nói: "Tiền bối quá khen, Phỉ Nhi muội muội mạnh hơn vãn bối gấp trăm ngàn lần, vãn bối vẫn luôn học tập tiểu muội muội."

Liễu Phỉ Nhi ngây thơ đáp: "Coi như ngươi thức thời."

Mọi người nghe vậy thì nở nụ cười.

Vốn đang buồn bực, bầu không khí ngột ngạt trong nụ cười này lập tức trở nên thoải mái hơn.

Sau khi ra khỏi đại điện Phù Vân Các, đám người Vi Vân trở lại rừng trúc Tiểu Trúc, báo những chuyện này cho mọi người trong tiểu đội tiên hiệp. Mọi người vừa nghe xong đều cảm thấy áp lực nặng nề, trách nhiệm rất lớn. Nếu bọn họ làm tốt công tác tuần tra, cho dù đánh không lại Huyết Ma thì có thể phát hiện tung tích của hắn cũng rất tốt.

Đêm đó, Ngu Phi Tuyết quyết định chia tiểu đội thành hai tổ, một tổ năm người, mỗi bên chịu trách nhiệm tuần tra ban ngày cùng buổi tối, tăng cường phòng bị.

Trong đó, Vi Vân, Ngu Phi Tuyết, Liễu Phỉ Nhi, Dung hòa, một tổ trong Diệp Lý, Diệp Trầm Ngư, Thanh Linh, Thanh La, Thất Dạ cùng với Thiếu Trạch một tổ, do một tổ Vi Vân có thực lực khá mạnh, chịu

trách nhiệm hành động vào buổi tối, đám người Diệp Trầm Ngư phụ trách tuần tra ban ngày.

Đêm đó hắn vẫn chưa ra ngoài, Vi Vân vẫn ngồi xếp bằng trên giường, tay trái mở ra, liền từ lòng bàn tay rơi xuống một đoàn bạch quang, chính là một thanh phi kiếm, hai mũi kiếm sắc bén, cắt chém không gian, chặt đứt vạn vật, tứ đại yêu Cơ ở bên cạnh thấy vậy run lẩy bẩy.

Đây chính là Thiên Vận ba mươi sáu Tiên Khí đứng đầu —— Thái Huyền Mẫu Kiếm bên trong Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm!

Vi Vân nếu có kiếm này trong tay, cho dù là pháp tướng viên mãn cường giả tới, cũng giết không tha.

"Ông!"

Trong thức hải, quyển sách không chữ Kim nổi lên kim quang, nắm lấy khí tức Thái Huyền Mẫu Kiếm, sau đó bắt đầu suy diễn, muốn suy diễn ra phương pháp phá giải ấn ký phong ấn của thanh kiếm này, đến lúc đó có thể nhận chủ. Sau khi nhận chủ, những người còn lại của Thái Huyền Tiên Môn, kể cả núi Huyền Chân ở bên trong, đều không thể điều khiển kiếm này nữa, kiếm này sẽ cho một mình hắn sở hữu.

Muốn phá giải ấn ký Thái Huyền Mẫu Kiếm, cần hao phí nhiều thời gian hơn so với Thái Huyền Tử Kiếm, nhưng Vi Vân cũng không vội, chỉ cần Huyền Chân Sơn Nhân không tự mình xuống núi, tìm tới cửa, cướp đoạt thanh kiếm này thì không sợ, kiếm này sớm muộn gì cũng sẽ là của hắn.

Ngày sau Thái Huyền Mẫu Kiếm trong tay, dưới cảnh giới Độ Kiếp, ai có thể tranh đấu với hắn? Vi Vân ngẫm lại đều cảm thấy hưng phấn.

Thu Thái Huyền Mẫu Kiếm lại, Vi Vân xem xét Pháp Tướng trong cơ thể một phen, hôm nay Nguyên Anh thể nội đã bị Pháp Tướng thay thế, tràn ngập toàn bộ thân thể hắn, đầu tiên là bối cảnh tinh không,

phía trên treo một kim nhật cùng một tử nguyệt, một vòng phật quang màu lửa đỏ nhộn nhạo lên., Phía dưới là một gốc cây oa quả xanh ngắt, khúc rễ cây là một đoàn vân khí màu đen. Nếu như nói tu thành nguyên anh có thể đoạt xá trùng sinh, như vậy pháp tướng vừa thành, cho dù nhục thân bị giết, chỉ cần trốn được pháp tướng, cũng có thể tìm kiếm một lần nữa trùng tu thân thể thích hợp, bất quá trọng tu thân thể thọ nguyên sẽ giảm đi rất nhiều.

Cường giả cảnh giới Pháp tướng có được một ngàn sáu trăm năm thọ nguyên, chỉ cần trong quá trình này không bị người giết chết hoặc gặp phải chuyện ngoài ý muốn nào khác, ví dụ như lúc tu luyện tẩu hỏa nhập ma, liền có thể trường tồn ở thế gian, làm "cao nhân" mà thế nhân đều hâm mộ, chỉ là một khi bước lên con đường tu hành, không ai nguyện ý dừng bước, bởi vì bọn họ nhìn thấy hi vọng vĩnh sinh, cho nên không truy tìm đến cùng là không thể nào.

Dù sao, đã không thành Địa Tiên thì cũng chỉ là con sâu cái kiến mà thôi!

Lại một phen chải chuốt lại thần thông tu luyện, chủ yếu là Tụ lý Càn Khôn Lý Càn Khôn, Hồng Liên Nghiệp Chú Luân, Cửu Tí Thần Quyền, Thái Dương Chân Hỏa, Thái Âm Như Thủy Tỳ Hưu, Cửu U Ma Thủ bảy môn thần thông này, còn lại đều là một ít công pháp diễn sinh ra, cũng không cần cố gắng tu luyện, theo nội công tâm pháp tăng lên, pháp thuật tự nhiên sẽ càng thêm tinh thuần.

Ngoài ra là một loại thần thông tên là "Tiết Tê Thiên Thần Thủ" của Thái Huyền Tiên Môn, môn thần thông này là đứng đầu bảy mươi hai môn thần thông của Thái Huyền Tiên Môn, chỉ có chưởng giáo mới có tư cách tu luyện, cùng với đích truyền chưởng giáo. Lúc trước Mộc Thiên Vũ được Huyền Chân Sơn coi là chưởng giáo tiếp nhận chức vụ của Thái Huyền Tiên môn, cho nên mới có thể truyền thừa, hiện giờ rơi vào tay Vi Vân., Nhưng Vi Vân tạm thời chưa tu luyện, bởi vì môn thần thông này tu luyện có chút phiền phức, cần dùng bí truyền luyện khí chi pháp, trải qua bảy bảy bốn mươi chín ngày, rèn

hai tay thành như pháp bảo, trải qua bí pháp tu luyện, liền có được uy lực khủng bố xé trời xé đất!

Vi Vân tính bình tĩnh lại rồi bắt tay vào tu luyện môn thần thông này.

A a một tiếng, cửa phòng mở ra, ánh sao rơi vào trong phòng.

Cầm Nhi và Thi Nhi bưng mâm thức ăn, lắc lắc cái mông hồng mềm, chậm rãi bước vào, trên đĩa ăn là cá hồ Vân Hồ đã nướng xong, chừng hơn mười con, có cá chép, cá chép, cá chép các loại, mỗi cái đầu đều không nhỏ, lớn chừng cánh tay, toàn bộ cá đã nướng chín tản mát ra mùi thơm nồng đậm.

Nhị nữ đặt đèn lồng qua một bên, bưng thức ăn ngồi bên cạnh Vi Vân nói: "Đệ, con cá đệ muốn đến rồi."

Vi Vân thu công pháp, duỗi lưng một cái, nói: "Oa, thơm quá. Ta muốn hai vị tỷ tỷ cho ta ăn."

"Xem ngươi kìa, thật lười."

Hai cô gái bất đắc dĩ ngồi bên cạnh hắn, một trái một phải, dùng ngón tay ngọc kéo xuống một miếng thịt cá đưa đến bên miệng Vi Vân, Vi Vân há mồm ăn vào, thuận thế nhét cả ngón tay ngọc của Nhị nữ vào trong miệng, nhẹ nhàng hút mút.

Sắc mặt nhị nữ ửng đỏ, một tay cởi quần lụa mỏng trên người ra, lộ ra một đôi ngọc nhũ trắng như tuyết. Vi Vân một tay bắt lấy một con, không ngừng nhào nặn.

Tứ đại yêu Cơ bên cạnh thấy thế sợ bị lạnh nhạt, liền vội vàng tiến lên cởi quần áo Vi Vân, một nữ nhân đi liếm đầu rùa của hắn, một nữ nhân đi hàm súc trứng của hắn, còn lại hai nữ tử dùng sữa ngọc cọ xát sau lưng hắn, không ngừng kích thích dục vọng của hắn.

Vi Vân vừa hưởng thụ sự hầu hạ của sáu nàng, vừa đút cho các nàng một ít thịt cá. Khi tất cả mọi người đang thèm muốn sôi trào, thì

hai bàn cá nướng cũng ăn hết.

Vi Vân liếm liếm vết dầu mỡ trên ngón tay, nằm xuống, tứ đại yêu Cơ lập tức áp người lên, có người đưa lưỡi lên hôn hắn, có người tách đôi môi dưới ra, đem thân thể nhục côn cứng rắn kia hàm vào trong huyệt nhỏ, nhẹ nhàng cắm vào, chỉ một thoáng, tiếng gầm bắt đầu vang lên trong phòng.

Cầm Nhi và Thi Nhi cũng đặt mâm thức ăn qua một bên, đang muốn cởi sạch thân thể tiến lên, bỗng nhiên a một tiếng, cửa phòng bị người từ bên ngoài đẩy ra, một thân hình yểu điệu nghênh ngang đi đến, cửa cũng không đóng.

Chúng nữ sợ hết hồn, ôm ngực che ngực, che dưới cơ thể, ngay cả Xuân Cơ đang cắm gậy thịt Vi Vân cũng dừng lại.

Các nàng làm sao cũng không thể tưởng được, đêm hôm khuya khoắt lại có người dám xâm nhập vào phòng người khác như thế.

Vi Vân ngẩng đầu lên, nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp dưới ánh nến, nhất thời không nói gì, nói: "Tỷ, tỷ tới làm gì? Đêm hôm khuya khoắt... Tỷ..."

Người vừa tới chính là Ngu Phi Tuyết, nàng và thư nhi sảng khoái kết thúc bức tranh, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện Ngu Yên Vũ giao phó, Vi Vân còn chưa học qua 《Quang Tĩnh Chỉ》đã qua truyền thụ cho hắn.

Ngu Phi Tuyết một thân quần lụa màu tím, tư thái lả lướt nhô lên dưới ánh đèn như ẩn như hiện, nhìn qua thập phần mê người, nhất là một khuôn mặt trái xoan xinh đẹp tuyệt trần, mắt phượng lấp lóe, nhìn quanh rực rỡ, tâm thần lung lay khiến người ta nhìn thấy.

Ngu Phi Tuyết nhìn Vi Vân và chúng nữ, bộ dáng dâm loạn khắp giường cũng không cảm thấy kỳ quái, chỉ nhún vai, nói: "Ta tìm ngươi có việc."

Vi Vân nói: "Có việc ngày mai hẳng nói nhé!"

"Không được." Ngu Phi Tuyết lắc đầu, trong mắt phượng lóe lên, quét mắt nhìn các nữ nhân tuyệt sắc bên cạnh hắn.

"Vậy thì đóng cửa, đóng lại đi!"

"A..." Ngu Phi Tuyết tiện tay đánh ra một đạo chỉ phong, cửa phòng liền tự động khép lại.

Vi Vân lại lần nữa thiết lập một kết giới cách âm, giống như một vòng bảo hộ nửa trong suốt, bao trùm cả gian phòng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Xuân Cơ lại lay động ngọc thể, nhẹ nhàng vuốt ve thân thể Vi Vân, khiến tấm ván bị ép tới mức rung động.

Vi Vân nhìn Ngu Phi Tuyết, Ngu Phi Tuyết cũng nhìn Vi Vân, tỷ đệ hai mắt to trừng mắt nhỏ, không nói nên lời.

Vi Vân xấu hổ nói: "Tỷ, tỷ có chuyện gì mau nói đi, huynh không thấy đệ đang bận mà?"

Ngu Phi Tuyết cười ha ha, trêu chọc nói: "Ai bảo ngươi muộn như vậy mới làm, chúng ta đã sớm làm xong. Ta tới truyền thần thông cho ngươi, đây là chuyện do mẫu thân dặn dò."

Vi Vân nắm bờ eo Xuân Cơ, ra hiệu nàng nhẹ nhàng nắm lấy, tức giận nói với Ngu Phi Tuyết: "Truyền thụ thần thông lúc nào không truyền được, ngươi nhất định phải tới đây truyền tin ngay lúc này!"

Ngu Phi Tuyết chớp chớp mắt: "Đương nhiên là nửa đêm canh ba, đêm dài người yên tĩnh truyền thụ, pháp bất truyền lục nhĩ mà!"

"Vậy sao ngươi không đem thần thông chi pháp khắc dấu vào một cái ngọc giản, trực tiếp đưa cho ta là được rồi."

"Không được, chỉ có thể truyền miệng, để tránh sai sót."

"Ngươi... Dù sao hiện tại ta cũng không rảnh, chờ chút nữa ngươi lại đến đi."

"Không sao, ta ở đây đợi ngươi. À đúng rồi, hai vị tỷ tỷ ngươi cho mượn dùng một chút."

Ngu Phi Tuyết ngồi bên giường, tiện tay ôm lấy Cầm Nhi và Thi Nhi, một trái một phải, hôn lên gò má các nàng, hai nàng nào còn có đường nói chuyện, chỉ có thể tùy ý để nàng đùa giỡn đôi ngực nhỏ của mình, hôn môi nhỏ của mình.

Vi Vân cũng bó tay rồi.

Lúc này, dưới sự chen lấn nhanh chóng của Xuân Cơ đã nghênh đón một đợt cao trào, thịt mềm trong huyệt mật kịch liệt co rút lại, kẹp cho thân thể Vi Vân Côn tê dại, suýt nữa bắn tinh. Hắn lấy lại bình tĩnh, thở ra một ngụm trọc khí. Xuân Cơ hơi đứng dậy, theo mông béo rời khỏi, một cây gậy thịt to từ trong kẽ thịt huyệt của cô trượt ra, vẫn kiên cố như cũ.

Hạ Cơ trần trụi ngồi xuống, thay thế vị trí Xuân Cơ, đem gậy thịt của Vi Vân tròng vào huyệt nhỏ, đầu rùa xuyên qua thịt mềm sặc sỡ, va chạm lẫn nhau, mang đến cảm giác vui vẻ.

Theo Hạ Cơ bắt đầu xâu chuỗi lại, Vi Vân nheo mắt hưởng thụ, khóe mắt liếc nhìn Ngu Phi Tuyết ở bên, chỉ thấy nàng cởi váy lụa tím trên người, ôm lấy Cầm Nhi cùng hai nàng Thi Nhi, ba người cùng nhau môi lưỡi quấn quýt., hôn kịch liệt, sau đó cầm nhi cùng thi nhi vuốt cằm lại di động xuống dưới, một người ngậm một con ngọc nhũ trắng nõn của Ngu Phi Tuyết, nhẹ nhàng mút vào, liếm đến yếm kêu, hàm răng trắng như tuyết khẽ cắn sữa con, sữa sữa mềm mại mười phần co dãn.

"Ừm..." Ngu Phi Tuyết hơi híp mắt phượng, lên tiếng dữ tợn, mặt mũi tràn đầy thoải mái.

Vi Vân nhìn gương mặt tuyệt sắc, dáng người trắng như tuyết của Ngu Phi Tuyết, đột nhiên cảm thấy có khoái cảm khác thường, thịt côn cũng không khỏi lớn thêm một vòng, khiến Hạ Cơ cho rằng là nguyên nhân của mình, buộc càng thêm ra sức.

"Không được, nàng là tỷ tỷ ruột của ta a! Ta không thể có ý nghĩ không an phận đối với nàng... "

Vi Vân dời ánh mắt đi, thu nhiếp tinh thần, để cho mình không nên nghĩ tới ngọc thể Ngu Phi Tuyết, nhưng càng như thế, trong lòng càng hiện lên thân thể trắng nõn nà của Ngu Phi Tuyết, thế là hai mắt lại nhịn không được nhìn nàng, nhìn nàng cùng Cầm Nhi, bộ dạng động lòng người đang ôm nhau, nhìn Cầm Nhi liếm sữa non của nàng, nhìn Thi Nhi ghé vào giữa hai chân nàng mút môi bắp thịt nhỏ.

"A, không lông, hang hổ trắng, bánh bao trắng lớn..." Thân hình Vi Vân Hổ chấn động.

Chỉ thấy hai chân Ngu Phi Tuyết hơi phân ra, trong đùi bên cạnh là một mảnh thịt Khâu màu phấn hồng, bộ dáng thịt phồng lên, hai cánh môi to béo mập mạp bóng loáng trơn bóng, hơi còng xuống, chính giữa kẹp lấy một khe thịt dài nhỏ màu đỏ tươi., Cái lưỡi non của Thi Nhi lướt qua giữa những khe thịt, hai cái môi đầy đặn hơi nứt ra hai bên, lộ ra đôi môi đỏ hồng tươi, còn có đôi môi nhỏ kẹp chặt một mảng lớn thịt mềm mại màu hồng phấn, phía trên có nước róc rách, từ huyệt nhãn hang phân ra, thật sự là một thắng cảnh tuyệt mỹ!

135

Chương mười hai tu luyện thần thông tu luyện.

"Chiêm chiếp..."

Chỉ thấy điệu môi anh đào nhìn thấy dung nhan xinh đẹp của Thi Nhi khép mở, vươn cái lưỡi nhỏ ra liếm ở trên cái bánh bao trắng lớn của Ngu Phi Tuyết từng lần liếm mút, liếm đất đai rộng lớn phì nhiêu này, hút lấy chất lỏng óng ánh sản xuất ở trên đó.

Vi Vân ngơ ngác nhìn hình ảnh tuyệt mỹ này, cổ họng mấp máy, thầm nuốt nước miếng, cùng lúc đó, thịt côn của hắn càng thêm cứng rắn cùng lửa nóng, khiến Hạ Cơ ra sức quàng vào, cặp mông béo tròn nhanh chóng đong đưa, trước ngực một đôi sữa to trắng như tuyết nhảy không thôi.

Vi Vân nhìn chằm chằm vào bắp thịt béo tốt của Ngu Phi Tuyết, bắt đầu động đậy, ngược lại thao túng Hạ Cơ, loại cảm giác này, giống như hắn đang xử lý Ngu Phi Tuyết vậy.

Nghĩ đến đây, trong lòng Vi Vân vừa kích thích vừa xấu hổ, mười phần mâu thuẫn.

Mặt thật xấu hổ ở chỗ, Ngu Phi Tuyết là tỷ tỷ ruột của hắn, hắn tuyệt đối không thể động vào loại ý niệm dâm tà này, kích thích ở chỗ, nếu là mình cùng Ngu Phi Tuyết - tỷ tỷ ruột của mình giao hoan dâm chơi... Đó sẽ là chuyện kích thích cỡ nào? Trời đất, nghĩ lại cũng không chịu nổi.

Vi Vân kiềm chế tâm tư Côn Bằng, trong lòng tràn đầy dục hỏa chỉ có thể phát tiết ở trên người tứ đại yêu cơ, theo hắn không ngừng thao túng, tứ đại yêu cơ lần lượt tiết thân trên người hắn.

"A a a... Đến rồi..."

Không bao lâu, cả người Đông Cơ run rẩy, dâm thủy ồ ồ trong tiếng kêu, huyệt nhỏ co rút lại, khuôn mặt non nớt, thở hồng hộc.

Cùng lúc đó, Ngu Phi Tuyết cũng được hai nữ tử Thi Nhi cùng Cầm Nhi liếm liếm phía dưới cao trào nghênh đón, từ trong cổ bánh bao béo bở tiết ra từng luồng chất lỏng dinh dính trơn trượt, rơi vào trên mặt Thi Nhi, Thi Nhi lè lưỡi, một bên liếm liếm thịt huyệt mềm mại của Ngu Phi Tuyết, một bên đem dâm dịch phía trên đều hút vào trong miệng.

Giờ phút này, Vi Vân nhìn bộ dáng dâm đãng của Ngu Phi Tuyết kể cả cao trào, cảm thấy vô cùng kích thích, dưới trọng thể trọng một đỉnh, cắm đại nhục côn vào chỗ sâu tiểu huyệt của Đông Cơ, xuyên qua nhụy hoa, chui vào trong tử cung, bảo trì không nổi, sau đó thắt lưng nhói nhói, từ trong tử cung bắn ra từng cỗ tinh tương.

"Hít..." Lúc này trong đầu Vi Vân, hắn không bắn vào bên trong cung của Đông Cơ, mà là bắn vào trong huyệt thịt của Ngu Phi Tuyết.

"Xong chưa?"

Ngu Phi Tuyết nhìn biểu tình thỏa mãn sau khi Vi Vân bắn xong bèn hỏi.

Vi Vân hơi đỏ mặt gật đầu: "Ừm..."

"Vậy thì bắt đầu đi, mấy người các ngươi về trước đi." Ngu Phi Tuyết đứng dậy mặc quần áo.

Cầm Nhi, Thi Nhi và tứ đại yêu Cơ nghe vậy, vội mặc quần áo vào, đi ra cửa phòng, đứng ở cửa ra vào trông coi.

Vi Vân từ trên giường đứng dậy, đang muốn mặc áo, Ngu Phi Tuyết lại nói: "Còn mặc cái gì, cái gì cũng cho ta xem hết, nhìn nhiều một chút cũng không khẩn trương đi, nhanh lên, ta còn phải trở về ngủ đây!"

"Được rồi."

Hai tay Vi Vân che cái đống khố, ngồi xếp bằng nhăn nhó ở trên giường chờ Ngu Phi Tuyết truyền thụ thần thông.

Ngu Phi Tuyết khoanh chân ngồi trước người hắn, hai người mặt đối mặt, Ngu Phi Tuyết truyền âm nói: "Môn thần thông này, tên là Nghệ Quang Âm Tĩnh Chỉ, là một trong thập đại tuyệt học của tu chân giới, thần thông trấn tông của Tử Nguyệt tiên môn chúng ta hôm nay ngươi cũng đã kiến thức qua rồi, bây giờ ta đem khẩu quyết nói cho ngươi biết, ngươi tạm thời ghi nhớ, quay đầu lại chậm rãi tu luyện là được."

"Ừm, được."

Vi Vân dứt bỏ tạp niệm, yên lặng ghi nhớ khẩu quyết mà Ngu Phi Tuyết truyền thụ.

"Hỗn Độn cuồn cuộn, Nhất Khí sơ phân, Hồng Mông Tử Quang, tên là Chí Tôn, Thanh Bạch giao kích, bắt đầu vận Càn Khôn, Tam Giới Thập Phương, Động Cơ Thái Huyền..."

Ngu Phi Tuyết mặc dù tụng niệm cực nhanh, nhưng bây giờ Vi Vân tu thành Pháp Tướng, có thể trực tiếp lạc ấn những văn tự khẩu quyết này tiến vào bản mệnh pháp tướng, vĩnh viễn sẽ không quên, lúc cần dùng trực tiếp từ đó để lấy ra là được, bởi vậy chỉ một lần là nhớ kỹ.

"Tu luyện cho tốt, không nên lười biếng." Sau khi truyền thụ xong, Ngu Phi Tuyết nói.

"Ừm." Vi Vân gật gật đầu, nhìn nàng hơi đứng dậy, duỗi ra một đôi chân đẹp thon dài màu tím, nhất thời lại bị kích thích, hạ thể nhanh chóng cứng lại, vội vàng che lại.

Đôi mắt đẹp của Ngu Phi Tuyết thoáng nhìn, nhìn lướt qua hạ thể của hắn, nháy mắt, nói: "Đang làm gì đó?"

"Ta không có làm gì a, làm sao vậy?" Vi Vân như không có chuyện gì nói.

Ngu Phi Tuyết thông minh, làm sao nhìn không ra sự bối rối của hắn, cười ha ha, nói: "Đối với ta có ý nghĩ liền nói, ta cũng sẽ không cười ngươi. Lấy mị lực của bản cô nương, ngay cả một đám mây nhỏ như ngươi cũng không thu hút được, vậy chẳng phải là rất thất bại sao?"

"Ta nào có, ta chỉ là nhìn cô mặc đẹp mà thôi."

"A? Không có sao, a, vốn ta còn dự định đêm nay ngủ với ngươi."

"Ôi, đây chính là ngươi nói đó!" Vi Vân nghe vậy, nhất thời thần tình kích động.

Ngu Phi Tuyết cười ha hả: "Ha ha... Lộ liễu đi. Ngay cả tỷ tỷ của mình cũng muốn đến, thật là một tên đại sắc lang, chậc chậc."

"Lại gạt ta."

"Không có, nhưng ta có điều kiện." Ngu Phi Tuyết thăm dò bên tai hắn nói: "Nếu như ngươi có thể khiến ta ăn được Phỉ Nhi muội muội, ta sẽ cho ngươi ăn..."

Thanh âm này vô cùng mê hoặc, mùi thơm xông vào mũi, Vi Vân nuốt nước miếng xuống, nói: "Một lời đã định."

"Ba."

Ngu Phi Tuyết hôn nhẹ trên mặt Vi Vân một cái, sau đó đứng dậy xuống giường, lắc mông yểu điệu, rời khỏi phòng.

Cầm Nhi, Thi Nhi cùng với tứ đại yêu Cơ đi đến, đóng cửa lại, cởi quần áo, lên giường, nằm xuống hai bên Vi Vân.

"Tỷ tỷ rõ ràng lại không bài xích...Nàng rốt cuộc nghĩ như thế nào?" Vi Vân lắc đầu, đem những ý nghĩ của Tỳ Hưu đều vứt ra, tập trung chú ý vào thần thông Âm Tĩnh Chỉ Chỉ của nàng.

Muốn tu luyện môn thần thông này, đầu tiên phải học Tử Nguyệt Già Thiên Công, sau đó phải đạt tới cảnh giới Nguyên Anh, còn phải có lĩnh ngộ đối với quy tắc đại đạo. Mặc dù sau khi tu thành, nếu pháp lực không đủ, sử dụng ra uy lực cũng rất có hạn, nhiều lắm chỉ có thể làm cho thời không chung quanh dừng lại trong nháy mắt, hôm nay vẫn phải dùng phù chú Ngu Yên Vũ đưa cho mới có thể khiến thời không ngừng lại trong ba sát na.

Bất quá, cường giả tranh phong, cho dù chỉ trong nháy mắt cũng đủ để quyết định thắng bại, đây là chỗ dựa mà Tử Nguyệt Tiên Môn có thể đứng vững trong tu chân giới vạn năm không ngã.

Vi Vân nhắm mắt ngưng thần, dựa theo khẩu quyết thuật lại, đem pháp lực trong cơ thể dùng một loại quỹ tích huyền diệu, ở kinh mạch toàn thân lưu chuyển, liền có một cỗ hàn khí từ bụng dưới xuất hiện, hướng trung mạch bay lên, trải qua trung tâm đan điền, trong cổ mười hai trọng lâu, cuối cùng trải qua cầu khách thăng lên đan điền, tại không gian thức hải hình thành một cái phù văn ấn ký, bát giác quang rủ xuống, tử quang lóng lánh.

Sau khi đột phá đến cảnh giới Pháp tướng, không gian thức hải sẽ thay thế đan điền, là đại bản doanh pháp lực và thần thông. Mỗi môn thần thông tu thành, đều sẽ hình thành một ấn ký phù văn trong không gian thức hải, đại biểu cho môn thần thông này., Bao gồm bản mệnh pháp tướng co vào, sau đó cũng tiềm tàng trong không gian thức hải. Bây giờ trong không gian thức hải của Vi Vân, ở giữa là bản mệnh pháp tướng, phía trên pháp tướng lơ lửng một đoàn kim quang, chính là vô tự kim thư., Bên cạnh Vô Tự Kim Thư lơ lửng một thanh tiểu kiếm màu vàng đất, chính là Thái Huyền Tử Kiếm, chung quanh Pháp Tướng nổi lơ lửng bảy phù văn ấn ký, đại biểu thần thông Vi Vân tu thành thất môn, hơn nữa óng ánh âm tĩnh bất động hiện tại, tổng cộng tám phù văn ấn ký, chiếu sáng toàn bộ không gian thức hải.

Tu luyện thần thông vốn dĩ cực kỳ hao phí thời gian, nhưng Vi Vân pháp lực hùng hồn, bởi vậy tu luyện cực nhanh, lúc trời sáng, óng

ánh yên tĩnh đệ nhất trọng đã tu thành, nhưng bất tri bất giác đã qua mấy canh giờ.

Trong thời gian này, Lục nữ bên cạnh cũng không dám quấy rầy hắn, có người ngủ, có người canh giữ ở một bên, thay phiên nhau thay đổi, cuối cùng tất cả đơn giản đều đã ngủ thiếp đi.

Lúc ánh nắng ban mai chiếu vào trong phòng, Vi Vân mới mở hai mắt ra, trong mắt bắn ra một đạo ánh sáng màu tím.

Hắn thở dài một hơi, nhìn thân thể tuyết trắng nằm bên cạnh, duỗi lưng một cái, cũng không đánh thức các nàng, chỉ lẳng lặng đứng dậy, đi ra cửa phòng, đóng cửa lại, đi tới cuối rừng trúc Tiểu Trúc.

Nơi này nối liền với Vân Hồ, đi tới hồ nước, có thể thấy được hồ nước trong trẻo, ngẫu nhiên có cá bơi qua, gió xuân thổi qua, bên bờ cành liễu đung đưa, chồi non lắc lư, một mảnh sinh cơ bừng bừng.

Vi Vân ngồi xổm bên hồ, đưa tay chỉ một cái, mặt hồ lập tức đóng băng, đông một con cá chép vào bên trong, lại một chỉ, khối băng tan chảy thành dòng, con cá chép kia được tự do, "Bá" một tiếng, liền trượt đi mất.

Chơi một hồi, phát hiện không có con cá nào dám bơi lại, sau đó Vi Vân mới rửa mặt, lau khô nước đọng trên tay, quay đầu trở lại rừng trúc Tiểu Trúc.

Trong viện, đám người Ngu Phi Tuyết đã tụ tập cùng một chỗ, thương lượng công tác tuần tra ngày hôm nay. Ban ngày là nhóm người Diệp Trầm Ngư phụ trách tuần tra, lấy Diệp Trầm Ngư cầm đầu, còn có Thanh La, Thanh Linh, Thất Dạ và Thiếu Trạch mấy người, để tránh xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, năm người kết bạn cùng nhau, cùng chăm sóc lẫn nhau.

Lúc Vi Vân đi tới, đám người Diệp Trầm Ngư đã phi thân rời đi.

Ngu Phi Tuyết đang cùng Liễu Phỉ Nhi tán gẫu cái gì, nhìn thấy Vi Vân đi tới, cũng không để ý tới hắn, coi như không nhìn thấy gì. Vi Vân làm mất mặt, nhún nhún vai, trở lại trong phòng.

Đến ban đêm, đám người Vi Vân ra ngoài tuần tra, chạy khắp nơi xem xét.

Cứ như vậy liên tục mấy ngày trôi qua, một mực không phát hiện cái gì đặc biệt.

Giờ phút này, trong đại điện trên sơn môn Thái Huyền Tiên Môn, mấy vị trưởng lão đang đi qua đi lại bên trong.

Ngoại trừ thủ tịch Huyền Cái sơn nhân, Hà Lạc đạo nhân, Huyền Kỳ chân nhân, Huyền Tâm đạo cô, Huyền Ngọc tiên cô, Huyền Thanh đạo nhân, Thanh Hư chân nhân, lục đại trưởng lão đều hội tụ ở đây, tam đại trưởng lão còn lại đều đã chết, thập đại trưởng lão còn lại bảy người, nhưng cũng là một cỗ lực lượng cường đại, các tông môn khác vẫn không thể so sánh.

Nam tử trung niên một thân đạo bào màu trắng, búi tóc cắm một cây trâm gỗ trên búi, chính là Hà Lạc đạo nhân, là nhân vật số hai trong thập đại trưởng lão, địa vị và thực lực gần với Huyền Cái sơn nhân.

Hà Lạc đạo nhân nâng phất trần, nhíu mày nói: "Chưởng giáo sư huynh sao còn chưa xuất quan?"

"Ai, ai nói không phải chứ, bây giờ Minh Đức sư đệ cũng vẫn lạc, chưởng giáo sư huynh nếu còn không ra ngoài chủ trì đại cục, sợ rằng liên minh chính đạo này chẳng mấy chốc sẽ nhân tâm ly tán!" Huyền Kỳ chân nhân than thở.

Trước đây không lâu, Quan Diệu Tông Huyền Cơ Tử truyền tin tức đến, báo cho bọn họ biết chuyện lần trước vây giết Vi Vân thất bại, trừ hắn ra, những người khác đều mất mạng, ngay cả Thái Huyền Mẫu Kiếm cũng bị cướp đi, Quan Diệu Tông hôm nay phong sơn không ra ngoài, xử lý chuyện nội bộ, không tiện nhúng tay vào.

Sau khi chúng trưởng lão Thái Huyền Tiên Môn biết được tin tức, cả đám đều hoảng hồn, vội vàng tổ chức đại hội thương thảo phương pháp giải quyết. Chẳng qua là một mực bế quan ở Huyền Chân Sơn Nhân không ra, đã kéo dài gần nửa tháng rồi.

Thân là chưởng giáo nếu không chủ trì đại sự, bọn họ làm trưởng lão mặc dù năng lực mạnh, tu vi cao, sao dám tự hạ quyết sách, một khi xảy ra chuyện là phải chịu trách nhiệm.

Ngay khi mọi người còn đang do dự, bỗng nhiên đại điện có chút lắc lư, lục đại trưởng lão còn tưởng rằng đó chỉ là ảo giác. Ngay sau đó, từ hậu điện truyền đến một tiếng hừ lạnh, tuy trầm thấp nhưng rõ ràng vô cùng.

Sau một khắc, một đạo cầu vồng màu trắng từ hậu điện bay ra, bay ở phía trước điện, hóa thành một đạo nhân tiên phong đạo cốt, mặc đạo bào thái cực đen trắng, cao cao gầy, sắc mặt thanh lãnh, đúng là Huyền Chân Sơn Nhân.

Mọi người đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy Huyền Chân sơn nhân có chút khác biệt với ngày xưa, chỗ mi tâm nhiều hơn một ấn ký mặt trời màu đen, màu sắc làn da cũng có chút biến hóa, nghiêng về màu đồng cổ, có một loại ánh sáng kim loại nhàn nhạt.

Sáu đại trưởng lão nhìn nhau, ai nấy đều kinh ngạc.

"Sư huynh, cuối cùng huynh cũng xuất quan rồi!"

Hà Lạc đạo nhân đem những chuyện phát sinh mấy ngày nay nói cho hắn biết trước, sau đó nói: "Sư huynh, đối với việc này, ngươi định như thế nào?"

Huyền Chân sơn nhân sau khi nghe xong, vẻ mặt cười lạnh, khinh thường nói: "Chỉ là việc nhỏ, cần gì phải để tâm?"

Mọi người nghe vậy kinh ngạc, chết mất một trưởng lão, Thái Huyền Mẫu Kiếm cũng mất, đây gọi là việc nhỏ sao?

"Mấy vị sư đệ không cần nhiều lời, ta tự có chừng mực." Huyền Chân Sơn Nhân cười nhạt: "Muốn dẹp ngoại thì phải vào trong, trước hết chúng ta giải quyết liên minh tiên hiệp, sau đó đoàn kết tu chân giới chính đạo, khởi xướng tấn công ma giáo, chắc chắn có thể đánh tan bọn họ. Ừm, cứ vào ngày hè tới, đến lúc đó liên minh chính đạo chúng ta sẽ khởi xướng khiêu chiến với tiên hiệp đồng minh, tổ chức luận đạo đại hội, để bọn họ nhìn xem ai mới là đại phái đệ nhất tu chân giới!"

Huyền Kỳ chân nhân nhíu mày nói: "Sư huynh, đồng minh đoàn kết tiên hiệp cũng không phải muốn tổ chức đại hội luận đạo, chúng ta hoàn toàn có thể dĩ hòa vi quý, kết minh với nhau mới có hi vọng đánh tan Ma giáo a!"

Cái gọi là đại hội luận đạo, chính là ước định với nhau, sau khi đấu pháp thắng thua, đánh tan đối thủ, thì phải tuân thủ ước định, ví dụ như giải tán đồng minh của mình, gia nhập liên minh của đối phương.

Huyền Chân sơn nhân cười nhạo một tiếng, nói: "Chư vị sư đệ, chúng ta chính là đệ nhất đại tông môn của tu chân giới, há có thể hướng người khác chịu thua? Tử Nguyệt tiên môn hắn là cái thá gì, một đám nữ lưu cũng dám tranh hùng cùng chúng ta? Thật nực cười!"

Hà Lạc đạo nhân khuyên nhủ: "Sư huynh, không thể nói như vậy được, tất cả mọi người đều là chính đạo..."

"Được rồi!" Huyền Chân sơn nhân vung tay áo: "Việc này cứ quyết định như vậy đi!"

Tất cả trưởng lão đều nhìn Huyền Chân Sơn Nhân, không rõ vì sao tính tình hắn bỗng nhiên đại biến, hoàn toàn không giống Tiên Phong Đạo Cốt ngày xưa, bộ dáng đức cao vọng trọng.

Huyền Chân sơn nhân đứng dậy nói: "Ta còn cần bế quan một đoạn thời gian, bất quá các ngươi có thể yên tâm, hạ đến trước mặt, ta tất

sẽ xuất quan! Đến lúc đó mặc kệ cái gì Tử Nguyệt tiên môn, cái gì tam đại ma giáo, hết thảy đều không nói chơi!"

Nói xong, hắn hóa thành một đạo hồng quang biến mất khỏi đại điện, trở lại tĩnh thất, tiếp tục bế quan.

Hắn tự tin như thế vì nguyên nhân, ngay tại hai ngày trước, Huyền Chân Sơn Nhân rốt cục tu thành đệ nhất trọng của Hạo Hạo Thiên Thần Quyết. Sau khi tu thành cái này, hắn cảm thấy trong cơ thể nhiều hơn mấy ngày kinh mạch, hạn mức pháp lực gia tăng không ít., Thể chất cũng trở nên vô cùng cứng cỏi, mặc dù không dùng pháp thuật hộ thân, đao kiếm pháp khí bình thường cũng không thương tổn được hắn, nếu như toàn lực vận chuyển Hạo Thiên Thần Quyết hộ thể, dù là Thái Huyền Tử Kiếm cũng không thể bị thương, hiện tại thực lực của hắn đã có thể áp chế cường giả Độ Kiếp viên mãn một bậc.

Có thể tưởng tượng, nếu như đột phá Côn Bằng Hạo Thiên Thần quyết đến hạng hai, tới cảnh giới thứ ba... thì sẽ khủng bố cỡ nào?

Đến lúc đó, phóng tầm mắt nhìn toàn bộ Thiên Vũ đại lục, không ai có thể chống lại hắn, bất luận là thống nhất chính đạo hay là đánh tan Ma giáo đều dễ như trở bàn tay.

Giờ này khắc này, Huyền Chân sơn người tràn đầy tự tin, hăng hái, hắn sẽ dùng sự thực chứng minh, từ cổ chí kim, hắn sẽ là người đầu tiên dùng huyết thống Nhân tộc tu thành Hạo Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, hắn sẽ nói cho tất cả mọi người biết, Huyền Chân sơn nhân hắn mới thật sự là tuyệt thế thiên tài!

Trước đó, chuyện gì hắn cũng sẽ không quản nữa.

Kỳ thật chúng trưởng lão cũng không đồng ý quyết định của Huyền Chân Sơn Nhân, nhưng bọn họ nói cũng không được, chỉ có thể cố gắng chống cự, không muốn làm bất cứ điều gì, cũng không đi Tử Nguyệt Tiên Môn tuyên chiến, chỉ giữ vững sơn môn, đóng cửa không ra ngoài.

Ban đêm, gió núi thổi vào sân, cành lá Kim Quế lay động, cát cát rung động.

Một bóng đen bước vào viện tử, bước chân nhẹ nhàng như ma quỷ.

Huyền Thanh đạo nhân ngồi trong phòng, vị trí gần cửa sổ có một người uống rượu. Hắn cảm thấy trong sân động tĩnh, quay đầu nhìn lại, liền thấy Huyền Ngọc tiên cô đi tới.

"Sư muội, sao ngươi lại tới đây?" Huyền Thanh đạo nhân hơi kinh ngạc.

Huyền Ngọc tiên cô khẽ cười nói: "Sư huynh, ta tìm ngươi là có chút việc riêng."

"Ồ? Không ngại thì vào nói." Ánh mắt Huyền Thanh đạo nhân sáng lên.

Trong thập đại trưởng lão của Huyền Tiên Môn chỉ có hai nữ trưởng lão, theo thứ tự là Huyền Tâm Đạo Cô và Huyền Ngọc Tiên Cô, đều mấy trăm tuổi, trong đó Huyền Ngọc Tiên Cô tuổi còn trẻ mười phần xinh đẹp, người theo đuổi nối liền không dứt, chính là tiên tử trong lòng rất nhiều trưởng lão của Thái Huyền Tiên Môn, tất cả mọi người đều hết sức ái mộ nàng, chỉ là Huyền Ngọc Tiên Cô vẫn không có chủ ý, không biết nên đối tốt với ai, cái kéo này chính là mấy trăm năm qua.

Huyền Ngọc tiên cô chủ động tới cửa, hay là nửa đêm, đối với Huyền Thanh đạo nhân mà nói, đây là một loại ngoài ý muốn lớn lao, trong lòng hết sức kinh hỉ.

Huyền Ngọc tiên cô chậm rãi đi vào, vừa tiến vào trong phòng, đã bắt đầu cởi áo khoác, từng cái áo bào trên người tróc ra từng cái rơi trên mặt đất.

Huyền Thanh đạo nhân thân hổ chấn động, nhìn đến mức lỗ mũi chảy máu, nói: "Sư... sư muội, ngươi, ngươi... cái này... Đây là làm

gì?"

Thân thể trắng như tuyết của Huyền Ngọc Tiên Cô rất nhanh phơi bày ra trước mặt hắn, dưới ánh đèn mờ nhạt lộ ra vẻ mông lung, vô cùng mê người, tràn ngập khí tức ám muội, nhất là trong đêm xuân hơi ấm, tuy rằng mấy trăm tuổi, nhưng Huyền Ngọc Tiên Cô không thấy già yếu chút nào, trên người ngược lại có thêm một loại ý vị thành thục, trong lòng Huyền Thanh đạo nhân chập chờn, đạo tâm tán loạn, pháp lực có chút không thể khống chế.

Huyền Ngọc tiên cô đi tới, ôn nhu nói: "Sư huynh, chẳng phải ngươi luôn hỏi ta, rốt cuộc thứ ngươi yêu trong lòng là ai sao? Bây giờ ta sẽ nói cho ngươi biết..."

"Sư muội... Ngươi..."

Toàn thân Huyền Thanh đạo nhân run rẩy, đây quả thực là niềm vui từ trên trời rơi xuống. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới, một ngày nào đó mình lại có thể chiếm được trái tim Huyền Ngọc tiên cô. Phải biết rằng, ngay cả người xếp thứ hai trong thập đại trưởng lão như Hà Lạc đạo nhân cũng thèm nhỏ dãi với nàng đã lâu, hôm nay lại tựa vào trong lòng của hắn.

Huyền Thanh đạo nhân ôm lấy tấm thân của Huyền Ngọc tiên cô, vừa cởi quần áo trên người mình xuống vừa nói: "Sư muội, đúng vậy, ta ái mộ muội, ta hiện tại liền muốn ngươi!"

Huyền Thanh đạo nhân cởi sạch quần áo, ưỡn một cái nhục côn hơi khúc, đâm vào trong huyệt nhỏ hạ thể của Huyền Ngọc tiên cô, đầu rùa chen môi phanh ra, đi sâu vào kẽ thịt. Y chỉ cảm thấy thân thể phía dưới lâm vào trong một vũng bùn ấm áp, vô cùng sảng khoái, nhất thời toàn thân run lên, eo lưng đau xót, một cỗ nồng đậm đã nghẹn thật lâu vọt vào bên trong.

Cùng lúc đó, Huyền Ngọc tiên cô ghé vào lỗ tai hắn nói: "Sư huynh, bây giờ ta sẽ nói cho huynh biết...Chúng ta cùng thành tiên đi!"

Vừa dứt lời, một đạo huyết quang từ hai mắt Huyền Ngọc Tiên Cô bắn ra, lập tức đâm vào mi tâm Huyền Thanh đạo nhân!

"A..."

Huyền Thanh đạo nhân phát ra một tiếng hét thảm!

Giờ phút này hắn đang trong trạng thái sinh mệnh chí cao vô cùng khoái cảm, có thể nói là buông bỏ hết mọi phòng bị, nào ngờ sẽ xuất hiện bất ngờ bực này, lập tức cảm thấy không gian thức hải phát ra một tiếng bạo phá ầm ầm, một cơn đau nhức kịch liệt ập tới!

"Sư muội, ngươi, ngươi, ngươi..."

Huyền Thanh đạo nhân đẩy Huyền Ngọc tiên cô ra, khó tin nhìn sư muội như hoa như ngọc này, làm sao cũng không nghĩ tới nàng sẽ ra tay với mình.

Giờ phút này hai mắt Huyền Ngọc tiên cô một mảnh huyết sắc, hiện ra hồng quang chói mắt, diện mạo dữ tợn mà vặn vẹo, nào còn bộ dáng đoan trang, xinh đẹp ngày thường.

"Huyết Thần tử?!"

Huyền Thanh đạo nhân không hổ là trưởng lão của Thái Huyền Tiên Môn, cũng coi như là kiến thức rộng rãi, liếc mắt liền nhìn ra trên người Huyền Ngọc tiên cô là vật gì. Chỉ là vừa rồi hắn bị Huyết Thần Tử đánh lén, pháp tướng vỡ nát, thực lực tổn hao nhiều, muốn đánh chết Huyết Thần Tử, cứu Huyền Ngọc tiên cô, đã không thể nào.

"Keng keng keng keng!"

Huyền Ngọc tiên cô bị Huyết Thần tử điều khiển cười quái dị đánh về phía Huyền Thanh đạo nhân, bộ ngực trước ngực nhảy lên, có một loại cảm giác xinh đẹp quỷ dị.

"Chư vị sư huynh đệ cứu mạng!"

Huyền Thanh đạo nhân hét lớn một tiếng, sau đó vận khí chút pháp lực cuối cùng, đánh cùng Huyền Ngọc tiên cô, hai thân thể trần trụi tung hoành trong phòng, trong lúc nhất thời quang ảnh bay tán loạn, gia cụ dưới pháp lực khuấy động bạo liệt ra.

"Cho dù ngọc đá cùng tan, bần đạo cũng sẽ không để ngươi bám vào trên người sư muội ta!"

Huyền Thanh đạo nhân phát ra một tiếng rống rung trời, đứng bất động, cứng rắn chống đỡ liên tiếp thế công của đối phương, một chưởng tâm lôi vỗ vào trên đầu Huyền Ngọc tiên cô.

Lúc này Huyền Ngọc Tiên Cô đã bị Huyết Thần Tử cắn nuốt thần trí, căn bản không thể khống chế được thân thể cùng pháp lực của mình, cho nên không cách nào phát huy ra thực lực bản thân, nhất thời trúng chưởng tâm lôi, một tiếng sét nổ vang, đầu của nàng ầm ầm nổ ra, huyết hoa văng khắp nơi, như một đóa hoa, trong nháy mắt hương tiêu ngọc chết.

Huyền Thanh đạo nhân không muốn nhìn thấy Huyết Thần tử tàn sát bừa bãi trong cơ thể của Huyền Ngọc Tiên Cô, không muốn nàng trở thành khôi lỗi, cho nên ta đem hết toàn lực ngươi ra tay giết nàng.

Cùng lúc đó, Huyền Thanh đạo nhân cũng bị Huyết Thần Tử công kích, từng đầu huyết tuyến xuyên thấu thân thể hắn ta, nhất thời khí tuyệt bỏ mình.

Giờ phút này, tiếng xé gió cùng tiếng bước chân đồng thời truyền đến, là các trưởng lão và đệ tử chân truyền nghe thấy động tĩnh, chạy tới.

Hà Lạc đạo nhân, Huyền Kỳ chân nhân, Huyền Tâm đạo cô và Thanh Hư chân nhân chạy tới đầu tiên, liếc mắt đã thấy thảm trạng trong phòng. Hai bộ thân thể trần trụi đổ vào trong vũng máu, một cái đầu lâu huyết sắc từ đó bay ra, đang tính bỏ chạy.

"Huyết Thần tử!"

Tứ đại trưởng lão thấy thế thì giật mình, vội vàng xuất thủ, sử dụng nhiều thần thông khác nhau thì Huyết Thần tử làm sao trốn được, trong khoảnh khắc bị đánh thành một chùm mưa máu, tiêu tán giữa không trung.

Huyết Thần Tử này mặc dù là đồ vật của Huyết Ma, nhưng bản thân cũng không có nhiều lực lượng, chỉ có thể dựa vào phụ thân, thông qua thôn phệ ý chí nó đạt tới mục đích điều khiển thân thể nó, còn có thể kế thừa trí nhớ người này. Phiền toái nhất ở chỗ khó lòng phòng bị, nhất là Huyết Ma tự mình xuất thủ, trúng chiêu lúc nào cũng không biết.

Sau khi diệt Huyết thần tử, mọi người chạy vào trong phòng, nhìn thi thể trần trụi của Huyền Thanh đạo nhân cùng Huyền Ngọc tiên cô, nhất thời như bị sét đánh, một mảnh bi thương!

"Không..." Mọi người ngửa mặt kêu rên.

Thái Huyền Tiên Môn lại mất mạng hai đại trưởng lão!

lành lạnh một chút: thất ca biểu thị, chỉ có thể cam đoan nữ chủ và nữ phối sẽ không chịu nể lục, không thể chết được. Cái khác thì không thể bảo đảm, bởi vì đại cương chính là an bài như vậy, đây là thế giới trước đã được sắp xếp tốt rồi, nó sẽ tự vận chuyển, rất khó tại chủ quán cưỡng ép cải tạo và thay đổi cái đẹp, muội tử chết, thất ca cũng rất bất đắc dĩ a...

136

Chương 130 phương pháp huyết luyện.

Chính là thời tiết xuân về hoa nở, Phù Vân các ánh nắng tươi sáng, hồ mây hơi gợn sóng, bên bờ liễu lục hoa hương.

Hôm nay, một đạo cầu vồng màu tím và một đạo cầu vồng màu xanh đột nhiên từ phía xa bay tới, lần lượt hạ xuống Phù Vân các. Ngay sau đó, đám người Vi Vân từ rừng trúc Tiểu Trúc đi ra, tiến vào đại điện Phù Vân các.

Trải qua mấy ngày nay, bọn người Vi Vân một mực thay nhau tuần tra, ban ngày buổi tối cũng không buông tha, ngược lại không thấy có gì dị thường.

Trước mắt chính là tiếng chuông của Phù Vân Các vang lên, triệu hoán mọi người tiến đến đại điện nghị sự.

Đoàn người tiến vào trong đại điện, Vi Vân ngẩng đầu liền nhìn thấy hai bóng người quen thuộc, một người mặc tử kim hà y, khuôn mặt trái xoan tuyệt mỹ, một đôi mắt phượng rực rỡ, mi tâm điểm một nốt ruồi hồng, có vẻ càng thêm thanh tú tuyệt luân, lại là mẹ ruột của hắn Ngu Yên Vũ, phía sau còn có hai đệ tử chân truyền An Cửu và Tố Nguyệt đứng.

Còn có một người tay cầm gậy, thân thể còng xuống, mắt già nua, mặc một bộ áo bào xanh, chính là tông chủ Dược lão nhân của Dược Vương Tông.

Ngoài ra, đám người chân nhân hiển thế, Lạc Khinh Trần, Bạch Thuật, cùng với tứ đại trưởng lão Phù Vân Các cũng đều ở trong nhóm đó.

Đám người Vi Vân, Ngu Phi Tuyết, Liễu Phi Nhi, Diệp Trầm Ngư sau khi tiến vào đại điện gặp qua trưởng bối trong sư môn mình, cùng với

các vị tiền bối, sau đó hầu hạ ở bên cạnh.

Vi Vân đi tới phía sau Ngu Yên Vũ, gọi một tiếng: "Mẹ."

Mắt Ngu Yên Vũ sáng lên, khẽ gật đầu.

Chân nhân đời thứ nhất nhìn về phía Ngu Yên Vũ, nói: "Sự việc mà Ngu minh chủ vừa nói quả nhiên không sai?"

"Không sai, chắc chắn đã qua." Ngu Yên Vũ nói.

"Ài! Chính đạo nhân gian là thương tang thương mà..." Dược lão nhân thở dài.

Liễu Phỉ Nhi tò mò hỏi: "Cha, đã xảy ra chuyện gì?"

Phù Thế chân nhân than thở: "Mấy ngày nay tu chân giới đã xảy ra vài chuyện lớn, chuyện này hết sức kinh người, đầu tiên là đệ tử chân truyền của Tiểu Mật Tông cảnh giới phản bội, gia nhập Huyết Thần giáo, cũng trộm cắp mười tám pháp bảo trấn tông của Tiểu Mật Tông "Tiết Bàn mật luân" đi, pháp bảo này đã rơi vào tay Huyết Thần giáo, thực lực của Tiểu Mật Tông giảm mạnh, ôi!"

"Lại có việc này?" Mọi người đồng thời biến sắc.

Vi Vân nói: "Ta đã sớm nói rồi, tên đeo mặt nạ kia không phải thứ tốt lành gì. Kỳ thật mấy tên đệ tử Thái Bạch Kiếm Tông cũng do chính tay hắn giết chết, lại vu oan cho ta. Ngày đó Bạch sư huynh đuổi theo hỏi sắc mặt kiêng định, bây giờ Bạch sư huynh bị giết, cảnh sắc làm phản, dự đoán cái chết của Bạch sư huynh quá nửa là không thoát khỏi liên quan."

Bạch Chỉ và Bạch Thuật nghe vậy, ánh mắt lóe lên, Bạch Thuật càng bóp bóp quả đấm.

Phù Thế chân nhân lại nói: "Cái này còn chưa hết, Đại Trí pháp sư của chùa Đại Phật bị Huyết Ma thần tử nuốt mất thần trí, trộm cắp

"Phật Vương Phù Đồ cấp chín", đại náo một hồi, giết liền mấy tên đệ tử chân truyền, cuối cùng tự sát mà chết, đến nay chùa Đại Phật vẫn còn xử lý việc này. Ngoài ra, Huyền Thanh đạo nhân và Huyền Ngọc tiên cô của Thái Huyền tiên môn cũng vì Huyết Thần tử mà chết, hiện giờ trong Thái Huyền tiên môn chỉ còn lại năm vị trưởng lão."

Mọi người nghe vậy, sắc mặt đều ngưng trọng, không thể tưởng được chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi mà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, hơn nữa gặp chuyện không may còn là nhân vật cấp bậc trưởng lão của bảy tông chính đạo, có thể nói là tổn thất cực lớn, bất kỳ nhân vật cảnh giới Pháp tướng nào cũng đều có thể xảy ra., Đều là những người đã trải qua khổ tu trên trăm năm, vô cùng quý hiếm và trân quý, như Vi Vân, Nguyên Vũ, Diệp Trầm Ngư, Liễu Phỉ Nhi tuổi còn trẻ mà đã phá cảnh trở thành Pháp Tướng, chỉ đếm được trên đầu ngón tay, đều có mệnh cách bẩm sinh siêu phàm, không thể sánh nổi.

Tuy xảy ra chuyện đều là người của liên minh chính đạo, nhưng mọi người cũng không có ý cười nhạo, dù sao đều là người của tu chân giới chính đạo, thỏ chết hồ bi, tuy tiên hiệp đồng minh và liên minh chính đạo đối lập với nhau, nhưng còn chưa đến mức rút đao đối mặt, mục đích của mọi người đều giống nhau, đó chính là tam đại ma giáo.

Ngu Yên Vũ nói: "Chuyện về Huyết Thần tử, may mà các ngươi phát hiện sớm, Tiên hiệp đồng minh của chúng ta mới có thể tránh được tai kiếp này. Ngày đó ta nhận được tin tức, trước tiên triệu tập các đạo hữu cảnh giới Đại Pháp của Đồng Minh, kiểm tra thực hư. Quả nhiên từ đó phát hiện mấy tên Huyết Thần tử, nếu không phải kịp thời bắt được thì hậu quả khó lường, khó tránh khỏi gây ra tổn thất không nhỏ."

Vi Vân thầm nghĩ trong lòng: "Bởi vì việc này mà hy sinh Phi Vũ sư tỷ, quả thực rất tiếc nuối, nếu không phải như thế, hắn cũng sẽ không bị vây công, tiến đến giết Minh Đức Sơn Nhân, phát hiện Huyết Thần tử trên người hắn, còn đoạt được Thái Huyền Mẫu Kiếm."

Nghĩ tới đây, Vi Vân cảm thấy mình vẫn phải tranh thủ thời gian tăng lên tu vi mới được, sớm đánh tan Ma giáo, trả cho thiên hạ một bầu trời sáng sủa.

Lúc này, Dược lão nhân lấy từ trong túi ra một cái bình ngọc dương chi, nói: "Mấy ngày qua lão hủ luyện chế một ít đan dược, trong khoảng thời gian này những người trẻ tuổi các ngươi cũng khổ cực rồi, đây là phần thưởng dành cho các ngươi, chớ chối từ."

Nói xong liền lấy từ trong bình ngọc ra một ít đan dược, phân biệt hướng đám người Vi Vân bay tới, mỗi người trong tiểu đội tiên hiệp mỗi người đều lấy được một viên.

Vi Vân tiếp được đan dược, nhìn đan dược trong tay to bằng ngón cái, kim quang chói mắt, tản ra mùi đan dược nồng đậm.

Người khác có lẽ không nhận ra viên thuốc này, nhưng Vi Vân liếc mắt liền nhìn ra, viên thuốc này rõ ràng là "Pháp Tướng đan", là một loại đan dược nằm trong rất nhiều đan dược của Dược Vương Tông xếp hạng cực kỳ gần, có thể trợ giúp tu sĩ Nguyên Anh viên mãn phá cảnh, tăng lên xác xuất đột phá đến Pháp Tướng cảnh., Nếu như đã tu thành pháp tướng, thì có thể trợ giúp củng cố tu vi, gia tăng pháp lực, hướng pháp tướng trung kỳ bước vào. Pháp tướng đan cực kỳ khó luyện chế, mà cần rất nhiều dược liệu quý hiếm, cũng dựa vào tu vi cùng tích lũy của Dược lão nhân hơn nửa đời người., Chỉ có thể lấy ra mười viên mà thôi, giá cả cũng cực kỳ đắt đỏ, vốn là không bán ra ngoài, nhưng trước mắt là thời khắc mấu chốt của chính ma đại chiến, cũng không thể để ý nhiều như vậy, đi ra dâng hiến, trước tiên phải tăng thực lực của mọi người lên mới là người đầu tiên.

Mọi người thu hồi Pháp Tướng đan, chờ sau khi trở về sẽ dùng.

Ngu Yên Vũ cũng lấy ra một chồng tiền bạc, chính là một chồng tiền phù lục nguyên anh tam phẩm, mỗi người năm tấm, cũng nói: "Đây là phần thưởng vất vả của các ngươi trong khoảng thời gian này."

Mọi người cũng không khách khí, thu tiền phù.

Vi Vân thừa cơ nói ra: "Nương, ta dự định bế quan hai tháng, tu luyện một môn thần thông, không biết có thể an bài một sư tỷ thay ta tuần tra hay không?"

Hắn dự định bế quan một thời gian ngắn, tu luyện Côn Bằng thành Côn Bằng Thủ Toan Nghê, tu luyện môn thần thông này, cần một hoàn cảnh yên tĩnh, khổ tu bảy bảy bốn mươi chín ngày, mới có thể thành công, mà tỷ lệ thất bại cũng không nhỏ, hơi chút sai lầm, liền có nguy hiểm tính mạng.

Nhưng trước mắt chính ma đại chiến, tùy thời đều gặp phải nguy hiểm khó có thể tưởng tượng, bởi vậy, tăng lên thực lực, lửa sém lông mày.

Đối với yêu cầu của hắn, Ngu Yên Vũ sao lại không nghe theo, bèn nói: "Ta sẽ để An Cửu và Tố Nguyệt ở lại chỗ này, ngươi an tâm tu luyện là được. Các chủ có chỗ nào cung cấp cho Vân Nhi tu luyện không?"

Chân nhân Phù Thế vội nói: "Chỉ là một tĩnh thất, tự nhiên là có, Khinh Trần, ngươi lập tức an bài cho Vân sư điệt một gian tĩnh thất."

Lạc Khinh Trần gật đầu, mỉm cười nói: "Vân Nhi, con đi theo ta." Nói xong đứng dậy.

Vi Vân vội vàng đi theo qua.

Lạc Khinh Trần dẫn theo Vi Vân ra khỏi đại điện, phi thân tới tầng cao nhất của Phù Vân các. Nơi này là chỗ ở của cô và chân nhân Phù Thế giới, đứng ở đó có thể quan sát toàn bộ hồ mây, có thể thấy được những ngọn núi lớn xung quanh, trên đỉnh đầu là mây trắng, bầu trời xanh biếc như giơ tay là có thể chạm tới.

Vi Vân cùng Lạc Khinh Trần tiến vào một gian phòng, trong phòng có một cửa ngầm, trong cửa ngầm là một tĩnh thất, không gian khá rộng rãi, bên trong bày biện đơn sơ, chỉ có một tấm đệm, mấy cái bồ đoàn,

cùng với một ít đồ vật cổ quái, trong phòng còn thoang thoảng mùi thơm trầm.

Lạc Khinh Trần vỗ vai Vi Vân, dịu dàng nói: "Vân Nhi, căn phòng này là chỗ ta bình thường tĩnh tu luyện, con cứ ở chỗ này bế quan là được, sẽ không có ai tới quấy rầy con đâu."

"Đa tạ mẹ đỡ!"

Vi Vân khom người cảm tạ.

"Ngoan, chớ khách khí với mẹ nuôi." Lạc Khinh Trần xoa đầu hắn, sau đó mỉm cười xoay người rời khỏi tĩnh thất.

Vi Vân nhìn đôi mông béo của nàng đong đưa, vòng eo mềm mại không khỏi có chút tâm thần chập chờn, vội vàng thu nhiếp tinh thần, làm cho mình không suy nghĩ lung tung, không phải chỉ là nữ nhân sao... Vi Vân lắc đầu, đóng cửa ngầm, đi vào bồ đoàn tĩnh thất ngồi xuống.

Tuy bên trong lờ mờ, nhưng lấy tu vi Vi Vân, tầm mắt có thể nhìn thấy rõ.

Tĩnh thất này bày biện đơn sơ, đồ vật bên trong chỉ cần liếc mắt là có thể quét xong, mềm nhũn hết thảy, bồ đoàn, Vi Vân quét mắt nhìn một vòng, trông thấy một đôi vật cổ quái kì lạ mềm nhũn ở bên cạnh, vội vàng dời ánh mắt, trong lòng thầm nghĩ: "Nhất định là ta nhìn lầm rồi, mẹ nuôi chính là cao nhân của tu chân giới, trong tĩnh thất sao lại có thứ đồ vật này?"

Ngay sau đó, hắn lại ngửi thấy một tia khí tức kỳ quái như có như không. Có lẽ người khác không biết, nhưng Vi Vân cả ngày ở cùng nữ nhân. Đêm khuya đàn ca, làm sao không biết được, cỗ khí tức kỳ quái này rõ ràng chính là khí tức của dịch nhờn trong cơ thể nữ tử toát ra, mùi vị rất quen thuộc với hang nhỏ, Cầm Nhi, Thi Nhi, tứ đại yêu Cơ khi giao hợp, trên người đều phát ra.

Vi Vân nhất thời ngẩn ngơ, Lạc Khinh Trần trong tĩnh thất làm sao... có loại khí tức này?

"Nhất định là ta nghe nhầm rồi."

Vi Vân âm thầm nói với mình đã nghe lầm, ánh mắt lại không tự chủ được quét về phía mềm nhũn, bên cạnh có một cái ngọc đài nhỏ, trên đó đặt từng cây ngọc xử thô dài, có xanh biếc, có màu trắng, cũng có màu đỏ, chính là các loại bảo thạch chế tác thành, gốc rễ thô dài, có cánh tay to như người trưởng thành, dài đến nửa thước... Đây rõ ràng là vật xa xỉ đến từ Âm Nguyệt Hoàng Thành, phu nhân quý tộc trên đại lục chuyên dùng.

Vi Vân lại nhìn về phía tấm giường mềm kia, chắc là giường xuân mà Lạc Khinh Trần dùng lúc bình thường để nghỉ ngơi?

"Không được, ta không thể tiếp tục suy nghĩ nữa, bà đỡ này thánh khiết tới cỡ nào, là nữ thần bình thường, sao ta có thể nghĩ bậy như thế, khinh nhờn với nàng, thật là tội đáng chết vạn lần mà!"

Vi Vân đập vài cái lên ngực khiến bản thân tỉnh táo hơn một chút.

Ngồi yên một lát, thu hồi tâm tư Côn Bằng, sau đó Vi Vân lấy ra "Pháp tướng đan" mà Dược lão nhân cho. Suy nghĩ một chút, hắn vẫn thu lại, hắn cũng không cần viên thuốc này, mặc dù ăn vào, cũng chỉ là hơn hai trăm năm pháp lực mà thôi, tìm cơ hội thôn phệ một hai cường giả Pháp Tướng thì cũng có, nhưng viên thuốc này có thể giúp cho một người phá cảnh, dùng để làm toàn cảnh, có vẻ càng thêm hiếm có, phải giữ lại để dự phòng.

Vi Vân từ trong không gian Càn Khôn lấy ra lượng lớn dược liệu, từng đống lớn đặt ở trước người chuẩn bị cho tu luyện thần thông. Những dược liệu này đều là hắn theo tà dị giáo mà đến, số lượng cực kỳ khổng lồ, mà lại vô cùng quý hiếm, có thì ngay cả Dược Vương tông cũng không có, nếu không phải hắn có không gian ống tay áo càn khôn rất lớn, dùng pháp khí trữ vật khác, còn không nhất định có thể chứa được.

Có những thứ dược liệu này, Vi Vân mới dám tu luyện Xi Tê Thiên Thần Thủ Côn Bằng, môn thần thông này tu luyện thập phần nguy hiểm, cần rất nhiều dược liệu, đan dược và phù tiền làm hậu thuẫn, mới có thể đảm bảo thành công, cho dù không thành công, cũng có thể bảo đảm không mất mạng.

Vi Vân lấy lò luyện đan ra, mất mấy ngày luyện chế một đám đan dược chữa thương, nhất là bên trong còn có một viên Sinh Cơ Tạo Cốt Đan, việc này là để phòng vạn nhất.

Sau khi chuẩn bị sẵn đan dược và dược liệu, Vi Vân vẫn chưa thu hồi lò luyện đan, mà là đặt lò luyện đan trên mặt đất, gia nhập vào bên trong từng đoàn từng đoàn Thái Dương Chân Hỏa. Ngọn lửa màu vàng óng hừng hực thiêu đốt, hòa tan vạn vật, còn Vi Vân thì đứng ở một bên, duỗi tay phải ra, chậm rãi chui vào bên trong Thái Dương Chân Hỏa.

Bởi vì Thái Dương Chân Hỏa đã rời tay, giờ phút này nó thuộc về trạng thái vô chủ, cho nên ngay cả bản thân Vi Vân cũng khó tránh khỏi bị thiêu đốt. Tay vừa mới duỗi ra, liền cảm thấy một cỗ đau nhức kịch liệt đánh tới, vội vàng rụt tay về, chỉ thấy từ cổ tay phải trở xuống, toàn bộ đều bị đốt cháy.

"Thái Dương Chân Hỏa quả nhiên lợi hại!"

Vi Vân trừng lớn hai mắt, cố nén đau đớn, một tay run rẩy không ngừng.

Tu luyện Toan Nghê xé rách thiên thần tay Côn Bằng, nhất định phải như vậy, phải dùng Tam Muội Chân Hỏa, Liệt Diễm Chân Hỏa các loại hoả diễm, đốt cháy bàn tay của mình, kết hợp huyết luyện, kết hợp với công pháp Côn Bằng xé rách thiên thần tay Côn Bằng, trải qua thiên chuy bách luyện, có thể đem bàn tay luyện chế thành tồn tại cường đại như pháp bảo, có được lực lượng xé trời xé đất!

Vi Vân tu luyện chính là Thái Dương Chân Hỏa, phẩm chất hỏa diễm vượt xa Tam Muội Chân Hỏa và Liệt Diễm Chân Hỏa, xác xuất thành

công cao hơn một chút, tu luyện cũng nhanh hơn, thuận lợi hơn, thời gian thừa nhận thống khổ tương đối ít hơn một chút, các đời chưởng giáo Thái Huyền tiên môn qua nhiều thế hệ., Có mấy chưởng giáo thậm chí tại thời điểm tu luyện môn thần thông này, có người chịu đựng không nổi thống khổ mà dừng lại, có đạo tâm thất thủ tẩu hỏa mà chết, cực kỳ hung hiểm. Vì thế, Vi Vân đặc biệt chuẩn bị một ít đan dược cùng dược tài làm phụ trợ, chính là sợ bản thân chịu đựng không nổi.

"Oành!"

Một đoàn thái dương chân hỏa ném xuống, toàn bộ lò luyện đan bốc lên một ngọn lửa màu vàng nhạt.

Vi Vân thiết lập một kết giới cách âm, sau đó nín hơi ngưng thần, lần nữa đưa tay vào, bàn tay tiến vào trong Thái Dương Chân Hỏa, mặc dù bị một tầng Pháp lực bao phủ, vẫn có dấu hiệu hòa tan, vội vàng vận chuyển công pháp Xi Tê Thiên Thần Thủ, toàn thân Pháp lực nhất thời mãnh liệt cuốn tới., Rơi vào bàn tay phải, theo một con đường hành công đặc thù lưu động, toàn bộ bàn tay đều nổi lên một mảnh kim quang, dưới sự thiêu đốt của Thái Dương Chân Hỏa, bàn tay không còn bị hòa tan, mà là tuôn ra một cỗ huyết dịch đỏ tươi. Trong quá trình này, Vi Vân phải chịu thống khổ cực kì lớn, bị Thái Dương Chân Hỏa không ngừng thiêu đốt thống khổ!

Tuy là như thế, vì tu thành môn thần thông này, nhưng nhất định phải kiên trì đến cùng, cả người hắn run rẩy, nghiến răng nghiến lợi, trợn mắt trừng, toàn thân không ngừng toát ra mồ hôi to bằng hạt đậu, quần áo trên người rất nhanh đã ướt đẫm.

Trong quá trình thiêu đốt không ngừng, máu chảy ra từ bàn tay Vi Vân cũng đang không ngừng biến hóa từ màu đỏ máu bắt đầu chuyển hóa thành màu vàng nhạt.

...

Chính đạo tu chân giới một mảnh đại loạn, ngay cả chính đạo thất tông cũng tổn thất thảm trọng, gãy mấy trưởng lão cùng đệ tử chân truyền, ba đại ma giáo lại không thấy chút động tĩnh nào, phảng phất quên chính ma đại chiến này vậy, toàn bộ Thiên Long thần giáo đều đang bận rộn xây dựng sơn môn, luyện công, luận bàn, không có ý tiến vào lãnh địa chính đạo tàn sát bừa bãi.

Phương bắc của Thiên Vận đại lục là Bắc Châu, Bắc Châu có một quốc gia, gọi là Bắc Địch quốc, Bắc Châu là lãnh địa của Thiên Ma giáo, Bắc Địch quốc là quốc gia của Ma tộc, người trong quốc gia đều là đầu mọc sừng dài, thân khoác vảy, làn da ngăm đen, con dân Ma tộc thân hình cao lớn, nhân khẩu mặc dù không nhiều, chỉ có mấy chục vạn, một phần ngàn cũng không đến, nhưng mỗi một người trong Ma tộc đều cực kỳ cường hãn, thể chất đặc thù, huyết thống cường đại, có sức mạnh lấy một địch trăm.

Bắc Địch quốc lưng tựa vào một ngọn núi lớn, trên núi có một quần thể kiến trúc khổng lồ, cửa vào tựa như đầu trâu, được luyện chế từ tinh thạch màu đen cứng rắn, có thể so với một kiện pháp khí, trước cửa có rất nhiều thủ vệ Ma giáo đứng thẳng, đều là đệ tử Thiên Ma giáo, ai nấy đều mặc áo bào đen, eo đeo lưỡi dao sắc bén.

Giờ phút này, trong đại điện sơn môn Thiên Ma giáo, ngồi hai bên ghế khách, bên phải là một nam tử trung niên, mặc long bào màu vàng, trên trán mọc sừng rồng, dáng vẻ không giận tự uy, chính là giáo chủ tà dị Kim Giao lão Tà.

Nam tử bên trái là một lão giả mặc trường bào màu đỏ tươi, mặt không biểu tình, ánh mắt hiện ra huyết quang, trong miệng lộ ra hai cái răng nanh dài nhọn. Nếu như người nhìn thấy, rất dễ bị khí tức tàn nhẫn trên người phát ra chấn nhiếp. Đây chính là Huyết Ma giáo chủ Huyết Thần giáo.

Trước mắt, hai giáo chủ hai đại ma giáo này đều dời ánh mắt về phía một chiếc ghế dựa lớn ở giữa, phía trên có một bóng người màu đen đang ngồi, hoàn toàn không thấy rõ tướng mạo khuôn mặt, cả người

như một cái bóng, trên thân tản mát ra hắc vụ nhàn nhạt, lại là Cửu U Ma Khí có được sau khi tu luyện Cửu U Bí Điển.

Huyết Ma nhìn bóng người màu đen này, nói: "Ta đã xuất thủ, dạo một vòng ở tu chân giới chính đạo, cũng không có người nào có thể làm gì ta. Hiện tại tu chân giới chính đạo đại loạn, chính là thời cơ tốt để chúng ta tiến công, nghiên mực đài, vì sao ngươi chậm chạp không muốn động thủ?"

Hóa ra bóng người màu đen này chính là giáo chủ Thoa Đài lão ma của giáo Thiên Ma giáo - một trong những giáo chủ tam đại ma giáo là thần bí nhất.

Lão ma nghiên mực lười biếng nói: "Chớ vội, đừng vội, đừng vội... Thời gian còn sớm, nếu bọn họ còn đang loạn, vậy thì chờ bọn họ loạn hết, chúng ta cũng dễ xem náo nhiệt một chút, xem xong náo nhiệt, rồi mới động thủ cũng không muộn mà."

Kim Giao lão Tà nói: "Chỉ sợ đến lúc đó bọn hắn khôi phục lại, chúng ta đã lỡ cơ hội, nếu lần này cũng thất bại, Thần Tôn trách tội xuống, chúng ta làm sao đảm đương nổi?"

"Ặc, ha ha..."

Lão ma nghiên mực chỉnh thân thể, nói: "Khu đại lục này... Sớm hay muộn sẽ rơi vào lòng bàn tay chúng ta, thiên đạo cuồn cuộn, chuyện thống nhất Thiên Vũ đại lục đã thế không thể đỡ, không ai có thể ngăn cản, ta chỉ lo thắng quá nhẹ nhàng, không có tính khiêu chiến gì, vậy quá nhàm chán rồi... tịch mịch a! Không thú vị a! Hy vọng đám người chính đạo có thể cố gắng hơn một chút, không nên làm cho người ta quá thất vọng, nếu không thật sự rất không thú vị..."

Vừa nói, vừa thở dài liên tục, dường như hận tu chân giới chính đạo không thành thép.

Kim Giao lão Tà nói: "Ngươi đã nắm chắc như vậy, ta sẽ không nói gì nữa. Dù sao Thần Tôn cũng nói, đại chiến lần này lấy ngươi cầm

đầu, cho dù có thất bại, cũng là do ngươi đổ lên đầu, chớ có lôi ta vào."

"Yên tâm, yên tâm..." Lão ma Tuyền Cơ đài vẫn điềm tĩnh như cũ: "Trước đó không lâu, Thần Tôn Du Thái Hư trở về, báo cho ta biết, bốn đại lục còn lại, tỷ như Thiên Cầm đại lục, đại lục đều đã hoàn thành thống nhất, mảnh thế giới này của chúng ta, chỉ có Thiên Vận đại lục chúng ta còn chưa thống nhất, bất quá... Thiên Đạo của thế giới này mỗi vạn năm một lần luân hồi, lần này thống nhất là không thể ngăn cản, người thắng nhất định là Thần giáo chúng ta."

"Chuyện này, ta tuyệt đối tin tưởng đám người chính đạo kia, đúng là một đám ngu ngốc mà, bị lão tổ đùa bỡn trong lòng bàn tay, lão tổ chỉ là ta hơi giở thủ đoạn, bọn họ đã không chống đỡ nổi rồi, ha ha..."

Huyết Ma điên cuồng cười ha hả.

...

137

Chương mười ba, ta xuất quan rồi...

Thời gian lặng lẽ chạy trốn, trong nháy mắt đã qua hơn hai tháng, toàn bộ đại lục cũng cáo biệt mùa xuân, vào mùa hè, thời tiết dần dần nóng lên, khắp nơi đều có thể nghe thấy tiếng côn trùng kêu, còn có tiếng ếch trong hồ truyền đến, Phù Vân các đứng sừng sững ở dưới một mảng mặt trời chói chang màu vàng, ngẫu nhiên có thể thấy được bốn phía hồ mây có đệ tử mặc đạo bào màu lam đi qua.

Trong tĩnh thất tầng cao nhất của Phù Vân Các, bên trong lò luyện đan, bàn tay Vi Vân vẫn đang thiêu đốt trong Thái Dương Chân Hỏa, tuy nhiên hắn đã thay tay đổi ngón tay, tay trái đổi thành tay trái, bởi vì trước đó một tháng tay phải của hắn đã tu thành 'Thiên Thần Thủ', bây giờ tay trái cũng sắp thành đại công cáo thành.

Giờ phút này, tay trái của hắn ở dưới Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt, không ngừng toát ra từng luồng từng luồng huyết dịch màu vàng, huyết dịch bao phủ toàn bộ bàn tay, ngay sau đó, huyết dịch dung nhập vào trong da, chỉ thấy làn da một mảnh kim quang lập loè, toàn bộ bàn tay bán trong suốt, có thể thấy được huyết nhục cùng xương cốt bên trong, tất cả đều một mảnh vàng óng, như dòng chảy, thậm chí còn có thể tùy tâm sở dục biến hóa hình thái.

"Liệt Thiên Liệt Địa, Côn Bằng!"

Vi Vân quát khẽ một tiếng, toàn bộ bàn tay chấn động, Thái Dương Chân Hỏa bên trong lò luyện đan đều hút vào lòng bàn tay, biến mất không thấy, thành công đã thành, vận công thu những Thái Dương Chân Hỏa dư thừa này vào trong cơ thể luyện hóa.

Vi Vân thu luyện đan lô, thở ra một hơi, nhìn hai bàn tay của mình, đều là một mảnh màu vàng kim óng ánh, chính là dấu hiệu Côn Bằng xé rách Thiên Thần Thủ tu thành, pháp lực vừa động, liền khôi phục thành huyết nhục bàn tay bình thường, chỉ cần vận công, liền có thể

chuyển hóa thành màu vàng óng, có lực lượng xé trời xé đất, cảnh giới càng cao, pháp lực càng mạnh, lực lượng bộc phát ra càng cường đại.

Toan Nghê không hổ là một trong thập đại tuyệt học đương đại của Côn Bằng, là tồn tại có huyết nhục, luyện chế thành pháp bảo, đây là khái niệm gì? Chẳng khác nào người tu luyện, mặc dù không có pháp bảo trong tay, chỉ bằng vào đôi bàn tay cũng đủ để đối chiến cùng cường giả có pháp bảo mà không rơi vào thế hạ phong chứ không rơi xuống hạ phong., Pháp bảo là vật lợi hại cỡ nào, có thể tăng cường thực lực trên phạm vi lớn, người người trông mà thèm, Côn Bằng xé rách kinh mạch, huyệt khiếu thậm chí huyết nhục thuộc tính, hai tay luyện chế thành pháp bảo, chuyện này quả thực doạ người.

Bất quá môn thần thông này tu luyện cũng cực kỳ khó khăn, Vi Vân sở dĩ có thể thuận lợi như vậy, ngoại trừ tu luyện qua Thái Huyền Chân Kinh, còn có chuẩn bị đại lượng đan dược cùng dược tài, có thể giúp hắn chịu đựng thống khổ tra tấn, cùng với phòng ngừa hai tay bị đốt hỏng, ngoài ra chính là dựa vào Thái Dương Chân Hỏa hòa tan đặc tính vạn vật, đổi lại là Liệt Diễm Chân Hỏa hoặc Tam Muội Chân Hỏa, tuyệt đối không có hiệu quả như vậy.

"Không biết có khả năng đem toàn thân luyện thành dạng này không? Khi đó, ai có thể đánh với ta một trận?" Vi Vân nhìn hai tay của mình, đột nhiên ý nghĩ kỳ lạ xuất hiện.

"Không có khả năng..." Vi Vân lại lắc đầu: "Nếu như có thể như thế, chỉ sợ các đời tiền bối của Thái Huyền Tiên Môn đã sớm thử qua, hiển nhiên là không có khả năng."

"Không đúng!" Vi Vân đang muốn rời khỏi tĩnh thất, bỗng nhiên lại dừng lại, thầm nghĩ: "Bọn họ không có khả năng, không có nghĩa là ta không có khả năng."

Hắn đột nhiên nhớ tới bản thân mang theo pháp bảo "Vô Tự Kim Thư", có thể thôi diễn vạn vật, môn thần thông này của Thái Huyền tiên môn chỉ có thể tu luyện hai tay, là vì không biết con đường tu

luyện công pháp cùng phương pháp rèn, nếu có thể biết được con đường hành công cùng pháp môn của toàn bộ cơ thể, chưa chắc không thể tu luyện toàn bộ thân như pháp bảo.

Nghĩ tới đây, Vi Vân liền vội vàng để chữ viết khẩu quyết của thần thông vào trong quyển Vô Tự Kim Thư, Vô Tự Kim Thư đầu tiên là phun ra một đoạn phù văn, sau đó bắt đầu thôi diễn 《Tê Tê Thiên Thần Thủ》.

Phù văn phun ra rơi vào không gian thức hải Vi Vân, lập tức bị hắn hấp thu tiêu hóa, chính là phương pháp phá giải phong ấn Thái Huyền Mẫu Kiếm.

Vi Vân từ trong tay áo càn khôn lấy ra Thái Huyền Mẫu Kiếm, thanh tuyệt thế tiên kiếm này phát ra ánh sáng chói mắt, hơi dùng sức một chút liền có xu thế cắt đứt không gian.

Vi Vân vận chuyển pháp lực, dựa theo phù văn thuật lại, rót pháp lực vào Thái Huyền Mẫu Kiếm, nhất thời thanh kiếm này phát ra một tiếng kiếm ngâm réo rắt, quang hoa tuôn ra càng thêm chói mắt, nhưng phong ấn đã được giải trừ, có thể nhận chủ. Hắn từ đầu ngón tay hạ xuống một giọt tinh huyết, dung nhập vào bên trong Thái Huyền Mẫu Kiếm, chỉ một thoáng, thanh kiếm này "Ông" một tiếng, nhanh chóng thu nhỏ lại, quang mang cũng thu liễm, đâm vào mi tâm Vi Vân.

Vi Vân vẫn không nhúc nhích, nhìn kiếm Thái Huyền mẫu dung nhập vào mi tâm của mình, tiến vào không gian thức hải.

Từ nay về sau, Thái Huyền Mẫu Kiếm trở thành đồ vật của một mình Vi Vân, chỉ cần hắn không đồng ý, dù là người của Thái Huyền Tiên Môn, cũng đừng hòng thúc giục được mảy may.

Tu thành Xi Tê Thiên Thần Thủ Côn Bằng, lại tế luyện Thái Huyền Mẫu Kiếm, lúc này mới từ tĩnh thất đi ra, cửa ngầm, chính là một gian phòng khởi động, bên trong bày biện các loại đồ dùng quý giá cổ kính.

Tiếng nước ào ào vang lên, Vi Vân quay đầu nhìn lại, liền thấy phía sau bình phong có người đang tắm, bên cạnh treo quần lụa màu phấn trắng, cùng với cái yếm và quần lót. Vi Vân tò mò chuyển qua bình phong, liền thấy thân thể trắng như tuyết ngồi trong thùng tắm, dưới xương quai đều ngâm trong nước, nhìn không rõ lắm, lúc này chính diện nhìn hắn, khuôn mặt tuyệt mỹ có thể thổi rách, một đôi mắt đẹp hiện ra nụ cười nhạt nhòa.

"Vân Nhi, đã xuất quan?" Cô gái này chính là Lạc Khinh Trần.

"A... Làm, mẹ kiếp..."

Vi Vân sợ tới mức cả người toát mồ hôi lạnh, vội vàng quay đầu đi qua, vừa nói: "Đúng vậy, mới xuất quan, không ngờ mẹ nuôi ở đây tắm rửa, ta lập tức đi ra ngoài!"

Vi Vân nhanh chóng đi ra cửa, nhất thời vội vàng, quên mở cửa "Bịch" một tiếng, ót đụng vào cửa.

"Thằng nhóc này... đi đường đừng vội, cẩn thận một chút." Giọng nói nhẹ nhàng của Lạc Khinh Trần vang lên.

"Vâng, vâng."

Vi Vân mở cửa đi ra ngoài, sau đó lại đóng lại.

Đã thấy hai phu nhân trung niên xinh đẹp canh giữ cửa, đang sững sờ đánh giá hắn.

"Khụ, làm phiền rồi..."

Vi Vân trong lúc nhất thời xấu hổ vô cùng, vội vàng dùng Pháp Tướng bao bọc toàn thân, hóa thành một đạo lưu quang năm màu, từ Phù Vân Các phi thân hạ xuống, chạy về phía rừng trúc Tiểu Trúc, thoát đi chỗ này là chỗ khác lạ.

Lúc này Vi Vân tu luyện thành thần thông, lại tế luyện Thái Huyền Mẫu Kiếm, có thể nói là xuân phong đắc ý, không khỏi bồng bềnh đứng lên, một tay xách lồng chim, một tay phe phẩy quạt xếp, ngẩng đầu ưỡn ngực bước vào rừng trúc Tiểu Trúc.

"Chào buổi sáng, sư tỷ."

Vi Vân nhìn thấy An Cửu ngồi trong sân của trúc lâm Tiểu Trúc ăn đậu phộng, cười tủm tỉm vấn an.

"Ồ, nguyên lai là Vân sư đệ, đây là xuất quan?" An Cửu một thân sa y màu tím, gõ hai chân, hơi ngẩng đầu nhìn hắn, chiếc vớ màu tím trên đùi thon dài đặc biệt dễ thấy.

"Vậy thì không, bây giờ thực lực bản chân nhân đã tiến nhanh, toàn bộ rừng trúc Tiểu Trúc, ha ha... Không ai đánh thắng được ta, ta không phải nhằm vào sư tỷ ngươi, ta nói là tất cả mọi người nơi này." Vẻ mặt Vi Vân ngạo nghễ, đi vào trong phòng.

"Oa, lợi hại như vậy."

An Cửu vỗ vỗ tay, đánh rơi mảnh vụn của đậu phộng trên người xuống, đi về phía Vi Vân.

Bỗng nhiên, Vi Vân cảm thấy vùng bụng mát lạnh. Cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy quần của mình bị người ta giật xuống. Một cái côn thịt thô dài từ bên trong bật ra, dáng vẻ nóng hôi hổi, gió hạ thổi qua, đũng bộ lạc mát lạnh một trận.

"Sư tỷ, ngươi làm gì vậy?" Vi Vân trừng mắt với An Cửu.

"Ngươi không phải rất lợi hại sao? Ha ha..." An Cửu giật giật đũng quần của gã rồi xoay người rời đi.

Vi Vân nghiến răng nghiến lợi nói: "Sư tỷ, ngươi hãy đợi đấy, lần sau ta nhất định sẽ không tha cho ngươi."

"Oa, ta sợ quá nha."

An Cửu lắc mông tiến vào căn phòng của mình.

Vi Vân xách theo ống quần, bước nhanh tiến vào nhà mình, kéo một cái, đũng quần đều bị An Cửu xé rách, dù thế nào cũng phải đổi một cái mới lạ mới có thể ra ngoài gặp người.

Trong phòng chỉ có hai người Cầm Nhi và Thi Nhi đang tĩnh tu, tứ đại yêu Cơ không có ở đây.

Thấy Vi Vân vào cửa, nhị nữ vội vàng đứng dậy, Thi Nhi kinh hỉ nói: "Nghe nói ngươi đã bế quan, không muốn vừa đi liền là hai tháng. Mau lại đây..."

Vi Vân đóng cửa, mỗi tay mỗi người ôm lấy hai vị tỷ tỷ xinh đẹp, vừa cởi áo cởi áo, vừa hỏi: "Mấy người Xuân Cơ đi đâu vậy?"

Ba người lên giường, Cầm Nhi cởi quần áo nói: "Trong ngày huynh bế quan, bốn vị tỷ tỷ nói có chuyện quan trọng, liền rời đi, để chúng ta chuyển lời cho huynh vài câu."

"Nói cái gì?" Vi Vân nằm xuống.

Thi Nhi cưỡi lên người, đem thịt của hắn nhét vào trong huyệt nhỏ, dừng một chút, mới bắt đầu lách vào, cũng nói ra: "Ừm... Các nàng đã nói, để cho ngươi chớ lo lắng chuyện luyện đan, còn nói... A... Còn nói tạm thời không để ý tới Ma giáo, phải cẩn thận chính đạo nội loạn, đề phòng Thái Huyền tiên môn."

"À, ra là vậy."

Trong lòng Vi Vân khẽ động, tứ đại yêu Cơ đích thị là về bên cạnh Ngự Châu nương nương, chắc hẳn trong thời gian ngắn Ngự Châu nương nương sẽ không tìm mình tính sổ, Ma giáo cũng tạm thời sẽ không tiến công, nhưng không biết tin tức của các nàng là không

chính xác, theo lý mà nói là đúng, trên thực tế Thái Huyền tiên môn cũng thật sự là một mực gây khó dễ với hắn.

Lúc này cầm nhi đặt mông ngồi ở trên ngực nó, trước mắt là một cái lỗ nhỏ béo ngậy, môi hồng hào, ở giữa nứt ra một khe thịt màu đỏ tươi, thật sự cực kỳ diễm lệ.

"Phụt phụt, phụt phụt..." Đôi mông mềm mại của Thi Nhi rơi lả tả, đâm thẳng vào thân xác Vi Vân.

Cầm Nhi dùng bàn tay ngọc xé khe thịt huyệt của mình làm lộ ra tất cả quang cảnh bên trong khe thịt, khiến cho Vi Vân nhìn thấy tỉ mỉ. Bắt đầu từ trên lớp lông xinh đẹp kia sẽ mọc ra một hạt đậu đỏ tươi., Sau đó là nước tiểu nhỏ trong khe thịt, cùng lỗ cạp phía dưới bị Vi Vân khai phá, theo ngón tay của đàn cầm cạy mở khe thịt, trong lỗ thịt nếp nhăn đều nhìn thấy rõ mồn một, đã có từng tia dâm dịch từ bên trong phân tiết ra.

Vi Vân thưởng thức khe thịt nhỏ của cây đàn cầm, hai tay nắm một đôi chân ngọc đen sì của nàng, đặt lên mặt mình, nhẹ nhàng ngửi khí tức mê người trên đó, khí tức dâm mao của tiểu huyệt, khí tức của túi rác màu đen, còn có mùi thơm nhàn nhạt, cùng một chỗ phiêu đãng trong hơi thở, làm cho người ta lâng lâng, mơ mơ màng muốn say.

Vi Vân liếm liếm đôi tay ngọc của Cầm Nhi, lại hỏi: "Khoảng thời gian này có phát sinh chuyện gì không?"

Cầm Nhi giơ đôi tất lên trên mặt hắn, môi khẽ vuốt, mềm mại hoạt bát, xúc cảm tuyệt vời, nàng cười nói: "Nói cũng lạ, hai tháng nay quả thật không thấy có người trong Ma giáo tới quấy rối, ngay cả Huyết thần tử cũng chưa từng xuất hiện. À, đúng rồi... Tiên hiệp chúng ta lại có thêm mấy cường giả pháp tướng cảnh giới, thực lực tăng nhiều đây."

"Hóa ra tình vô cùng tốt." Vi Vân híp mắt hưởng thụ cảm xúc, cùng hương vị của đôi tay chân đồng hành.

Bất luận là Ngu Phi Tuyết hay là Thất Dạ, mỗi người đều là những người nổi bật trong thế hệ trẻ tuổi tu chân giới. Mỗi nhân vật thiên tài trong tông môn, sớm đã có tu vi Nguyên Anh viên mãn, được "Pháp Tướng Đan" của Dược lão nhân trợ giúp, rất thuận lợi đã đột phá đến cảnh giới Pháp tướng. Bây giờ phân đội chia nhỏ dưới đường đi mười người, tất cả đều là người Pháp Tướng sơ kỳ, có thể được xưng là "Chân nhân", mở một phương tông môn, chỉ cần được tông môn chính đạo bảy tông tán thành là được.

Mà trên Pháp Tướng, chính là Độ Kiếp. Đây cũng là cảnh giới cao nhất mà nhân sĩ tu chân giới có thể đạt tới. Đến cảnh giới Độ Kiếp, chính là cường giả tuyệt thế, toàn bộ đại lục có thể đếm trên đầu ngón tay. Mỗi một người đều là nhân vật đỉnh phong trên cả đại lục, từ Pháp Tướng đến Độ Kiếp là một cảnh giới khó có thể vượt qua. Thậm chí cảnh giới này còn khó khăn hơn nhiều so với việc từ Trúc Cơ đến Pháp Tướng cộng lại. Vô số cường giả Pháp Tướng cả đời đều dừng lại ở cảnh giới trước mắt, không cách nào đột phá, tiếc nuối mà cuối cùng.

"Bộp bộp bộp..." Tốc độ cắm của Thi Nhi càng lúc càng nhanh, không ngừng có nước dâm từ chỗ hai cái tính khí kết hợp chảy ra, bỗng nhiên nàng dùng sức ngồi xuống, phát ra một tiếng vang "Bốp" kịch liệt, toàn bộ thân thể mềm mại nhất thời run lên, sữa lớn trước ngực nhảy lên, hang động nhỏ co rút kịch liệt, phun ra ồ ồ dâm thủy, sau đó thở hồng hộc đứng dậy.

Vi Vân xoay người đứng dậy, đặt đàn nhi dưới thân, trực tiếp là những thao tác mãnh liệt, giỏi làm cho đàn nhi rung động, sóng nhũ ba không ngừng dâng lên, một đôi sữa to trước ngực nhảy lên không thôi, không bao lâu đã nghênh đón cao trào trong những tiếng gầm rú.

Vi Vân lại rút ra thịt côn, để nhị nữ vươn ra từng tia thịt chân, lòng bàn chân khép lại, bao phủ lấy côn thịt của hắn, sau đó tới lui lui, côn thịt dính đầy nước mắt lộ ra mười phần bóng loáng, rút lui ở dưới đôi đũa thịt, mang đến trận trận khoái cảm, kích thích khó nói.

"A, chân thịt của hai vị tỷ tỷ thật sự là càng ngày càng vui..." Vi Vân thở dài, động tay chân muốn bắn ra ngoài.

Cầm Nhi và Thi Nhi không ngừng hoạt động chân tay, đón lấy hắn rút ra, một đôi giày da màu xanh ngọc chân, một đôi giày màu đen ngọc chân, đều mềm mại trơn bóng, đường cong ưu mỹ.

Hai cô gái không ngừng cười khanh khách, Thi Nhi nói: "Ngày nào cũng chơi đùa, không thấy chán à?"

Vi Vân nói: "Như vậy không phải là hai tháng chưa chơi rồi sao, à, ta sắp bắn rồi..."

Vi Vân đẩy nhanh tốc độ, một cây gậy thịt to dài xuyên qua xen kẽ giữa hai cô gái ở giữa.

Vào thời khắc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, thanh âm của Ngu Phi Tuyết vang lên: "Tiểu Vân Xuất quan? Tại sao cả ngày trốn trong phòng thế, mau ra đây, theo ta tuần tra đi."

Vừa dứt lời, cửa lớn "Bành" một tiếng bị người đạp văng ra.

Lúc này Vi Vân vừa vặn sống lưng nhức mỏi, từng cỗ nồng đậm tinh túy từ tiểu nhãn bắn ra, tại giữa đôi giày thịt của Cầm Nhi cùng Thi Nhi bộc phát ra, bắn khắp nơi, lúc ánh mắt Ngu Phi Tuyết phóng vào, đầu rùa Vi Vân còn ở giữa khe hở giữa chân thịt nhị nữ nhẹ nhàng run run, đầu rùa màu đỏ tím tản mát ra trận trận nhiệt khí.

Vi Vân trừng mắt nhìn Ngu Phi Tuyết xông tới, Ngu Phi Tuyết vẻ mặt kinh ngạc nhìn hắn, khuôn mặt không khỏi ửng đỏ.

"Vị cô nương này, vì sao ngươi ngay cả cửa cũng không gõ?" Vi Vân vội vàng thu hồi nhục côn, dùng tay che lại.

Đôi mắt phượng của Ngu Phi Tuyết lóe lên, đùa giỡn nói: "Ai sẽ giống như ngươi, dưới ánh mặt trời ban trưa... Còn đang ngủ nướng, trả chút ít đi ra cùng ta tuần tra."

"Tỷ... Ngươi có thể nhốt cửa lại một chút hay không."

"Được ạ."

"Vậy ngươi nhốt đi."

"Chờ tất cả mọi người tới thưởng thức dáng vẻ của ngươi, có đóng lại cũng không muộn."

"Ngươi..."

Vi Vân vội mặc quần áo vào, khoác một thân nho sam từ trên giường xuống, Cầm Nhi và Thi Nhi cũng sửa sang lại quần áo, đi theo sau Vi Vân, một bên vấn an Ngu Phi Tuyết.

Mấy người ra khỏi phòng, đi vào rừng trúc Tiểu Trúc, Liễu Phỉ Nhi cùng đám người đã vây quanh nói chuyện phiếm ở nơi đó, đều là những chủ đề không đâu vào đâu, như là Âm Nguyệt Hoàng thành lại ra cái quần áo gì mới, Dược Vương tông có nên khai phát Trú Nhan Đan mới hay không...Về phần cái gì Ma giáo a..., Những đề tài chính ma đại chiến, giữa các nữ tử không nói chuyện với nhau, trừ phi Vi Vân, Thất Dạ, Thiếu Trạch có mặt ở đây, nhưng Thất Dạ, Thiếu Trạch và Diệp Trầm Ngư đều đi tuần, bọn họ phụ trách chính là ban ngày.

"Khụ! Các vị, ta xuất quan rồi."

Chúng nữ nghe vậy, ngữ khí ngừng lại, nhìn thoáng qua Vi Vân, sau đó tiếp tục nói chuyện phiếm, không có phản ứng chút nào.

"Ta xuất quan rồi..." Vi Vân bất mãn với biểu thị không thèm để ý của các nàng.

Liễu Phỉ Nhi vẫy tay với Vi Vân, nói: "Tiểu Vân, ngươi tới thật đúng lúc, mau tới rót trà cho chúng ta."

"Ta..." Vi Vân bối rối đi tới cầm ấm trà trên bàn lên rót đầy nước trà vào trong chén các nàng: "Các vị sư tỷ, là đang thảo luận đại sự của tu chân giới gì đó sao?"

"Không có a, chúng ta đang thảo luận là giao tiếp là giao hảo cùng Tề Quốc đẹp mắt, hay là hữu liễm đẹp mắt, làm sao?" Trong lá cây kỳ quái hỏi ngược lại.

"Ồ, như vậy..." Vi Vân đứng ở một bên, nhàm chán nhìn các nàng nói một câu, ta một câu, đông kéo tây.

...

Trong sơn môn Thiên Long thần giáo, giáo chủ Tống Chung, Ngự Châu nương nương, cùng với Huyết Man, Tiết Hải, Nghiêu Qua mười đại trưởng lão Thiên Long thần giáo, đều tụ tập cùng một chỗ.

Ma công tử, Yêu công tử, Huyết công tử, cùng với một vài đệ tử chân truyền của ba đại Ma giáo khác, đều đứng ở một bên. Trong đó phía sau Huyết công tử còn có một hòa thượng đầu trọc, đầu tròn, khoác tăng y màu đỏ, chính là một trong ba công tử chính đạo, một trong những công tử chính đạo của Tiểu Mật Tông., Bây giờ chỉ là tùy tùng của Huyết công tử, bởi vì trúng Huyết thần tử, đã dần dần chuyển hóa thành khôi lỗi, tuy còn có thể bảo trì thần trí, có được ý thức của bản thân, nhưng kỳ thật tâm linh đã sớm bị Huyết thần tử thôn phệ đồng hóa, những hành động này đều không tự chủ được, hoàn toàn chịu trái phải Huyết công tử, trong mắt thỉnh thoảng lóe ra huyết quang.

Yêu công tử cao lớn, toàn thân lông vàng, trên trán có một chữ "Vương" nói: "Vì sao còn chưa tấn công tu chân giới chính đạo, thật nhàm chán!"

Tống Chung thản nhiên nói: "Việc này ta cũng không biết, nhưng chúng ta không thể làm loạn, hết thảy đều nghe theo phân phó của ba vị Giáo chủ, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bên trên trách tội xuống, ai cũng không gánh nổi trách nhiệm."

Huyết công tử bỗng nói: "Thừa dịp hôm nay mọi người đều ở đây, bổn công tử có một chuyện muốn nói với các vị, mời các vị tiền bối hỗ trợ. Đúng rồi, nếu đợi chút nữa ta sẽ đắc tội với ai đó, mong các vị tiền bối thông cảm cho."

Tống Chung nói: "Huyết công tử cứ nói đừng ngại."

Huyết công tử nói: "Lần trước tấn công Tử Nguyệt tiên môn, pháp bảo Thiên Hi cổ cầm của ta bị người ta cướp mất, ta tính đoạt lại, không biết các vị tiền bối có nguyện ý giúp đỡ không?"

Lời này vừa nói ra khỏi miệng, đôi mắt đẹp của Ngự Châu nương nương nhíu lại, tứ đại yêu Cơ đứng ở phía sau nàng cũng ánh mắt lóe lên.

Chuyện Thiên Hi Cổ Cầm của Huyết công tử bị Vi Vân cướp đi đã sớm truyền khắp toàn bộ Thiên Long Thần Giáo, không phải bí mật gì. Hắn vẫn luôn tuyên bố muốn giết chết Vi Vân, đoạt lại pháp bảo, nhưng mãi không động thủ, bởi vì ngoại trừ người của Huyết Thần Giáo ra, hắn không hề ra tay, bởi vì ngoại trừ người của Huyết Thần Giáo., Những người còn lại đều không muốn giúp hắn, người của Thiên Ma giáo không muốn ra tay, là bởi vì trên lệnh, trước khi Chính đạo phát động tiến công tu chân giới, không được tự động động tay động chân, để tránh hỏng đại sự, tà dị giáo cũng như thế., Ngoài ra bởi vì duyên cớ của Ngự Châu nương nương, cho nên bọn họ đều tận lực tránh để đối kháng với Vi Vân, bởi vì Ngự Châu nương nương đã nói với bọn họ rằng Vi Vân là nàng đã an bài nội ứng ở tu chân giới chính đạo, ra lệnh, chẳng những không thể đánh hắn, thậm chí lúc cần thiết còn phải ra tay giúp đỡ hắn.

Chuyện này làm cho Huyết công tử rất bất đắc dĩ, hắn nghe nói đám người Minh Đức Sơn tập kích Vi Vân, ngược lại còn bị giết. Hắn kinh ngạc với thực lực của hắn bây giờ, biết lấy thực lực của mình và đám người Tiết Hải, ở trong Vân Châu, tuyệt đối không đánh lại được Vi Vân, bởi vì Vân Châu là địa bàn của Phù Vân Các, nhân vật có đẳng cấp khác như Phù Thế chân nhân hay Lạc Khinh Trần đều

có thể xuất hiện dọa người bất cứ lúc nào, hắn không dám tùy tiện mạo hiểm.

Ngự Châu nương nương trừng mắt nhìn Huyết công tử, nói: "Ta đã sớm nói Vi Vân là người của ta, ngươi đang chất vấn câu nói của ta?"

Huyết công tử cả giận nói: "Nhưng hắn đoạt pháp bảo của ta!" Tuy hắn đánh không lại Ngự Châu nương nương, nhưng hắn dựa vào núi cứng, ngự Châu nương nương cũng không dám làm gì hắn.

Ngự Châu nương nương hừ lạnh nói: "Ngươi nay được mười tám Niết Bàn mật luân của Tiểu Mật Tông, còn muốn Thiên Hi Cổ Cầm làm cái gì?"

Huyết công tử quát lên: "Con mẹ nó ta căn bản không thúc dục được pháp bảo này!" Vốn dĩ thành công giới sắc đoạt được pháp bảo từ Tiểu Mật Tông, nhưng sau khi Huyết công tử cầm tới tay, phát hiện bất luận dùng phương pháp gì cũng không thúc giục được pháp bảo này, điều này vô cùng xấu hổ.

Bất quá mặc dù như thế, để một kiện pháp bảo ở trên người, dù sao cũng tốt hơn không có, mặt mũi cũng tốt hơn đi, vả lại còn có thể làm suy yếu thực lực Tiểu Mật Tông, cớ sao còn không làm.

"Đó là vấn đề của ngươi, ngươi không được thì cho ta dùng."

Huyết công tử không muốn nói những chuyện này với nàng, lúc này liền hỏi: "Xin hỏi nương nương, ngươi thật sự muốn bao che tên Vi Vân này?"

Ngự Châu nương nương nói: "Hắn giúp chúng ta đánh chết Pháp Tướng cao thủ như Minh Đức Sơn Nhân, Hồng Y pháp sư, ngươi không nhìn thấy sao?"

Huyết công tử nói: "Những thứ này rõ ràng là công lao của sư tôn Huyết thần tử, có liên quan gì tới hắn? Rõ ràng hắn chính là của

ngươi..."

"Câm miệng!" Ngự Châu nương nương gầm lên một tiếng, cắt lời hắn.

"Thế nào, ngươi muốn đánh ta sao? Đến đây đi, bản công tử hôm nay cũng muốn nhìn xem ngươi có dám hay không." Huyết công tử nghiêng mặt đi, quay về phía Ngự Châu nương nương.

"Hừ! Ngươi tự giải quyết cho tốt cho ta." Ngự Châu nương nương hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, phất tay áo rời đi.

Tứ đại yêu cơ đi theo phía sau nàng, một tấc cũng không rời.

Huyết công tử nhìn bóng lưng nàng, trong mắt lấp lóe hung quang.

Mọi người thấy bọn họ cãi vã, không nói một lời, Tống Chung đứng dậy rời đi trước, những người còn lại cũng từ từ tản đi.

Lúc này, Huyết Man bỗng nhiên đi tới bên cạnh Huyết công tử, thấp giọng nói: "Huyết công tử, bổn trưởng lão ủng hộ ngươi, ta đã sớm không vừa mắt lão yêu phụ kia rồi!"

Huyết công tử nghe vậy, ánh mắt sáng lên, nói: "Ý của trưởng lão là..."

Huyết Man nói: "Ta có thể giúp ngươi đoạt lại pháp bảo, có ta ở đây, lại thêm các trưởng lão Tiết Hải, đối phó một tên tiểu tử Nhân tộc như ngươi chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?"

Huyết công tử nghe vậy mừng rỡ, Huyết Man có tu vi Độ Kiếp viên mãn, có hắn ra tay, lo gì đại sự chứ, cho dù chống lại chân nhân Phù Thế cũng không sợ, lập tức nói ngay: "Vậy xin đa tạ trưởng lão, bây giờ ta sẽ gọi toàn bộ bọn họ cùng lên."

Huyết Man lại hạ giọng nói: "Nhưng mà, sau khi chuyện thành công, ngươi phải tìm người phối hợp với ta... giết ngự châu."

Lời vừa nói ra, Huyết công tử nhất thời chấn động, nhìn xung quanh mấy lần, thấy trong đại điện mọi người đều đã đi vắng, không có ngoại nhân ở đây, lúc này mới trầm giọng nói: "Ta biết nàng ấy khiến trưởng lão ngươi rất mất mặt, yên tâm, chỉ cần một thành việc này, bản công tử nhất định sẽ trợ giúp ngươi."

"Dù sao cũng đang ở cảnh nội Vân Châu, việc này cần bàn bạc kỹ hơn, không thể hành động qua loa được."

"Yên tâm, bổn công tử sẽ chuẩn bị đầy đủ, an bài thỏa đáng, lúc động thủ ta sẽ gọi ngươi."

"Vậy thì... hợp tác vui vẻ?" Trong khoảng thời gian này ở Thiên Long thần giáo, Huyết Man cũng học được đồng đảng phạt khác nhau.

"Hợp tác vui vẻ!"

...

138

Kế dụ địch thứ 13. Đầu chẳng được gì.

Bóng đêm từ từ hạ xuống, bầu trời đêm đầy sao lấp lánh, đặc biệt đẹp mắt, hồ mây dâng lên trận trận sóng lớn, vỗ bờ hồ, phát ra trận trận tiếng bọt nước, đến đêm, khắp nơi liền truyền đến trận trận tiếng ếch kêu cùng côn trùng kêu, không khí một mảnh nóng bức, cũng may thỉnh thoảng có gió núi đánh tới, thổi một trận thanh sảng.

Lúc này Diệp Trầm Ngư và đám người Thất Dạ đều đã trở về. Buổi tối là thời gian đám người Vi Vân phụ trách tuần tra nên đã khởi hành rời khỏi Phù Vân Các. Đám người Vi Vân, Ngu Phi Tuyết, Liễu Phỉ Nhi, Dung Hòa, Diệp Lý bay về phía Bắc Vân Châu.

Sơn môn ở gần Thiên Long thần giáo phía bắc Vân Châu là nơi có khả năng xuất hiện yêu nhân Ma giáo nhất, bởi vậy đây là nơi đầu tiên đi tuần tra.

Dưới bóng đêm, tinh quang chiếu rọi trên người năm người, mỗi người đều có phong độ, Vi Vân tất nhiên một thân khí thế dương cương, bốn người càng là phong tư yểu điệu, bay ở giữa không trung, tựa như Vân Trung tiên tử.

Vi Vân chân đạp lên Thái Huyền Tử kiếm, kiếm quang xẹt qua giữa trời như một đạo lưu quang, tốc độ này so với hồ lô phi hành nhanh hơn rất nhiều, cái hồ lô nát kia hắn sớm đã gác lại không dùng.

Liễu Phỉ Nhi vỗ cánh Phong Thần, tốc độ không ai có thể so sánh được. Phi hành dẫn đầu, thường thường cứ bay được một khoảng thì nàng vẫn cứ đứng nguyên tại chỗ chờ bọn họ.

Pháp khí của ba người Ngu Phi Tuyết, Dung Lệ đều là Nguyệt Hoa Luân, một loại pháp khí nửa tháng tiếp cận trăng tròn, tập hợp phi hành và công phòng thành một thể. Đây là pháp khí chỉ Tử Nguyệt

tiên môn mới có, phối hợp với Tử Nguyệt Già Thiên Công uy lực càng tăng thêm.

Năm người bay ở sông núi Vân Châu rất lâu, hết thảy đều bình thường, cũng không có tình huống gì đặc biệt. Trên thực tế, nếu có cái gì bất thường, Đại yêu bên trong Vân Châu sẽ lập tức biết được, sau đó truyền tin tức cho Phù Vân Các, Phù Vân các sẽ phái người xử lý. Nhưng đám người Vi Vân đại biểu chính là Tiên Hiệp Đồng Minh, là chuẩn bị thứ khác, có thể nói là hai tầng bảo đảm.

Sau khi dò xét một vòng, năm người đáp xuống một sườn núi. Nơi này có vài gian nhà tranh, chính là nhà tranh mà trong khoảng thời gian này đám người Liễu Phỉ Nhi kiến tạo ra, là để thuận tiện đặt chân. Các nàng xây hơn mười gian nhà tranh tại Vân Châu, tuy rằng đơn sơ, nhưng các loại vật phẩm đều đầy đủ, dùng để nghỉ ngơi một thời gian ngắn ngủi.

Đi vào nhà tranh, mọi người bưng rượu ra khỏi phòng, lại lấy ra các loại mỹ thực cất giữ bên trong, đậu xanh ra, xào đậu phộng, ngồi quanh cửa phòng, nhìn lên bầu trời, vừa ngắm sao, vừa nói chuyện phiếm.

Thôi được, còn tuần tra cái gì, chẳng qua là đem chỗ nói chuyện phiếm từ rừng trúc Phù Vân các đổi thành nhà tranh trong núi mà thôi.

Vi Vân nằm nghiêng trên cỏ ở một bên, ngẩng đầu nhìn lên tinh không không không nói.

Tuy rằng các nàng không coi tuần tra ra gì, nhưng hắn cũng không dám làm như vậy, lỡ như thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ví dụ như yêu nhân Ma giáo thừa lúc vắng mà vào, thì tất cả đều chậm mất rồi. Hiện giờ, Vi Vân cũng coi như là tài cao gan lớn, đã tu thành hai đại thần thông hiu quạnh âm trầm tĩnh cùng Xi Tê Thiên Thần Thủ, lại tế luyện Thái Huyền Mẫu Kiếm, chỉ hận không thể lập tức tiến vào Thiên Long thần giáo, lại xé to tên kia ra thành tám khối.

Liễu Phỉ Nhi chớp mắt nhìn lên tinh tú trên bầu trời, đôi mắt đẹp như vầng trăng khuyết chợt lóe, nàng nghiêng đầu nói: "Trầm cổ điển tịch, bên trong có nhắc tới, nói đại lục chúng ta là một quả cầu hình tròn, nhưng vì sao nhìn qua lại có vẻ bằng phẳng? Chẳng lẽ là tiền bối thượng cổ nói bậy?"

Ngu Phi Tuyết lấy tay chống cằm, nói: "Không phải nói bậy, ta từng suy nghĩ, nếu đại lục là một quả cầu, nhất định phải cộng thêm đại lục bốn phương còn lại, đại lục năm phương cộng lại, mỗi khối đại lục đều chiếm cứ một mặt, lại thêm vùng đất Tứ Hải, có khả năng là hình cầu rồi."

Ánh mắt Liễu Phỉ Nhi sáng lên: "Phi Tuyết tỷ tỷ nói có lý."

Dung cùng uống một chén rượu: "Sách cổ ghi lại, năm đại lục đều có phương viên ức vạn dặm, rộng lớn vô biên, cách biển nhìn nhau, tứ hải chi địa càng là vô biên vô hạn, hơn nữa hung hiểm dị thường, coi như chúng ta đã tu đến pháp tướng cảnh giới, tiến vào tứ hải chi địa., Cũng không có khả năng còn sống, trong khoảnh khắc liền bị Yêu vật trong biển nuốt giết, coi như là cường giả cảnh giới Độ Kiếp cũng chưa chắc có thể toàn thân trở ra. Chỉ có Tôn Giả đạt được thành tựu Địa Tiên Quả vị, mới có thể rong chơi giữa bốn biển, ngao du năm phương đại lục, đó mới là thần tiên trong đó, thật sự là khiến người ta hâm mộ!"

Diệp Lý cũng nói: "Chuyện này không nói tới, nghe nói ngôi sao trên trời cũng như vậy. Thế giới này của chúng ta, nhìn từ những ngôi sao khác, cũng chỉ là một ngôi sao mà thôi, quả thực là muối biển cảu biển cả. Có thể thấy được vũ trụ mênh mông, chúng sinh nhỏ bé, là người tu hành chúng ta, có thể phi thiên độn địa, siêu phàm thoát tục trong mắt phàm nhân, nhưng đối với vũ trụ mênh mông mà nói, chỉ là một hạt bụi trần, bé nhỏ không đáng kể."

Vi Vân ở bên cạnh nghiêng tai lắng nghe cuộc đối thoại của các nàng, lần này thì tốt hơn một chút, không bằng ban ngày há mồm ngậm miệng là trang phục, nội dung bên trong cũng coi như là cao

hơn một chút, thậm chí có nội dung Vi Vân cũng chưa từng nghe qua.

Cũng chỉ có đám người Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi, từ nhỏ đã được tông môn hun đúc, kiến thức rộng rãi. Biết được những chuyện này, Vi Vân ngày tu hành ngắn ngủi, thời gian nhàn rỗi đều lấy ra tu luyện tâm pháp và thần thông, nào có lòng dạ nào mà đi xem loại sách cổ này?

"Ọt ọt, ọt ọt."

Liễu Phỉ Nhi cầm vò rượu lên đổ vào trong miệng, uống một lúc lâu mới buông vò rượu xuống, vết rượu dọc theo cằm chảy xuống, vừa vặn rơi xuống bãi cỏ cạnh Vi Vân.

Vi Vân vừa mới xê dịch được vị trí, bỗng nhiên một cước của Liễu Phỉ Nhi giẫm mạnh xuống, một bàn chân mặc giày thêu đường kính xanh trắng đặt trên bắp đùi hắn, nhất thời không thể di chuyển được.

Vi Vân trừng mắt nhìn về phía Liễu Phỉ Nhi, nói: "Phi nhi muội muội, muội..."

Liễu Phỉ Nhi ngoảnh mặt làm ngơ, vỗ bàn tiếp tục nói: "Một ngày nào đó, bản đại tiểu thư nhất định phải ngao du khắp đại lục, đi ngôi sao khác nhìn một cái!"

Trong lúc nói chuyện, một cước dẫm mạnh xuống, lập tức khiến cho hai bắp đùi của Vi Vân đau nhức, Vi Vân nắm chặt lấy bàn chân của nàng rồi từ từ dịch sang một bên.

"Ta còn phải đi một chuyến phiêu bạt nơi tứ hải, khiến đám hải yêu kia nghe tin sợ mất mật!"

Lại một cước đạp xuống người Vi Vân, lần này không phải dẫm lên đùi nữa mà là... bụng dưới!

Nói thì chậm, nhưng xảy ra thì nhanh, Vi Vân dùng một tay nhanh chóng cởi giày thêu của Liễu Phỉ Nhi ra, sau đó dời thân thể về phía sau. Mặc dù động tác đã nhanh lắm rồi, nhưng Liễu Phỉ Nhi vẫn giẫm trên người hắn. Chân vừa vặn không trùng hợp, vừa vặn đạp trên thân thể nhục côn của hắn!

"A..." Vi Vân trừng lớn hai mắt, nghiến răng nghiến lợi, nhịn xuống cảm giác bị kích thích khác thường.

Liễu Phỉ Nhi cũng cảm thấy có chút kỳ quái, lúc này giày của nàng đã được cởi ra, trên chân ngọc khéo léo chỉ bọc một đôi khăn mỏng màu xanh da trời, đôi chân mềm mại trơn trượt đặt ở trên một cành thịt mềm mại. Cành thịt này còn đang chậm rãi bành trướng, nàng hơi ngẩn ra, chân ngọc đè lên gậy thịt nhẹ nhàng ma sát vài cái, đồng thời nhìn về phía Vi Vân, nói: "Tiểu Vân, ngươi làm sao vậy, không sao chứ?"

"Ta, ta không sao..." Vi Vân miễn cưỡng cười nói.

"Hì hì, hay lắm."

Liễu Phỉ Nhi cười xấu xa, chân kia cũng đạp xuống. Vi Vân nhanh tay lẹ mắt, vội vàng cởi cả chiếc giày trên chân nàng ra, tránh cho vận mệnh "đạp đạp"., Nhất thời hai chân của thiếu nữ đẹp đều rơi vào trong hông hắn, lúc này thân côn của Vi Vân đã thẳng tắp, Liễu Phỉ Nhi hung hăng gảy đôi giày thịt màu lam trên đó, một chân ma sát lên đầu rùa của hắn, một chân ở trên người côn của hắn khiêu khích.

"A..." Vi Vân cảm thấy huyết dịch toàn thân đều hội tụ lại, thật sự là kích thích khôn tả, gã không chống đỡ nổi nhất chính là đôi giày thịt của nữ tử xinh đẹp, huống chi còn là thiếu nữ tuyệt sắc Liễu Phỉ Nhi, thật sự quá non quá mềm.

Liễu Phỉ Nhi một bên dùng ngón chân như rác khều khều khều lấy côn thịt của Vi Vân, một bên cùng đám người Ngu Phi Tuyết nói chuyện với nhau, còn Vi Vân thì hai tay đang nắm chặt mấy cái chén

nhỏ chân của nàng, nàng cảm thụ được vẻ hoạt bát ôn nhiệt ở bên trên, vẻ mặt biến hóa vô cùng phức tạp.

Tứ nữ đều say sưa một trận, vì muốn thống khoái, cũng không cần pháp lực xua tan ý rượu, không bao lâu liền say khướt, nói năng cũng trở nên nói năng lộn xộn.

Ngu Phi Tuyết lảo đảo chộp vào ngực Liễu Phỉ Nhi, nói: "Tiểu Phỉ Nhi, ta muốn nhìn xem ngực ngươi..."

"A, Phi Tuyết tỷ tỷ, tỷ tới thật sao? A, không được, người ta thật ngứa ngáy a..." Liễu Phỉ Nhi thấy thế, cũng đi nắm lấy ngực của Ngu Phi Tuyết, cách quần ngọc của nàng ta đang siết chặt.

Dung Hòa đã chạm cốc uống rượu với Diệp Lý, ngươi uống một ngụm, ta uống một ngụm, thỉnh thoảng lại ném một hạt đậu phộng vào miệng.

Vi Vân nắm lấy cành lá ngọc của Liễu Phỉ Nhi chơi đùa thỏa thích, đang muốn cởi quần giao nhau một phen thì bỗng nhiên lòng có cảm giác, trong đầu xuất hiện một bức hình ảnh, ở một chỗ phía trên rừng rậm, giữa không trung xẹt qua mấy đạo thân ảnh, tổng cộng bốn người, ai cũng khoác trường bào màu đỏ tươi, trên lưng một đôi cánh như dơi, trên lưng mỗi người đeo một đôi cánh bằng thịt., Trong tay nắm cương xoa, hai mắt huyết hồng, nhục sí chớp động, nhanh chóng lao về phía trước. Người cầm đầu đặc biệt, trên đầu mọc ra một bướu thịt, như trái tim vật lộn, trong tay hắn nâng một cái La Canh, kim chỉ hướng phía nam.

Cả người Vi Vân chấn động, vội vàng thu hồi tâm tư của Giao Bằng, đứng lên nói: "Mấy vị sư tỷ, e rằng có yêu nhân Ma giáo xông vào Vân Châu rồi."

Hắn phi thường xác định hình ảnh vừa rồi trong đầu là đang phát sinh, đây là năng lực có được sau khi đột phá đến pháp tướng cảnh giới, dùng linh thức đi cảm giác sự vật chung quanh, có tỷ lệ thành công cực lớn, nhưng bình thường cường giả pháp tướng cảm giác

được phạm vi tương đối có hạn, bình thường sẽ không vượt qua trăm dặm.

Vi Vân vừa rồi cảm giác được hình ảnh phát sinh, hẳn là đã vượt qua một trăm dặm, đây là chỗ tốt do pháp lực hùng hậu của hắn mang đến.

"Không phải chỉ là mấy yêu ma giáo thôi sao... Tiểu Vân, nhiệm vụ đơn giản này giao cho ngươi, ngươi đi giết bọn họ... tất cả." Ngu Phi Tuyết say khướt nói.

"Được rồi, đánh không lại ta sẽ gọi các ngươi lại."

Vi Vân vung Thái Huyền Tử kiếm lên, phi thân đi về hướng mấy môn nhân Huyết Thần giáo kia.

"Mấy yêu nhân Ma giáo như vậy đánh không lại... Thôi, đừng trở về nữa... Ô..." Ngu Phi Tuyết kéo cả ngực Liễu Phỉ Nhi, ăn nhũ lớn tuyết trắng đang nhảy ra trước ngực nàng.

Hình ảnh mà Vi Vân cảm giác được đúng là người Huyết thần giáo phái tới, là Huyết công tử phái tới, hắn cần phải tìm Vi Vân tính sổ, đoạt lại Thiên Hi cổ cầm.

Hôm nay trong Vân Châu có đám người Ngu Phi Tuyết tuần tra ngày đêm, Huyết công tử không dám xâm nhập quá sâu, nhất là không muốn động thủ với hắn ở bên trong Vân Châu, để tránh người của Phù Vân Các phát hiện sau này đến viện trợ. Bởi vậy, Huyết công tử dự định trước tiên dẫn hắn rời Vân Châu, tốt nhất là dẫn vào địa điểm hắn mai phục trước đó, sau đó mới nhất cử động bắt hắn.

Huyết công tử cũng không biết Thiên Hi Cổ Cầm đã sớm không còn trong tay Vi Vân, cho dù biết, hắn cũng vẫn muốn tìm Vi Vân tính sổ, bởi vì hắn có thù tất báo, chỉ có hắn chọc người khác, người khác nếu chọc hắn, hắn tất sẽ hoàn trả gấp bội.

Lần này xuất động là một trong mười hai đại trưởng lão Huyết Thần giáo, Huyết Khải trưởng lão, một trong mười hai đại trưởng lão, dẫn theo ba đệ tử nội môn có tu vi Kim Đan, Huyết Oa am hiểu Huyết Độn Thuật, cho dù đánh không lại Vi Vân, chạy trốn khẳng định không có vấn đề. Ba tên đệ tử Kim Đan kia chính là mồi câu và pháo hôi, chết cũng không đáng tiếc.

Huyết khôi lỗi dẫn ba môn nhân Kim Đan bay tới chỗ Vi Vân, thấy khoảng cách La Canh chỉ dẫn càng lúc càng gần, hơi cảm ứng một chút đã biết đối phương đã chủ động đưa tới cửa, lập tức không tiến lên nữa, chỉ dừng lại trên một sườn đồi, nhìn một đoàn lưu quang không ngừng tới gần.

"Quả nhiên đã tới."

Huyết sắc gặp phải liền đại hỉ.

Vi Vân chân đạp Thái Huyền Tử Kiếm phi thân lại đây, nhìn thấy bốn thân ảnh trên sườn núi có cánh thịt, ánh mắt ngưng tụ, cao giọng quát: "Yêu nhân phương nào, dám đến Vân Châu của ta gây sự? Còn không mau mau thúc thủ chịu trói, còn đợi đến khi nào? Nếu dám ngoan cố chống cự, nhất định sẽ khiến cho ngươi biến thành bột mịn!"

Máu tươi cũng là cường giả pháp tướng viên mãn, thực lực còn trên cả huyết nhật. Thực tế tốc độ cực nhanh, phi thường thường người có thể sánh ngang. Thân là trưởng lão Huyết Thần giáo, là lão yêu quái sống mấy trăm năm, trong tay có vô số mạng người chính đạo, tâm cao khí ngạo, mặc dù nghe Huyết công tử nói., Vi Vân này không dễ chọc, cũng nghe nói chiến tích của y, ngay cả mấy vị cường giả Pháp Tướng như Minh Đức Sơn cũng không phải là đối thủ, nhưng cũng không để trong lòng, y chỉ cho rằng Vi Vân ở bên trong Vân Châu, hoàn toàn dựa vào Phù Vân các hỗ trợ, mới có chiến tích bực này, thực lực cái gì, đều là chém gió mà ra.

Hắn vừa nghe được giọng điệu cuồng vọng của Vi Vân, nhất thời cười lạnh: "Thằng nhãi ranh dám nói chuyện với ta như vậy, đúng là

chán sống rồi, ngươi có biết bổn tọa là ai không?"

"Ta không có hứng thú biết ngươi là ai, ta chỉ cần biết ngươi không phải người là đủ rồi, xem đánh!"

Vi Vân không nói hai lời, trên người hiện ra sáu cánh tay, mỗi cánh tay đều hóa thành sáu cánh tay dài hơn mười trượng, to cỡ thùng nước, nắm đấm như cối xay, quyền ảnh đầy trời như mưa, nghênh đón đánh xuống đầu ba môn nhân Kim Đan bên cạnh hắn!

"Hừ, tu vi như thế mà cũng dám làm càn trước mặt bổn tọa! Ngươi dù đột phá đến Pháp Tướng trung kỳ thì sao có thể là đối thủ của ta được?"

Huyết báo thấy thần thông Vi Vân tuy không tầm thường, chính là Cửu Tí thần quyền của Dược Vương Tông, pháp lực cũng vô cùng tinh thuần, nhưng muốn giết hắn thật sự là si tâm vọng tưởng. Thậm chí, hắn cảm thấy nếu toàn lực thi triển Huyết Ấn Thần Chưởng có cơ hội rất lớn để tiêu diệt Vi Vân. Không phải do kinh nghiệm của hắn chưa đủ., Mà trong lịch sử tu chân giới, rất ít xuất hiện tượng pháp tướng kích sát Pháp tướng viên mãn, mặc dù đối phương thân mang pháp bảo, nhiều lắm cũng chỉ đánh ngang tay mà thôi, huống chi hắn tinh thông "Huyết độn đại pháp", nếu tình huống không đúng, có thể đào tẩu bất cứ lúc nào, đứng ở thế bất bại.

Nghĩ đến đây, Huyết Hung liền cười lạnh một tiếng, hai tay hóa thành cự chưởng còn lớn hơn quạt hương bồ, lòng bàn tay đỏ thẫm như máu, cũng hóa ra trùng trùng điệp điệp chưởng ảnh, nghênh đón quyền ảnh của Vi Vân.

Giờ phút này, hắn hoàn toàn quên mất lời dặn dò Huyết công tử trước khi xuất phát, để hắn chỉ chú ý dẫn địch nhập vò, ngàn vạn lần không nên ham chiến.

Huyết công tử tuy là thân truyền của Huyết Ma, rất yêu quý hắn, nhưng hắn cũng là trưởng lão, công khai giáo huấn tôn trọng Huyết công tử, nhưng trong lòng ít nhiều có chút xem thường, điều này liền

trực tiếp dẫn đến tận thế của hắn. Huyết công tử mời hắn đến mạo hiểm, dẫn Vi Vân vào rọ, há có thể tùy tiện hành động.

Lập tức, huyết chưởng huyết sắt va chạm cùng quyền ảnh của Vi Vân, phát ra liên tiếp tiếng bạo phá, pháp lực loạn lưu mạnh mẽ khuyếch tán ra chung quanh. Ba tên đệ tử Kim Đan bên cạnh Huyết Kiêu cũng nhao nhao lui về phía sau, sợ bị vạ lây.

"Hừ, quả nhiên cũng chỉ có chút năng lực ấy, còn muốn làm phiền mọi người, ngay cả Huyết Man cũng phải gọi, sợ chết như thế, làm sao làm người thừa kế của Huyết Tổ."

Đối mặt chính diện giao phong, Huyết Hung càng thêm vững tin tu vi Vi Vân không được, lập tức chiến ý lập tức nổi lên, hóa thành một đạo huyết quang nhanh chóng đánh về phía Vi Vân, hai cánh trên lưng vỗ mạnh, từng đầu huyết tiễn bay ra, cuốn sạch Vi Vân.

"Ta còn sợ ngươi bỏ chạy, không muốn phối hợp như thế."

Giờ phút này, Vi Vân cũng rất vui mừng, thấy chỉ là một trưởng lão Pháp tướng mà thôi, với thực lực của hắn hôm nay tự nhiên không sợ đối phương, vốn sợ huyết thống bỏ chạy, cho nên chỉ dùng năm thành pháp lực, thi triển là Cửu Tí Thần Quyền, thần thông khác cũng không sử dụng, pháp bảo cũng chưa từng vận dụng, là vì muốn làm tê liệt đối phương, tìm được cơ hội cho đối phương một kích trí mạng.

Hiện tại huyết khôi lỗi không những không chạy mà còn chủ động tấn công, chuyện tốt đưa tới cửa, Vi Vân đâu chịu bỏ qua, hắn cũng rất muốn thử xem thần thông mới luyện thành và uy lực của Thái Huyền Mẫu Kiếm.

"Quang Âm yên tĩnh!"

Vi Vân bấm niệm chú, nhất thời một đoàn tử quang từ trên người hắn phát nổ, trong nháy mắt tràn ngập phạm vi trăm trượng xung quanh,

tất cả cây cỏ, người, tất cả đều ngưng kết bất động dưới tử quang chiếu rọi.

Huyết Hung vô cùng hung mãnh lập tức dừng lại giữa không trung, ngay cả nụ cười lạnh trên mặt cũng chưa kịp rút đi.

Với tu vi hiện tại của Vi Vân, tuy rằng pháp lực hùng hậu, cũng chỉ có thể duy trì trong nháy mắt một hai cái mà thôi, bất quá một hai cái nháy mắt đã đủ để quyết định thắng bại.

"Tiết Thiên Thần Thủ!"

Tay phải Vi Vân khẽ nâng, tuôn ra một vầng hào quang kim sắc, hóa thành một bàn tay kim sắc to lớn từ trên trời giáng xuống đầu huyết lệ!

Lúc này Huyết Khâu bị "Quang âm tĩnh bất động" trói buộc, cả người không nhúc nhích, ngay cả tư duy cũng đọng lại, làm sao động đậy được. Nhất thời bàn tay màu vàng từ đỉnh đầu gã hạ xuống, năm ngón tay tách ra, trong quá trình rơi xuống kéo ra năm cái đuôi lửa màu vàng, trong tiếng "Xuy xuy" vang lên, không gian đều xuất hiện vết rạn như mặt kính vỡ vụn.

Chỉ trong nháy mắt, cả người huyết bạo liền bị bàn tay màu vàng này xé thành mảnh nhỏ, cả người bị chia thành vài khối, huyết dịch bay đầy trời, mấy đoạn thân thể tàn phế từ giữa không trung rơi xuống.

Hai chớp mắt đã qua, môn nhân Kim Đan của ba Huyết Thần giáo cũng khôi phục tự do, liếc mắt đã thấy tràng cảnh máu me bị giết chết, sợ tới mức không còn chút máu. Gã hú lên quái dị, hai cánh rung lên, định bỏ chạy khỏi hiện trường!

"Các ngươi nào có thể đi, Thái Huyền Mẫu Kiếm, đi!"

Chỉ là người thuộc Huyết tộc cảnh giới Kim Đan, làm sao có thể lọt vào mắt Vi Vân, chẳng qua cũng chỉ là con kiến mà thôi. Thái Huyền Mẫu Kiếm trong nháy mắt bay ra khỏi không gian thức hải của gã,

hóa thành một đạo lưu quang màu trắng xẹt qua giữa trời, chợt nghe vài tiếng kêu thảm thiết truyền đến, ba môn nhân Kim Đan kia liền bị chém thành hai đoạn, thân thể tàn phế rơi xuống.

Thái Huyền Mẫu Kiếm lợi hại cỡ nào, Vi Vân tuy rằng chưa từng tu luyện qua kiếm đạo, không cách nào phát huy ra uy lực lớn nhất của kiếm này, nhưng cũng không ngăn cản kiếm này chặt đứt vạn vật.

"Tụ lý của Càn Khôn!"

Vi Vân thu Thái Huyền Mẫu Kiếm lại, lại sử dụng ra thần thông Càn Khôn Tụ, cuốn thi thể Huyết Hung và ba môn nhân Kim Đan vào trong đó thôn phệ huyết nhục, chuyển hóa ra pháp lực hơn một ngàn năm. Sau khi hấp thu, pháp lực của Vi Vân lập tức bạo tăng gấp đôi, bước vào Pháp Tướng trung kỳ.

"Ôi, trên người còn có tiền phù hợp như vậy, bổn đại gia liền vui vẻ nhận, ha ha..."

Vi Vân thu lại pháp khí trữ vật của tên hung ác, sau đó cười lớn một tiếng rồi quay người rời đi.

Kế dụ địch của Huyết công tử lập tức tuyên cáo thất bại.

139

Chương 134 Phi (Thượng)

Vi Vân từ khi rời khỏi nhà tranh đến chém giết hung thủ huyết sắc. Thế nhưng chỉ qua thời gian nửa nén hương, khi trở lại nhà tranh, tinh không vẫn sáng lạn như trước. Bên cạnh cái bàn trước cửa nhà tranh, Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi đã lăn qua lăn lại trên mặt cỏ, người không biết còn tưởng rằng mình đang giãy giụa, thật ra là sau khi say rượu trở nên loạn.

Chỉ thấy Ngu Phi Tuyết cùng Liễu Phỉ Nhi hai người cởi trần toàn thân, trên đùi chỉ có trên chăn, một cái là vớ màu tím, một cái là giày màu lam, phác họa ra đùi thon dài của các nàng, hai nữ ôm lấy mông đối phương, đem đầu lâu vùi vào dưới thân đối phương, từng ngụm từng ngụm mút môi bắp thịt nhỏ của đối phương, ở trong khe thịt phấn nộn hút qua hút lại, có nghe tiếng chít chít chít, thỉnh thoảng truyền ra một hai tiếng thở hổn hển.

Dung Thanh và Diệp Lý thì vẫn đang đối ẩm, ngươi một ngụm, ta một ngụm nhưng đã say khướt, miệng không biết đang nói bậy gì.

Vi Vân vừa thấy tràng diện hương diễm thế này, làm sao chịu đựng nổi. Nhất thời máu huyết tụ lại hạ thể, gã béo béo hất đầu lên.

"Sư tỷ, giúp đỡ chút."

Vi Vân nhanh chóng cởi sạch quần áo, bay nhào tới, một tay ôm lấy khuôn mặt, một tay kéo quần áo nàng, một tay sờ soạng chân nàng.

"Ai... ai nha?" Dung cùng toàn thân cứng đờ, mắt lờ đờ mê ly nhìn lại.

Đợi sau khi trông thấy Vi Vân, lúc này mới bình tĩnh lại, hỏi: "Sư... Sư đệ, yêu nhân Ma giáo đều đánh giết sao?"

"Có bản chân nhân xuất mã, bọn hắn làm sao có thể sống? A... Sư tỷ, cái mông của ngươi lớn thật đấy."

Vi Vân xé rách cái mông trắng như tuyết của nàng ra, cũng không thèm để ý tới bắp chân của nàng có ướt nhẹp hay không mà trực tiếp đâm thẳng cây côn vào trong.

"A... Nhẹ tay, nhẹ một chút..." Dung Khởi cặp mông béo múp, hai tay chống trên mặt bàn, một tay còn nắm chén rượu.

Vi Vân giơ cao hạ thân một cái, nhất thời một cây gậy thịt từ phía sau khai dung môi thịt, lâm vào trong cà sa của nàng, từng đợt thịt mềm quấn lên, một mảnh ôn nhiệt, nước dâm nhanh chóng tiết ra, ướt át động thịt, cũng ẩm ướt nhục côn của Vi Vân.

Động nhục côn vừa tương phùng, liền hơn nhân gian vô số!

Sau lưng Vi Vân ôm eo dung nhan, thân thể không ngừng vươn ra, rút ra, thịt côn cứng rắn bốc hơi nóng, lần lượt xuyên qua lỗ thịt mềm mại và thong dong, va chạm vào thịt mềm mại nõn nà của nàng, đầu rùa và hoa tâm ma sát vào nhau, tạo nên vẻ đẹp mềm mại, thân thể mềm mại rung động, thân thể mềm mại rung động., Trong miệng thở hồng hộc, chén rượu trong tay đều rơi xuống bàn, hai tay dứt khoát ấn lên mặt bàn, cảm nhận được khoái cảm khi bị người ta thao tác từ phía sau. Thân thể mềm mại lay động, đầu lắc lư, sợi tóc tung bay, đôi mắt quyến rũ cũng mê ly, miệng đàn hương hơi nhếch, từng dòng tiên dịch từ khóe miệng chảy ra.

"Hừ hừ... Vân sư đệ, tên sắc lang như ngươi... Ồ... sẽ không thay cái động nhỏ này chơi đùa hả... A a... Đem cái râu nhỏ của ngươi cắt đi... Ồ... Cũng hơi dùng sức một chút..." Dung cùng với giọng nói nũng nịu hàm hồ không rõ nói.

"Bộp bộp bộp..."

Vi Vân dùng sức đâm vào, tiếng thân thể va đập kịch liệt vang lên không ngừng, dung mạo càng lúc càng cao trào, từ nhụy hoa tràn ra

lượng lớn nước dâm, theo thân côn được rút ra, rơi xuống bãi cỏ, có con bị mài thành bọt biển. Hai người vui vẻ, dâm đãng rất nhanh đã vượt qua trình độ của Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi.

Lúc này, Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi đã từ tư thế liếm nhau huyệt nhỏ, đổi thành hai chân giao nhau, huyệt nhỏ khép lại, ma sát với nhau tư thế hạ thể của đối phương. Hai người đều lộ ra hương diễm náo nhiệt, mồ hôi đầm đìa, dâm thủy róc rách, từ trong hang động phân ra, mùi tanh hôi nhàn nhạt tràn ngập xung quanh.

"Dừng, dừng..." Dung cùng bỗng nhiên run rẩy kịch liệt, toàn thân trên dưới trở nên mẫn cảm vô cùng, vốn da thịt tuyết trắng một mảnh ửng đỏ.

Vi Vân biết nàng đến cao trào đỉnh phong nên không động đậy nữa, chỉ chờ nàng tiết hết âm tinh, lúc này mới tiếp tục xen vào, mà lại càng cắm càng mãnh liệt, làm cho vẻ mặt lần nữa rung động.

"Sư tỷ, ta bắn qua chỗ ngươi một lần, không có vấn đề gì chứ?" Vi Vân vừa lăn qua lăn lại vừa nói.

"Có vấn đề... Đừng bắn vào trong..." Dung và thân thể mềm mại lắc lư, tuy rằng say rượu, nhưng vẫn còn có thể tự hỏi.

"A, cái này..." Vi Vân kích ý đã lên, tốc độ co rút càng lúc càng nhanh, lực lượng cũng càng lúc càng lớn, ba ba ba thanh âm giòn vang, từ pháo bắn ra biến thành tiếng nổ.

Vi Vân dứt khoát ôm lấy khuôn mặt cả người, sau đó bảo trì bản thân bất động, hung hăng từng lần từng lần đập vào chỗ sâu trong huyệt thịt của nàng, thân côn và động nhục không ngừng ma sát, theo tốc độ càng lúc càng nhanh, cuối cùng cơ hồ không thấy rõ được thân thể ra vào, chỉ có nước dâm đãng không ngừng từ chỗ kết hợp giữa hai người bắn tung tóe ra, rơi trên bãi cỏ.

"A, sắp bắn rồi!"

Vi Vân bỗng cảm thấy thắt lưng đau xót, vội vàng đánh ra một đòn tối hậu, thân côn to lập tức xuyên qua lỗ thịt dung mạo, nhét vào chỗ sâu nhất trong tử cung, đồng thời hai tay nâng cặp mông trắng nõn của nàng cũng buông ra.

Buông lỏng tay ra, bị đại lực của Vi Vân đụng vào, chợt nghe một tiếng "choang" vang lên, toàn bộ thân thể mềm mại của nàng đều bị đánh bay ra ngoài, thân thể trắng như tuyết bay ra mấy trượng, rơi xuống bãi cỏ, đầu óc choáng váng, rượu cũng tỉnh táo không ít, cũng may thân là cường giả Pháp Tướng sơ kỳ, thể chất được cường hóa nên không đến nỗi bị thương như vậy.

"A, tên bại hoại này... cư nhiên lại đánh bay ta, ngươi, ngươi, ngươi... Một chút cũng không hiểu được thương hương tiếc ngọc... Sau này không làm cho ngươi..." Dung cùng nằm trên bãi cỏ oán giận nói.

Sắc mặt Vi Vân khô khốc, bản thân giữ cho bản thân bất động, thịt lớn vung lên cao, bắn ra phía trước từng luồng từng luồng nồng đậm tinh thuần, cũng bay ra ngoài mấy trượng, vừa vặn rơi vào trên người Ngu Phi Tuyết cùng Liễu Phỉ Nhi. Hai người đang mài đậu hũ cảm thấy trên mặt mát lạnh, không thể hiểu được.

"Cái gì... Cái gì?" Liễu Phỉ Nhi sờ sờ huyết tương trắng đục trên mặt.

Sau khi Vi Vân bắn xong, thở hắt ra một hơi, ngẩng đầu đã trông thấy gương mặt xinh đẹp trên lá, bởi vì say rượu, trên mặt đỏ ửng, dáng vẻ ồm ồm, phun thẳng lên mặt hắn.

"Sư tỷ, ngươi uống say rồi, tranh thủ tỉnh lại đi." Vi Vân quay lại ôm lấy chiếc lá.

"Tỉnh rượu? Tỉnh rượu gì, xua tan bầu rượu là không còn cảm giác đó nữa, còn uống rượu làm gì, đồ đần sư đệ... Mau, rót rượu cho ta..." Trong lá cây lung la lung lay đứng dậy khỏi ghế.

"Chúng ta là đi tuần tra, chớ có tham rượu làm chậm trễ đại sự a." Vi Vân giơ cao một cái gậy thịt lớn, chậm rãi cởi sạch quần áo của Diệp

Lý.

"Tuần tra? Ừm, loại chuyện nhỏ nhặt này... Một mình Vân sư đệ ngươi giải quyết xong... Có chuyện gì có thể gọi là sư tỷ, chắc chắn sư tỷ sẽ giải quyết cho ngươi... Ồ, ngươi làm cái gì vậy..." Trong mắt Diệp Lý Túy Ly mơ màng nói.

Vi Vân từ phía sau ôm mông trắng như tuyết của chiếc lá, mở ra cặp mông mềm mại của nàng, lộ ra một cái rãnh giữa cái mông màu hồng phấn, cái mồm nhỏ màu cúc hồng và phấn nộn đều nhìn thấy tận mắt, dưới ánh sao chiếu xuống có vẻ thập phần mê người, thân côn của Vi Vân lại lần nữa cương quyết, đem cái đầu rùa đặt vào trong đôi môi bắp thịt nhỏ trên lá.

"Dừng... Uống rượu xong lại làm..." Trong lá cây cảm thấy thân thể Vi Vân đột nhiên nhún lư cái mông. Động như vậy làm cho thân côn của Vi Vân bay qua chạy lại, chống đỡ trên đóa hoa cúc của nàng. Vừa rồi cây côn thịt này chìm trong tiểu huyệt, sớm đã ướt sũng một mảng, dung mạo cũng cảm thấy kích thích. Quái cúc co rụt lại một cái, liền đem nửa cái đầu rùa ngậm vào.

"A, sư tỷ, ý của ngươi là muốn ta cắm cái lỗ này sao? Tốt... "

Vi Vân vịn mông của chiếc lá vào cái mông mềm mại của nàng, đem đầu rùa đặt lên cái búp hoa cúc màu đỏ tím rồi từ từ tiến sâu vào bên trong, mặc dù Lôi Vĩnh trong lá cây thập phần hẹp hòi, chưa được khai phá nhưng thể chất của nàng không phải người thường có thể so sánh, cực kỳ mềm dẻo, nàng thoáng dùng sức một chút., Toàn bộ đầu rùa chìm vào trong, đầu rùa đi vào, toàn bộ nhục côn tự nhiên dễ dàng đi vào. Sau khi cắm vào, Vi Vân nhất thời cảm thấy vô cùng hẹp hòi, từng đợt từng đợt chặt chẽ, từng đợt thịt non trong cúc không ngừng quấn thân côn của gã, bên trong ôn nhiệt trơn nhẵn, quả thực kích thích khó nói.

"Ta đâu có để cho ngươi cắm vào đây... Châm chằng chịt... Đồ đần... Mau rút... Ồ... Sao lại lớn như vậy..." Mới cắm vào mấy cái, trong lá đã thúc giục Vi Vân rút ra.

Vi Vân lưu luyến rút thịt ra, nhắm ngay huyệt thịt động nhỏ của nàng mà vươn vào bên trong, phát hiện bên trong đã ướt át, ấm áp, mềm mại nhục nhục nhục quấn lên, toàn bộ nhục côn một mảnh sảng khoái, chỉ thoáng co rúm lại, liền có vô số thịt mật quấn lên, cảm giác lâng lâng, đuổi thẳng tới huyệt bảo.

Tiếng cơ thể va chạm "Bốp bốp bốp" không ngừng vang lên, kèm theo tiếng thở hổn hển cùng sóng kêu, gió hè quét lên trên người, làm cho người ta cảm thấy sảng khoái, tinh không, bóng đêm, nhà tranh, gió hè, cây thơm, bụi cỏ, còn có nữ nhân xinh đẹp, thân thể trần trụi... Tất cả kết hợp lại với nhau tạo thành một bức họa vô cùng ưu mỹ, đặc biệt bản thân còn đang hưởng thụ thân thể mỹ nữ trong bức họa, quả thực thần tiên hâm mộ.

Vi Vân hăng hái, vỗ một cái vào cái mông trắng như tuyết trên lá, phát ra một tiếng "đùng" giòn vang.

"A a" một tiếng kêu "A a", thân thể mềm mại run lên, nói: "Sư đệ, trên tay có điện... Chớ có sử dụng pháp thuật..." Lại bị kích thích như vậy, nàng cảm thấy tê dại cả người, giống như trên tay Vi Vân mang theo lôi điện vậy.

"Ta không dùng pháp thuật a, không tin ngươi xem."

Lại là "Bốp bốp bốp" vài tiếng giòn vang, Vi Vân vỗ mạnh lên cặp mông trắng nõn mềm mại của chiếc lá, đánh cho những miếng thịt trắng nõn đỏ bừng lên, mông run rẩy, mềm mại mà co dãn, giống như từng đợt sóng gợn.

"A... A... Trời ơi... Sao lại thoải mái như vậy... Ta, ta không xong... nhanh đánh ta... Mau..." Lập tức trong lá cây vang lên tiếng sóng gầm, biểu tình vô cùng xao động.

Vi Vân cảm thấy khó hiểu, lập tức tăng lớn lực độ, hai tay hung hăng đánh, không ngừng đập vào cái mông trắng như tuyết trên lá, phát ra liên tiếp tiếng vang giòn, đánh cho mông nàng sưng đỏ, trong miệng lại kêu sóng không ngừng., Càng thêm dâm đãng, bỗng nhiên thân

thể mềm mại run rẩy, hai cái chân đẹp thon dài màu tím chớp động không thôi, huyệt thịt càng sinh ra một trận kịch liệt co vào, từng luồng từng luồng sóng lớn từ bên trong dâng trào ra, tưới vào trên nhục côn Vi Vân. Bị huyệt nhỏ của nàng quấn lấy, bọt nước cọ rửa một trận., Vi Vân cũng cảm thấy vô cùng kích thích, toàn thân thịt căng cứng, vội vàng nhanh chóng co rút lại, đại nhục côn điên cuồng ra vào hang, mỗi một lần đều đâm vào tận cùng của bông hoa, hung hăng đụng vào đáy lỗ thịt trên lá, khoái cảm nồng đậm không ngừng tăng lên, dần dần hướng đỉnh phong mà đi, sau đó bộc phát ra.

"A... Thật không chịu nổi."

Vi Vân kiên trì chịu đựng, khuôn mặt khô khốc giống như vừa rồi, hắn ôm lấy chiếc lá, sau đó là lần cuối cùng hắn mãnh liệt trùng kích xuống, sau đó hắn hung hăng đâm xuống một cái, dưới một tiếng "ba" vang lên, nhất thời đẩy cả người Diệp Lý ra ngoài, bay rớt trên mặt cỏ phía trước, tóc tai bù xù, thân thể mềm mại tuyết trắng co quắp lại, thỉnh thoảng lại run rẩy một chút, hai chân giữa huyệt nhỏ còn đang nhỏ xuống chất nhầy.

Một cỗ nồng tinh từ mắt Vi Vân lòi ra, theo đó từng đợt kích thích mãnh liệt truyền khắp toàn thân, truyền khắp toàn thân, tâm linh, não, tứ chi bách hải, huỳnh quang lại một lần nữa rơi vào trên người Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi.

Lúc này, hai người Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi đang thở hồng hộc một hồi cao trào, thân thể hai người run rẩy ôm nhau, môi lưỡi quấn nhau, hôn nhau kịch liệt, tạo thành một bức tranh xinh đẹp.

Tuy rằng Vi Vân có liên tục dung nhan và hai người Diệp Lý Phi, nhưng chiến ý vẫn dâng cao như cũ, cho nên cái côn thịt mới bắn xong lại không có dấu hiệu mềm yếu chút nào. Vi Vân muốn nhân cơ hội này dâng lên cho Ngu Phi Tuyết.

Những ngày này, hắn trải qua một phen tranh đấu tư tưởng, rốt cuộc không hề rối rắm với tỷ tỷ của đối phương hay không, chỉ cần trong

lòng yêu thích, cho dù là mẹ ruột, hắn cũng muốn ôm một cái, thân một thân, huống chi là tỷ tỷ?

Trưởng lão Đào Hoa giáo Lạc Tiên từng nói qua, đại đa số lý niệm và quy củ đều là thứ trói buộc do người thế tục tự chế tạo ra, kỳ thật căn bản không cần để ý tới, chỉ có phá vỡ những lý niệm và ràng buộc này mới có thể mở rộng tâm tình, đột phá tu vi, cuối cùng siêu phàm thoát tục, thiên nhân hợp nhất.

Vi Vân ba bước đi tới bên cạnh nhị nữ, nằm xuống, trước ôm Liễu Phỉ Nhi từ phía sau, sau đó đem gậy thịt từ trong mông nàng nhét vào, đầu tiên cọ xát vài cái trên khe thịt huyệt nhỏ, phát hiện trong ngoài huyệt nhỏ của nàng đều là một mảnh ướt át, không ngừng bị nước dâm từ bên trong phân tiết ra, lập tức chọc một cái, trực tiếp chọc thẳng vào trong tiểu huyệt của nàng!

"A..."

Theo cái lỗ thịt nhỏ cắm vào trong hang, Liễu Phỉ Nhi cảm thấy bên dưới tràn ngập cảm giác thỏa mãn, miệng nàng phát ra một tiếng gầm rú, thân thể mềm mại khẽ run lên, cái mông sau lưng nàng chắp lại, miệng lại nói: "Tiểu Vân, ngươi dám đánh lén ta..."

Từ lần trước hai người "đại chiến" ở trong bụi hoa sau ba trăm hiệp, rốt cuộc lại hợp thể lần nữa, Vi Vân tự nhiên toàn thân thư thái, Liễu Phỉ Nhi càng là vẻ mặt thỏa mãn, hai cái vớ màu lam ngọc đều cong lên, một trận thịt căng thẳng, thể chất của nàng vốn so với thường nhân mẫn cảm hơn một chút, hôm nay trước sau cùng Vi Vân, Ngu Phi Tuyết dâm chơi, đã dần dần khai phá ra, triển khai ra đặc tính dâm đãng của thân thể nàng.

"A... muội muội, động này của ngươi thật khiến người ta không chịu nổi..."

Vi Vân khóa lại tinh quan, chịu đựng dục vọng muốn bắn, dùng gậy thịt lần lượt xâm nhập vào bảo huyệt "Như Ý Hồ Lô" của Liễu Phỉ Nhi, lại một lần nữa từ bên trong lôi ra. Mỗi lần xuyên qua vòng thịt

trong huyệt nhỏ của nàng, đều là một kích thích tê dại, từ dưới thân truyền khắp toàn thân, khiến cho người ta muốn dừng lại không thể!

Liễu Phỉ Nhi đang cùng Ngu Phi Tuyết hôn nồng, môi lưỡi hai người ướt át, chảy ra rất nhiều nước bọt. Vi Vân một bên ôm eo Liễu Phỉ Nhi, cũng thẳng lên hôn, đem môi lưỡi của mình gia nhập vào trong miệng hai nàng, đi liếm môi anh đào của các nàng, liếm liếm cái lưỡi mềm mại của các nàng, miệng vào một mảnh mềm mại, mùi thơm ngọt ngào rơi vào trong miệng, phía trên cùng một chỗ kích thích với phía dưới, cảm giác vô cùng sảng khoái.

"A..." Đôi môi mềm mại của Ngu Phi Tuyết dời xuống dưới, đi ngang qua cổ trắng nõn của Liễu Phỉ Nhi, đi tới ngực của nàng, ngậm lấy cái miệng rộng của nó hút vào, liếm qua liếm lại, hàm son đỏ tươi hấp thụ yếu ớt không ngừng.

Thân thể Vi Vân run rẩy, thân thể mềm mại của Liễu Phỉ Nhi lay động, cả thân thể mềm mại của Ngu Phi Tuyết cũng lắc tới lắc lui, ba người gần như hợp thành một thể, trong bụi cỏ khó phân biệt lẫn nhau.

Ngu Phi Tuyết kế thừa mắt phượng của Ngu Yên Vũ, khuôn mặt tuyệt sắc và dáng người thon dài, là người đẹp nhất trong bốn nàng, nhất là hiện tại xiêm y đã cởi hết, trên đùi bọc bộ dáng vớ màu tím, thân thể càng là một mảnh trắng như tuyết, thon dài, đường cong lung linh, khiến cho người ta miên man, khó có thể tự kiềm chế.

Vi Vân thưởng thức thân thể tuyệt sắc của người chị ruột này của mình, vừa vuốt ve Liễu Phỉ Nhi, bỗng nhiên cố lấy dũng khí nói ra: "Tỷ... Cái đó, để cho đệ làm một chút..."

"Cái gì?" Ngu Phi Tuyết chưa hết say rượu, lại đắm chìm trong cảm giác tuyệt vời thưởng thức trái cây khổng lồ của Liễu Phỉ Nhi, căn bản không có tâm tư suy nghĩ những lời Vi Vân nói.

"Đúng vậy, chính là cùng với ngươi hợp thể vui vẻ." Vi Vân cảm thấy môi mình có chút khô khốc.

"A... Đây không phải là tại vui vẻ sao?" Ngu Phi Tuyết nói xong lại vùi đầu xuống, hút liên tục.

"À, cũng đúng."

Vi Vân chỉ cho rằng Ngu Phi Tuyết đồng ý, liền tăng tốc co rút đưa, làm cho Liễu Phỉ Nhi kêu la liên tục, cao trào chồng lên, huyệt nhỏ trận trận co rút lại, theo sau lần cuối cùng Vi Vân đâm thật sâu vào chỗ sâu trong trứng, nghênh đón cao trào kịch liệt của nàng., Vi Vân lập tức bất động, bắn một quả tinh hạt vào bên trong, đợi nàng không run rẩy nữa, lúc này mới chậm rãi rút về nhục côn, đầu rùa rời khỏi huyệt, môi thịt huyệt nhỏ của Liễu Phỉ Nhi nhất thời khép kín, không có chút dấu vết nào bị suy sụp, thật không hổ là bảo huyệt.

"Tỷ, vậy ta tới."

Vi Vân từ phía sau Liễu Phỉ Nhi lật người xoay qua, đi tới sau lưng Ngu Phi Tuyết, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve cái mông trắng như tuyết của nàng, nhẹ nhàng cạy ra cánh mông, nhất thời xuất hiện một mảng môi đỏ mọng mọng mềm mại, không có nửa cái bánh bao màu trắng, dày như một cái bánh bao màu trắng, đem một khe hở màu đỏ tươi kẹp chặt ở giữa, không có chút ý tứ rách ra, thật sự là quá căng thẳng.

Vi Vân một tay vỗ nhẹ, sờ đến trên tay đều là chất nhầy, nhìn một chút, ánh mắt từ từ nóng rực lên, bỗng nhiên cúi đầu xuống, ngậm một miếng thịt to ngon lành của Ngu Phi Tuyết, miệng lớn liếm liếm môi, hàm hồ hút vào, thưởng thức vẻ mềm mại nõn nà trên đó, hít một ngụm nước bẩn thỉu, lại thè lưỡi chui vào trong hang động nhỏ, cuốn lấy thịt hành lang trong lỗ khảm, nhấm nháp mùi vị hoạt bát và xôn xao bên trong.

"A..." Ngu Phi Tuyết cảm thấy thịt toàn thân xiết chặt, hai cái đùi đẹp khép lại, hạ thể kẹp chặt lấy đầu Vi Vân, chủ động liếm liếm hắn.

Theo sự kích thích liên tục của Ngu Phi Tuyết, tiểu huyệt tuôn ra ồ ồ nước, Vi Vân liếm liếm, bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không đúng,

nước bẩn Ngu Phi Tuyết mới bắt đầu không cảm thấy có gì đặc biệt, nhưng càng liếm càng cảm thấy ngọt ngào ngon miệng, cái hang nhỏ này giống như một cái bình ngọc có thể bài tiết ra Quỳnh Tương Ngọc Dịch, chảy ra đều là dịch ngọc ngọt ngào.

"Bạch Hổ bánh bao và Cam Lộ Ngọc Tử? Lại có bảo huyệt tuyệt thế như vậy!"

Vi Vân đăng tức thì hiểu được, cái huyệt nhỏ của Ngu Phi Tuyết nhìn từ bên ngoài là "Bạch Hổ bánh bao", nhưng từ bên trong nhìn lại là bảo huyệt của "Cam Lộ Ngọc Bình", đồng thời tập hợp đặc điểm hai đại bảo huyệt, thật sự là tuyệt phẩm trong huyệt, khó có thể tin.

Nghĩ tới đây, Vi Vân càng thêm kích động, tới tới lui lui nhấm nháp bảo huyệt tuyệt thế của Ngu Phi Tuyết, ăn thế nào cũng cảm giác ăn không đủ.

Nếu như nói "Bạch hổ bánh bao" chỉ là ngoại hình xinh đẹp, lại khôi phục cực nhanh, thì "Cam Lộ Ngọc Bình" lại ẩn chứa ảo diệu, huyệt nhỏ tựa như bình ngọc, chất lỏng thành nước dâm như Cam Lộ, ngọt ngào ngon miệng, loại nước dâm này sau khi uống có thể trị bách bệnh, người tu hành uống có thể tăng tiến tu vi., Thực sự là vạn người không có một, tỷ như môn nhân Đào Hoa giáo tuy nhiều, đều là nữ tử, nhưng cũng chỉ có một nữ tử có loại bảo huyệt này, mà môn nhân Tử Nguyệt Tiên Môn đông đảo, Vi Vân mặc dù chưa từng chơi đùa toàn bộ, chỉ từng phát sinh quan hệ với hơn một ngàn người trong đó, chắc cũng tìm không ra mấy người.

Sau khi nếm thử tiểu huyệt của Ngu Phi Tuyết, Vi Vân liền thò đầu ra, ưỡn lấy thân cây, ý đồ cắm vào trong bảo huyệt tuyệt phẩm này, nếm thử một chút mùi vị tuyệt vời, tiêu hồn!

140

Chương 134 Phi (Hạ nhân)

Dưới trời sao, gió núi thổi qua nhà tranh, bãi cỏ ngoài cửa là một cái bàn và mấy cái ghế, bên trên còn có bầu rượu và đậu phộng nghiêng ngả., Hai cô gái trần truồng nằm ở một bên, còn có hai cô gái đồng dạng trần trụi ôm lấy nhau, một thiếu niên tinh thuần đặt ở trên một thiếu nữ trong đó, đem một cây gậy thịt thô to chậm rãi tiến vào trong huyệt dưới hạ thể của nàng, cái mông rung mạnh một cái, thịt côn nhất thời tận gốc nhập vào trong động!

"A..." Ngu Phi Tuyết phát ra một tiếng rên rỉ cao vút, suýt nữa cắn cả búi tóc Liễu Phỉ Nhi, còn dễ dàng nhả ra.

Trong huyệt nhỏ của Ngu Phi Tuyết phát ra trận trận co rút kịch liệt, không chịu được quấn lấy nhục côn của hắn, một mảng thịt mềm mịn dày đặc đè ép, nhất thời cả người tê dại, vô cùng kích thích, vội dừng lại, sợ là không nhịn được bắn ra.

"Ta lại có thể nhúng vào... Đây chính là tỷ tỷ của ta!"

Vi Vân dừng lại, ôm đại mỹ nhân trước người, nhìn thân thể mềm mại của nàng, bộ dáng loạn tâm mê muội, đột nhiên cảm giác có chút hoang đường, hắn rõ ràng đem con rết cắm vào trong hang động bắp thịt của tỷ tỷ ruột.

Lúc này Ngu Phi Tuyết cảm thấy toàn thân một hồi thỏa mãn cùng kích thích khó tả, tiếp theo liền đem Liễu Phỉ Nhi đè ở dưới thân, vươn cái lưỡi mềm mại liếm con nhũ lớn trắng như tuyết của nàng, lại đưa tay nắm lấy con kia, vừa bị khô, vừa chơi nữ nhân.

Vi Vân khôi phục lại tinh thần, đặt ở trên thân thể trắng như tuyết của Ngu Phi Tuyết, hạ thể thoáng nâng lên, sau đó lại dùng sức chìm xuống, đem gậy thịt đẩy vào trong bảo nhục động của tỷ tỷ, cứ như vậy liên tục không ngừng rút ra., Mỗi lần đỉnh đầu tiến vào đều cảm

thấy trong bắp thịt tỷ tỷ quấn lấy da thịt, mỗi một lần rút ra đều làm ra Cam Lộ dinh dính. Chất nhờn ồ ồ theo môi Bạch Hổ mềm mại tràn ra, nhỏ xuống trong bụi cỏ., Bây giờ tư thế ba người biến thành Ngu Phi Tuyết, Ngu Phi Tuyết đè ép Liễu Phỉ Nhi, hai đại mỹ nhân xúm lại với nhau cọ xát với nhau, theo sự rút thăm của Vi Vân, chẳng những thân thể mềm mại của Ngu Phi Tuyết lay động mà cả Liễu Phỉ Nhi cũng giàu có tiết tấu hơi lắc lư, giống như một người làm hai.

"Phụt phụt, phụt phụt..."

Vi Vân trong lúc nhất thời không dám quá mức mãnh liệt, bởi vì cùng Ngu Phi Tuyết giao hảo, ngoại trừ thân thể kích thích vô cùng tuyệt diệu, còn có kích thích tâm linh, dưới sự kích thích song trọng này, một khi không cẩn thận sẽ dễ dàng mất khống chế bắn tinh, nhưng dù vậy, vẫn cảm thấy toàn thân sảng khoái, nhất là lúc nhục côn ở trong huyệt nhỏ ngập nước kia ra vào, phát ra liên tiếp thanh âm xung đột tính khí, tựa như phối hợp với nhau, khiến không khí càng thêm dâm đãng.

Vừa cắm vào, Vi Vân bỗng nhiên cảm thấy thịt của mình và hang động của Ngu Phi Tuyết kết hợp với nhau, phảng phất như mọc rễ ở bên trong, nếu như không dùng sức rút về, thì thịt côn căn bản không ra được, cho dù có thể rút ra, đầu rùa trước sau dính liền với khe thịt, đây không phải là tác dụng dâm thủy, phảng phất giữa chúng có một sức hấp dẫn kỳ dị, hút cả cái lỗ chứa thịt của Vi Vân và Ngu Phi Tuyết vào một chỗ!

Cái này cũng có một loại chỗ tốt, chính là Vi Vân có thể tận tình cắt ra, đại lực ra vào, không cần lo lắng nhục côn sẽ không cẩn thận trượt ra, cho dù chỉ còn nửa cái đầu rùa ở bên trong cũng sẽ trượt ra, lại dùng sức lặn vào, toàn bộ nhục côn liền thuận lợi đâm vào đến đáy., "Bốp" một tiếng, đầu rùa hung hăng đụng vào trên thịt tươi như hoa tâm, thân côn cắm hết vào huyệt nhỏ, kín mít không kẽ hở, phảng phất như cây gậy thịt cùng huyệt thịt Ngu Phi Tuyết đã thương lượng với nhau, nhất định làm xong, vô cùng vừa đúng chỗ tốt.

"Bộp bộp bộp..."

Lúc này Vi Vân đã thích ứng với huyệt thịt của tỷ tỷ một phen, bắt đầu dùng sức bóp, nhất thời tiếng cơ thể va chạm bắt đầu vang lên, theo đại lực của hắn ra vào, Cam Lộ nước dâm đãng của Ngu Phi Tuyết không ngừng tiết ra, lại bắt đầu chuyển hóa thành khí lưu, cũng chính là nguyên khí, chia ra chảy vào trong cơ thể hai người.

Vi Vân nhất thời âm thầm ngạc nhiên, hắn rõ ràng chưa từng vận dụng song tu công pháp, nhìn bộ dạng rối loạn tình này của Ngu Phi Tuyết tất nhiên cũng không có vận công, không thể tưởng được hai người giao hoan, không vận công đã có thể thúc đẩy sinh trưởng nguyên khí, lại thần kỳ như thế.

Hắn lại không biết, thể chất Tiên Thiên của hắn chính là Cửu Dương Tuyệt Mạch, mà Ngu Phi Tuyết kế thừa thể chất Cửu Âm Tuyệt Mạch của Ngu Yên Vũ. Thể chất hai người vừa vặn là âm dương kết hợp, chính là phối hợp tuyệt hảo. Bởi vậy nhục thể hai người một khi tiếp xúc, liền có thể trực tiếp tiến vào trạng thái tu hành, căn bản không cần sử dụng công pháp gì.

Vi Vân nhận thấy những biến hóa này tấm tắc lấy làm kỳ lạ, một bên ra sức vỗ thân thể tuyệt mỹ, một bên lại cảm nhận loại cảm giác say sưa tu hành kỳ diệu này, thật sự là mỹ diệu khó tả, vô cùng kích thích, càng thêm ra sức điều khiển., Hai tay đặt lên cặp mông trắng như tuyết của Ngu Phi Tuyết, coi đây là trọng tâm và các điểm mấu chốt, hạ thể liều mạng nhún nhảy, những cây gậy thịt thô to một lần nữa hung hăng đánh vào trong hang động của đối phương, tiếng thân thể va chạm "Bốp bốp" và "Phốc phốc, phốc phốc" hai tiếng ma sát với nhau vang lên, truyền ra khắp bầu trời đêm.

"A... A... Ô... Sao lại sảng khoái như vậy... Đệ đệ, ngươi đang làm gì vậy...A... Phỉ Nhi muội muội, ôm chặt lấy ta... A, đẹp quá... "

Ngu Phi Tuyết đầy bối rối, mắt phượng mê mẫn, thân thể ép Liễu Phỉ Nhi cọ cọ vào nhau, dưới sự xử lý của Vi Vân nghênh đón từng trận cao trào kịch liệt, quả thực dục tiên dục tử. Nếu không có dâm thủy

trong huyệt nhỏ của nàng chuyển thành nguyên khí thì lúc này dưới chân đã sớm lầy lội, không chừng còn có vũng nước đọng lại.

Vi Vân đang ra sức hấp thu hồn phách vô cùng, bỗng nhiên cảm thấy thịt béo Ngu Phi Tuyết co rút lại và nhúc nhích, kẹp chặt lấy nhục côn của hắn, nhất thời không kịp phòng bị, sống lưng đau xót, từ trong nước mắt bắn ra mấy vòng bọt mép, đều đánh lên da thịt mềm mại của Ngu Phi Tuyết, một mảng nóng hổi.

"A, thật sự là khó tiêu thụ a... Thật sảng khoái."

Vi Vân trừng lớn hai mắt, cũng mặc kệ bản thân vẫn đang bắn tinh, càng mặc kệ Ngu Phi Tuyết đang dâng lên dâm thủy, động tác không có chút ý dừng lại nào, ngược lại càng thêm mãnh liệt rút tiễn, tốc độ càng nhanh hơn, lực lượng cũng càng lớn hơn, dưới bụng va chạm với cái mông trắng như tuyết, phát ra tiếng nổ giòn vang như muốn nổ tung, hướng một cái khác càng thêm kịch liệt leo lên cao trào.

"A... A..." Ngu Phi Tuyết lúc này thân thể mềm mại run rẩy, run rẩy không ngừng, căn bản không cố định được nữa, đã không có cách nào ăn sữa liễu Phỉ Nhi rồi. Đành phải ngửa đầu lên thừa nhận Vi Vân hung hăng đập khô, hai người giao hoan như sóng biển vỗ đá ngầm, không ngừng trùng kích, cao trào chồng chất lên.

Trong quá trình xử lý Ngu Phi Tuyết, Vi Vân càng thêm mãnh liệt sôi trào, quả thực là đỏ mắt, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, chính là đem tỷ tỷ triệt để đùa giỡn, để cho mình triệt để sảng khoái, cũng không đổi tư thế nào, duy trì một tư thế cùng động tác duy nhất., Không ngừng đẩy lên cao trào mới, ngẫu nhiên bắn lên một chút, thời điểm bắn tinh cũng không đình chỉ co giật, thời điểm đầu rùa ra vào, rõ ràng cảm giác được trong động thịt Ngu Phi Tuyết quấn quanh thịt mật, cùng với dâm thủy dội vào cảm giác ấm áp, dục tiên dục tử, cũng đừng đứng ở đây.

Theo Vi Vân tiếp tục liều mạng không ngừng liều mạng sấy khô, Ngu Phi Tuyết bỗng nhiên phát ra một tiếng "A a" trường lãng chói tai, toàn bộ thân thể mềm mại không ngừng run rẩy, đã hoàn toàn tiến

vào trạng thái trêu chọc, hiển nhiên nghênh đón một cao trào siêu cường chưa từng có từ trước đến nay. Vi Vân thấy cảnh này,, Mặc dù vẫn chưa thỏa mãn, hắn đành rút cây côn thịt ra, lúc rút ra thì vô cùng cố sức, hai người như dính chặt lấy nhau, khó khăn lắm mới rút ra được, "bụp" một tiếng, càng thấy giữa kẽ thịt và đầu rùa có một sợi chỉ bạc nối liền nhau.

Vi Vân còn chưa thỏa mãn đã tuột thịt côn xuống, rơi vào bờ môi bắp của Liễu Phỉ Nhi. Lông trên thân thể nàng ta rất nhiều, cũng là một mảnh lầy lội, ướt át vô cùng, có nước bẩn từ trong tiểu huyệt của Ngu Phi Tuyết rơi xuống, cũng có dịch yêu do tiểu huyệt của nàng bài tiết ra.

Huyệt nhỏ của Liễu Phỉ Nhi nhìn từ bên ngoài không có gì thu hút, lông đen bao trùm, môi đỏ rậm, diện tích không quá lớn, thoạt nhìn là thịt nhưng bên trong lại ẩn chứa càn khôn. Bảo huyệt của Như Ý Hồ Lô này không phải bình thường, một cái nhục hoàn tách ra hai mảnh thiên địa, càng đi vào bên trong càng có thể chứa được nhục côn thô to. Lần trước Vi Vân đại chiến với nàng ba trăm hiệp, rõ ràng đã lĩnh hội được sự thần kỳ và tiêu hồn của huyệt thịt nhỏ này.

"Phốc" một tiếng, thân côn của Vi Vân đã chìm vào trong bảo huyệt trắng nõn của Liễu Phỉ Nhi. Hai tay gã nâng lấy cái mông trắng như tuyết của nàng, sau đó bắt đầu co rút đưa. Đầu rùa mở môi ra, tiến vào thiên địa đầu tiên, đến phần cuối còn lại là một cái vòng thịt, xuyên qua cái vòng thịt này, lại tiến vào thiên địa thứ hai., Vào sâu bên trong nữa chính là bắp thịt mềm như hoa, thân côn của Vi Vân vừa cắm vào đến cùng, mới có thể miễn cưỡng đến được vị trí hoa tâm, đây là huyệt nhỏ bình thường không cách nào so sánh được. Hắn hoàn toàn có thể tận tình chọc thủng, không sợ đem mái tử cung của Liễu Phỉ Nhi làm hỏng mất. Mặc dù hắn vận công toàn lực, nhưng xiên thịt cũng có thể kéo dài vào, nhưng cũng không cần thiết.

"A... Nhất định là Tiểu Vân Vân đã làm hỏng rồi... A..." Đôi mắt đẹp như vầng trăng lưỡi liềm của Liễu Phỉ Nhi hơi híp lại, miệng thở hồng hộc liên tục.

Vi Vân ra sức rút vào, làm tốt cao trào của Liễu Phỉ Nhi. Đầu rùa lần lượt xuyên qua bảo huyệt của nàng, đảo qua đảo lại giữa hai mảnh thiên địa, ồ ồ dâm thủy chảy ra, bị thịt côn mang ra rơi vào trên đất.

"A, tam tiên tử chính đạo nổi danh đỉnh đỉnh, còn không phải ở dưới khố bản chân nhân rên rỉ, à, sảng khoái..."

Vi Vân đắc ý điều khiển Liễu Phỉ Nhi, sau đó lại vụt vài trăm cái, rồi rút thớ thịt ra, lưng thẳng lên, tiến vào trong động thịt của Ngu Phi Tuyết, thay phiên nhau xử lý hai mỹ nhân tuyệt sắc của Tu Chân giới này. Loại diễm phúc này, ngoại trừ hắn ra thì không ai có thể hưởng thụ được.

Sau khi chơi đùa hơn một canh giờ, cho đến khi hai người Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi đều bủn rủn vô lực, hai cái huyệt nhỏ đều bị làm thành một mảng sưng đỏ, Vi Vân mới đứng thẳng dậy, cầm lấy thân cây thịt lớn nằm ngủ trên bãi cỏ, ôm lấy dung nhan đang mê man trên lá cây, chồng chất lên người Liễu Phỉ Nhi và Ngu Phi Tuyết. Bốn người hợp lại một chỗ, tạo thành một núi thịt trắng như tuyết, thịt rậm rạp, vô cùng mê người.

"Thịt tốt như vậy, nếu không đem ra hưởng dụng thì chẳng phải lãng phí sao?"

Vi Vân đứng trước núi thịt này, nhìn qua nhìn lại, thỉnh thoảng vỗ vỗ mông bốn nàng, nhéo nhéo mặt các nàng, vừa keo kiệt khe thịt nhỏ của các nàng, vừa keo kiệt, tay dính đầy dâm thủy.

Vi Vân đứng ở sau lưng các nàng, ấn mông tuyết trong lá, cắm côn thịt vào trong huyệt nhỏ của nàng rồi vụt qua vụt lại, đập mấy trăm cái, lại rút ra thịt côn chìm xuống, tiến vào hang thịt, tiếp tục ra vào, tiếp theo là Ngu Phi Tuyết, tiếp đó là Liễu Phỉ Nhi... Cứ lần lượt kéo nhau như vậy, luân phiên đung đưa, càng cảm thấy kích thích vô cùng, tứ nữ bị nhấc lên thân thể mềm mại lắc lư liên tục, thở hồng hộc.

"Thật không chịu nổi rồi, bắn trước rồi nói."

Vi Vân thật sự nhịn không được xạ ý, ở trong huyệt nhỏ của Ngu Phi Tuyết bắn hai cỗ hoa câu, sau đó nhổ ra, bắn ra từng luồng từng luồng tinh túy dày đặc ở bên ngoài, từng giọt đều rơi vào trên đôi môi trắng nõn cùng với bờ môi hở nhỏ của tứ nữ, lốm đốm, cực kỳ dâm đãng.

Sau khi bắn xong, Vi Vân lại tiếp tục rút ra, xiên thịt chìm vào chỗ sâu trong tiểu huyệt trên cùng của các lá, lúc làm đến thời điểm kịch liệt, càng là ra sức đục đẽo, điều này trực tiếp làm cho thân thể mềm mại của lá cây bị đẩy ra khỏi núi thịt, bay ra ngoài, giống như con ếch nhảy xuống bãi cỏ.

"Ách, thật xin lỗi sư tỷ... Chẳng qua nói ra vẫn còn rất thú vị."

Vi Vân tất nhiên cảm thấy thú vị, đây cũng là do các nàng đều ở vào trạng thái say rượu và mê man, nếu như lúc tỉnh táo, làm sao nhịn được nữa, nhất định sẽ làm cho hắn đẹp mặt.

Vi Vân nhất thời cao hứng, lại thao túng khuôn mặt cùng, vẫn dùng sức va chạm, bụng đập vào mông tuyết nàng, gậy thịt đánh vào hang của nàng, không đụng mấy chục lần đã đánh bay dung nhan.

Sau đó lại đem hai người ôm về, đem Ngu Phi Tuyết cùng Liễu Phỉ Nhi xếp trên thân thể hai người, trước sau đem Ngu Phi Tuyết cùng Liễu Phỉ Nhi cũng bay đi.

Sau khi đùa bỡn một hồi lâu, mãi tới khi sắc trời sáng tỏ, Vi Vân mới từ trên núi thịt do tứ nữ hợp thành bắn ra một cỗ nồng đậm cuối cùng, sau đó thở ra một hơi trọc khí, nằm xuống đất, nằm ngáy o o..

Trong mộng, Vi Vân nhìn thấy rất nhiều nữ tử tuyệt sắc mà mình đã từng quen biết xuyên qua xuyên lại trước mắt mình, có nữ tử một thân lụa mỏng, có váy la nửa vời, từng khuôn mặt tươi cười hướng về hắn mỉm cười, cuối cùng gương mặt xinh đẹp lại là... Ngu Yên Vũ!

Bỗng nhiên, một chút mát mẻ rơi lên mặt, Vi Vân đang rơi vào trạng thái ngủ say bừng tỉnh, nhưng còn chưa hoàn toàn tỉnh lại, còn có

chút mơ mơ màng màng.

"Tên khốn kiếp này lại còn dám ngủ."

"Hôm nay nhất định phải chỉnh đốn hắn thật tốt."

"Tiểu Vân Tử, ngươi nhất định phải chết!"

"Dùng tiểu tiểu tỉnh hắn lại!"

Lời vừa thốt ra, Vi Vân nhất thời thanh tỉnh, vội vàng mở mắt ra, liền nhìn thấy trời sáng rõ, mặt trời rực rỡ, ánh mặt trời mùa hè chiếu trên người, một mảnh ấm áp, trên mặt đất tản mát ra mùi thơm cỏ xanh cùng bùn đất thơm ngát, mùi hoa trên núi bay tới, làm toàn thân người ta sảng khoái.

Vi Vân lau nước đọng trên mặt, ngẩng mắt nhìn thấy bốn đôi mông thon dài, đùi đẹp màu tím đứng ở trước mắt, ba đôi màu lam, cũng chưa từng đi giày, giẫm trên cỏ, mùi thơm thối chân xen lẫn mùi cỏ xanh, phía trên là một mảnh áo tím cùng váy lam, chủ nhân đều là như hoa như ngọc, hai tay chống nạnh, hung tợn dùng đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm hắn.

"Mấy vị cô nương, chào buổi sáng..." Vi Vân lúng túng cười cười, hơi đứng dậy.

"Sớm sớm cái gì, Đại Sắc Lang!" Liễu Phỉ Nhi thở phì phò, một ngón tay chỉ vào hạ thể của hắn.

Lúc này Vi Vân mới phát hiện cả người mình trần trụi, ngay cả áo lót cũng chưa từng mặc. Hơi nghĩ lại nhớ tới đêm hôm qua dâm loạn, nhất thời đỏ mặt, vội vàng nhặt lên nho sam trên cỏ mặc vào.

"Tối hôm qua ngươi đã làm gì chúng ta, còn không mau khai thật ra?" Ngu Phi Tuyết đi tới, nghiến răng nghiến lợi nói.

"Cũng không có gì a, chỉ là hân hoan thôi mà, ta đã nói với ngươi rồi mà, ngươi đồng ý rồi." Vi Vân giang tay ra nói.

Ngu Phi Tuyết tức giận nói: "Ta đồng ý ngươi đem ta ngã trên bãi cỏ?"

"Đó không phải là ngã bay, mà là bay lên." Vi Vân chỉnh lại.

"Còn dám tranh luận!"

"Đánh hắn!"

Ngu Phi Tuyết, Liễu Phỉ Nhi, An Cửu, trong lá, bốn mỹ nhân tuyệt sắc đồng thời di động tới, duỗi ra một cái chân đẹp thon dài, một cước đá vào trên người Vi Vân, đá bay hắn ra ngoài, ngửa mặt rơi trên cỏ, ngã xuống thất điên bát đảo, mắt nổi đom đóm.

"Các vị sư tỷ, ta sai rồi, sau này tuyệt đối sẽ không phi các ngươi!"

Mắt thấy tứ nữ lại lấn lên trên người mình, Vi Vân vội vàng cầu xin tha thứ.

"Còn dám nhắc tới chuyện này!"

Bốn nàng cùng xông tới, nắm chặt bàn tay trắng như phấn đập vào hắn một cái. Vi Vân bị nắm đấm như mưa này đánh cho mặt mũi bầm dập, kêu lên đau đớn không thôi.

"Được rồi, không phải đánh bay, mà là ném bay, ném bay đi rồi a..." Vi Vân sau khi kiểm điểm lại bản thân rồi nói.

"Tiếp tục đánh!"

"Rốt cuộc phải miêu tả thế nào mới được..."

...

Thật lâu sau, bốn cô gái mới phát tiết xong cơn tức giận, Vi Vân quần áo rách tả tơi, ngay cả y phục cũng bị các nàng xé rách, đành phải đổi lại một bộ nho sam trắng trẻo, vận công chữa trị khuôn mặt sưng đỏ.

Lúc này bốn cô gái đã đóng cửa nhà tranh, định quay về.

Ngu Phi Tuyết nhéo lỗ tai Vi Vân, nói: "Ngươi xem bây giờ là giờ nào rồi, sắp trưa rồi, nếu như không phải ngươi, chúng ta bây giờ đã trở về, đã đến lúc phải đổi thành bọn họ tuần tra rồi."

Vi Vân vội nói: "Vâng, vâng, sau này nhất định ta sẽ chú ý tới canh giờ, quyết không vì vui vẻ mà làm hỏng việc, nói đi cũng phải nói lại, tỷ tỷ, từ trước đến nay ta tương đối bền bỉ, về điểm này, Phỉ Nhi muội muội rất rõ, đúng không?"

"Còn dám nhắc tới việc này."

Bốn nàng trợn trừng đôi mắt đẹp, Vi Vân vội vàng im lặng.

Năm người tế pháp khí, bay về Phù Vân các.

Trên đường đi, Vi Vân nói: "Các ngươi chớ trách tội, đêm qua các ngươi tham rượu say, vẫn là ta đánh chết kẻ địch đấy."

Ngu Phi Tuyết giẫm lên Minh Nguyệt Phi Hoàn, hỏi: "Đúng rồi, đêm qua xông vào là ai?"

Vi Vân hời hợt nói: "Ồ... Chẳng qua chỉ là mấy tên lính tôm tướng cua Huyết Thần giáo, một tên trưởng lão hung tợn, chỉ là pháp tướng viên mãn, còn ba môn nhân Kim Đan đều bị ta một lưới bắt hết."

Tứ nữ nghe vậy, yên lặng không nói.

Vi Vân cái khác không nói, về phương diện chiến đấu, quả thật có chút sở trường. Pháp bảo và thần thông đều hết sức kinh người, trưởng lão có thể dùng tu vi Pháp tướng sơ kỳ đánh chết Pháp

tướng viên mãn, điều này không phải người thường có thể làm được. Trong tứ nữ này, Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi cũng có thể đánh ngang tay với Huyết Cận Nhân, nhưng tuyệt đối không giết được đối phương.

Mà Vi Vân lại có thể dễ dàng giết chết đối thủ, có thể thấy được một chút.

Trở lại Phù Vân Các, trước báo cáo cho chân nhân Phù Thế Hạc đêm qua chuyện xâm nhập Vân Châu, sau đó lại trở về rừng Trúc Tiểu Trúc, hội hợp với đám người Diệp Trầm Ngư. Đám người Diệp Trầm Ngư thấy bọn họ bình an trở về, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đi ra ngoài tuần tra.

Cứ như vậy liên tục mấy ngày trôi qua, Ma giáo không có động tĩnh gì đặc biệt, tuy rằng bị giết đẫm máu, nhưng Huyết công tử tựa hồ cũng không để ý, cũng chưa từng phái người đi tìm Vi Vân tính sổ, hoặc là dụ hắn vào rọ.

Trong thời gian này, mỗi đêm Vi Vân tuần tra như thường lệ, sau đó dâm loạn với Ngu Phi Tuyết, Liễu Phỉ Nhi, trải qua cuộc sống như thần tiên.

Trong bất tri bất giác, trong một năm nhiệt độ cao nhất, Hạ đến gần như vậy.

141

Chương 13 chữ 5, Huyền Chân xuất quan.

Buổi trưa, mặt trời đã chiếu vào cửa đại điện của Thái Huyền Tiên Môn, trên đó viết hai chữ "Thái Huyền", trên bảng hiệu hiện lên vầng sáng vàng kim nhàn nhạt, trên quảng trường có mấy môn nhân đang dọn dẹp lá cây, mặc dù đã có mấy trưởng lão của Thái Huyền Tiên Môn chết mất., Nhưng với tư cách là đại tông môn đệ nhất tu chân giới chính đạo, nội tình thâm hậu, cũng không đến mức dao động căn cơ. Bên trong sơn môn hết thảy đều ngay ngắn trật tự, nên tu luyện vẫn đang tu luyện, nên chấp hành nhiệm vụ vẫn như cũ.

Bỗng nhiên, hậu điện truyền đến một trận cười to, tiếng cười chấn động bát phương, vang tận mây xanh.

Đám môn nhân ngửa đầu nhìn lên, chỉ thấy một tĩnh thất trong hậu điện, bay ra một thân ảnh nhàn nhạt, sau khi lên không trung, lại hạ xuống phía dưới, trong chớp mắt rơi vào cửa đại điện Thái Huyền, hóa thành một đạo nhân tướng mạo thanh kỳ, một thân đạo bào hắc bạch thái cực.

Đúng là Huyền Chân Sơn Nhân, chưởng giáo Thái Huyền Tiên Môn vừa mới xuất quan.

Lúc này mặc dù tướng mạo của Huyền Chân Sơn Nhân không có thay đổi quá lớn, nhưng khí chất cả người đại biến, trước kia là một thân tiên phong đạo cốt, khí chất thanh cao thản nhiên, hiện tại lại là toàn thân tản ra khí tức lăng lệ, có một loại uy nghiêm cùng khí phách khó nói lên lời, ánh mắt như điện, bắn ra đạo đạo tinh quang, làm cho người ta không dám nhìn thẳng!

"Sư huynh, huynh xuất quan rồi?"

Hà Lạc đạo nhân tiến vào đại điện, nhìn thấy Huyền Chân sơn nhân, nhất thời vui vẻ.

Nếu Huyền Chân sơn nhân xuất quan, Thái Huyền Tiên Môn liền có chủ tâm, hắn cũng muốn đem những chuyện phát sinh trong những ngày qua nói cho hắn biết.

Nhưng sau khi Hà Lạc đạo nhân nhìn thấy Huyền Chân sơn nhân là khẽ giật mình. Chỉ thấy khí chất Huyền Chân sơn nhân hiện tại khác hẳn ngày thường, mi tâm đến vị trí trán có ấn ký mặt trời màu đen, mang theo ánh sáng kim loại. Nhìn ấn ký mặt trời này, Hà Lạc đạo nhân cảm thấy mắt mình có chút đau nhói, làn da trên người Huyền Chân sơn nhân cũng đen hơn trước kia không ít, còn tỏa ra ánh kim loại nhàn nhạt.

Hà Lạc đạo nhân thầm nghĩ trong lòng: "Không biết chưởng giáo sư huynh bế quan tu luyện loại công pháp nào, sao có thể đại biến như vậy?"

"Sư đệ, ngươi tới thật đúng lúc." Người Huyền Chân sơn ngồi trên bảo tọa của chưởng giáo, lạnh nhạt nói, thanh âm dày đặc chấn động khiến đại điện vang lên ong ong: "Trước khi bế quan, ta cho ngươi đi thông báo người của Tiên hiệp đồng minh, để cho bọn hắn đến tham gia đại hội luận đạo của Thái Huyền Tiên môn ta, việc này ngươi đã từng làm thỏa đáng chưa?"

Trong lòng Hà Lạc đạo nhân hơi hồi hộp một chút, việc này hắn thật đúng là không có để ý nhiều lắm. Hắn vốn tưởng rằng Huyền Chân Sơn Nhân chỉ là nhất thời vội vàng nói, sau khi xuất quan sẽ thay đổi chủ ý, không ngờ vừa xuất quan, liền nhắc tới việc này.

Hà Lạc đạo nhân vội nói: "À, chuyện này... Nếu sư huynh khăng khăng muốn trao đổi với đồng minh tiên hiệp, vậy ta sẽ cho người đi mời bọn họ. Dù sao, cách Hạ còn có ba ngày, không vội."

"Hửm?" Huyền Chân Sơn Nhân nhíu mày: "Ý của ngươi là, đến bây giờ còn chưa thông báo cho bọn họ đến đây?"

"Nếu sư huynh đã sốt ruột như thế, ta đây sẽ tự mình đi Tử Nguyệt tiên môn cùng Phù Vân các một chuyến, mời bọn họ tới."

"Thông báo cho bọn họ, không phải mời bọn họ." Huyền Chân Sơn Nhân đứng lên, nhìn chằm chằm vào Hà Lạc đạo nhân: "Nhớ kỹ, Thái Huyền Tiên môn chúng ta, từ đầu đến cuối đều là đệ nhất đại tông môn của tu chân giới, vĩnh viễn sẽ không thay đổi, tất cả tông môn chính đạo đều phải nghe theo triệu hoán của chúng ta., Trước đây ta đã quá nhân từ với bọn họ, thế nhưng hiện tại lại khác, ta muốn cho tất cả mọi người đều hiểu rõ, chỉ có nghe lời ta thì mới có thể đánh tan Ma giáo, ta muốn cho bọn họ thấy bản lĩnh của ta một chút, vì sao ta là người đứng đầu thiên vận bát tiên chứ không phải là người khác."

Hà Lạc đạo nhân bị ánh mắt này của hắn nhìn chằm chằm, nhất thời cả người không được tự nhiên, phảng phất như cả người đều bị hắn nhìn thấu, không có chút chuyện riêng tư nào đáng nói, trong lòng chấn động.

"Được, sư huynh, ta đi làm ngay."

Hà Lạc đạo nhân cảm thấy da đầu có chút tê dại, mới vừa đi vài bước, quay đầu lại nói: "Đúng rồi, sư huynh, sau khi ngươi bế quan, Huyền Thanh sư đệ và Huyền Ngọc sư muội bị Huyết Ma Thần Tử hại chết."

Huyền Chân sơn nhân nghe vậy, nao nao, ngay sau đó, trong mắt loé lên hắc quang, lạnh lùng nói: "Đó là bản lĩnh của bọn hắn không tốt! Yên tâm, thù của bọn hắn ta sẽ báo, sớm muộn gì ta cũng sẽ giết vào Ma giáo, một mẻ hốt gọn bọn hắn!"

Hà Lạc đạo nhân gật gật đầu, quay người rời khỏi đại điện.

Huyền Chân sơn nhân ngồi trên bảo tọa, bộ dáng cao cao tại thượng, ánh mắt nhìn xuống xa sơn bên ngoài đại điện, lẩm bẩm: "Tiên hiệp đồng minh cái rắm chó gì, trước mặt bổn tọa không chịu nổi một kích. Trước tiên bổn tọa muốn thống nhất tu chân giới chính đạo, sau đó triệt để tiêu diệt Ma giáo, để nhân tộc thống trị toàn bộ Thiên Vận đại lục, sáng lập ra một đại nghiệp vĩ đại trước nay chưa từng có ai đến!"

Huyền Chân sơn nhân râu tóc dựng đứng, lộ ra khí phách, trên mặt tràn ngập sự tự tin cường đại.

Lần này hắn xuất quan, đã tu thành đệ tam trọng cảnh giới Hạo Thiên Thần Quyết, thể chất và pháp lực đều đạt được cường hóa cùng tăng lên trên diện rộng, mà thu hoạch niềm vui ngoài ý muốn, chính là tu Thái Huyền Chân Kinh đến đại thành, tu thành Thái Huyền Chân Thân. Phải biết rằng, chỉ có sau khi tu thành Địa Tiên, mới có thể triệt để tu thành Thái Huyền Chân Kinh đại thành, cũng tu ra bản công pháp này thần thông chí cao, cũng chính là thể chất Thái Huyền Chân Thân!

Mà Huyền Chân Sơn Nhân của hắn, trước đó Địa Tiên cũng đã tu thành Thái Huyền Chân Thân, có thể nói là hành động vĩ đại chưa từng có từ trước đến nay. Sau khi khai phái tổ sư Thái Huyền Chân Quân của Thái Huyền Tiên Môn, hắn cũng là chưởng giáo đầu tiên tu luyện Thái Huyền Chân Thân thành. Thể chất vừa thành, sức chiến đấu tăng gấp đôi, ở cảnh giới Độ Kiếp liền có thể có được thân thể gần như bất tử thân., Hơn nữa còn tu thành Huyền Hạo Thiên Thần Quyết tầng thứ ba, pháp lực và thể chất của hắn được tăng cường, hiện tại hắn hoàn toàn xứng đáng là cường giả đệ nhất tu chân giới chính đạo, mấy cường giả độ kiếp cộng lại cũng chưa chắc có thể đánh thắng được hắn, nếu lại thêm Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm... Cho dù là lão tổ của Tam Đại Ma giáo, hắn cũng không để vào mắt.

Tu chân giới mạnh được yếu thua, vĩnh viễn là thế lực đứng đầu, với thực lực Huyền Chân Sơn Nhân của hắn hôm nay, có thể làm cho hắn yên tâm mà tung ra những lời hùng hồn, dù cho người khác cho rằng là người cuồng vọng, cũng không sao cả, bởi vì hắn có thực lực và vốn liếng đó!

...

Phù Vân Các, rừng Trúc Tiểu Trúc.

Ánh mặt trời mùa hè rơi xuống sân, vốn nên cực kỳ nóng bức mới đúng, nhưng Vi Vân lại cảm thấy toàn thân mát mẻ, thậm chí càng

ngồi càng cảm thấy rét lạnh, nhiệt độ xung quanh cũng bắt đầu hạ thấp xuống.

Đây đều là vì bên cạnh có Ngu Phi Tuyết, Liễu Phỉ Nhi, dung nhan, trong lá, An Cửu, Tố Nguyệt đám người... Liễu Phỉ Nhi thì cũng thôi đi, Ngu Phi Tuyết các nàng thật sự là khác hẳn người bình thường, bởi vì công pháp tu luyện là Tử Nguyệt Già Thiên Công, thân thể tự mang theo Thái Âm Hàn Khí, không sợ rét lạnh và nóng bức, đặc biệt thời điểm nổi giận, khí lạnh trên người phát ra, có thể trực tiếp làm nhiệt độ chung quanh giảm xuống.

Đám người Ngu Phi Tuyết ngồi vây quanh bàn đá, đôi mắt đẹp lấp loé hàn quang, trong tay nắm đậu phộng, bóp nát cũng không biết, Vi Vân cũng ngồi ở một bên, liếc mắt đầy mồ hôi lạnh, thỉnh thoảng nhìn về phía rừng trúc bên hồ.

Trong rừng trúc, Thất Dạ và Thiếu Trạch đang nấp trong đó thương lượng gì đó.

Bởi hôm nay Ngu Yên Vũ tới Phù Vân các, cho mọi người biết mấy ngày nay tạm thời không có tuần tra, chờ lát nữa còn có chuyện quan trọng cần tuyên bố, giờ phút này Ngu Yên Vũ đang bàn bạc với đám người Phù Thế chân nhân, Lạc Khinh Trần đại sự, lát nữa mọi người còn phải đi đại điện Phù Vân các tập hợp, cho nên hôm nay Diệp Trầm Ngư và đám người Thất Dạ vẫn chưa ra khỏi cửa.

"Thất Dạ huynh, nếu việc này thành, sau này có chuyện gì ngươi cứ việc tìm ta, tiểu đệ xông pha khói lửa, làm sao không chối từ!" Thiếu Trạch nghiêm mặt nói.

Thất Dạ cau mày nói: "Tuy ta vô cùng nguyện ý trợ giúp Thiếu Trạch huynh, cũng rất tán thưởng cách làm người của Thiếu Trạch huynh. Nhưng mà... Chuyện trộm cắp yếm của Phỉ Nhi cô nương, tiểu đệ thực sự là bất lực, mong Thiếu Trạch huynh thứ lỗi."

"Ôi, Thất Dạ huynh chớ cự tuyệt a, không bằng lại cân nhắc, tiểu đệ cũng không phải muốn ngươi giúp ta trộm cắp mà là muốn ngươi hỗ

trợ canh gác mà thôi, chờ canh ba nửa đêm, các nàng đều đã ngủ thiếp đi, hoặc là đi ra ngoài, Thất Dạ huynh đang canh giữ ở cửa, ta đi vào cầm mấy món như vậy, chơi đùa một phen, trước khi bình minh trở về cũng không ai biết được, việc này ta có tám phần nắm chắc!"

Thất Dạ lắc đầu nói: "Thiếu Trạch huynh, chuyện này tiểu đệ thật sự lực bất tòng tâm, một khi bị phát hiện, nhất định sẽ bị các nàng đánh gãy chân. Ngươi cũng biết, những sư tỷ này đều không phải người dễ chọc."

"Như vậy đi, Thất Dạ huynh, ta cầm vài món trên tay, đến lúc đó phân cho ngươi hai món, ngươi thích Phi Tuyết sư tỷ hay là thích Diệp Lý sư tỷ?"

"Thiếu Trạch huynh chớ có hại ta, hơn nữa tiểu đệ không có hứng thú với nữ tử, huống chi là quần áo trên người của nữ tử kia? Muốn tới làm gì? Chuyện như vậy... Thiếu Trạch huynh nghĩ lại đi."

Thiếu Trạch nghe vậy vội vàng thối lui vài bước, kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ Thất Dạ huynh có hứng thú với nam tử?"

Thất Dạ ngẩn người, xụ mặt nói: "Thiếu Trạch huynh nghĩ nhiều rồi, tiểu đệ từ nhỏ theo sư tôn tu luyện chân đạo, luyện tinh hóa cương, không có chút hứng thú nào với chuyện này."

"Nhưng ta có hứng thú đó..."

"Chuyện này không liên quan tới ta." Thất Dạ quay đầu rời khỏi.

"Thất Dạ huynh, Thất Dạ huynh..." Thiếu Trạch đuổi theo phía sau hắn.

Vi Vân yên lặng không nói gì, vừa quét mắt nhìn đám người Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi, nhìn biểu cảm trên mặt các nàng càng ngày càng âm trầm, khí tức trên người càng ngày càng rét lạnh, biết không ổn, vội vàng đứng dậy, nói: "Các vị sư tỷ, ta, ta về phòng trước đây..."

Nói xong liền bước ba bước trở lại phòng mình.

Sau một khắc, rừng Trúc Tiểu Trúc liên tiếp tuôn ra tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng kêu rên.

"A... Các vị sư tỷ, Phỉ Nhi muội muội, tại sao các ngươi lại đánh ta, ta làm sai cái gì? A... chân của ta... Tay của ta... Không....."

Trong phòng Vi Vân có chút hãi hùng khiếp vía. Nhìn thấy cửa mở ra một khe nhỏ, chỉ nghe "Bành" một tiếng vang động, một bóng người từ bên cạnh phòng bay ra, rơi mạnh xuống mặt đất đá cuội ngoài cửa. Nhìn kỹ quả nhiên là Thiếu Trạch.

Mặt mũi Thiếu Trạch bầm dập không nói một lời, một cánh tay vô lực rủ xuống, hiển nhiên đã bị đánh gãy.

Ngay sau đó, mấy bóng người lao ra, phóng về hướng Thiếu Trạch. Chính là đám người Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi, duỗi cái chân thon dài đẹp đẽ, đạp thẳng lên người Thiếu Trạch.

"Ta bảo ngươi trộm cái yếm, ta bảo ngươi canh gác!"

"Các vị sư tỷ, ta sai rồi..."

Thiếu Trạch sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, vừa lấy ra phù chú hộ thân, vừa đứng dậy đào tẩu. Một chân bị đánh gãy, khập khiễng chạy về phía xa.

Vi Vân nhìn trộm trong phòng, lau mồ hôi lạnh trên trán, thầm nghĩ may mắn, may mà mình chạy nhanh, bằng không khó tránh khỏi bị ảnh hưởng, xem ra về sau tên Thiếu Trạch này xa hơn một chút, miễn cho bị hắn liên lụy.

Bỗng nhiên, một đạo kiếm quang từ phía chân trời bay tới, đảo mắt đã đến trên không Phù Vân Các, sau đó nhanh chóng hạ xuống khu rừng trúc Tiểu Trúc, hóa thành một đạo thân hình uyển chuyển, một thân vũ y khiết màu trắng, là một phụ nhân có khuôn mặt xinh đẹp,

thoạt nhìn khoảng hơn ba mươi tuổi, phong tình vạn chủng, vô cùng động lòng người.

Ánh mắt Vi Vân sáng lên, mở cửa.

Phụ nhân xinh đẹp vội vã đi tới, tiến vào trong phòng, nói: "Ngươi xem lần này ta mang theo cái gì trở về."

Vi Vân đóng cửa lại, lôi kéo bàn tay trắng nõn xinh đẹp của phụ nhân, hiếu kỳ nói: "A? Không biết tỷ tỷ mang đến cái gì?"

Vị phu nhân xinh đẹp này lại là Thi Nhi, nàng và Cầm Nhi chờ đợi cứ cách một đoạn thời gian, đều sẽ trở về Âm Nguyệt Hoàng Thành một chuyến, một là đến Tử Nguyệt Tiên Môn báo cáo và báo cáo một số công việc, mặt khác cũng trở về nhà của mình để xem, cùng với thuận tiện mang về một ít vật phẩm của Âm Nguyệt Hoàng Triều, tỷ như các loại mỹ thực, y phục.

Thi Nhi có pháp bảo Quang Tủy Kiếm bên người, tốc độ phi hành chỉ dưới Liễu Phỉ Nhi, cho dù là Vi Vân cũng không bằng. Bởi vậy nàng là người đầu tiên trở về, Cầm Nhi còn ở phía sau, nghĩ tối nay nhất định có thể chạy về.

Thi Nhi cười thần bí, cùng Vi Vân lên giường, sau đó để hắn nằm xuống, cởi quần của hắn, thả côn thịt hắn ra, lại cởi áo lông vũ trắng nõn của mình, liền lộ ra một bộ ngực kỳ quái bên trong, bộ ngực này thay thế áo yếm và áo, bao lấy nhũ cầu cực lớn kia của nàng.

Nhất thời thu hút sự chú ý của Vi Vân, hắn nhìn chằm chằm vào bộ trang phục kỳ quái này.

Bộ ngực này hơi mờ, bao phủ toàn bộ bộ ngực, một đôi nhũ cầu to mọng lồi ra, ấn ký phấn son bên trong rõ ràng, da thịt trắng như tuyết mơ hồ có thể thấy được, phần ngực dưới, cũng chính là vị trí rãnh sữa giữa hai quả cầu, lại bị phá một cái động. Vi Vân phát hiện đây cố ý chế tác ra lỗ quần áo, khó khăn lắm mới có thể dung nạp nhục côn nam tử tiến vào, chọc cây côn thịt vào bên trong cống rãnh.

"Lại có loại quần áo này, thật đúng là làm cho người ta mở rộng tầm mắt."

Vi Vân không khỏi sợ hãi than một tiếng, đây rõ ràng chính là vì vuốt nhẹ ngực, chế tác ra áo ngực đặc thù, không hổ là âm nguyệt hoàng triều, đối với quần áo, thiết kế cùng cách chế tác của nữ tử, không phải quốc gia nào cũng có thể so sánh, bất luận là tơ lụa, ống quần, hay là tẩu..., Giao lĩnh, Tề ngực, thậm chí loại áo ngực trước mắt, đều vượt xa các quốc gia khác có thể so sánh. Khác với một phen đặc sắc, vừa đẹp lại thực dụng, nhất là thập phần hoa mỹ. Các quốc gia quý phụ khác đều không nín thở vạn dặm xa xôi, hao phí số tiền lớn, muốn đi Âm Nguyệt hoàng triều mua sắm một ít mang về.

Thi Nhi cười nói: "Không chỉ có thế đâu, ngươi xem đi."

Nói xong liền lấy tay kéo kéo bộ ngực áo này, nhất thời lớn thêm gấp mấy lần, ngực áo càng thêm mỏng manh, lại không thấy vỡ tan, Vi Vân nhìn thấy liền tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Thơ Nhi giới thiệu: "Đây là áo ngực của Hoàng triều Âm Nguyệt mới nghiên cứu chế tạo ra, chính là do nhựa cây chế tác thành, tính chất mềm mại, cực giàu co dãn, rất được hoan nghênh, bán đặc biệt tốt, đệ đệ nếu thích, về sau các tỷ tỷ sẽ dùng áo này thay thế cái yếm, tỷ xem có được không?"

"Tốt, cực kỳ tuyệt vời!"

Vi Vân đứng thẳng dậy, cách nhũ y áo ngực đi lấy nhũ cầu của Thi Nhi, một trận đại lực nhào nặn, dưới sự bao bọc của ngực, nhũ cầu của Thi Nhi vốn cực lớn lại càng non mịn mềm mại cùng co dãn, cảm giác tay cực tốt, cảm giác tuyệt vời cực kỳ, chơi thế nào cũng chơi không chán.

"Để ta thử lại lần nữa xem sao."

Vi Vân lại vùi đầu vào trong nhũ cầu của Thi Nhi, cách bộ ngực sữa của nàng, ở trên bộ ngực to mọng của nàng ủi vài cái, cảm nhận

được phía trên mềm mại mềm mại xúc cảm giác mềm mại, lại há miệng đi liếm cà mép quả sữa, hấp thụ ngà sữa, tuy cách một tầng áo ngực dính sữa, nhưng lại không ảnh hưởng chút nào cảm giác.

"Ừ..." Thi Nhi ôm đầu Vi Vân, nhẹ nhàng vuốt ve: "Nào, tỷ tỷ dạy tỷ cách sử dụng chính xác."

Vi Vân liền nằm xuống, chờ Thi Nhi hầu hạ.

Thơ Nhi thè lưỡi ra liếm trên thân mai rùa Vi Vân vài cái, liếm cho ướt nhẹp, rồi mới dùng hai tay nâng lấy quả nhũ to lớn của mình, đem miếng thịt lớn dưới ngực dính đầy vải nhắm ngay Vi Vân, đóng chặt lấy thân cây gậy vào giữa ngực áo., Đầu rùa cắm thật sâu vào trong cái rãnh, trên ngực áo, bởi vì trên đầu rùa còn lưu lại nước miếng của thi nhi, bởi vậy đã thấm ướt bộ ngực, xuất hiện một vết ướt nhỏ, một phần ướt càng có thể thấy rõ đỉnh đầu ở bên trong, lộ ra thập phần dâm đãng.

Hai tay Thi Nhi nâng đôi nhũ to mọng mà mềm mại của mình, dùng nhũ rãnh kẹp lấy nhục côn thô dài của Vi Vân, bắt đầu từ trên xuống dưới toát ra nhũ cầu. Theo nhũ cầu nhấp nhô lên xuống, nhục côn ướt át lần lượt xuyên qua rãnh sữa mềm mại, như bị cắm vào trong động thịt vậy., Sau khi xuyên qua rãnh sữa, Vi Vân chỉ cảm thấy toàn thân tê dại, cảm giác cực kỳ tuyệt vời, không kém hơn lúc ra vào trong động thịt chút nào, nhất là nhũ cầu của Thi Nhi mềm mại trơn bóng mềm mại, đầy co dãn., Nắm nặng trịch, lúc rơi xuống đánh vào trên bụng Vi Vân, cảm giác mềm nhũn quả thực muốn chết! Vi Vân nào còn có thể nhịn được, chủ động gắng gượng hạ thể, lấy gậy thịt đâm lên, lần lượt xuyên qua sữa con của Thi Nhi như mắc nước miếng., Thịt sữa, thậm chí đỉnh ở trên ngực áo, trong lúc giật giật tựa như ra vào trong hang động giao nhau, độ kịch liệt cùng dâm đãng không kém chút nào. Thực tế nhục côn của Vi Vân tương đối thô dài, trực tiếp đem áo ngực gắn lên một cái lều, môi đã sắp chạm đến ca khúc.

"Thoải mái không?" Thi Nhi cười nói.

Vi Vân gật đầu, thật sự kích thích khó nói nên lời, xem ra sau này phải thêm anh em ruột vào một hoạt động vui vẻ nữa rồi.

Thi Nhi híp mắt cười, ngay khi Nhũ lớn vừa rơi xuống, lại vươn ra một cái lưỡi trắng nõn thơm ngát, mỗi lần côn thịt của Vi Vân xuyên qua rãnh ngực, đính vào trên áo ngực nhựa sữa, nàng liền dùng cái lưỡi non liếm đầu rùa của Vi Vân, càng thêm kích thích tính tình của Vi Vân, làm hắn càng thêm ra sức mà rút., Côn thịt nhanh chóng xen kẽ trong rãnh sữa, đẩy áo ngực của nàng ra khỏi lều, phảng phất như muốn phá vỡ ngực áo, sau đó chạm vào cái lưỡi trắng nõn của Thi Nhi. Ngay nhũ giao đồng thời còn có thể líu lưỡi một phen, hai tầng kích thích, thật đúng là tiêu hồn.

Làm mấy trăm cái như vậy, Vi Vân đã bắt đầu có chút kích thích, tốc độ co vào cũng càng lúc càng nhanh, thịt lớn côn không ngừng ở trong ngực Thi Nhi ra vào, xuyên qua mương máng mềm mại mềm mại của nàng, Thi Nhi cũng cảm thấy ý nghĩ của Vi Vân, vội dùng ngọc thủ kẹp chặt hai hàm nhũ, chăm chú kẹp chặt lấy nhục côn của hắn, tiếp xúc càng thêm dày đặc, cảm giác càng thêm tuyệt vời!

"Hí..."

Vi Vân sau một lần hung hăng xông tới, rốt cục sống lưng mỏi nhừ, đỉnh đầu rùa ở trên áo yếm sữa của Thi Nhi, cũng tiếp xúc với lưỡi trơn trượt của nàng, bạo phát ra rất nhiều bột phấn, từ mắt tiểu phun ra, đánh vào trên áo ngực bịt sữa, Thi Nhi hoàn toàn có thể cảm thấy độ nóng cùng độ cứng của Vi Vân nhục côn, còn có từng cỗ nhiệt độ nồng đậm nóng bỏng, cùng cái lưỡi non của nàng chỉ cách một tầng áo ngực mỏng.

Sau khi bắn được hơn mười nhánh, Vi Vân mới thở hổn hển. Hắn lôi gậy thịt từ trong rãnh ngực của Thi Nhi trượt ra ngoài, lập tức bị bàn tay ngọc của Thi Nhi nắm chặt, nhẹ nhàng vuốt ve vài cái. Sau đó hắn cúi đầu, lè lưỡi ra liếm hồi lâu, rồi lại nuốt đầu rùa vào trong miệng, nhẹ nhàng hút mút.

Vi Vân thầm nghĩ: "Bộ ngực này... Phải đưa cho Phỉ Nhi mặc rồi." Nhũ Nhũ khổng lồ của Liễu Phỉ Nhi so với Thi Nhi chỉ có hơn chứ không kém, mặc vào bộ ngực dính đầy bông tuyết này chơi đùa, không biết kích thích ra sao.

Lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân, ngay sau đó có tiếng gõ cửa truyền đến.

Vi Vân biết đàn nhi các nàng đã trở lại, bèn nói: "Vào đi."

Cầm Nhi và 7 người bọn họ đẩy cửa chậm rãi đi đến, nhìn thấy hai người trên giường, đều là cười. Các nàng đều mặc áo ngực như vậy, mới tính cởi quần áo, khi lên giường cùng Vi Vân ngồi trên giường, bỗng nhiên một tiếng chuông "Thùng" vang vọng toàn bộ Phù Vân Các.

Chương 13 đại hội luận đạo

Vi Vân nghe thấy tiếng chuông này, lập tức hiểu ra, là Phù Vân các triệu tập mọi người tiến đến nghị sự, hắn thân là thành viên phân đội nhỏ của tiên hiệp, tự nhiên vắng mặt không được.

Ngay sau đó, Vi Vân đứng dậy, đứng dậy mặc nho sam, vừa nói: "Ta tạm đi đại điện Phù Vân Các nghị sự, mấy vị tỷ tỷ tạm thời ở chỗ này chờ ta, chậm một chút ta sẽ trở lại."

"Đi đi."

Chúng nữ mặc lại quần áo rồi nhìn theo hắn rời đi.

Vi Vân đi vào đại điện Phù Vân Các, phát hiện đám người Ngu Phi Tuyết đã đến, còn có Thất Dạ và Thiếu Trạch, Thiếu Trạch một thân đều bị thương, hai con mắt sưng đỏ, trên mặt bầm tím một mảnh, xương một tay một cước đều bị đánh gãy, khập khiễng, miễn cưỡng đứng vững.

Mọi người đều nhìn hắn, Ngu Yên Vũ, chân nhân Phù Thế, Lạc Khi Trần đều lộ vẻ khác thường, chân nhân Phù Thế có chút kinh ngạc nói: "Thiếu Trạch sư điệt, ngươi xảy ra chuyện gì vậy, chẳng lẽ đã gặp phải yêu nhân Ma giáo?"

Thiếu Trạch ho khan một tiếng, nói: "Chân nhân hiểu lầm rồi, ta không sao cả, chỉ là vừa rồi ở bên hồ luyện công, không cẩn thận rơi vào trong nước, bị chút vết thương da thịt..."

"Rơi vào trong nước?" Đám người nghe vậy khẽ giật mình.

"Được rồi." Mắt Ngu Yên Vũ phượng chợt lóe, nói: "Hôm nay triệu tập các ngươi đến đây là vì một chuyện lớn."

Mọi người vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, nghiêng tai lắng nghe, không dám thất lễ.

Ngu Yên Vũ nói: "Hôm qua, Hà Lạc đạo nhân của Thái Huyền tiên môn đến Tử Nguyệt tiên môn ta, nói liên minh chính đạo muốn tổ chức một đại hội luận đạo, mời tiên hiệp đồng minh của chúng ta tới Thái Huyền sơn tham gia, cố ý hợp nhất, hình thành một lực lượng cường đại đối kháng Ma giáo ta đã đồng ý."

Ngu Phi Tuyết hỏi: "Đề nghị hợp nhất là rất tốt, nhưng mà... Luận Đạo Đại Hội này có phải là đấu pháp so thắng thua hay không?"

Ngu Yên Vũ gật đầu nói: "Không tệ."

Cái gọi là luận đạo, chính là đánh nhau, ai thắng, liền theo ý người đó, hoàn toàn không có nửa điểm nội hàm và chiều sâu đáng nói.

Liễu Phỉ Nhi không vui nói: "Vậy vạn nhất chúng ta đánh không thắng, chẳng phải là muốn nhập vào liên minh chính đạo bọn họ sao? Ta không muốn nghe lão già thối của Thái Huyền Tiên Môn chỉ huy."

Chân Nhân Phù Thế hừ lạnh nói: "Tuy rằng cường giả trong liên minh chính đạo bọn họ đông đảo, nhưng chúng ta cũng không phải ăn chay, vả lại lần này đại hội luận đạo chỉ tỷ thí ba trận, theo thứ tự là tỷ thí chân truyền. Trưởng lão đại tỉ thí cùng với tông chủ đại bỉ, tỷ thí ba trận thắng, chúng ta chỉ cần chọn người xuất chiến, phần thắng vẫn là rất lớn."

Vi Vân ở một bên im lặng không nói gì, Ma giáo còn chưa đánh vào đây, nội bộ chính đạo đã bắt đầu thương lượng làm sao nội đấu, cũng là khiến người không biết nói gì, người trong ma giáo gặp mặt, không biết sẽ cười trộm thành bộ dáng gì.

Ngu Yên Vũ nói: "Ba trận tỷ thí, đều là một chọi một, trận đầu tiên là tỷ thí của đệ tử chân truyền, các ngươi là đệ tử chân truyền xuất sắc nhất trong đồng minh tiên hiệp, trận đầu tỷ thí, ta dự định để Vân Nhi xuất chiến. Vân nhi, con có tự tin không?"

Vi Vân vội nói: "Nhất định toàn lực ứng phó!"

Ngu Yên Vũ gật đầu, lại nói: "Trận thứ hai do Lạc sư muội xuất chiến, trừ phi đối phương xuất chiến là cường giả Độ Kiếp, nếu không nhất định có thể thủ thắng."

Lạc Khinh Trần mỉm cười, nói: "Nghe nói lão ăn mày kia của Thái Huyền tiên môn quanh năm không thấy bóng dáng, trừ hắn ra, ta còn có phần nắm chắc."

"Như vậy, chúng ta thắng hai ván." Ngu Yên Vũ thong dong nói: "Cho dù thua một trận, trận tông chủ đại bỉ cuối cùng vẫn còn cơ hội, đến lúc đó chắc chắn đối phương sẽ do Huyền Chân lão đạo đích thân xuất chiến, ta sẽ gặp hắn một lát."

Phù Thế chân nhân vội nói: "À, không cần phiền Ngu Minh chủ ra tay, bần đạo tuy rằng bất tài nhưng tự thấy tu vi không kém Huyền Chân."

Ngu Yên Vũ suy nghĩ rồi nói: "Cũng được."

Sau khi an bài xong trận tỷ thí, Ngu Yên Vũ lại dặn dò một số công việc khác, cuối cùng nói: "Ngày mai, sáng sớm mai chúng ta xuất phát, đại hội sẽ chính thức bắt đầu vào buổi trưa ngày mai. Đến lúc đó liên minh chính đạo và tiên hiệp đồng minh, các đại tông môn tu chân giới chính đạo đều sẽ tới tham gia. Mọi người chớ khinh thường, lần này thành công, tu chân giới chính sẽ đoàn kết nhất trí. Khi đó tuy ma giáo mạnh mẽ, thì có gì phải sợ?"

Tất cả mọi người đều vui mừng, tràn ngập tin tưởng, xem ra lần này phải nghênh đón bước ngoặt của tu chân giới chính đạo rồi.

Lúc trở lại rừng trúc Tiểu Trúc, đã là ban đêm, Vi Vân cùng Cầm Nhi lấy hai cái áo ngực dính sữa, sau đó gõ vang cửa phòng Liễu Phỉ Nhi.

Két một tiếng, Liễu Phỉ Nhi từ trong cửa nhô đầu ra, đôi mắt đẹp như vầng trăng lưỡi liềm trừng mắt với Vi Vân, nói: "Làm gì vậy, bại hoại

ca ca?"

Vi Vân xấu hổ nói: "Đừng gọi như vậy chứ, người ta sẽ hiểu lầm ta đó."

Liễu Phỉ Nhi kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ ngươi không giống như Thiếu Trạch đến trộm yếm?"

"Ngươi nói câu này, ngươi thấy ta giống loại người như vậy sao?"

Liễu Phỉ Nhi gật đầu: "Giống."

"Thật không phải." Vi Vân lấy từ trong tay áo càn khôn ra hai cái áo ngực, đưa tới. "Đây là mấy nàng Thi Nhi từ Âm Nguyệt Hoàng Triều mang về, ta và các nàng muốn hai cái, tặng cho nàng."

"Đây là quần áo gì? Thoạt nhìn rất hạ lưu a." Liễu Phỉ Nhi nhận lấy nhìn qua, mặt mũi tràn đầy vẻ hiếu kỳ.

"Ngươi mặc vào là biết, thoải mái lắm."

"Vậy thì xin đa tạ, chúc mừng, bại hoại ca ca!"

Liễu Phỉ Nhi nói xong, một tay nàng đưa qua đóng cửa lại. Bành một tiếng, Vi Vân chỉ cảm thấy bên tai chấn động, âm thanh ông ông rung động.

"Được, đây là không có ý định cho ta đi vào để cho ta thưởng thức một phen, không sao, bản đại gia không thiếu nữ."

Vi Vân vẻ mặt không thể ăn được cây nho nói bồ đào chua xót, buồn bực quay về phòng mình, cùng đám Cầm Nhi dâm loạn đi...

Ngày hôm sau, lúc ánh nắng đầu tiên chiếu xuống, mọi người trong rừng trúc nhỏ cũng đã tập hợp xong, chuẩn bị xuất phát, tùy thời chuẩn bị xuất phát tiến về Thái Huyền Tiên Môn.

Tiếng ve kêu từ trong rừng trúc truyền đến, lọt vào tai mọi người, nhắc nhở mọi người trong ngày hè khô nóng.

Vi Vân ở bên hồ rửa mặt, nước hồ Vân Hồ trong suốt sạch sẽ, hoàn toàn có thể dùng để uống, có khi vào ban đêm, các nàng Ngu Phi Tuyết sẽ tắm ở trong hồ, mỗi lần Thiếu Trạch muốn lôi kéo Thất Dạ và Vi Vân đến nhìn lén, đều bị hai người cự tuyệt, Thiếu Trạch tuy có háo sắc, nhưng lá gan không đủ, không dám một mình tiến đến, nhất là hôm qua bị đánh, lại càng không dám làm loại sự tình hèn mọn này.

"Chuẩn bị xuất phát." Vi Vân đi vào trong sân.

Cầm Nhi cùng Thi Nhi đám người từ trong phòng đi ra, lần này các nàng cũng đi trước, kiến thức một chút chính đạo tu chân giới thịnh hội, loại thịnh hội này chính là mấy trăm năm khó gặp.

Tám người các nàng mặc dù tư chất tu hành bình thường, nhưng ngày đêm giao hòa với Vi Vân, hoàn toàn lo lắng không có cách nào, tốc độ tu hành tiến triển cực nhanh, hiện nay đã có tu vi Kim Đan viên mãn, nếu không phải tu hành ngày càng ngắn, còn cần ngộ đạo, một khi đánh vỡ bích chướng cảnh giới, liền có thể lập tức đột phá đến cảnh giới Nguyên Anh. Dù sao, chỉ cần cùng Vi Vân giao hòa, đưa pháp lực hùng hậu trên người hắn luyện hóa là được, căn bản không cần hao phí thời gian thu nạp thiên địa linh khí.

Mọi người trong tiểu đội tiên hiệp đã tập kết xong, lúc này trong lầu cao Phù Vân các cũng bay ra mấy đạo thân ảnh, Lạc Khinh Trần, Phù Phong, Phù Xích, Phù Trần, Tứ đại trưởng lão Phù Sơn, đều từ đó bay ra, hóa thành từng đạo lưu quang màu lam, đi về phía nam.

Lần đại hội luận đạo này, Các chủ và trưởng lão Phù Vân Các dốc toàn bộ lực lượng, nhất định phải giành chiến thắng.

"Chúng ta cũng lên đường thôi." Ngu Phi Tuyết nói.

"Khởi hành!"

Mọi người đồng thời tế ra pháp khí hoặc là pháp bảo bay vút lên trời cao, đi theo phía sau đám người Phù Thế chân nhân, nhằm thẳng Trung Châu Thái Huyền Tiên Môn.

Dọc theo đường đi, gặp không ít tông môn chính đạo, đều là người tham gia đại hội luận đạo của Thái Huyền Tiên Môn, có người của liên minh chính đạo, cũng có người của liên minh tiên hiệp, tất cả mọi người đều biết, sau khi trải qua lần đại hội này, hai liên minh rất có khả năng muốn hợp nhất, cho nên đều khách khách khí, cũng không có ác ngữ gì, huống chi hai bên cũng không có thâm cừu đại hận gì.

Người Đào Hoa giáo cũng tới, lần này tới là Thủy Hồng Dao, Tiểu Kim và Lý Mị Nhi, tứ đại trưởng lão đều canh giữ ở trong sơn môn, cũng không có đến đây.

"Là Dao nhi tỷ tỷ."

Ánh mắt Vi Vân sáng lên, bay về phía Thủy Hồng Dao.

Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi nhìn nhau, Liễu Phỉ Nhi duyên dáng kêu lên một tiếng, nói: "Hừ, gia hỏa kiến sắc vong hữu!"

Thủy Hồng Dao mặc một thân váy đỏ, vô cùng xinh đẹp, đôi mắt thon dài quyến rũ chớp chớp, khẽ cười nói: "Vân Nhi, mấy tháng không gặp, đã tu thành Pháp Tướng rồi, tiến cảnh thần tốc mà."

Vi Vân khiêm tốn nói: "May mắn mà thôi, vẫn là tỷ tỷ lợi hại, cũng đã pháp tướng viên mãn rồi."

"Ha ha, một thời gian không gặp, sao lại khiêm tốn như vậy?" Thủy Hồng Dao nhéo lỗ tai hắn, lại sờ lên mặt hắn.

Chính ma đại chiến sắp tới, Thủy Hồng Dao thân là tộc trưởng lãnh địa chính đạo của Vương tộc, bên ngoài là đứng về phía chính đạo, trên thực tế nàng chỉ lo cho Linh Hồ nhất tộc của mình, đối với chính ma đại chiến cũng không tích cực, chỉ cần có thể thủ hộ được Đào Hoa giáo của nàng, bất luận chính ma hai bên đánh thế nào cũng

được, nhưng nàng phải tìm một chỗ dựa, ví dụ như trước mắt là dựa vào Tử Nguyệt tiên môn.

Xét thấy Đào Hoa giáo vẫn là tông môn cỡ trung, có lẽ trong Tu Chân giới có một thế lực không nhỏ, nhưng đối mặt với chính ma đại chiến vẫn quá sặc sỡ. Do thực lực bản thân nàng không đủ, nên trong khoảng thời gian này nàng vẫn luôn bế quan tiềm tu, tiêu hao rất nhiều linh tài đan dược và linh tài đan dược của Đào Hoa giáo. Từ Pháp Tướng sơ kỳ đột phá tới Pháp Tướng viên mãn, coi như là cường giả của Tu Chân giới. Hơn nữa còn có pháp bảo trung cấp Thất Hoa phiến trên người, nếu độ kiếp khó gặp địch thủ.

Càng làm cho Vi Vân kinh ngạc chính là, Tiểu Kim cũng đã đột phá đến Pháp tướng sơ kỳ, không hổ là Kim Sí Đại Bằng của Thượng Cổ Vương tộc, còn Lý Mị Nhi lại là Kim Đan viên mãn, giống như đám người Cầm Nhi.

Mọi người cùng nhau đi, chỉ mấy canh giờ đã đến Trung quận Trưởng Long, Thái Huyền Tiên Môn đã ở phía xa xa.

Từ xa nhìn lại, trên Thái Huyền Tiên Sơn giống như một quả Thọ Đào khổng lồ, tọa lạc ở giữa bảo địa bao quanh dãy núi, trong núi cổ mộc che trời, Tiên Hạc bay lượn, mây mù lượn lờ, muôn hình vạn trạng, nhất là dưới sự chiếu rọi của Diệu Dương, kéo ra một cầu vồng thật dài, vô cùng đẹp mắt.

Tất cả đại tông môn đều phi thân hạ xuống sơn môn Thái Huyền Tiên Môn, đi vào bên trong.

Giờ phút này đã gần buổi trưa, trên quảng trường Thái Huyền Tiên Môn đã kín người hết chỗ, người các tông chính đạo chia làm hai đại trận doanh, tự mình tụ tập lại một chỗ, xa xa đối lập, theo thứ tự là Tiên hiệp đồng minh do Tử Nguyệt Tiên Môn cầm đầu, còn có liên minh chính đạo do Thái Huyền Tiên Môn cầm đầu, giữa song phương trống ra một khối lớn địa phương, là dùng để làm nơi dùng để luận đạo đấu pháp sau đó.

Bên chính đạo liên minh, có chưởng giáo Huyền Chân sơn nhân của Thái Huyền Tiên môn, Hà Lạc đạo nhân cùng tứ đại trưởng lão, Huyền Cái sơn nhân quả nhiên không có ở đây, Quan Diệu tông chỉ có một tông chủ Thiên Cơ Tử, Đại Phật Tự đến Đại Thiên Tăng Vương, cùng với Đại Từ pháp sư, Đại Bi pháp sư hai vị trưởng lão pháp sư., Tiểu Mật tông có Khô Vinh Phật, cùng với Hồng Liệt đại sư, Hồng Vân đại sư, Hồng Thổ đại sư, còn có một vài đại biểu tông môn trung đẳng, tỷ như Lâm Nho của Hạo Khí sơn trang, Nhiếp Sâm La của Vạn Tượng điện, và rất nhiều tông chủ tông môn nhỏ.

Bên phía Tiên hiệp đồng minh, có môn chủ của Tử Nguyệt tiên môn là Ngu Yên Vũ, sau lưng là hai vị trưởng lão phong hoa, áo tím, Dược Vương tông có bốn trưởng lão chủ dược lão, Bạch Miểu, Bạch Thuật, Thạch Trúc và Tô Mộc đại trưởng lão., Các chân nhân Phù Thế, Lạc Khinh Trần, tứ đại trưởng lão, còn có Đào Hoa giáo Thủy Hồng Dao, nghe Tuyết tiên tử của Tuyết Lâu, Thiếu Dương đạo nhân của Diệu Nhật sơn trang, cùng với đông đảo tông chủ các tông môn nhỏ. Ngoài ra, Diệu Y Phật Mẫu và đại sư đèn thảo cũng ở bên trong.

Không hổ là thịnh hội mấy trăm năm khó gặp, lực lượng tinh nhuệ của toàn bộ tu chân giới chính đạo, hơn một ngàn tông môn, tất cả đại cường giả trên cơ bản đều ở đây, cộng lại phải đến hơn vạn người.

Vi Vân dẫn đám người Cầm Nhi vào trong sân, đứng sau lưng Ngu Yên Vũ.

Vi Vân nhìn Huyền Chân Sơn Nhân đối diện một chút, nhìn thấy ấn ký thái dương hình tròn trên trán hắn, cùng với kim chúc sáng bóng trên da hắn, trong lòng thầm nghĩ: "Một thời gian ngắn không thấy, sao lão già này lại thay đổi hình dạng?"

Trước mặt Vi Vân là bốn vị cường giả Độ Kiếp, khí tức trên người đều mạnh đến dọa người, theo thứ tự là Ngu Yên Vũ, Dược lão nhân, Phù Thế Chân Nhân, Diệu Y Phật Mẫu, đang ngóng nhìn tứ đại cường giả Độ Kiếp của phe đối phương. Đối phương là Huyền Chân

sơn nhân, Thiên Cơ Tử, Đại Thiên Tăng Vương, Khô Vinh Phật, đều là lãnh tụ của bảy tông chính đạo, là những nhân vật tuyệt thế, phong thái phi phàm.

Nhân viên còn chưa đến đông đủ, đại hội phải đợi một lát mới bắt đầu.

Giờ phút này, chợt nghe thấy phù thế chân nhân nhẹ giọng nói: "Ta thấy khí tức phát ra trên người Huyền Chân rõ ràng cường đại hơn nhiều so với dĩ vãng, chẳng lẽ trong khoảng thời gian này hắn gặp kỳ ngộ gì?"

Dược lão nhân híp mắt nói: "Chắc là tu luyện công pháp nào đó gây nên. Diệu Y Phật Mẫu có cao kiến gì không?"

Diệu Y Phật Mẫu ôn nhu nói: "Dược đạo hữu nói tất nhiên không sai. Khí tức trên người bần ni Quan Huyền Chân đạo hữu đã bất chính, rõ ràng trên người còn có ma khí, mơ hồ có khuynh hướng nhập ma. Công pháp hắn tu luyện không giống chính đạo, cũng không biết hắn có thể áp chế được cỗ ma tính này hay không. Nếu áp chế không được, chỉ sợ ngày sau tu chân giới chính sẽ có nhiều chuyện."

Ngu Yên Vũ cười lạnh một tiếng, nói: " nóng lòng tăng thực lực thì bí quá hóa liều, đúng là đáng tiếc."

Tu hành chi đạo, quý tinh bất quá nhiều, đám người Ngu Yên Vũ ai lại không có bản lĩnh thông thiên? Muốn công pháp gì không có, nhưng bọn họ cũng sẽ không phân tâm tu luyện. Bởi vì đối với việc tu thành Địa Tiên không có trợ giúp, thậm chí còn có trở ngại, mặc dù có thể tăng lên một chút thực lực, nhưng cũng không phải là quyết định. Muốn tăng thực lực lên, thu hoạch pháp bảo không khác nhau, chỉ có pháp bảo, mới là vũ khí đấu pháp.

Mắt thấy buổi trưa đã đến, đại biểu các tông cũng không sai biệt lắm, giờ phút này Hà Lạc đạo nhân tiến lên một bước, cất giọng nói: "Chư vị đạo hữu, lần này triệu tập mọi người đến đây, chính là vì chuyện liên minh chính đạo và tiên hiệp đồng minh hợp nhất, mọi người đều

biết.", Thực lực Tam đại Ma giáo cường đại, thủ đoạn kinh khủng, quyết không phải bất kỳ tông môn nào chúng ta, bất kỳ một liên minh nào cũng có thể đối kháng được. Từ khi chính đạo phân liệt, chúng ta nếm phải đau khổ, ngay cả chính đạo thất tông cũng phải chịu tổn thất cực lớn., Mỗi đệ tử thậm chí có trưởng lão chết trong tay Ma giáo, vì vậy, chuyện liên minh sáp nhập là lửa sém lông mày, không cho phép trì hoãn, cũng chỉ có như thế mới có thể đánh tan Ma giáo, còn Thiên Vũ đại lục là một càn khôn sáng sủa!"

"Đạo huynh nói có lý, Nhiếp Sâm La ta nhất định sẽ hỗ trợ!"

"Hợp nhất mới là chính lý, chống lại Ma giáo thì phải đồng tâm hiệp lực!"

Các đại biểu của các đại tông môn dồn dập hưởng ứng, tỏ vẻ ủng hộ.

"Xin hỏi đạo hữu, sau khi sát nhập là gọi là "Chính đạo liên minh" được lắm, hay gọi là "Tiên hiệp đồng minh" được không?"

"Đúng vậy, nên nghe lời ai? Ai là Minh chủ?"

Cũng có người đưa ra nghi vấn.

Chỉ thấy Hà Lạc đạo nhân cười ha hả, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Việc này liên minh chủ hai đại liên minh đã sớm có dự định, chúng ta quyết định dùng đấu pháp luận thắng thua, ba trận thắng, người thắng định đoạt, kẻ bại phải nghe theo, nếu không chẳng khác gì vi phạm đạo nghĩa, phải chịu phạt toàn bộ tu chân giới."

"Như vậy cũng hợp lý."

Mọi người đều gật đầu tán thành.

Ngay lúc liên minh chính đạo và đồng minh tiên hiệp cử hành đại hội luận đạo, lấy đấu pháp luận thắng thua, ở một nơi bí ẩn nào đó, nơi này là một không gian trống trải to lớn, một mảnh âm u, không thấy

mặt trời, bốn phía đều là thạch bích, trên vách đá có ngọn đèn chiếu sáng không gian này.

Chỉ thấy một con viên hầu hình thể khổng lồ đứng ở chỗ này, viên hầu cao trăm trượng, tứ chi tráng kiện, bộ lông màu trắng rậm rạp, rễ thô dài như cương châm, hai mắt híp lại, hiện ra kim quang nhàn nhạt, thỉnh thoảng mở mắt ra, kim quang quét qua vùng không gian này, một mảnh trong suốt.

Giờ phút này, thân thể và tứ chi của Bạch Viên, tất cả đều bị khóa chặt bởi từng sợi xích sắt vừa thô vừa dài. Những sợi xích sắt này lớn cỡ thùng nước, phía trên hiện ra kim quang nhàn nhạt. Từng đạo phù văn màu vàng không ngừng lưu chuyển trên mặt xích sắt, đúng là những phù văn này đang trói buộc con Bạch Viên.

Trước người bạch viên, một nam tử trung niên thân mặc áo gai vải thô ngồi xếp bằng, đầu đội mũ rộng vành, khuôn mặt ngay ngắn, mày rậm mắt to, mắt nhắm lại, không nhúc nhích, so sánh với thân thể to lớn của bạch viên, giống như hạt bụi, còn không cao bằng ngón chân của bạch viên.

Giống như cảnh sắc ở đây, sẽ phát hiện, người này đúng là tiều phu đốn củi hắn gặp lúc đi tới Thái Huyền tiên môn, Trương Vi Dân.

"Rống ——"

Khỉ trắng vốn đang ngủ say bỗng nhiên mở to mắt, từ đó bắn ra hai đạo kim quang, trong miệng phát ra một tiếng cuồng hống, chấn động bốn vách tường rung động không thôi, thỉnh thoảng có mảnh vụn đá rơi xuống, phảng phất tiếng gầm này làm toàn bộ không gian như muốn sụp đổ xuống.

Trương vi dân mở mắt, hai mắt bình thản, lạnh nhạt nhìn phía trước, nói: "Viên huynh, đã qua hơn một trăm năm, vì sao còn thô bạo như thế, vẫn nên tu tâm dưỡng tính đi, chớ phóng túng chính mình, sớm ngày hàng phục tâm viên, buộc ý mã, mới có thể chứng đạo địa tiên, trường sinh nhìn lâu, tiêu dao thiên địa, sao không đẹp thay?"

Bạch Viên giận dữ hét lên: "Hống! Bản vương bị gian tặc các ngươi vây công ám toán, vây khốn ở nơi đây, nói gì tiêu dao chứ? Đừng có dùng lời nói bậy bạ này lừa gạt ta, chờ bản vương ra tay, nhất định phải chém tận giết tuyệt các ngươi, một tên cũng không chừa lại!"

Trương Vi Dân than thở: "Lúc đó, ngươi đến tu chân giới chính đạo của chính đạo Thôn Nhật Hỏa Viên gây sự, bị các vị đạo hữu chính đạo đồng loạt bắt giết, bần đạo khổ tâm thuyết phục, mới mời các vị đạo hữu dừng tay, tha mạng cho ngươi, không giết hết Hỏa Viên tộc ngươi, là vì muốn độ ngươi hướng thiện, vì sao ngươi không rõ nỗi khổ tâm của bần đạo, khổ hải vô nhai, quay đầu lại là bờ bến..."

Bạch Viên lại rống to một tiếng, nói: "Toàn bộ chính đạo chỉ có một mình tiểu đạo sĩ ngươi là người tốt, những người còn lại đều âm hiểm xảo trá, dối trá vô liêm sỉ, giết tộc nhân của ta, tất cả đều là ác đồ, đều là ác đồ!"

Trương Vi Dân lại nhắm mắt nói: "Lấy ác niệm để thấy, chúng sinh đều ác, dùng thiện niệm để thấy, chúng sinh đều thiện, thiện ác chính tà, tất cả đều trong một ý niệm của ngươi, vì sao Viên huynh lại không rõ..."

"Ta không muốn nghe những lời thừa này!"

Bạch Viên ngửa đầu gào thét, tứ chi vũ loạn, xích sắt thô to trên người phát ra từng đợt tiếng vang rầm rầm.

Trương vi dân chỉ là không ngừng khuyên nó buông chấp nhất xuống, vứt bỏ ác theo thiện, quy y chính đạo.

Hóa ra, con vượn trắng này chính là Thôn Nhật Hỏa Viên trong thập đại vương tộc thượng cổ. Hơn một trăm năm trước, tộc Thôn Nhật Hỏa Viên đi vào tu chân giới chính đạo đại sát tứ phương, sau đó bị Thiên Vận Bát Tiên liên thủ bắt giết, chỉ để lại con vượn trắng này, chính là tộc trưởng Hỏa Viên Vương tộc, cũng là huyết mạch cuối cùng của tộc Thôn Nhật Hỏa Viên, khóa ở nơi đây, do Tiêu Dao Tiên

Ong - một trong Thiên Vận Bát Tiên - tán nhân Trương Nhân trông coi cho dân.

143

Bức thư thứ mười ba mươi bảy: Vi Vân [Nguyên Tín...

Trên quảng trường của Thái Huyền Tiên Môn.

Liên minh chính đạo và liên minh tiên hiệp song phương đã chuẩn bị sẵn sàng, tùy thời chờ bắt đầu tỷ thí, chỉ cần đánh bại đối phương, giành được thắng lợi, tức là sau này chính đạo tu chân giới thống nhất, ý nghĩa liên minh đối phương, đều phải nghe theo lệnh triệu của phe mình.

Trên thực tế, bất luận là ai thắng, đối với các đại tông môn chính đạo cũng không có ảnh hưởng quá lớn, chỉ có Thái Huyền tiên môn và Tử Nguyệt tiên môn cực kỳ coi trọng thắng bại trận tỷ thí này, rốt cuộc hai đại tông môn này ai có chủ đề định đoạt. Nếu như liên minh chính đạo chiến thắng, sau khi sát nhập Huyền Chân sơn nhân làm minh chủ, Thái Huyền tiên môn có thể định đoạt. Nếu tiên hiệp liên minh thắng lợi, thì sau khi sáp nhập Ngu Yên Vũ làm minh chủ, Tử Nguyệt tiên môn sẽ định đoạt.

Ngay sau đó, Hà Lạc đạo nhân nói: "Tỷ thí ba trận, theo thứ tự là tỷ thí giữa các đệ tử chân truyền. Tỷ thí giữa các trưởng lão và tông chủ còn có tỷ thí. Trận đầu tiên, sẽ do nguyên do đệ tử chân truyền của Thái Huyền môn chúng ta xuất chiến."

Vừa nói xong, mọi người liền nhìn thấy bên Thái Huyền Tiên Môn có một bóng người bay ra, một người xinh đẹp nhảy vọt, nhẹ nhàng đáp xuống vị trí trung tâm quảng trường, người này thoạt nhìn là một nam tử hơn ba mươi tuổi, dáng người ngắn ngủi, da màu vàng đất, nhìn thập phần đôn hậu, một thân đạo bào trắng tinh, trên tay vuốt vuốt một khối gạch vàng, bộ dáng vô hại.

Người này chính là Nguyên Tín, đệ tử chân truyền của Thái Huyền Tiên Môn, là người thần bí nhất trong bảy mươi hai chân truyền của Thái Huyền Tiên Môn, cũng là một nhân vật thiên tài, truy kích thắng

đến Nguyên Vũ, nghe nói người này cực kỳ điệu thấp, không hiện sơn lộ thủy, nhưng lại thâm tàng bất lộ, có người nói hắn đã sớm đột phá đến cảnh giới Pháp Tướng, chỉ là cố ý áp chế thực lực, không để cho người ta nhìn ra mà thôi.

Nguyên Tín vừa ngắm nghía viên gạch vàng trong tay, vừa cười nói: "Không biết vị đạo hữu nào nguyện ý tiến lên luận đạo cùng tiểu đạo?"

Vi Vân nghe vậy, lập tức từ trong đám người đi ra, chậm rãi tiến lên phía trước, dừng lại cách Nguyên Tín mấy trượng, hai người mặt đối mặt, Vi Vân ôm quyền nói: "Tại hạ Vi Vân, đại biểu tiên hiệp đồng minh, đặc biệt tới lĩnh giáo tuyệt học của đạo hữu."

"A, ngươi chính là Vi Vân?"

Nguyên Tín nghe vậy, ra vẻ kinh ngạc, rõ ràng đã từng gặp hắn nhưng vẫn nhận ra hắn, ra vẻ như lần đầu tiên quen biết, hắn tò mò nói: "Hóa ra dưới chân là người của Vi Vân Chân Nhân, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu... Nghe nói sau khi chân mình sát hại Nguyên Vũ sư huynh, lại bị Dược Vương Tông trục xuất sư môn, gia nhập tà dị giáo, nghe nói trước đây không lâu còn gia nhập tông môn Tử Nguyệt tiên môn, giống như chó nhà có tang, làm nhiều gia nô, không biết có việc này không?"

Tuy trong lòng Vi Vân cười lạnh, nhưng trên mặt lại không có ý tức giận, chỉ trầm ổn mà nói: "Cũng không có việc này."

"A... Có thể là ta nghe lầm." Nguyên Tín thấy không có chọc giận Vi Vân, có chút thất vọng, lại nói tiếp: "Nghe nói Vi huynh tu luyện qua rất nhiều công pháp tông môn, cái gì mà yêu đạo thôn dương đại pháp, ma đạo Cửu U Bí Điển các loại... Không biết Vi huynh định dùng công pháp gì để tỷ thí với tiểu đạo?"

Vi Vân nghiêm túc nói: "Vấn đề này ngược lại còn chưa nghĩ tới, lúc ta đánh chó, đều dùng roi, lúc giết heo, đều dùng dao mổ lợn, loại giống đạo hữu... vẫn là dùng roi đi."

Sắc mặt Nguyên Tín trầm xuống, hừ lạnh một tiếng, không giận được đối phương, ngược lại khiến mình tức không ít, hắn xoay người nhìn Huyền Chân Sơn Nhân, khom người nói: "Xin hỏi sư tôn, nếu đệ tử không cẩn thận đánh chết vị Vi huynh này, vậy phải làm sao bây giờ?"

Ánh mắt Huyền Chân sơn nhân lãnh đạm, thản nhiên nói: "Trên lôi đài, có thể thỏa thích sở học của chính mình, sinh tử theo mệnh trời đất."

Hắn vừa mở miệng, âm thanh tuy trầm thấp, lại chấn động bát phương, toàn bộ quảng trường đều rõ ràng, mọi người không khỏi âm thầm kinh hãi, pháp lực bực này, phải hùng hậu đến trình độ nào.

Nghe được những lời này, Nguyên Tín nhất thời cười một tiếng, xoay người hướng Vi Vân nói: "Vi huynh có nghe rõ không? Có muốn xin minh chủ của quý đồng minh kiểm chứng một chút hay không, để tránh tiểu đạo không cẩn thận giết chết Vi huynh. Sau này minh chủ của quý đồng minh sẽ thương tâm, tổn thương hòa khí của hai đại liên minh chúng ta." Nói xong còn liếc nhìn Ngu Yên Vũ.

Ánh mắt Ngu Yên Vũ chỉ dừng lại trên người Vi Vân, ngay cả chính mắt cũng chẳng thèm nhìn gã.

Nàng biết rõ những gì Vi Vân đã trải qua, biết rõ hắn đã tu thành công pháp bất thế, còn có pháp bảo tái thân, bây giờ tu thành pháp tướng, lại có Quang Âm yên tĩnh, Tê Tê Thiên Thần Thủ hai đại tuyệt học trong người, đối phó một tên đệ tử chân truyền, sao có thể bị thua chứ.

Vi Vân liền nói: "Đạo hữu đừng chậm trễ thời gian nữa, vẫn nên tranh thủ thời gian thì tốt hơn. Đúng rồi, đợi chút nữa ta sẽ cho đầu của ngươi xuống, nếu trên người ngươi có pháp bảo gì, ta cũng sẽ đoạt lại, chớ có hy vọng ta sẽ trả lại, kính xin trưởng bối của quý phái nghe rõ đây."

"Hừ, xem đánh!"

Nguyên Tín một tay thành quyền, trên nắm tay hiện lên một đoàn ánh sáng màu vàng đất, hóa thành một quang ảnh đầu hổ, mang theo tiếng mãnh hổ gầm thét, bỗng nhiên rời khỏi tay, trong nháy mắt đi tới trước người Vi Vân, đánh vào mặt hắn.

Đây là Bách Bộ Thần Quyền của Thái Huyền Tiên Môn kết hợp hai đại thần thông Ngũ Hành Thổ Quyền kết hợp thành thần thông đặc biệt, Thái Huyền Tiên Môn có bảy mươi hai môn thần thông, pháp võ hợp nhất, am hiểu nhất về phương pháp chiến đấu nhất. Nguyên Tín cũng là thanh niên thiên tài, dung luyện hai đại thần thông này, tu ra thần thông Địa Hổ Vương đặc biệt, cũng tu đến cảnh giới tương đối cao, trong đệ tử chân truyền có địch thủ.

Ngay lúc hổ quyền sắp rơi vào mặt Vi Vân, trên người hắn bỗng nhiên hiện lên một tầng quang hoa ngũ sắc, hóa thành một tháng một, chính là một mặt trời lớn bằng cánh cửa, cùng với một vầng trăng tròn to lớn xoay qua vòng lại quanh thân thể hắn, ngăn hổ quyền Nguyên Tín lại, hổ quyền rơi ở phía trên, chẳng những không tạo thành thương tổn đối với Vi Vân, ngược lại còn rơi xuống biển, lặng yên không một tiếng động, đúng là bị thần thông hộ thân này hấp thu.

Đây là một môn thần thông hộ thân diễn sinh bên trong Nhật Nguyệt Chiếu tam giới đại pháp, tên là Nhật Nguyệt hộ thuẫn cương, là do "Nhật Nguyệt hộ pháp" tu luyện thành, là một loại phòng thủ tập trung, thôn phệ, bắn ngược vào một thân tuyệt thế hộ thân thần thông, chỉ cần độ dày pháp lực đối phương không bằng Vi Vân, liền không cách nào kích phá hộ thuẫn, công kích đến hắn.

Nguyên Tín thấy Địa Hổ vương quyền của hắn bị thất bại, cũng không ngoài ý muốn, đây chỉ là một lần công kích thăm dò mà thôi, sự lợi hại vẫn còn ở phía sau.

Một tay hắn tiếp tục đánh ra, hoàng quang trên nắm tay mãnh liệt, hóa ra một quang ảnh mãnh hổ cao tám trượng, ngửa đầu rít lên một tiếng, mang theo uy thế cường đại, rít gào đánh tới. Mãnh hổ đánh

vào hộ thuẫn Nhật Nguyệt của Vi Vân, phát ra một tiếng chấn động ầm ầm, quang ảnh mãnh hổ vỡ nát, nhật nguyệt hộ thuẫn không chút sứt mẻ.

Nguyên tin là tà, lại tế lên kim chuyên pháp khí trong tay, hóa thành một đạo kim quang, đánh tới Vi Vân. Gạch vàng đánh lên hộ thuẫn, khiên bảo vệ phát ra một tiếng vang vọng, thoáng có chấn động, cũng không có dấu hiệu bị nghiền nát.

Nguyên Tín lúc này rốt cục động dung.

Nếu như nói Địa Hổ Vương quyền cương bị thương thì không sao, nhưng viên gạch vàng này chính là đỉnh cấp pháp khí hắn tế luyện nhiều năm, vậy mà cũng không công phá được thần thông hộ thân của đối phương, cái này còn được sao? Pháp lực của đối phương có độ dày và thần thông lợi hại, thật sự là khó có thể tưởng tượng.

Đối mặt với công kích liên tiếp của Nguyên Tín, Vi Vân vẫn đứng bất động, thấy hắn thủy chung công không phá được vòng bảo vệ thân thần thông của mình liền duỗi lưng một cái, dứt khoát ngồi dưới đất, từ trong tay áo Càn Khôn lấy ra vật phẩm, đốt lên đống lửa, lấy ra một cái đùi gà dùng gậy gỗ xuyên qua, đặt lên đống lửa nướng, trong lúc nhất thời mùi thơm tỏa ra bốn phía, truyền khắp quảng trường.

Mà Nguyên Tín vẫn đang toàn lực ứng phó công kích thần thông hộ thân của Vi Vân, thỉnh thoảng phát ra từng tiếng chấn động.

Người xem cuộc chiến của tất cả các đại tông môn chung quanh đều không còn gì để nói, có người dở khóc dở cười, có người gào thét thống khoái, có người thì thở dài không thôi, còn có người đang chửi bới Vi Vân cuồng vọng.

"Vị Vi Vân tiểu hữu này không biết tu luyện loại thần thông nào mà lợi hại như vậy."

"Lợi hại thì đúng là lợi hại, nhưng lại quá ngông cuồng, vào lúc thi đấu thì nướng chân gà, không chút nào không tôn trọng đối thủ, thực

sự là không biết thể thống của đối phương."

"Ha ha, tuổi trẻ khí thịnh a."

Nháy mắt thời gian một chén trà nhỏ đã trôi qua, Vi Vân đã ăn xong đùi gà, vỗ vỗ bàn tay, đứng lên, lười biếng nhìn Nguyên Tín, hỏi: "Đã đánh chưa?"

Lúc này Nguyên Tín đã thở hồng hộc, đầu đầy mồ hôi, các loại thần thông đều đã sử dụng hết, sửng sốt không thể công phá thần thông hộ thân của Vi Vân.

"Ngươi chớ đắc ý, ta còn có một chiêu! Đã như vậy, ta cho ngươi kiến thức một chút bản mạng pháp tướng của ta!"

Nói xong, trên người Nguyên Tín tuôn ra một cỗ khí thế cường đại, áo bào phồng lên, trên đầu dâng lên một cái tinh không, chính là Tinh Không Pháp Tướng được Thái Huyền Chân Kinh tu luyện ra, nhưng người khác nhau tu luyện, bởi vì có chỗ khác nhau, công năng cực kỳ của mỗi người đều không giống nhau, có khả năng trong lúc chiến đấu sẽ hóa thành hình người, cũng có khả năng sẽ hóa thành khác biệt.

Tuy rằng Nguyên Tín sử dụng Pháp Tướng, nhưng Vi Vân cũng không vội vã bắn Pháp Tướng ra, hắn muốn thử xem nếu bản thân không sử dụng Pháp Tướng và Pháp Tướng, thậm chí dưới tình huống không sử dụng tuyệt học, có thể đánh bại đối phương hay không.

"Tinh Không Hổ, đi đi!"

Nguyên Tín hét lớn một tiếng, nhất thời pháp tướng tinh không trên đỉnh đầu chuyển động, mỗi một ngôi sao đều nổi lên hào quang màu vàng đất, hóa thành một con mãnh hổ, lưng mọc hai cánh, gầm thét từ trên pháp tướng không ngừng hạ xuống, bay nhào về phía Vi Vân!

Hóa Pháp Tướng làm thần thông, uy thế và cường độ bực này đã đạt đến cảnh giới Pháp tướng viên mãn. Vi Vân cũng không dám chậm trễ, vừa dùng tấm thuẫn bảo vệ Mang Nhật Nguyệt ngăn cản, vừa sử chiêu Cửu Tí thần quyền chót vót, trên người xuất hiện sáu cánh tay., Trên mỗi nắm đấm đều thiêu đốt một tầng Lam Thái Dương Chân Hỏa có thể thiêu đốt vạn vật, nắm đấm to lớn mỗi lần đánh ra, đều có thể đánh nát từng đầu Tinh Không Mãnh Hổ, bỏ sót sẽ đâm vào thần thông hộ thân của Vi Vân, mỗi lần va chạm, Tinh Không Mãnh Hổ nổ tung, thần thông hộ thân đều sẽ bị suy yếu đi một phần.

Rất nhanh, thần thông hộ thân của Vi Vân đã đạt tới giới hạn, lập tức hắn quát khẽ một tiếng, đẩy nhật nguyệt trước người về phía trước, một ngày một tháng đột nhiên bay ra ngoài, bản thân cũng đồng loạt bay ra, một tháng này cùng sáu cánh tay của hắn đụng vào nhau, đánh lên trên pháp tướng Nguyên Tín!

Lúc này lực lượng Pháp tướng của Nguyên Tín cũng bắt đầu yếu bớt, không dũng mãnh như lúc đầu, mãnh hổ rơi xuống cũng ít đi rất nhiều. Thấy Vi Vân phi thân đánh tới, Nguyên Tín vội vàng ngưng tụ pháp lực, hội tụ lực lượng Pháp Tướng một chút, hóa thành một con mãnh hổ cực lớn, cũng đánh tới Vi Vân!

Lúc này Vi Vân mặc dù chưa từng sử dụng Pháp Tướng, nhưng pháp lực toàn thân cũng bắt đầu được điều động. Hai ngàn năm pháp lực đã vượt xa Nguyên Tín cảnh giới Pháp tướng sơ kỳ chỉ có hơn một ngàn năm, huống chi cho dù pháp lực của Vi Vân chỉ có một ngàn năm, trình độ hùng hậu cũng gấp sáu lần tín niệm, căn bản không cùng một cấp độ.

"Ầm!"

Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng ầm ầm vang lên, đầu tiên là pháp tướng tinh không của Nguyên Tín bị nghiền nát, ngay sau đó, hộ thuẫn nhật nguyệt của Vi Vân nổ tung, pháp lực khổng lồ loạn lưu khắp nơi mãnh liệt, một ít người tu vi thấp đã chống đỡ được pháp

thuật hộ thân, biến hóa cũng không dừng lại, chỉ thấy sáu hỏa diễm thần quyền của Vi Vân đều hướng trên người Nguyên Tín đánh tới!

Ngay lúc mọi người đều cho rằng nguyên thư sắp bị Vi Vân đánh thành bánh thịt thì chỉ thấy trên mặt Nguyên Tín lộ ra nụ cười quỷ dị!

"Ha ha... Ngươi cho rằng ta chỉ có chút bản lĩnh như vậy? Lừa ngươi thì đi chết đi!"

Vừa nói xong, một đạo quang ảnh hơi mờ bỗng nhiên từ trên người Nguyên Tín bay ra, tốc độ nhanh đến mức khó có thể tin, trong nháy mắt hướng về phía Vi Vân hạ xuống, làm cho người ta căn bản phản ứng không kịp, ngay cả người xem cuộc cũng không nhìn rõ đạo quang ảnh này là cái gì, huống chi là Vi Vân ở gần đây nhất.

Liên minh chính đạo đặc biệt là người của Thái Huyền tiên môn, đều mỉm cười, phảng phất như đã sớm nằm trong dự liệu của bọn họ.

Người của Tiên hiệp đồng minh đều biến sắc, đám người Ngu Yên Vũ, Lạc Khi Trần và Bạch Miểu càng lại càng lo lắng.

Trong nháy mắt, quang ảnh trên thân Nguyên Tín bay ra đã rơi vào mi tâm Vi Vân, ngay lúc sắp đâm vào mi tâm của hắn, đem thức hải pháp tướng của hắn đánh nát, bỗng nhiên một tiếng "Đinh" giòn vang truyền ra, đạo quang ảnh hình kiếm hơi mờ này liền đình trệ không tiến.

Tuy chỉ cần tiến lên thêm một chút, là có thể đâm vào mi tâm Vi Vân, nhưng chung quy vẫn kém một mảy may, chính là mảy may sai sót này đã quyết định thắng bại!

Chỉ thấy một đoàn quang hoa màu vàng đất từ mi tâm Vi Vân hiển hiện, bên trong bao bọc một thanh trường kiếm màu vàng đất, chính là Thái Huyền Tử Kiếm, mũi kiếm Thái Huyền Tử cùng mũi kiếm hình kiếm hơi mờ kia giao kích cùng một chỗ, ngăn cản nó lại.

"Thái Huyền Tử Kiếm... Không có khả năng!" Nguyên Tín như thế nào nhìn không ra đã xảy ra chuyện gì, nhất thời mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin, vẻ mặt tuyệt vọng.

Cùng lúc đó, nắm đấm hỏa diễm của Vi Vân cũng như mưa rào, đùng đùng không ngừng đánh lên người Nguyên Tín, mỗi một quyền đánh xuống, đều lưu lại trên người hắn một dấu nắm đấm đen sì, dưới sự thiêu đốt của Thái Dương Chân Hỏa, chẳng những quần áo trên người hắn bị dính., Ngay cả làn da đều bị đốt cháy, răng rắc một tiếng giòn vang, xương ngực đứt gãy, ngực lõm xuống, bụng vỡ ra lỗ máu, trong miệng không ngừng phun ra máu tươi, cả người bị nện xuống mặt đất trên quảng trường, sàn bạch ngọc vỡ vụn ra.

Vi Vân bay xuống, giẫm một cước lên ngực Nguyên Tín, ngồi xổm xuống, nhẹ giọng nói ra: "Vị đạo hữu này, ngươi có chỗ không biết, lúc chiến đấu, ta đã cảm giác được trên người ngươi có giấu một thanh Thái Huyền Tử Kiếm, bởi vì... Thái Huyền Mẫu Kiếm đang ở trên người ta."

"Ách... không!" Nguyên Tín không cam lòng rống to một tiếng.

"Ta vừa nói rồi, nếu ta muốn vặn đầu ngươi xuống, nhất định sẽ làm được! An tâm đi."

Vi Vân cười lạnh một tiếng, vung tay lên, đem đầu Nguyên Tín mạnh mẽ vặn xuống, nắm ở trong tay, hơi dùng sức một chút, liền phát ra "Bành" một tiếng trầm đục, toàn bộ đầu nổ tung, cả bản mạng pháp tướng lẫn ý thức linh quang bên trong, trong nháy mắt tất cả đều bị bóp vỡ mà tiêu tán.

Vi Vân vung tay lên, đạo quang ảnh hình kiếm bán trong suốt kia bị hắn nắm trong tay, thanh phi kiếm này chính là một trong chín thanh Thái Huyền Tử Kiếm, đặc điểm là tốc độ, là một thanh trong chín thanh kiếm có tốc độ nhanh nhất, đuổi sát Quang Tủy Tiên Kiếm, giết địch trong lặng yên không một tiếng động!

Huyền Chân Sơn Nhân thấy vậy, liền muốn niệm chú triệu hồi thanh tiên kiếm này.

Thanh Tiên Kiếm bán trong suốt này ở trong tay Vi Vân run run không thôi, trước mắt muốn rời khỏi tay, nhưng vào thời khắc này, trong không gian thức hải Thái Huyền Mẫu Kiếm bắn ra một đạo ngũ sắc quang hoa, rơi vào trên Thái Huyền Tử Kiếm, nhất thời ấn ký phá đi, mà tử hầu đi, hướng không gian thức hải của Vi Vân bay đi.

Vi Vân thuận thế bắn ra một giọt tinh huyết, tế luyện thanh Thái Huyền Tử Kiếm này, hoàn toàn biến nó thành pháp bảo của mình, sau đó thu vào không gian thức hải.

Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, Cửu Tử, con tòng mẫu, chỉ cần thao túng Thái Huyền Mẫu Kiếm, chín thanh Thái Huyền Tử Kiếm còn lại cũng có thể điều khiển, thậm chí sau khi phá vỡ phong ấn Thái Huyền Mẫu Kiếm, phong ấn những thanh Tử Kiếm còn lại có thể trực tiếp mượn lực của mẫu kiếm phá vỡ, không cần dùng 《 Vô Tự Kim Thư 》 tái thôi diễn.

"Hừ."

Vi Vân giết Nguyên Tín, thu Thái Huyền Tử Kiếm, còn hướng Huyền Chân Sơn Nhân cười lạnh, vẻ mặt khiêu khích, sau đó nghênh ngang quay người rời đi, trở lại đứng sau Ngu Yên Vũ.

"Cười, tiếp tục cười, rất nhanh ngươi sẽ biết chữ "chết" viết như thế nào." Huyền Chân Sơn Nhân suy nghĩ trong lòng, ném cho Vi Vân một ánh mắt lăng lệ.

Vi Vân ngẩng đầu ưỡn ngực, không chút sợ hãi, trước mặt hắn có rất nhiều cường giả đang đứng, hoàn toàn có thể hồ giả hổ uy.

Ngu Yên Vũ trên mặt lộ ra một tia ý cười, Vi Vân quả nhiên không để nàng thất vọng.

Chết mất một đệ tử chân truyền, còn ném một thanh Thái Huyền Tử Kiếm, điều này làm cho Thái Huyền tiên môn mất hết thể diện, sắc mặt Hà Lạc đạo nhân có chút khó coi, đầu tiên hắn sai người khiêng thi thể Nguyên Tín đi, sau đó tiến lên một bước, nói: "Xin hỏi vị Vi Vân tiểu hữu này, trên lôi đài sinh tử bất luận, vậy thì thôi, có thể trả lại pháp bảo của bản môn hay không?"

Vi Vân nói: "Thật có lỗi, không thể. Trước khi tỷ thí, ta đã nói qua, muốn đoạt pháp bảo của hắn, tiền bối mới không nói ra, hiện tại chẳng lẽ là muốn đổi ý?"

Hà Lạc đạo nhân thấy hắn nhanh mồm nhanh miệng, nhất thời không nói gì, lại thấy Huyền Chân Sơn Nhân mặt không biểu tình, dáng vẻ không thèm để ý chút nào, liền nói sang chuyện khác: "Trận đầu tiên tỷ thí, liên minh tiên hiệp chiến thắng, tiếp theo bắt đầu trận tỷ thí thứ hai, trưởng lão thi đấu, bên phía chính đạo liên minh chúng ta... Bần đạo bất tài, nguyện ý xin trưởng lão của quý Đồng Minh chỉ giáo một phen, không biết là vị đạo hữu nào lên đài?"

Nói xong, thân hình Hà Lạc đạo nhân lóe lên, giống như thuấn di, trong nháy mắt xuất hiện ở giữa quảng trường, hai tay trống trơn, cũng không biết hắn dùng pháp khí gì.

Bên này, Lạc Khinh Trần đang muốn tiến lên, Vi Vân bỗng nhiên trong lòng khẽ động, bàn tay trắng nõn nắm lấy bàn tay trắng nõn của cô, lòng bàn tay hai người nắm lại, Vi Vân nói: "Mẹ đỡ chút."

Lạc Khinh Trần đảo mắt nhìn mỹ nhân nói: "Vân Nhi, có chuyện gì à?"

"Không sao." Vi Vân lại buông tay ra.

Lạc Khinh Trần bỗng cảm thấy một luồng khí lưu lăng lệ rơi vào lòng bàn tay, bên tai lại nghe tiếng Vi Vân truyền âm. Sau giây lát, đôi mắt cô lóe sáng, mỉm cười nói: "Vậy là được rồi."

Lạc Khinh Trần dưới chân khẽ động, lướt ngang ra ngoài, chớp mắt đã xuất hiện trong sân, đối mặt với Hà Lạc đạo nhân.

Trong thập đại trưởng lão của Thái Huyền tiên môn, Hà Lạc đạo nhân xếp hạng thứ hai, thực lực gần với Huyền Cái Sơn, trưởng lão tông môn khác không thể bằng được, nếu như ngay cả hắn cũng đánh không lại, như vậy toàn bộ liên minh chính đạo, không có trưởng lão nào có thể thắng được.

Về mặt danh nghĩa, Lạc Khinh Trần tuy là trưởng lão của Phù Vân Các nhưng địa vị cao hơn so với tứ đại trưởng lão của Phù Vân Các, thực lực càng mạnh, hoàn toàn có thể đại diện cho tất cả trưởng lão của Tiên hiệp đồng minh xuất chiến.

Tỷ thí của hai người này, chắc chắn là một trận long tranh hổ đấu.

144

Đệ tử đệ nhất thập bát đệ tam trận hai thắng.

Chung quanh quảng trường, vạn tu sĩ trong tu chân giới chính đạo đều dõi mắt nhìn Lạc Khinh Trần và Hà Lạc đạo nhân, lẳng lặng chờ hai người đấu pháp kịch liệt, phân ra thắng bại. Thực tế đối với liên minh chính đạo, toàn bộ đại hội luận đạo thành bại, nếu trận chiến này cũng thua, vậy trận thứ ba cũng không cần so sánh.

"Hà Lạc đạo hữu, mời." Lạc Khinh Trần thi lễ nói.

"Không dám, mời Lạc đạo hữu." Hà Lạc đạo nhân cũng quang minh lỗi lạc, cũng không phải là tiểu nhân âm hiểm gì, thân là tiền bối tu chân giới, vẫn có phong độ cùng khí phách cơ bản nhất.

"Vậy ta không khách khí nữa."

Dưới chân Lạc Khinh Trần xuất hiện một đám mây năm màu nâng cả thân thể mềm mại của nàng lên. Ngay sau đó, một cây cung lớn xuất hiện trong tay nàng. Thân cung điêu khắc đồ án Long Phượng, hiện ra ánh sáng hai màu vàng bạc, chính là pháp bảo trấn tông của Phù Vân các - Lạc Tiên Cung!

Lạc Khinh Trần bay lên giữa không trung, kéo dây cung, một điểm sáng vàng bạc bay ra, hóa thành một cơn gió, rồng bay phượng múa, gào thét bay về phía Hà Lạc đạo nhân.

Hà Lạc đạo nhân biến sắc, hắn không ngờ Lạc Khinh Trần không khách khí như vậy, ngay cả chiêu số thăm dò cũng lười dùng, vừa ra tay đã là hai pháp bảo, chân đạp pháp bảo cấp thấp Bách Hoa Tường Vân, phi thiên độn địa, vạn pháp bất xâm, pháp bảo cao cấp trong tay Lạc Tiên Cung xuyên thấu tất cả, giết địch ngoài ngàn dặm, thử hỏi mấy người có thể ngăn cản thế công bậc này không?

Bên phía Tiên hiệp đồng minh, Liễu Phỉ Nhi cười đến không ngậm miệng lại được: "Tên ngu ngốc này không biết lợi hại của Lạc Tiên Cung, nhìn mẫu thân ta đánh cho hắn hoa rơi nước chảy nha."

Vi Vân nói: "Vậy thì chưa chắc, nói không chừng trên người ta cũng có pháp bảo thì sao?"

"A? Ý ngươi là..." Liễu Phỉ Nhi nghe vậy, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì.

Ngay lúc này, hai tay Hà Lạc đạo nhân hiển hiện từng đạo kiếm quang hoa, tổng cộng là bảy mũi kiếm, đều là hai mũi kiếm, phi kiếm sắc bén không có chuôi kiếm, màu sắc khác nhau, hiện ra quang hoa khác nhau, chính là bảy thanh Thái Huyền Tử Kiếm còn lại!

Bảy thanh Thái Huyền Tử kiếm xếp thành một hàng, đối mặt với Lạc Khinh Trần dùng mũi tên rồng phượng bắn ra từ Lạc Tiên Cung, trong đó có một thanh Thái Huyền Tử Kiếm màu lam "Vèo" một tiếng, bay ra ngoài.

Mọi người quan chiến đều sợ hãi thán phục, Thái Huyền Tiên Môn cũng coi như là toàn lực ứng phó, chẳng những để Hà Lạc đạo nhân ra tay, còn xuất động pháp bảo trấn tông của Thái Huyền Tiên Môn, một lần chính là bảy thanh, vốn tưởng rằng Lạc Khinh Trần đã chiếm thượng phong tuyệt đối, đại cục đã định, hiện tại xem ra, vì quá sớm.

Trong nháy mắt phi kiếm màu lam bay ra ngoài, một thanh phi kiếm màu trắng cũng theo đó bay ra, đánh tới mũi tên rồng phượng do Lạc Khi Trần bắn ra. Phi kiếm màu lam đánh vào trên đầu Ngân Long kia, phát ra một tiếng nổ vang, kim long phá nát, phi kiếm màu lam bình yên vô sự, nhưng thế đi đã suy, bay ngược trở về. Phi kiếm màu trắng xuyên qua Kim Phượng kia, Kim Phượng phát ra một tiếng gào thét, bạo thành một đoàn pháp lực loạn lưu màu vàng, phi kiếm màu trắng cũng bay trở về cùng phi kiếm màu lam.

Lần này va chạm, lại là Thái Huyền Tử kiếm va chạm với Lạc Tiên Cung, hai bên cũng không chiếm được lợi ích gì.

"Lại nào!"

Lạc Khinh Trần khống chế pháp lực, liên tục kéo Lạc Tiên Cung, từng con từng con Ngân long và Kim Phượng không ngừng bay ra, đánh về phía Hà Lạc đạo nhân.

Pháp bảo này tên là "Lạc Tiên", có thể đánh chết Địa Tiên, trong tay Lạc Khinh Trần, dùng pháp lực viên mãn thôi động pháp lực, càng uy lực mười phần, bất cứ tu sĩ pháp tướng cảnh giới nào, nếu không cách nào bảo vật trong người, chỉ dùng thần thông đối kháng, không bao lâu sẽ bị đánh chết tại chỗ, tuyệt không hai lời.

Cùng lúc đó, Hà Lạc đạo nhân cũng tế ra từng thanh từng thanh Thái Huyền Tử Kiếm, bảy thanh phi kiếm không ngừng bay ra, phát ra tiếng vang "keng keng keng", Lạc Tiên Cung của Lạc Khinh Trần dùng một lần có thể bắn ra bảy mũi tên, Thái Huyền Tử Kiếm cũng có bảy mũi, một lần có thể đánh nát bảy mũi tên Long Phượng, không hề rơi xuống hạ phong chút nào, trong lúc nhất thời hai người đấu đá ngang nhau, trên quảng trường nổ tung từng đoàn từng đoàn quang hoa rực rỡ, đều hóa thành pháp lực loạn lưu, hướng bốn phía mãnh liệt lao đi.

Bỗng nhiên, một con Ngân Long lắc đầu vẫy đuôi, chuyển hướng tránh khỏi Thái Huyền Tử Kiếm, phi thân đánh về phía Hà Lạc đạo nhân, miệng rồng mở ra định thôn phệ hắn. Đã thấy trên thân Hà Lạc đạo nhân tuôn ra một dòng nước, như một dải lụa màu trắng, xoay tròn quanh người hắn, Ngân Long va vào dòng nước này phát ra một tiếng vang trầm đục, Ngân Long phá toái, nhưng dòng nước cũng tan vỡ.

Đây là thần thông Huyền Nguyên tu luyện của Hà Lạc đạo nhân khống chế Thủy Nguyên, một trong bảy mươi hai thần thông của Thái Huyền Tiên môn, uy lực không tầm thường, đặc biệt là thần thông này của Hà Lạc đạo nhân đã tu đến cảnh giới cực cao, điều khiển huyền thủy như điều khiển cánh tay, công thủ nhất thể, như là pháp khí vậy.

Vi Vân đang quan chiến thấy Hà Lạc đạo nhân vận dụng môn thần thông này như vậy, trong lòng khẽ động, thầm nghĩ: "Không biết có thể tu luyện Thái Âm Thủy Cương thần thông yếu ớt thành bộ dáng như vậy, tương dung cùng Huyền Nguyên Khống Thủy Hử, uy lực chắc chắn càng mạnh."

Vi Vân rất ít khi sử dụng Tử Nguyệt Già Thiên Công diễn hóa ra Thái Âm Tỳ Hưu Thủy, nhưng không có nghĩa là môn thần thông này không tốt, ngược lại uy lực cực mạnh, có thể tan chảy kim loại, ăn mòn vạn vật, chính là thần thông cùng cấp bậc với Thái Dương Chân Hỏa Diêm.

"Vèo" một tiếng, một thanh Thái Huyền Tử Kiếm hóa thành một đạo hồng quang bay về hướng Lạc Khinh Trần. Lạc Khinh Trần vẫn không nhúc nhích, Bách Hoa Tường Vân trên người y như sợi bông, tỏa ra vầng sáng ngũ sắc nhàn nhạt. Thái Huyền Tử Kiếm rơi ở trong đó giống như trâu đất xuống biển, không thấy tăm hơi.

Giờ phút này, trong cảm giác của Hà Lạc đạo nhân, Thái Huyền Tử kiếm phảng phất tiến vào một không gian khác, bất kể đi như thế nào, chính là không đến được trên người Lạc Khi Trần, trong lòng hắn biết đây là nơi cất giấu càn khôn trong Bách Hoa Tường Vân., Hơn nữa dưới sự thao túng của Lạc Khinh Trần còn bày ra đủ loại hình, muốn công kích lên người Lạc Khinh Trần phải dùng lực lượng tuyệt đối đánh nát Bách Hoa Tường Vân. Nhưng muốn phá hủy một kiện pháp bảo, nói dễ vậy sao được. Chỉ có dùng pháp bảo cùng cấp bậc để kiềm chế mới là sách lược tốt nhất.

Ngay sau đó, Hà Lạc đạo nhân lại bay ra một thanh Thái Huyền Tử Kiếm, cũng không công kích Lạc Khinh Trần, chỉ phát ra một cỗ lực lượng phụ thuộc, một mực hút lấy Bách Hoa Tường Vân. Đúng lúc này, thanh Thái Huyền Tử Kiếm và Bách Hoa Tường Vân đồng thời bay lên giữa không trung, quấn chặt lấy nhau.

Vốn Thái Huyền Tử Kiếm có phẩm chất vượt xa Bách Hoa Tường Vân, chỉ là Hà Lạc đạo nhân vẫn chưa nhận kiếm này vào tay, không

thể phát huy ra toàn bộ lực lượng của nó, ngược lại nhìn Bách Hoa Tường Vân, Lạc Khinh Trần sớm đã thuần thục vận dụng, mặc dù chỉ là một kiện pháp bảo cấp thấp, nhưng lại có thể phát huy ra toàn bộ lực lượng, đủ sánh vai với Thái Huyền Tử Kiếm đơn nhất.

Sau khi Bách Hoa Tường Vân bị hút vào, Lạc Khinh Trần không chút hoang mang, sau lưng tuôn ra một đoàn kim quang, hóa thành một đôi cánh chim phượng hoàng màu vàng kim, mười phần rộng lớn, chính là một môn thần thông trong pháp lực ngưng tụ thành cánh chim của Kính Long Phượng Phú, có thể phi thiên độn địa, tốc độ cực nhanh, cánh chim khẽ vẫy một cái, Lạc Khinh Trần liền hóa thành từng bóng mờ, tung hoành giữa không trung, đấu đá với Hà Lạc đạo nhân.

Hai người đều là cường giả pháp tướng viên mãn, pháp lực cao cường, thần thông cũng không tầm thường, công pháp tu luyện cũng là thập đại kỳ công, pháp bảo trong tay cũng đều là đồ vật trấn tông của tông môn mình. Cứ đánh như vậy, không đến mấy ngày mấy đêm mơ tưởng phân ra thắng bại.

Nhưng Hà Lạc đạo nhân không phải thắng trận chiến này, nếu không chẳng khác gì liên minh chính đạo thua, sẽ gia nhập liên minh hiệp nghĩa đồng minh.

Nghĩ đến đây, Hà Lạc đạo nhân quát khẽ một tiếng, sau lưng bắn ra một pháp tướng tinh không, pháp tướng tinh không của hắn hóa thành một dải ngân hà, ngôi sao trong đó sáng óng ánh, lóng lánh bất định.

"Cửu thiên tinh thần rơi ngân hà, đi!"

Theo đó hà Lạc đạo nhân niệm chú bấm niệm pháp quyết, Tinh Không Pháp Tướng sau lưng hắn nhất thời chuyển động, hóa thành một ngân hà rộng thùng thình, trùng trùng điệp điệp cuốn về hướng Lạc Khinh Trần.

Bên trong ngân hà này có vô số ngôi sao, mỗi một ngôi sao đều ẩn chứa lực lượng của Huyền Nguyên Khống Thủy Thần Thông, tất cả ngôi sao cộng lại, tạo thành một cỗ lực lượng vô cùng to lớn, liên tục không ngừng, cỗ lực lượng này nếu rơi vào trên người, là ai cũng không chống đỡ nổi.

Mọi người đang xem cuộc chiến đều kinh hô.

Đối mặt Ngân Hà cuồn cuộn, Lạc Khinh Trần sắc mặt ngưng trọng, nhưng không bắn ra pháp tướng Long Phượng Pháp của cô, chỉ thấy cô bấm niệm pháp quyết, miệng lẩm bẩm: "Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, nghe lệnh..."

Chỉ thấy một tia sáng chói mắt từ trong tay nàng rơi xuống, hóa thành một thanh Thái Huyền Mẫu Kiếm óng ánh sắc bén, hiện ra quang hoa ngũ sắc, kiếm này ở một chỗ, nhất thời sinh ra một lực lượng không thể chống đỡ, bảy thanh Thái Huyền Tử Kiếm vốn bị Hà Lạc đạo nhân điều khiển đều lập tức mất khống chế, liên tiếp đứt lìa ý niệm với hắn, một luồng ý niệm bay tới kiếm Thái Huyền, từng luồng kiếm quang chói mắt quay quanh mẫu kiếm, vui sướng không thôi.

Theo suy nghĩ Lạc Khinh Trần chỉ dẫn, một mẹ thất tử, tổng cộng tám thanh phi kiếm, đều hướng pháp tướng ngân hà của Hà Lạc đạo nhân phóng tới, pháp bảo bài danh đệ nhất trong ba mươi sáu tiên khí thiên vận lợi hại cỡ nào, nơi đi qua, thế như chẻ tre, từng chiêu từng đòn phá pháp tướng ngân hà ngân hà của Hà Lạc đạo nhân, bạo nổ thành từng đoàn pháp lực loạn lưu, đều hóa thành thủy hỏa phong, hướng chung quanh khuấy động, tám thanh phi kiếm trong nháy mắt phá pháp tướng ngân hà của Hà Lạc đạo nhân, chém xuống người hắn!

"Sao lại như thế?!"

Hà Lạc đạo nhân thấy vậy, sợ tới mức không còn chút máu, vội vàng phi thân lui về phía sau, lại dâng lên Huyền Nguyên Khống Thủy Cương thần thông bảo vệ toàn thân!

Dù là hắn kinh nghiệm phong phú, bất luận thế nào cũng không nghĩ tới, thời khắc mấu chốt sẽ phát sinh biến cố bực này, Lạc Khinh Trần vậy mà có Thái Huyền Mẫu Kiếm trong người, thì cũng thôi đi, còn học được pháp quyết điều khiển Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm., Quả thực là nghe rợn cả người! Kể từ đó, bảy thanh Thái Huyền Tử Kiếm kia của hắn chẳng những không thể giúp được hắn, ngược lại trở thành vũ khí sắc bén trong tay Lạc Khi Trần. Hà Lạc đạo nhân hắn cho dù thần thông quảng đại, cũng không có khả năng thủ thắng, căn bản là mất hết sức lực!

Mọi người trên quảng trường cùng cất tiếng kinh hô, xôn xao một trận!

Không ai ngờ đến, trước khi tỷ thí, Vi Vân đã cảm giác được trên người Hà Lạc đạo nhân có giấu Thái Huyền Tử Kiếm, bởi vậy đã chuẩn bị trước, âm thầm đưa Thái Huyền Mẫu Kiếm cho Lạc Khinh Trần, lại truyền cho nàng pháp quyết điều khiển Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, trực tiếp làm cho Lạc Khinh Trần có phần thắng.

Bên phía Thái Huyền Tiên Môn, Huyền Chân Sơn Nhân nhìn thấy Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm bị Lạc Khinh Trần điều khiển, trong mắt bắn ra hai tia sáng lạnh lẽo, hắn thật sự cực kỳ phẫn nộ, hắn biết đây là Vi Vân giở trò quỷ, cũng biết Vi Vân lấy đi Thái Huyền Mẫu Kiếm cùng một thanh Tử Kiếm Thái Huyền Tiên Môn của hắn, nhưng làm thế nào cũng nghĩ không ra, rốt cuộc Vi Vân dùng phương pháp gì, có thể khiến cho Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm nhận chủ!

Thấy Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm sắp chém Hà Lạc đạo nhân thành mấy đoạn, Lạc Khinh Trần đột nhiên bấm pháp quyết, thu hồi Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm nói: "Đa tạ, Hà Lạc đạo hữu."

Lúc này toàn thân Hà Lạc đạo nhân đầy mồ hôi lạnh, thiếu chút nữa hắn đã bị pháp bảo tông môn của mình giết chết, nếu vậy thì chết quá oan uổng, cho dù hắn có thành quỷ cũng không cam lòng!

Hà Lạc đạo nhân thở dài, chắp tay ôm quyền, nói: "Lạc đạo hữu xuất kỳ bất ý, thủ đoạn cao siêu, bần đạo bội phục, là ta thua! Bất quá,

mong đạo hữu trả lại pháp bảo tông môn của ta, nếu không, Thái Huyền Tiên môn quyết sẽ không từ bỏ ý đồ."

Lạc Khinh Trần làm sao trả kiếm Thái Huyền Tử cho hắn được, cười ha hả nói: "Ngươi nói cái gì? Đây là pháp bảo của Thái Huyền tiên môn các ngươi? Không thể nào, đây rõ ràng là pháp bảo của nhi tử ta "Thập Phương Vân Kiếm" a, có phải đạo hữu nhầm rồi không?"

"Ngươi..." Hà Lạc đạo nhân không ngờ đối phương lại vô sỉ như vậy, sự thật nghiêng ngả, trong lúc nhất thời không còn gì để nói.

"Hừ!"

Lúc này, Huyền Chân Sơn Nhân bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, một tay hóa thành cối xay lớn nhỏ, không ngừng duỗi dài ra, chừng vài chục trượng, Kình Thiên Đại Thủ chộp tới Lạc Khinh Trần!

Bên này, Phú Thế chân nhân thấy vậy, sắc mặt liền biến đổi, đồng dạng duỗi ra một bàn tay lớn, trong nháy mắt xuất hiện trước người Lạc Khinh Trần, va chạm với bàn tay to lớn của Huyền Chân Sơn Nhân, phát ra một tiếng rung mạnh ầm ầm, lấy bàn tay của hai người làm trung tâm., Nổ tung một làn sóng kình khí mạnh mẽ tỏa ra bốn phương tám hướng. Lạc Khinh Trần và Hà Lạc đạo nhân đứng mũi chịu sào, đồng thời nhanh chóng lùi lại. Toàn bộ bạch ngọc trên quảng trường đều bị sóng khí do hai người tạo thành cuốn lên, đánh nát, mặt đất nứt thành từng khúc, nứt ra một khe rãnh sâu hoắm!

Chưởng lực của cường giả độ kiếp khủng bố cỡ nào, tất cả mọi người trong hai đại liên minh chính đạo đều biến sắc, nhao nhao lui về phía sau tránh tai bay vạ gió.

Lạc Khinh Trần nhân cơ hội này bay ngược về phía đồng minh tiên hiệp, đồng thời giao Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm vào tay Vi Vân, đoạt được bảy thanh kiếm xem như lễ tạ của Vi Vân.

Mượn một ngụm, cầm về tám khẩu, Vi Vân có thể nói là kiếm lớn rồi, đến tận đây, mười khẩu Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm đều rơi vào trong

tay Vi Vân.

Trong nháy mắt khi pháp bảo tới tay, Vi Vân không nói hai lời, toàn bộ tế luyện nhận chủ, biến pháp bảo trấn tông của Thái Huyền tiên môn thành vật phẩm riêng của mình, cảm thấy đắc ý không thôi. Gã và Thái Huyền tiên môn gây khó dễ, hôm nay coi như đã xả được ác khí.

Mười thanh Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm trong tay có thể tạo thành một trong bảy đại sát trận của Tu Chân Giới, 'Thiếu mẫu Tru Ma kiếm trận', Thí Thần Diệt Ma uy lực cực kỳ khủng bố, mặc dù Vi Vân chỉ có tu vi Pháp Tướng sơ kỳ nhưng môn trận pháp sứ này có thể đánh một trận với cường giả Độ Kiếp cảnh!

Thân hình Phù Thế Chân Nhân chớp động, đã xuất hiện ở chính giữa quảng trường, chắp hai tay sau lưng, không sợ hãi chút nào nhìn Huyền Chân Sơn Nhân, trầm giọng nói: "Thắng bại đã phân, Huyền Chân đạo huynh đây là ý gì?"

Thân hình Huyền Chân sơn nhân cũng lập loè, xuất hiện ở chính giữa quảng trường, cách xa Phù Thế chân nhân mấy trượng, hai người đứng ở xa xa, hắn thản nhiên nói: "Lạc Khinh Trần học trộm ngự kiếm thuật của Thái Huyền tiên môn ta, cướp đoạt pháp bảo trấn tông của bổn môn. Bần đạo thân là chưởng giáo Thái Huyền tiên môn, có trách nhiệm đoạt lại pháp bảo, phế bỏ tu vi của Lạc Khinh Trần, để bảo vệ uy nghiêm của bổn môn!"

Chân nhân Phù Thế cười lạnh một tiếng: "Lời này của đạo huynh thật là buồn cười, tu chân giới có một quy định bất thành văn, nếu quyết đấu sinh tử, một bên đoạt pháp bảo của bên kia, có thể không cần trả lại, là trưởng lão trong môn hạ của ngươi tài nghệ không bằng người!"

Huyền Chân sơn nhân "ồ" một tiếng, thản nhiên nói: "Được, đã như vậy, chúng ta bắt đầu trận thứ ba, bên này do bần đạo xuất chiến, bên các ngươi, là do ngươi xuất chiến sao?"

Phù Thế Chân Nhân lại cười: "Lần này đại hội luận đạo tỷ thí ba trận thắng, phía ta đã thắng hai trận, trận thứ ba còn cần so sánh sao? Chính đạo liên minh các ngươi đã gia nhập liên minh hiệp tiên chúng ta, chẳng lẽ đạo huynh muốn đổi ý?"

Huyền Chân sơn nhân lại nói: "Ba trận thắng là không tệ, chỉ là trận thứ ba còn chưa quyết ra thắng bại, dù sao cũng phải so sánh một phen, miễn cho làm mất hứng các vị đạo hữu, mọi người vất vả mới tới nơi này một chuyến, không phải là vì náo nhiệt sao, chẳng lẽ đạo hữu nổi sợ sao? Nếu là sợ bần đạo, ngươi quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, bần đạo vẫn có thể mở một mặt lưới, tha cho ngươi lần này."

Lạc Khinh Trần hừ lạnh nói: "Đồ vô sỉ!"

Thấy Huyền Chân sơn nhân cường từ đoạt lý, hùng hổ bức bách, chẳng những là người của liên minh tiên hiệp, mà ngay cả người trong liên minh chính đạo cũng cảm thấy không hài lòng, đối với hắn có ý kiến.

Trang chủ Hạo Khí sơn trang Lâm Nho thưởng thức tạo hóa bút trong tay, cất giọng nói: "Ta nói Huyền Chân đạo huynh, ngươi làm vậy có chút không ổn à? Ban đầu đã nói là ba ván thắng, hiện giờ liên minh tiên hiệp đã chiến thắng, vì sao còn so sánh tiếp. Có khí lực như vậy nên dùng để đối phó Ma giáo, mà không phải lúc nội chiến này, Hạo Khí sơn trang ta tuyên bố ở đây, chính thức gia nhập liên minh tiên hiệp!"

Nói xong, Lâm Nho phi thân hạ xuống bên phía đồng minh tiên hiệp, đi tới trước mặt Ngu Yên Vũ, nói: "Lâm Nho bái kiến Ngu Minh chủ!"

Ngu Yên Vũ gật gật đầu, mỉm cười nói: "Hoan nghênh Lâm Nho đạo hữu cùng với Hạo Khí sơn trang gia nhập."

Nhiếp Sâm La của Vạn Tượng điện cũng phi thân tới, biểu thị đã gia nhập, ngay sau đó là Đại Phật tự, Tiểu Mật tông, Quan Diệu tông, Thái Cực môn, Lưỡng Nghi phái, Thất Tinh hồ., Bát Quái môn, Cửu Cung sơn vân vân, một đám tông môn lớn nhỏ tất cả đều quay giáo,

gia nhập vào trong đội ngũ đồng minh tiên hiệp. Trong nhất thời, bên phía Chính đạo liên minh chỉ còn lại Thái Huyền tiên môn, cùng với một tông môn trung nhỏ thuộc về Thái Huyền tiên môn. Toàn bộ liên minh đã chính thức tuyên bố giải thể, tu chân giới chính đạo xem như hoàn thành thống nhất cơ bản.

Mặc dù như thế, môn nhân Thái Huyền Tiên môn đông đảo, có bảy mươi hai đệ tử chân truyền, ba ngàn đệ tử nội môn, mười vạn đệ tử ngoại môn, người quanh năm ở lại sơn môn cũng có hơn một vạn., Trên vạn người này nhìn qua cùng tu chân giới chính đạo đến tham gia đại hội nhân số không sai biệt lắm, nhưng thực lực lại không cùng một cấp độ, chánh đạo các tông đều là cao thủ trong cao thủ, Thái Huyền Tiên môn phần lớn đều là đệ tử, vẻn vẹn một tông chi lực, tự nhiên không có khả năng chống lại toàn bộ tu chân giới.

Hà Lạc đạo nhân thấy vậy, biết đại thế đã mất, tranh chấp tiếp tục, Thái Huyền tiên môn sẽ khiến lòng người mất hết, về sau sợ là khó có thể đặt chân vào tu chân giới chính đạo tu chân, lập tức khuyên Huyền Chân sơn nhân nói: "Sư huynh, nếu thắng bại đã phân, chúng ta liền gia nhập tiên hiệp đồng minh đi."

"Hừ, ngươi ngậm miệng cho ta! Đồ vô dụng, Thái Huyền Tiên Môn ta chính là tông môn chính đạo đệ nhất, há có đạo lý khuất phục dưới tông môn khác, các ngươi phụ thuộc vào lửa như thế, bổn môn cần các ngươi làm gì?!"

Lúc này hai mắt Huyền Chân Sơn Nhân lạnh lùng, ấn ký thái dương màu đen trên trán nổi lên từng đạo hắc quang, mặc dù đại thế đã mất, nhưng hắn vẫn ngẩng đầu ưỡn ngực, uy phong lẫm lẫm, ngạo thị quần hùng, coi mọi người không vật, hoàn toàn không để bất luận kẻ nào vào trong mắt!

Đây là tự tin tuyệt đối mang lại cho hắn thực lực, chỉ có thực lực mạnh hơn hắn, mới có thể đánh tan sự tự tin này của hắn, trước mặt loại thực lực tuyệt đối này, tất cả đạo lý, ngôn ngữ, danh dự, tất cả đều là hư, không chịu nổi một kích, không đáng nhắc tới!

Hà Lạc đạo nhân liên tục thở dài, vẻ mặt mấy trưởng lão còn lại cũng đầy bất đắc dĩ, trong lúc nhất thời tiến thoái lưỡng nan, chưởng giáo không muốn chịu thua, bọn họ còn có thể làm gì được.

Huyền Chân Sơn Nhân quét mắt nhìn mọi người, lạnh lùng nói: "Được, các ngươi đều đi đi, không sao, bần đạo lập tức sẽ cho các ngươi biết, cái gì mới là lực lượng, bản đạo muốn cho các ngươi biết tu chân giới này rốt cuộc là ai định đoạt! Phù Thế, đừng nói nhảm nữa, ta chỉ hỏi ngươi một câu, dám đánh với ta một trận!"

"Thiện tai!" Đại Thiên Tăng vương niệm phật hiệu, nói: "Sơn nhân hà tất tất tất cả đều là một phần tử của chính đạo, theo lý nên đồng tâm đồng đức, cùng nhau đối kháng Ma giáo. Vì sao cậy mạnh như thế, tranh giành ý khí nhất thời, cho dù thắng nhưng có thể làm được gì?"

Khô Vinh Hoạt Phật cũng nói: "Người sơn nhân, bần tăng xem trên người ngươi sát khí mãnh liệt, mơ hồ có dấu hiệu nhập ma, mong rằng Sơn Nhân nhanh chóng quay đầu lại, tu tâm dưỡng tính, chớ lại chấp mê bất ngộ, nếu không hậu quả khó mà lường được!"

"Om sòm!"

Huyền Chân Sơn Nhân gầm lên một tiếng, thanh âm chấn động toàn trường, không ít người bị chấn động đến mức hai tai đau nhức, hắn chỉ vào Vi Vân nói: "Các ngươi nhìn người này xem, sớm đã là người của Ma giáo, các ngươi không đi bắt hắn, ngược lại muốn vu oan ta như thế, thật là khiến người ta thất vọng. Ta không nhiều lời với các ngươi, phù thế, hôm nay bất luận thế nào bần đạo cũng phải đánh với các ngươi một trận, đánh ngươi, ta lại đi đánh nữ kỹ nhân Lạc Khinh Trần kia, nếu không người khác sẽ tưởng rằng Thái Huyền Tiên Môn ta dễ bắt nạt lắm đấy!"

Lời này của hắn đã hoàn toàn không còn tiên phong đạo cốt cùng mỹ đức thiện hạnh của người tu hành, quả thực trở thành phường tiểu nhân, tất cả mọi người đều không khỏi liếc mắt, mặt mũi Phù Thế chân nhân càng thêm phẫn nộ, không thể tưởng được đối phương

sẽ ăn nói bậy bạ như vậy, nhục mạ thê tử hắn, nếu nhịn xuống, ngày sau làm sao còn đặt chân ở tu chân giới?

Lập tức, chân nhân Phù Thế cũng gầm lên một tiếng, nói: "Huyền Chân thất phu, ngươi dám nhục mạ vợ ta! Đánh thì đánh, bần đạo sao lại sợ ngươi! Ngày đó trưởng lão tạo nghiệt trong môn phái ngươi, hôm nay ta muốn lấy lại công đạo cho môn hạ đệ tử của ta!"

Trong lúc nhất thời, hai người giương cung bạt kiếm, khí thế không ngừng tăng lên, áo bào trên người phần phật, không gió mà tự bay.

145

Chương 13—— Nhập Ma

Lúc này trời đã chạng vạng tối, mặt trời đã ngả về phía tây, Thái Huyền sơn dần dần tối lại, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến tầm mắt của mọi người, mọi người đều là người có tu vi trên người, chỉ cần hơi vận công là có thể nhìn thấy ban đêm.

Hạ phong thổi qua, một trận thanh sảng hiện lên.

Chính đạo tu chân giới có hơn một ngàn tông môn, trước sau đều gia nhập vào hai đại liên minh, nhưng trước mắt theo chính đạo liên minh giải tán liền gia nhập vào liên minh tiên hiệp, hơn vạn người đứng ngoài quảng trường, vây xem hai đại cường giả tuyệt thế: Huyền Chân sơn nhân và phù thế chân nhân, đều là nhân vật trong thiên vận bát tiên. Huyền Chân sơn nhân xếp hạng đầu, tên tuổi đương nhiên càng vang dội hơn so với phù thế chân nhân, phần thắng cũng cao hơn.

Nhưng chân nhân Phù Thế cũng không sợ hãi, có rất nhiều cường giả áp trận, Dược lão nhân, Đại Thiên Tăng vương, Khô Vinh hoạt Phật... Cho dù bị thua, cũng không đến mức phải bỏ mình, hắn có thể buông tay chiến một trận.

"Vẫn là cầm lấy pháp bảo của ngươi, miễn cho nói bần đạo khi dễ ngươi!"

Huyền Chân sơn nhân cười lạnh nói, hắn nhìn chân nhân hiển thế, hoàn toàn là vẻ mặt coi rẻ, không để hắn ở trong mắt chút nào.

Phù Thế Chân Nhân nghe vậy không vui: "Ngươi làm mất đi Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, ta cần gì phải dùng Lạc Tiên Cung, thắng mà chẳng ra sao!"

"Tốt, ngươi đã vội vã chịu chết, vậy bần đạo sẽ thành toàn cho ngươi!" Trong mắt Huyền Chân Sơn Nhân hiện lên một đạo hắc mang.

"Ai thắng ai thua vẫn chưa biết được!" Vị Phù Thế chân nhân cũng không cam lòng yếu thế.

Kỳ thật trong lòng Huyền Chân Sơn Nhân đã nổi lên sát niệm, hắn muốn giết Phù Thế Chân Nhân lập uy, dễ chấn nhiếp những người còn lại, sau đó chấp chưởng quyền lớn của Đồng Minh, mọi người cho dù không phục, cũng tất nhiên không dám nói nửa chữ không, bởi vì tu chân giới từ trước đến nay đều là dùng vũ lực nói chuyện, ngay cả cường giả độ kiếp hắn cũng có thể giết chết, ai dám không phục.

Nhưng Hỗn Thế chân nhân vẫn cảm thấy đây chỉ là một trận tỷ thí.

Huyền Chân sơn nhân ném phất trần trong tay đi, mặt hướng về phía Phù Thế chân nhân nói: "Có thần thông gì thì sử dụng đi, đừng nói bần đạo không cho ngươi cơ hội!"

Tuy rằng y chưa từng động thủ, nhưng khí thế trên người đang không ngừng tăng lên.

Chân nhân Phù Thế đứng mũi chịu sào, chỉ cảm thấy một cỗ áp lực vô hình khổng lồ cuốn tới, ép tới hắn như mơ hồ có cảm giác ngạt thở, pháp lực thể nội vận chuyển có chút mất linh, trong lòng âm thầm khiếp sợ, biết thực lực đối phương so với lần gặp mặt trước có chỗ khác biệt, đã hoàn toàn vượt qua hắn!

Huyền Chân Sơn Nhân trước kia cùng hắn tỷ thí, mặc dù có thể chiếm thế thượng phong, nhưng không cách nào vững vàng thắng được, hắn vẫn có một tia cơ hội đánh bại đối phương. Nhưng hiện tại, Phù Thế Chân Nhân hiểu rõ mình đã không còn chút cơ hội thắng nào nữa, đây thuần túy là một loại trực giác kỳ diệu, là khí cơ cảm ứng của cao thủ tranh chấp lẫn nhau.

Chân nhân Phù Thế rất rõ ràng, đối mặt với tình huống này, hắn chỉ có một khả năng thủ thắng, đó chính là phát động thế công mạnh nhất áp chế đối thủ, nhân cơ hội khiến đối thủ trọng thương, khiến thực lực đối phương không cách nào phát huy toàn bộ, một khi đối phương có cơ hội phát huy thực lực, hắn sẽ không có khả năng thủ thắng.

Nghĩ đến đây, Phù Thế Chân Nhân gầm nhẹ một tiếng, cả người không mượn bất kỳ lực lượng nào, đột nhiên lơ lửng lên, sau đó bay nhào về phía Huyền Chân Sơn Nhân, người còn ở giữa không trung, mi tâm lại mở ra một con mắt dọc, từ đó bắn ra một đạo kim quang, bao Huyền Chân Sơn Nhân vào!

"Không ngờ được chân nhân trên đời vừa ra tay chính là thần thông Cầu Long Phượng Thiên Mục Tỳ Hưu, nghe nói thần thông này có thể nhìn thấu hư thực cùng nhược điểm của địch nhân, tiến tới công kích điểm yếu nhất của địch nhân, trước có ưu thế."

Bên rìa quảng trường, mọi người đang quan chiến đều nghị luận, nhìn không chớp mắt, sợ bỏ qua cuộc chiến cường giả độ kiếp trăm năm khó gặp này!

Trái tim đám người Phù Vân các như muốn nhảy lên cổ họng, mặt mũi Lạc Khinh Trần và Liễu Phỉ Nhi cũng đầy khẩn trương. Các nàng làm sao không biết người Phù Thế chân nhân đối mặt với người nào chứ, đó chính là cường giả xếp hạng đầu trong Thiên Vận Bát Tiên đấy. Các nàng mặc dù rất có lòng tin đối với Phù Thế chân nhân, nhưng cũng tràn đầy lo lắng.

Huyền Chân Sơn Nhân bị Cầu Long Phượng Thiên Mục bao phủ hai tay, vẫn như cũ không nhúc nhích, căn bản không để đối phương vào trong mắt, trong lòng hắn cười lạnh, đừng nói là đối phương nhìn không thấu thực hư của mình, cho dù có xem thấu, trên người hắn cũng không có bất kỳ nhược điểm nào!

"Ngao ô! "

Đồng thời khi chân nhân Phù Thế bay nhào tới, trên hai chân đều xuất hiện một đầu Ngân Long, pháp lực Ngân Long chính là Tự Phượng Phú Tự có thần thông, giơ tay nhấc chân đều mang theo Long Phượng Lực, hai đầu Ngân Long quấn quanh ở trên hai chân, giống như hạt mưa nhanh chóng rơi vào trên người Huyền Chân Sơn Nhân!

Chỉ thấy trên thân Huyền Chân Sơn Nhân hiện lên một tầng vòng bảo hộ pháp lực hình bầu dục màu vàng, ngăn được thế công của Phù Thế Chân Nhân, hai chân quấn quanh ngân long mang theo lực trùng kích cực lớn, mỗi một chân hạ xuống đều đủ để đá chết một cường giả pháp tướng viên mãn, nhưng rơi vào vòng bảo hộ của Ô Kim, vòng bảo hộ chỉ hơi lõm xuống liền khôi phục lại, mặc cho chân nhân đời trước công kích như thế nào cũng không thể đột phá vòng bảo hộ này.

Thấy vậy, phù thế chân nhân lại quát khẽ một tiếng, hai tay nổi lên kim quang, trên hai cánh tay hiện lên một con phượng hoàng màu vàng, hai tay thành trảo, trảo hướng Huyền Chân sơn nhân, phối hợp hai chân, tay chân không ngừng rơi vào vòng bảo hộ pháp lực của Huyền Chân sơn nhân, hai chân này., Hai tay mang theo lực lượng của Nhị Long Nhị Phượng, cường đại cỡ nào, cộng lại có thể rung chuyển cả núi cao, đánh bay cường giả độ kiếp, tần suất cực cao, chỉ trong nháy mắt đã đến mấy trăm kích, hơn một ngàn kích qua đi, rốt cục truyền đến một tiếng nổ "Oanh", vòng bảo hộ màu ô kim nổ tung.

Phù Thế chân nhân mừng rỡ, hai chân mang theo lực lượng long phượng hướng lên đầu Huyền Chân sơn nhân, ngực, bụng dưới các nơi yếu hại hạ xuống!

Trên mặt Huyền Chân Sơn Nhân chỉ mang theo nụ cười lạnh, nhìn Phù Thế Chân Nhân không ngừng tấn công mãnh liệt.

"Kỳ quái, vì sao Huyền Chân sơn nhân không đánh trả?"

"Chẳng lẽ bị chân nhân trên đời áp chế, không có sức hoàn thủ? Không phải chứ, hắn đứng đầu trong thiên vận bát tiên!"

Mọi người nghị luận sôi nổi.

Mắt thấy chân tay sắp rơi xuống, vào thời khắc này, Huyền Chân sơn nhân rốt cuộc hành động.

Chỉ thấy hắn phát ra một tiếng hét điên cuồng, toàn bộ thân hình bỗng nhiên bành trướng, thân thể bắt đầu biến lớn, dáng người bắt đầu cao lên, trong nháy mắt đã hóa thành một người khổng lồ tám trượng! Vóc người khổng lồ, tứ chi thô dài, quần áo cũng bị rách, từng mảnh vải bố treo ở trên người, đường cong cơ bắp rõ ràng, mặc dù thoạt nhìn uy vũ hùng tráng nhưng lại có chút bất nhã.

Cùng lúc đó, tay chân Phù Thế Chân Nhân dưới sự cuốn của long phượng, ầm vang nện ở trên thân thể biến lớn của Huyền Chân Sơn Nhân, phát ra liên tiếp tiếng chấn động nặng nề.

"Đây là thần thông gì?"

Mọi người cùng hô lên.

Phương pháp biến thân này của Huyền Chân Sơn Nhân không giống thần thông bình thường, cũng không phải lực lượng pháp tướng, ngược lại cường giả Độ Kiếp có thể mượn pháp tướng hợp nhất cùng thân thể, sử dụng tới thần thông Côn Bằng Pháp Tướng Thiên Địa, nhưng đây chỉ là một loại pháp lực thân thể, chính là pháp lực ngưng tụ, cũng không phải là thực thể, nhưng rõ ràng Huyền Chân Sơn Nhân chính là thực thể.

Trong nháy mắt này, long phượng trên tay chân Phù Thế Chân Nhân đụng vào trên thân thể to lớn của Huyền Chân Sơn Nhân, dưới chấn động một cái, tất cả long phượng đều vỡ nát, tay chân cũng bị lực phản chấn cường đại, sinh ra đau nhức trong nháy mắt.

Ngay trong khoảnh khắc nhức mỏi này của hắn, Huyền Chân sơn nhân đã động, hơn nữa vừa ra tay chính là sát chiêu!

Chỉ thấy hai tay Huyền Chân Sơn Nhân nổi lên một trận ngân quang chói mắt, hai bàn tay to lớn như hai vầng trăng sáng, vẽ xuống phía dưới, xé mở không gian. Không gian trước người gã vỡ vụn ra như mặt kính, một mực lan tràn xuống dưới, trung tâm vết nứt không gian vừa vặn là vị trí của Phù Thế Chân Nhân.

Xé bỏ Thiên Thần thủ!

Tuyệt học trấn tông của Thái Huyền Tiên Môn'xé rách Thiên Thần Thủ Toan Nghê, có thể xé trời xé đất, phá nát không gian, ngay cả không gian cũng có thể xé rách, huống chi là thân thể máu thịt, cho dù Phù Thế Chân Nhân có cảnh giới Độ Kiếp viên mãn, thể chất đạt được độ cường hóa biên độ lớn., Cách Địa Tiên chỉ một bước ngắn, nhưng chỉ với một bước này đã quyết định nhục thể của hắn có thể bị pháp bảo, thậm chí pháp khí hủy hoại. Huống chi, còn là loại thần thông "Tiệt Thiên Thần Thủ" này, mặc dù lúc này người núi Huyền Chân sơn không có pháp bảo, nhưng hai bàn tay của hắn lại giống như pháp bảo!

Thậm chí có được lực lượng xé trời liệt đất bình thường mà pháp bảo bình thường không có.

Thái Huyền Chân Quân là lãnh tụ nhân tộc vạn năm trước, nổi danh ngang với Bạch Mi lão tổ, pháp bảo hắn truyền xuống cùng với tuyệt học thần thông, đều là tồn tại đứng đầu tu chân giới, pháp bảo Phù Vân Các và tuyệt học của Phù Vân Các tuy cũng là đứng đầu, nhưng tương đối mà nói., Rõ ràng kém hơn nửa bậc, huống chi Huyền Chân Sơn Nhân còn tu thành "Thiên Thần Quyết" tam trọng Hạo Hạo", cùng với tu thành Thái Huyền Chân Thân, thân thể có thể hóa thành người khổng lồ, lực lượng có thể bộc phát ra gấp bội, mà thân thể lại không sợ tổn hại nữa, có thể không ngừng khỏi và tái sinh!

Đây cũng là nguyên nhân Huyền Chân Sơn Nhân dám cả gan kiêu ngạo cuồng vọng như thế, lấy thực lực trước mắt của hắn, hoàn toàn có thể coi rẻ những người này, dù đối phương có pháp bảo đỉnh cấp,

có thực lực độ kiếp, nhưng ở trước mặt hắn, đều không đáng nhắc tới!

Tê Thiên Thần Thủ hạ xuống, phong kín tất cả đường lui, không gian xung quanh rạn nứt ra, không ngừng lan tràn, giờ khắc này, Phù Thế Chân Nhân chỉ cảm thấy thân thể của mình như bị xé rách, có loại đau nhức khó tả., Thần thức của hắn quét qua, chỉ thấy vị trí thân thể của mình không gian đang không ngừng rạn nứt, loại vỡ vụn này đem thân thể hắn sinh ra không ổn định, bắt đầu xuất hiện từng vết máu, kể cả huyết nhục, xương cốt đều bắt đầu vỡ ra, lấy pháp lực của hắn vậy mà không cách nào ngăn cản loại phân liệt này!

Phải biết rằng, vạn vật trên thế gian đều dựa vào không gian mới có thể tồn tại, không gian một khi bị phá hủy, vạn vật ký thác vào nó tự nhiên cũng không thể nào sống sót được, tuy rằng không gian hư hao cũng sẽ tự chữa trị, nhưng trong khoảng thời gian trước khi chữa trị không gian này, đã có thể giết chết một người!

"Chết cho ta!"

Theo Huyền Chân sơn nhân xé Thiên Thần thủ hạ xuống, nhất thời không gian vỡ vụn, thân thể Phù Thế chân nhân bị xé toang với tốc độ mắt thường có thể thấy được!

"Ách...A..."

Thống khổ to lớn khó có thể tưởng tượng kéo dài toàn thân, dù lấy tu vi tuyệt thế của Phù Thế Chân Nhân cũng khó có thể chịu đựng được, nhất thời phát ra từng tiếng kêu thảm thiết!

Người xem cuộc chiến chung quanh chỉ thấy Huyền Chân sơn nhân biến thành người khổng lồ, sau đó hai tay lấp loé ngân quang, vung xuống phù thế chân nhân, sau đó thân thể Phù Thế chân nhân xuất hiện từng vết máu, máu loãng trên thân như suối tuôn tuôn ra, toàn bộ thân thể cũng bị không gian vỡ vụn xé rách thành năm bảy mảnh!

"Cha... Không!"

Liễu Phỉ Nhi nhìn thấy cảnh tượng máu tanh thế này, hơn nữa người bị giết vẫn là phụ thân nàng, làm sao chịu đựng nổi. Bởi vì không chịu nổi loại đả kích này, quá kích thích nên hai mắt tối sầm lại, bất tỉnh ngã xuống một bên.

"Phỉ Nhi!" Diệp Trầm Ngư đứng bên vội vàng ôm lấy cô.

"Không, không được..." Thân thể mềm mại của Lạc Khinh Trần cũng chấn động, quả thực không thể tin vào hai mắt của mình nữa.

Nàng làm sao cũng không nghĩ tới sự tình lại diễn biến thành dạng này, vốn tưởng rằng mặc dù Phù Thế chân nhân đánh không lại, luôn luôn có thể toàn thân trở ra, nhưng sự thật lại ngay cả cơ hội đào tẩu cũng không có, bị đối phương một chiêu giết chết!

Lạc Khinh Trần chỉ cảm thấy thân thể mềm nhũn, toàn thân không nhấc nổi chút sức lực nào, thân thể như muốn xụi lơ xuống dưới. Ngu Yên Vũ bên cạnh vội vàng đỡ lấy cô, nói: "Lạc sư tỷ, phấn chấn lại."

"Các chủ!"

"Sư huynh!"

Ánh mắt tứ đại trưởng lão Phù Vân Các như muốn nứt ra, gào thét điên cuồng không thôi, lập tức xông tới cứu viện, nhưng căn bản không kịp.

Lạc Khinh Trần nhìn chân nhân Phù Thế bị giết ngay tại chỗ, đầu tua tủa vang lên ong ong, cả người đều ngây dại. Sau khi cô thành hôn với chân nhân đời này, tuy không hề hòa hợp, thường xuyên cãi vã, ít nhiều cãi vã, hơn nữa còn xem thường xuất thân của hắn. Nhưng dù sao người mà cô ta lựa chọn, là trượng phu của mình, sao có thể cho phép người khác giết chết, điều này khiến cô ta không cách nào chấp nhận nổi!

"Ai..."

Nhìn chân nhân Phù Thế chết ngay tại chỗ, Dược lão nhân thở dài, đây chính là tu chân giới!

So với ai khác hắn cũng hiểu rõ thế đạo mạnh được yếu thua này, bởi vậy tình nguyện làm một con rùa đen rụt đầu cũng không nguyện rơi vào kết cục như thế. Không phải hắn sợ chết, mà là vai hắn gánh cả tông môn. Hắn đảo qua đảo lại, toàn bộ tông môn cũng xong đời, cừu địch ngày xưa đều muốn đến tìm Phong Bằng, bảy tông chính đạo không có cường giả Độ Kiếp tọa trấn thì làm sao còn chỗ đứng ở Tu Chân giới.

"Thiện tai!"

Đại Thiên Tăng Vương niệm một tiếng phật hiệu, trầm giọng nói: "Sơn Nhân, chỉ là một trận tỷ thí, vì sao ngươi phải hạ sát thủ như vậy, thật sự là có thiên hòa làm bị thương..."

"Ha ha!"

Huyền Chân sơn nhân sau khi giết chân nhân, lại dùng bàn tay to lớn bóp lấy bản mạng nguyên thần của hắn, nói: "Ngươi không phải nói ta nhục mạ vợ ngươi sao, ta chính là nhục mạ nàng thì có làm sao, nàng ta chính là kỹ nữ., Tại trước khi ngươi thành hôn với nàng, nàng đi khắp nơi câu dẫn đạo hữu tu chân giới, câu dẫn và giết chết bọn họ, những điều này ngươi cũng không biết sao? Nàng còn giết không ít người của Thái Huyền Tiên môn ta, Phù Vân các ngươi chẳng qua chỉ là một đệ tử chân truyền đã chết., Cái gì mà được? Ừm? Cái con Lục mao quy nhà ngươi, trên đầu đã xanh như thế nào rồi, bình thường gọi ngươi một tiếng đạo hữu, bất quá là nể mặt ngươi, ngươi còn cho là thật, bản tọa chưa bao giờ để ngươi vào trong mắt! Ngươi còn dám cùng bổn tọa kêu gào, ngươi không chết thì ai chết? Ngươi chính là bị kỹ nữ kia hại chết!"

Nói xong, một tay hắn dùng sức, pháp lực mạnh mẽ bao lấy bản mệnh nguyên thần của Phù Thế chân nhân.

"Ngươi -- Hồ —— nói —— "

Bản mệnh nguyên thần của chân nhân phù thế gian nan mở miệng, vẫn phun ra mấy chữ rõ ràng, sau đó "Ầm" một tiếng, toàn bộ nguyên thần đều bị Huyền Chân Sơn Nhân bóp nát, rốt cuộc không có khả năng phục sinh.

"Không cần ——"

Lạc Khinh Trần thấy vậy, cuối cùng trước mắt tối sầm, bất tỉnh.

Lúc này màn đêm buông xuống, tinh không rực rỡ, chiếu sáng toàn bộ Thái Huyền sơn.

Mọi người nhìn thi thể của chân nhân hiển thế trên quảng trường chia năm xẻ bảy, còn có khung cảnh máu me đầm đìa đó thì đều choáng váng.

Huyền Chân sơn nhân nhìn về phía Đại Thiên tăng vương, mỉm cười nói: "Tăng vương, bần đạo có ý định đoàn kết các tông chính đạo, hết lần này tới lần khác có người muốn đối nghịch với ta, ta chỉ muốn nói cho các ngươi biết, chỉ có ta mới xứng làm minh chủ của tu chân giới, dẫn dắt mọi người đánh tan ma giáo, người khác căn bản không có thực lực làm minh chủ., Đây mới là đại sự của tu chân giới chính đạo, là đại sự của Nhân tộc, phù hợp với thiên đạo, công lao là Thiên Thu! Vừa rồi hắn còn nói muốn dạy dỗ ta, bây giờ bị ta giết, là tài nghệ của hắn không bằng người, ngươi nói xem, bần đạo làm sai chỗ nào?! sai chỗ nào!!!!"

"Vô lượng quang, vô lượng phật..." Khô Vinh Phật xoay chuyển niệm châu nói: "Sơn nhân, chức Minh chủ, chúng ta có thể tiếp tục nghị luận. Lại nói, chỉ là một vị trí mà thôi, Sơn nhân cần gì phải nhớ mãi không quên như vậy. Minh chủ có chức vị đức giả ở lại chứ không phải thực lực mạnh là có thể làm được."

Huyền Chân sơn nhân cười lạnh một tiếng, chỉ vào Ngu Yên Vũ nói: "Các ngươi không phải là muốn để nàng làm minh chủ sao, xin lỗi, ta không đồng ý, hoặc là nhận chức minh chủ đồng minh tiên hiệp, hoặc là đừng hòng Thái Huyền tiên môn ta gia nhập!"

Thiên Cơ Tử, đại thiên tăng vương, khô vinh và Phật sinh sống đều im lặng không nói gì, thật ra bọn họ cũng không muốn Ngu Yên Vũ làm minh chủ, bọn họ muốn làm minh chủ, sau đó nhận được thiên địa công đức, được thiên đạo chi lực hỗ trợ là có thể vượt qua cửu cửu thiên kiếp.

Ngu Yên Vũ đột nhiên nheo mắt phượng, nói: "Hắn nhập ma rồi."

Huyền Chân Sơn Nhân cười lớn: "Ngươi mới nhập ma hả! Bổn tọa tu thành chân thân của Thái Huyền Chân Nhân, cho dù các ngươi có cùng lên ta cũng không sợ! Các ngươi cứ thử xem!"

"Hóa ra là chân thân Thái Huyền."

Thiên Cơ Tử, Dược lão nhân cùng các cường giả Độ Kiếp đều biến sắc, tuy rằng không rõ Huyền Chân Sơn Nhân tại sao có thể ở cảnh giới Độ Kiếp tu thành thể chất thần thông mới có thể thành công Địa Tiên, nhưng không hề nghi ngờ, hắn thật sự đã đứng ở đỉnh cao cường giả của Tu Chân giới, ngay cả giáo chủ tam đại Ma giáo cũng không bằng!

Cặp mắt khổng lồ của Huyền Chân sơn nhân hiện ra ô quang, gắt gao nhìn chằm chằm Ngu Yên Vũ, ánh mắt ngoan lệ, đầy tức giận nói: "Ta đã sớm nhìn ra hồ ly tinh của ngươi không phải thứ tốt lành gì, đầu tiên là dụ dỗ môn hạ đệ tử Mộc Thiên Vũ ta, còn vi phạm môn quy sinh con trai, lại ám sát nguyên võ của ta, ám sát đệ tử mình., Ngươi có xứng làm môn chủ của Tử Nguyệt Tiên Môn không? Tế làm minh chủ đồng minh tiên hiệp sao? Con ngươi của ngươi gia nhập Ma giáo, tu luyện công pháp Ma giáo, sao ngươi có thể không đại nghĩa diệt thân giết nó, còn dung túng nó làm ác tu chân giới, giết môn hạ đệ tử phong tuấn kiệt của ta, cùng với rất nhiều đạo hữu chính đạo. Ngươi đang chờ bổn tọa tự mình động thủ sao? Vậy cũng được! Bây giờ bổn tọa sẽ giúp ngươi kết liễu nó!"

Nói xong, Huyền Chân Sơn Nhân lại lay động thân hình, trong nháy mắt biến thành cao trăm trượng, gần như đỉnh thiên lập địa, hai bàn

chân tráng kiện chiếm cứ toàn bộ quảng trường, sau đó hắn nhấc một chân lên, đạp xuống vị trí của Vi Vân!

"Một thứ tầm thường như con kiến, đi chết đi!"

Giống như mây đen che kín bầu trời, bàn chân to lớn của Huyền Chân Sơn Nhân đạp xuống Vi Vân, bên cạnh hắn còn đứng rất nhiều nhân sĩ tu chân giới chính đạo, giẫm mạnh xuống như vậy, chắc chắn phải chết tất cả mọi người.

"Hắn đã nhập ma, các vị tiền bối, mọi người cùng ra tay đi!"

Ngu Yên Vũ nói xong, lập tức tế pháp bảo Quảng Hàn Cung ra nghênh đón bàn chân khổng lồ của Huyền Chân Sơn Nhân, dốc toàn lực chống đỡ.

"Đương nhiên phải như vậy."

Dược lão nhân cũng há mồm phun một cái, Dược Vương đỉnh từ trong miệng rơi xuống, hóa thành một đạo thanh quang đánh tới Huyền Chân sơn nhân.

Ngay sau đó, Diệu Y Phật Mẫu cũng tế ra pháp bảo "Phạm Âm Linh", chính là một cái chuông màu vàng, đón gió nhoáng lên một cái, hóa thành một cái chuông đồng cực lớn, phát ra tiếng chuông nặng nề "Đông", đạo âm ba tụ thành một đường, công hướng Huyền Chân Sơn Nhân.

Sau đó là đám cường giả Thiên Cơ Tử, Đại Thiên Tăng Vương, Khô Vinh Phú Phật, cũng dồn dập xuất thủ.

Trong lúc nhất thời, cường giả các tông chính đạo, bất luận là cảnh giới Độ Kiếp hay là cảnh giới Pháp tướng đều xuất thủ công về phía Huyền Chân sơn nhân.

Người từ cảnh giới Pháp tướng trở xuống nào dám dừng lại, đều tế lên pháp bảo, phi thân thoát khỏi hiện trường, đại chiến như thế, bọn

họ căn bản không thể nhúng tay vào được.

Môn nhân Thái Huyền tiên môn thấy thế, căn bản không biết làm thế nào cho phải, vừa là chưởng giáo nhập ma, vừa biến thành người của toàn bộ tiên hiệp đồng minh, bên nào bọn họ cũng không chọc nổi.

146

Chương thứ mười bốn thiên hạ vô địch thiên hạ.

"Bành! Bành! Bành!"

Tiếng va chạm nặng nề vang lên liên tiếp, rất nhiều pháp bảo của đông đảo cường giả va chạm với bàn chân khổng lồ của Huyền Chân Sơn Nhân, tuôn ra từng đoàn ánh sáng, từng trận pháp lực loạn lưu hướng chung quanh khuấy động ra, quét sạch toàn bộ Thái Huyền Sơn. Quảng trường bạch ngọc bị người núi Huyền Chân giẫm nát, khắp nơi gồ ghề, đại điện Thái Huyền bị một cước của hắn quét qua mà ngã xuống, cột lớn kim loại lăn xuống, tượng thần cao lớn của Thái Huyền Chân Quân cũng ầm ầm sụp đổ, vỡ thành một mảnh.

Phần đông cường giả hợp lực một kích, uy lực cường đại cỡ nào, Huyền Chân Sơn Nhân mặc dù pháp lực vô biên, thần thông quảng đại, cũng khó tránh khỏi bàn chân đau xót, nhưng cái này cũng không đáng ngại, Thái Huyền Chân Thân chính là thể chất thần thông, một khi tu thành, chẳng những thân thể cường hãn, chẳng những thân thể mạnh mẽ, có thể biến hóa lớn thu nhỏ, mà lực lượng tăng lên gấp bội, cho dù bị thương cũng có thể nhanh chóng khôi phục, bàn chân hắn bị chúng cường giả xuyên thủng lỗ hổng, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng phục hồi như cũ.

"Hừ, lại nào!"

Huyền Chân sơn nhân lại một cước đạp xuống!

"Cho dù các ngươi cùng lên thì có thể làm khó được gì ta? Bổn tọa đã vô địch thiên hạ, vô địch thiên hạ! Thuận theo ta thì kẻ nghịch ta thì chết! Các ngươi đã không phục tùng ta, vậy thì đi chết đi!"

Huyền Chân Sơn Nhân cười điên cuồng, cả người đều bốc lên hắc khí, chính là ma khí đặc thù sau khi nhập ma, hắn thân cao trăm

trượng, uy thế ngập trời, nhất cử nhất động đều mang theo lực lượng khổng lồ, ngay cả thần thông cũng lười dùng, chỉ dùng thân thể cường đại của Kỳ Huyền Chân Nhân nghiền ép mà đi, muốn giẫm chết tất cả mọi người ở đây.

Ngu Yên Vũ, Dược lão nhân chờ cường giả độ kiếp rút lui, lại lần nữa phi thân đi qua, tiếp tục quần nhau với Huyền Chân sơn nhân, bọn hắn mặc dù không địch lại, nhưng có thể tự bảo vệ mình.

Những cường giả Pháp Tướng kia lại kém hơn rất nhiều, vốn tưởng rằng có thể tự bảo vệ mình, không ngờ vừa mới tiếp xúc, liền bị thân thể Huyền Chân Sơn Nhân - Tỳ Hưu Thái Huyền đạp chết, cho dù là đỉnh cấp Pháp khí cũng bị giẫm nát, không có Pháp bảo trong người, căn bản không ngăn cản được một chiêu nghiền ép của hắn, trong lúc nhất thời huyết nhục bay tứ tung, hơn mười cường giả Pháp Tướng bị Huyền Chân Sơn Nhân giẫm nát thành bánh thịt, chỉ kịp chạy ra Pháp Tướng, cũng không dám ở lâu nữa, đều rời khỏi Thái Huyền Sơn.

Trên vạn người của Chính đạo tu chân giới, trong lúc nhất thời tất cả đều tan thành mây khói.

"Sư huynh, quay đầu lại đi!"

Hà Lạc đạo nhân nhìn đại điện Thái Huyền sụp đổ, tượng thần của Thái Huyền lão tổ vỡ nát, mặt mũi tràn đầy thống khổ, nước mắt lưng tròng, nếu không tận mắt nhìn thấy, bất luận thế nào, hắn cũng quyết không tin Thái Huyền Tiên môn sẽ có một ngày như vậy!

Trưởng lão chết chỉ còn lại bốn năm người, chưởng giáo nhập ma, sơn môn bị phá hủy, đại điện sụp đổ, ngay cả tượng thần của lão tổ khai phái Thái Huyền Chân Quân cũng sụp đổ vỡ vụn, tông môn và toàn bộ Chính đạo tu chân giới đều đối nghịch, đã hoàn toàn bị người phỉ nhổ, vinh quang bất phục, danh tiếng hoàn toàn không còn!

Hà Lạc đạo nhân cũng là từ nhỏ bái nhập Thái Huyền tiên môn, ở nơi này tu luyện, lớn lên, quen thuộc từng cành cây ngọn cỏ nơi này, đối với mỗi nơi nơi nơi này đều là quen thuộc như thế. Hắn tràn ngập tình cảm với nơi này, hắn làm vậy là yêu thương tông môn của mình, thậm chí muốn dâng hiến sinh mệnh vì nó.

Nhưng vào hôm nay, giờ phút này tín ngưỡng của hắn đã sụp đổ, tất cả những điều tốt đẹp đều bị phá hoại hầu như không còn.

Ở lại Thái Huyền sơn hơn vạn trưởng lão Thái Huyền Tiên môn, đệ tử chân truyền, đệ tử nội môn, thậm chí đệ tử ngoại môn, lúc này đều là mặt mũi tràn đầy thống khổ, tất cả sự tình phát sinh trước mắt, làm cho bọn họ không cách nào tiếp nhận!

"Sư huynh, quay đầu lại đi -- "

"Chưởng giáo, lát nữa chúng ta sẽ -- "

Hà Lạc đạo nhân, Huyền Kỳ chân nhân, Huyền Tâm đạo cô, Thanh Hư chân nhân quỳ một gối xuống trước người khổng lồ Huyền Chân sơn, thậm chí phần đông môn nhân đệ tử, tất cả đều quỳ xuống trước Huyền Chân sơn nhân đang đại sát tứ phương, đau khổ cầu khẩn, hy vọng hắn quay đầu về là bờ.

"Những kẻ vô năng như các ngươi, Thái Huyền Tiên môn ta coi những kẻ hèn nhát các ngươi là sỉ nhục! Hôm nay, bổn tọa phải trục xuất tất cả các ngươi khỏi Thái Huyền Tiên môn! Ha ha... Bổn tọa vô địch thiên hạ, ai dám đánh với ta một trận!"

Huyền Chân sơn nhân ma khí cuồn cuộn, hung uy ngập trời, ấn ký thái dương hình tròn trên trán nổi lên hắc quang, từ giữa rơi xuống từng chùm tia sáng màu đen, từng chùm hỏa diễm màu đen, rơi xuống mọi người chung quanh, có cái rơi vào trên thân các môn nhân tông môn chính đạo, một khi rơi vào trên thân thể tất cả đều bị xuyên thủng thân thể, hết thảy đều bị giết thân vong, đến cùng lúc đó trên người còn có hắc khí toát ra, hiển nhiên bị ma khí trên người Huyền Chân Sơn Nhân làm bẩn.

Ngu Yên Vũ bay xuống đất, nhìn đám người Huyền Chân Sơn đại triển thần uy, sắc mặt ngưng trọng, tế lên Quảng Hàn Cung, đem Bạch Miểu, Lạc Khinh Trần, Liễu Phỉ Nhi, Ngu Phi Tuyết, Phong Hoa, Tử Y thu vào.

Nàng nhìn trái nhìn phải, duy chỉ có Vi Vân không thấy bóng dáng, nhất thời biến sắc.

Lúc này, Vi Vân đang tế Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm ra, cũng tham gia vây công Huyền Chân Sơn.

Vốn dĩ hắn muốn chạy trốn trước, trong lúc quay đầu lại, trông thấy một đạo hồng ảnh hung hãn không sợ chết nhằm phía Huyền Chân Sơn Nhân, nhưng lại là Thủy Hồng Dao, trên người tuôn ra một đoàn hoa đào, phối hợp với cường giả Độ Kiếp vây công Huyền Chân Sơn Nhân. Thấy vậy, Vi Vân cũng lớn tiếng kêu lên: "Dao Nhi tỷ tỷ, bản chân nhân đến giúp ngươi một tay!"

Nói xong, Vi Vân liền tế lên Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, mười thanh phi kiếm xếp thành một hàng, tạo thành kiếm trận, đánh thẳng vào ngực Huyền Chân Sơn Nhân.

"Không được qua đây!"

Thủy Hồng Dao biến sắc, quát lên: "Nơi đây nguy hiểm, mau rút lui!"

"Dao Nhi tỷ tỷ, ngươi cũng không sợ, ta sợ cái gì, hiện giờ tốt xấu gì thì bổn chân nhân cũng là Pháp Tướng cường giả, lại có pháp bảo trên người, yên tâm đi. Huyền Chân lão thất phu, xem kiếm..."

"Ngươi..." Thủy Hồng Dao tức giận thu thần thông: "Ta khác với ngươi! Đi mau!"

"Đi, chạy đi đâu? Đi chết đi!"

Vào thời khắc này, Huyền Chân Sơn Nhân quát khẽ một tiếng như sấm rền, cuồng tiếu một tay vỗ xuống, vỗ vào đầu Vi Vân, trong tay

còn tuôn ra một đoàn ngân quang, rõ ràng là đã sử dụng Tê Thiên Thần Thủ, một chưởng này, dù là cường giả độ kiếp cũng không dám ngăn cản, chỉ có thể tránh lui, nếu không có chết không sống, huống chi là Vi Vân.

Vi Vân giật mình, vội vàng phi thân lui nhanh lại.

Nhưng bàn tay Huyền Chân sơn nhân to lớn, tốc độ cũng cực nhanh, một chưởng rất nhanh hạ xuống hắn, đơn giản tránh cũng không thể tránh.

Vi Vân vội vàng tế Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm ra bảo vệ quanh thân, chỉ tiếc với tu vi hiện tại của hắn căn bản không thể phát huy ra uy lực của Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, không thể chống lại Huyền Chân Sơn Nhân.

Thấy vậy, Thủy Hồng Dao phi thân che trước người Vi Vân, chủ động nghênh đón cự chưởng của Huyền Chân sơn nhân.

"Không muốn! Dao nhi tỷ tỷ ——"

Toàn thân Vi Vân run lên bần bật, làm sao hắn có thể trơ mắt nhìn Thủy Hồng Dao bị giết, rồi vội vàng quay đầu đi cứu gã.

"Ngươi không được qua đây!"

Thủy Hồng Dao lớn tiếng hô.

Vi Vân chỉ là không nghe, hắn dù có liều mạng cũng phải đi cứu Thủy Hồng Dao, nhưng đã không kịp nữa rồi.

Chỉ nghe một tiếng vang, chỉ thấy thân thể Thủy Hồng Dao bị cự chưởng của Huyền Chân Sơn Nhân đánh bay, vừa vặn rơi vào người Vi Vân. Vi Vân vừa nhìn, chỉ thấy thân thể Thủy Hồng Dao biến thành một cây đào to bằng cánh tay, đâu phải là thân thể máu thịt.

"Sao lại như thế?" Vi Vân thấy vậy kinh ngạc.

"Chết! Chết! Chết!" Giờ phút này, cự chưởng Huyền Chân sơn nhân lại rơi xuống.

"Đệ đệ, ngươi đi mau!"

Thanh âm này là của Thi Nhi, Cầm Nhi, Thi Nhi và tám người khác vẫn đi theo Vi Vân. Mới vừa rồi Vi Vân chiến đấu với người của núi Huyền Chân, để cho các nàng đi trước, các nàng mới đi không xa, bởi vì lo lắng cho Vi Vân nên lại bay về. Vi Vân sắp bị Huyền Chân Sơn Nhân xếp thành bánh thịt, nhất thời bị dọa đến hoa dung thất sắc, cuống quít bay tới cứu giúp.

Người duy nhất có tốc độ nhanh nhất là Thi Nhi, trên người có Quang Tủy Kiếm, chỉ là khi bạch quang lóe lên, đã xuất hiện trước người Vi Vân, nhưng mà lúc này cự chưởng của Huyền Chân Sơn nhân cũng rơi xuống.

Sức mạnh cường đại quét qua, Thi Nhi đứng mũi chịu sào, mặc dù có Quang Tủy Kiếm hộ thân, cũng khó ngăn cản một kích của Huyền Chân Sơn Nhân lúc này. Lập tức thân thể mềm mại chấn động, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra, cả người như diều đứt dây rơi xuống.

Ngay sau đó là Vi Vân, trên người có Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm hộ thân, không hổ là pháp bảo đỉnh cấp có Thiên Vận Tam Thập Lục Tiên Khí xếp thứ nhất, mạnh mẽ chặn được một kích của Huyền Chân Sơn Nhân, nhưng lại có một cỗ pháp lực cường đại dư ba từ đó truyền ra, Vi Vân chỉ cảm thấy bản thân như một chiếc thuyền lá nhỏ phiêu đãng trong biển rộng, bất cứ lúc nào cũng có thể hủy người mà chết.

"Tiếp!" Huyền Chân Sơn Nhân thấy một kích không thể giết được hắn, một chưởng tiếp tục rơi xuống, nhất định phải giết chết hắn.

Lúc này Vi Vân bị dư âm của cỗ pháp lực này trùng kích đến toàn thân bủn rủn, một thân pháp lực còn chưa khôi phục chuyển động, nào có thể tránh thoát.

"Xong rồi." Trong lòng của hắn thầm nghĩ.

Nhưng vào thời khắc này, từng đạo thân ảnh uyển chuyển phi thân tới, tuần tự che ở trước người hắn.

Tổng cộng tám người, Cầm Nhi, Thư Nhi, Thư Nhi, Từ Nhi, Ca Nhi, Phú Nhi, còn có một Lý Mị Nhi, tám người hầu như đồng thời bay tới, đồng thời bị chưởng lớn của Huyền Chân Sơn nhân đánh trúng, lúc này cự chưởng còn chưa từng dùng Lam xé rách thiên thần thủ, nhưng muốn đập chết những người có tu vi Kim Đan như các nàng, thật sự là dư dả.

Chỉ một thoáng, tám người đều là thân thể mềm mại run lên bần bật, miệng phun máu tươi, rơi xuống phía dưới.

"Không!!!"

Tròng mắt Vi Vân như muốn nứt ra, trong lòng điên cuồng gào thét, nhưng hắn vẫn như cũ không thể động đậy, đã hoàn toàn bị khí tức của Huyền Chân Sơn Nhân bao trùm, mười thanh Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm cũng bởi vì chấn động mà không có chủ nhân điều khiển, đều bay trở về không gian thức hải của Vi Vân.

Bỗng nhiên, một tiếng ưng kêu vang lên.

Tiểu Kim không biết từ nơi nào bay ra, hóa thành một đạo kim quang, rơi vào trên người Vi Vân, lan tràn khắp toàn thân hắn.

Gần như trong nháy mắt, trên người Vi Vân liền xuất hiện một bộ áo giáp kim sắc, kim quang lập lòe, oai hùng vô cùng.

Bộ áo giáp này vô cùng kỳ dị, bao phủ cả người hắn vào trong, bảo vệ đến giọt nước cũng không lọt, quả thực võ trang đến tận răng, trên

đầu là một cái đầu chim ưng, nơi mắt có một đôi mắt chim ưng đang che chở, như thủy tinh vậy., Trong suốt long lanh, thông qua Ưng Nhãn trong suốt này nhìn thấy cảnh vật phía ngoài, lại thập phần rõ ràng, có thể trông về phía xa vài dặm, mặc dù Vi Vân vận công cũng có thể làm được, nhưng đôi mắt ưng rõ ràng tăng cường thị lực của hắn, toàn bộ đầu lâu đều bị áo giáp do đầu ưng biến thành bao trùm., Nhưng ngũ quan lại rõ ràng, trên cổ là hộ giáp hình lông vũ màu vàng, áo giáp trước ngực là hình ưng miệng, phần bụng là bảo giáp màu vàng hình cánh chim, hai chân đều bao trùm hộ giáp cánh chim màu vàng, bàn tay cùng bàn chân thì đều được bảo giáp dạng móng ưng bao trùm, vị trí đầu ngón tay đều là móng tay dài sắc bén, một mảnh màu vàng óng.

Một khi một thân áo giáp Đại Bằng này rơi vào trên người, liền ngăn cách tất cả uy hiếp bên ngoài ra, nhất thời một dòng nước ấm chảy vào cơ thể, pháp lực trong cơ thể Vi Vân rốt cục khôi phục vận chuyển!

Nhưng vào thời khắc mấu chốt, Tiểu Kim sử dụng "Phố" thần thông truyền thừa trong trí nhớ của chủ nhân, hợp hai làm một với chủ nhân, dùng chồng chiến lực!

Giờ này khắc này, bất luận là pháp lực hay là tốc độ của Vi Vân đều được bạo tăng, hơn nữa còn có thể tâm linh tương thông với Tiểu Kim, có thể cùng hưởng thần thông, pháp thuật, thị giác.

Vừa rồi Thủy Hồng Dao ở đây "liều chết" lại để cho Tiểu Kim và Lý Mị Nhi rời đi trước, hai nàng thấy Vi Vân xông ra, vội vàng theo tới, nhưng cũng giống như Cầm Nhi bọn họ tới cứu hắn.

Vi Vân đã khôi phục được khả năng hành động nên lập tức lui nhanh lại!

Nhưng Huyền Chân Sơn Nhân đuổi theo không tha, không thể không giết hắn, cự chưởng từ trên xuống dưới, so sánh lớn nhỏ như thể bắt ruồi.

Giờ này khắc này, hầu như tất cả mọi người trên Thái Huyền sơn, bất luận là người của đồng minh tiên hiệp, hay là người của Thái Huyền tiên môn, đều nhao nhao chạy tứ tán, mặc dù là người của Thái Huyền tiên môn, nhìn thấy người Huyền Chân sơn không phân biệt địch ta, ngay cả người của mình sau khi giết, rốt cuộc cũng hoàn toàn thất vọng đối với hắn, cũng đều rút lui.

Lấy thực lực của bọn họ, lưu lại cũng chỉ là chịu chết mà thôi.

Vào lúc này, Dược lão nhân đang đối kháng một chân của Huyền Chân Sơn Nhân, Diệu Y Phật Mẫu công kích từ đầu hắn, Đại Thiên Tăng Vương và Khô Vinh Hoạt Phật công kích sau lưng hắn, Thiên Cơ Tử công kích vào ngực hắn, Ngu Yên Vũ từ trên một chân khác của hắn thoát ly ra, còn đang tìm kiếm bóng dáng Vi Vân.

Lúc này Huyền Chân Sơn Nhân cao tới trăm trượng, thật sự quá lớn, mọi người ở trong mắt hắn, chẳng qua chỉ là kiến mà thôi.

"Hả?" Trong lúc Ngu Yên Vũ nhìn quanh, trông thấy từng bộ thi thể nữ tử rơi từ không trung xuống, nàng liếc mắt một cái liền nhìn ra những nữ tử này đều là người bên cạnh Vi Vân, vội vàng thu hồi Quảng Hàn Cung, đồng thời ngẩng đầu nhìn lên, cuối cùng trông thấy Vi Vân đang bị Huyền Chân Sơn Nhân đuổi giết, khiến nàng sợ tới mức mặt không còn chút máu, vội vàng phi thân lên.

Gần như cùng lúc đó, Diệu Y Phật Mẫu đang bay vòng vo quanh đầu Huyền Chân Sơn Nhân cũng nhìn thấy Vi Vân bị đuổi giết, nàng đã cách khá xa nhưng có thể nhìn khắp toàn cục. Cách Vi Vân gần nhất chính là Thiên Cơ Tử, trong tay hắn có đính đính đính pháp bảo "Kỳ Môn Thiên Thư", thực lực cũng không kém., Tự nhiên không thể không biết Vi Vân bị đuổi giết, chỉ là hắn ra vẻ không biết, cũng không đi cứu viện, vẻ mặt cố hết sức thi triển thần thông công kích Huyền Chân Sơn Nhân, mặc dù trên người Huyền Chân Sơn Nhân thỉnh thoảng xuất hiện từng đạo vết thương, nhưng rất nhanh đã khôi phục, loại thương thế này đối với hắn mà nói căn bản không đáng kể chút nào.

"Thiện tai!"

Diệu Y Phật Mẫu thở dài một tiếng, khi Huyền Chân Sơn Nhân giết đám người Thi Nhi, nàng đã nhìn thấy, chỉ là cho rằng Thiên Cơ Tử sẽ ra tay cứu giúp, cho nên chưa từng tới đây ngay lập tức, không muốn Thiên Cơ Tử trực tiếp bỏ qua, điều này khiến nàng hết sức khó hiểu, mắt thấy Vi Vân cũng sắp trúng độc thủ, vội vàng bắn ra một pháp tướng Thiên Tí Bồ Tát sau lưng, kéo nàng đáp xuống.

Mỗi người Ngu Yên Vũ và Diệu Y Phật Mẫu hóa thành một đạo tử quang, một đạo kim quang, gần như không phân biệt trước sau xuất hiện trước mặt Vi Vân, đồng thời mỗi người đều tế ra pháp bảo, đánh lên cự chưởng của Huyền Chân Sơn Nhân!

"Oành!"

Một tiếng ầm ầm rung mạnh, Quảng Hàn Cung và Phạm Âm Linh đồng thời đánh vào trên cự chưởng màu ô kim của Huyền Chân Sơn Nhân, cự chưởng bị đau rụt trở về, Quảng Hàn Cung và Phạm Âm Linh cũng trở lại trong tay mỗi người.

Hai người một trái một phải, kéo theo Vi Vân một cánh tay, trong nháy mắt bay lui ra ngoài vài dặm, ở trên không trung quan sát phía dưới.

Từ lúc Vi Vân bị đuổi giết đến khi đám người Thi Nhi đến cứu, rồi đến Ngu Yên Vũ và Diệu Y Phật Mẫu đến cứu, biến hóa liên tiếp này gần như chỉ xảy ra trong chớp mắt!

Tâm niệm Vi Vân vừa động, khôi giáp trên đầu như dòng nước biến mất, lộ ra khuôn mặt của hắn. Hắn nhìn cự nhân trăm trượng phía dưới, cùng với mấy cường giả Độ Kiếp đang quần nhau với cự nhân, còn có nhân sĩ tu chân giới chạy tứ phía, trong lòng bối rối, ánh mắt tìm kiếm phía dưới, căn bản không thấy bóng dáng các nàng Thi Nhi!

Thái Huyền Sơn dưới sự chà đạp của Huyền Chân Sơn, dưới đại chiến đã bắt đầu sụp đổ, toàn bộ lầu các điện các của Thái Huyền

Tiên Môn không ngừng bị phá hủy, các loại kiến trúc, núi đá, cỏ cây, đều bị san thành bình địa, thậm chí Huyền Chân Sơn Nhân một cước đạp xuống, dưới chân vỡ ra từng khe rãnh hẹp dài, chính là cả tòa núi lớn đều bị tàn phá, các loại chim bay thú chạy gào thét không thôi, nhao nhao thoát khỏi Thái Huyền Sơn.

"Cầm Nhi, Thi Nhi...không..."

Vi Vân la lớn, khuôn mặt đầy bi thương, thống khổ cùng tuyệt vọng, hắn cho rằng các nàng là Cầm Nhi đều bị Huyền Chân Sơn Nhân giẫm thành bánh thịt.

Ngu Yên Vũ vội nói: "Ta đã thu các nàng vào không gian pháp bảo, chỉ là..."

"Nương, mau cho ta vào xem!" Vi Vân vội vàng nói, hắn muốn biết các nàng sống hay chết.

Ngu Yên Vũ tế Quảng Hàn Cung lên, pháp bảo nổi lên một đạo tử quang, đưa hắn thu vào.

Diệu Y Phật Mẫu nâng Phạm Âm Linh lên, niệm một tiếng phật hiệu, nói: "Ngu minh chủ, bần ni đi trợ trận trước."

Ngu Yên Vũ gật đầu.

Diệu Y Phật Mẫu hóa thành một đạo cầu vồng màu vàng, đồng thời tế lên Phạn Âm Linh, tiếp tục tấn công Huyền Chân Sơn Nhân.

Hôm nay bất luận thế nào cũng phải giải quyết Huyền Chân sơn nhân, nếu không ngày sau tu chân giới khó có ngày bình yên.

Vi Vân tiến vào trong không gian Quảng Hàn Cung, liền thấy đám người Ngu Phi Tuyết, Bạch Miểu Huyên đang đứng ở bên trong, Lạc Khinh Trần và Liễu Phỉ Nhi cũng đã tỉnh lại, sắc mặt Lạc Khinh Trần lạnh như băng, Liễu Phỉ Nhi vành mắt đỏ lên, hiển nhiên là vừa mới khóc qua. Lúc này, tất cả mọi người vây quanh thành một vòng, tổng

cộng có chín hàng nữ tử, vô cùng quen mắt, chính là Cầm Nhi, đám người Thi Nhi, còn có Lý Mị Nhi cũng ở trong đó.

Bọn người Ngu Phi Tuyết thấy Vi Vân một thân áo giáp màu vàng, đổi lại là bình thường dù thế nào cũng phải kinh ngạc một chút, trước mắt căn bản không có tâm tư này, chỉ là mặt mũi tràn đầy vẻ đồng cảm nhìn hắn.

Thân thể Vi Vân run lên, áo giáp màu vàng trên người hóa thành một thiếu nữ, bay nhào về phía Lý Mị Nhi đang nằm trên mặt đất, khóc hô: "Mị Nhi tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy, tỷ đừng dọa ta..."

Trong khoảng thời gian nàng và Lý Mị Nhi ở chung với Đào Hoa giáo đã tích lũy tình cảm thâm hậu, giống như tỷ muội. Giờ phút này Lý Mị Nhi bỏ mình, Tiểu Kim cũng hết sức thống khổ.

Vi Vân từng bước một đi tới, mọi người chủ động tránh ra một con đường vì hắn.

Nhìn vào vô số cỗ thi thể nằm trên mặt đất, đầu óc Vi Vân trống rỗng, điều này đối với hắn mà nói, so với sấm sét giữa trời quang còn nghiêm trọng hơn, quả thực không cách nào tiếp nhận được!

"Đệ..."

Bỗng nhiên một tiếng rên rỉ, Thi Nhi mặt đầy máu mở mắt, vươn tay về phía Vi Vân.

"Thi Nhi tỷ tỷ..." Vi Vân vội nhào tới ôm lấy nàng, cầm chặt một bàn tay ngọc của nàng, mặt mũi tràn đầy bi thương, nước mắt giàn giụa, vừa rót vào pháp lực cho nàng, lại phát hiện kinh mạch toàn thân nàng đứt đoạn, tạng phủ bị phá nát, sinh cơ đã mất, thân thể này đã hoàn toàn vô dụng, trở lại vô lực.

Có thể kiên trì đến bây giờ, trừ công lao của quang tủy kiếm ra, hoàn toàn là dựa vào tín niệm, tín niệm muốn cùng hắn từ biệt.

"Không, đừng khóc... Sẽ không có chuyện gì đâu..." Thi Nhi mỉm cười nhìn hắn, khó khăn mở miệng nói ra không quá rõ ràng: "Ta không sợ chết, mấy người đàn nhi cũng không sợ chết..."

"Đều là do ta, đều là do ta!"

Vi Vân rơi lệ như mưa, trong lòng bi thương, tự trách mình không gì sánh được, nếu không phải hắn phiêu phiêu phiêu, mưu toan đánh một trận với Huyền Chân Sơn Nhân, sẽ không liên lụy các nàng bỏ mình, lúc Thủy Hồng Dao bảo hắn rời đi, hắn nên lui đi, là tự đại cùng ngu xuẩn của hắn hại chết các nàng.

"Không, không nên tự trách mình... Chúng ta đều không trách ngươi... mọi người đều là tự nguyện... Chỉ cần đệ không có việc gì là tốt..." Thi Nhi chậm rãi nói, đã trút giận nhiều thêm rồi. "Chúng ta từ khi được sự trợ giúp của ngươi, bước vào tu chân giới... Coi như cái gì cũng đã được trải nghiệm, đã trải nghiệm qua, so với phàm nhân mạnh hơn rất nhiều, không có gì tiếc nuối... Chỉ là, sau này không thể ở chung với ngươi nữa... Không thể lại cho ngươi ăn cá nướng... Lo lắng không có ai cho ngươi, cho ngươi đắp..."

"Đừng nói nữa, ta nhất định phải chữa khỏi cho các ngươi, nhất định phải!"

Vi Vân tiếp tục rót pháp lực của 'Nhật Nguyệt Chiếu Tam Giới Đại Pháp vào cơ thể Thi Nhi, nhưng thân thể của Thi Nhi đã hoàn toàn không thể hấp thu được.

Thơ Nhi lộ ra nụ cười cuối cùng với Vi Vân, vui sướng vô cùng, sau đó nhắm mắt lại, hai tay vô lực buông xuống, kiếm quang tủy từ trong cơ thể nàng hiện lên, hóa thành một chùm sáng óng ánh, rơi vào tay Vi Vân.

Chủ nhân mà chết, pháp bảo cũng thành vật vô chủ.

"A... Không!!!"

Vi Vân ngửa đầu điên cuồng gào thét, tròng mắt muốn nứt ra, trong lòng tràn đầy thống khổ khó tả, lúc này trong lòng hắn chỉ có hai ý niệm, một là dứt khoát chết đi, một là theo Thi Nhi các nàng cùng đi, một người là giết chết Huyền Chân, thay các nàng báo thù tuyết hận.

Vi Vân là một người cực kỳ trọng tình cảm, tuy các nàng Thi Nhi chỉ là thị nữ, nhưng hắn chưa bao giờ coi các nàng là tôi tớ, phần nhiều là coi các nàng như "Tỷ tỷ", cùng với thiếp thân, kể cả Lý Mị Nhi cũng vậy. Bọn họ ở trong lòng hắn, địa vị không thua gì Liễu Phỉ Nhi và Ngu Phi Tuyết, tình cảm giữa hai người thật ra cũng giống nhau.

Bây giờ các nàng đã chết, hay bởi vì cứu hắn mà chết, Vi Vân căn bản không thể chấp nhận sự thật này!

147

Chương thứ mười bốn, Thôn Nhật Hỏa Viên thứ mười một...

Đám người Bạch Hỗn, Ngu Phi Tuyết, Dung Hòa, Tử Y đều than thở, yên lặng không nói gì.

"Đệ, nén bi thương." Ngu Phi Tuyết tiến lên trấn an.

"Không, các nàng ấy không chết, còn chưa chết, ta phải đem linh hồn các nàng ta phong ấn trong cơ thể trước, sau đó mời tông chủ dược tông cứu chữa cho các nàng, đúng, chính là như vậy!"

Lúc này Vi Vân một lòng muốn các nàng sống lại, có thể nói là vắt hết óc, nghĩ đủ mọi cách, nhưng mà bất kỳ biện pháp nào, điều kiện tiên quyết nhất định là phải đảm bảo linh hồn vẫn còn, thân thể vẫn còn.

Nơi này có hai điểm mấu chốt, các nàng Thi Nhi cũng không tu thành Nguyên Anh, sau khi chết đi, nếu như linh hồn chưa vỡ, thì linh hồn sẽ rời khỏi thân thể trong vòng một canh giờ, tiến vào Cửu U Minh Giới, chờ đợi chuyển thế đầu thai. Bởi vậy, trước tiên phải niêm phong linh hồn của các nàng vào trong cơ thể, để tránh bay đi.

Tiếp theo còn phải bảo đảm nhục thân các nàng vẫn còn, nhưng điều kiện tiên quyết là thân thể các nàng còn có thể cứu được. Dược y bất tử, nếu như thân thể đã hoàn toàn bị hủy hoại, vậy thì không có thuốc nào chữa được. Hồi Thiên đan của Dược Vương Tông cũng chỉ có thể khôi phục lại nhục thân còn chưa chết đi mà thôi.

Vi Vân hành động điên cuồng, thi triển pháp lực, bố trí một cái kết giới phong cấm, tạm thời phong kín linh hồn của cửu nữ vào trong cơ thể, sau đó mong Dược lão nhân lấy Dược Vương Đỉnh cứu sống các nàng.

Bên ngoài, Ngu Yên Vũ nào không biết Vi Vân nghĩ gì, biết hắn thống khổ khó chịu nên gọi Dược lão nhân tới. Dược lão nhân từ dưới

chân Huyền Chân lao ra, rơi vào trong không gian Quảng Hàn Cung.

Dược lão nhân nâng Dược Vương Đỉnh, lần lượt xem xét tình huống của đám người Cầm Nhi, cuối cùng, lắc đầu, thở dài, nói: "Bần đạo vô năng, không còn cách trở về trời."

Thân thể các nàng đều đã bị phá hủy, không thể dùng được, mặc cho y thuật của Dược lão nhân cao siêu, có biện pháp nào đâu, cho dù mạnh mẽ phong cấm linh hồn các nàng ở bên trong, cũng chỉ là không thể hành động, không cách nào đầu thai sống lại thôi.

"Không thể nào, tông chủ, y thuật đệ nhất thiên hạ của ngài, nhất định sẽ có cách!"

Vi Vân bắt lấy cánh tay của dược lão nhân, giống như điên cuồng.

Dược lão nhân vẻ mặt hiền lành nhìn nó, ôn hòa nói: "Hài tử, con người trưởng thành luôn mang theo thống khổ, luôn phải mất đi một vài thứ, những thứ này thường thường là vật quý của chúng ta, cho dù chúng ta không cam lòng, nhưng thế giới này chính là như thế., Trước nay không phải là dựa theo ý nghĩ của chúng ta để vận chuyển, chỉ có thể nhịn đau, kiên trì, thời gian trôi qua, đi qua, cũng sẽ lãnh đạm quên mất, trên đường đi trước, sẽ luôn có sự vật tốt đẹp chờ ngươi."

"Ta không muốn chuyện tốt đẹp gì, ta chỉ cần các nàng sống!"

Vi Vân thống khổ nói, trong suy nghĩ của hắn, các nàng Thi Nhi xinh đẹp động lòng người, ôn nhu săn sóc như vậy, thế gian này còn có thứ gì tốt hơn cả việc bọn họ bên cạnh làm bạn? Không còn được nữa!

Lúc này mọi người bỗng nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, bên trong Quảng Hàn Cung rung chuyển một trận, hiển nhiên là Ngu Yên Vũ đang tế ra pháp bảo, đại chiến với Huyền Chân Sơn Nhân, ảnh hưởng tới Quảng Hàn Cung.

"Mọi người ở lại đây, bần đạo muốn đi trợ giúp trận."

Nói xong, Dược lão nhân hóa thành một đạo cầu vồng màu xanh bay ra Quảng Hàn Cung, tế lên Dược Vương Đỉnh, tấn công về phía Huyền Chân Sơn Nhân.

Dược lão nhân vừa đi, nhất thời một chút hi vọng cuối cùng trong lòng Vi Vân cũng tan biến, lão cũng bay ra Quảng Hàn Cung, tế lên mười khẩu Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, cùng với Quang Tủy Kiếm vừa mới tế luyện, xếp thành một hàng trước người, đánh tới hướng Huyền Chân Sơn Nhân, trong miệng phát ra từng trận rống giận: "Cẩu tặc, nạp mạng đi!"

Giờ phút này hắn nổi giận mãnh liệt, vô luận như thế nào, hắn cũng phải giết huyền chân sơn nhân, báo thù rửa hận cho các nàng Điền nhi, hoặc là đối phương chết, hoặc là tự mình chết, tóm lại không chết không thôi!

"Không được đi!"

Đám người Ngu Phi Tuyết đợi muốn ngăn cản, cũng đã không còn kịp nữa rồi.

Cho dù là mấy người Bạch Miểu, Lạc Khinh Trần cũng không ngăn được, bây giờ trên người Vi Vân có trọn bộ Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, vô địch dưới độ kiếp, các nàng chỉ là pháp tướng viên mãn, sao có thể ngăn được.

Ngu Yên Vũ giờ phút này đang bận rộn đọ sức với Huyền Chân Sơn Nhân, vừa rồi mở Quảng Hàn Cung, là tiện cho Dược Lão Nhân ra vào, không ngờ Vi Vân cũng chạy ra, tức giận vô cùng, vội vàng phi thân qua, miệng quát: "Mau trở về!"

Chỉ là Vi Vân không nghe, chân đạp Quang Tủy Kiếm tung hoành qua lại, tốc độ Quang Tủy Kiếm cực nhanh, là pháp bảo phi kiếm có tốc độ nhanh nhất trong ba mươi sáu Tiên khí của Thiên Vận, gần với cánh của Phong Thần. Cả người Vi Vân giống như một đạo lưu

quang xuyên qua không trung, tốc độ không hề dưới cường giả Độ Kiếp. Mười khẩu kiếm quang Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm hình thành một kiếm trận hình xoắn ốc, đâm thẳng về phía đầu lâu khổng lồ của Huyền Chân Sơn!

Kiếm trận xoắn ốc này là mô hình Tử Mẫu Tru Ma Kiếm, Vi Vân vừa mới đạt được mười khẩu Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, còn chưa kịp tu luyện kiếm trận này, cho nên vận dụng có chút sơ sài, nhưng uy lực cũng thập phần cường đại, đủ để cùng cường giả Độ Kiếp phân cao thấp. Nhưng đối mặt Huyền Chân Sơn Nhân tay áo dài ngắn, giật gấu vái thấy khuỷu tay.

Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm chém giết vạn vật, nhưng cũng cần đủ thực lực mới có thể phát huy ra uy lực này, mười thanh tiên kiếm xoắn ốc đâm tới hai mắt Huyền Chân Sơn Nhân. Huyền Chân Sơn Nhân hừ lạnh một tiếng, thanh âm như tiếng sấm, từ trong mắt rơi xuống hai đạo ô quang, bắn vào trên Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, nhất thời một cỗ lực lượng cường đại đánh tới. "Keng" một tiếng, Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm chấn động, đi đại suy, kiếm trận tán loạn, đình trệ không tiến.

Vi Vân rót pháp lực vào Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, gây dựng lại kiếm trận, lại đánh tới lần nữa, Huyền Chân Sơn Nhân huy động hai bàn tay cực lớn, hướng Vi Vân đánh tới, muốn đập hắn thành bánh thịt.

Lúc này Ngu Yên Vũ và Diệu Y Phật Mẫu phi thân lại đây, từng người tế lên Quảng Hàn Cung và Phạm Âm Linh, ngăn cản một chưởng cực lớn của Huyền Chân Sơn Nhân.

Bên kia, Dược lão nhân, Thiên Cơ Tử, Đại Thiên Tăng vương và Khô Vinh hoạt Phật cũng đang công về phía Huyền Chân sơn nhân.

Cộng thêm sáu vị cường giả Độ Kiếp, cộng thêm một Vi Vân miễn cưỡng có thể phát huy ra thực lực độ kiếp, bảy người vây quanh Huyền Chân Sơn Nhân tấn công mạnh mẽ một trận. Theo lý mà nói, cường giả Độ Kiếp Thất Đại Giới đã có thể chiến một trận với những vị Địa Tiên bình thường., Huống chi là Huyền Chân Sơn Nhân miễn

cưỡng có thực lực Địa Tiên, chỉ là bảy người đều tự chiến đấu với nhau, không cách nào phối hợp tốt được, cho nên chỉ có thể đánh ngang tay với Huyền Chân Sơn Nhân. Mà Huyền Chân Sơn Nhân chỉ cần nắm chuẩn cơ hội, cũng có thể đánh bại từng người bọn họ.

Giờ phút này, tu sĩ chính đạo các tông trên núi Thái Huyền đều chạy không sai biệt lắm, mặc dù là môn nhân Thái Huyền tiên môn thấy sơn môn bị hủy, chưởng giáo nhập ma, cũng đều lập tức giải tán, nào còn quan tâm tông môn gì, bảo vệ tính mạng mới là quan trọng nhất, chỉ có bốn đại trưởng lão Hà Lạc đạo nhân còn ở trên đỉnh núi phía xa nhìn ra xa, hi vọng mọi người có thể hàng phục Huyền Chân sơn nhân, vượt qua kiếp nạn này.

Mặc dù như thế, nhưng Huyền Chân Sơn Nhân cũng đã giết gần ba ngàn người, trong đó có một ngàn người là môn nhân chính đạo của tất cả tông môn, còn có hơn một ngàn người là đệ tử của Thái Huyền Tiên Môn, có thể nói là tai họa đến cá chậu, thi thể vỡ vụn, khắp nơi cánh tay cụt là có thể thấy được, mặt đất núi đá đều bị máu tươi nhuộm đỏ.

Ngu Yên Vũ truyền âm nói: "Các vị tiền bối, nếu không kết thành sát trận, hôm nay chỉ sợ rất khó hàng phục được ma vật này!"

Dược lão nhân than thở: " Vạn Mộc Phúc Sinh đại trận của Dược Vương tông chúng ta chỉ có thể hiệu lực trong sơn môn của Dược Vương tông mới có thể, đổi chỗ khác là không được."

Bên trong bảy đại sát trận trong Tu Chân Giới, Ô Tử Mẫu Tru Ma kiếm trận đứng thứ nhất, nhưng Vi Vân mới có được Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, vận dụng không đủ thuần thục, còn chưa tu thành trận pháp này, cho nên không có biện pháp sử dụng được, các trưởng lão cùng đệ tử còn lại của Thái Huyền tiên môn lại càng không đề cập tới. Bọn họ ngay cả tư cách tế luyện Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm cũng không có, càng không thể phát huy ra lực lượng của nó, chỉ có tu vi chưởng giáo mới có thể phát huy ra.

Mà Vạn Mộc Trùng Sinh Đại Trận Vạn Mộc chủ yếu là phòng thủ cùng chữa trị, cần cây quả mới có hiệu lực, mà cây quả lại ở trong sơn môn Dược Vương tông, cho nên cũng vô dụng.

Thiên Cơ Tử cũng nói: "Ta thấy Kỳ Môn Độn Giáp đại trận của Kỳ Môn môn buộc phải phối hợp với "Kỳ Môn Thiên Thư" và "Độn Giáp Thiên Thư" nên mới có thể sử dụng, trên tay ta chỉ có "Kỳ Môn Thiên Thư", đúng là bất đắc dĩ."

Kỳ Môn Độn Giáp đại trận của Quan Diệu Tông uy lực vô cùng, nhưng cần pháp bảo hoàn chỉnh "Kỳ Môn Độn Giáp Thiên Thư" mới có thể phối hợp, hết lần này tới lần khác pháp bảo này một phân thành hai, đều ở trong tay Thiên Cơ Tử và Linh Cơ Thánh Mẫu, cho dù có uy lực cường đại, cũng không cách nào phát huy ra.

Đại Thiên Tăng Vương và Khô Vinh Sinh Phật nhìn nhau, rồi lại nhìn Diệu Y Phật Mẫu, sắc mặt cả hai đều tràn đầy vẻ bất đắc dĩ, Đại Phật Tự và Tiểu Mật Tông nắm giữ tám bộ Phù Đồ Cương giống như trận Côn Bằng, trận pháp này lại không cần pháp bảo chèo chống., Lại cần bốn vị cường giả tu luyện Vạn Phật Thư hợp lực mới có thể thi triển, đối phó Huyền Chân Sơn Nhân loại cường giả cấp bậc này, thế nào cũng phải tứ đại cường giả Độ Kiếp hợp lực thi triển mới được. Nhưng hôm nay chỉ có ba người, còn thiếu một người, toàn bộ Phật môn cũng tìm không ra cường giả tu luyện Vạn Phật Thư độ kiếp.

Không có trận pháp gia trì, lực lượng của mọi người sẽ không cách nào chồng lên nhau, chống chết cũng chỉ có thể quần nhau với Huyền Chân Sơn Nhân, đánh ngang tay, lại không cách nào ngăn cản hắn tiếp tục phá hư. Nếu như không bắt hắn, một ngày, toàn bộ chính đạo khó tránh khỏi bị hắn tàn phá., Dù sao một khi nhập ma, cũng có nghĩa là mất đi thần chí, trong lòng chỉ có phá hoại, trong mắt chỉ có giết chóc, nào quan tâm hồng thủy ngập trời, khi đó thiên hạ đại loạn, bách tính gặp nạn, tất cả đều đã muộn.

Ngu Yên Vũ yên lặng không nói, mắt phượng lóe lên, không biết suy nghĩ cái gì, Quảng Hàn Cung nổi lên bảo quang lấp lánh, bay qua

bay lại.

Giờ phút này, hào quang của Quảng Hàn Cung càng ngày càng thịnh, ngay khi Ngu Yên Vũ như hạ quyết tâm thì bỗng nhiên một hồi âm thanh như núi lở đất nứt truyền đến, mọi người nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy chỗ Huyền Chân Sơn Nhân giẫm đạp, cuối cùng cũng đạp sập cả ngọn núi Thái Huyền xuống, thân núi nứt ra, phân thành hai!

Thái Huyền Tiên Sơn được xưng là phúc địa đứng đầu tu chân giới... sụp đổ!

Vào thời khắc này, một tiếng viên hầu gào thét từ bên trong ngọn núi Thái Huyền truyền ra, nương theo một tiếng gầm gừ, mọi người liền thấy một con bạch mao cự viên cao trăm trượng xuất hiện ở trước mắt, con cự viên này xuất hiện từ bên trong ngọn núi của Thái Huyền, đầu tiên là vươn một cái đầu lâu cực lớn ra., Trên đầu mọc đầy lông trắng, sau đó là bả vai rộng thùng thình, ngay sau đó, hai cánh tay tráng kiện duỗi ra, trên cổ cùng cánh tay đều quấn lấy từng sợi xiềng xích to lớn, xiềng xích ào ào rung động., Phía trên có một cái nhảy phù văn, sau khi đi ra nửa người, bạch mao cự viên không kiên nhẫn nhảy ra, trong lúc nhảy lên, xiềng xích thô to trên người đứt thành từng khúc, từ trên người rơi xuống!

"Rống ——"

Bạch Viên đáp xuống một gò đất, chân đạp núi Thái Huyền sụp đổ, một đôi tay vượn nện lên ngực, trong miệng phát ra từng tiếng gào thét, trong mắt bắn ra hai luồng kim quang xuyên thủng trời đất, quét mắt nhìn mọi người, trong miệng duỗi ra hai cái răng nanh sắc nhọn đáng sợ, dưới kim quang lóng lánh trong mắt Bạch Viên, toàn bộ bầu trời đêm cũng vì thế mà sáng lên!

"Thôn Nhật Hỏa Viên!"

Mọi người không khỏi liếc mắt nhìn sang, Đại Thiên Tăng Vương và Khô Vinh sống Phật đều không khỏi buột miệng thốt ra, khuôn mặt

của Dược lão nhân càng thêm đắng chát, ai thán một hồi.

Huyền Chân Sơn Nhân nhập ma còn chưa giải quyết xong, lại nhảy ra một con Thôn Nhật Hỏa Viên, đây quả thực chính là thêm sương trên tuyết!

Hơn một trăm năm trước, Thôn Nhật Hỏa Viên tộc bị tu chân giới chính đạo quấy rối, sau bị thiên vận bát tiên giết chết, lại dưới sự thỉnh cầu của Tiêu Dao Tiên Ông, vòng qua một con Thôn Nhật Hỏa Viên cường đại nhất trong đó, trấn áp nó dưới chân núi Thái Huyền, mượn nhờ địa mạch khí của núi Thái Huyền áp chế, khiến cho nó không ra được, do Tiêu Dao Tiên Ông trấn thủ.

Tất cả đều vì thực lực con Hỏa Viên này cực kỳ cường hãn, tuy là tu vi Độ Kiếp viên mãn, bởi vì tu luyện Toan Nghê Thôn Nhật Đại Pháp, lại là huyết mạch Thượng Cổ Vương tộc, thực lực lại đã gần gần với Địa Tiên vô hạn. Tiêu Dao Tiên Ông niệm tình nó bị Ma giáo lừa gạt, bị Ma giáo lợi dụng, vừa rồi gây thành đại họa, kỳ thật thiện căn vẫn còn, không đành lòng diệt sạch Thôn Nhật Hỏa Viên nhất tộc, hi vọng độ hóa nó, tăng thêm sức mạnh cho tu chân giới chính đạo.

Nhưng Tiêu Dao Tiên Ông trấn thủ ở đây hơn một trăm năm, ngày đêm giáo hóa, giảng đạo lý mấy lần, cũng chưa độ hóa con Hỏa Viên này.

Bây giờ Huyền Chân Sơn Nhân nhập ma, lấy chân thân Côn Bằng Thái Huyền hủy diệt Thái Huyền Sơn, Thái Huyền Sơn bị diệt, toàn bộ Địa Mạch khí nhất thời tán loạn, xiềng xích phù văn khóa lại Thôn Nhật Hỏa Viên nhất thời mất đi hiệu lực, Thôn Nhật Hỏa Viên không bị giam cầm liền thoát thân ra, muốn hàng phục nữa, nhưng không biết phải bỏ ra giá bao nhiêu.

Trên người con Thôn Nhật Hỏa Viên này nổi lên trận trận kim quang, trong miệng phát ra trận trận tiếng gầm rú, cùng Huyền Chân Sơn Nhân ở bên cũng cao tới trăm trượng đối lập, trên người Huyền Chân Sơn Nhân hiện ra quang mang ô kim sắc, trong mắt, mi tâm đều bắn ra đạo đạo hắc quang, một cự viên trăm trượng, một cự

nhân trăm trượng đối lập với nhau, trợn mắt nhìn nhau, đều hung uy ngập trời, cuồng vọng ngạo khí!

Mọi người thấy vậy biến sắc, nhao nhao lui lại.

Thôn Nhật Hỏa Viên vừa ra, áp lực của mọi người tăng nhiều, vốn dĩ còn có thể nghĩ biện pháp, có một tia hi vọng giải quyết Huyền Chân Sơn Nhân, nhưng hôm nay có thêm một đầu Thôn Nhật Hỏa Viên thực lực không thua Huyền Chân Sơn Nhân, nhất thời một mảnh tuyệt vọng.

"Thiện tai!" Đại Thiên Tăng Tăng vương niệm phật hiệu, trên tay nâng Cửu cấp Phật Vương Phù Đồ, phật quang phân tán, hóa đi lệ khí chung quanh.

Mắt thấy Thôn Nhật Hỏa Viên sẽ bạo khởi đả thương người, lúc này một thanh âm truyền ra.

"Viên huynh, buông đồ đao xuống, trở về chính đạo, nhất định không thể sai thêm lần nữa!"

Đám người chỉ thấy một bóng người từ chân núi bay ra, lơ lửng giữa Thôn Nhật Hỏa Viên và Huyền Chân Sơn Nhân, đầu đội mũ rộng vành, diện mục bình thản, trên người tản mát ra một cỗ khí tức tường hòa.

Tất cả mọi người đều không phải hạng người bình thường, ngoại trừ Vi Vân và Ngu Yên Vũ chưa từng thấy hắn ra, tất cả mọi người đều nhận ra đây là Tiêu Dao Tiên Ông trong Thiên Vận Bát Tiên - tán nhân trương vi dân.

Dược lão nhân nhắc nhở: "Đạo huynh cẩn thận, Huyền Chân đạo hữu đã nhập ma!"

"Ta biết." Tiêu Dao Tiên Ông cười khổ một tiếng, biểu cảm phức tạp.

Dù thế nào hắn cũng không nghĩ ra, Thái Huyền Tiên Môn sẽ rơi xuống mảnh ruộng như vậy!

Thật ra hơn một trăm năm trước, Tiêu Dao Tiên Ông cũng đã cân nhắc chuyện chính ma đại chiến, bởi vậy mới không tiếc tiêu phí thời gian cùng tinh lực, tận tình tận tình áp hóa Thôn Nhật Hỏa Viên, hy vọng hắn gia nhập chính đạo, đó sẽ là một trợ lực cường đại, nhưng bây giờ chẳng những không có Độ Hóa Hỏa Viên, ngay cả Huyền Chân Sơn Nhân cũng nhập ma, thật sự là họa không đơn độc.

Thôn Nhật Hỏa Viên giận dữ hét lên với Tiêu Dao Tiên Ông: "Lão đầu, hôm nay nếu ta thoát thân ra ngoài, ngươi đừng có hạn chế tự do của ta nữa!"

Tiêu Dao Tiên Ông chắp tay nói: "Phúc Sinh Vô Lượng Thiên Tôn! Viên huynh, bần đạo chưa bao giờ hạn chế ý nghĩ tự do của ngươi, chỉ là hy vọng ngươi có thể vứt bỏ ác mà theo thiện, từ trong mê man quay đầu lại, chỉ cần lòng ngươi có thiện niệm, thiên hạ to lớn, nơi nào cũng có thể đi, nơi đó đều được hoan nghênh ngươi."

Giọng điệu bình thản của Tiêu Dao Tiên Ông truyền khắp thiên địa.

Thôn Nhật Hỏa Viên không thể tưởng tượng được là lời đến phản bác, chỉ là liên tục gầm rú, đấm ngực dậm chân, chỉ không thể làm gì được hắn, đã mấy trăm năm rồi, đều thập phần quen thuộc lẫn nhau, ít nhiều có giao tình, muốn Hỏa Viên động thủ giết cái này nhìn như đáng ghét, kì thực là vì hảo lão đầu của hắn, thực sự là làm không được.

Giờ phút này, Huyền Chân sơn nhân hừ lạnh một tiếng, nói: "Tiểu đạo sĩ từ đâu tới, gặp minh chủ nhà ngươi còn không mau quỳ lạy?"

Vừa rồi Huyền Chân Sơn Nhân bị uy thế của Thôn Nhật Hỏa Viên kinh động, đã ngây người trong nháy mắt như vậy, hôm nay kịp phản ứng, nhất thời tức giận nhìn Tiêu Dao Tiên Ông lơ lửng giữa hắn và Hỏa Viên như con ruồi, vô cùng chán ghét và dư thừa.

Huyền Chân sơn nhân tùy tay huy động cự chưởng, lòng bàn tay hiện lên một đoàn ngân quang, sử dụng Côn Bằng xé rách Thiên Thần Thủ, vỗ xuống đầu Tiêu Dao Tiên Ông!

Mọi người xung quanh thấy thế đều sợ hãi, Đại Thiên Tăng Vương vội vàng nhắc nhở: "Để ý người ngoài! Mau lùi lại!"

Tiêu Dao Tiên Ông chẳng qua là không để ý, tiếp tục nói chuyện với Thôn Nhật Hỏa Viên, trong miệng niệm kinh văn trong《 Đạo Đức Chân Chương 》, thiên địa bất nhân, vạn vật cùng đức trạch... Không theo tà kính tà kính, không lừa dối phòng tối. Tích đức tích công, từ tâm vạn vật. Trung Hiếu hữu 》, chính mình hóa người, sợ cô oan, kính già con..."

"Ta không muốn nghe, ta không muốn nghe..." Thôn Nhật Hỏa Viên bịt lỗ tai, điên cuồng gào thét không thôi.

Nhưng kinh văn trong miệng Tiêu Dao Tiên Ông không ngừng truyền vào trong tai hắn, rõ ràng vô cùng.

Đám người thấy Tiêu Dao Tiên Ông không để ý tới Thiên Thần Thủ của Huyền Chân Sơn Nhân, nhất thời sợ tới mức mặt cắt không còn chút máu, nhao nhao lao tới cứu viện.

Nhưng làm sao kịp chứ, Tiêu Dao Tiên Ông là một trong Thiên Vận Bát Tiên, tu vi Độ Kiếp viên mãn, thực lực không dưới Thiên Cơ Tử, dược lão nhân, trên người còn có pháp bảo "Tiêu Dao Kiếm", muốn tránh một đòn của Huyền Chân sơn nhân cũng không phải việc khó, bởi vậy không có xuất thủ tương trợ đầu tiên, nhưng ai cũng không nghĩ tới hắn hoàn toàn bỏ qua công kích này, muốn tới cứu thì đã không kịp.

Nhất thời, bàn tay khổng lồ của Huyền Chân sơn nhân xé rách không gian, trong nháy mắt từ đỉnh đầu Tiêu Dao Tiên Ông đập xuống!

"Hạt trùng thảo mộc, còn không thể tổn thương. Nhân chi hung, thương nhân chi thiện, làm người ta nôn nóng, nguy hiểm cứu

người..."

Mặc dù sát cơ giáng xuống, nhưng Tiêu Dao Tiên Ông mặt không đổi sắc, chỉ một lòng nhất định, chuyên tâm niệm tụng nội dung 《 Đạo Đức Chân Chương 》 của lão tổ lông mày trắng, thanh âm bình thản mà rõ ràng, câu chữ truyền vào trong tai Thôn Nhật Hỏa Viên.

Lúc này, các cường giả Độ Kiếp đều phi thân đến, nhưng lại kém tốc độ Huyền Chân Sơn Nhân giết người.

Trong chốc lát, một đạo ngân quang như điện, rơi vào trên người Tiêu Dao Tiên Ông, như là mạng nhện lan tràn ra trên người hắn. Ngay sau đó, làn da cả người hắn nứt nẻ, từng đạo tơ máu từ trên người bắn tung tóe ra, trên người "Ông" một tiếng vang vọng, pháp bảo "Tiêu Dao Kiếm" hiện ra, tự động hộ chủ, nhưng đã không kịp, căn bản ngăn cản không nổi Huyền Chân Sơn Nhân "Kém Thiên Thần Thủ".

"Người là thiện, phúc dù chưa đến, họa đã rời xa; người là ác, họa dù chưa đến, phúc đã rời xa..."

Lúc đọc tới đây, giọng nói của Tiêu Dao Tiên Ông im bặt, toàn thân chấn động mạnh, trên người xuất hiện từng vết máu, sau đó lắc lư, rơi xuống phía dưới!

Lại là cả người dưới tình huống không chút phòng ngự, bị một đòn mạnh mẽ của Huyền Chân Sơn Nhân Tê Thiên thần thủ, đã phá hủy kinh mạch cùng tạng phủ toàn thân, ngay cả nguyên thần cũng rạn nứt, đã hết thuốc chữa.

"Không... "

Mọi người thấy vậy đều khó có thể tin được, đây quả thực là sấm sét giữa trời quang, Thiên Vận Bát Tiên vừa mới chết đi một chân nhân Phù Thế, lại nhập ma, Huyền Chân Sơn Nhân, hiện giờ Tiêu Dao Tiên Ông vừa mới xuống núi cũng bị giết chết, thật sự là tin dữ dữ, tai họa trong tai nạn!

Đây là đả kích khó có thể tưởng tượng đối với tu chân giới chính đạo!

148

Chương thứ mười bốn mươi hai, Thôn Nhật Hỏa Viên Mính Huyền Chân Sơn Nhân.

Mọi người nhao nhao tấn công về phía Huyền Chân Sơn Nhân, Huyền Chân Sơn Nhân cũng huy động một đôi cự chưởng, đọ sức với mọi người, trong lúc nhất thời sát khí tung hoành, thần thông dâng trào, pháp lực loạn xạ, giống như sóng to gió lớn, đánh đến mức nhật nguyệt ảm đạm.

Thôn Nhật Hỏa Viên đang điên cuồng không thôi phát hiện thanh âm Tiêu Dao Tiên Ông bỗng nhiên dừng lại, nhất thời ngẩn ra, một đôi mắt khổng lồ hiện ra kim quang, bắn ra hai chùm sáng, nhìn lướt qua, liền thấy hình ảnh Tiêu Dao Tiên Ông bị Huyền Chân Sơn Nhân giết chết rơi xuống.

Biến cố bất thình lình này làm cho Thôn Nhật Hỏa Viên nhất thời không kịp phản ứng, sửng sốt mấy cái trong nháy mắt, sau đó mới đột nhiên bừng tỉnh, lập tức phát ra một tiếng cuồng hống động trời!

"Rống ——"

"Ngươi dám giết hắn! Ngươi dám giết hắn! Chết đi cho ta!"

Thôn Nhật Hỏa Viên rít gào huy động một đôi tay vượn khổng lồ, điên cuồng hướng trên thân Huyền Chân Sơn Nhân đập tới!

Trong thời gian hơn một trăm năm này, Tiêu Dao Tiên Ông ngày đêm dạy Thôn Nhật Hỏa Viên, có thể nói là dụng tâm lương khổ, Thôn Nhật Hỏa Viên mặc dù không cam nguyện, nhưng trong thời gian dài hun đúc, cũng không thể không công nhận cách làm người của hắn, quả thực là một thân chính khí, từ tâm vạn vật, từ tâm vạn vật., Tuy ngoài miệng không thừa nhận, nhưng trong lòng đã sớm xem hắn là bạn tốt tri kỉ, hắn có thể quát mắng, thậm chí ức hiếp Tiêu Dao Tiên Ông, nhưng hắn không cho phép người khác làm như thế. Bây giờ

Huyền Chân Sơn Nhân giết Tiêu Dao Tiên Ong, Thôn Nhật Hỏa Viên sao có thể nhẫn nhịn, lập tức nổi giận, điên cuồng tấn công, không thể không giết.

Mọi người xem qua, nhao nhao lui về phía sau, chỉ để lại Nhật Hỏa Viên và Huyền Chân Sơn người ở trong một mảnh hỗn độn của Thái Huyền Sơn chém giết.

Bất luận là Huyền Chân Sơn Nhân hay là Thôn Nhật Hỏa Viên, đều là dị loại cảnh giới Độ Kiếp viên mãn, thực lực đã vượt xa cường giả Độ Kiếp bình thường, mặc dù trên người không có pháp bảo, cũng không phải đám người Dược lão nhân có thể so sánh. Huyền Chân Sơn Nhân tu thành thể chất thần thông của Huyền Thái Chân Thân, thân thể cường hãn, chỉ có pháp bảo mới có thể phá hư., Mà dù có phá hoại cũng rất dễ dàng khôi phục, lực lượng cũng bạo tăng rất nhiều lần, lại có Tu Chân giới công kích đệ nhất là Côn Bằng Tê Thiên Thần Thủ Côn Bằng thần thông, công thủ đều là khó có thể tưởng tượng, tại hiện nay không có Địa Tiên tu chân giới, nói là vô địch thiên hạ, không chút quá đáng.

Thôn Nhật Hỏa Viên cũng khác có bản lĩnh khác, Thôn Nhật Hỏa Viên tộc ở thượng cổ trong thập đại Vương tộc xếp hạng thứ hai, gần với Cự Nhân tộc, nhất là bọn hắn trời sinh am hiểu chiến đấu, có thể hóa mục nát thành thần kỳ, đem pháp lực một trăm năm bộc phát ra lực lượng một ngàn năm., Pháp thuật và pháp khí bình thường đến tay bọn họ cũng đủ để trí mạng, mà một con Thôn Nhật Hỏa Viên này lại là con mạnh mẽ nhất trong vạn năm qua, pháp lực cao cường, uy thế kinh thiên, cường độ thân thể có lẽ không bằng Huyền Chân Sơn Nhân, nhưng lực công kích lại không yếu chút nào.

Cự quyền Thôn Nhật Hỏa Viên bọc lấy kim quang, một quyền nện xuống, Huyền Chân Sơn Nhân lấy cự chưởng đón đỡ, cự chưởng lấp loé ngân quang, quyền chưởng giao nhau, nhất thời giữa không trung vang lên một tiếng sấm, một cỗ khí lực pháp lực cường đại lấy quyền chưởng hai người làm trung tâm, lan tràn ra chung quanh., Xé rách không khí, tàn phá tất cả tồn tại chung quanh. Phương viên trăm

dặm chung quanh, chim bay trên trời, tẩu thú trên mặt đất đều bị cỗ sóng khí cuồng bạo này quét sạch, hóa thành một đống thịt nát, ngay cả chạy trốn cũng không kịp.

Đám người Vi Vân và Ngu Yên Vũ đứng xa quan chiến không khỏi kinh hãi, thi triển thần thông hộ thân, thi triển pháp bảo bảo bảo vệ toàn thân, ngăn cản dư âm hai đại cường giả giao chiến.

Giờ phút này, hai đạo kim quang từ trong Thái Huyền sơn bay ra, trong giây lát đã tới trước mặt mọi người, hóa thành hai tăng nhân, chính là Đại Thiên Tăng Vương và Khô Vinh Hoạt Phật, trên tay hai người còn nâng một người, chính là Tiêu Dao Tiên Ông, toàn thân đẫm máu, còn đang treo một hơi.

"Dược huynh, mau cho hắn xem thử!" Đại Thiên Tăng Vương vội vàng nói.

Vừa rồi Tiêu Dao Tiên Ông bị trọng kích rơi vào trong loạn thạch, Đại Thiên Tăng Vương và Khô Vinh Phú Sơn Nhân mạo hiểm bị Huyền Chân Sơn Nhân giẫm đạp, vừa rồi đi cứu, thật vất vả mới vớt được hắn ra được.

Dược lão nhân cuống quít lấy ra Dược Vương Đỉnh, một đạo thanh quang từ đó rơi xuống, chụp lên đầu Tiêu Dao Tiên Ông. Gương mặt vốn tái nhợt có vẻ hơi quỷ dị, hiện ra từng đạo tử khí.

Tiêu Dao Tiên Ông cố gắng mở mắt ra, ho ra một ngụm máu đen, nói: "Vô dụng thôi... Dược huynh không cần phí sức... Khụ khụ..."

Mọi người ai cũng than thở.

Thiên thần thủ "Xoạt xoạt" của Thái Huyền Tiên môn sắc bén cỡ nào, đã phá hủy tất cả sinh cơ của Tiêu Dao Tiên Ông.

Chính đạo tu chân giới lại có một cường giả vẫn lạc!

Tiêu Dao Tiên Ong liếc mắt nhìn núi Thái Huyền bên kia, Thôn Nhật Hỏa Viên đang đại chiến với Huyền Chân Sơn Nhân, núi lở đất nứt, nổ vang ầm ầm, vô số cổ thụ che trời đổ xuống, phi cầm tẩu thú chết oan chết uổng, người trước đó bị Huyền Chân Sơn Nhân giết chết đều đã chôn thây trong lòng núi, trong đó còn bao gồm thi thể Phù Thế Chân Nhân.

Tiêu Dao Tiên Ông cười thảm một tiếng, gian nan nói: "Các ngươi xem... con hỏa viên này thiện tâm chưa mất... Có hắn, lại thêm các vị đạo hữu... Nói vậy chắc có thể đối phó được Huyền Chân đạo huynh... Như vậy... Bần đạo chết cũng nhắm mắt..."

Tất cả mọi người không khỏi cảm thán, Vi Vân càng thêm rung động, không ngờ Tiêu Dao Tiên Ông vậy mà không tiếc hy sinh tính mạng của mình để thức tỉnh Thôn Nhật Hỏa Viên, để hắn có thể đứng ra đối phó Huyền Chân Sơn Nhân đã nhập ma.

Đại Thiên Tăng vương niệm phật hiệu, thở dài một tiếng nói: "Tiên Ông đại đức, chúng ta không theo kịp! Toàn bộ Chính đạo tu chân giới, thậm chí chúng sinh Thiên Vận đại lục, đều niệm công đức cho ngươi!"

Tiêu Dao Tiên Ông chính là một tu sĩ tán nhân, được truyền thừa thượng cổ, tu thành độ kiếp, độc lai độc vãng, tâm niệm từ bi, làm người chính trực, mặc dù có tu vi kinh thiên, thực lực phi phàm, nhưng chưa bao giờ hiển lộ sơn lộ thủy, lấy thực lực của hắn, hoàn toàn không dưới bất cứ người nào Thiên Vận Bát Tiên, nhưng bài danh cuối, thực không muốn tranh giành hư danh này, bây giờ càng là vì giải quyết Huyền Chân Sơn Nhân, lấy tính mệnh độ thôn nhật hỏa viên, hy vọng vãn hồi thế cục, thực sự khiến người ta kính phục.

Vi Vân không khỏi thầm nghĩ: "Tiên ông hy sinh bản thân, đức chiêu nhật nguyệt, ta lại vì chính mình mà vui mừng, không để ý đại cục, xúc động làm việc, thực sự xấu hổ, chỉ là... Các tỷ tỷ đối xử với ta tốt như thế, ta sao có thể nhịn được bi thống., Làm sao có thể không báo thù rửa hận cho các nàng... Đúng rồi, báo thù là phải chú ý

phương pháp, mà không phải làm việc lỗ mãng, một khi xảy ra sai lầm gì, không chỉ có đại thù mà các tỷ tỷ không báo, ngay cả mình cũng quăng vào, các nàng chẳng phải chết vô ích rồi sao, mẫu thân cùng các sư tỷ sẽ bi thương như thế nào."

Nghĩ tới đây, Vi Vân sợ toát mồ hôi lạnh, thầm nghĩ may mắn, đồng thời trong lòng khẳng định, ẩn ẩn có rất nhiều minh ngộ.

Lúc này, thân thể Tiêu Dao Tiên Ông bắt đầu run rẩy, mọi người đều biết hắn sắp không xong rồi, dược lão nhân vội vã rót từng luồng pháp lực thanh mộc vào trong cơ thể hắn, hy vọng có thể kiên trì được lâu hơn một chút.

Tiêu Dao Tiên Ông ngắt quãng nói: "Mọi người chớ lo lắng cho bần đạo... tuy nguyên thần của bần đạo đã nứt ra... Nhưng chuyển thế một lần nữa vẫn có thể làm được... vài chục năm sau gặp lại là... Đúng rồi... Chút truyền thừa này của ta có lẽ còn có chút tác dụng... Làm phiền Tiêu Dao, Tiêu Dao và "Tiêu Dao Kiếm" của ta... tìm một người truyền thừa..."

Nói xong lấy ra một cái ngọc giản từ trong ngực, chính là công pháp truyền thừa của hắn, lại từ trên người hiện lên một thanh tiên kiếm xanh biếc, chính là pháp bảo Tiêu Dao Kiếm, giao cho dược lão nhân.

Công pháp của hắn không bằng tu chân giới thập đại kỳ công, Tiêu Dao Kiếm cũng chỉ là pháp bảo cấp thấp, nhưng cũng là thượng cổ địa tiên truyền thừa, phát dương quang đại trong tay Tiêu Dao Tiên Ông, có chỗ phi phàm, có hi vọng tu thành Địa Tiên.

Vốn cường giả Độ Kiếp đã biến Pháp Tướng thành nguyên thần, có thể không ngừng đoạt xá trọng sinh, điều kiện tiên quyết là có thể tìm được thân thể thích hợp nhất, nếu không mỗi lần đoạt xá, thực lực sẽ giảm đi rất nhiều, cần trùng tu, nhưng Nguyên Thần Tiêu Dao Tiên Ông lại bị xé rách., Đã không có năng lực đoạt xá, mặc dù ngoài miệng nói còn có thể chuyển thế trùng tu, nhưng lưu lại công pháp và pháp bảo, điều này nói rõ hắn cũng không nắm chắc. Sau khi chuyển

thế, tất cả vận mệnh nhìn thiên ý, có thể khôi phục ký ức hay không, đều là một ẩn số.

Dược lão nhân tiếp nhận ngọc giản cùng pháp bảo, nói: "Đạo huynh yên tâm, lão hủ chắc chắn sẽ thay ngươi tìm một đệ tử tốt."

"Bần đạo tin tưởng Dược huynh..."

Tiêu Dao Tiên Ông nói xong, lại giương mắt nhìn Thôn Nhật Hỏa Viên đang đại chiến với Huyền Chân Sơn Nhân, trên mặt hiện lên nụ cười, miệng lẩm bẩm: "Thế nhân đều hiểu thần tiên tốt, chỉ có danh lợi mới không quên được..."

Dứt lời, thân thể Tiêu Dao Tiên Ông mềm nhũn, hai tay buông lỏng, đầu óc nghiêng sang một bên, lập tức tuyệt khí bỏ mình, một luồng nguyên thần vỡ vụn từ trên người hắn bay ra, lấp lánh long lanh như thủy tinh xanh biếc, trong giây lát rời khỏi nhân gian, rơi vào Cửu U Minh giới, qua Lục Đạo Luân Hồi chuyển thế đầu thai.

Lúc này, trong đầu Vi Vân bỗng nhiên hiện lên một ý niệm: "Nếu cắn nuốt thân thể Tiêu Dao Tiên Ông, không biết pháp lực có thể tăng vọt tới mức nào?"

Ý nghĩ vừa xuất hiện, hắn liền sợ toát mồ hôi hột, thầm nghĩ: "Sao ta có thể nghĩ như vậy chứ? Hành vi như vậy khác gì tà ma ngoại đạo?"

Tiêu Dao Tiên Ông vừa chết, ánh mắt mọi người lại dời về phía Thôn Nhật Hỏa Viên cùng Huyền Chân Sơn Nhân, lúc này đại chiến một người hai đại cường giả của một vượn đã tiến vào giai đoạn gay cấn.

Thôn Nhật Hỏa Viên liên tục gào thét, trong mắt bắn ra hai đạo kim quang, va chạm với hắc quang trong mắt Huyền Chân Sơn Nhân bắn ra, triệt tiêu lẫn nhau, lại há to miệng, hai cái răng nanh dài nhọn thiêu đốt Thái Dương Chân Hỏa màu vàng óng đủ đốt vạn vật, đi cắn cổ Huyền Chân Sơn Nhân, cắn ra một cái miệng máu thật lớn., Một cỗ ma huyết đen sì từ đó phun ra, ma huyết gặp phải Thái Dương Chân Hỏa đều hóa thành khói đen tiêu tán. Huyền Chân Sơn Nhân nổi giận

gầm lên một tiếng, huy động cự chưởng, không ngừng đánh vào ngực Thôn Nhật Hỏa Viên, bàn tay Thiên Thần lóng lánh ngân quang rơi xuống, ngực Thôn Nhật Hỏa Viên vỡ ra từng vết máu.

Một vượn chiến đấu cùng một chỗ, đều là liều mạng chém giết, thỉnh thoảng ôm nhau, đồng thời ngã sấp xuống, lúc thân thể hùng vĩ trăm trượng ngã xuống, không biết đã đập nát bao nhiêu ngọn núi lớn, linh mạch, lại xoay người lên, tiếp tục chém giết, một cước giẫm xuống, giẫm nát trong sông lớn, cắt đứt nước sông, nhà cửa thôn trang chung quanh sụp đổ, rất nhiều thôn dân trực tiếp bị giẫm thành bánh thịt.

Đại chiến kinh thiên như vậy, ở ngoài trăm dặm đều có thể thấy rõ ràng, đô thành Trường Ninh thành Đại Đường, bách tính trong thành nghe thấy động tĩnh, nhao nhao từ nửa đêm tỉnh lại, đứng dậy mặc quần áo, đứng xa xa quan sát, đợi nhìn thấy hai hình tượng to lớn bên Thái Huyền sơn kia, đều trợn mắt há hốc mồm, một người là Thôn Nhật Hỏa Viên lông trắng toàn thân, một người là Huyền Chân Sơn Nhân màu ô kim sắc quang trạch, hoàn toàn không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Hoàng đế Đại Đường vương triều trong đêm triệu tập bách quan, điều động quân đội, giữ gìn trật tự trong thành.

Núi Thái Huyền là tiên sơn trong lòng bách tính Đại Đường vương triều, Thái Huyền Tiên môn là thánh địa trong mắt bọn hắn. Huyền Chân sơn nhân là tiên trưởng, cao cao tại thượng trong lòng bọn hắn. Bọn hắn vừa thấy cảnh tượng này, đều cho rằng người Huyền Chân sơn hàng phục yêu quái, biết rõ chân tướng vì sao.

Song phương đại chiến, ngay cả trưởng lão của Thái Huyền Tiên Môn cũng không dám tới gần, chỉ có thể lui ra xa.

Dược lão nhân, Thiên Cơ Tử, Khô Vinh Phật, Đại Thiên Tăng Vương, Diệu Y Phật Mẫu, Ngu Yên Vũ và Vi Vân, đều tế khởi pháp bảo, đứng ở giữa không trung xa xa quan sát, chỉ hy vọng Thôn Nhật Hỏa Viên có thể chiến thắng Huyền Chân Sơn Nhân, diệt sạch hắn

rồi tính, đối với bọn họ mà nói, Thôn Nhật Hỏa Viên ngược lại dễ đối phó một ít, không nói hắn nhận được Tiêu Dao Tiên Ông cảm hóa, cho dù hắn gây sự, mọi người hợp lực cũng nắm chắc có thể bắt được hắn.

Nhưng Huyền Chân Sơn Nhân thì lại khác, đã hoàn toàn nhập ma, mất hết nhân tính, mà lại tu thành chân thân Côn Bằng Thái Huyền, thực lực rõ ràng mạnh hơn Thôn Nhật Hỏa Viên một chút, đám người hợp lực cũng chưa chắc có thể giải quyết gã.

Chỉ là theo tình hình hiện tại, Thôn Nhật Hỏa Viên đã rơi vào thế hạ phong, bởi vì thân thể của nó bị trọng thương nên không cách nào khôi phục nhanh chóng được, mà Huyền Chân Sơn Nhân lại khác, cho dù da tróc thịt bong cũng có thể khôi phục rất nhanh, điều này vô cùng phiền phức, mọi người đều có thể tùy thời ra tay.

Thiên Cơ Tử nói: "Các vị đạo huynh đừng vội, theo ý bần đạo, Hỏa Viên còn có thể địch được Huyền Chân, chờ hắn xác nhận là không địch nổi, chúng ta lại ra tay cũng không muộn... Nói đi cũng phải nói lại, Huyền Chân nhập ma, Hỏa Viên bạo ngược, kết quả tốt nhất là bọn họ đồng quy vu tận..."

Câu này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều có biểu cảm khác nhau.

Khô Vinh hoạt Phật ho khan một tiếng, nói: "Mặc dù lời đạo huynh nói là tàn nhẫn, nhưng bần tăng cũng không thể không thừa nhận, đây quả thật là kết quả tốt nhất."

"Thiện tai!" Đại Thiên Tăng vương với vẻ mặt tràn đầy từ bi và không đành lòng nói.

Mọi người yên lặng không nói.

Vi Vân chân đạp Quang Tủy Kiếm, đứng bên cạnh Ngu Yên Vũ, hỏi: "Mẹ, con thấy Hỏa Viên không kiên trì được bao lâu nữa đâu."

Ngu Yên Vũ mỉm cười, ngẩng đầu nhìn sắc trời, nói: "Sắp đến hừng đông rồi."

Vi Vân nghe vậy, bỗng nhiên hiểu ra, hoàn toàn chính xác, sau khi trời sáng có lẽ sẽ có chuyển biến.

Không bao lâu, chỉ thấy chân trời phía đông sáng lên một chùm sáng chói mắt, một chùm sáng sớm đầu tiên chiếu ra!

Lúc này, trên người Thôn Nhật Hỏa Viên đã chồng chất vết thương, máu tươi chảy ròng ròng, lấy thân thể cường hãn của nó, cũng vẫn không chịu nổi nhiều lần công kích của tay Thiên Thần, giữa ngực bụng có nhiều chỗ bị xé rách, thậm chí một cái bụng đều từ vết máu lộ ra ngoài, pháp lực cũng hao tổn nghiêm trọng, động tác rõ ràng chậm chạp rất nhiều.

Trái lại Huyền Chân Sơn Nhân, tuy trên người có nhiều chỗ bị Thôn Nhật Hỏa Viên xé rách, bị thương nặng, nhưng cũng đang không ngừng khép lại, khôi phục, hơi khôi phục, liền lại long tinh hổ mãnh, thế công không giảm, vẫn lăng lệ như cũ, đánh cho Thôn Nhật Hỏa Viên gầm thét không thôi.

Khi mọi người đang định ra tay, mặt trời phía đông lóe lên, tuy chỉ là mặt trời buổi sáng, cũng không nóng rực, nhưng ngày hè viêm viêm vẫn chiếu mặt đất thành một mảnh kim hoàng!

Ánh mặt trời vàng rực rỡ cũng chiếu lên người Huyền Chân Sơn Nhân và Thôn Nhật Hỏa Viên, Huyền Chân Sơn Nhân nhập ma, trên người ma khí cuồn cuộn, bị dương cương chi khí này chiếu trúng, rõ ràng có chút không khỏe, nhưng Thôn Nhật Hỏa Viên lại vừa vặn tương phản!

Ánh mặt trời chiếu xuống, thân thể khổng lồ của Thôn Nhật Hỏa Viên cũng trở nên mạnh mẽ. Nó ngửa mặt lên trời gào thét, toàn thân bốc lên ngọn lửa hừng hực. Ngọn lửa màu vàng óng bùng cháy khắp toàn thân, như đang quấn một lớp thần y hỏa diễm, nhiệt độ cao thiêu đốt sạch sẽ xung quanh, không gian bị đốt đến vặn vẹo. Thái

Dương Chân Hỏa từ trên người nó rơi xuống, mặt đất cũng bị cháy thành những lỗ thủng, khói đen bốc lên.

Đây chính là Côn Bằng Thôn Nhật Đại Pháp, một trong thập đại kỳ công của tu chân giới!

Có thái dương quang hoa trợ giúp, Thôn Nhật Hỏa Viên dùng công pháp này, có thể thu được pháp lực cuồn cuộn không ngừng, dùng để khôi phục thương thế, tăng cường thực lực, dưới Thái Dương Quang Hoa gia trì, Thôn Nhật Hỏa Viên có thể bộc phát ra sức chiến đấu gấp mấy lần.

Tử Nguyệt Tử Nguyệt của Tử Nguyệt tiên môn che khuất Thiên Công, cũng có công năng tương tự, một khi trên trời trăng sáng treo cao, vĩnh viễn không cần lo lắng Pháp lực sẽ khô kiệt.

Hai môn công pháp này Vi Vân đều đã tu luyện qua, đương nhiên cũng hiểu rõ, sau khi được Ngu Yên Vũ nhắc nhở, hắn lập tức nghĩ ngay tới điều này.

"Rống ——"

Được thái dương quang hoa giúp pháp lực Thôn Nhật Hỏa Viên tràn đầy, thương thế cũng đang không ngừng khôi phục. Hắn giống như Thiên Thần, hướng tới Huyền Chân Sơn Nhân phát ra một tiếng gầm thét, một đôi tay vượn thiêu đốt lửa nóng hừng hực, điên cuồng công tới, cánh tay vượn bọc Thái Dương Chân Hỏa nện vào trên làn da Huyền Chân Sơn Nhân màu ô kim, cháy đen một mảnh, thỉnh thoảng phát ra tiếng vang "Xẹt xẹt", ma khí trên thân hóa thành khói đen bay lên, bị ánh mặt trời chiếu, tất cả đều tiêu tán.

"Yêu nghiệt, dám đả thương ta. Bổn tọa vô địch thiên hạ, hôm nay nhất định phải cho ngươi chết không có chỗ chôn!"

Trong mắt Huyền Chân sơn nhân cuồn cuộn ma khí, ấn ký thái dương màu đen trên trán hiện ra một trận ô quang, bao lấy toàn thân, kêu to một tiếng, bỗng nhiên từ đỉnh đầu hắn hiện ra một vầng mặt

trời màu đen, phạm vi vài mẫu, chắng những chặn lại vầng mặt trời chói chang trên bầu trời, còn bao cả người hắn lại, cùng lúc đó, làn da toàn thân cũng hiện lên từng đạo phù văn huyền ảo, nổi lên ánh sáng ô kim chói mắt, cả người nhìn qua giống như Ma Vương giáng thế, cường đại mà khủng bố!

Chính là ở trên cơ sở sử dụng biến thân Tỳ Hưu Thái Huyền chân thân của người khổng lồ, bắt đầu vận chuyển lực lượng Hạo Thiên Thần Quyết, nhất thời thực lực càng tăng mạnh, đấu ngang ngửa với Thôn Nhật Hỏa Viên!

Tất cả mọi người đang xem cuộc chiến đều kinh dị, Đại Thiên Tăng Vương chắp tay trước ngực niệm phật hiệu, nói: "Thiện thay! Cũng không biết Huyền Chân đạo huynh tu luyện ma công gì mà khủng bố như vậy!"

Thiên Cơ Tử cầm Kỳ Môn Thiên Thư, híp mắt nhìn một chút, bỗng nhiên động dung nói: "Hình như... cái này cực kỳ giống Vương tộc thượng cổ, công pháp của Cự Nhân tộc Kính Hạo Thiên Thần Quyết!"

Mọi người nghe vậy đồng thời biến sắc.

Khô Vinh Hoạt Phật giật mình nói: "Đúng rồi, nhất định là công pháp này, khó trách lấy tu vi Huyền Chân đạo huynh cũng muốn nhập ma, nghe nói một khi tu luyện công pháp này, nhất định nhập ma, Huyền Chân đạo huynh như thế nào lại hồ đồ như thế! Ài..."

Đại Thiên Tăng vương than thở: "Chắc chắn Huyền Chân đạo huynh cảm thấy Ma giáo thế lớn, không nắm chắc thủ thắng, cho nên lấy thân thí pháp, không tiếc mạo hiểm mạo hiểm nhập ma tu luyện công pháp này, kết quả vẫn không thể ngoại lệ... Ài! Việc này cần gì chứ..."

Tất cả mọi người cảm thấy vô cùng tiếc hận.

Huyền Chân sơn nhân tu luyện Hạo Thiên Thần quyết, mưu toan dùng sức một người ngăn cơn sóng dữ, kết quả còn chưa cùng Ma

giáo đối đầu, tựu đem mình mắc vào, đơn giản làm người không nói gì.

Thôn Nhật Hỏa Viên đại chiến cùng Huyền Chân Sơn Nhân, mỗi người đều có thực lực ngập trời, một đánh chính là ba ngày ba đêm, không biết hủy đi bao nhiêu ngọn núi lớn, cắt đứt bao nhiêu dòng sông, ban ngày, Thôn Nhật Hỏa Viên có Thái Dương Hoa giúp, có thể chiến đấu ngang tay với Huyền Chân Sơn Nhân, nhưng đến tối, Huyền Chân Sơn Nhân lấy Thái Huyền Chân Thân Hống thân Côn Bằng cùng Nghệ Hạo Thiên Thần Quyết, lại có thể lực áp nuốt một đầu của Nhật Hỏa Viên.

Tất cả mọi người đều nhìn ra, không có mười ngày nửa tháng, trận chiến này dù thế nào cũng quyết không thắng thua, trừ phi mọi người ra tay.

Dược lão nhân nói: "Xem ra, chúng ta nhất định phải ra tay rồi."

Thiên Cơ Tử lại nói: "Ài, chờ một chút đi, ta thấy Thôn Nhật Hỏa Viên và Huyền Chân Sơn Nhân trong thời gian ngắn pháp lực vẫn rất dồi dào, không vội."

Dược lão nhân nghe vậy, yên lặng không nói.

Vào thời khắc này, một đạo hồng ảnh từ phía nam nhanh chóng bay tới.

149

Chương thứ bốn mươi ba Xích Hồ Nương Nương (Thượng)

Thôn Nhật Hỏa Viên cùng Huyền Chân Sơn Nhân vẫn như cũ chiến đấu say sưa như cũ, giờ phút này lại đến lúc mặt trời lặn xuống Tây Sơn, một khi mặt trời toàn bộ rơi xuống, Thôn Nhật Hỏa Viên lại lại rơi vào hạ phong, bị động chịu đòn rồi.

Giờ phút này, một đạo hồng ảnh nhanh chóng từ phía nam bay tới, trực tiếp đi tới bên cạnh Vi Vân, hóa thành một phụ nhân dung mạo tuyệt mỹ, khuôn mặt tuyết trắng, phong tình vạn chủng, thướt tha mềm mại, vũ mị động lòng người, một thân váy đỏ, tay cầm quạt xếp, một phái phong lưu.

Không phải Thủy Hồng Dao thì là ai?

Thấy Thủy Hồng Dao tiến đến, Vi Vân vừa mừng vừa sợ, nói: "Dao Nhi tỷ tỷ, ngươi quả nhiên không có việc gì."

Thủy Hồng Dao kéo tay hắn, cười cợt nói: "Đồ đần, bảo ngươi chạy làm sao không chạy?"

"Ta..." Vi Vân á khẩu không trả lời được, lúc ấy hắn cho rằng Thủy Hồng Dao gặp nạn, ai ngờ đó chỉ là thế thân mà thôi.

Hóa ra lúc trước Thủy Hồng Dao nhất thời chủ quan, bị người của Dược Vương Tông vây công trọng thương, sau khi khỏi hắn cũng cảm thấy đau đớn, một hơi luyện chế rất nhiều "Mộc Mộc Linh Nữ", mọi chuyện bình thường đều không muốn tự mình đi tới, chỉ để cho " Đào Mộc Linh Nữ" thay thế mình, cho dù gặp nạn cũng không sao cả, đó chỉ là một đoạn máu tươi dính trên người nàng, phân thân gỗ đào từng luyện chế mà thôi, lần này tới tham gia Luận Đạo Đại Hội cũng là như vậy, thật ra nàng căn bản không có đến.

Mãi đến khi linh nữ gỗ đào bỏ mình, nàng không cách nào mượn nhờ phân thân cảm giác tin tức nơi này, sợ Vi Vân bị ngộ hại nên vội vàng chạy tới, thấy hắn bình an vô sự, lúc này mới yên tâm.

Mặt mũi Vi Vân tràn đầy vẻ thống khổ mà nói: "Đều tại ta, hại chết các nàng..."

Thủy Hồng Dao vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Đừng khổ sở."

"Vị này chẳng lẽ là Yêu nữ Linh Hồ tộc, giáo chủ Đào Hoa giáo bây giờ? Thân là người trong Yêu tộc, lập giáo ở Nhân tộc ta sợ là có chút không ổn, không biết để tâm đến đâu..." Thiên Cơ Tử nghiêng mặt nhìn Thủy Hồng Dao một phen.

Thủy Hồng Dao cũng mặc kệ hắn, chỉ nhìn về phía Thôn Nhật Hỏa Viên và Huyền Chân Sơn Nhân trong chiến trường.

Thiên Cơ Tử cảm thấy mất mặt, vốn định dạy dỗ cô một phen, nhưng thấy bên cạnh Thủy Hồng Dao là Ngu Yên Vũ, lúc này mới phất tay áo, hừ lạnh một tiếng.

Thủy Hồng Dao cầm tay một phen, trong lòng bàn tay hiện ra tám đạo kim quang, nhìn không trung ném đi, tám đạo kim quang này nhất thời hóa thành tám cây cột to lớn, mỗi một cây đều dài hơn trăm trượng, từng cây hướng đỉnh đầu Thôn Nhật Hỏa Viên đánh xuống!

Mọi người vừa thấy lập tức thay đổi sắc mặt!

Thiên Cơ Tử bật thốt lên: "Tám phương hỏa viên trụ!"

Tám cái cột màu vàng cực lớn này giống như cột chống trời, toàn thân vàng óng ánh, phía trên điêu khắc Thôn Nhật Hỏa Viên, phù văn huyền ảo, mỗi một cây cột đều to lớn bình thường, chính là pháp bảo cao cấp "Tám phương Hỏa Viên trụ", pháp bảo độc môn của tộc Thôn Nhật Hỏa Viên!

Nguyên lai, lúc trước Thôn Nhật Hỏa Viên tộc giết chết một tiểu bối, giáo chủ Thiên Ma giáo đưa ra chứng cứ, nói là do Nhân tộc gây nên, từ trước đến nay Thôn Nhật Hỏa Viên bộ tộc thiếu hụt trí tuệ, dưới sự nổi giận, xông vào Nhân tộc chế tạo giết chóc, tu chân giới chính đạo tập trung lực lượng, thiên vận bát tiên đồng loạt vây công., Thôn Nhật Hỏa Viên làm sao có thể ngăn cản, nhất thời đối mặt tai ương diệt tộc, nguy cơ trước mắt, Linh Hồ bộ tộc đang âm thầm xuất hiện, đều là Thượng Cổ Vương tộc, Thôn Nhật Hỏa Viên tộc tự nhiên tin tưởng Linh Hồ tộc, Thôn Nhật Hỏa Viên tộc trưởng lấy pháp bảo và công pháp làm cái giá, thỉnh Linh Hồ bộ tộc hỗ trợ, hộ tống mấy tên hậu bối rời đi, ít nhất lưu lại một chút huyết mạch.

Nhưng mà Quan Diệu Tông về thuật bói toán thiên hạ đệ nhất, sớm đã tính đến cử chỉ này, phái ra cường giả chặn giết, nhất thời chẳng những tộc nhân Thôn Nhật Hỏa Viên tộc không cứu đi, mà Linh Hồ nhất tộc cũng gặp nạn, chết không ít tộc nhân, trong đó có một con Linh Hồ mang theo pháp bảo và công pháp đào tẩu, về sau Thủy Hồng Dao trở thành tộc trưởng Linh Hồ tộc, pháp bảo và công pháp liền rơi vào tay nàng.

Vốn mấy ngàn năm này, tu chân giới chỉ có chín đại kỳ công, mãi đến hơn một trăm năm trước Thôn Nhật Hỏa Viên thể hiện ra lực lượng cường hãn, nhất là phối hợp Thái Dương Quang Hoa với trụ Thái Nhật Hỏa Viên, uy lực của Thôn Nhật Đại Pháp có thể thi triển đến cực hạn, bởi vậy được xếp vào rừng cây mười đại kỳ công., Từ khi con Thôn Nhật Hỏa Viên cuối cùng bị khóa, mọi người còn tưởng rằng Thôn Nhật Đại Pháp thất truyền, không muốn rơi vào tay Linh Hồ tộc, về sau lại bị Vi Vân học được. Bây giờ, Bát Phương Hỏa Viên Trụ cũng hiện thế, nhất thời làm cho tất cả mọi người động dung, đều quét mắt về phía Thủy Hồng Dao.

Cây cột màu vàng óng to lớn bổ thẳng xuống đầu Thôn Nhật Hỏa Viên, ánh mắt Thôn Nhật Hỏa Viên sáng ngời, một mực bàn tay to lớn duỗi ra, nhất thời cây cột đầu tiên rơi vào trong tay hắn, hai tay nắm chặt, phát ra một tiếng rít, giơ lên cao cao, cây cột nổi lên kim quang vạn trượng, đập xuống đỉnh đầu Huyền Chân Sơn Nhân!

"Oành!"

Huyền Chân Sơn Nhân lấy bàn tay lớn chạm vào nhau, lòng bàn tay nổi lên ngân quang Toan Nghê xé rách thiên thần tay, cũng có lực lượng pháp bảo, cả hai chạm vào nhau, phát ra tiếng vang lớn, pháp lực khuấy động, khuếch tán ra chung quanh. Thôn Nhật Hỏa Viên một lần nữa nâng côn đập xuống, Huyền Chân Sơn Nhân gầm lên một tiếng, hai tay cắm vào một bên chân núi, cứng rắn dời một ngọn núi lớn, nghênh đón Thôn Nhật Hỏa Viên, cây cột to lớn nện ở trên núi lớn, phát ra tiếng ầm vang.

Lúc này, mấy cây cột còn lại cũng lần lượt rơi xuống, tất cả đều cắm quanh thân Thôn Nhật Hỏa Viên, Thôn Nhật Hỏa Viên dậm mạnh một cái, "Bành" một tiếng vang thật lớn, những cây cột này cộng thêm cây kia trong tay của hắn cùng một chỗ, tám cây cột đều bay lên, rơi về phía người của Huyền Chân Sơn, rơi xuống quanh thân hắn, tất cả theo tám hướng, ứng với phương vị bát quái, nhất thời tương liên với nhau, tạo thành một trận pháp, tên là "Bát Phương Hỏa Viên trận".

Tất cả mọi người còn chưa từng thấy sự lợi hại của môn trận pháp này, đều đang ngẩng đầu chờ mong, trên thực tế, uy lực của "Tám phương hỏa viên trận" cho dù không bằng bảy đại sát trận của tu chân giới, cũng kém không xa, nhất là trong một trận chiến một chọi một, có thể bộc phát ra uy lực khó có thể tưởng tượng.

Mọi người chỉ thấy tám cây cột pháp lực tương thông với nhau, vây quanh lấy một không gian đơn độc, vây khốn Huyền Chân Sơn nhân ở bên trong không thể thoát ra được, đồng thời trên cây cột phun ra từng đoàn từng đoàn kim sắc hỏa diễm, hướng về phía Huyền Chân Sơn Nhân rơi xuống. Giờ khắc này, không gian nhỏ bên trong trận pháp này đang không ngừng lên cao, chân chính thiêu sạch vạn vật!

"Chỉ là pháp bảo, có thể làm khó dễ gì được ta, Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm..."

Huyền Chân Sơn Nhân kêu to một tiếng, hai bàn tay giơ lên cao, chờ kiếm Thái Huyền Tử Mẫu rơi vào trong tay, lại phát hiện chậm chạp không thấy động tĩnh gì, nhất thời quát mắng liên tục: "Vì sao Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm không nghe lời như thế, chút nữa bổn tọa phải đưa ngươi vào Cửu U Minh Giới, không được siêu sinh, a... Nghiệt súc, dám đả thương ta!"

Huyền Chân sơn nhân sau khi nhập ma, thần trí đã sớm hỗn loạn, trong mắt chỉ có địch nhân, trong lòng chỉ có giết chóc, nào quản được nhiều chuyện. Quả thực người gặp người sợ, trước mắt bị đại trận hỏa viên biến thành từ Bát Phương Hỏa Viên trụ vây khốn, lại lâm vào trong nguy cơ., Thân thể to lớn màu ô kim nổi lên cuồn cuộn ma khí, đối kháng Thái Dương Chân Hỏa, nhưng trận pháp vừa thành, Thái Dương Chân Hỏa liên tục không ngừng, bắt đầu thiêu đốt thân thể của hắn, từng trận đau đớn kịch liệt không ngừng ập khắp toàn thân, thiêu đốt hắn không ngừng rống giận.

Nếu như lúc này Huyền Chân Sơn Nhân có Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm trong tay, kết thành Tự Tử Mẫu Tru Ma Kiếm Cương, vẫn có thể đánh bại Thôn Nhật Hỏa Viên, nhưng tạo hóa trêu ngươi, Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm đã không còn trong tay hắn.

"Được! Cuối cùng cũng nhốt được hắn." Thiên Cơ Tử vui vẻ.

Thời điểm mọi người đang mong đợi, bỗng nhiên mặt trời chiếu xuống, bóng đêm một lần nữa phủ xuống.

Mặt trời vừa lặn, không có Thái Dương Quang Hoa trợ giúp, Thôn Nhật Hỏa Viên lại lần nữa lâm vào trạng thái sức yếu, nhất là duy trì trận pháp cần pháp lực khổng lồ, pháp lực trên người hắn thời khắc tiêu hao, một khi pháp lực không còn, trận pháp cũng sẽ sụp đổ.

"Không ổn, chúng ta nhất định phải ra tay."

Tất cả mọi người đều nhìn ra tình hình chiến đấu trước mắt, nếu như tiếp tục không ra tay, thì người của Huyền Chân Sơn sẽ thoát vây ra, khi đó mặc dù Thôn Nhật Hỏa Viên có pháp bảo trong tay, cũng chỉ

có thể đánh ngang tay với Huyền Chân Sơn Nhân, đạt được mặt trời ngày mai mọc lên, mới có thể đánh bại đối phương. Trận đại chiến này đến hiện tại, đã phá hủy rất nhiều dãy núi, dòng sông, thôn trang, đã chết rất nhiều dân chúng, không thể tiếp tục kéo dài nữa.

Ngay sau đó, Dược lão nhân tế lên Dược Vương đỉnh, Thiên Cơ Tử tế ra Kỳ Môn Thiên Thư, Đại Thiên Tăng Vương tế ra Phật Vương Phù Đồ cấp chín, Khô Vinh Phật thi triển thần thông Hồng Liên Nghiệp Hỏa Chú Luân, Diệu Y Phật Mẫu tế Phạn Âm Linh, Ngu Yên Vũ tế lên Quảng Hàn Cung, đồng loạt tấn công Huyền Chân Sơn Nhân, cho hắn một đòn cuối cùng, muốn giết chết hoàn toàn hắn ta!

Vi Vân cũng đang muốn động thủ, Thủy Hồng Dao bỗng nhiên kéo hắn lại, nói: "Đừng vội, bọn chúng đã đủ giết chết Huyền Chân rồi, đợi sau khi Huyền Chân chết, ngươi sẽ..."

Nói đến đây, Thủy Hồng Dao truyền âm dặn dò vài câu.

Vi Vân nghe vậy khẽ giật mình nói: "Với tu vi hiện giờ của ta, chỉ sợ..."

Thủy Hồng Dao cười nói: "Có ta ở đây, cứ yên tâm."

Vi Vân đành phải gật đầu đáp ứng.

Lúc này, pháp lực Thôn Nhật Hỏa Viên đã không đủ, Thái Dương Chân Hỏa trong Hỏa Viên trận ảm đạm xuống, trận pháp bắt đầu buông lỏng, Huyền Chân Sơn Nhân vội vàng nhân cơ hội vung chân tay, lấy lực lượng cường hãn đánh văng Bát Phương Hỏa Viên trụ. Theo một tiếng chấn ầm ầm, tám cây cột to lớn bị chấn bay ra, rơi xuống bên người Thôn Nhật Hỏa Viên. Thôn Nhật Hỏa Viên vì tiêu hao quá lớn, thân hình khổng lồ ngồi trên một đỉnh núi, thở hồng hộc.

Huyền Chân sơn nhân vừa mới thoát khốn, liền có một bảo tháp to lớn màu vàng óng từ trên trời giáng xuống, bảo tháp này tổng cộng có chín tầng, mỗi một tầng đều khắc chữ "Vạn", tỏa ra kim quang chói mắt, trên đỉnh có một bức tượng Kim Thân Phật Đà, chính là

"Cửu cấp Phật Vương Phù Đồ", trong Thiên Vận Tam Thập Lục Tiên Khí bài danh đỉnh cấp pháp bảo, uy lực gần bằng Quảng Hàn Cung của Tử Nguyệt Tiên Môn!

Phật Vương cấp chín trôi xuống, đặt trên đỉnh đầu Huyền Chân Sơn Nhân, kim quang chiếu rọi xuống, gột rửa ma khí màu đen trên người hắn. Nghe nói pháp bảo này vô cùng nặng, áp lực cực lớn ép tới Huyền Chân Sơn Nhân lảo đảo một cái., Gần như sắp ngã sấp xuống, hắn vốn đã bị "Bát Phương Hỏa Viên Trận" đốt đến mức da tróc thịt bong, còn chưa khôi phục, hiện tại lại bị Phật Vương cấp chín đồ tể đặt ở trên đầu, nhất thời càng thêm vất vả, nhất là tháp này có thể khắc chế yêu ma, pháp lực toàn thân đều dùng để đối kháng bảo tháp.

Gần như cùng lúc đó, Dược Vương Đỉnh cũng đập xuống, áp chế vai của Huyền Chân Sơn Nhân. Nghiễm Hàn Cung của Ngu Yên Vũ ép một bên bả vai khác của hắn, Phạm Âm Linh của Diệu Y Phật Mẫu truyền ra từng trận Phạn âm, làm tê liệt ngũ giác lục thức của hắn, ý chí của tai mắt mũi miệng đều bị ảnh hưởng. Kỳ Môn Thiên Thư của Thiên Cơ Tử rơi xuống đất., "Hồng Liên Nghiệp Hỏa Luân" của Thủy, Hỏa, Phong, Phong, cuốn tới, Khô Vinh Phật "Hồng Liên Nghiệp Hỏa Luân" đặt trên người Huyền Chân Sơn. Trong lúc nhất thời, tất cả pháp bảo và thần thông của các cường giả Độ Kiếp đều rơi xuống, Huyền Chân Sơn Nhân mới trọng thương cuối cùng cũng không ngăn cản nổi nữa, thân thể cực lớn phát ra từng trận bạo phá!

"A..." Huyền Chân Sơn Nhân tóc tai bù xù, trong miệng không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết, làn da màu ô kim sắc trên người ảm đạm xuống, bên trong làn da mơ hồ di động giống như những con mãng xà to lớn, đột nhiên vang lên thanh âm bạo liệt, từ trán bắt đầu nổ tung một đoàn huyết hoa màu mực, ngay sau đó bộ mặt, cổ, cổ, ngực và bụng, sau đó tứ chi, sau đó là tứ chi... Liên tiếp vang lên tiếng bạo phá.

Sau một khắc, thân thể khổng lồ của Huyền Chân sơn nhân bắt đầu thu nhỏ lại, từ trăm trượng biến thành năm mươi trượng, sau đó là

hai mươi trượng, mười trượng...

Mọi người thấy thế thì đều vui mừng.

Huyền Chân Sơn Nhân thể chất thần thông "Thái Huyền Chân Thân" rốt cục bị phá.

Thiên Cơ Tử nhận lấy Kỳ Môn Thiên Thư, cười ha hả nói: "Cuối cùng cũng kết thúc."

Mọi người cũng nhao nhao thu hồi pháp bảo và thần thông.

Khô Vinh Phật thu hồi thần thông chú luân, nhìn Huyền Chân Sơn Nhân khôi phục dáng người bình thường, thấy hắn ta tóc tai bù xù, thân không một mảnh vải, chật vật không chịu nổi, thân thể máu thịt be bét, đâu còn nửa điểm đạo cốt tiên phong, nửa điểm cao nhân của tu chân giới.

Phật khô Vinh hoạt rơi xuống trước người hắn ta, tay nắm tràng hạt, lắc đầu thở dài.

Huyền Chân sơn nhân ho khan vài tiếng kịch liệt, ngẩng đầu nhìn Khô Vinh Hoạt Phật, cười thảm nói: "Ha ha... Dáng vẻ bần đạo bây giờ, có phải rất khó coi không?"

Khô Vinh Hoạt Phật thở dài: "Đạo huynh, ngươi cần gì phải khổ như vậy?"

Huyền Chân sơn nhân lúc này đã hồi quang phản chiếu, nhưng trước khi chết rốt cục khôi phục một chút thần trí, vừa ho ra máu vừa nói: "Sống Phật, ngươi đức cao vọng trọng, ta có một bí mật muốn nói với ngươi, ngươi mau lại đây."

Khô Vinh hoạt Phật nghe vậy, trong lòng hơi động, thân là người đứng đầu Thiên Vận Bát Tiên, Huyền Chân Sơn Nhân nắm giữ rất nhiều bí mật, đây là chuyện không thể nghi ngờ, chẳng lẽ trước khi

chết lương tâm của hắn ta đã phát hiện? Bởi vì cái gọi là người sắp chết cũng chỉ là tin đồn, đây cũng không phải là chuyện không thể.

Nghĩ tới đây, Khô Vinh Sinh Phật đi tới, ghé vào lỗ tai hắn ta.

Lúc này Huyền Chân Sơn Nhân như một trận gió còn có thể thổi ngã hắn ta, hai tay hắn ta nắm lấy cánh tay Khô Vinh Phật, ghé sát vào bên tai hắn ta, nhẹ giọng nói: "Hoạt Phật, ta muốn nói cho ngươi biết là..."

Vào thời khắc này, hai tay Huyền Chân Sơn Nhân nổi lên một trận chói mắt ngân quang!

Ngu Yên Vũ phát hiện sớm nhất, biến sắc, vội vàng nhắc nhở: "Coi chừng Hoạt Phật!"

Nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Chỉ trong một cái chớp mắt, hai tay Huyền Chân Sơn Nhân tuôn ra một cỗ lực lượng tuyệt cường, chính là lực lượng Xi Tê Thiên Thần Thủ Côn Bằng, bỗng nhiên đặt ở trên ngực Khô Vinh Hoạt Phật, nhất thời xé rách không gian, phá vỡ tạng phủ, nghiền nát nguyên thần, phá hủy hết thảy sinh cơ!

"Ta muốn cùng chết với ngươi!" Huyền Chân Sơn Nhân liên tục nhe răng cười, giống như điên cuồng.

Khô Vinh hoạt Phật nào liệu có được, người của Huyền Chân Sơn sắp chết, còn có thể bộc phát ra lực lượng như vậy, càng không ngờ được, rõ ràng mọi người không oán không thù, trước khi chết hắn ta còn muốn hạ độc thủ với hắn ta!

"Ách... Vì sao ngươi lại ác độc như vậy!"

Khuôn mặt Khô Vinh hoạt Phật vặn vẹo, khó tin mà nhìn Huyền Chân Sơn Nhân, phát ra từng tiếng kêu thảm thiết!

Tiểu Mật Tông ném đi mười tám Niết Bàn mật luân, Khô Vinh Vinh Phật không có pháp bảo hộ thân, nào chống đỡ được công kích của Chử Bằng, Thiên Thần Thủ bễ nghễ, hơn nữa còn bất ngờ không kịp chuẩn bị như vậy!

"Ta không cách nào thành tiên, các ngươi cũng đừng hòng thành Tiên!" Huyền Chân Sơn Nhân phát ra tiếng kêu cuối cùng, chấp niệm "Thành Tiên" này đã cắm rễ sâu trong lòng hắn, người ngoài khó có thể tưởng tượng.

Lúc này, tất cả mọi người đều thu hồi pháp bảo rồi lùi lại, khi nhìn thấy biến cố như vầy thì ai nấy đều thất kinh, cuống quít vọt tới giải cứu thế nhưng làm sao kịp được.

"Cẩu tặc, dám lỗ tai!"

Cùng lúc đó, Vi Vân gầm lên một tiếng.

Ngay sau đó, tất cả mọi người có mặt ở đây liền nhìn thấy một vòi rồng màu đen cực lớn từ trên trời giáng xuống, chụp lên người Huyền Chân Sơn Nhân và Khô Vinh Hoạt Phật, bao phủ hai người bọn họ vào cùng một lúc!

Thủy Hồng Dao mở ra một đôi cánh tay trắng nõn như ngọc, từ chính diện ôm lấy Vi Vân, đem một đôi chân thon dài đẹp đẽ quấn ở bên hông hắn, dưới quần áo màu đỏ là vớ màu đỏ, bóng loáng mà mê người. Tiếng vải rách vang lên, Vi Vân từ phía dưới bắn ra một cái nhục côn thô dài, cắm vào phần hông Thủy Hồng Dao, trong nháy mắt xuyên thấu qua ống quần mỏng, chống vào giữa huyệt thịt mềm mại mềm mại của nàng, hơi dùng sức liền sa vào trong lỗ thịt mềm mại ướt át!

"Oành!"

Trên thân hai người tuôn ra một đoàn hoa đào phấn hồng, quấn thân hình hai người vào, từ bên ngoài nhìn vào căn bản thấy không rõ bên trong đang xảy ra chuyện gì.

Liên tiếp biến hóa phát sinh với tốc độ ánh sáng khiến người ta không kịp phản ứng.

Trong khoảnh khắc Khô Vinh Phật bị Huyền Chân Sơn Nhân đánh trọng thương, Vi Vân sử dụng thần thông Càn Khôn Tụ Côn, đồng thời trùm lên thân thể hai cường giả Độ Kiếp, bắt đầu nuốt chửng!

Vừa rồi Thủy Hồng Dao dặn dò Vi Vân, dùng ống tay áo Tự Càn Khôn đem Huyền Chân Sơn Nhân cắn nuốt, nhưng tâm cảnh Vi Vân không đủ, cưỡng ép thôn phệ, pháp lực trong cơ thể quá nhiều sẽ làm nổ tung bản thân, Thủy Hồng Dao lại không lo lắng ở chỗ này, có nhiều pháp lực hơn nữa nàng cũng dám hấp thu, bởi vậy Vi Vân mới dám làm như vậy, nhất thời hai người hợp thể, pháp lực trong cơ thể nối liền một chỗ.

Nháy mắt khi nhìn thấy thần thông Côn Bằng càn khôn, Dược lão nhân như bị sét đánh, trợn to hai mắt, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin.

"Cái này... Dược huynh, đây chính là Thuyết Lý Càn Khôn của Dược Vương Tông các ngươi sao?!" Đại Thiên Tăng Tăng Vương cau mày nói, "Vì sao Dược huynh muốn thôn phệ hai vị đạo hữu này, cử động lần này thực có tổn thương thiên hòa, hơn nữa Khô Vinh Hoạt Phật chưa hẳn đã không cứu..."

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn về phía Dược lão nhân, còn tưởng rằng lão đã ra tay, dù sao, Lao Lý Càn Khôn Côn Bằng chính là thần thông trấn tông của Dược Vương tông, trông thấy bản lĩnh này, ngoại trừ tông chủ các đời, người khác không biết, chỉ có Thiên Cơ Tử là hơi ngẩn ra, cảm thấy kinh ngạc.

Dược lão nhân lại đưa mắt nhìn về phía Vi Vân và Thủy Hồng Dao, nhìn thần thông gắn trên người bọn họ, lại bị thần thông ngăn cản tầm mắt, không nhìn thấy quang cảnh bên trong. Trên thực tế, ngoại trừ Cầu Long - Phượng - Thiên Mục, cho dù là "Thiên Nhãn Thông" của Phật môn cũng chưa chắc có thể nhìn thấu.

Giờ phút này, Tụ Càn Khôn biến thành vòi rồng đã triệt để giết chết Huyền Chân Sơn Nhân và Khô Vinh sống Phật, bao bọc lấy huyết nhục tinh hoa của bọn họ, còn sót lại pháp lực, nguyên thần lực, hóa thành một cái ống tay áo to như cái loa to lớn màu đen, rơi vào trong thần thông hoa đào kia, thoáng cái biến mất không thấy gì nữa.

Mọi người nhìn theo ánh mắt của dược lão nhân, nhìn biến hóa liên tiếp này đều khẽ giật mình.

Mà trong không gian hoa đào thần thông, Vi Vân lại thoải mái khoan khoái hang thịt mềm mại của Thủy Hồng Dao, Thủy Hồng Dao thì thiên kiều bá mị, vừa nói thầm với hắn, vừa dùng đôi giày đẹp đẽ ma sát trên người hắn, chủ động đón lấy khô lông của hắn, có thể nói là toàn bộ phương vị kích thích hắn., Vi Vân nhất thời không chịu nổi, lúc này cũng không phải lúc nhẫn nại, rất nhanh đã bắn ra một luồng vạc. Huyền Chân Sơn Nhân và Khô Vinh hoạt Phật chết, linh lực trên người bọn họ khổng lồ cỡ nào, mặc dù sắp chết, pháp lực trong cơ thể bọn họ hao tổn nghiêm trọng, nhưng cũng có được pháp lực của một cường giả Độ Kiếp Viên Mãn, pháp lực nhiều đến gần mười vạn năm!

Những pháp lực này rơi vào trong cơ thể Vi Vân, nếu như không có bị tiết ra, rất nhanh sẽ khiến hắn nổ tung, tuyệt không có hai lời. Nhưng Vi Vân căn bản không hấp thu, sau khi luyện hóa liền trực tiếp dẫn đường dẫn vào cơ thể, thông qua gậy thịt hóa thành pháp lực lỏng, giống như bọt nước, từng luồng từng luồng không ngừng bắn vào trong tiểu huyệt của Thủy Hồng Dao, bị Thủy Hồng Dao chiếu rọi thu lại toàn bộ!

Trong khoảnh khắc, trong cơ thể Thủy Hồng Dao đã có một cường giả Độ Kiếp viên mãn pháp lực khổng lồ, cảnh giới lập tức liên tục tăng lên, từ Pháp Tướng viên mãn đến Độ Kiếp sơ kỳ, lại từ độ kiếp đến Độ Kiếp trung kỳ, hậu kỳ, thậm chí là viên mãn!

150

Chương thứ mười bốn, Xích Hồ Nương Nương (Hạ nhân)

Bên ngoài, mọi người mới nhìn mấy lần, chỉ thấy trong thần thông Đào Hoa bỗng vang lên một tiếng kêu to bén nhọn, từng cái đuôi cáo lông xù dài lớn lao ra khỏi hoa đào, từ bên trong bắn ra, bộ lông màu đỏ rực, tổng cộng tám cái đuôi hồ ly, lay động không ngừng giữa không trung.

"Bát Vĩ Hồ, cảnh giới Độ Kiếp!" Đám người đồng thời biến sắc.

Từ trên đuôi của Linh Hồ nhất tộc đều có thể thấy được, Bát Vĩ Hồ đã là cường giả Độ Kiếp, một khi tu ra chín đuôi, chính là Địa Tiên.

Lúc này, Vi Vân liên tục bắn tinh, sung sướng vô cùng, kích thích khó tả, bắn hắn gần như mê muội, cũng sắp ngất đi rồi, rốt cục đã đem pháp lực cuối cùng đã cắn nuốt hết trong tay áo càn khôn vừa rồi, lúc này mới đình chỉ rút đan dược về, cùng thủy hồng Dao ăn mặc chỉnh tề.

Vào thời khắc này, lại thấy bầu trời một trận tiếng sấm cuồn cuộn, một đoàn mây đen trong nháy mắt ngưng tụ thành hình, xuất hiện trên đỉnh đầu Thủy Hồng Dao cùng Vi Vân, trong đó thiểm điện phích lịch, lôi quang ẩn hiện.

Đây là thiên kiếp mà người trong Yêu tộc sau khi đột phá đến cảnh giới Độ Kiếp đã xuất hiện.

"Ầm!"

Một cột sáng lôi điện to như thùng nước từ mây đen rơi xuống, hung hăng đánh rơi trên thần thông hoa đào của Thủy Hồng Dao, nhất thời đánh tan hoa đào, lôi quang cũng tiêu tán, lộ ra quang cảnh bên trong, chính là hai người Vi Vân và Thủy Hồng Dao. Hai người đang nắm tay nhau lơ lửng giữa không trung, Vi Vân chân đạp kiếm quang

tủy, một thân nho sam trắng như tuyết đón gió mà động. Thủy Hồng Dao thì mặc một bộ váy đỏ, chân đạp hư không, tay cầm quạt bảy hoa, mắt mỉm cười thản nhiên, ngẩng đầu nhìn kiếp vân trên trời.

"Ầm ầm ầm!"

Từng đạo lôi quang hạ xuống đỉnh đầu Thủy Hồng Dao, vốn là chuyện độ kiếp, ngoại nhân khó có thể nhúng tay vào, nhưng vừa rồi Vi Vân và Thủy Hồng Dao pháp lực tương liên, giống như một thể, khí tức nhất trí, loại liên hệ này còn chưa biến mất hoàn toàn, cho nên có thể nhúng tay ngăn cản.

Ngay sau đó, Vi Vân bấm niệm chú, từ trong không gian thức hải tế ra Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, mười thanh tuyệt thế phi kiếm tạo thành quỹ tích xoắn ốc, bay lên trời, đón lấy kiếp lôi. Đây là hình thức ban đầu của kiếm trận Tru Ma của Tự Tử Mẫu, tuy chỉ là hình thức ban đầu, nhưng cũng chỉ là hình thức ban đầu., Uy lực cũng tương đối khủng bố, mười tên tiên kiếm sứ cầm đầu thiên vận ba mươi sáu thanh tiên khí xuất hiện chém giết vạn vật. Kiếp lôi này cũng không ngoại lệ, lập tức bị cắt thành vô số mảnh vỡ, lôi cầu bị cắt đứt bay loạn khắp nơi, nhưng không rơi được lên người Vi Vân và Thủy Hồng Dao, không bao lâu đã tiêu tán.

Kiếp lôi có chín đạo, đạo thần thông thứ nhất cùng hoa đào của Thủy Hồng Dao triệt tiêu lẫn nhau, Vi Vân dùng Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm chém đi bảy đạo, còn thừa lại một đạo cuối cùng, lúc này cả người hắn run lên, vô lực tiếp đạo thứ chín, mắt thấy kiếp vân trên trời rơi xuống đỉnh đầu, Thủy Hồng Dao vẫn bảo trì tư thế tiêu sái đứng cạnh rốt cuộc động.

Thủy Hồng Dao cầm Thất Hoa Phiến lay động, nhất thời lại một đạo quang hoa hình quạt từ đó bay ra, phát ra tiếng vang ào ào, bay lên trên, vừa vặn cùng kiếp vân rơi xuống kia đụng vào nhau, cả hai gặp nhau, "Oanh" một tiếng vang thật lớn, giữa trời nổ tung một đoàn lôi quang, hóa thành địa thủy hỏa phong, lan tràn ra chung quanh.

Chờ những địa thủy hỏa phong này tiêu tán, Thủy Hồng Dao đã khắp cả người hồng quang, sau lưng lơ lửng một Cửu Vĩ Hồ Pháp Tướng to lớn, lúc này pháp tướng có lẽ gọi là "Nguyên thần", từ cảnh giới Pháp tướng đột phá đến Độ Kiếp cảnh, sẽ tiến hành thăng hoa bổn mạng pháp tướng một lần, sau khi thăng hoa chính là nguyên thần., Nhưng lúc này nguyên thần không thể vĩnh sinh, nhất định phải vượt qua Cửu Cửu Thiên Kiếp, trở thành Địa Tiên, nguyên thần thuần dương, là Dương Thần, lúc này liền có thể đánh vỡ gông cùm xiềng xích, đồng thọ với trời đất.

Lúc này trong mắt Thủy Hồng Dao toát ra sự tự tin cường đại, nhàn nhạt nhìn quét mọi người, khi thấy dược lão nhân và Thiên Cơ Tử, trong mắt nàng lộ ra một tia cười lạnh. Mọi người đều lộ vẻ động dung, không nghĩ nàng có thể dựa vào pháp môn cướp đoạt của Thương Càn Khôn, trong thời gian ngắn như vậy đã tăng tu vi tới cảnh giới Độ Kiếp viên mãn, trở thành cường giả đương đại, thật sự là vang dội cổ kim!

Thiên Cơ Tử, Dược Lão Nhân và Đại Thiên Tăng Vương đều cảm thấy trên người Thủy Hồng Dao tỏa ra một luồng lực lượng mê hoặc khó nói nên lời, loại lực lượng mị hoặc này trực tiếp bỏ qua cảnh giới và pháp lực của bọn họ, đánh thẳng vào tâm linh, hơi không cẩn thận, đều phải khuynh đảo, cam nguyện làm tù binh cho mình, biến thành nô bộc của mình, cũng vì thế mà chết, nhất thời âm thầm kinh hãi.

Đây cũng là năng lực tiên thiên của bộ tộc Linh Hồ - Mị hoặc, đặc biệt là đối với dị tính, có lực mê hoặc cực mạnh, cho dù là Linh Hồ tướng mạo bình thường, sau khi hóa hình với người, sức hấp dẫn đối với dị tính cũng là trí mạng, theo tu vi tăng lên, càng ngày càng mạnh., Bây giờ Thủy Hồng Dao đột phá thành cường giả Độ Kiếp, lại vốn tướng mạo tuyệt sắc, quyến rũ động lòng người, nhất cử nhất động đều vạn chủng phong tình, cho dù là đám người Thiên Cơ Tử cũng cảm thấy tâm thần chập chờn, vội vàng thu nhiếp tâm thần, nhịn xuống xúc động, không đi nhìn nàng nữa.

Ngay lúc mọi người đối với Thủy Hồng Dao có chút đề phòng, thanh âm Ngu Yên Vũ vang lên, nói: "Chúc mừng Thủy giáo chủ đột phá thành Độ Kiếp, liên minh tiên hiệp ta lại có thêm một vị cường giả, thật đáng mừng."

Thủy Hồng Dao cười cười, nói: "Nguyện dốc sức vì Ngu minh chủ."

Giờ phút này, Thiên Cơ Tử thầm nghĩ trong lòng: "Nữ nhân này thân là người trong Yêu tộc, không biết có thể phản bội trong thời khắc mấu chốt hay không. Nếu vậy chẳng phải là thành Huyền Chân tiếp theo, vẫn nên đề phòng một chút mới tốt. Đáng tiếc không thể giết nàng trước, để cho nàng tu thành Độ Kiếp, aiz!"

Diệu Y Phật Mẫu nhướng mày, liếc Thiên Cơ Tử một cái, sau đó chắp tay trước ngực nói với Thủy Hồng Dao: "Bần ni bái kiến Xích Hồ Nương Nương. Chính đạo ta vừa vẫn lạc tứ đại độ kiếp đạo hữu, bây giờ có thêm một vị cũng coi như an ủi."

Thủy Hồng Dao vội vàng hoàn lễ, nói: "Không dám, tham kiến Diệu Y Phật Mẫu."

Vào thời khắc này, Thôn Nhật Hỏa Viên bỗng nhiên đứng dậy, thân hình khổng lồ lắc một cái, nhất thời đất rung núi chuyển, một bước chân chấn động bát phương, đại địa rạn nứt.

Mọi người vội vàng nhìn lại, làm ra vẻ đề phòng.

Ngu Yên Vũ tiến lên một bước, nói: "Viên tiền bối, ngươi có thể bỏ thân làm Tiêu Dao Tiên Ông tiền bối báo thù, có thể thấy được trong lòng có chính khí, không phải là người gian tà như tam đại ma giáo, sao không giữ lại, giống như Thủy giáo chủ, chính đạo ra một phần lực lượng cho ta?"

Mọi người đều nhìn hắn, chờ mong hắn gia nhập.

Thôn Nhật Hỏa Viên hừ lạnh một tiếng, nói: "Các ngươi chớ có si tâm vọng tưởng, muốn ta dốc sức bán mạng cho các ngươi, đó là

chuyện không thể nào!"

Mọi người nghe vậy đều thầm cảm thấy đáng tiếc, nếu có Thôn Nhật Hỏa Viên gia nhập, thực lực đồng minh Tiên hiệp sẽ tăng nhiều, dù có chết ba cường giả Độ Kiếp, muốn đối phó với Ma giáo cũng không phải là không thể.

Lúc này Thôn Nhật Hỏa Viên đã khôi phục vài phần pháp lực, một đôi mắt to lớn quét tới, trong mắt lập loè kim quang, nhìn mọi người, hắn mở miệng nói ra: "Lúc trước, ta bị lão tặc nghiên mực lừa gạt, giết rất nhiều người của các ngươi, các ngươi cũng vây công tộc ta, giết tộc nhân ta, xem như lưỡng thanh. Hiện tại ta muốn đi tìm tên cẩu tặc nghiên mực tính sổ, ta muốn chất vấn hắn ngay trước mặt, ta tín nhiệm hắn như thế, xưng huynh gọi đệ với hắn, vì sao hắn phải gạt ta!"

Thủy Hồng Dao nhắc nhở: "Tiền bối, người trong Ma giáo giảo hoạt gian trá, ngươi ngàn vạn lần phải cẩn thận."

Thôn Nhật Hỏa Viên hừ lạnh nói: "Ở trước mặt tuyệt đối thực lực, hết thảy âm mưu quỷ kế, đều không đủ đạo! Tiểu hồ ly, ngươi đưa pháp bảo tộc ta cho ta, tính ra ta nợ ngươi một cái nhân tình, ngày sau ta có thể giúp ngươi một lần bận rộn. Lãnh địa Nhân tộc này, về sau ta sẽ không trở lại đây nữa!"

Nói xong lời này, thân thể cao trăm trượng của Thôn Nhật Hỏa Viên phóng lên tận trời, bay về phía bắc, không bao lâu đã biến mất ở cuối chân trời.

Ngu Yên Vũ thu hồi ánh mắt, nói: "Đại hội luận đạo lần này cuối cùng cũng kết thúc, trong chính đạo nội loạn, thật sự là tổn thất nặng nề, Ma giáo nhìn chằm chằm, chúng ta nhất định phải chân thành đoàn kết, cùng tiến cùng lui, không thể gây rối nữa. Kính xin các vị tiền bối sau khi trở về an bài nhân thủ, tùy thời quan sát động tĩnh của Ma giáo."

Thiên Cơ Tử thẳng thắn bỏ qua câu này của cô, chỉ thẳng vào Vi Vân nói: "Ngu minh chủ, con của ngươi... đứa con nuôi của ngươi, hắn sát hại mấy vị người trong chính đạo, việc này là sư đệ Huyền Cơ Tử của bổn tông tận mắt chứng kiến. Nếu không phải hắn chạy trốn nhanh, chỉ sợ cũng mất mạng trong tay hắn. Tuy vậy, bổn tông cũng có một đệ tử chân truyền chết trên tay hắn... Đối với điều này, không biết Ngu minh chủ giải thích thế nào?"

Ngu Yên Vũ nhướng mày, lão già này lật lại khoản nợ trên mắt Tiết Cốt Nhãn, thật sự đáng giận.

"Thiện tai!" Đại Thiên Tăng vương nói ra: "Đạo huynh, việc này coi như xong đi... Đại Phật Tự ta cũng có môn nhân chết trong tay vị Vi Vân tiểu hữu này, chỉ là, vì nghĩ đến đại cục, không cần thiết phải dây dưa không rõ nữa, tin tưởng Vi Vân tiểu hữu có thể đem công phá tội, vì đánh tan Ma giáo ra một phần lực. Ài... Chính đạo nhân gian là tang thương mà!"

Vi Vân đang muốn mở miệng giải thích, để chứng minh đối phương có lỗi trước, Thủy Hồng Dao lại bắt lấy tay hắn, truyền âm nói: "Không cần phải giải thích với bọn hắn, bọn hắn tự cho mình là rất cao, cậy già bán già, chắc chắn sẽ không nhận lầm, hai lão bất tử này nếu còn dám gây hấn với người khác, ta sẽ tìm cơ hội giết chết bọn hắn."

Lúc này pháp lực Thủy Hồng Dao cao cường, thực lực đã không dưới Thiên Vận Bát Tiên, có thể cùng bất luận kẻ nào ngang hàng ngồi ngang hàng, căn bản không để bọn họ trong mắt. Đến giờ phút này, nàng mới thể hiện ra uy nghiêm của mình thân là lãnh tụ Vương tộc, trước kia vẫn nhẫn nhục phụ trọng, lén lút, dùng hết tâm cơ, chỉ vì cầu tồn tại, hiện tại đã không cần nữa.

Vi Vân nghe vậy, trầm mặc không nói.

Đại Thiên Tăng Vương dùng tâm thông cảm giác được ý niệm của Vi Vân, nhất thời sắc mặt khẽ biến, Diệu Y Phật Mẫu thì cúi đầu niệm phật hiệu.

Ngu Yên Vũ nói: "Vậy thì việc này coi như xong."

Vốn tưởng rằng có thể tán đi, ai ngờ Dược lão nhân ho một tiếng, nhìn Vi Vân, chầm chậm nói ra: "Xin hỏi vị Vi Vân đạo hữu này, tại sao lại tìm đến Dật Lý Càn Khôn của Dược Vương Tông ta?"

Dược lão nhân luôn luôn hòa khí, nhưng những lời này nói ra lại tràn ngập oán giận, tuy rằng mặt ngoài khách khí khách khí, ngay cả "đạo hữu" cũng đã khen ngợi, nhưng, là người đều có thể nhìn ra trong lòng lão ẩn chứa nộ khí.

Mọi người tại đây, ngoại trừ bản thân Vi Vân, ai cũng không biết, ngay cả Dược lão nhân cũng không biết môn thần thông trấn tông Càn Khôn này, lại bị một đệ tử học được, quả thực ngay cả ý niệm chửi mắng cũng sinh ra, nhưng cố gắng nén lại.

Nếu không có tay áo càn khôn thất truyền, Dược lão nhân cần gì phải uất ức như vậy, chịu nhục tôn tử mang trọng địa giả, cho dù đơn đả độc đấu Huyền Chân sơn nhân, hắn cũng không sợ!

Vi Vân hiểu rất rõ, trải qua sự kiện lần này, bí mật lớn nhất của hắn đã lộ ra ngoài, không cách nào ẩn giấu được nữa.

Vi Vân thi lễ nói: "Tông chủ, có thể cho ta mượn một chút để nói chuyện hay không?"

Dược lão nhân gật gật đầu.

Ngu Yên Vũ tế lên Quảng Hàn Cung, thu hai người vào, sau đó phóng lên trời, hóa thành một đạo cầu vồng màu tím, bay về phía Thanh Châu.

Ngu Yên Vũ vừa đi, Thủy Hồng Dao, Diệu Y Phật Mẫu, Thiên Cơ Tử và Đại Thiên Tăng Vương cũng lần lượt rời khỏi.

Lần đại hội luận đạo ở tu chân giới chính đạo này, tới đây chính thức kết thúc. Thiên vận bát tiên một lần chết mất bốn người, phù thế chân

nhân, Tiêu Dao Tiên Ong, Huyền Chân Sơn Nhân, còn có Khô Vinh Hoạt Phật, quả thực chính là tổn thất thảm trọng. Bốn người còn lại lần lượt là Ngọc Trượng Tiên Nương, Đại Thiên Tăng Vương, Thiên Cơ Tử và dược lão nhân.

Lại thêm bốn người Ngu Yên Vũ, Diệu Y Phật Mẫu, Huyền Cái sơn nhân, Thủy Hồng Dao, chánh đạo vẫn có cường giả của bát đại Độ Kiếp, mà trong tam đại ma giáo có cường giả của lục đại Độ Kiếp, cường giả Độ Kiếp của chính đạo hợp lực với nhau, hoàn toàn có thể địch lại Ma giáo, thậm chí chiếm thượng phong.

Trong không gian Quảng Hàn cung, băng tuyết đầy trời, trời đất một mảnh trắng muốt.

Trong Quảng Hàn Cung, không gian rộng lớn, phân ra rất nhiều khu vực, khả năng liên hệ với nhau, cũng có thể ngăn cách, tùy tâm ý chủ nhân mà biến hóa.

Lúc này, Vi Vân và dược lão nhân đang đứng đối diện với nhau.

Vi Vân lấy ra một quả ngọc giản, đưa vào tay Dược lão nhân, nói: "Đây chính là tâm pháp của Dục Càn Khôn Tụ Tỳ Hưu, mời tông chủ cất kỹ."

Dược lão nhân chống gậy, nhận lấy ngọc giản, cũng không xem xét mà trực tiếp thu hồi, thở dài, nói: "Tả sư huynh quả nhiên chưa độ kiếp thành công, chỉ là không nghĩ tới hắn chết ở Dược Vương Sơn ta, nhưng lại bị ngươi đoạt được, thật đúng là tạo hóa trêu ngươi!"

Hơn một trăm năm trước, sau khi Tả Chấn Y mất tích, tông chủ đời trước cũng đột nhiên tọa hóa. Đúng lúc gặp Dược lão nhân xuất quan, tu thành Độ Kiếp viên mãn, thay thế vị trí Thiên Vận Bát Tiên của hắn, trở thành tông chủ nhưng không có thần thông trấn tông trong tay, khiến cho dược lão nhân mặc dù có pháp bảo trên người nhưng cũng không dám hành động quá cao thượng. Lão từng kẹp đuôi con người, thậm chí đưa nữ đệ tử tông môn ra ngoài làm thông gia với người khác.

Thân là tông chủ của bảy tông chính đạo, cảnh giới, thần thông, pháp bảo của tông môn chính đạo, ba thứ này thiếu một thứ cũng không được, nếu không sẽ không cách nào lập uy.

Lúc trước Dược lão nhân tìm Thiên Cơ Tử chiếm tính toán chuyện này, Thiên Cơ Tử báo cho dược lão nhân biết, tám chín phần mười áo trống rỗng đã chết, chẳng qua chết ở đâu, mơ hồ không rõ, dược lão nhân bất đắc dĩ đành gác việc này lại. Sao hắn lại không biết tính toán của Thiên Cơ Tử, Thiên Cơ Tử tính toán mọi chuyện trong thiên hạ, hơn nữa làm người khéo léo, ai cũng không muốn đắc tội, nhưng cùng lúc đó hắn cũng không làm gì được., Hắn cũng không muốn toàn tâm đi giúp một người, nhiều lắm là qua loa cho xong. Người khác tìm hắn hỏi quẻ, hắn sẽ cáo tri, nhưng lại không tham dự. Đại đa số thời điểm, chỉ báo cho một bộ phận, sẽ không nói ra toàn bộ. Hắn rõ ràng biết Tả Chấn Y chết ở nơi nào, lại ra vẻ không biết, đương nhiên là không muốn dược lão nhân tu luyện thần thông này.

Vi Vân nhìn dược lão nhân nói: "Lúc trước đệ tử có tu vi thấp, thật sự không dám bại lộ việc này. Để tránh tông môn gây bất lợi cho ta, tông chủ sẽ không trách tội ta chứ?"

Dược lão nhân cười khổ một tiếng, từ từ nói: "Không dám. Lúc trước có lẽ sẽ trách phạt ngươi, hiện tại cánh chim của ngươi đã thành, sau lưng có chỗ dựa, bần đạo có thể làm gì chứ, chỉ hy vọng ngươi không tiết lộ thần thông này ra ngoài, phá hỏng cơ nghiệp vạn năm của Dược Vương tông ta."

Vi Vân nói: "Không dám, đệ tử nhất định sẽ mèo khen mèo dài đuôi, tự mình dùng riêng là được rồi."

Dược lão nhân gật gật đầu, nói: "Việc này chấm dứt ở đây, ta phải về tông môn trước. Tuy bây giờ ngươi là người của Tử Nguyệt tiên môn, nhưng nếu ngươi không chê, tùy thời có thể đến Dược Vương Sơn, bản môn vĩnh viễn hoan nghênh."

"Đa tạ tông chủ khoan dung độ lượng."

Dược lão nhân gật đầu, chống gậy đi trên mặt băng, thân ảnh dần dần hư hóa, đã rời khỏi Quảng Hàn Cung.

...

Sơn môn Thiên Ma giáo.

Hai nam tử cao lớn trên trán mọc một cái sừng đứng ở cửa, tay cầm một chút cương thương, hai người này là đệ tử ngoại môn Thiên Ma giáo, còn chưa đạt tới tu vi Kim Đan, nhưng chỉ tính thực lực đã có thể sánh ngang tu sĩ Kim Đan Nhân tộc, hai người canh giữ ở cửa, làm nhiệm vụ thủ vệ.

Một người trong đó nói: "Chu huynh, nghe nói Thiên Long thần giáo sắp phát động tấn công, tiền tuyến sắp đến rồi, rất muốn đi xem thử."

Tên còn lại cười ha hả, nói: "Ngưu huynh, nghe ta khuyên một câu, ngàn vạn lần đừng đi tiền tuyến, nếu không chết như thế nào cũng không biết. Đệ tử ngoại môn chúng ta hảo hảo thủ nhà là được, chớ có chạy vào chỗ chết, tu vi cao, không bằng sống thật lâu. Mỹ thực và mỹ nữ Nhân tộc có nhiều hơn nữa cũng phải có mạng mới hưởng thụ được."

"Nói cũng đúng..."

Hai người đang trò chuyện, bỗng nhiên một tiếng rung mạnh vang lên, đất rung núi chuyển, ngay cả đại môn cũng gần như bị chấn sập.

"Lão cẩu nghiên mực, mau ra đây nhận lấy cái chết!"

Âm thanh to lớn truyền khắp sơn môn Thiên Ma giáo.

Môn nhân Thiên Ma giáo lui tới không khỏi nhìn quanh, chỉ thấy một con vượn lớn lông trắng thân cao trăm trượng xuất hiện ở trước sơn môn, trên bả vai vác một cây cột màu vàng to lớn, trên cây cột thiêu đốt ngọn lửa màu vàng, hai mắt cự viên lóng lánh kim quang, uy thế kinh thiên, hết sức đáng sợ.

Chính là Thôn Nhật Hỏa Viên.

"Đây là người của tà dị giáo sao?"

"Đây là yêu quái ở đâu ra?"

"Nhanh, nhanh đi bẩm báo Giáo chủ..."

Một đám môn nhân nhao nhao hành động, có môn nhân tay cầm vũ khí bao vây Thôn Nhật Hỏa Viên lại, có người xông vào sơn môn bẩm báo chuyện này.

Không bao lâu, chỉ thấy ba đạo cầu vồng từ sơn môn Thiên Ma giáo bay ra, hóa thành ba thân ảnh, đứng trước người Thôn Nhật Hỏa Viên, một người trong đó là nam tử trung niên trên đầu mọc sừng rồng, thậm chí giáo chủ tà dị Kim Giao lão tổ., Một nam tử tóc đỏ mặc trường bào đỏ tươi, đầu lâu được thêu trên áo bào chính là Huyết Tổ, giáo chủ Huyết Thần giáo, còn có một người trông như bóng đen, toàn thân trên dưới đều tản mát ra hắc khí nồng đậm, hoàn toàn không thấy rõ tướng mạo và diện mạo của hắn, đây chính là giáo chủ Thiên Ma giáo - chủ Tuyền Cơ Đài lão tổ.

"Rống ——"

Nhìn thấy lão tổ nghiên mực xuất hiện, Thôn Nhật Hỏa Viên phát ra một tiếng gầm thét, cả giận nói: "Lão cẩu nghiên mực, lúc trước vì sao ngươi gạt ta?! Làm hại tộc nhân của ta chết sạch, chính ta cũng bị Nhân tộc giam giữ trăm năm! Hôm nay ta muốn thay tộc nhân đã chết của ta đòi lại công đạo!"

Lão tổ nghiên mực lại không hề để ý tới hắn, chỉ nói với Kim Giao lão tổ và Huyết Tổ: "Hai vị đạo hữu, mong rằng có thể giúp ta một tay."

"Tiện tay mà thôi."

"Lẽ ra nên như thế."

Kim Giao lão tổ và Huyết Tổ đều gật đầu nhẹ.

Thôn Nhật Hỏa Viên thấy vậy, nhất thời giận dữ, hắn cũng là lãnh tụ Vương tộc, có thể nào khoan dung người khác bỏ qua hắn như thế, lập tức phát ra một tiếng gầm giận dữ, giơ cao tám phương hỏa viên trụ, hướng vào đầu lão tổ Nghiên mực nện tới.

Huyết Tổ há miệng ra, từ trong miệng nó bay ra từng cái từng cái đầu lâu màu máu, vốn to bằng nắm tay, gặp gió liền mọc ra, hóa thành cối xay lớn nhỏ, chính là Huyết Thần Tử, những Huyết Thần tử này được Huyết Tổ điều khiển, uy lực trở nên cực mạnh, bay nhào về phía Thôn Nhật Hỏa Viên, đụng vào trụ Hỏa Viên của nó, phát ra trận trận chấn động kịch liệt.

Kim Giao lão tổ cũng chuyển động, đầu của hắn bỗng nhiên biến hóa hình thái, hóa thành một đầu rồng cực đại, mắt rồng, sừng rồng cùng râu rồng rõ ràng có thể thấy được, ngay sau đó, cái cổ bắt đầu duỗi dài, một bộ phận vảy rồng màu vàng dày đặc vươn ra, đầu rồng không ngừng kéo dài, trong nháy mắt liền hóa thành dài trăm trượng, chính là một đầu rồng màu vàng, miệng rồng mở rộng, nhìn về phía đầu của Thôn Nhật Hỏa Viên, phát ra một tiếng rít gào!

"Rống ——"

Sóng âm mắt thường có thể thấy được từ trong miệng Kim Giao lão tổ phun ra, hóa thành từng đầu hung cầm mãnh thú bán trong suốt, đều là dị vật thượng cổ, long, hổ, kỳ lân, quy, phượng, sói... Vô số hư ảnh dị thú từ trong miệng Kim Giao lão tổ phun ra, tấn công mặt mũi Thôn Nhật Hỏa Viên!

Đây chính là thần thông trấn giáo của tà dị giáo – vạn thú rít gào!

Thôn Nhật Hỏa Viên bị chiêu tuyệt thế thần thông này trùng kích, xuất hiện giây lát thất thần, cả người dừng lại, những hư ảnh dị thú kia xông vào Thôn Nhật Hỏa Viên, khiến cho ngũ giác lục thức của hắn tê liệt.

Cùng lúc đó, nghiên mực lão tổ cũng bấm niệm pháp quyết niệm chú, từ lòng bàn tay hắn hạ xuống một bóng đen, hình tượng đầu trâu thân người, đoàn này một khi hình thành, lập tức bay ra, trong nháy mắt đã đến đầu Thôn Nhật Hỏa Viên. Lúc này Thôn Nhật Hỏa Viên đang thất thần, đoàn bóng đen này liền thuận lợi chui vào mi tâm hắn!

Thần thông trấn giáo của Thiên Ma giáo - Cửu U Mộng Yểm!

Sau khi bóng đen chui vào mi tâm Thôn Nhật Hỏa Viên, trước mắt Thôn Nhật Hỏa Viên lập tức sinh ra ảo giác trùng trùng điệp điệp, lâm vào trong huyễn cảnh vô cùng vô tận.

Hắn phát hiện mình xuất hiện trên một đại địa mịt mờ không một bóng hơi, nơi này không có một sinh mệnh, đột nhiên giữa bầu trời xuất hiện một cái ngai báu, trên ngai báu là một người đầu trâu thân người, tên là "Lưu Đài Ngọc", Thôn Nhật Hỏa Viên muốn công kích nghiên mực ngọc đài., Khổ nỗi nghiên mực ngọc chỉ búng tay một cái đã chế ngự được ông ta, ngọc trắng trên nghiên mực vung tay lên, trên mặt đất liền xuất hiện rất nhiều sinh mệnh, sau đó bắt đầu triển khai văn minh, trên trăm tộc dân trên mảnh đất này như rừng, trong đó có mười tộc đại Vương tộc thay phiên thống trị., Thôn Nhật Hỏa Viên cũng là một trong trăm tộc này, mà nghiên mực ngọc là người sáng tạo ra bách tộc, con Thôn Nhật Hỏa Viên này đã trải qua trăm ngàn đời ở chỗ này, chết rồi lại sống, sinh lại chết, không ngừng luân hồi, ký ức trước kia chậm rãi tiêu tán., Bị trí nhớ mới thay thế từng chút một, cho đến hoàn toàn không nhớ rõ mình làm thế nào xuất hiện ở phiến thiên địa này. Hắn chỉ biết là, nghiên mực ngọc là người sáng tạo ra thế giới này, là người sáng tạo bách tộc, là người sáng lập văn minh, là tồn tại chí cao vô thượng, hắn phải toàn tâm phục tùng, hắn cam tâm tình nguyện bán mạng cho hắn... Đến tận đây, ảo cảnh biến mất!

Thôn Nhật Hỏa Viên mở mắt ra, hai mắt một mảnh mê mang, ngay sau đó liền nhìn thấy bóng đen trước mắt, trong lòng lập tức hiện ra hai chữ —— chủ nhân.

Thôn Nhật Hỏa Viên thu nhỏ thân hình thành một người cao lớn, trong tay cầm một cây cột màu vàng, quỳ xuống trước mặt bóng đen, cung kính hô lên: "Chủ nhân của ta!"

Hắn đã hoàn toàn quên mình là ai, chỉ biết người trước mắt là chủ nhân của mình.

Lão tổ Nghiên mực mỉm cười, thản nhiên nói: "Đứng lên đi."

Thôn Nhật Hỏa Viên khom người đứng dậy, đứng ở phía sau lão tổ nghiên mực, bộ dáng người hầu trung thành tận tâm, tay cầm hỏa viên trụ tám phương, uy phong lẫm liệt, nghiễm nhiên hộ vệ hình tượng.

Tộc trưởng một trong Thập Đại Vương tộc Thượng Cổ Thôn Nhật Hỏa Viên, cường giả Độ Kiếp viên mãn, pháp lực tồn tại ngập trời, dưới sự chuyển hóa của "Cửu U Mộng Yểm", trở thành trung bộc cùng hộ vệ của lão tổ Nghiên mực.

Nhìn hình ảnh trước mắt này, lão tổ Nghiên mực chỉ mỉm cười.

"Vừa rồi không phải rất kiêu ngạo sao, sao bây giờ lại biến thành một con chó vậy?"

Huyết Tổ đứng một bên cười ha hả, vẻ mặt hài lòng.

Lão tổ Kim Giao lạnh lùng nói: "Thái Huyền tiên môn, Phù Vân các, tiểu mật tông đều đã không đủ gây sợ nữa, tiếp theo đến lượt Tử Nguyệt tiên môn rồi."

Lão tổ nghiên mực thản nhiên nói: "Không vội, không vội... ương ngạnh, cũng nên giữ lại đến cuối cùng mới phải gặm, trước tiên cứ gặm Quan Diệu tông, Đại Phật Tự, Dược Vương Tông xong rồi nói sau."

"Cũng tốt."

...

151

Hạng bốn mươi lăm Thái Huyền luyện bảo bí quyết.

Trong Quảng Hàn Cung, Vi Vân nằm trên mặt băng, ngơ ngác nhìn những bông tuyết lông ngỗng đang rơi xuống, phiêu phiêu phiêu lay động, rơi vào trên người, hóa thành nguyên khí tiến vào trong cơ thể, bị pháp tướng trong cơ thể hấp thu, pháp lực từng chút một tăng trưởng.

Quảng Hàn Cung với tư cách là đỉnh cấp pháp bảo bài danh thứ ba ở Thiên Vận đại lục, công năng rất nhiều, trong đó công năng trọng yếu nhất chính là trấn áp, thu thập và vây khốn địch nhân. Một khi địch nhân rơi vào Quảng Hàn Cung, thực lực sẽ bị suy yếu, mà lại không được pháp lực bổ sung thêm., Phần thắng của mình sẽ lớn hơn rất nhiều, tất cả kẻ địch chết trong Quảng Hàn Cung, bất luận là thân thể, pháp lực hay là nguyên thần, đều không thể thoát ly, sẽ bị Quảng Hàn Cung luyện hóa thành nguyên khí, tăng cường uy lực của pháp bảo này, chủ nhân vẫn có thể hấp thu nguyên khí vào cơ thể, đề thăng tu vi.

Nếu Ngu Yên Vũ đồng ý, bất cứ lúc nào nàng cũng có thể hấp thu nguyên khí trong Quảng Hàn Cung một lần, tăng tu vi lên tới mức độ Độ Kiếp viên mãn. Nhưng như vậy sẽ ảnh hưởng tới uy lực của Quảng Hàn Cung, vì vậy không đến lúc vạn bất đắc dĩ, nàng sẽ không làm như vậy.

Mặc dù nguyên khí trong Quảng Hàn Cung đang tẩm bổ cho Vi Vân, nhưng hắn không có một chút vui sướng nào.

Trên mặt băng chỗ Vi Vân nằm, có chín bộ thi thể nằm xung quanh, chính là Cầm Nhi, Cầm Nhi, Vận Nhi, Thư Nhi, Thi Nhi, Từ Nhi, Ca Nhi, Phú Nhi, cùng với Lý Mị Nhi, các nàng mặc quần áo đẹp đẽ, thân thể cứng ngắc, sắc mặt tái nhợt, không có chút nào sinh khí.

Vi Vân đã nằm ở chỗ này hơn nửa tháng rồi, chuyện hại chết các nàng mãi vẫn không cách nào tiêu tán được. Hắn thật sự không nỡ bỏ qua những tỷ tỷ thiên kiều bá mị này, chỉ cần có các nàng ở bên cạnh, vĩnh viễn luôn sung sướng như vậy, cho dù cái gì cũng không làm, chỉ lẳng lặng nhìn khuôn mặt của đối phương, đều là chuyện tốt đẹp như thế.

Nhưng bây giờ cái cảm giác tốt đẹp này lại bị chính tay Vi Vân chôn vùi.

Trong khoảng thời gian này, đám người Bạch Tiêu, Diệp Trầm Ngư và Ngu Phi Tuyết đều đến khuyên bảo hắn, an ủi hắn, Vi Vân vẫn không ăn hết, không ngủ được. Nhiệm vụ liên minh tiên hiệp, hắn cũng không có tâm tư để ý tới, Ngu Yên Vũ lại sắp xếp người khác đi tuần tra các châu.

Bây giờ chính đạo tu chân giới cơ bản đã thống nhất, tiên hiệp đồng minh thế lực khổng lồ, địa vị ngang nhau với tam đại ma giáo, nhưng Vi Vân không có tâm tư để ý tới những chuyện này, hắn vẫn luôn nằm trong Quảng Hàn Cung, nhớ lại hình ảnh tốt đẹp lúc ở chung với Cầm Nhi các nàng.

Bây giờ thi thể Cửu nữ bị đóng băng ở đây, linh hồn thì bị phong ấn bên trong thi thể, trở thành xác chết di động. Mặc dù không có tiến vào Cửu U Minh Giới, nhưng không thể động, không thể nói là không khác biệt gì với người chết.

Vi Vân nhìn Thi Nhi đang nhắm mắt, đang muốn đưa tay vuốt ve khuôn mặt lạnh như băng của nàng, bỗng nhiên không gian thức hải chấn động, vô tự kim thư tự động mở ra, nổi lên kim quang nồng đậm, từ đó rơi xuống liên tiếp từng chuỗi ký tự màu vàng, có chừng ba trăm sáu mươi chữ, chính là một thiên công pháp, tên là Thái Huyền Luyện Bảo Quyết

Môn công pháp này là Côn Bằng, Thiên Thần thủ Côn Bằng diễn biến ra, vốn xé rách Thiên Thần thủ chỉ có thể đem đôi bàn tay luyện chế thành pháp bảo, nhưng trải qua Vô Tự Kim Thư diễn hóa, trực tiếp từ

hai tay hoàn thiện đến toàn thân, có thể đem toàn thân đều rèn thành pháp bảo, cái này liền phi thường khủng bố rồi.

Phải biết rằng giữa các tu sĩ đấu pháp, kỳ thật mọi người đều có vài thủ đoạn sát phạt, phương diện công kích cũng không thiếu, sợ nhất là thân thể bị thương, thậm chí bị chém chết, khó mà tránh khỏi, cũng vì vậy, mới lộ ra tính quan trọng của pháp bảo, có pháp bảo trên người, chẳng những công kích tăng lên trên diện rộng, phương diện phòng thân cũng không phải là vấn đề.

Hiện tại Thái Huyền Luyện Bảo Quyết lại có thể đem toàn thân đều luyện thành pháp bảo, so với bản thân mình vốn là một kiện pháp bảo, còn cần gì pháp bảo? Một mặt không thể phá vỡ, một mặt sắc bén vô cùng, đây thật là đáng sợ.

Pháp bảo, là do pháp bảo nguyên linh cùng vật dẫn tạo thành, mà vật dẫn là một loại không thuộc về nhân gian.

Trong một kiện pháp khí có trùng điệp cấm chế Địa Sát, có thể dùng Luyện Khí thuật không ngừng tăng lên số lượng cấm chế của nó, một khi Địa Sát cấm chế tăng lên đến bảy mươi hai đạo, là có thể dung luyện thành một đạo Thiên Cương cấm chế, có thể sinh ra Nguyên Linh, tấn thăng làm pháp bảo, nhưng cần một đoàn tiên khí mới có thể làm được, bởi vậy trước khi thành Địa Tiên, trên cơ bản không thể nào làm được, bởi vì nhân gian không có tiên khí.

Mà chỗ thần kỳ của Thái Huyền Luyện Bảo Quyết, có thể ở dưới tình huống không có tiên khí, đem thân người luyện thành dạng chất liệu giống như pháp bảo, mặc dù không có pháp bảo nguyên linh, nhưng bản mạng pháp tướng, cũng tương đương với nguyên linh, kể từ đó, cũng tương đương với tự mình thành pháp bảo, vả lại hoàn toàn tự mình điều khiển, không bị người khác hạn chế.

Môn công pháp này thật sự thần kỳ, Vi Vân nhìn thấy liền chấn động, rồi lại thở dài. Tuy vậy, nhưng cũng không thể làm cho bọn Cầm Nhi phục sinh, cho dù thực lực bản thân có mạnh mẽ, thì có ích lợi gì?

"Luyện chế thân thể thành pháp bảo? Không biết có thể đem pháp bảo luyện chế thành thân thể hay không..."

Vi Vân đứng lên, vỗ vỗ bông tuyết trên người, cả người chấn động, đứng bất động.

"Luyện chế pháp bảo thành thân thể?"

Nghĩ tới đây, Vi Vân cẩn thận xem xét nội dung Thái Huyền Luyện Bảo Quyết từ đầu đến cuối, một chữ cũng không lọt ra, cẩn thận cân nhắc, phát hiện môn công pháp này ngoại trừ luyện thân thể thành pháp bảo, đích xác có phương pháp nghịch hướng luyện chế, nhưng chỉ là một bút mang qua, cũng không nói rõ, đại khái là đem một kiện pháp bảo hiện có luyện chế lại lần nữa, hóa thành thân người, có thể đem linh hồn sinh linh bỏ vào, dung nhập vào trong Nguyên linh pháp bảo, trở thành khí linh của pháp bảo.

Nhưng kể từ đó, linh hồn trở thành khí linh sẽ bị người khống chế, sẽ trở thành phụ thuộc của chủ nhân pháp bảo, tất cả hành vi, sinh tử, toàn bộ được ý nguyện của chủ nhân pháp bảo, chỗ tốt là có được pháp bảo lực lượng, mà gần như sẽ không chết, pháp bảo thì người đang ở, pháp bảo diệt người diệt vong thì người diệt., Mà pháp bảo chính là tiên khí, là vật cấp Tiên, nói cách khác, giống như Tiên nhân, có được thọ mệnh vô hạn, chỉ cần không bị phá hủy, liền có thể vĩnh viễn tồn tại, mà có thể tu hành, tăng lên phẩm cấp pháp bảo, phẩm cấp pháp bảo tăng lên, thực lực cũng theo đó tăng lên.

"Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, xuất."

Ý niệm Vi Vân vừa động, liền từ không gian thức hải bay ra mười thanh tiên kiếm, hiện ra các loại quang hoa chói mắt, xếp thành một hàng trước người, trong đó chín thanh tử kiếm đều rơi vào trên thi thể đám người Cầm Nhi, chiếu sáng khuôn mặt xinh đẹp mà tái nhợt của các nàng.

Trong mắt Vi Vân bốc lên ngọn lửa hi vọng, bọn tỷ tỷ đã được cứu rồi!

Hắn muốn đem linh hồn các nàng dung nhập vào trong pháp bảo nguyên linh, hòa làm một thể, luyện Thái Huyền Tử Kiếm thành thân thể các nàng, mỗi người một ngụm, vừa vặn chín thanh Tử Kiếm, mẫu kiếm làm đồ dự bị.

Vì để đảm bảo vạn vô nhất thất, Vi Vân khai lò luyện đan, tốn hơn một tháng thời gian chuẩn bị lượng lớn đan dược, sau đó mới lấy ra Thái Huyền Tử Kiếm, trực tiếp ở trong không gian Quảng Hàn Cung luyện chế.

Vi Vân khoanh chân ngồi tĩnh tọa, đem một thanh Thái Huyền Tử Kiếm lơ lửng trước người, sau đó hai tay bốc cháy lên một đoàn Thái Dương Chân Hỏa, cương kim hỏa bao lấy chuôi Tiên Kiếm, thiêu đốt một lát, Thái Huyền Tử kiếm không chút sứt mẻ.

Vi Vân thầm nghĩ một tiếng lợi hại, không hổ là pháp bảo bài danh đệ nhất trong ba mươi sáu Tiên khí của Thiên Vận, ngay cả Thái Dương Chân Hỏa cũng không đốt nổi. May mà thanh Tiên Kiếm này đã nhận chủ, chịu sự điều khiển của chính mình, nếu không thật sự không làm gì được nó. Ý niệm lập tức khẽ động, khiến cho thanh Thái Huyền Tử Kiếm buông tha tất cả bản năng phòng hộ.

Ngọn lửa màu vàng óng lại bốc cháy lên, thanh Thái Huyền Tử Kiếm này sau khi buông tha phòng ngự, nhất thời run rẩy một hồi, không ngừng bật nảy tại chỗ, lại bị ý niệm của Vi Vân điều khiển, không thể thoát ly, đành phải phát ra từng tiếng gào thét, rõ ràng là đang chịu phải thống khổ vô cùng lớn.

"Bảo bối của ta, chịu đựng đi, rất nhanh sẽ trôi qua thôi."

Vi Vân vừa trấn an vừa tăng thêm đại hỏa diễm.

Không có biện pháp, đây là giai đoạn bắt buộc của Thái Huyền Luyện Bảo Quyết, trước tiên phải cải tạo pháp bảo một phen, nếu không phá hư cấm chế bên trong, trên pháp bảo mở ra ba trăm sáu mươi năm huyệt khiếu, tương ứng với kinh mạch quanh thân thể, hình

thành vòng tuần hoàn, như thế mới có thể hóa thành nhục thân, cho người sử dụng.

Nhưng quá trình này, tương đương với tái tạo pháp bảo, pháp bảo không giống với pháp khí, bên trong có nguyên linh, nguyên linh có ý thức của mình, tuy rằng không có tình cảm phong phú cùng ý niệm phức tạp như con người, tâm linh đơn thuần, nhưng cũng có bản năng vui vẻ và thống khổ, bị thương, cũng sẽ có cảm giác.

Vi Vân thâm nhập thần thức vào bên trong thanh Thái Huyền Tử Kiếm này, liền nhìn thấy từng đạo cấm chế Thiên Cương màu vàng óng, ở bên trong tung hoành ngang dọc, tạo thành một mạng lưới khổng lồ, vị trí trung tâm là một đứa trẻ mới sinh, quanh thân hiện ra ánh sáng, ở trong đó thống khổ giãy dụa, khóc rống không thôi, chính là nguyên linh của Thái Huyền Tử Kiếm.

Theo Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt, kiếm thể Thái Huyền Tử bắt đầu hòa tan, thời khắc mấu chốt đã đến, kiếm thể hòa tan, cấm chế Thiên Cương bên trong liền có xu thế sụp đổ, Vi Vân vội vàng đem pháp tướng trốn vào trong đó, lấy pháp lực Nhật Chiếu Tam Giới đại pháp cưỡng ép đẩy toàn bộ ba mươi sáu đạo cấm chế Thiên Cương bên trong lên, ổn định xu thế sụp đổ của nó!

Cùng lúc đó, Vi Vân lại phân ra một luồng ý niệm và pháp lực, ở trên kiếm thể bị hòa tan mở ra từng cái huyệt khiếu, từ mi tâm tổ khiếu, ngực lên, ngực, rốn Thần Hống... Mãi cho đến lòng bàn chân thủy triều, giữa huyệt khiếu lấy kinh mạch nối liền với nhau, giống như cái rãnh, bên trong chảy xuôi chính là pháp bảo linh lực của Thái Huyền Tử Kiếm.

Lúc này Vi Vân sắp không chịu nổi nữa rồi, mặc dù với tu vi Pháp tướng sơ kỳ của hắn, pháp lực trong cơ thể vô cùng hùng hậu, luyện chế cũng cực kỳ tốn sức, cơ hồ khả năng chịu đựng của hắn đã đến giới hạn cao nhất!

Cũng may, lúc hắn sắp không chịu nổi, huyệt khiếu cuối cùng cũng đã hoàn thành, bất quá cái này còn chưa xong, còn có một bước

mấu chốt hơn.

"Quả nhiên pháp lực trước mắt vẫn chưa đủ."

Cũng may Vi Vân đã sớm có chuẩn bị, nếu không thất bại trong gang tấc cũng không nói, ngay cả Thái Huyền Tử kiếm cũng bị hỏng, vậy ngay cả khóc cũng không khóc được.

Vi Vân há miệng ra, liền có một viên đan dược bổ sung pháp lực rơi vào trong miệng, lại bóp nát một viên tiền phù tứ phẩm, bổ Pháp lực đến mức mãn nhất, sau đó tiếp tục.

Bước quan trọng nhất này là dung nhập linh hồn cần phải an định vào trong đó.

Vi Vân trảo một tay về phía thi thể của Cầm Nhi, từ bên trong lôi ra một linh hồn màu hồng phấn, bán trong suốt, ngũ quan đẹp đẽ, đúng là linh hồn của Cầm Nhi, sau đó chuyển dời linh hồn này vào bên trong Thái Huyền Tử Kiếm, hợp nhất cùng nguyên linh pháp bảo ở chỗ sâu trong trung tâm, hòa làm một thể với nhau.

Nơi này có một điểm mấu chốt, chính là phẩm cấp pháp bảo nguyên linh linh cao hơn, chính là Tiên cấp, mà linh hồn con cầm nhi chỉ là linh hồn cảnh giới Kim Đan, kém không biết gấp bao nhiêu lần, nhưng nguyên linh pháp bảo mông muội, chỉ có bản năng,, Mà linh hồn của Cầm Nhi có được tình cảm phong phú cùng tư tưởng phức tạp, tính chủ động mạnh, cho nên mặc dù phẩm cấp thấp, vẫn có thể chiếm cứ chủ đạo, hấp thu pháp bảo nguyên linh vào trong linh hồn mình, mà không phải bị pháp bảo nguyên linh cắn nuốt, nơi này có chủ thứ vấn đề.

Dưới sự hiệp trợ của Vi Vân, linh hồn của đàn nhi thuận lợi hòa hợp một thể với nguyên linh của Thái Huyền Tử Kiếm, vốn linh hồn bán trong suốt trở nên sáng chói, quang hoa tỏa ra, vẫn là hình ảnh mỹ mạo phụ nhân của đàn nhi trước kia, thân thể trần trụi, bờ mông đẫy đà, trước lồi sau vểnh, tóc đen phiêu dật, đôi mắt đẹp khép hờ, mi

tâm có một ấn ký hình kiếm màu vàng, chính là bộ dáng Thái Huyền Tử Kiếm.

"Cầm Nhi tỷ tỷ, còn không mau tỉnh lại!" Vi Vân thấp giọng quát.

Chỉ thấy thân thể mềm mại của con cầm nhi chấn động, hơi mở mắt, trong mắt bắn ra hai luồng kim quang.

Lúc này, thần thức của Vi Vân nhanh chóng rời khỏi không gian bên trong Thái Huyền Tử Kiếm.

Bên ngoài, Thái Huyền Tử Kiếm sáng chói mắt bỗng nhiên thu lại hào quang, trở nên bình thường không có gì lạ, chỉ lơ lửng trước mặt, không nhúc nhích.

Vi Vân đứng ở một bên, lẳng lặng chờ đợi.

Bỗng nhiên, Thái Huyền Tử Kiếm giống như là chất lỏng bị hòa tan, biến dạng, trong nháy mắt liền hóa thành một phu nhân xinh đẹp, khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ, đôi mắt mỉm cười, tóc đen như thác nước, thân thể trắng như tuyết, thân thể đẫy đà, thân thể mềm mại đẫy đà., Một đôi thỏ trắng như tuyết trước ngực, giống như quả dưa gỗ, nhô lên cao, sau đó là bụng dưới bằng phẳng, chân tuyết trắng, chính giữa là một huyệt thịt phấn nộn, phía trên một nhúm lông âm, mông béo vểnh lên, một đôi chân ngọc trơn bóng trơn bóng, chân ngọc như tuyết, lơ lửng ở trên đất tuyết.

Đây hoàn toàn là một bộ thân thể nữ nhân vô cùng hoàn mỹ!

Vi Vân thưởng thức thân thể này mấy lần, lại nhìn nàng chăm chú, có chút mong đợi, hỏi thăm dò: "Cầm Nhi tỷ tỷ có còn nhớ ta không?" Hắn lo lắng trong quá trình này sẽ tồn tại một vài sai lầm, dẫn đến ký ức của Cầm Nhi bị tổn hại.

Chỉ thấy đàn cầm trước mặt mỉm cười nhìn hắn, hỏi ngược lại: "Ngươi nói đi?"

Vừa dứt lời, Vi Vân lập tức mừng như điên!

Thành công rồi!

Thông qua Thái Huyền Luyện Bảo Quyết và Thái Huyền Tử Kiếm, hắn thành công đem đàn nhi phục sinh, hơn nữa có được một bộ hoàn mỹ, không sợ chết thân thể, còn có được lực lượng pháp bảo, đây là cử chỉ vĩ đại cỡ nào!

Cầm Nhi duỗi ngọc thủ ra, nói: "Cho ta y phục."

"Không mặc!"

Vi Vân hóa thân thành tàn ảnh, nhào về phía đàn cầm, thoáng cái đã đè nàng xuống đất tuyết, không ngừng hôn lên khuôn mặt xinh đẹp, môi thơm, nàng vừa cởi quần áo trên người xuống, hắn muốn đem bi thống áp hai tháng này đè nén, cùng với nhớ nhung đối với các nàng, tất cả đều phóng thích ra ngoài!

"A... Sao phải gấp gáp vậy."

Cầm nhi nằm trên tuyết không cảm thấy lạnh giá chút nào, nàng bây giờ đã là pháp bảo chi thân, thể chất siêu phàm thoát tục, không thuộc về tất cả nhân gian, thân thể cùng Nguyên linh đều là tiên chất, sao có thể để ý những ảnh hưởng này.

Theo thân cây bị nhét vào một cây gậy thịt nóng hổi, Cầm Nhi mày ngài nhẹ nhíu lại, thắt lưng cong lên, thoáng dừng lại, liền chủ động co rút lại huyệt thịt, huyệt nhỏ của nàng cũng trở nên ôn nhuận, mềm mại, co dãn, giàu có, quả thực chính là bảo huyệt trong bảo huyệt, đã hoàn toàn có thể thừa nhận được sự trùng kích của Vi Vân., Thế nào mẹ nó đều không có khả năng chịu nổi, tùy theo hai tính khí hợp lại, ma sát một hồi, lại có ồ ồ dịch nhờn từ sâu trong tiểu huyệt Cầm Nhi tiết ra ngoài, chính là linh lực trong kiện pháp bảo Thái Huyền Tử Kiếm này biến thành chất lỏng, không phải là vật nhân gian, ăn vào có thể kéo dài tuổi thọ, giao hợp hấp thu, có thể bổ sung nguyên khí, tăng tiến tu vi.

"Tỷ tỷ, lúc đó ta hối hận muốn chết, đau đớn chết đi được, trong khoảng thời gian này thật sự rất nhớ ngươi, rất nhớ."

Vi Vân vừa động nhục côn đâm vào huyệt nhỏ của cây đàn, vừa vuốt vuốt bộ ngực tuyết non của nàng, thật sự là tràn đầy đàn tính, chơi thế nào cũng chơi không chán.

"Đệ đệ ngốc của ta, đây không phải là không có việc gì sao?"

Cẩm nhi mỉm cười nhìn thiếu niên trên người mình, thân thể mềm mại vì bị khô mà nhẹ nhàng đung đưa.

Nàng nhớ lại cuộc sống của mình ở Âm Nguyệt hoàng triều, lại nhớ tới mình có được sự trợ giúp của thiếu niên trên người, bước vào tu hành, tiếp xúc với tam giáo thất tông, tiên hiệp đồng minh, tham gia luận đạo đại hội, sau đó chết cho hắn... Có lẽ lúc nàng lao qua ngăn cản một chưởng kia, trong lòng từng có một chút do dự, nhưng bọn tỷ muội nàng đều không hề do dự, nàng cũng không ngoại lệ, người này đáng để mình làm như thế.

Bây giờ lại càng không thể tưởng tượng được, chính mình lại có thể phục sinh, vả lại sau khi sống lại trở nên cường đại như thế, nàng biết rõ lực lượng của mình bây giờ, hoàn toàn có thể chém giết bất kỳ một pháp tướng cường giả nào, cho dù là cường giả Độ Kiếp cũng không thể làm nàng bị thương, thậm chí nàng có được năng lực giết chết đối phương, điều kiện tiên quyết là phải có được cơ hội như vậy., Thời điểm chính thức giao chiến, tình huống không giống nhau, nàng chỉ là khí linh, có thể điều khiển pháp bảo, nhưng cùng lúc đó, nàng cũng bị chủ nhân điều khiển và ảnh hưởng, cần mượn lực lượng chủ nhân, mới có thể đem lực lượng của nàng phát huy ra.

Tuy rằng sống lại, nhưng lại thành pháp bảo khí linh trên người thiếu niên, vĩnh viễn thoát ly không được, nhưng nàng cam nguyện như thế, nàng đã sớm chán ghét loại sinh hoạt phiêu bạt mạn mạn này, có thể an tâm ở bên cạnh người mình yêu, làm bạn với hắn, đây là chuyện tốt đẹp cỡ nào.

Nghĩ tới đây, cầm nhi chủ động vươn lưỡi thơm mềm liếm Vi Vân, lưu lại từng vệt nước đọng trên mặt hắn, hai chân mở rộng, giúp hắn cắm sâu vào nơi sâu nhất trong cơ thể nàng càng thêm thuận tiện. Vi Vân đương nhiên kích thích khôn tả, Cầm Nhi cũng sảng khoái không nói nên lời., Cao trào dâng lên, trở thành khí linh nàng, bởi vì có được tình cảm và tư tưởng con người, mà lại bởi vì pháp bảo nhiều hơn huyện khiếu con người, chẳng những có thể biến thành thân người, còn có thể cùng người bình thường hưởng thụ mỹ thực, chơi đùa, lĩnh hội những lạc thú nơi nhân gian này, đây chính là chỗ thần kỳ của Thái Huyền Luyện Bảo Quyết.

Hai người ở trong không gian Quảng Hàn Cung chống đỡ gắt gao triền miên, một người điên cuồng xen, một người liều mạng đón đỡ, tận tình thao túng, không để ý tất cả hứng thú mang đến vui vẻ, cùng nhau chạy về phía từng lớp cao trào, một người toát ra dâm dịch, một người bắn tinh kịch liệt.

Cùng lúc đó, trong đại sảnh tầng cao nhất của Phù Vân Các.

Lạc Khinh Trần ngồi ở ghế chủ tọa, Ngu Yên Vũ ngồi ở ghế khách, giữa hai người là một bàn trà, bên trên đặt hai chén trà xanh, hương trà thoang thoảng phiêu đãng trong phòng, khiến tâm thần sảng khoái.

Sau hơn một tháng tĩnh tu và điều chỉnh, Lạc Khinh Trần đã từ trong nỗi đau của tang phu đi ra, khôi phục vẻ dịu dàng ngày thường, ôn hòa, trên mặt mang theo nụ cười, tâm tình coi như không tệ.

Ngu Yên Vũ nhấp một ngụm trà, mỉm cười nói: "Sư tỷ, ngươi đúng là nữ trung hào kiệt, cầm được, bỏ được."

Lạc Khinh Trần cười nhạt nói: "Hắn là một tay ta tạo nên, không có ta thì không có thành tựu và huy hoàng của hắn. Bây giờ ta chết, ta cũng không đối xử tốt với hắn. Thế gian này có bao nhiêu người và chuyện, luôn có chuyện bi hoan tụ tập, sao phải nhớ mãi không quên."

Ngu Yên Vũ thở dài, nói: "Ngươi mạnh hơn ta, ta mất mười mấy năm mới quên hắn, đến khi nhi tử trở lại bên cạnh ta, ta mới có thể buông hắn xuống."

Lạc Khinh Trần cười nói: "Nếu như ngươi tới tìm ta sớm một chút, thì giữa đêm hai chúng ta đàn ca, tìm thêm một đám thị nữ hầu hạ, không biết bao nhiêu vui vẻ, vui vẻ sống qua Thần Tiên, người nào mà không quên được?"

Ngu Yên Vũ nghe vậy bật cười, nói: "Ta làm sao biết sư tỷ vui đùa như vậy? Đúng rồi, đây là ta mang cho ngươi, một ít đồ chơi nhỏ ta mới lấy ra, đều là một ít nữ đệ tử không đàng hoàng trong môn phái luyện chế ra."

Nói xong, Ngu Yên Vũ lấy từ trong pháp khí trữ vật ra một ít vật phẩm tinh xảo, đủ mọi màu sắc, đều là đủ mọi dụng cụ thị vi dục, có ngọc xử thô dài, cũng có nguyên cụ giả, chính là nguyên liệu nhựa cây, dùng phương pháp luyện khí luyện chế thành, có thể co giãn có thể, thập phần hoan nghênh.

Lạc Khinh Trần ngắm nghía vài cái rồi cất đi nói: "Đa tạ sư muội, lát nữa ta sẽ thử một chút."

Lúc này Ngu Yên Vũ bỗng ngẩn ngơ, nàng cảm thấy những biến hóa bên trong pháp bảo, Vi Vân và đàn cầm đang dâm loạn, nhất thời khuôn mặt đỏ lên.

Lạc Khinh Trần thấy vậy vội vàng hỏi: "Sao vậy, muốn à?"

Ngu Yên Vũ lắc đầu, đỏ mặt nói: "Không phải. Đúng rồi, gần đây phía bắc Vân Châu có dị thường gì không, Thiên Long thần giáo có động tĩnh gì không?"

Lạc Khinh Trần nghiêm sắc mặt, nói: "Đúng là có động tĩnh, theo ta đoán, có lẽ ba đại ma giáo sẽ chính thức xâm lấn, chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng."

Ngu Yên Vũ gật gật đầu, nói: "Cũng giống ta dự đoán, một khi tam đại Ma giáo xâm lấn toàn diện, nhất định thiên hạ đại loạn, bách tính gặp nạn, nhân thủ Tiên hiệp có nhiều hơn nữa, cũng không ngăn được yêu nhân Ma giáo tàn sát bừa bãi, ta quyết định đến cuộc chiến quân tử, trước tiên thiết lập cửa ải quân tử ở Vân Châu, mời bọn hắn đến đấu pháp, bọn hắn thắng, liền thả bọn hắn tiến vào, chúng ta lại ở phía sau bố trí cửa ải, tiếp tục khiêu chiến, bọn hắn bại, liền để cho bọn hắn rút lui."

Lạc Khinh Trần gật đầu nói: "Cũng được."

"Như vậy đi, ta sẽ đi chuẩn bị."

Nói xong, Ngu Yên Vũ đứng dậy rời đi.

152

Chương thứ mười bốn mươi sáu, môn chủ mới của Thái Huyền môn chủ mới.

Đã có kinh nghiệm hồi sinh Cầm Nhi, thời điểm Vi Vân tiếp tục sử dụng Thái Huyền Luyện Bảo Quyết liền nhẹ nhàng thành thạo rất nhiều, lại mất hơn ba tháng thời gian, Vi Vân cuối cùng cũng hồi sinh toàn bộ các nàng Thi Nhi, tất cả đều chuyển hóa thành pháp bảo thân, linh hồn thành khí linh của Thái Huyền Tử Kiếm, có được thực lực phi phàm, tuổi thọ vô cùng.

Nhất thời tất cả đều đại hoan hỉ!

Vi Vân nhìn những mỹ nhân đứng như hoa như ngọc trước mặt, nguyên một đám trần trụi thân thể mềm mại, trên ngực nhộn nhạo từng đợt khí lưu ấm áp, thật sự là công phu không phụ người hữu tâm, các nàng rốt cục lại sống lại!

Chín người làm sống lại các nàng, Vi Vân dùng hết tất cả tiền phù trên người, đem hơn phân nửa dược liệu do tà dị giáo kiếm được đều dùng để luyện đan, đan dược cũng đều hao hết, có thể nói là tiêu phí cực lớn, nhưng như vậy hoàn toàn đáng giá.

Vi Vân trong lúc nhất thời lệ nóng khắp người, kích động xông tới ôm chầm lấy các nàng, cùng ôm nhau, hôn mê, vuốt ve mỗi tấc da thịt của các nàng, cảm thụ được lúc này thời khắc này rất chân thực.

"Ta không nằm mơ đúng không?" Vi Vân nhìn các nàng.

"Xin hỏi vị thiếu hiệp này, có thể ban thưởng một bộ y phục gì đó cho tiểu nữ mặc không? Dù sao nơi này cũng có chút lạnh." Thư Nhi nho nhã nói.

Chúng nữ phát ra một trận cười khẽ.

Vi Vân chợt cảm thấy xấu hổ, trên thực tế các nàng hoàn toàn có thể tự mình ngưng tụ pháp lực thành quần áo, đây chỉ là cố ý trêu chọc hắn, vốn định từ trong Không Gian Càn Khôn lấy y phục cho các nàng, bỗng nhiên nhìn thấy thi thể ở bên cạnh, đều là thân thể trước kia của các nàng, nằm thành một hàng, hiện tại đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi.

Vi Vân trong lòng hơi động, nói: "Các vị tiểu nữ tử xin chờ một chút, tại hạ sẽ chuẩn bị y phục cho các ngươi."

Nói xong, Vi Vân liền thi pháp cuốn chín cái xác kia vào, sử dụng Thái Dương Chân Hỏa, bắt đầu luyện khí.

Hắn muốn dùng phương pháp luyện khí luyện chế thi thể của các nàng một phen, luyện đi tạp chất, lưu lại tinh hoa, biến thành pháp khí. Với tư cách mặc đồ sát thân thể của các nàng, cũng coi như là phương thức xử lý thân thể trước kia của các nàng.

Cửu nữ đứng ở một bên quan sát một phen thao tác của Vi Vân, không biết qua bao lâu, mới luyện chín bộ thi thể thành pháp khí, chính là các loại quần áo, là bộ dáng lúc trước các nàng mặc quần áo, mặc dù chỉ là pháp khí cấp thấp, nhưng làm đồ mà nói, đã là dư xài rồi, tránh bụi, phòng hộ, phi hành, Đông Noãn Hạ Lương đều có thể, mặc dù hiện tại các nàng cũng không cần những công năng này.

Cửu y phục phân ra áo ngoài cùng vạt áo trên dưới, lần lượt phủ lên trên người các nàng, từng người ăn mặc chỉnh tề, nhất thời khôi phục đoan trang hiền thục ngày xưa, bộ dáng quý phụ xinh đẹp động lòng người, từng người thướt tha mềm mại, vũ mị động lòng người, nhìn qua không khác gì thường nhân, cho dù là ai cũng sẽ không ngờ, các nàng là một kiện pháp bảo.

Chín nữ tử mặc quần áo cẩn thận, đi tới đi lui, từng người thưởng thức một phen, sau đó đồng thời hóa thành từng thanh từng thanh tiên kiếm, chia thành chín màu, màu sắc riêng phần mình đều không giống nhau, đều tỏa ra hào quang, lần lượt bay vào mi tâm của Vi Vân, rơi vào trong không gian thức hải.

"Xuất quan!"

Vi Vân bấm niệm chú, trước mắt nhất thời xuất hiện một đạo hào quang biến thành cánh cửa, sau đó chân đạp Quang Tủy Kiếm, bay rớt ra ngoài, người đã xuất hiện trên đại điện của Tử Nguyệt Tiên Môn.

Quảng Hàn Cung này chính là pháp bảo trấn tông của Tử Nguyệt Tiên Môn, chuyên môn điều khiển pháp quyết, chỉ có trở thành đệ tử chân truyền mới có thể học được. Vi Vân cũng học được một ít, cho nên mới có thể tự do ra vào.

Hắn vốn định dùng Thái Huyền Luyện Bảo Quyết đem bản thân luyện chế thành dạng thể chất như pháp bảo kia, bất quá cái này cũng không đơn giản, luyện chế bản thân thành pháp bảo, không giống với đem pháp bảo luyện chế thành thân thể. Người sau vì có sẵn pháp bảo, luyện chế tương đối đơn giản, tính nguy hiểm cũng không lớn, bất quá muốn luyện tự thân thành thể chất pháp bảo, vậy lại càng khó khăn hơn, trong đó hung hiểm vô cùng, hơi không cẩn thận sẽ thân hủy người vong, không có một năm nửa năm, mơ tưởng thành công.

Ngoài ra, pháp bảo chủ yếu của hắn bây giờ là Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, cần tu luyện kiếm đạo, nhất là cần Tử Mẫu Tru Ma Kiếm Trận phối hợp, mới có thể phát huy ra uy lực của pháp bảo đỉnh cấp bài danh đệ nhất này, nếu không tương đương với Không Thủ Bảo Sơn.

Điều này cũng cần không ít thời gian, hắn đã ở trong Quảng Hàn Cung gần nửa năm, đám người đàn nhi vừa phục sinh, hắn cũng đã không thể chờ đợi nữa, dự định đi ra ngoài hít thở không khí, xem một chút biến hóa trong khoảng thời gian này ở tu chân giới, quay đầu lại hảo hảo bế quan tu luyện một phen.

Vi Vân vừa đi ra, liền phát hiện mình đang ở trên đại điện Tử Nguyệt Tiên Môn, bên cạnh là một bảo tọa môn chủ, bên trên là Ngu Yên Vũ, phía dưới là một đám đệ tử chân truyền của Tử Nguyệt Tiên Môn.

Mọi người thấy hắn bỗng nhiên xuất hiện trên đại điện, đều ngẩn người, ngơ ngác nhìn hắn.

Vi Vân ho khan một tiếng, xấu hổ nói: "Thật có lỗi, các vị, ta mới vừa xuất quan, đã quấy rầy. Các ngươi tiếp tục đi..."

Ngu Yên Vũ kéo trường bào tử kim trên người, vẻ mặt lạnh lùng, từ tốn nói: "Vân Nhi xuất quan rồi, vừa lúc, ngươi cũng nghe thử đi."

"Vâng!"

Vi Vân đi xuống bậc thang, đứng chung một chỗ với đám người Ngu Phi Tuyết, Dung Khởi, Niệm Tuyết.

Ngu Phi Tuyết ló đầu tới, ghé vào bên tai hắn nói nhỏ: "Thế nào, nghĩ thông rồi sao?"

Vi Vân cũng đi tới dò xét, nhẹ giọng nói bên tai nàng: "Không có, ta đã phục sinh tất cả các nàng."

Ngu Phi Tuyết nghe vậy nhìn hắn, mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin.

Không chỉ có nàng, mấy đệ tử chân truyền còn lại cũng đều nhìn sang, đánh giá trên dưới Vi Vân. Mặc dù chỉ là lời nói nhẹ nhàng, nhưng ở đây người nào không phải cao thủ pháp lực tinh thâm, tự nhiên nghe được rõ ràng.

Vi Vân ngẩng đầu ưỡn ngực, vẻ mặt đắc ý.

Lúc này, giọng nói của Ngu Yên Vũ truyền đến, nói: "Đồng minh tiên hiệp của chúng ta đã đấu mấy trận với ba đại Ma giáo, tất cả đều có thắng bại, một trận thắng tiếp theo sẽ bắt đầu từ tháng sau, đến phiên môn chủ Thái Huyền Tiên môn phụ trách đấu pháp. Chỉ có điều, hiện giờ môn chủ Thái Huyền môn có chút không phục, đang ở trước cửa kêu gào ầm ĩ, các ngươi liền đi ra ngoài, đuổi bọn họ đi, còn ép buộc bọn họ, buộc phải đến cửa ải đầu tháng sau của Hạ Vân Châu, quyết định thư hùng một hồi với Ma giáo."

Lần trước đại hội luận đạo, chính đạo tu chân giới tổn thất thảm trọng, nhất là chính đạo thất tông, sơn môn Thái Huyền Tiên môn bị hủy, chưởng giáo Huyền Chân Sơn Nhân nhập ma bị giết, tông chủ Tiểu Mật Tông khô vinh vinh phật thân tử, các chủ Phù Vân các cũng chết, thiên vận bát tiên một lần chết bốn người., Địa vị tam đại tông môn này rớt xuống nghìn trượng, hiện giờ Phù Vân các là do Lạc Khinh Trần chấp chưởng, có Tử Nguyệt tiên môn làm chỗ dựa, ngược lại không đáng ngại. Tiểu Mật Tông do thủ tọa Giới Luật viên Kim Cương Pháp Vương tiếp nhận chức tông chủ, cũng chỉ có pháp tướng viên mãn tu vi, lại sẽ không có thần thông Nghiệp Nghiệp Hỏa Hồng Liên, càng đánh mất Trấn Tông Pháp Bảo, địa vị hơi có chút lúng túng xấu hổ.

Về phần Thái Huyền Tiên Môn, bởi vì bầy rồng không đầu, Hà Lạc đạo nhân, Huyền Kỳ chân nhân, Huyền Tâm đạo cô, Thanh Hư chân nhân bốn đại trưởng lão sau khi thương thảo xong, quyết định tìm trở về Thủ tịch trưởng lão Huyền Cái sơn nhân, Huyền Cái sơn nhân một mực vân du bên ngoài, Thần Long thấy đầu không thấy đuôi, cũng may xảy ra đại sự như vậy, cũng không cần bọn họ tìm kiếm, Huyền Cái sơn nhân tự mình tìm tới cửa.

Huyền Cái Sơn Nhân nghe nói tông môn đã xảy ra đại sự bực này, nhất thời ngồi không yên, tuyên bố muốn đòi lại công đạo.

Hắn có tu vi Độ Kiếp sơ kỳ, thực lực rất mạnh, lại có pháp bảo Thú Vương Lệnh, hoàn toàn có thể trấn áp cục diện. Tứ đại trưởng lão liền đề cử hắn làm môn chủ Thái Huyền Tiên môn mới nhậm chức.

Bởi vì thực lực Thái Huyền Tiên Môn hôm nay tổn hao nhiều, đã từ địa vị thiên hạ đệ nhất đại phái rớt xuống, Huyền Cái Sơn Nhân chỉ có thể là "Môn chủ", không thể vì "Chưởng giáo".

Dùng mấy tháng thời gian, Huyền Cái sơn nhân, tứ đại trưởng lão, cùng với đệ tử còn lại của Thái Huyền tiên môn, xây dựng lại sơn môn ở Trung Châu Thái An, tốc độ cũng không chậm. Đều là vì môn nhân Thái Huyền tiên môn trải rộng thiên hạ, có bảy mươi hai đệ tử

chân truyền, đệ tử nội môn ba ngàn, mười vạn đệ tử ngoại môn, mười vạn đệ tử ngoại môn., Lần trước Huyền Chân sơn nhân vừa chết, hắn đã tự tay giết rất nhiều đệ tử, cây đổ bầy khỉ, rất nhiều đệ tử đã rời khỏi tông môn. Hôm nay chỉ còn lại hơn ba mươi đệ tử chân truyền, hơn một ngàn đệ tử nội môn, hơn một vạn đệ tử ngoại môn, cộng lại còn có hơn một vạn người, thực lực như cũ không kém, có thể nói là lạc đà gầy chết so với ngựa.

Sau khi Thái Huyền tiên môn lập lại sơn môn, Huyền Cái sơn nhân liền dẫn theo bốn đại trưởng lão, hơn mười đệ tử chân truyền đi tới Tử Nguyệt tiên môn, tuyên bố muốn đòi lại công đạo cho Thái Huyền tiên môn.

Vi Vân mới từ trong Quảng Hàn Cung đi ra, hiện tại nghe thấy những tin tức này, trong lòng liền có dự định, thầm nghĩ: "Đợi lát nữa Huyền Cái Sơn người nhất định sẽ hướng ta yêu cầu Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, pháp bảo này bây giờ là của ta, huống chi lại thành thân thể của Cầm Nhi các nàng, quả quyết không thể giao trả lại cho bọn họ."

Đám người Vi Vân đi theo Ngu Phi Tuyết ra khỏi đại điện, đi về phía cửa sơn môn.

Ngu Yên Vũ nhìn bóng lưng thật dài dưới ánh mặt trời của Vi Vân, trong đầu bỗng nhiên hiện lên hình ảnh hắn ở bên trong Quảng Hàn Cung, chống đỡ triền miên với bọn Cầm Nhi, mới khẽ động niệm, vội vàng xóa đi, thầm nghĩ: "Ngu Yên Vũ, sao ngươi không biết xấu hổ như vậy, sao có thể nghĩ tới chuyện này."

...

Tại một tĩnh thất nào đó trong sơn môn Quan Diệu Tông, đang ngồi một phụ nhân tuyệt sắc thân thể nở nang, mặc một bộ sa y hơi mờ màu đen, nàng mặc dù ngũ quan tinh xảo, đẹp đẽ vô cùng, nhưng trên đầu lại một mảnh hoa râm, tóc trắng đầy đầu, như là ngân ti, rũ ở sau đầu.

Nữ nhân này chính là trưởng lão thủ tịch Quan Diệu Tông - Linh Cơ Thánh Mẫu Chu Diệu Ngữ.

Tuổi Chu Diệu Ngữ còn lớn hơn cả Thiên Cơ Tử, nhập môn sớm hơn cả hắn, thuật bói toán còn cao siêu hơn cả Thiên Cơ Tử. Cũng vì vậy mà làm trễ nải quá trình tu hành của cô. Cô trời sinh hiếu kỳ, luyện được kỳ thuật rồi., Nhất là sau khi có được Độn Giáp Thiên Thư, đã tính toán hết mọi chuyện trong thiên hạ, thậm chí tính toán rất nhiều tổn hao thọ nguyên, điều này làm cho thọ mệnh của nàng không ngừng rút ngắn lại. Thực tế sau khi tính xong lần chính ma đại chiến này, đại nạn đã buông xuống, vẫn nên dựa vào linh lực Độn Giáp Thiên Thư, mới có thể kiên trì đến bây giờ.

Bất quá, ngoại trừ bản thân nàng ra, chỉ có một mình tông chủ Quan Diệu tông biết được, Thiên Cơ Tử mặc dù mơ ước có được Độn Giáp Thiên Thư trong tay để "Kỳ Môn Độn Giáp Thiên Thư" xác nhập đầy đủ, nhưng cũng không vội, bởi vì hắn biết tuổi thọ Chu Diệu Ngữ sắp tới, chờ nàng qua đời, là có thể thuận lý thành chương đạt được pháp bảo trong tay nàng.

Chu Diệu Ngữ dám không tiếc tính mạng, không để ý hậu quả, cũng có dự định của mình.

Ngay lúc Vi Vân từ trong Quảng Hàn Cung đi ra, Chu Diệu Ngữ bỗng nhiên mở mắt, khóe miệng mỉm cười, lẩm bẩm: "Cuối cùng ngươi cũng thành công."

Tay nàng cầm Độn Giáp Thiên Thư, linh lực trên pháp bảo bắt đầu khởi động tiến vào trong cơ thể, tóc trắng đầy đầu nhất thời biến thành màu đen.

Chu Diệu Ngữ hơi đứng dậy, đi ra khỏi tĩnh thất, ở cửa có hai thiếu nữ, thoạt nhìn khoảng mười sáu mười bảy tuổi, cao cỡ năm thước, khuôn mặt ngọt ngào, tướng mạo đáng yêu, mặc một bộ trang phục màu đen, dáng vẻ duyên dáng yêu kiều, nhìn thấy Chu Diệu Ngữ, lập tức ôm quyền nói: "Sư phụ!"

Hai nữ nhân này là hai đứa con gái của Lý Mị Nhi, nhưng sau khi hai nàng bái vào môn hạ Chu Diệu Ngữ, nàng sử dụng bí thuật Quan Diệu tông, khiến thân thể hai người nhanh chóng trưởng thành, trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi biến thành bộ dáng thiếu nữ, lại tốn thêm một năm, đem sở học cả đời truyền thụ cho các nàng, hôm nay hai nàng đều đã tu thành kim đan, có thể nói là thần tốc.

Chu Diệu Ngữ gật gật đầu, nói: "Chuẩn bị một chút, chúng ta xuống núi thôi."

"Được rồi, rốt cuộc cũng có thể xuống núi rồi!" Linh Nhi vui vẻ nhảy dựng lên.

Nhưng con sẽ cung kính nói: "Được, sư phụ, con sẽ đi thu dọn đồ."

Chu Diệu Ngữ lắc đầu, nói: "Không thu thập nữa, trực tiếp đi thôi."

Hai thiếu nữ xinh đẹp nhìn nhau, liền tế pháp khí lên, chính là một La Canh, chính giữa một cây kim chỉ, chung quanh khắc họa chi nhánh thiên can, Nhị Thập Tứ Sơn, Bát Quái, Kỳ Môn, Cát Hung họa phúc, La Canh xoay tròn rơi xuống dưới chân các nàng, nâng thân thể các nàng lên.

Dưới chân Chu Diệu Ngữ sinh ra hai luồng khí lưu vòng xoáy, nâng nàng lên. Ba người thầy trò phi thân lên, đi ra ngoài sơn môn.

Khi vừa bay ra khỏi sơn môn, bỗng nhiên một dải cầu vồng như dải lụa từ đại điện Quan Diệu tông lao ra, ngăn trước ba người, hóa thành một đạo nhân cao tuổi tướng mạo thanh kỳ, chính là Thiên Cơ Tử.

Thiên Cơ Tử nhìn Chu Diệu Ngữ, hỏi: "Sư tỷ định đi đâu?"

Chu Diệu Ngữ thản nhiên nói: "Xuống núi."

Thiên Cơ Tử nghe vậy, vẻ mặt kinh ngạc: "Xuống núi? Chẳng phải sư tỷ quanh năm ở trong sơn môn à, sao lại muốn xuống núi?"

Chu Diệu Ngữ cười lạnh nói: "Ta ở nơi nào, đi đâu, liên quan gì đến ngươi, ngươi có lo được không?"

Thiên Cơ Tử cười khà khà: "Không dám, ta chỉ hỏi thôi. Nhưng nói đi nói lại, sư tỷ đi đâu, đương nhiên ta không quản được, chỉ hy vọng sư tỷ lưu pháp bảo lại, dù sao đây cũng là vật của Quan Diệu tông ta, không thể lưu lạc bên ngoài. Ví dụ như... trước đây không lâu pháp bảo của Thái Huyền tiên môn, thậm chí pháp bảo của Tiểu Mật tông cũng mất, thật là khiến người ta tiếc nuối, không thể không đề phòng."

"Đừng nói nhảm với ta, tránh ra." Chu Diệu Ngữ thu liễm nụ cười, ngữ khí chuyển sang lạnh.

Thiên Cơ Tử cũng nghiêm mặt nói: "Hay là ở lại sơn môn, hoặc là lưu lại pháp bảo, ngươi không có lựa chọn khác! Trừ phi ngươi đánh thắng ta." Trong lúc trò chuyện, Kỳ Môn Thiên Thư đã xuất hiện trong tay.

"Thật sao."

Chu Diệu Ngữ cười lạnh một tiếng, một tay kéo con, một tay kéo Linh Nhi, ở giữa không trung bước ra một cước. Ngay khoảnh khắc nàng cất bước đi ra ngoài, thân hình ba người liền biến mất tại chỗ.

Ngay sau đó, giọng Chu Diệu Ngữ truyền tới: "Muốn giữ ta lại, trước tiên phải học tuyệt học của Quan Diệu Tông – Thành Thốn học xong rồi nói sau."

"Đáng giận!"

Thiên Cơ Tử xiết chặt tay, thổi râu trừng mắt tại chỗ.

...

Đám người Vi Vân và Ngu Phi Tuyết đi ra khỏi cửa chính của Tử Nguyệt Tiên Môn. Đứng ở cửa ra vào, chỉ thấy trước cửa đá Nguyệt

Nha có một đám người đang đứng, người cầm đầu toàn thân rách rưới, tóc xoè ra, toàn thân dơ dáy, không hề có hình tượng mà ngồi trên mặt đất, một tay gãi gãi ngón chân, tay kia nắm một cái chân gà, ăn ngon lành, quả thực không coi ai ra gì.

Ba nam một nữ bên cạnh, chính là tứ đại trưởng lão của Thái Huyền Tiên Môn, phía sau bọn họ là hơn mười đệ tử chân truyền của Thái Huyền Tiên Môn, nhìn thấy hành vi của môn chủ mình như vậy, đều có chút lúng túng.

Nhưng không còn cách nào khác, bây giờ trong Thái Huyền Tiên Môn chỉ có Huyền Cái Sơn có tu vi cao nhất.

Đệ tử giữ cửa của Tử Nguyệt tiên môn đang ngăn bọn họ ở bên ngoài, không cho bọn họ đi vào.

Thấy có người đi ra, Huyền Cái Sơn Nhân lúc này mới ngẩng đầu, đem mỡ trên tay bôi ở trên quần áo, lại keo kiệt ngón chân, đào mũi, sau đó vẻ mặt cậy già lên mặt, nhìn đám người Ngu Phi Tuyết, ánh mắt lại đảo qua Vi Vân, tròng mắt hơi híp lại, trong mắt lóe lên một đạo lệ mang.

Ngu Phi Tuyết là thủ tịch đệ tử chân truyền của Tử Nguyệt tiên môn, đám người đương nhiên lấy nàng cầm đầu, nàng tiến lên một bước, chắp tay làm lễ, khách khí nói: "Thì ra là Huyền Cái tiền bối, nghe nói Huyền Tiên môn trùng kiến, tiền bối không đi hưng thịnh tông môn, sao lại rảnh rỗi tới đây?"

Huyền Cái sơn nhân rút ngón tay từ trong lỗ mũi ra, đem phân trên mũi bắn sang bên cạnh, vừa vặn bay hạ xuống trên vách đá Nguyệt Nha. Hắn cười hắc hắc, nói: "Lần này lão ăn mày ta đại biểu cho Thái Huyền Tiên môn, là tới đòi công đạo, các ngươi không mời ta vào uống trà thì thôi, còn muốn đuổi ta đi, đây là đạo đãi khách của Ngu Yên Vũ sao? Nàng hẳn là tự mình đi ra nghênh đón ta vào!"

Toàn bộ Tử Nguyệt tiên môn, Huyền Cái Sơn Nhân chỉ sợ một mình Ngu Nhược tiên, những người còn lại hắn không để vào mắt, hiện

giờ mọi người đều biết Ngu Nhược tiên bế quan, hắn cũng dám chủ động tìm tới cửa.

Hai thủ vệ đệ tử thấy Huyền Cái sơn nhân tán loạn, sắc mặt đều âm trầm, hận không thể rút kiếm đối mặt, đuổi hắn đi.

Tử Nguyệt tiên môn là nơi nào? Khu vực thánh khiết, cát bụi trần ai cũng không thể tới gần! Đặc biệt là đệ tử Tử Nguyệt tiên môn, mỗi người đều thích sạch sẽ, thích xinh đẹp, sao có thể cảm thấy loại đồ dơ bẩn này.

Thật quá đáng ghét mà!

Ngu Phi Tuyết cười nói: "Tiền bối thứ lỗi, môn chủ bận rộn, không có thời gian tiếp đón, bất quá vãn bối có thể toàn quyền đại diện cho Tử Nguyệt Tiên Môn, không biết tiền bối có công đạo gì muốn đòi lại?"

Huyền Cái sơn nhân vỗ vỗ tay, nói: "Một khi đã như vậy, ta sẽ nói thẳng. Nghe nói, lần trước đại hội luận đạo, con nuôi của Ngu môn chủ các ngươi, tên là Vân, đoạt pháp bảo trấn tông Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm của Thái Huyền Tiên môn chúng ta, có chuyện này hay không?"

Nói xong, gã liền liếc mắt về phía Vi Vân bên cạnh Ngu Phi Tuyết, hỏi Hà Lạc đạo nhân, nói: "Chính là hắn à? Nhìn cho rõ ràng chút, có phải hay không?"

Bốn đại trưởng lão Hà Lạc đạo nhân, Huyền Kỳ chân nhân, Huyền Ngọc tiên cô và Thanh Hư chân nhân nhìn một chút, đều nói: "Chính là người này."

Mười mấy đệ tử chân truyền kia cũng đều gật đầu xác nhận.

Huyền Cái Sơn Nhân nhớ rõ Vi Vân, biết bên cạnh hắn có sủng vật thần thú, chính là huyết mạch thượng cổ vương tộc, Vi Vân tự nhiên cũng nhớ rõ hắn, đã hai lần, một lần là hắn dụ dỗ Tiểu Kim, còn có một lần là hắn đánh lén Ngự Châu nương nương, lần thứ nhất được

Linh Cơ Thánh Mẫu Chu Diệu Ngữ cứu, lần thứ hai bị Vi Vân phá hủy chuyện tốt của hắn.

Vi Vân thầm nghĩ trong lòng: "Quả nhiên là đến gây sự với ta, đáng tiếc ngươi tính sai rồi."

Hắn còn chưa mở miệng, Ngu Phi Tuyết đã cười lạnh, nói: "Ta nói tiền bối, chỉ sợ ngươi không biết, tu chân giới có quy định, thời điểm hai bên thi đấu công bằng, có một phương pháp bảo bị đoạt, là có thể không cần trả lại. Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm này bị Lạc Các chủ đoạt trước, sau đó chuyển tăng cho sư đệ ta, cũng không cần trả lại quý phái, mong tiền bối biết được."

Huyền Cái sơn nhân và tứ đại trưởng lão nghe vậy, sắc mặt đều khó coi.

Tứ đại trưởng lão tất nhiên không phản bác được, đây dù sao cũng là sự thật, nhưng Huyền Đồ Sơn Nhân lại hết sức không cam lòng, nếu như hắn có Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm trong tay, cho dù là Ngu Nhược Tiên ở đây, hắn cũng dám mắng chửi hắn, pháp bảo trấn tông này, sao cũng phải tranh thủ một phen, tốt nhất nên đoạt lại.

Huyền Cái Sơn Nhân đảo mắt, nói: "Một khi đã như vậy, vậy mời vị tiểu hữu tên là Vân đứng ra đại chiến với lão khất cái ba trăm hiệp. Nếu lão khất cái may mắn thắng được, đoạt lại pháp bảo, mong rằng Tử Nguyệt tiên môn các ngươi không nhúng tay vào, đừng cho rằng lão ăn mày ta đang ỷ lớn hiếp nhỏ."

Trong lòng Ngu Phi Tuyết cười lạnh, thầm nghĩ: "Đệ đệ ta dựa vào cái gì mà muốn tỷ thí với ngươi, còn dám càn rỡ, đợi chút nữa ta đem răng ngươi từ trong miệng chó đánh ra."

Nàng đang muốn mở miệng, chợt nghe Vi Vân nói: "Ồ, thì ra tiền bối trông mà thèm pháp bảo của bản chân nhân, vãn bối bất tài, nguyện ý lĩnh giáo thần thông tuyệt học của tiền bối."

Ánh mắt Huyền Cái Sơn người sáng lên, nhếch miệng cười nói: "Đây là ngươi nói đó, như vậy đi, ngươi nếu có thể ở dưới tay ta kiên trì thời gian nửa chén trà, cho dù ngươi thắng, ta lập tức đi, miễn cho người khác nói ta bắt nạt ngươi, nhưng nếu như ngươi thua... Hắc hắc, vậy thì mời bản môn pháp bảo trả lại!"

"Có thể." Vi Vân Hân Nhiên đồng ý, "Bất quá, nếu vãn bối may mắn thắng, vậy xin tiền bối lưu lại một kiện pháp bảo, làm phần thưởng!"

"Không thành vấn đề!" Huyền Cái Sơn trong lòng cười lạnh, nói đùa, hắn vẻn vẹn cường giả độ kiếp, đối phó một pháp tướng tu sĩ nho nhỏ, làm sao có thể không bắt được, lại cần gì thời gian nửa chén trà.

Bọn Ngu Phi Tuyết nghe vậy nhíu mày, đây cũng không phải là cử chỉ sáng suốt gì, một khi thua, vậy sẽ tổn thất thảm trọng. Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm là pháp bảo xếp hạng đầu trong số ba mươi sáu Tiên khí của Thiên Vận, há có thể dễ dàng nói chuyện với người khác như vậy? Một khi bị đoạt, thì có thể khóc cũng không khóc được!

Vi Vân lại cho các nàng một ánh mắt an tâm, sau đó đi lên phía trước, nói: "Tiền bối, chúng ta đi lên chỗ cao đánh thôi, để tránh hủy hoại Hoa Hoa Thảo Thảo của bổn môn."

"Có gì không thể."

Huyền Cái Sơn Nhân cười một tiếng quái dị, thân hóa thành tàn ảnh, bay lên không trung.

Vi Vân chân đạp Quang Tủy Kiếm, cũng phóng lên trời.

Huyền Cái Sơn Nhân và Vi Vân một trước một sau, tuần tự bay lên trên không trung, dưới chân là đại địa mênh mông, toàn bộ Tử Nguyệt Tiên Sơn nhìn qua đều có vẻ vô cùng nhỏ bé.

Trên bầu trời, thiên phong cương khí đập vào mặt. Cương phong này chẳng những sắc bén, mà còn giống như đao kiếm, mang theo khí

tức chí âm chí hàn. Cảnh giới Nguyên Anh trở xuống, tu sĩ bay lên không trung vạn trượng, không thể thiếu bị cương phong tập sát. Dù là tu sĩ Nguyên Anh cũng kiên trì không được bao lâu nữa.

Bây giờ Vi Vân là cường giả Pháp tướng sơ kỳ, lại có pháp lực hùng hậu, Huyền Cái Sơn Nhân còn là cường giả Độ Kiếp sơ kỳ, hai người đương nhiên không có ảnh hưởng gì.

Vi Vân vừa mới lên tới, Huyền Cái Sơn Nhân đã đột nhiên ra tay, Thú Vương Lệnh xuất hiện trong tay hắn, nổi lên một đoàn hoàng quang, từ đó bay ra một con Kỳ Lân to lớn, chân đạp tường vân, toàn bộ thân thể vô cùng khổng lồ, hình thể giống như con voi, nhưng toàn bộ hiện ra trong suốt, hiện ra hoàng quang chói mắt, bốn vó đạp lên lửa, há miệng rít gào một tiếng!

"Rống ——"

Kỳ Lân há mồm rít gào, một cỗ pháp lực loạn lưu cường đại nhằm vào đầu Vi Vân mà quét tới!

Thú Vương lệnh là một kiện pháp bảo trung cấp, công năng cùng loại với quỷ tỷ Âm Sơn, lại có chỗ khác biệt. Quỷ tỷ Âm Sơn có thể phong ấn số lượng quỷ mị, khô lâu, lúc tác chiến lại triệu hoán ra, chính là một cỗ lực lượng cực mạnh. Thú Vương lệnh cũng là như thế, nhưng Thú Vương lệnh phong ấn là bách thú, có thể phong ấn số lượng khổng lồ của bách thú hồn, sau đó triệu hoán tác chiến.

Pháp bảo này vốn là tà dị giáo, Huyền Cái Sơn người ở trong địa bàn tà dị giáo đạt được từ một di tích thượng cổ, cùng nhau còn có một môn Ngự Thú thần thông, có thể khắc chế bách thú, luyện hóa hồn thú vào trong thần thông của mình., Trở thành con rối của mình, uy lực cường đại, đồng thời còn là khắc tinh của tà dị giáo. Sau khi Huyền Cái sơn nhân lấy được, bắt đầu có chủ ý đánh dị thú, nhất là thượng cổ dị thú thậm chí là thần thú, một khi lấy tới tay, sẽ tăng cường rất nhiều thực lực của hắn.

Huyền Cái sơn nhân vốn tinh tu mấy môn thần thông của Thái Huyền Tiên môn, trong khoảng thời gian này càng đi khắp Thiên Vận đại lục, vơ vét dị thú khắp nơi, hôm nay "Ngự thú thần thông" của hắn rốt cục đại thành, cộng thêm Thú Vương lệnh, có thể khắc chế môn nhân tà dị giáo, cùng với tất cả yêu quái tu hành giả, là người nổi bật độ kiếp sơ kỳ, cho dù lần nữa chống lại Ngự Châu nương nương, hắn cũng tuyệt đối có lòng tin thủ thắng.

Vi Vân không ngờ hắn lại không giảng đạo lý như thế, ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng liền ra tay, hơn nữa vừa ra tay đã là sát chiêu của pháp bảo, lập tức cũng không chậm trễ, trước tiên dùng "Nhật Nguyệt hộ thuẫn" bảo vệ toàn thân, ngay sau đó tế lên Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, mười thanh tiên kiếm tạo thành trận hình xoắn ốc, chém về phía Kỳ Lân to lớn kia. Tiên kiếm lướt qua, thân ảnh Kỳ Lân trực tiếp bị xoắn nát, không có chút sức lực nào!

Huyền Cái Sơn Nhân cũng không đau lòng, đây chỉ là hư ảnh do hồn thú Kỳ Lân phân hoá ra, chết rồi cũng có thể không ngừng phục sinh, thấy Vi Vân trực tiếp tế ra Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, lúc này mừng rỡ, vội vàng bấm quyết niệm chú, muốn dùng "Thái Huyền Ngự Kiếm Thuật" để điều khiển pháp bảo này.

Bất quá bất đắc dĩ hắn bấm niệm chú như thế nào, Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm không thấy chút phản ứng nào, hoàn toàn không thể câu thông được, trong lòng nhất thời kinh hãi, mắt thấy Vi Vân đã thúc giục pháp bảo đánh tới, hắn vội vàng tế Thú Vương lệnh ra, từ trong bay ra từng đầu quang ảnh dị thú to lớn, tiến lên ngăn cản.

Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm chém giết vạn vật, chỉ là Thú Vương lệnh làm sao có thể chống đỡ được, Long, Phượng, Kỳ Lân, Huyền Quy, Tiên Hạc... Quang ảnh từng con cự thú bị xoắn nát thành mảnh nhỏ, lại phát ra khí thế sát phạt vô tận, tung hoành mấy chục dặm, đánh úp về phía Huyền Cái sơn nhân!

Huyền Cái Sơn Nhân hoàn toàn không nghĩ ra, vì sao Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm không bị pháp quyết điều khiển, cảnh giới cùng pháp

lực của hắn rõ ràng cao hơn đối phương, đối phương không thể đoạt được mình mới đúng, Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm lẽ ra phải chịu chính mình điều khiển, nhưng sự thật lại không phải như thế, bất luận hắn thao túng thế nào, cũng không có chút cảm ứng nào với mười thanh tiên kiếm.

Thấy vậy, Huyền Cái Sơn Nhân không còn kiên trì nữa, trong lòng hạ quyết tâm, một khi đã như vậy, vậy dùng sức mạnh tuyệt đối nghiền ép đối thủ!

"Bách thú nghe lệnh!"

Huyền Cái Sơn Nhân bóp một cái thủ quyết cổ quái, niệm động chú ngữ, hai chưởng đẩy ra, liền có vô số dị thú từ lòng bàn tay tuôn ra, phối hợp với Thú Vương lệnh, cứ như là kiềm chế mười thanh Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm!

Cùng lúc đó, Huyền Cái Sơn Nhân lại từ sau lưng bắn ra một mảng tinh không pháp tướng, bản mạng nguyên thần, mỗi ngôi sao đều từ đó rơi xuống, trong quá trình rơi xuống, hóa thành từng ngôi sao băng, những ngôi sao này rơi xuống, lại biến thành từng cột sáng lôi điện cực lớn, phát ra tiếng nổ ầm ầm, đánh về phía Vi Vân!

Huyền Cái sơn nhân tinh tu thần thông lôi pháp của Thái Huyền Tiên Môn, lấy bản mạng nguyên thần lực cảnh giới Độ Kiếp thôi động, một lần duy nhất bùng nổ ra, dù là pháp lực của Vi Vân mạnh mẽ gấp đôi, cũng tuyệt đối không ngăn được.

Vi Vân trong lòng hơi lo lắng, biết thằng nhãi này là dân cờ bạc liều mạng, toàn lực công kích như vậy đã được ăn cả ngã về không rồi.

Lập tức, hắn bắn ra pháp tướng Nhật Nguyệt Chiếu tam giới đại pháp, sau lưng hiện lên một mảnh tinh không sáng chói, một ngày một tháng treo lơ lửng ở trong đó, ánh sáng vàng tím chiếu rọi ra, một cây trẻ con to lớn nở rộ quang hoa xanh biếc, gốc cây bốc lên hắc khí nồng đậm.

Pháp Tướng vừa ra, lực lượng lĩnh vực tràn ngập ra, nhất thời áp lực giảm nhiều.

Vi Vân tế ra Quang Tủy Kiếm, kiếm quang lướt qua, đánh nát từng cột sáng lôi điện, lại sử dụng tới tay Thiên Thần, hai chưởng lóng lánh kim quang, mỗi lần xẹt qua trời, đều có thể xé nát một hai đạo lôi quang, lại sử dụng Cửu Tí Thần Quyền, sáu cánh tay trên người vung lên, từ đó hạ xuống từng vòi rồng màu đen, va chạm với thần thông Lôi Điện của người Huyền Cái sơn, lẫn nhau tiêu tán trong vô hình, đều hóa thành Địa Thủy Hỏa Phong, từ không trung hạ xuống.

Phía dưới, Ngu Phi Tuyết và người của Thái Huyền Tiên Môn nhìn quang hoa không ngừng lóe lên trên bầu trời, mỗi người đều có tâm tư riêng.

Ngu Phi Tuyết tính toán thời gian, nói: "Xin hỏi các vị tiền bối, thời gian nửa chén trà đã qua, quý môn chủ đã thua, vì sao còn chưa dừng tay?"

"Cái này..." Hà Lạc đạo nhân hơi xấu hổ.

Những người còn lại của Thái Huyền tiên môn cũng đều yên lặng không nói.

Quả thực, thời gian đã qua, Huyền Cái Sơn Nhân còn chưa bắt được Vi Vân, dựa theo ước định, rõ ràng đã thua.

Ngu Phi Tuyết biết Vi Vân kiên trì không được quá lâu, dù sao tu vi thua xa đối phương, thời gian lâu, sau đó vô lực, pháp lực theo không kịp tiêu hao, cho dù thần thông và pháp bảo có lợi hại, sớm muộn gì cũng sẽ bị thua.

Thấy đám người Hà Lạc đạo nhân không tỏ vẻ gì, Ngu Phi Tuyết mắt phượng ngưng tụ, thấp giọng quát: "Sư muội, đi mời bảy vị trưởng lão ra. Mặc dù môn chủ bổn môn bận rộn, nhưng không có nghĩa là ai cũng dám đến Tử Nguyệt tiên môn ta gây sự!"

"Vâng, thưa sư tỷ!"

Bên cạnh đơn thuần nghe vậy, lập tức quay lưng bỏ đi.

"Chậm đã! Chúng ta lúc này liền đi khuyên can."

Bốn vị trưởng lão của Thái Huyền tiên môn thấy vậy, vội vàng phi thân lên, bay lên không trung, tiến đến ngăn trở người của Huyền Cái sơn. Bọn họ rất rõ ràng, một khi trưởng lão Tử Nguyệt tiên môn ra mặt, đánh với Huyền Cái sơn nhân, vậy chuyện này không thể nói rõ được.

Tứ đại trưởng lão bay đến trời cao, chỉ thấy Huyền Sơn Nhân thúc giục bản mạng nguyên thần pháp tướng, không ngừng oanh kích Vi Vân, Vi Vân cũng thúc giục pháp bảo, sử dụng nhiều loại thần thông, lại chống đỡ được một mảnh pháp tướng cổ quái, vậy mà vẫn ngây ra như phỗng! Bọn họ nhìn thấy mà kinh ngạc.

Chỉ là tu sĩ Pháp Tướng sơ kỳ lại có thể so chiêu với cường giả Độ Kiếp sơ kỳ, lại còn đánh ngang tay, chuyện này sao có thể chứ?

Bốn người không kịp nghĩ nhiều, đồng thời tế lên pháp khí, sử dụng thần thông, nhất thời xuất hiện kiếm quang đầy trời, đao trận, lôi điện, hỏa diễm, chiếm cứ nửa bầu trời, địa vị ngang với Huyền Cái Sơn Nhân!

"Mấy tên vô liêm sỉ các ngươi, ngăn cản ta làm cái gì?" Huyền Cái Sơn người cả giận nói.

"Sư huynh, thời gian đã qua!" Hà Lạc đạo nhân nói.

"Vậy thì sao?"

"Chỉ sợ trưởng lão của Tử Nguyệt tiên môn sắp xuất hiện rồi."

"Hừ!"

Huyền Cái sơn nhân hừ lạnh một tiếng, thu pháp tướng thần thông, xoay người rời đi, hắn tự hỏi không có lực lượng chống lại toàn bộ Tử Nguyệt tiên môn.

Vi Vân thấy vậy, vội nói: "Tiền bối, ngươi thua rồi, để pháp bảo lại đây đi!"

"Muốn? Được lắm, tới Thái Huyền Tiên Môn lấy là được."

Huyền Cái Sơn Nhân cười một tiếng quái dị, phi thân đi xa, thân hình rất nhanh biến mất ở chân trời.

Vi Vân vốn tưởng rằng có thể kiếm được một kiện pháp bảo, không nghĩ tới hắn lại vô lại như thế. Thân là người đứng đầu một tông, lại vô sỉ vô sỉ như vậy, thật sự là mở mang tầm mắt.

Mọi người bay xuống trước sơn môn Tử Nguyệt tiên môn, Vi Vân thu hồi pháp bảo, đứng bên cạnh Ngu Phi Tuyết.

Đám người Hà Lạc đạo nhân vẻ mặt xấu hổ, đang đợi lúc rời đi, Ngu Phi Tuyết gọi bọn họ lại, nói: "Tiền bối, là như vầy, hiện giờ Thái Huyền Tiên môn cũng là một phần của Tiên hiệp đồng minh, theo lý phải tiếp nhận an bài, đối kháng Ma giáo, Ngu minh chủ có lệnh, lệnh cho Thái Huyền Tiên môn các ngươi trước ngày mùng một của Hạ Nguyệt môn đã chạy tới cửa ải Vân Châu tiến hành tỷ thí với Ma giáo, muốn thắng mới được."

Huyền Tâm đạo cô nghe vậy không vui, cả giận nói: "Chẳng lẽ Thái Huyền tiên môn ta đến đòi pháp bảo cũng không được sao? Vì sao phải nhằm vào bản môn như thế! Mặc dù bản môn hiện nay không giống ngày xưa, cũng không phải là có thể mặc người khi nhục!"

Ngu Phi Tuyết nói: "Tiền bối hiểu lầm rồi, tỷ thí với Ma giáo chính là nhiệm vụ được tiến hành thay phiên các tông môn chính đạo, mỗi tông môn đều sẽ đến. Bổn nguyệt là do Phù Vân các phụ trách, tháng sau đến lượt Thái Huyền tiên môn, mong rằng có thể biết được."

Huyền Tâm Đạo cô nghe vậy, lúc này mới ngậm miệng không nói.

Hà Lạc đạo nhân nói: "Bần đạo biết rồi, xin sư điệt nói cho Ngu Minh chủ, bản môn nhất định đúng giờ tới, chống lại Ma giáo."

"Làm phiền."

Ngu Phi Tuyết chắp tay nói.

Chuyện này vừa xảy ra, người của Thái Huyền Tiên Môn đã nhao nhao rời đi.

Sau khi bọn họ rời đi, đám người Ngu Phi Tuyết lập tức xông tới, mặt mũi tràn đầy vẻ mong đợi hỏi: "Pháp bảo tới tay chưa?"

Vi Vân nhún vai nói: "Ai, đừng nói nữa, lão khốn kiếp kia nói mà không giữ lời, trực tiếp chạy mất."

Chúng nữ nghe vậy, nhất thời thất vọng, còn tưởng rằng có thể kiếm được một kiện pháp bảo trở về, ai ngờ gặp phải lão già này, nhao nhao nguyền rủa người Huyền Cái Sơn, trêu chọc càng là nói thẳng: "Tên Vương Bát tiện tử này, lần sau gặp được, nhất định phải đem đầu lưỡi của hắn nhổ ra, cắt con chim sẻ của hắn không được!"

Nói xong còn lấy ra một cái kéo lớn, rặc rặc xoặc xoẹt xoẹt vài cái, khiến Vi Vân sợ tới mức vội khép cả hai chân lại, đứng sang bên cạnh.

Lúc này mặt trời đã ngả về tây, ánh nắng mùa đông bắt đầu mờ dần.

Ngu Phi Tuyết duỗi lưng một cái, nói: "Mấy ngày nay thật mệt mỏi, trước đi tắm rửa, hảo hảo thả lỏng một chút."

Một đám người liền đi về phía dòng suối nước nóng ở hậu sơn Tử Nguyệt tiên môn, Vi Vân cũng đi theo sau mông các nàng, một bên giới thiệu cho các nàng về phong cảnh Tử Nguyệt tiên môn, thắng

cảnh, lúc này đám người Cầm Nhi đều hóa thành hình người đi theo bên cạnh Vi Vân, hết nhìn đông tới nhìn tây.

Các nàng bây giờ chính là pháp bảo chi thân, khí linh chi thần, cùng Vi Vân tâm linh tương thông, tùy thời đều ở cùng một chỗ, hình bóng không rời.

153

Đầu mười bốn Chương mười bảy cái lưỡi tắm.

Đến hậu sơn, đám người Ngu Phi Tuyết nhao nhao phi thân vào trong suối nước nóng, cởi đai lưng, tiến vào trong nước, cảm thụ được nước suối nóng hổi, nhất thời cảm thấy lỗ chân lông giãn ra, toàn thân sảng khoái, Vi Vân cũng dẫn các nàng từ đài cao hạ xuống, tiến vào trong ao.

Lúc này đã là thời gian tắm rửa, trong quần thể suối nước nóng đã kín người hết chỗ, có chừng hơn hai ngàn người, đều là đệ tử nội môn của Tử Nguyệt tiên môn, cộng thêm đám đệ tử chân truyền Ngu Phi Tuyết, từng người chiếm cứ một khối suối nước nóng, tán lạc các nơi, vừa ngâm nước, vừa nói chuyện phiếm, các loại thanh âm êm tai truyền ra khắp bốn phía.

Cùng lúc Vi Vân và Cầm Nhi giới thiệu Tử Nguyệt Tiên Môn với các nàng, đám người Ngu Phi Tuyết cũng tò mò hỏi về chuyện Vi Vân tái sinh Cầm Nhi và chuyện luyện chế ra pháp bảo chi thân.

Vi Vân kiên nhẫn giải thích với bọn họ.

"Ta tự nghĩ ra một môn công pháp lợi hại, gọi là Thái Huyền Luyện Bảo Quyết ... Được rồi, có nói các ngươi cũng không hiểu." Vi Vân cả người trần trụi, một tay ôm lấy một đống lão nhị bên dưới, ngồi ở chỗ nước cạn, nước suối nóng không tới bên hông hắn, toát ra hơi nóng nhè nhẹ. " Tóm lại, những tỷ tỷ này của ta hiện tại đã là pháp bảo chi thân, pháp bảo bất diệt, các nàng không chết, cơ hồ cùng thiên địa đồng thọ."

"Thật hay giả đây?"

Chúng nữ để trần da thịt trắng như tuyết đều vẻ mặt kinh dị nhìn hắn, lại nhìn đám Cầm Nhi cùng Thi Nhi.

Vi Vân nói với Lý Mị Nhi: "Mị Nhi, lộ hai tay ra cho các nàng nhìn xem, để các sư tỷ cũng thấy được chút ít chuyện đời."

"Hình như có người chưa từng thấy qua sự đời." Ngu Phi Tuyết duỗi một chân tới, dùng ngón chân óng ánh đẩy tay của hắn ra, khiêu khích đầu rùa của hắn.

Vi Vân ôm đầu rùa, Ngu Phi Tuyết lại dùng ngón chân kẹp lấy bắp thịt côn của hắn, lúc lấy tay che thân cây, lại đi xoa xoa trứng của hắn, vừa nói: "Trốn cái gì tránh, cũng không phải chưa thấy qua."

Lúc này, trên người Lý Mị Nhi nổi lên một đoàn ánh sáng nhạt óng ánh, mặc dù chưa từng bấm niệm chú pháp quyết, nhưng quanh thân lại hiện lên từng đạo kiếm khí sắc bén, ngàn vạn kiếm khí tung hoành quanh thân, quanh quẩn quanh thân nàng. Mọi người xung quanh đều có thể cảm giác được uy lực kiếm khí trên người nàng, khiến người ta động dung, ngay cả Ngu Phi Tuyết cũng đình chỉ động tác nghịch trứng, ngơ ngác nhìn Lý Mị Nhi.

Lại thấy thân thể Lý Mị Nhi tan ra như nước chảy, trong nháy mắt hóa thành một thanh phi kiếm óng ánh, hai đầu đều là mũi kiếm, vừa nhìn đã biết vô cùng sắc bén. Thanh phi kiếm này bay múa giữa không trung, cắt chém không khí, linh lực mãnh liệt, giống như gợn sóng nhộn nhạo, phát ra tiếng gào thét như thủy triều. Cuối cùng, Lý Mị Nhi lại hóa thân thành hình người, lơ lửng trên mặt nước.

Ngu Phi Tuyết cùng một đám đệ tử chân truyền đều xông tới, đối với đám người Lý Mị Nhi, Cầm Nhi và Thi Nhi, đưa tay bóp bóp da thịt trắng nõn của các nàng, sờ sờ chỗ nhô ra trên thân các nàng, thấy các nàng cùng người bình thường không khác nhau mấy, các loại cảm giác đều có, nhất thời càng thêm ngạc nhiên.

Thấy các nàng chuẩn bị xằng bậy, Vi Vân liền vội vàng tâm niệm vừa động, đem các nàng thu lại, từng người đều hóa thành phi kiếm, trở lại trong không gian thức hải của hắn, cùng bản mạng pháp tướng của hắn, vô tự kim thư, quang tủy kiếm phiêu đãng cùng một chỗ,

tiến vào một trạng thái tu luyện, có thể không ngừng gia tăng linh lực pháp bảo.

Bọn người Ngu Phi Tuyết cảm thấy thất vọng, vốn tưởng rằng có thể "Chơi một chút pháp bảo" của các nàng, ai ngờ Vi Vân keo kiệt như thế, đều nhìn về phía hắn, trêu chọc làm bọt nước rung động một trận, lượng lớn nước suối trong suốt rơi ở trên đầu Vi Vân.

"Dừng lại!"

Vi Vân lau đi vết nước đọng trên mặt, nói: "Đúng rồi, mấy vị sư tỷ có thể kể cho ta nghe một chút chuyện quan tạp ở Vân Châu không, ta rất muốn biết tình hình chiến sự ở tiền tuyến, về Chính Ma Đấu Kiếm, liên minh với Tiên hiệp chúng ta thắng mấy ván không?"

Ngu Phi Tuyết nói: "Sau đại hội luận đạo lần trước, mẫu thân đã gửi thư mời đến cho Thiên Long Thần Giáo, hẹn bọn hắn đến một trận Chính Ma Đấu Kiếm, thiết lập cửa ải khó khăn, chỉ cần bọn hắn đấu kiếm thủ thắng, sẽ mở cửa, để bọn hắn tiến vào lãnh địa chính đạo., Bọn họ đồng ý, mỗi tháng đấu một trận, đến nay đã đấu được sáu trận, mỗi tông môn chịu trách nhiệm một cái cửa ải, trong đó Vân Châu có chín cửa ải, đã bị bọn họ phá vỡ ba cửa ải, mỗi người đều tổn thất không ít cao thủ."

Vi Vân gật gật đầu, nói: "Thì ra là thế. Tháng sau đến phiên Thái Huyền tiên môn, hy vọng bọn họ có thể ngăn cản."

Ôm nước suối nóng, tưới lên ngực mình, dòng nước óng ánh từ rãnh sữa tuyết trắng của nàng chảy xuống, vừa cười nói: "Nếu bọn họ không ngăn được, vị trí của thất tông chính đạo này cũng không cần ngồi nữa."

Vi Vân hơi híp mắt, nằm nghiêng trong suối nước nóng, ý thức đảo qua không gian Càn Khôn, tra xét vật phẩm bên trong. Mỗi lần ống tay áo càn khôn thôn phệ kẻ địch, ngoại trừ luyện hóa huyết nhục tinh hoa, vật phẩm trên người địch nhân đều sẽ rơi vào không gian Càn Khôn, tỷ như pháp khí., Phù văn, phù chú, đan dược, quần áo vân

vân. Lần này Vi Vân cắn nuốt huyết nhục tinh hoa của Huyền Chân Sơn Nhân cùng Khô Vinh Hoạt Phật, đều bị Thủy Hồng Dao hấp thu, đạt đến cảnh giới Độ Kiếp, vật phẩm rơi vào trong tay áo Càn Khôn không gian., Vi Vân còn chưa kịp kiểm tra, hiện tại xem xét, phát hiện trong đó có lượng lớn tiền phù, phù chú, đan dược, pháp khí, so với tài vật của một tông môn trung đẳng còn nhiều hơn., Có thể thấy được tài vật của bọn họ ngày thường đều mang theo bên người, có pháp khí trữ vật trên người, đồ vật trọng yếu đều mang trên người, cần dùng lúc nào cũng có thể lấy. Nhưng một khi bỏ mình, thì đều làm giá y cho người. Trên thực tế mọi người đều chết, muốn những tài vật này cũng không có ý nghĩa gì.

"Hả? Đây là cái gì?"

Vi Vân từ di vật của Huyền Chân sơn nhân phát hiện một bản thư tịch thật dày, tính chất mềm mại, dẻo dai, nhưng không phải vàng cũng không phải ngọc, không biết làm bằng chất liệu gì, trên bìa có bốn chữ —— Hạo Thiên Thần Quyết!

Nhìn thấy bốn chữ này, Vi Vân nhất thời kinh ngạc, ngay sau đó liền thu vào, không dám xem xét.

Chuyện mọi người vây công Huyền Chân sơn nhân, Vi Vân đã biết được, Huyền Chân sơn nhân chính là ma tu luyện Hạo Thiên Thần Quyết mới nhập, đây là Cự Nhân tộc bài danh đệ nhất trong Cổ Vương tộc, Nhân tộc không thể tu luyện, một khi tu luyện sẽ bị nhập ma, kết quả của Huyền Chân sơn nhân chính là tấm gương.

Cho dù môn công pháp này có cường đại hơn nữa, Vi Vân cũng không dám lấy thân thử pháp. Bây giờ công pháp, thần thông và pháp bảo của hắn đều đã vô cùng khó lường. Chỉ cần một thời gian nữa thôi, hắn sẽ tu luyện tốt những thứ này, thực lực quyết sẽ không kém hơn so với thiên vận tám tiên.

"Hí..."

Vi Vân bỗng nhiên cảm thấy khó tả kích thích cơ thể tới, cả người giật mình một cái, hít sâu một hơi, vội vàng thu nhiếp tâm thần. Giương mắt nhìn lại, chỉ thấy giữa hai chân mình có một cái lưỡi thơm ngon trắng nõn liếm nhẹ trên đầu rùa của hắn, thật sự là một kích trí mạng.

"Bát sư tỷ, tốt xấu gì cũng nên nhắc nhở ta một chút, chứ không đánh lén."

Bát sư tỷ khẽ ngẩng đầu, nở nụ cười tươi rói với hắn, nói: "Chuyện này phải nhắc nhở, nếu kẻ thù tới gần thì ai nhắc nhở ngươi?" Nói xong thì cúi đầu nuốt trọn lấy cái đầu rùa của hắn vào trong miệng, từ từ gắng gượng hút một hơi dài.

Vi Vân bỗng cảm thấy hoa cúc căng lên, hai tay ấn lên trán xuống làm gió, cầm cây côn thịt dưới đưa vào trong miệng, cái miệng nhỏ ấm áp trơn bóng bị cái lưỡi trơn bóng kia cuốn lấy, thật sự là sảng khoái khó nói nên lời.

Tuy nhiên Vi Vân cũng không thường xuyên cùng các nàng hợp thể giao hoan, từ sau lần ly khai Tử Nguyệt tiên môn, đã có thời gian rất lâu không gặp, nhưng cũng không trở ngại quan hệ với nhau, dù sao đều là đệ tử Tử Nguyệt tiên môn, cùng đắm chìm, cùng nhau nũng nịu, cùng nhau hưởng thụ, vinh nhục cùng nhau, là chuyện rất bình thường.

Thất sư tỷ giẫm lên bọt nước, đi tới bên cạnh Vi Vân, nói: "Tiểu sư đệ, giúp ta tắm rửa một chút."

Lúc này Vi Vân đã ngồi dậy, hai tay vuốt ve đầu chòm râu làm cho gió làm rung, gió thổi ở trên khố của hắn, hắn quét mắt nhìn thân thể mềm mại trắng như tuyết kia, dáng vẻ đường cong lả lướt, thật sự là xinh đẹp vô cùng, vội vàng há mồm, giật giật đầu lưỡi linh hoạt của mình, nói ra: "Chỉ cần sư tỷ không chê ta đầu lưỡi thô ráp, thì mỗi ngày ta có thể giúp sư tỷ tắm rửa."

"Khanh khách..." Giao Bằng cười lên, vừa vươn một chân ngọc đặt lên miệng hắn, vừa nói: "Tiểu sư đệ, lời này là do tự ngươi nói đấy, đến lúc đó đừng hối hận."

Vi Vân lè lưỡi liếm ngón chân trắng nõn kia một cái, nói: "Thân thể của sư tỷ trắng nõn như vậy, liếm như là thức ăn ngon, làm sao ta lại hối hận chứ? Tuyệt đối không thể hối hận được." Nói xong liền nghiêm túc liếm, xoa xoa ngón chân, mu bàn chân, mắt cá chân, qua lại liếm qua mấy lần, lưu lại rất nhiều nước bọt, lại hút nhẹ ngón chân vào trong miệng.

Tỳ Hưu nhìn về phía Ngu Phi Tuyết, chân ngọc Ngu Phi Tuyết vùng vẫy ở trong nước, trên mặt cười trêu tức, trao đổi ánh mắt với mấy đệ tử chân truyền còn lại.

Cửu sư tỷ đi tới, ngồi xổm xuống bên cạnh Vi Vân, vỗ vỗ mặt của hắn rồi nói: "Tiểu tử, ngươi còn quá trẻ, ngươi cho rằng chỉ có một mình Kỳ sư tỷ thôi sao?"

"Cái gì... Có ý tứ gì?" Vi Vân nghe vậy, chân ngọc trắng nõn nhẵn nhụi từ trong miệng hắn trượt ra.

Mở miệng ra một chút, lại liếm lên chân ngọc của hắn vừa liếm liếm, nói: "Môn nhân Tử Nguyệt tiên môn chúng ta đều là tỷ muội trong nhà, giống như một người, người muốn tắm cũng không chỉ có mỗi Hạm sư tỷ... Quên nói cho ngươi biết, bổn môn có mười hai đại đệ tử chân truyền, trừ ngươi ra, cũng còn có mười một người, ba ngàn đệ tử nội môn, năm vạn đệ tử ngoại môn... Ừm, chính là như vậy. Ngươi hiểu không?"

Vi Vân nghe vậy, nhất thời ngẩn ra.

Vậy chẳng phải là nói, mỗi ngày hắn đều phải cho toàn bộ tông môn hơn năm vạn người một lần tắm rửa sao? Đùa gì vậy, một người cũng chịu không nổi, cho dù có nhiều thời gian và tinh lực để dùng, đầu lưỡi của hắn cũng hơn phân nửa đứt đoạn rồi.

Vi Vân vội nói: "Ta không nói gì!"

"Tiểu đệ đệ, đã muộn, quân tử nhất ngôn úng mã khó đuổi." Thanh âm cười hắc hắc, một tay đẩy ngã hắn, Vi Vân nhất thời cả người nằm trên mặt nước suối nước nóng.

Vừa rồi còn đang tâng bốc cho Vi Vân xuy thế ngẩng đầu lên, hai chân tách ra, ngồi xuống dưới háng hắn, vỡ ra một lỗ nhỏ, đem thịt lớn thẳng tắp của Vi Vân kẹp vào, hơi trầm xuống, liền khép kín không gian, gió khẽ nheo mắt, thỏa mãn thở dài, nói: "Ừm... Ngươi đừng nói nữa, cảm giác dùng thịt của Vân sư đệ chơi chính là khác hẳn so với lúc chúng ta chơi, cảm giác đặc biệt sung túc."

Thanh Bì bước đi chân ngọc, lại ngồi trên ngực Vi Vân, dưới huyệt vỡ ra một khe thịt màu đỏ tươi, nhắm thẳng vào cằm Vi Vân. Vi Vân nhìn mà ngẩng mắt, vô thức há mồm muốn liếm liếm, chỉ thấy bắp đùi ngọc của Lam hạ xuống mặt hắn, da thịt trắng nõn nà che kín miệng hắn.

Được rồi, trước tiên làm tắm cho thất sư tỷ.

Thân thể Vi Vân vẫn bất động, chỉ nằm yên trên mặt nước, gió thổi qua những thân côn cắm sâu vào ngực của gã, bộ dạng sạch sẽ làm cho cơ thể gã trở nên trắng nõn như tuyết. Mỗi tấc da thịt đều đưa đến miệng gã, làm cho cái đầu lưỡi của gã lần lượt đảo qua, từ chân ngọc óng ánh, bắp chân thon dài, trơn mịn như bắp đùi., Lại đến đôi môi nõn nà, đôi môi mềm mại, cái mông vểnh cao, thậm chí là cúc, sau đó là son phấn cùng bụng, sữa ngọc cao ngất, chiếc cổ trắng như tuyết, liếm liếm môi, Vi Vân nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp đã xuất hiện trước mắt, hai người bốn mắt nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ.

Tỳ Hưu không khỏi nở nụ cười, nói ra: "Vân sư đệ, ngươi đừng nói nữa, đừng có mà ăn cả cái miệng của ngươi nữa, dường như làn da của ta thật bóng loáng không ít."

"Vậy là tốt rồi."

Vi Vân có chút cảm giác thành tựu, thấy môi Chu hé mở, mỉm cười không nói, trong lòng hiểu được, liền há miệng đi liếm đôi môi anh đào của nàng, ngậm đôi môi anh đào đỏ thắm của nàng vào trong miệng, nhẹ nhàng mút vào, một cái lưỡi trơn bóng mềm mại từ trong miệng Tỳ Hưu chảy ra. Vi Vân vội vàng há miệng tiếp được, ngậm vào trong miệng hút mút, hai người thè lưỡi vào, tình ý kéo dài, khí tức mập mờ không ngừng khuếch tán ra chung quanh.

Thanh quang dán chặt tiểu huyệt vào ngực Vi Vân, nó không ngừng ma sát, từ sâu trong tiểu huyệt chảy ra từng sợi dịch nhờn nhè nhẹ, đã tích góp được một bãi dịch thể lớn ở trước ngực hắn, nó dính dính mà dâm đãng, tản mát ra mùi tanh tưởi nồng nặc.

"Vân sư đệ... Ta muốn đem cái cà lớn của ngươi kẹp chặt... A... A... A..... Thật cứng... Sắc lang này của ngươi... A..."

Phía dưới, tốc độ cắm của gió càng lúc càng nhanh, tiếng thân thể va chạm đùng đùng không ngừng vang lên, bỗng nhiên, hai chân nàng kẹp chặt lấy eo thon, đầu ngẩng cao, mái tóc đen đầy đầu như thác nước nhanh chóng tản ra, thân thể mềm mại thỉnh thoảng run rẩy một cái, mỗi lần rung động đều phun ra một cỗ dâm thủy, tưới lên đầu con rùa của Vi Vân, một hồi lâu thân thể mềm mại mới mềm nhũn, than thở dựa vào thanh tú trước mặt.

Lúc này, Giao Bằng đứng dậy đi tới, đẩy gió sang bên cạnh, sau đó hai chân hơi phân ra, ngồi xuống chỗ giữa khố Vi Vân, dùng gậy thịt của gã nhét vào trong cái huyệt nhỏ còn chưa thấm đẫm kia, bắt đầu hưởng thụ cảm giác kích thích thân thể tràn ngập của cây côn.

"Nữ nhân thối, đừng đoạt lá cà với ta... Ừm..."

Gió thổi bị đẩy té qua một bên, cả người rơi vào suối nước nóng, uống ừng ực vài ngụm nước suối. Nước suối này lẫn vào mồ hôi chúng nữ, dâm thủy, mùi vị thập phần cổ quái.

"Nào, tỷ tỷ thương ngươi."

Ngu Phi Tuyết kéo căng gió thổi, ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, hai người lập tức ôm hôn lên, lưỡi quấn quanh, thân thể mềm mại lề mề.

Bên này, hắn ngồi chỉnh tề trên mặt Vi Vân, nhét cái bắp thịt nhỏ nhắn lên miệng không ngừng thúc giục: "Mau liếm đi, dùng sức chút... Ừm... phía trên một chút... A... đúng là... Chính là chỗ đó... A a..."

Vi Vân ngậm lại củ khoai lang, mút vào một cái, liếm đến mức thân thể mềm mại của nàng run rẩy, kêu la liên tục, nước bẩn từ sâu trong hang động phân ra, không bao lâu liền nghênh đón cao trào.

Toàn thân mềm nhũn, gắng gượng đứng dậy, sau đó hướng Vi Vân vươn ra một chân ngọc tuyết trắng, nói: "Được rồi, bắt đầu đi."

Vi Vân nhìn chân ngọc của nàng, hơi ngẩn ra, phản ứng lại hỏi: "Ta nói này Cửu sư tỷ, có phải là do cái đầu của ta vừa mới tiến hành cái thứ hai hay không?"

Mở to mắt nhìn, đương nhiên nói: "Bằng không thì sao? Thứ nhất là Giao Bằng, thứ hai là ta, đường xa vạn dặm mới bắt đầu bước đầu tiên, phía sau còn có rất nhiều bước nữa."

Vi Vân ngây ra như phỗng.

Không phải là đến thật chứ? Hắn mặc dù thích sắc đẹp của các nàng, nhưng cũng không đến mức độ như thế này, mỗi ngày có ba năm sư tỷ, sư muội làm bạn vui một phen là đủ rồi, đâu cần vất vả động chúng như vậy.

Sự thật chứng minh, các nàng thật sự đến.

Ở Chử Bằng, Càn Nhược, Ngu Phi Tuyết, Phong lộng, Diệp Lý, An Cửu... Đợi sau khi chúng đệ tử chân truyền đều thể nghiệm cái lưỡi của Vi Vân một phen, những đệ tử nội môn kia cũng nhao nhao xông tới, từng người hô muốn "Hãyng lưỡi tắm".

"Vân sư huynh, ta cũng muốn tắm một cái."

"Vân sư đệ, ngươi cũng không thể nặng bên này nhẹ nha."

"Vân sư huynh, nếu ngươi không cố gắng nói tắm, trưởng lão bản môn sẽ nhanh chóng chạy tới đây, bởi vì ta sẽ mật báo. Hiểu chưa?"

...

Hơn hai ngàn đệ tử nội môn trong suối nước nóng đều đang duỗi chân ngọc hướng Vi Vân, ném ra ánh mắt mị hoặc. Ngu Phi Tuyết ngồi trên vách đá một bên, chỉ huy nói: "Không được cướp, xếp hàng đi."

Nhất thời, hơn hai ngàn cỗ thân thể trắng như tuyết xếp thành một con rồng dài trong Ôn Tuyền trì, ánh mắt từng người đều rơi vào trên người Vi Vân, nhìn hắn cố gắng hoạt động thân thể, sư tỷ trên người bị khô đồng thời há mồm thè lưỡi ra tắm cho một sư tỷ khác.

Từ khi Vi Vân tiến vào Tử Nguyệt tiên môn đến nay, thậm chí sau khi cùng hơn một ngàn đệ tử nội môn giao hoan qua, toàn bộ nữ đệ tử Tử Nguyệt tiên môn đều tâm tình nhộn nhạo, suy nghĩ lúc nào sẽ đến phiên mình, các nàng thích tuấn tú cùng thân hình, còn có tính cách tùy hòa của hắn, càng là nghe nói hắn có thể làm cho nữ nhân kia dục tiên dục tử, làm sao cũng phải thể nghiệm một phen, bởi vậy mới có cái miệng tắm rửa thịnh yến đêm nay.

"Phù..."

Lúc này Vi Vân giống như một cỗ máy, không ngừng nhúc nhích thân thể, liều mạng khô một vị sư tỷ nào đó trên người, thân thể mềm mại của một vị sư muội hoặc là sư muội, cũng liếm liếm mỗi tấc da thịt, thân thể mềm mại của sư muội, mặc dù có tu vi trong người, đầu lưỡi không đến nỗi tê dại, nhưng đã triệt để lâm vào trong dục vọng.

"A a a..."

Một lại một nữ đệ tử dưới khố Vi Vân, trong miệng phát ra âm tinh, ở trong tiếng kêu mông ngựa đạt tới cao trào, trong bất tri bất giác, trong Ôn Tuyền trì chỗ Vi Vân đã tích góp vô số nước dâm, nước trong Ôn Tuyền trì đã hoàn toàn đục ngầu, sền sệt như nước mũi nước, có nữ đệ tử thậm chí đưa tay khuấy vài cái, sau đó bôi lên mặt, làm cho một nữ đệ tử khác liếm môi, quả thực là dâm dục vô cùng.

Lúc đầu Vi Vân có thể dùng song tu công hóa thành dâm thủy làm nguyên khí, nhưng hắn cũng không làm như vậy, bởi vì các nàng dâm thủy quá nhiều, có tiết quá nhanh, căn bản không kịp luyện hóa, chỉ kịp đem oán khí của mình luyện hóa thành nguyên khí, như thế mới có thể bổ sung tiêu hao, không đến mức tinh túy mất mạng, thế cho nên mỗi lần hắn đều bắn tinh phấn., Ngọc bài đều hóa thành nguyên khí, lại về tới trong cơ thể hắn, sau đó kết hợp tinh huyết với cơ thể, một lần nữa hóa thành bọt mép, lại bắn ra, lại luyện hóa... Như thế không ngừng tuần hoàn, mới phải liên tục sung sướng tiếp tục, sảng khoái đi tới tình trạng Dạ Ngự Thiên Nữ.

Ngay tại thời điểm xử lý đệ nhất thiên nữ đệ tử, sắc trời đã bắt đầu sáng, suối nước nóng dưới thân Vi Vân cũng hoàn toàn bị dâm dục lấp đầy, nước suối nóng căn bản không kịp bổ sung, nhưng chúng nữ đều là người tu hành, các nàng đều ẩn chứa nguyên âm khí bên trong nước bẩn, rơi vào trong suối sẽ bị cái suối nước nóng này hấp thu, sau đó chuyển hóa ra càng thêm tinh thuần, càng có thêm nước nóng linh khí, ngược lại bồi dưỡng cho người tắm rửa ở đây.

Lúc này, như đơn thuần nhắc nhở Ngu Phi Tuyết, nói: "Sư tỷ, trời sắp sáng rồi."

Ngu Phi Tuyết nhìn sắc trời, vội vàng đứng dậy, nói: "Được rồi, mọi người mau đứng lên, nên mặc quần áo trở về rồi."

Lời vừa thốt ra, lập tức có nữ đệ tử bĩu môi nói: "Đại sư tỷ, chúng ta làm sao bây giờ?"

Còn hơn một ngàn nữ đệ tử chưa từng hưởng thụ qua Vi Vân "dèn tắm" đâu.

Ngu Phi Tuyết nói: "Yên tâm, sau khi trở về lập tức an bài cho các ngươi."

"Tốt a!"

Chúng nữ hoan hô nhảy nhót, đều từ trong suối nước nóng đứng dậy, mặc vào Tử Sa Y của Tử Nguyệt tiên môn, một thân ảnh uyển chuyển rời khỏi vùng suối nước nóng, bay về phía đài cao.

Giờ phút này, Vi Vân vừa mới đẩy đệ nhất thiên nữ đệ tử lên cao trào, làm xong cái lưỡi tắm cho đệ tử số một ngàn. Lúc nàng đang muốn cắm vào trong tiểu huyệt của nàng, Ngu Phi Tuyết và gió liền lùa hắn ra khỏi một vùng lầy lội, vô cùng trơn trượt, nước mũi ướt át kéo hắn ra, nói: "Nên đi thôi!"

Vi Vân ngây người nói: "Không phải còn chưa xong sao?"

Ngu Phi Tuyết vội vàng nói: "Sáng sớm là thời gian mẫu thân đại nhân cùng bảy vị trưởng lão tắm rửa. Nếu để các nàng nhìn thấy chúng ta, cam đoan không chịu nổi mà đi nhanh lên, chúng ta đổi chỗ khác."

Vi Vân buồn bực nói: "Ta vừa định bắn đây, đã bị ngươi cắt ngang rồi."

Phong đùa nói: "Vân sư đệ yên tâm, mọi người còn chưa chơi đủ, đợi chút nữa sẽ có rất nhiều cơ hội để cho ngươi bắn."

Vi Vân nghe vậy đành thôi, mặc quần áo vào, đi theo các nàng rời khỏi khu vực suối nước nóng, giơ cao cây gậy thịt lớn, đi về phía hậu điện của Tử Nguyệt Tiên Môn.

Chương thứ mười bốn, dâm loạn trong cung điện địa loạn.

Trên đường đi, Vi Vân vẫn vang vọng những lời mà Ngu Phi Tuyết vừa nói: Buổi sáng là thời gian mẫu thân đại nhân cùng bảy vị trưởng lão tắm rửa...

Vi Vân vừa nhìn cái mông vểnh lên của mấy vị sư tỷ, vừa nghĩ thầm: "Liệu sáng mai ta có thể đi tắm hay không đây... Không biết có bị đánh hay không?"

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng lại chấn động: "Sao ta lại có ý niệm như vậy, chẳng lẽ sâu trong nội tâm ta muốn gây rối với bảy vị trưởng lão? Không đúng, bảy vị trưởng lão cũng không thân thiện bằng mẫu thân."

Nghĩ tới đây, thân thể Vi Vân Hổ chấn động, đè nén tâm tư xuống, không dám tiếp tục suy nghĩ nữa.

Tử Nguyệt Tiên Sơn lơ lửng giữa không trung, cả tòa núi vô cùng rộng lớn, không hề thua kém núi Thái Huyền chút nào, như là một vầng trăng tròn vậy, kiến trúc cửa núi Tử Nguyệt Tiên Môn tọa lạc tại vị trí giữa sườn núi, cùng lúc đó, các địa phương trên núi còn lại cũng đều có tác dụng đặc biệt, tỷ như quần thể suối nước nóng ở phía sau, đỉnh núi Vọng Nguyệt Đài, còn có rất nhiều cảnh trí xung quanh kiến trúc sơn môn, đều có những diệu dụng riêng.

Vi Vân đi theo những đệ tử chân truyền của các nàng, cùng với hơn một ngàn đệ tử nội môn, không bao lâu đã đến hậu điện, trước tiên thắp hương cho tổ sư Tử Nguyệt tiên cô của Tử Nguyệt tiên môn, sau đó mới thông qua hậu điện, đi vào một cánh cửa không dễ thấy, bên trong là một tĩnh thất nho nhỏ., Bên trong đặt một cỗ quan tài tử ngọc, hiện ra ánh sáng tím nhàn nhạt, Ngu Phi Tuyết ở trên quan tài ấn xuống một cái cơ quan, chợt nghe tiếng vang ầm ầm, nắp quan tài

tự động mở ra, bên trong là một cánh cửa, dọc theo thềm đá, có thể thông xuống một chỗ địa cung phía dưới.

Đám người Ngu Phi Tuyết cất bước đi vào, Vi Vân cũng đi vào theo, dọc theo thềm đá xoắn ốc, đi tới phía dưới, liền thấy một địa cung chiếm diện tích cực lớn, phía trên khảm nạm rất nhiều dạ minh châu to bằng nắm tay, hiện lên bạch quang nhu hòa, chiếu sáng toàn bộ địa cung, nơi này vô cùng trống trải, chỉ đặt rất nhiều bồ đoàn cẩm tú, trên đó có đồ án Tử Nguyệt chỉ tông môn có.

Vi Vân đưa mắt nhìn quanh, phát hiện nơi này mặc dù phong bế, nhưng khí tức lưu động, linh khí dồi dào, rất có cảm giác đông ấm hè mát, nhất thời ngạc nhiên không thôi.

Ngu Phi Tuyết nói: "Nhìn xem, nơi này là địa cung của Tử Nguyệt tiên môn chúng ta, cũng là nơi mọi người bình thường tĩnh tu luyện, nơi này có một đường ngầm dẫn tới phía sau núi suối nước nóng, ngoại trừ đệ tử chân truyền và đệ tử nội môn, trên cơ bản sẽ không có người tới."

Nàng lại chỉ một chỗ bí mật khác, Vi Vân tiến lên xem xét, phát hiện chỗ vách tường này là một cửa ngầm, bên trong quả nhiên có một cái cửa ngầm, có từng tia từng sợi linh khí từ bên trong chảy vào cung điện dưới lòng đất, hẳn là do dòng suối nước nóng tràn ra, chẳng trách không lộ ra vẻ bực bội chút nào.

Lúc này, hơn một ngàn nữ đệ tử đều tự chọn một cái bồ đoàn rồi ngồi xuống, duỗi thân liễu, lắc lắc cái mông vểnh lên, thư giãn gân cốt.

Vi Vân cũng khoanh chân ngồi bên cạnh đám người Ngu Phi Tuyết, nghe các nàng châu đầu ghé tai kể lại những chuyện thú vị trong tông môn.

Bên kia, phía sau núi là vùng suối nước nóng.

Tám bóng người từ trên đáp xuống, đều rất uyển chuyển, thướt tha, người còn ở giữa không trung, quần áo trên người đã tự động rơi xuống trên vách đá cạnh suối nước nóng.

Tám bộ thân thể tuyệt mỹ tuyết trắng nhẵn nhụi, lồi có lõm hấp dẫn rơi vào trong một chỗ suối nước nóng lớn nhất ở giữa, thân thể chui vào trong nước, nhưng không tóe lên chút bọt nước nào.

"Mùi vị gì vậy?" Một nữ tử trong đó khẽ giật mình.

Bảy nữ nhân còn lại cũng đều nhíu mày, cảm thấy có gì đó không đúng.

Trong đó có một nữ nhân có khuôn mặt tuyệt sắc, vóc dáng hoàn mỹ, mi tâm có một nốt ruồi chu sa, chính là môn chủ Ngu Yên Vũ. Bảy người còn lại là bảy vị trưởng lão Tử Nguyệt tiên môn, phong hoa, lộng ảnh, bích diệp, vân lộ, vân lộ, muốn y, cùng với tử y, mỗi người da thịt trắng mềm, mông to mọng, một tuyệt sắc giai nhân.

Hóa ra một cái Ôn Tuyền trì lớn nhất này, chính là nơi đêm qua Vi Vân và bọn Ngu Phi Tuyết chơi đùa dâm đãng, bởi vì giao hảo với hơn một ngàn đệ tử nội môn, tiết lộ vô số âm tinh, tích góp từng tí một ở đây, dính đầy nước, không được, đến bây giờ còn chưa tán đi, mùi tanh hôi nồng đậm cùng khí tức dâm dục bay vào trong mũi đám người Ngu Yên Vũ.

Ngu Yên Vũ đưa tay xuống chộp một cái, nhìn chất lỏng sền sệt dính trên tay, khuôn mặt tuyệt mỹ đỏ lên tận cổ, ngữ khí giận dữ nói: "Bọn khốn nạn này, sao lại làm càn như vậy, chuyên chọn một chỗ này!"

Đám người Phong Hoa cũng đều không biết nói gì, các nàng làm sao không nhìn ra, đây rõ ràng đều là dấu vết những đệ tử kia sau khi vui vẻ lưu lại, nhiều âm tinh, dâm thủy như vậy, làm sao có thể là mấy người lưu lại? Hơn phân nửa mọi người đều tập trung ở một nơi này, quả thực là không biết nói gì.

Phong Hoa cười nhạt nói: "Những cô gái nhỏ này xem ra nhàn rỗi quá nên quá nhàm chán, cố ý đến gây chuyện với chúng ta. Sư muội, sau này ngươi sắp xếp cho các nàng chút nhiệm vụ, nếu như không hoàn thành được... Tử Y, ngươi cứ trừng phạt các nàng một phen." Nàng là đại đệ tử của Ngu Nhược Tiên, cũng là trưởng lão thủ tịch Tử Nguyệt tiên môn, tư cách rất già, một thân tu vi sâu không lường được, làm người vô cùng điệu thấp., Mấy trăm tuổi rồi, thoạt nhìn không đến bốn mươi, mặt mày như tranh vẽ, da thịt trắng hơn tuyết, bộ ngực to lớn, cặp mông đầy đặn, nhất cử nhất động, vô cùng mê người. Nữ nhi của nàng là đệ tử chân truyền, hai người có chút giống nhau.

Ngu Yên Vũ nói: "Sư tỷ nói đúng, nhiệm vụ không cần an bài, trực tiếp trừng phạt đi. Tử Y..."

Áo tím nghe vậy, yên lặng không nói gì.

Những người khác đều nhìn về phía nàng, chờ nàng mở miệng.

Tử Y nhìn lại nói: "Các ngươi đều nhìn ta làm gì?"

Bóng người cười nói: "Xem dáng vẻ ngươi đã nói, sao lại không nói?"

Hai tay áo tím khua động trong nước, lòng bàn tay hiện lên từng đạo tử quang, trong chớp mắt, chỗ nước suối vốn dinh dính, dâm dục này liền pha loãng ra, biến thành nước suối trong suốt, hơi nóng nhàn nhạt phiêu đãng lên trên, lại là vận công này, đem âm tinh cùng dâm thủy bọn Ngu Phi Tuyết tiết ra đều hóa thành linh khí.

Tử y giội nước suối lên ngực, chất lỏng trong suốt theo rãnh ngực rơi xuống, đi qua bụng trơn nhẵn rơi vào giữa hai chân, bộ lông mềm mại cùng môi thịt đều ngâm trong nước, như ẩn như hiện, thập phần mê người.

"Trừng phạt thì được, chỉ là sợ có người đau lòng." Tử Y nói, lại nhìn về phía Ngu Yên Vũ.

Ngu Yên Vũ lúc này híp mắt, lá bích diệp và Vũ Ly đang tựa một trái một phải trên người nàng, một người ngậm một viên mủ trắng noãn như anh đào của nàng, nhẹ nhàng mút. Đối với ánh mắt oán trách của áo tím, Ngu Yên Vũ hoàn toàn không để ý tới.

Tử Y có chút không vui nói: "Đây rõ ràng là Vân nhi đêm qua lăn lộn với các nàng, mới thành ra thế này, khi quay đầu ta đánh nó, nương nương nói thế nào?"

Ngu Yên Vũ không thèm để ý chút nào nói: "Đánh thì đánh thôi."

Tử Y có vẻ hơi bất ngờ, hỏi: "Sao lại không bảo vệ hắn?"

Ngu Yên Vũ khẽ mở mắt, mỉm cười nói: "Bây giờ chưa chắc ngươi đã đánh được hắn."

"Ta..." Tử Y nhất thời không biết nói gì.

Phong Hoa cười hặc hặc, kéo áo tím lại, ấn đầu của nàng về phía cái huyệt nhỏ béo tốt của mình, nói: "Nào, tiểu muội muội, đến chỗ tỷ tỷ này, tỷ tỷ chống lưng cho muội."

Áo tím nằm nhoài giữa hai chân của Phong Hoa, nhẹ nhàng liếm hạt đậu đỏ phấn nộn của nàng, thầm nghĩ trong lòng: "Tiểu tử kia nhìn như lang bạt lang hăng, không ngờ tu luyện nhanh như vậy, đúng là xem thường hắn rồi."

Ngu Yên Vũ thở dài: "Từ nhỏ hắn đã thiếu thốn tình yêu, cho nên mới hoang dâm như vậy, thật ra chỉ khát vọng được nhiều hơn một chút tình yêu mà thôi. Bây giờ có nhiều tỷ muội như vậy "yêu", quả thật có thể bù đắp những thiếu hụt trong mấy năm qua."

Phong Hoa cười nói: "Sư muội, ngươi nên tự mình đi " ái" hắn một phen mới tốt đấy."

Ngu Yên Vũ nghe vậy, mặt đỏ lên, hơi giận dỗi nói: "Sư tỷ làm xằng làm bậy, loại lời này cũng có thể nói lung tung."

Phong Hoa nở nụ cười: "Sư muội, ta nói loại " ái" giữa mẹ con, cũng không phải loại "yêu" giữa nam nữ, là tự ngươi nghĩ nhiều đó."

Ngu Yên Vũ lập tức không còn gì để nói.

...

Trong cung điện dưới lòng đất, Vi Vân và Ngu Phi Tuyết đang ngồi trên đệm hương bồ, hơn một ngàn đệ tử nội môn mặc sa y màu tím ở xung quanh, vây quanh thành một vòng tròn, đều nghe Vi Vân kể lại sự tích toàn thân trở ra sau khi tiến vào tà dị giáo. Từng người đều nâng cằm, trừng lớn đôi mắt đẹp, ánh mắt sáng ngời, nghe rất say sưa, thỉnh thoảng kinh hô một tiếng.

"Lúc ấy, một mình ta đơn thương độc mã đối kháng với trưởng lão tà dị chưởng môn Ngự Châu nương nương, còn có tứ đại yêu nữ bên cạnh nàng. Tuy rằng chân nhân bản thân không đánh lại được các nàng, nhưng..." Vi Vân vỗ vỗ ngực, mặt đầy ngạo nghễ "Nhưng bản chân nhân có khí Vương Giả, các nàng vừa nhìn thấy ta thì các nàng đều cảm thấy ta., Được ta thuyết phục Anh Minh thần võ, Ngự Châu nương nương chẳng những tặng ta một món pháp bảo "Vô Tự Kim Thư", còn tặng cho ta vô số dược liệu, nói lúc ta luyện đan cần dùng đến, lại để tứ đại yêu nữ bảo vệ bên cạnh, bốn đại yêu nữ kia vừa nhìn thấy ta, liền gọi ta là chủ nhân, ài... vốn là ta cự tuyệt, nhưng thấy các nàng thành tâm thành ý như thế, nên ta đành phải cố gắng đáp ứng..."

Chúng nữ tập trung tinh thần lắng nghe, mặt mũi tràn đầy kính phục cùng ngưỡng mộ.

Lúc này, Ngu Phi Tuyết bỗng nhiên cười trêu tức: "Đệ, sao ta lại nghe nói... đệ bị nhốt vào tà dị giáo rồi, về sau Ngự Châu nương nương nghe nói đệ biết luyện đan, lại giam đệ luyện đan, sau đó đệ trốn đi, bị tà dị giáo đuổi giết, hay là mẫu thân đuổi tới kịp thời, mới cứu được đệ?"

Chúng nữ vừa nghe vậy, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, nhìn về phía Vi Vân.

Phải, khoác loác bị vạch trần.

Vi Vân lau mồ hôi trên trán, lúng túng nói: "Ngươi nghe ai nói vậy? Không, không có chuyện... Địa cung bổn môn thật lớn." Liên tục nói sang chuyện khác, tránh cho Ngu Phi Tuyết tiếp tục vạch trần hắn.

Ngu Phi Tuyết ôm cổ hắn nói: "Đệ, đây là lần đầu tiên đệ làm vậy?"

"Đây là lần đầu tiên?" Vi Vân hỏi.

Ngu Phi Tuyết cười nói: "Giao hoan a, chính là tục ngữ phố phường vương triều Đại Đường " âu yếm"."

"Cái này..." Vi Vân nghe vậy hơi sững lại, điều này quả thật là có chút hồi tưởng.

Đôi mắt hạnh của Tiểu Dã nhìn hắn, nói: "Vân sư đệ, chẳng lẽ ngay cả điều này ngươi cũng không nhớ ra được sao, tỉ như sư tỷ của chúng ta, phần lớn là từ nhỏ đã bắt đầu rồi, lúc tắm trong suối nước nóng Tử Nguyệt thì vui vẻ, còn có thể tu luyện tôi thể, rất nhanh đã Trúc Cơ rồi."

Lời này quả thật không giả, phần lớn đệ tử Tử Nguyệt tiên môn là đời sau của môn nhân đời trước, muốn sinh con trai có thể đi uống một ngụm Âm Nguyệt tiên tuyền, sau đó mang thai, một năm sau có thể sinh ra nữ anh. Nói chung tư chất cũng không kém là bao., Sau khi trưởng thành đều có thể thuận lợi tiến vào tông môn, từ lúc mười mấy tuổi đã bắt đầu tu luyện, có cái sớm hơn, ví dụ như Ngu Phi Tuyết và Phong Xuy, đều là bảy, tám tuổi đã chính thức tu luyện, trước đây chủ yếu lấy tập văn biết chữ, đắp nặn tâm tính, học tập trí tuệ của thánh hiền làm chủ.

Trái lại, Vi Vân cũng đã từng gặp qua Âm Nguyệt Tiên Tuyền, nằm ngay vị trí đầu nguồn của thượng du của quần thể Ôn Tuyền. Hiện tại

không ít môn nhân đều có con gái, ở chỗ ở của mình, sẽ có đệ tử ngoại môn nhận nhiệm vụ chăm sóc và dạy bảo, nhiệm vụ từ một đến hơn mười tuổi đều có. Có đệ tử mới sinh con gái không lâu, nhưng vẫn còn chưa cai sữa, có người đệ tử đã mang thai, còn chưa sinh ra đời.

Vi Vân suy nghĩ một chút, nói: "Vào mùa xuân năm mười sáu tuổi, ta cùng hai vị đồng môn đi ngang qua thanh lâu, bị hai cô nương kia kéo vào bên trong, dâng ra quý giá đầu tiên của ta, sau đó một phát không thể thu thập, cách mỗi một tháng đều đi tiêu khiển một phen, ngay cả học nghiệp cũng hoang phế rồi. Lại nói tiếp, nếu ta nghiên cứu kỹ văn chương thánh hiền, hiện tại thế nào cũng là đại quan Minh Vương triều lớn..."

"Lần đầu tiên kiên trì bao lâu liền bắn?" Ngu Phi Tuyết lại hỏi.

Vi Vân đỏ mặt nói: "Cái này... Không tới thời gian nửa chén trà."

Chúng nữ nghe vậy, không ngừng cười khanh khách.

Thanh Chiêu hỏi: "Sư đệ, ngươi làm sao làm được như bây giờ, ngay cả Ngự Thiên Nữ cũng không thấy mệt mỏi?"

"Đây là song tu tăng thêm công lực."

"Ồ... Vậy ngươi và nữ tử yêu đương là cảm giác gì?" Dung cùng hỏi.

Vi Vân cau mày nói: "Chuyện này... Nói như thế nào đây, cùng giao hảo với các cô gái khác nhau, cảm giác không giống nhau, nhưng đều có chút kích thích và thỏa mãn."

"Vậy ngươi muốn nhất là yêu đương với ai?" Trong lá cây cũng hỏi.

"Cái này... Thật sự chưa từng nghĩ tới."

"Đây không phải là vấn đề rất đơn giản sao, ngươi cảm thấy ai đẹp nhất, ngươi thích ai nhất?"

"Đương nhiên là nương nương ta."

Câu này vừa thốt ra, Vi Vân lập tức ngậm miệng lại.

Ngu Phi Tuyết, một đám nữ đệ tử đang giương mắt nhìn hắn, mặt mũi ngây ngốc.

Vi Vân vội vàng giải thích: "Ta nói là... đây rõ ràng là hai vấn đề khác nhau!"

An Cửu cười vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Vân sư đệ, cưỡng ép giải thích chỉ là che giấu ý nghĩ thật sự trong lòng ngươi thôi."

Vi Vân á khẩu không trả lời được.

Một đám nữ đệ tử không ngừng đặt vấn đề với hắn, những vấn đề này cái nào cũng kỳ quái, từ tâm đắc tu luyện, đến thích thú, tư thế thích giao hoan nhất, vị trí nào trên người nữ tử thích nhất... Không ai không hỏi, quả thực chính là vô cứ chỗ nào là không có, cơ hồ khiến hắn chống đỡ không nổi.

Tỳ Hưu bỗng nhiên nói: "Sư đệ, ngươi biết không, chúng ta phải cảm ơn ngươi một chuyện."

"Chuyện gì?" Vi Vân phát hiện lúc này chúng nữ đều yên tĩnh trở lại.

"Cảm ơn ngươi đã đến, nể mặt bổn môn."

"A?" Vi Vân cảm thấy khó hiểu, đây là cảm tạ gì chứ?

Sư đệ cười gằn nói: "Đệ có điều không biết, Tử Nguyệt tiên môn từ vạn năm tới nay chưa từng có nam đệ tử, cũng không cho phép môn nhân qua lại với nam tử... Ta nói là loại giao thiệp đó, đệ hiểu rõ chứ., Trên thực tế có rất nhiều đệ tử thật ra là khát vọng nam nhân, cũng không phải loại người nào cũng thích nữ nhân, không biết có bao nhiêu nữ đệ tử vì vậy mà buồn bực mà kết thúc, cũng có người vụng trộm chạy xuống núi tìm nam nhân. Nhưng một khi phát hiện ra họ

thì..., Hậu quả đáng lo. Bao năm qua ngươi là nam đệ tử đầu tiên được cho phép tiến vào bổn môn, khiến chúng ta cảm nhận được vui vẻ với nam tử, đúng là rất khác biệt, loại cảm giác này rất là vui vẻ. Bây giờ toàn bộ nữ đệ tử Tử Nguyệt tiên môn đều đang hỏi chuyện của ngươi, cho nên những vấn đề này, thật ra cũng là giúp các nàng hỏi."

Vi Vân vừa nghe liền hiểu, đích xác, tuy rằng tu đạo trường sinh, cần thanh tâm quả dục, hợp với đạo hợp chân, nhưng trên thực tế, đại đa số mọi người không làm được, nếu không đã sớm thiên nhân hợp nhất, tu thành Địa Tiên rồi, còn ở lại chỗ này làm gì. Nam hoan nữ ái, thường tình, thật không biết năm đó Tử Nguyệt tiên cô vì sao phải định ra môn quy như vậy, cũng không biết là bị cái gì kích thích.

"Loại môn quy này thật sự là quá vô nhân tính rồi." Vi Vân vỗ ngực: "Các vị sư tỷ sư muội cứ yên tâm, ta luôn luôn giúp người làm niềm vui, sau này chuyện như thế cứ để bản chân nhân cảm giác được an ủi!"

Chúng nữ vừa nghe vậy liền vui vẻ.

Một nữ đệ tử có bộ dáng như cặp mông múp máp nói: "Vân sư huynh, có chuyện muốn nhờ huynh giúp đỡ đây."

"Chuyện gì thế?" Vi Vân hỏi.

Nàng nói: "Ta có đứa con gái này, đã hơn mười tuổi. Đệ tử của Tử Nguyệt tiên môn chúng ta, phần lớn chỉ có mẫu thân, không có phụ thân, có chút tiếc nuối. Ta muốn cho con gái nhận Vân sư huynh làm cha nuôi của hắn, không biết ý Vân sư huynh thế nào?"

"Không thành vấn đề." Vi Vân hào phóng nói: "Ta thấy sư muội xinh đẹp như thế, tương lai con gái ngươi nhất định cũng rất đáng yêu, sau này ta chính là phụ thân của nàng."

"Vậy thì đa tạ Vân sư huynh rồi!" Vị nữ đệ tử này khẽ mỉm cười.

Một nữ đệ tử uyển chuyển khác ánh mắt sáng lên, bụng nàng đã nhô lên, hiển nhiên có thai bên người. Nàng cũng nói: "Vân sư huynh, con gái ta sang năm liền ra đời. Ta không muốn nàng ta vừa ra tay đã không có phụ thân. Mong rằng Vân sư huynh giúp đỡ, thu nàng làm con nuôi đi."

Vi Vân gật đầu đồng ý.

Vì vậy, cả đám nữ đệ tử đều tỏ vẻ mình có con gái, Vi Vân lập tức thu lại vô số, con gái khô còn chưa gặp mặt bao giờ.

Có nữ đệ tử nói: "Vân sư huynh, ngươi xem, hiện tại ngươi đã là cha của con gái ta, vậy hai ta có quan hệ gì chứ?"

"Cái này..." Vi Vân bối rối.

Nữ đệ tử kia cười khà khà, nói: "Vân sư huynh, ngươi thoáng cái đã có thêm rất nhiều thê thiếp và con gái, kính xin bảo trọng thân thể nhen, miễn cho chúng ta vắt khô. Con gái của ta vừa tròn mười sáu tuổi, buổi tối sẽ dẫn nó tới gặp cha nuôi Vân sư huynh, hi vọng lúc đó Vân sư huynh làm muội ấy dùng sức một chút, cho muội ấy một hồi ức tốt đẹp."

Về phương diện thân thể giao hoan, Vi Vân tự nhiên là có tự tin, hắn chỉ lo lắng mình bị Ngu Yên Vũ trừng trị mà thôi, hoặc là quá mức hoang dâm, chậm trễ chính sự, hơn nữa, vạn nhất một ngày nào đó Ngu Nhược tiên xuất quan, phát hiện tông môn bị hắn biến thành như vậy, kết cục mới là đáng lo.

"Không vấn đề." Vi Vân nằm nghiêng trên mặt đất, giương mắt lên thì thấy trước mắt là một sư muội mặt trái xoan mặc hai chân của vớ màu tím, dọc theo đùi là váy sa, trong váy là một cái quần lót màu tím nhạt, vẫn là loại lúng túng, lông âm hiểm bên trong đều xuyên thấu qua khe hở lộ ra bên ngoài.

Một sư muội mặt ngỗng ngồi ở bên cạnh Vi Vân, dùng bàn tay trắng nõn lấy xuống chiếc váy của hắn, vừa vuốt ve nhục côn vừa nói: "Sư

huynh, ta không muốn uống tiên tuyền, huynh có thể giúp ta sinh con gái sao?"

Vi Vân nhún vai nói: "Ta không phải nữ tử, không biết sinh đẻ, thật sự là lực bất tòng tâm." Mắt không ngừng nhìn xuống phía dưới mặt sư muội mặt trái xoan lúc trước.

"Vậy ta sinh giúp ngươi nhé." Vị sư muội mặt ngỗng kia lại nói.

"Dừng lại!"

Ngu Phi Tuyết thấy các nàng không dứt, vội vàng cắt ngang, nhắc nhở: "Các ngươi muốn chơi đùa thì tranh thủ thời gian, vạn nhất mẹ ta bỗng nhiên muốn gặp hắn, xem các ngươi tìm ai chơi."

Chúng nữ nghe vậy, liền vội vàng đứng lên vây quanh Vi Vân, cũng không cởi quần áo, trực tiếp quấn quanh người hắn.

Vi Vân vừa há miệng ngậm lại hai môi anh đào cùng một cái lưỡi non đưa về phía trước, vừa cởi quần áo trên người ra, lập tức cảm thấy có hai vị sư muội ngồi xổm trước người hắn, một người thì ngậm đầu rùa, một người thì liếm nhục côn của hắn, cảm giác ướt át ôn nhuận, cảm giác sảng khoái truyền khắp toàn thân từ dưới thân.

"Xùy... "

Tiếng vải rách vang lên, một nữ đệ tử dáng vẻ như phong vận phụ nhân cong mông to xuống, váy hạ vẩy xuống, đũng quần lót dưới sự thúc giục pháp lực của nàng ta liền nứt ra, lộ ra hai cái trứng trắng như tuyết vểnh lên, còn có cái cúc phong màu đỏ sậm, còn có huyệt thịt béo múp bên dưới., Lông mao dày đặc, vừa nhìn đã biết dao động cực kỳ, dọc theo bờ mông nhìn tới, chỉ thấy ướt sũng, ngay cả lông chim cũng bị ẩm ướt, tản mát ra mùi tanh nhàn nhạt, khí tức dâm dục chính thức lan tràn trong địa cung.

Vi Vân thấy nàng không ngừng lắc lắc cái mông to, liền tiến lên hai bước, đứng ở phía sau nàng, dùng gậy thịt to nhắm ngay kẽ thịt

huyệt nhỏ của nàng, từng chút một cắm vào, tiến vào trong một cái khoang ấm áp., Sau khi rút ra vài cái, từ vũng thịt Hỏa ngô dày đặc quấn lên, kẹp lấy hắn thầm hô kích thích. Vi Vân vuốt ve bụng của nàng, phát hiện bụng nàng nhô lên, chính là nữ đệ tử vừa rồi còn mang thai kia, liền hỏi: "Sư muội, ta cần điểm nhẹ sao? Có thể làm hỏng con trai của muội hay không?"

"A..." Lại thấy nàng tao mị lắc cái mông béo, nói: "Không cần, dùng sức làm khô là tốt rồi. Đúng rồi, Vân sư huynh, có rảnh thì giúp đánh mông ta đi, ta rất thích... A..."

"Được rồi."

Vi Vân nghe vậy, liền không cố kỵ nữa, buông tay buông chân, hung hăng làm khô, nhục côn thô to đánh thẳng Hoàng Long, ra ra vào vào vào trong lỗ nhỏ trên bắp thịt của nàng, mỗi lần tiến vào đều đụng vào da thịt mềm mại, lúc rút ra thì mang theo nước lã, bắn tung tóe trên mặt đất, thỉnh thoảng vươn tay vỗ mông béo múp của nàng, ngẫu nhiên phát ra tiếng vang thanh thúy "Bốp", đôi mông mập mạp trắng như tuyết có co dãn, trong lúc vỗ nhộn nhạo gợn sóng đẹp mắt.

Một nữ đệ tử dáng người cao gầy đi tới, đem một đôi song nhũ trắng như tuyết từ trong quần áo thả ra, đem một cái bộ ngực trong đó đưa đến bên miệng Vi Vân. Vi Vân hơi hơi quỳ gối cúi đầu, ngậm lấy tuyết nhũ kia, liếm liếm mép, ngọt ngào mềm mại, khẽ mút một cái, lại có chất lỏng ngọt ngào từ bên trong chảy ra, nhất thời vừa kinh vừa mừng, mút cỏ không ngừng.

Thiếu nữ này một bên đem hai vú con đưa đến miệng Vi Vân, một bên cười nói: "Vân sư huynh, vốn dĩ sữa còn dành cho con gái ta đều bị huynh hút sạch hết rồi, sau khi trở về ngươi phải nghĩ biện pháp cho con gái ta ăn no mới được."

Vi Vân dừng một chút, phun ra khỏi lồng ngực, cũng mặc kệ nước sữa từ khóe miệng hắn chảy xuống, chỉ nói: "Sư muội, sữa sữa ta không có, chỉ có sữa đậu nành, có muốn hay không?"

Nữ đệ tử này cười khúc khích, nói: "Cũng được."

Vi Vân lại vùi đầu vào ngực nàng, tham lam liếm liếm bộ ngực trắng noãn đầy đặn của nàng, mút nước ngọt chảy ra từ bên trong hàm sữa non nõn kia, thật sự là mỹ vị cực kỳ.

"A... dùng sức, ta sắp tới rồi... A a a..." Thiếu phụ sư muội trước người bỗng nhiên phát ra liên tiếp tiếng sóng kêu, bờ mông béo múp lắc lư không thôi, bụng dưới kịch liệt co rút lại, thịt mềm trong huyệt nhỏ co rút bất định, kẹp cả người Vi Vân mềm nhũn.

Lúc này, nữ đệ tử cao gầy bên cạnh bỗng nhiên phun ra hương thơm bên tai Vi Vân, dí dỏm nói: "Sư huynh, lúc huynh đùa Phi Tuyết sư tỷ, cảm giác có gì đó khác với lúc đùa giỡn chúng ta sao? Nàng ta chính là tỷ tỷ của huynh đấy, huynh ngay cả tỷ tỷ của mình cũng chơi..."

"Cái này... A..." Vi Vân không thể tưởng được nàng sẽ hỏi loại vấn đề này, nhất thời bị kích thích đến toàn thân giật mình một cái, không cẩn thận nhịn được liền bắn ra một cỗ hoa trướng, vội vàng hung hăng cắm một cái, hầu như xuyên qua thịt mềm như trái tim của phụ nữ sư muội trước người, bắn ra một cỗ tinh tương, tất cả đều đánh vào chỗ sâu trong phần mộ của nàng, cũng không biết có thể là thai nhi đang thai nghén bên trong hay không.

Vi Vân rút ra nhục côn, thiếu phụ sư muội trước người liền xụi lơ ngã xuống đất, thở hồng hộc, thân thể mềm mại vẫn đang run rẩy không thôi. Trên thân nhục côn của Vi Vân còn treo từng dòng nước dâm tà cùng gợn sóng, một thiếu nữ sư muội lập tức tiến lên, ngậm đầu rùa của hắn lại liếm liếm mút.

Vi Vân giương mắt nhìn lên, chỉ thấy trong địa cung một mảnh thịt rừng trắng như tuyết, những nữ đệ tử nội môn này đều đã mặt đỏ tới mang tai, ôm nhau hôn, vuốt ve, không ngừng thở dốc, có người đã cởi sạch mình, chỉ để lại một tấm chăn màu tím ở trên người., Thuận tiện làm việc, một bộ y phục rơi trên mặt đất, có quần lụa mỏng được quăng lên, rơi vào trên đầu Vi Vân, mới đem quần lụa tháo xuống, lại

có nữ đệ tử trần truồng phi thân tới, rơi ở trên người hắn, từ phía trước ôm lấy hắn., Một đôi chân đẹp như tơ rác kẹp bên hông hắn, trong miệng hô "sư huynh ta muốn", vừa vặn lắc cái mông béo nhẫn nhụi của Vi Vân, một bên ôm đầu, đem một đôi nhũ lớn trắng như tuyết đè lên mặt hắn, khe ngực thật sâu đem khuôn mặt Vi Vân kẹp ở bên trong, Vi Vân chỉ cảm thấy một trận xúc cảm mềm mại, vội vàng há mồm liếm, ngậm bên cạnh một con nhũ lớn cắn bên cạnh, ăn đến miệng đầy mùi sữa.

"A... Ha ha... Không nhìn ra được, thì ra Vân sư huynh thích uống sữa... Ha ha... Cho ngươi ăn đủ nhiều..."

Nữ đệ tử này đem một đôi nhũ cầu trắng như tuyết không ngừng đưa vào miệng Vi Vân, lại đem tiểu huyệt đặt sát vào bụng Vi Vân, dùng sức ma sát, lưu lại ở phía trên rất nhiều nước bẩn, trơn trượt vô cùng., Mang theo thân thể của nàng trượt xuống, bỗng nhiên cảm thấy bị một cái gì đó cứng rắn giống như sắt nung đỏ chặn lại, chính là một cây gậy thịt thô to, nâng cả thân thể kiều mị đẫy đà của nàng đứng lên, vị trí nghiêm chỉnh hơn một chút., Viên đại quy đầu kia thuận theo cái phao ướt át bẩn thỉu của nàng, trượt vào trong hang thịt nhỏ nhắn mềm mại của nàng, thuận thế chui vào chỗ sâu huyệt nhỏ, đẩy ra chồng chất lên da thịt nhụy hoa, tràn ngập toàn bộ khu vực, nhất thời hai người đều cảm thấy thỏa mãn.

"Sư muội, bộ ngực của muội lớn như vậy không nói, mà huyệt nhỏ cũng béo tốt bó chặt, xem ra công phu bình thường đều luyện đến mức này rồi."

Hai tay Vi Vân nâng cái hốcp béo của nữ đệ tử nhũ khổng lồ này, dùng sức ưỡn thân dưới, thịt côn thô dài xuyên qua lỗ thịt, ra ra vào một trận tê dại, bắp thịt mềm mại bóng loáng không ngừng đè ép xuống, từ đầu rùa đến gốc cây nhục côn., Toàn bộ bao bọc ở bên trong, kín kẽ khép lại cùng một chỗ, lại bị nước bẩn trong huyệt nhỏ chảy ra ồ ồ ướt, theo Vi Vân rút ra, giọt nước dâm theo tính khí hai người kết hợp chảy xuống dưới, chảy tới trên trứng Vi Vân, sau đó nhỏ xuống mặt đất.

Vi Vân bỗng nhiên co rút lại, thoáng cái là liên tục mấy trăm lần mạnh mẽ khô, làm cho nữ đệ tử trên người phát ra tiếng kêu "A a" không ngừng, rất nhanh trong một trận loạn chiến đã tới cao trào, cả người liền mềm nhũn. Theo Vi Vân rút cây gậy thịt ra, bỗng nhiên một cỗ lớn nước dâm từ trong huyệt nhỏ nữ đệ tử ngực lớn phun ra, giống như là đang tiểu, trên mặt đất rắc xuống một bãi nước tanh hôi.

"Sư huynh, đã nói là tắm rồi mà?"

Một nữ đệ tử dài chân nói xong, liền đẩy Vi Vân ngã xuống, để hắn nằm trên mặt đất khô ráo bạch ngọc, sau đó vươn ra một cái giày ngọc nhu mỹ, nhẹ nhàng rơi vào trên mặt hắn, dùng lòng bàn chân ma sát bộ mặt hắn, lòng bàn chân nhẵn nhụi nõn nà lướt qua làn da, cảm xúc tuyệt vời cực kỳ, khiến người ta tiêu hồn.

"Thật là thơm."

Vi Vân nhìn đôi giày thịt chân trước mắt, trong lòng tuôn ra vô hạn yêu thích, hai tay bắt được, không cho bàn chân này lộn xộn, nhẹ nhàng vuốt ve mấy lần, cảm thụ được đường cong mềm mại của cái giày này, mềm mại và ưu mỹ, sau đó dùng môi môi tỉ mỉ hôn lên trên, hôn mỗi một phân tư vị trên đó, ngửi mùi thơm từ bắp chân và mùi đồ ăn trên đó, trong lòng cực kỳ thỏa mãn, lại vươn đầu lưỡi ra liếm láp cùng hấp thu, tựa như nếm thử mỹ vị tuyệt thế.

"Sư huynh liếm thật nghiêm túc..." Nữ đệ tử trông có vẻ như Vi Vân đang chăm chú thưởng thức chân ngọc của nàng, cảm thấy dưới chân có chút tê dại, khoái cảm lấy từng trận điện lưu làm trung tâm lan tràn khắp toàn thân, nhất thời khuôn mặt ửng đỏ, híp mắt hưởng thụ, trong miệng không khỏi phát ra tiếng rên rỉ "Ừm".

Lúc này, bên cạnh lại vươn tới mấy cái kiếm, mấy nữ đệ tử đều đem chân thịt rơi vào trên mặt Vi Vân, ngực, bụng, thậm chí trên thịt côn cùng trứng ở dưới cơ thể, không ngừng cọ xát da hắn, trêu chọc đại lão nhị của hắn.

Một nữ đệ tử bột phấn nhạt không lông ngồi xổm xuống, ngồi xổm trên đầu Vi Vân, dùng bàn tay ngọc nhẹ nhàng vuốt ve huyệt nhỏ cùng âm khúc của mình, vừa mềm mại vừa nói: "Ừ... sư huynh, vừa rồi ngươi nói... Ngươi thích nhất là lấm la lấm lem... Mạt dầu của sư tỷ tự nhiên có thể ăn no cái miệng nhỏ thèm nhỏ này của ngươi... Bất quá, sư muội ta tiểu huyệt Bạch Hổ này cũng không tệ, sư huynh có muốn nếm thử không?"

Nói xong, nàng liền ngồi xổm xuống, rồi gom cái mồm không lông của mình lại gần miệng của Vi Vân.

Vi Vân đem một cái tất ngọc trong miệng chảy ra, sau đó vươn đầu lưỡi đi liếm cái huyệt nhỏ Bạch Hổ này, đầu lưỡi từ trên đầu lưỡi bắt đầu âm trầm, hướng bên trên liếm đi, đảo qua cái kia một khe thịt dài nhỏ giống như sợi tơ hồng, dừng ở trên âm nghị, hấp thu một phen âm cố ý, lại ở chung quanh bờ môi phấn nộn hút mút mấy lần, sau đó thu hồi lưỡi, nói: " huyệt nhỏ Bạch Hổ của sư muội thật sự mỹ vị, thật sự là đẹp mắt, về sau ta cũng không sợ đói nữa."

Nói xong còn liếm hết dâm dịch trên miệng mình, tiếp theo lại đi liếm ngón tay trên mặt.

Nữ đệ tử trong tiểu huyệt Bạch Hổ khẽ cười một tiếng, vẫn như cũ ngồi xổm trên đầu Vi Vân, một tay đẩy khe hở huyệt nhỏ ra, một tay đẩy nhanh Âm Đề phấn nộn của mình, trong miệng phát ra từng trận rên rỉ, chỉ chốc lát sau, cặp mông trắng như tuyết vốn lắc lư bỗng nhiên dừng lại, ngay sau đó cái mông vểnh lên lắc một cái, hai cái vớ vừa mở ra khép lại đôi chân đẹp., Bụng dưới co rút lại, liền từ trong khe thịt đỏ không lông kia, từng tia từng sợi chất lỏng dâm dục rơi xuống, đều rơi vào đầu Vi Vân, trên mặt cùng trong miệng, còn có nữ đệ tử khác trên chân sữa, thời điểm Vi Vân liếm chân, đem nước dâm đãng phía trên cũng liếm vào miệng, nhất thời càng lộ ra càng thêm dâm loạn.

Một con lại một con rụng xuống, cơ hồ trải rộng toàn thân Vi Vân, có con cọ sát trên mặt hắn, có con tới ngực hắn, có con ở bụng hắn đè

ép, có sát nhập thành huyệt chân giáp lấy thịt côn của hắn, ép đầu rùa của hắn, đây trứng của hắn, còn có con trên đùi cùng chân hắn quanh quẩn ở trên., Vô cùng thô sơ nhìn lại, như thế nào cũng có hơn hai mươi cái chân ngọc, tất cả đều mặc những vớ màu tím, có cái chân mảnh khảnh nhu mỹ, có cái ngón chân nhỏ nhắn lung linh, có cái lưng chân có cảm giác thịt, có cái lòng bàn chân một mảnh mềm mại, có cái mang theo trẻ con mập mạp, đều là mê người, hương vị mềm mại.

Vi Vân nằm ngửa trên mặt đất, không ngừng liếm đôi giày thịt bên miệng, thoáng quan sát, đôi mắt rực rỡ muôn màu là những chiếc giày ngọc thon dài cùng những chiếc giày trắng noãn mềm, mùi thơm của trận trận cước cùng mùi thơm của những tuần ăn không ngừng tràn vào xoang mũi, loại tràng diện này, hưởng thụ như thế, tuy rằng không có rút vào huyệt thịt kịch liệt như vậy, nhưng cũng khiến người ta tiêu hồn đoạt phách, muốn dừng không thể, nhất là trên thị giác làm người ta toàn thân tê dại, không thể chính mình.

Thôi được, hoạt động "nửa miệng" đã nói rõ bỗng nhiên biến thành hoạt động " liêm chân".

Vi Vân chỉ lo bản thân bận không xong, vừa mút bắp chân, vừa vuốt ve từng cái chân ngọc trên người. Một cái kích động, bỗng nhiên từ ngực mọc ra bốn cánh tay, vuốt ve trên chân những nữ đệ tử này, làm cho những nữ đệ tử này kinh hô một trận.

Đám đệ tử chân truyền Ngu Phi Tuyết đang triền miên cùng một chỗ nghe vậy, thấy Vi Vân sử dụng thần thông, Ngu Phi Tuyết vội nói: "Không được phép gian lận!"

"Được rồi..."

Vi Vân rơi vào đường cùng, đành phải thu thần thông, thành thành thật thật dùng môi lưỡi cùng hai tay, cần cù chăm sóc, không ngừng cảm nhận khoái cảm khi sờ chân.

Bảy nữ đệ tử đang giao đủ cho Vi Vân cảm thấy cây côn thịt dưới chân bỗng nhiên bành trướng lên một chút, trở nên càng ngày càng nóng bỏng, biết hắn muốn bắn, đều là cười. Trong bảy nữ đệ tử này, trong đó hai người mặc dù chỉ dùng mỗi cái vớ ngọc cào trứng của hắn., Nhưng cũng có thể cảm giác được nhiệt khí trên đó càng ngày càng nhiều. Năm nữ đệ tử khác, trong đó bốn người sử dụng một chân ngọc, hai cặp chân đạp vào thân côn của Vi Vân, trên dưới ma sát với nhau, mặc dù có bốn chân ngọc đặt trên thân côn., Nhưng bởi vì nhục côn quá thô to quá dài, vẫn còn chỗ trống, một nữ đệ tử cuối cùng là dùng lòng bàn chân đặt trên đầu Vi Vân, vị trí tè ra mắt, xoay quanh co bức bách và ma sát.

Dưới sự kích thích toàn diện như thế, Vi Vân làm sao chịu nổi, hồn tiêu đến cực điểm, nhất thời có kích xạ mãnh liệt.

"Hít..." Vi Vân không khỏi chủ động giơ cao cây côn thịt lên, không ngừng co rút ở giữa chân ngọc của các nàng.

Bảy nữ đệ tử cảm thấy dục vọng nồng đậm của hắn muốn bùng nổ, nhất thời càng thêm ra sức, dùng chân ngọc nhanh chóng ma sát, tròng vào, bỗng nhiên thân côn bành trướng, tựa như thiết côn cứng rắn, tản mát ra một cỗ nhiệt khí, ngay sau đó liền từ chỗ tiểu nhãn bắn nhanh ra một cỗ tinh tương nồng đậm mà trắng đục, bởi vì đầu rùa bị tâm bàn tay của một nữ đệ tử trong đó đè chặt., Xạ ra bã bài liền bộc phát tại lòng bàn chân nàng, đánh vào phía trên, lại bắn tung tóe ra chung quanh, dọc theo đầu rùa nhỏ xuống, rơi vào trên bàn chân mấy nữ đệ tử còn lại, giống như một mảnh sóng trắng. Ước chừng bắn ra hơn mười cỗ, một hồi lâu, nhục côn của Vi Vân mới đình chỉ bắn tinh, thân côn vẫn còn hơi hơi run run.

"Chậc chậc, bắn ra rất nhiều, Vân sư huynh thật sự là sắc..." Một nữ đệ tử đem tất cả ngón tay ngọc giơ lên, dùng ngón tay ngọc gạt tinh tương trên chân mình.

"A..."

Lúc này Vi Vân đang dùng tay bưng mấy chiếc tất trên mặt, trong miệng còn ngậm một chiếc, dáng vẻ không hề nhúc nhích, đang trải nghiệm khoái cảm khi bắn tinh, sau khi bắn xong, hắn khẽ mở mắt, xuyên thấu qua khe nhỏ giữa các khe hở giữa hai chân thịt của những vớ trước mắt, nhìn thấy mấy nữ đệ tử kia ngồi xổm xuống., Lão nhị vươn một cái lưỡi hồng nhạt ướt át bóng loáng ra, đồng thời liếm lên trên rất nhiều vạc nở cùng dâm thủy của hắn, đầu lưỡi đảo qua nhục côn, miệng ngọc hàm súc súc đầu, đem chất lỏng phía trên đều ăn vào miệng, còn có liếm trứng, cũng có ở trên thân côn càn quét qua lại, vốn thịt lớn hơi lộ ra mềm lại vừa cứng rắn không gì sánh được.

Vi Vân nhìn đôi chân đẹp như rừng rậm trước mắt, từng khuôn mặt xinh đẹp tuyết trắng, từng cái từng cái sữa ngọc căng tròn, từng cái từng cái huyệt nhỏ mềm mại, hơn nữa trên người tơ lụa chân ngọc cùng lưỡi non kích thích, càng xem càng cảm thấy không chịu nổi, liền đẩy ra trên thân vớ trên tay ngọc chân, ưỡn người đứng lên, ưỡn thẳng thân cây thân hình to lớn, đứng thẳng thân hình to dài., Tiện tay ôm lấy một thiếu nữ mặt trẻ con trước người, nắm lấy một cái tất la bàn chân ngọc của nàng, hơi tách ra, sau đó đem gậy thịt đưa vào trong huyệt nhỏ của nàng, hơi cắm vào, liền cảm thấy một hồi kích thích, cà kê như vào bùn lầy, lại ôn nhuận mềm mại, tràn đầy cảm giác co dãn cùng cảm giác thịt mềm mại., Từng trận lực đạo quấn chặt thân côn, kẹp tới thân thể hắn mềm nhũn ra. Vi Vân ôm sư muội trước người, dùng sức khô, "Phốc phốc, phốc phốc" tiếng khí ma sát, cùng với tiếng thân thể va chạm "Bốp bốp", kèm theo tiếng kêu của tiếng rên và sóng kêu, thanh âm hỗn tạp khác thường cùng một chỗ, liên tiếp không ngừng vang lên.

"A a a... Sư huynh... Người ta sắp chết rồi... Ô ô ô... Giết chết ta cho xong... A..."

Vi Vân bị sấy khô một trận mãnh liệt, làm cho thân thể nữ đệ tử trước mặt run rẩy, hồn vía lên mây, nàng chưa bao giờ được chiếu cố như thế, không nói tới việc chưa từng đụng tới nam nhân, mặc dù đã chạm qua, nhưng cũng chưa từng gặp qua người nào dài và thô to

như vậy., Mãnh lực như vậy, quả thực so đấu pháp còn kịch liệt hơn, khiến nàng có cảm giác ngất đi, cả thân thể như muốn tan rã, cảm giác sung sướng truyền khắp toàn thân từ huyệt nhỏ xuống khiến cho nàng như muốn chết, từng luồng lớn dâm thủy từ trong huyệt nhỏ tuôn ra., Lại bởi vì huyệt nhỏ bị nhục côn ngăn chặn, không thể tiết ra ngoài, đều đọng lại trong cung, bụng có hơi nhô lên. Sau khi nàng cao trào, Vi Vân mới đột nhiên đỉnh đầu, đầu rùa hung hăng đụng vào thịt tươi như hoa của nàng ta, đụng "A" một tiếng, cả người đều dựng chăn mền lên.

"Sảng khoái a."

Lúc này Vi Vân mới rút thịt côn ra, theo đầu rùa rời khỏi cửa huyệt, huyệt vị nữ hài nhi này mở ra, một cỗ dâm thủy giống như hồng thủy, từ bên trong râu mép phun ra, đều rơi trên mặt đất, ngay sau đó nàng lại "A" một tiếng, từ trong nước tiểu bắn ra một dòng nước tiểu trong suốt, nước tiểu nóng hổi đập vào bắp đùi cùng đùi Vi Vân.

Vi Vân nghiêng người tránh đi, mặc kệ nàng nước tiểu thành bộ dáng thế nào, trực tiếp ôm lấy một nữ đệ tử mập mạp trẻ con bên cạnh, đem nhục côn cắm vào trong huyệt nhỏ của nàng, tiếp tục làm khô. Hai nữ đệ tử đi tới, một người hôn Vi Vân Tác Tư., Một bàn tay bắt được đặt vào trong huyệt nhỏ của mình. Vi Vân một bên cầm khô thiếu nữ trước người, rung động tưng bừng, một bên hôn một thiếu nữ khác, hôn chiêm chiếp hữu âm thanh, đồng thời dùng ngón tay đào móc huyệt nhỏ non của thiếu nữ thứ ba, đào ra rất nhiều dâm thủy., Thịt huyệt mềm mại đều theo ngón tay đào lộ ra ngoài, mềm mại, mềm mại, khiến người ta nhịn không được muốn yêu thương một phen. Chỉ chốc lát sau, cô gái trước người cao trào rồi., Vi Vân lập tức rút thịt côn ra, cắm vào trong cơ thể thiếu nữ bên cạnh tiếp tục rút ra, một khắc cũng không ngừng, liên tục tiến hành vận động, nữ đệ tử sau cao trào đều xụi lơ trên mặt đất, lại có nữ đệ tử mới xông lên phía trước cầu hoan.

Tiếng gầm dễ nghe trong địa cung không ngừng vang lên...

Theo thời gian trôi qua, đến chạng vạng tối, đồng hồ trễ của Tử Nguyệt tiên môn vang lên, tiếng chuông du dương, dù là trong địa cung cũng có thể nghe thấy.

Ngu Phi Tuyết cùng mấy đệ tử chân truyền lúc này mới bừng tỉnh, từ tư thế ôm ấp lẫn nhau đứng dậy, vừa mặc quần áo, vừa nhìn quanh, liền thấy một hình ảnh làm cho các nàng đều cảm thấy khiếp sợ.

Chỉ thấy bên trong địa cung lúc này, trên mặt đất rộng lớn, thân thể tuyết trắng nằm đầy đất, trên thân thể từng nữ đệ tử Tử Nguyệt tiên môn chỉ mặc ống tơ lụa màu tím, đổ đầy dâm dịch, vạc tinh thậm chí nước tiểu trên mặt đất bạch ngọc, bộ dạng loạn tình mê ly, mắt sáng như sao mê ly., Một tay vuốt ve tuyết nhũ của mình, một tay vuốt ve huyệt nhỏ của mình, còn đang rên rỉ nỉ non. Có ba lượng ba lượng ôm nhau cùng liếm liếm, thân thể mềm mại lắc lư nhè nhẹ, toàn thân từ trên xuống dưới, trong miệng, miệng thì rên rỉ., Phần bụng, phần bụng, thậm chí là mông, Cúc Lôi, cái hang nhỏ, còn có dấu chân phía trên, không khỏi dính đầy dâm thủy. Toàn bộ địa cung đều tràn ngập khí tức dâm đãng vô cùng, nồng đậm mùi khét lẹt qua lại phiêu lãng, tình cảnh dâm loạn không nói nên lời.

"Bộp bộp bộp..."

Tiếng cơ thể va đập kịch liệt vẫn đang vang vọng dưới Địa Cung. Đám người Ngu Phi Tuyết đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy hơn mười nữ đệ tử đang nằm ngửa trên mặt đất xếp thành một hàng chữ Nhất, hai chân thon dài xinh đẹp tách ra, lộ ra huyệt động nhỏ ở giữa, chỉnh tề không gì sánh được. Trên mỗi người bọn họ đều có một nữ đệ tử đang nằm sấp, tất cả đều ưỡn cái mông trắng như tuyết đầy đặn, lộ ra cái bắp đùi trắng nõn và cái huyệt nhỏ ở giữa., Chuyện này còn chưa xong, trên người các nàng còn có một nữ đệ tử khác, cũng giống như vậy, vểnh lên cái mông trắng như tuyết, lộ ra cái trứng mật trắng nõn, nói cách khác, tổng cộng chồng lên ba tầng, giống như mười mấy tòa núi thịt vậy, các nàng ai cũng thở hồng hộc, tiếng dâm đãng vang lên không ngừng.

Sau đó, là một thiếu niên tuấn tú dáng người cao ngất đang đứng sau lưng các nàng, một cái thân hình thô to, thẳng tắp, thịt lớn thẳng tắp, tần suất cao, liên tục không ngừng khô huyệt mật của các nàng, lần lượt đem thịt côn nhét vào trong lỗ thịt các nàng, hung hăng vụt vào. Thiếu niên chơi đùa hết sức nhập thần, vẻ mặt hưng phấn, hai mắt bốc lên tinh quang, thao tác làm cho động tác thành thạo mau lẹ.

"Sư huynh, Cúc Hoa, nên làm hoa cúc rồi..." Lúc này, nữ đệ tử trước người thiếu niên nói.

Thiếu niên liền rút thịt côn ra, rõ ràng từng chút một cắm vào trong cái lỗ đít màu phấn tím hơi mở của nàng, sau đó lại là một hồi giần giật.

"Cái này..."

Một màn này khiến đám người Ngu Phi Tuyết trợn mắt há hốc mồm, hầu như đã quên tự hỏi.

Vẫn là gió thổi mở miệng trước tiên, nói: "Vân sư đệ, ngươi vẫn chưa xong sao?"

Vi Vân nghe thấy có người gọi, lúc này mới dừng một chút, sau đó tiếp tục vụt lên, quay đầu nói: "Ta đã bắn rất nhiều lần rồi, các sư muội cũng đã chơi đùa rồi, ta đem cái miệng nhỏ của các nàng, huyệt nhỏ và hoa cúc đều thông suốt một lần, đây đã là lần thứ hai rồi, tốc độ của ta luôn rất nhanh."

A, nguyên lai là lần thứ hai, hơn nữa ngay cả lỗ đít cũng đánh qua, không thể không cảm thấy khiếp sợ đối với hiệu suất của Vi Vân. Vốn tưởng rằng phải mất ba đến năm ngày mới có thể nhìn thấy những nữ đệ tử này một lần, ai ngờ hắn nhanh như vậy.

Trên thực tế, thời gian những nữ đệ tử này đạt tới cao trào cũng không phải chia đều theo suy nghĩ của bọn họ. Tỉ như mỗi nữ đệ tử phải mất thời gian một chén trà mới có thể lên cao trào, nhưng không phải như vậy. Mà là lần duy nhất kết hợp với nhiều nữ đệ tử, hôn

nhau cùng hôn mê., Sẽ đồng thời kích thích mấy người, đồng thời, một nữ đệ tử sau cao trào, một nữ đệ tử khác sẽ bị loại không khí kích thích này ảnh hưởng, sẽ gia tốc lên cao trào của nàng, khả năng làm nữ đệ tử này., Trái lại nữ đệ tử đứng xem cuộc chiến thì cao trào trước tiên, bởi vậy trong quá trình quần giao sẽ rút ngắn thời gian cao trào, Vi Vân lúc này mới có thể dùng một ngày để đánh bay hơn một ngàn nữ đệ tử, bản thân cũng phải bắn hơn trăm lần.

Ngu Phi Tuyết nói: "Mau mau kết thúc, sau đó dọn dẹp một chút. Đợi lát nữa chúng ta sẽ đến tiền điện gặp qua môn chủ và các trưởng lão. Ta sẽ chờ phân phó, nói không chừng sẽ có nhiệm vụ phải hoàn thành."

"À, được, lập tức!"

Vi Vân nghe vậy, vội vàng gia tốc xen vào, đem hoa cúc của thiếu nữ trước người làm cho nóng bỏng không gì sánh được, cái mông vốn trắng nõn lúc này đều ửng đỏ, đây là bị đánh, Vi Vân vừa đánh vừa xoa mông các nàng, trái lại càng thêm kích thích dục vọng của các nàng.

Một lần cuối cùng mãnh liệt xen vào, Vi Vân rút cây côn ra, bắn ra những cái mông to tròn màu trắng như tuyết về phía trước, tạo thành những luồng tinh tương trắng noãn, lốm đốm rơi trên người các nàng, sau đó thở ra một hơi trọc khí.

"Phù... sảng khoái quá." Vi Vân vừa tìm kiếm quần áo của mình vừa cảm động nói: "Đa tạ lỗi của các vị sư tỷ sư muội, ta chưa bao giờ nghĩ tới có thể vui vẻ hòa thuận cùng mọi người như vậy, giống như một thể."

"Vân sư huynh, chúng ta cũng phải cảm ơn ngươi, ngươi cũng rất khỏe, khiến chúng ta rất thoải mái, hy vọng loại thịnh hội này có thể đến thêm mấy lần."

"Còn có con gái chúng ta lúc đó cũng xin sư đệ chiếu cố nhiều hơn."

Chúng nữ vừa đứng dậy mặc y phục, vừa nói.

Mọi người sử dụng pháp thuật, dọn dẹp hỗn độn địa cung một phen, lại dùng vật dâm ô của bản thân dùng "Tịnh Thủy Quyết", sau đó dắt tay rời khỏi địa cung, từ hậu điện chuyển ra.

Từng đệ tử nội môn tản đi, còn đệ tử chân truyền thì đi đến tiền điện.

155

Chương Hồng thứ mười bốn trừng phạt cảnh giới.

Vi Vân đi theo đám người Ngu Phi Tuyết, đi tới đại điện Tử Nguyệt phía trước, phát hiện Ngu Yên Vũ không có ở đó, bảy vị trưởng lão đều đã đến đông đủ, đang ngồi phía trên trao đổi gì đó, thấy đám người Vi Vân đến vội vàng ngậm miệng, bảy ánh mắt đồng thời quét qua, nhìn xem bên trong có mười hai đệ tử chân truyền Vi Vân.

Trưởng lão Tử Nguyệt tiên môn đều có một đặc điểm, đó là trên mặt đều mang khăn che mặt màu tím, con mắt phía dưới đều bị khăn che mặt che lại, như ẩn như hiện, cho người ta một loại cảm giác thần bí, cùng vẻ đẹp khác.

"Bái kiến trưởng lão!" Mọi người khom mình hành lễ.

"Ngồi đi." Phong Hoa ra hiệu nói.

Mọi người ngồi ở một bên trên bồ đoàn, chờ phân phó.

Lúc này, trưởng lão áo tím mở miệng hỏi: "Phi Tuyết, ban ngày các ngươi đi đâu vậy? Sao lại không thấy bóng dáng đâu cả. Những đệ tử chân truyền các ngươi thì thôi, đến đệ tử nội môn cũng không thấy hơn phân nửa. Ngọc bài truyền tin cũng không phản ứng gì, nếu tông môn gặp chuyện lớn thì đi đâu tìm các ngươi?"

Đám người nghe vậy, lúc này một trận chột dạ.

Ngu Phi Tuyết ho khan một tiếng, đứng dậy trả lời: "Trưởng lão, chúng ta đi địa cung tĩnh tu."

"Tĩnh tu?" Một đám trưởng lão đều nghi ngờ nhìn các nàng.

"Tĩnh tu!"

Chúng đệ tử chân truyền nhao nhao gật đầu.

"Đừng có nhiều lời vô nghĩa." Đôi mắt đẹp của Tử Y lóe lên: "Hôm nay lúc chúng ta và môn chủ cùng nhau tới suối nước nóng tắm rửa, phát hiện tuyền nước nóng chúng ta tắm ngày thường tràn đầy uế vật, nghiêm trọng cản trở chúng ta tắm rửa, chúng ta thì cũng thôi đi, còn làm chậm trễ thời gian của môn chủ, môn chủ còn phải bận rộn chuyện quan trọng của tiên hiệp đồng minh! Đối với việc này, các ngươi giải thích thế nào?"

Ánh mắt của thất đại trưởng lão đảo qua đảo lại trên người mọi người, dáng vẻ đằng đằng sát khí, xem ra dự định giết một người để răn trăm người rồi.

Ngu Phi Tuyết vội vàng lui về phía sau một bước, tỏ vẻ chuyện này không liên quan đến ta.

Mười đệ tử chân truyền còn lại cũng nhao nhao lui về phía sau, đợi Vi Vân lấy lại tinh thần mới phát hiện chỉ có một mình đứng ở phía trước.

Tử Y nhìn Vi Vân, lạnh lùng nói: "Vi Vân, ngươi tiến lên một bước, có phải đang nói chuyện này do một mình ngươi gánh chịu hay không?"

Vi Vân vội vàng giải thích: "Trưởng lão, ta không có tiến lên một bước a!"

"Câm miệng!" Tử Y hung tợn nói: "Rõ ràng ngươi đứng trước Phi Tuyết nhiều lần, có thể thừa nhận sai lầm, ngươi cũng coi như không tệ. Hừ! Ngươi thân là đệ tử chân truyền mới nhập môn, vậy mà kích động đám đệ tử nội môn, uế loạn suối nước nóng, vậy thì cũng thôi đi, còn nữa, còn tập trung những uế vật kia ở chung một chỗ, tạo thành ảnh hưởng cực kỳ ác liệt, quả thực là mắt không môn quy, coi thường giới luật!"

"Chuyện này... nghiêm trọng như vậy?" Vi Vân nghe vậy sửng sốt.

Tử Y tiếp tục nói: "Hôm nay, bổn trưởng lão nhất định phải trừng phạt ngươi, nghiêm khắc trừng phạt một phen! Phi Tuyết, các ngươi phải nhận trúng, những uế vật kia... liệu Vi Vân có dẫn đầu không?"

"Là hắn!"

Ngu Phi Tuyết, Dung Hòa, Phong lộng... chờ đệ tử chân truyền thống nhất đem bàn tay ngọc chỉ vào Vi Vân, một bộ dạng bán bạn cầu vinh.

Trong các nàng từ trước đến nay vẫn ôn nhu, đáng yêu như niệm tuyết do dự một chút rồi cũng dựng thẳng ngón tay ngọc chỉ vào Vi Vân.

Hảo gia hỏa, ban ngày còn quấn chặt lấy nhau, cái bộ dáng khó phân tách này, mặt trời còn chưa xuống núi, đã bán người đi rồi.

Nhất thời Vi Vân ngẩn ngơ, á khẩu không trả lời được.

Chuyện như vậy nên giải thích như thế nào đây?

"Trưởng lão, mặc dù ta có tham dự, nhưng chủ yếu vẫn là..."

"Câm miệng, thế này là đủ rồi!"

"Vậy trưởng lão định trừng trị ta như thế nào?" Trong đầu Vi Vân hiện lên hình ảnh đảo Băng Hỏa, trủng Độc Xà, Vạn Kiếm Quật.

"Sắp tới ngươi sẽ biết thôi." Tử Y phất tay nói: "Như Thuần, Niệm Tuyết, gió thổi thổi, thanh lý mấy người các ngươi mang hắn xuống, đưa hắn lên Ngọc đài phía sau núi, Nguyệt Nha."

"Vâng, trưởng lão!"

Tứ nữ lập tức lĩnh mệnh, mỗi người bắt được một cánh tay hoặc một chân của Vi Vân, nhấc hắn lên khỏi đại điện, đi thẳng về phía sau núi. Dọc theo đường đi, gặp được rất nhiều đệ tử Tử Nguyệt tiên môn, cả

đám đều đang tò mò nhìn quanh, có người thì thầm bàn tán, phỏng đoán Vi Vân phạm vào chuyện gì.

Đến phía sau núi, dọc theo thềm đá đi lên một chỗ cao, nơi này có một ngọc đài hình bán nguyệt phạm vi mấy trượng, mặt bàn bóng loáng, tà dương rải ở phía trên, chiếu ra một mảnh hào quang màu đỏ sậm. Trên ngọc đài dựng sừng sững một cây cột cao lớn, phía trên buông xuống một cái xiềng xích thô to, còn mang theo một cây roi da rắn mềm.

Trưởng lão áo tím tới trước, sớm đã đứng trên ngọc đài, nhìn Vi Vân bị áp giải lên, nói: "Cởi y phục của hắn ra, cột ở phía trên."

"Vâng, trưởng lão!"

Bốn cô gái tay chân lanh lẹ, nhanh chóng lột sạch Vi Vân, sau đó dựa lưng vào cây cột, lại dùng xiềng xích trói lại.

Thân thể cao lớn của Vi Vân đang trần trụi, trên thân thể là một thanh đại nhục côn nửa mềm nửa mềm, tay chân đều bị trói buộc, chỉ có những sợi dây buộc trên tóc không bị ảnh hưởng, không đến nỗi tóc tai bù xù xõa ra, vậy đã trở thành phạm nhân mười phần rồi. Dù là như thế, Vi Vân cũng cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, không biết trưởng lão áo tím muốn trừng trị hắn như thế nào.

Tử y quét mắt nhìn một đống lớn dưới khố của gã, sau đó tháo roi mềm trên cây cột, rót pháp lực vào, nhất thời trên bề mặt lôi quang lóe ra, phát ra tiếng vang đôm đốp.

Vi Vân thấy thế liền biến sắc, nhất thời hiểu ra điều gì đó.

"Trưởng lão, chuyện gì cũng từ từ, ta lần sau cũng không dám nữa! Lần sau ta nhất định phải chia ra làm, không cho uế vật lấy được cùng một cái ao."

"Còn có lần sau nữa không?" Mày liễu áo tím dựng thẳng, vung roi da mềm trong tay ném mạnh xuống ngực hắn: "Đây là đỉnh cấp pháp

khí lôi xà nhuyễn tiên, có hiệu quả tôi luyện thể chất, ta giúp ngươi cường hóa thể chất một chút!"

"Đồm độp!"

Cây nhuyễn tiên lôi xà vung lên người Vi Vân, phát ra âm thanh đùng đùng giòn vang, đồng thời lấp lóe lôi quang, pháp lực và lôi điện lực cùng theo nhuyễn tiên chui vào bên trong kinh mạch của Vi Vân.

"A..."

Vi Vân hét thảm một tiếng, mặt mũi tràn đầy vẻ thống khổ.

Trên thực tế, tổn thương của cây nhuyễn tiên lôi xà này cũng không nguy hiểm đến tính mạng, cho dù áo tím khống chế pháp lực cũng không gây tổn thương quá lớn, chủ yếu là để quán thông kinh mạch cơ thể, nhưng lực lượng lôi điện bá đạo, nhập thể hết sức thống khổ, đây là cách hành hạ người khác thuần túy nhất.

Lúc này sắc trời đã tối, màn đêm dần buông xuống.

Tử y đem roi mềm giao cho Phong Xuy, dặn dò: "Các ngươi gọi thêm đệ tử tới, thay phiên đánh roi hắn, ngày mai lúc mặt trời mọc lại thì thả hắn ra."

"Được rồi."

Gió thổi láy roi mềm, vẻ mặt cười xấu xa nhìn Vi Vân.

Đồ tím lại lấy ra tờ giấy tuyên thành, lấy bút lông viết mấy chữ, sau đó dán trên cây cột, làm xong những việc này mới quay đầu đi xuống cầu thang, rời khỏi hậu sơn.

Thanh lý, Niệm Tuyết và Như Thuần ba người cũng đi xuống cầu thang, an bài nhân thủ đi.

Thấy tử y rời đi, Vi Vân mới vận chuyển pháp lực đánh tan vết thương bị lôi điện đốt cháy trên da, hắn vừa nói vừa nói: "Sư tỷ, thủ

pháp trừng phạt của bổn môn hình như không được rồi. Trước đây khi ta ở Dược Vương Tông, phạt cảnh đó mới gọi là không có nhân tính."

Gió cười ha ha nói: "Thật ra thống khổ của thân thể không đáng kể gì, chủ yếu nhất là cái này..." Nói xong chỉ lên tờ giấy viết trên đỉnh đầu Vi Vân rồi dán lên cột.

Vi Vân giương mắt lên nhìn, chỉ thấy trên giấy tuyên viết bốn chữ lớn —— Tử Nguyệt sắc lang!

"Cái này..." Vi Vân sửng sốt, đây rõ ràng chính là tru tâm ah, đây là muốn hắn mất hết mặt mũi, không có mặt mũi gặp người khác.

Gió thổi nhẹ cây nhuyễn tiên lôi xà trong tay, nói: "Thế nào? Đợi đến hừng đông, bản môn sẽ đến quan sát tất cả các đệ tử trong sơn môn, đến lúc đó ngươi sẽ triệt để nổi danh."

Vi Vân hỏi: "Có thể để cho ta mặc áo lót vào không?"

Phong Xuy lắc đầu nói: "Không được ah, bổn môn là đệ tử bị trừng phạt, tất cả đều phải cởi sạch sẽ chịu đòn." Nói xong liền vung roi lên đùi của Vi Vân, bộp một tiếng, lôi quang lóng lánh.

"Ôi... Sư tỷ, ngươi tới thật sao?" Vi Vân bị đau kêu lên.

Phong Đề cười khúc khích một tiếng, nói: "Sư đệ, thỉnh thoảng hội trưởng lão lại tới xem xét, cho dù chúng ta diễn kịch, cũng phải diễn như vậy một chút, đệ cố nhịn một chút đi." Nói xong lại vung một roi xuống.

Bên kia, phong hoa, lộng ảnh bao gồm bảy vị trưởng lão áo tím đả tọa trong tĩnh thất nội điện. Trong bảy người, phong hoa lớn tuổi nhất, tu vi cao nhất, áo tím nhỏ nhất, thực lực thấp nhất, nhưng các nàng có một điểm giống nhau - không cái nào không phải tuyệt sắc mỹ nhân vạn lý chọn một.

Lục trưởng lão muốn vỗ ngực nói: "Ai, nhớ chúng ta đường đường là cường giả tiên môn, siêu phàm thoát tục, thậm chí ngay cả nam nhân cũng không có, môn quy chết tiệt!"

Đại trưởng lão nở nụ cười tươi nói: "Không quy củ không thành phạm vi, nếu thay đổi môn quy, vậy Tử Nguyệt tiên môn chúng ta sẽ sụp đổ không xa nữa, bổn môn có thể sừng sững vạn năm không mất, có nguyên nhân."

Vân Lộ híp mắt nói: "Trước mắt sư phụ không có mặt, sư tỷ lại dẫn một đứa con trai trở về, còn liệt vào danh sách đệ tử chân truyền, nhi tử của môn chủ... Hắc hắc, các ngươi đều hiểu ý ta phải không?"

Vũ Ly cười nói: "Bổn môn đột nhiên có thêm một nam đệ tử, xảy ra một số chuyện đặc biệt cũng là bình thường, có lẽ không tính xúc phạm giới luật. Tử Y, nàng đã kiểm tra thân thể của hắn, thế nào, nàng cảm thấy có kiên nhẫn hay không?"

Tử Y đỏ mặt nói: "Đó là các ngươi muốn dùng, không phải ta muốn dùng. Chỉ cần các ngươi dịu dàng một chút, tin tưởng hắn còn chịu được. Dù sao hắn cũng có thể một lần kiếm nhiều nữ đệ tử như vậy..."

"Tử Y, đừng có giả bộ." Tam trưởng lão Bích Diệp vỗ vỗ vai thơm: "Ngươi nghĩ xem, chúng ta tu luyện nhiều năm mà ngay cả hương vị nam nhân cũng chưa từng nếm qua, hưởng thụ còn không bằng người thế tục. Hơn nữa chính là thời khắc mấu chốt để chính ma đại chiến, một ngày nào đó đem mạng mình giao phó cũng chưa chắc, phải lưu lại sự tiếc nuối sâu bao nhiêu? Chết cũng không cam lòng."

Áo tím nghe vậy, ánh mắt lóe lên, yên lặng không nói.

Phía sau núi, một vầng trăng sáng treo trên bầu trời.

Hai bóng người thon dài đi dọc theo thềm đá về phía Nguyệt Nha Ngọc đài. Còn chưa đi đến ngọc đài đã nghe thấy bên trên truyền ra tiếng rên rỉ, còn có tiếng thân thể va chạm "Bốp bốp".

Hai đệ tử nội môn này đi tới xem xét, chỉ thấy trên ngọc đài có hai thân thể trần trụi đang đứng, một bị xích sắt khóa trên cây cột, một người khác thì mặc vớ tím, lưng quay về phía người bị khóa, cái mông vểnh lên tuyết trắng, huyệt nhỏ đang bị một cái côn thịt thô to không ngừng xen vào., Toàn bộ thân thể mềm mại trắng như tuyết bị làm rung động trước sau, đầu vuốt xuống tú lệ cúi thấp, bộ ngực trắng noãn trước ngực nhảy qua nhảy lại, trong miệng phát ra tiếng gầm "Ừm, a", dáng vẻ tinh nhãn mê ly, không ngừng có dâm thủy từ chỗ hai người kết hợp lại, nhỏ xuống trên ngọc đài.

"Sư tỷ, có cần đổi người không?" Một nữ đệ tử trong đó hỏi.

"Ân... lập tức..." Phong Chiêu hơi giương mắt lên, liếc mắt nhìn hai nữ đệ tử, bỗng nhiên nhíu mày, kêu lên: "Nhanh... Dùng sức... A a... Dừng..."

Theo đại lực của Vi Vân, gió thổi đến cao trào kịch liệt, thân thể mềm mại run rẩy một cái, bụng dưới co rút lại, huyệt nhỏ dâm thủy chảy thẳng, hai chân trên vớ thỉnh thoảng khép mở lắc một chút, lưng liễu cong lên, đầu ngửa ra sau, bộ ngực tuyết trắng căng tròn treo ở trước ngực, miệng đàn nga thở hồng hộc.

Vi Vân dừng quay đi, thân côn vẫn cứng rắn như cũ.

Gió đẩy cao trào qua đi, tiến lên trước vài bước, xiên thịt trong huyệt nhỏ, bắt đầu mặc áo, vừa chỉ vào nhuyễn tiên Lôi Xà, nói: "Chơi cẩn thận một chút, nếu như trưởng lão tới, thì quật một chút, làm dáng một chút, chú ý đừng bị phát hiện."

"Sư tỷ hiểu rồi." Hai nữ đệ tử cười hì hì.

Sau khi gió thổi bay đi, hai nữ đệ tử liền đi lên trước, một trái một phải và Vi Vân tựa sát vào nhau. Vi Vân mỗi tay ôm một người, đồng thời ngậm lấy môi anh đào của các nàng, hôn nhau, lại thè lưỡi ra đụng vào môi các nàng. Hai nữ đệ tử lập tức thè ra lưỡi mềm mại, ba người quấn quanh miệng lưỡi, uống ngon lành.

Một nữ đệ tử ngồi xổm xuống, tách đôi môi anh đào ra, vươn cái lưỡi liếm liếm cái xiên thịt Vi Vân đang vểnh lên, thưởng thức hương vị dâm thủy trên đó, sau đó ngậm mai rùa, nhẹ nhàng hút mút, phát ra âm thanh tí tách.

"Hai vị sư muội, nữ nhi của các ngươi là bao nhiêu tuổi?" Vi Vân thuận miệng nghe, hắn lập tức quen biết quá nhiều môn nhân, trong lúc nhất thời không nhớ rõ, quên mất các nàng kêu cái gì, chẳng qua là cảm thấy rất quen mắt.

"Sư huynh, ta vừa mới mang thai."

"Sư huynh, không phải ta mời ngươi giúp ta sinh con gái chứ."

Hai nữ đệ tử tuần tự nói.

"A, đúng đúng. Xin lỗi, trong lúc nhất thời quên mất..." Vi Vân có chút xấu hổ.

"Sư huynh, ta muốn phạt cho ngươi liếm chân!"

"Ta muốn phạt ngươi khuất..."

"Ta nhận phạt."

Ba người triển khai một trận vận động kịch liệt.

Hai nữ đệ tử này sau khi bị Vi Vân chơi đến cao trào, lại có thêm hai nữ đệ tử tới tiếp việc. Ban đêm, Vi Vân đang cùng mấy nữ đệ tử này tuyên bố dâm hoan, liên tục không ngừng loay hoay cùng một chỗ, bắn ra liên tục. Thỉnh thoảng trưởng lão áo tím lại tới kiểm tra, sẽ có nữ đệ tử chuyên canh gác sớm báo tin, sau đó lại dọn dẹp kỹ càng dấu vết, giả bộ như đang bị phạt.

Đến hừng đông, Vi Vân đã bắn tới mấy chục lần, bởi vì bị khóa nên hiệu suất thấp hơn một chút, tuy nhiên, xem ra ít nhất cũng phải lăn lộn hơn ba trăm nữ đệ tử, đều là đệ tử nội môn cả.

Cho đến tận bây giờ, mười một đệ tử chân truyền của toàn bộ Tử Nguyệt tiên môn cùng với ba ngàn đệ tử nội môn, đều đã thành lập quan hệ thân thể với Vi Vân nên mười phần quen thuộc.

"Sắp ló mặt trời rồi. Sư huynh, a..."

"Đã rõ!"

Vi Vân ôm thiếu nữ mập mạp trẻ con trước người, hung hăng vụt lên, thân thể thô dài ra ra vào vào vào trong huyệt nhỏ, đầu rùa nện ở trên mi tâm, khi rút ra thì mang theo rất nhiều nước dâm, bắn tung tóe xuống phía dưới, lúc cắm vào phát ra tiếng vang thanh thúy "Bốp", dương cụ cùng hang rất kín kẽ.

"A a a..."

Nữ đệ tử này rên rỉ, thân thể mềm mại trắng như tuyết run rẩy một hồi, dưới tần suất cao của Vi Vân, toàn thân mềm nhũn, gần như muốn xụi lơ.

Vi Vân cũng cảm thấy xạ ý vọt tới, lại lần nữa rút tiễn mấy trăm lần, thiếu nữ trước người lúc cơ hồ muốn trợn trắng mắt, rốt cục khẽ quát một tiếng, hung hăng đem gậy thịt khô trộn vào trong phần mộ của nàng, sau đó cả người dừng lại, ở trong cung tử cung điên cuồng bắn tinh, đối phương lại bắt đầu khởi xướng cao trào, âm tinh tiết lớn.

Sau một lúc lâu, Vi Vân mới buông thiếu nữ ra, thở ra một ngụm trọc khí.

Lúc này, bầu trời bỗng nhiên mưa xuống.

Hạt mưa lớn như hạt đậu rơi xuống trên người, Vi Vân cùng với mấy đệ tử nội môn bên cạnh đều cảm thấy cả người thanh tỉnh, mùa đông mưa lạnh đối với Tử Nguyệt Tiên Môn mà nói, quả thực không đáng nhắc tới.

"Trưởng lão sao còn chưa tới? Đã đến lúc thả ta ra rồi." Vi Vân lẩm bẩm nói.

Một đệ tử nội môn chạy tới hô: "Sư huynh, trưởng lão áo tím đã nói hôm nay chưa ra khỏi mặt trời, còn chưa tới thời gian thả ngươi đi, đợi mặt trời mọc rồi hẵng tính!"

"Không phải chứ..." Vi Vân trong nháy mắt ngây ngốc.

Một sáng sớm mấy ngày sau, rốt cuộc, một đạo kim quang từ phía đông xuất hiện, trong khoảnh khắc chiếu khắp toàn bộ Tử Nguyệt Tiên Sơn, cũng rơi vào trên Nguyệt Nha Ngọc đài, rơi xuống đám người Vi Vân.

Một đệ tử nội môn vừa mới bị đẩy lên cao trào mặc quần áo vào, nắm lấy cây roi mềm của Lôi Xà, đứng bên cạnh Vi Vân.

Bên cạnh còn đứng mấy nữ đệ tử khác, đều đang thi pháp, đem nước dâm thủy, thiên nga, còn có nước tiểu trên mặt đất, dọn dẹp sạch sẽ, gió núi thổi một cái, khí tức dâm dục đang nhanh chóng tiêu tán.

Mấy ngày nay mặc dù Vi Vân bị khóa lại trừng trị nhưng vẫn luôn chơi đùa với những sư muội này.

"Trưởng lão tới rồi!" Có người hô lớn.

Đám người vội vàng đứng yên, nữ đệ tử kia thì vung roi mềm lên, quật lên người Vi Vân, lưu lại trên người từng vết thương màu tím đen.

Tiếng bước chân truyền đến.

Vi Vân ngước mắt nhìn lại, chỉ thấy trưởng lão áo tím dẫn theo một đám nữ đệ tử đi tới bên này. Lão còn tưởng chỉ có mấy chục người, nhưng càng nhìn càng thấy không thích hợp, chỉ thấy phía sau trưởng lão áo tím có vô số người đi theo, toàn thân mang lụa mỏng

màu tím, trên đùi bọc vớ lụa lụa tím, trên búi tóc cài trâm ngọc, bên hông dắt bảo kiếm, có người đeo pháp khí nguyệt luân, nhìn sơ qua, làm sao cũng có hai ba vạn người!

Những nữ đệ tử này đi tới phía dưới đài cao, cơ hồ chiếm cứ toàn bộ mặt đất khe núi phía sau, liếc qua cũng không nhìn thấy bờ bên kia.

"Không thể nào, quả nhiên toàn bộ đệ tử tông môn đều đến xem ta nói đùa sao?"

Vi Vân nhìn lướt qua, phát hiện bao gồm cả đám người Ngu Phi Tuyết, toàn bộ đệ tử chân truyền, đệ tử nội môn, ngoại môn đệ tử trong tông môn, đều có trong đó. Xem ra ngoại trừ đệ tử ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, cùng với môn chủ và các trưởng lão, tất cả mọi người đều ở đây.

Trưởng lão áo tím lắc mông, giẫm lên cầu thang, từng bước từng bước đi lên Nguyệt Nha Ngọc đài, phất tay để mấy đệ tử nội môn bên cạnh đi xuống, sau đó chỉ vào Vi Vân, mặt hướng về mọi người phía dưới, nói: "Mọi người nhìn xem, vị đệ tử tên Vi Vân này mấy ngày trước đây, phạm vào môn quy giới luật hỗn loạn, bởi vậy mà bị phạt. Mọi người phải cân nhắc kỹ càng! Một khi vi phạm môn quy, dù là đệ tử chân truyền cũng sẽ bị trừng phạt như vậy!"

"Tử Nguyệt Sắc Lang?"

"Oa, Vân sư huynh thật thảm."

"Ai u, sao Vân sư huynh lại bị đánh thành như vậy, đau không đau a, tiểu đệ đệ không sao chứ?"

"Lang sư huynh, Nhịp của ngươi không cần cao như vậy, chúng ta có thể nhìn thấy."

...

Một đám nữ đệ tử đều đang ngẩng đầu nhìn, nhìn chằm chằm Vi Vân, ngẫu nhiên phát biểu một hai câu cách nhìn của mình. Có người cảm thấy kinh ngạc, có người cười xấu xa, có ra vẻ trêu chọc, cũng có tỏ vẻ đồng tình, nhất thời tiếng nói chuyện của các nàng trở nên ầm ĩ, truyền khắp toàn bộ hậu sơn.

Vi Vân nghe xong xấu hổ vô cùng, nhất là câu nói kia của các nàng " khố của ngươi không cần ki cao như vậy", hắn cũng không muốn như thế, nhất là dưới tình huống nhiều người vây xem như vậy, hận không thể tìm một cái lỗ chui vào, nào còn dám cứng rắn như vậy., Nhưng hết lần này tới lần khác Đại lão nhị của mình chính là không chịu thua kém, chẳng những không mềm lòng tiếp tục, ngược lại cứng rắn giống như đại thiết côn, vểnh cao lên, đại quy đầu màu đỏ tím đối với các nàng, dưới ánh mặt trời hiện ra ánh sáng lộng lẫy, nhìn đặc biệt đáng chú ý.

Vi Vân trong lòng thầm nghĩ: "Chẳng lẽ tiềm thức của ta là muốn đem những đồ vật hùng tráng của mình thể hiện ra để cho các nàng nhìn, sâu trong nội tâm ôm tâm lý chinh phục từng người các nàng? Không, ta không có sắc mặt như vậy." Hắn âm thầm phủ nhận.

Nhìn qua có thể sẽ thấy có rất nhiều nhân vật bạn bè không nhớ được, nhưng kỳ thật không cần mọi người phải nhớ. Nhưng chỗ này của ta có hệ thống vật chất, sau này trên người những nhân vật này phát sinh nhiều chuyện, tự nhiên sẽ có ấn tượng. Theo ta thấy, đây là một tông môn., Thậm chí là một quốc gia, một thế giới có vô số nhân khẩu, không thể chỉ viết có mấy người như vậy, chắc chắn là có rất nhiều nhân vật, không thể chỉ dùng ba năm người đại diện cho toàn bộ tông môn., Nhưng tuy nhiều người nhưng lại rất chi tiết. Khi các nàng tụ tập lại với nhau, tính cách đều không rõ ràng. Thoạt nhìn không dễ phân biệt ký ức lắm. Thời điểm rời khỏi tông môn đã khác xa, nhưng thông báo trước ở đây, một tông môn đã có rất nhiều người.

156

Tỷ đệ xếp thứ mười lăm tên Chương.

Phía sau Tử Nguyệt Tiên Môn trên núi, trên cây cột của Nguyệt Nha Ngọc Đài, Vi Vân bị xích sắt khóa ở phía trên, toàn thân trần trụi, dưới háng là một cái thân côn thịt thô to, đầu rùa màu tím đỏ to bằng quả trứng ngỗng ở dưới ánh mặt trời hiện ra sáng bóng, da bọc bởi vì mềm mại mà rụng xuống, trên thân côn thịt cứng rắn nổi đầy gân xanh, túi thịt to bằng nắm tay bọc lấy trứng trứng, đặt ở giữa sườn, toàn bộ hạ thể nhìn qua quả nhiên rất giống một con gà.

"Trưởng lão, khi nào thì mắng chửi hả?" Đệ tử ngoại môn ôm bím tóc nhỏ hỏi.

"Trưởng lão, có thể bắt đầu chửi bới Vân sư huynh không?"

"Ta muốn mắng Vân sư huynh tỉnh!"

Những nữ đệ tử này đều lên tiếng, thanh âm thanh thúy tựa như chim hót trong núi.

Tử Y ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời gay gắt trên bầu trời, đã là buổi sáng rồi, bèn nói: "Ừm... đã đến lúc loại cuối cùng trong giới nghiêm rồi, sau khi các ngươi chửi bới hắn, liền thả hắn ra. Chú ý, nhất định phải khiến mỗi người chửi bới hắn một lần, thiếu một tên cũng không được!"

"Yên tâm, trưởng lão, việc này giao cho ta giám sát." Ngu Phi Tuyết vỗ ngực nói.

Tử Y gật đầu: "Phi Tuyết, ngươi làm việc, ta yên tâm. Được rồi, ta còn có chuyện quan trọng phải xử lý, nơi này giao cho các ngươi."

Lại nhìn đám người Diệp Lý và Phong Xuy, sau đó lắc mông béo, rời khỏi hậu sơn.

Ngu Phi Tuyết cùng các đệ tử chân truyền đi lên đài cao, tuyên bố có thể bắt đầu chửi bới.

Vi Vân cảm thấy không hiểu gì cả, liền hỏi lại: "Mắc mạ? Có ý gì?"

Cửu sư tỷ cười làm lành nói: "Rất đơn giản a, dù là các đệ tử cũng phải phun một ngụm nước miếng vào những kẻ vi phạm môn quy, khiến cho chúng nhân lăng nhục, giúp chúng đệ tử hoàn toàn hiểu ra."

Vi Vân nghe vậy, nhất thời sợ tới mức hồn vía lên mây, vội vàng kêu lên: "Không muốn! Chết cũng không muốn!" Lời này quá nhục nhã người khác, hắn thực sự chịu không nổi, thân thể giãy dụa, xiềng xích trên người vang lên ào ào.

"Coi như dọa ngươi sợ." Ngu Phi Tuyết vỗ vỗ bờ vai của hắn an ủi nói: "Được rồi, không khoa trương như vậy, chúng ta sẽ nương tay đấy."

Vi Vân bán tín bán nghi hỏi: "Các ngươi dự định nhường lại cho ta như thế nào?"

Ngu Phi Tuyết cười cười, quay đầu nhìn lại.

Vi Vân nhìn theo ánh mắt của nàng, chỉ thấy đám nữ đệ tử phía dưới đã xếp thành hàng, bắt đầu đi lên đài cao. Nữ đệ tử đầu tiên đã đi tới trước người hắn. Vị nữ đệ tử này là người có tu vi tương đối cao trong hàng ngũ đệ tử nội môn, đã là Kim Đan hậu kỳ. Nhìn qua đã hơn ba mươi tuổi, kỳ thật đã hơn năm mươi tuổi, tướng mạo xinh đẹp, dáng người đẫy đà, có cảm giác giàu có, có một nữ nhi mười sáu tuổi.

"Vân sư huynh, ngươi làm ác sự như vậy, ta muốn chửi bới ngươi!"

Nói xong, nàng hơi tiến lên, tách đôi môi anh đào ra, ngay tại thời điểm Vi Vân cho rằng nàng muốn nhổ nước miếng, liền thấy nàng ghé đôi môi phấn son tới, hôn trên miệng của hắn, phun ra một cái

lưỡi mềm mại mềm mại, thò vào trong miệng của hắn, sau đó đưa tới một dịch ăn ngọt.

Vi Vân cảm thấy kích thích, móc lấy đôi môi anh đào mềm mại cùng cái lưỡi ngọt ngào của vị sư muội đẫy đà này, hút nước ngọt của nàng vào trong miệng.

Hắn lúc này mới tin rằng, các nàng quả nhiên là đang nhường nước!

Hắn thích loại " bỉ ổi" này!

Hai người quấn quýt với nhau một hồi, nữ đệ tử đẫy đà này mới thu hồi đôi môi ngọt ngào cùng lưỡi, sau đó ghé vào tai Vi Vân nói nhỏ: "Sư huynh, rảnh đến chỗ ta ở nhé, ta với con gái đã rửa sạch chờ huynh rồi."

Sau đó mỉm cười, xoay người, lắc mông Mập Mạp đi xuống đài cao.

Ngay sau đó, những nữ đệ tử tiếp tục đi tới, tiếp tục cùng Vi Vân vuốt môi, tiến hành cái "Mịa lời" với hắn một cách hương diễm, người ngồi xem và chờ đợi ở bên cạnh ồn ào, miệng hô lên: "Vân sư huynh, chửi như vậy, ngươi có làm miệng của ngươi sưng sưng lên không?"

"Sư huynh, vào Tử Nguyệt tiên môn chúng ta là phải tuân thủ giới luật của bản môn, nếu không mỗi ngày đều sẽ bị chúng ta " nương mạ" a."

Vi Vân ôm nữ đệ tử trước người không ngừng hút lấy nước bọt nhẹ nhàng cùng nước ngọt dịu dàng của nàng, nào có thời gian để đáp lại bọn họ. Bởi vì quá nhiều người, nên mỗi lần đều có vài nữ đệ tử cùng tiến lên, Vi Vân liền hôn lên vài cái môi, hút lấy mấy cái lưỡi trắng nõn, hưởng thụ có thể nói là tiêu hồn.

Cứ thế bị ba vạn nữ đệ tử này " nương mạ" xong, đã là chuyện của mấy ngày sau. Đến khi bị một nữ đệ tử cuối cùng "đắt tiếng chửi" xong, Vi Vân đã nếm trải toàn bộ miệng lưỡi thơm ngon của các nàng. Trong quá trình này, Vi Vân đã giơ cây gậy thịt lên, gần như

muốn tiến thẳng vào trong động. May mà các nàng Ngu Phi Tuyết ở một bên giám sát, cho nên mới không khiến cho cục diện không thể khống chế được.

Cuối cùng, chúng đệ tử lần lượt tản đi, Ngu Phi Tuyết cởi xích trên người Vi Vân ra, đồng thời nói: "Mặc quần áo vào, đi gặp mẫu thân ta."

Vi Vân đem toàn bộ vết tích do sét đánh màu tím xanh trên người tiêu tán đi, sau đó mặc xong quần áo, từ ngọc đài Nguyệt Nha dùng "trạng" này đi xuống, đi theo sau lưng Ngu Phi Tuyết.

Ven đường có rất nhiều cỏ cây, tùng, xanh, bách, thúy trúc, lạc hoa lấm tấm. Vi Vân hít vào một hơi, hỏi: "Mẫu thân đại nhân tìm ta có việc?"

Ngu Phi Tuyết nói: "Ta cũng không biết, chỉ là vừa rồi trưởng lão áo tím dùng ngọc lệnh truyền lời, nói mẫu thân mới vừa về sơn môn, để ta dẫn ngươi tới đó."

Mấy ngày nay, Ngu Yên Vũ đều ở bên ngoài xử lý chuyện tiên hiệp đồng minh, từ sau khi Vân Châu thiết lập cửa ải, tiên hiệp đồng minh và Thiên Long thần giáo vẫn luôn ở nơi đó tiến hành từng cuộc tỷ thí đấu, có thắng có thua, chín cửa ải, mỗi tháng tiến hành một cuộc đấu pháp, phỏng chừng sang năm Thiên Long thần giáo phải tới mới có thể công phá toàn bộ cửa ải Vân Châu, điều này cho chính đạo tu chân giới nghỉ ngơi hồi phục cơ hội, có thể chỉnh đốn cờ trống, nghênh đón đại chiến.

Vi Vân đi theo Ngu Phi Tuyết tiến vào quần thể kiến trúc hậu điện, đi vào viện tử của môn chủ.

Sân nhỏ này chiếm diện tích rất rộng, bên trong có các hòn non bộ, nước chảy, kim ngân, ngọc lan, ngọc đường, hải đường các hoa thụ, có nhánh cây vươn vào hành lang, có lá cây rơi vào trên tường, toàn bộ sân nhỏ đều tao nhã, có mùi hoa cỏ thơm ngát thoang thoảng,

tươi mát, ánh nắng ấm xuyên qua cửa sổ chiếu vào bên trong, chiếu sáng gió bình phong, đồ dùng tỏa sáng rực rỡ.

Hai gã đệ tử nội môn có khuôn mặt mỹ lệ canh giữ ở cửa phòng. Một thân áo tím, lưng đeo trường kiếm, nhìn thấy Vi Vân cùng Ngu Phi Tuyết đến liền vội vàng vấn an.

Vi Vân nhớ mang máng hai người, chính là quên mất các nàng tên gì, trong ấn tượng của hai tiểu huyệt của các nàng đều tương đối béo tốt, có cảm giác giàu có, xen vào rất mềm mại.

"Sư huynh, sư tỷ, môn chủ vẫn chưa trở về." Một trong số đó nói.

Ngu Phi Tuyết nói: "Chúng ta vào trong đợi." Nói xong bước vào trong phòng.

Khi Vi Vân đi ngang qua hai nữ đệ tử này, thuận tay vươn ra, sờ lên mông các nàng một cái. Khuôn mặt hai nữ tử đỏ lên, trên mặt mang theo ý cười, ánh mắt lộ ra một tia xuân tình, bị hắn sờ một cái, phảng phất như huyệt nhỏ có chút ướt át.

Chẳng qua lúc này các nàng đang chấp hành nhiệm vụ thủ vệ, không thể xằng bậy.

Vi Vân đi theo Ngu Phi Tuyết vào phòng, đi qua phòng khách, thư phòng, nhìn thấy đồ dùng của Ngu Yên Vũ ngày thường, dụng cụ uống trà, còn có những đồ cổ trên giá bác cổ, cùng với giường dài trên bàn sách dùng để ngủ trưa. Cuối cùng đi tới phòng ngủ trong phòng hương, nhất thời một mùi hương thoang thoảng phả vào mặt.

"Thơm quá đi thôi."

Vi Vân ngửi ngửi mùi thơm trong phòng, như là mùi hoa xán lạn, nhưng lại hơi có chút bất đồng, hắn từng ngửi thấy trên người Ngu Yên Vũ, biết rõ đây là mùi thơm trời sinh trên người nàng, cực kỳ dễ ngửi.

Ngu Phi Tuyết đặt mông ngồi trên giường, duỗi lưng một cái, nói: "Thật mệt nha, đệ, giúp ta xoa chân một chút."

"Tỷ, thể chất tỷ tu luyện cũng được đó." Vi Vân ngồi trên giường, nắm chặt đôi đũa ngọc của nàng.

Hai tay thuận theo ngón tay của nàng trượt xuống, rơi trên mắt cá chân của nàng, nhẹ nhàng cởi giày vải thêu hoa trên chân nàng, cầm đôi giày này, đôi chân dễ dàng màng mềm mại mà ôn nhuận, mang theo một chút nhiệt khí cùng mồ hôi, ngọc chân vốn non mịn ở dưới bao quần càng thêm bóng loáng, sờ tay cảm giác rất tốt.

Vi Vân vừa xoa xoa đôi chân quýt của Ngu Phi Tuyết vừa nói: "Chính ma đại chiến, Vân Châu đứng mũi chịu sào, cũng không biết Phù Vân Các thế nào rồi, thật là có chút lo lắng cho Phỉ Nhi muội muội đây."

Ngón cái và cái bụng đặt chân, mặt khác bốn ngón tay đè nặng lòng bàn chân, từng chút từng chút di động trên ngón chân. Theo áp lực, Ngu Phi Tuyết cảm thấy khí huyết trên chân thông suốt, toàn thân thư thái, không khỏi híp mắt lại, nói: "Chỉ cần Phi nhi và Lạc di không có việc gì là được, người khác sao... Chúng ta không quản được. Ừm... dùng chút lực, điểm lên trên đi."

Vi Vân dựa theo nàng phân phó, điều chỉnh động tác trên tay, xoa xoa ngón chân như rác trong tay, ngửi thấy mùi thơm của Ngu Phi Tuyết, không khỏi có chút tâm thần chập chờn, vô thức hôn lên trên chân ngọc một cái.

"Ừm... "

Ngu Phi Tuyết cảm nhận được nụ hôn nóng rực kia ở trên chân mình, khẽ trợn mắt, đem một chân khác rơi vào trên mặt Vi Vân, nhẹ nhàng hoạt động, bàn chân trượt qua hai bên mặt, thỉnh thoảng dùng ngón chân ghé tại lỗ mũi và cái cằm của hắn để gắp một cái.

Vi Vân cầm trong tay vớ bàn chân, đặt ở hơi thở ngửi, sau đó dùng môi ở phía trên khẽ hôn, lại vươn lưỡi, đảo qua mu bàn chân cùng

bàn chân, ngậm lại ngón chân, hút vào từng cái, đem mùi mồ hôi cùng mùi chân của Ngu Phi Tuyết hút vào trong miệng, tinh tế thưởng thức, chốc lát sau đã làm nàng ướt cả chân ngọc.

"Ừm..." Ngu Phi Tuyết giơ hai chân ngọc, một con bị Vi Vân liếm, một con ma sát khuôn mặt hắn, rất nhanh liền có cảm giác, chỉ cảm thấy bụng dưới nóng rực, bên dưới không khỏi tràn ra từng tia từng tia nước dâm, đem quần đũa làm ướt, khí tức ướt át mang theo một tia dâm đãng, khuếch tán ra chung quanh.

Vi Vân ngửi được cỗ khí tức này, lập tức biết Ngu Phi Tuyết muốn lấy, vội vàng đặt chân ngọc của nàng xuống.

Ngu Phi Tuyết vẩy xuống váy, mang cặp mông quấn quần màu tím của mình từ trên giường dời ra một ít, thẳng hướng về mặt Vi Vân, nói: "Đệ, liếm phía dưới ta."

Một mùi tanh nồng xộc vào mũi, Vi Vân giương mắt nhìn khố quần của tỷ tỷ, phát hiện bên trong cũng không có áo yếm, cách đũng quần màu tím nhạt, lờ mờ có thể thấy được huyệt nhỏ không lông của Ngu Phi Tuyết, hang nhỏ âm hiểm dán chặt vớ, giữa khe hở thịt mềm mại cùng quần áo có một vết ướt, huyệt thịt béo múp đã ướt át, nhìn qua dâm loạn mê người.

Vi Vân ngồi xổm bên giường, hai tay ôm lấy cái mông tròn vo của Ngu Phi Tuyết, phía trên mềm mại trơn trượt, mười ngón tay gần như lún vào trong mông, xoa xoa cái mông trắng nõn này. Vi Vân gục đầu xuống, nằm giữa hai chân của tỷ tỷ., Đầu rơi vào trong váy nàng, trước mắt là một mảnh đen kịt, bất quá cái mũi đã dán lên khe thịt ướt át mềm mại kia, liền há miệng liếm môi, cách quần liếm láp, môi ma sát môi thịt, đầu lưỡi đảo qua âm qua âm gian cùng khe thịt., Nó đem nước tan ra từ trong tiểu huyệt, đều hấp thu vào trong miệng rồi nuốt vào, lưỡi rêu lần lượt đảo qua toàn bộ tiểu huyệt, như là quét sạch, lại ngậm bờ môi nhỏ nhẹ nhàng mút mút, hấp thối rữa đến phát ra thanh âm, lại càng có nhiều nước bẩn từ bên trong chia ra, ăn thế nào cũng ăn không hết.

"A... A... A... " Ngu Phi Tuyết bị liếm đến mức cả người mềm nhũn, miệng ngọc phát ra tiếng rên rỉ giống như thở dài, đầu ngửa ra sau, hơi híp đôi mắt đẹp, khom lưng, một đôi chân đẹp thon dài nhẹ nhàng khép mở, kẹp giữa Vi Vân, thỉnh thoảng giơ mông lên, ra sức đưa huyệt nhỏ đến trong miệng Vi Vân, hận không thể đem toàn bộ huyệt nhỏ của mình nuốt vào trong miệng.

"Đệ... Ta thích thích ngươi liếm chân của ta, ăn cái huyệt nhỏ của ta... Ha ha... Nhanh... Nhanh... Dùng sức liếm ta... Ừm... Đem lời bơ nhạt của ta ăn vào trong miệng... A a a... Đem ta bức vào trong bụng đi... A ha... Ha ha... Thật giỏi... "

Ngu Phi Tuyết bị liếm cho hứng khởi, cả người đều phóng đãng, chủ động lắc lư cái mông, lắc lư thân thể mềm mại, không ngừng ép cái huyệt nhỏ vào trong miệng Vi Vân, khiến cho Vi Vân không thể không mở cái miệng lớn nhất, mới có thể miễn cưỡng bám vào huyệt nhỏ của nàng, hút cả miếng thịt cùng khe thịt của nàng, đem nước ủ rũ trong khe thịt chảy ra ăn, hơi có vẻ mặn chát của sóng nước lộ ra mùi gây cảm giác nồng đậm, dục vọng vô cùng hấp dẫn, Vi Vân sớm đã không chống đỡ nổi rồi.

"Mau... A... A a... Ta sắp đến rồi... A a a..." Chỉ chốc lát sau, Ngu Phi Tuyết đã nghênh đón cao trào, hai tay gắt gao đè đầu Vi Vân xuống, dùng sức ép lên huyệt nhỏ của nàng, đến mức ống quần "Chíp" một tiếng nứt ra., Trực tiếp dẫn đến mũi miệng Vi Vân toàn bộ chìm vào trong kẽ hở của bắp thịt của tỷ tỷ, một đầu lưỡi thuận thế đâm vào trong hang mật kia, bị cái lỗ thịt đang co rút kia kẹp ở giữa, vừa vặn gặp phải sóng nước lớn từ bên trong trào ra, nhất thời mùi hôi thối đầy miệng.

Vi Vân ôm bờ mông mềm mại của Ngu Phi Tuyết, trong miệng ngậm toàn bộ tiểu huyệt trên người nàng, cảm thụ được hạ thể của nàng co rút lại, huyệt nhỏ mấp máy, thân thể mềm mại run rẩy, còn có trên người phát ra khí tức nóng rực, trong lòng cảm thấy quái dị, không biết mẫu thân đại nhân nhìn thấy sẽ cảm thấy thế nào?

Vừa nghĩ tới Ngu Yên Vũ, nhớ tới khuôn mặt tuyệt mỹ kia, dáng người uyển chuyển, thân thể hạ côn của Vi Vân càng thêm thẳng, nhất thời trong lòng hơi hồi hộp một chút, vội vàng thu nhiếp tinh thần, không dám nghĩ lung tung nữa.

Ngu Phi Tuyết lúc này đã bình phục lại từ trong cơn kích thích cao trào, thân thể chậm rãi ngồi thẳng, nhìn khuôn mặt Vi Vân tràn đầy dâm thủy, bộ dáng dính nhớp, phù phù một tiếng liền nở nụ cười, nói: "Đệ, đệ sắc mặt tốt, thật không hổ là Tử Nguyệt sắc lang."

Vi Vân không nói hai lời, vội vàng đứng dậy, móc cây gậy thịt gần như muốn nổ tung ra, hất Ngu Phi Tuyết ngã xuống giường, ép người xuống, dùng gậy thịt nhắm ngay huyệt thịt nhỏ của nàng ta. "Phốc phốc" một tiếng, cây côn đã cắm sâu vào trong cơ thể nàng ta., "Bốp" một tiếng, thịt côn và huyệt mật kín kẽ, sau đó lại trực tiếp xông tới, xiên qua vách lỗ thủng, ma sát với những nếp nhăn trong kẽ thịt, cuối cùng đụng vào thịt ở trên bắp thịt, làm phát ra những tiếng kêu "Nguy Phi Tuyết", nàng mới bắt đầu cao trào., Bị đánh như thế này, nhất thời lại tiến vào trạng thái này, ôm lấy thiếu niên ở trên người, đôi mắt đẹp của hắn cười cười, nhìn dáng vẻ ra sức của hắn ở trên người mình, cười nói: "Đệ... Đệ nói xem, nếu như lúc này mẫu thân vừa vặn đi vào, gặp chúng ta thì sẽ như thế nào?"

Vi Vân nghe vậy, động tác ngừng lại, nhưng hạ thể nhục côn lại càng thêm cứng rắn, cơ hồ lớn hơn một vòng, Ngu Phi Tuyết tự nhiên có thể cảm thấy nhiệt độ và độ cứng rắn của cây gậy thịt trong huyệt nhỏ của mình nhất thời ngẩn ra, ngơ ngác nhìn: "Đệ, đệ sẽ không phải là... có ý đồ với mẫu thân đại nhân chứ?"

"Ta, ta nào có! Ngươi cũng đừng có mà nói lung tung!"

Sắc mặt Vi Vân đỏ lên, vội vàng gắng gượng cử động hạ thể, hung hăng thao túng Ngu Phi Tuyết.

"A..." Ngu Phi Tuyết đem một đôi chân dài như tơ lụa quấn quanh hông của hắn, trêu tức nói: "Còn nói không có, vừa rồi lúc ta nhắc tới mẫu thân, ngươi rõ ràng... rõ ràng là cứng rắn hơn."

Vi Vân vừa động thân thể, vừa nói: "Ta thấy tỷ tỷ thật xinh đẹp, hận không thể đem một tên tỷ tỷ tao nhã như ngươi chơi được mới tốt. tê... Thật là sảng khoái, thật không hổ là bảo huyệt."

"Bảo huyệt gì?"

"À, không, không có gì..." Vi Vân một tay bắt lấy bộ ngực của nàng, nói: "Ta muốn bú sữa."

"Hừ ~" Ngu Phi Tuyết nhìn thoáng qua, cởi bỏ áo ngực của mình, nhất thời từ bên trong bắn ra hai cục thịt non trắng như tuyết, no no căng, Mâm Hồng, Nhũ Nhũ hồng, thịt ngà tuyết trắng, nhìn qua vô cùng mê người, theo thân thể nàng lắc lư, hai nhũ ngọc cũng trước sau nhảy lên.

Vi Vân há miệng ngậm một trong số đó một cái ngọc nhũ, tham lam hút lấy, lại dùng tay xoa nắn con kia, dùng sức vò vò, thực sự là tràn đầy co dãn, mặc kệ hắn vò như thế nào, đôi ngọc nhũ tuyết trắng này luôn có thể khôi phục nguyên trạng.

"Tỷ, ngươi cảm thấy chúng ta... được không?" Vi Vân bỗng nhiên dừng một chút, nói ra.

Ngu Phi Tuyết nheo mắt phượng nói: "Ta chỉ biết là hiện tại ta rất sảng khoái, ngươi không cần làm mất hứng ta! Ừm... Nử tình đệ đệ rất thích nghịch ngợm, ta thích thân đệ đệ chơi ta, ha ha..."

Vi Vân nghe vậy, nhất thời máu gà tuôn ra, hung hăng đem thịt vào sâu trong huyệt của Ngu Phi Tuyết, làm tốt rướn sống lưng lên, trực tiếp kêu lên không chịu nổi, âm thanh va chạm thân thể lộp bộp bộp bộp cùng âm thanh phốc phốc phốc phốc phốc phốc, hơn nữa còn có cả tiếng thở dốc, ba thứ hòa vào nhau giống như một khúc nhạc hoan ca.

Hai tỷ đệ nằm trên giường của mẫu thân, điên cuồng chà xát, cả cái giường dưới sự vận động của bọn họ phát ra tiếng kẽo kẹt, trên

giường rơi đầy nước dâm, mồ hôi chảy đầy lưng Ngu Phi Tuyết cũng dính ở trên giường, giường ngủ cũng ướt một mảng lớn.

Ngoài cửa lớn, hai đệ tử nội môn nghiêng tai lắng nghe, nghe tiếng vang ám muội từ trong phòng ngủ truyền ra, hai nữ đệ tử nhìn nhau, đều lộ ra nụ cười hiểu ý.

Bỗng nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, một bóng người uyển chuyển từ ngoài cửa đi vào, nàng mặc trường bào màu vàng tím, đầu tóc tai khổng lồ xòe đuôi, có một khuôn mặt tuyệt mỹ, một đôi mắt phượng lóe ra trí tuệ chi quang, một nốt ruồi chu sa ở mi tâm, dáng người chẳng những tướng mạo, dáng người không thể bắt bẻ, khí chất cũng cao quý tao nhã, cao cao tại thượng, trên người phảng phất có một tầng ánh sáng thần thánh, làm cho người nhìn thấy liền có một loại cảm giác thánh khiết không thể xâm phạm.

Người vừa tới chính là Ngu Yên Vũ, hắn mới từ tiền điện đi tới.

Sau lưng Ngu Yên Vũ còn đi theo hai gã đệ tử nội môn mặc một bộ váy lụa mỏng màu tím.

Hai đệ tử nội môn đệ tử canh cửa hoảng sợ, cuống quít khom mình hành lễ, cố ý cao giọng nói: "Cung nghênh môn chủ trở về!"

Đây còn chưa tính là gì, nhị nữ còn len lén nháy mắt với hai đệ tử nội môn sau lưng Ngu Yên Vũ.

Mọi người bình thường lẫn cùng một chỗ, hầu như tâm linh tương thông, hai đệ tử nội môn sao lại không rõ ý của các nàng chứ, một người trong đó vội vàng nói: "Môn chủ, đệ tử quên một chuyện, còn muốn bẩm báo môn chủ!"

Bước chân Ngu Yên Vũ dừng lại hỏi: "Chuyện gì?"

"Là như vầy, vừa rồi đệ tử thỉnh giáo Phong sư tỷ về vấn đề tu hành, Phong trêu sư tỷ cũng không trả lời được, còn bảo đệ tử hỏi thăm môn chủ, đệ tử cũng là vừa mới nghĩ tới..."

Ngu Yên Vũ cau mày nói: "Chẳng phải cứ ba ngày thì Phong Hoa trưởng lão sẽ giảng đạo một lần sao, ngươi nói ra trong lúc bà ấy giảng đạo, bình thường ta bận rộn, không có vấn đề thời gian trả lời như vậy."

"Vâng, đệ tử minh bạch, lần sau Phong Hoa trưởng lão giảng đạo, đệ tử tất nhiên sẽ kịp thời đưa ra..."

Bên ngoài, mấy nữ đệ tử đang ngăn chặn Ngu Yên Vũ, bên trong, Vi Vân và Ngu Phi Tuyết đương nhiên cũng nghe thấy động tĩnh, biết Ngu Yên Vũ đã trở lại, nhất thời sợ tới mức cả người căng thẳng.

Vi Vân lại càng thêm hưng phấn, vốn hắn đã sắp bắn tới, lúc này bị Ngu Yên Vũ bên ngoài kích thích, nhất thời nhịn không được, sau khi một cái điên cuồng rút tiễn đưa, đầu rùa đâm vào trên thịt tươi của Ngu Phi Tuyết, gần như đâm vào trong tử cung, ngay khoảnh khắc bị cổ họng kẹp lấy, Vi Vân bắt đầu điên cuồng bắn tinh!

Một cỗ lớn vạc huỳnh bắn vào trong cung của Ngu Phi Tuyết, Ngu Phi Tuyết bị phỏng cũng thân thể mềm mại run rẩy, một lần nữa đạt tới cao trào, nước dâm tuôn trào mà ra.

Hai tỷ đệ ôm nhau nhìn chăm chú đối phương, cảm thụ được sự kích thích trong khoảnh khắc này!

Chương 1 1. mẫu yêu thương.

Sau khi sảng khoái hai tỷ đệ nhanh chóng từ trên giường bắn lên, một người sử dụng "Tịnh Thủy Quyết" dọn dẹp hiện trường bừa bộn, một người dùng pháp lực cuốn quần áo hai người bay trở về, nhanh chóng mặc chỉnh tề, sau đó ngồi nghiêm chỉnh, như là một đôi vợ chồng nhỏ tân hôn, ngồi trên giường.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Ngu Yên Vũ đã vào cửa.

Vi Vân đứng dậy từ trên giường, làm bộ như không có việc gì, đi ra khỏi phòng ngủ nghênh đón Ngu Yên Vũ, miệng hô to: "Mẹ."

Ngu Yên Vũ vừa lúc đi tới, nhìn thấy Vi Vân, khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra nụ cười, nói: "Vân Nhi, mấy ngày nay ở sơn môn thế nào?"

Vừa nói, vừa cởi trường bào tử kim trên người ra, hai nữ đệ tử sau lưng lập tức tiến lên tiếp lấy trường bào, lập tức lộ ra quần áo bó sát người bên trong.

"Rất tốt." Vi Vân tiến lên cầm lấy tay ngọc mềm mại, trắng trẻo nhẵn nhụi, thật giống như mỡ đông.

Ngu Yên Vũ vóc người cao gầy, chiều cao không khác gì Ngu Phi Tuyết, đều không dưới Vi Vân, hai người đứng chung một chỗ, giống như một đôi bích nhân, tỷ đệ, căn bản nhìn không ra là mẹ con.

Ngu Phi Tuyết từ bên trong đi ra, cầm một bàn tay ngọc khác của Ngu Yên Vũ, e sợ thiên hạ không loạn, nói: "Mẹ, mấy ngày nay đệ đệ sống rất không tốt, còn bị trưởng lão áo tím trừng phạt, đã bị đánh hai ba ngày rồi!"

"O?" Lông mày nhỏ dài của Ngu Yên Vũ nhướn lên: "Sao áo tím lại phạt hắn?"

"Bởi vì..." Ngu Phi Tuyết bỗng nhiên dừng lại, "Mẹ, con đột nhiên nhớ tới còn muốn dạy một ít sư muội mới nhập môn luyện công, đi trước a!"

Nói xong liền quay đầu rời đi.

"Nhìn xem nha đầu kia, học hư cùng Phỉ Nhi rồi." Ngu Yên Vũ lắc đầu, lại nhìn về phía Vi Vân: "Vân Nhi, ngươi nói xem, Tử Y tại sao phạt ngươi?"

Vi Vân nói: "Bởi vì ta xúc phạm môn quy."

"Quấy phạm môn quy gì?" Đôi mắt phượng mỹ lệ của Ngu Yên Vũ nhìn hắn.

Vi Vân ấp úng nói: "Ta... Làm bẩn Ôn Tuyền Trì."

"Là các ngươi làm bẩn hay là do các ngươi làm bẩn?"

Vi Vân đỏ bừng mặt nói: "Là ta cùng làm bẩn với các sư muội."

Trên mặt Ngu Yên Vũ lộ ra nụ cười, nói: "Ngươi rất thành thật, cái này cũng tốt. Đều tại ta ngày thường quá ít quan tâm ngươi, sau này mẹ sẽ tận lực dành thời gian bồi ngươi."

Theo Ngu Yên Vũ thấy, Vi Vân là bởi vì thiếu thốn tình thương từ nhỏ, hơn nữa còn thiếu mẫu thân, nên mới dẫn đến đói khát như vậy, cùng nữ đệ tử của Tử Nguyệt tiên môn chơi đùa suốt ngày đêm, cho nên nàng dự định cùng Vi Vân bồi dưỡng thêm cho hắn những khuyết điểm trước kia., Tâm linh trống rỗng, thực ra chính bản thân nàng cũng như thế. Cảm giác ở cùng con trai mình cực độ khát vọng. Nàng ban đêm suy nghĩ với con trai hơn mười năm, hôm nay con trai rốt cuộc đã trở lại bên cạnh, làm sao cũng phải ở bên nhau cho thật tốt. Thoáng qua cuộc sống ấm áp trong gia đình giữa mẹ con.

Bây giờ ước đấu chính ma và cửa ải Vân Châu, trong thời gian ngắn không phân được kết quả thắng bại, cho nên Ngu Yên Vũ trở về tông môn, dự định lợi dụng đoạn thời gian nhàn rỗi này, hảo hảo gặp gỡ Vi Vân một phen.

Ngu Yên Vũ phất phất tay, hai đệ tử nội môn kia liền tiến lên, cầm một giỏ rau trong tay mở ra, lấy từ bên trong ra một ít cơm, mấy đĩa thức ăn, lại lấy ra hai bộ bát đũa, đặt ở trên bàn bát tiên bên cạnh.

Nhất thời, mùi đồ ăn nồng đậm phiêu đãng tại nhà chính, chỗ vốn tiên khí phiêu lãng, lập tức tràn đầy khí tức khói lửa nhân gian.

"Đây là mấy món ăn nhỏ mà mẹ tự tay làm cho con, nếm thử."

Ngu Yên Vũ kéo tay Vi Vân ngồi xuống, cũng múc cho hắn một chén cơm.

Vi Vân cầm lấy đũa, nhìn hơi thở khói lửa trên bàn, nước miếng chảy ròng ròng, một cái ngọc phỉ thúy đậu phụ, một cái bánh mỳ, một cái gà quay, một chậu toàn cá... Đều là màu sắc đủ, cơm này cũng không phải là tục vật, là linh mễ chứa linh khí giàu có của đệ tử Tử Nguyệt tiên môn trồng ra, mềm mại hương vị ngọt ngào, ăn có thể tẩm nguyên khí.

Ngu Yên Vũ ngồi đối diện Vi Vân, cũng cầm đũa lên, gắp một miếng đậu hũ phỉ thúy đến bên miệng hắn, nhìn Vi Vân há mồm ăn, liền cười nói: "Mùi vị có ngon không?"

"Ngon quá." Vi Vân còn chưa kịp nhai mấy miếng đã liền nuốt mất, món ăn này thật sự là mỹ vị." "Nương cũng ăn."

Vi Vân gắp một trái tim thức ăn đưa đến bên miệng Ngu Yên Vũ.

"Được." Ngu Yên Vũ mỉm cười, môi son khẽ mở, cái lưỡi non nớt, nhét trái tim món ăn vào miệng ngọc, nhai nhẹ.

Hai người mẫu tử gắp thức ăn, cho nhau ăn, ngươi một miếng, ta một miếng, có đôi khi cùng ăn một nửa thịt, Vi Vân cắn một miếng, sau đó Ngu Yên Vũ cắn một miếng, có đôi khi Ngu Yên Vũ cắn thêm một miếng, lại đưa vào trong miệng Vi Vân. Trong lúc nhất thời, trong phòng tràn ngập bầu không khí ấm áp, hai nữ đệ tử bên cạnh nhìn mà hâm mộ một hồi.

Sau khi ăn xong, Ngu Yên Vũ nói với hai nữ đệ tử kia: "Hai người các ngươi lui xuống trước đi."

"Vâng, môn chủ!"

Hai người đi ra khỏi phòng, canh giữ ở cửa, cùng với hai tên đệ tử canh gác kia. Bốn người nhìn nhau, rồi dùng ánh mắt trao đổi với nhau.

Ngu Yên Vũ buông bát đũa xuống, dùng ngón tay ngọc gỡ hạt cơm bên miệng Vi Vân, sờ sờ mặt hắn, ôn nhu nhìn hắn chăm chú, nói: "Nói cho nương nghe một chút, đoạn thời gian này đã đi đâu, làm gì vậy?"

Vi Vân chớp mắt, suy nghĩ một chút, bắt đầu kể lại những chuyện mình trải qua trong khoảng thời gian này. Cự tế vô cùng lớn, trong đó không thiếu sự tình hương diễm, ngoại trừ chuyện phát sinh quan hệ với Ngu Phi Tuyết ra, những chuyện khác đều thành thật khai báo, Ngu Yên Vũ chỉ chăm chú lắng nghe, cũng không có quá lớn kinh ngạc.

Ngu Yên Vũ nghe xong lại hỏi: "Chỉ có những thứ này thôi sao?"

Vi Vân nhìn ánh mắt mỹ lệ của mẹ, cảm thụ được ánh mắt ôn hòa cơ trí của mẹ, cuối cùng không thể giấu được nữa bèn nói: "Còn... còn có một chuyện."

"Là cái gì? Nói cho nương nghe một chút." Ngu Yên Vũ ôn nhu nói.

Vi Vân cố lấy dũng khí nói: "Ta, ta và tỷ tỷ... Cũng, cũng..."

Sắc mặt Ngu Yên Vũ rốt cục có chút thay đổi, trở nên có chút lạnh lùng, mím môi son, hỏi: "Ngươi và Phi Tuyết mới ở trong phòng ngủ làm gì?"

"Chúng con vừa mới..." Vi Vân bỗng nhiên đứng dậy, nói ra: "Hài nhi sai rồi, thỉnh mẫu thân trách phạt!"

Ngu Yên Vũ nhăn mày ngài, một tay chống trán, yên lặng không nói gì.

Thật lâu sau, nàng mới thở dài, nói: "Cái này cũng không trách ngươi, là mẫu thân sơ sót và quan tâm ngươi. Nhưng ngươi không được sai sót."

Có ý gì đây? Đây là muốn sau này mình không thể lại phát sinh quan hệ với Ngu Phi Tuyết?

Trong lòng Vi Vân hơi hồi hộp một chút, có chút mất mát.

Ngu Yên Vũ đứng dậy, kéo Vi Vân vào phòng ngủ, ngồi ở bên giường, ra hiệu, ra hiệu, nói: "Lúc trước ngươi mới lớn như vậy, ta đã đưa ngươi đi rồi, bây giờ Tử Nguyệt tiên môn do ta định đoạt, cho nên ta mới có thể đón ngươi về, thế nhưng ngươi không thể quá phóng túng, bằng không thật có lỗi với sư tổ bổn môn, hơn nữa... mẹ ta... Chính là tổ mẫu ngoại của ngươi, sớm muộn gì cũng sẽ biết, ngươi chỉ có biểu hiện tốt, ta mới có cách để nàng tiếp nhận ngươi, hiểu chưa?"

Vi Vân nghe vậy, trong lòng không vui, theo bản năng liền nói: "Ta tại sao phải người khác tiếp nhận? Ta tự mình tiếp nhận mình là được rồi."

Lông mày Ngu Yên Vũ nhíu một cái, nói: "Đây là vì sau này có thể sống tốt hơn ở chỗ này, tổ mẫu ngoại ngươi cũng có nỗi khổ riêng của mình..."

"Tỷ ấy không tiếp nhận ta thì không phải là tổ mẫu bên ngoài! Dược Vương tông không hoan nghênh ta sao? Không sao cả! Tử Nguyệt tiên môn không hoan nghênh ta sao? Cũng không sao cả! Thiên hạ to lớn, còn không có chỗ cho ta dung thân sao? Hừ!"

Vi Vân giận dữ đứng dậy, cất bước bước đi.

Hắn thực sự chịu không được loại tức giận này, loại ăn nhờ ở đậu này cứ như đang cầu xin người khác thu nhận mình vậy, đùa cái gì vậy, hắn cũng không phải không có nơi để đi.

"Vân Nhi, ngươi muốn đi đâu? Trở về!"

Ngu Yên Vũ thấy vậy, nhất thời trong lòng quýnh lên, đứng dậy đuổi theo.

"Ta là người không có nhà!"

Vi Vân bỏ lại một câu tràn ngập oán khí, sau đó tế lên Quang Tủy Kiếm, chân đạp kiếm quang, từ trong cửa xông ra, phi thân lên trời, bay thẳng lên trời.

Bốn nữ đệ tử canh cửa đang châu đầu ghé tai suy đoán xem Vi Vân và Ngu Yên Vũ đang làm gì ở bên trong thì lại thấy một bóng người lao ra, sau đó nhanh chóng biến mất trước mắt. Tứ nữ nhất thời kinh ngạc, nhìn Vi Vân đang xông lên trời, đều có chút ngây ngẩn.

Chuyện gì thế này?

"Ngươi quay lại cho ta!"

Ngay sau đó, Ngu Yên Vũ cũng lao ra từ bên trong, nhìn Vi Vân biến mất nơi chân trời, há miệng hô.

Nhưng Vi Vân không thèm để ý tới, tốc độ Quang Tủy Kiếm nhanh cỡ nào, kể cả cường giả Độ Kiếp, không có pháp bảo trong tay cũng tuyệt đối không đuổi kịp.

Ngu Yên Vũ phẫn nộ nhìn Vi Vân rời đi, không khỏi cảm thấy ngực đau xót, chua xót nhàn nhạt từ ngực lan ra đến toàn thân. Nàng ôm ngực, lảo đảo bước chân, cơ hồ muốn té ngã.

"Môn chủ!"

"Nương nương!"

Mấy đệ tử quá sợ hãi, cuống quít tiến lên đỡ lấy nàng.

Ngu Yên Vũ nhìn lên bầu trời, mắt phượng rưng rưng, lẩm bẩm: "Trời đất ơi, vì sao ông phải đối xử với ta như vậy. Con ta và ta phân tán nhiều năm, giờ vất vả lắm mới tìm lại được. Nhưng nó phản nghịch như vậy, không hề nghe lời. Rốt cuộc ta đã làm sai điều gì?"

Ngu Yên Vũ đang định phi thân đuổi theo, thì vào thời khắc này, một giọng nói truyền vào sơn môn, toàn bộ Tử Nguyệt Tiên Sơn đều nghe được rõ ràng: "Bạch thuật của Dược Vương Tông, Thạch Trúc đến đây bái sơn!"

Ngay sau đó, Ngu Phi Tuyết nhảy vào trong sân, nhìn dáng vẻ mặt buồn bã của Ngu Yên Vũ, hỏi: "Mẹ, mẹ làm sao vậy?"

Ngu Yên Vũ đứng thẳng người, miễn cưỡng mỉm cười nói: "Không có gì."

Ngu Phi Tuyết lại nói: "Đệ đệ đi đâu rồi? Người của Dược Vương tông đến rồi, hai vị trưởng lão Bạch thuật và Thạch Trúc nói muốn tìm hắn."

"Có nói là chuyện gì không?"

"Không nói, nhưng xem khí thế hùng hổ của bọn họ, thần sắc có chút bất thiện."

Ngu Yên Vũ nghe vậy, mày ngài cau lại, nói: "Ta đi xem thử."

Ngu Yên Vũ đi vào đại điện Tử Nguyệt, phát hiện có hai nam tử đang ngồi trên ghế khách, chính là hai đại trưởng lão Bạch Thuật và Thạch Trúc của Dược Vương Tông, Phong Hoa đang chiêu đãi bọn họ, có nữ đệ tử dâng trà thơm lên, nhưng hai người cũng không động đậy gì, hình như cũng không cảm kích. Phía sau bọn họ còn có hai đệ tử chân truyền của Dược Vương Tông, Thanh Vũ và Thanh Mộc đang đứng.

Ngu Yên Vũ tiến vào đại điện, ngồi xuống bảo tọa môn chủ, hỏi: "Hai vị đạo hữu đường xa đến đây là có chuyện gì?"

Thuật trắng đứng dậy hành lễ, nói: "Bái kiến Ngu Minh chủ."

Thạch Trúc trưởng lão tính tình lại tương đối nóng nảy, tương đối kích động, đứng dậy nói thẳng: "Xin hỏi Ngu môn chủ, Vi Vân ở đâu?"

Trong lòng Ngu Yên Vũ khẽ động, xem ra là đến vì nhi tử, chẳng lẽ con trai phạm tội gì? Không phải chứ, hắn đã nói cái gì với nàng, cũng không làm gì có lỗi với chuyện của Dược Vương Tông, thậm chí còn trả lại Dưỡng Tụ Càn Khôn cho Dược Vương Tông, Dược Vương Tông nên cảm tạ nó mới đúng.

Ngu Yên Vũ nói: "Vân Nhi vừa mới xuống núi, chẳng hay nhị vị đạo hữu tìm hắn có chuyện gì?"

"Hừ!" Thạch Trúc hừ lạnh một tiếng: "Hắn biết chúng ta đến đây, cho nên trước tiên trốn đi, hay là nói Ngu môn chủ giấu hắn đi, hoặc là Ngu môn chủ để hắn trốn?"

Ngu Yên Vũ kinh ngạc nói: "Vì sao ta phải làm như vậy? Rốt cuộc hắn phạm vào chuyện gì?"

Thạch Trúc nói: "Hừ! Đúng là biết rồi còn cố hỏi, Vi Vân không nói với ngươi sao?"

Ngu Yên Vũ híp mắt phượng, vị trưởng lão này hình như có chút không lễ phép, nàng có thể khoan dung đối phương vô tri, nhưng

không thể dễ dàng tha thứ đối phương càn rỡ.

Phong hoa bên cạnh biết bao nhiêu về Ngu Yên Vũ, chỉ sợ nàng nổi giận, vội vàng nói: "Là như vầy, trước đó không lâu, Vân nhi đem tâm pháp Lý Càn Khôn trả lại cho môn chủ Dược Môn, sau khi chủ Dược Môn tu luyện suýt nữa tẩu hỏa nhập ma, thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma., Nhưng nguyên khí đại thương, thật vất vả mới ổn định tình huống, người lại hôn mê bất tỉnh, hai vị trưởng lão này hoài nghi tâm pháp Vân nhi đã động tay động chân, dẫn đến tình huống này, hại dược môn chủ trọng thương hôn mê. Cho nên mới đến đây, muốn tìm Vân nhi hỏi rõ tình huống."

"Còn có việc này?" Ngu Yên Vũ vừa nghe vậy lập tức biến sắc.

Ngày đó tại Thái Huyền Tiên Môn, trước khi chết Huyền Chân Sơn Nhân giết chết Khô Vinh Hoạt Phật, Vi Vân dùng Càn Khôn cắn nuốt hai người, thúc đẩy Thủy Hồng Dao đạt tới cảnh giới Độ Kiếp Viên Mãn, bại lộ môn thần thông này, Vi Vân không được, đem quá trình lấy được Càn Khôn Tụ nói cho dược lão nhân biết, cũng đem công pháp trả lại.

Dược lão nhân đạt được thiên lý càn khôn, sau khi trở về đương nhiên là lần đầu tiên bế quan tu luyện môn trấn tông thần thông này. Thế nhưng sau mấy tháng tu luyện, Dược lão nhân chẳng những không luyện thành, ngược lại mấy lần chạy quanh biên giới tẩu hỏa nhập ma. Ban đầu hắn còn tưởng là do môn công pháp này quá khó tu luyện, nhưng lần tu luyện gần nhất tình huống càng tệ. Nếu không có Dược Vương Đỉnh bên người, chỉ sợ lúc này Dược lão nhân đã chết bất đắc kỳ tử.

Trưởng lão cùng đệ tử chân truyền của Dược Vương tông thấy vậy, nhất thời hoài nghi môn công pháp này có vấn đề, thế là do hai người Bạch thuật và Thạch Trúc mang theo hai đệ tử, đến Tử Nguyệt tiên môn tìm Vi Vân hỏi thăm tình hình.

Lúc này, hai người thấy Vi Vân vừa ly khai tông môn, nhất thời càng khẳng định y đang phá rối.

Bạch Thuật nghiêm mặt nói: "Xin hỏi môn chủ, vì sao Vi Vân bỗng nhiên rời khỏi quý tông?"

Ngu Yên Vũ đương nhiên không thể nói chuyện nhà mình cho đối phương biết, chỉ nói: "Hắn đi ra ngoài giải sầu rồi, hai vị chớ nên gấp gáp, việc này ta sẽ làm chủ. Nếu thật sự là hắn làm, ta sẽ lấy thân phận môn chủ Tử Nguyệt Tiên môn, cộng thêm đảm bảo thân phận minh chủ Tiên hiệp đồng minh, tất sẽ cho Dược Vương tông một câu trả lời!"

Thạch Trúc hừ lạnh nói: "Ngươi có thể cho ta một câu trả lời sao? Để hắn giao ra tâm pháp Huyên Càn Khôn Tụ Côn Tâm Pháp chân chính hay là tiếp tục che chở hắn? Hoặc là để tâm pháp nhét vào Tử Nguyệt Tiên Môn?" Hắn biết quan hệ giữa Ngu Yên Vũ và Vi Vân, đã vào làm chủ để nhận định Ngu Yên Vũ muốn bao che Vi Vân, thậm chí còn cảm thấy chính là Ngu Yên Vũ âm thầm giở trò, mục đích là tìm thần thông trấn tông của Dược Vương Tông.

Liên quan đến thần thông trấn tông của tông môn và an nguy của môn chủ tông môn, bất luận là thạch trúc hay là Bạch thuật, đều đã thập phần thất thố.

Lời này vừa nói ra khỏi miệng, trong đôi mắt Ngu Yên Vũ đã bắt đầu lóe ra hàn mang.

Phong Hoa trưởng lão sợ mất mạng, vội vàng vỗ bàn trước, nheo mắt nói: "Mong rằng trưởng lão Thạch Trúc tự trọng, đừng có nói bậy ở đây!"

Thạch trúc chỉ cảm thấy một cỗ áp lực khổng lồ đập vào mặt, ép tới hắn hầu như có cảm giác hít thở không thông, trong lúc nhất thời nói không ra lời.

Bạch Thuật vội vàng khom người, nói: "Sư huynh của ta nhất thời lỡ lời, mong Ngu môn chủ và Phong Hoa đạo hữu thứ lỗi, hắn cũng là vì bổn môn, vì chính đạo tu chân giới suy nghĩ, mới thất lễ như vậy."

"Hừ!"

Phong Hoa thu khí thế, sắc mặt hơi trì hoãn, lạnh lùng nói ra: "Nếu hai vị đạo hữu là tới giải quyết vấn đề, vậy phải bình tĩnh lại, vẻ mặt ôn hoà, có chuyện gì có thể nói ra, mọi người thương lượng giải quyết, chớ có giở trò."

Bạch Thuật chắp tay nói: "Là đạo lý này, ta và sư huynh trước tiên bồi thường cho quý phái và Ngu môn chủ. Lần này chúng ta chủ yếu là muốn tìm được tiểu hữu Vi Vân, hỏi rõ tình huống, giải quyết việc này. Bây giờ Ma giáo nhìn chằm chằm, bất cứ lúc nào cũng có thể đánh tới, trong thời khắc quan trọng này, mỗi một khắc thời gian đều hết sức quý giá, không thể chậm trễ."

"Ừm..." Phong Hoa gật đầu nói: "Kế hoạch hôm nay, chính là đi tìm Vân nhi trước. Như vậy đi, ta sẽ bồi hai vị đạo hữu xuống núi một chuyến. Các ngươi thấy thế nào?"

"Không cần." Lúc này Ngu Yên Vũ đứng dậy. "Ta tự mình đi một chuyến." Nói xong đi ra ngoài cửa.

"Vậy làm phiền Ngu môn chủ."

Hai người Bạch Thuật và Thạch Trúc vội vàng đuổi theo.

Thạch Trúc nói: "Ngu Môn chủ hẳn là biết hắn ở nơi nào?"

Mắt Ngu Yên Vũ phượng lóe lên, không nói lời nào.

Đương nhiên nàng biết Vi Vân ở nơi nào.

Lúc này Vi Vân đang đi về phía Đào Hoa giáo, chân đạp Quang Tủy kiếm, tốc độ rất nhanh, không bao lâu đã tới thành Đào Nguyên, vượt qua thành trì, bay tới trên bầu trời Đào Hoa sơn, nhìn thấy rừng đào dưới chân liên miên, còn có kiến trúc sơn môn Đào Hoa giáo giữa sườn núi, liền đè xuống kiếm quang.

Ngoài cửa đại điện của sơn môn Đào Hoa giáo, có mấy cô gái mặc quần áo màu phấn hồng đi ngang qua, ngẩng đầu nhìn Vi Vân từ giữa không trung hạ xuống, con mắt lập tức sáng ngời, trong đó có một cô gái chính là lá đào, một trong bát đại hộ pháp của Đào Hoa giáo, thấy vậy liền cười, nói: "Ồ, đây không phải Vân hộ pháp của chúng ta sao, sao hôm nay lại rảnh đến nơi này?"

Vi Vân trên danh nghĩa, ngoại trừ đệ tử chân truyền của Tử Nguyệt tiên môn, còn là hộ pháp của Đào Hoa giáo, nhưng cũng chỉ là tên gọi mà thôi.

Vi Vân tâm tình phiền muộn, chỉ nói: "Tán tâm." Sau đó tiến vào đại điện.

Lá đào có chút kinh ngạc, bất quá nàng cũng nhìn ra được sắc mặt Vi Vân không tốt, liền nhún nhún vai, lắc cái mông to lớn mà đi, trong lúc đi trước ngực một đôi sữa lớn run nhè nhẹ, phảng phất tùy thời đều muốn từ trong quần áo nhảy ra.

Sau khi tiến vào đại điện, liền thấy một nữ hộ pháp dáng người cường tráng, da ngăm đen, tên là Đào Quả, cũng là một trong bát đại hộ pháp Đào Hoa Giáo, nàng ôm quyền nói với Vi Vân: "Vân hộ pháp tới rồi, giáo chủ đã chờ ở đây từ lâu rồi."

Vi Vân kinh ngạc: "Dao Nhi tỷ tỷ biết ta sẽ tới?"

Đào Quả Chính sắc nói: "Giáo chủ đã dặn rồi, một khi Vân hộ pháp tới đây, ngươi trực tiếp tới suối nước nóng bên kia."

"Đa tạ hộ pháp Quả Đào."

"Khách sáo rồi."

Vi Vân từ đại điện đi ra, đi đến suối nước nóng ở trung tâm rừng đào, đi ngang qua nội điện và hậu điện, dọc đường đi nhìn thấy không ít giáo đồ Đào Hoa giáo, mỗi người đều mặc quần áo phấn hồng, dáng vẻ trang điểm lộng lẫy, còn có một số tộc nhân Linh Hồ tộc, số lượng

nữ Hồ cư Đa, nam hồ ít, đều tướng mạo mỹ lệ, tuấn mỹ, từng người chào hỏi Vi Vân.

Không bao lâu, Vi Vân tiến vào rừng đào, đi tới bên suối nước nóng, liền trông thấy hai nữ nhân ngồi bên suối nước nóng nói chuyện phiếm, đều vén quần áo lên, một đôi chân ngọc tuyết trắng ở trong nước suối nhẹ nhàng lay động.

Chương 1P 2 khô đến chết.

Hai nữ nhân này một người mặc quần áo màu đỏ, mắt đào đẹp mắt, khuôn mặt kiều diễm, khuôn mặt như vẽ, khóe miệng mỉm cười, dáng người thướt tha mềm mại, lộ ra một cỗ khí tức vũ mị., Toàn thân nàng đều toát ra ý vị mê người, hình dáng của nàng không kém bao nhiêu so với đám người Bạch Miểu, Ngu Phi Tuyết, nhưng khí tức trên người đối với nam tử mà nói hầu như là trí mạng, không giờ khắc nào cũng đang mê hoặc người khác, làm cho người ta có một loại ý niệm muốn đem nàng đẩy ngã trên mặt đất, điên cuồng thao túng một phen, chính là Thủy Hồng Dao.

Một nữ nhân khác mặc một thân áo đen, khuôn mặt cũng xinh đẹp, lại có một loại ý nhị càng thêm thành thục. Cô là cặp mông to mọng, nhũ cầu trước ngực phồng lên cao, còn sung mãn hơn cả thủy hồng Dao, mông tròn trịa mà chất phác, quả trứng lớn hơn nhiều so với nữ nhân bình thường.

Vi Vân vừa nhìn đã nhận ra, nguyên lai là Linh Cơ Thánh Mẫu Chu Diệu Ngữ đã từng gặp một lần.

Ở trong suối nước nóng, còn có ba thiếu nữ ngâm mình trong đó, đều như hoa như ngọc, thân thể mềm mại như hoa, tựa như phù dung trong nước. Trong đó một thiếu nữ là Tiểu Kim, còn có hai thiếu nữ nhìn có chút quen mắt. Vi Vân mặc dù cảm thấy mình chưa từng gặp qua, nhưng vẫn nghĩ, lúc trước được hai đứa con gái Chu Diệu Ngữ mang đi, có thể nói là Linh Nhi.

Nhưng tuổi tác không giống, nhưng lúc Linh Nhi và Linh Nhi theo Chu Diệu Ngữ rời đi, một người mới mười tuổi, một người vừa mới sinh ra, mà hai người trước mắt, nhìn như thế nào cũng khoảng mười sáu mười bảy tuổi, hắn không khỏi cảm thấy hiếu kỳ.

Tiểu Kim thấy Vi Vân đến, lập tức từ trong suối nước nóng bay lên, thân thể mềm mại trắng như tuyết bay ra một thanh phi kiếm màu vàng đất, vọt tới trước mặt Vi Vân, miệng hô to: "Xem kiếm đây!"

Một tay Vi Vân phát ra kim quang nhàn nhạt, nắm lấy phi kiếm, mặc cho Tiểu Kim điều khiển thế nào cũng không được.

Tiểu Kim không khỏi cảm thấy nhụt chí, nói: "Nhẳng vui chút nào!"

Vi Vân mỉm cười, buông lỏng tay, phi kiếm trở lại tay Tiểu Kim, chui vào trong cơ thể nàng.

Đây là thổ kiếm trong ngũ hành ngọc kiếm, vốn dĩ Vi Vân đã đem thanh phi kiếm này hộ thân cho Lý Mị Nhi rồi, nhưng sau đó Lý Mị Nhi bỏ mình, thanh phi kiếm này liền rơi vào trong tay Tiểu Kim, được nàng tế luyện.

"Vân nhi đến rồi, mau qua đây."

Thủy Hồng Dao vẫy tay với hắn.

Vi Vân đi tới bên cạnh Thủy Hồng Dao, hỏi rất hay, lại chắp tay với Chu Diệu Ngữ, nói: "Bái kiến Linh Cơ Thánh Mẫu."

Chu Diệu Ngữ ngẩng đầu nhìn về phía Vi Vân, nhìn thấy khuôn mặt hoàn toàn mới của hắn, từ trên xuống dưới cẩn thận đánh giá một phen, gật đầu, mỉm cười nói: "Được."

"Chủ nhân."

Hai thiếu nữ trong suối nước nóng đột nhiên nhìn Vi Vân, đồng thanh chào hỏi.

Vi Vân nao nao, cho là mình nghe lầm, trong lòng mơ hồ hiểu ra cái gì, nhìn về phía Chu Diệu Ngữ, muốn xác nhận một phen, liền nói: "Hai vị cô nương này là..."

Chu Diệu Ngữ nở nụ cười, nói: "Lúc trước hai người ngươi và Mị Nhi mang theo Tiểu Kim đến Tử Nguyệt tiên môn với các nàng. Trên đường chúng ta gặp nhau, ta thu hai nàng làm môn hạ, mang về sơn môn. Bây giờ gặp mặt, sao lại không biết?"

Lúc này Vi Vân mới xác định được suy nghĩ trong lòng mình, quả nhiên, hai thiếu nữ này chính là hai nữ nhi của Lý Mị Nhi, nhưng Linh Nhi và Linh Nhi!

"Sao lại như thế?" Vi Vân trừng mắt đánh giá hai thiếu nữ xinh đẹp đi ra từ suối nước nóng, đều mặc áo yếm và quần lót bên người, lộ ra làn da trắng như tuyết, có chút bóng dáng Lý Mị Nhi, chỉ là còn chưa hoàn toàn trưởng thành mà thôi.

Chu Diệu Ngữ hơi giải thích, Vi Vân mới hiểu ra, thì ra thế gian còn có pháp thuật kỳ diệu bực này, có thể trong khoảng thời gian ngắn khiến thân thể cùng tâm linh một đứa trẻ trưởng thành đến tình trạng như thế này.

"Đinh!"

Một tiếng kiếm ngâm vang lên, một đạo kiếm quang từ mi tâm thức hải của Vi Vân hiện ra, rơi trên mặt đất, hóa thành một phụ nhân áo hồng mềm mại quyến rũ, đôi mắt đẹp lập loè, nhìn quanh, ánh mắt rơi vào trên người Linh Nhi và Linh Nhi, mặc dù nhìn thấy biến dạng, nhưng mẫu nữ liên tâm, nàng làm sao không biết hai thiếu nữ trước mắt chính là nữ nhi của mình, lập tức xông lên phía trước, ôm lấy nhị nữ.

"Mẫu thân." Con gái lớn ngoan ngoãn nói.

Linh Nhi thì nhìn Lý Mị Nhi, nhìn vài lần, mới dịu dàng nói: "Mẹ!"

"Ôi!"

Lý Mị Nhi thập phần kích động, lúc trước tách ra với hai con gái, các nàng đều còn nhỏ, hơn nữa Linh Nhi mới sinh ra không lâu, hôm nay

đã trưởng thành, gần như không nhận ra nhau, nhưng đều rất nhớ nhung lẫn nhau, đợi lát nữa ba người sẽ ôm nhau, cảm nhận được sự ấm áp và tốt đẹp.

Chu Diệu Ngữ bên cạnh nhìn thấy Lý Mị Nhi, ánh mắt hơi sáng lên, quan sát tỉ mỉ, không ngừng gật đầu tán thưởng.

Chu Diệu Ngữ nhìn Vi Vân, nói: "Tiểu hữu có thể lấy mười mẫu kiếm Thái Huyền Tử ra cho ta xem không?"

"Tiền bối cứ việc nhìn."

Tâm niệm Vi Vân vừa động, chín thanh Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm cũng lần lượt bay ra khỏi thức hải, ngoại trừ mẫu kiếm, còn lại đều hóa thành hình người, chính là Cầm Nhi và đám người Thi Nhi, mỗi người đều có khuôn mặt xinh đẹp, tư thái uyển chuyển, thoạt nhìn có phong tình vô hạn, các nàng ngày thường tĩnh tu trong thức hải của Vi Vân, đề thăng pháp bảo linh lực, thỉnh thoảng cũng có đi ra giải sầu.

Chu Diệu Ngữ nhìn lướt qua những nữ tử thân thể tiên kiếm này, thỉnh thoảng gật gật đầu.

Thủy Hồng Dao bên cạnh cũng nhìn một chút, cười nói: "Thánh Mẫu có hài lòng không?"

Ánh mắt Chu Diệu Ngữ rơi vào trên Thái Huyền Mẫu Kiếm, mỉm cười nói: "Không tệ, rất tốt."

Vi Vân nghe mà không hiểu gì cả, hỏi: "Tỷ tỷ cùng tiền bối cần ta hỗ trợ cái gì sao?"

Chu Diệu Ngữ tìm đến Vi Vân đương nhiên là có chuyện muốn nhờ, nàng cũng tính đến Vi Vân sẽ tới đây, vì vậy trước tiên cứ ở đây chờ, vả lại nàng biết rõ quan hệ giữa Vi Vân và Thủy Hồng Dao chắc chắn không thể phá vỡ, hiện giờ Thủy Hồng Dao đã là cường giả đứng đầu tu chân giới, có tư cách ngồi ngang hàng với tông chủ của tam

giáo Thất Tông, bình đẳng nói chuyện, nàng trước tiên kết giao với Thủy Hồng Dao, sau đó mượn Thủy Hồng Dao để đạt được mục đích, vậy thì vô cùng đơn giản.

Thủy Hồng Dao vô cùng thông minh, phương pháp làm việc rất tốt, Ngọc chưởng mở ra, lòng bàn tay sinh ra một cỗ hấp lực, hút Vi Vân không đề phòng chút nào tới, ôm lấy hắn ở trước người, mặt hướng Chu Diệu ngữ, móc ra khỏi đũng quần của hắn, nhẹ nhàng vuốt ve, chỉ một lát, lão Nhị của Vi Vân đứng thẳng tắp, xông thẳng tới Chu Diệu Ngữ.

"A..." Vi Vân hoảng sợ, không rõ Thủy Hồng Dao muốn làm gì, làm loại chuyện này trước mặt Chu Diệu Ngữ đúng là thất lễ. Người ta tốt xấu gì cũng là tiền bối cường giả của tu chân giới, cao nhân một tông.

Chu Diệu Ngữ lại làm như không thấy, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt, đôi mắt đẹp dịu dàng mỉm cười, dường như căn bản không nhìn thấy côn thịt cứng rắn trước mắt.

Đôi môi anh đào phấn hồng của Thủy Hồng Dao ghé vào tai Vi Vân, thổi hương thơm: "Con của ta, con xem, vị Thánh Mẫu tỷ tỷ này có đẹp không?"

Vi Vân bị câu nói "con của ta" này của nàng làm giật mình, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Chu Diệu Ngữ, cặp mông đầy đặn của nàng gật đầu nói: "Thánh Mẫu tiền bối... Tự nhiên là... ngà voi, xinh đẹp như Dao nhi tỷ tỷ."

Một bàn tay ngọc của Thủy Hồng Dao nhẹ nhàng vén da bánh bao của Vi Vân, đùa giỡn với Chu Diệu Ngữ Côn, vừa nói: "Vậy ngươi có muốn cắm râu vào trong động của Thánh Mẫu tỷ tỷ, vui vẻ với nàng vào đêm đó không?"

"Tỷ tỷ, cái này..." Vi Vân đỏ mặt, căn bản nói không nên lời. Theo hắn thấy thì Linh Cơ Thánh Mẫu Chu Diệu Ngữ là tiền bối cao nhân của tu chân giới, có tư cách cao, tu vi cao, không có chút giao tình nào

với hắn, làm sao có thể phát sinh quan hệ với hắn được. Nhưng hôm nay Thủy Hồng Dao lại nói ra những lời này, chính là trước mặt bản thân Chu Diệu Ngữ, thậm chí phải làm ra hành động thân mật, quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

"Có muốn không? Ừm?" Thanh âm mị hoặc của Thủy Hồng Dao vang lên bên tai hắn.

"Muốn." Vi Vân gật đầu, nhìn ánh mắt Chu Diệu Ngữ bắt đầu cháy lên dục hỏa, cũng không hoàn toàn là vì ý nhị của Chu Diệu Ngữ, mấu chốt là Thủy Hồng Dao đang không ngừng kích thích hạ thể của hắn.

Chu Diệu Ngữ lại không tức giận, chỉ cười cười, nói: "Vi Vân tiểu hữu là người có vận khí lớn, ở trước mặt ta, ngươi không cần căng thẳng. Ta có hai việc cần ngươi đi làm, sau khi giúp ta hoàn thành, ta sẽ đáp ứng tất cả yêu cầu của ngươi, ngươi có thể muốn làm gì thì làm."

"Chuyện gì?"

"Thứ nhất, ngươi còn có một thanh Thái Huyền Mẫu Kiếm vô chủ, ngươi luyện kiếm này thành thân thể ta, có vấn đề gì không?"

Vi Vân nghe vậy, nhất thời ngẩn ra.

Hắn chưa bao giờ nghĩ sẽ có người, hay là bậc tiền bối cao nhân xinh đẹp như vậy, lại chủ động yêu cầu mình giúp nàng luyện thành pháp bảo thân thể, cái này tất nhiên là có lợi, có thể thu được thân thể bất hoại, sinh mệnh vô hạn, nhưng cũng có chỗ không tốt, đó chính là vĩnh viễn bị người ta khống chế. Hết thảy sinh tử, vinh nhục, đều được chủ nhân pháp bảo nắm giữ, không còn có thể nói là tự do.

Nếu chủ nhân pháp bảo là một kẻ tội ác tày trời, sau này không còn được sống an lành nữa.

Vi Vân vội nói: "Đây chẳng qua là việc rất nhỏ, chỉ là... sợ làm oan ức tiền bối, dù sao... sau khi luyện thành pháp bảo, liền..."

Đối với hắn mà nói, thật ra là có thể dùng Thái Huyền Luyện Bảo Quyết, đem thân thể luyện thành pháp bảo thể chất, nhưng người khác không được, bởi vì yêu cầu quá cao, điều kiện cần thiết quá hà khắc, cho dù đem môn công pháp này truyền thụ cho người khác, xác suất rất lớn cũng là thất bại., Coi như là Vi Vân tự mình tu luyện môn công pháp này, cũng không dám cam đoan có thể thành công, lúc tu luyện cũng là cửu tử nhất sinh. Phải biết rằng, sở tu của hắn là Nhật Chiếu tam giới đại pháp thuật, so với tu chân giới thập đại kỳ công còn thần kỳ hơn, một thân pháp lực hùng hậu cỡ nào, nhưng vẫn không dám cam đoan thành công., Đổi lại người khác, nếu tu luyện công pháp bình thường, trăm phần trăm sẽ thất bại. Chính là tu luyện thập đại kỳ công, pháp lực không tầm thường, cũng sẽ phi thường gian nan. Trong quá trình luyện chế bản thân thành pháp bảo, trên cơ bản đều sẽ bởi vì chịu không nổi thống khổ hoặc là ngoài ý muốn, dẫn đến thân tử đạo tiêu.

Bởi vậy, nếu như để cho người khác có được pháp bảo thân thể, cũng chỉ có thể áp dụng nghịch hướng luyện chế pháp thuật, đem pháp bảo hiện có luyện chế thành thân thể, xác xuất thành công rất lớn, nhưng điều kiện tiên quyết là phải có pháp bảo như thế.

Chu Diệu Ngữ lại khoát tay nói: "Không sao."

Nghe nàng nói vậy, ánh mắt Vi Vân trở nên chắc chắn, nói: "Như vậy chuyện này cứ giao cho vãn bối! Ta chỉ cần một ngày là có thể thành công."

"Còn một chuyện." Chu Diệu Ngữ tiếp tục nói: "Ta thấy Diệu tông có một pháp bảo tên là "Kỳ Môn Độn Giáp Thiên Thư", pháp bảo này uy lực vô song, trong thiên vận ba mươi sáu món tiên khí xếp hạng gần với Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, chia làm hai nửa, trong tay ta là "Độn Giáp Thiên Thư", còn một nửa "Kỳ Môn Thiên Thư" ở trong tay Thiên Cơ Tử, ngươi cần giúp ta đoạt lại."

"Cướp được pháp bảo từ trong tay Thiên Cơ Tử tiền bối?" Vi Vân hơi hồi hộp, sợ rằng việc này hơi khó.

Chu Diệu Ngữ gật gật đầu, đôi mắt sáng lên, chăm chú nhìn hắn ta.

Việc này, Thủy Hồng Dao gẩy gẩy đầu rùa của hắn, nói: "Con của ta có ta ở đây, ngươi lo lắng cái gì?"

Vi Vân nghe vậy thì tự tin tăng nhiều, đúng vậy, thực lực hiện tại của hắn đã đủ miễn cưỡng so chiêu với cường giả Độ Kiếp rồi, hơn nữa có nhiều cường giả bên cạnh hỗ trợ như vậy, sợ là ai đây? Thủy Hồng Dao, Chu Diệu Ngữ, Ngu Yên Vũ... nghĩ tới Ngu Yên Vũ, Vi Vân lại có chút cảm xúc phức tạp.

Vi Vân khẳng định: "Một khi đã như vậy, vãn bối xin thuận theo việc này."

Chu Diệu Ngữ khẽ mỉm cười, nói: "Rất tốt."

Thủy Hồng Dao tiếp tục thu thập nhục côn của hắn, Đại Quy đỏ tím đầu nóng hôi hổi, xông thẳng tới Chu Diệu Ngữ.

Chu Diệu Ngữ nói: "Việc này không nên chậm trễ, hiện tại liền bắt đầu hành động đi."

Kiệtệt tới?

Vi Vân liếc nhìn thân thể cứng rắn của mình, có chút xấu hổ. Dưới trạng thái này, hắn rất khó tập trung tinh thần luyện chế, đây là muốn thất bại.

Thủy Hồng Dao và Chu Diệu Ngữ đều hiểu ý tứ của hắn, hai người tự có biện pháp, phải dùng phương pháp nhanh nhất khiến Vi Vân bắn tinh, chỉ dựa vào Cầm Nhi, Lý Mị Nhi thì không được, hai người phải tự mình xuất thủ.

Lập tức, Thủy Hồng Dao và Chu Diệu Ngữ lần lượt mặc vào một đôi chén, Thủy Hồng Dao mặc từng chiếc tất màu đỏ, Chu Diệu ngữ mặc là hai chân của cô gái màu đen, mặc vào vớ càng lộ vẻ thon dài, lại có cảm giác săn bắt, đường cong to nhỏ lưu loát, bóng loáng mềm mại, cho đến khi chân ngọc, đều là hấp dẫn mê người như thế.

Chu Diệu Ngữ đứng dậy nói: "Thân thể này của ta chẳng mấy chốc sẽ từ bỏ. Trước đó, dứt khoát chơi cho ngươi một chút, coi như tặng cho ngươi lễ gặp mặt."

Nói xong, từng món quần áo từ trên người bóc ra, rơi vào trên cỏ, rất nhanh đã cởi ra chỉ còn lại một đôi giày màu đen, lộ ra thân thể gần như hoàn mỹ, da thịt tuyết trắng, vóc người lả lướt, khuôn mặt tuyệt mỹ, nhất là một đôi thạch nhũ trước ngực, quả cầu nhũ giống như quả mướp gỗ cao vút đứng đó., lộc tím đỏ, nho nhỏ, hai cánh quả táo vểnh mông mượt mà mỹ lệ, giữa hai chân là một mảng thịt huyệt màu đỏ sậm, trên cồn thịt thưa thớt, hai miếng thịt môi kẹp một khe thịt, khe thịt đỏ sậm hơi hơi nứt ra, lộ ra bên trong là đôi môi nhỏ nõn nà nõn, nước tiểu đậu phộng cũng mơ hồ có thể thấy được, hơi ướt át, toàn bộ hạ thể thoạt nhìn vô cùng xinh đẹp.

Ánh mắt Vi Vân quét qua thân thể đẫy đà của Chu Diệu Ngữ, nuốt nước miếng một cái, sau đó đột nhiên nhào tới, té ngã vị thánh mẫu tiền bối này xuống đất, ôm lấy thân thể đầy đặn trắng nõn của nàng, hôn lên mặt nàng, liếm lên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, ngậm lấy môi nàng, thò đầu lưỡi vào trong miệng, quấn lấy lưỡi nàng, thưởng thức hương vị ngọt ngào của nàng, hút nước ngọt của nàng.

Đám người Cầm Nhi, Thi Nhi, Lý Mị Nhi, Tiểu Kim đi xuyên qua những cây đào xung quanh, trông thấy động tĩnh bên này, dừng một chút, rồi tiếp tục du ngoạn.

"Ba..."

Khoé môi Vi Vân di động dọc theo cằm Chu Diệu Ngữ, nhấm nháp từng bộ vị trên thân thể của nàng, liếm láp từng tấc da thịt, cổ trắng nõn, vai hồng nhuận, sữa Hào ở trước ngực nàng., Bụng dưới trơn

nhẵn, càng có cặp mông béo múp cùng với những bắp đùi đầy đặn trắng như tuyết, dài, thon, tơ đen, chân ngọc mềm mại, mỗi bộ vị đều là mê người như thế, Vi Vân thật sự là bách chơi không chán., N nhấm nháp thế nào cũng cảm thấy không đủ, khi thì vùi đầu vào uống búng mai của nàng, khi thì liếm huyệt nhỏ của nàng, khi thì thưởng thức hắc ti ngọc chân của nàng, lưu lại ở từng vị trí từng vết nước đọng, cuối cùng, toàn bộ thân thể Chu Diệu Ngữ đều bị hắn liếm đến ướt nhẹp, thậm chí ngay cả đôi đũa hoa cúc màu tím đen kia cũng không buông tha.

Trong quá trình này, Thủy Hồng Dao liên tục dùng ti tất ngọc kích thích nhục côn của Vi Vân, cho hắn chân giao, tuy rằng hết sức kích thích, nhưng bởi vì có mục tiêu, Vi Vân không đem Chu Diệu Ngữ thao túng, sẽ không bắn ra.

"Chiêm chiếp..."

Vi Vân một lần nữa vùi đầu giữa thịt chỗ cao trào của Chu Diệu Ngữ, rất nhanh đã liếm nàng đến cao trào, Chu Diệu Ngữ thở hồng hộc run rẩy thân thể, nhìn thấy hắn từ dưới thân mình từ nhô đầu lên, trên mặt tràn đầy đỏ ửng.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy mình trẻ ra rất nhiều, trong đầu lâm vào hồi ức.

Nhà tan cửa nát, bái sư học nghệ, báo thù rửa hận... Cuối cùng trở thành trưởng lão thủ tịch Quan Diệu tông, tính toán hết mọi chuyện trong thiên hạ, hầu như không gì không biết. Đã vượt qua ngàn năm tuế nguyệt, rốt cục vẫn phải đối mặt với kết cục lưu lạc làm một ly hoàng thổ, nàng há có thể cam tâm!

Nghĩ đi nghĩ lại, Chu Diệu Ngữ bỗng nhiên cảm thấy hạ thể của mình tràn ngập, sau đó toàn bộ thân thể kịch liệt đung đưa, giương mắt lên nhìn, mới phát hiện thiếu niên trước người đang khiêng một cái chân dài tơ đen của mình, đem một cây nhục côn thô to thọc vào trong hang thịt của mình, ở bên trong hung hăng va chạm, phát ra

tiếng vang kịch liệt "Bốp bốp", thậm chí trứng của hắn còn đập vào bộ vị biết âm của mình.

"À, thú vị."

Chu Diệu Ngữ nhìn thiếu niên trước mặt, mình cũng đủ làm tổ mẫu của hắn, thậm chí lão tổ tông, không ngờ lại bị hắn làm như vậy, không có tôn nghiêm đáng nói, thật sự là buồn cười mà buồn cười, nhưng nàng không có cách nào, vì sống sót, vì trường sinh bất lão, nàng không còn lựa chọn nào khác.

"Tiền bối, ta có cần nhẹ nhàng một chút không?" Vi Vân vừa đùa giỡn vừa hỏi, hắn sợ bản thân dùng sức quá mạnh làm đối phương đau nhức.

Chu Diệu Ngữ lắc lư thân thể mềm mại, vừa cười vừa nói: "Ừm... Ngươi cứ dùng sức là được, có thể trực tiếp lấy đi cái chết. A..." Toàn bộ thân thể bắt đầu run rẩy, biểu tình cũng trở nên phóng đãng.

Ý của nàng là, mang bộ thân thể này xử lý cũng không sao cả.

Loại cách chơi này có thể "giết" đến chết, làm cho Vi Vân như đánh máu gà, nhất thời càng thêm ra sức, đem thịt côn bành trướng thành loại thô nhất, dài nhất, dài một thước, cánh tay con thô to như trứng ngỗng, ngay cả đầu rùa như trứng ngỗng, toàn cây đũa hung hăng va chạm sâu vào huyệt thịt nhỏ diệu ngữ của Chu Diệu Ngữ, đã xuyên qua tim hoa, hướng trong cung điện tiến vào, "Phốc phốc, phốc phốc" tiếng ma sát không ngừng vang lên.

Tiểu huyệt của Vi Vân phát hiện ra lời nói của Chu Diệu cũng là một đại bảo huyệt, mềm mại trơn bóng, tính nõn nà rất có tính co dãn, huyệt nhỏ tựa như một cái bình mật không ngừng tràn ra nước bẩn, có lẽ chính là "Bình mật mềm mại" trong thập đại bảo huyệt, cũng là cực phẩm. Đổi lại là một tiểu huyệt bình thường., Trong lúc Vi Vân toàn lực quất vào, thì đã sớm khô hết trong cung, sớm làm cao trào của đối phương nổi lên, nào còn có thể nói chuyện, mà Chu Diệu

Ngữ lại không đến mức không chịu nổi như thế, cũng không phải hoàn toàn là do tu vi, rõ ràng là bảo huyệt đang có tác dụng.

Cùng lúc Vi Vân đùa nghịch cái huyệt nhỏ của Chu Diệu Ngữ, còn há mồm ăn ngực của nàng, không ngừng hút mút, trên dưới đồng thời kích thích, còn có Thủy Hồng Dao ở phía sau, dùng một cái tất châu nhẹ nhàng di chuyển trên lưng hắn, dưới sự kích thích như vậy, rất nhanh đã có kích thích.

"Tê... Thật là chơi hay." Vi Vân khóa lại tinh quang, rút ra đồ ăn, Chu Diệu Ngữ cả người mềm nhũn liền quỳ rạp xuống đất, Vi Vân đem chiếc đũa dính đầy nước si nhét vào trong miệng ngọc của nàng, bắt đầu khô cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

"A... Ô... Ô.. Chu Diệu Ngữ hơi nhíu mày, bị làm cho thành tiếng, đôi mắt đẹp nhìn tên thịt lớn nóng hổi trước mắt, bên trên tràn đầy hương vị dâm thủy của tiểu huyệt nàng, trong lúc ra vào, chảy ra từng dòng nước nhỏ, theo khóe miệng nàng chảy xuống.

Như thế trong chốc lát thao túng trong miệng nàng ta, Vi Vân lại rút ra thịt côn, đi tới phía sau nàng ta, cạy ra cặp mông to béo tuyết trắng của nàng ta, sau đó cắm côn thịt vào trong đôi mông chim cúc màu tím sậm của nàng ta, không lưu tình chút nào xen vào, hậu đình căng cứng kẹp lấy thịt côn của Vi Vân đau nhức., Nhưng lại vô cùng sảng khoái. Vi Vân vừa vắt khô vừa vỗ mông béo trắng như tuyết của nàng, hai tay dùng sức bóp, bàn tay đều lâm vào trong thịt, làm mấy trăm cái, lại rút ra thịt côn, trượt vào trong huyệt nhỏ của nàng tiếp tục lách vào, lại qua mấy trăm cái, lại rút ra tiếp tục nhét vào miệng của nàng.

"Ừm... chiêm chiếp..." Chu Diệu Ngữ cảm nhận cảm giác bị nhục côn thô to súc miệng, thưởng thức nước bẩn phía trên, bên trong có mùi huyệt nhỏ, cũng có mùi lỗ đít của nàng, có chút khoái cảm khác thường, hạ thể dâm thủy chảy thẳng ra ngoài, cao trào không ngừng.

Vi Vân lại lần nữa rút thịt ra, một lần nữa chui vào trong hang bảo huyệt của Chu Diệu Ngữ, lần này, lực lượng của hắn đặc biệt to lớn,

va chạm thô bạo không gì sánh được!

Hắn đã có ý kích xạ mãnh liệt, nhưng trước khi bắn tinh, hắn nghĩ muốn thử xem rốt cuộc mình có thể làm tới mức nào, nếu là nữ tử bình thường thì không thể chịu nổi, cũng chỉ có kiếm thể cấp Tiên của đám người Cầm Nhi mới có thể chịu được. Nhưng Chu Diệu Ngữ thì không sao, lúc này Chu Diệu Ngữ đã không có ý định lấy bộ thân thể này, cho dù bị giết chết cũng được.

"Bộp! Bộp! Bộp!"

Cành côn thịt của Vi Vân cắm vào huyệt nhỏ của Chu Diệu Ngữ, xuyên qua trái tim, xuyên thẳng vào dưới đáy cung, đầu rùa đâm vào trên cung, phần gốc của cây côn thịt lúc này mới kết hợp cùng một chỗ với bờ môi âm, phát ra tiếng chấn động kịch liệt "Bốp"! Nước bẩn bị đẩy ra, ở huyệt nổ tung, bắn tung tóe ra xung quanh!

Cầm Nhi, Thi Nhi, Lý Mị Nhi... kể cả Thủy Hồng Dao, các nàng đều dừng tay, không nhúc nhích, mắt không chớp, chăm chú nhìn trận đấu thịt bên cạnh suối nước nóng. Nhìn bộ dạng nữ nhân trước mặt Vi Vân sứ giả khô khốc, loại cảnh tượng như cuồng phong bão táp này, vẫn là lần đầu nhìn thấy.

"A a... A a a..." Lúc này mặt mũi Chu Diệu Ngữ tràn đầy vẻ thống khổ, thân thể mềm mại lay động, hông cong lên, bỗng nhiên run rẩy kịch liệt, biểu tình tựa hồ lâm vào trạng thái điên cuồng.

Vi Vân vẫn duy trì loại sức lực lớn nhất này đã mấy ngàn lần, trực tiếp đem huyệt nhỏ Chu Diệu Ngữ làm cho rộng ra, cung điện khuếch trương, tạng phủ dời vị trí, thật có loại cảm giác sắp đem nàng khô chết.

"Sảng khoái!"

Vi Vân đột nhiên rút về hơn phân nửa thân thể, sau đó toàn lực lao vào sâu trong tiểu huyệt của Chu Diệu Ngữ.

"Bộp -- "

Một tiếng chấn động kịch liệt truyền ra, rốt cuộc Vi Vân bắt đầu bắn tinh, một cỗ lớn bọt mép từ trong tiểu nhãn bắn ra, đánh vào chỗ sâu trong tử cung Chu Diệu Ngữ.

Cơ hồ cùng lúc đó, thân thể Chu Diệu Ngữ cũng run lên, tóc đen đầy đầu nàng bỗng nhiên biến trắng, giống như tơ bạc, sau đó, một nguyên thần từ trên thân thể trắng như tuyết đẫy đà của nàng nhẹ nhàng bay ra.

Trong giây lát này, thân thể Chu Diệu Ngữ bỗng nhiên dừng lại, sau đó mềm nhũn xuống.

Là do hai người cố tình phối hợp, bị ép cho khô khốc.

159

Thân thể mới của đệ tử đầu mười lăm mười ba Chương mới...

Thấy vậy, Vi Vân biết đã đến lúc bắt đầu, liền bảo trì bất động, nhục côn vẫn cắm ở trong nhục thể Chu Diệu Ngữ, lúc này thân thể Chu Diệu Ngữ đã là một thể xác không có linh hồn, thậm chí pháp lực thể nội đều bị nguyên thần Chu Diệu Ngữ mang đi.

"Mẫu Kiếm!"

Tâm niệm Vi Vân vừa động, Thái Huyền Mẫu Kiếm bay ra, rơi vào trong tay, sau đó hai tay thiêu đốt Thái Dương Chân Hỏa, hòa tan Thái Huyền Mẫu Kiếm, đưa thần thức thăm dò vào trong đó, tìm kiếm pháp bảo Nguyên Linh của Mẫu Kiếm.

"Mời tiền bối mau vào!" Vi Vân nhắc nhở.

Chu Diệu Ngữ có ngàn năm đạo hạnh, vạn năm pháp lực, có thể chủ động phối hợp với Vi Vân, dưới tình huống như vậy xác xuất thành công cơ hồ vượt qua chín thành, liền đem nguyên thần trốn vào bên trong Thái Huyền Mẫu Kiếm, theo chỉ dẫn của Vi Vân, dung hợp làm một thể với nguyên linh của Thái Huyền Mẫu Kiếm.

Ngay lúc Vi Vân trợ giúp Chu Diệu Ngữ luyện kiếm Thái Huyền Mẫu cho nàng, thì đồng thời bên kia, Ngu Yên Vũ, Bạch Thuật, Thạch Trúc, cùng với đệ tử chân truyền của Dược Vương Tông Thanh Vũ, Thanh Mộc, mấy người cũng đang bay về phía Đào Hoa Giáo.

Trên đường, Bạch Thuật thầm nghĩ trong lòng: "Nếu Vi Vân ở Đào Hoa Giáo, bất luận là Ngu Yên Vũ hay Thủy Hồng Dao, đều là thiên hướng Vi Vân. Các nàng có tu vi cao, ta và thạch trúc không phải là đối thủ, toàn bộ Dược Vương Tông cũng không cách nào đối kháng, e rằng khó mà lấy lại công đạo được, nhất định phải nghĩ cách."

Nhưng vào thời khắc này, mọi người chỉ thấy một luồng cầu vồng màu vàng bay tới.

Ánh mắt Bạch Thuật sáng lên, nói: "Ồ, đó không phải là tăng vương tiền bối của Đại Phật Tự sao?"

Cầu vồng màu vàng kia hạ xuống trước mấy người, hóa thành một tăng nhân đầu trọc mặc tăng bào màu vàng, một tay nâng một tháp nhỏ màu vàng cấp chín, một tay dựng thẳng trước ngực, hành lễ gật đầu, nói: "Bái kiến Ngu Minh chủ cùng hai vị đạo hữu."

Ngu Yên Vũ hoàn lễ, hỏi: "Tăng vương tới Thanh Châu lần này cần làm chuyện gì?"

Đại Thiên Tăng vương nhìn về phía Ngu Yên Vũ, đầu tiên là nuốt một ngụm nước miếng, sau đó sắc mặt ngưng trọng nói: "Là như vầy, bần tăng mới từ Vân Châu tới, vốn tháng này tới phiên đạo hữu trông coi cửa ải Vân Châu của Thái Huyền tiên môn, nhưng không ai xuất chiến cả., Cũng không biết Thái Huyền Tiên Môn có ý gì, người của Thiên Long Thần Giáo đã đột phá cửa ải thứ ba, bần tăng đặc biệt phái môn hạ trưởng lão và đệ tử thủ vệ cửa ải thứ tư, Diệu Y Phật Mẫu đóng ở Phù Vân Các, chỉ chờ kỳ tỷ thí đấu kiếm tháng sau. Dựa theo tình huống trước mắt, Ma giáo cũng không nóng lòng công phá cửa ải này., Điều này trái lại khiến người ta lo lắng, nói không chừng bọn họ lại đang mưu đồ âm mưu quỷ kế gì đó, cho nên bần tăng đặc biệt tới trao đổi đối sách với Ngu minh chủ, mặt khác ta còn mời Thiên Cơ Tử đạo hữu, hắn tinh thông bói toán, có thể biết cát hung, thiếu hắn không được thiếu."

Ngu Yên Vũ nghe vậy, gật gật đầu, nói: "Làm phiền Tăng Vương, ma giáo quỷ kế đa đoan, việc này quả thực khiến người ta lo lắng, là muốn bàn bạc kỹ hơn."

Trong lòng Bạch Thuật vui vẻ, thầm nghĩ cơ hội tới, vội vàng nói: "Tăng Vương lao công cao, phí công rồi. Bất quá trước mắt có một chuyện quan trọng cần xử lý, vừa vặn tăng vương tới, không bằng

cùng chúng ta đi một chuyến, xử lý xong việc này, chúng ta lại đi Vân Châu, cũng không muộn."

"Ồ? Đã xảy ra chuyện gì?" Đại Thiên Tăng vương hỏi.

Bạch Thuật thở dài, đem chuyện Dược lão nhân tu luyện càn khôn tay áo suýt nữa tẩu hỏa nhập ma, đến nay vẫn chưa tỉnh.

Đại Thiên Tăng Vương nghe vậy, lập tức giật mình, nói: "Dược huynh chính là trụ cột chính đạo của ta, nếu không có hắn, chẳng phải thực lực sẽ bị tổn hao nhiều, việc này không thể coi thường, nhất định phải giải quyết nhanh chóng! Bần tăng nguyện đi."

Đang nói, chỉ thấy một đạo cầu vồng hai màu đen trắng từ chân trời bay tới, chính là độn thuật độc nhất của Quan Diệu tông. Cầu vồng hạ xuống trước mặt mọi người, hóa thành một đạo nhân dung mạo thanh kỳ, chính là Thiên Cơ Tử.

Mọi người thuật lại chuyện của Dược lão nhân, Thiên Cơ Tử nghe vậy lập tức động dung, vội nói: "Còn gì nữa không? Việc này không nên chậm trễ, chúng ta xuất phát thôi, tới Đào Hoa giáo một chuyến!"

Trên thực tế, hành trình của đám người Bạch thuật đã được sắp xếp, rất hợp ý của Thiên Cơ Tử. Lần này xuống núi, ngoại trừ ứng lời mời của Đại Thiên Tăng Vương, hắn còn tính toán tìm tới Chu Diệu Ngữ, lấy được Độn Giáp Thiên Thư tới tay rồi tính tiếp, khi đó thực lực của hắn có thể đối địch với Ngu Nhược Tiên. Coi như Quang Âm Tĩnh Tĩnh của Tử Nguyệt Tiên Môn, hắn cũng có thể dựa vào lực lượng pháp bảo hóa giải, khi đó nói chuyện sóng vai cứng rắn.

Chu Diệu Ngữ trong Đào Hoa giáo, Thiên Cơ Tử đương nhiên hiểu rõ, vốn dĩ hắn tưởng cô ta sẽ tới Tử Nguyệt tiên môn, ai mà muốn tới đào hoa giáo, bây giờ đám người bạch thuật cũng đang tới đào hoa giáo, chẳng phải là đang nắm chắc điều gì trong lòng.

Ngay sau đó, một đoàn người khí thế hung hãn chạy về hướng Đào Hoa Giáo.

Đến Đào Hoa sơn, nhìn thấy phía dưới dào dạt sinh cơ, trước mắt rõ ràng đã vào đông, Đào Hoa sơn sinh cơ bừng bừng, cây đào đều bắt đầu nảy mầm, có thể thấy được nơi đây mặc dù không phải tiên sơn Thái Huyền, Tử Nguyệt tiên sơn bực này phúc địa, nhưng linh khí dồi dào, phong thủy bảo địa hiếm thấy.

Trong sơn môn Đào Hoa giáo, tùy ý có thể thấy được là một đám giáo đồ mỹ nữ, có người tĩnh tọa thổ nạp dưới tàng cây đào, có người luyện quyền luyện kiếm trên quảng trường, có người tụm năm tụm ba ngồi chung một chỗ luận đạo bàn luận, tâm đắc giao lưu.

Một đoàn người đáp xuống trước đại điện của sơn môn, cũng không đi vào, chỉ nói muốn gặp Thủy Hồng Dao.

Đệ tử trước cửa điện nhìn thấy đều là các tiền bối cao nhân của tu chân giới, ngay cả Ngu Yên Vũ cũng tới, nào dám chậm trễ, vội vàng đi mời Thủy Hồng Dao. Nhưng giờ phút này Thủy Hồng Dao đang ở phía sau núi, tứ đại trưởng lão biết có khách quý, vội vàng ra tiếp đón.

Ánh mắt đại trưởng lão Lạc Tiên lóe lên, làm sao không nhìn ra bọn họ tới đây gây hấn, nhưng ngay cả Ngu Yên Vũ cũng ở trong đó, khiến người ta khó hiểu. Đào Hoa giáo và Tử Nguyệt tiên môn kết làm đồng minh bằng sắt. Cô cúi người hành lễ với mọi người, lễ phép nói: "Hoan nghênh các vị tiền bối. Đạo hữu quang lâm Đào Hoa giáo ta, không biết lần này có gì phân phó?"

Thạch Trúc có chút không kiên nhẫn nói: "Chuyện này ngươi không thể làm chủ được, mau bảo giáo chủ các ngươi đi ra, còn có Vi Vân nữa."

Lạc Tiên cười nói: "Giáo chủ chúng ta rất bận, chưa chắc có rảnh gặp ngươi, còn xin đạo hữu nói rõ nguyên nhân trước."

Thạch Trúc vừa nghe liền không vui, Dược Vương tông ở trong chính đạo thất tông từ trước đến nay đều có thực lực lót đáy, đến đâu cũng bị tức giận, bây giờ thậm chí ngay cả một vị trưởng lão Đào

Hoa giáo cũng phải vênh mặt hất hàm sai khiến hắn, khiến hắn vô cùng bực bội., Huống chi lần này bên cạnh còn có đám người Ngu Yên Vũ, Đại Thiên Tăng Vương, Thiên Cơ Tử, Lạc Tiên không khỏi quá coi thường, lập tức cả giận nói: "Một trưởng lão nho nhỏ như ngươi cũng dám kiêu ngạo như vậy, chẳng lẽ bần đạo còn muốn bẩm báo tình huống của ngươi?"

Tứ đại trưởng lão Đào Hoa giáo thấy hắn khinh bỉ như vậy, nhất thời ánh mắt ngưng tụ, bầu không khí lập tức đọng lại. Các nàng đối với Dược Vương tông cũng không có cảm tình gì, Thủy Hồng Dao bị Dược Vương tông vây công, mấy người các nàng ở Anh Hoa giáo làm trưởng lão cũng từng giao thủ với Dược Vương tông, lúc này Thủy Hồng Dao trở thành cường giả đương thời, thế lực Đào Hoa giáo khổng lồ, bốn người đều thẳng lưng, đâu sợ hắn.

Lạc Tiên phá vỡ vẻ xấu hổ, nhìn về phía Ngu Yên Vũ, nói: "Ngu minh chủ cũng tới, bản giáo không tiếp đón từ xa."

Ngu Yên Vũ gật gật đầu, hỏi: "Thủy giáo chủ và Vân Nhi có ở bên trong không?"

Lạc Tiên nói: "Giáo chủ và Vi Vân thiếu hiệp đích xác ở trong đó, nhưng e rằng lúc này không tiện gặp mọi người."

Thạch Trúc hừ lạnh nói: "Có cái gì không tiện, mau cho hắn ra đây! Như thế nào, bây giờ hắn đã thoát khỏi Dược Vương Tông, liền cho rằng mình có thể muốn làm gì thì làm, xem thường chúng ta rồi sao? Các tiền bối ở tu chân giới đều ở đây, hắn cũng dám chậm trễ? Thật quá kiêu ngạo!" Ngữ khí cực kỳ ghen ghét.

Khẽ vuốt trán Lưu Hải một tay, vũ mị mỉm cười, nói: "Giáo chủ chúng ta đang cùng Vi Vân thiếu hiệp ở trong phòng làm mưa làm gió, cùng đi Dao Đài, như thế nào, chẳng lẽ mấy vị muốn đi vào tham quan? Vậy ta trước tiên bẩm báo Giáo chủ, lấy được sự đồng ý mới được."

Mấy người nghe vậy, nhất thời mặt lộ vẻ xấu hổ.

Thạch Trúc mặt mũi tràn đầy phẫn nộ, ghét ác như cừu, chính nghĩa lẫm nhiên nói: "Hắn hoang dâm vô độ như vậy, cũng xứng xưng thiếu hiệp?" Vốn định tiếp tục phun xuống, bỗng nhớ tới Ngu Yên Vũ đứng ở một bên, vội ngậm miệng.

Lúc này, một thanh âm mê hoặc từ trong đại điện truyền ra: "Vân Nhi nhà chúng ta xứng không xứng xưng là thiếu hiệp, ngươi nói không tính." Thanh âm này vô cùng mê người, giống như tiếng rên rỉ ra, quả thực làm rung động lòng người.

Ngay sau đó, một bóng đỏ từ bên trong lóe ra, đứng ở cửa đại điện, dưới tấm biển.

Trên người thon dài mặc quần áo màu đỏ, khuôn mặt tuyệt mỹ, ánh mắt quyến rũ, dáng người uyển chuyển, bộ ngực cao ngất, mông tròn trịa, trên đùi mặc vớ phấn hồng, cả người tản mát ra một cỗ khí chất cực độ quyến rũ, khí tức trên thân dụ hoặc vô cùng, nhất là ánh mắt mị hoặc, khiến người ta nhìn thấy cả người mềm xốp, không nhấc nổi khí lực, giống như câu hồn, không phải Thủy Hồng Dao là ai.

Thủy Hồng Dao vừa ra, tứ đại trưởng lão Đào Hoa giáo lập tức đứng hai bên nàng, nhìn thẳng về phía mọi người.

Ánh mắt mọi người rơi trên người cô, ánh mắt Đại Thiên Tăng Vương và Thiên Cơ Tử dừng lại một chút, sau đó lập tức dời đi, sợ hãi nói.

Bọn họ chính là đương thời cường giả, phi thường rõ ràng bản lĩnh Linh Hồ nhất tộc, đối với dị tính lực hấp dẫn phi thường mạnh, nhất là Thủy Hồng Dao bực cường giả này, đều quyến rũ đi vào trong xương tủy, đối với mị lực nam tử cơ hồ là trí mạng, dưới pháp tướng căn bản ngăn cản không nổi., Đều bị ánh mắt của nàng ảnh hưởng tâm chí, đánh mất năng lực suy nghĩ, cho dù là cường giả pháp tướng viên mãn như Bạch Thuật và Thạch Trúc, cũng cảm thấy thần hồn chập chờn, có dấu hiệu hô hấp dồn dập, vội vàng tránh ánh mắt

của nàng, thu nhiếp tâm thần, bảo vệ linh đài thanh minh từng chút một.

Hai tên đệ tử chân truyền Thanh Vũ và Thanh Mộc lại càng không chịu nổi, nhìn chằm chằm vào Thủy Hồng Dao, miệng mở ra, nước miếng từ bên trong chảy ra, rơi xuống đất.

Thuật Bạch Thuật và Thạch Trúc thấy vậy, đều vỗ lên vai bọn họ, lúc này hai người mới bừng tỉnh, mặt mũi đỏ bừng, cúi đầu xuống.

Thạch Trúc nói: "Xin hỏi Thủy giáo chủ, vì sao Vi Vân còn chưa đi ra? Quả nhiên trong lòng có quỷ, không dám đối mặt sao, đây chẳng phải là không đánh tự chiêu, việc này quả nhiên là do hắn gây nên?"

Thủy Hồng Dao nở nụ cười khanh khách, nói: "Vân Nhi nhà ta mới được mặc phòng xong, thân thể có chút mỏi mệt, muốn nghỉ ngơi, tạm thời không rảnh gặp các ngươi. Các ngươi ngày mai lại đến đi, nếu tâm tình bản nhân tốt, có lẽ sẽ để cho hắn đi ra gặp các ngươi một lần."

Lúc này Vi Vân đang luyện chế Thái Huyền Mẫu Kiếm thành pháp bảo chu toàn, đúng lúc quan trọng nên không thể phân tâm, hơi sai sót một chút là kết cục của pháp bảo bị hủy, người cũng chết làm sao có thể để cho người quấy rầy. Bởi vậy Thủy Hồng Dao phải kéo dài thời gian ngăn cản đám khách không mời này ở bên ngoài.

Bạch Thuật không muốn kéo dài thời gian với nàng nữa, chế tạo sự tình, ngữ khí bình thản nói: "Thủy giáo chủ, là như vầy. Lúc trước Vi Vân lấy đi thần thông trấn tông của Dược Vương tông chúng ta, Càn Khôn, trước đó không lâu hắn trả lại thần thông này, sau khi Dược tông chủ chúng ta tu luyện suýt nữa tẩu hỏa nhập ma, suýt nữa thì tẩu hỏa nhập ma., Đến nay vẫn hôn mê bất tỉnh, chúng ta hoài nghi phương diện thần thông tâm pháp của Vi Vân đã động tay chân, cho nên mới đến đây tìm hắn, muốn hỏi rõ ràng, mong rằng Thủy giáo chủ mời hắn đi ra, trước mặt nhiều tiền bối như vậy, chúng ta quả quyết sẽ không oan uổng cho hắn."

"O, ra là vậy." Thủy Hồng Dao không chút nghĩ ngợi, mở miệng nói: "Vậy thì không sao, Vân nhi nhà ta quyết sẽ không động tay động chân gì về mặt tâm pháp, mời các vị trở về đi, dễ không tiễn."

Thạch Trúc nhướng mày nói: "Thủy giáo chủ, vì sao ngươi lại xác định như thế? Vạn nhất là hắn làm thì sao? Chuyện này quan hệ đến an nguy của tông chủ bản môn, thậm chí an nguy của tu chân giới, đại chiến Chính Ma thành bại, ngươi giao người ra đây, tự nhiên sẽ hiểu."

"Giao cái gì, ngươi xứng sao?" Thủy Hồng Dao coi thường nhìn hắn. "Ta nói không phải là không có mà Ngu minh chủ, ngươi nói đi?" Lại nhìn về phía Ngu Yên Vũ.

Mắt Ngu Yên Vũ phượng lóe lên, gật đầu nói: "Đúng là như thế, Vân nhi tuy rằng bất hảo, nhưng tâm tính thuần lương, quyết không có ác tâm, huống chi hắn xuất thân từ Dược Vương tông, sao lại hại tông chủ?"

Thấy hai người kẻ xướng người hoạ, dốc hết sức che chở Vi Vân, thuật trắng và thạch trúc đều không còn gì để nói, thuật trắng nhìn về phía Đại Thiên tăng vương, nói: "Tăng Vương, ngài đức cao vọng trọng, theo ngài thấy, việc này nên làm như thế nào cho phải?"

"Thiện tai!" Đại Thiên Tăng Tăng vương niệm phật hiệu: "Thủy giáo chủ, Ngu minh chủ, cho dù Vi Vân tiểu hữu không phạm sai lầm, xin hắn đi giải thích một chút cũng tốt, giải quyết việc này sớm đi, chờ xong việc này, chúng ta sẽ chạy tới Phù Vân các thương thảo đại sự đối kháng Ma giáo."

Thiên Cơ Tử cũng nói: "Thủy giáo chủ, đây là ngươi không đúng. Người ta tới từ xa để xin giúp đỡ, cũng không cần từ chối xa ngàn dặm như vậy."

Thủy Hồng Dao cười lạnh nói: "Ta chính là không cho hắn đi ra, như thế nào? Muốn đánh nhau sao? Đến đây, bản giáo chủ phụng bồi!"

Nói xong, trong tay hiển hiện một đoàn thải quang, hóa thành một cây quạt lóng lánh hào quang, chính là pháp bảo Thất Hoa Phiến.

"Ngươi..." Thiên Cơ Tử thấy cô trực tiếp như vậy, thậm chí còn bực bội nói, không nể mặt cô, lập tức giận tới mức mặt mũi đỏ tía tai, thậm chí còn muốn động thủ.

Thuật trắng thấy thế, vội vàng hoà giải: "Mấy vị chớ như vậy, chúng ta là đến giải quyết vấn đề, không phải để chế tạo vấn đề. Đều là minh hữu chính đạo, nên dắt tay hỗ trợ mới đúng! Thủy giáo chủ, xem như bần đạo cầu xin ngươi, việc này thật sự phi thường trọng yếu!"

Hắn mời Đại Thiên Tăng Vương và Thiên Cơ Tử đến trợ giúp, nhưng không thật sự muốn đánh nhau với Thủy Hồng Dao. Hắn biết một khi đánh nhau, Ngu Yên Vũ tất nhiên cũng sẽ đứng về phía Vi Vân, trợ giúp Thủy Hồng Dao. Tuy bên bọn họ có Thiên Cơ Tử và Đại Thiên Tăng Vương độ kiếp cường giả., Cũng có hai cường giả Pháp Tướng viên mãn, nhưng Đào Hoa giáo cũng có mấy Pháp Tướng cường giả, đánh nhau nhiều lắm là ngang tay, như vậy cũng không có ích lợi gì đối với chuyện giải cứu lão nhân Dược, thậm chí còn phá hỏng quan hệ nội bộ tu chân giới chính đạo, phá hỏng đại sự.

Thủy Hồng Dao thấy hắn nói chuyện rất thành khẩn liền không dám trêu chọc nữa, chỉ nghiêm túc nói: "Hắn hiện đang có việc, các ngươi đợi thêm nửa ngày nữa đi."

Bạch thuật và thạch trúc nghe vậy, sắc mặt đều xanh biếc.

Nhưng hết cách rồi, bọn họ chỉ có thể chờ thôi.

Lập tức, Thủy Hồng Dao mời bọn họ vào trong điện, sai người dâng nước trà, trái cây, lẳng lặng chờ Vi Vân đi ra.

Trong rừng đào phía sau núi, bên cạnh Ôn Tuyền trì.

Một đoàn thải quang chói mắt lơ lửng giữa không trung, thỉnh thoảng có tiếng thét truyền ra, đám người Cầm Nhi, Thi Nhi, Lý Mị Nhi đứng một bên, làm thành một vòng hộ pháp cho Vi Vân, đem tất cả nhân tố quấy nhiễu ngăn ở bên ngoài. Hồi lâu sau, thải quang dần dần thu lại, chỉ thấy Vi Vân trần truồng đứng ở nơi đó, ưỡn ra một cây nhục côn thô to, nhục côn vẫn cắm ở trong nhục động quanh thân Chu Diệu Ngữ.

Một thanh trường kiếm óng ánh lơ lửng trước người Vi Vân, thanh trường kiếm này hiện ra thải quang nhàn nhạt, chung quanh là bạch quang chói mắt, thân kiếm dài ba thước ba tấc ba tấc, hai đầu đều là mũi kiếm sắc bén, thân kiếm nhộn nhạo ra từng vòng từng vòng gợn sóng, kiếm ý sắc bén cắt ra vạn vật, cơ hồ muốn cắt rách không gian.

Pháp bảo trên thân Thái Huyền mẫu kiếm đã được luyện xong!

Thái Huyền Mẫu Kiếm giống như linh xà, ở giữa không trung linh động uốn lượn một phen, sau đó hóa thành một tuyệt sắc phụ nhân, trần trụi thân thể, cả thân thể từ đầu đến chân giống như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, mái tóc đen nhánh trên đầu giống như thác nước rối tung sau đầu, một khuôn mặt tuyệt mỹ, trên trán mượt mà., Ngũ quan tinh xảo, phối hợp thích hợp nhất, đặc biệt là một đôi mắt xinh đẹp nhìn quanh rực rỡ, tràn ngập ý linh động, mũi ngọc cao thẳng, miệng ngọc khẽ mím, đôi môi nõn nà cong lên một đường cong duyên dáng, phía dưới có một đôi thạch nhũ to lớn vô cùng bắt mắt, bộ ngực to tròn giống như một đôi mộc quai nón đứng sừng sững, không thấy mảy may., Mâm mai tuyết trắng, màu đỏ tím, ngay cả vầng sữa cũng đều là màu đỏ tím, hai quả sữa này là quảng đại nhất mà Vi Vân nhìn thấy, vòng eo nhẫn nhụi dưới là hai bờ mông tròn trịa, hai cái mông thịt này vểnh lên về phía sau, mềm mại mà trắng như tuyết, thịt mông to mọng, so với mông béo của Lý Mị Nhi còn lớn hơn một hai vòng, cực kỳ mê người., Giữa hai chân là một phiến thịt huyệt phấn nộn, thưa thớt lông mao, môi thịt đầy đặn, kẹp ở giữa là một khe thịt tươi mới, khe hở hơi mở ra, lờ mờ có thể thấy được bên trong là thịt mềm mại đôi môi mềm mại, phía dưới nữa là một đôi đùi ngọc trắng như tuyết thon dài, da thịt mềm mại, độ nhẵn

nhụi, dưới chân là một đôi chân trần trắng như tuyết, óng ánh như ngọc!

Đây chính là thân thể mới của Chu Diệu Ngữ - Pháp bảo!

Cả thân thể đều do nguyên lai pháp bảo chất liệu của Thái Huyền Mẫu Kiếm tạo thành, sau khi trải qua tiên khí chuyển hóa, một loại không phải tiên chất phi kim cũng không phải ngọc, không phải vật nhân gian, bởi vì bị nguyên thần Chu Diệu Ngữ ảnh hưởng, cắn nuốt pháp bảo nguyên linh lúc đầu, cho nên có thể có được phi kiếm ban đầu cùng thân thể Chu Diệu Ngữ tùy ý chuyển đổi, mà thân thể chuyển đổi hoàn toàn kế thừa đặc điểm nguyên bản thân Chu Diệu Ngữ, cơ hồ giống nhau như đúc.

Vi Vân nhìn Thái Huyền Mẫu Kiếm hoàn toàn mới trước mắt, còn có Chu Diệu Ngữ hoàn toàn mới, trong lòng vui vẻ, quả nhiên thành công!

Cầm Nhi, Thi Nhi, Lý Mị Nhi, nhưng đám người Linh Nhi đều vui mừng, biết quá trình rất thuận lợi.

Chu Diệu Ngữ nhìn thân thể giữa Vi Vân, thân thể trước kia của nàng nói: "Thân thể này phiền toái chủ nhân ngươi rồi."

"Không dám." Vi Vân bị một câu nói này của nàng kích thích tâm thần có chút chập chờn, biết rõ nàng muốn mình dùng phương pháp huyết luyện, giúp nàng luyện hoá thân thể thành pháp khí quần áo.

Một đạo hắc quang óng ánh từ trong cơ thể Chu Diệu Ngữ thoát ra, rơi vào tay Vi Vân, chính là một quyển sách cổ thẻ tre, thiên vận trong ba mươi sáu Tiên khí bài danh thứ hai – Độn Giáp Thiên Thư.

Bởi vì Chu Diệu Ngữ đã cải tạo lại thân thể, trở thành pháp bảo chi thân, nguyên thần trở thành pháp bảo khí linh, khống chế được chủ nhân của pháp bảo Vi Vân cho nên không có cách nào chủ động tế luyện pháp khí, pháp bảo, trừ phi Vi Vân giải trừ khế ước nhận chủ, trả lại tự do cho nó.

Vi Vân thu hồi Độn Giáp Thiên Thư, hai tay hạ xuống hai đoàn Thái Dương Chân Hỏa, bao bọc nhục thân Chu Diệu Ngữ vào trong đó, bắt đầu huyết luyện pháp môn, luyện chế lấy nhục thân làm tài liệu pháp khí.

Quá trình này tương đối đơn giản, cũng không có gì ngoài ý muốn. Vi Vân rất nhanh đã luyện chế thân thể này thành một bộ quần áo, rơi vào trên người Chu Diệu Ngữ, ngoại trừ có tránh bụi, đông ấm hè mát, thủy hỏa bất xâm các đặc điểm, còn có thể tùy tâm ý của chủ nhân biến ảo hình thái.

Chu Diệu Ngữ mặc quần áo tốt, thân hình chuyển một cái, quần áo màu trắng nhạt trên người liền biến thành một thân áo bào rộng lớn màu đen, đem toàn bộ thân thể mềm mại bao lại trong đó, nhưng cũng có thể thấy được đường cong thân thể nàng, hai chân thì bọc lấy khăn lụa màu đen, chân ngọc chỉ mặc những khăn lụa, cũng không có giày.

Đến tận bây giờ, mười thanh Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm đều đã luyện chế thành pháp bảo thân người, nếu như Vi Vân giải trừ khế ước, như vậy thanh Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm có ba mươi sáu loại tiên khí này không còn là pháp bảo mà là sinh linh, lấy pháp bảo làm sinh mệnh thân thể, giống như Vi Vân dùng Thái Huyền Quyết đem bản thân luyện chế thành pháp bảo, là thể chất thuần túy cải biến thể chất.

160

Chương 16 ép hỏi.

"Ngồi đi, ta còn có chuyện muốn trao đổi với ngươi."

Bên ngoài mặc quần áo vào của Chu Diệu Ngữ, ra dấu mời Vi Vân ngồi xuống.

Vi Vân vội vàng mặc quần áo vào, ngồi trên tảng đá bên cạnh suối nước nóng, muốn biết vị tiền bối này đã thành pháp bảo của mình, còn có chuyện gì muốn bàn giao.

Chu Diệu Ngữ cũng ngồi xuống, mùi thơm cơ thể chín chắn của nữ nhân phiêu đãng ra xung quanh.

Vi Vân ngửi được cỗ khí tức này, nhất thời dưới bụng nóng lên.

Chu Diệu Ngữ vuốt vuốt tóc dài của mình, chậm rãi kết thành một búi tóc, vừa nói: "Ngươi có biết vì sao ta lại tin tưởng ngươi như thế, thậm chí giao cả tính mạng thân gia cho ngươi không?"

Vi Vân lắc đầu: "Không biết." Hắn cảm thấy có lẽ là do quan hệ của Thủy Hồng Dao.

Chỉ thấy Chu Diệu Ngữ cười nhạt nói: "Bởi vì Thiên Vận đại lục sắp nghênh đón một trận hạo kiếp, chúng sinh toàn bộ đại lục, đều bị cuốn vào trong đó, không ai có thể không đếm xỉa đến, hơi không cẩn thận, chúng sinh đều sẽ biến thành nô lệ, đặc biệt là Nhân tộc, bất luận nam hay nữ, đều sẽ trở thành nô lệ, trở thành nô lệ của người khác, công cụ nấu ăn, khẩu phần lương thực trong bụng."

Vi Vân nghe thế thì ngẩn ra, chuyện này có liên quan gì đến hắn chứ?

Bất quá Chu Diệu Ngữ nói nghiêm trọng như vậy, khiến cho Vi Vân không thể không coi trọng. Nếu là thật, đây chính là một chuyện hết

sức khó lường, làm sao cũng phải ngăn cản gã.

Chu Diệu Ngữ tiếp tục nói: "Mọi chuyện trên thế gian, đều là tuần hoàn âm dương, vạn vật không ai không tuân theo đạo lý này, mỗi khi hạo kiếp giáng lâm liền có người mang đại khí vận ra sinh, là tới sức ngăn cơn sóng dữ, cứu thế giải nạn, đương thời có rất nhiều người thân mang khí vận, tỷ như Phong Tuấn Kiệt của Thái Huyền Tiên Môn, Bạch Vô Ưu của Dược Vương Tông, đã trở thành hòa thượng giúp đỡ hung thủ của Huyết Thần giáo, còn có ngươi... "

Vi Vân nghe vậy ngẩn ra, điều này làm cho hắn cảm thấy có chút áp lực, chẳng phải là thân mang trọng trách sao? Nói thật, hắn không cảm thấy mình có bản lãnh gì, bất quá chỉ là một đám lang thang không đàng hoàng mà thôi —— trừ thân phận đặc thù ra.

Chu Diệu Ngữ nhìn hắn, nghiêm mặt nói: "Người tu hành chúng ta, đều dựa vào sự bồi dưỡng của vạn vật thế gian mới có thể thành tựu bản thân, cho nên muốn hồi phục thế gian, hóa giải lệ khí trên thế gian, ngăn cản hạo kiếp giáng lâm, là chuyện trong bổn phận của chúng ta, mặc kệ tương lai kết quả ra sao, tóm lại, tương lai ta đặt hi vọng của mình lên người ngươi. Đồng thời, ta dùng tính mạng của thân gia chứng minh câu nói này của ta, cũng không phải là đùa."

"Cảm tạ sự tín nhiệm cùng ái mộ của tiền bối. Chỉ là sợ năng lực của vãn bối có hạn..."

"Ngươi không cần lo việc này, cũng không cần phải có áp lực gì, đối với chuyện tương lai, làm hết sức là được, chỉ cần làm tốt chuyện trước mắt, tương lai tự nhiên sẽ tốt hơn."

Vi Vân nghe vậy, khẽ gật đầu.

Chu Diệu Ngữ lại nói: "Ngươi tin ngươi, như vậy, ngươi tin ta không?"

Vi Vân vội nói: "Tiền bối hậu ái như thế, vãn bối tự nhiên là tin một vạn điều."

"Rất tốt." Chu Diệu Ngữ thoả mãn gật gật đầu: "Hiện tại, ta muốn ngươi giải trừ khế ước nhận chủ đối với Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, ngươi có thể làm được không?"

"A? Cái này..." Vi Vân nghe vậy khẽ giật mình.

Chuyện này khiến hắn khó xử.

Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm là thứ hắn vất vả mới lấy được, là tiên kiếm tuyệt thế đứng đầu thiên vận tam thập lục tiên khí, uy lực cường đại cỡ nào, có kiếm này trong tay, hắn thậm chí có thể đơn độc đấu với cường giả Độ Kiếp, cho dù đối đầu với Huyền Cái sơn nhân cũng không rơi vào thế hạ phong. Muốn hắn buông tha pháp bảo này, chẳng khác nào thực lực giảm đi rất nhiều, lại có một nguy hiểm., Đó chính là một khi Chu Diệu Ngữ thoát ly sự khống chế của hắn, đạt được tự do, là hoàn toàn có thể đối địch với hắn, khi đó hắn cũng không thể làm gì, bởi vì lúc này pháp bảo đã không còn là pháp bảo nữa, mà là sinh mệnh, có thể hoàn toàn nắm giữ sinh mệnh lực lượng của chính mình!

Lấy tu vi cảnh giới Chu Diệu Ngữ, có Thái Huyền Mẫu Kiếm làm cơ thể, thân pháp bảo bất tử bất diệt, lại có năng lực chặt đứt vạn vật, thực lực đủ sánh ngang cường giả Độ Kiếp viên mãn, hơn nữa đối phương còn phải có pháp bảo, mới có thể đánh ngang tay với nàng. Hơn nữa bởi vì mười khẩu Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm nhất thể đồng nhân, nàng thân là mẫu thể., Còn có thể điều khiển đám người đàn nhi, suy nghĩ một chút, thân thể bất diệt, cộng thêm lực lượng pháp bảo sắc bén, ai có thể ngăn cản? Dưới Địa Tiên, đơn đấu vô địch, coi như là Thôn Nhật Hỏa Viên, thậm chí Huyền Chân Sơn Nhân lúc trước nhập ma, cũng chỉ như vậy.

Đồng thời, còn có một chỗ tốt chính là có thể tế luyện pháp bảo, ví như Độn Giáp Thiên Thư.

Nếu như lại đoạt được Kỳ Môn Thiên Thư vào tay, đến lúc đó Chu Diệu Ngữ lấy Thái Huyền Mẫu Kiếm làm cơ thể, bên cạnh có Cửu Đại Tử Kiếm tương trợ, lại có pháp bảo xếp hạng thứ hai trong tay,

đó chính là vô địch đương thời chân chính, chỉ sợ phải nhập ma với người Huyền Chân Sơn cộng thêm Thôn Nhật Hỏa Viên, mới có thể đối kháng.

Đại nghĩa trước mắt, Vi Vân tự nhiên sẽ không keo kiệt pháp bảo của mình, chỉ sợ Chu Diệu Ngữ vào thời khắc mấu chốt trở mặt, hoặc là cũng biến thành người như Huyền Chân Sơn, vậy thì tất cả đều đã chậm rồi.

Trong lòng Vi Vân suy tư.

Chu Diệu Ngữ cũng không vội, chỉ lẳng lặng nhìn hắn ta.

Thật lâu sau, cuối cùng Vi Vân cũng hạ quyết định, nói: "Được, ta giải trừ khế ước nhận chủ với pháp bảo." Nói xong, liền niệm chú, thu hồi lại dấu ấn trên mười thanh Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm.

Bao gồm cả đám người Chu Diệu Ngữ, Cầm Nhi, Lý Mị Nhi, đều cảm thấy trên người nhẹ bẫng, phảng phất như có cái gì đó mà các nàng không phát hiện được từ sâu trong tâm linh bong ra, đây là khế ước nhận chủ đến từ Thiên Đạo chứng kiến, là quyền khống chế và điều khiển sinh mệnh cấp cao đối với sinh mệnh cấp thấp, giờ phút này, đã tiêu tán.

Vào thời khắc này, Chu Diệu Ngữ bỗng nhiên ra tay, một bàn tay ngọc nhô ra, phía trên nổi lên hào quang năm màu, chộp tới cổ họng Vi Vân, trong nháy mắt bóp trên cổ hắn.

Nhất thời Vi Vân cảm thấy toàn thân phát lạnh, cả người cứng đờ, như rơi vào hầm băng, gần như hít thở không thông, hoàn toàn không có khả năng phản kháng.

Giờ khắc này thực lực Chu Diệu Ngữ cường đại, ngay cả Thiên Vận Bát Tiên cũng không bắt được, huống chi chỉ có tu vi Pháp Tướng sơ kỳ là Vi Vân.

"Chủ nhân!"

"Đệ đệ!"

"Sư phụ, không được!"

Lý Mị Nhi, Cầm Nhi, Thi Nhi, Thư Nhi, Họa Nhi... Thậm chí Linh Nhi và Linh Nhi cũng vọt tới, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nhìn Chu Diệu Ngữ.

Tuy rằng các nàng đã được tự do, nhưng trong suy nghĩ của các nàng, các nàng vẫn coi Vi Vân là thân nhân, chủ nhân của nàng.

Vào lúc này, chỉ cần Chu Diệu Ngữ hạ độc thủ, cái mạng nhỏ của Vi Vân sẽ được bàn giao triệt để ở chỗ này, không ai có thể ngăn cản được.

Vi Vân cũng không có hành động gì, chỉ lẳng lặng nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Chu Diệu Ngữ.

Một đạo ô quang óng ánh từ trên thân Vi Vân bay ra, rơi vào trong tay Chu Diệu Ngữ, chính là Độn Giáp Thiên Thư.

Chu Diệu Ngữ cầm Độn Giáp Thiên Thư, bàn tay ngọc chậm rãi buông khỏi cổ Vi Vân, mỉm cười nói: "Vì sao lại tin tưởng ta như vậy?"

Vi Vân suy tư nói: "Ta tin Dao nhi tỷ tỷ, cũng tin tưởng tiền bối ngươi, hơn nữa ta cảm thấy làm như vậy là đúng, không nên dùng khế ước nhận chủ giam cầm tiền bối, cùng với Mị Nhi, Thi Nhi các nàng, các nàng không phải là pháp bảo, mà là sinh mệnh, bình đẳng cùng tất cả mọi người, không phân cao thấp ti tiện."

"Ngươi rất tốt, ta không nhìn lầm ngươi." Chu Diệu Ngữ thỏa mãn gật đầu: "Còn có một vấn đề, muốn nói cùng ngươi nghe."

"Mời tiền bối chỉ giáo."

Chu Diệu Ngữ nhẹ nhàng lay động một đôi tay ngọc hắc ti vào trong suối nước nóng, thản nhiên nói: "Lòng người phức tạp, đều có ngu ngốc. Chúng ta hành tẩu trên thế gian, luôn gặp phải người tâm thuật bất chính. Chuyện không công bằng, thậm chí bị người hiểu lầm, chịu ủy khuất, càng vào lúc này, ngươi càng phải giữ vững bình tĩnh., Không thể vì nhất thời tức giận mà hồ đồ, anh hùng thật sự, bất luận là lúc nào, hắn đều làm chuyện rất chính xác, mà không phải bị tâm tình khống chế, tùy tiện làm bậy. đảm đương chân chính, bất kể nội tâm có lớn hay không cam lòng, đều lựa chọn con đường chính xác, cho dù Độc Cô, không bị người ta hiểu... Ngươi hiểu chưa?"

Vi Vân nghe vậy, đầu tiên là suy tư trong chốc lát, sau đó mới gật đầu, nói: "Vãn bối hiểu rõ."

Chu Diệu Ngữ lại hỏi: "Vậy ngươi có thể làm được không?"

Câu này lại hỏi lại Vi Vân, lý giải và làm như thế là hai việc khác nhau, hiểu hợp nhất quá khó khăn.

Hắn không cách nào xác định mình có thể làm được hay không, rất nhiều lúc, hắn sẽ bởi vì một vài nguyên nhân mất lý trí, thậm chí hành động theo cảm tính, về sau cũng khó mà cam đoan.

Chu Diệu Ngữ nhìn rừng đào phía trước, thản nhiên nói: "Ta không yêu cầu ngươi lập tức làm được, nhưng ta hi vọng ngươi có thể cố gắng làm tốt, trước khi bị cảm xúc khống chế, ngươi có thể suy nghĩ cẩn thận lời của ta."

"Đa tạ tiền bối chỉ điểm, ta sẽ cố gắng hết sức."

"Còn nữa, nhớ đoạt lấy Kỳ Môn Thiên Thư, khi thời cơ chín muồi, ta sẽ nói cho ngươi biết."

"Được rồi."

Chu Diệu Ngữ lại nói: "Đưa pháp quyết của Thái Huyền Chân Kinh và Tử Mẫu Tru Ma Kiếm Trận cho ta."

Vi Vân nghe vậy, từ trong cơ thể bắt được hai luồng sáng trắng, rơi vào tay Chu Diệu Ngữ, sau khi nhận lấy, Chu Diệu Ngữ liền ấn vào trong cơ thể mình, lại nói: "Ta muốn ở đây tu luyện kiếm trận, các nàng cũng phải theo ta tu luyện, sau này không thể ỷ lại vào Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm nữa. Ngươi lập tức đi tới Dược Vương Tông một chuyến, nếu muộn, chỉ sợ không còn kịp nữa."

Vi Vân gật gật đầu, đứng lên, cáo từ rời khỏi rừng đào, đi về phía đại điện Đào Hoa giáo, Tiểu Kim cũng đi theo phía sau hắn.

Chuyến đi này hắn ta thiệt thòi lớn, thua một bộ tiên kiếm tuyệt thế, nhưng cũng không hối hận.

Đi vào đại điện, Vi Vân nhìn thấy bên trong ngồi đầy người, Ngu Yên Vũ, Thiên Cơ Tử, Đại Thiên Tăng Vương, Bạch Thuật, Thạch Trúc... Thủy Hồng Dao đang chiêu đãi bọn họ.

Mọi người thấy Vi Vân đến, đều ngừng nói chuyện với nhau, ánh mắt tập trung trên người hắn.

"Vân Nhi, tới đây, nửa ngày không gặp, rất là nhớ nhung, khiến tỷ tỷ nhìn đệ gầy chưa." Thủy Hồng Dao ngồi trên bảo tọa Giáo chủ vẫy tay với Vi Vân.

Mọi người nghe vậy, đều không còn gì để nói, ân ái cũng không phải khoe khoang như vậy, quả thực là bất phân biệt tình hình, không để người khác vào mắt.

Vi Vân đi tới, được Thủy Hồng Dao ôm vào lòng, cả người ngồi trên đùi ngọc của nàng, đôi môi hồng hồng mềm mại nhẹ nhàng hôn lên mặt hắn.

Tiểu Kim đứng bên cạnh bảo tọa, eo treo trường kiếm, ngắm nhìn mọi người, nàng thân mang một bộ lụa mỏng màu vàng nhạt, tựa như Nhị Bát thiếu nữ, tư thế oai hùng hiên ngang.

Vi Vân nhìn về phía Ngu Yên Vũ ngồi ở vị trí khách hàng đầu bên trái, ánh mắt hai người nhìn nhau, một tia oán khí trong mắt Vi Vân nhanh chóng bị ôn nhu mật ý của Ngu Yên Vũ Phượng hòa tan, tất cả đều hóa thành nhu tình mật ý, mẫu thân sủng ái, quyến luyến của con trai, hai người gặp nhau, tình ý kích động.

"Khụ!"

Bạch Thuật khụ một tiếng, nói: "Vi Vân à, ngươi còn nhớ rõ ta chứ?"

Vi Vân nói: "Chào Trưởng lão bạch thuật. Trưởng lão có gì phân phó?"

Lúc này Vi Vân đang ngồi trên đùi Thủy Hồng Dao, bị nàng ôm chặt lấy, còn không ngừng hôn nàng, hai người nhìn cũng không được gì đặc biệt, không nhìn kỹ cũng không được, có một chút lúng túng, chỉ đành hơi dời ánh mắt đi, nói: "Là như vầy, lần trước ngươi đã đưa tâm pháp Dục Lý Càn Khôn cho tông chủ, dược tông chủ tu luyện xong suýt nữa tẩu hỏa nhập ma, đến nay hôn mê bất tỉnh, đối với việc này, tiểu hữu Vi Vân giải thích như thế nào?"

Vi Vân nghe vậy, nhất thời ngẩn ra, nói: "Lại có việc này? Không có khả năng, ta đưa tông chủ tâm pháp không có nửa điểm vấn đề, hoàn toàn dựa theo tự quyết Tả tiền bối lưu lại, một chữ không rơi xuống đất giao cho tông chủ!"

Thạch Trúc nói: "Làm sao chúng ta biết được lời ngươi nói là thật hay giả? Làm sao ngươi chứng minh lời nói của mình là thật?"

"Cái này..." Vi Vân mở ra một tay, từ cổ tay hạ xuống một đạo quang hoa hắc bạch, trong nháy mắt hóa thành một tay áo lớn, nhất thời trong đại điện tiếng gió nổi lên, rung động vù vù.

Mọi người đều tập trung ánh mắt vào tay hắn, đều cảm thấy lực lượng thần thông này kỳ dị.

Vi Vân nói: "Chư vị tiền bối nhìn xem, đây chính là Tụ Côn Bằng trong Càn Khôn, ta đoạt được từ trong động, sau khi tu luyện cũng không có gì không ổn, ta có thể tu luyện, tông chủ tự nhiên cũng có thể tu luyện." Nói xong thu thần thông.

Đại Thiên Tăng Vương dùng tâm thông của hắn lắng nghe một phen, gật đầu nói với mọi người: "Ta thấy Vi Vân tiểu hữu tâm thanh chân thành, cũng không có nói dối."

"Cái này..."

Bạch thuật và thạch trúc nghe vậy, nhất thời không nói gì, đồng thời tràn đầy nghi hoặc.

Lại thấy Thiên Cơ Tử bấm ngón tay tính toán, cau mày nói: "Đúng là công pháp này có vấn đề."

"Ồ?" Đám người nghe vậy, đều nhìn về phía Thiên Cơ Tử.

Thiên Cơ Tử tay cầm Kỳ Môn Thiên Thư, Thiên Thư tỏa ra ánh sáng trắng, bên trên lóe lên từng phù văn bát quái huyền ảo. Một lúc lâu sau, Thiên Cơ Tử mới thu hồi pháp bảo, nới lỏng chỉ quyết, nhìn về phía Vi Vân nói: "Thứ cho lão hủ nói thẳng, tiểu hữu có tâm pháp thần thông., Mặc kệ tu luyện cho ai, không chết tức bị thương, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì toàn thân bạo liệt mà chết. Dược đạo hữu chẳng qua chỉ tổn thương nguyên khí, lâm vào hôn mê mà thôi, chắc hẳn tĩnh dưỡng một đoạn thời gian là có thể khôi phục. Đổi lại là người khác, thật đúng là tai hoạ ngập đầu!"

"Ồ? Vì sao vậy?" Mọi người đều hiếu kỳ.

Thạch trúc bỗng nhiên đứng dậy, nhìn chằm chằm Vi Vân nói: "Pháp quyết quả nhiên có vấn đề! Ngươi còn lời gì để nói?" Trong mắt lửa giận hừng hực.

Thủy Hồng Dao chớp mắt, nhìn chằm chằm vào hắn.

Thạch trúc là người cương chính bất hợp, tuy hiện tại pháp lực của Thủy Hồng Dao cao cường, nhưng hắn cũng không sợ chết, cả giận nói: "Chẳng lẽ yêu nữ như ngươi lại muốn bao che và che chở cho hắn?"

Thủy Hồng Dao lạnh lùng nói: "Ngươi dám động đến một sợi tóc của hắn, ta sẽ diệt Dược Vương tông ngươi!"

"Ngươi... Ngươi..." Thạch Trúc tức giận đến không chịu nổi, đối phương còn cường đại hơn cả mình, nói chuyện đều rất kiên cường.

"Thạch Trúc đạo hữu đừng vội!" Thiên Cơ Tử vội vàng nói: "Bần đạo còn chưa nói hết, có lẽ đây không phải là bản ý của tiểu hữu, cũng có thể là bị người khác đầu độc, như là một số yêu nghiệt bụng dạ khó lường, hoặc là người trong Ma giáo., Nghe nói tiểu hữu Vi Vân từng lầm đường, đương nhiên, hiện tại khẳng định là một phần của tu chân giới chính đạo chúng ta, dù sao, Ngu minh chủ chắc chắn sẽ không nhìn lầm, nếu không sao lại nhận hắn là con nuôi được. Chư vị chớ có cho rằng bần đạo đang nói giỡn., Người trong Ma giáo không chỗ nào không vào, Vi Vân tiểu hữu tuy ngại qua đời, khó tránh khỏi bị đầu độc. Ài, nói đi cũng phải nói lại, Quan Diệu Tông ta cũng như vậy, không biết sư tỷ ta vì cái gì mà phát điên lên., Bị người nào đầu độc, lại tự ý rời núi, còn mang đi Độn Giáp Thiên Thư. Pháp bảo này là do tông chủ Quan Diệu tông đời đời tương truyền, tông chủ chuyên dùng, nàng lại tự ý mang đi, dẫn đến thực lực Quan Diệu tông ta đại giảm, lão hủ cũng thập phần khó xử, cho nên nói mỗi tông môn đều có chỗ khó xử của mình."

Những lời này của hắn, đầu tiên là nói công pháp của Vi Vân đích xác có vấn đề, cái này để cho Dược Vương Tông nhìn chằm chằm Vi Vân, lại nói là vấn đề bị người ta đầu độc mới làm ra, điều này tránh khỏi bị Ngu Yên Vũ đối địch, chĩa đầu mâu vào Thủy Hồng Dao cùng Ma giáo, cái này thì cũng thôi đi, nói xong lại chuyển chủ đề sang nói đến trên người Chu Diệu Ngữ, có thể nói là một mũi tên trúng nhiều, lão mưu túc toán.

Thủy Hồng Dao híp mắt cười nói: "Thiên Cơ Tử đạo hữu, ngươi mắng ai đấy?"

"Hả?" Thiên Cơ Tử ngạc nhiên: "Bần đạo không mắng chửi người khác, Thủy giáo chủ có mẫn cảm quá không? Hay là... bị bần đạo không cẩn thận nói trúng. Đúng rồi, Thủy giáo chủ, bần đạo muốn hỏi một chuyện, Chu Diệu ngữ của sư tỷ ta có ở quý sơn môn hay không?"

"Muốn biết?" Thủy Hồng Dao vươn một cánh tay trắng như ngó sen ra: "Được đấy, trả tiền đi, ta nói cho ngươi biết, ta bán tin tức này với giá 100 tấm phù lục cấp năm, nhưng chỉ chia thôi chứ?"

Thiên Cơ Tử cười ha hả, nói: "Thủy giáo chủ, chúng ta đều là minh hữu của tiên hiệp đồng minh, người tu hành, tiền tài đều là vật ngoài thân, ngươi há miệng ngậm miệng là tiền, có phải quá mức con buôn không?"

Thủy Hồng Dao nhún nhún vai, nói: "Ta là người luôn như thế, ngươi không muốn trả tiền cũng được, tìm người khác hỏi đi."

Thiên Cơ Tử lúc này ngậm miệng không nói, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, ngồi nghiêm chỉnh, hắn đã đạt tới mục đích mình muốn.

Lúc này, Ngu Yên Vũ nói: "Tăng Vương tiền bối, ngài có Tha Tâm Thông, có thể nhìn thấy lòng người, xin hỏi Vi Vân có phải là lời nói thật hay không?"

Đại Thiên Tăng Vương gật đầu nói: "Vi Vân tiểu hữu tâm linh chân thành, nói không sai."

Ngu Yên Vũ lại nói: "Thiên Cơ Tử tiền bối, ngài nói công pháp của Vi Vân có vấn đề, không biết rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu?"

Thiên Cơ Tử cau mày nói: "Cái này... tuy bần đạo có thể xác định công pháp này có vấn đề, nhưng không biết vấn đề ở đâu, đều vì bần

đạo không phải môn nhân Dược Vương tông, nếu nghiên cứu công pháp này cho bần đạo mấy ngày, hoặc có kết quả."

Bạch Thuật nghe vậy, vội vàng nói: "Cái này chỉ sợ không được, Trấn Tông Thần của Dược Vương Tông ta thông tới chỉ truyền về người nối nghiệp tông chủ của bổn tông, tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài."

Trúc lại hừ lạnh một tiếng nói: "Bây giờ đã sớm tiết lộ cho người ngoài rồi, còn gì có thể giấu tài. Thiên Cơ Tử tông chủ chính là cao nhân tiền bối của chính đạo thất tông, đức cao vọng trọng, lại không phải người ngoài, nhìn qua cũng không sao." Nói xong liền nhìn về phía Vi Vân, ý tứ rõ ràng là nói, đã sớm bị người ngoài như Vi Vân học được rồi.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Vi Vân, muốn nhìn hắn có biểu hiện gì.

Vi Vân chỉ lắc đầu nói: "Công pháp này đã giao cho tông chủ Dược Tông, ta không có khả năng giao cho người thứ ba."

"Ý của ngươi là không muốn thừa nhận công pháp có vấn đề, muốn lừa gạt qua sao? Thật sự là khi sư diệt tổ! Dược Vương tông ta nào có lỗi với ngươi chứ?" Thạch Trúc tức giận nói.

"Ta không có!" Vi Vân cũng bị kích động.

"Vậy thì ngươi nói tiếp đi, cuối cùng là chuyện gì đã xảy ra?!" Thạch Trúc trừng mắt giận dữ.

"Ta làm sao biết được?!" Vi Vân tức giận trừng mắt nhìn thạch trúc.

Đại Thiên Tăng Vương khẽ lắc đầu, than thở: "Hài tử, tu đạo phải tu tâm, pháp lực dễ tu, tâm tính khó tu, tâm tính ngươi bây giờ rất nguy hiểm, nhẹ thì tu vi đình trệ, nặng thì tẩu hỏa nhập ma, tương lai sợ rằng rất khó có thành tựu. Thạch Trúc đạo hữu chính là tiền bối của ngươi, hay là trưởng lão tông môn trước kia của ngươi, ngươi sao

có thể tôn trọng một chút, sao có thể nói chuyện như vậy với hắn được?"

"Liền ngươi tâm tính tốt!"

Vi Vân lại trừng mắt nhìn Đại Thiên tăng vương, khuôn mặt đầy phẫn nộ, đang định thủ thắng trên lời nói của mình, bỗng nhiên trong nội tâm hiện lên lời nói của Chu Diệu Ngữ: "Lời đảm đương chân chính, là mặc kệ nội tâm có lớn hay không cam lòng, đều sẽ lựa chọn con đường chính xác kia, cho dù Độc Cô, không được người hiểu..."

Hắn thầm nghĩ trong lòng, mình không nên mất khống chế như thế, vội vàng hít sâu, ổn định lại tâm trạng phẫn nộ.

Chương 158 của Dược Vương Tông là tai họa của Dược Vương Tông.

Thiên Cơ Tử giảng hòa: "Hắn còn trẻ, Tăng Vương đừng chấp nhặt với hắn."

"Thiện tai..." Đại Thiên Tăng Tăng vương niệm phật hiệu, thở dài. "Bần tăng chỉ là hảo ý nhắc nhở, sao lại chấp nhặt với tiểu bối."

Thấy mọi người không ngừng dây dưa, Ngu Yên Vũ đột nhiên nói: "Được rồi, bây giờ không phải lúc tranh chấp những vấn đề này, nhiệm vụ hàng đầu trước mắt là phải cứu vớt Dược tông chủ tỉnh lại rồi nói sau, chúng ta đi tới Dược Vương tông trước, Vân Nhi, ngươi cũng đi một chuyến."

Lời này nhắc nhở Vi Vân, hắn đột nhiên nhớ tới lời nói của Chu Diệu, để hắn đi Dược Vương Tông một chuyến, đã muộn rồi. Chu Diệu Ngữ chính là trưởng lão cấp cao Quan Diệu Tông, tinh thông thuật bói toán, có thể biết được một số chuyện phát sinh trong tương lai, lời nàng nói tất có nguyên nhân. Vừa rồi Vi Vân tiến vào đại điện, liền bị mọi người chất vấn, hắn nào có cơ hội nói chuyện, suýt nữa đã quên việc này đi.

Hắn đang muốn mở miệng, Thiên Cơ Tử lại nói: "Ngu minh chủ, vấn đề của Vi Vân tiểu hữu còn chưa giải quyết xong, cần gì phải vội vàng đi giải quyết vấn đề mới. Dược huynh tu vi tinh thâm, lại lơ lửng chốn tế thế, công đức khá cao, cát nhân thiên tướng, chắc sẽ không có chuyện gì. Ngu minh chủ thân là minh chủ tiên hiệp đồng minh, hẳn là một chén nước công bằng, cứ như vậy giải vây cho tiểu hữu của Vi Vân, có vẻ không ổn lắm..."

Nghe lời này, Ngu Yên Vũ chậm rãi đứng dậy, mắt phượng tràn ngập hàn ý, nhìn chằm chằm vào Thiên Cơ Tử nói: "Con trai ta Vi Vân

không có bất cứ vấn đề gì, ta không cần giải vây cho nó. Ta tôn xưng ngươi một tiếng tiền bối, mời ngươi tự trọng, không được nể mặt."

"Ngươi..." Gương mặt già nua của Thiên Cơ Tử đỏ bừng: "Đúng là nhục nhã nhặn, làm lãnh tụ Tu Chân giới, minh chủ đồng minh tiên hiệp!"

Đại Thiên Tăng Vương vội nói: "Đạo huynh chớ có nói như vậy, Ngu Minh chủ thân là nữ lưu, chúng ta lẽ ra nên lý giải và tôn trọng nàng hơn mới đúng."

Lời này của hắn không phải ý tứ của hạng người nữ lưu, càng khiến Ngu Yên Vũ không vui. Phải biết rằng, Tử Nguyệt tiên môn của nàng tất cả đều là nữ tử, nhất thời một đôi mắt phượng hàn mang phóng đại, lại nhìn về phía Đại Thiên tăng vương, nàng bị lo như tiên hun đúc, làm việc quả quyết, thủ đoạn lăng lệ ác liệt, cũng không phải là thánh mẫu từ bi gì.

Thiên Cơ Tử có tính toán riêng của mình. Bây giờ chính đạo tu chân giới, Huyền Chân sơn nhân, phù thế chân nhân, Tiêu Dao Tiên Ông, Khô Vinh Hoạt Phật đều đã ngã xuống, trong thiên vận bát tiên, Ngọc Trượng Tiên Nương bế quan không ra, có thể xem nhẹ, không đáng kể., Dược lão nhân lại tổn thương nguyên khí, thậm chí hôn mê, Đại Thiên Tăng Vương không muốn tranh giành hư danh với người khác. Thiên Cơ Tử của hắn chỉ cần gọi Ngu Yên Vũ xuống ghế minh chủ là có thể thuận thế thay thế địa vị của cô, sau đó hiệu lệnh toàn bộ Chính đạo tu chân giới. Khi đó sau khi đánh tan ma giáo, hắn có thể đạt được vô lượng công đức, dùng việc này thực hiện giấc mộng ngay cả Huyền Chân Sơn Nhân cũng chưa từng thực hiện.

Nhưng trước đó, hắn còn phải tìm được Độn Giáp Thiên Thư, như vậy mới có đầy đủ lực lượng.

Vi Vân ở một bên nhìn thấy hai vị tiền bối cao nhân đức cao vọng trọng này, trong lòng vô cùng thất vọng. Trước kia, hắn nghe nói đại danh đỉnh đỉnh của Thiên vận bát tiên, là sùng bái và ngưỡng mộ từ nội tâm, cho rằng bọn họ cao cao tại thượng, không phải người

phàm, nhưng theo kinh nghiệm nhiều, kiến thức rộng rãi, mới biết cũng chỉ được như vậy.

Trên thực tế, mỗi người đều có chỗ thiếu hụt của mình. Rất nhiều lúc, chỉ là mọi người ở trên chủ quan yêu cầu đối với hắn quá cao, sau khi hóa lý tưởng của con người lại nhìn đối phương, sẽ phát hiện rất nhiều vấn đề. Kỳ thật người khác vẫn như thế, chẳng qua là thông qua một ít biểu hiện bên ngoài, sinh ra ảo giác, có nhận thức sai lầm, hiểu lầm đối phương.

"Dao tỷ tỷ, ta muốn đi Dược Vương Tông một chuyến." Vi Vân nhẹ giọng nói.

Thủy Hồng Dao vuốt ve mặt hắn, ôn nhu nói: "Muốn làm cái gì, cứ làm là được, không cần để ý người khác nhìn ngươi thế nào, nếu như có người quấy nhiễu ngươi, thì giết hắn đi, tỷ tỷ sẽ đứng về phía ngươi vĩnh viễn đấy."

Nghe Thủy Hồng Dao nói xong, trong lòng Vi Vân dâng lên một dòng nước ấm, hắn đứng dậy từ đùi Thủy Hồng Dao, chậm rãi bước xuống thềm ngọc, nói với Ngu Yên Vũ: "Mẹ, chúng ta tới Dược Vương tông."

Ngu Yên Vũ nở nụ cười, nói: "Được."

Hai mẹ con ra khỏi đại điện, phi thân lên bay về phía Dược Vương Sơn ở Phong Châu. Tiểu Kim hóa thành một con kim Điêu đi theo sau lưng Vi Vân.

Hai người Bạch Thuật và Thạch Trúc thấy vậy, cũng mang theo Thanh Vũ và Thanh Mộc, vội vàng đi theo phía sau.

Thiên Cơ Tử và Đại Thiên Tăng Vương tới là để tìm Ngu Yên Vũ, Ngu Yên Vũ vừa đi, đương nhiên bọn họ cũng không tiện lưu lại nơi này, cho nên cũng theo ở phía sau.

Thủy Hồng Dao đưa mắt nhìn mọi người rời đi, một chiếc nghiên đầu xinh đẹp tuyệt trần hóa thành một đầu linh hồ màu lửa đỏ, đôi mắt hồ ly mị quang bắn ra bốn phía, trong miệng lạnh lùng nói: "Dược Vương Tông, Quan Diệu Tông... Hừ!"

...

Không đến nửa ngày, mọi người đã tới Dược Vương Sơn.

Vốn là một phúc địa Tiên Sơn an lành, lúc này lại nổi lên sát khí bốn phía, từng luồng khí hung sát xông thẳng lên trời, che khuất bầu trời, thậm chí ngay cả hào quang xanh ngắt của cây búp bê cũng bị bao phủ, toàn bộ Dược Vương tông đều bị bao phủ trong một mảnh mây đen.

Đám người Vi Vân vừa nhìn đã biết dược vương tông đã xảy ra chuyện lớn!

"Rống ——"

Một tiếng rống to thật lớn từ Dược Vương Sơn truyền ra. Ngay sau đó, mọi người liền thấy một con cự viên cao lớn xuất hiện tại Dược Vương Sơn, đang ngửa đầu rít gào. Con cự viên này cao vài chục trượng, đại điện tông môn của Dược Vương Tông ở trước mặt hắn như đồ chơi, chỉ thấy hai mắt cự viên lóng lánh kim quang., Hai bàn chân to lớn giơ lên, giẫm xuống đại điện, một cái giẫm xuống đất, toàn bộ đại điện tông môn nhất thời bị giẫm thành một đống phấn, ngói vụn, mộc xà, thí chủ... Thậm chí thần tượng của Dược Vương lão tổ, toàn bộ bị một cước này giẫm thành rác rưởi.

Mọi người sao không nhìn ra, con vượn lớn này chính là Thôn Nhật Hỏa Viên!

"Chết đi!"

Thôn Nhật Hỏa Viên duỗi ra hai cánh tay vượn to lớn, cột Hỏa Viên bát phương lóng lánh kim quang, theo cánh tay của nó vung vẩy mà

chạy, cây cột màu vàng to lớn không ngừng nện xuống, những nơi đi qua tất cả đều hóa thành bột mịn, rất nhiều đệ tử Dược Vương tông đều bị quét trúng., Bọn hắn đều chỉ có tu vi Kim Đan, thậm chí là Trúc Cơ, cho dù là đệ tử chân truyền cũng chỉ có tu vi Nguyên Anh. Dưới sự càn quét của cường giả tuyệt thế như Thôn Nhật Hỏa Viên, sao có thể sống sót, vừa mới tiếp xúc, liền lập tức bỏ mình, ngay cả cơ hội đào tẩu cũng không có!

Chỉ một lần này, Dược Vương tông đã chết hơn một ngàn môn nhân!

Toàn bộ sơn môn kiến trúc sụp đổ, một mảnh huyết nhục bay tứ tung!

"Không... "

Hai đại trưởng lão dùng Bạch thuật và Thạch Trúc thấy vậy, nhất thời trợn trừng hai mắt như muốn nứt ra, cùng nhau bổ nhào xuống, phóng về phía Thôn Nhật Hỏa Viên!

"Thôn Nhật Hỏa Viên sao lại ở chỗ này!"

Vi Vân cũng thập phần khiếp sợ và phẫn nộ, vốn dĩ Thôn Nhật Hỏa Viên đã đi đến lãnh địa Ma giáo, hiện tại lại xuất hiện ở đây, còn đang giết chóc môn nhân Dược Vương tông, Vi Vân xuất thân từ Dược Vương tông, được nhận ân huệ của Dược Vương tông, sao có thể tha thứ cho loại thảm sự này!

Nhất thời định xông tới hỗ trợ, lại thấy Ngu Yên Vũ kéo hắn lại, nói: "Ngươi lui lại phía sau, để ta tới."

Lúc này Vi Vân không có Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, đã không cách nào so chiêu cùng cường giả Độ Kiếp, tính cả Quang Tủy Kiếm, thực lực toàn thân bộc phát ra, chỉ có thể chiến đấu với cường giả Pháp Tướng Viên Viên Viên Viên, chống lại tuyệt đỉnh cường giả như Thôn Nhật Hỏa Viên, đúng là chết không sống được.

Ngu Yên Vũ đáp xuống, tế lên Quảng Hàn Cung nhằm vào ngực Thôn Nhật Hỏa Viên đánh xuống.

"Thiện tai!"

"Súc sinh này quả thật là một tai họa, ta đã sớm nói muốn giết hắn, hiện tại thì tốt rồi! Đây đúng là hậu hoạn vô cùng mà!"

Đại Thiên Tăng vương và Thiên Cơ Tử thấy cảnh tượng trước mắt đều lộ vẻ chấn động. Bọn họ còn tưởng rằng Thôn Nhật Hỏa Viên đi tìm Ma giáo tính sổ, vĩnh viễn cũng sẽ không quay về lãnh địa Chính đạo, ai ngờ mới chưa được mấy tháng đã quay trở lại, với thực lực của Thôn Nhật Hỏa Viên, bất cứ một tông môn chính đạo nào cũng không ngăn cản được, thế nào thì mọi người cũng phải đồng tâm hiệp lực mới có thể đánh bại.

Cũng may hiện tại đang là mùa đông, tuy rằng mặt trời vừa mới mọc, nhưng cũng không dữ dằn, ánh sáng mặt trời mà Thôn Nhật Hỏa Viên đạt được gia trì có hạn, nếu không thì càng thêm hung mãnh.

Ngu Yên Vũ, Đại Thiên Tăng vương, Thiên Cơ Tử, cường giả Tam Đại Độ Kiếp từng người thi triển thần thông của mình, Ngu Yên Vũ dùng ngực Quảng Hàn Cung đánh tới, đụng tới thân hình hắn lảo đảo một cái, Đại Thiên Tăng vương tế ra Phật Vương cấp chín đồ sát ở đỉnh đầu Thôn Nhật Hỏa Viên, nhất thời một vị Phật Vương cấp chín quỳ gối xuống., Cảm thấy áp lực cực lớn, Thiên Cơ Tử tế Kỳ Môn Thiên Thư lên, một bát quái tiên thiên hiện lên dưới chân Thôn Nhật Hỏa Viên, có hàn băng, liệt diễm, cương phong, lôi điện giáng xuống người hắn.

"Chết!" Thôn Nhật Hỏa Viên điên cuồng hét lên một tiếng, thao túng hỏa viên trụ tám phương tấn công về phía ba người.

Ba đại cường giả Độ Kiếp ra tay, nhất thời ngăn cản Thôn Nhật Hỏa Viên, trong lúc nhất thời đấu đến khó phân thắng bại, pháp lực loạn quyển, kình khí bắn ra bốn phía, toàn bộ Dược Vương Sơn đều bị

liên lụy đến, vô số kiến trúc liên tục sụp đổ, căn bản khó mà tránh khỏi.

"Không biết sư phụ và sư tỷ thế nào rồi?"

Đối với Dược Vương Tông, Vi Vân không còn vướng bận gì nữa, chỉ có hai người Bạch Miểu và Diệp Trầm Ngư là mong nhớ xế chiều của hắn, thứ hắn nhớ mãi không quên, Diệp Trầm Ngư là đạo lữ của hắn, Bạch Miểu và hắn có quan hệ thân thể, bất kỳ người nào cũng không thể buông tha, dù liều chết cũng phải bảo vệ các nàng.

"Chủ nhân, ta thấy ngươi cũng đánh không lại, hay là hợp thể lại đi." Tiểu Kim hóa thành một đạo kim quang, đáp xuống người Vi Vân.

"Tiểu nha đầu, lại dám xem thường ta." Vi Vân nói thầm mở hai tay ra, nghênh đón đạo kim quang này, chỉ một thoáng, Tiểu Kim biến thành kim quang giống như vật chất, bắt đầu lan tràn trên người hắn, đảo mắt biến thành một bộ áo giáp kim quang lóng lánh, giống như chim ưng, từ đầu đến chân bao phủ cả người hắn vào trong, thoạt nhìn uy phong lẫm liệt, tràn ngập khí phách cương dương.

Sau khi hợp thể với Tiểu Kim, Vi Vân có thể sử dụng sức mạnh của nàng. Giờ phút này, pháp lực của hai người là chồng chất lên nhau, hơn nữa bởi vì tâm ý tương thông, còn có thể sử dụng thần thông và pháp thuật của nàng., Thân là một trong thập đại vương tộc thượng cổ Kim Sí Đại Bằng Điêu, Tiểu Kim mặc dù chỉ có pháp tướng sơ kỳ tu vi, lại có thể so với cường giả pháp tướng viên mãn, bất luận là công pháp hay là thần thông, đều không dưới nuốt nhật hỏa viên, chỉ là tu vi không đủ, cho nên phát huy không ra Thôn Nhật Hỏa Viên thực lực mà thôi.

Giờ này khắc này, Vi Vân cảm giác được pháp lực khổng lồ trong cơ thể bắt đầu khởi động, pháp lực của hắn và Tiểu Kim cộng lại đã có thể so với cường giả Pháp tướng trung kỳ.

Trong lúc nhất thời lòng tin của Vi Vân tăng nhiều, chân đạp Quang Tủy Kiếm, hóa thành một đạo kim quang, đánh xuống phía dưới.

Mới rơi vào trong núi, chỉ thấy hai đại trưởng lão bạch thuật và thạch trúc gặp đối thủ mạnh mẽ, đang chiến đấu với hai cường giả cũng có tu vi pháp tướng viên mãn, một trưởng lão tà dị thân người thân Mã Diện, một trưởng lão Thiên Ma giáo thân khoác lân phiến, mọc sừng trâu Ma Phi, còn có một trưởng lão Huyết Thần giáo sau lưng hai cánh, thân khoác trường bào màu đỏ tươi huyết tà, đều không phải hạng người bình thường.

Lấy thực lực hai người Bạch Thuật và Thạch Trúc, đối đầu với ba đại ma đầu này dĩ nhiên là hữu bại vô thắng, cũng may bên phía Dược Vương Tông cũng không phải không có cao thủ khác, còn có một nam tử nho nhã mặc áo bào xanh, cùng với một mỹ phụ mặt trái xoan xinh đẹp, đúng là hai đại trưởng lão Tô Mộc cùng Bạch Hỗn. Ngoài ra còn có một thiếu nữ tiên tử Diệp Trầm Ngư tay cầm sáo ngọc, năm người đồng loạt tấn công tam đại ma đầu này, nhất thời áp chế đối phương.

Bạch thuật tế phi kiếm tấn công kẻ địch, vừa nói: "Ma giáo sao lại đột nhiên tập kích Dược Vương tông ta?"

Tô Mộc thở dài: "Các ngươi đi không lâu, mí mắt ta liền giật giật, ban đầu còn tưởng là do tông chủ sư huynh gây nên, há lại dự bị Ma giáo tấn công, đến lúc sắp truyền tin thì đã không kịp. Cũng may các ngươi đến kịp, nếu không lúc này Dược Vương tông đã không còn người sống, hóa thành phế tích."

Bạch Chỉ nói ra: "Các ngươi đã trở về, vậy thì tranh thủ thời gian khởi trận đi!"

Dược Vương Tông Vạn Mộc Xán Sinh Đại Trận am hiểu nhất phòng thủ, nhưng phải có ít nhất tứ đại Pháp Tướng cường giả, cộng thêm Oa Oa Quả Thụ phối hợp, mới có thể bố trí được. Lúc trước Dược lão nhân hôn mê, trong núi chỉ có ba đại pháp tướng Bạch Miểu, Tô Mộc và Diệp Trầm Ngư, không cách nào khởi trận.

"Được!"

Mấy người đáp ứng, liền bay về phía cây non bên kia.

"Sư phụ, sư tỷ, ta đến rồi."

Lúc này, Vi Vân chân đạp Quang Tủy kiếm đáp xuống, một tay đánh ra ống tay áo càn khôn, chụp xuống đầu Mã Diện trưởng lão. Mã Diện trưởng lão biết rõ lợi hại, tế lên pháp khí, thi triển thần thông, toàn lực phá vỡ vòi rồng đang lao tới.

Diệp Trầm Ngư thấy hắn khoác áo giáp màu vàng, chỉ gật gật đầu, nói: "Cùng ta ngăn bọn họ lại, tranh thủ thời gian cho bọn họ."

Ngay sau đó, Vi Vân và Diệp Trầm Ngư cùng nhau ngăn cản tam đại trưởng lão của Ma giáo lại.

Bốn người Bạch Hỗn đang muốn phóng tới cây Oa Quả, còn chưa tới dưới cây đã thấy cả cây trẻ đột nhiên nhổ tận gốc!

Chỉ thấy cây trẻ vốn xanh ngắt ướt át, phía trên kết đầy trái cây, từ trong bùn đất núi Dược Vương Sơn, không biết bị lực lượng gì rút ra, núi đá sụp đổ, bùn đất quay cuồng, rễ cây non tráng kiện từ trong lòng đất vươn ra, cây trẻ cây quả cao lớn cỡ nào., Đây là một gốc đại thụ chọc trời thật sự, cao tới trăm trượng, mấy người ôm hết, cao vút trong mây, rễ cây kết nối gần như toàn bộ Dược Vương sơn, đâm sâu vào trong núi. Lúc này gốc cây bị rút ra, núi đá Dược Vương Sơn dồn dập bị cuốn lên, xuất hiện vô số khe rãnh.

Cũng chính vì vậy, giờ phút này mấy ngàn môn nhân bên trong Dược Vương Sơn mới cảm giác được cây đại thụ này đang bị người nhổ lên!

"Không... "

Bạch Hỗn, Tô Mộc, Bạch Thuật và Thạch Trúc đều cực kỳ hoảng sợ!

"Tại sao có thể như vậy?"

Đệ tử Dược Vương tông đang trốn tránh họa ngửa đầu nhìn lên, trơ mắt nhìn cây trẻ bị man lực không biết tên rút ra, đều phát ra một trận ai oán cùng rên rỉ, lại không thể làm gì, chỉ có thể ký thác hy vọng vào tất cả đại trưởng lão.

Cây non chính là thần mộc trấn tông của Dược Vương Tông, là một trong những trụ cột tinh thần, nội tình của nó, nghe đồn dược Vương lão tổ từ Tiên giới dời sang lập tông thần vật. Ở trong Dược Vương Tông truyền thừa vạn năm, trải qua vô số năm tháng, chứng kiến Dược Vương Tông vạn năm tang thương, mấy lần chánh ma đại chiến đều chưa từng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng hôm nay... bị rút ra!

"Yêu nhân Ma giáo, dám động vào thần vật của Dược Vương tông ta, nhận lấy cái chết!"

Thạch trúc xông tới đầu tiên, liền nhìn thấy một bóng đen đang tản mát ra ma khí nồng đậm, đem gốc cây búp bê bao lại, chính là nguồn lực lượng không hiểu này, đem cây quả cắm rễ ở Dược Vương Sơn, cùng đất khí Dược Vương Sơn hòa làm một thể rút ra!

Vốn dĩ cây non làm tiên vật, đã hợp nhất cùng địa khí Dược Vương Sơn, cho dù là cường giả độ kiếp, trong lúc nhất thời cũng không rút ra được, đám người Bạch Chỉ khó có thể tưởng tượng, rốt cuộc là loại người gì, lực lượng thế nào, có thể lay động thần vật này!

Bạch Chỉ, Tô Mộc và Bạch Thuật cũng nhao nhao phóng tới, muốn ngăn cản bóng đen kia.

Nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước.

Chỉ thấy bóng đen kia bọc cây búp bê trẻ không ngừng bay lên, cả cây đại thụ cao tới trăm trượng liền từ mặt đất mọc lên, bóng đen kia hóa thành một hư ảnh hình người cao lớn, một tay nâng cây búp bê đã bị nhổ ra, bởi vì đã tách rời với địa khí, cho nên lúc này cây trẻ được nắm trong tay cũng không nặng nề, chỉ cần có được pháp lực nhất định, đều có thể nhấc bổng.

Bởi vậy, hư ảnh hình người lúc này đã xuất thủ.

Lúc này, trưởng lão Thạch Trúc đã giết tới trước.

"Ách, ha ha..." Hư ảnh hình người phát ra một trận cười nhạt, trong miệng nói: "Mang cây trẻ Dược Vương tông các ngươi về, chơi thật vui."

"Ma đầu, mau nhận lấy cái chết!"

Thạch Trúc trưởng lão một tay nắm một thanh pháp khí trường đao, thi triển đao đạo thần thông, một tay cầm lấy một cây trúc trượng pháp khí sử dụng ra mộc công, hai pháp khí đồng thời hóa ra một đường cong, mang theo pháp lực cường đại, nhằm vào đầu hư ảnh hình người kia rơi xuống.

Hư ảnh hình người không có ý tránh né hay ngăn cản chút nào, nhìn pháp khí thạch trúc rơi vào trên thân, chia cả hư ảnh thành hai nửa.

Thạch trúc nao nao, hắn chỉ cảm thấy pháp lực của mình tất cả đều đánh vào một mảnh hư vô, căn bản không có bất luận lực nào, trong lòng minh bạch, căn bản không có đánh trúng thực thể của đối phương, vội vàng dùng thần thức quét tới, lại cảm thấy trước mắt một mảnh hư vô, hoàn toàn không cách nào tập trung vị trí đối phương, không biết chân thân đối phương rốt cuộc ở nơi nào, cái này cũng ý nghĩa là không cách nào đánh trúng đối phương, đồng nghĩa với tu vi cảnh giới của đối phương cao hơn hắn không chỉ một bậc.

Cùng lúc đó, trúc đá cũng cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, một luồng khí lạnh bao phủ lấy cơ thể hắn, cảm giác như nghẹt thở, đáy lòng vô cùng ngột ngạt.

Thạch Trúc muốn bứt ra lui về sau, nhưng đã không có cơ hội.

Hư ảnh hình người vươn một bàn tay ra, trảo một cái về phía hắn, cả người Thạch Trúc liền không bị khống chế bay tới, bàn tay hư ảnh

kia hóa thành một bàn tay lớn che kín vảy màu đen, thoải mái xuyên vào ngực hắn, bắt lấy trái tim hắn, cứng rắn móc ra!

"Ách... "

Cả người Thạch Trúc run bần bật, nó cúi đầu nhìn trái tim mình bị móc ra, lỗ lớn nơi ngực máu me đầm đìa, trái tim còn đang đập, nó muốn kéo Pháp Tướng ra khỏi thức hải đầu để chạy trốn.

Lại thấy hư ảnh hình người vươn tay kia ra, cũng hóa thành một bàn tay lớn che kín lân phiến, đập xuống đầu hắn!

"Không muốn!"

"Sư đệ!"

"Sư huynh!"

Lúc này, ba người Bạch Chỉ, Tô Mộc và Bạch Thuật bay nhào đến.

"Ách, ha ha... chơi vui lắm." Hư ảnh hình người nhìn dáng vẻ hốt hoảng của bọn họ, trên người tuôn ra một luồng ma khí, bắn bay bọn họ ra ngoài: "Đồ tầm thường như giun dế, làm gì mà anh hùng."

"Oành!"

Bàn tay hư ảnh hình người chụp xuống, đầu lâu của thạch trúc bị đập nát bấy, kể cả pháp tướng mấy trăm năm khổ tu cũng tiêu vong trong thời khắc này, thân tử đạo tiêu!

Lúc này, Ngu Yên Vũ, Đại Thiên Tăng Vương, Thiên Cơ Tử, Vi Vân và Diệp Trầm Ngư đều phát hiện tình huống ở đây, ba người Ngu Yên Vũ quấn lấy Thôn Nhật Hỏa Viên. Vi Vân và Diệp Trầm Ngư kịch chiến với ba đại trưởng lão Ma giáo, trong lúc nhất thời không thoát ra được.

Thiên Cơ Tử cuống quít nói: "Đó là lão ma Tuyền Cơ đài của giáo chủ Thiên Ma giáo, mấy vị đạo hữu mau lui lại!"

Hư ảnh hình người này chính là Tuyền Đài Ngọc của giáo chủ Thiên Ma giáo.

"Hừ!"

Nghiên mực ngọc cười lạnh một tiếng, đem thi thể thạch trúc cầm trong tay ném đi, đầu đội cây quả trẻ con, lại hóa ra một Cửu U ma thủ, chộp tới ba người Bạch Hỗn.

Bạch Chỉ tế lên Thái Âm lưới, hóa thành đạo đạo ô quang, mạnh mẽ ngăn cản một kích của đối phương, nhưng thân thể mềm mại cũng rung động lắc lư, trong miệng hộc máu, dĩ nhiên đã bị trọng thương.

Nghiên mực nhìn kịch độc trong tay, vận chuyển Cửu U Bí Điển hóa đi kịch độc trên tay, vừa cười lạnh: "Cửu Độc tiên tử? Ha ha... Độc của ngươi có thể nào độc đến bản thân ta?" Hắn nói như vậy, nhưng vẫn đứng nguyên tại chỗ vận công hóa đi kịch độc trong tay, cũng không lập tức phát động tiến công.

Độc của Bạch Hỗn có lẽ không tính là gì, nhưng Thái Âm La Võng chính là Tiên khí, kịch độc phía trên cũng không phải đùa giỡn, cũng may nghiên mực ngọc là cường giả Độ Kiếp, pháp lực cao cường, lại có Cửu U Bí Điển có thể thôn phệ kịch độc, nhưng vẫn có một quá trình như cũ.

Đây cũng là cơ hội cho bọn người Bạch Hỗn rút đi, muốn đánh bại hắn lại là điều không thể nào.

162

Chương 16.... Nguyên do...

Mặc dù không có khả năng đánh bại nghiên mực ngọc, nhưng giờ phút này bọn người Bạch Hỗn lòng đầy căm phẫn, làm sao có thể lui. Thực tế nghiên mực ngọc còn cướp đi cây non, giết thạch trúc, thậm chí hủy cả sơn môn Dược Vương tông, dù biết rõ là chết, bọn họ thân là trưởng lão Dược Vương tông, hi vọng của đám môn nhân tuyệt sẽ không lùi bước.

Lập tức, ba người Bạch Hỗn lại tấn công Hoảng Đài Ngọc.

Lúc này, Vi Vân và Diệp Trầm Ngư cũng nhìn thấy tình huống nguy hiểm trước mắt, người khác thì không nói nhưng Bạch Chỉ... Vi Vân không thể nào ngồi nhìn Bạch Miểu cũng bị lão ma nghiên mực giết chết được.

Nhưng hắn và Diệp Trầm Ngư lúc này đều bị tam đại trưởng lão Ma giáo cuốn lấy, căn bản không cách nào tiến đến viện thủ.

Nguy cơ trước mắt, Vi Vân cũng bất chấp tất cả, lúc này cho dù liều mạng toàn bộ gia sản cũng phải liều mạng một lần, lập tức truyền âm cho Diệp Trầm Ngư: "Sư tỷ, ta có một biện pháp, có thể lập tức giết chết Tam Ma này, có thể giúp ngươi đột phá Pháp Tướng viên mãn, mong rằng sư tỷ phối hợp!"

Lúc này mặc dù Diệp Trầm Ngư biểu hiện ra ngoài điềm tĩnh đạm nhiên, nhưng trong lòng cũng hết sức lo lắng, trong tay sử dụng Thiên Âm Tiên Địch chiến đấu cùng Mã Diện trưởng lão, trên dưới khó phân cao thấp, Vi Vân thì một mình một chọi một với Huyết Tà hai người, khó khăn lắm mới có thể chiến đấu thành công.

Diệp Trầm Ngư trả lời: "Sư đệ cứ việc phân phó, ta sẽ dốc toàn lực phối hợp với ngươi."

Được sự đồng ý của Diệp Trầm Ngư, Vi Vân liền xông về phía nàng, đồng thời truyền âm nói: "Hợp thể!"

Diệp Trầm Ngư thả lỏng tinh thần, nghênh đón Vi Vân đến, Vi Vân từ sau lưng nàng tiến lên, ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, sau đó tâm niệm vừa động, áo giáp ở vị trí hạ thể xuất hiện một lỗ hổng, một cây gậy thịt thô dài từ bên trong bắn ra, đặt trên mông của Diệp Trầm Ngư., Diệp Trầm Ngư đỏ mặt, thoáng giơ mông lên, chủ động hút thân thể côn của Vi Vân vào giữa khe mông, hai người dùng sức một chút, thịt côn liền đâm thủng váy và quần lót, cắm sâu vào huyệt thịt của Diệp Trầm Ngư, phần dương cụ chui vào trong huyệt mềm mại, nhất thời trở nên ôn nhuận.

Trong quá trình này, Vi Vân sử dụng một loại mộc công, quanh thân hai người có vô số dây leo quấn chặt lấy nhau tạo thành một cái kén lớn đề phòng người ngoài không thể nhìn thấy được cảnh vật bên trong.

"Chủ nhân thối, lúc đánh nhau còn không quên giao hoan, háo sắc ah..." Thanh âm Tiểu Kim hiển hiện trong lòng Vi Vân.

"Ta đây không phải vì vui mừng, lập tức ngươi sẽ biết chủ nhân lợi hại của ta." Vi Vân truyền cho Tiểu Kim tâm linh tương thông ý nghĩa.

Mã Diện, Ma Phi, Huyết Tà, trưởng lão ba đại Ma giáo đều ngẩn ra, không rõ hai người này có ý gì, dưới tình huống như vậy, còn có Tâm Tư Khanh Khanh ta?

Ba người cũng không quản những chuyện này, chỉ nắm lấy pháp khí trong tay, thi triển thần thông công kích về hướng hai cái kén lớn bên ngoài cơ thể. Nhưng vào thời khắc này, một đạo tử quang từ trong kén lớn xuất hiện, trong nháy mắt liền bao phủ ba người vào trong, bị đạo tử quang này ảnh hưởng, ba người giống như bị hàn băng đông cứng lại, từ trong ra ngoài, tính cả tư tưởng, pháp lực cùng thân thể, tất cả đều bất động, không động đậy được!

Cùng lúc đó, ba vòi rồng màu đen thật lớn từ đỉnh đầu ba người chụp xuống, gió lốc kinh khủng như vực sâu cái miệng khổng lồ, nhanh chóng cắn nuốt thân thể bọn họ hầu như không còn!

Giờ khắc này, Vi Vân ở trong kén cảm nhận được nguyên khí dồi dào bị ống tay áo càn khôn thu nạp, sau đó chảy ngược vào trong cơ thể mình, pháp lực của hắn liên tục tăng lên, từ Pháp Tướng sơ kỳ đến trung kỳ... Chỉ trong nháy mắt, pháp lực trong cơ thể đã tăng vọt đến tình trạng năm ngàn năm!

Nhưng nguyên khí cuồn cuộn không ngừng vẫn như cũ không ngừng trút vào, Vi Vân vội vàng rút thớ thịt côn, ở trong cơ thể Diệp Trầm Ngư hung hăng hong khô lại, bắp thịt mềm mại mềm mại quấn lên, Vi Vân nhất thời kích ý nổi lên, những nguyên khí kia liền hóa thành một cái đĩa như sóng trắng, không ngừng bắn vào trong cơ thể Diệp Trầm Ngư, Diệp Trầm Ngư cảm thấy những xúc tu pháp lực này chảy vào, vội vàng thu nhỏ huyệt, hút vào trong cơ thể, rơi vào pháp tướng thức hải.

Cùng lúc đó, áo giáp màu vàng do Tiểu Kim hóa thành cũng tuôn ra một trận kim quang, nàng cũng đang hỗ trợ chia sẻ pháp lực tràn vào này, lúc này nàng và Vi Vân giống như một thể, hấp thu so với Diệp Trầm Ngư còn thuận lợi hơn.

Mã Diện, Ma Phi cùng với Huyết Tà, mỗi người đều là cường giả Pháp Tướng Viên Mãn, trong cơ thể mỗi người đều có pháp lực vạn năm, cộng lại là ba vạn năm, chỉ riêng pháp lực đã là trình độ của cường giả Độ Kiếp rồi, lượng pháp lực lớn đến mức nào chứ., Lượng lớn pháp lực này đã trải qua sự thôn phệ và chuyển hóa của ống tay áo càn khôn, đều rơi vào trong cơ thể Vi Vân, lại chia sẻ cho Tiểu Kim và Diệp Trầm Ngư, Vi Vân vững vàng bước vào tu vi Pháp Tướng trung kỳ, tu vi của Diệp Trầm Ngư và Tiểu Kim càng nhanh chóng tăng vọt, sau khi hấp thu xong pháp lực của Tam Đại trưởng lão Ma giáo thì đã đột phá đến cảnh giới Pháp Tướng viên mãn, đều đã gần vạn năm qua.

Tu vi hai nàng tăng lên khá dễ dàng, không giống như Vi Vân, đại pháp Nhật Chiếu Tam Giới đại pháp quả thực là một cái động không đáy, tu vi tăng lên pháp lực cần gấp sáu lần các nàng, cho nên mặc dù hấp thu pháp lực của Tam Đại trưởng lão Ma giáo, Vi Vân cũng chỉ là Pháp Tướng trung kỳ mà thôi.

Vi Vân nhìn vào trưởng lão của tam đại Ma giáo bị đánh chết trong nháy mắt, thở phào nhẹ nhõm.

Vì giết chết ba người, hắn sử dụng một tấm Quang Âm Tĩnh Chỉ Phù Chú do Ngu Yên Vũ đưa cho, lại dùng Cửu Tí Thần Quyền cộng thêm Càn Khôn Tụ Côn Bằng, cùng Tiểu Kim, Diệp Trầm Ngư đồng thời hợp thể., Lúc này mới giết chết bọn họ, thiếu đi bất kỳ một khâu nào trong đó, đều sẽ kết thúc bằng thất bại. Một mình hắn mặc dù cũng có thể hấp thu pháp lực khổng lồ này, thậm chí đủ để tăng lên tới Pháp Tướng viên mãn, nhưng dùng để tăng lên cảnh giới của Diệp Trầm Ngư và Tiểu Kim, trợ giúp đối với phe mình tăng lên thực lực sẽ lớn hơn một chút.

Sau khi giết chết trưởng lão ba đại Ma giáo, Vi Vân rút thịt côn ra, cùng Diệp Trầm Ngư sửa soạn lại quần áo, sau đó đồng thời bay đến nghiên mực đài ngọc, muốn hiệp trợ bọn Bạch Miểu vây công giáo chủ Thiên Ma giáo.

Nếu như có thể giết chết hắn ở chỗ này, vậy không thể tốt hơn nữa!

Giờ phút này, hư ảnh hình người do lão ma nghiên mực biến thành tản mát ra ma khí màu đen nồng đậm, trên đỉnh đầu có một cây oa quả to lớn, hai chưởng hóa thành bàn tay to che kín vảy màu đen, chộp về phía ba người Bạch Hỗn, Tô Mộc cùng Bạch Thuật, tam đại trưởng lão của Dược Vương Tông thi triển sở học cả đời, lấy pháp bảo, pháp khí toàn lực ứng địch., Nhưng chỉ vẻn vẹn một chiêu, lão ma nghiên mực vẻn vẹn dùng một chiêu tay Tỳ Hưu Cửu U ma thủ bễ nghễ, liền đánh bay ba người, ma thủ sắp thu về lại duỗi ra, giống như lúc trước trên cánh tay, mỗi lòng bàn tay đều mọc ra một cái ma

thủ, giống nhau đầy lân phiến, đen kịt phát sáng, phân biệt chộp tới Bạch Hỗn cùng Bạch Thuật!

"Lên!"

Bạch Hỗn vội vàng tế lên Thái Âm La Võng bảo vệ toàn thân, lão ma Tuyền Cơ thấy vậy liền bỏ Bạch Chỉ, chỉ chụp vào Bạch Thuật, Tô Mộc vừa thấy, vội vàng tung người nhảy lên, phi thân đến cứu, nhưng làm sao nhanh bằng lão ma Tuyền Cơ.

"Thanh Mộc Quang Hoa, mở!"

Thuật Bạch Chỉ kịp thi triển "Mộc Hoa Thuẫn", trùng trùng điệp điệp quang ảnh Thanh Mộc Thuẫn rơi xuống trước người, Cửu U Ma Thủ kia lại dễ như trở bàn tay, một kích phá nát Mộc Hoa Thuẫn, căn bản không cách nào ngăn trở mảy may. Ma thủ khổng lồ đặt ở ngực Bạch Thuật, xoẹt một tiếng, xuyên thẳng vào, xuyên thẳng qua ngực trước sau lưng!

"A..."

Bạch thuật kêu thảm một tiếng, toàn thân rung động, cả người bị nhấc lên, sau đó ở trên bàn tay to lớn của lão ma bị đập thành thịt vụn, rơi trên mặt đất.

Lúc này Tô Mộc và Bạch Miểu phi thân tới cứu viện, nhưng đã không kịp, thấy bạch thuật bị giết, mặt mũi tràn đầy bi thống.

Ngu Yên Vũ thấy vậy vội vàng hô: "Hai vị đạo hữu mau lui lại, không được đi chịu chết!"

Lão ma nghiên mực có tu vi cỡ nào, thân là giáo chủ Thiên Ma giáo, là cường giả tuyệt thế độ kiếp viên mãn, là tồn tại ngang hàng với Thiên Vận Bát Tiên, thậm chí lực sát thương còn hung mãnh hơn, thực lực cực kỳ khủng bố., Bọn người Bạch Hỗn chỉ là pháp tướng viên mãn, ước chừng kém một cảnh giới lớn, huống chi pháp thuật thần thông của Dược Vương tông thiên hướng cứu chữa, sát phạt

không đủ, làm sao có thể so chiêu cùng lão ma nghiên mực, căn bản không có chút phần thắng nào, cho dù tứ đại trưởng lão cùng lên cũng chỉ có bị giết mà thôi.

Bạch Chỉ và Tô Mộc biết lấy tu vi của mình căn bản không có khả năng chống lại lão ma nghiên mực, lập tức muốn thối lui, nhưng lúc này lão ma nghiên mực đã giết Bạch Thuật, nào thả bọn họ đi, nhất thời lại là một đôi bàn tay lớn màu đen khủng bố chộp tới bọn họ.

Ngay thời điểm Bạch Hỗn và Tô Mộc tràn ngập nguy cơ, Vi Vân và Diệp Trầm Ngư chạy tới, ống tay áo Càn Khôn hóa thành một vòi rồng màu đen to lớn, đi sau mà đến trước, cuốn hai tay về phía lão ma nghiên mực.

"Oành!"

Cửu U Ma Thủ của lão ma Nghiên đài va vào ống tay áo càn khôn, phát ra một tiếng nổ vang kịch liệt, ống tay áo càn khôn tất nhiên bị đánh nát, Cửu U Ma Thủ của lão ma đài cầu cũng bị đánh xơ xác.

"Ồ, có chút ý tứ." Lão ma nghiên mực kinh ngạc nói, hư ảnh hình người bắn ra hai đạo ô quang, ánh mắt như đèn lồng lớn nhìn về phía Vi Vân.

Bạch Chỉ và Tô Mộc thoát thân ra, đứng chung một chỗ với Vi Vân và Diệp Trầm Ngư, mặt mũi tràn đầy kinh hãi nhìn lão ma nghiên mực, cuối cùng bọn họ cũng lĩnh giáo được sự khủng bố của giáo chủ Ma giáo, vừa rồi thật sự là đi một chuyến ở Quỷ Môn quan.

"Ông!"

Một tiếng vang vọng truyền đến, một cung điện óng ánh trong suốt, tinh xảo lung linh từ trên cao hạ xuống, đập xuống đầu lão ma Nghiên mực, chính là Ngu Yên Vũ ném ra Quảng Hàn Cung.

"Ha ha... "

Lão ma nghiên mực mỉm cười ôn hòa một tiếng, từ sau lưng dâng lên một cánh cửa ngăm đen, trong cánh cửa toát ra khí đen cuồn cuộn, hòa lẫn với ánh sáng tím của Quảng Hàn Cung, đây cũng là pháp bảo trấn giáo của Thiên Ma giáo - Cửu U Chi Môn, một pháp bảo cao cấp.

"Keng!"

Quảng Hàn Cung đâm vào Cửu U Chi Môn, phát ra một tiếng vang vọng, Cửu U Chi Môn rốt cục hơi kém một chút, rụt trở về. Không đợi mọi người xuất thủ lần nữa, lão ma Nghiên mực đã phi thân lên, một tay nâng Oa Oa Quả Thụ, bay lên không trung, trong miệng cười ha hả, nói ra: "Hôm nay lão tổ ta bồi các ngươi chơi đến đây, ngày khác chúng ta lại tiếp tục!"

Ngu Yên Vũ, Đại Thiên Tăng Vương và Thiên Cơ Tử đang định đuổi theo, Thôn Nhật Hỏa Viên lại lay động thân thể, hóa thành cao trăm trượng, ngăn mọi người lại. Toàn bộ Dược Vương Sơn giẫm lên hắn xuống núi đá sụp đổ, cây cỏ gãy nát.

"Grào!"

Thôn Nhật Hỏa Viên phát ra một tiếng hét điên cuồng, hai mắt phóng ra kim quang, hỏa viên trụ trong tay hướng mọi người nện xuống, mọi người nhao nhao ngăn cản, Thôn Nhật Hỏa Viên lại dậm chân một cái, phi thân bay theo phía sau lão ma nghiên mực, nháy mắt đã đi xa.

Lần này Ma giáo tập kích Dược Vương tông, Dược Vương tông chết hai trưởng lão, hai đệ tử chân truyền, tổn thất một gốc cây nhãi quả, cây trẻ bị đoạt, Vạn Mộc trọng sinh đại trận liền không cách nào bố trí ra, ngoài sơn môn kiến trúc đều bị phá hủy, linh mạch trong núi cũng bị phá hủy, mấy ngàn môn nhân chết hơn một ngàn người, quả thực là tổn thất thảm trọng!

Mà ma giáo bên này lại chết mất ba trưởng lão, cũng tổn thất không nhỏ.

Lần này lão ma Tuyền Cơ Đài dẫn theo Thôn Nhật Hỏa Viên dùng để hấp dẫn hỏa lực, lại từ tà dị giáo, Thiên Ma giáo và Huyết Thần giáo điều một trưởng lão yểm hộ, hắn thì lặng lẽ trộm lấy cây búp bê, vốn tưởng có thể vững vàng chiến thắng, thậm chí diệt môn Dược Vương tông, ai ngờ tới thời khắc mấu chốt, đám người Ngu Yên Vũ đã chạy tới, vốn có tổn thất gì cũng sẽ không có, cứ chờ ba trưởng lão bàn giao tính mạng tại đây.

Bất quá, lão ma Tuyền Cơ đài vẫn đạt được mục đích của hắn, Dược Vương tông chết mất hai đại trưởng lão, ném cây ăn quả trẻ, đã bị thương gân động cốt, thực lực đại giảm, trong thời gian ngắn đừng mơ tưởng khôi phục nguyên khí.

Kế tiếp, hắn muốn luyện chế cây trẻ thành pháp bảo, sau đó xuống tay với Quan Diệu tông và Đại Phật tự, chờ chính đạo thất tông đều tàn phá không sai biệt lắm, có thể tiến công chính đạo tu chân giới, khi đó, sẽ không có người có thể ngăn cản bước tiến của thần giáo nhất thống thiên vận đại lục của bọn họ.

Bên trong Dược vương sơn, mọi người tập hợp lại với nhau.

Ngu Yên Vũ, Vi Vân, Diệp Trầm Ngư, Bạch Miểu, Tô Mộc, Đại Thiên Tăng Vương và Thiên Cơ Tử, cùng với hơn hai ngàn đệ tử Dược Vương tông còn sống sót, mọi người nhìn sơn môn sụp đổ, một mảnh hỗn độn, khắp nơi đều là chân tay cụt, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, mọi người nhìn tất cả, đều yên lặng không nói gì.

Đây thật sự là Côn Bằng của Dược Vương tông rồi!

"Thiện tai!" Đại Thiên Tăng vương thở dài.

"Ài..." Ánh mắt Thiên Cơ Tử lóe lên, khẽ lắc đầu.

Ngu Yên Vũ hỏi: "Không biết tông chủ Dược Tông thế nào rồi?"

Tô Mộc vừa chữa trị vết thương trên người vừa nói: "Sư huynh còn chưa thức tỉnh, vừa rồi lúc Thôn Nhật Hỏa Viên tập kích, chúng ta đã

đưa sư huynh vào trong địa cung, không tốt..."

Nói đến đây, sắc mặt Tô Mộc biến đổi.

Tất cả mọi người đều hiểu được, vừa rồi một hồi đại chiến, kiến trúc sơn môn Dược Vương tông đều bị phá hủy, cây trẻ bị nhổ ra, lại có Thôn Nhật Hỏa Viên đạp, cho dù là địa cung cũng khó may mắn thoát khỏi, sẽ bị phá hủy. Cũng không biết dược lão nhân ở bên trong có thể bởi vì Địa Cung sụp đổ mà đè chết hay không, người trong lúc hôn mê, nhục thân không có lực phòng ngự hay không., Bị đè chết là chuyện rất bình thường, cho dù tu vi có cao hơn, nhưng thân thể lại yếu ớt, cũng phải chơi cho xong. Chính là vì như thế, thể chất mới có vẻ cực kỳ trọng yếu, tỷ như Ma tộc, một trong thập đại Vương tộc, đều khoác vảy, thân thể cực kỳ cường hãn, người trong Ma tộc cảnh giới tương đương đối chọi với Nhân tộc, người nào người nấy có thể đánh được mấy người.

Mọi người dồn dập đi về hướng cung điện dưới lòng đất, quả nhiên nơi đó đã sụp đổ. Từng người đều thi triển thần thông, nắm lấy đá vụn trong cung, ném sang một bên, một hồi lâu mới nhìn thấy Dược lão nhân nằm trong đống loạn thạch, cùng với bị đất đá nện khắp người thương tích đầy vết thương, nhưng vẫn còn khí tức.

Bạch Chỉ và Tô Mộc đồng thời thi triển Khí Giải Quyết, cứu chữa dược lão nhân.

Sau khi cứu chữa một phen, Tô Mộc thu lại pháp lực, thở dài: "Ngoại thương của sư huynh cũng không sao, chỉ là... Vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ, trong cơ thể hắn dường như có một cỗ lực lượng đang thôn phệ sinh cơ của hắn, nhất định phải xua tan cỗ lực lượng kia đi, nếu không... Ài!"

Vi Vân nghe vậy, trong nội tâm khẽ động, mơ hồ nghĩ tới điều gì.

Bạch Chỉ nhìn về phía Vi Vân, khuôn mặt nghiêm túc lạnh lùng, nói: "Vi Vân, ta hỏi ngươi một chuyện."

Vi Vân vừa nghe thấy giọng điệu của nàng, liền biết nàng cũng hiểu lầm chính mình, cho rằng mình đã động tay động chân vào tâm pháp Huyên Càn Khôn Tụ Tỳ Hưu, liền vội vàng nói: "Sư phụ, ta giao Huyên Càn Khôn Tụ Côn Nguyên nguyên nguyên bản cho tông chủ, tuyệt đối không thay đổi chút nào!"

Bạch Miểu nghe vậy, lông mày nhíu lại, nhớ tới hình ảnh nàng và Vi Vân vui vẻ, trong lòng mềm nhũn, nói: "Vân Nhi, ta tin tưởng con, chỉ là..." Trong lòng nàng thầm than, chỉ là tin tưởng nó lại có tác dụng gì.

Tô Mộc nhìn qua Vi Vân, ánh mắt lóe lên, gật đầu nói: "Đúng vậy, hắn không cần phải làm như vậy, hơn nữa ở đây có nhiều tiền bối như vậy..."

Hắn nhìn Ngu Yên Vũ một cái, lại nói: "Vấn đề hiện tại là làm sao cứu tỉnh sư huynh, không biết Ngu minh chủ có diệu kế gì?"

Ngu Yên Vũ yên lặng không nói, nàng lại không am hiểu cứu người.

Vi Vân tiến lên một bước, nói: "Ta đến xem tình huống của tông chủ, có lẽ có thể giúp đỡ một chút."

Thiên Cơ Tử gật đầu nói: "Giải Linh còn cần người buộc chuông."

Mắt Ngu Yên Vũ phượng chợt lóe, hắn nói lời này, rõ ràng là đang thầm chỉ việc này là do Vi Vân tạo thành.

Vi Vân nhìn dược lão nhân đang hôn mê bất tỉnh, sắc mặt tái nhợt, có thể thấy rõ nếp nhăn trên mặt, trong lòng thầm nghĩ: "Tông chủ dược tông đối xử với người không tệ, ta nhất định phải cứu lão tỉnh."

Vươn hai tay ra, đặt ở ngực của Dược lão nhân, pháp lực Nhật Chiếu tam giới đại pháp ồ ạt tuôn ra, tiến vào trong cơ thể của Dược lão nhân, lưu động trong kinh mạch trong cơ thể hắn. Rất nhanh, Vi Vân đã cảm thấy đan điền và đan điền của dược lão nhân tự mình xoay quanh một vòng khí tức quen thuộc., Luồng khí tức này tạo thành hình xoắn ốc, tàn nhẫn, thô bạo, mang theo uy thế ăn mòn và

thôn phệ của dược lão nhân, đang không ngừng xâm chiếm pháp lực và sinh cơ trong cơ thể dược lão nhân, không gian thức hải trên đan điền ngược lại không bị ăn mòn, nơi đó một mảnh thanh quang, ẩn giấu bản mạng nguyên thần cùng pháp bảo, Vương Đỉnh.

"Ồ?"

Trong lòng Vi Vân chấn động, biết rõ đây chính là pháp lực mà tay áo Dương Càn Khôn đã tu luyện ra, chỉ là không biết tại sao, Dược lão nhân sau khi tu luyện ra cỗ pháp lực này, không những không thể nắm giữ và vận dụng, ngược lại còn tạo thành tổn hại đối với bản thân hắn, ở chỗ hắn, quả thực chính là địch ta không phân, nếu không phải dược lão nhân pháp lực cao cường, cộng thêm trên người Dược Vương Đỉnh, có thể tạm thời áp chế, giờ phút này chỉ sợ đã sớm bị cắn nuốt, nhập ma là nhẹ rồi.

Vi Vân vội vàng vận chuyển tâm pháp Càn Khôn, hấp thu hai luồng pháp lực có tính phá hoại trong cơ thể Dược lão nhân. Hai luồng pháp lực này thô bạo vô cùng ở trong cơ thể Dược lão nhân, tàn phá bừa bãi khắp nơi, nhưng một khi bị Vi Vân hút vào trong cơ thể., Lập tức bị phù ấn thiên càn khôn huyền ảo trong thức hải của hắn hàng phục, dung nhập vào pháp lực trong ống tay áo càn khôn của hắn, trở thành pháp lực của hắn. Tu vi Dược lão nhân cao cường, hắn tu luyện ra Càn Khôn Tụ Pháp lực cũng rất khổng lồ, Vi Vân có được cỗ pháp lực này, nhất thời đem thần thông càn khôn tăng lên một ít uy lực.

Hai luồng pháp lực này thoát khỏi cơ thể dược lão nhân, pháp lực trong cơ thể dược lão nhân nhất thời ồ ồ lưu động, ở dưới Dược Vương Kinh vận chuyển, bắt đầu khôi phục sinh cơ trong cơ thể hắn, chữa trị kinh mạch cùng thương thế trên người.

Vi Vân thu hồi pháp lực, thở ra một hơi.

Mọi người lẳng lặng chờ đợi, đều nhìn thấy sắc mặt của dược lão nhân càng ngày càng hồng hào, chỉ trong chốc lát, dược lão nhân

liền từ từ tỉnh dậy, mở mắt ra, nhìn quanh một vòng, nhìn thấy mọi người, thở dài.

Trên thực tế, tuy rằng thân thể hắn không thể nhúc nhích, không ngừng thôn phệ lực lượng trong cơ thể, nhưng thật ra ý thức hắn vẫn còn thanh tỉnh, biết hết thảy tình huống bên cạnh, cũng biết Dược Vương Tông đã xảy ra chuyện gì.

Hắn đứng lên, nhìn thấy bộ dạng hỗn độn của Dược Vương Tông, lại nhìn đám môn nhân đệ tử chung quanh, sau đó ánh mắt rơi trên người Vi Vân, gật gật đầu nói: "Lần này may mà có ngươi."

Vi Vân vội nói: "Tông chủ, đều do ta..."

Dược lão nhân cười thảm một tiếng, lắc đầu nói: "Cũng không phải như thế, đây không phải lỗi của ngươi."

Thiên Cơ Tử nói: "Đạo huynh, ta từng dùng Kỳ Môn Thiên Thư tính toán, công pháp mà tiểu hữu Vi Vân đưa cho đích xác có vấn đề, bất cứ ai tu luyện cũng như tẩu hỏa nhập ma, bần đạo quyết không nói dối!"

Chương mười lăm mười bảy cãi nhau.

Mọi người nghe vậy, đều chuyển ánh mắt về phía Vi Vân, lại nhìn Thiên Cơ Tử, cuối cùng nhìn về phía lão nhân dược, muốn nghe xem lão nói như thế nào.

Dược lão nhân chỉ hỏi Vi Vân: "Lúc trước ngươi tu thành tâm pháp Huyên Khôn Tụ Triết, dùng bao lâu?"

Vi Vân suy nghĩ một chút rồi nói: "Hơn nửa ngày sau"

"Không có khả năng!" Tô Mộc nghe vậy, thất thanh kêu lên.

Vẻ mặt Bạch Chỉ cũng khiếp sợ, nhìn về phía Vi Vân, kinh nghi bất định.

Tất cả mọi người không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ có đôi mắt đẹp Diệp Trầm Ngư lóe lên, nhưng không nói lời nào.

Dược lão nhân tự giễu cười cười, nói: "Tiền bối Dược Vương tông ta từng ghi chép trong sách, mỗi đời tông chủ sau khi tiếp nhận nhiệm vụ, đều phải tốn ít nhất bảy bảy bốn mươi chín ngày, trước tu thành Tự Tụ Càn Khôn Côn Bằng, sau khi tu thành, liền có thể làm công pháp này ăn mòn vạn vật, hóa đi pháp lực của địch nhân., Uy thế cực kỳ cường đại, là một trong những thần thông trấn tông của bổn tông, căn cơ lập tông. Tông chủ các đời học được công pháp này, mặc dù cảnh giới không thay đổi, nhưng thực lực đều sẽ tăng nhanh như gió, bởi vậy Dược Vương tông mặc dù không am hiểu sát phạt, nhưng không người dám trêu chọc."

Tô Mộc gật đầu nói: "Đúng là như thế, năm đó đại sư huynh Tả Chấn Y của chúng ta đã luyện tập được thần thông này, tung hoành tu chân giới, tìm không ra mấy kẻ địch. Vốn vị trí tông chủ đã định trước

là của huynh ấy, ai ngờ đại nghiệp Vô Tâm tông môn của huynh ấy lại nóng lòng thành tiên, cuối cùng độ kiếp mà chết, aiz!"

Vi Vân vừa nghe xong, nhất thời nghe ra vấn đề trong lời nói của lão nhân.

Dược lão nhân tiếp tục nói: "Vốn dĩ, môn thần thông này là tông chủ trước khi tọa hóa, tự mình truyền cho tông chủ đời kế tiếp, trong đó có một điểm mấu chốt, trong điển tịch các đời tông chủ Dược Vương tông lưu lại cũng không ghi chép, cho nên ta cũng không biết, cho nên bây giờ rốt cuộc hiểu rõ, vẫn là trong lúc hôn mê, bởi vì tu luyện Càn Khôn Tụ Côn, mới thu được tin tức từ trong Dược Vương đỉnh."

"Là gì?" Tất cả mọi người đều nghiêng tai lắng nghe.

Dược lão nhân nói: "Bởi vì Tụ lý Càn Khôn là tuyệt thế thần thông mà Dược Vương lão tổ ngộ được từ Tiên giới sau khi trở về, tu luyện môn thần thông này, nhất định phải có được tu vi Địa Tiên, nếu không bản thân sẽ bị cắn nuốt, pháp lực toàn thân đều sẽ bị hóa đi, người tu hành bình thường không cách nào tu luyện, cũng sẽ không cách nào truyền thừa lại., Vì tiếp tục truyền thừa, Dược Vương lão tổ đã nghĩ ra một biện pháp, hắn chế tác một phù ấn thần thông Càn Khôn Tụ Tỳ. Hắn đem đạo phù ấn này tách ra khỏi người, truyền cho tông chủ đời kế tiếp, sau đó phi thăng mà đi, đạo phù ấn này thay mặt tương truyền., Nhưng chỉ có thể truyền một người, bởi vậy chỉ có tông chủ các đời mới có thể đạt được truyền thừa, tu luyện Càn Khôn Tụ sẽ không xảy ra chuyện. Sau khi tông chủ mới nhậm chức đạt được phù ấn, cho dù tu vi Độ Kiếp cũng ít nhất phải dùng tâm pháp tu luyện bảy bảy bốn mươi chín ngày mới có thể luyện hóa phù ấn, tùy ý sử dụng."

Hắn lại nhìn về phía Vi Vân, nói ra: "Chắc hẳn ngươi đã chiếm được phù ấn của Tả sư huynh, bất quá có thể trong vòng nửa ngày luyện hóa phù ấn, đây cũng là chuyện gần như không thể, không biết tiểu hữu làm thế nào vậy?"

"Ta cũng không biết, hơn nữa ta cũng không có được phù ấn gì cả."

Vi Vân lắc đầu, hắn thật sự không có được phù ấn gì, hoàn toàn dựa theo nội dung công pháp Tả Chấn Y viết trên vách đá để tu luyện. Lúc đầu Tả Chấn Y quả thực có lưu lại phù ấn ở trong vách động, nhưng do thời gian quá lâu, đã tiêu tán, cho nên chỉ còn lại văn tự tâm pháp.

Dược lão nhân cũng lắc đầu: "Tuyệt đối không thể nào, có lẽ là ngươi không tự biết mà thôi."

Giờ này khắc này, tất cả mọi người đều nhìn Vi Vân, thậm chí đã có người đánh chủ ý lên Phù Ấn Huyền Càn Khôn Tụ Tỳ Hưu của hắn.

"Còn một chuyện nữa." Dược lão nhân lại nói: "Lúc trước ngươi và giáo chủ Đào Hoa giáo... Lúc trước ngươi dùng Tuyền Cơ Không Càn Khôn cắn nuốt hai vị Huyền Chân và Khô Vinh đạo huynh, tại sao lại nhận được pháp lực của bọn họ, sau đó thành tựu cảnh giới của Xích Hồ Nương Nương?"

Vi Vân kinh ngạc nói: "Môn thần thông "Càn Khôn Tụ Chử" này vốn dĩ chính là thôn phệ pháp lực của địch nhân để bản thân sử dụng, chẳng lẽ là có vấn đề gì?"

Câu này vừa thốt ra, mọi người đều bình tĩnh nhìn hắn, toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Dược lão nhân lắc đầu nói: "Cũng không phải như thế, tác dụng chủ yếu của Côn Bằng Lý Càn Khôn Côn Bằng trong ống tay áo là như kịch độc, ăn mòn vạn vật, tiêu hóa toàn bộ thân thể và pháp lực của kẻ địch, cũng có thể thôn phệ một phần rất nhỏ lực lượng từ đó, nhưng không thể thôn phệ hết, nhiều lắm thì có thể nuốt chửng một phần trăm từ đó mà thôi, nhưng ta thấy Càn Khôn Tụ Côn Bằng của ngươi, tựa hồ không chỉ có như vậy."

Vi Vân trong lòng nói thầm, Kính Càn Khôn Tụ Tỳ Hưu lẽ nào trăm phần trăm pháp lực cùng huyết nhục tinh hoa tiến vào trong cơ thể mình sao?

"Đại khái khoảng mười phần trăm..." Vi Vân nói, hắn không dám nói mình có thể cắn nuốt trăm phần trăm, sợ sẽ hù cho bọn họ sợ.

"Chẳng trách." Dược lão nhân ngửa đầu thở dài.

Tất cả mọi người đều thay đổi sắc mặt, điều này thật sự là quá mức quái dị, lúc này Vi Vân thấy thế nào đều có chút cổ quái, trên người tràn đầy mê hoặc.

Người nói không quan tâm nhưng người nghe lại có ý, Thiên Cơ Tử ở bên cạnh chiếm tính toán vạn vật, kiến thức rộng rãi, vừa nghe liền trợn tròn mắt, ánh mắt lóe lên vài cái.

Dược lão nhân nhìn ngó ngó ngóng tường đổ chung quanh, phát ra một tiếng cười thảm: "Dược Vương tông truyền thừa vạn năm, hôm nay bị hủy trong tay ta. Ta là đệ tử bất hiếu, là một tông chủ không hợp cách. Bần đạo thẹn với Dược Vương lão tổ, thẹn với liệt tổ liệt tông Dược Vương tông!"

Nói xong, dược lão nhân quỳ rạp xuống đất, khi ngẩng đầu lên đã lệ rơi đầy mặt.

Tất cả mọi người đều chấn động.

"Sư huynh!"

"Tông chủ!"

Môn nhân Dược Vương tông vội vã tiến lên, phải đỡ dược lão nhân lên, Tô Mộc càng nói: "Sư huynh, chúng ta đều có lỗi, huống chi đây là Ma giáo gây nên. Ma giáo hung tàn, chẳng trách sư huynh huynh!"

Dược lão nhân khoát khoát tay, cố gắng đứng dậy, thân hình khom lưng nhìn về phía Vi Vân, nói: "Ta mệt rồi, muốn quy ẩn sơn dã, ngươi có bằng lòng tiếp nhận vị trí tông chủ của Dược Vương tông, tiếp tục truyền thừa cơ nghiệp vạn năm này không?"

Vi Vân nghe vậy, quá sợ hãi, vội vàng nói: "Tông chủ nghiêm trọng, đệ tử vô đức vô năng, sao dám làm thế!"

Dược lão nhân mỉm cười nói: "Ngươi đã tu thành Càn Khôn Tụ Côn, ta lại đưa Dược Vương Đỉnh cho ngươi, đợi một thời gian nữa, sớm muộn gì ngươi cũng có thể tu thành Độ Kiếp cảnh giới, khi đó có thể trùng chấn bổn tông, sừng sững tại Tu Chân Giới không đổ."

"Không được, đệ tử tuyệt đối không gánh nổi đâu." Vi Vân chỉ lắc đầu cự tuyệt. Hắn là tán nhân, từ trước đến nay chơi bời lêu lổng, không có tâm tư quản lý cơ nghiệp khổng lồ này, không thể gánh vác trách nhiệm và gánh vác trách nhiệm này, là tuyệt đối không thể nhận chức tông chủ này.

"Haizz..." Thấy hắn kiên trì như vậy, Dược lão nhân thất vọng thở dài, nói: "Cũng đúng, bây giờ ngươi cũng không coi trọng Dược Vương Tông nữa."

"Đệ tử cũng không có ý này."

"Không sao." Dược lão nhân khoát khoát tay, lại nhìn về phía Tô Mộc: "Sư đệ, trọng trách của tông chủ này, xin ngươi nhận lấy."

"Sư huynh, chuyện này..." Tô Mộc nghe vậy chấn động, hắn làm sao không nghĩ tới, vị trí tông chủ Dược Vương tông, một ngày nào đó sẽ rơi xuống đầu mình.

Dược lão nhân nói: "Chớ chối từ, cứ quyết định như vậy đi."

Bạch Miểu cũng nói: "Tông chủ sư huynh nếu muốn tĩnh tu một đoạn thời gian để khôi phục nguyên khí, như vậy Tô Mộc sư huynh cũng đừng chối từ. Lấy đức hành cùng tu vi của sư huynh, cũng có thể đảm nhiệm chức vụ tông chủ, Dược Vương tông không ai không phục."

Thấy tất cả mọi người nói như thế, lúc này Tô Mộc mới gật gật đầu, nói: "Đã như vậy, bần đạo từ chối thì quá bất kính, tạm thời thay mặt

tông chủ. Đợi sau khi Dược sư huynh khôi phục, ta lại giao ra Dược Vương đỉnh, trả lại chức vị."

Dược lão nhân ho một tiếng, từ trong miệng bay ra một đoàn thanh quang, rơi vào trong tay Tô Mộc.

Tô Mộc vận chuyển Dược Vương Kinh, giao hòa pháp lực của bản thân với Dược Vương đỉnh, Dược Vương đỉnh nhất thời buông xuống tám luồng ánh sáng xanh, lơ lửng trên đỉnh đầu Tô Mộc, chiếu rọi cả người hắn thành một mảnh thông thấu.

Đại Thiên Tăng Vương và đám người Thiên Cơ Tử đều tiến lên chúc mừng.

Ngu Yên Vũ lại nhìn về phía Dược lão nhân, nói: "Tiền bối, tuy rằng sơn môn Dược Vương tông bị hủy, cây trẻ cũng bị cướp đi, nhưng căn cơ của Dược Vương tông vẫn còn, mong tiền bối đừng bỏ qua, chờ đánh tan Ma giáo rồi đoạt lại cây trẻ, đương nhiên có thể trọng chấn thanh uy." Nàng nhìn ra dược lão nhân có chút cô đơn và đau thương, sợ hắn không nghĩ ra được.

Dược lão nhân cười nói: "Ngu minh chủ không cần phải lo lắng, lão hủ không sao đâu."

"Vậy là tốt rồi."

"Linh mạch Dược Vương Sơn đã bị phá, các ngươi đi nơi khác tìm một cái phong thủy bảo địa khác, xây dựng lại sơn môn đi, ta cần một mình ở chỗ này tĩnh lặng." Dược lão nhân phân phó xong mệnh lệnh cuối cùng của Tô Mộc và Bạch Miểu, sau đó quay lưng về phía mọi người, đi tới vị trí đại điện ban đầu của Dược Vương Sơn, nhặt thần tượng của Dược Vương lão tổ bị nghiền nát lên.

Mọi người nhìn thân thể lả lướt của hắn, bóng lưng cô đơn, trong lòng đều có chút khó chịu.

Ngu Yên Vũ nói với Bạch Miểu: "Bạch Miểu sư tỷ, chúng ta còn phải đi Vân Châu, không quấy rầy nữa."

Bạch Miểu cũng nói: "Ngu sư muội đi trước đi, chờ sau khi chúng ta trùng kiến sơn môn, lại chạy tới Vân Châu tụ hợp cùng mọi người, cùng Ma giáo quyết phân thắng bại!"

"Được."

Ngu Yên Vũ kéo Vi Vân lên, phi thân bay lên.

Đại Thiên Tăng vương và Thiên Cơ Tử cũng vội vàng đuổi theo, muốn cùng nhau tới Vân Châu, bàn bạc chuyện đại sự đối phó với Ma giáo.

Lần này giáo chủ Thiên Ma giáo tập kích Dược Vương tông với Thôn Nhật Hỏa Viên, đả kích chính đạo cực kỳ lớn. Dược Vương tông chính là tông môn trụ cột chính đạo, mỗi ngày đều cung cấp đan dược cho Tiên hiệp đồng minh. Bây giờ gặp đại nạn, sẽ có rất nhiều tu chân giả không được cung cấp, kể từ đó, chính đạo trong lúc giao phong với Ma giáo sẽ càng thêm gian nan.

Ngu Yên Vũ, Vi Vân, Đại Thiên Tăng Vương và Thiên Cơ Tử phi hành giữa không trung, Thiên Cơ Tử cao giọng nói: "Xem ra chúng ta phải chủ động tấn công Ma giáo, trước đây chúng ta quá bị động, cho nên khắp nơi bị người ta khống chế., Nếu như ta đoán không sai, mục tiêu tiếp theo của Ma giáo hẳn là Đại Phật Tự của Quan Diệu Tông, tăng vương, còn có Ngu Minh chủ Tử Nguyệt Tiên Môn, chỉ cần phá hủy hết ba đại tông môn chúng ta, lần này chính ma đại chiến chúng ta sẽ không còn cơ hội!"

"Thiện tai!" Đại Thiên Tăng Tăng vương than thở: "Đạo huynh nói không sai."

Thiên Cơ Tử lại nói: "Vốn dĩ chính đạo chúng ta chiếm ưu thế, trong tình huống chúng ta chiếm ưu thế nên chủ động tấn công phá hủy ma giáo. Nhưng ta thấy Ngu minh chủ hành xử rất bảo thủ, không hề

có ý tấn công, còn thiết lập cửa ải, chờ Ma giáo đánh vào. Kế sách tiếp theo thật khiến bần đạo không dám đối phó."

Ngu Yên Vũ cười lạnh nói: "Tiền bối, ta vốn tưởng tiền bối có thể hướng về Ma giáo thì ta mới sắp xếp được, ai ngờ tiền bối không cung cấp bất cứ manh mối nào về Ma giáo cho ta, không biết vì sao?"

Vốn dĩ kế hoạch của nàng là do Quan Diệu Tông bói toán cát hung, bày mưu tính kế, Tử Nguyệt tiên môn phát động tập kích, Phù Vân các theo sát tiến công, Đại Phật Tự phụ trợ bên cạnh, Dược Vương Tông cung cấp hậu cần., Các đại tông môn như Đào Hoa giáo, Tiểu Mật tông, Thái Huyền tiên môn, Hạo Khí sơn trang khác theo sau mà đến, phối hợp chặt chẽ như thế, cho dù ma giáo có cường đại hơn nữa cũng không ngăn cản được., Chỉ có điều mấy lần nàng tới tìm Thiên Cơ Tử thương thảo chuyện này đều bị hắn lừa gạt, rõ ràng là không muốn phối hợp với nàng, điều này khiến cho Ngu Yên Vũ không dám hành động thiếu suy nghĩ, tránh tạo thành thương vong và tổn quá lớn cho tu chân giới chính đạo, dẫn tới các đại tông môn trong Tiên hiệp đồng minh chất vấn và lui bước, nhưng bây giờ còn bị Ma giáo tập kích, Dược Vương Tông gặp nạn, Thiên Cơ Tử lập tức nhìn trúng nàng.

Thiên Cơ Tử nắm cuốn sách, nghiêm mặt nói: "Ngu minh chủ có phải hiểu lầm hay không, ta đã sớm nói với ngươi, Thiên Ma giáo có một trưởng lão thần bí tên là Ma tính, người này cũng tinh thông bói toán chi đạo, có thể điên đảo thiên cơ, khiến ta không thể tính toán chuẩn xác, tương tự, ta vì không để bọn họ tính toán hành động của chúng ta, cũng đang ra sức điên đảo thiên cơ, Ngu minh chủ nên biết!"

Ngu Yên Vũ im lặng không nói gì, hắn nói rõ là gạt người, tứ đại trưởng lão Quan Diệu tông đều tinh thông bói toán, chỉ cần phái ra tứ đại trưởng lão phụ trợ là đủ rồi, nhưng hiện tại trên dưới Quan Diệu tông lại không có môn nhân nào phái ra.

Đại Thiên Tăng vương nói: "Hai vị đều là tông sư một đời, sao phải tranh chấp như vậy, dẫn tới tâm tình bất ổn, cho dù tu thành độ kiếp

cũng phải tu thân dưỡng tính mới là chính đạo."

Ngu Yên Vũ và Thiên Cơ Tử đều lười để ý tới lời nói nhảm của Đại Thiên Tăng Vương, từ trước tới nay con người hắn luôn luôn miệng khuyên người một lòng hướng thiện, tu thân dưỡng tính, ngoài ra không đề cập tới. Trên thực tế, đạo lý hắn nói ra đều là một vấn đề, có lẽ chỉ mình hắn hiểu rõ.

Thiên Cơ Tử nói: "Tiếp tục như vậy không được, ta muốn triệu tập tất cả các đại tông môn, mời mọi người bỏ phiếu, tuyển chọn minh chủ một lần nữa. Đương nhiên, ý ta cũng không phải là nói Ngu minh chủ không được, chỉ là muốn đổi minh chủ mới có thể tốt hơn một chút. Ví dụ như tăng vương, đức cao vọng trọng, Phật pháp tinh xảo, nói không chừng còn thích hợp hơn làm minh chủ tiên hiệp đồng minh, lãnh tụ tu chân giới của chính đạo."

"Đâu có đâu có, bần tăng có tài cán gì, có thể đảm nhiệm chức vị này? Không được, tuyệt đối không được." Đại thiên tăng vương lắc đầu, miệng đầy khiêm tốn, nhưng trong mắt lại lộ ra ý cười, rõ ràng mười phần hưởng thụ lời nói của Thiên Cơ Tử.

Theo Thiên Cơ Tử và Đại Thiên Tăng Tăng Vương thấy, đánh tan Ma giáo là chuyện chắc chắn có thể thành công, bởi vì vạn năm tới nay, xảy ra rất nhiều lần Chính Ma đại chiến, mỗi tám trăm năm đều sẽ phát sinh một lần, mỗi lần vận dụng chính đạo tu chân giới thắng lợi chấm dứt, bọn họ cho rằng lần này cũng không ngoại lệ.

Cho nên bọn hắn để ý không phải là thắng bại, mà là trong tình huống có thể thủ thắng mà có thể còn sống sót, hơn nữa bọn hắn được Huyền Chân Sơn Nhân nhắc nhở, đều muốn làm lãnh tụ chính đạo tu chân giới, cũng may sau khi đánh tan ma giáo thu hoạch công đức, dùng cái này để đạt tới cảnh giới Địa Tiên.

Vì đạt được mục đích này, Thiên Cơ Tử và Đại Thiên Tăng Vương đều có tâm tư và mưu tính của mình, tuy mục đích nhất trí, nhưng phương thức bọn họ áp dụng lại khác nhau.

Vi Vân ở bên cạnh nghe vào tai, trong lòng sinh động hắn lên, hắn thông minh bực nào, như thế nào nghe không ra ý tứ trong lời nói của bọn họ.

Ngay sau đó, Vi Vân liền truyền âm cho Ngu Yên Vũ, nói: "Mẹ, hai lão già này lòng mang ý xấu, dứt khoát đá bọn họ ra khỏi Đồng Minh là được rồi."

Ngu Yên Vũ cũng truyền âm nói: "Hiện giờ Ma giáo cường thế, nếu như thiếu sự ủng hộ của Quan Diệu tông và Đại Phật tự, muốn giành chiến thắng thì khó khăn, tuy hai người bọn họ cậy già lên mặt, gây chuyện thị phi, nhưng chỉ cần đánh tan Ma giáo, những ân oán cá nhân giữa những tiểu tiết này đều có thể tạm thời đặt xuống."

Vi Vân nghe vậy, có chút bất đắc dĩ.

Nửa ngày sau, bốn người đã tới Phù Vân các, lúc này đã là trời sáng.

Ngu Yên Vũ, Thiên Cơ Tử và Đại Thiên Tăng Vương đi tới cửa đại điện. Lạc Khinh Trần đưa bọn họ vào trong, bắt đầu bàn bạc đại sự.

Vi Vân đi theo bên cạnh Ngu Yên Vũ, nghe bọn họ trao đổi, nhìn Thiên Cơ Tử và Đại Thiên Tăng Vương một xướng một họa, tỏ vẻ muốn triệu tập môn chủ các đại tông môn, tuyển chọn minh chủ hiệp liên minh lần nữa.

Tu vi của Ngu Yên Vũ và Lạc Khinh Trần không bằng bọn họ, tư cách cũng không già hơn bọn họ, sức hiệu triệu cũng không bằng bọn họ, bất luận từ phương diện nào cũng không áp chế nổi bọn họ, nhất thời càng khiến bọn họ kiêu ngạo, không đến một ngày, quả nhiên đã triệu tập tất cả tông chủ và đại biểu của các đại tông môn Tiên hiệp đồng minh tới, hội tụ ở Phù Vân các.

Kết quả không nói một lời, dưới một phen xao động của Thiên Cơ Tử và Đại Thiên Tăng Tăng Vương, mọi người nhất trí đồng ý, bỏ phiếu tuyển chọn minh chủ, Ngu Yên Vũ nhất thời bị đuổi xuống ghế minh chủ.

Ngu Yên Vũ tức giận từ đại điện Phù Vân các đi ra.

Lúc này, Vi Vân đang cùng Liễu Phỉ Nhi tán gẫu chuyện phiếm bên hồ mây, Tiểu Kim hóa thành một con chim nhỏ đáng yêu đứng ở trên vai hắn, thỉnh thoảng kêu to một tiếng. Hai người trông thấy Ngu Yên Vũ sắc mặt khó coi, vội vàng tiến lên an ủi.

Vi Vân nói: "Nương, bọn hắn muốn làm minh chủ, để cho bọn hắn đi làm là được rồi, dù sao chúng ta quyết sẽ không nghe bọn hắn chỉ huy."

Liễu Phỉ Nhi cũng nói: "Ngu di, mặc kệ các tông môn khác thấy thế nào, dù sao Phù Vân Các chúng ta cũng là thiên lôi sai đâu đánh đó với Tử Nguyệt tiên môn."

Ngu Yên Vũ thản nhiên nói: "Minh chủ tốt ở đâu như vậy, ta sẽ nhường chỗ cho bọn họ trước, để bọn họ đi gây rối, đến lúc đó đừng cầu ta là được. Vân Nhi, chúng ta về tông môn trước đã."

Vi Vân hỏi: "Trở về tông môn nào?"

Ngu Yên Vũ cau mày nói: "Đương nhiên là Tử Nguyệt tiên môn chúng ta, chẳng lẽ ngươi còn muốn về Đào Hoa giáo?"

"Ta không đi." Vi Vân lắc đầu.

Hắn nhớ tới mấy ngày trước Ngu Yên Vũ từng nói, trong lòng không thoải mái, như yêu cầu người khác thu nhận giúp đỡ mình. Những thứ khác hắn đều không để ý, chỉ quan tâm sống lưng mình thẳng tắp, xương cốt cứng không cứng. Muốn hắn ở Tử Nguyệt tiên môn bằng cách cầu người, đó là chuyện tuyệt đối không làm được, còn không bằng về Đào Hoa giáo., Như nước hồng ngọc đàn ca ban đêm, bây giờ nhân số Đào Hoa giáo cũng đang không ngừng tăng lên, đã có mấy vạn người, tất cả đều là nữ tử mỹ mạo. Hắn muốn chơi cái gì thì chơi cái đó, thời gian như thần tiên, không biết thoải mái bao nhiêu, cần gì đi nơi khác chịu uất ức.

Ngu Yên Vũ hiện đang khó chịu, thấy Vi Vân phản bội như vậy, nhất thời càng không vui, nhịn không được quát lên: "Trở về cùng ta!"

"Ta chính là không quay về!" Vi Vân cũng trở nên nóng nảy, "Ngươi nói với mọi người rằng ta là con nuôi của ngươi thì cũng thôi, còn muốn ta lấy lòng người khác! Cho dù ta đi tà dị giáo cũng không muốn trở lại Tử Nguyệt tiên môn! Không biết Ngự Châu nương nương đối xử với ta tốt như thế nào!"

"Khốn kiếp!"

Thấy y ngay cả mấy câu nói tà dị giáo cũng dám nói, Ngu Yên Vũ nhất thời tức giận cũng không dám đánh một chỗ, tát thẳng vào mặt y.

Vi Vân căn bản không ngờ Ngu Yên Vũ sẽ đánh hắn, nào có chỗ tránh tránh, nhất thời bị một cái tát đánh cho váng đầu hoa mắt, suýt nữa té ngã, một tiếng "Bốp" giòn vang truyền ra thật xa.

Trong giây lát này, Vi Vân, Liễu Phỉ Nhi đều sửng sốt, tóc vàng nhỏ phát ra một tiếng ưng gáy, hóa thành một bộ áo giáp kim quang lập lòe, bao phủ cả người Vi Vân vào bên trong, tư thế như muốn đánh nhau với Ngu Yên Vũ vậy.

Lúc này Ngu Yên Vũ cũng cảm thấy hối hận vì hành động của mình.

"Tốt, đây là ngươi bức ta đó, ta liền đi tà dị giáo!" Vi Vân trong mắt rưng rưng, lại dứt khoát phi thân lên, hướng về Ma giáo bay đi.

"Ngươi đi đi, đi chết đi, xem bọn chúng đánh chết ngươi như thế nào, dù ngươi có chết ở tà dị giáo, ta cũng sẽ không quan tâm đến ngươi nữa!"

Ngu Yên Vũ nhìn Vi Vân rời đi, vừa tức giận vừa khóc nức nở.

"Ngu di... Ai!"

Hai mẹ con cãi nhau tuyệt tình như thế khiến Liễu Phỉ Nhi gấp gáp không thôi, dậm chân một cái, triển khai đôi cánh phong thần trên lưng, đuổi theo sau lưng Vi Vân.

...

Sau khi tất cả mọi người rời đi, Dược lão nhân vẫn như trước ngồi ở trong Dược Vương Sơn, giữa ngực ôm đầu tượng Thần của Dược Vương lão tổ, mắt già nua, trên mặt còn có nước mắt.

Hắn ngồi bất động ở chỗ này ba ngày ba đêm!

Hắn nhìn vào ngọc ảnh đầu lâu trong tay, thì thào tự nói: "Dược Vương lão tổ tại thượng, từ khi đệ tử tiếp nhận tông chủ tới nay, một chuyện vô thành, đầu tiên là đưa Diệp Trầm Ngư đến Thái Huyền tiên môn, sau đó là vì cầu tông môn vô sự, bỏ qua Vi Vân., Lại sau khi Bạch Vô Ưu bị giết, hắn rụt cổ không ra, đệ tử một mực nhẫn nhục chịu nhục, ủy khúc cầu toàn, vẫn không thể bảo vệ bổn tông, khiến thần thụ bổn tông bị đoạt, trưởng lão cùng môn nhân bị giết... Đệ tử vô năng, Vô Nhan đối mặt với liệt tổ liệt tông Dược Vương tông!"

Dược lão nhân khác với Huyền Chân sơn nhân, hắn vốn là người bình thường tư chất bình thường, Dược Vương tông cho hắn tất cả, Dược Vương tông chính là tín ngưỡng của hắn, tuy thần thánh không thể xâm phạm, hắn chưa bao giờ nghĩ tới mình có thể thành Tiên, cũng không có yêu cầu xa vời, hành động của hắn, tất cả đều là vì Dược Vương tông, hiện giờ Dược Vương tông sừng sững vạn năm lại bị hủy, điều này làm cho hắn căn bản không cách nào tiếp nhận!

Hắn chuyển chức tông chủ sang cho Tô Mộc, lại nói với hắn là bản thân Ngu Yên Vũ không nổi giận, chỉ muốn yên lặng một chút, hắn làm tất cả những chuyện này cũng là muốn làm một chuyện.

Hắn quỳ trên mặt đất, hai tay nâng đầu lâu tượng ngọc lên quá đỉnh, trầm giọng nói: "Mặc dù đệ tử vô năng, uất ức cả đời, nhưng cũng muốn trước khi chết tỏa sáng, ngẩng đầu ưỡn ngực một lần, để cho

người trong thiên hạ biết được, Dược Vương tông ta không phải dễ chọc!"

Dược lão nhân đặt ở tượng thần vái chín cái đầu, sau đó đứng dậy, hai mắt bắn ra tinh quang, khí tức toàn thân đột nhiên biến đổi, trở nên vô cùng sắc bén, tóc trắng bay lượn, áo bào xanh phần phật.

"Keng keng keng keng!"

Dược lão nhân ném quải trượng bên cạnh mình đã lâu, tay cầm một cây, một thanh tiên kiếm lóe lên ánh sáng trắng hiện lên trong tay hắn. Một tay hắn cầm kiếm, hét lớn một tiếng: "Tiêu Dao đạo huynh, giúp ta một tay. Hôm nay cho yêu nhân ma giáo mở mang tầm mắt chứng kiến sức mạnh của thiên vận bát tiên của chúng ta!"

Nói xong, hắn hóa thành một đạo cầu vồng màu xanh giống như dải lụa, trong nháy mắt phá không bay đi.

cạm bẫy là phần mười lăm chương thứ tám.

Ngu Yên Vũ đương nhiên không thể trơ mắt nhìn Vi Vân chạy tới tà dị giáo mà mặc kệ. Sau khi Vi Vân và Liễu Phỉ Nhi rời đi, nàng cũng vội vàng phóng lên trời đuổi theo sau bọn họ.

Chẳng qua trên người Vi Vân có Quang Tủy Kiếm, lại có Tiểu Kim đi theo, trên người Tiểu Kim còn có Ngũ Hành Thổ Kiếm, cho dù là Quang Tủy Kiếm hay Kim Sí Đại Bằng Điêu, tốc độ đều nhanh đến mức khó có thể tưởng tượng. Cho dù Liễu Phỉ Nhi dùng Phong Thần Dực cũng chỉ nhanh hơn hắn một chút mà thôi, Ngu Yên Vũ mặc dù có tu vi độ kiếp nhưng tốc độ phi hành cũng chỉ có thể ngang bằng với Vi Vân, bây giờ hắn đi trước, Ngu Yên Vũ trong lúc nhất thời đuổi theo thế nào được.

Ngu Yên Vũ vừa đi, bên Phù Vân các lại xảy ra vấn đề.

Tuyển cử Minh chủ một lần nữa lên Tiên hiệp đồng minh khác hẳn với lúc mới bắt đầu xây dựng đồng minh. Lần này Minh chủ là do mọi người đề cử ra, phù hợp với lòng dân, mới có thể khiến cho tất cả các lãnh tụ đều được các đại tông môn tán thành.

Lúc đầu Ngu Yên Vũ cũng có rất nhiều người ủng hộ, người ủng hộ Tử Nguyệt tiên môn cực kỳ nhiều, tuy Ngu Yên Vũ không phải Ngu Nhược tiên, lực hiệu triệu không đủ, nhưng với quan hệ của Tử Nguyệt tiên môn, nàng cũng có thể nhận được rất nhiều con số, thậm chí không dưới Thiên Cơ tử và Đại Thiên Tăng Thần Vương vẫn có khả năng làm minh chủ.

Chẳng qua sau khi các đại tông môn bỏ phiếu, lại phát hiện Ngu Yên Vũ cũng không trình diện. Cùng lúc từ bỏ, số vé của nàng lại được lựa chọn, rơi vào trên người Thiên Cơ Tử và Đại Thiên Tăng Vương. Số vé của hai người bọn họ cao nhất, mà số vé của Đại Thiên Tăng

Vương lại nhiều hơn Thiên Cơ Tử hai tấm, thành công chọn minh chủ Tiên hiệp đồng minh, Thiên Cơ Tử làm phó minh chủ.

Đại Thiên Tăng Vương và Thiên Cơ Tử trở thành chính tướng minh chủ lập tức triệu tập lực lượng tinh nhuệ của các đại tông môn, dự định chọn ngày chủ động tấn công Thiên Long Thần Giáo.

Mà giờ khắc này, Vi Vân đã vượt qua vạn dặm huyết hà, tiến vào phạm vi lãnh địa của Tam Đại Ma giáo.

Mới vừa tiến vào, Vi Vân liền có chút hối hận, hắn thật sự không nên tới đây!

Mặc dù Ngự Châu nương nương đối xử với hắn không tệ, nhưng nơi này chung quy vẫn là lãnh địa của Ma giáo, hắn tới nơi này chẳng khác nào chịu chết. Vi Vân cũng là đánh cuộc với Ngu Yên Vũ, nhất thời xúc động, lúc này tỉnh táo lại, lập tức hối hận.

"Vẫn là trở về đi thôi!"

Nghĩ tới đây, Vi Vân liền quay đầu rời đi.

Nhưng vào thời khắc này, một nữ tử yêu dị mặc hắc y bỗng nhiên xuất hiện ở phía trước, đi thẳng tới Vi Vân, vừa đi vừa mỉm cười với Vi Vân.

Cô gái này làn da trắng nõn, không có màu máu, tướng mạo yêu dị, thi thể bình thường, có một loại mỹ cảm quái dị, khiến người nhìn thấy liền cảm thấy sởn tóc gáy, rất khó sinh ra tâm tư bễ nghễ.

Nhưng Vi Vân chỉ liếc mắt đã nhận ra người tới, chính là Ma công tử của Thiên Ma giáo, hắn đối với người này có ấn tượng coi như không tệ.

Ma công tử vẫy tay với Vi Vân, nói: "Là Vi Vân đạo hữu phải không?"

Vi Vân giống như nhìn thấy cố nhân, phi thân đi qua nói: "Nguyên lai là Ma công tử, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?"

"Vi Vân đạo hữu, đã lâu không gặp." Ma công tử hào phóng nói: "Ngự Châu nương nương mệnh lệnh ta đến đây, ở đây chờ ngươi, không ngờ ngươi thật sự tới."

Vi Vân kinh ngạc nói: "Ngự Châu nương nương sao biết ta muốn tới đây?"

Ma công tử cười ha ha, dùng giọng nữ quái dị nói: "Ngự Châu nương nương tự có biện pháp biết được, nàng mệnh lệnh ta tới đây tiếp ngươi, dẫn ngươi đến một nơi, đạo hữu nhanh mời đi theo ta."

"Thì ra là thế." Vi Vân cảm thấy Ma công tử này cũng không tệ lắm, trong lòng cũng tin thêm vài phần, bèn nói: "Làm phiền đạo hữu dẫn đường."

"Mời."

Ma công tử ra dấu mời, sau đó nhìn về phía trước.

Vi Vân hơi chần chờ, thấy bộ dạng Ma công tử thoải mái, liền đi theo.

Nhưng cứ tiếp tục đi tới, Vi Vân liền cảm thấy có điểm gì đó không đúng.

Trước mắt chính là ngày đông giá rét, khí hậu rét lạnh, cỏ cây điêu linh, trên ngọn cây có không ít tuyết đọng, nhất là phía bắc chỗ lãnh địa Ma giáo là Thiên Vận đại lục, càng thêm hoang vu và nguyên thủy, đất đai không bằng phì nhiêu phía nam, rất nhiều núi đá đứng vững, trần trụi ở bên ngoài, quái thạch lởm chởm, tựa như mãnh thú.

Nhưng điều này cũng không tính là gì, đối với cường giả Pháp Tướng cảnh như Vi Vân mà nói, bất luận là khí hậu hay là hoàn cảnh địa lý đều không ảnh hưởng quá nhiều, chân chính ảnh hưởng chính là dao động pháp lực của người tu chân.

Hắn cảm thấy chung quanh ẩn tàng rất nhiều khí tức không hiểu, những khí tức này cho hắn một loại cảm giác lăng lệ cực kỳ, theo bản năng cảm thấy nguy cơ bốn phía.

Vi Vân dừng lại, chân đạp Quang Tủy Kiếm, lơ lửng giữa không trung, Tiểu Kim như con chim nhỏ đứng trên vai hắn, cánh chim màu vàng dựng thẳng lên như lông xù, hai điểm kim quang sáng rực trong mắt nhìn chung quanh.

Giờ phút này, Ma công tử lại biến mất không thấy đâu.

Vi Vân nhướng mày, biết mình bị lừa rồi.

Một đạo quang hoa màu lam bay tới, đứng ở bên cạnh Vi Vân, hóa thành một thiếu nữ mặc lụa mỏng màu xanh da trời, ánh mắt như vầng trăng lưỡi liềm, khuôn mặt trẻ con đáng yêu, một đôi sữa to trước ngực, trên lưng một đôi cánh chim màu xanh, đúng là Liễu Phỉ Nhi đang đuổi theo.

"Sát khí thật nặng!"

Liễu Phỉ Nhi hơi giật mình nói.

"Ồ, bị phát hiện rồi, vậy không trốn nữa, đều ra đi." Một thanh âm yếu ớt từ phía trước truyền ra, vang vọng toàn bộ sơn cốc.

Chỉ một thoáng, Vi Vân và Liễu Phỉ Nhi đã nhìn thấy từng thân ảnh xuất hiện ở những nơi khác nhau, có bóng người từ trong tảng đá lớn lách mình đi ra, có người nhảy từ trên cây đại thụ xuống, có người từ dưới đất chui lên, còn có người từ trong nước hiện ra, cũng có người từ đám mây rơi xuống, tổng cộng có hơn hai mươi người.

Hơn hai mươi người này đều không phải hạng tầm thường, không phải đầu thú thân người, chính là thân mặc lân giáp, hoặc là lưng mọc hai cánh, mỗi người đều có tu vi pháp tướng, đặc biệt là hai người trong đó khí tức cường đại, trên người ẩn ẩn có khí tức kiếp vân, đúng là tuyệt thế cường giả Độ Kiếp cảnh!

Vi Vân từng ở trong tà dị giáo, liếc mắt một cái liền nhìn ra, những người này mỗi người đều là trưởng lão của Tam đại ma giáo, Nghiêu Qua của tà dị giáo, Hổ Vương Ân Thất, Ngưu Nhĩ, Sơn khiêng đám người, trưởng lão ma giáp thủ tịch Thiên Ma giáo, Ma Lâm lâm., Đám người Ma Ngọ, Huyết Man, Tiết Hải, Huyết Sát, Huyết Lệ, Huyết Sát, một trong những cường giả Độ Kiếp là thủ tịch trưởng lão Huyết Man của Huyết Thần giáo, còn có một tên là Ma Giáp trưởng lão thủ tịch Thiên Ma giáo, một tên Độ Kiếp Viên Mãn, một tên Độ Kiếp sơ kỳ.

Ngoài ra, Tam công tử ma đạo cũng ở trong đó.

Ngự Châu nương nương và Tống Chung không ở đây, bọn họ ở Thiên Long Thần Giáo, tính toán chuyện tấn công chính đạo.

Yêu công tử một thân lông đỏ, trán có một chữ Vương, mặc áo choàng da hổ, lúc này Ma công tử đã chuyển thành hình tượng nam tử, đầu đội nón lá, dáng vẻ cao gầy gầy gò, hai mắt Huyết công tử tỏa ra huyết quang, gắt gao nhìn chằm chằm Vi Vân, trong ánh mắt tràn ngập oán niệm, phía sau hắn còn có một hòa thượng trẻ tuổi đầu tròn, mặc tăng bào màu đỏ, đúng là Phật công tử giới sắc.

Vi Vân nhìn về phía Ma công tử, nói: "Đạo hữu nói vậy là có ý gì?" Ma công tử nói sẽ dẫn hắn đi gặp Ngự Châu nương nương, nhưng Ngự Châu nương nương căn bản không có ở đây.

Ma công tử tháo nón che xuống, lộ ra khuôn mặt ngăm đen, vẻ mặt có lỗi nói: "Thật xin lỗi, vi huynh, là như vầy, trưởng lão của Thần giáo chúng ta tính được hôm nay sẽ có khách quý quang lâm, cho nên ở đây chờ đợi., Lại không ngờ vị khách quý này là Vi huynh, ta cũng rất khó xử, bất quá Huyết công tử cho ta mười tấm phù lục cấp năm, thật sự là quá mê người, ta đành phải đến đây dụ Vi huynh vào ván. Nói đi cũng phải nói lại, ta và Vi huynh tuy mới gặp mà như đã quen, nhưng dù sao giao tình với Huyết thần tử càng thêm thâm hậu, mong rằng Vi huynh thông cảm nhiều hơn."

"Vô sỉ!" Vi Vân nhìn cử chỉ nho nhã của hắn, vẻ mặt mỉm cười, hận không thể một quyền nện thẳng vào mặt hắn.

Lúc này không biết tam công tử Ma đạo dùng phương pháp gì mà đã đột phá đến cảnh giới Pháp tướng, đến ngay cả giới sắc cũng có tu vi Pháp tướng sơ kỳ cũng khiến Vi Vân phải thay đổi sắc mặt.

Đám người cũng thôi đi, Vi Vân có thể chắc chắn đối phó được, nhưng hơn hai mươi trưởng lão Ma giáo này cũng không phải chỉ ăn chay, mỗi người ít nhất đều là cường giả Pháp Tướng viên mãn, Ma Giáp và Huyết Man càng là cường giả Độ Kiếp, có nhiều cường giả như vậy vây công, cho dù là mười tên Vi Vân cũng phải bàn giao ở chỗ này!

Trong tam đại Ma giáo, có ba vị Giáo chủ Độ Kiếp viên mãn, ba mươi sáu vị trưởng lão, chết mất sáu người, còn sót lại ba mươi người, trong đó có ba người là cảnh giới Độ Kiếp, bao gồm Ngự Châu nương nương của tà dị giáo, Ma giáp của Thiên Ma giáo và Tống Chung, hai mươi người còn lại đều có tu vi Pháp Tướng Viên Mãn, những người này hợp thành lực lượng nòng cốt của ba đại Ma giáo, tổng thể mà nói, cùng chính đạo tu chân giới thật ra không sai biệt lắm.

Nhưng hiện tại Ma giáo lại có thêm hai cường giả Độ Kiếp viên mãn, một là Huyết Man, là tinh huyết trong cơ thể Cự Nhân Vu Man thành tinh, một là Thôn Nhật Hỏa Viên, bị lão tổ Nghiên Đài lấy "Cửu U Mộng Yểm", đã thành hộ vệ và đả thủ bên người hắn, nghe hiệu lệnh.

Kể từ đó, cường giả chính đạo tu chân giới có chỗ không bằng, mà chánh ma đại chiến, quan trọng nhất chính là pháp tướng thậm chí cường giả Độ Kiếp giao chiến thắng bại, đây mới là quyết định.

Trước mắt, đại đa số trưởng lão của Tam đại Ma giáo đều tập trung ở đây, muốn bóp chết Vi Vân và Liễu Phỉ Nhi ở đây.

Là Ma Toán trưởng lão của Thiên Ma giáo biết được hôm nay sẽ có cường giả chính đạo đến quấy rối, không thể để cho Ngự Châu nương nương tham dự, cho nên Giáo chủ của ba đại Ma giáo sai

những người này thủ gốc đợi thỏ, có nhiều cường giả như vậy vây công, dù là Thiên Vận Bát Tiên đến cũng không chiếm được chỗ tốt.

Huyết thần tử cười lạnh liên tục, nói: "Tiểu tử, thế nào, ta đã nói sẽ tìm ngươi tính sổ, ngay cả pháp bảo của ta mà cũng dám cướp, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết, trêu ngươi kết cục nghiêm trọng cỡ nào! Hôm nay cho dù ngự châu đến cũng không bảo vệ được ngươi!"

Vi Vân thầm kêu hỏng bét, vội vàng truyền âm cho Liễu Phỉ Nhi: "Đi mau!"

Liễu Phỉ Nhi cũng nói: "Không được, ngươi là ca ca của ta, ta không thể bỏ lại ngươi!"

Huyết Man cười hắc hắc, sử dụng pháp thuật. Giữa không trung liền xuất hiện một mặt kính màu máu, trên mặt kính hiện lên thân hình Vi Vân và Liễu Phỉ Nhi, hơn nữa còn truyền âm rõ ràng ra ngoài. Tất cả mọi người đều nghe được rõ ràng, đây là "Huyết Quang Chiếu Kính" pháp thuật của Huyết Thần giáo, có thể phục hồi cảnh vật trong vòng vạn dặm trên mặt kính lại như cũ.

Huyết Man cười gằn nói: "Chết ở trước mắt, vẫn còn lang tình thiếp ý."

"Ha ha..." Mọi người ma giáo đồng thời phát ra một tiếng cười vang.

"Hợp thể!"

Theo tiếng nói của Vi Vân, Tiểu Kim hóa thành kim quang như chất lỏng, trong nháy mắt lan tràn khắp toàn thân Vi Vân, hình thành một bộ áo giáp ánh vàng rực rỡ, bao bọc cả người hắn vào bên trong, kín không kẽ hở!

Lúc này Tiểu Kim đã có cảnh giới pháp tướng viên mãn, tu vi của nàng chồng lên người Vi Vân khiến cho thực lực của Vi Vân trực tiếp tăng vọt, đã vượt qua Pháp tướng viên mãn, ngoại trừ cảnh giới không đủ, sức chiến đấu hoàn toàn không dưới cường giả độ kiếp!

Cùng lúc đó, Liễu Phỉ Nhi chấn động Phong Thần chi dực, nàng kéo Vi Vân một cánh tay rồi nhanh chóng bay ngược về phía sau!

"Chạy đi đâu!"

Huyết quang lập loè, Huyết Man đã hóa thành một cái đầu lâu khổng lồ, bay ngang giữa trời, che kín cả bầu trời, chặn trước đường lui của Liễu Phỉ Nhi và Vi Vân rồi mở cái miệng khổng lồ ra, chỉ chờ bọn chúng chủ động tập trung vào trong đó.

Khí tức nguy hiểm đập vào mặt, hai huynh muội vội vàng dừng lại, nhào về phía trước, nhưng mà một người khổng lồ dài tám trượng xuất hiện ở bên phải phía trước, một thân lân phiến màu đen, người mặc áo giáp màu đen, tay cầm một cây Lang Nha Bổng to lớn, trên trán mọc ra ba cái sừng, chính là ma giáp trưởng lão thủ tịch Thiên Ma giáo, cũng có tu vi Độ Kiếp sơ kỳ!

Vi Vân đưa mắt nhìn quanh, phát hiện bốn phương tám hướng tất cả đều là địch nhân, căn bản không có đường lui!

Giờ khắc này, chỉ có giết ra một con đường máu!

Nếu như không giết ra được, vậy kéo theo mấy cái đệm lưng.

Vi Vân nổi giận gầm lên một tiếng, nhìn về phía Phật công tử kiêng sắc, quát: "Cảnh sắc, hôm nay ta muốn báo thù cho Mạc sư tỷ, nạp mạng đi!"

Một Pháp Tướng Nhật Nguyệt từ sau lưng Vi Vân bay lên, cưỡng ép mở ra một lĩnh vực, lĩnh vực Pháp tướng của hắn khác với những người khác, lĩnh vực này cường đại hơn bất kỳ cường giả nào trong bảy giáo, phạm vi cũng lớn hơn, bao phủ phạm vi không gian cao hơn mười trượng, không gian trong lĩnh vực như chất lỏng lưu động, ánh sáng năm màu chiếu rọi lên trời!

Lúc này kiêng sắc sớm đã trở thành khôi lỗi của Huyết công tử, tuy còn có ký ức, nhưng nào có cảm xúc đáng nói, đối với sự kêu gào

của Vi Vân, cũng không để ý tới, chỉ là chống đỡ Phật quang pháp tướng, chính là một mặt trời đỏ, nở rộ phật quang, tay cầm pháp khí niệm châu của rết, đánh ra mười tám luân vương chú về phía Vi Vân.

Lúc này, thực lực của Vi Vân cường đại, cảnh sắc sao có thể so sánh được, chỉ một quyền đánh ra đã đánh nát mười tám vòng Vương Chú của gã, lại đánh vỡ pháp tướng của gã, cả người bay ngược ra sau, đụng gãy một gốc cây tùng, ngã xuống đất.

Huyết công tử hừ lạnh một tiếng, nói: "Đồ vô dụng, nếu không phải thấy ngươi cống hiến một món pháp bảo, lại có thể giúp ta chạy chân, bổn đại gia đã sớm xé nát ngươi ra rồi!"

Nói xong, Huyết công tử liền lấy ra một cái luân bàn màu đỏ, đây là một vòng tròn thập phần kỳ dị, giống như bánh xe, chính giữa là một "Vạn" màu lửa đỏ, bên cạnh mâm tròn điêu khắc một bức đồ án hoa sen tinh xảo đẹp đẽ, tổng cộng mười tám đóa hoa sen, đều hiện lên màu lửa đỏ, toàn bộ mâm tròn như một mặt trời màu đỏ, thập phần đáng chú ý.

Bất luận kẻ nào ở đây cũng đều có thể cảm giác được linh lực nồng đậm trên mâm tròn này.

Đây rõ ràng là một pháp bảo đỉnh cấp!

"Mười tám Niết Bàn Mật Luân!"

Vi Vân vừa nhìn đã biết lai lịch của kiện pháp bảo này, rõ ràng chính là pháp bảo trấn tông của Tiểu Mật Tông, thánh khí Phật môn, pháp bảo đỉnh cấp được xếp vào ba mươi sáu Tiên khí thiên vận.

Cái này là Thánh khí Phật môn vốn ở Tiểu Mật Tông, mỗi ngày đều chịu uy lực tăng nhân tông môn gia trì, lại bị cảnh sắc trộm lấy, cuối cùng rơi vào trong tay Huyết công tử, nhưng sau khi lấy được Huyết công tử, lại không cách nào sử dụng, cũng không cách nào tế luyện,, Kiện pháp bảo này cực kỳ đặc thù, chỉ có người tu thành "Hồng Liên Nghiệp Hỏa Luân" của Tiểu Mật Tông mới có thể tế luyện cùng vận

dụng, những người còn lại mặc dù có được, cũng chỉ có thể coi như vật chết dùng, không phát huy được uy lực trong đó, bất quá mặc dù chỉ là vật chết, làm đỉnh cấp pháp bảo, cũng mạnh hơn nhiều so với pháp khí bình thường!

Lúc này hai người Vi Vân và Liễu Phỉ Nhi đang bị vây công, đối mặt với hơn hai mươi cường giả, đỡ trái hở phải chật vật không chịu nổi. Nếu không phải mỗi người đều có bản lĩnh kỳ dị thì đã sớm bị giết chết rồi. Liễu Phỉ Nhi dựa vào Phong Thần chi dực né tránh bốn phía, Vi Vân dựa vào lực lượng hợp thể với Tiểu Kim mạnh mẽ vây quanh mọi người, trên người xuất hiện sáu cánh tay, đồng thời sử dụng ra "Càn Khôn Tụ", một vòi rồng cực lớn phát ra tiếng gào thét, quét về bốn phía!

Một đám trưởng lão của Tam đại Ma giáo dồn dập triển khai tuyệt học, lấy pháp bảo, pháp khí tấn công Vi Vân, đánh vỡ ống tay áo càn khôn của hắn, pháp lực loạn lưu hóa thành địa thủy hỏa phong, rơi xuống phía dưới.

"Có chút ý tứ."

Trưởng lão ma giáp thủ tịch Thiên Ma giáo âm thầm kinh ngạc, lão không nghĩ tới Vi Vân chỉ với tu vi Pháp Tướng trung kỳ lại có thể ngăn cản được nhiều cường giả vây công như vậy, mặc dù tất cả mọi người đều không sử dụng toàn lực, hơn nữa cũng chỉ mới xuất ra vài chiêu ít ỏi, chưa nói tới việc phân thắng bại, nhưng điều này cũng đủ khiến cho bất luận kẻ nào cũng phải khiếp sợ rồi.

Huyết Man cũng lấp lánh huyết quang, bộ xương khổng lồ phát ra âm thanh: "Tụ lý càn khôn của Dược Vương Tông quả nhiên có chút khả năng, nhưng mà bổn trưởng lão còn chưa để ở trong mắt!"

Ma giáp duỗi ra một bàn tay lớn màu đen, sử dụng "Cửu U Ma Thủ", úp xuống đầu Vi Vân.

Huyết Man cũng sử dụng ra "Huyết Ấn Thần Chưởng", một bàn tay to lớn màu đỏ như máu hướng ngực Vi Vân đè xuống.

"Đến đây a!"

Bị nhiều cường giả vây công như vậy, không nói đến võ đức, Vi Vân cũng đánh ra hỏa khí, tay phải Quang Tủy Kiếm, Ngũ Hành Thổ Kiếm ở tay trái đều là pháp bảo Tiên Kiếm, trong đó tốc độ Quang Tủy Kiếm như ánh sáng., Kiếm chủ Ngũ Hành Thổ phòng thủ, mặc dù Vi Vân chưa từng tu luyện kiếm đạo, nhưng hai thanh tiên kiếm sử xuất ra uy lực cũng rất mạnh, quang tủy kiếm bên tay phải hóa thành một mảng bạch quang đâm về phía ma giáp của Cửu U ma thủ, Ngũ Hành Thổ Kiếm ở tay trái hóa thành một dòng khí màu vàng đất, chặn huyết ấn thần chưởng của Huyết Man!

"Bành! Bành!"

Hai tiếng chấn động truyền ra, trong đó vang lên một tiếng chấn động là Quang Tủy Kiếm đụng vào Cửu U Ma Thủ của ma giáp, kiếm quang tiêu tán, Cửu U ma thủ cũng rụt trở về, xem như cân sức ngang tài.

Một âm thanh khác vang lên là huyết ấn thần chưởng của Huyết Man đánh vào trên Ngũ Hành Thổ Kiếm, quang hoa màu vàng đất phá toái, dư thế của huyết ấn thần chưởng không suy giảm, rơi xuống người Vi Vân. Chỉ thấy trên người Vi Vân hiện ra một ngày một tháng, chính là thần thông hộ thuẫn Nhật Nguyệt, sau khi Nhật Nguyệt hộ thuẫn bị nghiền nát, uy lực của huyết ấn thần chưởng mới tiêu tán.

Không hổ là cường giả tuyệt thế Độ Kiếp viên mãn, cho dù Vi Vân pháp lực hùng hậu, lại cùng Tiểu Kim hợp thể, trên tay vẫn có hai thanh tiên kiếm, vẫn không địch lại.

"A a a!"

Một tiếng rồng ngâm, Nghiêu Qua tế lên Thiên Long bảo tháp, từ trong tháp rơi xuống từng đầu Giao Long, lắc đầu vẫy đuôi, mang theo thế thiên quân, đánh tới Vi Vân và Liễu Phỉ Nhi.

"Keng keng keng keng!"

Tiết Hải tế lên âm sơn quỷ tỷ, vô số khô lâu quỷ phô thiên cái địa, vây công hai người Vi Vân và Liễu Phỉ Nhi.

Trưởng lão còn lại cũng nhao nhao tế lên pháp khí, thi triển thần thông, muốn đẩy bọn họ vào chỗ chết. Chỉ có tu vi của ma đạo tam công tử có hạn, sợ bị Vi Vân trước khi chết phản kích, chụp tới đệm lưng, không dám tiến lên, chỉ đứng ở bên ngoài quan sát cuộc chiến.

Đối mặt thế công bực này, chính là Huyền Chân sơn nhân cùng Ngu Nhược Tiên đến đây, cũng phải bàn giao ở chỗ này.

Vi Vân lấy Quang Tủy Kiếm chặt đứt một con giao long, chính mình cũng bị lực phản chấn cường đại chấn bay ngược ra sau, trong miệng phun ra máu tươi, trong lúc nhất thời cả người không còn chút sức lực nào, một thân pháp lực đều cơ hồ đình trệ.

Liễu Phỉ Nhi hóa thành một luồng gió mát đón lấy Vi Vân. Nhìn thấy mọi người lại hung thần ác sát nhào tới, chỉ thấy thiên địa trở nên tối sầm lại. Ngay sau đó, một vầng tử nguyệt từ phía chân trời bay lên, thay thế cho vầng kiêu dương trên bầu trời. Lại từ trong đó rơi xuống một cung điện tinh xảo lung linh, như lưu tinh xảo, rơi thẳng xuống đám người phía dưới.

Trưởng lão của ba đại ma giáo lập tức cảm thấy toàn thân phát lạnh, tốc độ pháp lực lưu thông trong cơ thể đều chậm đi rất nhiều, thế cho nên hành động cũng chậm lại, đây là Tử Nguyệt Già Thiên Công cộng thêm Quảng Hàn Cung ảnh hưởng gây nên.

Đám người lập tức biết rõ, môn chủ Tử Nguyệt tiên môn đã đến.

Ngu Yên Vũ một thân trường bào tử kim từ không trung hạ xuống, tay nâng Quảng Hàn Cung, một cỗ lực lượng thái âm cường đại hóa thành gợn nước gợn sóng khuếch tán ra bốn phương tám hướng, ép lui mọi người chung quanh.

"Ngu di!" Liễu Phỉ Nhi thấy vậy, trong lòng vui mừng, vội vàng kéo Vi Vân bay đi, tụ họp với Ngu Yên Vũ.

"Bị thương chưa?" Ngu Yên Vũ nhìn mọi người chung quanh, vừa nói.

Liễu Phỉ Nhi nói: "Ta vẫn khỏe, ca ca đã bị thương một chút."

"Đây chính là kết quả không nghe lời!" Ngu Yên Vũ vừa tức vừa đau.

Vi Vân vận chuyển tâm pháp, pháp lực toàn thân lưu động trong cơ thể, chữa trị vết thương trên người, vừa nói: "Mẹ, người dẫn Phỉ Nhi đi trước đi, con không sao cả, dù sao con cũng không có nhà, con bây giờ đã không muốn sống nữa rồi, chết cũng đã chết rồi."

"Ngươi còn muốn chọc giận ta!"

Đối đầu với kẻ địch mạnh, hiện tại Ngu Yên Vũ nào có tâm tư tranh chấp với hắn mấy vấn đề này.

165

Chương môt mươi lăm mười chín của dược lão nhân bùng nổ.

"Ha ha, môn chủ Tử Nguyệt tiên môn đều tới cả rồi, thật sự là một con cá lớn a, vừa vặn hốt gọn các ngươi một mẻ, nếu đã đến rồi, thì đừng đi nữa!"

Ma giáp cười lạnh, Lang Nha Bổng trong tay gõ xuống lòng bàn tay trái.

Ngu Yên Vũ cũng cười lạnh nói: "Vậy phải xem các ngươi có bản lãnh này hay không."

"Vậy thì thử xem. Chư vị đạo hữu, bày trận!" Ma giáp quát lên.

Chỉ một thoáng, mấy trưởng lão Thiên Ma giáo lấy ma giáp cầm đầu, tự mình đứng thẳng, trên thân toát ra hắc khí nồng đậm, trong nháy mắt bày ra một tòa Cửu U Bí Ma đại trận!

Tam đại ma giáo mỗi người đều có một tòa sát trận, theo thứ tự là Vạn Yêu Mê Thần đại trận, Cửu U Bí Ma đại trận, Vô Tận Huyết Hải Đại Trận, ba tòa sát trận này, đều có đặc điểm của nó, người trước mê người thần chí, người sau hạn chế hành động, mà đặc điểm của Cửu U Bí Ma Đại Trận thì bố trí Cửu Trọng Không Gian, đem người vây ở trong đó không ra được.

Trận pháp này là bọn hắn đã sớm chuẩn bị tốt, chỉ chờ địch nhân đến liền vây khốn vào trong, rồi chậm rãi giết chóc, bởi vậy hôm nay bọn hắn không thể không giết chết đám người Vi Vân ở chỗ này.

Nhìn thấy đại trận hạ xuống, toàn bộ thiên địa đều bị từng tầng màn che màu đen che khuất, có ma khí nồng đậm phun trào ở trong đó, Ngu Yên Vũ lập tức biết đại sự không ổn rồi.

Vốn dĩ với tu vi của nàng, dù địch nhân nhiều người, thực lực cường đại, muốn chạy trốn cũng dư sức. Nhưng trước mắt trận pháp rơi xuống, không thể không phá trận, hoặc là có người ở bên ngoài cứu giúp, nhưng lấy thực lực ba người bọn họ, muốn phá vỡ trận pháp trước mắt, khó lại càng thêm khó.

Ma ảnh tầng tầng bắt đầu xuất hiện trong không gian trận pháp, Vi Vân, Ngu Yên Vũ, Liễu Phỉ Nhi, ba người xuyên thẳng qua lại bên trong, vẫn như cũ trở về chỗ cũ, làm sao cũng không đi ra được.

Ngoại trừ đám người ma giáp duy trì trận pháp vận chuyển, đám người Huyết Man bởi vì cầm trận pháp phù ấn của Thiên Ma giáo, đều có thể ra vào tự nhiên, đều đang xoa tay, chỉ chờ tìm được cơ hội, liền cho đám người Ngu Yên Vũ một đòn nặng nề.

"Hắc, vây khốn rồi, bắt rùa trong vò gốm!"

Một đám trưởng lão Ma giáo nhìn ba người Vi Vân, Liễu Phỉ Nhi và Ngu Yên Vũ vây khốn trong trận pháp, nhe răng cười không ngớt. Hôm nay chỉ cần giết chết ba người bọn họ, đặc biệt là Tử Nguyệt Tiên Môn và Phù Vân Các đối với tu chân giới chính đạo, quả thực là đả kích khó có thể tưởng tượng.

Ngay khi bọn họ định xông vào không gian trận pháp thì lại thấy một đạo cầu vồng màu xanh từ trên không hạ xuống, bay thẳng về phía bọn người Vi Vân.

Chúng trưởng lão Ma giáo vừa nhìn độn quang này, lập tức biết được là cường giả Độ Kiếp của tu chân giới chính đạo.

Nghiêu Qua nắm bảo tháp Thiên Long trong tay, tập trung nhìn vào, nói: "Pháp lực của Thanh Mộc thật nồng đậm, xem ra là tông chủ Dược Vương tông đến rồi."

Hắn đoán không sai, chính là Dược lão nhân.

Lão tổ nghiên mực đã hủy đi Dược Vương tông, Dược lão nhân đã hạ quyết tâm muốn đại náo Ma giáo, lão đã chuẩn bị sẵn sàng chịu chết, muốn dùng sức một người để làm trọng thương Ma giáo!

Sau khi tiến vào lãnh địa Ma giáo, Dược lão nhân trông thấy bên này tụ tập rất nhiều cao thủ Ma giáo, còn có trận pháp tồn tại, lập tức hiểu được nơi này đang xảy ra đại chiến, nói không chừng còn có tông môn chính đạo ở đây, lúc này độn quang hạ xuống, cầu vồng màu xanh hóa thành một ông lão tóc trắng xoá, thân thể còng xuống, một tay cầm trường kiếm, chân đạp mây quang màu xanh, lơ lửng ở giữa không trung.

Chúng Ma giáo trưởng lão đứng ở phía trước trận pháp, nhìn thấy Dược lão nhân rơi xuống, ánh mắt đều lập loè, cảm thấy kinh hỉ, quả nhiên là tông chủ Dược Vương tông tới.

Nghiêu Qua cười ha ha, nói: "Ma tính không sai, hôm nay quả nhiên có cá lớn mắc câu, môn chủ Tử Nguyệt tiên môn đã đến, tông chủ Dược Vương tông cũng đã đến, tới rất đúng lúc, một lưới bắt hết!"

Đan xanh trên người Dược lão nhân bay phần phật, con mắt đục ngầu quét qua đám người, trầm giọng nói: "Vị nào là Tiết Hải trưởng lão của Huyết Thần giáo?"

Ánh mắt Tiết Hải lóe lên huyết quang, vuốt ve Âm Sơn Quỷ tỷ trong tay, cười lạnh nói: "Tại hạ Tiết Hải, bái kiến Dược Vương tông chủ."

Dược lão nhân gật gật đầu, lại hỏi: "Đệ tử chân truyền của môn hạ Bạch Vô Ưu, là ngươi giết?"

Tiết Hải nghe vậy, con mắt hơi híp lại, bộ dạng huyết quang sáng quắc, lười biếng nói: "Hình như có chuyện như vậy, bản thân giết người không một vạn cũng tám ngàn, hạng giun dế này... Giết cũng giết."

"Tốt, hôm nay ta sẽ lấy mạng ngươi báo thù cho đệ tử ta."

Dược lão nhân ngữ khí bình thản, không có chút tức giận nào, chẳng qua thanh kiếm Tiêu Dao trong tay càng nắm chặt hơn, một cỗ khí thế lăng lệ từ trên người lão lộ ra, cả người như một thanh kiếm sắc bén, hai mắt tỏa tinh quang, gắt gao nhìn chằm chằm Tiết Hải.

"Khẩu khí thật không nhỏ, chẳng lẽ coi chúng ta như không?" Một gã Huyết Thần giáo trưởng lão cười lạnh một tiếng, mười móng tay của hắn rất dài, giống như mười thanh kiếm sắc bén, lấp lánh hàn mang, hắn luyện chế móng tay chính mình thành pháp khí, lúc đối địch mười ngón vừa ra, liền có thể xuyên thủng địch nhân, uy lực cường đại.

Tên trưởng lão này thấy phe mình có thực lực cường đại, liền tính toán nổi bật. Nếu như có thể dùng sức một mình giết chết Dược lão nhân, hoặc là áp chế nhuệ khí của hắn ta, địa vị và danh vọng của hắn ta ở Ma giáo sẽ tăng lên rất nhiều. Có nhiều người như vậy ở phía sau, lá gan của hắn ta lập tức tăng lên.

Lập tức, tên trưởng lão này cười một tiếng quái dị, hai cánh sau lưng vỗ mạnh, hóa thành một đạo huyết quang hướng dược lão nhân vồ giết tới.

"Cẩn thận!"

Mọi người phía sau cùng kêu lên kinh hãi.

Gần như cùng một thời gian, tên trưởng lão này liền cảm thấy trước mắt sáng ngời, bạch quang chói mắt cơ hồ muốn chọc mù hai mắt của hắn. Hắn định thần nhìn lại, chỉ thấy trước mắt hạ xuống từng đạo kiếm mang sắc bén, vô cùng vô tận kiếm mang hội tụ cùng một chỗ, hình thành một dòng ngân hà, giống như thác nước, từ phía trên trút xuống, từ bốn phương tám hướng hướng về vị trưởng lão này quét tới!

Tên trưởng lão này chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh, nhìn lại, liền phát hiện quanh người mình đều là kiếm mang dày đặc, muốn lui lại, nhưng căn bản không có đường lui!

Sống chết trước mắt, hắn hét lớn một tiếng, hai tay đánh ra huyết ấn Thần Chưởng, mười ngón như kiếm giao kích cùng một chỗ với kiếm quang quanh thân, phát ra tiếng leng keng, lại từ sau lưng bắn ra một con dơi màu máu pháp tướng, ý đồ chống đỡ lĩnh vực, ngăn cản kiếm quang tập kích.

Nhưng tất cả đều không thể làm nên chuyện gì, vô cùng vô tận kiếm quang ùn ùn kéo đến, chặt đứt mười ngón tay ngạo nghễ của tên trưởng lão này, xuyên qua bàn tay của hắn, cắm vào lồng ngực, xuyên qua cổ họng và cổ họng của hắn, hai cánh của hắn bị chặt đứt, ngay cả pháp tướng của hắn cũng bị vô số kiếm mang xuyên thủng!

Tất cả những chuyện này chỉ phát sinh trong nháy mắt, đám người Tiết Hải căn bản không kịp cứu viện, ngay cả Huyết Man, cường giả độ kiếp cũng vô cùng khiếp sợ, nhìn Huyết Thần giáo trưởng lão bị vô số kiếm quang xuyên thấu, thầm nghĩ một tiếng lợi hại, tu vi kiếm đạo của người này rõ ràng đã lô hỏa thuần thanh, đạt tới đỉnh phong!

Dược Vương tông tu luyện không phải là Côn Bằng Dược Vương Kinh chủ chữa thương sao, làm sao kiếm đạo cũng lợi hại như thế? Đám người Huyết Man, Tiết Hải đều động dung.

"Oành!"

Một tiếng vang truyền đến, tên trưởng lão kia cả người lỗ máu, trong nháy mắt đã bị Dược lão nhân giết chết, cả người như là túi cát, rơi xuống mặt đất, máu tươi toàn thân chảy vào trong bùn đất. Lão chết cũng không ngờ, vị lão nhân hiền lành trong truyền thuyết này, động thủ lại sắc bén như thế, độc ác.

Dược lão nhân cầm Tiêu Dao kiếm trong tay, đánh về phía Tiết Hải.

Tiết Hải nhìn tông chủ Dược Vương tông ở trước mắt, lúc này mới cảm thấy một tia uy áp làm tim gã đập nhanh hơn. Khuôn mặt già nua không biểu tình, khí tức sắc bén khiến cho gã cảm thấy sởn hết cả gai ốc.

Tiết Hải cất giọng nói: "Lão nhân này giết trưởng lão Thần giáo chúng ta, hôm nay bất luận thế nào cũng không thể buông tha hắn, mọi người cùng tiến lên, ai có thể giết hắn, ba vị giáo chủ nhất định có trọng thưởng!"

"Giết!"

Hơn hai mươi vị trưởng lão Ma giáo vọt lên, triển khai các loại thần thông, tế lên các loại pháp khí thậm chí pháp bảo, đều vây công về phía Dược lão nhân. Sức mạnh cỡ này, đổi lại là Giáo chủ của ba đại Ma giáo tới, cũng phải tránh né phong mang, căn bản không ngăn được.

Lại thấy dược lão nhân không hề phòng thủ, chỉ lao về phía Tiết Hải.

Tiết Hải biết mình đã bị dược lão nhân khóa chặt, hôm nay đối phương thề phải giết mình, gã tự nhiên không thể ngồi chờ chết, cũng sẽ không đồng quy vu tận với dược lão nhân. Gã biết rõ, hôm nay nếu dược lão nhân đã tới, vậy hẳn phải chết không thể trốn thoát.

Nơi này là lãnh địa của ma giáo!

Yêu khí, ma khí, huyết quang... Rất nhiều ánh sáng lấp lánh, ánh sáng pháp khí lấp lóe, bách thú rít gào, Cửu U ma thủ, huyết ấn thần chưởng... Các loại thần thông đều rơi vào trên người Dược lão nhân.

Vào thời khắc này, trên người Dược lão nhân bỗng nhiên tuôn ra một đoàn thanh quang, đầu tiên là một gốc cây oa quả, ở bên ngoài pháp tướng, chính là một vòng bảo hộ hình bầu dục. Phía trên vòng bảo hộ này, từng đứa nhỏ to bằng nắm tay đang bơi ở đó, giống như cá trong nước bơi, vòng thanh quang này và dược lão nhân quả thụ tướng chụp vào trong đó, đem tất cả thế công đều cản ở bên ngoài.

"Thình thịch thình thịch!"

Liên tiếp thanh âm bạo phá truyền ra, vòng bảo hộ thanh quang trên người dược lão nhân không ngừng bị phá hủy, mỗi lần phá hủy, đều có một quả nhỏ nổ tung. Nhưng sau một khắc, lại xuất hiện một tầng thanh quang bảo hộ, lại lần nữa làm đợt công kích tiếp theo.

Hai người Nghiêu Qua cùng Tiết Hải kiến thức rộng rãi, liếc mắt liền nhìn ra vấn đề, Nghiêu Qua bật thốt lên: "Đây là Vạn Mộc Trùng Sinh Đại Trận 》!"

Mọi người nghe vậy thì đồng thời biến sắc!

Dược lão nhân thế mà lại khắc đại trận của Dược Vương tông lên người mình, luyện thành một môn thần thông hộ thân, chỉ dùng sức một người đã ngăn được thế công của rất nhiều cường giả, coi như là người Huyền Chân sơn lúc trước sau khi nhập ma tu thành Thái Huyền Chân Thân, lực phòng hộ cũng không ngoại lệ!

Dược lão nhân chưa từng có từ trước đến nay, thề phải đánh trọng thương Ma giáo, bùng nổ ra ánh sáng mà Dược Vương tông vốn là chính đạo bảy tông nên có, nhưng hắn cũng không phải là mãng phu, mà là chuẩn bị chu toàn, vả lại hắn còn chuẩn bị thời gian dài để chính ma đại chiến.

Bởi vì Dược Vương tông đã mất đi thần thông Tụ Càn Khôn, thực lực tổn hao nhiều, dược lão nhân suy nghĩ rất lâu, đầu tiên là tu luyện kiếm đạo đại thành, sau đó lại suy nghĩ về Vạn Mộc Trùng Sinh Đại Trận, hắn đang suy nghĩ làm thế nào có thể dùng sức một mình bố trí trận pháp, mở ra lối đi riêng khác., Nghĩ tới phương pháp lấy bản thân làm trận đồ, mượn pháp tướng cây non làm trận cơ, dùng quả trẻ cung ứng năng lượng, bố trí ở trên người mình một cái trận pháp, tuy quả trẻ có hạn, không thể kiên trì quá lâu, nhưng chỉ cần có thể bộc phát ra một lần., Đủ rồi, Vạn Mộc trùng sinh đại trận chủ phòng thủ, chữa trị và trọng sinh, được xưng là chỉ cần người của phe mình ở trong phạm vi trận pháp bao phủ, cho dù chết, cũng có thể mượn nhờ trận pháp phục sinh, hắn ở trong trận pháp thời gian dài không cần lo lắng phòng hộ, chỉ cần một mực tấn công mãnh liệt.

Nếu là lấy cây trẻ chính tông làm trận cơ, "Vạn Mộc sống lại đại trận" có thể khiến người ta trọng sinh một vạn lần, nhưng bây giờ Dược lão nhân là lấy quả trẻ con cung ứng, năng lượng có hạn, mỗi khi tiếp nhận một đợt thế công, đều sẽ tiêu hao một quả oa quả, chờ quả trẻ con tiêu hao hết, trận pháp vỡ nát, hắn liền không ngăn được nữa, như vậy dược lão nhân có bao nhiêu quả trẻ con?

Hơn một trăm miếng!

Cây non thành thục mỗi ba trăm năm một lần, mỗi lần đều sẽ có lượng lớn trái cây thu hoạch, trong đó tông chủ có thể thu hoạch gần một nửa số lượng, trong đó non nửa dùng để khen thưởng môn nhân, còn có non nửa dùng để luyện đan, còn lại lưu làm đồ dự bị, Dược lão nhân lưu lại hơn một trăm quả.

Năng lượng của hơn một trăm quả này, đã đủ ủng hộ hắn giết chết Tiết Hải!

Lúc này Tiết Hải toàn thân lạnh buốt, nhìn không màng tất cả, Dược lão nhân điên cuồng đánh tới. Gã vội vàng tế khởi Âm Sơn Quỷ Tỷ, từ đó rơi xuống vô số khô lâu quái, trong mắt thiêu đốt lục hỏa, gào thét dũng mãnh lao tới Dược lão nhân, lại đánh huyết ấn Thần Chưởng, sử dụng ra thần thông hộ thân "Huyết Ảnh Chiếu Bích", một mạch phóng tới Dược lão nhân.

Nhưng những thế công này đều bị đại trận Vạn Mộc trùng sinh ngăn cản.

Vòng bảo hộ màu xanh trên người dược lão nhân không ngừng chập chờn, vỡ rồi lại sinh, sinh lại phá, đỡ được từng đợt từng đợt thế công cường đại.

Một tay hắn giơ cao Tiêu Dao Kiếm, từ thân kiếm hiện ra vô cùng vô tận kiếm quang. Những kiếm quang này chạy loạn trên không trung, vây quanh Tiết Hải, lấy gã làm trung tâm, bao phủ cả người gã vào như là lồng chim. Tiết Hải nháy mắt đã biến thành chim trong lồng của con chim kiếm quang này, vô số kiếm quang phun ra nuốt vào

bạch quang, phát ra tiếng vang "Xẹt xẹt", lần lượt xuyên qua thân thể Tiết Hải.

"Lĩnh vực kiếm đạo!"

Huyết Man khiếp sợ khó hiểu, hắn không nghĩ tới lão già ngốc tướng mạo xấu xí này lại tu thành cảnh giới kiếm đạo tầng thứ tư - lĩnh vực kiếm đạo!

"Ách! A ——"

Tiết Hải nhìn thân thể mình sau khi bị xuyên thủng, toàn thân truyền đến từng trận đau đớn kịch liệt, quả thực chính là tê tâm liệt phế!

Lúc trước, Tiết Hải giơ tay nhấc chân giết Bạch Vô Ưu tu luyện kiếm đạo, hôm nay, hắn cũng nếm trải đau đớn bị thần thông kiếm đạo xuyên thủng thân thể.

"Cứu ta ——"

Tiết Hải điên cuồng gào thét với mọi người xung quanh, toàn thân gã đẫm máu, vẻ mặt thê lương, máu tươi trên mặt không ngừng nhỏ xuống, giống như lệ quỷ.

"Đạo huynh đừng hoảng sợ, ta tới cứu ngươi đây!"

Thân là cường giả Độ Kiếp, Huyết Man hét dài một tiếng, nhanh chóng bay về phía Tiết Hải.

Huyết Man nào phải đi cứu hắn, chẳng qua là đi nhặt tiện nghi thôi, hắn nhìn trúng là pháp bảo trong tay Tiết Hải - Âm Sơn Quỷ Tỳ, Huyết Man tuy được Huyết Ma phong làm trưởng lão thủ tịch, nhưng hắn ở Huyết Thần giáo không được chào đón, quan hệ không tốt với các trưởng lão. Đối với trưởng lão Huyết Thần giáo gặp nạn, hắn chẳng những không lo lắng, không kịp cứu, còn âm thầm cao hứng, chờ bọn họ chết hết.

Nhất là Tiết Hải, chỉ cần Tiết Hải chết, Huyết Man liền có lý do đưa Âm Sơn Quỷ Tỳ trong tay gã vào trong tay, trở thành pháp bảo của mình. Một khi gã có pháp bảo trong người, sẽ không còn người nào dám coi thường gã, đến lúc đó gã có thể đi tìm Ngự Châu nương nương xui xẻo.

Chờ Huyết Man đuổi tới, vừa vặn là lúc Tiết Hải bị Dược lão nhân đánh chết.

"Vô Ưu, ta báo thù cho ngươi, ngươi có thể an nghỉ." Dược lão nhân lẩm bẩm, thu lĩnh vực kiếm đạo.

Lĩnh vực kiếm đạo chém giết vạn vật, nhưng lại cực kỳ tiêu hao pháp lực. Vừa rồi chém giết Tiết Hải, đã tiêu hao hơn phân nửa pháp lực của Dược lão nhân, hắn không thể duy trì quá lâu.

Toàn thân Tiết Hải bị xuyên thấu, vô số lỗ máu, máu tươi từ trên người gã phun ra ồ ồ, nhao nhao bay lên, ở giữa không trung giống như mưa máu, cùng thi thể Tiết Hải rơi xuống.

Quang mang trong mắt Tiết Hải ảm đạm xuống, một tay buông ra, Âm Sơn Quỷ Tỳ trong tay thoát ly ra ngoài.

Cùng lúc đó, Huyết Man nắm tay một cái, pháp lực cường đại cuồng quyển ra, cách không hút Âm Sơn Quỷ Tỳ đã vô chủ vào trong tay!

Huyết công tử ở bên ngoài quan sát cuộc chiến, thấy vậy thầm nói đáng tiếc, y cũng muốn Âm Sơn Quỷ Tỳ.

"Cuối cùng cũng thành công rồi!"

Pháp bảo tới tay, Huyết Man hết sức cao hứng. Gã cũng không tấn công Dược lão nhân, chỉ phi thân lui lại, để người khác tiến lên. Gã biết lúc này căn bản công không phá được phòng hộ của Dược lão nhân, một cái không tốt còn có thể bị kéo làm đệm lưng, gã tự nhiên không thể xông lên chịu chết.

Huyết Man vừa lui về phía sau, vừa hô to với ma giáp bên trong Cửu U Bí Ma Đại Trận : "Ma Giáp đạo huynh, người này cực kỳ hung tàn, một mình ta không thể chống lại, Tiết Hải trưởng lão đã bị giết, ngươi mau ra đây, trước giết chết người này, sau đó đi xử lý người bên trong trận pháp!"

Ma giáp đang ở cùng mấy trưởng lão khác, duy trì vận chuyển đại trận Cửu U Bí Ma, giam cầm đám người Vi Vân cùng Ngu Yên Vũ vào trong đó không ra được, trận pháp tuy uy lực cường đại, nhưng có chỗ thiếu sót, nhất định phải có người tu vi tương ứng trấn áp, nhân số phải đủ, mới có thể duy trì vận chuyển trận pháp, bảo đảm không bị kẻ địch phá giải, sau đó còn có người khác hỗ trợ, tiến vào không gian trận pháp, giết chết kẻ địch.

Vốn đám người Huyết Man muốn tiến vào không gian trận pháp giết địch, nhưng dược lão nhân vừa đến, bọn họ liền tính toán xử lý lão nhân Dược lão nhân trước, bởi vậy Dược lão nhân chưa vào trận, hắn cũng sẽ không ngốc nghếch xông vào không gian trận pháp, bởi vậy đám người Huyết Man chỉ có thể đối địch ngoài trận pháp.

Bởi vậy, lúc này đám người Ma giáo chia làm hai luồng lực lượng, một nhóm chín người cầm đầu ma giáp, trong Cửu U Bí Ma đại trận, còn có một người lấy Huyết Man cầm đầu, đang đại chiến với Dược lão nhân.

Đám người ma giáp nghe thấy thanh âm của Huyết Man, lại quan sát biến hóa bên ngoài, đều có chút do dự. Bọn họ lo sau khi rời khỏi, đại trận bị phá giải, như vậy đám người Ngu Yên Vũ sẽ đào tẩu, bọn người Huyết Man trong lúc nhất thời lại không giết chết được dược lão nhân, còn bị đối phương liên tục chém giết vài trưởng lão, tổn thất thảm trọng.

Sau khi cân nhắc lợi hại, Ma Giáp dự định trước tiên giết dược lão nhân, một mặt có thể tránh được tổn thất càng lớn, mặt khác Dược lão nhân chính là cường giả Độ Kiếp viên mãn, giá trị so với Ngu Yên

Vũ càng lớn hơn một chút, lập tức cất giọng nói: "An tâm chớ vội, chúng ta đi ra ngay!"

Chín bóng đen lập tức lao ra khỏi không gian trận pháp, đánh về phía Dược lão nhân.

Lúc này, lúc dược lão nhân đang đại sát tứ phương, vừa ra tay đã là lĩnh vực kiếm đạo, tiêu dao sát khí ngang trời, chém giết vạn vật, lần lượt bao phủ xuống, chỉ trong khoảnh khắc đã liên tục giết hai trưởng lão Huyết Thần giáo, ba trưởng lão tà dị, máu tươi bay đầy trời, nhuộm đỏ mặt đất, từng bộ thi thể rơi xuống phía dưới, lúc này, trên người hắn vẫn còn lại hơn trăm quả trẻ con, còn có thể duy trì trong chốc lát.

Giờ phút này, đám trưởng lão Ma giáo như ma giáp bỗng phi thân ra.

Người cầm đầu chính là nữ tử, nữ trưởng lão Ma tộc này chỉ có tứ chi đều có lân phiến, những nơi khác đều rất bóng loáng, trên trán có một cặp sừng, làn da của nam tử Ma tộc tương đối trắng nõn và mịn màng., Hình mặt cũng tương đối nhu hòa, chỉ là hai mắt tràn ngập hung mang, trước ngực nàng một đôi sữa lớn cao nhô lên, toàn bộ thân thể chỉ bọc một cái áo choàng màu đen, hơn phân nửa thân thể đều trần trụi ra, bộ ngực cùng dưới huyệt nhỏ đều chỉ bị một cái sa mỏng che lấp, mơ hồ có thể thấy được.

Nàng là một trong mười hai đại trưởng lão của Thiên Ma giáo, tu vi pháp tướng viên mãn, có một loại thần thông đặc thù, có thể dùng tiểu huyệt hạ thể làm pháp khí, chỉ cần chui vào trong nhục côn của nam tử, liền có thể đem tinh nguyên của đối phương, pháp lực trực tiếp rút đi, khiến cho đối phương pháp lực không đủ, như thế liền có thể thuận lợi thủ thắng.

Một bản lĩnh này của nàng thường xuyên khó chịu, trăm trận trăm thắng, cho tới nay còn chưa từng gặp đối thủ, so với bất luận thuật thải bổ nào đều lợi hại hơn, ngay cả ba đại Giáo chủ Ma giáo đã thử qua, đều liên tục than thở, tỏ vẻ chống đỡ không nổi!

Ma Ngọc thấy dược lão nhân dũng mãnh như vậy, pháp lực cao cường, lại là nam tử, lập tức cười nói: "Lão nhân này thật thú vị, để tiểu nữ tới hàng phục ngươi đi! Chư vị đạo hữu giúp ta một tay!"

Ma giáp vội vàng nói: "Ma Ngọc, ngươi mau ra tay đi, bọn ta yểm hộ ngươi!" Nói xong liền gọi đám người Huyết Man, điên cuồng tấn công về phía dược lão nhân.

"Được!"

Ma ngọc thân hóa ảo ảnh, phi thân lao về phía Dược lão nhân.

166

Chương thứ 160 từ bỏ đồng minh.

"Bốp" một tiếng vang thanh thúy, vòng bảo hộ trên người Dược lão nhân bỗng nhiên bị nghiền nát, lão thầm nghĩ một tiếng hỏng mất rồi, đến lúc này, quả trẻ con trên người lão đã tiêu hao hết toàn bộ, cũng không thể nào duy trì vận chuyển của "Vạn Mộc Trùng Sinh Đại Trận", nhất thời trận pháp sụp đổ, chỉ có một cây cỏ tướng pháp tướng đứng trên đầu, mạnh mẽ chống đỡ, ngăn cản thế công của chúng trưởng lão Ma giáo.

Kể từ đó, Dược lão nhân không thể chỉ lo đánh giết, không thể không thi triển thần thông, huy động Tiêu Dao Kiếm, ngăn cản thế công của ma giáp và Huyết Man.

Bất luận là ma giáp hay là Huyết Man, đều là cường giả độ kiếp, nhất là cảnh giới Huyết Man không dưới Dược lão nhân, trên tay lại có được pháp bảo Âm Sơn Quỷ Tỳ, thực lực tăng nhiều, lại thêm các trưởng lão hỗ trợ, nhất thời đánh cho Dược lão già đỡ trái hở phải, không có sức phản kích, mọi người vây quanh lão.

Nhưng hắn vẫn còn một ít cơ hội đào tẩu, chạy trốn ít nhất có thể bảo toàn tính mạng.

"Đến đây đi, lão đầu, tiện nghi cho ngươi đó, để cho ngươi cảm nhận một chút tư vị tiêu hồn!"

Nhưng vào thời khắc này, Ma Ngọc cười dâm đãng phi thân lại đây, trong lúc Dược lão nhân mệt mỏi ứng phó, nhanh chóng xông lên trước, giật giật đũng quần của hắn, sau đó tháo rách tấm lụa mỏng dưới thân mình, dùng bắp thịt màu đen sì của mình, buộc cây gậy thịt bán mềm của Dược lão nhân vào.

"Ngươi... Vô sỉ!" Đang cùng Dược lão nhân chạy trốn thì quá sợ hãi!

Trong giây lát này, hắn cảm thấy hạ thể của mình không bị khống chế mà cứng cáp. Từ trước đến nay hắn luôn cấm dục, luyện tinh hóa cương, rời xa nam nữ, tự nhận là đạo tâm kiên định, không bị sắc đẹp ảnh hưởng, nhưng vào thời khắc này, hắn lại phát hiện ra dục niệm căn bản không khống chế nổi, chẳng những khiến cho thân thể của đối phương cứng ngắc, hơn nữa huyệt nhỏ của đối phương giống như vật còn sống hút vào, khiến toàn thân hắn run lên, một thân pháp lực đều dũng mãnh lao xuống hạ thể, cùng tinh cùng nhau, điên cuồng phát tiết ra ngoài!

Ma Ngọc cười ha ha, ôm lấy thân thể Côn Bằng của Dược lão nhân, ưỡn cái mông vểnh cao, tròng lấy gậy thịt của Dược lão nhân, hút tinh nguyên và pháp lực trong cơ thể của hắn vào trong cơ thể mình.

"Ngươi, tên ma nữ này... hại lão phu Vãn Tương khó giữ được!" Dược lão nhân vô cùng phẫn nộ, khuôn mặt đỏ bừng, lão muốn giãy giụa thoát khỏi ma nữ trước kia, nhưng thân thể lại không có sức làm được gì.

Lúc này, công kích của Huyết Man và đám trưởng lão là ma giáp đã đến, vô số thần thông, pháp khí sắp sửa rơi xuống, đập nát nguyên thần pháp tướng của đứa bé cây quả của Dược lão nhân, sau đó rơi vào trên người hắn!

Giờ này khắc này, một thân pháp lực của dược lão nhân tiết ra nhiều, cho dù chưa từng bị ma ngọc hút vào, ngay cả hắn có khả năng thông thiên cũng vô lực chống cự.

Cùng lúc đó, ba người Vi Vân, Liễu Phỉ Nhi và Ngu Yên Vũ bởi vì trận pháp không có người duy trì nên đã mạnh mẽ phá trận. Từng tấm màn che màu đen bị Quảng Hàn Cung đụng nát, đại trận Bí Ma Cửu U bị phá vỡ, ba người từ đó lao ra, vừa vặn trông thấy dược lão nhân bị giết!

Chỉ thấy từng bàn tay khổng lồ màu đỏ rực, thậm chí cả thú trảo màu ngăm đen, pháp khí, lưỡi đao sắc bén, một luồng đầu não rơi xuống người Dược lão nhân, đập lên đầu hắn. Nhất thời một cái đầu bị

đánh nát, óc vỡ toang, toàn bộ thân thể cũng bị lưỡi dao sắc bén phân thây, vài đoạn tứ chi vỡ vụn rơi xuống phía dưới, nước mưa đỏ tươi rơi lả tả xuống.

Ma Ngọc một tay nắm lấy Tiêu Dao Kiếm của dược lão nhân, bứt ra lui về phía sau, nhổ ra một khúc thịt đã đứt gãy trong huyệt nhỏ, cười khanh khách nói: "Ôi chao, tuy rằng ngài tuổi già, nhưng tinh nguyên vẫn dư thừa như thế, hoàn toàn có thể đại chiến với ta ba trăm hiệp, chết một cách dễ dàng như vậy, thật là đáng tiếc!"

"Tông chủ!"

Vi Vân nhìn thấy dược lão nhân bị giết, hình ảnh thê thảm bị phân thây, nhất thời cả người chấn động!

Nếu không tận mắt nhìn thấy, Vi Vân tuyệt đối sẽ không tin, thân là một trong Thiên Vận Bát Tiên, là cường giả Độ Kiếp viên mãn, tông chủ của Dược Vương Tông, tông sư đời thứ nhất của tu chân giới, cứ như vậy bị đám yêu nhân Ma giáo này giết chết, chết ngay trước mắt mình, hơn nữa còn chết thê thảm như thế, vô cùng khuất nhục!

Hắn đối với Dược lão nhân thật ra vô cùng tôn kính, bây giờ hắn vừa chết, đối với Vi Vân đã tạo thành chấn động rất lớn. Thậm chí so với Huyền Chân Sơn Nhân lúc trước khô vinh hoạt phật, Tiêu Dao Tiên Ông, Phù Thế Chân Nhân chết đi càng thêm rung động, bởi vì không có giao tình gì đáng nói với bọn họ.

Ngu Yên Vũ cũng cảm thấy mười phần bất ngờ. Nàng vốn tưởng rằng Dược lão nhân chỉ là tâm tàn ý lạnh, muốn tĩnh tu một đoạn thời gian, không nghĩ tới một mình chạy tới lãnh địa Ma giáo liều mạng, thật đúng là ca có thể khóc!

Nhưng thật ra loại hành vi này không sáng suốt, hắn đường đường một cường giả tuyệt thế độ kiếp viên mãn, chỉ giết mấy trưởng lão pháp tướng viên mãn, liền hy sinh tính mạng ở nơi này.

"Đi!"

Mắt thấy Vi Vân còn muốn cậy mạnh, liều mạng, Ngu Yên Vũ đã tế lên Quảng Hàn Cung, bao phủ cả hắn và Liễu Phỉ Nhi vào trong, sau đó hóa thành một đạo cầu vồng màu tím bay lên trời, chớp mắt đã đi xa.

Cho dù Dược lão nhân lấy sức một người giết chết Tứ Đại Huyết thần giáo trưởng lão, cùng với ba đại tà dị giáo trưởng lão, nhưng đối phương vẫn người đông sức mạnh, có hai cường giả Độ Kiếp, còn gần hai mươi cường giả Pháp Tướng Viên Mãn, Tam công tử Ma Đạo ở phía xa nhìn chằm chằm, với lực lượng của ba người Ngu Yên Vũ vẫn không đánh nổi.

Huống chi nơi này là lãnh địa Ma giáo, tùy thời đều có thể có viện thủ Ma giáo chạy tới, nhất định phải sớm rời đi, nếu không ba người bọn họ sớm muộn gì cũng phải đi theo đuôi Dược lão nhân, đem mạng mình giao cho nơi này.

Thấy ba người Vi Vân rời đi, ma giáp thầm hô đáng tiếc một tiếng, hắn nhìn về phía Huyết Man, cái sừng trên đầu lóe ra ô quang, cau mày, trầm giọng nói: "Đạo huynh, vì sao ngươi không ngăn cản bọn họ?"

Huyết Man hỏi ngược lại: "Đạo hữu nói vậy là có ý gì? Vừa rồi đánh chết lão già kia, ta ra sức lớn nhất, tiêu hao kịch liệt, hiện tại pháp lực không theo kịp... Sao ngươi không đi ngăn cản bọn họ?"

Ma giáp nhìn chằm chằm Huyết Man vài lần, hừ lạnh một tiếng.

Mới rồi còn chưa nói là đại chiến với đám Vi Vân, hay là cùng Dược lão nhân động thủ, Huyết Man chưa từng dùng lực, những trưởng lão khác đều chỉ có tu vi Pháp Tướng, nhìn không ra, nhưng ma giáp cũng là cường giả độ kiếp, cảm giác như thế nào cũng không ra, chỉ là hắn ta cũng chỉ là trưởng lão thủ tịch, đối phương cũng là trưởng lão thủ tịch, địa vị giống nhau, không có biện pháp làm gì hắn.

Huyết Man có dự định cùng mục đích của riêng mình, hắn không có cảm tình với Huyết Thần giáo, gia nhập Huyết Thần giáo chỉ là khuất

phục uy quyền dâm đãng của Huyết Ma giáo, đồng thời muốn tìm một chỗ dựa mà thôi, còn chuyện Chính Ma đại chiến thành bại, hắn không quan tâm chút nào. Nếu vừa rồi hắn dùng hết toàn lực, Vi Vân làm sao có thể có mạng của mình?

Lần này ba đại Ma giáo liên thủ, cường giả ra hết toàn bộ, phải một lưới bắt hết khách không mời mà thôi, kết quả chỉ giết một mình Dược lão nhân, phe mình còn tổn thất bảy vị trưởng lão pháp tướng viên mãn, có thể nói là tổn thất nặng nề, không coi là thắng lợi, chỉ có thể coi là lưỡng bại câu thương.

"Lại để hắn chạy thoát, thế này mà chạy được à? Thật là một đám ăn hại!"

Huyết công tử thấy Vi Vân chạy trốn, cảm thấy không vui, hắn thật ra không quan tâm người khác chết sống, nhưng hắn đối với Vi Vân ôm hận trong lòng, nhất định phải giết hắn mới có thể bỏ qua, có thể hay không đoạt lại Thiên Hi Cổ Cầm cũng là thứ yếu, chỉ cần có thể giết chết hắn là được. Lần vây công này, hắn cũng chỉ để ý tới một mình Vi Vân, Vi Vân bỏ chạy, đối với hắn mà nói, chẳng khác nào thất bại.

Ma công tử thấy vậy cũng có chút kinh ngạc, hắn không nghĩ tới Vi Vân vậy mà có thể chạy trốn, thật đúng là người tính không bằng trời tính, lần này hắn hãm hại Vi Vân, cuộc sống sau này chỉ sợ phải đề phòng một chút, dù sao với thực lực của hắn, tuy rằng cũng đã đột phá Pháp Tướng sơ kỳ, nhưng rõ ràng đánh không lại đối phương.

Phù Vân Các.

Sóng nước Vân Hồ lấp lánh, nơi sát bờ hồ kết một tầng hàn băng, từng tia từng sợi hàn khí bốc lên, những hàn khí này hình thành sương trắng nhàn nhạt, bao phủ toàn bộ Phù Vân Các, tựa như tiên cảnh.

Hai tên đệ tử Phù Vân các đi trong hành lang gió mưa thưởng thức cảnh tuyết, bỗng nhiên, hai người đồng thời ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời.

Chỉ thấy một cầu vồng màu tím vắt ngang giữa trời, trực tiếp hạ xuống Phù Vân các, hóa thành một thân ảnh tuyệt mỹ, một thân trường bào màu vàng tím, đầu khổng tước búi tóc, hai chân bọc lấy vớ lụa màu tím, hơi lơ lửng trên mặt đất, toàn bộ dáng lồi lõm lả lướt, trước lồi sau vểnh, cao quý mà mê người, chính là Ngu Yên Vũ từ lãnh địa Ma giáo trở về.

Ngu Yên Vũ mở ngọc chưởng, mở ra cánh cửa Quảng Hàn Cung, Vi Vân và Liễu Phỉ Nhi rơi xuống bên trong, đứng trên mặt đất.

Áo giáp trên người Vi Vân tróc ra từng mảng, hóa thành một con chim nhỏ to bằng bàn tay, lông chim màu vàng, lông chim thật dài, đứng trên vai Vi Vân, hai mắt như hạt đậu, kim quang lập lòe quét ra xung quanh.

"Rốt cuộc cũng trở về rồi!"

Liễu Phỉ Nhi vỗ ngực, đôi vú lớn trước ngực run rẩy. Khuôn mặt nàng đỏ bừng, có chút nghĩ mà sợ. Nàng cũng không biết tại sao mình lại đuổi theo Vi Vân mà đi, một mực đuổi tới lãnh địa Ma giáo. Cũng may Ngu Yên Vũ kịp thời chạy tới, đồng thời lại có Dược lão nhân tới, gián tiếp cứu được bọn họ, nếu không hôm nay chỉ sợ phải đem mạng nhỏ chơi đùa với nhau.

Lúc này Vi Vân có chút phiền muộn, vừa nghĩ đến Dược lão nhân bị giết, trong lòng không có tư vị, nhưng cuối cùng không cách nào cứu vãn được.

Hương thơm nhàn nhạt xộc vào mũi, Vi Vân vừa giương mắt lên đã thấy Ngu Yên Vũ đứng trước người mình, ánh mắt giận dữ nhìn hắn.

Vi Vân theo bản năng muốn cùng nàng đánh cuộc, phân cao thấp, trong lòng bỗng nhiên nhớ tới Chu Diệu Ngữ, không thể để tâm tình điều khiển, phải đảm đương mới là hảo nam nhi đỉnh thiên lập địa.

Ngay sau đó, Vi Vân liền nói: "Mẹ, thật xin lỗi, con sai rồi."

Ngu Yên Vũ nghe vậy, vẻ mặt vốn đang giận dữ bỗng nhiên giật mình, sau đó liền giang hai tay ra ôm chặt lấy Vi Vân, ôm thật chặt lấy Vi Vân, nước mắt không ngừng rơi xuống, miệng lẩm bẩm: "Cái tên vô liêm sỉ nhà ngươi, sao lại phải chọc giận ta, lỡ như ngươi xảy ra chuyện gì, để cho mẹ về sau làm sao bây giờ!"

"Hài nhi bất hiếu! Sau này sẽ không như vậy nữa, ta muốn vĩnh viễn ở bên cạnh mẹ, không đi đâu cả..."

Lúc này tâm tình của Vi Vân cũng có chút kích động, có chút hối hận và tự trách. Hắn rất quyến luyến Ngu Yên Vũ, cũng có thể cảm giác được Ngu Yên Vũ vô cùng quan tâm đến mình, gần như coi mình là sinh mạng của nàng vậy. Mẫu tử hai người yêu nhau như thế, nhưng thương tổn lẫn nhau, cũng thật sự không còn gì để nói.

"Vân Nhi, con trai... Con trai của ta... Tâm can của ta..."

"Mẹ, mẹ..."

Hai người ôm nhau thật chặt, cùng nhau kêu gọi đối phương, ôm đối phương, hận không thể đem đối phương đặt vào trong cơ thể mình, hòa làm một thể mới tốt, sợ trong nháy mắt chia lìa như vậy.

Liễu Phỉ Nhi ở một bên nhìn thấy tình cảnh này, vẻ mặt lúng túng, quay người rời đi. Mấy tên đệ tử Phù Vân các cũng vòng qua đường mà đi, để tránh quấy rầy hai người.

Tiểu Kim bay tới bay lui xung quanh, nhìn dáng vẻ Ngu Yên Vũ và Vi Vân dính chặt vào nhau.

Thẳng đến lúc chạng vạng tối, hai mẹ con mới tách ra, lại nhìn nhau chằm chằm, nhìn từng chi tiết, lông mi, mắt, mũi, miệng... vững vàng khắc ở trong lòng, sợ trong chốc lát quên mất.

Vi Vân nhìn gương mặt tuyệt mỹ của Ngu Yên Vũ, còn có cảm giác mềm mại mềm mại đang dán trên ngực hắn truyền đến. Tất cả đều động lòng người, mê hoặc và hấp dẫn, tràn ngập mị lực. Lần đầu tiên

hắn cảm thấy người trước mắt là một "nữ nhân", đúng vậy, mẫu thân mình mới thật sự là phong hoa tuyệt thế, bỗng nhiên khẽ động môi, dán lên môi anh đào của nàng.

Lập tức, hai người như bị điện giật, toàn thân rung bần bật, một dòng điện lấy môi hai người làm trung tâm lan tràn ra xung quanh, nhanh chóng chạy qua toàn thân, có cảm giác khó nói, như sóng to gió lớn trùng kích vào trái tim, lại như từ vách núi nhảy xuống, toàn thân từ trong ra ngoài, đều đang gặp tình dục trùng kích.

"Tiểu bại hoại, không thể..." Ngu Yên Vũ một tay đẩy Vi Vân lui sang một bên, sắc mặt ửng hồng nhìn hắn, hàm răng trắng tinh khẽ cắn môi dưới, trên mặt mang theo vẻ oán trách.

Sắc mặt Vi Vân cũng đỏ lên, lùi lại vài bước rồi nói: "Mẹ, chúng ta về nhà đi."

Ngu Yên Vũ nghe vậy cười cười, dáng vẻ cực kỳ vui vẻ, bởi vì nàng biết Vi Vân đã không bài xích chuyện quay về Tử Nguyệt tiên môn, nàng suy nghĩ một chút rồi nói: "Chúng ta đi Phù Vân các trước, xem tình hình của đồng minh."

Ngu Yên Vũ vì đuổi theo Vi Vân, từ bỏ tranh cử minh chủ Tiên hiệp đồng minh. Tương đối mà nói, nàng cảm thấy nhi tử mình quan trọng hơn. Tuy vậy, nàng vẫn muốn biết kết quả tranh đoạt.

Hai người đi vào đại điện Phù Vân các, Lạc Khinh Trần đã sớm chờ ở đó. Vừa rồi Liễu Phỉ Nhi đã báo chuyện bọn họ gặp phải ở khu vực Ma giáo cho nàng biết, chuyện Dược lão nhân vẫn lạc.

Sau khi Ngu Yên Vũ ngồi xuống, Lạc Khinh Trần vội vàng hỏi: "Sư muội, quả nhiên Dược tiền bối đã..."

Ngu Yên Vũ gật gật đầu, thở dài, thản nhiên nói: "Hiện giờ Bát Tiên Chính Đạo của ta đã vẫn lạc năm người, còn thừa lại ba người. Cũng may Thủy Hồng Dao đột phá độ kiếp, tăng thêm chiến lực, nếu không cũng không cần đánh nữa, chính đạo trực tiếp nhận thua bớt việc."

Lạc Khinh Trần nhìn hồ mây ngoài cửa, đôi mắt đẹp dịu dàng lấp lóe, nhớ tới chân nhân Phù Thế, trước đây luôn cãi nhau, bây giờ người không còn, đột nhiên lại có chút nhớ nhung.

"Đúng rồi, minh chủ mới của đồng minh đã có kết quả chưa?" Thanh âm của Ngu Yên Vũ cắt đứt trầm tư của Lạc Khinh Trần.

"Đang muốn nói với ngươi chuyện này."

Lạc Khinh Trần cầm chén trà trên bàn lên, đột nhiên phát hiện nước đã cạn, bèn nhìn về phía Vi Vân ở bên cạnh nói: "Vân Nhi, đi pha một bình trà."

"Dạ."

Vi Vân đang cùng Liễu Phỉ Nhi châu đầu ghé tai, thưởng thức lông chim nhỏ màu vàng xinh đẹp trên người, được nàng hô như vậy, vội vàng đứng dậy, cầm ấm trà tử sa, ngâm trà thơm và nước ấm, lần lượt rót cho Lạc Khinh Trần và Ngu Yên Vũ một chén.

"Con trai của ta thật nghe lời." Lạc Khinh Trần hài lòng khen ngợi.

Ngu Yên Vũ lại lắc đầu nói: "Hắn á, có phản bội hay không?"

"Dạy trẻ con phải chú ý phương pháp, không thể cứng rắn."

"Vẫn là sư tỷ có kinh nghiệm hơn ta, ta thấy Phi nhi rất hiểu chuyện."

...

Vi Vân và Liễu Phỉ Nhi nhìn hai người trò chuyện chủ đề không đâu vào đâu, hai mặt nhìn nhau, không nói nên lời. Đây là đang đợi hai người bọn họ xem như là tiểu hài tử.

"Ca ca, động phủ ngứa ngáy, muốn ngươi chen vào ta." Liễu Phỉ Nhi xinh đẹp truyền âm cho Vi Vân.

"Suyt..." Vi Vân ho khan một tiếng, trả lời: "Vãn một chút nhất định sẽ nhét đầy ngươi."

"Hì hì!" Liễu Phỉ Nhi nhoẻn miệng cười.

Hai người cho rằng mình truyền âm cho người khác không nghe thấy gì, nhưng trên thực tế, Ngu Yên Vũ có thể nghe thấy, tu vi của nàng cao hơn Vi Vân và Liễu Phỉ Nhi một đại cảnh giới, cự ly ngắn đến mức có thể thu cả hai vào trong tai.

Nhất thời, Ngu Yên Vũ thân thể mềm mại hơi lay động, mắt phượng lóe sáng, vội vàng ngồi thẳng người, thu nhiếp tâm thần, nâng chung trà lên nhấp một ngụm, chăm chú lắng nghe lời Lạc Khinh Trần.

Lạc Khinh Trần nói: "Sau khi ngươi đi, tăng Vương tiền bối được các đạo hữu đề cử làm minh chủ, Thiên Cơ Tử tiền bối là Phó minh chủ, hai vị tiền bối này đều là một trong bát tiên, phối hợp với nhau là có thể đứng đầu quần tiên. Buổi chiều hôm qua, hai vị minh chủ và dẫn dắt quần tiên chính thức phát động tấn công Thiên Long thần giáo, ta tin tưởng chẳng mấy chốc sẽ có kết quả. Đúng rồi, Phù Vân các ta phái mấy đệ tử chân truyền đến hỗ trợ, Tử Nguyệt tiên môn định làm gì?"

Ngu Yên Vũ cười nhạt nói: "Sư tỷ có điều không biết, hai vị tiền bối của Tăng Vương và Thiên Cơ Tử có cái gì đó hấp tấp, ta cảm thấy bọn họ có mục đích ích kỷ. Nếu bọn họ đã muốn làm Minh chủ, ta sẽ thành toàn cho họ, xem bọn họ có thể đánh hạ Thiên Long Thần Giáo, đánh tan Ma giáo hay không. Tuy nhiên... Muốn Tử Nguyệt Tiên Môn ta xuất lực là chuyện không thể nào."

Lạc Khinh Trần cho rằng Ngu Yên Vũ bị buộc tội, mất đi ngai vàng minh chủ tiên hiệp đồng minh, trong lòng có chút không vui, cho nên không phối hợp cũng hợp tình hợp lý.

Nàng nói: "Thiên Cơ Tử cho rằng sách lược của ngươi có vấn đề, không nên thiết lập cửa ải, rơi vào thế bị động, phải chủ động tấn công Ma giáo chứ không phải chờ bọn họ tới đánh, rất nhiều tông

môn đều đồng ý với lời giải của hắn, tăng vương cũng ngầm đồng ý, cho nên mới khởi xướng tiến công."

Ngu Yên Vũ cười lạnh: "Bọn họ an nhàn quá lâu rồi, đây là tự cho là đúng! Nếu như tu chân giới chính đạo là một trăm năm trước, có thể đoàn kết nhất trí, đánh tan Ma giáo đương nhiên không thành vấn đề, nhưng bây giờ đã là xưa đâu bằng nay. Ngay từ đầu Thái Huyền tiên môn đã thù hận Tử Nguyệt tiên môn ta, chính đạo đã phân liệt, khi đó nếu như phát động tấn công vẫn không muộn, nhưng sau đó Huyền Chân lại làm ra một đại hội luận đạo gì đó., Khiến cho chính đạo nội hao tổn, tổn thất nghiêm trọng, lúc này thực lực của chúng ta đã không bằng Ma giáo, liền chỉ có thể phản công thủ, bố trí cửa ải, chờ Ma giáo tấn công, tiêu hao từng chút thực lực của bọn hắn, chờ khi tiêu hao gần hết mới có thể đánh một trận định càn khôn!"

Lạc Khinh Trần cảm thấy có lý, gật đầu đặt chén trà xuống, nói: "Đúng thế, bây giờ bọn họ chủ động tấn công, tam đại ma giáo không phải loại ăn chay, đối kháng chính diện, cho dù không bại hoàn toàn cũng là kết quả lưỡng bại câu thương, khi đó tổn thất còn lớn hơn nữa."

Ngu Yên Vũ nói: "Tóm lại là từ lúc ta bị đánh chức minh chủ, Tử Nguyệt tiên môn ta cũng đã đẩy ra khỏi đồng minh, nếu liên minh Tiên hiệp đồng minh tấn công Ma giáo như thế nào đều không liên quan gì tới bản môn. Ta ước gì bỏ qua gánh nặng này, mỗi ngày cầm rượu thi thư tiêu dao, không biết tiêu dao bao nhiêu, ta còn phải cảm tạ bọn họ. Ta khuyên sư tỷ cũng sớm cân nhắc tốt, Phù Vân các lớn như vậy, không thể để bọn họ giày vò như vậy."

Lạc Khinh Trần nghe cô nói vậy, suy nghĩ cẩn thận lại, cảm thấy có đạo lý, hơn nữa bà có quan hệ rất đặc biệt với Ngu Yên Vũ, từ trước đến nay hai người luôn tín nhiệm vô điều kiện, lập tức Lạc Khinh Trần nói: "Đã như vậy, ta cũng rời khỏi tiên hiệp đồng minh, triệu tập cả đám lại. Nhưng..."

Nàng cau mày nói: "Chính ma đại chiến lửa sém lông mày, một khi ma giáo đánh vào, môi hở răng lạnh, khi đó chỉ sợ vô lực cứu vãn mới tốt?"

Ngu Yên Vũ nghe vậy cười một tiếng, nói: "Chuyện tương lai, tương lai lại nói, sư tỷ cần gì phải lo lắng."

Lạc Khinh Trần đột nhiên nghĩ ra điều gì, thử truyền âm hỏi: "Bên phía Tiên Nương... sao rồi?"

"Suỵt..." Ngu Yên Vũ tránh mà không đáp.

Lạc Khinh Trần nói sang chuyện khác.

167

Chương 16 thấy dâm diễn.

Màn đêm buông xuống, trên dưới Phù Vân các một mảnh tĩnh hảo, môn nhân không phải ở trong phòng tĩnh tu, mà là ở chung quanh dò xét, ánh đèn bên hồ chiếu rọi hàn khí bức người trên mặt hồ cùng cây liễu trụi lủi, có vẻ có ý nhị.

Tầng cao nhất của Phù Vân các là chỗ ở của Lạc Khinh Trần, tầng hai ở từ dưới lên chính là chỗ ở của Liễu Phỉ Nhi.

Lúc này, Vi Vân đang rón rén, lén lút đi tới chỗ ở của Liễu Phỉ Nhi, gõ vang cửa.

Trong phòng truyền ra tiếng nước rơi, Vi Vân lường trước Liễu Phỉ Nhi ở bên trong, liền đẩy cửa đi vào, đóng cửa lại, thiết lập một kết giới cách âm.

Khuê phòng của Liễu Phỉ Nhi ở cùng với cổ hương cổ sắc cổ xưa còn mang theo một cỗ khí tức đáng yêu, bên trong bày biện rất nhiều đồ chơi nhỏ tinh xảo, chuỗi trân châu, vòng ngọc phỉ thúy, búp bê Mã Não được đặt ở trên khung bác cổ, còn có một vài quần áo trang sức, quần lụa xanh lam, các loại đồ đạc treo ở hai bên.

Trước mắt là một tấm bình phong bằng gỗ lim, chuyển qua bình phong, liền nhìn thấy một thùng tắm lớn, một thiếu nữ xinh đẹp mặt nhỏ đang ngồi ở bên trong, dùng cái thìa gỗ múc nước nóng trong thùng đổ lên người mình, sóng nước trong veo theo nhũ bạch ngọc trắng muốt căng tròn chảy xuống, lại trở lại trong thùng.

Thiếu nữ xinh đẹp trông thấy Vi Vân đi tới, trong miệng hét lớn "A" một tiếng, nói: "Người đâu mau tới đây, có sắc lang..."

Vi Vân đứng bên cạnh thùng tắm, nhìn trái nhìn phải, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc nói: "Ác Lang đâu rồi? Sao ta không nhìn thấy?"

Liễu Phỉ Nhi múc một gáo nước vẩy lên người hắn, nói: "Ngươi không phải là sắc lang sao? Hừ, ca ca xấu xí... nhìn lén người ta tắm rửa."

"Đây là ánh mắt ta quang minh chính đại."

Vi Vân nằm cạnh thùng tắm, hứng thú quét mắt nhìn khuôn mặt đứa bé đáng yêu của Liễu Phỉ Nhi, hơi cụp mắt xuống. Y thấy được bộ ngực của nàng cao vút và đầy đặn, da thịt trắng nõn mịn màng, trắng nõn nõn nà, bất kể là ai nhìn thấy cũng phải động tâm. Phía dưới là một cái bụng trơn nhẵn, còn có một cái huyệt nhỏ như ẩn như hiện mang theo rậm rạp lông đen, âm mao mềm mại chìm nổi ở trong nước.

Hơi thở nặng nề phụt lên mặt Liễu Phỉ Nhi. Nàng nhìn thiếu niên tuấn tú gần trong gang tấc, vui vẻ hẳn lên, đột nhiên một tay nàng kéo lấy cánh tay Vi Vân kéo mạnh một cái. Đúng lúc này, cả người Vi Vân mất đi trọng tâm, đầu hạ chân trên, đổ xuống thùng tắm.

"A... Ô..." Vi Vân hét thảm một tiếng, nửa người trên rơi vào trong nước, nước tắm Liễu Phỉ Nhi từng dùng tuôn chảy vào mũi miệng, gần như sặc sụa.

"Khanh khách... Đáng đời mà, ca ca xấu xa."

Liễu Phỉ Nhi nhõng nhẽo cười lên, hai tay nắm lấy hai chân Vi Vân, đang muốn nhấc bổng gã lên thì bỗng nhiên cảm thấy Vi Vân ở dưới nước nhanh chóng xoay người một cái. Hai người biến thành tư thế đứng đối diện với nhau sáu chín tư thế., Một cái que thịt to dài xé đũng quần, đeo lên mặt Liễu Phỉ Nhi. Nàng "A a" một tiếng, thân thể mềm mại run lên, lại cảm thấy cái lưỡi của Vi Vân che kín cả nàng, một cái lưỡi linh hoạt liếm liếm trên đôi môi đầy lông âm hiểm của nàng.

"A...không cần...thật ngứa..."Liễu Phỉ Nhi cảm thấy cả người mềm nhũn, hai chân ngọc không khỏi buông lỏng, sau đó kẹp chặt lấy đầu Vi Vân đặt lên đùi.

Theo Vi Vân không ngừng liếm láp, Liễu Phỉ Nhi nhất thời tâm tình rối loạn, dục hỏa bốc lên, nhìn cây gậy thịt to lắc lư trước mắt, miệng nhỏ há ra, cái lưỡi non liếm liếm trên mai rùa., Đầu rùa giống như trứng ngỗng hiển nhiên hơi lớn một chút, Liễu Phỉ Nhi mở rộng miệng ngọc, mới nhét trọn cái đầu rùa vào trong miệng, hai huynh muội bọn họ nhất thời cùng nhau liếm dịu nhau, ở trong thùng tắm lớn thưởng thức hạ thể khí của đối phương, hút rất ngon miệng. Lúc này Vi Vân là cố ý muốn Liễu Phỉ Nhi phải cho đẹp mặt., Hắn ta chơi hơn ba ngàn nữ tử tại Tử Nguyệt tiên môn, kinh nghiệm trên giường phong phú, lưỡi lưỡi linh hoạt, đầu lưỡi khiêu khích, lưỡi rêu quét qua, xoay tròn qua lại., Lột rút nhỏ... Dưới sự oanh tạc luân phiên của các loại kỹ xảo, Liễu Phỉ Nhi sao có thể chống đỡ được. Nàng ta không bao lâu liền phát ra một tiếng rên rỉ dài "A", bụng nhỏ co rút, cặp mông vểnh lên lắc lư, cái eo lá liễu cong lên, đôi đùi ngọc gắt gao kẹp chặt lấy đầu Vi Vân, từ sâu trong huyệt nhỏ tuôn ra bọt nước ồ ồ, rồi bị Vi Vân hút vào trong miệng.

Liễu Phỉ Nhi phun ra một cây gậy thịt trong miệng, "A" một tiếng gầm rú, gật đầu tựa sát cạnh thùng tắm. Tinh nhãn mê ly, trong miệng phun ra mùi thơm, mái tóc rối tung sau đầu.

Nước "Rầm rầm" vang lên, cả người Vi Vân từ thùng tắm bay lên, quay người giữa không trung, sau đó quần áo trên người nhanh chóng tỏa ra tinh quang, cả người rơi xuống thùng tắm, bọt nước văng tung tóe, mặt đối mặt với Liễu Phỉ Nhi, cả người cùng ngồi trong thùng tắm. Nhất thời cả người nàng bay lên, thậm chí còn lan tràn ra ngoài, chảy cả ra ngoài.

"Không sao chứ, Phỉ Nhi? Đến đây, ca ca giúp muội kiểm tra thân thể."

Vi Vân ôm thiếu nữ xinh đẹp trước người, nhìn đôi môi anh đào phấn nộn của nàng, cúi đầu hôn.

"A..."

Miệng Liễu Phỉ Nhi hơi phân ra, cảm nhận được Vi Vân liếm liếm môi nàng, đầu lưỡi liền chui vào trong miệng nàng, tìm kiếm lưỡi non của nàng. Nàng cũng vươn lưỡi Đinh Hương ra nghênh đón lẫn nhau, hai đầu lưỡi đụng vào nhau, lập tức như củi khô gặp lửa nóng, hừng hực bốc cháy lên, kịch liệt quấn lấy nhau.

Nữu môi một lúc lâu, hai người mới tách môi ra. Liễu Phỉ Nhi đẩy ngực Vi Vân nói: "Ta đã tắm xong rồi, đi cầm quần áo cho ta."

Vi Vân đứng lên, nhảy khỏi thùng tắm, nắm lấy quần áo trên một bên ghế, suy nghĩ một chút, lại buông xuống váy lụa, chỉ cầm đôi vớ màu lam mỏng manh kia lên, đi tới bên cạnh thùng tắm. Liễu Phỉ Nhi đã ra khỏi thùng tắm, dùng khăn lông lau khô nước đọng trên người, thân thể lả lướt nhanh chóng trắng như tuyết, trước gồ lên, vô cùng mê người.

Không hổ là ngày đông, mới vừa ra khỏi mặt nước đã cảm thấy một luồng khí lạnh từ ngoài cửa sổ ập vào, nhưng bất luận là Vi Vân hay Liễu Phỉ Nhi, đều là cường giả có được tu vi Pháp Tướng, pháp lực cao cường, thân thể đông ấm Hạ Lương, nào có để ý những chuyện này.

"Ca ca, thứ ta muốn là quần áo, tại sao ngươi chỉ lấy một đôi chiếc lưới?" Liễu Phỉ Nhi nhìn ống tơ của Vi Vân, đôi mắt lấp lóe.

Vi Vân nhún vai: "Dù sao mặc cũng phải cởi, ngày mai lại nói, nhanh lên, đợi Tiểu Kim đưa đồ ăn ngon vào."

"Hừ, ca ca xấu xa..." Liễu Phỉ Nhi chu cái miệng nhỏ đỏ hồng lên, giơ chân ngọc trắng nõn lên.

Vi Vân nhẹ nhàng đem đôi tất này nhét vào trên đôi chân của thiếu nữ xinh đẹp, nhẹ nhàng kéo lên, rất nhanh đã kéo tới điểm cuối, vừa vặn đến trên đùi Liễu Phỉ Nhi, lại lên cao là một đoạn đùi trắng như tuyết, sau đó là bộ vị lông đen bao trùm gốc đùi.

Sau khi mặc xong tất, Liễu Phỉ Nhi giang hai tay với Vi Vân.

Vi Vân nhìn nàng nói: "Làm gì vậy?"

Liễu Phỉ Nhi nói: "Ôm lấy ta trên giường nha!"

Vi Vân nói: "Không vội, không vội, trước hết ăn xong bữa tiệc mà Tiểu Kim đã chuẩn bị cho chúng ta lại đi tiếp."

"Vậy ngươi cũng phải ôm ta đến bên bàn chứ."

"Mới đi được mấy bước mà thôi, tự đi được nha."

"Ngươi..."

Liễu Phỉ Nhi một cước đá tới.

Vi Vân ôm lấy chân tay của Liễu Phỉ Nhi, vác cả người nàng lên, đi tới bàn án trong phòng, ngồi xuống ghế hoa lê, ôm thân thể mềm mại xinh đẹp của thiếu nữ vào lòng, vừa hôn môi vừa nói: "Muội muội ngoan của ta, vừa rồi ta cố ý, đương nhiên sẽ ôm muội tới."

Liễu Phỉ Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn nói: "Hừ ~ bại hoại ca ca... "

Hai huynh muội ôm nhau trong chốc lát, Vi Vân bỗng nhiên cau mày nói: "Ồ, sao nha đầu Tiểu Kim này còn chưa tới?"

Đang nói, cửa phòng bị người từ bên ngoài đẩy ra, một cỗ gió lạnh thổi vào, sau đó lại bị đóng lại, một thiếu nữ trẻ tuổi mặc quần lụa mỏng màu vàng nhạt nhảy lên một cái đi đến, trong tay còn bưng một cái khay bạc, phía trên có mấy con cá nướng nóng hôi hổi, mỗi một con đều rất lớn, to bằng cánh tay người trưởng thành, bộ dáng hơn mười cân, là cá bạc chỉ có ở Vân Hồ, mùi vị cực kỳ ngon miệng.

"Chủ nhân, cá nướng tới rồi!"

Tiểu Kim đặt khay lên bàn, cười hì hì ngồi một bên nhìn hai người Vi Vân và Liễu Phỉ Nhi.

Vi Vân nhéo mũi ngọc của nàng, nói: "Làm sao mới đến?"

Tiểu Kim che miệng nói: "A... Chủ nhân, ta không phải trước tiên ăn xong đùi gà mới đến nha!"

Thật sự là nơi này không có ngân hàng ba trăm lượng.

"Lại dám gạt ta, cởi quần ra, ta muốn đánh rắm ngươi. Còn nữa, lần sau đem cả đùi gà tới đây, chủ nhân cũng muốn nếm thử cái chân gà mà ngươi nướng."

"A..."

Tiểu Kim đáng thương đem thân hình nhoáng lên một cái, tại chỗ xoay vài vòng, trên người mặc váy lụa màu vàng nhạt cùng áo lót quần tất cả đều rơi xuống, chỉ còn lại một đôi giày vàng nhạt ở trên đùi, lộ ra nàng trắng như tuyết, thon dài, thân thể thon thả mà linh lung mềm mại, sau đó vểnh lên cái mông tuyết trắng, ngoan ngoãn đi tới bên người Vi Vân.

Một tay Vi Vân nhẹ nhàng vỗ lên cái mông trắng như tuyết của nàng, lập tức xuất hiện từng đợt sóng vỗ mông của nàng, tuy mông của Tiểu Kim không mập nhưng lại rất cao ngạo, trắng như tuyết mà mềm mại, cảm giác cực kỳ tốt.

"Để ta nếm thử tay nghề của Tiểu Kim." Liễu Phỉ Nhi cầm lấy một con cá nướng thưởng thức. Sau khi ăn xong, nàng còn bôi dầu mỡ lên người Vi Vân.

Vi Vân cũng không ghét bỏ, còn kéo miếng cá xuống cho Liễu Phỉ Nhi ăn, khiến cho thiếu nữ xinh đẹp mỉm cười ngọt ngào.

Sau khi ăn xong con cá nướng, Vi Vân lại ôm Liễu Phỉ Nhi đi tới phòng ngủ của nàng, ngồi ở trên giường, Tiểu Kim cũng nhảy dựng lên rồi đi theo vào.

"Kéo rèm cửa lại." Vi Vân dặn dò.

"Ồ." Tiểu Kim kéo rèm cửa lên, sau đó đi đến bên giường.

Lúc này, Vi Vân đã nằm trên giường nói: "Muội muội, vừa rồi muội cho muội ăn cá, bây giờ nhờ muội giúp ta làm ra cái này."

Liễu Phỉ Nhi dùng bàn tay trắng như ngọc sờ lên cây gậy thịt lớn của hắn, hỏi: "Làm thế nào?"

Vi Vân nhìn đôi chân ngọc của nàng khả ái như rác nước màu xanh da trời, trong lòng rung động, nói: "Ừm... Cũng giống như lần đầu tiên ngươi vậy."

Liễu Phỉ Nhi lập tức nhớ tới lúc ở Trường Ninh thành có giao tình với nàng, lập tức hiểu ra, bèn cười nói: "Hừ ~ cũng biết ca ca thích chân người ta, hơn nữa còn là gãi chân vớ."

"Oa, Phỉ nhi thật thông minh, ngươi làm sao mà nhìn ra được?" Vi Vân lười biếng nhìn hắn, một tay chống đầu.

Liễu Phỉ Nhi ngồi ở đuôi giường, vươn đôi chân đẹp ra, một bên đem chân ngọc rơi vào trên thân côn của Vi Vân, nhẹ nhàng ép lên bụng hắn, vừa nói: "Ca ca, những thị nữ tỷ tỷ bên cạnh ngươi, mỗi người ăn mặc trang điểm lộng lẫy, hơn nữa tất cả đều có một đôi đùi đẹp thon dài, mỗi ngày đều mặc những cái vỏ... Hiểu chưa? Ngươi chỉ thiếu chút nữa là khắc mấy chữ "yêu thích vớ và chân giày" lên mặt rồi."

Vi Vân ngụy biện nói: "Không thể, đây chỉ là bọn Cầm Nhi ăn mặc theo thói quen thôi, tỷ như môn nhân Tử Nguyệt tiên môn mỗi người đều mặc tất, đạo lý giống nhau. Tiểu Kim, ngươi cũng đưa chân qua đây."

"Chủ nhân háo sắc a..."

Tiểu Kim đang trần trụi thân thể mềm mại nhảy lên giường, ngồi ở một bên khác của Vi Vân, cũng duỗi ra một đôi chân dài, đôi giày dài màu vàng nhạt như ngọc của nàng, một đôi chân ngọc xinh đẹp tuyệt trần rơi trên mặt Vi Vân, hoạt động lòng bàn chân, nhẹ nhàng ma sát, lướt qua mặt của hắn.

" bổng!" Vi Vân thoải mái hưởng thụ sự hầu hạ săn bắn của hai thiếu nữ, hai đôi chân ngọc, một đôi chân đan chéo trên mặt, thật sự là quá kích thích, hắn vươn tay ra, lòng bàn tay bao trùm ở trên đôi giày đẹp của các nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, cặp đùi bóng loáng đẹp đẽ xúc cảm tuyệt vời, động lòng người cực kỳ, rất nhanh đã có kích động.

"Ca ca, Nhịn của ngươi lớn như vậy, lúc chơi đùa Diệp tỷ tỷ cùng Phi Tuyết tỷ tỷ, các nàng không đau sao?" Liễu Phỉ Nhi vừa dùng một cái tất la cà đùa giỡn đầu rùa cùng gậy thịt của hắn, vừa trêu tức vừa hỏi.

Vi Vân thấy nàng vẻ mặt cười xấu xa, nói: "Các nàng chẳng những không đau, hơn nữa còn nói rất thoải mái, ngươi không phải đã từng gặp qua sao, như thế nào lại biết rõ còn cố hỏi, trong tâm có cái gì?"

"Ta nào có..."

"Muốn bị thao túng thì nói đi, ta cũng không nhất định phải giao đủ đầy đủ mới có thể cắm vào, hiện tại liền có thể nuôi ngươi." Vi Vân nói xong liền chủ động động động động cây gậy thịt, lấy ở trên đôi giày ngọc của Liễu Phỉ Nhi, nước tiểu nhỏ ra chất nhầy trong suốt, đều rơi vào trên vớ.

"Không có! Ta chính là cô nương thuần khiết đó!" Liễu Phỉ Nhi đỏ mặt, dùng ngón tay giơ chân đón đầu Vi Vân.

"A, vị cô nương thuần khiết này, nhu cầu của ngươi rất cao, lần đầu tiên cắm ngươi dữ dội như vậy, ngươi không những không đau, còn sảng khoái như vậy, chậc chậc... nếu đổi lại là Diệp sư tỷ và tỷ tỷ, ta sớm đã không chịu nổi rồi." Vi Vân ngửi thoáng qua đôi chân ngọc của Tiểu Kim trên mặt, mùi ngọc trên giường nhàn nhạt tràn ngập.

"Hừ, không được nói ta như vậy..." Liễu Phỉ Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, một đôi giày ngọc nhanh chóng chụp lấy gậy thịt của Vi Vân.

Liễu Phỉ Nhi di truyền một bộ phận thể chất của Lạc Khinh Trần, đích xác là thiếu nữ tính tình dồi dào. Nhưng nàng đã ngủ say ở phương

diện này, vẫn bị Vi Vân ảnh hưởng, bị thể chất Cửu Dương Tuyệt Mạch của nàng hấp dẫn, có một lần cảm giác thân thể mình có gì đó không đúng, thậm chí còn âm thầm bóp vai một người., Rất muốn tìm một người để trải cấm quả, nhưng lại không muốn quá tỉ mỉ, cho nên liền để mắt tới Vi Vân. Một mặt Vi Vân bởi vì quan hệ giữa Diệp Trầm Ngư và Ngu Phi Tuyết, gần thủy lâu đài, mặt khác bản thân điều kiện của Vi Vân cũng không tồi, hoàn toàn xứng đôi với nàng.

Vi Vân hết sức yêu thích Liễu Phỉ Nhi cùng Tiểu Kim, nhất là thân thể trẻ tuổi hoàn mỹ không tỳ vết của các nàng.

Bất luận là Liễu Phỉ Nhi hay Tiểu Kim, đều là cao thủ pháp tướng tu vi ở tu chân giới. Chẳng những pháp lực cao cường, thân thể cũng được pháp lực tẩm bổ, toàn thân từ trong ra ngoài đều vô cùng mềm mại, kể cả một đôi chân thịt, chân ngọc của các nàng đều trơn bóng mịn màng như thế., Trắng như tuyết hồng nhuận phơn phớt, trong suốt như ngọc, không có chút nào thô ráp, da chết cùng kén dày, đường cong cong cong mềm mại, mềm mại nắm chặt, nhất là ở dưới lưỡi lụa bọc xuống, nhìn qua dễ thương mà dụ hoặc.

Đối với Vi Vân vốn thiên về yêu phụ nữ, ba cùng chén ngọc của Liễu Phỉ Nhi cùng Tiểu Kim quả thực là món ngon đầy ắp, hơn nữa có thể nhấm nháp lặp lại, thưởng thức thế nào cũng không chán ngấy.

Vi Vân hơi hé miệng, Tiểu Kim nhu thuận liền động, một cái nhè nhẹ vớ ngọc chân liền vươn tới, cho hắn nhấm nháp, Vi Vân vươn đầu lưỡi liếm lên, bờ môi cắn một cái ngón chân, đầu lưỡi liếm một cái trên mu bàn chân, không bao lâu trên tay của Tiểu Kim liền xuất hiện từng mảng vết ướt, đều là nước miếng của Vi Vân.

"Chiêm chiếp... đổi một con."

Vi Vân mút ngón chân trong miệng, Tiểu Kim liền đổi một cái tất ngọc chân cho nó liếm, một con khác tiếp tục ma sát mặt nó. Cùng lúc đó Vi Vân còn rất động thân thể đẩy nhẹ hai chén ngọc của Liễu Phỉ Nhi, cao thấp đồng thời kích thích, nhất thời có dục vọng bắn tinh, nó bảo Liễu Phỉ Nhi và Tiểu Kim dừng lại, sau đó đứng dậy bên giường.

"Các ngươi giơ chân lên đi!" Vi Vân nói.

Liễu Phỉ Nhi và Tiểu Kim duỗi ra một đôi tay giơ ra từ trên giường, hiểu ý tiếp tục dùng chân đùa giỡn cây gậy thịt của Vi Vân, hai đôi chén này đều có đôi chân đẹp mê người như thế. Chân ngọc của Liễu Phỉ Nhi hơi thịt một chút, lộ vẻ có chút mượt mà, túi ngọc của Tiểu Kim càng thêm tinh tế tinh tế nhỏ nhắn, giống như tác phẩm nghệ thuật tinh xảo, cả hai đều có thiên thu, chơi rất kích thích tiêu hồn.

Vi Vân động thân thể bên dưới, lần lượt ma sát đôi đũa ngọc của hai thiếu nữ này, đôi đũa thịt xuyên qua Tiểu Kim, đầu rùa đỡ lấy lòng bàn chân của Liễu Phỉ Nhi, không ngừng tiến lên phía trước, một chân ngọc khác của Liễu Phỉ Nhi nhẹ nhàng gảy trứng của hắn, chỉ chốc lát sau, Vi Vân đã chịu không nổi., Vội vàng tăng nhanh tốc độ, sau hơn mười lần đâm vào, cả người cảm thấy mềm nhũn, một cỗ kích thích mãnh liệt tuôn ra toàn thân, ngay sau đó, từng luồng từng luồng dãi từ nhục côn nhanh chóng bắn ra, bắn xuống trên bốn ngón tay ngọc của Liễu Phỉ Nhi và Tiểu Kim, lốm đốm chất lỏng rải rác, trắng đục sền sệt.

"A..." Vi Vân đặt ngón tay ngọc của hai thiếu nữ này ở dưới thân, bao lấy thân côn thịt của mình, duy trì tư thế bất động này, nheo mắt yên lặng lĩnh hội cảm giác thoải mái của Trọc Chi được đôi đũa thịt quấn quanh thoải mái, chờ sau khi hoàn tất bắn xong, mới khẽ buông tay.

"A, xem ra phải đổi vài thứ rồi." Liễu Phỉ Nhi chu miệng nhỏ lên, nhún vai.

Vi Vân nhìn cái miệng đỏ mọng của nàng, miếng thịt mỡ trắng nõn mới bắn xong lại bắt đầu thẳng lên, vừa kéo nàng xuống giường, vừa nói: "Muội muội, muội muốn làm cái miệng nhỏ của muội."

"A nha, không cần, ngươi mới bắn xong, hương vị thật quái lạ, ồ..."

Không đợi Liễu Phỉ Nhi nói xong, nàng đã bị Vi Vân đè xuống, cả người ngồi xổm bên hông nàng, một cái côn thịt thô dài nhét vào

trong miệng nàng, chỉ có thể nhét vào trong một cái đầu rùa màu đỏ tím. Đầu rùa màu đỏ tím nóng hầm hập, chui vào trong miệng Liễu Phỉ Nhi, nhẹ nhàng vụt lên.

"A..." Liễu Phỉ Nhi nhíu mày, khuôn mặt em bé không ngừng lõm xuống. Nàng ngẩng đầu, mắt to sáng lấp lánh như trăng lưỡi liềm, chớp mắt nhìn về phía Vi Vân, dáng vẻ vô cùng đáng yêu.

Vi Vân giảm tốc độ một chút, hai tay vuốt ve trán nàng, nói: "Tiểu Kim cũng lại đây."

Tiểu Kim xuống giường, cũng ngồi xổm trước người Vi Vân. Vi Vân rút thanh xiên thịt trong miệng Liễu Phỉ Nhi ra, để cho hai người vươn lưỡi. Hai cái lưỡi đinh hương đều mềm mại như nhau, ôn nhuận trơn bóng, nhẹ nhàng liếm đầu rùa của Vi Vân. Vi Vân mỗi tay một cái., Vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của hai người, hai thiếu nữ xinh đẹp thì dùng hai găng tay làm côn thịt của hắn, dùng đầu lưỡi liếm liếm đầu rùa của hắn, hai cái lưỡi mềm mại chạm vào nhau, cùng liếm láp đầu rùa, hai cô gái nhìn nhau, đều là cười một tiếng, hai người bọn họ hứng thú nhìn nhau, rất là tán gẫu.

Liễu Phỉ Nhi nói: "Tiểu Kim, bại hoại ca ca sai khiến đệ như vậy, đệ phải trả thù hắn mới được. Để hắn biết đệ không phải người dễ chọc vào...Cái kia, đệ dạy cho đệ một biện pháp."

Tiểu Kim nháy mắt hỏi: "Biện pháp gì?"

Liễu Phỉ Nhi nói nhỏ: "Thừa dịp ban đêm nó ngủ, ngươi nhét tất cả vào trong miệng, bịt miệng nó lại, như vậy nó cũng không dám hô to gọi nhỏ với ngươi nữa."

"A, biện pháp hay, ta nhất định phải tìm cơ hội thử xem!" Tiểu Kim hoàn toàn đồng ý.

Hai người vừa liếm mép tìm hiểu thảo luận như thế nào sửa chữa Vi Vân, hoàn toàn coi như hắn không tồn tại, ví dụ như thừa dịp hắn ngủ, trói hắn lại, nhét vào trong miệng hắn vài cái vớ, hướng trên

người hắn tiểu vào cái tính tình thiếu đạo đức, loại này cũng nghĩ ra được.

Vi Vân nghe được mồ hôi lạnh ứa ra, nói: "Hai vị cô nương, làm phiền một chút, các ngươi nói lặng lẽ một chút được không?"

Liễu Phỉ Nhi nói: "A, ca ca, huynh nghe thấy chúng ta nói chuyện không? Đều tại huynh, không bịt lỗ tai lại được! A..."

Vi Vân không nói một lời, đem đầu rùa nhét vào trong miệng nàng rồi nhanh chóng vụt lên, đầu rùa đâm vào cái lưỡi non của nàng, một mảnh trơn bóng trơn bóng, xúc cảm tuyệt vời, sau khi xử lý được mấy chục lần thì rút ra ngoài., Trong miệng Tiểu Kim tiếp tục rút ra và đưa vào, làm hai thiếu nữ xinh đẹp kêu lên. Vi Vân nhìn hai thiếu nữ xinh đẹp thần phục ở dưới háng của mình, một loại cảm giác tự hào tự tại sinh ra, kích ý tái khởi, đẩy nhanh tốc độ, chỉ chốc lát sau đã ngừng lại, sau đó nhanh chóng rút thịt côn ra.

Hai thiếu nữ xinh đẹp Liễu Phỉ và Tiểu Kim nhìn cây gậy thịt thô to trước mắt. Trong lúc sững người, chỉ thấy từng luồng tinh tương trắng đục bắn ra từ trong mắt nước tiểu, ra sức đập lên mặt các nàng. Hai người vội nhắm mắt, lại bắn thêm nhiều ưu thế nữa., Có con rơi trên mặt các nàng, có con rơi vào trên mắt các nàng, có con rơi ở trên môi các nàng, bởi vì các nàng còn há mồm, bởi vậy mà đầu lưỡi cùng trong miệng cũng rơi xuống không ít. Trong nhất thời, khuôn mặt nhỏ nhắn của hai người lộ ra thập phần dâm đãng.

"S liếm sạch sẽ." Vi Vân đưa thịt côn đến bên miệng các nàng.

Hai thiếu nữ xinh đẹp vươn cái lưỡi mềm mại liếm Vi Vân Quy và chất nhầy trên thân côn, lại liếm lên trên gương mặt xinh đẹp của đối phương, liếm liếm cả nước mắt và mồ hôi trên đó, tiếp theo miệng lại hôn lên nhau, cùng với chất lỏng trong miệng giao hoan lẫn đối phương, bên trong bao gồm oánh của Vi Vân, mồ hôi cùng nước miếng của các nàng, chỉ chốc lát liền bị hai nàng nuốt xuống.

Vi Vân ngồi trên giường, một cây gậy thịt lớn xông thẳng đến hai cô gái, hai cô gái thấy thế lập tức tiến lên.

Vi Vân hai tay ôm lấy ngực trước ngực Liễu Phỉ Nhi nói: "Tiểu Phỉ Nhi, bộ ngực này của con lớn đến thế nào? Thành ra còn lớn hơn cả Chu Diệu Ngữ tiền bối, xem ra lúc nhỏ ăn ngon lắm."

"Muốn ăn không? Không cho ngươi. A..."

Liễu Phỉ Nhi vừa mới nói xong, đã bị Vi Vân bế lên, đặt trên đùi, sau đó cúi đầu xuống, há mồm điên cuồng liếm đôi vú lớn trắng như tuyết của nàng, thịt ngà như tuyết đầy co dãn, đôi đũa đỏ tươi nhỏ nhắn mà xinh đẹp, bị Vi Vân không ngừng ngậm đũa vào miệng. Vi Vân một mực kéo yết hầu của nàng vào trong cổ họng, nuốt từng chút từng chút vào trong ngực của Liễu Phỉ Nhi, nhưng vẫn không thể ăn hết toàn bộ, vẫn còn hơn phân nửa viên ở bên ngoài.

"Chiêm chiếp..."

Hít một hơi như thế, Vi Vân lại bắt đầu hút một con khác.

Tiểu Kim đứng ở phía sau Liễu Phỉ Nhi, dùng Thục nhũ non nớt của mình đè lên lưng nàng, ma sát qua lại.

Liễu Phỉ Nhi ngẩng đầu lên, ôm lấy đầu Vi Vân, cười khanh khách không ngừng: "A... Con trai của ta đang uống sữa của ta, ha ha... Oa nhi tử ngoan, sữa mẫu thân ngon không?"

"Còn muốn chiếm tiện nghi của ta, không có cửa đâu."

Vi Vân nghe vậy, ló đầu ra, ấn Liễu Phỉ Nhi xuống, nhét một cây rắm vào giữa hai vú, nói: "Dùng bộ ngực và cái miệng nhỏ nhắn giúp ta làm thử."

Hai tay Liễu Phỉ Nhi nắm lấy bộ ngực cực lớn của mình kẹp lấy cây gậy thịt của Vi Vân ở giữa rãnh ngực, tròng thịt to dài cọ xát vào giữa bộ ngực to lớn, thịt mềm mại không ngừng đè ép xuống, cọ xát. Liễu

Phỉ Nhi lại vươn cái lưỡi non, lưỡi dài thè ra liếm đầu rùa của Vi Vân, từng cơn khoái cảm như dòng điện tê dại chạy qua thân thể Vi Vân.

Vi Vân ôm đầu Liễu Phỉ Nhi, dưới nhũ giao của nàng thầm sung sướng không thôi, bỗng nhiên nhớ tới Thi Nhi tặng cho nàng áo yếm, hỏi: "Tiểu Phỉ Nhi, bộ ngực lần trước ta đưa cho muội... mặc chưa? Vừa vừa người sao?"

Liễu Phỉ Nhi thu hồi lưỡi non, nói: "Mặc vào, rất có tính cách quần áo, ta rất thích. Đây là quần áo mới của Âm Nguyệt Hoàng Triều năm ngoái, vừa nhìn đã biết là thị nữ của ngươi, hôm nào đó ta đi tìm Phi Tuyết tỷ tỷ đòi vài món." Nói xong lại tiếp tục liếm đầu rùa.

Tiểu Kim nói: "Ta cũng muốn như thế."

Vi Vân quét mắt nhìn Thục Nhũ nhỏ tuổi bằng nắm tay nàng, nói: "Ngươi coi như thôi đi, về sau lớn lên một chút rồi nói tiếp."

"Hừ ~ chủ nhân bất công, một chút cũng không yêu ta."

"Mỗi ngày ta đều cho ngươi ăn chùy, còn nói ta không yêu ngươi, ngươi là người thế nào a."

"Ta rõ ràng chỉ là cái đùi gà, vậy mà ngươi lại kín đáo đưa cho ta, đáng giận!"

"Vậy sao? Ngươi không muốn đồ ngốc à?"

"Là đùi gà!"

"A... Có thể ta nhớ lầm."

Nhũ giao chỉ trong chốc lát, Liễu Phỉ Nhi tha thiết mong chờ nhìn Vi Vân, truyền lại tình dục trong mắt, Vi Vân làm sao nhìn không ra nàng đã đói khát khó chịu bèn kéo nàng lên, nói: "Nào, cho muội muội của ta ăn cơm rồi."

"Hì hì!"

Liễu Phỉ Nhi lè lưỡi, chủ động ngửa mặt nằm ngửa lên giường, tứ chi mở rộng, chờ Vi Vân nhìn chằm chằm vào động thịt của nàng. Phía dưới nàng là một mảng lông đen dày đặc, bao trùm một huyệt mật nhân phấn hồng trơn bóng, nhìn qua thập phần mê người, phía trên đã dâm thủy róc rách, chất nhầy trong suốt từ giữa khe thịt chảy ra, càng hiển lộ ra vẻ dâm đãng, mùi hôi nồng đậm tràn ra chung quanh.

Vi Vân xoay người đè lên thân thể xích lõa của Liễu Phỉ Nhi, rồi dùng gậy thịt nhắm ngay huyệt nhỏ của nàng mà dán lên cửa động, từ trên đầu rùa nghiền nát vài cái đã bị dâm thủy ướt át, sau đó cắm vào trong lỗ, cái mông trầm xuống, phốc phốc một tiếng, nhanh chóng theo sát vào, khe thịt và thân thể khép chặt!

"A... tiến vào rồi..." Liễu Phỉ Nhi cảm thấy Hạ thể căng tràn, phát ra một tiếng rên đầy thỏa mãn, nàng đã mê luyến loại cảm giác bị nghẹn đầy bụng này, chẳng những không thể giải khát, sau này chỉ sợ càng ngày càng khát vọng. Hai tay nàng ôm lấy cổ Vi Vân, mị nhãn như tơ mà nhìn hắn, một đôi chân đẹp nâng lên, đặt ở trước ngực, dùng tâm tư đi ma sát lồng ngực Vi Vân, ma sát một lát rồi lại vòng ở bên hông hắn, kẹp chặt lấy.

"Bộp bộp bộp -- "

Theo Vi Vân vụt tới, trong phòng bắt đầu vang lên tiếng thân thể không ngừng va chạm, Tiểu Kim ngồi ở một bên, giơ đôi giày ngọc của mình lên, không hề dừng lại trên người Vi Vân.

...

Tầng cao nhất của Phù Vân Các, gió mạnh thổi qua cửa sổ, thỉnh thoảng vang lên tiếng thét. Vài con diều hâu đứng trên đỉnh tháp, mắt híp lại, đôi khi trong mắt lóe lên tinh quang, dò xét động tĩnh xung quanh.

Cửa phòng ngủ có bốn phụ nhân xinh đẹp mặc sa y màu lam canh giữ tại chỗ, lưng treo trường kiếm, lưng đeo trường cung, thỉnh thoảng trao đổi đôi câu, bốn người tên là Mai nhi, Lan Nhi, Thanh nhi,

Cúc Nhi, là nha hoàn thân cận của Lạc Khinh Trần, đã theo nàng mấy trăm năm, tuyệt đối tử trung, tu vi đều hết sức không tầm thường, có thực lực Pháp Tướng sơ kỳ, tinh thông kiếm đạo và xạ thuật, chủ tu cũng là công pháp Long Phượng Bổng.

Bên trong phòng, hai nữ thể trần đang ôm nhau nằm ở trên giường, hai người một lên một xuống tư thế, da thịt trắng như tuyết lờ mờ dưới ánh nến mờ nhạt có thể thấy được, trên da thịt có mồ hôi mịn màng, thân thể hai người hơi vặn vẹo, phát ra tiếng hấp thu thu, còn có tiếng rên rỉ "Ừm", a" ngẫu nhiên vang lên.

Hai nữ nhân này chính là Ngu Yên Vũ cùng Lạc Khinh Trần, hai cô gái sau khi Phù Thế chân nhân chết mới dễ dàng làm được. Khi đó Lạc Khinh Trần đúng là thời điểm bi thống, Ngu Yên Vũ an ủi mấy ngày. Vào một đêm nào đó, hai người lăn lại cùng nhau trong phòng ngủ, chống đỡ triền miên, dục tiên dục tử, đều cảm nhận được mỹ diệu của đối phương, cảm nhận được khoái cảm khó tả.

Ngu Yên Vũ lớn lên trong Tử Nguyệt tiên môn, có thiên vị đối với dâm đãng của nữ tử, nhưng nàng cũng không biết tình huống của Lạc Khinh Trần.

Lạc Khinh Trần lại là tiên thiên dâm thể, trời sinh dâm đãng, mà lại phải dâm đãng, chỉ cần có hơn ba ngày không nói dâm, không phải chết thì điên, đây là vấn đề mà ngay cả bản thân nàng cũng không cách nào khống chế thể chất Tiên Thiên. Nhưng Lạc Khinh Trần thích nhất là nam tử, nàng tu luyện tuyệt học Phù Vân phù vân thiên biến huyền công., Có thể biến hóa hình dạng, khi còn trẻ thường xuyên thay đổi hình dạng, câu dẫn nam tử tuấn tú tu chân giới khắp nơi, không có bất kỳ nam tử nào có thể chống lại vẻ đẹp hấp dẫn của nàng, đồng thời cũng vô pháp chống đỡ thể chất dâm đãng của nàng, phàm là nam tử gặp phải xuân đạo, đều sẽ mất đi năng lực có tính., Đồng thời tu vi cũng tổn thất nặng nề, Lạc Khinh Trần vừa mới nổi niềm chán ghét, sau khi chơi xong sẽ giết chết đối phương, tiếp đó lại chuyển sắc mặt nói tiếp, mãi tới khi cô gặp được chân nhân Liễu Thế Quân, năm xưa cũng là một nam nhi xinh đẹp như ngọc lâm

phong, toàn thân đầy chính khí., Là một người có tình có nghĩa, Lạc Khinh Trần bị khí phách của hắn thu hút, thêm nữa lúc đó thanh danh cô âm thầm không tốt —— tu chân giả bình thường tuy không biết, nhưng cường giả cấp bậc thiên vận bát tiên đều rõ ràng rành mạch, các chủ Phù Vân các vì muốn ép buộc hôn sự của cô, từ đó về sau, Lạc Khinh Trần mới thu tâm.

Nhưng mà Phù Thế chân nhân cũng không chống nổi dâm thể bẩm sinh của nàng ta, có một lần phải trốn tránh để nàng ta ngủ say cùng. Lạc Khinh Trần rơi vào đường cùng, liền để cho bốn thị nữ Mai Nhi, Lan Nhi, Trúc Nhi, Cúc Nhi giúp nàng giải quyết nhu cầu của mình., Loại tình huống này kéo dài mấy trăm năm, khiến cho nàng dần dần thích cô gái. Trước đó không lâu, chân nhân đời đời mới chết, Lạc Khinh Trần mười phần bi thống, Ngu Yên Vũ đến an ủi nàng, hai người liền mơ hồ hồ rơi xuống giường, sau đó liền thành lập quan hệ tình dục, cũng bởi vậy, Phù Vân các và Tử Nguyệt tiên môn hiện tại là đồng minh thân thiết.

Giờ phút này, Ngu Yên Vũ đang nằm trên giường cùng Lạc Khinh Trần, liếm láp bắp thịt nhỏ của nhau. Hai người này đều là mỹ nhân đỉnh cấp của tu chân giới, tuyệt đối là quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành, bất luận xuất thân, tu vi..., Năng lực, trí tuệ đều là người nổi bật trong tu chân giới, dung nhan, vóc người, bất kỳ bộ vị nào, đều là đỉnh đầu hoàn mỹ không thiếu. Nếu nói Ngu Yên Vũ là đệ nhất mỹ nhân Thiên Vũ đại lục, Lạc Khinh Trần dù không phải đệ nhị cũng nhất định xếp hạng.

Ngu Yên Vũ Đan mắt phượng, mặt trái xoan, lông lá dài nhỏ, da thịt trắng hơn tuyết, dáng người thon dài, đặc biệt là đôi chân đẹp so với nữ tử bình thường thì dài hơn vài phần, một đôi đũa ngọc như ngà ngọc, ngà đào đỏ hồng, thịt ngà sữa trắng như tuyết., Đáy mông cũng là dạng ống đũa, cao vút mà trắng như tuyết, bên cạnh đùi là một cái lỗ nhỏ trơn bóng không lông, béo tốt mà dày, vô cùng mê người; mà Lạc Khinh Trần, cũng là gương mặt như vẽ, một đôi mắt đẹp đều mang theo mị hoặc thỉnh thoảng mê hoặc người, nàng có một đôi sữa măng cao ngất, bờ mông tròn trịa đầy đặn, đầy đặn., Bên

trong đùi là lông âm nồng đậm, lông dài nửa thước, che lấp hạ thể tươi đẹp màu mỡ kia của nàng. Phía dưới thân nàng có ba cái lỗ thịt, ngoại trừ huyệt bình thường, nước tiểu và lỗ đít trên người nàng cũng tương đương với tiểu huyệt, thể chất kia đặc thù, khiến cho nàng dù ăn đồ ăn, cũng sẽ không bài tiết và bài tiết là được., Đều chuyển hóa thành nguyên khí, ba cái động thịt kia đều hẹp dài ôn nhuận, chỉ có thể tiết ra dâm thủy. Bất kỳ kẻ nào chỉ cần khiêu khích một chút, thân thể của nàng sẽ bị kích thích đến phát sóng. Nhất là nam tử, sau đó tiết ra dâm thủy, ngăn không được, ở trong thế giới Lạc Khinh Trần, dương tình vui vẻ như ăn cơm, mỗi ngày đều không thể thiếu.

Trong lúc Lạc Khinh Trần tham lam mút đôi môi nhỏ của Ngu Yên Vũ, Ngu Yên Vũ cũng đang liếm huyệt mật của Lạc Khinh Trần, lúc này trên bờ môi mật của Lạc Khinh Trần không có lông gì rõ ràng, đây là lúc bị Ngu Yên Vũ dùng pháp lực xóa đi, nàng cảm thấy lúc liếm huyệt thì lông quá nhiều không tốt, cho nên xóa đi, như vậy mới dễ liếm mút và mút vào.

Trên thực tế Lạc Khinh Trần cũng thường xuyên xóa đi lông âm của mình, nhưng lại rất bất đắc dĩ. Chỉ cần cách một đoạn thời gian ngắn, thì lông của cô sẽ lại dài thêm khoảng nửa thước, đây đều là đặc tính của dâm thể Tiên Thiên.

"Chiêm chiếp..."

Hai người liếm tiểu huyệt của đối phương, Ngu Yên Vũ hấp thu sóng dữ càn quấy trong tiểu huyệt Lạc Khi Trần vào trong miệng nuốt xuống, bỗng nhiên mày ngài nhíu lại, hơi dừng lại.

Lạc Khinh Trần lập tức vặn vẹo thân thể mềm mại, dùng huyệt nhỏ ma sát mặt cô, hỏi: "Sao vậy, sư tỷ?"

Ngu Yên Vũ cũng không trả lời, chỉ giơ một bàn tay ngọc lên, vẽ một vòng tròn trên không trung, vòng tròn này nổi lên ánh tím, giống như vầng trăng sáng. Sau một cái chớp mắt, trên bề mặt xuất hiện quang ảnh, là một bức tranh., Cũng ở bên trong một phòng ngủ, một thiếu

niên tuấn tú đang nằm trên giường, ra sức lay động thân thể thiếu nữ dưới thân, thiếu nữ vẻ mặt dâm đãng, tiếng gầm liên tục, bên cạnh còn có một thiếu nữ thon thả đáng yêu dùng tất ngọc cọ xát trên mặt thiếu niên.

Lạc Khinh Trần tập trung nhìn vào, lập tức thân thể mềm mại hơi chấn động, nói: "Hai tên vô liêm sỉ này..."

Hình ảnh trong đó chính là Vi Vân và Liễu Phỉ Nhi, Ngu Yên Vũ có tu vi Độ Kiếp, tâm thần có thể cảm ứng được Thiên Đạo, ngẫu nhiên tiến vào trạng thái Thiên Nhân hợp nhất có thể thu hết tất cả gió thổi cỏ lay xung quanh vào trong tai, kể cả kết giới cũng không ngăn được. Vừa rồi chính vì vậy mà cảm ứng được tầng dưới kia, trong hình ảnh Vi Vân và Liễu Phỉ Nhi đang hợp thể giao hoan, liền dùng pháp thuật hiển hiện ra, chia sẻ với Lạc Khinh Trần để quan sát.

Ngu Yên Vũ nói: "Chuyện không thể tránh khỏi."

Lạc Khinh Trần nói: "Khi nào thì Chính Ma đại chiến kết thúc, làm xong hôn sự của hai người bọn họ."

Ngu Yên Vũ thản nhiên nói: "Cho dù chính ma đại chiến chưa kết thúc, cũng có thể làm tương tự. Mấu chốt là đệ tử của Bạch Miểu - Diệp Trầm Ngư cũng ở cùng một chỗ với hắn. Đến lúc đó ai làm lớn, ai làm nhỏ, đây đúng là vấn đề."

Lạc Khinh Trần lắc đầu nói: "Vân Nhi cũng thật là... lưu tình khắp nơi, thế này làm sao được."

Ngu Yên Vũ thở dài: "Cái này không tính là gì, ta nói cho ngươi một chuyện..."

"Cái gì?" Lạc Khinh Trần tò mò đứng dậy, đổi hướng, cùng Ngu Yên Vũ nằm với nhau, cùng dùng một cái gối.

Ngu Yên Vũ ôm lấy cơ thể mềm mại đẫy đà trắng như tuyết của nàng, nói: "Hắn và Phi Tuyết cũng ngủ chung."

"Cái gì?!" Lạc Khinh Trần nghe vậy thì khiếp sợ, có chút khó có thể tin.

Mặc kệ sắc mặt một người tốt đẹp như thế nào, làm sao mà phát ra sóng to gió lớn. Theo lý thuyết thì những mối quan hệ này đều phát sinh cùng người khác, nhưng giống như Vi Vân vậy, cùng tỷ tỷ ruột hợp thể giao hoan với nhau, quả thực hơi quá mức, quả thực bỏ qua quan niệm thế tục, làm rối loạn luân thường. Nếu như để cho người ngoài biết được, thì chắc chắn đã bị vạn phu chỉ ra rồi, sau này cũng không cần quá đáng, căn bản không có mặt mũi gặp người.

Ngu Yên Vũ nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Lạc Khinh Trần, hôn lên khuôn mặt tuyệt mỹ của cô, cười nói: "Chẳng phải ngươi tự xưng là trăm ngàn ma nữ à, sao ngay cả điều này cũng không chấp nhận được?"

Lạc Khinh Trần trả lời: "Không phải ta không tiếp thu được, ta đang kinh ngạc. Ừm... Nói thật nhé, ta thấy hai người bọn họ hôn nhau, cảm giác đặc biệt kích thích, hình như khi còn trẻ, đêm nay cô phải theo ta đến hừng đông mới được."

Ngu Yên Vũ mỉm cười nói: "Có lần nào ta không theo ngươi đến hừng đông... Ta thấy bộ dạng hai người bọn họ cũng rất thú vị."

Hai tuyệt sắc mỹ nhân nhiệt độ cơ thể đều đang sôi lên, nóng bỏng vô cùng, hai người ôm thật chặt lấy nhau, nhìn hình ảnh lộ ra trong phạm vi trăng sáng, ma sát thân thể đối phương.

"Ừ..." Lạc Khinh Trần đột nhiên nói: "Nói cho ngươi một bí mật."

"Nói đi."

"Ta..." Lạc Khinh Trần liếm môi anh đào của mình, mỉm cười nhìn mỹ nhân tuyệt sắc trước mặt: "Ta muốn cùng Vân Nhi lên giường."

Ngu Yên Vũ nghe vậy, thân thể mềm mại chấn động, vội nói: "Không được, ngươi sẽ hút khô hắn."

Lạc Khinh Trần nhún vai nói: "Xem ra dọa ngươi đấy, ta chỉ nói một chút thôi, chỉ là một ý nghĩ, cũng không phải thật sự muốn làm, yên tâm đi, hắn cũng là nhi tử của ta, sao ta có thể hại hắn được."

"Biết là tốt rồi."

"Hỏi ngươi một chuyện." Lạc Nhiễm Trần lại nói.

"Cái gì?"

Lạc Khinh Trần cười xấu xa nói: "Ngươi thấy con trai mình trống rỗng, trông thấy nó vui vẻ với người khác thì có cảm giác gì?"

"Sư tỷ... Ngươi quá xấu rồi."

"Nói một chút đi, dù sao trừ chúng ta ra, cũng không có ai biết được."

Ngu Yên Vũ trầm ngâm nói: "Ta cũng nói không đúng... Tựa hồ rất hưng phấn, cảm giác rất kích thích, nhưng lại cảm thấy như vậy không tốt... Vạn nhất bị người ta biết được, môn chủ của ta cũng không cần làm, danh dự vạn năm của Tử Nguyệt tiên môn cũng sẽ vì vậy mà bôi lên một chút vết bẩn, haizz."

"Ha ha, ngươi lại có cách đối với nhi tử của mình, ta thật sự hổ thẹn không bằng. Không để người ta biết được, không phải là được rồi sao?"

"Cái này... Không phải ta có ý với hắn... Ta... không nói nữa."

Trong lòng Ngu Yên Vũ vẫn cảm thấy hơi giãy dụa, có chút mâu thuẫn.

Nàng cũng không có nói ra nội dung chính là, nàng và Vi Vân ở cùng một chỗ, sẽ có sự hưng phấn mãnh liệt, rất khát vọng cùng hắn phát sinh một chút quan hệ vượt quá mẫu tử, vượt qua luân thường hành vi, đây là một loại bản năng đến từ thân thể, nhưng nàng biết như vậy là không đúng., Cũng may nàng pháp lực cao cường, có thể

mạnh mẽ ngăn chặn loại phản ứng này, nhưng tiềm thức sâu trong tâm linh lại có một thanh âm đang nói với nàng, thoải mái đi làm đi, tận tình hưởng thụ đi, cho dù được thiên phu chỉ điểm, có cái gì ghê gớm đâu...

Ngu Yên Vũ vứt ý niệm này đi, nhìn giai nhân trước mắt, hôn lên môi cô.

"Ừm..." Lạc Khinh Trần đáp lại hôn nàng.

Hai đại mỹ nhân tuyệt sắc ôm nhau, lăn qua lăn lại trên giường, tận tình quấn miên, thỉnh thoảng truyền ra tiếng rên rỉ uyển chuyển, tiếng gầm dễ nghe.

Trong một khu khuê phòng khác, hai cỗ nhục thể vẫn đang chống đỡ triền miên, Vi Vân đặt ở trên thân thể trắng như tuyết của Liễu Phỉ Nhi, dốc sức liều mạng nhún nhảy thân thể, đâm sâu vào huyệt thịt to dài của thiếu nữ xinh đẹp. Đầu rùa lần lượt va chạm đoàn thịt mềm như hoa kia, không ngừng kêu Liễu Phỉ Nhi, một đôi đồ hoàn mỹ hiện lên ở bên hông Vi Vân, cong người lên, động đậy, chủ động dung hợp hắn lại.

Bảo huyệt của hồ lô như ý của Liễu Phỉ Nhi không phải là loại bình thường, trong động có một cái vòng nhỏ, xuyên qua một miệng hang nhỏ, lại xuyên qua một vòng thịt hẹp dài, rồi lại tiến vào một không gian khác, bên trong tràn đầy tầng tầng lớp lớp thịt mềm mại, nếp nhăn của thịt mềm rõ ràng, co dãn mười phần như ý, có thể chủ động hút vào những cây gậy bằng thịt nhỏ nhắn, cũng có thể căng ra dung nạp những cây gậy thịt thô dài như ý, đây chính là chỗ tuyệt diệu của bảo huyệt bảo hồ lô như ý.

Trần căn của Vi Vân nếu không phải cường hóa, sau khi tiến vào tiểu huyệt của Liễu Phỉ Nhi, không bao lâu hắn đã bắn tinh rồi. Trước mắt hắn đã rút ngắn mấy ngàn lần vào hang động mật cơ này, cũng kích thích toàn bộ, cũng may đã đem Liễu Phỉ Nhi làm cao trào, dâm thủy không ngừng chảy ra, còn tiết ra mấy lần âm tinh, đã có thể bắn ra rồi.

Lần này Vi Vân cùng Liễu Phỉ Nhi hợp thể giao hoan, cũng không mãnh liệt như lần đầu tiên, nhưng lại không ảnh hưởng đến khoái cảm. Loại không khí ấm áp này, mười phần tốt đẹp, ôn nhu có diệu dụng dịu dàng, mãnh liệt có kích thích mãnh liệt, hai người đều bắt đầu khởi xướng tình dục đỉnh phong.

Vi Vân vừa mạnh mẽ đưa tiễn, vừa nói: "Đánh chết ngươi... R tao nhã bức muội muội... Đánh chết ngươi... Tiểu Phỉ Nhi của ta..."

Thân thể mềm mại của Liễu Phỉ Nhi bị làm đến mức không ngừng lay động, đôi mắt đẹp của nàng nhìn chăm chú vào trên người thiếu niên, miệng rên rỉ: "A...A... a... Ah... chọc vào hang động của ta... A a... Gã bại hoại ca ca... Ta hận ngươi muốn chết... A a a a a a a a..."

Bên cạnh, ngón chân của Tiểu Kim cũng không ngừng ma sát trước ngực và sau lưng Vi Vân, mang đến trận trận kích thích.

"Bộp bộp bộp..."

Lại liên tục rút tiễn mấy chục lần, Vi Vân đột nhiên đem gậy thịt xuyên vào trong mi tâm Liễu Phỉ Nhi, thẳng đến chỗ sâu trong tử cung, đội thật sâu vào bên trong, sau đó dừng lại bất động, bắt đầu bắn tinh!

"A..."

Cùng lúc đó, Liễu Phỉ Nhi cũng phát ra một tiếng gầm thét, đôi mắt đẹp mở to, cả người bắt đầu run rẩy kịch liệt, eo Liễu hơi cong lại, bụng co lại, trong huyệt nhỏ là những miếng thịt mềm mại quấn chặt lấy thân thể Vi Vân, thỉnh thoảng run rẩy vài cái, âm tinh phun lên đầu mai rùa, thuận theo mỏm núi nhỏ ồ ồ chui ra.

Hai huynh muội nhìn nhau chăm chú, ôm nhau bất động, duy trì tư thế đi sâu vào thế này, ước chừng qua thời gian một chén trà nhỏ, Vi Vân mới chậm rãi rút ra một cây côn thịt.

"Ba..."

Đầu rùa vừa rời khỏi cửa huyệt, bên trong huyệt nhỏ của Liễu Phỉ Nhi liền phun ra một luồng sóng nước lớn, giống như là tiểu tiện tiểu vậy, phun thẳng vào trên bụng cùng bụng của Vi Vân, sau đó lại rơi xuống giường, bãi nước đọng lại dính đầy mùi khét lẹt, tràn ngập sóng bụi mà dâm dục.

Vi Vân nằm bên cạnh Liễu Phỉ Nhi, Tiểu Kim cũng ngoan ngoãn nằm xuống, nằm ở bên kia Vi Vân. Vi Vân một tay ôm lấy một thiếu nữ xinh đẹp, một thân cây gậy thịt vừa cứng vừa cứng, rất ôn tồn với các nàng.

...

168

Chương 16 chia rõ giới hạn.

Đại điện sơn môn Thiên Long thần giáo.

Giáo chủ Tống Chung khoác áo bào đen, tay cầm một cây cờ dài màu đen, đứng ở cửa đại điện, nhìn bông tuyết trên trời không ngừng rơi xuống, thở dài, xoay người đi vào trong điện.

Tam đại Ma giáo liên hợp xây dựng Thiên Long thần giáo, đóng quân tại vị trí phía bắc Vân Châu cùng Vạn Lý Huyết Hà, nơi hai bên giao giới, mấy ngọn núi xung quanh đều bị Ma giáo chiếm cứ, vận dụng mười vạn nhân tộc lao lực, dời núi qua khe núi, mệt chết hơn phân nửa, bỏ ra thời gian mấy tháng xây xong.

Những kẻ không bị mệt chết kia đều trở thành món ăn trong bụng giáo chúng Ma giáo. Thế thì thôi, những người này sau khi chết oan hồn không tiêu tan, còn chưa kịp tiến vào Cửu U Minh giới đã bị Tống Chung bắt được, luyện vào trong pháp bảo Vạn Quỷ Phiên của hắn, trở thành khôi lỗi trong Vạn Quỷ Phiên, thê thảm vô cùng.

Giờ phút này, trong đại điện đã ngồi rất nhiều người, đa số đều là trưởng lão của tam đại Ma giáo, còn có cả tam công tử Ma đạo. Ngự Châu nương nương, Nghiêu Qua, Ân Thất, Ma giáp, Ma toán, Ma Ngọc, Huyết Man, Huyết Sát... vân vân..., Tất cả đều ở trong nhóm. Hôm qua, mọi người giết được đám người dược lão nhân, lại chạy thoát được Vi Vân, chết mấy vị trưởng lão, ngay cả thủ tịch trưởng lão Tiết Hải của Huyết Thần giáo là đều chết hết, thật sự là tổn thất thảm trọng. Lúc mọi người chạy tới Thiên Long Thần Giáo, giáo chủ tam đại Ma giáo đều đã rời đi, đặc biệt là giáo chủ Tuyền Thai ngọc của Thiên Ma giáo, lấy được lá cây trẻ con, hắn tính đem cây này luyện chế thành pháp bảo, cần bế quan một thời gian ngắn.

Tống Chung ngồi xuống, nhìn quét mọi người, sau đó chậm rãi nói: "Ma toán đạo hữu tính toán chuẩn như vậy, vốn tưởng rằng tương lai

có thể một lưới bắt hết, không ngờ vẫn chạy được mấy người. Hơn nữa phe ta cũng tổn thất nhiều người như vậy, quả thực là một chuyện khiến người ta tiếc nuối."

Ngự Châu nương nương nói: "Như thế nào, lần này không trách ta sao? Ta cũng không đi cứu tiểu tử Nhân tộc kia. Nhìn từng người các ngươi đi, nhiều người như vậy còn ngăn không được nhiều trưởng lão như vậy, lại chết nhiều người như vậy, thật là làm người thất vọng! Các ngươi ngay cả dược lão nhân cũng giết, đổi lại là ta, nhất định thu hắn làm của riêng, giam giữ lại, giúp Thần giáo ta luyện đan, vừa không đến mức tổn thất nhiều trưởng lão như vậy, còn có thể vô duyên vô cớ được một hậu viện cường đại, các ngươi ngu muội!"

Bởi vì trước đây mọi người đã tìm giáo chủ tam đại Ma giáo cáo trạng, nói Ngự Châu nương nương thiên về tư Vi Vân, ba vị giáo chủ liền tìm Ngự Châu nương nương nói chuyện, gây áp lực với nàng, còn ra lệnh cho nàng trong thời gian ngắn không được rời khỏi Thiên Long thần giáo, cần phải canh giữ ở chỗ này, không được đi ra ngoài.

Điều này làm cho Ngự Châu nương nương cực kỳ phẫn nộ, nhưng lại không thể làm gì.

Lần này mọi người vây công Vi Vân thất bại, Ngự Châu nương nương nhất thời thấy đan xen, mở miệng châm chọc, vả lại nàng còn muốn che chở cho Vi Vân, tìm lý do - là muốn thu phục để cho mình sử dụng.

Huyết Man tay nâng Âm Sơn Quỷ Tỳ, yêu quý mà vuốt ve pháp bảo của mình, một tiếng cũng không nói, lúc này tâm tình hắn rất sung sướng, bởi vì có được một kiện pháp bảo tâm lý cân bằng, mặc kệ người khác nói như thế nào, hắn đều không để ý, lợi ích mới là người thứ nhất.

Ma Ngọc Mị Nương cười nói: "Hỏa khí của ngự châu tỷ tỷ hà tất phải lớn như vậy, tốt xấu gì chúng ta cũng nên giết một cường giả độ kiếp, lại còn nhận được một kiện pháp bảo, xem như kiếm lớn đây."

Nàng vuốt vuốt thanh Tiêu Dao kiếm đoạt được từ tay dược lão nhân, vẻ mặt đắc ý.

"Rối kỹ nữ, ai là tỷ tỷ của ngươi, ngươi không đủ tư cách để nói chuyện với ta!"

"Ngươi..."

Ma ngọc giận dữ và xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt, Ngự Châu nương nương trước mặt nhiều người như vậy làm cho nàng lúng túng, trong lòng sớm đã hận nàng đến chết, mị nhãn lấp lánh ánh sáng, sát ý liên tục.

Ngự Châu nương nương cũng không phải là cực độ chán ghét nàng, Ma Ngọc ở trong Ma tộc là một mỹ nhân —— đối với Ma tộc mà nói, diễm danh ở bên ngoài, cùng rất nhiều Ma giáo trưởng lão, thậm chí tam đại giáo chủ đều lây dính, điều này cũng không có gì, mấu chốt là Ma Ngọc là một tên tiểu nhân dối trá không đồng nhất, trước mặt người nói tốt, sau người chửi bới đủ kiểu xấu xa., Không ít lần chửi bới Ngự Châu nương nương trước mặt tam đại Giáo chủ, Ngự Châu nương nương kể lại tất cả đều rõ mồn một không có chứng cứ, nhưng nàng đối với việc Ma Ngọc gọi nàng là "Tỷ tỷ", thầm mắng "khà phụ" của nàng ta là cực kỳ thống hận, trong mắt nàng ta, Ma Ngọc quả thực chính là đồ đê tiện, tiện khi trở về căn bản không xứng được xưng tỷ muội với nàng.

Huyết Thần giáo cũng có một nữ trưởng lão gọi là Huyết tham, nhưng Huyết tham chỉ là vô cùng tham lam mà thôi, còn không đến mức làm cho người ta chán ghét như Ma Ngọc, chỉ là đại cường giả của Ma giáo đa số đều là nam tử, tam đại Ma giáo cộng lại chỉ có ba nữ trưởng lão, cho nên Ma Ngọc cũng sống không tệ.

Ma giáp nói: "Lần này thất bại, chủ yếu vẫn là trách Huyết Man đạo hữu, vội vã đoạt pháp bảo, không cố hết sức."

Huyết Man vội vàng nói: "Sao lại trách ta được? Cái này thuần túy là các ngươi tính sai, không ngờ lão già kia lại khắc trận pháp lên

người, giết thế nào cũng không chết, nếu không phe ta cũng sẽ không chết!"

"Được rồi."

Tống Chung khoát khoát tay, nói: "Chuyện này bỏ qua, đừng nhắc lại nữa. Thi thể của Dược lão nhân có giữ lại hay không?"

Ma giáp nói: "Đã chia năm xẻ bảy, tàn tạ không chịu nổi."

Tống Chung nói: "Ý của Giáo chủ là, đưa một phần đại lễ cho Dược Vương Tông, đưa thi thể của Dược lão nhân đến Dược Vương Tông. Tuy rằng thi thể tàn phá, chỉ cần đầu lâu vẫn còn là được."

"Đầu cũng vỡ."

"Vậy... Vậy thì tùy tiện góp một ít thi thể đem tặng đi."

"Được, ta lập tức phân phó người phía dưới đi làm."

"Giáo chủ kêu chúng ta mau chóng tiến vào lãnh địa chính đạo. Ba vị giáo chủ vừa đi, giáo chủ Nghiên mực đã bế quan, Kim Giao giáo chủ đã tới Quan Diệu tông, Huyết Tổ đã đi Đại Phật Tự, tất cả đều đang xuất lực vì thần giáo ta, chúng ta cũng không thể thất lễ."

Ma giáp hỏi Tống Chung: "Sư đệ, tình hình bên này thế nào rồi?"

Tống Chung nheo mắt nói: "Gần đây tiên hiệp đồng minh của chính đạo thay đổi minh chủ, lấy Đại Thiên Tăng Vương và Thiên Cơ Tử cầm đầu, tổng cộng có hơn tám trăm tông môn lớn nhỏ. Cường giả như rừng, đang đóng quân cách nơi này hơn trăm dặm. Ta thấy bọn họ cũng định dựng một chỗ ở đó, làm cứ điểm đến công kích thần giáo ta, khí thế hung hăng, ngược lại cũng không thể khinh thường."

Ma giáp cười lạnh nói: "Nếu bọn chúng dám đến, bọn ta dám chôn."

Thiên Long thần giáo bố trí ba tòa đại sát trận, trận pháp chồng chất, có qua lại không về, cho dù Đại Thiên Tăng Vương và Thiên Cơ Tử

có ngốc đến đâu cũng không thể xông vào chịu chết được.

Tống Chung nói: "Chúng ta nghi binh một phen, mỗi ngày quấy rối, nhưng không nên chủ động tấn công, tránh tạo thành tổn thất quá lớn. Chờ đến khi bọn hắn mệt mỏi và lười biếng, lại phát động tập kích, đánh hắn trở tay không kịp!"

"Biện pháp hay!"

...

Ba ngày sau, Phù Vân các.

Trên mặt hồ Vân Hồ kết một tầng băng thật dày.

Trên mặt băng, thân hình hai nữ tử đang chạy vội ở phía trên, thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười như chuông bạc. Một tháng hai mắt đẹp, đồng nhan cự nhũ, một thân váy lam, còn có một cái dáng người thon thả, một bộ lụa mỏng màu vàng nhạt, chính là Liễu Phỉ Nhi cùng Tiểu Kim, hai nữ tử đang vui đùa đùa giỡn, quên cả trời đất.

Trên mặt băng, Vi Vân đang ngồi xổm ở phía trên, ống tay áo, dùng Quang Tủy Kiếm đâm vào mặt băng, đến khi xuất hiện một cái hố băng mới thu hồi pháp bảo, duỗi tay ra, thông qua lỗ băng tìm kiếm trong hồ mây thật lâu, cuối cùng ánh mắt vui vẻ, từ bên trong lôi ra một con cá.

Hắn dự định kiếm một bữa cá nướng mùa đông để ăn.

Nhưng vào thời khắc này, trước mắt bỗng nhiên hoa lên, một mỹ nữ váy lam vểnh mông rơi xuống người hắn. Vi Vân vội vàng không kịp chuẩn bị, lập tức té nhào cùng đối phương. Răng rắc một tiếng, mặt băng bị lực quá nặng mà vỡ vụn, hai người rơi vào trong Vân Hồ nước!

"A..."

Nước hồ tập kích vào cơ thể, Vi Vân cảm thấy toàn thân mát lạnh, vội vàng vận chuyển pháp lực ném con cá màu bạc trong tay đi, sau đó bắt lấy thiếu nữ lao ra khỏi mặt nước, đáp xuống bên hồ.

"Phỉ Nhi, ngươi..." Vi Vân trừng mắt nhìn Liễu Phỉ Nhi. Vất vả lắm hắn mới bắt được cá, lại bị nàng ta làm một trận như vậy đánh cho trôi mất dạng.

"Làm gì? Cũng không trách ta." Liễu Phỉ Nhi lộ vẻ vô tội.

"Không trách ngươi trách ai?"

"Ta không cẩn thận trúng lôi kích của Tiểu Kim, thân thể có chút tê dại, mới không cẩn thận ngã xuống đấy..."

"Tiểu Kim!"

Vi Vân trừng mắt với Tiểu Kim Nộ đang uyển chuyển nhảy múa trên mặt băng.

"A, chuyện này không liên quan đến ta..."

Tiểu Kim nghe thấy hắn kêu to, co cẳng bỏ chạy, đảo mắt đã không thấy bóng dáng.

Giờ phút này, bỗng nhiên có một đạo cầu vồng bán trong suốt từ trên trời giáng xuống, rơi vào đại điện Phù Vân các, hóa thành mấy đạo nhân, không nói hai lời liền đi vào bên trong.

Vi Vân và Liễu Phỉ Nhi vừa nhìn đã biết là người của Quan Diệu Tông đã đến.

"Chúng ta đi xem thử."

"Là người của đồng minh."

Vi Vân và Liễu Phỉ Nhi vừa dùng pháp lực để bốc hơi, vừa đi về phía đại điện.

Trong đại điện, Thiên Cơ Tử ngồi trên ghế khách, sau lưng là mấy đệ tử Quan Diệu tông.

Lạc Khinh Trần ngồi tại ghế chủ vị, bên cạnh còn ngồi Ngu Yên Vũ, hai đại mỹ nhân của tu chân giới ngồi cùng một chỗ, mắt ngọc mày ngài, dáng vẻ như mông to sữa tươi tốt, cực kỳ xinh đẹp động lòng người, khiến mọi thứ xung quanh đều ảm đạm phai mờ.

Vi Vân và Liễu Phỉ Nhi đi đến, mỗi người đứng sau lưng Lạc Khinh Trần và Ngu Yên Vũ.

Thiên Cơ Tử uống một ngụm trà, đầu tiên là quét mắt nhìn Vi Vân một cái, sau đó ánh mắt rơi lên người Ngu Yên Vũ, nói: "Là như vầy, Ngu môn chủ, Lạc các chủ, hai vị cũng biết, hôm nay tiên hiệp đồng minh của chúng ta đã tập kết lực lượng, đóng quân tại Đại Thanh Sơn phía bắc Vân Châu., Tương đối giáp với Thiên Long thần giáo của Đại Hắc Sơn cách đó trăm dặm, mấy ngày nay Thiên Long thần giáo một mực có ý đồ tiến công đồng minh, nhưng đều bị các vị đạo hữu đánh lui, vì ổn định trận tuyến, sau khi ta và tăng vương thương nghị, quyết định xây dựng một tòa hành cung ở Đại Thanh Sơn, dùng làm nơi đóng quân của tiên hiệp đồng minh chúng ta, việc này cần hai vị đại lực ủng hộ mới được, ví dụ như điều động nhân thủ, cung cấp chút tài nguyên hỗ trợ linh tinh."

Ngu Yên Vũ nghe vậy, chỉ khẽ cười lạnh.

Kiến tạo hành cung? Tấn công Thiên Long thần giáo? Liên quan gì đến ta?

Lạc Khinh Trần cũng mím môi không nói gì.

Thiên Cơ Tử thấy hai người không nói gì, lại nhìn về phía Ngu Yên Vũ nói: "Đúng rồi, Ngu môn chủ, bây giờ tất cả các đại tông môn đều hội tụ ở Đại Thanh Sơn. Tử Nguyệt tiên môn các ngươi xếp hạng ba đại tông môn chính đạo, dù sao cũng phải phái người tới, chẳng lẽ là vì bị chọn làm minh chủ nên trong lòng có oán khí, không muốn phối hợp? Cái này chỉ sợ không thích hợp lắm?"

Ngu Yên Vũ vẫn không để ý tới hắn, chỉ nói với Vi Vân: "Con trai, xoa bóp vai cho ta."

"Vâng, mẹ." Vi Vân đưa tay xoa vai cho Ngu Yên Vũ.

Ngu Yên Vũ híp mắt phượng, hưởng thụ sự vuốt ve của con trai mình.

Lạc Khi Trần lại mỉm cười ôn nhu: "À, Thiên Cơ Tử tiền bối, quên báo cho ngươi, Phù Vân các chúng ta và Tử Nguyệt tiên môn đã rời khỏi tiên hiệp đồng minh, cho nên, liên minh đồng minh tiên hiệp các ngươi có chuyện gì cũng không liên quan tới chúng ta, không cần phải tới cửa thương thảo. Đương nhiên, nếu ngươi khát nước, trà của Phù Vân các chúng ta vẫn có, bất cứ lúc nào cũng có thể chiêu đãi tiền bối. Vân nhi, rót trà cho tiền bối."

"Được rồi."

Vi Vân bưng ấm tử sa lên, rót cho Thiên Cơ Tử một chén nước, tràn đầy, gần như tràn ra ngoài.

Đây là ý tứ tiễn khách.

Vi Vân trở lại sau lưng Ngu Yên Vũ, nói: "Thiên Cơ Tử tiền bối, vãn bối cả gan hỏi một câu. Vừa rồi ngài nói Tử Nguyệt tiên môn đứng trong top ba, xin hỏi vị trí thứ nhất và thứ hai là tông môn nào?"

Đổi lại lúc khác, Thiên Cơ Tử sẽ nói, đứng đầu Đại Phật Tự của Đại Thiên Tăng Vương, hắn đứng thứ hai trong Quan Diệu Tông, nhưng hiện tại hắn đã không còn tâm trạng như vậy!

Lạc Khinh Trần lại nói Phù Vân các và Tử Nguyệt tiên môn đều rời khỏi thế giới tiên hiệp đồng minh, đây chẳng khác nào đang vả mặt hắn!

Đã không có hai thế lực đứng đầu chính đạo của chính đạo thất tông và Tử Nguyệt tiên môn, thế lực tiên hiệp đồng minh chắc chắn sẽ tổn

thất rất lớn, xác xuất công phá Ma giáo sẽ giảm xuống rất nhiều. Hắn vốn tưởng rằng làm phó minh chủ tiên hiệp đồng minh, là có thể hiệu lệnh chính đạo quần tiên, các đại tông môn giá lâm trên đầu các nàng, ra lệnh cho các nàng, vênh mặt chỉ trỏ, hất hàm sai khiến, ai ngờ hai nữ nhân trước mắt căn bản không ăn bộ này của hắn, điều này làm hắn cực kỳ khó xử.

Sắc mặt Thiên Cơ Tử rất khó coi: "Hai vị đạo hữu, ngàn vạn lần đừng trêu chọc bần đạo như vậy, làm sao tiên hiệp đồng minh thiếu Tử Nguyệt tiên môn và Phù Vân các được, thiếu các ngươi thì làm sao đánh hạ được Ma giáo?"

Lạc Khinh Trần khẽ cười nói: "Tiền bối có lẽ đã hiểu lầm, việc công hãm Ma giáo và gia nhập liên minh tiên hiệp là hai việc khác nhau."

"Ngươi... Xem ra các ngươi đã hạ quyết tâm đối nghịch với bần đạo rồi?" Thiên Cơ Tử đột nhiên đứng dậy, dáng vẻ tức tới nổ phổi, chỉ vào các nàng tức giận nói: "Các ngươi làm vậy là phản bội! Là đối nghịch với đồng minh tiên hiệp, là đối địch với toàn bộ tu chân giới chính đạo!"

"Ồ, cái mũ lớn như vậy, ta sợ lắm." Ngu Yên Vũ cười lạnh một tiếng, không để lão tiền bối của tu chân giới, một trong thiên vận tám Tiên trong mắt.

"Ha ha."

Trong mắt Thiên Cơ Tử lấp loé hung quang, nhìn chằm chằm Ngu Yên Vũ, nói: "Lúc trước khi Tiên đạo hữu chấp chưởng Tử Nguyệt tiên môn, ai mà không khâm phục? Bây giờ chức môn chủ truyền tới tay ngươi, ngươi tự xem, không nói với người khác, ngay cả con riêng cũng trưởng thành rồi, thế thì cũng thôi đi?, Còn âm thầm sát hại Nguyên Vũ sư điệt, nội chiến với Thái Huyền Tiên Môn, khiến Huyền Chân đạo hữu bỏ mình, bây giờ thấy vị trí minh chủ bị đoạt, liền thẹn quá hóa giận rời khỏi đồng minh, làm loạn mọi chuyện! Ha ha... Ngươi coi Tử Nguyệt Tiên Môn là của một mình ngươi sao? Ngươi đang đối địch với tất cả người trong chính đạo, Tử Nguyệt

Tiên Môn sớm muộn gì cũng sẽ bị chôn vùi trên tay ngươi, ngươi sớm muộn gì cũng sẽ bị làm cho thối rữa vạn năm, trở thành tội nhân của Tử Nguyệt Tiên Môn!"

"Câm miệng!"

"Câm miệng!"

Ngu Yên Vũ vỗ bàn đứng lên, nổi giận nói.

Cùng lúc đó, Vi Vân cũng trợn mắt giận dữ, trừng mắt nhìn Thiên Cơ Tử, lớn tiếng nói: "Vốn tưởng rằng ngươi là tiền bối tu chân giới, ít nhiều có thể có chút đức hạnh, ai ngờ mặt dày vô sỉ như vậy, xen vào việc của người khác, ngoài miệng toàn nói một cách nhân nghĩa đạo đức., Âm thầm che giấu họa tâm, đều sắp giẫm lên mặt người khác rồi, ngươi thật lợi hại! Chuyện của Tử Nguyệt tiên môn liên quan gì đến ngươi? Mẹ ta làm gì quyết định liên quan gì tới ngươi chứ? Còn gì mà đối địch với chính đạo, một mình ngươi đã có thể đại diện cho toàn bộ tu chân giới chính đạo? Ngươi quả thực rất giỏi! Lão hỗn đản nhà ngươi, lão hỗn đản, lại dám nói xấu mẹ ta, hôm nay ta muốn ngươi trả giá đắt!"

"Ngươi nói cái gì? Ngươi lại dám mắng ta? Tên tiểu tạp chủng nhà ngươi đúng là quá ngông cuồng! Hôm nay bần đạo nhất định phải thay mặt tiền bối tu chân giới giáo huấn ngươi một chút! Để ngươi biết thế nào là tôn trọng tiền bối!" Thiên Cơ Tử thấy Vi Vân dám trắng trợn như vậy, không kiêng nể gì mắng chửi, càng thêm tức giận đến đỏ mặt tía tai.

Hai người đều xắn tay áo, giương cung bạt kiếm, bầu không khí vô cùng khẩn trương.

Mặc dù Thiên Cơ Tử là cường giả tuyệt thế Độ Kiếp viên mãn, trong tay còn có một quyển Thiên Thư Kỳ Môn, thực lực cao cường, Vi Vân xa xa không bằng, nhưng công pháp của hắn kỳ dị, pháp lực hùng hậu, thần thông lợi hại, trên tay cũng có pháp bảo, nếu lại hợp

thể với Tiểu Kim cũng có thể miễn cưỡng giao thủ với cường giả Độ Kiếp sơ kỳ, chí ít kiên trì trăm hiệp cũng không thành vấn đề.

Huống chi phía sau lưng Vi Vân còn có Ngu Yên Vũ và Lạc Khinh Trần, thực lực của Ngu Yên Vũ tuy không bằng cường giả Độ Kiếp viên mãn Thiên Cơ Tử nhưng cũng chỉ kém một chút. Còn Lạc Khinh Trần lại là chân truyền của Phù Vân các, thân là cường giả pháp tướng viên mãn, trong tay có hai kiện pháp bảo Lạc Tiên Cung và Bách Hoa Tường Vân. Ba người này hợp lực, cho dù mạnh như Thiên Cơ Tử cũng phải ôm hận.

"Đến đây đi, hôm nay không phải ngươi chết thì ta vong!" Vi Vân huy động Quang Tủy Kiếm, kiếm quang như luyện, chiếu sáng đại điện.

Thiên Cơ Tử tay cầm Kỳ Môn Thiên Thư, đang định xuất thủ, đột nhiên sắc mặt hắn thay đổi kịch liệt, nói: "Hừ! Hôm nay ta còn chuyện quan trọng trong người, nếu không nhất định phải dạy cho ngươi một bài học! Các ngươi cứ chờ đấy cho ta, thoát ly tiên hiệp đồng minh, ngày sau sẽ không có trái cây ngon nào cho các ngươi ăn! Chúng ta đi..."

Thiên Cơ Tử bỏ lại một câu đe dọa, dẫn mấy đệ tử rời khỏi.

"Coi như hắn chạy rất nhanh!"

Vi Vân cầm Quang Tủy Kiếm trong tay, cơn giận vẫn chưa tiêu tan, hắn không thể tha thứ cho bất cứ kẻ nào, cho nên hắn không thể tha thứ cho bất cứ kẻ nào.

Lần này hai bên mắng chửi, đã triệt để xé toang da mặt, tương đương đã trở mặt quyết liệt, sau này gặp lại, không đánh nhau coi như không tệ, còn nói gì đồng tâm hợp sức đánh Ma giáo, kia thật sự là một trò cười.

Thiên Cơ Tử vừa đi khỏi, lại có hai luồng độn quang từ trên trời giáng xuống, hạ xuống Phù Vân các.

Hai người tới đều là mỹ nhân tuyệt sắc nhất đẳng, một người cao ngạo lãnh diễm, thân mặc lụa mỏng màu trắng, một người điềm đạm như nước, người mặc áo lụa mỏng màu xanh, đầu kết đạo búi tóc, cắm cây trâm gỗ, dắt tay nhau tiến vào đại điện.

Ánh mắt Vi Vân sáng lên, mới phát hiện người tới là Bạch Chỉ và Diệp Trầm Ngư, vội tiến lên chào hỏi: "Sư phụ, sư tỷ, sao các người lại tới đây?"

Sắc mặt Bạch Chỉ và Diệp Trầm Ngư đều không tốt lắm, hiển nhiên đã xảy ra chuyện không tốt.

Bạch Chỉ và Diệp Trầm Ngư ngồi song song trên ghế, hôm nay Diệp Trầm Ngư tu thành Pháp Tướng viên mãn, đã là trưởng lão Dược Vương Tông.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, Bạch Miểu cả giận nói: "Bọn yêu nhân Ma giáo kia thật sự đáng ghét, giết Dược sư huynh không nói, còn đưa tàn chi của hắn đến Dược Vương tông. Chuyện nhục nhã đến cực điểm, ta hận không thể xé xác bọn chúng!"

Mấy ngày trước, Dược lão nhân dốc sức liều mạng với các trưởng lão Ma giáo, việc này Ngu Yên Vũ đã sớm báo cho Phi Kiếm Truyền Thư Dược Vương tông, lúc đó Dược Vương tông đang trùng kiến sơn môn mới, nghe thấy tin dữ này, toàn tông trên dưới đều kêu rên, đặc biệt là Tô Mộc và Bạch Miểu, thật sự là bi thương không nói nên lời.

Vậy cũng thôi đi, hôm qua Ma giáo có người tới, đưa tàn chi của Dược lão nhân đến Dược Vương tông, còn bịa đặt một bộ lời nói dối, nói dược lão nhân ham sắc đẹp của trưởng lão Ma Ngọc Thiên Ma giáo, chạy tới lãnh địa Ma giáo cướp người, còn ở trước mặt tất cả mọi người cưỡng gian Ma Ngọc, mọi người làm sao tin được?

Thế nhưng đối phương lại lấy ra một khối thông linh ngọc thạch. Sau khi thi pháp, có thể ghi chép lại hình ảnh phát sinh xung quanh, hình ảnh này chỉ cần rót pháp lực vào thì hình ảnh có thể không ngừng

hiện ra. Bên trong khối Thông Linh ngọc thạch này, liền ghi chép hình ảnh Dược lão nhân và Ma Ngọc ôm nhau vui vẻ cùng một chỗ, rành mạch mạch.

Toàn bộ Dược Vương tông thấy vậy, lập tức như bị sét đánh!

Bọn họ tự nhiên sẽ không tin chuyện như vậy, nhưng đối phương đưa ra chứng cớ như vậy, còn để cho tất cả mọi người quan sát, quả thực chính là đang vả vào mặt tất cả mọi người ở Dược Vương Tông, khiến cho trên dưới toàn bộ Dược Vương tông đều không có mặt mũi gặp người. Sau khi việc này truyền ra, sau này hành tẩu tu chân giới cũng không ngẩng đầu lên được, quả thực chính là nhục nhã đến cực điểm!

Tông chủ chính đạo thất tông, một trong thiên vận bát tiên, một đại tông sư đức cao vọng trọng, vậy mà ham sắc đẹp, cưỡng ép ma giáo nữ trưởng lão... Ngẫm lại cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

169

Kết cấu thứ 116 Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

"Bọn vô sỉ không có nhân tính này!" Ngu Yên Vũ tức giận vỗ bàn.

Nàng, Vi Vân và Liễu Phỉ Nhi đều biết chuyện gì đã xảy ra. Dược lão nhân bị giết thì cũng thôi đi, sau khi chết còn bị Ma giáo vũ nhục như vậy, danh tiếng khó mà giữ nổi, thật sự là cực kỳ quá đáng.

Vi Vân đầy căm phẫn nói: "Tông chủ đối xử với ta không tệ, hắn dùng tính mạng của mình đổi lấy cơ hội cho chúng ta đào tẩu, ta nhất định phải giết những yêu nhân Ma giáo kia, báo thù cho hắn!"

Dù là ai cũng không nghĩ tới, lúc ấy Dược lão nhân truyền ngôi cho Tô Mộc là vì một mình đến Ma giáo. Nếu như biết, mọi người nhất định sẽ không để cho hắn đi, hắn cũng sẽ không chết. Cũng may hắn có dự kiến trước, trước tiên truyền Dược Vương đỉnh cho Tô Mộc, nếu không bây giờ không chỉ là Tiêu Dao kiếm mà là pháp bảo trấn tông của Dược Vương Tông!

Ngu Yên Vũ nói: "Dược tiền bối bị nhiều cường giả vây công như vậy, còn có thể giết chết bảy trưởng lão Ma giáo, đối với Ma giáo đã tạo thành trọng thương rất lớn, lão nhân gia người tuy chết vẫn vinh!"

Trong đầu mọi người hiện lên hình ảnh mạnh mẽ chết đi của Dược lão nhân, đều yên lặng không nói gì.

"Đúng rồi, bên Đồng Minh thì sao? Ta nghe nói đổi minh chủ rồi?" Bạch Chỉ nhìn về phía Ngu Yên Vũ, hỏi.

Ngu Yên Vũ thản nhiên nói: "Có người thích làm minh chủ, điều khiển người khác cho tốt, đã như vậy, ta sẽ giúp bọn họ thành toàn."

Lạc Khinh Trần cười nói: "Bây giờ Đại Thiên Tăng Vương làm minh chủ, Thiên Cơ Tử là minh chủ, đang chuẩn bị tiến công Thiên Long thần giáo. Vừa rồi Thiên Cơ Tử còn định điều động chúng ta, bị chúng ta đuổi đi. Phù Vân các và Tử Nguyệt tiên môn đều đã rời khỏi đồng minh. Nếu bọn họ đã muốn chơi vậy để bọn họ tự chơi đi."

Bạch Miểu lạnh lùng nói: "Thân là tiền bối tu chân giới, bọn hắn cũng thật là làm người thất vọng, một đống tuổi rồi còn tranh danh lợi, xem ra không thể trông cậy vào bọn hắn, nếu không sớm muộn gì cũng thua."

Lạc Khinh Trần đột nhiên nói: "Thật ra mục đích cuối cùng của bọn chúng không phải là danh lợi gì mà là thành tiên."

Ngu Yên Vũ cũng gật đầu: "Không tệ."

"Xin chỉ giáo?" Bạch Chỉ hơi ngẩn ra.

Bất luận Lạc Khinh Trần hay Ngu Yên Vũ đều là đệ tử chân truyền của tông môn, hơn nữa còn là tất cả truyền thừa, bao gồm cách đột phá độ kiếp trở thành Địa Tiên. Về phương diện này, hiển nhiên Bạch Miểu không bằng hai người.

Trải qua một hồi giải thích cặn kẽ của hai người, Bạch Chỉ mới hiểu được.

Bạch Miểu hừ lạnh nói: "Nếu chỉ lo cho chính mình thì không cần biết những kẻ ích kỷ trong thiên hạ cũng có thể thành tiên, vậy ông trời thật sự là mù mắt!"

Ngu Yên Vũ thản nhiên nói: "Thiên đạo vô tình, mặc kệ chính tà thị phi, chỉ xem công tội qua hay kết quả. Lúc này Thiên Vận đại lục tràn ngập sát khí, thiên đạo sẽ giáng xuống người vận sinh khí, bình ổn họa loạn, quét sạch sát khí, còn xung đột, chính là đạo Âm Dương tuần hoàn. Ai có thể Chúa Tể chìm nổi, quyết định kết quả Chính Ma đại chiến, ai có thể đạt được công đức, là sự che chở đặc thù của

thiên đạo, có thể thuận lợi đạt tới cảnh giới Địa Tiên. Cho dù là người trong Ma giáo cũng không ngoại lệ."

Bất luận Thần, Ma, Phật, Đạo nào đều chỉ là một loại con đường, một giai đoạn, cuối cùng kết quả đều giống nhau, qua giai đoạn này, liền có thể đạt đến một cái điểm cuối, là Đại Đạo, bởi vậy cho dù là người trong Ma giáo, cũng không cho rằng hành vi của chính mình, đạo chính mình tu luyện có cái gì không ổn, thậm chí một ít người trong Ma giáo đạt được truyền thừa cũng cực kỳ lợi hại và cao cấp, tỷ như ba đại Ma giáo, liền tự xưng là Thần giáo.

Vi Vân đứng phía sau Ngu Yên Vũ, nghe các nàng thảo luận những vấn đề này, bản thân cũng cảm thấy được lợi không ít. U hương nhàn nhạt bay vào mũi, như lan như xạ, Vi Vân nghe vậy tâm thần không khỏi nhộn nhạo, cơ hồ say mê trong đó.

Đây là mùi thơm của cơ thể truyền từ trên người Ngu Yên Vũ, so với khí tức của nữ nhân quen thuộc bình thường thì say người hơn nhiều.

Thân là đại mỹ nhân của tu chân giới, trên người Ngu Yên Vũ sở hữu rất nhiều ưu điểm, dung nhan xinh đẹp, dáng người đường cong ưu mỹ, ngôn hành cử chỉ thong dong bình tĩnh, khí chất ưu nhã, hào phóng, hào phóng đắc thể, trong lòng thâm tàng trí tuệ, thiên phú tu hành cũng cao, có được cảnh giới cao thâm, pháp lực cao cường và thần thông quảng đại, cũng bởi vậy trở thành mục tiêu được vô số nam nữ sùng bái và theo đuổi, nhưng mà hầu như không ai có thể thành công.

Tuy rằng có con cái nhưng chưa bao giờ bị nam nhân ngủ qua. Đây gần như là chuyện không thể, hết lần này tới lần khác lại xuất hiện trên người nàng, cũng chỉ có môn nhân Tử Nguyệt tiên môn tồn tại loại tình huống này.

Bên tai Vi Vân truyền đến mẫu thân, mẹ nuôi, người nói chuyện với sư phụ, thanh âm đều rất êm tai, nghe như si như say, lòng trôi nổi, thần thức dò ra, đầu tiên là rơi trên mặt đất, ngay cả bụi bặm trên mặt

đất cũng thấy rõ ràng, sau đó chuyển đổi sang góc nhìn khác., Hướng chung quan nhìn lại, liền thấy một đôi chân ngọc thon dài, phần lớn đều mặc tơ lụa, màu tím, màu lam, màu xanh... dọc theo chân ngọc trên, là lụa mỏng cùng váy dài, lại chuyển đổi góc nhìn, đem thần thức thăm dò vào trong quần lụa, nhất thời nhìn thấy bên trong một mảng xuân quang!

Trong lúc nhất thời tâm thần Vi Vân nhộn nhạo, hướng gốc rễ trên tấm lưới màu tím trên đùi Ngu Yên Vũ thò ra.

Nhưng ngay lúc này, một tiếng "Bốp" giòn vang, Ngu Yên Vũ vỗ tay hắn một cái, Vi Vân lập tức bừng tỉnh, thu hồi thần thức.

Đám người Ngu Yên Vũ, Lạc Khinh Trần, Bạch Tuyền, Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi đều đang nhìn hắn.

Mặt già Vi Vân đỏ lên, lúng túng nói: "Khụ... Mẹ, mẹ nuôi, sư phụ, con đi ra ngoài bắt cá..." Nói xong chạy ra khỏi đại điện như chạy nạn, rời đi.

Dưới đại đình rộng mọi người rình coi, bị người bắt gọn, lúng túng!

Bạch Chỉ đỏ mặt nói: "Tiểu tử này... càng ngày càng không giống lời nói!"

Lạc Khinh Trần cười nói: "Tâm của Vân Nhi không hề phai mờ, có chút chơi đùa cũng là bình thường."

Mắt phượng Ngu Yên Vũ lập lòe, hé miệng không nói, nàng đã sớm nhìn ra Vi Vân rất luyến mẫu, không ngờ y lại có suy nghĩ nguy hiểm như vậy, ngay cả chủ ý của mẹ ruột cũng muốn đánh.

Sáng sớm hôm sau, một tin tức truyền ra ở tu chân giới chính đạo, hôm qua, Quan Diệu tông và Đại Phật tự đồng thời bị Ma giáo tập kích, đều tổn thất nặng nề, Quan Diệu tông chết mất ba trưởng lão, Thần Cơ Tử, Huyền Cơ Tử và Ngọc Cơ Tử, hơn một ngàn đệ tử, hai trưởng lão Đại Phật tự chết mất, Đại Từ pháp sư và Đại Bi pháp sư,

hơn một ngàn đệ tử, hai đại tông môn này kiến trúc sơn môn đều bị phá hư nghiêm trọng, thật sự khiến người ta bóp tay.

Hiện giờ Quan Diệu Tông chỉ có hai đại cường giả là tông chủ Thiên Cơ Tử và Linh Cơ Thánh Mẫu Chu Diệu Ngữ, một số môn nhân đều không chịu nổi trọng dụng, vả lại hai vị này còn không hòa hợp, mà Đại Phật Tự cũng chỉ có hai đại cường giả Đại Thiên Tăng Vương và Diệu Y Phật Mẫu, một số tăng nhân nữ ni tu vi đều còn chưa đạt tới Pháp Tướng, căn bản không thể đối kháng với Ma giáo.

Bây giờ ngoại trừ Tử Nguyệt Tiên Môn và Đào Hoa Giáo, bất luận là Dược Vương Tông, Tiểu Huyền Tông, Đại Phật Tự, Phù Vân Các, vẫn là Quan Diệu Tông, đều tổn thất thảm trọng, rất nhiều cường giả chết đi, cho dù ai cũng nhìn ra được sách lược của Ma giáo là trước tiên phải tiêu diệt cường giả chính đạo Thất Tông, kể từ đó, tương đương với không có trụ cột và khung xương, khi đó muốn đoạt được lãnh địa chính đạo, thật sự đơn giản như lấy đồ trong túi.

Có điểm này, Ngu Yên Vũ dự định về Tử Nguyệt Tiên Môn canh giữ trước để tránh Ma giáo tập kích, bây giờ Thanh Châu là chỗ Tử Nguyệt Tiên Môn và Đào Hoa Giáo, xem như một mảnh tịnh thổ chưa bị Ma giáo nhúng chàm.

Buổi sáng hôm đó, Vi Vân cáo biệt mọi người, cùng Ngu Yên Vũ trở về Tử Nguyệt tiên môn. Tiểu Kim về tới Đào Hoa giáo, thông báo Thủy Hồng Dao chuẩn bị sẵn sàng đề phòng Ma giáo tập kích.

Hai đạo độn quang từ phía chân trời bay đến, rơi xuống quảng trường Tử Nguyệt tiên môn.

Vi Vân nhìn Tử Nguyệt tiên sơn lơ lửng giữa không trung, trong lòng thầm nghĩ: "Thật không hổ là phúc địa của tiên sơn, nếu như không có chính ma đại chiến, không có những người đó phân tranh cùng người, nơi đây chính là một nơi ẩn cư lánh đời tuyệt hảo, đáng tiếc cây muốn yên tĩnh mà gió không ngừng."

Lại nghĩ: "Muốn bình định đại chiến, chỉ có lực lượng tuyệt đối, với tu vi trước mắt của ta... Chỉ có thể miễn cưỡng không kéo chân sau mà thôi."

Vi Vân âm thầm lắc đầu, cùng Ngu Yên Vũ đến đại điện Tử Nguyệt.

"Bái kiến Môn chủ!"

"Chào Vân sư huynh."

"Vân sư huynh đã trở lại?"

Trên đường đi gặp đệ tử Tử Nguyệt tiên môn, đều chủ động chào hỏi Ngu Yên Vũ cùng Vi Vân, hai người cũng gật đầu đáp lại.

Trên đại điện, Ngu Yên Vũ mặc trường bào màu tím vàng, trên đầu là khổng tước xõa tóc, ngồi trên bảo tọa môn chủ, đầu vuốt ve tựa lưng vào ghế, bàn tay ngọc chống cằm, Vi Vân thì đứng bên cạnh nàng như cái cọc gỗ.

Đứng phía dưới là thất đại trưởng lão Tử Nguyệt tiên môn cùng mười một đệ tử chân truyền, những người này đại biểu cho toàn bộ Tử Nguyệt tiên môn.

Ngu Yên Vũ nhìn quét một vòng, chậm rãi nói: "Minh chủ của liên minh đồng minh tiên hiệp đã đổi người, từ hôm nay trở đi, bổn môn rời khỏi Tiên hiệp đồng minh. Hiện giờ bổn môn chỉ liên minh với Phù Vân các, Đào Hoa giáo và Dược Vương tông, cùng nhau tiến thối."

Mọi người nghe vậy, đều cười gằn, lại có chút phẫn nộ.

Các nàng đã sớm biết chuyện tiên hiệp đồng minh lại lần nữa đề cử minh chủ, hôm nay chính miệng Ngu Yên Vũ nói ra, cảm thấy không vui.

Phong Hoa cười ha hả, nói: "Cũng tốt, nếu bọn họ muốn làm, vậy để bọn họ đi, ta cũng muốn nhìn xem bọn họ có bao nhiêu năng lực, đến

lúc đó đừng tới cầu chúng ta."

Ngu Yên Vũ thản nhiên nói: "Bọn họ đã hết hy vọng rồi, chúng ta phải sớm tính toán. Môn nhân tu luyện tới đâu rồi?"

Phong Hoa nói: "Tiến triển cũng coi như không tệ, tất cả mọi người đều rất khắc khổ, phần lớn đều đã bắt đầu, tin tưởng có thể hoàn thành trước tiến công quy mô lớn của Ma giáo."

"Cần phải khẩn trương, thực lực mới là người đầu tiên."

"Đã hiểu."

Sau khi tan họp, Vi Vân đang định đi tìm bọn Ngu Phi Tuyết phát tiết dục hỏa một chút, Ngu Yên Vũ gọi hắn lại, nói: "Vân Nhi, ngươi đi theo ta."

"Vâng, mẹ."

Vi Vân đi theo Ngu Yên Vũ tới một tòa hậu điện trong đó.

Ngu Yên Vũ đứng trong điện, dưới mái nhà đứng chắp tay, nói với Vi Vân: "Ngươi có thể trong thời gian ngắn như vậy, tuổi còn trẻ mà đã tu tới cảnh giới Pháp tướng, rất không dễ dàng, điều này là trong lịch sử toàn bộ Thiên Vận đại lục., Đều là cực kỳ hiếm thấy. Nhưng đạo về tu luyện chú trọng tích mỏng phát, cơ sở càng chặt chẽ, tương lai mới có thể đi càng xa. Rất nhiều người sớm tiêu hao thiên phú của mình, lúc đầu tu luyện nhanh chóng, sau này hậu kình không đủ thường sẽ gặp bình cảnh rất lớn, đây cũng không phải là chuyện tốt."

Vi Vân suy nghĩ một chút, đích xác là như thế.

Từ khi hắn tiến vào Huyền Hồ Quan tu luyện tới nay, đến nay mới qua hơn ba năm, bây giờ mới mười chín tuổi, cường giả Pháp Tướng trung kỳ mười chín tuổi, thực sự hiếm thấy trên đời.

Đương nhiên, tu chân giới hiện nay xuất hiện rất nhiều thanh niên tuấn tài, tỷ như tam công tử chính đạo, ma đạo tam công tử, Ngu Phi Tuyết, Diệp Trầm Ngư, Liễu Phỉ Nhi, Thất Dạ, Thiếu Trạch đều là thiếu niên thiên tài nhất đẳng, chỉ cần không chết yểu, tương lai đều sẽ có thành tựu phi phàm.

Vi Vân hỏi: "Theo ý của mẹ, là muốn tạm thời ta không cần vội vã tăng cảnh giới để củng cố tu vi trước mắt đúng không?"

Ngu Yên Vũ gật gật đầu, nói: "Trước tiên xây dựng căn cơ, tu luyện công pháp thuần thục, pháp lực chịu đựng tinh thuần, còn phải tu luyện pháp thuật và thần thông tinh thâm, còn có cách vận dụng pháp khí pháp bảo."

"Đã hiểu."

Vi Vân suy nghĩ một chút, hiện nay tu vi của hắn đã là Pháp Tướng trung kỳ, công pháp tu luyện là Nhật Nguyệt Chiếu tam giới đại pháp, trong cơ thể có pháp lực năm ngàn năm, mà lại hết sức tinh thuần, có thể so với cường giả Độ Kiếp bình thường, ngoài ra còn tinh thông nhiều tông môn pháp môn khác.

Thuật, các loại thần thông, đặc biệt là Côn Bằng Càn Khôn Côn Bằng trong ống tay áo, ánh sáng mịt mờ yên lặng tĩnh lặng, Côn Bằng xé rách Thiên Thần Thủ Côn Bằng, là Tu Chân Giới.

171

Thập đại tuyệt học, uy lực vô cùng.

Tụ lý Nghệ Càn Khôn phối hợp Cửu Tí thần quyền, uy lực tăng gấp bội, làm thần thông trấn tông của Dược Vương Tông, hoàn toàn xứng đáng; Quang Âm Tĩnh có thể làm cho địch nhân trong khoảng thời gian ngắn không thể hành động, điều này thật sự là đáng sợ, cường giả quyết đấu, thắng bại thường thường chỉ trong nháy mắt như vậy thôi., Đây chính là chỗ dựa mà Tử Nguyệt Tiên Môn có thể đứng sừng sững trong tu chân giới cả vạn năm; Bàn tay có thể xé rách thiên thần, có thể xé rách thiên địa, một đôi tay như pháp bảo sắc bén, cũng chỉ có Côn Bằng xé rách thiên thần thủ, mới có thể không bị sự âm tĩnh của Côn Bằng làm ảnh hưởng, có thể khắc chế đối với nó, cũng bởi vậy, Thái Huyền Tiên Môn có thể ở Thái Huyền Vạn năm qua cường đại hơn Tử Nguyệt Tiên Môn một bậc.

Ngu Yên Vũ nói: "Ngươi tu luyện thần thông quá nhiều, phàm sự tinh quý không nhiều, kỳ thực chỉ cần một môn tu sĩ tinh tu là đủ tung hoành tu chân giới rồi. Bây giờ ngươi tấn công ta, dùng thần thông gì cũng được."

Vi Vân nghe vậy, do dự một chút, thấy ngực Ngu Yên Vũ đã tính trước, trên người lại có Quảng Hàn Cung, lúc này mới yên tâm, trước tiên từ trên người mọc ra mấy cánh tay, sáu cánh tay sử dụng bễ Càn Khôn Tụ, sáu vòi rồng gào thét về phía Ngu Yên Vũ.

Ngu Yên Vũ đứng bất động tại chỗ, trước người nàng hiện lên một vầng trăng sáng màu tím to bằng cánh cửa, vầng trăng sáng này chia làm hai, hai phần thành bốn, bốn phần tám, trong đó sáu vầng trăng sáng đụng vào ống tay áo càn khôn của Vi Vân. Trăng sáng tan vỡ, ống tay áo càn khôn cũng bị phá vỡ, nhưng vẫn còn lại hai vầng trăng sáng tiếp tục đánh tới trước người Vi Vân.

Vi Vân sử dụng Quang Âm Tĩnh Chỉ, một đoàn tử quang lóng lánh, nhưng lại không ảnh hưởng chút nào đối với hai vầng minh nguyệt kia, một là vì tu vi Ngu Yên Vũ cao hơn Vi Vân quá nhiều, một mặt là bởi vì Quang Âm Tĩnh Tĩnh Chỉ xuất từ Tử Nguyệt Già Thiên Công, phàm là người tu luyện môn công pháp này, đều không bị 《Quang Tĩnh Chỉ Chỉ》t Ảnh》 ảnh hưởng.

Thấy vậy, Vi Vân lại sử dụng đến thủ đoạn Côn Bằng Tê Thiên Thần, hai bàn tay phát ra kim quang, đồng thời chộp về phía hai vầng trăng kia, một tay bắt lấy một cái, pháp lực phun ra, mới bóp nát được vầng trăng.

Hai người đều không dùng toàn lực, thuần túy chỉ là thần thông tỷ thí của riêng mình.

Ngu Yên Vũ chỉ dùng một chiêu "Tăng Vân Phi Nguyệt Thiền", minh nguyệt màu tím biến hóa ngàn vạn, công phòng nhất thể, bất luận Vi Vân dùng thần thông gì, thủy chung không cách nào áp sát Ngu Yên Vũ, nhất thời nhìn mà than thở, cảm giác rất tốt cho một môn thần thông.

Ngu Yên Vũ rời khỏi đại điện, để Vi Vân ở lại chỗ này.

Ngu Yên Vũ đi rồi, Vi Vân thầm nghĩ: "Nếu ta tinh thông toàn bộ những thần thông này, có thể vận dụng thần thông và sách lược khác nhau dưới tình huống khác nhau, có thể đối phó với tình huống nào, hóa giải tất cả nguy cơ."

Hắn tu luyện các loại thần thông một lần, tại thời điểm tu luyện Hồng Liên Nghiệp Hỏa Luân của Tiểu Mật Tông bỗng nhiên cảm thấy toàn thân nóng lên. Ngay sau đó, chú luân màu đỏ ở hai lòng bàn tay liền hóa thành một đóa hoa sen, hoa sen màu đỏ, lớn cỡ nắm tay, tổng cộng mười tám cánh hoa, chồng chất với nhau, thập phần xán lạn, ánh sáng nhàn nhạt như sóng nước gợn, nhộn nhạo chung quanh.

"Nghiệp Hỏa Hồng Liên!"

Vi Vân chấn động trong lòng, làm sao còn không rõ, đây là đem Chú Luân đột phá, đã tu thành trấn tông thần thông Nghiệp Hỏa Hồng Liên của Tiểu Mật Tông!

Vi Vân sử dụng đóa Hồng Liên này một lát, bay qua bay lại giữa không trung, sau đó thu hồi, ẩn đi, trong lòng thầm nghĩ: "Nghe nói môn thần thông này tu luyện rất khó, ta nhìn thế nào cũng bình thường, không biết uy lực như thế nào, lần sau gặp phải tên giới sắc kia, nhất định phải cho hắn một bài học."

Hắn chưa từng sử dụng Nghiệp Hỏa Hồng Liên, tự nhiên không biết chỗ khủng bố của môn thần thông này. Nghiệp Hỏa Hồng Liên là lấy nghiệp lực ngưng tụ thành, có thể đem các loại nghiệp lực của bản thân, ví dụ như giết chóc, các loại ác nghiệp gian dâm, tu luyện, ngưng tụ ra, trở thành một đóa Hồng Liên, trở thành một đóa hồng liên., Dùng thứ này để tấn công địch, thật sự là Thần Phật sợ hãi, ai thấy đều sợ, một khi Nghiệp Hỏa Hồng Liên thiêu đốt thân, thì vạn kiếp bất phục, giống như đem tội nghiệp của mình tặng cho người khác, để người khác gánh chịu thay, loại báo ứng này là lập tức có hiệu lực.

Thế gian chỉ có một loại thần thông Nghiệp Hỏa Hồng Liên có thể khắc chế lẫn nhau công đức, chỉ có công đức mới có thể dập tắt Nghiệp Hỏa, ngoài ra không còn cách nào khác.

Khô Vinh sống Phật không dám dễ dàng sử dụng môn thần thông này, bởi vì hắn ta cũng không tu luyện hoàn chỉnh, ngay cả chính hắn ta cũng khống chế không được, nói không chừng địch nhân chưa bị thiêu chết, trước tiên tự thiêu chết bản thân. Nhưng ít nhất có thể dùng nó là một môn thần thông bảo mệnh. Nhưng hắn ta xui xẻo ở chỗ, trước khi chết căn bản không có cơ hội sử dụng môn thần thông này, nếu không ít nhất có thể cùng Huyền Chân Sơn Nhân đồng quy vu tận, quả thực chính là chết không nhắm mắt!

Sau khi tu luyện xong thần thông, Vi Vân đi ra khỏi đại điện.

Giờ phút này trời đã tối, Vi Vân dự định đi tìm Ngu Yên Vũ, lại xin nghỉ phép một phen về vấn đề tu luyện, cất bước đi đến tiểu viện của Ngu Yên Vũ.

Môn chủ viện của Ngu Yên Vũ rất lớn, ngoài cửa có hai tên đệ tử canh giữ, là đệ tử ngoại môn. Vi Vân phát hiện hôm nay trở về, một đệ tử nội môn cũng chưa từng gặp qua, không biết đi đâu.

Trong sân, hoa cỏ dưới bóng đêm hiện ra ánh sáng nhàn nhạt, chính là được Linh khí tẩm bổ, mơ hồ có chút xu thế thành tinh.

"Vân sư huynh." Hai tên thủ vệ đệ tử dáng người cao gầy vấn an Vi Vân.

"Ừm."

Vi Vân gật gật đầu, ngẩng đầu ưỡn ngực, nhấc chân bước vào cửa.

Hai nữ đệ tử phía sau nhìn theo bóng lưng hắn, bắt đầu cười ha ha, châu đầu ghé tai bắt đầu đàm luận.

Vi Vân ở trong phòng vòng một vòng, phát hiện Ngu Yên Vũ không ở đây, lại đi ra hỏi hai đệ tử trông cửa này: "Mẹ ta ở đâu?"

Một người trong đó chỉ lên lầu các, nói: "Nặc."

Vi Vân đang muốn nhảy lên, lại nghĩ nơi này là chỗ ở của Ngu Yên Vũ, không thể tùy ý quá mức, liền thành thành thật đi dọc theo cầu thang lên lầu các.

Một vầng loan nguyệt to lớn lơ lửng ở trên sương đài lầu các, nổi lên tử quang nhàn nhạt, xa hoa mỹ lệ, một tuyệt mỹ nhân khoác lụa mỏng màu tím nhạt đang nghiêng người dựa vào trên vầng trăng khuyết, một tay chống bên phải đầu nhọn, tay kia đặt trên đùi, hai chân thon dài mặc đồ lụa màu tím nhẹ nhàng lay động, cũng không biết là loan nguyệt kéo nàng lay động, hay là nàng kéo loan nguyệt đang lay động.

Trước mắt Vi Vân là hình ảnh một cô gái tuyệt mỹ đang chơi xích đu dưới màn đêm tươi đẹp!

Chương 16 Tình Mẫu Đơn.

Nữ tử tuyệt mỹ nghiêng người đang phiêu đãng trên xích đu bán nguyệt chính là mẫu thân của Vi Vân, Ngu Yên Vũ.

Vi Vân nhìn hình ảnh trước mắt, hơi run run, trong lúc nhất thời đã quên đi hết thảy xung quanh, trong mắt chỉ có hình ảnh tuyệt mỹ, mông lung của Tử Nguyệt, nữ nhân tuyệt sắc.

Giống như lúc trước hắn thấy trong giấc mộng.

Có chỗ bất đồng chính là, lúc trước hắn thấy hình ảnh trong mộng, căn bản không thấy rõ khuôn mặt nữ tử, mà hình ảnh trước mắt, tất cả đều nhìn thấy rõ ràng, bao gồm dung nhan tuyệt mỹ của Ngu Yên Vũ.

Tất cả những thứ này đều có vẻ như mộng như ảo, nhưng lại chân thật như thế!

Vi Vân sững sờ một lát, Ngu Yên Vũ thấy dáng vẻ sững sờ của hắn, không khỏi cười, nói: "Vân Nhi, ngươi ngây ra đó làm gì?"

"Mẹ!"

Vi Vân bất chấp tất cả nhào tới, khi tới trước mặt Ngu Yên Vũ, đột nhiên quỳ xuống ôm lấy đôi giày đẹp của nàng, cúi đầu dựa vào phía trên, vô cùng quyến luyến nhìn Ngu Yên Vũ. Đây là mẹ ruột của nàng, hắn một lần từng cho rằng mình không cha không mẹ, thế giới lạnh như băng, nhưng giờ phút này mẹ ruột lại chân thực ở trước mặt hắn như vậy, sao có thể không kích động cảm giác được.

Ngu Yên Vũ dừng lại, một đôi mắt phượng mỹ lệ cũng nhìn hắn, hai người bốn mắt nhìn nhau.

"Con trai!"

Ngu Yên Vũ mãnh liệt kéo hắn lên, ôm thật chặt trong lòng, sợ bị người ta đoạt đi, sợ sẽ bị chia lìa trong chốc lát. Trong lòng nàng, Vi Vân vẫn luôn là hình tượng trẻ mới sinh ở trong tã lót, dáng vẻ đáng yêu, không khóc cũng không ầm ĩ, đôi mắt to đen láy cứ như vậy mà nhìn nàng. Khi nàng đưa đứa nhỏ trong tã lót, đặt ở cửa nhà người khác, không ai biết được nỗi thống khổ và không bỏ qua trong lòng nàng. Nàng một lần quay đầu lại, mỗi ngày đều muốn đi tìm hắn, chỉ có thể vùi đầu khổ tu, hôm nay rốt cuộc đã gặp nhau, nhìn nhau, hơn nữa còn giữ hắn ở bên người, nàng dù thế nào cũng không thể để cho bất cứ kẻ nào đi được nữa, không ai được tách ra.

Giờ phút này, Vi Vân và Ngu Yên Vũ ôm nhau cùng một chỗ, đều cảm thấy trên người đối phương ấm áp, ngực chảy qua từng dòng nước ấm, tình cảm không ngừng dâng lên, càng lúc càng nồng đậm.

Vi Vân nhìn xem, mỹ nhân tuyệt sắc trước mắt, cái trán trơn bóng mượt mà, đan phượng nhãn mỹ lệ, nốt ruồi chu sa ở mi tâm, khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, mũi ngọc, môi anh đào hồng nhuận... Vi Vân không nhịn được nữa, bỗng nhiên hôn lên đôi môi hồng nhuận phơn phớt kia!

"Oanh..."

Đầu óc Ngu Yên Vũ nổ vang một tiếng, keng một tiếng, toàn bộ thân thể uyển chuyển đều cứng đờ, pháp lực toàn thân đều không sử dụng ra được, giờ này khắc này, nàng cảm thấy một cỗ dương cương chi khí nồng đậm đập vào mặt, sau đó miệng bị bịt lại, nói không ra lời, ngay sau đó, một cái lưỡi bóp chặt hàm răng của nàng, hướng trong miệng đàn hương tìm kiếm.

Bản năng của nàng cảm thấy như vậy là không đúng, muốn thối lui về phía thiếu niên trước người, nhưng nàng không xuất khí lực, cả người mềm nhũn, phản ứng đến từ thân thể nàng, đồng thời cũng đến từ khát vọng trong tâm linh nàng., Tuy nàng biết mình và con ruột hôn nhau không đúng, có phản nghịch nhân luân, nhưng sâu trong

nội tâm nàng kỳ thật khát vọng như vậy, khát vọng phát sinh chút gì đó với con mình. Chỉ là nàng không dám nói cho người khác biết, cũng không dám thử, điều này khiến cho Ngu Yên Vũ hết sức mâu thuẫn.

Nhưng bây giờ Vi Vân lại chủ động tiến tới, muốn đột phá một bước này, đâm thủng tầng cửa sổ giấy này!

Đối mặt với tình huống như vậy, Ngu Yên Vũ xoắn xuýt chỉ có thể lựa chọn bị động đến ngây người, ngơ ngác nhìn Vi Vân gần trong gang tấc, mặc kệ hắn hôn môi anh đào của mình, đầu lưỡi thò vào miệng mình, cắn nuốt nước bọt của mình.

"Chiêm chiếp..."

Vi Vân ôm Ngu Yên Vũ, hoàn toàn có thể cảm thấy thân thể mềm mại của nàng, ôn nhuận, môi anh đào tinh xảo như thế, đầu lưỡi mềm mại như vậy, nước bọt ngọt ngào như vậy, hắn tham lam mút lưỡi Đinh Hương của mình., Hấp thu nước ngọt ngọt của nàng, mở rộng miệng, gói toàn bộ đôi môi mềm mại của nàng lại, nhấm nháp tất cả mọi thứ trong ngoài cái miệng nhỏ của nàng, tất cả đều làm cho nàng mê say, mỗi một tấc đều làm cho hắn mê luyến, căn bản không nỡ buông tha.

Hai tay Vi Vân nhẹ nhàng lướt qua thân thể mềm mại của Ngu Yên Vũ, một tay đặt lên mông của nàng, một tay đi lấy gối tuyết sữa trước ngực nàng.

"A..."

Ngu Yên Vũ bừng tỉnh, một tay đẩy Vi Vân ra, nói: "Không được!"

"Mẹ, con... Con yêu mẹ!"

Vi Vân lại tiến lên ôm chặt lấy nàng, hai mắt trợn tròn nhìn chằm chằm vào nàng.

"Mẹ cũng yêu con."

Ngu Yên Vũ cũng nhẹ nhàng ôm lấy hắn, nhưng đôi mắt đẹp không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, không dám nhìn vào mắt hắn, đúng là quá nóng, đúng là muốn đốt vào trong lòng nàng.

Vi Vân lại nói: "Ta nói loại đó chính là loại yêu."

"Ừm..." Ngu Yên Vũ trầm ngâm: "Ta biết."

"Trong lòng ta, ngươi không chỉ là mẹ của ta, mà còn là một nữ nhân xinh đẹp nữa chứ, là người xinh đẹp nhất, không ai bì kịp!" Hai mắt Vi Vân lóe sáng, nàng chăm chú nhìn Ngu Yên Vũ.

"Đừng nói nữa, chúng ta là mẹ con, không thể như vậy." Ngu Yên Vũ nhẹ nhàng đẩy hắn, nhưng dù thế nào cũng không đẩy được.

"Mẹ, con... Con không khống chế được tình yêu của mình đối với mẹ, con cũng không biết tại sao chính mình lại có suy nghĩ như vậy, nhưng đây là hoàn toàn chính xác, mẹ, mẹ... Con yêu con, con yêu con!"

Vi Vân bất chấp tất cả ôm chặt Ngu Yên Vũ, hận không thể đem hắn đè vào trong cơ thể mình, hai người hòa làm một thể, đồng thời hôn lên mái tóc của nàng, trán, trán đẹp, gò má, môi anh đào... Tất cả mọi thứ của nàng, mỗi một tấc trên thân thể đều làm cho Vi Vân mê muội như thế.

"Ngươi, tên nghiệt tử nhà ngươi! Sao có thể uổng công tới nhân luân!" Ngu Yên Vũ vừa thẹn vừa giận, đẩy Vi Vân ra.

Lực đạo này khá lớn, dẫn tới Vi Vân bay rớt ra ngoài, ngã trên mặt đất, toàn bộ lầu các đều chấn động. Vi Vân nằm trên mặt đất, ngơ ngác nhìn Ngu Yên Vũ.

"Vân Nhi!"

Ngu Yên Vũ mới đẩy xong đã hối hận, lòng bàn tay xuất hiện một lực hút cường đại hút lấy Vi Vân, ôm vào trong ngực, ân cần hỏi thăm: "Có bị ngã hay không?"

Vi Vân lắc đầu, nhìn thấy vẻ mặt thân thiết của Ngu Yên Vũ, mắt phượng xinh đẹp, nói: "Mẹ, con mắt của người thật đẹp."

"Ngươi..." Ngu Yên Vũ đỏ mặt lên, vội vàng dời ánh mắt đi.

"Mẹ, mặt của con đẹp quá, cái miệng của con rất đẹp, toàn thân trên dưới từ trong ra ngoài, không có chỗ nào đẹp bằng, tiên tử gì cũng không sánh được, con là thần nữ chân chính, cha yêu con, cha thật sự yêu con!" Vi Vân dứt khoát nói ra suy nghĩ trong lòng.

"Đừng nói nữa!"

Ngu Yên Vũ lắc đầu liên tục, nàng không muốn nghe thấy những lời này, nàng biết mình căn bản không chống đỡ nổi, sợ sợ một hơi mềm lòng liền đáp ứng Vi Vân, nàng biết một khi mình mở được lỗ hổng này, tiếp đó quan hệ giữa hai người sẽ vỡ đê, rốt cuộc không khống chế nổi nữa.

Vi Vân ôm nàng nói: "Nương, ta không rõ, vì sao mẫu tử không thể ở cùng nhau, ta và tỷ tỷ cũng ngủ chung sao? Đến bây giờ vẫn còn tốt!"

"Không giống nhau..." Ngu Yên Vũ lắc đầu: "Ngươi là từ trên người ta rơi xuống, có thể nào, có thể nào... Nếu để người ta biết được, chúng ta, chúng ta chắc chắn vạn chúng phỉ nhổ, bị thế nhân cười nhạo, về sau không cần phải gặp ai nữa."

"Mẹ... Không ai biết được!" Vi Vân cầu xin nói.

"Trên đời này nào có bức tường nào không lọt gió chứ."

Vi Vân bỗng nhiên trầm giọng nói: "Cho dù có bị người ta biết được, cho dù bị người ta phỉ nhổ mắng, ta còn sợ gì nữa?"

Ngu Yên Vũ nghe vậy, thân thể mềm mại chấn động, khó có thể tin nhìn hắn, con trai mình vì ở cùng một chỗ với mình, vì phát sinh chuyện cấm kỵ với mình mà không để ý ánh mắt thế nhân, ngay cả mặt mũi cũng không cần, trong mắt hắn mình thật sự quan trọng như vậy sao?

Vi Vân nhìn nàng đầy thâm tình, chậm rãi nói: "Trong mắt ta, mẹ là người quan trọng nhất thế gian, những thứ quan trọng nhất, đa số đều kém, những thứ quan trọng hơn nữa đều không bì kịp mái tóc của mẹ, chính ma đại chiến, tu đạo thành tiên, tất cả mọi chuyện qua một bên, ta đều không để ý!"

Giờ phút này, Ngu Yên Vũ cũng nhìn Vi Vân, như là lần đầu tiên nhận ra hắn. Nàng đã hiểu, sự mê luyến con trai của mình đã tới mức điên cuồng, tình trạng không thể cứu chữa, mình dù thế nào cũng không thay đổi được.

"Năm đó Thiên Vũ hoàn toàn có thể bỏ đi, nhưng hắn lại lưu lại, ta biết hắn là vì ta mới lưu lại, ta còn sống trở về, nhưng hắn lại vì vậy mà chết... Ta rất thưởng thức hắn, cũng rất cảm kích hắn, nhưng ta thật sự yêu thương hắn sao?" Ngu Yên Vũ không khỏi lâm vào trầm tư: "Chẳng lẽ Thiên Vũ không cam lòng chết đi, cho nên chuyển thế thành Vân nhi, tới trùng tu tình duyên vợ chồng với ta? Để bù đắp tiếc nuối năm đó?"

Lúc này, Vi Vân nhìn Ngu Yên Vũ trầm mặc không nói gì, còn tưởng rằng nàng đã đồng ý, nhất thời phải tiến thêm một tấc, không ngừng hôn nàng, dọc theo cổ nàng hôn một mạch, gặp phải tấm sa y màu tím nhạt của nàng, liền tiện tay cởi xuống, rồi cầm cái yếm lên, chỉ một thoáng, một đôi tuyết trắng, đầy đặn, mỹ nhũ vững chắc từ đó nhảy ra, thân hình như ấm nước, vô cùng hoàn mỹ!

Vi Vân nhìn đến ngẩn người, gần như chảy nước miếng.

"Không, không có khả năng... Linh hồn Thiên Vũ mới tiến vào Cửu U Minh giới chờ đợi luân hồi, quả quyết không thể nhập thế nhanh như vậy được, hắn không phải..."

Đang nghĩ ngợi, Ngu Yên Vũ đột nhiên cảm thấy tê tê từ ngực truyền đến, lan khắp toàn thân!

Nàng cúi đầu nhìn xuống, liền trông thấy ngực mình bị Vi Vân cởi ra, con trai ruột của mình đang há mồm lè lưỡi, liếm láp nhũ cầu trắng như tuyết của mình, hút lấy đôi đũa đỏ tươi của mình, vui vẻ ăn ngon lành!

"Không..." Ngu Yên Vũ trừng lớn hai mắt, khó tin nhìn một màn này, theo bản năng muốn đập chết người trước mắt, nhưng đột nhiên nhớ tới đây là con trai của mình, nhất thời dừng lại, một bàn tay ngọc trắng như tuyết dừng lại ở trên đầu Vi Vân, trong lòng vùng vẫy một hồi lâu, mới chậm rãi hạ xuống, một tay đặt trên đầu Vi Vân, nhẹ nhàng vuốt ve tóc của hắn, trong lòng âm thầm trào phúng: "Ngu Yên Vũ, ngươi không thể đè nén được tâm địa, ngươi xong rồi, ngươi..."

Ngu Yên Vũ không phải người thiếu quyết đoán, thậm chí nàng còn sát phạt quả quyết, thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng khi đối mặt với đứa con ruột thịt của mình, nàng thật sự làm như vậy. Bởi vì trong lòng nàng áy náy, bởi vì nàng thương yêu con trai của mình, đối phương đã có yêu cầu, không gì không đáp ứng.

Vi Vân ôm lấy thân thể mềm mại trắng như tuyết của Ngu Yên Vũ, không ngừng liếm láp đôi đũa đầy đặn của nàng, mút đôi đũa đỏ tươi của nàng, khẽ cắn lấy miếng thịt sữa trơn bóng đầy đặn mềm mại, đầu lưỡi khiêu khích viên nhũ hồng đỏ tươi, mùi sữa nhàn nhạt truyền vào mũi nàng., Hàm răng lưu hương, bộ ngực mỹ nhân tuyết trắng mềm mại như vậy, mạch máu tinh tế đều có thể thấy rõ ràng, lúc Vi Vân dùng miệng ăn một cái trong đó một cái ngực, một tay đi lấy một cái ngực khác, mặc dù bởi vì nhũ cầu quá lớn., Cũng không thể hoàn toàn nắm chặt, nhưng càng thêm thoải mái, năm ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn, nhào nặn thành đủ loại hình dạng, ngón tay đều lâm vào trong thịt ngà, hơi buông lỏng, quả cầu sữa đầy đặn liền khôi phục nguyên trạng, thật sự là co dãn kinh người!

"Ừm... "

Ngu Yên Vũ không khỏi ngẩng đầu lên, rên rỉ, kích thích và sung sướng mà nàng nhận được không hề thua kém Vi Vân chút nào, thậm chí còn kích thích từng trận tê dại như dòng điện, lấy hai vú em của nàng làm trung tâm, khuếch tán toàn thân, trùng kích vào trong lòng, nhộn nhạo trong đầu, hội tụ tại bụng dưới. Thậm chí trong mật huyệt dưới cơ thể nàng, cũng bắt đầu bài tiết ra dâm dịch xấu hổ của người khác!

Người khác không biết, nhưng nàng lại hết sức rõ ràng, chính mình và Vi Vân là đoạn tuyệt không thể tiếp xúc với da thịt, một khi tiếp xúc, chắc chắn sinh ra dục vọng nguyên thủy, thân thể sẽ có phản ứng không bị khống chế, bởi vì thể chất của nàng là Cửu Âm Tuyệt Mạch, trời sinh hơn người bình thường chín Âm Mạch, điều này làm cho nàng càng dễ dàng tu luyện Tử Nguyệt Già Thiên Công hơn so với người bình thường., Hơn nữa tiến cảnh thần tốc, nhưng nếu như Cửu Âm Tuyệt Mạch gặp phải Cửu Dương Tuyệt Mạch, vậy sẽ sinh ra phản ứng kỳ diệu, va chạm ra hỏa hoa nồng đậm, căn bản không phải sức người có thể khống chế được, bởi vì Âm Dương giao hòa, phối hợp lẫn nhau, cho nhau, là viên mãn lẫn nhau, hai cái này hấp dẫn lẫn nhau cơ hồ là trí mạng, căn bản không thể kháng cự!

Nàng biết Vi Vân chính là Cửu Dương tuyệt mạch chi thể.

Ngu Phi Tuyết mặc dù cũng là Cửu Âm Tuyệt Mạch, nhưng thể chất của nàng còn chưa thức tỉnh, phản ứng sẽ không lớn như vậy, nhưng nàng Ngu Yên Vũ đã bất đồng, sớm thức tỉnh thể chất, vừa gặp phải Cửu Dương Tuyệt Mạch Thể của Vi Vân, nhất thời như núi lửa phun trào, làm sao có thể ngăn cản. Hai người trước đây nhiều lần tiếp xúc, Ngu Yên Vũ đều lấy tu vi cường giả độ kiếp, cộng thêm Quảng Hàn Cung chi trợ, mạnh mẽ áp chế loại phản ứng này xuống.

Nhưng bây giờ Vi Vân tiến thêm một bước, vậy mà há mồm liếm bộ ngực của nàng, điều này làm nàng làm sao chống cự được? Nhất thời thân thể mềm mại khẽ run, cả người mềm nhũn, căn bản không nhấc nổi sức mạnh, khoái cảm khó tả nối tiếp từng đợt, đánh thẳng vào tâm linh nàng.

Lúc này, Vi Vân đã bắt đầu di chuyển xuống dưới, cái lưỡi đảo qua bụng của nàng, trực tiếp hướng đến huyệt mật dưới thân nàng mà đi.

"Không muốn!"

Ngu Yên Vũ sắc mặt trắng bệch, mở miệng ngăn Vi Vân lại.

"Nương..." Vi Vân ngẩng đầu nhìn nàng, trong mắt hiện lên vẻ đậm đà.

"Không được."

Lúc này Ngu Yên Vũ mị nhãn như tơ, ý loạn tình mê hoặc, nhưng bất luận Vi Vân năn nỉ như thế nào, nàng cũng không đồng ý: "Nơi khác đều... tùy ngươi, chỉ là nơi này không được, tuyệt đối không được." Nàng dùng lý trí còn sót lại, thủ vững vị trí cuối cùng của mình, trọng yếu nhất là trận địa.

Vi Vân thấy nàng kiên trì như thế, trong lòng cảm thấy tiếc nuối, nhưng cũng đành buông tha, tuy rằng hắn đã thích giết chết Ngu Yên Vũ, nhưng cũng không có khả năng ép nàng làm chuyện khiến nàng không vui, không thoải mái cho lắm. Tuy nhiên, có thể tranh thủ được quyền lợi khinh nhờn những nơi khác, điều này đã làm cho Vi Vân cảm thấy hưng phấn, cảm thấy tràn đầy, lập tức hành động.

Vi Vân vòng qua huyệt mật dưới thân Ngu Yên Vũ, chui vào trong váy lụa của nàng, tay cầm một cái chén ngọc chân của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, yêu quý thưởng thức, từ bắp đùi đến bắp chân, mỗi vị trí đều không buông tha. Hắn thật sự là quá tham luyến đôi đùi đẹp của Ngu Yên Vũ này, thật sự là thon dài, mềm mại, đường cong ưu mỹ, hơn nữa lại bóng loáng tinh tế, quả thực là cực phẩm nhân gian, khiến người ta không ngại chơi.

Trên thực tế, không chỉ có Ngu Yên Vũ, kể cả Ngu Nhược Tiên và Ngu Phi Tuyết, ba người tổ tôn đều có một đôi chân dài khiến người ta hâm mộ, một đôi chân đẹp đẽ, dài hơn rất nhiều so với nữ tử bình

thường. Ngu Nhược Tiên và Ngu Yên Vũ càng đặc biệt hơn, chỉ là bình thường đều bị quần lụa che lấp, nhìn không ra mà thôi.

Vi Vân nhẹ nhàng vuốt ve hai cái chân đẹp thon dài này, môi ở bên trên không ngừng hôn, đầu lưỡi liếm vớ, liếm da thịt đùi ngọc phía dưới những chiếc giày tơ, khi thì mút một phen, đem hương vị từng tia vớ cùng đùi ngọc của Ngu Yên Vũ hương vị như thế nào., Tất cả đều hít vào trong miệng. Bất tri bất giác, Vi Vân phát hiện mình đã tới vị trí hai chân của Ngu Yên Vũ, đôi bàn chân được bọc bởi đôi giày này tinh xảo đẹp đẽ như thế, ngón chân mượt mà cũng được giấu kín trong vớ, đường cong thon dài ưu mỹ, mu bàn chân và bàn chân đều trắng mịn như vậy, mềm mại như không xương.

"Chiêm chiếp..."

Vi Vân sờ sờ, bỗng nhiên cúi đầu xuống, ôm lưỡi ngọc chân của Ngu Yên Vũ điên cuồng liếm lên, đầu lưỡi hút lấy mũi chân, môi hít sâu, sau đó hạ xuống hôn một cái, liếm láp, lưu lại trên đó từng vết ướt, liếm từng cái lại liếm một con khác, rất nhanh đã ướt đôi giày ngọc của Ngu Yên Vũ.

"A..."

Ngu Yên Vũ khẽ rên rỉ, bàn chân siết chặt lại buông ra, mày ngài cau lại, cảm nhận được cảm giác bị liếm chân ngọc, chân ngọc là bộ phận mẫn cảm của nàng, cảm giác kích thích không hề kém hơn bộ ngực vừa rồi bị liếm sữa., Nàng nhìn Vi Vân ngồi xổm trước mặt mình, nhìn ngọc chân của mình bị đối phương thưởng thức và liếm láp, trong lòng có một loại cảm giác khó nói, rõ ràng cảm thấy kích thích, nhưng lại không hy vọng tiếp tục như thế. Nàng cảm thấy loại chuyện này thật sự là không thể gặp được ai khác, lỗ cho lầu các nàng sinh sống không có ai khác.

Sau khi liếm môi một cái, Vi Vân bỗng nhếch mép dọc theo bắp chân và đùi của Ngu Yên Vũ di chuyển, rồi từ phía sau bước tới cặp mông treo của nàng, giật quần lót của nàng xuống. Hai tay nàng bao trùm trắng như tuyết, tròn trịa, đầy đặn, cặp mông đầy co dãn, nàng há

miệng liếm liếm cặp mông đầy đặn, cắn nhẹ vào miếng thịt mềm mại trên mông, không ngừng cắn ra những thanh âm dâm dục.

"Ta nên làm gì bây giờ..."

Ngu Yên Vũ trong lòng rối rắm, không biết như thế nào cho phải, chỉ có thể để mặc cho Vi Vân tiếp tục hành vi vô lễ này, bỗng nhiên, thân thể mềm mại của nàng cứng đờ, miệng đàn phát ra một tiếng ngâm khẽ "A a", hai mắt trừng lớn, cả người đều chấn trụ.

Chính vì lúc này Vi Vân đã tách hai cái mông trắng nõn của nàng ra, đem đầu lưỡi dí vào trên búp bê hoa cúc màu đỏ tím, dốc sức liều mạng lộng, mút vào. Cúc Hoa mềm mại cũng là một bộ vị nhạy cảm của Ngu Yên Vũ, bị hắn đột nhiên tập kích như vậy, không có chuẩn bị tâm lý, Ngu Yên Vũ nào có thể chống đỡ được., Nhất thời kích thích toàn thân khuếch tán ra, bụng co lại một cái, toàn bộ hạ thể co giật, run run vài cái, chỗ sâu huyệt mật dưới thân tuôn ra một cỗ sóng nhiệt, chậm rãi từ huyệt động chảy ra, mắt thấy sẽ theo môi âm dương kia chảy xuống thịt mềm, vội vàng kẹp chặt hai chân, thu nhỏ huyệt lại.

"Ngươi, ngươi..." Gương mặt Ngu Yên Vũ đỏ bừng, "Thật là một cái phôi nho nhỏ, ngay cả nơi dơ bẩn như vậy mà cũng dám thân... A... A... Trời... Trời đất... Không..."

Nàng vừa nói như vậy, Vi Vân ngược lại lại liếm càng thêm kịch liệt, liếm đến mức Ngu Yên Vũ liên tục thở hồng hộc, cành hoa run rẩy, đã bất ổn ngồi không vững.

Đối với Vi Vân mà nói, toàn bộ thân thể của Ngu Yên Vũ đều là mê người như thế, căn bản chính là một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, không có bất kỳ tỳ vết nào, bất luận là khuỷu chân hay lỗ đít đều rất xinh đẹp và mê người., Đều là có thể dùng miệng đi nhấm nháp, nào có nửa điểm dơ bẩn? Không những không bẩn, không có mùi vị khác lạ, hơn nữa còn mang theo mùi thơm thoang thoảng. Đây là mùi thơm cơ thể của Ngu Yên Vũ, có mùi thơm trời sinh, cũng có mùi

thơm sau khi tu vi thành công, đối với Vi Vân mà nói là dược nuôi dưỡng trí mạng.

Vi Vân vừa liếm mái tóc hoa cúc của Ngu Yên Vũ, vừa xoa mông tuyết trắng của nàng, đột nhiên Ngu Yên Vũ lại run lên, càng tiết ra nhiều nước bẩn từ trong cổ, thậm chí còn rơi xuống người Vi Vân.

Rốt cuộc Vi Vân cũng không nhẫn nhịn được nữa, bỗng nhiên cái đầu co lại, đem môi môi hướng đến chỗ mật huyệt hạ thể của Ngu Yên Vũ mà hôn!

Huyệt nhỏ của Ngu Yên Vũ phấn chấn không có lông, non nớt trơn bóng, đôi môi như hai cái bánh bao vỡ ra, hơi nhăn lại, mười phần phì nộn, đem một khe thịt đỏ tươi, ẩm ướt đầm đìa kẹp chặt ở bên trong, mơ hồ có thể thấy được bên trong huyệt thịt tươi mới, từng tia dịch nhờn chất chồng ở huyệt, đang chậm rãi tràn ra.

Mật huyệt này quả thật hoàn mỹ và mê người!

Hai mắt Vi Vân bốc lửa, sao có thể nhịn được, há mồm liền hướng về phía mật huyệt của Ngu Yên Vũ bao trùm, bờ môi dán hai dòng suối to âm nhu, một cái lưỡi dài từ lúc hội âm bắt đầu đảo qua khe hở trên huyệt thịt nhỏ, sau đó lại quét xuống, cứ như vậy điên cuồng liếm liếm!

"A... Không!"

Trong lòng rối rắm, Ngu Yên Vũ đại não hỗn loạn lúc này mới kịp phản ứng, nàng trừng lớn hai mắt, thân thể mềm mại run rẩy kịch liệt, cảm giác cao trào mang đến cùng với lý trí còn sót lại của nàng đồng loạt dâng lên, một đôi tay ngọc đặt lên đầu Vi Vân, đột nhiên đẩy hắn ra!

Vi Vân từ giữa hai chân Ngu Yên Vũ thò đầu ra, đặt mông ngồi xuống đất, mặt mũi dinh dính, một miệng dâm thủy, còn có chất lỏng sền sệt từ khóe miệng chảy xuống, đều là từ huyệt Ngu Yên Vũ mật mà hút qua.

"Không thể tiếp tục nữa, đêm nay chấm dứt ở đây, ngươi đi về trước đi!"

Ngu Yên Vũ đỏ bừng mặt, đã đỏ đến trên cổ, cưỡng ép nghiêm mặt, đặt quần lụa lên trước ngực mình, một đôi giày thịt giẫm trên mặt đất, bước nhanh rời đi, đảo mắt biến mất ở trong phòng.

173

Chương 16 ngủ với mỹ nhân.

Vi Vân nhìn Ngu Yên Vũ dần dần biến mất, trong lòng trống rỗng, cảm thấy vô cùng tiếc nuối, ngực tràn ngập khát khao, rất muốn tiến thêm một bước với Ngu Yên Vũ, nhưng đây rõ ràng đã là điểm mấu chốt của Ngu Yên Vũ, muốn đòi nhiều hơn, gần như không thể.

Trong lòng Vi Vân tràn đầy tiếc hận, đứng thẳng lên, giơ một cây gậy thịt lớn thẳng tắp vô cùng, đi xuống lầu các.

Đứng lưỡng lự trong sân của Ngu Yên Vũ một lúc lâu, bất luận Vi Vân la lên như thế nào, Ngu Yên Vũ chính là không để ý tới. Rơi vào đường cùng, hắn đành phải rời đi.

Lúc này dục hỏa của hắn đang lúc thịnh vượng, phải nhanh chóng tìm người giải quyết, Ngu Yên Vũ không để ý đến hắn, hắn tự nhiên không thể tiếp tục hao tổn như vậy.

"Xoẹt" một tiếng, hai nữ đệ tử thủ vệ trông thấy Vi Vân như một trận gió, chớp mắt đã lao ra khỏi viện, không biết chạy đi đâu, hai người nhìn nhau.

Vi Vân nhanh chóng chạy vội, rất nhanh đã đi tới chỗ ở của Ngu Phi Tuyết. Hắn nghe thấy bên trong truyền ra từng trận cười vui vẻ của nữ tử, xem ra ngoại trừ Ngu Phi Tuyết còn có người khác ở bên trong.

Nhưng Vi Vân không quản nhiều như vậy, trực tiếp xông vào sân nhỏ, chỉ thấy mấy nữ tử đang ngồi ở trong sân, bày ra cái bàn, thưởng thức trái cây, uống rượu mua vui. Dưới ánh nến mờ nhạt, đám người Ngu Phi Tuyết vén lụa mỏng, bả vai hở nửa lộ, gương mặt như mây bay, bộ dáng cười nói vui vẻ.

Hảo gia hỏa, Tử Nguyệt tiên môn có mười một nữ đệ tử chân truyền, ngược lại có bốn người ở chỗ này, chính là Ngu Phi Tuyết, Dung cùng, Diệp Lý cùng An Cửu.

Bốn nàng nhìn thấy Vi Vân xông tới, đều ngẩn ra, động tác uống rượu lập tức dừng lại, sững sờ nhìn hắn.

Vi Vân không nói hai lời, trực tiếp nhào tới Ngu Phi Tuyết, ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, hôn lên môi anh đào hồng nhuận phơn phớt của nàng.

"Làm sao vậy ngươi đây... Ô... Mùi vị gì?" Chân mày Ngu Phi Tuyết cau lại, nàng ngửi thấy trên mặt Vi Vân cùng trên miệng có mùi vị dâm dục kỳ quái, rõ ràng là uế vật do hạ thể nữ tử tiết ra.

"Ta mới từ bên mẹ qua." Vi Vân vừa hôn vừa nói.

"Đây là con mẹ nó... Ngươi đưa mẹ ta sao?" Ngu Phi Tuyết trừng to đôi mắt nhìn hắn.

Những người còn lại cũng đều chấn động.

"Không có, mẹ đã đuổi con ra ngoài."

"Sói con đáng đời."

"Tỷ, để cho đệ làm một chút đi, đệ thực sự chịu không nổi."

Trước tiên Vi Vân cởi quần của mình, sau đó tách khỏi đôi chân ngọc của Ngu Phi Tuyết, kéo áo lót của nàng xuống, từ phía sau cầm một cây gậy thịt lớn đâm vào trong hang động dưới thân nàng.

"A... Khinh nhẹ một chút..."

Ngu Phi Tuyết cảm thấy một vật cứng rắn như côn sắt nung đỏ chống vào huyệt vị trí của mình, nhất thời cả người nàng run lên, theo bản năng bật mông tuyết lên, đồng thời sâu trong huyệt động bắt đầu tiết ra chất độc, ướt át. Rất nhanh, nàng cảm thấy đầu rùa

của Vi Vân gạt đôi môi to mọng đầy đặn của nàng ra., Nó đang đâm vào trong hang, "A" một tiếng ngâm, không khỏi buông bầu rượu trong tay ra, hai tay chống bên mép bàn, ngẩng đầu lên, hai chân tách ra rất nhiều, thừa nhận cú rèn luyện của Vi Vân.

"Tê... Thích."

Rốt cục Đại lão nhị cũng tiến vào bên trong lỗ thịt, trên người bốc lên dục hỏa, Vi Vân thở ra một hơi, ôm lấy đại mỹ nhân trước người, ưỡn cái mông ra, dùng sức nhổ lên, cái đầu rùa cực lớn giống như một cái mũi khoan chui vào sâu trong lỗ thịt tỷ tỷ, cuối cùng đặt lên trên da thịt nõn nà của nàng., Côn thịt ma sát ở trong lỗ thịt, bị râu ve ôn nhuận mềm mại kia kẹp chặt, quấn lấy, bảo huyệt Cam Lộ Ngọc há lại nhỏ nhặt như vậy, toàn bộ lỗ thịt giống như một bình ngọc, bên trong tràn ngập dịch nhờn như cam lộ, ướt át, ướt át, ngâm củ thịt Vi Vân, một mùi hôi thối tràn ngập chung quanh, tiếng thịt va chạm "Bốp bốp" bắt đầu vang lên.

Dung hòa, Diệp Lý cùng An Cửu ba người vừa thưởng thức điểm tâm, vừa nhìn Vi Vân cùng Ngu Phi Tuyết dâm diễn, thỉnh thoảng bình luận một phen.

Dung và bắt chéo hai chân, e sợ thiên hạ không loạn mà nói: "Vân sư đệ, dùng sức một chút, hạ gục Phi Tuyết sư tỷ."

Vi Vân híp mắt, ôm mỹ nhân tuyệt sắc trước người ra sức vụt qua, hưởng thụ cảm giác say mê mà gậy thịt đang ngâm trong thịt, không ngừng sờ soạng, đâu có thời gian rảnh để đáp lại nàng.

Diệp Lý cũng nói: "Tốc độ đúng là đủ, sức mạnh còn kém một chút."

Vi Vân hung hăng đánh một cái, đại nhục côn đâm mạnh vào sâu trong hang thịt Ngu Phi Tuyết, cả cây gậy thịt kết hợp cùng một chỗ với đôi môi âm u của tiểu huyệt, đụng "Bốp" một tiếng vang lên, làm đến mức "Ngu Phi Tuyết" một tiếng kêu to, đầu gật sau lưng, mái tóc đều rơi trên mặt Vi Vân, thân thể mềm mại chớp lên, dáng vẻ mị

nhãn như tơ, nước miếng trong miệng ngọc cũng bắt đầu chảy xuống.

"Lực đạo thật lớn, mau lên, nhanh thêm chút nữa." An Cửu thấy vậy cười khanh khách không ngừng.

"Ừm... Ta sắp đến rồi.. A a a... ngừng!"

Ngu Phi Tuyết Lãng kêu lên, bỗng nhiên thân thể mềm mại rung động vài cái kịch liệt, sau đó cả người dừng lại bất động, nhíu mày, thần tình tràn đầy vẻ thống khổ, một hồi lâu mới thở phào nhẹ nhõm.

Vi Vân ở trong huyệt nhỏ của Ngu Phi Tuyết nhẹ nhàng ra vào, hai tay thò vào trong ngực nàng, xoa xoa nhũ ngọc trắng nõn kia, cảm thụ được huyệt nhỏ của nàng co rút, nước bẩn tràn ra, bỗng nhiên dâng lên ý nghĩ bắn nhanh, vội vàng ở bên trong làm mấy chục cái, cuối cùng nặng nề một cái, sau đó phụt phụt phụt phụt bắn ra mấy cỗ tinh tương.

Vi Vân rút cây gậy thịt ra, khẽ buông tay Ngu Phi Tuyết ra. Thân thể mềm mại của Ngu Phi Tuyết lập tức mềm mại, cặp mông trắng như tuyết đang ngồi trên ghế, bộ dáng thở hồng hộc, bỗng nhiên một chân của nàng đạp xuống người Vi Vân.

"Mưu sát ah!"

Vi Vân bị nàng đạp như vậy một cái, tuy lực đạo không lớn nhưng vẫn lảo đảo đụng phải. Triều Dung va vào người, cả người vội vàng đứng lên tránh đi. Vi Vân liền đặt mông ngồi trên cái ghế ban đầu, khẽ vươn tay, ôm lấy thân hình đang đứng lên, ngồi trên đùi hắn.

Cây gậy thịt của Vi Vân vẫn thẳng như trước ướt đẫm, tràn đầy dâm đãng, nằm trên đùi dung hòa vào, lôi cái quần lót của mình ra đón lấy cây nhục côn này, dùng môi dính lấy, sau đó ngồi xuống, liền đem cây nhục côn nhét vào trong huyệt của mình.

"Ưm..." Dung Hòa thoải mái mà thở dài: "Vân sư đệ, ngươi mặc dù không có sở trường gì khác, nhưng ở việc nam nữ kết hợp, vẫn có chút năng lực đấy."

Vi Vân cách ngực vuốt ve ngọc nhũ của nàng, đồng thời ưỡn ngực lên cái huyệt nhỏ của nàng, nói: "Sư tỷ, trên dưới toàn thân ngươi đều là sở trường, tỷ tỷ như cái lỗ thịt này... Oa, mềm mại, mềm mại, nước mênh mông... Ta thích!"

Nghe hắn nói những lời này, Dung Đồng tức giận, hung tợn nói: "Vân sư đệ, ngươi nói ta láo? Hừ, tối nay ngươi đừng đi nữa, ngủ ở đây đi."

Vi Vân cười hắc hắc nói: "Ta đâu có nói muốn đi, đêm nay ta ngủ ở chỗ tỷ tỷ."

"Vậy thì tốt." Dung cùng cười híp mắt nói: "Vậy chúc ngươi ngủ ngon." Nói xong liền chủ động nhảy lên cái mông vểnh lên, phối hợp với tính cách của Vi Vân, hai người đều cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Đang lúc chơi đùa hứng khởi thì bỗng nhiên tiếng bước chân vang lên, mấy bóng dáng yểu điệu từ cửa Nguyệt động đi đến, trong tay còn bưng khay, phía trên có một ít bát đĩa, bên trong đựng hoa quế, hoa quế, mềm mại... các mỹ thực.

"Ăn ngon đến rồi."

Người tới chính là Đào Ngột, Lân Lân, Phong hí cùng thanh lý bốn tên đệ tử chân truyền, đều có bộ dáng nhàn nhã tự tại. Bọn họ hẹn đêm nay ở chỗ này uống rượu mua vui, luận đạo đàm tiếu, mỗi người đều mang theo chút mỹ thực, rượu ngon.

"Ồ, đây là tình huống gì?"

Gió thổi chói mắt, chỉ nhìn thấy Vi Vân đang ôm nhau, hạ thể của hai người kết hợp, không ngừng lay động, xung quanh còn tràn ngập

mùi vị nhàn nhạt, làm sao nhìn ra được bọn họ đang làm gì.

"Chào các vị sư tỷ, có dẫn đến ta thích ăn và nướng nguyên con cá không?" Vi Vân giảm tốc độ, thuận miệng hỏi.

Thanh dọn liếc mắt nhìn hắn, nói: "Ta thấy ngươi bận rộn như vậy, ăn thì miễn đi."

Giao Bằng đi tới bên cạnh hắn, nặn một bông tuyết đến bên miệng nó, vừa nói: "Vân sư đệ à, sao vẫn còn xuân đến tiết trời đông thế này?"

"Ai bảo sư tỷ mê người như thế, tiểu đệ thật sự là không nhịn được."

Vi Vân há mồm ăn bông tuyết mềm, lại thuận miệng ngậm ngón tay ngọc của nàng vào miệng, nhẹ nhàng hút vào.

Tỳ Hưu dùng ngón tay ngọc khuấy động miệng Vi Vân, lại duỗi một ngón tay ra, hai ngón tay kẹp lấy đầu lưỡi của hắn đùa bỡn, trong miệng cười ha ha, rút ngón tay về, cởi bỏ áo ngực ra, lộ ra một nhũ ngọc trắng nõn đưa qua miệng Vi Vân, nói: "Vân sư đệ, đêm nay cho ngươi ăn no cái miệng này."

Vi Vân ngậm lấy đôi đũa đỏ thắm hít vài cái, nói: "Các ngươi ngay cả cá nướng cũng không làm cho ta một con, làm sao ta ăn no được."

Giao Bằng vươn một cái tất ngọc giơ ở trước ngực nó, nhẹ nhàng chậm rãi, ngón chân dọc theo ngực nó di động lên trên, trong miệng trêu tức nói: "Cá cũng không cần ăn a, ngươi chỉ bú sữa, liếm chân là đủ rồi, liếm bức đủ rồi... Cái này không phải ngươi thích sao?"

"Sư tỷ à, chân tỷ giặt rồi sao?" Vi Vân hỏi một câu, sau đó há miệng ngậm sữa ngọc trắng như tuyết, bộ ngực tròn trịa đầy đặn, ăn vào miệng, trơn mịn ngon miệng, co dãn, còn mang theo mùi sữa nhàn nhạt.

Tỳ Hưu nghe vậy đỏ mặt, hung tợn nói: "Mấy tháng không rửa, hương vị gì cũng có, chỉ là không có mùi thơm, hôm nay liền cần ngươi dùng đầu lưỡi cho ta liếm sạch!" Nói xong liền nhấc chân một cái vớ thon dài lên, hai chân bước thành một chữ, một cái vớ ngọc dán trên mặt Vi Vân, nhét vào miệng hắn.

"A..."

Vi Vân vừa mới đem sữa trong miệng chảy ra, những chiếc chén ngọc liền nhét vào trong miệng hắn, không thể làm gì khác hơn là há mồm ngậm năm ngón chân của năm ống tiền, nhẹ nhàng hấp thu ngón chân, dùng đầu lưỡi liếm nhẹ tim bàn chân, hương vị chân nhàn nhạt tràn ngập khoang mũi và nước mũi, rơi vào trong miệng, một chút hôi cũng không, chỉ mang theo mồ hôi nhàn nhạt mà thôi, có vị mặn thoang thoảng, ăn ở trong miệng, có phong tình khác.

Vi Vân thỉnh thoảng hàm súc ngọc nhũ của nàng lúng túng, thỉnh thoảng liếm láp đôi đũa thịt, lại quên cả dung mạo trên người, nhục côn còn gắn ở trong huyệt nhỏ của nàng, giờ phút này cũng không có ý định rút thăm.

Dung Ti nhất thời có ý kiến, quay đầu nói: "Ôi chao, hai vị, có ai trước sau hay không! Tiểu Vân Vân, dùng chút sức động đậy."

Vi Vân động đậy một chút rồi quật mạnh, xiên thịt chui ra từ trong các huyệt nhỏ, nhưng hắn nhất tâm đa dụng, lại muốn bú sữa, lại phải liếm chân, lại phải vỗ một cái, hiển nhiên lực lượng đã không đủ, đang lúc này muốn trùng kích lên cao trào, nào có thể dễ dàng tha thứ cho kích thích không đau không ngứa này. Ngay khi Vi Vân lần nữa đâm vào, nàng dùng sức vểnh mông ngồi xuống một cái!

"Phốc phốc" một tiếng, cái lỗ thịt trơn bóng của nàng nhất thời đem cây gậy thịt thô dài của Vi Vân nhét vào trong đó, môi thịt cùng cây côn thịt đóng kín kẽ, dính liền cùng một chỗ, đầu rùa hầu như đều chui vào trong bụng nàng, cái này còn chưa tính, bởi vì dùng sức quá mạnh, cái ghế dưới mông Vi Vân răng rắc một tiếng, chân ghế đứt

gãy, hai người đồng thời ngã ngồi xuống đất, để cho cái lỗ nhỏ dung hòa cùng với cây gậy thịt của Vi Vân va chạm mạnh một lần!

"A..." Dung cùng hét lên một tiếng thật dài, cả người trừng lớn đôi mắt đẹp, thân thể mềm mại dừng lại, sau đó bỗng nhiên mạnh mẽ khua khoắng, thân dưới run rẩy, dưới bụng và huyệt nhỏ kịch liệt co rút lại, từ trong lỗ thịt tuôn ra bọt nước ồ ồ, dâng lên ở trên đầu rùa của Vi Vân, cọ rửa thân thể của hắn.

Trong nháy mắt khi ngã ngồi xuống, đã đưa dung mạo và cao trào kịch liệt lên.

Tỳ Hưu và Tỳ Hưu mất đi mục tiêu đứng ở một bên, một người lộ ra tuyết nhũ, một người còn duỗi chân ngọc, hai người đều ngẩn ngơ một hồi.

"Các ngươi đang làm gì đó... dỡ nhà ra làm gì vậy?"

Lại là mấy đạo bóng tối từ cửa Nguyệt động đi vào trong sân, từng cái Cù Đình thướt tha, hoa dung nguyệt mạo, mặc áo lụa màu tím của đệ tử chân truyền, chính là ba người Tố Nguyệt, thuần và Niệm Tuyết, lại thêm đám người Ngu Phi Tuyết và Phong lộng gió, mười một đệ tử chân truyền đều đã đến.

Ba người đặt khay trong tay lên bàn, rất hứng thú nhìn Vi Vân hòa nhã cùng hai người.

Dung mạo lúc này cùng toàn thân mềm nhũn, căn bản không đứng dậy nổi, liền vỗ vỗ Vi Vân, Vi Vân hiểu ý, ôm nàng đứng lên, nhục côn từ trong huyệt nhỏ của nàng trượt ra, phát ra âm thanh ma sát dâm ô., Rầm một tiếng, bãi nước biển theo thân côn rút ra, từ trong lỗ thịt noãn thong dong bắn nhanh ra, rơi trên mặt đất, lại là vì vừa rồi lỗ thịt bị ngăn chặn không ra được, hiện tại thịt côn thoát ly, nhất thời nước lũ đọng ở bên trong đều trào ra, mùi khét nồng đậm tràn ngập chung quanh.

"Ơ, sao tiểu thành như vậy?" Tố Nguyệt vẻ mặt kinh ngạc, còn cố ý vươn một cây ngọc chỉ xanh nhạt đi lấy dung nhan cùng huyệt nhỏ.

Lúc này, một cảm giác mát lạnh ập đến, Vi Vân phát hiện trên bả vai có một bông tuyết lông ngỗng rơi xuống. Nàng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên bầu trời tuyết bay đầy trời, rơi xuống sân.

Rốt cuộc Ngu Phi Tuyết đã tỉnh táo lại, đứng dậy duỗi cái lưng mệt mỏi, nửa thân thể trần trụi tỏa sáng rạng rỡ dưới bóng đêm. Nàng bưng một cái khay lên, cất bước đi vào trong phòng, vừa nói: "Tuyết rơi, vào bên trong đi."

Mọi người tự mình bưng lên điểm tâm, trái cây, rượu, tiến vào phòng, khép cửa lại.

Lúc này Vi Vân liên tục đẩy Ngu Phi Tuyết và Dung Tuyết lên cao trào, bản thân cũng bắn ra vài đường nhỏ, nhưng còn chưa thoả mãn lắm, mới vừa vào nhà, hắn liền cấp tốc ôm lấy lá, cắm cây gậy thịt vào trong huyệt nhỏ của nàng, tiếp tục phát tiết dục hỏa của nàng.

Mười người Ngu Phi Tuyết ngồi vây quanh một bên, vừa thưởng thức mỹ vị, vừa nói chuyện phiếm, phảng phất như Vi Vân đang đùa bỡn đồng bạn của nàng không tồn tại vậy, thỉnh thoảng Vi Vân cũng xen vào hai câu miệng, phát biểu một chút kiến giải của mình, nhưng điểm quan điểm tuổi còn trẻ này, đều bị các nàng phủ quyết.

Phong Càn nói: "Vân sư đệ, ngươi còn chưa hiểu nhân tình thế sự, nữ nhân của ngươi thật dễ chơi mới là nghiêm túc."

Vi Vân thầm nghĩ trong lòng: "Ta không hiểu? Ta Tam Thông chân nhân cũng là người từng trải qua sóng to gió lớn, ta mà lại không hiểu giang hồ hiểm ác là thế nào?" Trong lòng nghĩ như vậy, trong tay lại xoa xoa bộ ngực trên lá, dưới cơ thể là sào huyệt nhỏ của nàng.

Nàng xắn tay áo lên nói: "Theo ta thấy, không phải người của bổn tông, một mực không nên mượn tiền bọn họ! Lúc đầu ta xuống núi

chấp hành nhiệm vụ, gặp được Tuyết tiên tử Nhược Tuyết lâu, nàng một hơi mượn của ta ba mươi tờ tiền phù cấp bốn., Ba mươi tờ giấy! Đây là ta làm bao nhiêu nhiệm vụ kiếm được? Nàng còn nói bảy ngày sau trả ta, kết quả đến bây giờ nhiều hơn ba năm còn chưa trả lại, lần trước lúc ta nhìn thấy nàng, nàng vậy mà lại đùa nghịch nói không nhớ rõ, thật là tức chết ta rồi, ta thật muốn một kéo cắt tóc nàng ta!"

Ngu Phi Tuyết lau vết rượu trên khóe miệng, khoát tay nói: "Việc này ngươi cũng đã nói không biết bao nhiêu lần rồi, người kế tiếp..."

"A a a... A... Đến rồi..." Trong lá cây ngẩng đầu lên, phát ra một tiếng kêu gầm.

Trong lúc các nàng nói chuyện phiếm, Vi Vân cũng đẩy lá lên cao trào, hắn mở lá ra, lại di chuyển đến sau lưng An Cửu, dốc toàn lực cởi quần lụa mỏng của nàng ra.

"Sư tỷ, xê dịch mông một chút." Vi Vân kéo Toái Hoa Sa váy của An Cửu.

An Cửu hơi nhấc mông lên, quần lụa mỏng trên người đã bị Vi Vân xốc lên. Vi Vân lại kéo áo lót của nàng xuống để nàng đứng thẳng người. Sau đó gã đẩy mông Tuyết Bạch của nàng ra, đâm một côn thịt vào trong huyệt động của nàng.

"Ừ..." An Cửu khẽ nhíu mày, trong miệng phát ra tiếng thở dài thỏa mãn, lắc lư thân thể mềm mại dưới tay Vi Vân.

Chúng nữ dừng lại, đồng loạt nhìn về phía nàng, Ngu Phi Tuyết trêu ghẹo nói: "Sư muội, biểu tình không cần tiêu hồn như vậy chứ."

"À... Ta nào có..." Hai tay An Cửu chống xuống bàn: "Ừm... ừ..."

Chúng nữ thu hồi ánh mắt, tiếp tục nói về chủ đề vừa rồi.

Lúc Vi Vân đang thao túng An Cửu, bụng dưới đụng vào trên cái mông vểnh lên của nàng, phát ra tiếng va chạm "Bốp bốp bốp". Hai tay hắn ôm lấy bộ ngực An Cửu, nhẹ nhàng xoa xoa cặp ngực của nàng, vừa cảm thụ bộ dạng xương thịt mềm mại cùng cảm giác sảng khoái của huyệt.

Lúc Vi Vân cùng nữ tử giao nhau, thường xuyên âm thầm so sánh điểm khác nhau giữa các nàng với các nữ tử khác, như là hình dáng, vóc người, bộ phận mẫn cảm trên người các nàng, bộ ngực các nàng có màu sắc hoa cúc, hình dạng môi âm, huyệt động... Các nữ tử khác nhau có ưu điểm khác nhau, có tướng mạo xinh đẹp, có dáng người uyển chuyển, có huyệt nhỏ mập mạp, tuy nói như thế, nhưng tổng thể mà nói, vẫn có thể được chia một cái cao thấp.

Ví dụ mười một nữ tử trước mắt này, lấy Ngu Phi Tuyết đứng đầu, bởi vì kế thừa rất nhiều ưu điểm của Ngu Yên Vũ, cái chân dài nhất, huyệt nhỏ màu mỡ nhất, dâm thủy dư thừa nhất, bất quá bộ ngực lại không phải lớn nhất, mông cũng không phải là béo nhất, bộ ngực lớn nhất trong số đó, bộ ngực to lớn nhất là An Cửu cái mông nhiều nhất.

Mà trong lá cây, các phương diện đều tương đối không tệ, nhưng cũng không có một ưu điểm đặc biệt nổi bật nào, đương nhiên là mỹ nhân nhất đẳng ở thế tục, nhưng ở nơi này lại rất dễ dàng bị so sánh, nhưng nàng vẫn kiên nhẫn chơi đùa, không dễ bị chơi đùa.

Vi Vân nghĩ đến đây, bỗng nhiên cảm thấy trong lỗ lá bỗng siết chặt, bắp thịt mềm mại dày đặc phát ra trận trận lực quấn lấy, kẹp lấy nhục côn cực kỳ sảng khoái, thông qua chót đuôi và lưng chạy thẳng đến sau ót, nhất thời tinh quan thất thủ, từ trong nước mắt bắn ra từng luồng từng luồng nồng đậm, rót vào chỗ sâu huyệt thịt trên lá.

"A..." Lúc này trong lá cây mới có cảm giác như mới dậy không bao lâu, đang chờ bị sướng, thấy Vi Vân bắn tinh, hơi ngẩn ra, quay đầu lại nói: "Sư đệ, tình huống gì vậy, ngươi không phải rất giỏi sao? Sao nhanh như vậy không được rồi sao?"

"Ta..." Vi Vân vội vàng giải thích: "Ta vẫn chưa làm được, ta chỉ nghỉ ngơi một chút mà thôi, rất nhanh thôi."

Nhục côn của hắn vẫn kiên cố như cũ, bất quá Quy Đầu mới bắn tinh tương đối mẫn cảm, để tránh quá nhanh giao hàng, trước tiên phải chậm lại.

Hắn xoa đôi ngực trắng nõn trước ngực, chậm rãi cắm thịt côn, sau một lát, mới tăng tốc độ, hơn nữa sức lực cũng vô cùng lớn, làm cho lá cây thành hình "A a a" không ngừng kêu, thân thể mềm mại lắc lư, mái tóc đều tán loạn ra.

Chỉ chốc lát sau, trong lá đã bị Vi Vân dồn lên cao trào.

Vi Vân rút miếng thịt ra, lại ngắm gió lướt đi, tiếp tục đan xen triền miên. Chúng nữ không để ý tới hắn, chỉ bị động mặc hắn thao túng, các nàng thì ăn uống nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng trao đổi một chút tâm đắc về tu luyện, kỹ xảo vận dụng pháp thuật, chờ Vi Vân xử lý mười một nữ đệ tử các nàng một lần., Chúng nữ đều đã say khướt, váy la nửa mở, dáng vẻ ngã trái ngã phải, có ngã trên mặt bàn, có nghiêng dựa vào ghế, toàn thân mùi rượu, trong đó xen lẫn mùi vị dâm thủy, có mỹ cảm khác.

Đợi đến khi Vi Vân rút hết đống thịt côn nhỏ mới bắn vào trong huyệt động của Niệm Tuyết ra thì phát hiện các nàng đều đã nằm ngáy o o..o...

"Không phải chứ, như vậy cũng có thể ngủ được."

Vi Vân thật sự bội phục các nàng, xem ra tụ tập cùng nhau uống rượu nói chuyện phiếm là chuyện thường xảy ra đối với các nàng mà nói, đây cũng không phải là thói quen tốt.

Vi Vân ở trong phòng ngủ của Ngu Phi Tuyết trải ra một tấm thảm, sau đó ôm cả đám vào, nằm thành một hàng, lại đem quần áo đắp lên người các nàng, mặc dù có tu vi trên người, không sợ lạnh, nhưng tóm lại không tốt lắm.

Làm xong những thứ này, Vi Vân cũng nằm xuống, nằm ở giữa những mỹ nhân này, ôm trái ôm phải ấp, hương thơm trong lòng cũng không có thú vị gì.

Nằm trong chốc lát, Vi Vân nghe thấy mùi thơm của cô gái truyền tới xung quanh, không khỏi đứng dậy, chăm chú nhìn từng thân thể mỹ nữ trần trụi này, ánh mắt rơi vào trên đôi giày đẹp của các nàng, lau chất nhầy trên thân cây gậy thịt của mình, nhịn xuống không được lại đến một lượt xúc động, nằm xuống, hai cái bát đũa bên cạnh hợp lại kẹp lấy thân cây của mình, lại ôm lấy hai cái giày khác, sau đó vui vẻ ngủ thiếp đi.

...

Trong phòng ngủ, Ngu Yên Vũ nằm trên giường, mắt phượng đen kịt lấp lóe ánh sáng nhàn nhạt, nhìn hoa văn hoa phượng cất bước trên giường, rơi vào suy nghĩ hỗn loạn.

Tu đến cảnh giới Độ Kiếp, là có thể trong thời gian dài không ngủ, nhưng ngủ có thể dưỡng thần, bởi vậy thói quen đi ngủ này, đại đa số người tu hành đều sẽ giữ vững.

Thế nhưng, đêm nay Ngu Yên Vũ không thể ngủ được.

Trong nội tâm nàng không ngừng hiện ra một số hình ảnh hỗn loạn, trong đó có hình ảnh Vi Vân nằm trong tã lót, cũng có hình ảnh Vi Vân đứng ra động thân ở Tử Nguyệt tiên môn, còn có hình ảnh hắn càn rỡ hôn lên toàn thân... Nàng như thế bối rối rối, trong đầu không ngừng lặp lại những hình ảnh này, cuối cùng tự động diễn biến ra một hình ảnh hoàn toàn mới, chưa bao giờ phát sinh... Hình ảnh Vi Vân vươn cao cây côn thịt đâm vào huyệt huyệt của nàng.

"Không... "

Ngu Yên Vũ không khỏi kinh hô, vội vàng ngừng suy nghĩ, không dám nghĩ tiếp nữa.

174

Ngọc lâu tầng thứ 116: Cửu Trọng Ngọc Lâu.

Liên tục mấy ngày, Vi Vân một mực tìm đủ loại cớ để đi tới chỗ ở của Ngu Yên Vũ, muốn làm quen với nàng, có cố gắng làm một số hành động thân mật, nhưng mặc kệ hắn cố gắng như thế nào, đều dừng bước hôn nhau. Hắn có thể hôn môi nhỏ của Ngu Yên Vũ, mút mút cặp đũa của nàng, liếm cặp mông nõn nà của nàng, thậm chí còn liếm cặp mông và hoa cúc của nàng, nhưng chỉ cần không đụng vào chỗ cấm kỵ kia là được.

Mỗi khi đến thời khắc mấu chốt đều bị Ngu Yên Vũ cắt đứt hoặc ngăn cản.

Vi Vân tràn đầy thất bại, đành phải chạy đến chỗ Ngu Phi Tuyết, giao hảo với các mỹ nữ sư tỷ triền miên, tửu trì thịt rừng, ban đêm đàn ca, phát tiết dục hỏa của mình.

Cuộc sống tại Tử Nguyệt tiên môn cực kỳ nhanh, chớp mắt đến cuối năm.

Ngày hôm nay, tất cả môn nhân Tử Nguyệt tiên môn đều đã trở về sơn môn. Năm vạn đệ tử nội môn, năm vạn đệ tử ngoại môn tề tụ ở tông môn, mọi người tụ tập một chỗ, bộ dạng vui vẻ hòa thuận, mừng năm mới đến.

Ngu Yên Vũ và Thất đại trưởng lão ngồi trên bậc thềm trên quảng trường. Trên quảng trường là một đám nữ đệ tử, nhìn qua hầu như không thể nhìn thấy bên cạnh. Mọi người đều bày bàn trà, nói chuyện phiếm, uống rượu, nhấm nháp mỹ vị. Xung quanh là tiếng đàn sáo, tiếng đàn tiêu, còn có tiếng pháo lốp bốp.

Đám đệ tử chân truyền như Vi Vân và Ngu Phi Tuyết đứng bên cạnh Ngu Yên Vũ, lắng nghe tiếng đàn cổ của Ngu Yên Vũ, sau khi nàng

đàn xong, trưởng lão Phong Hoa cũng gảy một khúc đàn tranh, đều hết sức dễ nghe.

Bất luận là môn chủ, trưởng lão, hay là đệ tử chân truyền, đều lần lượt lên đài hiến nghệ. Vi Vân không học được kỹ nghệ đặc biệt gì, đành phải biểu diễn một màn kỹ thuật vỡ vụn ngực, khiến cho mọi người thổn thức một hồi... Dù sao thì mọi người đều biết loại trò xiếc này, mà nhìn cũng không ra làm sao cả, cũng may da mặt Vi Vân dày, nên mới không đến mức bị đuổi xuống.

Có nữ đệ tử cất giọng nói: "Vân sư huynh, ta cảm thấy ngươi nên biểu diễn tuyệt học đào lỗ thủng cho đẹp đi!"

Lời vừa thốt ra, đám môn nhân lập tức xôn xao, nhao nhao tỏ vẻ ủng hộ, lập tức cười ha hả một trận, đám môn nhân cười đau bụng, cành liễu cong xuống.

Cảnh tượng này khiến cho gương mặt xinh đẹp của Ngu Yên Vũ trở nên rạng rỡ, không còn gì để nói.

Phong Hoa cùng các vị trưởng lão cười tủm tỉm, Ngu Phi Tuyết cùng các đệ tử chân truyền lại nháy mắt ra hiệu cho Vi Vân.

"Các ngươi, các ngươi..."

Vi Vân làm sao chống đỡ nổi, mặt đỏ đến tận cổ, vội vàng chạy trốn khỏi hiện trường.

...

Ban đêm, Vi Vân vẫn ung dung đi về phía tiểu viện của Ngu Yên Vũ, đây là năm đi bái Ngu Yên Vũ, tại sao lại chọn buổi tối mà không phải buổi sáng, tự nhiên là có chủ ý sai lệch.

Vào đến trong phòng, Vi Vân trước tiên bái mẫu thân, sau đó đưa tới một khối ngọc bội bán trong suốt, nói: "Nương, đây là ta ngẫu nhiên

nhìn thấy trong thành, nhìn thập phần tinh xảo, liền thuận tay mua về, tặng cho mẫu thân coi như là lễ vật hàng năm đi!"

Ngu Yên Vũ tiếp nhận khối ngọc bội óng ánh này, ngón tay trắng nõn ngọc vuốt ve đường vân trên đó của Long Phượng Trình Tường, mỉm cười gật đầu, nói: "Đồ vật không tệ, linh khí rất đủ, đa tạ tấm tâm ý của Vân nhi, mẹ nhận lấy."

Vi Vân đứng dậy, hỏi: "Nương, vậy ngài chuẩn bị mang lễ vật gì cho ta?"

Ngu Yên Vũ nghe vậy ngạc nhiên, nàng luôn bận rộn với chuyện nội bộ Tử Nguyệt tiên môn, thật đúng là không nghĩ tới tặng lễ vật gì cho Vi Vân, trong lúc nhất thời quên mất, kỳ thật cũng không hoàn toàn là quên, mà là trước kia nàng cũng không có thói quen như vậy, chỉ có người khác tặng quà, nàng còn chưa bao giờ tặng lễ vật cho người khác.

Trước mắt, con trai ruột của mình lại đang xin quà từ chỗ mình, quả thực không có cách nào cự tuyệt.

Ngu Yên Vũ suy nghĩ một chút, nói: "Vì mẹ lại không có chuẩn bị gì..."

Thấy vẻ mặt thất vọng của Vi Vân, nàng vội nói thêm: "Như vậy đi, ngươi có thứ gì muốn, ta sẽ lấy cho ngươi."

Vi Vân vừa muốn nói ra những lời "ta muốn ngươi" này, thì vội nuốt xuống, sửa lại lời nói: "Nương, ta cái gì cũng không tốt, chỉ muốn vượt tuổi với mẹ. Lại nói, từ nhỏ đến lớn ta còn chưa ngủ chung với mẹ, con nhà người ta từ nhỏ đã có mẫu thân ôm ngủ, ta lại..."

Nói tới đây, trong mắt Vi Vân xuất hiện một tia chua xót.

Ngu Yên Vũ ngứa mắt với Vi Vân, vội vàng nói: "Đứa nhỏ ngốc, cái gọi là mẹ đại tị nạn, ngươi đã lớn như vậy, còn muốn mẹ ôm giấc ngủ, đúng là không biết xấu hổ."

Vi Vân quyến luyến nói: "Ta ở chỗ mẹ đẻ, vĩnh viễn không lớn được bao nhiêu."

Ngu Yên Vũ nghe lời này, nhất thời ngực nóng lên, vội vàng ôm lấy Vi Vân, nói: "Con trai, con vĩnh viễn là tâm can mẹ."

Vi Vân nhìn đôi mắt phượng gần trong gang tấc của Ngu Yên Vũ, nói: "Vậy mẹ nuôi ôm ta ngủ sao?"

Ngu Yên Vũ cũng nhìn chăm chú vào mắt hắn, dịu dàng nói: "Mẹ ôm con ngủ."

"Cảm ơn mẹ." Vi Vân rất cảm động.

Nhìn đôi mắt đẹp của Ngu Yên Vũ, Vi Vân chỉ cảm thấy đôi mắt này vô cùng mỹ diệu, tựa như ngôi sao, rạng rỡ tỏa sáng, giống như đang cất giấu một vũ trụ khác vậy. Nhìn một chút, Vi Vân bỗng cảm thấy mí mắt đánh nhau, nhịn không được muốn khép lại, một luồng buồn ngủ ập tới, ngay sau đó liền nhắm mắt lại, cả người mềm nhũn, ý thức mơ hồ.

Trước khi hắn ngã xuống đất, Ngu Yên Vũ ôm ngang người hắn, bế thân thể hắn lên.

"Con trai, miễn cho con giở trò xấu, chỉ có thể làm vậy thôi, mẹ sẽ bế con đi ngủ."

Ngu Yên Vũ ôm Vi Vân vào phòng ngủ, đặt hắn lên giường, cởi giày và quần áo, chỉ để lại một bộ quần áo trắng sữa, sau đó ngồi ở mép giường, lẳng lặng nhìn thiếu niên tuấn tú dưới ánh nến này, ánh mắt đầy yêu thương.

Nàng nhìn chăm chú một lát, vươn đôi tay ngọc ngà nâng khuôn mặt Vi Vân, nhẹ nhàng vuốt ve, sờ soạng, không khỏi cúi người, ấn môi anh đào hồng nhuận phơn phớt của nàng lên trên mặt Vi Vân, sau đó chậm rãi di chuyển về phía môi hắn, môi hai người vừa mới chạm

vào, Ngu Yên Vũ đã đột nhiên thân hình như điện chạm vào, đứng thẳng lên eo, vuốt ngực, trái tim nhảy lên kịch liệt.

Nàng lẩm bẩm: "Ta... Ta thế này? Ta có loại dục vọng muốn hợp thể với Vân nhi, chẳng lẽ ta thật sự phóng đãng như thế? Không, ta không thể làm như vậy..."

Lý trí sử dụng, Ngu Yên Vũ không ngừng ám thị mình không thể như vậy, một lát sau, nàng đột nhiên nghĩ tới điều gì, lấy từ trong chiếc nhẫn không gian bên tay trái ra một vòng tơ trắng, tính chất mềm mại, chính là tơ Thiên Tằm. Loại tơ Thiên Tằm này là tài liệu thượng giai chế tác quần áo, là thứ Âm Nguyệt hoàng triều cung cấp cho Tử Nguyệt tiên môn, Ngu Yên Vũ thuận tay lấy một ít.

Nàng dự định dùng tơ Thiên Tằm làm cổ cho Vi Vân, làm lễ vật mới.

Lúc Ngu Yên Vũ động thủ chiếc khăn này, Vi Vân đang lâm vào hôn mê, hắn trúng mê hồn thuật của Ngu Yên Vũ, đây vốn không phải pháp thuật cao thâm gì, nhưng Vi Vân cũng không có nửa điểm đề phòng đối với Ngu Yên Vũ, mà tu vi Ngu Yên Vũ lại cao hơn hắn một đại cảnh giới, cho nên trúng chiêu.

Bất quá cái này đối với Vi Vân mà nói không tính là gì, người bình thường trúng mê hồn thuật, cần phải bảy ngày bảy đêm mới có thể tỉnh lại, mà pháp tướng cường giả trúng mê hồn thuật cường giả Độ Kiếp, cũng phải cả đêm mới có thể thanh tỉnh, bất quá pháp lực của Vi Vân hùng hậu., Công pháp đặc thù, 《 Nhật Nguyệt Chiếu Tam Giới Đại Pháp của hắn so với Ngu Yên Vũ Tử Nguyệt Già Thiên Công cao hơn một bậc, hắn sở tu thành Nhật Nguyệt Pháp Tướng cũng cao cấp hơn Tử Nguyệt Pháp Tướng, lúc này thể nội Pháp Tướng đã mang theo pháp lực, tự vận chuyển, nhiều nhất một canh giờ, Hồn Nguyệt Thuật trong cơ thể hắn tự giải khai.

Ngu Yên Vũ từng ngón tay dệt thành một sợi tơ tằm trắng noãn vây quanh cổ, rất nhanh đã thành hình trong tay nàng.

Lúc này, pháp tướng của Vi Vân ở trong không gian thức hải phát sáng lên, ngay sau đó, phù văn Nghiệp Hỏa Hồng Liên in dấu trong thức hải nổi lên hồng quang, giống như một đóa hỏa diễm đang nhảy nhót, ngọn lửa này chỉ hơi chấn động thôi, mê hồn pháp lực trong cơ thể Vi Vân đều bị hấp thụ hết, tán loạn thành đất, nước, lửa, gió, tất cả đều bị phù văn thần thông trong không gian thức hải hấp thu.

Nhất thời, mê hồn thuật bị giải khai.

Trong nháy mắt, ý thức của Vi Vân thanh tỉnh lại, nhưng hắn vẫn chưa có động tác gì, chỉ là đang hồi tưởng lại chuyện vừa phát sinh. Hắn là người vô cùng thông minh, hơi nghĩ chút liền minh bạch, là Ngu Yên Vũ cố ý cho mình hôn mê, cũng minh bạch vì sao nàng làm như vậy. Hiểu rõ điều này, Vi Vân càng không dám lộn xộn. Vạn nhất Ngu Yên Vũ biết mình tỉnh lại, quá nửa là không muốn ôm mình chìm vào giấc ngủ.

Lúc này, Ngu Yên Vũ đã đem tơ tằm bao quanh lại, nàng thu hồi kim khâu, đem cái vòng vây đặt ở trên cổ mình so sánh, sau đó xoay người đem cái cổ của Vi Vân so sánh, phát hiện vừa vặn thích hợp, liền hài lòng cười một tiếng, lẩm bẩm: "Vân Nhi chắc sẽ thích."

Ngu Yên Vũ đặt cái cổ tằm tằm lên bàn, thổi tắt đèn, sau đó đi tới bên giường, bắt đầu cởi quần áo.

Vi Vân không dám mở mắt nhìn, tu vi Ngu Yên Vũ quá cao, hắn chỉ cần hơi có động tĩnh, nàng sẽ biết được, dù hô hấp có khác thường, tim đập cũng không được.

Trong bóng tối, Vi Vân chỉ nghe thấy một loạt tiếng vang thưa thớt, sau đó Ngu Yên Vũ đã leo lên giường, nhẹ nhàng nằm bên cạnh hắn, đầu tựa vào lưng hắn, cùng hắn dùng một cái gối, gương mặt hai người dính sát vào nhau, truyền tới cơ thể của nhau. Sau khi nằm xuống, Ngu Yên Vũ hơi nghiêng người, một tay nhẹ nhàng ôm lấy thân thể Vi Vân, chậm rãi hít thở.

Vi Vân ngửi thấy hương thơm nhàn nhạt thoang thoảng truyền tới từ trên người Ngu Yên Vũ, nghe được tiếng hít thở đều đều của nàng, thậm chí có thể cảm thấy da thịt trắng nõn của nàng lộ ra bên ngoài, trên người tựa hồ chỉ mặc áo lót quần và vớ lụa, cũng không có gì khác biệt. Mẫu thân xinh đẹp này là mê người như thế, khiến hắn cơ hồ nhịn không được ôm ngược lại nàng., Tận tình hôn một cái thống khoái, nhưng hắn nào dám xằng bậy, vạn nhất Ngu Yên Vũ đem hắn đuổi xuống giường, vậy coi như tâm địa hối hận, hơn nữa hôn một cái cũng được.

Thật lâu sau, Vi Vân nghe thấy tiếng hít thở của Ngu Yên Vũ dần đều đều đặn, dài nhỏ, nhịp tim cũng chậm rãi lại, toàn bộ thân thể mềm mại trắng như tuyết cũng trở nên mềm mại.

Vi Vân nuốt một ngụm nước miếng, đang định làm chút gì đó thì Ngu Yên Vũ bỗng nhiên khẽ động, Vi Vân gần như sợ hết hồn.

"Ừm... Nhi tử của ta..."

Ngu Yên Vũ chuyển động thân thể một chút, hai tay ôm lấy Vi Vân, ôm thật chặt, một cái chân đẹp thon dài đặt trên người hắn, đầu gối chống vào bụng hắn.

Hóa ra là đang chuyển động thân thể, nói lời mộng.

Vi Vân thở phào một hơi, mồ hôi lạnh của hắn chảy ra như mưa.

Rất đơn giản, bởi vì hắn có ý nghĩ không thuần khiết đối với Ngu Yên Vũ, hắn muốn thừa dịp hai người cùng ngủ chung một giường, đem thịt côn của mình đưa vào trong huyệt nhỏ của nàng, đột phá tầng ngăn cách cuối cùng của hai người, triệt để có được nàng, chờ gạo nấu thành cơm., Khi đó Ngu Yên Vũ có muốn đổi ý cũng vô dụng, một khi như vậy, sau này dễ xử lý rồi. Vi Vân kết giao với nhiều nữ tử như vậy, quá quen thuộc với tâm lý của họ. Chuyện này hồi sinh lúc quen, có lần đầu là có thể có vô số lần.

Lần đầu tiên là quan trọng nhất, có tác dụng quyết định.

Mắt thấy Ngu Yên Vũ đã ngủ say, lúc này Vi Vân mới dám mở mắt, lợi dụng tu vi, trong bóng tối quét mắt nhìn qua ngọc thể trần trụi của mẹ ruột, trong lúc nhất thời cảm xúc dâng trào, có chút kích động.

Hắn cũng không quan tâm chuyện hí kịch gì nhiều, trực tiếp cởi quần xuống, thả ra thớ thịt, lại nhẹ nhàng gạt áo yếm của Ngu Yên Vũ ra, suy nghĩ một chút, cảm thấy ánh sáng tản ra còn chưa đủ, phải cởi ra mới được, chỉ là khó tránh khỏi động tĩnh quá lớn, chỉ có thể dùng pháp lực phá vỡ.

Ngay sau đó, Vi Vân vận pháp lực, biến áo lót tơ tằm màu tím nhạt của Ngu Yên Vũ thành một mảnh vải vụn, sau đó mới ưỡn lấy cây gậy thịt to nóng hổi, rón ra rón rén, lén lút đưa tới cái huyệt nhỏ béo mập kia của nàng.

Hình dạng huyệt nhỏ của Ngu Yên Vũ hoàn mỹ, bề ngoài giống như hai cái bánh bao lớn mặt trắng bị nứt ra, một sợi lông cũng không có, rõ ràng chính là "Bạch Hổ bánh bao" huyệt. Nhưng Vi Vân biết rõ đây chỉ là mặt ngoài, trong tiểu huyệt khẳng định có càn khôn khác, bởi vì Ngu Phi Tuyết chính là như vậy, song bảo huyệt!

Vi Vân vô cùng chờ mong, muốn biết trong động thịt của Ngu Yên Vũ là bảo huyệt như thế nào.

Hắn nghiêng người, ôm thân thể mềm mại của Ngu Yên Vũ, đem đầu đại quy màu đỏ tím của mình đặt lên môi thịt mềm mại của Ngu Yên Vũ, hông thoáng dùng sức, đem cây gậy thịt lớn sưng vù, hơi nóng hầm hập đưa vào trong hang thịt của nàng.

"Mẹ, con đến rồi!"

Trong lòng Vi Vân điên cuồng hô to, nhẹ nhàng bẻ ra ngón tay thon dài của Ngu Yên Vũ, chân ngọc, phía dưới khẽ chạm, liền cắm một đầu rùa lớn vào trong hang thịt cô bé!

"A..."

Ngu Yên Vũ cả kinh, tỉnh dậy từ giấc ngủ, trừng mắt Đại Phượng nhìn Vi Vân đang ôm mình, kinh ngạc nói: "Vân Nhi, ngươi làm gì vậy?"

Nàng cũng không có chút phòng bị nào với Vi Vân, cho nên cho dù Vi Vân cởi bỏ áo lót của nàng xuống, nàng cũng không phát hiện ra. Mãi đến khi Vi Vân cắm đầu rùa vào trong huyệt động nhỏ của nàng, lúc này mới làm nàng bừng tỉnh. Thể chất hai người nàng tương ứng, thân thể vừa tiếp xúc với nhau đã sinh ra phản ứng, huống chi là kết hợp của khí hạ thể, càng là phản ứng kịch liệt, làm sao có thể ngủ được.

Ngu Yên Vũ kinh hãi nhìn Vi Vân, khó tin nổi hắn tỉnh táo nhanh như vậy, hơn nữa còn cắm côn thịt vào người mình!

"Mẹ, con..."

Vi Vân thấy Ngu Yên Vũ đã tỉnh lại, sợ bỏ dở hành động của mình, dứt khoát không làm hai chuyện không nghỉ, càng thêm dùng sức nhảy xuống hạ thể, nhất thời đưa cả cây gậy thịt vào trong cơ thể nàng!

"A... Không... Không cần..."

Ngu Yên Vũ dùng sức đẩy Vi Vân, nhưng giờ phút này nàng căn bản không xuất ra khí lực, bởi vì huyệt nhỏ bị chế trụ, nơi này là vị trí mẫn cảm nhất của nàng, bị Vi Vân đâm vào, đủ loại cảm giác kỳ diệu, kích thích cùng khoái cảm khó tả, lấy huyệt nhỏ làm trung tâm, lan tràn ra xung quanh, lan tràn khắp toàn thân nàng. Loại kích thích này đã hoàn toàn che lấp được ý niệm trong đầu nàng, trong lúc nàng trùng kích tâm thần cùng ý tứ của nàng, đâu còn có thể điều động pháp lực.

"Mẹ, con yêu con, con yêu con!"

Lúc này dục hỏa tăng vọt, trong mắt Vi Vân chỉ có một việc —— nữ nhân trước mắt làm cho nàng vui vẻ, cũng để cho mình vui vẻ, về

phần thân mẫu, mẫu tử quan hệ gì đó, những thứ này trong mắt hắn đều trở thành một loại gông xiềng trói buộc người khác, hết thảy đi gặp quỷ đi.

Hắn xoay người đem Ngu Yên Vũ đè xuống dưới thân, ôm giày đẹp chân, hạ thể dùng sức, ra ra vào vào ở trong hang thịt nhỏ của Ngu Yên Vũ, khoái cảm khó nói nên lời thổi quét toàn thân, khiến hắn lâng lâng lâng muốn bay bổng., Như ở trên đám mây, đồng thời còn có một việc khiến hắn khiếp sợ, đó là... Vô luận hắn cắm mạnh cỡ nào, xâm nhập cỡ nào, ngay cả cây gậy thịt dài một thước cũng đã chui vào trong mật mật của Ngu Yên Vũ, nhưng vẫn như cũ không thể chạm đến tâm hoa của nàng, đây quả thực là một chuyện căn bản không có khả năng!

Phải biết rằng, thịt côn của hắn dài đến một thước, sau khi hoàn toàn cắm vào huyệt nhỏ nữ tử, đều có thể đến cung tử, có thể nhìn thấy bụng dưới phồng lên, tỷ như đám người Lý Mị Nhi, Diệp Trầm Ngư, đều không ngoại lệ., Nhưng ở Ngu Yên Vũ nơi này, căn bản không làm được. Vi Vân cảm giác đầu rùa của mình không những không thể chui vào cung, thậm chí ngay cả tâm hoa cũng không đến được. Bất luận hắn rút tiễn thế nào, ra sức ra vào cỡ nào, luôn ra vào bên trong lỗ ngô, chung quanh là thịt non dày đặc., Vách tường thịt ôn nhuận chồng chất tầng tầng, không chịu được quấn lấy thịt côn của hắn, hắn dùng mắt sờ, lấy tay sờ, từ bên ngoài nhìn thế nào, lỗ thủng nho nhỏ của Ngu Yên Vũ cũng không bằng thân côn của hắn, theo lý thuyết lúc này hắn đã xông vào trong trứng của nàng rồi, nhưng sửng sốt không phải loại cảm giác này, mà bụng của nàng cũng không có hình dạng bị nóc lên, chỉ cảm thấy vẫn luôn ra vào trong lỗ ngô.

Chuyện gì... không xen vào được?

Vi Vân quả thực hoài nghi nhân sinh.

"Chẳng lẽ..."

Vi Vân bỗng nhiên nghĩ tới đây, đây không phải là bảo huyệt "Cửu Trọng Ngọc Lâu" bài danh đệ nhất trong thập đại bảo huyệt sao? Chỉ có bảo huyệt Cửu Trọng Ngọc Lâu mới có được loại đặc tính kỳ dị này!

Cửu Trọng Ngọc Lâu, xếp hạng đầu trong thập đại bảo huyệt, tỉ lệ chọn một trong ức vạn người là rất nhỏ, nhưng mười phần thần kỳ.

Động thịt loại bảo huyệt này có tổng cộng chín tầng, huyệt thịt chồng chất, được xưng là "Cửu trọng lâu", mỗi một tầng đều có thiên địa riêng, huyệt nhục cực giàu co dãn, thân thể côn dù lớn đến đâu cũng có thể dung nạp được, ai cũng không rõ ràng được, tựa hồ bên trong ẩn giấu càn khôn, nếu như thịt côn tiến vào trong tiểu huyệt như vậy., Hơi chút sơ sẩy, liền lập tức bắn tinh, bởi vì rất khó chống cự bên trong phát ra hút vào, quấn lấy lực lượng, kiềm chế, coi như có thể chống lại kích thích của đệ nhất trọng lâu, đến tầng thứ hai, kích thích càng lớn, cũng phải giao hàng, không nói đến còn có tầng thứ ba, tầng thứ tư... Thậm chí là tầng thứ chín!

Từ xưa đến nay, vẫn chưa nghe nói ai có thể chinh phục được loại nữ nhân tuyệt thế bảo huyệt "Cửu Trọng Ngọc Lâu" này, bởi vì đại đa số mọi người đều cắm vào ba trọng lầu trước thì không được, rất ít người có thể cắm vào tứ đến lục trọng, muốn đột phá tầng thứ sáu, tiến vào tầng thứ bảy là chuyện không thể nào!

Với cường độ thân thể của Vi Vân, cũng chỉ có thể miễn cưỡng đâm vào tầng thứ ba của Ngu Yên Vũ mà thôi!

Ngoài ra bảo huyệt của "Cửu trọng ngọc lâu" còn có một chỗ tốt, nước ngấm ngấm ngấm như quỳnh tương ngọc dịch, uống có thể trị bách bệnh, còn có thể thay thế ăn uống, hiệu quả ăn uống tốt hơn nhiều, người tu hành uống có thể tăng tiến tu vi, bổ sung pháp lực.

Bảo huyệt tuyệt thế mỹ diệu như thế, lại bị Vi Vân cho gặp được, hơn nữa trên người mẹ ruột hắn là Ngu Yên Vũ, thật sự khiến hắn chấn kinh. Đồng thời cũng chấn động bởi Ngu Yên Vũ không hổ là tuyệt thế mỹ nhân, thân kiêm "Bạch Hổ bánh bao" cùng hai đại bảo huyệt

"Cửu Ngọc Lâu", tin tưởng thế gian không ai có thể chống lại loại mê hoặc này.

Theo đó Vi Vân cắm vào cái hang nhỏ của Ngu Yên Vũ, hắn chỉ cảm thấy tầng tầng lớp lớp thịt non quấn quanh thân thể hắn, hút vào, nhẹ nhàng mềm mại, bắp thịt trơn bóng khiến hắn gần như phiêu phiêu, trong sương mù, không biết ngày hôm nay đã như thế nào, kích thích mãnh liệt trong đầu hắn. Tuy hắn rất muốn nhịn không bắn, nhưng cho dù là song tu công pháp cũng khó có thể chống cự kích thích như vậy, khó mà tinh túy.

"Hít... " Vi Vân trừng to hai mắt, nằm trên thân thể mềm mại đáng yêu của Ngu Yên Vũ, không ngừng được đưa tiễn.

"Ngươi, tên nghiệt tử nhà ngươi... đây chính là loạn luân!"

Ngu Yên Vũ vô lực nhìn Vi Vân đang đè lên người mình, đang không ngừng lay động thân thể, đứa con ruột của hắn vậy mà lại làm cho người ta khinh thường bực này. Một khi người ta biết được, hắn cũng không cần phải gặp người nữa, nhất thời đỏ bừng cả khuôn mặt, vừa xấu hổ vừa tức giận, hận không thể lập tức bỏ trốn mất dạng, hoặc là đập chết Vi Vân, nhưng giờ phút này huyệt nhỏ của nàng bị kích thích, căn bản không thể xuất ra khí lực, với lại nàng cũng không có khả năng đập chết con trai mình.

Vì vậy, Ngu Yên Vũ chỉ có thể vừa tức giận mắng, vừa bị Vi Vân giằng co, dâm nhục.

"Loạn luân thì sao chứ... Mẹ, người xinh đẹp như thế, mê người, con thật sự không nhịn được, người cứ làm cho con một lần đi."

Vi Vân vừa rút ra hang thịt bảo huyệt của Ngu Yên Vũ, vừa ôm đôi giày đẹp của nàng hôn, lúc này hắn đã sắp đến sát biên giới bắn tinh rồi, căn bản nhịn không được bao lâu, vội vàng dùng tốc độ nhanh hơn và sức lực lớn hơn rút lui, làm được Ngu Yên Vũ "Ừ, a a...", Thân thể mềm mại lắc lư, thở hồng hộc, tiếng thân thể va đập "Bốp bốp" không ngừng truyền đến, dâm thủy hướng bốn phía bay tung

tóe, rơi xuống một giường, vô cùng dâm dục, mùi hôi nồng nặc tràn ngập trong phòng.

Đã vô lực phản kháng, chỉ có thể chịu đựng. Ngu Yên Vũ cũng không nói nữa, giống như đã cam chịu số phận, chỉ yên lặng chịu đựng cái chết của Vi Vân, một đôi mắt phượng nhìn thấu bóng tối, lẳng lặng nhìn Vi Vân đang rong ruổi khắp người mình, tâm hồn vô cùng hỗn loạn, các loại ý niệm không ngừng sinh diệt.

"Ta là dâm phụ..." Trong lòng Ngu Yên Vũ thầm nghĩ.

Trước đó, nàng một mực ám chỉ chính mình, chính mình cũng không phải nữ nhân dâm đãng, không phải là một dâm phụ ngay cả con mình cũng muốn lên mặt, là vấn đề của con mình, nhưng giờ phút này, ý nghĩ của nàng bắt đầu thay đổi. Bởi vì sau khi Vi Vân tiến vào trong cơ thể nàng, nàng cảm thấy hết sức sung sướng, khoái cảm khó tả., Có một sự kích thích có thể đánh vỡ trói buộc, đột phá cấm kỵ, nàng để tay lên ngực tự hỏi, sâu trong nội tâm nói cho nàng biết, đây chính là khát vọng của nàng. Thực tế khi Vi Vân đang rung động qua lại trên người nàng, thì đột nhiên nàng phát hiện mình rất ưa thích cảm giác này, rất thích nhìn thấy Vi Vân giống như con giun con.

Giờ này khắc này, rốt cuộc Ngu Yên Vũ cũng thừa nhận, nàng cũng yêu con trai của mình, hơn nữa là loại tình yêu nam nữ. Tuy nàng không muốn nói cho người khác, nhưng trong lòng nàng hiểu, sự thật chính là như thế.

"Mẫu thân, đây là con trai của con, nếu ngài muốn trách, thì hãy trách con đi. Là con không dạy dỗ nó, tất cả những chuyện này đều là lỗi của con..." Ngu Yên Vũ nghĩ tới Ngu Nhược Tiên, nàng biết một khi việc này bị Ngu Nhược Tiên biết được, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

"Mẹ, ta sắp bắn!"

Vi Vân nhanh chóng rút ra hơn mười cái, cuối cùng đánh mạnh vào sâu trong huyệt thịt Ngu Yên Vũ, "Bốp" một tiếng vang thanh thúy, bụng dưới đụng vào phía dưới nàng, chống đỡ nhục côn vào sâu trong huyệt mật. Cả người nàng vẫn bất động, ngay sau đó, kích thích mãnh liệt vọt tới. Vi Vân nhất thời đau cả eo, bọt nước nhanh chóng bắn ra, từng luồng từng luồng sâu trong huyệt thịt của Ngu Yên Vũ.

"Hítzz..." Đầu óc Vi Vân cảm thấy choáng váng. Giờ phút này hắn gần như muốn ngất xỉu rồi. Mặc dù hắn đã từng hưng phấn cùng đông đảo nữ tử, nhưng chưa bao giờ sướng đến loại tình trạng này, dục tiên dục tử, bất quá chỉ đến thế này mà thôi!

Ngu Yên Vũ lẳng lặng nằm trên giường chứng kiến con mình đang xạ tinh trong cơ thể mình, vẻ mặt sảng khoái của hắn đủ để chứng minh hắn mê luyến mình như thế, điều này làm cho Ngu Yên Vũ cảm thấy thỏa mãn., Có lẽ nàng không thèm để ý cách nhìn của người khác đối với nàng, nhưng nàng rất để ý cách nhìn và thái độ của con mình, có thể khiến cho con mình mê luyến, đó là sự khẳng định lớn nhất đối với nàng. Nàng hiểu rất rõ, tâm tính của mình đang không ngừng thay đổi.

Ngu Yên Vũ đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu Vi Vân, ánh mắt đầy yêu thương.

Vi Vân từ trạng thái say mê khôi phục lại, hai tay cầm lấy âu yếm của Ngu Yên Vũ, bộ ngực non mềm mềm tròn, làm cho hắn yêu thích không nỡ tay, một cái thịt Côn còn cắm ở mật ngọt của mẹ ruột, bị miếng thịt mềm mại bên trong quấn chặt lấy., Vi Vân đột nhiên phát hiện, mặc dù tự bắn, nhưng Ngu Yên Vũ còn chưa tới cao trào, một mặt nàng trạng thái không tốt, một mặt là Vi Vân bắn quá nhanh, còn lâu mới có thể khiến Ngu Yên Vũ đạt tới cao trào.

Kỳ thật chỉ cần Ngu Yên Vũ toàn tâm toàn ý đầu nhập, thì cao trào cũng diễn ra rất nhanh, cho dù chỉ hôn nhau đơn giản thôi cũng đã đủ rồi.

Mặt mũi Vi Vân tràn đầy vẻ xấu hổ, nói: "Nương, con..." Lại bắt đầu nhún nhảy, mới vừa bắn xong, vẫn là cái que thịt cứng rắn không ngừng đánh sâu vào huyệt mật của mẫu thân.

Ngu Yên Vũ chăm chú nhìn hắn, nhẹ nhàng vuốt ve mặt hắn, đột nhiên một tay vỗ ngược lên gương mặt xinh đẹp của mình, phát ra một tiếng "Bốp" giòn vang.

"Mẹ, không được! Con không được làm tổn thương mẹ."

Vi Vân vội vàng dừng lại, cầm chặt bàn tay ngọc của Ngu Yên Vũ không cho nàng tiếp tục, đồng thời hắn cũng cúi đầu hôn lên gò má hơi ửng hồng của nàng ta.

Ngu Yên Vũ thản nhiên nói: "Tất cả những thứ này đều là lỗi của ta, là lỗi của ta."

"Không phải, mẹ, là con sai rồi, con không nên đối xử với mẹ như vậy! Nhưng con thật sự không thể khống chế được tình cảm..." Vi Vân vừa nhận sai, vừa tiếp tục gian dâm mẫu thân của mình.

Suy nghĩ của Ngu Yên Vũ khác với suy nghĩ của Vi Vân.

Nàng là môn nhân Tử Nguyệt tiên môn, thậm chí là tông chủ một tông, thân phận đặc thù. Tử Nguyệt tiên môn từ khi Tử Nguyệt tiên cô lập tông, vạn năm qua, mặc dù cũng có không ít môn nhân đệ tử vụng trộm với nam tử bên ngoài, tuy giản tân, nhưng đều là một số đệ tử bình thường, đều bị tông môn trừng phạt, lại chưa từng có bất kỳ môn chủ đời nào làm chuyện này, hơn nữa còn làm ra thủ đoạn bực này với nhi tử ruột thịt của mình.

Nếu như chỉ là một nữ nhân bình thường cùng con mình cẩu thả, chẳng qua chỉ là vấn đề thế tục đơn giản, nhưng nàng không phải người bình thường, việc này ảnh hưởng quá lớn. Dựa theo môn quy, nàng hẳn là lập tức thoái vị nhường lại cho người khác, nhường vị trí môn chủ cho người khác, sau đó phế bỏ tu vi, rời khỏi tông môn.

Trừ phi nàng giết chết Vi Vân, cũng thề từ nay về sau quyết không động vào bất kỳ nam tử nào nữa, vẫn có thể lưu lại tông môn. Nhưng nàng không thể làm như vậy.

Đôi mắt đẹp của Ngu Yên Vũ nhắm chặt, hít sâu một cái, sau đó đẩy Vi Vân ra, đứng dậy mặc quần áo, mặc quần áo lên trên người, không nói một lời, bước nhanh ra khỏi phòng ngủ.

Vi Vân nhìn thấy bóng lưng tuyệt vời của nàng, bỗng nhiên cảm thấy đáy lòng trống rỗng, vì hành vi của mình mà cảm thấy có chút hối hận, mình thật sự không nên làm như thế, vô sỉ gian dâm thân mẫu của mình!

Nhất là Ngu Yên Vũ cũng không đánh hắn, không mắng hắn, không trừng phạt hắn, điều này càng làm cho Vi Vân cảm thấy đáy lòng khó chịu, tất cả đều sai ở Vi Vân, nhưng Ngu Yên Vũ lại trách cứ mình, đối xử với hắn rất tốt, nhưng Vi Vân đối xử với cô như vậy, trong lòng vô cùng áy náy.

Nhưng Vi Vân lại không nhịn được sự hấp dẫn và hấp dẫn mà Ngu Yên Vũ sinh ra đối với hắn, so với Thủy Hồng Dao, Diệp Trầm Ngư, Thủy Hồng Dao còn mạnh hơn tất cả nữ tử, hắn căn bản không nhịn được!

Nếu như lại đến một lần nữa, Vi Vân vẫn sẽ lựa chọn cơ hội gian dâm Ngu Yên Vũ. Nếu không phá vỡ tầng quan hệ này, hắn sẽ mãi mãi không có cơ hội lấy được mẫu thân.

Vi Vân cũng đứng dậy, đi ra khỏi phòng ngủ, muốn đuổi theo Ngu Yên Vũ, nhưng trong đêm tối, không biết Ngu Yên Vũ đã đi đâu rồi. Vi Vân không quá thân với Tử Nguyệt Tiên Môn, nếu Ngu Yên Vũ không muốn gặp hắn, hắn làm sao cũng không tìm thấy.

Đến ngày thứ hai, Vi Vân phát hiện Ngu Yên Vũ chưa từng xuất hiện, hắn hỏi thăm môn nhân, các nàng cũng nói không nhìn thấy môn chủ, điều này làm cho Vi Vân cảm thấy hốt hoảng trong lòng.

Liên tục mấy ngày như thế, mãi cho đến chạng vạng tối ngày thứ năm, Vi Vân mờ mịt ngồi trong phòng của Ngu Yên Vũ, vuốt ve trường bào tử kim nàng xuyên qua, lâm vào trầm tư, nhớ lại mỗi một nháy mắt ở cùng một chỗ với Ngu Yên Vũ, từ lần đầu ở Tử Nguyệt tiên môn thấy nàng, đến mấy ngày trước dâm dâm nàng... Mỗi hình ảnh đều lặp lại hồi ức.

Vào lúc này, trước cửa xuất hiện một bóng người, khuôn mặt tuyệt mỹ, mặc quần lụa mỏng màu tím, dáng người uyển chuyển động lòng người, dưới ánh mặt trời chiếu rọi kéo dài tới.

Vi Vân ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt lộ ra vẻ mừng như điên, liều lĩnh chạy tới ôm người tới, trong miệng hô: "Nương, mẹ..."

Người tới chính là Ngu Yên Vũ, nàng lạnh nhạt đứng đó, một tay ôm lấy Vi Vân, một tay vuốt nhẹ đầu hắn, nói: "Nhi tử, con của ta..."

Hai người nhanh chóng ôm nhau.

"Mẹ, con rất nhớ mẹ, mẹ đừng đi, đừng rời khỏi con!" Vi Vân ôm thật chặt Ngu Yên Vũ, vô cùng kích động, chỉ sợ nàng rời đi. "Con sai rồi, hài nhi không dám làm loạn nữa, mẹ lại đánh con, mắng con đi, chỉ cần mẹ không đi, muốn con thế nào cũng được!"

Ngu Yên Vũ cũng ôm lấy Vi Vân, ánh mắt dịu dàng.

Mấy ngày nay nàng một mình ở phía sau núi, lẳng lặng suy nghĩ rất nhiều, nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, nhưng chỉ là nghĩ mãi không ra chuyện quan hệ với con mình, hoặc là nói, như thế nào cũng không buông xuống được, nhi tử là một tâm chướng của nàng, nàng như thế nào cũng không phá được, một mặt nàng yêu con mình, đồng thời con trai cũng yêu nàng, nhưng nàng lại không cách nào tiếp nhận loại quan hệ này của hai người, bởi vì thế người đời không thể tha!

Chuyện này khiến trong lòng nàng vô cùng mâu thuẫn.

lén lút tiếp tục tiến hành? Có lẽ chỉ có thể như vậy.

Ngu Yên Vũ suy nghĩ hồi lâu lo lắng Vi Vân làm chuyện ngốc gì nên đã trở lại.

Hai người ôm nhau thật chặt, tóc mai ma sát, ôm chặt, thân thể cũng đồng thời có phản ứng, thân hình hai người cao không sai biệt lắm, Vi Vân Dương cụ thẳng đứng, vừa vặn đứng ở bên cạnh đùi Ngu Yên Vũ. Ngu Yên Vũ cũng cảm thấy bụng dưới nóng lên, huyệt mật dưới thân hơi ẩm ướt, hơi thở nóng bỏng tràn ngập chung quanh.

Giữa hai mẹ con với nhau đều có sức hấp dẫn trí mạng với đối phương, loại hấp dẫn này đã hoàn toàn phá vỡ luân thường, vượt qua quan hệ giữa hai mẹ con.

Vi Vân hiểu rất rõ phản ứng của Ngu Yên Vũ, hắn hỏi dò: "Mẹ, chúng ta... đi giường được không?"

Ánh mắt đầy mong đợi nhìn Ngu Yên Vũ, nhưng cũng sợ nàng không đồng ý, chỉ cần nàng không đồng ý, Vi Vân quyết không miễn cưỡng.

Chỉ thấy Ngu Yên Vũ nhẹ nhàng xoa đầu hắn, trầm tư một lát, mới dịu dàng nói: "Được... được."

Vi Vân nghe vậy, nhất thời đại hỉ, giống như được tiêm máu gà, ôm lấy Ngu Yên Vũ, nhanh chóng đi về phía phòng ngủ.

Đi vào phòng ngủ, Vi Vân đặt Ngu Yên Vũ lên giường, sau đó cởi quần áo của mình ra, ngay sau đó giúp Ngu Yên Vũ cởi quần áo, lộ ra thân thể mềm mại trắng như tuyết, thân thể của nàng hoàn mỹ như thế, mỗi tấc da thịt đều vừa vặn tốt, khiến người ta trông mà thèm.

Vi Vân nhìn thân thể tuyệt mỹ trước mắt, nuốt nước miếng xuống cổ họng, sau một khắc, giống như hổ đói, bỗng nhiên xông tới.

"Ư..." Ngu Yên Vũ hơi nghiêng mặt, để mặc Vi Vân hôn lên người mình, nhưng vẫn không chủ động tiếp nhận, nàng vẫn không thể hoàn toàn tiếp thu chuyện này.

Vi Vân lại không quan tâm những lời đó, chỉ lần lượt vuốt ve thân thể tuyệt mỹ của Ngu Yên Vũ, hôn mỗi tấc da thịt trên thân thể của nàng, sau đó xoay người đi lên, tách đôi chân thon dài của nàng ra, đem một cây gậy thịt thô dài to đưa vào trong mật huyệt mềm mại, ôn nhuận, ướt át bóng loáng của nàng!

"Phốc phốc, phốc phốc..."

Vi Vân đặt trên người Ngu Yên Vũ rung qua lại, thân côn ra ra vào vào vào huyệt mật của nàng, mang theo từng tia từng sợi dâm thủy, hai tay vuốt vuốt bộ ngực của nàng, môi hôn lên môi... Ngu Yên Vũ nhìn tất cả mọi chuyện xảy ra trước mắt, thần sắc lạnh nhạt, khẽ thở dài: "Ta là người tu hành vô vọng."

Vi Vân hỏi: "Nương, tu hành là gì?"

Ngu Yên Vũ nói: "Tu thật đắc đạo."

Vi Vân thuận miệng nói: "Nếu là tu chân, vậy đó là tu chân ngã, chúng ta nên biểu đạt ý nghĩ chân thật của mình ra, thể hiện ra, đi thực hiện suy nghĩ trong lòng mình, mà không phải là che che giấu giấu giấu., Hoặc là bên trong không giống nhau, vậy sao có thể gọi là tu chân? Chẳng qua là dối trá mà thôi! Làm một bản thân thật, không quan tâm đến ánh mắt người khác, mới gọi là tu chân!" Nói xong lại tiếp tục đưa tiễn, huyệt mật béo tròn của mẹ ruột khiến hắn muốn dừng cũng không được, tối nay cho dù là Thiên Vương lão tử tới, cũng không thể dịch chuyển hắn khỏi người Ngu Yên Vũ.

Đối với Vi Vân mà nói, đây chẳng qua là cái cớ để Vi Vân tìm kiếm hành vi trước mắt, muốn hợp lý hóa chuyện này mà thôi, nhưng tới tai Ngu Yên Vũ lại không giống. Với ngộ tính, tu vi và tu vi của nàng, đối với vạn vật đều có năng lực quan sát và phân biệt lực, câu nói này của Vi Vân đã cảnh tỉnh nàng.

Lúc này, thân thể mềm mại của Ngu Yên Vũ chấn động, đôi mắt đẹp bắn ra hai đạo tử quang chói mắt, chiếu tới phòng ngủ thông minh, như mộng như ảo. Giờ phút này, khúc mắc trong lòng Ngu Yên Vũ bị mở ra, giống như chìa khóa vậy. Lần nói chuyện này của Vi Vân đã đánh nát trái tim của Ngu Yên Vũ.

Đúng vậy, cho tới nay nàng vẫn quá quan tâm tới ánh mắt người khác. Người tu hành, không nên sống trong ánh mắt người khác, nếu không đời này tuyệt đối khó có thành tựu gì!

Nàng thu hồi ánh mắt, bỗng nhiên nhìn về phía Vi Vân, cười nhạt nói: "Nhi tử, con thật thông minh."

"Hả?"

Ngay lúc Vi Vân vẻ mặt mơ hồ, Ngu Yên Vũ đã ôm ngược hắn trong lòng, hai cái vớ thon dài chân đẹp ôm lấy eo hắn, sau đó thân hóa thành cầu vồng, bay ra khỏi phòng ngủ, phóng lên trời.

Nhưng chính vào lúc này, bởi vì giải quyết khúc mắc trong lòng, Ngu Yên Vũ đã phá vỡ chướng ngại, đột phá bức tường cảnh giới, nàng muốn ra bên ngoài hấp thu thiên địa linh khí, đột phá cảnh giới.

Lúc này Ngu Yên Vũ ôm Vi Vân phóng lên trời, đi tới trên không cao trăm trượng, phía dưới là Tử Nguyệt tiên sơn lơ lửng giữa không trung, từ trên cao quan sát xuống, phát hiện Tử Nguyệt tiên sơn như một vầng trăng tròn, ở giữa không trung nổi lên ánh sáng tím nhàn nhạt. Thật ra tòa tiên sơn này danh phụ, nghe nói là Tử Nguyệt tiên cô từ tiên giới dời về, không phải vật phàm trần.

Trên bầu trời cương phong mạnh mẽ, vù vù rung động, nhưng cương phong này không ảnh hưởng chút nào tới hai người Ngu Yên Vũ và Vi Vân.

Lúc này tư thế của hai người là như vậy, hai người mẫu tử mặt đối mặt ôm nhau cùng một chỗ, miệng Vi Vân ngậm một viên nhũ của Ngu Yên Vũ, thịt côn vẫn cắm thật sâu ở chỗ sâu huyệt mật của

nàng, kín kẽ hở, chưa từng thoát ly ly khỏi., Đôi chân đẹp của Ngu Yên Vũ quấn chặt lấy eo hắn, hai người đều trần trụi, chỉ có hai chân Ngu Yên Vũ còn mang theo vớ, ngay cả áo cũng bị Vi Vân kéo đi, đôi ngọc nhũ dài trước ngực đang bị hắn không ngừng vò vò và hút mút.

Vi Vân cảm thấy kích thích, mới rút ra đưa vài cái, chỉ thấy sau đầu Ngu Yên Vũ hiện lên một vầng Tử Nguyệt to lớn, chính là Nguyên Thần Pháp Tướng nàng tu luyện ra, lại thấy trên trời rơi xuống từng dải sáng màu tím như dải lụa, lại là Ngu Yên Vũ kết nối trăng sáng ở xa ngoài bầu trời, hấp thu linh khí trong vầng trăng sáng vào trong cơ thể mình, thông qua Nguyên Thần Pháp Tướng nhanh chóng chuyển hóa thành pháp lực, trợ giúp nàng đột phá cảnh giới.

Lúc Ngu Yên Vũ hấp thu linh khí, đột phá cảnh giới, Vi Vân cũng không ngừng loay hoay huyệt mật của nàng, bỗng nhiên nghĩ đến làm như vậy liệu mình có ảnh hưởng đến việc đột phá của Ngu Yên Vũ hay không, nên nói: "Mẹ, như vậy có ảnh hưởng đến mẹ không?"

Vốn tưởng sẽ nhận được một câu trả lời không tốt, không ngờ Ngu Yên Vũ mỉm cười, nhìn hắn chăm chú, dịu dàng nói: "Không đâu. Con trai, con cứ thoải mái mà đánh đi mẹ đi, con mẹ càng ngày càng mãnh liệt, mẹ đột phá càng nhanh."

Vi Vân nghe vậy, lập tức như đánh máu gà, huyết mạch toàn thân sôi sục, không thể tự mình, đầu óc nổ vang một trận, vô cùng kích động, lập tức ôm chặt lấy thân thể mềm mại của Ngu Yên Vũ, bất chấp tất cả mà co rúm lại, hung hăng nhúng khô huyệt mật béo không dò xét được đến tột cùng của nàng ta!

Hắn tự nhiên không biết, Ngu Yên Vũ cho tới nay tâm chướng là vấn đề giữa mẹ con. Chỉ cần giải quyết khúc mắc này, nàng có thể như Thủy Hồng Dao, chỉ cần có đủ linh khí là có thể một mực đột phá tới Độ Kiếp viên mãn. Thủy Hồng Dao tích lũy tóc bạc, Ngu Yên Vũ cũng như vậy., Nhưng nàng khác với Thủy Hồng Dao, ở chỗ nàng vẫn bị một tia quy củ thế tục ảnh hưởng. Một chút ảnh hưởng này chính là vấn đề giữa các mẹ con, khiến cho nàng chậm chạp không thể đột

phá. Ngược lại Thủy Hồng Dao thì lại khác, nàng là Vô Pháp Vô Thiên chân chính, coi nhẹ bất kỳ quy củ nào., Pháp lý, có thể cầm lấy cũng có thể buông xuống, trong lòng không có bất kỳ xoắn xuýt, tỷ như khi nàng xử lý quan hệ giữa mình và Vi Vân, có thể coi Vi Vân như đệ tử, cũng có thể coi hắn là đệ đệ, còn có thể coi hắn là nhi tử., Muốn đến thế nào thì đến, muốn chơi thế nào thì chơi, thậm chí dưới sự bao quát của nhiều người, ta và Vi Vân Khanh, chỗ nào bị ngoại vật ảnh hưởng chứ, mà cái này vừa vặn phù hợp vận chuyển thiên địa, tuân theo đại đạo chí lý, bao la vạn tượng mà không bị vạn tượng ảnh hưởng.

Đạo đức quy củ thế gian trật tự, nhưng đồng thời cũng trói buộc nhân tâm, tạo nên chướng ngại, đây là một con dao hai lưỡi.

Giải Linh còn phải để ý đến người buộc chuông, vừa rồi khi Ngu Yên Vũ bị Vi Vân cắm vào, một đạo tâm này của nàng bắt đầu dao động, chính là đang phá vỡ một chút khúc mắc kia, cho đến khi Vi Vân nói ra "làm một mình mình thật sự" như thế, Ngu Yên Vũ mới đột nhiên tỉnh ngộ, chính mình thiếu điểm này, hôm nay phá vỡ chướng ngại, nhất thời thế như chẻ tre, một lần đột phá.

Cùng lúc đó, Ngu Yên Vũ rốt cuộc cũng thẳng thắn và thừa nhận suy nghĩ của mình, hơn nữa thản nhiên tiếp nhận!

Suy nghĩ của nàng chính là, nàng đối với nhi tử của mình có dục vọng, nàng yêu con mình, không những yêu thích giữa mẹ con, hơn nữa còn có loại ái mộ nam nữ, loại ái mộ này hàng năm nàng đối với Vi Vân, trưởng thành thể chất giữa nàng và Vi Vân, nàng một mực áp chế phản ứng của thân thể mình, nhưng một khi phóng thích, vậy thì cực kỳ ghê gớm, bây giờ rốt cục bộc phát toàn bộ tình cảm kìm nén này ra!

Thế là, Ngu Yên Vũ đang hấp thu nguyệt hoa lực, Vi Vân lại đang cực lực nghịch giò bà, mỗi người một chức, Ngu Yên Vũ đột phá, Vi Vân thì lại dùng loại hành vi này để thúc đẩy bà ta, đẩy mạnh quá trình bà ta đột phá. Vì sao có loại hiệu quả này, bởi vì Ngu Yên Vũ

đột phá lực khu động là bởi vì chuyện này, cho nên hai người càng đánh vỡ cấm kỵ, làm ra loại hành vi này, Ngu Yên Vũ càng hưng phấn, thúc đẩy động lực đột phá càng lớn.

Ngu Yên Vũ cười nhạt nói: "Nhi tử, mẹ ép chơi đùa sao? Thoải mái không?" Nàng đang dùng ngôn ngữ để kích thích Vi Vân, cũng đang kích thích mình. Loại khoái cảm cấm kỵ này khiến nàng lâng lâng.

Lúc này Vi Vân Đăng bị lời nói kinh người của nàng kích thích đến không chịu nổi, không ngừng dâng lên ý xạ quan, vội vã khóa chặt tinh quan, đang dùng sức điều khiển, cũng nói chuyện phân tán chú ý, nói: "Mẹ, người ép quá vui vẻ, con mẹ nó thật sự rất thoải mái, rất thích bị người bức ép, mẹ ơi, con muốn thao túng cả đời, không... Con phải vĩnh viễn thao túng, ngày đêm đêm xuống địa ngục, ngày đêm thao túng người đến địa lão Thiên Hoang, biển khô cạn!"

Nói xong, càng mạnh mẽ hơn nâng mông, hung hăng va đập, thân côn của hắn bành trướng chưa từng có, bành trướng đã vượt qua một thước, khó khăn lắm đã đột phá tầng thứ ba bảo huyệt Ngu Yên Vũ, phảng phất xuyên thấu thân thể của nàng., Tiến vào trong tầng thứ tư, càng thêm dày đặc, mềm mại, mềm mại, mềm mại, huyết nhục mềm mại quấn lên, dày đặc, có sự đàn hồi giàu có., Phảng phất giống như vật còn sống, không ngừng mút và ma sát thân côn của Vi Vân, đến mức hắn căn bản không cần phải động đậy, thịt Côn có thể sinh ra ma sát kịch liệt với bảo huyệt mật mật thịt của Ngu Yên Vũ, sản sinh ra khoái cảm vô cùng vô tận siêu cường, giống như thủy triều công kích tâm linh hai người, quả thực khiến người ta hít thở không thông!

"Bộp bộp bộp..."

Cùng với đại lực của Vi Vân dốc ra, bụng dưới đụng vào trên mỏ thịt béo ngậy của Ngu Yên Vũ, phát ra tiếng thân thể va chạm kịch liệt, nhục côn từ trong mật ngọt của nàng rút ra, mang theo lượng lớn nước dâm đãng, cắm vào, phát ra tiếng vang "Bốp bốp", trong lúc co rút phát ra, phát ra thanh âm "Bụp bụp", phốc phốc phốc", tiếng xú

khí ma sát "Phốc phốc" vang lên, hết thảy đều có vẻ dâm ma sát, khí tức lẳng lơ đãng bị cương phong trên trời cao thổi qua liền tan đi, không lưu lại chút dấu vết.

Ngu Yên Vũ nhìn hành vi hạ lưu của con mình đang đấu đá lung tung trong cơ thể mình, trong lòng tràn đầy thỏa mãn, vô cùng thỏa mãn. Loại thỏa mãn này đến từ bên nó và con trai, hai người kết hợp chặt chẽ, gần như không phân biệt lẫn nhau, cũng bị cắm vào thân thể nó., Bữa non được lấp đầy, đến từ cảm giác sung thực từ nam nhân tẩm bổ, loại cảm giác này mỹ diệu như thế, động lòng người, chắc hẳn thần tiên cũng chỉ như thế, thật không nghĩ ra vì sao năm đó Tử Nguyệt tiên cô lại định ra môn quy như vậy, nghiêm cấm môn nhân cùng môn nhân kết hợp môn quy kỳ quái như vậy.

Ngu Yên Vũ vừa hấp thu nguyệt hoa linh khí, vừa cười dài nói: "Con trai, con làm mẹ rất thoải mái... Ừm... nếu có thể mạnh hơn một chút, vào thêm một chút nữa, vậy càng hoàn mỹ hơn... A..."

Vi Vân mãnh liệt điều khiển thịt của nàng, trong miệng nói: "Mẹ... Chỉ cần mẹ thoải mái là tốt rồi, nói ra cũng thật là kỳ quái, bất luận hài nhi như thế nào cũng không cách nào chui sâu vào dưới đáy huyệt của mẹ. Hài nhi thật sự là vô dụng, không thể để cho mẹ tận hứng..."

Ngu Yên Vũ nghe vậy cười một tiếng, nàng đối với thân thể của mình đương nhiên rõ như lòng bàn tay, làm sao không rõ ảo diệu của nơi này, nàng nói: "Nhi tử, râu của mẹ đẻ khác với người thường, tổng cộng có chín tầng, vả lại chín tầng này là ghép lại với nhau, nhưng các nàng mỗi người lại có một không gian khác nhau., Những không gian này đan xen vào nhau, Dương Cụ bình thường căn bản không đủ. Kỳ thật dương cụ của Vân nhi ngươi đã là cực hạn của nhân loại rồi, chỉ có điều không hiểu mấu chốt của vấn đề này, cho nên chỉ có thể dựa vào man lực tiến vào tầng thứ tư. Chỉ cần hiểu được phương pháp, hoàn toàn có thể tiến vào tầng ba, mẹ sẽ dạy ngươi..."

Đôi mắt đẹp Ngu Yên Vũ nổi lên một đạo tử quang, rơi vào mi tâm Vi Vân, Vi Vân hấp thu cỗ tin tức này, nhất thời minh bạch chuyện gì đã

xảy ra.

Sau đó, hắn quyết định phương pháp mà Ngu Yên Vũ dạy cho, sau đó học dịch chuyển nhục côn, dùng phương vị và quỹ tích xảo diệu, bắt đầu thăm dò vào hang bảo vật trong hang của Ngu Yên Vũ, đầu rùa xen kẽ, dễ dàng xuyên qua tầng thứ nhất, tiến vào tầng thứ hai., Tầng thứ hai so với tầng thứ nhất càng thêm dày đặc, giàu có co dãn, thịt mềm bên trong càng thêm sống động, những cây côn thịt vừa mới tiến vào liền bị những miếng thịt thúi ôn nhuận kia tầng tầng lớp lớp. Vi Vân ổn định tâm thần, dựa theo phương pháp tiến thẳng vào tầng thứ ba, không hổ là được khiếu môn., Vẫn không tốn sức, sau khi tiến vào tầng thứ ba mới hơi có vẻ trở ngại, nhưng vẫn không quá mức mất công, đầu rùa ưỡn một cái, đã đột phá không gian môn hộ, chui vào tầng thứ tư của huyệt Ngu Yên Vũ mật, lần này nhất thời có chút áp lực.

Bởi vì phía trước đã có thịt hùm của lầu ba tầng, ở chỗ không ngừng xoa bóp và quấn lấy thịt Vi Vân, loại côn da và xoa bóp này là tính kéo dài, trừ phi hắn rút thịt côn về, nếu không sẽ kéo dài mãi, bởi vậy sau khi tiến vào tầng thứ tư, kích thích đã gia tăng đến một mức rất mãnh liệt. Vi Vân biết lúc này không thể buông lỏng., Nếu không sưu tầm củi ba năm thiêu một giờ, lập tức điều chỉnh lại tâm thái, dựa theo quỹ đạo quỹ tích trong không gian báu huyệt, đầu rùa tiếp tục thẳng tiến vào bên trong, rốt cục tiến vào tầng thứ năm. Đến tầng thứ năm này, nhất thời các loại kích thích đều hướng trên nhục côn của Vi Vân hội tụ, đầu rùa đứng mũi chịu sào!

Lầu bốn phía trước vẫn tiếp tục quấn và ma sát, phần bắp thịt của tầng thứ năm kẹp và mát xa, không biết là nước bẩn trơn bóng từ đâu tuôn ra, dòng nước ấm ấm áp trùng kích, còn có một lực hút mãnh liệt như cái miệng nhỏ, tràn ngập co rút lại, quả thực làm cho người ta dục tiên dục tử, muốn dừng cũng không được!

Vi Vân đúng là danh xứng với thực, thân kinh trăm ngàn trận, chuyện nam nữ giao hoan chưa từng bại trận, từ trước đến nay đều là đem nữ tử làm ra cao trào, bình thường đều là cùng lúc với mấy nữ tử,

hơn ngàn nữ tử đang vui vẻ giao hảo, vẫn là thành thạo điêu luyện., Làm xong các nàng chỉ có thể xin tha. Nhưng bây giờ, giao hòa với Ngu Yên Vũ, thế mà lại bị một mình cô, một cái huyệt nhỏ khiến cho thần hồn điên đảo, ngay cả một cái huyệt nhỏ như vậy cũng không chiếm được, thỏa mãn không nổi., Đây là chuyện chưa bao giờ gặp qua, điều này làm cho Vi Vân cảm thấy thất bại, đồng thời cũng khiếp sợ trước bảo huyệt tuyệt thế của Ngu Yên Vũ, không hổ là bảo huyệt bài danh đệ nhất trong thập đại bảo huyệt, quả nhiên danh bất hư truyền, xứng đáng là đệ nhất thiên kiêu.

Nhưng Vi Vân cũng không biết rằng, lúc trước anh đào hoa giáo bài danh bảo huyệt nữ tử, vơ vét điển tịch cùng hình của nữ tử khắp thiên hạ từ xưa đến nay, loại bảo huyệt Cửu Trọng Ngọc Lâu này bọn họ cũng chưa từng thấy qua, chỉ là tồn tại trong một quyển sách cổ, nghe nói vạn năm trước có một nữ tử nhân tộc tên là "đế Tô" sở hữu bảo huyệt tuyệt thế này, sửng sốt là lấy bảo huyệt làm vũ khí., Lấy tu vi Độ Kiếp hàng phục mấy yêu ma cảnh giới Địa Tiên, cam nguyện sai khiến nó, thành lập công lao hiển hách cho Nhân tộc, có thể thấy được bảo huyệt này thần kỳ như thế nào. Nếu Ngu Yên Vũ lấy bảo huyệt của nàng làm vật dẫn, cũng có thể hấp dẫn vô số cường giả đến đây, cam nguyện vì nàng sai khiến, nhưng nàng không thể làm như vậy.

"Hí..."

Vi Vân cắn chặt răng, tầng thứ năm miễn cưỡng xuyên qua bảo huyệt Ngu Yên Vũ, rốt cuộc cũng tiến vào tầng thứ sáu, chỉ một khoảng thời gian, khoái cảm càng thêm mãnh liệt đánh tới toàn thân, căn bản không cách nào ngăn cản!

"Mẹ, con..." Vi Vân trừng lớn hai mắt, toàn thân run rẩy nhìn Ngu Yên Vũ.

Bảo huyệt tầng thứ sáu của nàng mang đến kích thích, đối với Vi Vân mà nói thật sự là quá kích thích, quả thực là trí mạng, không nói đến chuyện đồng thời mang theo kích thích của tầng thứ năm, mà còn có

tầng thứ sáu triền miên, bên trong không ngừng bài tiết ra dâm thủy, đang cọ rửa và ngâm vào nhục côn của hắn., Thịt tiểu huyệt mật chung quanh không ngừng quấn cả chiếc đũa của hắn, từ đầu rùa đến thân côn, bất luận là da bao bọc hay là thịt côn, thậm chí có thịt quý cùng dâm thủy thẩm thấu vào trong nước tiểu hắn, thật sự là nghe rợn cả người, khiến người ta hoàn toàn chống đỡ không nổi, từng đợt hấp lực mãnh liệt kích thích nhục thân côn, đồng thời lan tràn ra toàn thân!

Nếu như nói ba tầng đầu của Cửu Trọng Ngọc Lâu kích thích cả cây gậy thịt của Vi Vân, như vậy từ tầng bốn đến tầng sáu lại là đang kích thích toàn thân hắn từ trên xuống dưới, còn Trọng thứ bảy trở lên kích thích cỡ nào... Điều này thật sự khiến người ta khó có thể tưởng tượng, ít nhất Vi Vân còn chưa trải nghiệm qua.

Giờ này khắc này, Vi Vân chỉ cảm thấy toàn thân từ trên xuống dưới, không chỉ là nhục côn, mỗi tấc da thịt trên người hắn đều có cảm giác như bị bắp thịt mềm trong huyệt Ngu Yên Vũ mật quấn quanh. Đúng vậy, mỗi một tấc làn da tựa hồ đều bị huyệt nhỏ của nàng bọc lại., Xúc cảm ôn thuận, dày đặc, nước dâm dục nóng bỏng... Trên dưới toàn thân hắn, từng bộ vị tiến hành trùng kích, đến mức Vi Vân một lần cảm giác mình xuất hiện ảo giác, căn bản không phân rõ được mình chẳng qua chỉ là vũ khí cắm vào huyệt Ngu Yên Vũ, hay là cả người đều chui vào trong huyệt nhỏ của nàng ta rồi?

Đối mặt với loại kích thích này, tuy Vi Vân thân kinh trăm ngàn trận, nhưng vẫn không chống cự được, thấy hắn sắp không nhịn được bắn ra, chỉ thấy Ngu Yên Vũ mỉm cười, vươn một bàn tay ngọc ra, nhéo lên hông hắn một cái, Vi Vân đăng nhất thời đau đớn, lúc này mới dễ chịu một chút, ngắn ngủi triệt tiêu một phen kích thích mãnh liệt kia.

Chỉ là, chống cự ngắn ngủi này cũng không thể khiến hắn kiên trì quá lâu, rất nhanh, lực cuốn của đống huyệt nhục dày đặc kia lại cuốn tới, gần như bao phủ cả người hắn vào trong đó!

"Mẹ, thật sự quá sung sướng, con thật sự rất muốn bắn ra ngoài, con không được rồi..." Vi Vân khóc lóc kể lể, trông mong nhìn Ngu Yên Vũ.

Ngu Yên Vũ Nga nhíu mày, suy nghĩ một chút, rồi nói: "Con trai, cố chịu đựng, con có thể, mẹ sẽ giúp con một tay!"

Nói xong, Ngu Yên Vũ vận chuyển pháp lực Tử Nguyệt Già Thiên Công, ở sâu trong tiểu huyệt tản mát ra một cỗ hàn khí Thái Âm nhàn nhạt, chỉ một thoáng, cỗ hàn khí này đã quét tới, cọ rửa trên đầu rùa và thân thể Vi Vân. Được cỗ hàn khí này làm lạnh, lập tức làm cho toàn thân Vi Vân cảm thấy mát lạnh một trận, từ hạ thể đến toàn thân đều vô cùng mát mẻ, cảm giác kích thích của thịt Ngu Yên Vũ tiểu huyệt mật cũng không còn mãnh liệt như trước nữa, hơi chậm lại.

Đương nhiên, chỉ là hơi giảm bớt mà thôi, lúc này cảm giác của Vi Vân vẫn hết sức kích thích, sáu tầng lầu trong bảo huyệt Ngu Yên Vũ chồng chất lên một chỗ kích thích, những bắp thịt yếu ớt kia không ngừng quấn quýt và dây dưa, vẫn khiến hắn cảm thấy lâng lâng, nhưng cuối cùng vẫn có thể ổn định lại trận cước, tiến tới phát động thế công.

"Cảm ơn mẹ..."

Vi Vân một tay ôm lấy lưng trắng như tuyết của Ngu Yên Vũ, một tay ôm mông nàng, hạ thể tiếp tục gắng gượng, tiến tới tầng thứ bảy trong ba tầng trước của nàng. Phía trước là một cái vòng thịt bó chặt, theo bước đột phá của đầu rùa, gạt cái vòng thịt ra, sau đó đột nhiên xuyên qua vòng thịt, gắng gượng đi vào!

Chỉ một thoáng, một cỗ tuyệt cường kích thích vọt tới, như thủy triều, thế không thể đỡ!

Trong nháy mắt, Vi Vân chỉ cảm thấy đầu rùa cùng thân côn của mình tiến vào một không gian kỳ diệu, sau đó trong lòng dâng lên một loại cảm giác khó có thể tưởng tượng nổi, loại cảm giác này khó mà dùng ngôn ngữ để hình dung, chỉ có thể miễn cưỡng dùng một chữ

"Sảng khoái", ngay sau đó, loại kích thích này truyền tới ý thức linh hồn của hắn, ý thức hải pháp tướng, đồng thời bị kích thích đến chấn động, phiêu đãng, phiêu đãng., Không thể tự mình, sau đó lại truyền tới thân thể, toàn thân từ trong ra ngoài, ngũ tạng lục phủ, huyết nhục xương cốt, làn da lông, mỗi một bộ vị đều đang gặp loại xung kích này, ngăn không được, hoàn toàn không ngăn được!

Đây là đòn tấn công tuyệt cường đến từ tầng thứ bảy của Ngọc Lâu, căn bản khó mà chống cự!

Trọng lầu thứ bảy này có vô cùng vô tận mật thịt, đã bao bọc toàn bộ vị trí đầu rùa và thân côn của Vi Vân vào trong, như hãm vào vũng bùn, thoát ra không được, đang không ngừng quấn quanh, hí lộng, đùa nghịch, giống như có vô số đôi bàn tay nhỏ bé cùng lúc xòe bao da ra cho hắn, sờ như cái khố, hơn nữa những bàn tay nhỏ bé này là ôn nhu, mềm mại, mềm mại, trơn trượt, quả thực như lâm tiên cảnh, tiêu hồn Thực Cốt!

Ngay cả Vi Vân cũng không chống cự nổi tư vị tiêu hồn bực này, hoàn toàn có thể tưởng tượng, nam tử bình thường bị loại kích thích này, chỉ sợ sẽ trực tiếp sảng khoái chết mất, tuyệt không hai lời, thật không hổ là bảo huyệt đệ nhất bảo mà "Cửu Trọng Ngọc Lâu", giết người tại vô hình.

"Mẹ, con, con... sắp bắn... Ta sắp bắn... A... Trời đất ơi... Toàn bộ đều bắn cho người....."

Giờ này khắc này, mặc dù có Ngu Yên Vũ quá hàn khí hỗ trợ, Vi Vân vẫn nhịn không được nữa, cả người từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, trên dưới toàn thân đều đặt lên đỉnh điểm, sau đó toàn thân một cái sảng khoái, ngay sau đó bắt đầu bắn tinh! Một lượng lớn gợn sóng từ trong cơ thể trào ra, qua tiểu nhãn bắn ra ngoài, phốc phốc phốc đánh vào tầng thứ bảy bảo huyệt Ngu Yên Vũ!

"A a a... Con trai của ta... Con trai của ta... Con ruột của ta... A a... Mẹ cũng tới rồi... Chúng ta cùng lên cao trào... A... Đến rồi... tiết... A... Mẹ sắp chết... A... thịt tim gan của ta... Ngươi ghê gớm quá... "

Cùng lúc đó, Ngu Yên Vũ cũng kích thích không chịu nổi, cảm thấy vô cùng thỏa mãn, toàn thân từng lỗ chân lông trên dưới đều giãn ra, từ trong thịt mật ở huyệt nhỏ tiết ra lượng lớn dịch nhờn, mang theo mùi hôi nồng đậm ồ ạt chảy ra, dung hợp cùng một chỗ với má của Vi Vân, so với lượng xóc nảy của nàng thì lớn hơn nhiều, đầu tiên là trùng kích trên đầu rùa của hắn, sau đó lại cọ rửa toàn bộ thân thể của hắn, hơn nữa còn không ngừng tuôn ra khỏi huyệt khẩu!

Bảo huyệt tuyệt thế của nàng còn có một đặc điểm nữa, đó chính là trong quá trình giao hoan nàng thu được khoái cảm cũng khó có thể tưởng tượng được. Bình thường nàng dùng chày ngọc làm ngọc làm ra cảm giác khoái cảm đạt được rất bình thường, cảm xúc tuyên dâm đạt được càng mãnh liệt hơn so với phong hoa các nàng, mà kích thích càng thêm mãnh liệt., Là giao hoan với Lạc Khinh Trần, bởi vì thể chất đặc thù của Lạc Khinh Trần gần như ngang ngửa với cô, hai người gần như ngang nhau, kích thích giao hảo lẫn nhau là khó mà tưởng tượng nổi.

Nói chung, chỉ cần có thể đi vào tầng thứ tư của Ngu Yên Vũ là có thể khiến nàng đạt tới cao trào. Hiện tại Vi Vân đã đột phá tầng tầng thứ bảy Ngọc Lâu, vậy mà đạt tới mức độ cao nhất là Ngu Yên Vũ cũng sảng khoái cả người, vô cùng kích thích. Đặc biệt hai người còn là mẹ con, loại kích thích vi phạm cấm kỵ của người khác này càng đẩy động lực mạnh mẽ của Ngu Yên Vũ lên phía cao trào.

Trong lúc nhất thời, hai mẹ con ôm nhau cùng một chỗ, đồng thời đạt được dục vọng đỉnh cao, cao trào kịch liệt, thân thể đều đang run rẩy không ngừng, thân thể phía dưới dày đặc ở cùng một chỗ, cơ hồ không phân biệt nhau, ở giữa không trung hơi xoay tròn.

Gối đầu của Vi Vân ở giữa đôi gối đầy đặn ngọc nhũ của Ngu Yên Vũ, đôi chân đẹp của Ngu Yên Vũ kẹp bên hông hắn, chỉ thấy nơi hai người tính khí đặc biệt, lượng lớn nước dâm và chất nhầy không ngừng rơi xuống, bị cương phong thổi một cái, rơi xuống các nơi trên Tử Nguyệt Tiên Sơn, nóc nhà, sân nhỏ..., Trên ngọn cây, trên mặt đất, trên mặt đường, trên cây cầu nhỏ, trong suối nước nhỏ, trong

suối nước nóng... Thậm chí có môn nhân đã bị kinh động, vội vàng đi ra xem, muốn biết xảy ra chuyện gì.

Hai người run rẩy trọn vẹn thời gian uống cạn một chén trà nhỏ, mới từ trong cao trào kịch liệt này tỉnh táo lại, chăm chú ôm nhau, hạ thể vẫn như cũ tương liên chặt chẽ, ánh mắt nhìn nhau ngưng tụ đối phương, đều từ trong mắt đối phương thấy tình dục, dục hỏa., Tình cảm, mật ý nồng tình... đủ loại cảm xúc đan xen vào nhau, giao hòa, trong lòng lẫn nhau, thông qua ánh mắt truyền lại cho đối phương, giờ phút này, tình cảm nồng nặc của hai mẹ con này đã đạt tới đỉnh điểm!

"Nương, con yêu mẫu."

"Tâm can của ta, mẫu thân cũng yêu ngươi."

"Là thứ yêu thích giữa nam và nữ." Vi Vân lại nói.

"Mẹ cũng vậy."

Nghe được lời nói của Ngu Yên Vũ, Vi Vân nhất thời trở nên hưng phấn, trên thực tế sự hưng phấn của hắn cũng không thối lui. Hắn biết, lúc này Ngu Yên Vũ đã chấp nhận quan hệ kỳ quái với hắn, sau này hắn có thể ngày ngày ân ái triền miên với mẫu thân tuyệt sắc của mình, vui vẻ lên huyệt.

"Phốc phốc, phốc phốc..."

Vi Vân ôm Ngu Yên Vũ chính là một hồi mạnh mẽ xen vào, nhục côn không ngừng ra vào trong tuyệt thế bảo huyệt của nàng, không ngừng đùa nghịch. Lúc này nhục côn của hắn đã bị xạ tinh, mà từ tầng thứ bảy trở xuống tầng thứ ba, tiếp tục giằng co, lại xâm nhập vào trong. Nhưng mặc kệ hắn ra sức bao nhiêu, từ đầu đến cuối chỉ có thể quanh quẩn ở tầng thứ bảy trở xuống, vô luận như thế nào cũng không cách nào đột phá tầng thứ bảy, tiến vào tầng thứ tám.

Bởi vì quá kích thích, một khi Vi Vân cắm nhục côn vào tầng thứ bảy của bảo huyệt Ngu Yên Vũ, sẽ phải đối mặt với kích thích từ trong ra ngoài, toàn thân trên dưới khó tránh khỏi bắn tinh, bắn tinh một cái là rớt tới tầng thứ ba, cho nên khó mà tiếp tục xâm nhập.

"Con trai à... láu lỉnh của ta... A... Mẹ thích thích con như vậy... Dùng sức nghịch một chút đi... huyệt của mẹ nuôi chính là cho con... Ừ... Thật sướng... ngoan ngoan của ta... Thịt nướng ngoan của ta... Con là giỏi nhất... "

Ngu Yên Vũ bị thân thể mềm mại làm cho run rẩy, gật đầu tựa vào đỉnh đầu Vi Vân, ôm đầy ân ái hắn, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng ngâm nga, thì thầm dâm ngữ, kích thích Vi Vân càng thêm ra sức thao túng.

"Mẹ, ta muốn cưới mẹ, sau này người chỉ có thể để cho một mình ta lấy, không thể để cho nam nhân khác đụng vào." Vi Vân vừa nghịch vừa nói.

Ngu Yên Vũ cũng ở bên tai hắn ôn nhu nói: "Lòng dạ của ta là của một mình con, mãi mãi là thế, mẹ chỉ làm cho con, con muốn làm thế nào cũng được, được không?" Ngữ khí tràn ngập tình yêu.

"Mẹ ơi, mẹ thật tốt." Vi Vân rút đất đưa lực lượng: "Nhưng con thật sự vô dụng, không ngờ lại không thể đột phá một tầng cuối cùng của mẹ, khiến cho mẹ cũng hưởng thụ được khoái cảm cuối cùng."

Ngu Yên Vũ bật cười nói: "Đứa nhỏ ngốc, mẹ đã rất vui vẻ, thật đấy, con rất khỏe, mẹ cảm thấy vô cùng thoải mái, như vậy thì rất tốt."

Vi Vân lại nói: "Ta muốn mỗi ngày được huấn luyện nương hàng ngày"

Ngu Yên Vũ nói nhỏ: "Ngày nào mẹ cũng sẽ dạy cho con."

"Sau này chúng ta từ sáng sớm đến tối, mỗi ngày chịu áp bức, thời khắc khắc khắc bức ép, không được nhổ ra, phía dưới phải liên kết

với nhau, chơi đến mức biển khô đá vụn, địa lão Thiên Hoang."

"Ừm... không nhổ ra, vẫn cứ để đó."

"Mẹ, người là mẹ con... Con cứu mẫu của con."

"Con trai, con là nghịch tử phản loạn nhân luân, con mẹ nó, mẹ rất thích bị con rể của con chơi..."

"Mẹ, khiếu của con chơi thật vui."

"Con trai, vậy dùng gậy gột rửa tận tình chơi đi."

"Mẹ..."

"Con trai!"

Hai người đang muốn tăng cao giọng nói lên những lời ám muội mà lộ cốt, ôm thật chặt lấy nhau, hận không thể đem đối phương ấn vào trong cơ thể mình mới tốt, một người hung hăng rút tiễn, một người liều mạng đón nhận. Giờ khắc này, hai người mẫu tử tâm tâm tương ấn, là hạnh phúc, khoái hoạt như thế, thế gian tốt đẹp nhất, nghĩ đến cũng cùng lý do này.

Lúc Vi Vân rút thịt côn ra, bờ môi mật của Ngu Yên Vũ cũng theo đó mở ra, thịt tươi mềm mơ hồ có thể thấy được, lúc cắm vào, môi thịt thì khép chặt, trong một lần hít một cái, phát ra tiếng "Phốc phốc" dâm ma túy.

Cùng lúc Vi Vân toàn lực đảo lọi bảo huyệt của Ngu Yên Vũ, đột phá của Ngu Yên Vũ cũng đã đến thời khắc mấu chốt. Từng luồng linh lực nguyệt hoa như dải lụa rơi vào trên nguyên thần pháp tướng Mãn Nguyệt phía sau đầu nàng, toàn bộ nguyên thần pháp tướng càng lúc càng lớn, hiện ra ánh sáng tím nồng đậm, mạnh mẽ, toàn thân Ngu Yên Vũ chấn động., Chung quanh thân thể mềm mại của nàng nổi lên một vầng sáng màu tím, bao phủ cả người nàng vào bên trong. Ánh sáng màu tím trên người nàng, cùng Nguyên Thần

Pháp Tướng sau đầu, giống như hai vầng Tử Nguyệt nối liền cùng một chỗ, nhìn qua rất xinh đẹp.

Một cỗ khí tức vô cùng cường hãn lấy Ngu Yên Vũ làm trung tâm, khuếch tán ra bốn phương tám hướng, Vi Vân lúc này không nhúc nhích được, chỉ có thể bảo trì tư thế côn thịt cắm vào huyệt Ngu Yên Vũ mật, trong miệng ngậm một cái ngọc nhũ của nàng. Như thế bất động, Ngu Yên Vũ thì dùng hai chân tơ lụa đùi đẹp đem hắn kẹp chặt ở giữa, cảm nhận cảm giác tu vi đột phá.

Trong nháy mắt này, Ngu Yên Vũ liên tục đột phá hai tiểu cảnh giới, từ Độ Kiếp sơ kỳ đột phá đến Độ Kiếp hậu kỳ, trực tiếp vượt qua Độ Kiếp trung kỳ, cách Độ Kiếp viên mãn chỉ còn một đường, đã tiếp cận cảnh giới Thiên Vận Bát Tiên vô hạn, đây chỉ là vì bây giờ đang vào mùa đông khắc nghiệt, trăng sáng biến mất, Nguyệt Hoa linh lực không đủ, nếu không nàng hoàn toàn có thể một hơi đột phá tới Độ Kiếp viên mãn.

Nhưng mà, chỉ cần có thời gian, nàng có thể tích lũy đầy đủ pháp lực là có thể thuận lý thành chương đột phá tới Độ Kiếp viên mãn, khi đó chính đạo lại sẽ có thêm một cường giả tuyệt thế.

Đúng lúc này, thất đại trưởng lão Tử Nguyệt tiên môn, mười một đệ tử chân truyền, còn có rất nhiều môn nhân từ trong phòng đi ra, ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhìn vầng trăng sáng chói mắt, bên trong mơ hồ hiện ra hai bóng người nam nữ.

Phàm là người cảnh giới Pháp tướng đều thấy rõ hai người Ngu Yên Vũ và Vi Vân trên không trung, bọn họ ôm nhau, bên dưới kết hợp cực kỳ mờ ám.

Chương 16 16 cùng xúc phạm vào môn quy.

Tử Nguyệt tiên môn có bảy đại trưởng lão, mỗi người đều là cường giả pháp tướng viên mãn, làm sao không nhìn ra, Ngu Yên Vũ đã đột phá tới Độ Kiếp hậu kỳ. Bảy người đứng trên tầng gác cao, ngẩng đầu nhìn hai người Ngu Yên Vũ và Vi Vân trên bầu trời, lụa mỏng che mặt trên mặt đều có biểu cảm.

Cầm bóng người gảy móng tay, thản nhiên nói: "Sư tỷ đột phá tới Độ Kiếp hậu kỳ."

Bích Diệp lại ra vẻ kinh ngạc nói: "Ồ, môn chủ của chúng ta cùng Vân nhi ở nơi đó làm cái gì? Động tác sao lại kỳ quái như vậy?"

Vũ Ly cười khanh khách nói: "Đang nghịch ngợm, ngươi cũng không nhận ra à?"

"Hả? Cái này..."

Vân Lộ mấp máy môi anh đào, nói: "Ài, vốn định nếm thử trước của môn chủ, không ngờ môn chủ lại ăn vụng trước, thất bại."

Hai người Nghĩ Y và Tử Y nhìn nhau, im lặng không nói gì.

Phong Hoa đại trưởng lão nở nụ cười, nụ cười xán lạn mà mê người, phong tình vạn chủng, nàng nói: "Được rồi, đừng xem nữa, các ngươi vào nhà trước đi, ta ngồi đây nhìn một mình là được."

Bóng người nháy mắt nói: "Đại sư tỷ, ngươi đuổi chúng ta đi, bản thân ngươi ở chỗ này trộm xem sao? Không thích hợp lắm đâu."

Bích Diệp cũng nói: "Muốn xem thì cùng xem."

Phong Hoa khẽ sẵng giọng: "Mấy tiểu cô nương các ngươi, nổi giận thì mau mau đi giải quyết, không được quấy rầy ta thưởng thức cảnh đẹp."

"Cùng thưởng thức mà..."

...

Bên kia, đệ tử chân truyền Ngu Phi Tuyết và Phong Xu cũng đang ngóng trông, các nàng không phải xác định đã xảy ra chuyện gì, nhưng có thể xác định nhất định đã xảy ra sự tình không bình thường.

Phong trêu chọc Ngu Phi Tuyết, nói: "A, sư tỷ, môn chủ ở nơi đó làm cái gì?"

"Nàng ta đang..." Ngu Phi Tuyết muốn nói lại thôi.

Diệp Lý nói: "Tựa hồ còn có một người ở cùng một chỗ với môn chủ, tựa hồ là... Vân sư đệ?" Nàng hơi không xác định.

Ngu Phi Tuyết nhún vai nói: "Ngoại trừ hắn ra còn có ai?" Nàng ta cũng có tu vi pháp tướng, dĩ nhiên thấy rõ dáng vẻ Vi Vân và Ngu Yên Vũ hạ thể kín đáo, rõ ràng đã nhanh chóng hợp lại với nhau.

Dung Tịnh tỉnh ngộ nói: "A, chẳng lẽ môn chủ và Vân sư đệ đang... lên giường?"

Diệp xì một tiếng: "Nói bậy, bọn họ rõ ràng đang ở trên không, đâu phải là ở trên giường?"

An Cửu lại nói: "Mặc dù không phải ở trên giường... Nhưng thật sự là đang ở trên giường."

Mấy người còn lại cũng nhao nhao gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Giữa không trung, Vi Vân và Ngu Yên Vũ ôm nhau, lúc này Ngu Yên Vũ đã đột phá xong, Nguyên Thần Pháp Tướng ở sau đầu cũng thu

lại, vầng sáng tím trên người cũng nhạt đi, nhưng tư thế của nàng và Vi Vân vẫn chưa thay đổi, vẫn ôm chặt lấy nhau, chậm rãi hạ xuống phía dưới.

Vi Vân nhìn Tử Nguyệt tiên sơn càng ngày càng gần, càng ngày càng gần sơn môn, thậm chí ngay cả bóng người môn nhân đều mơ hồ nhìn thấy, nhất thời hơi hoảng hốt, tốc độ xen kẽ đều chậm lại, vội nói: "Mẹ, chúng ta tách ra đi, ta lo lắng bị các trưởng lão nhìn thấy, ảnh hưởng đến hình tượng của mẹ ở trong lòng các nàng, thậm chí cả vị trí môn chủ."

Ngu Yên Vũ cười nhìn hắn, thản nhiên nói: "Không cần, chậm một chút cũng tốt, chơi một chút là thoải mái."

"Mẹ..."

"Dùng sức đi."

Vi Vân nghe vậy, liền dùng sức vụt đưa lên, ở giữa không trung đón gió mạnh, mông duỗi mạnh, gậy thịt thô dài ở chỗ sâu huyệt Ngu Yên Vũ hung hăng đánh khô, cắm vào lại rút về, phát ra liên tiếp tiếng thân thể va chạm, ở trong bầu trời đêm truyền ra, quả thật là vô cùng dâm đãng, Ngu Yên Vũ kẹp một đôi giày đế thon dài vào hông hắn, âm thầm rước lấy, vừa đưa giày ngọc của mình đến trong miệng Vi Vân, để hắn thưởng thức.

Lúc này đạo tâm Ngu Yên Vũ đã viên mãn, đã không còn bất kỳ nghi ngờ, lo lắng cùng khúc mắc, trong mắt phượng toát ra sự tự tin cường đại, trên người lộ ra một cỗ khí thế bễ nghễ thiên hạ, giống như thiên địa vạn vật đều ở dưới chân thần phục, nào quan tâm chuyện nhỏ nhặt như trước mắt?

Thấy bộ dạng ngại ngùng của Vi Vân, Ngu Yên Vũ mỉm cười nói: "Thích làm gì thích làm, làm việc là được, không ai có thể ngăn cản. Chúng ta không cần sợ bị bất luận kẻ nào nhìn thấy, không cần để ý tới ánh mắt của bất luận kẻ nào, nếu ta không thích hợp làm môn chủ Tử Nguyệt tiên môn, vậy để kẻ khác đi làm. Tất cả vấn đề này đều

chỉ là vấn đề lòng người, tâm chướng vừa vỡ, tất cả vấn đề đều không còn là vấn đề."

Vi Vân nghe vậy, nhất thời trong lòng dâng lên một cỗ tin tưởng cường đại.

Lời hiện tại của Ngu Yên Vũ nói giống hệt Thủy Hồng Dao lúc trước nói với hắn. Rất rõ ràng, hai người đều đã đạt tới cùng một tâm cảnh, một loại "Tâm ngoại vô vật", có cảnh giới tâm thần vô địch của ta.

Nếu như tăng thêm một tầng nữa, chính là cảnh giới tâm thần Địa Tiên, cũng chính là cảnh giới tâm thần Dương Thần Xích Tử trong miệng Diệp Trầm Ngư, Thượng Thiện Như Thủy, chỉ tồn tại trong truyền thuyết Thượng Cổ.

Theo thân hình hai người rơi xuống, Vi Vân dốc sức liều mạng hạ thể, thân côn thô dài đâm vào rút ra, rút ra tống khứ, không ngừng đùa giỡn với Ngu Yên Vũ, đã sắp rơi xuống đất. Mọi người đều đang nhìn, Ngu Yên Vũ lại không chút phật lòng, chỉ đưa một cái bọc ngọc nhũ tới bên miệng Vi Vân nói: "Nhi tử, đổi một món ăn, không cần lão luyện thêm nữa."

Vi Vân phun ra sữa ngọc trong miệng, lại mang theo một con tuyết trắng khác của Ngu Yên Vũ, đầy đặn, ngọc nhũ cao ngất ngậm trong miệng, từng ngụm từng ngụm hút, ăn nhiếp có tiếng, miệng đầy mùi sữa., Ngẫu nhiên cắn một miếng thịt non trơn, thỉnh thoảng liếm mỏ hàm son đỏ tươi, thật sự sảng khoái kích thích, Ngu Yên Vũ cũng là mị nhãn mê ly, hơi híp mắt, trên mặt lộ ra vẻ tiêu hồn, hoàn toàn không để ý ánh mắt cổ quái của môn nhân Tử Nguyệt tiên môn phía dưới.

Môn chủ và nam tử cẩu thả, hơn nữa còn là con trai của nàng, chuyện này... thật sự là truyền đi cũng không có ai tin.

Trong lúc nhất thời, mẫu tử hai người trước mặt chúng môn nhân Tử Nguyệt tiên môn, trình diễn một vở kịch vui chơi hỗn loạn, vô cùng kịch liệt cùng với hương diễm, Vi Vân giống như man ngưu liều

mạng rút tiễn, hung hăng làm khô, Ngu Yên Vũ thì toàn lực đón nhận, uyển chuyển vui mừng chuyển sang người khác., Tiếng gầm gừ yêu kiều kêu lên, thân thể mềm mại trắng như tuyết như không xương, treo trên người Vi Vân, một đôi chân đẹp thon dài vòng quanh tay Vi Vân, theo động tác rút thăm mà buông ra, bỗng nhiên lại nâng vòng lên tiếp tục ở phía trên, tiếng cơ thể va đập kịch liệt bộp bộp bộp bộp ở trong bầu trời đêm truyền ra, kết hợp với tính khí đang xèo xèo phốc phốc phốc phốc hòa vào nhau, không dứt bên tai.

Mọi người không nháy mắt, ngẩng đầu nhìn vẻ dâm tà của hai mẹ con diễn dịch ra, sợ bỏ qua bất cứ chi tiết nào.

Ngu Yên Vũ quấn trên người Vi Vân, mắt phượng hơi mê say, kỳ thật trong nội tâm nàng ít nhiều là có chút không hài lòng, Vi Vân mang đến cho nàng sự kích thích rất thoải mái, nhưng kích thích tầng tầng tinh thần ở đây chiếm càng nhiều, kích thích trên thân thể còn không quá thỏa mãn., Khi nàng và đám người Phong Hoa, Lạc Khinh Trần giao hoan, mỗi lần các nàng đều nghĩ biện pháp kích thích tầng lầu cuối cùng của nàng, khiến nàng vô cùng thỏa mãn, Vi Vân chỉ có thể tiến lên tầng thứ bảy, có chút kém hơn một chút.

Nhưng Ngu Yên Vũ cũng rất rõ ràng, tuy nàng chưa từng tiếp xúc với nam nhân, nhưng cũng biết không phải tất cả nam nhân đều có năng lực cường đại, đặc biệt là loại cấp bậc như Vi Vân này là hiếm thấy, muốn tìm ra một nam nhân có thể làm nàng hoàn toàn thỏa mãn thì gần như không thể nào.

Từ xưa đến nay, còn chưa nghe nói qua nam tử nhân tộc nào có thể thỏa mãn bảo huyệt "Cửu Trọng Ngọc lâu".

Bởi vậy, trong lòng Ngu Yên Vũ thoáng có chút không thỏa mãn, kỳ thật là thổi lông dại, ý nghĩ này vừa mới nảy lên thì nàng liền đè ép xuống.

Một lúc lâu sau, theo Vi Vân và Ngu Yên Vũ tiến lên cao trào, tiếng gầm dần yếu đi, mẫu tử hai người rốt cuộc từ không trung bay

xuống, Vi Vân đạp hai chân lên mái ngói của đại điện Tử Nguyệt, hai chân Ngu Yên Vũ vẫn đặt bên hông hắn, chân không chạm đất.

Trong giây lát này, tất cả Đại trưởng lão, đệ tử chân truyền, đệ tử nội môn,... rất nhiều môn nhân đồng loạt xông tới, đều dừng lại cách đó mấy trượng, lẳng lặng nhìn xung quanh, vẻ mặt choáng váng, yên lặng không nói gì.

"Vân Nhi, chúng ta đi đại điện."

"Vâng, mẹ."

Vi Vân ôm Ngu Yên Vũ, không coi ai ra gì mà phi thân hạ xuống, từng bước một đi vào đại điện tông môn, đi tới phía trước ngai báu tử ngọc. Trong quá trình này, hai người một mực hạ thể kín đáo, chưa từng có chút ly biệt nào.

Sau khi nhìn thấy môn chủ ngồi ở bảo tọa trước mắt, Ngu Yên Vũ mới đạp hai chân xuống đất, rơi trên mặt đất, theo huyệt mật của nàng thoát ly thân côn, từ bên trong tuôn ra lượng lớn nước dâm, giống như dòng suối từ bên trong rơi xuống, dọc theo đôi giày đẹp đẽ của nàng, hạ xuống trên mặt đất. Ngay sau đó, nàng lắc lắc cái mông mập mạp, mông trắng như tuyết, chậm rãi ngồi ở trên ngai báu.

Vi Vân trần truồng, ưỡn thẳng một cây gậy thịt lớn thô to, vắt cao lên cao đứng ở một bên, trên gậy thịt còn không ngừng nhỏ xuống chất lỏng, đều là dính vào ở huyệt Ngu Yên Vũ mật.

Cùng lúc đó, ngoài cửa đại điện xuất hiện rất nhiều bóng người, từng bóng người xinh đẹp từ ngoài cửa bước vào, chính là tất cả Đại trưởng lão và đệ tử chân truyền, ngoài cửa có rất nhiều đệ tử nội môn cùng đệ tử ngoại môn vây quanh, không được phép tiến vào, các nàng không dám đi vào.

Lúc này không rõ trời đã sáng, phía đông đã nổi lên màu trắng bạc như lòng cá.

Ngu Yên Vũ ngọc búng ngón tay một cái, dạ minh châu khảm nạm trên mái vòm nhất thời nổi lên tử quang chói mắt, chiếu sáng toàn bộ đại điện tông môn, bao gồm cả người trong đại điện.

"Vừa hay mọi người đều đến đông đủ, đã như vậy, vậy tổ chức đại hội tông môn trước đi." Ngu Yên Vũ quét mắt một vòng đám người, từ tốn nói.

Lúc này thân thể mềm mại của nàng đã trần trụi hoàn toàn, sữa và mật ở dưới ngực đều lộ ra bên ngoài, mọi người đều thấy rất rõ ràng, mấu chốt là trên đó còn mang theo nước bẩn chưa khô, nhìn qua thì dâm đãng mà phóng đãng nhưng nàng lại không thèm để ý chút nào.

Chỉ cần bản thân ngươi không cảm thấy xấu hổ, xấu hổ như vậy chính là người khác.

Bất quá, mấy trưởng lão cùng đệ tử chân truyền của Tử Nguyệt tiên môn cũng không phải hạng tầm thường, nào cảm thấy xấu hổ, đều khẽ mỉm cười, lớn mật liếc nhìn qua hai người Ngu Yên Vũ cùng Vi Vân, cũng không mở miệng trêu chọc.

Phong Hoa hoàn toàn bỏ qua bộ dáng dâm đãng bây giờ của Ngu Yên Vũ, tiến lên một bước, nghiêm mặt nói: "Xin hỏi môn chủ, Ma giáo chưa tấn công vào, có chuyện gì cần thương nghị ngay bây giờ không?"

Ngu Yên Vũ lạnh nhạt nói: "Không liên quan gì tới Ma giáo, chủ yếu thay đổi chuyện môn chủ."

"Đổi môn chủ?" Đám người nghe vậy, hai mặt nhìn nhau.

Sao nàng lại nói như vậy?

Ngu Yên Vũ gật gật đầu, một tay vịn ghế dựa, trầm giọng nói: "Đều vì bổn tọa xúc phạm môn quy, hơn nữa sau này cũng không định quay đầu lại, không còn thích hợp đảm nhiệm môn chủ Tử Nguyệt Tiên Môn nữa, cho nên thoái vị nhường hiền, chọn ra một môn chủ mới

trong số các đại trưởng lão, mong rằng có thể phát dương quang đại môn phái."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt các Đại trưởng lão và đệ tử chân truyền đều khẽ biến.

Các nàng biết trong lời nói của Ngu Yên Vũ bao hàm ý tứ hai tầng, một là nàng đã hãm sâu vào lưới tình không thể tự kềm chế, hai là muốn vứt bỏ Tử Nguyệt tiên môn mà đi.

Như vậy thì được rồi?

Trước mắt chính là thời khắc mấu chốt của đại chiến chính ma, các đại tông môn như Thái Huyền Tiên môn, Tiểu Mật tông, Dược Vương tông lần lượt thất bại, liên minh chính đạo giải tán, chiến sự của tiên hiệp đồng minh ở tiền tuyến cũng không thỏa mãn lòng người, nếu Tử Nguyệt Tiên môn cũng xảy ra chuyện, vậy tu chân giới chính đạo còn có thể trông cậy gì nữa?

Tử Y kích động nói: "Nương nương! Vì tư tình nam nữ, làm như vậy có đáng không?" Nàng từ trước đến nay đi theo Ngu Yên Vũ, cũng hiểu nàng, cũng biết tầm quan trọng của nhi tử đối với nàng, khuyên thế nào cũng vô dụng, từ lâu đã đoán được sẽ gặp hôm nay, chẳng qua không ngờ ngày hôm nay lại tới nhanh như vậy.

Ngu Yên Vũ vẻ mặt chắc chắn, lạnh nhạt nói: "Đáng giá."

Mọi người lập tức động dung, Ngu Yên Vũ nói thế, hiển nhiên đã hoàn toàn đưa ra quyết định, khuyên thế nào cũng vô dụng. Chẳng qua dù vậy, bọn họ cũng không thể để cho Ngu Yên Vũ bỏ đi như vậy, bỏ tông môn mà không để ý.

Phong Hoa nghiêm mặt nói: "Môn chủ chẳng qua là qua lại với nam tử kia, chúng ta hoàn toàn có thể bỏ qua việc này, ai cũng sẽ không nói gì, môn chủ cứ việc tiếp tục là được rồi, vì sao phải đổi môn chủ?"

Ngu Yên Vũ than thở: "Tư thông với nam tử, đã là vi phạm môn quy, huống chi Vân nhi còn là con trai của ta. Hành động này khiến thiên hạ không sợ hãi, các ngươi không chửi mắng đã là hiếm thấy rồi, sao ta có thể làm môn chủ được chứ."

"Thứ cho ta nói thẳng."

Phong Hoa quét mắt nhìn tượng thần cao lớn của Tử Nguyệt tiên cô đằng sau bảo tọa, nói: "Môn quy của bản môn, căn bản là có vấn đề!"

Lời này vừa nói ra, cả hội trường lập tức yên tĩnh.

Ngu Yên Vũ, các đại trưởng lão cùng với mười một đệ tử chân truyền, tất cả đều có khuôn mặt nghiêm túc, yên lặng không nói. Vi Vân khó hiểu hỏi: "Đại trưởng lão, môn quy có vấn đề gì sao?"

Tất cả mọi người đều dõi mắt nhìn hắn, nhìn hắn một thân trần trụi, thẳng tắp một cái thô dài nhục côn bộ dáng, còn cao cao kiệt Khởi, Tử Hồng sắc Đại Quy đầu nóng hầm hập, đơn giản khiến người ta không biết nói gì.

Ngu Phi Tuyết khuôn mặt xinh đẹp đỏ lên, không biết từ nơi nào lấy ra một đai lưng lụa mỏng màu tím xanh, hướng Vi Vân vung tới, trong miệng nói: "Câm miệng!"

Vi Vân đành ngậm miệng không nói nữa, một tay nhận lấy thắt lưng của Ngu Phi Tuyết, quấn vào đũng quần của mình, miễn cưỡng giữ chặt thân thể của mình, nhưng vẫn cứ cao cao nghểnh lên như cũ. Mỗi lần đối mặt với đông đảo nữ tử, nhục côn đều sẽ cong lên cao, muốn nhũn ra cũng không thể, căn bản không thể khống chế nổi, thực sự là bất đắc dĩ.

Phong Hoa tiếp tục nói: "Năm đó lão tổ khai tông Tử Nguyệt tiên cô là người phụ nữ, môn nhân thu môn nhân đều là nữ tử, cho nàng dâm nhạc, còn biến Âm Nguyệt hoàng triều thành nơi âm thịnh dương suy, là vì thỏa mãn dục vọng của bản thân nàng. Vậy thì cũng thôi, còn muốn lập môn quy, để cho đám hậu thế môn nhân cũng giống

như nàng., Nhưng không phải nữ tử nào cũng thích nữ tử, đó là nữ tử bình thường, đều khát vọng nam tử tưới nước, cô âm bất sinh, một âm một dương gọi là đạo, môn quy này khiến chúng ta không chỗ phát tiết, khổ không thể tả, đã đến lúc sửa lại rồi!"

Ngu Yên Vũ nghe vậy, hơi cau mày, mới nói: "Tuy vậy, chúng ta cũng không có quyền phá hủy môn quy. Huống hồ nếu Thái Thượng môn chủ xuất quan, cũng sẽ bị trách phạt."

Ngu Nhược Tiên một khi biết Tử Nguyệt Tiên Môn đã xảy ra chuyện như vậy, không biết sẽ tức giận thành bộ dáng gì.

Đôi mắt đẹp của Phong Hoa chớp động, rủ xuống tầm mắt nói: "Chính ma đại chiến lửa sém lông mày, đợi đến lúc đó, có lẽ chúng ta đã hồn quy cửu u, ai quản được nhiều chuyện, sống tốt thời gian trước mắt thì không nói, ngày sau thế nào, đợi ngày sau rồi hẵng nói, Hứa sư phụ lão nhân gia sẽ đồng ý hay không?"

Ngu Yên Vũ đương nhiên biết Ngu Nhược Tiên không thể đồng ý.

Cô lắc đầu nói: "Ý ta đã quyết, các ngươi không cần nói nữa. Thân thể của ta đã nhiễm dương khí nam tử, không còn thích hợp chấp chưởng tông môn. Sư tỷ, hay là để ngươi tới..." Ngu Yên Vũ đưa mắt nhìn về phía phong hoa.

Nhưng vào thời khắc này, phong hoa mỉm cười, một tay bỗng nhiên chộp vào Vi Vân hư trảo, nhất thời sinh ra một lực hút cường đại, cả người Vi Vân không khống chế được, giống như không gian trước người sụp đổ, hướng Phong Hoa bay tới, đến gần, phong hoa pháp lực chấn động., Đánh bay đai lưng giữa hông Vi Vân, để lộ thân thể thô dài, lại nghe được tiếng xé vải vang lên, quần lụa mỏng màu tím trên người nàng cũng nhao nhao vỡ vụn, mảnh vải bay múa trên không đại điện, nhao nhao rơi xuống, xuất hiện trước mắt mọi người, là thân thể phong hoa uyển chuyển, thân thể tuyết trắng, dáng người tuyết trắng., Chỉ thấy nàng ngoại trừ ôm hai đũa, toàn thân đều trần trụi, trước ngực một đôi ngực trắng như tuyết, to mọng không gì sánh được, so với Ngu Yên Vũ đầy đặn hơn rất nhiều, hầu như

không dưới lời nói chu đáo của Chu Diệu, hai cục thịt to lớn trắng nõn cao ngất ở trước ngực, hơi hạ xuống, ngà voi thẳng đứng thẳng., Cái chén lớn tựa như cỡ lớn, phần eo lại có vẻ thon thả, không có chút vướng víu nào. Nó chạy dọc theo đường vòng cung là hai cái mông béo múp, trắng như tuyết, vừa tròn vừa to, vểnh cao về phía sau, phần sau mông to phảng phất như có thể đặt vật phẩm, khiến người ta khiếp sợ.

"A... xinh đẹp!" Vi Vân không khỏi ngẩn ngơ, gã làm sao cũng không nghĩ tới, phong hoa bên ngoài nhìn vào dáng người giống như trưởng lão khác, sau khi cởi trần lại có màu sắc phì nhiêu, bờ mông đầy đặn, khiến cho người ta chảy nước miếng.

Trước mắt bao người, phong hoa trước tiên chấn khai quần áo, sau đó khẽ điểm mũi chân, nhẹ nhàng nhảy lên, đồng thời hai chân thon dài thon dài mượt mà tách ra hai bên, quấn tới bên hông Vi Vân. Khi hai chân nàng tách ra, Vi Vân rõ ràng nhìn thấy, bắp đùi nàng là một mảng xuân sắc., Chung quanh một vòng lông đen, hai mảnh môi thịt mềm mại mà mập mạp, kẹp lấy một khe thịt dài nhỏ tươi non, khe thịt tách ra hai bên, lộ ra huyệt phần thịt tươi mới bên trong, cửa vào lách cách cùng miệng nước tiểu đều rõ ràng có thể thấy được, dưới sự đè ép của thịt mềm trong huyệt nhỏ khép kín, lại theo hai chân phong hoa mở lớn mà hơi phân ra.

Vi Vân không khỏi nhìn đăm đăm.

Trong nháy mắt, đôi chân đẹp của Phong Hoa kẹp chặt lấy eo Vi Vân, kéo hắn ngã xuống đất, theo thân thể Vi Vân ngã xuống, đôi mông đầy đặn của Phong Hoa cũng ngồi xuống, đôi môi nõn nà màu hồng của nàng không ngừng hướng hạ thể của Vi Vân không ngừng tới gần., Rốt cuộc, bành một tiếng, Vi Vân ngã về phía sau, gần như cùng lúc đó, mông to phong hoa cũng ngồi xuống, đôi môi đỏ mọng của nàng tiếp xúc với đầu rùa của Vi Vân, tách ra hai bên., Đầu rùa cố nặn môi thịt, vừa vặn trúng lỗ thịt hạch tâm kia, chui vào bên trong, hơn nữa bởi vì quán tính lực đạo mà thành, phù phù một tiếng, chui đến cùng, đầu rùa thẳng đến huyệt nhỏ phong hoa, phần gốc thịt Vi

Vân khó khăn lắm mới kết hợp được đôi môi thịt nhỏ của nàng, kín kẽ!

"A..." Bị cây gậy thịt này cắm một cái, toàn thân Phong Hoa run lên, gật đầu giơ lên cao, mày ngài khẽ nhíu lại, vẻ mặt có chút khó chịu, không khỏi thở hổn hển một tiếng.

Tuy nàng sống mấy trăm tuổi, nhưng vẫn là lần đầu tiên tiếp xúc với nhục côn chân thật, nhất thời bị kích thích không chịu nổi.

Cùng lúc đó, Vi Vân cũng cảm thấy kích thích khó nói nên lời, cảm giác sảng khoái trí mạng, quả thực là dục tiên dục tử, nhập vào huyệt nhỏ phong hoa, thật sự là chưa nghĩ ra sự tình gì, đây là kích thích tâm lý, mà phong hoa thân thể tuyệt vời, huyệt nhỏ mềm mại mà hẹp, giàu có co dãn, đây là kích thích của thân thể, hai thứ kích thích, làm cho Vi Vân trong lúc nhất thời có chút bất lực, chỉ là ngơ ngác nhìn Đại trưởng lão phụ nữ xinh đẹp ngồi trên người mình, nói không ra lời.

Phong Hoa cũng không nhìn hắn, chỉ nhẹ nhàng đặt mông béo lên, chậm rãi vuốt thịt Vi Vân, ngẩng đầu nhìn về phía Ngu Yên Vũ, nói: "Ừm... Được rồi, môn chủ, ta cũng xúc phạm môn quy, ngươi đổi người khác đi. Vân nhi, dùng sức cắm ta vào..."

"A..."

Vi Vân vuốt ve vẻ phong hoa đè lên đôi chân đẹp của mình, hạ thể dùng sức vươn lên, đem gậy thịt rút ra lại cắm sâu vào chỗ sâu của phụ nhân tuyệt sắc, phát ra tiếng thân thể va chạm "Bốp", kịch liệt vô cùng, phong hoa rung động theo thân thể mềm mại, cả người mềm nhũn, nói chuyện cũng có chút bất lợi, nàng đang thích ứng cảm giác bị nam tử quấy khô—— thật sự là quá thống khoái.

Mọi người nhìn một màn phát sinh trước mắt, đều sợ ngây người.

Ngu Yên Vũ càng trừng to hai mắt, có chút khó tin. Nàng vốn cho là mình điên cuồng, không nghĩ phong hoa so với nàng không thua

kém chút nào, vì không muốn cho nàng thoái vị, vì không muốn để nàng nhận chức vị môn chủ, vậy mà trực tiếp ở trong đại điện Tử Nguyệt thần thánh, trước mặt tất cả trưởng lão và đệ tử chân truyền, thậm chí mặt của môn chủ nàng, giao hòa cùng thân thể nam tử, phát sinh quan hệ, diễn vở kịch xuân cung kịch liệt mà dâm đãng này!

"Sư tỷ, ngươi..." Ngu Yên Vũ nhất thời không còn gì để nói.

Vi Vân thao tác mấy chục cái, đột nhiên phong hoa đứng dậy, ngay khi nàng đứng dậy, cây côn bằng thịt của Vi Vân từ trong cái huyệt nhỏ đầy đặn mềm mại của nàng trượt ra, tuy mới cắm hơn mười cái, nhưng động thịt của Phong Hoa đã ướt sũng một mảnh, chảy không ít nước bẩn, chỉ là còn chưa đến cao trào đã phơi sạch, vũng thịt vừa mới khô được Vi Vân lại lần nữa biến thành ướt nhẹp, một mảng bóng loáng, cơ bắp rõ ràng.

Phong hoa mới cùng một thân, chỉ thấy xoi ảnh bỗng nhiên tiến lên, trực tiếp vạch đũng quần của mình ra, lộ ra một mảng thịt non tuyệt vời, sau đó ngồi xuống chỗ giữa khố Vi Vân, thân thể mềm mại nhấp nhô, lắp bắp thịt côn!

Ngay sau đó, là Bích Diệp, Vũ Ly, Vân Lộ, muốn áo... Chỉ có trưởng lão áo tím ngẩn người bất động, bộ dáng muốn nói lại thôi. Theo những phụ lão trưởng lão này lần lượt kết hợp với khí tính của Vi Vân, Ngu Yên Vũ nhất thời hiểu ra, các nàng cũng quyết tâm không để nàng thoái vị.

Phong Hoa cười dài nói: "Môn chủ, thế nào?"

Ngu Yên Vũ lại đưa mắt nhìn về phía áo tím, trong bảy đại trưởng lão, chỉ có nàng là thân thể nguyên anh chưa từng giao hoan cùng nam tử.

Phong Hoa và các vị trưởng lão cũng đều nhìn nàng, chỉ thấy gương mặt xinh đẹp của nàng đỏ bừng, nhăn nhó tiến lên, từng món từng món y phục của nàng cởi ra khỏi y phục của mình, vừa mới cởi ra

được một nửa thì đã thấy xoạt xoẹt xoẹt qua hai vị trưởng lão Bích Diệp và rồi bất ngờ ấn nàng lên hông Vi Vân, huyệt nhỏ vừa mới lộ ra tiếp xúc với cục thịt đó là bịch một tiếng, rồi gậy thịt không còn tiến vào nữa, ngay cả áo tím cũng rơi vào tay giặc.

"Trưởng lão..." Vi Vân nhìn áo tím ngồi trên người mình, trên mặt vẫn che khăn che mặt như trước.

Khuôn mặt non nớt dưới tấm khăn che mặt kia đều đỏ bừng, lườm hắn một cái, quay đầu không nhìn hắn, cũng không để ý tới hắn, trong thất đại trưởng lão, chỉ có nàng không thích nam tử, chỉ thích nữ giới, đặc biệt ưa thích Ngu Yên Vũ, việc trước mắt này, thật sự là bức bách bất đắc dĩ, không thể không làm như thế.

"Các ngươi, các ngươi..." Ngu Yên Vũ lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Phong Hoa đứng ở phía trước nhất, nói với Ngu Yên Vũ: "Sư muội, bây giờ thì tốt rồi, tất cả mọi người đã vi phạm môn quy giới luật, không ai làm môn chủ được nữa, đành để ngươi tiếp tục đảm nhiệm., Bảy vị trưởng lão cùng với mười vị đệ tử chân truyền của Phi Tuyết, tất cả mọi người đều đã lây nhiễm dương khí của nam tử Vân Nhi. Ba ngàn đệ tử nội môn cũng vậy, chỉ có đệ tử ngoại môn chúng ta còn chưa rơi vào tay giặc, ngươi không thể để một đệ tử ngoại môn chưa tu thành Kim Đan nào được đảm nhiệm chức vụ môn chủ được chứ."

Xem ra môn quy này xúc phạm nhất định rồi, tất cả mọi người trong tông môn xúc phạm, còn phạt thế nào được? Tự mình trừng phạt? Ngu Yên Vũ híp mắt phượng, suy nghĩ đối sách, rốt cuộc nên xử lý chuyện trước mắt như thế nào.

Một mặt, Ngu Yên Vũ còn chưa cuồng đến mức bóp méo môn quy Tử Nguyệt Tiên Môn, dù sao nàng cũng có tu vi của tất cả mọi người ở đây, đều là dựa vào Tử Nguyệt Tiên Môn mà có được, mặt khác, nàng và mọi người lại không muốn tuân thủ môn quy của Tử Nguyệt Tiên Môn, phải làm sao bây giờ?

Phong Hoa nhìn ra Ngu Yên Vũ khó có thể lựa chọn, nhưng nàng đã có suy nghĩ của mình, thật ra nàng đã nghĩ kỹ mọi chuyện, bèn nói: "Sư muội, muội thấy thế này không? Trước đây Vân nhi đã gia nhập bổn môn, là đệ tử chân truyền đời này, đứng thứ mười hai, hôm nay chính thức nạp hắn nhập môn. Tuy hắn là nam tử nhưng trên danh nghĩa lại là đệ tử chân truyền của bản môn, nếu đã là đệ tử đồng môn, vậy nên chuyện vui này là hợp tình hợp lý."

Ngu Yên Vũ nghe vậy, trầm ngâm không nói.

Lúc này, bóng dáng, lá xanh, Vũ Ly... Các đại trưởng lão cũng dồn dập góp lời, ai cũng nói: "Môn chủ, mở ra trường hợp đặc biệt này đi, chính thức liệt Vân nhi vào đệ tử chân truyền, lần này sẽ không có lần sau nữa!"

Ngu Phi Tuyết nói: "Môn chủ nếu không có cái trường hợp đặc biệt này, như vậy chỉ sợ bổn môn sẽ giải tán."

Lời này cũng không phải là tùy tiện nói ra, bây giờ toàn bộ trên dưới Tử Nguyệt tiên môn, từ môn chủ đến trưởng lão, lại đến đệ tử chân truyền cùng đệ tử nội môn đều có quan hệ thân thể với Vi Vân, thậm chí ngay cả đệ tử ngoại môn đều tiếp hôn với Vi Vân. Nếu thật sự được xử lý theo môn quy, như vậy tất cả mọi người đều sẽ bị trục xuất khỏi sư môn, vậy Tử Nguyệt tiên môn làm sao tiếp tục truyền thừa đây? Đến lúc đó cả tông môn cũng trống không, truyền thừa vạn năm lại thành một trò cười.

Bây giờ trên dưới Tử Nguyệt tiên môn, cũng coi là đồng lưu hợp ô.

Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể gác qua chuyện này, hợp nhất chuyện trước mắt mới có thể giải quyết vấn đề này. Vả lại chẳng những giải quyết vấn đề này, còn có thể giải quyết dục vọng của môn nhân, mọi người đều muốn một nam nhân phát tiết dục vọng, thay vì tiện nghi cho người ngoài, chẳng bằng cho người ngoài, Vi Vân là con của Ngu Yên Vũ, tiện nghi cho hắn, ai cũng sẽ không có ý kiến.

Giờ phút này, áo tím vẫn ngồi ở giữa hông Vi Vân như cũ, Vi Vân nhẹ nhàng nhúc nhích thân thể, cắm côn thịt vào kẽ thịt mềm trong huyệt của Tử Y, không ngừng khô, làm tốt đến mức cành hoa run rẩy, dáng vẻ kiều diễm thở hồng hộc, trên trán toát ra mồ hôi hột mịn màng.

Tử Y nhìn quanh bốn phía, trong lòng thầm nghĩ: "Ta có thể đứng dậy hay không? Cũng không ai thông báo cho ta biết, thật là đáng giận... A... Sao cây bổng của tiểu tử này lại lớn như vậy? Vừa nóng vừa có sức, không tốt, ta sắp tới..."

"A, đã như vậy..."

Ngu Yên Vũ gật gật đầu, đang muốn nói chuyện, mọi người lại nghe thấy một tiếng gầm truyền đến, nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy áo tím phát ra một tiếng thở hổn hển, toàn bộ thân thể mềm mại run rẩy kịch liệt, quả trứng béo run lên một cái, nửa người trên mềm nhũn ngã xuống người Vi Vân.

Mọi người nhìn mà sững sờ.

Trong đại điện tông môn Tử Nguyệt thần thánh này, trưởng lão đường đường lại giao hòa cùng một nam tử trước mắt bao người, hơn nữa còn đạt đến cao trào, thực sự là quá dâm đãng, quả thực chính là khinh nhờn thần minh, tội ác tày trời, vấn đề là tất cả mọi người đều như vậy, khiến người ta không còn lời nào để nói, trừ phi Tử Nguyệt tiên cô trừng phạt.

Bộ áo tím xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào, thân thể vội vã chống đỡ, muốn từ trên người Vi Vân đứng lên, mới dám nhấc mông, côn thịt từ trong huyệt nhỏ chậm rãi trượt ra, khi trượt ra hơn phân nửa, nàng bỗng nhiên hai chân mềm nhũn, lại ngồi xuống. Nhất thời nàng lại kéo thân thể Vi Vân vào sâu trong lỗ thịt, cắm thẳng vào khiến toàn thân nàng run lên, lại phát ra một tiếng kêu "A a".

Mọi người càng thấy ngây ngốc.

Vi Vân nâng đôi mông mềm mại trắng như tuyết của nàng lên, ân cần hỏi: "Trưởng lão, người không sao chứ?"

"Hừ!"

Tử Y tức giận đến không chịu nổi bèn miễn cưỡng đứng dậy, thân côn của Vi Vân liền từ trong mật bà chui ra, phát ra một tiếng "Ba" nhỏ, nhưng ở trong đại điện yên tĩnh này lại có vẻ đặc biệt chói tai, thậm chí còn mơ hồ có tiếng vọng truyền đến, từng sợi dâm khí nhè nhẹ từ lỗ mông của áo tím rơi xuống, nhỏ xuống đầu rùa của Vi Vân, bộ dạng sáng lấp lánh, dâm dục không nói nên lời.

Bộ dạng áo tím thở phì phò, dùng quần lụa mỏng vỡ vụn bọc lấy hạ thể của mình, đứng ở một bên, khuôn mặt xinh đẹp đã đỏ đến tận cổ.

Lúc này mọi người mới thu hồi tầm mắt.

Ngu Yên Vũ tiếp tục nói: "Một khi đã như vậy, vậy cứ theo lời Phong Hoa trưởng lão mà làm. Từ hôm nay trở đi, ta chính thức liệt Vi Vân vào danh sách đệ tử chân truyền của bổn môn, đối xử bình đẳng với các đệ tử chân truyền còn lại, cho phép giao hảo với đệ tử bổn môn."

"Môn chủ anh minh!"

Tất cả mọi người vui vẻ ra mặt, thở phào nhẹ nhõm, chuyện này cuối cùng cũng giải quyết xong.

"Được rồi, mọi người cứ làm việc như bình thường, tán hội!" Ngu Yên Vũ khoát khoát tay, một đôi mắt đẹp nhìn về phía Vi Vân.

Nàng dự định ở lại với Vi Vân thêm vài ngày nữa.

Lại thấy hào hoa phong hoa vượt lên trước một bước, một tay ôm lấy Vi Vân vào lòng, nói: "Đã như vậy, bổn trưởng lão phải cùng vị đệ tử chân truyền mới tấn cấp này... Ừm, trao đổi qua lại, thuận tiện dạy hắn cách nào mới có thể phong sinh thủy khởi ở bổn môn."

Nói xong, liền kéo Vi Vân đi về phía cửa đại điện.

"Sư tỷ, ngươi không thể ăn món ngon duy nhất!"

Thân ảnh vội vàng hóa thành ảo ảnh đi theo.

Ngay sau đó là các trưởng lão, còn có đám đệ tử chân truyền Ngu Phi Tuyết, mọi người đều bay về phía sau núi Ôn Tuyền.

Điều này khiến Ngu Yên Vũ bất đắc dĩ một hồi, xem ra đã nhịn quá lâu, lại đi cướp nam nhân của môn chủ.

"Chúng ta không nên đi xem náo nhiệt."

Ngu Yên Vũ chào hỏi Tử Y, hai người rời khỏi đại điện.

Giờ phút này sắc trời đã sáng, sương mù buổi sáng lượn lờ ở trên núi bao trùm toàn bộ suối nước nóng, mọi người phi thân xuống, rơi vào trong suối nước nóng, phát ra một tiếng nước "Ào ào".

Vi Vân vừa rơi xuống đất, liền bị phong hoa đẩy ngã, sau đó ngồi xuống trước hông hắn, đem nhục côn của hắn nhét vào trong huyệt nhỏ, nhanh chóng nhảy lên đôi mông béo, thoải mái hưởng thụ khoái cảm chí chí cao giữa nam nữ giao hoan, giữa lúc co rút kết hợp lại, đem nước suối nóng không ngừng chảy ra chung quanh, sau đó lại hội tụ tại giữa, phát ra tiếng vang "Bốp bốp bốp".

Những người còn lại cũng nhao nhao cưỡi gió hạ xuống, đi tới xung quanh, vây xem Sinh Xuân Cung trước mặt.

"Thật là tuyệt sắc."

Vi Vân quét mắt một vòng chung quanh mỹ nhân tuyệt sắc, thầm khen những phụ nữ trưởng lão và nữ sư tỷ xinh đẹp này, ai ai cũng quyến rũ quyến rũ, vạn dặm chọn một, cho vào thế tục, một người cũng khó tìm, nhưng ở Tử Nguyệt tiên môn này tùy ý cũng có thể thấy được.

"Hí..."

Vi Vân cảm thấy nhục côn dưới thân truyền đến cảm giác cực kỳ sảng khoái bị hút lấy hút, lan tràn ra toàn thân, hơi không cẩn thận sẽ bắn ra, nào dám phân tâm, vội thu nhiếp tâm thần, vươn lên trên bờ mông, chủ động ngồi xếp bằng bên hông mình, trêu chọc Đại trưởng lão., Có ý định đẩy nàng lên cao trào trước, sự thật chứng minh hiệu quả làm như vậy không tệ, lập tức gió thổi nhẹ thở hồng hộc, rung động nhè nhẹ, không ngừng tiến lên cao trào, nhưng bản thân Vi Vân cũng càng lúc càng tan vỡ, tùy thời đều có khả năng bắn tinh.

"Chết tiệt, đám trưởng lão ai cũng mang theo bảo huyệt. Không nói đến, huyệt bảo vật của các nàng còn mang theo thuật quyến rũ, cứ như cái miệng nhỏ hút mút, chuyện này làm sao chống đỡ được? Xem ra ta phải toàn lực ứng phó rồi..."

Vi Vân âm thầm kêu khổ. Vừa rồi khi gã ở trong đại điện, cắm vào trong mật mật của tất cả trưởng lão, rõ ràng cảm thấy những trưởng lão này không phải hạng dễ đối phó. Trên người bọn họ đều mang đủ loại bảo huyệt, mà còn có các loại nội tu quyến rũ chi thuật., Đổi lại là nam tử bình thường chỉ sợ chơi không hết hai lượt, cũng may Vi Vân không phải người thường. Vả lại hắn vừa trải nghiệm qua bảo huyệt tuyệt thế của Ngu Yên Vũ "Cửu Trọng Ngọc Lâu", thân côn này cũng coi như thân kinh bách chiến, xuất sinh nhập tử, giao hảo với các trưởng lão, miễn cưỡng có thể chống đỡ được.

"Trưởng lão, ngươi thật xinh đẹp."

Vi Vân vuốt ve cái mông to béo phong hoa, không ngừng động đậy, cắm cây côn vào sâu trong huyệt mật của nàng, không hề rơi xuống hạ phong chút nào, nơi hai người tính khí kín đáo, không ngừng có nước chảy xuống, lẫn vào trong nước.

Phong Hoa nhanh nhẹn xoay tròn hạ thể, dùng cái bọc mật cắm vào thân côn của hắn, trên mặt mỉm cười nói: "Ngươi bảo ta cái gì? Trưởng lão? Thật quá khách khí, ta với mẫu thân ngươi so với tỷ muội của ngươi, ngươi cũng gọi ta là mẹ được rồi."

"Nương... nương?" Vi Vân vẻ mặt mơ hồ, vậy không phải là có hai mẹ rồi sao? A, còn có một mẹ nuôi Lạc Khinh Trần, còn có sư nương Thủy Hồng Dao, còn có sư phụ Bạch Miểu, thật là loạn lạc.

Phong Hoa khẽ cười, vỗ vỗ gương mặt của hắn, trong miệng nói: "Bảy vị trưởng lão chúng ta, ta là đại nương, mang bóng là nhị nương, lá xanh là tam nương... Lấy cách này, những thứ này đều là mẹ của ngươi." Nàng chỉ vào mấy vị trưởng lão xung quanh, ai nấy hở ngực lộ nhũ, lắc lắc cái mông mập mạp, quyến rũ động lòng, mị lực tỏa ra bốn phía.

Được rồi, có thêm mấy mẹ nữa cũng không biết có chỗ tốt gì không.

"Đại nương, Nhị nương..." Vi Vân gọi một lần, phát sinh chuyện các nàng cũng không tỏ vẻ gì đặc biệt, chỉ mỉm cười gật đầu, trong miệng đáp lại "Nhi tử", vẻ mặt hưởng thụ.

Lúc phong hoa dựng lên bờ mông vểnh lên, kéo theo toàn bộ thân thể mềm mại tung bay, trước ngực một đôi ngực to tròn màu trắng muốt mềm mại lắc lư, tầng tầng sóng sữa phập phồng không ngừng, cực kỳ mê người. Vi Vân không khỏi nhìn đến ngây người, bật thốt lên: "Đại nương, bộ ngực của người đẹp, thật lớn..."

Phong Hoa cười nói: "Muốn ăn không? Đại nương cho con ăn sữa."

Vi Vân muốn ăn muốn chết, vội vàng dùng tay chống eo thẳng lên, ngẩng đầu há mồm, đem một viên mủ đỏ tươi phong hoa ngậm ở trong miệng, nhẹ nhàng mút vào, thật sự là trơn bóng ngon miệng.

Phong Hoa khẽ ngâm ra tiếng, đôi mắt đẹp mơ màng màng, một tay nắm chặt nhũ tuyết to mọng của mình, đưa vào trong miệng Vi Vân, Vi Vân há mồm ăn từng ngụm lớn, đem bộ ngực trắng đầy đặn của nàng ăn vào trong miệng hút mút, liếm liếm, mặc dù hắn đã rất cố gắng rồi., Hống ngực đều xâm nhập yết hầu của hắn, vẫn chỉ có thể miễn cưỡng ăn non nửa viên nhũ cầu phong hoa vào miệng, có thể thấy được bộ ngực phong hoa là cực đại phì nộn như thế nào, da thịt

bộ ngực tuyết trắng, thịt sữa thập phần non mềm, nhũ cầu mềm mại, Nhũ Nhũ đỏ, vần ngực rất nông, tất cả đều có vẻ mỹ diệu như thế.

Sau khi ăn xong một con, Vi Vân lại đi ăn thêm một con khác, lúc ăn hai bộ ngực to béo của Phong Hoa, cơ thể cũng không chịu được nhún nhảy, sờ sờ hang hang mật của nàng, âm thanh va chạm "Bốp bốp bốp" vang lên, bỗng nhiên, Phong Hoa ôm chặt lấy Vi Vân, ôm chặt lấy nàng vào ngực, vẻ mặt thống khổ, trong miệng như khóc lóc: "Con ngoan... Nhanh... Dùng sức... Mẹ ơi a... A a a a... con trai Đại Nhung... Dùng sức chơi chết mẹ đi..."

Cùng với việc Vi Vân ra sức xử lí, nhất thời phong hoa cạn khô đến cao trào, thân thể mềm mại run rẩy, huyệt mật co rút lại, từ bên trong hang động tuôn ra lượng lớn dâm thủy, một hồi lâu thân thể mới mềm nhũn xuống, đôi mắt đẹp mê ly, hai tay vô lực buông xuống, vẻ mặt thỏa mãn.

Lúc này, Vi Vân cũng bị cái huyệt nhỏ phong hoa kia kẹp cho toàn thân khoan khoái, ý thức hải phiêu đãng, suýt nữa bắn ra, may mắn thời khắc mấu chốt nó dừng lại bất động, mím môi kiên trì, suýt nữa cắn mất đôi má phong hoa, nhưng cũng cắn đến mức toàn thân phong hoa giật mình, ngược lại có loại cảm giác kích thích thống khoái.

Một người uyển chuyển uyển chuyển tuyết trắng đi tới bên cạnh hai người, lại là trưởng lão lộng ảnh, nàng bước ra hai chân thon dài của chính mình, một tay chống nạnh, nói: "Hai vị đã xong? Nên đổi người rồi nha." Nói xong liền một tay túm lấy đầu Vi Vân, sờ sờ, ấn đầu của gã xuống giữa hai chân.

"A..."

Vi Vân chỉ cảm thấy mặt mũi đều ngập trong một đầm lầy màu mỡ, non mịn, một mảng ướt át trơn nhẵn, mang theo mùi vị nhàn nhạt, mùi vị dâm dục tràn ngập toàn bộ mũi, biết rõ đây là một tiểu huyệt thịt bờ môi trắng nõn., Vội vàng mở miệng rộng ra, dùng môi môi ra sức liếm láp, hút vào, đầu lưỡi lần lượt trượt qua thịt béo tốt, miệng

miếng thịt tươi ngon, dùng đầu lưỡi khiêu khích âm khúc chiết đỏ non kia của nàng., Ngẫu nhiên phong bế kẽ thịt nhỏ kia của nàng, một cái dùng sức hút vào, từ sâu trong lỗ mãng hút ra một cỗ lớn sóng nước, đều bị hắn nuốt vào trong miệng nuốt mất, phen này công phu bếp lò thuần thanh liếm bóng người mềm mại, vẻ mặt mê hoặc, nhịn không được phát ra rên rỉ nhẹ, cơ hồ muốn ngã xuống nước.

"Nhị nương, ta đến rồi."

Vi Vân từ trong tiểu huyệt phong hoa rút thịt côn ra, "Ba" một tiếng, theo đầu rùa rút ra, trong mật ngọt của Phong Hoa tuôn ra càng nhiều sóng nước, đều lẫn vào trong nước suối nước nóng., Nước trong ao dần dần trở nên đục ngầu. Vi Vân từ dưới bóng cây nhô đầu ra, ôm lấy một cái chân đẹp thon dài của nàng, đem cây gậy thịt thô dài của mình từng chút một đưa vào trong huyệt thịt ướt sũng của nàng, xuyên qua bức tường thịt râu xù, hướng sâu trong tâm hoa của nàng bắt đầu va chạm kịch liệt.

"A... Nhi tử của ta... Thật lợi hại... Nhi tử đại bổng... Ha ha... Dùng sức... A a a..."

Theo sự tấn công mãnh liệt của Vi Vân, hắn không nhịn được mà kêu lên những tiếng xì xào, vóc người cao gầy đứng trong Ôn Tuyền trì, dáng người duyên dáng yêu kiều, một cái chân đẹp nâng lên, Vi Vân thì đứng ở trước người nàng, ôm lấy eo nhỏ cùng cặp mông béo của nàng., Thịt thô dài lần lượt đánh vào chỗ sâu trong mật của nàng, không ngừng va đập, hận không thể đem thịt mềm đụng nát bên trong mới tốt, lần này trực tiếp đem bóng ma không ngừng đẩy lên cao trào, nàng cũng là mới tiếp xúc đến nam nhân, sớm đã đói khát không chịu nổi, cảm giác nam nhân làm sao so được với nữ tử đùa bỡn, trong chốc lát tiếng sóng kêu liên tiếp tiết ra âm tinh.

Mấy trưởng lão và đệ tử chân truyền đứng bên cạnh cùng vây xem cuộc chiến đấu thịt tàn, bọn họ cũng ôm ba tụm ba ôm, vuốt ve, hôn môi như bình thường vậy.

Sau khi Vi Vân xoay chuyển bóng dáng, lại ôm lấy lá xanh, ngựa không ngừng vó tiếp tục chăm sóc, ngay sau đó là Vũ Ly, Vân Lộ và Đồ, ngoại trừ Tử Y không có ở đây, sáu Đại trưởng lão còn lại đều lần lượt cùng hắn vui mừng, trong lúc đó Vi Vân cũng bắn mấy lần.

Nhìn phụ nữ trưởng lão đỏ bừng mặt mũi, Vi Vân cảm thấy thỏa mãn, rất có cảm giác thành tựu, đang định ngồi xuống nghỉ ngơi một phen, bỗng nhiên phong hoa đứng dậy đi tới, cười nói: "Vân Nhi, chuẩn bị xong chưa? Vậy thì bắt đầu nha."

"Cái gì... Có ý tứ gì?" Vi Vân nghe vậy ngẩn ra, trong lòng mới vừa rồi thọc vào chỉ có chút nhiệt thân, diễn kịch còn chưa bắt đầu sao?

Chúng nữ đều vẻ mặt cười xấu xa, mang theo ánh mắt không có hảo ý nhìn Vi Vân, làm cho hắn có loại cảm giác kỳ dị khi tiến vào ổ sói.

Ngu Phi Tuyết nhìn qua Vi Vân, đỡ lấy trán, trong lòng thầm nghĩ: "Đệ à, hôm nay cho đệ mở mang tầm mắt, mở mang kiến thức một chút bản lĩnh trưởng lão bản môn, hi vọng đệ có thể chịu được."

Ngay lúc Vi Vân đang bối rối, phong hoa đã phi thân lên, thân thể mềm mại trắng như tuyết giống như một con cá bay lên giữa không trung, bay lên cao mười trượng mới dừng lại, sau đó hai cái chạc săn thon dài như chân ếch cong lên, sau đó cả người rơi thẳng tắp xuống!

Vi Vân đứng ngay bên dưới theo bản năng muốn né sang một bên, nhưng lại thấy bóng dáng đùa giỡn, lá ngọc, Vũ Ly và Vân Lộ bốn vị trưởng lão bắt lấy hắn. Một người giơ một tay ấn lấy chân hắn, giữ hắn vững trên mặt nước, sau đó một cây gậy thịt thô dài vươn lên cao, khí thế ngút trời, vừa vặn cùng đôi môi thịt của Phong Hoa trưởng lão khẽ tách ra, từ dưới huyệt mật dưới thân rơi thẳng xuống đối ứng với nhau từ xa!

"Không thể nào?!"

Vi Vân trừng lớn hai mắt, hắn cảm giác tay chân của mình đều có chút run rẩy.

Không cần nói hắn cũng nhìn ra, phong hoa đây là muốn từ trên cao hạ xuống, lợi dụng quán tính lực cường đại, làm cho huyệt mật cùng nhục côn của hắn một lần va chạm mạnh mẽ, vô cùng kịch liệt... Cái này thật sự là quá dọa người, cũng may mọi người đều là người tu vi có thành tựu, đổi lại là người bình thường, lần này làm khô, có thể trực tiếp giết chết người, cho dù không chết, hạ thể cũng tàn phế.

Đây đâu phải là đang hân hoan, rõ ràng chỉ là đang liều mạng thôi mà!

Trong một mảnh sợ hãi của Vi Vân, phong hoa cả người rơi xuống, cái mật bà nội kia cũng chuẩn xác kết hợp với thân côn của Vi Vân, phát ra một tiếng chấn động kịch liệt vô cùng!

"Bộp -- "

Dưới chấn động kịch liệt, hai người tính khí chặt chẽ, phong hoa cũng ngồi trên người Vi Vân, tất cả các điểm trúng lực đều tập trung ở trên khí hạ thể, một cỗ sóng xung kích cường đại khuếch tán ra chung quanh, sóng khí cuốn một cái, dòng nước nóng trong suối nước nóng cuốn ra chung quanh, khiến cho trong hồ nước nóng chỗ mọi người xuất hiện chỗ trống ngắn ngủi, trong khoảnh khắc dòng nước chung quanh mới một lần nữa chảy về!

"A ——— "

Giờ khắc này, Vi Vân chỉ cảm thấy lực đánh khó có thể tưởng tượng thổi quét đến, tập trung ở trên thân côn, thịt côn đầu tiên là ma sát huyệt mật sữa của Phong Hoa, mang đến trận trận kích thích sảng khoái, ngay sau đó đột phá tâm hoa, chui vào cung táng, thịt côn tê rần, kích thích mãnh liệt lấy thịt côn làm trung tâm, lan tràn khắp toàn thân hắn, nhanh chóng cọ rửa cả người hắn, loại cảm giác này thực khó nói, chỉ có thể hiểu!

Phong hoa cũng là thân thể mềm mại run rẩy, miệng đàn phát ra một tiếng "A a" trường lãng, hiển nhiên lần này khô ráo kích thích nàng đến chỗ sâu nhất thể xác và tinh thần, trực tiếp đẩy lên cao trào. Chỉ một kích thôi, có thể thấy được một chiêu này kích động mãnh liệt như thế nào.

Phong hoa thoáng dừng lại, lại từ tại chỗ bay lên, bay lên không trung, lần nữa rơi xuống!

Mỗi một lần va chạm, Vi Vân đều cảm thấy thần hồn dao động, đầu óc mê muội, xạ ý liên tục, toàn thân phát run, cơ hồ quên mất mình đang ở nơi nào, sau vài lần nhấp nhô như thế..., Phong hoa lại thay đổi tư thế, tung hoành qua lại giữa không trung, nhưng bất luận là tư thế gì, cũng là để huyệt mật cùng nhục côn có thể càng thêm hữu lực va chạm, dày đặc, sinh ra kích thích cường đại, so với lúc Vi Vân cùng Liễu Phỉ Nhi giao hoan lúc trước chỉ có hơn chứ không kém.

Cứ giằng co như vậy khoảng nửa canh giờ, phong hoa mới vững vàng rơi vào trong Ôn Tuyền trì, vẻ mặt đỏ ửng, nhìn rất là thỏa mãn.

Lúc này, đầu óc của Vi Vân đã choáng váng đến hoa mắt, bị cách chơi phong hoa này làm cho sảng khoái không thôi, mới hơi khôi phục lại bình thường đã thấy trưởng lão trêu đùa lại chuyển động, vẫn là xung kích to lớn như dây đu trên trời cao, khiến Vi Vân có thể hô to không chịu nổi. Hắn và nữ tử giao hảo, từ trước đến nay luôn chiếm hết ưu thế, nhưng đánh nhau với Ngu Yên Vũ và mấy vị trưởng lão này lại rơi vào thế hạ phong, không chiếm được chút lợi nào.

Ngay khi Vi Vân bị một đám phụ nữ trưởng lão khiến cho muốn chết, trưởng lão áo tím đi tới lối vào của khu vực suối nước nóng, đứng ở trên đài tròn nhìn quanh một lát, thấy được cảnh tượng hỗn loạn trong suối nước nóng, nhất là chú ý một chút, thấy tình huống Vi Vân rên rỉ không ngừng, bộ dạng đau đớn liên tục, lão hừ lạnh một tiếng, nói: "Đáng đời!"

Nói xong, Tử Y quay người rời đi, đi thẳng tới chỗ ở của Ngu Yên Vũ.

Ngu Yên Vũ đang tắm rửa thay quần áo, mới mặc quần áo vào, tử y liền đi vào, nói: "Nương nương, mấy người phong hoa đang dùng phương pháp vui chơi phi thiên dâm loạn cùng Vân Nhi. Ta thấy Vân nhi đã chịu không nổi nữa, có nên khuyên các nàng dịu dàng một chút không?"

Ngu Yên Vũ nghe vậy dừng lại, suy nghĩ một chút mới nói: "Không sao đâu, các nàng nên có chừng mực. Đến đây, chúng ta chơi với chúng ta."

Nói xong, Ngu Yên Vũ đi về phía phòng ngủ.

Tử Y vội vàng đi theo vào, hai thân thể thơm ngào ngạt nhanh chóng lăn qua giường.

Ngu Yên Vũ dung túng bọn họ đùa bỡn Vi Vân, nhưng nàng đã có dự định. Với tình thế trước mắt, nàng biết sớm muộn gì cũng có một ngày, Vi Vân sẽ cùng Lạc Khinh Trần lên giường, hơn nữa ngày này sẽ không quá xa, lúc đó mới thật sự là khiêu chiến. Bởi vì nàng biết Lạc Khinh Trần muốn đột phá thành Độ Kiếp cảnh giới., Nhất định phải có một nam tử xuất sắc giao hòa cùng với nàng, chơi đùa thỏa thích mới thôi, mới có thể đột phá một lòng chướng ngại của nàng, nếu không cả đời không có hy vọng. Trước mắt, Ngu Yên Vũ còn chưa gặp được nam tử nào như vậy, biết rõ Vi Vân có ba ngàn năng lực ngự nữ, nhưng nàng thử nghiệm, phát hiện vẫn còn kém một chút.

Với năng lực hiện tại của Vi Vân, chỉ có thể tiến vào tầng thứ bảy của Ngọc Lâu còn xa xa không đủ, nếu ngay cả các nàng cũng không hàng phục được Phong Hoa thì sau này khi cùng Lạc Khinh Trần lên giường thì phiền phức lớn rồi.

Bởi vậy, Ngu Yên Vũ cố ý muốn rèn luyện Vi Vân một phen, các nàng phong hoa, thậm chí đám đệ tử chân truyền Ngu Phi Tuyết, chính là đối tượng mài luyện vô cùng tốt.

Sự thật cũng đúng là như thế, mặc dù Vi Vân đã tu luyện qua Âm Dương Song Tu Công, lại tu luyện công pháp này đến cực hạn, thân thể thô dài, cứng rắn bền bỉ, có thể ở trong lúc giao hợp chuyển hóa ra nguyên khí, có thể ngự nữ ba ngàn, nhưng đây chỉ là nhằm vào các nữ tử bình thường, đổi lại là nữ tử cực đoan cỡ như Ngu Yên Vũ cùng Lạc Khinh Trần, vậy còn xa mới đủ nhìn.

Trong Ôn Tuyền trì.

Vi Vân vẫn đang nằm ngửa trên mặt nước, một cây thịt thô dài dựng thẳng lên trời, đám người Phong Hoa, Khoái Ảnh tiếp một cây, thân thể nở nang như tuyết không ngừng bay lên, sau đó lại ngồi ngay ngắn xuống với tư thế, từng cái từng cái huyệt thịt ôn nhuận từ trên trời giáng xuống, mang theo lực trùng kích khó có thể tưởng tượng, hung hăng tròng lên trên nhục côn của Vi Vân, phát ra từng trận chấn động kịch liệt!

Bất luận là Vi Vân hay là một đám nữ trưởng lão, đều cảm thấy toàn thân tê dại, dục tiên dục tử, kích thích thân thể bực này, đơn giản muốn chết!

Trong thời gian chiến đấu kịch liệt lặng lẽ chạy trốn, đảo mắt đã ba ngày trôi qua, đến giữa trưa ngày thứ tư, Vi Vân nằm trong suối nước nóng, không ngừng thở dốc, khôi phục pháp lực hao tổn kịch liệt.

Chung quanh đã có những trưởng lão phong hoa thỏa mãn, còn có đám đệ tử chân truyền Ngu Phi Tuyết, từng người tiến lên hỏi han ân cần.

"Vân Nhi cảm giác thế nào? Thật khó chịu?"

"Sảng khoái, sảng khoái..."

"Vân sư đệ, cảm thấy tốt hơn không? Nhịn con còn đau không? thắt lưng còn chua sao?"

"Tốt, tốt hơn nhiều rồi..."

Vi Vân đáp lại lời của các nàng, hai con mắt đã có hai vành đen thùi, lấy tu vi Pháp Tướng trung kỳ, một thân pháp lực hùng hậu, thế mà bị các nàng nghiền ép đến không đủ tinh lực, có vành mắt màu đen, quả thực khiến người ta khó có thể tưởng tượng.

Ba bốn ngày này, Vi Vân liên tục không ngừng, luân phiên hòa phong hoa, Ngu Phi Tuyết các nàng giao hoan dâm ngoạn, cắm rễ, ra ra vào vào hang động vô số lần., Hoa thức phi thiên giao hảo vô số lần, mặc dù làm cho một đám phụ nữ quen biết cùng mỹ nữ sư tỷ thỏa mãn không thôi, nhưng chính mình cũng bắn không biết bao nhiêu lần, trong đó tiêu hao đại lượng pháp lực cùng tinh nguyên, coi như là vận dụng song tu công pháp cũng có chút ăn không tiêu, bực này chật vật giao hoan, quả thực là lần đầu tiên hắn gặp phải.

"Sao lại sưng thế này? Đến đây, Nhị nương liếm môi cho ngươi..."

Phong Hoa cùng Lộ Ảnh hai vị trưởng lão ngồi xổm bên cạnh Vi Vân, cúi đầu xuống, từ trong miệng ngọc vươn ra một cái lưỡi trắng nõn thơm ngon, nhẹ nhàng liếm láp thịt côn cùng trứng trứng của Vi Vân, đầu rùa cùng nhục côn của hắn đều trong quá trình liên tục không ngừng kịch liệt ép tới, trở nên sưng đỏ một mảnh., Bộ dạng sưng vù không chịu nổi, giống như bị ong vờn một miếng, trứng cũng là như thế, chúng nữ nhìn vết sưng đỏ hạ thể của hắn, vẻ mặt ta thấy cũng muốn thương, mọi người thay phiên giúp Vi Vân liếm láp, dùng "Ám tâm" an ủi tâm hồn yếu ớt của hắn.

Ngu Phi Tuyết trần truồng ngồi xuống bên cạnh Vi Vân, vỗ vỗ mặt của hắn, nói: "Không sao đâu, đệ, lần đầu tiên khó tránh khỏi có chút đau, về sau quen rồi là tốt rồi."

"Tập với... thói quen?"

Vẻ mặt Vi Vân dại ra, hóa ra cái này ý là sau này phải thường xuyên chơi như vậy? Cái này cũng phải làm sao, một người cũng chịu không nổi a, hắn cảm giác được tính năng lực của mình đã đủ

cường đại, không muốn một trận chiến với các nàng Phong Hoa, nửa cái mạng cũng không còn.

"Xem ra năng lực vật lộn trước mắt của bản chân nhân vẫn còn có chút chưa đủ, phải làm sao bây giờ..." Vi Vân quét mắt nhìn tuyệt sắc phụ nữ tuyệt sắc và đệ tử chân truyền chung quanh, tuy hiện tại các nàng đã thỏa mãn, nhưng chung quy mới tiếp xúc với nam nhân, đúng là giai đoạn như đói như khát, phỏng chừng sau này mỗi ngày đều không thể thiếu vật lộn với bọn họ, nhất định phải tăng lên một ít năng lực phương diện này mới được.

Đối mặt với đông đảo nữ nhân của Tử Nguyệt tiên môn, Vi Vân lập tức quyết định, sau này mỗi ngày đều phải dành chút thời gian để tăng năng lực vật lộn của mình lên.

176

Trần căn Thái Huyền Luyện Bảo thứ mười sáu, thứ mười sáu, thứ hai cường hóa rễ trần Thái Huyền.

Hơn một tháng sau, dưới Cổ Tùng của Tử Nguyệt tiên môn.

Ánh sáng mặt trời từ chân trời chiếu xuống tia sáng đầu tiên, chiếu lên người một thiếu niên tuấn tú dưới tàng cây tùng. Thiếu niên không một mảnh vải, để trần toàn thân, vẻ mặt kiên nghị. Hai chân gã ngồi xổm dưới chân ngựa, gã đứng một cái cọc gỗ, một cây gậy thịt thô dài rủ xuống dưới., Toàn thân nhục côn màu tím biến thành màu đen, giống như mũi, nhục côn dùng xích sắt buộc lại, phía dưới xích sắt treo một quả cân lớn, quả cân này chính là trăm luyện Bắc Minh Huyền Thiết đúc thành, tuy chỉ lớn chừng nắm tay, lại nặng đến ngàn cân, dù là cao thủ giang hồ cũng chưa chắc có thể nhấc lên, lại bị thể căn lực dưới thiếu niên nâng lên.

Thiếu niên này chính là Vi Vân.

Hơn một tháng qua, mỗi buổi sáng mỗi ngày Vi Vân đều dùng năng lực rèn luyện gân cốt của Bắc Minh Huyền Thiết, ngay từ đầu khoảng một trăm cân cho đến một ngàn cân, có thể nói là thu hoạch rất lớn.

Xét thấy thường xuyên phải giao hảo với môn nhân Tử Nguyệt tiên môn, muốn thỏa mãn dục vọng của toàn bộ nữ tử tông môn, Vi Vân cảm thấy áp lực rất lớn, cần phải có thời gian gấp tăng cường năng lực vật lộn, nhất là bảy vị mỹ nhân trưởng lão như đói như khát, còn có mẫu thân Ngu Yên Vũ., Trong lúc Vi Vân và Ngu Yên Vũ vui vẻ, đã có mấy lần như vậy, Vi Vân lờ mờ cảm thấy có chút bất mãn với năng lực vật lộn trên giường của mình, tuy ngoài miệng nàng nói rất hài lòng, rất thoả mãn, nhưng Vi Vân lại có thể cảm thấy thật ra nàng chưa hoàn toàn hài lòng, dù sao bản thân dù thế nào cũng không cách nào tiến vào tầng thứ chín của nàng.

Đây cũng là một trong những điều khiến Vi Vân tiếc nuối.

Bởi vậy, mỗi ngày Vi Vân đều rèn luyện như thế, nửa tháng qua đã có không ít hiệu quả.

Hắn sở dĩ muốn dùng quả cân huyền thiết này rèn luyện, chính là đơn thuần vì rèn luyện cường độ thân thể trần căn, trong quá trình cũng không vận dụng chút pháp lực nào, nếu sử dụng pháp lực, quả cân huyền thiết tự nhiên dễ dàng nâng lên chính là hủy đi, nhưng làm như vậy sẽ mất đi ý nghĩa rèn luyện thân thể.

Sau khi rèn luyện thân thể thật tốt, Vi Vân mới có thể tu luyện Thái Huyền Luyện Bảo Quyết!

Không sai, Vi Vân dự định dùng Thái Huyền Luyện Bảo Quyết cường hóa trần căn, đem trần căn luyện thành như là pháp bảo, khi đó năng lực của hắn liền có thể tăng lên vô hạn, pháp bảo căn trần căn vừa xuất, thử hỏi nữ tử thiên hạ, ai có thể đánh một trận?

Nhưng dùng Thái Huyền Luyện Bảo Quyết là tồn tại cực lớn nguy hiểm, phải dùng Thái Dương Chân Hỏa nung khô nhục thân, phá rồi lại lập, trong quá trình này, phải chịu đựng thống khổ cực lớn, chỉ cần hơi vô ý, liền có thể bị hư hao thân thể, thân tử đạo tiêu, nhất là thân trần côn, là chỗ yếu ớt nhất trên thân người, muốn luyện chế rễ trần thành pháp bảo bình thường, khó khăn cỡ nào!

Vi Vân dùng chữ vàng không viết để suy tính, xác xuất thành công chỉ có năm thành, hắn không dám mạo hiểm như vậy, cho nên hắn dự định trước tiên cường hóa thân côn một phen, tăng xác xuất thành công lên một chút, ít nhất cũng phải trên bảy thành, hắn mới dám bắt đầu tu luyện.

Rèn luyện đến nay đã hơn một tháng, Trần Căn của hắn đã được cường hóa rõ ràng, bất luận là thô, dẻo dai, độ bền, độ bền cũng là kéo dài, đã xuất sắc hơn so với trước kia.

Giờ phút này, toàn thân Vi Vân đầy mồ hôi, hắn ngậm lớn mấy hạt đậu từ trên trán nhỏ ra, thuận theo cằm và ngực mà lăn xuống đất.

"Phù... Một canh giờ, đã đến!"

Vi Vân bỗng nhiên hét lớn một tiếng, thân thể vận sức, thân thể hất lên, ném cả sợi xích ra ngoài, cả quả cân lớn ngàn cân cũng rơi xuống mặt đất, phát ra một tiếng "Bành" kịch liệt, toàn bộ mặt đất xung quanh đều rung lên.

Vi Vân lau mồ hôi trên người, thôi động Vô Tự Kim Thư, xem xét xác suất thành công một phen, Vô Tự Kim Thư lóng lánh kim quang, tin tức đưa ra khiến Vi Vân cảm thấy vui vẻ.

Bây giờ tỷ lệ thành công dùng Thái Huyền Luyện Bảo Quyết rèn luyện gân cốt rõ ràng đạt tới tám thành!

"Ừm, đã như vậy, đêm nay chúng ta bắt đầu bế quan, bắt tay vào luyện chế Trần Căn."

Nghĩ tới đây, Vi Vân vác một cây gậy thịt to lớn đi ra hậu sơn, thấy trên đường không có ai, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lén lút đi về phía lầu các của mình.

Hơn một tháng nay, cuộc sống của hắn có thể nói là nước sôi lửa bỏng, mỗi ngày đều phải thừa nhận dục hỏa của đám người Phong Hoa, hơn nữa phương thức tuyên dâm của các nàng không hề dịu dàng chút nào, thật sự là làm cho Vi Vân ăn không tiêu, thậm chí trong lòng hắn đã có chút kháng cự, mỗi ngày chỉ có thể thừa dịp trời còn chưa sáng đi ra rèn luyện một canh giờ., Hơn phân nửa thời gian còn lại đều bị các nàng chiếm lấy, mỗi ngày cùng các nàng giao thiệp chơi đùa, tất nhiên là dục tiên dục tử, nhưng làm như vậy cũng không tốt, dù sao Vi Vân cũng là người tích cực hướng về phía trước, có truy cầu a.

Trên đường trở về chỗ ở, Vi Vân cũng chỉ có thể lén lút làm theo ý mình, bởi vì hắn có kinh nghiệm dạy dỗ, chỉ cần hắn đụng phải môn nhân của Tử Nguyệt tiên môn, đều sẽ bị các nàng lôi kéo qua, giải quyết một phen dục vọng, hơn nữa còn không thể phân rõ phải trái với các nàng, thật sự là có khổ khó nói nên lời, thế cho nên Vi Vân ở

trong tông môn liền dứt khoát không thể mặc quần áo nữa, bởi vì mỗi lần đều phải cởi, hoặc bị xé xác.

Ngay khi Vi Vân sắp trở về chỗ ở của mình, trong gian thủy tạ bỗng nhiên có hai đệ tử nội môn thân mang sa y màu tím đi ra, dáng vẻ mắt ngọc mày ngài, thập phần đáng yêu, một người trong đó mắt sắc, vừa nhìn thấy thân thể trần trụi của Vi Vân, lập tức kiều hô: "A nha, ta gặp được Vân sư huynh rồi! Sớm a, Vân sư huynh..."

"Không có, cái gì ngươi cũng không thấy!" Vi Vân sợ hết hồn, nàng thét to như thế, thể nào cũng phải gọi người khác tới, làm sao dám tiếp tục ngây người, vội vàng quay đầu đi vòng.

Nếu là chỉ có hai tên nội môn đệ tử trước mắt này, Vi Vân tự hỏi rất dễ dàng làm cho các nàng sung sướng thượng thiên, nhưng thường thường làm chuyện này sẽ hấp dẫn môn nhân khác, điều này không ổn, cho nên không thể không tránh.

"Vân sư huynh, ngươi đừng đi, ngươi đi đâu chúng ta đều thấy ngươi..."

Thân hình hai nữ đệ tử kia chớp động, đuổi theo phía sau đầu Vi Vân.

Tu vi của Vi Vân cao hơn các nàng rất nhiều, nhưng rất nhanh đã cắt đuôi được các nàng. Hắn ngồi xổm trong một góc lầu các, thầm nghĩ trong lòng: "Chỗ ở của mình thực sự không an toàn lắm, nếu trong lúc bế quan bị các nàng đạp cửa quấy rầy, sợ rằng hậu quả rất đáng lo, xem ra chỉ có thể tránh qua bên cạnh mẹ rồi trốn thôi."

Nghĩ tới đây, Vi Vân di chuyển thân hình, đi tới tiểu viện của Ngu Yên Vũ.

Hai thủ vệ đệ tử canh cửa thấy Vi Vân tới, cả người trần trụi, đều che miệng cười trộm. Vi Vân che thân dưới, đi ngang qua bên cạnh, lườm các nàng một cái, sau đó tiến vào trong phòng, phát hiện Ngu Yên Vũ không ở trong phòng.

Hắn lại đi ra, hỏi hai tên đệ tử trông cửa kia: "H Hạnh Nhi, hai vị sư muội Du Nhi, môn chủ đi đâu rồi?"

"Buổi sáng vừa ra cửa, nói là đã đi đào hoa giáo, mấy ngày nữa mới về." Hạnh nhi nói.

Vi Vân nói: "Ta muốn ở đây bế quan tu luyện, các ngươi không được cho ai vào, nếu môn chủ trở về, nàng cũng không được quấy rầy ta."

"Được rồi."

"Yên tâm đi đi, Vân sư huynh."

Hai cô gái đáp lời, đứng thẳng người dậy, một tay đặt lên trường kiếm bên hông, dáng vẻ hiên ngang oai hùng.

Vi Vân thoả mãn gật đầu, trở lại bên trong phòng, lựa chọn một gian tĩnh thất bên trong, là chỗ mà Ngu Yên Vũ bình thường tĩnh tu, bên trong bày biện đơn giản, chỉ có một cái đệm, một cái bàn nhỏ, trên bàn trà đặt một cái lư hương, chính giữa trên vách tường viết một bức họa Minh Nguyệt thật lớn chữ "Tĩnh", bên trong ánh sáng hắc ám, rất thích hợp tĩnh tâm.

Vi Vân đóng cửa lại, thiết lập kết giới cách âm, sau đó ngồi xuống trên đệm, điều hòa nhịp thở nhập tĩnh, tiến vào trạng thái tâm lặng như nước phẳng lặng, tĩnh lặng như nước.

Trước tiên hắn cần phải luyện chế lượng lớn đan dược phụ trợ, bảo đảm không chút sơ hở khi cải tạo Trần Căn.

Mất mấy ngày, Vi Vân đã luyện chế được một lượng lớn đan dược.

Sau khi chuẩn bị xong hết thảy, Vi Vân đứng dậy, duỗi hai tay ra, trong lòng bàn tay nổi lên thái dương chân hỏa màu vàng óng, hai luồng hỏa diễm hừng hực thiêu đốt, chiếu sáng toàn bộ tĩnh thất. Ngay sau đó, hai tay của gã buông xuống, chậm rãi hướng giữa

hông mình bao trùm, đồng thời vận chuyển Thái Huyền Luyện Bảo Quyết bắt đầu cải tạo trần căn.

"A ——"

Một tiếng cao vút, thê lương kêu to tại trong tĩnh thất vang lên, lại bị cách âm kết giới ngăn ở bên trong, không thể truyền ra ngoài.

...

Vài ngày sau, Ngu Yên Vũ trở lại sơn môn, trực tiếp đi vào trong sân, tới cửa, hai đệ tử canh gác hành lễ ra mắt.

Ngu Yên Vũ hỏi: "Mấy ngày nay có chuyện gì à?"

Hạnh Nhi nói: "Mấy ngày trước Vân sư huynh tới đây bế quan, còn cho người ta không cần quấy rầy hắn."

"Đã biết."

Đôi mắt phượng của Ngu Yên Vũ lóe lên, cất bước tiến vào trong phòng.

Nàng cởi trường bào tử kim trên người xuống, để ở trên kệ bên cạnh, bên trong là một thân quần áo bó sát người, trên chân nàng chưa bao giờ mặc giày, bọc giày lụa trên chân giẫm nhẹ lên mặt đất, nơi đi qua, bụi bặm tự lui. Nàng chuyển qua bình phong, đi tới trước cửa tĩnh thất, ghé vào tai, nghe một lát, phát hiện bên trong không có động tĩnh gì, bất quá khí tức sinh mệnh rất rõ ràng, nhìn bộ dáng coi như bình thường, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, lặng yên rời đi.

Ngu Yên Vũ đi tới nhà chính, thân thể uyển chuyển nằm nghiêng trên giường dài, bàn tay ngọc chống bên má, mắt phượng chớp lên, trong lòng suy tư.

Trên thực tế lúc đầu thành lập tiên hiệp đồng minh là do Ngu Nhược Tiên dặn dò, Ngu Yên Vũ chỉ làm theo, nhưng nàng không muốn

gánh vác trọng trách như vậy. Nàng thích tự do, vốn dĩ nàng quản lý toàn bộ Tử Nguyệt Tiên Môn đã làm cho nàng hao tâm tổn trí, còn muốn thống lĩnh toàn bộ tu chân giới chính đạo, tâm trí càng thêm lao lực.

Bởi vậy, Ngu Yên Vũ phát hiện Thiên Cơ Tử và Đại Thiên Tăng Vương có ý mưu đoạt vị trí minh chủ tiên hiệp đồng minh, sau đó nàng thuận nước đẩy thuyền, chắp tay dâng vị trí này cho người.

Bà ta biết rõ Thiên Cơ Tử và Đại Thiên Tăng Vương vì sao muốn đoạt vị trí minh chủ này, bọn họ cũng chỉ có một mục tiêu thành Tiên mà thôi, Ngu Yên Vũ đương nhiên cũng không ngoại lệ, nghĩ tới công đức thiên địa của trận Chính Ma đại chiến lần này, nhưng loại chuyện này có vết xe đổ, đó chính là đại chiến mấy chục lần Chính Ma đại chiến vạn năm qua, chưa từng có ai đạt được, bà ta cũng không ôm hy vọng.

Đồng thời Ngu Yên Vũ cũng vô cùng hiểu rõ, lần này Ma giáo không giống với ngày xưa, thế tới rào rạt, đơn đả độc hành động từ Ma giáo mấy lần là có thể thấy được bố cục của bọn họ đã lâu, dựa vào Thiên Cơ Tử và Đại Thiên Tăng Vương, cho dù thống lĩnh chính đạo quần tiên, bọn họ cũng không thể thủ thắng. Thiếu Tử Nguyệt tiên môn và Dược Vương tông hỗ trợ, thất bại là kết cục duy nhất. Tử Nguyệt tiên môn cũng đang trù tính bố cục., Tích góp thực lực, đợi sau khi Tiên hiệp đồng minh thất bại, khi đó chắc hẳn Ma giáo cũng bị trọng thương, lại liên hợp với Phù Vân Các, Đào Hoa Giáo, Dược Vương Tông, cùng nhau ra tay dũng cảm, ngăn cơn sóng dữ, thu thập tàn cuộc, chẳng phải tốt đẹp sao?

Thiên Cơ Tử và Đại Thiên Tăng Vương tưởng rằng Ngu Yên Vũ là vì chức vị minh chủ bị cướp, tức giận thối lui nhưng không biết cô ta đang mưu kế gì. Người của Tử Nguyệt tiên môn ai cũng là nhân tinh, tính toán, diễn kịch, tinh thông sát thủ kiểu gì chứ, huống chi là Ngu Yên Vũ thân là môn chủ?

Từ sau khi kết hợp với Vi Vân, Ngu Yên Vũ đã hoàn toàn thả lỏng thể xác và tinh thần, đã không còn cảm thấy lo lắng hay lo lắng cho bất cứ chuyện gì nữa, vấn đề duy nhất chính là Ma giáo!

Cho nên, hiện tại cùng tương lai một đoạn thời gian dài, điều nàng cần phải làm là đánh tan ma giáo như thế nào, đây nhất định sẽ là một việc cực kỳ gian nan, phải đi làm.

"Dược tiền bối vừa chết, Dược Vương tông đã không chịu nổi nữa, chỉ dựa vào bản môn và Đào Hoa giáo... thì hơi quá khó." Ngu Yên Vũ khẽ thở dài, cảm thấy tiếc nuối.

Vốn dĩ thực lực của Dược lão nhân vô cùng mạnh mẽ, sự cường đại của lão vượt qua tất cả mọi người dự đoán, cũng vượt qua dự đoán của Ngu Yên Vũ. Trên người lão có khắc 'Vạn Mộc trùng sinh đại trận', trong thời gian ngắn phòng ngự vô địch, nếu như tu thành Tự Tụ lý càn khôn liễn, cắn nuốt vạn vật, như vậy càng thêm kinh khủng., Dược lão nhân đúng là có tính toán như thế, chỉ tiếc người tính không bằng trời tính, cuối cùng hắn vẫn không thể tu thành Côn Bằng lý càn khôn, đặc biệt là Dược Vương tông bị hủy, đã triệt để nản lòng thoái chí, cho nên xả thân thành nhân. Thế sự luôn như vậy, đều có khuyết điểm, không cách nào viên mãn.

Lần này Ngu Yên Vũ đi tới Đào Hoa giáo, liên lạc với Thủy Hồng Dao, lại biết được Chu Diệu Ngữ đang tu luyện kiếm trận Côn Bằng Tru Ma, nhất thời thấy được hy vọng, nhưng còn chưa đủ, nàng còn phải nghĩ biện pháp trợ giúp Lạc Khinh Trần đột phá tới cảnh giới Độ Kiếp.

Kể từ đó, phe mình đã có thêm nhiều cường giả Độ Kiếp, Ngu Nhược Tiên, Ngu Yên Vũ, Thủy Hồng Dao, Chu Diệu Ngữ, thêm vào Lạc Khinh Trần là một lực lượng rất mạnh, khi đó thực lực của Ma giáo chắc hẳn cũng bị suy yếu, đánh nhau cũng có chút phần thắng.

Nhưng muốn giúp Lạc Khinh Trần đột phá, vậy thì không phải là Vi Vân. Ngoại trừ hắn, chỉ có ma giáo yêu nhân có năng lực này, có thể chinh phục được tiên thiên dâm thể của Lạc Khinh Trần, những

người còn lại đều kém xa. Mà cho dù là Vi Vân, Ngu Yên Vũ đã thử qua., Phát hiện còn kém hơn một chút, nhưng tốt xấu gì cũng có hy vọng này. Lạc Khinh Trần nằm trên giường điên cuồng và khủng bố cỡ nào, Ngu Yên Vũ có thể nói là biết rất rõ ràng, đây cũng chính là tâm chướng của nàng, chỉ có đánh vỡ tâm chướng này nàng mới có thể đột phá pháp tướng, thăng cấp lên cường giả Độ Kiếp.

Vừa nghĩ tới chuyện nằm trên giường, Ngu Yên Vũ cảm thấy hạ thể có chút ướt át, từ sau đêm đó cùng Vi Vân loạn luân, nàng đã triệt để đánh vỡ tâm chướng, đáy lòng dục vọng đều phóng ra, một cỗ niềm đam mê quét qua người Vi Vân, mỗi ngày đều khát vọng cùng hắn giao hoan dâm chơi, chỉ là nàng thân là môn chủ, dù thế nào cũng phải dè dặt một chút, không thể cùng môn nhân cướp nam nhân.

...

Bắc bộ Vân Châu, nơi cư trú của tiên hiệp đồng minh.

Nơi này vốn là một ngọn núi lớn liên miên, nhưng bây giờ giữa sườn núi lại xuất hiện rất nhiều kiến trúc, chính là nơi cư trú tiên hiệp đồng minh, các tông môn chính đạo dưới sự thống lĩnh của Đại Thiên Tăng Vương và Thiên Cơ Tử, Đại Hưng Thổ Mộc, trong thời gian cực ngắn xây dựng một tòa trụ sở, tuy rằng quy mô không bằng Thiên Long Thần Giáo, nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu.

Nơi đóng quân vừa thành, xa xa Thần giáo Tiên hiệp đồng minh và Thiên Long Thần giáo ngoài trăm dặm, hai bên cách nhau một trăm dặm, có thể nói là đối chọi gay gắt.

Đối với trận chính ma đại chiến, sách lược của Đại Thiên Tăng Vương và Thiên Cơ Tử là chủ động tấn công.

Nhưng trên thực tế, từ khi các đại tông môn Tiên hiệp đồng minh đóng quân ở đây, gần hai tháng nay, mỗi ngày Thiên Long thần giáo đều phái người đến quấy rối, hơn nữa cách quấy rối của bọn họ rất chú ý, mấy ngày trước đều phái một ít người đến, hơn nữa tu vi đều rất kém cỏi, nhưng tạo ra thanh thế lại rất lớn, vì thế người của Tiên

hiệp đồng minh cho rằng là tiến công quy mô lớn của Ma giáo, liền toàn lực xuất kích, nhưng lại không có thu hoạch gì.

Liên tục mấy ngày như vậy, ngay khi mọi người trong Tiên hiệp đồng minh đều cho rằng Ma giáo chỉ sấm rền như mưa to gió lớn, thì bỗng nhiên Ma giáo tấn công quy mô lớn, đánh cho Tiên hiệp đồng minh trở tay không kịp, tổn thất không ít cao thủ. Cứ tuần hoàn như thế chưa đầy hai tháng, ngay cả cường giả Pháp tướng cũng chết không ít.

Cũng may hiện giờ nơi đóng quân của đồng minh cũng coi như đã thành lập, các đại tông môn đều có chỗ ở tạm thời của riêng mình, không đến mức lộ túc ngoại, có rất nhiều bất tiện.

Lúc này, Đại Thiên Tăng Vương và Thiên Cơ Tử lập tức tập kết lực lượng, suất lĩnh quần hùng, chủ động tấn công Thiên Long thần giáo, ngay sau khi ác chiến, song phương đều tổn thất nặng nề.

Sau khi lui về nơi đóng quân, Đại Thiên Tăng Vương và Thiên Cơ Tử bắt đầu thảo luận, bọn họ phát hiện tuy Ma giáo có thực lực cường đại nhưng tam đại giáo chủ Ma giáo vẫn chưa ra tay, không thấy bóng dáng, nếu không bọn họ làm sao chiếm được tiện nghi. Đối với chuyện này, hai người đều cảm thấy có chút nghi hoặc.

Thiên Cơ Tử nói: "Minh chủ, như vậy đi, bần đạo về suy tính một phen, xem bọn họ có âm mưu quỷ kế gì để tránh bọn họ nói."

"Cũng được." Đại Thiên Tăng Vương gật đầu, cảm thấy rất thoải mái với việc Thiên Cơ Tử gọi y là "Minh chủ".

Thiên Cơ Tử trở lại tĩnh thất của mình, khoanh chân ngồi trên bồ đoàn.

Đang định lấy Kỳ Môn Thiên Thư ra, tính toán một phen, bỗng nhiên toàn thân Thiên Cơ Tử chấn động, sắc mặt ngưng trọng quay đầu nhìn về phía trước bên phải. Đó là một góc tối om, vốn không có gì

đặc biệt, nhưng Thiên Cơ Tử lại cảm thấy một khí tức nguy hiểm cực độ phả vào mặt, đây là nơi đầu nguồn của nó.

"Ai?!"

Thiên Cơ Tử cầm Kỳ Môn Thiên Thư, đôi mắt lóe lên ánh sáng, dùng thần thông quan sát, lập tức toàn bộ tĩnh thất biến thành hơi mờ trong mắt hắn, có thể thấy được tất cả mọi thứ bên trong, ngay cả một hạt bụi cũng không thoát khỏi tầm mắt của hắn.

"Ha ha, đạo huynh thật là nhìn rõ mọi thứ, tại hạ bội phục."

Một bóng đen từ trong góc chậm rãi xuất hiện, toàn thân hiện ra hắc khí nhàn nhạt, không thấy rõ khuôn mặt, hai chân không chạm đất, lướt ngang qua hướng Thiên Cơ Tử, tới trước người hắn ba thước mới dừng lại.

"Khà khà... lão ma Nghiên mực?"

Thiên Cơ Tử thấy vậy giật bắn mình, vô thức thi triển Kỳ Môn Thiên Thư định động thủ.

Người trước mắt chính là lão tổ nghiên mực của giáo chủ Thiên Ma giáo, cường giả tuyệt đỉnh đương thời, thực lực tương đương với thiên vận bát tiên, nhưng không biết vì sao lại xuất hiện ở chỗ này.

Lão tổ nghiên mực không chút hoang mang, chỉ thản nhiên cười nói: "Đạo huynh cần gì vội vàng động thủ như vậy? Khiến cho giống như mọi người đều có thù hận sinh tử không thể giải được."

Thiên Cơ Tử hừ lạnh nói: "Ma giáo chính đạo không đội trời chung, bần đạo thân là môn nhân chính đạo, đương nhiên phải có thâm thù đại hận với ngươi, thủy hỏa bất dung!" Tuy còn chưa động thủ nhưng có thể thi triển thần thông bất cứ lúc nào, đồng thời cũng có thể thông báo cho mọi người chuẩn bị đến đây.

"Ai!" Lão tổ Nghiên mực thở dài một tiếng: "Đạo huynh, ta tới đây cũng không phải muốn động thủ cùng ngươi, tuy rằng cho dù tất cả mọi người các ngươi cùng động thủ cũng không ngăn được ta. Ta tới đây chỉ là đơn thuần thưởng thức đạo huynh, tới tìm ngươi thương nghị đại sự, tìm kiếm hợp tác."

"Thương nghị đại sự với ta? Tìm kiếm hợp tác?" Thiên Cơ Tử cười lạnh một tiếng, tưởng mình nghe lầm. Trong thời khắc mấu chốt đại chiến Chính Ma này, hắn thân là minh chủ của liên minh chính đạo tiên hiệp, giáo chủ Ma giáo tuyên bố muốn hợp tác với hắn?

Đây quả thực chính là trò trống của thiên hạ!

Lão tổ nghiên mực cười nói: "Không sai, tại hạ là thật tâm thực ý, muốn cùng đạo huynh tìm kiếm hợp tác, cùng nhau thống trị Thiên Vũ Đại Lục này."

Thiên Cơ Tử cười ha hả, ung dung nói: "Xin hỏi lão tổ định hợp tác với bần đạo như thế nào?" Hắn muốn nghe xem trong miệng đối phương có thể phát ra hoa gì, đối phương đã chắc chắn như vậy, có lẽ sẽ lấy được vật động tâm của hắn, đương nhiên đây chỉ là lòng hiếu kỳ của hắn quấy phá, không phải thực sự muốn hợp tác với đối phương.

Chỉ thấy lão tổ nghiên mực nghiêm mặt nói: "Thứ cho ta nói thẳng, đạo huynh, với chút thực lực ấy của các ngươi, căn bản không có khả năng chiến thắng Thần giáo ta. Nếu ngươi không tin, ta có thể nói ta và ngươi có thể nghe được kế hoạch thần giáo của ta không, xem đạo huynh có chống đỡ được hay không."

Thiên Cơ Tử híp mắt lại, đối phương dám nói cho hắn biết kế hoạch tiến công tu chân giới của chính đạo, chẳng lẽ có thể nắm chắc lớn như vậy?

Thiên Cơ Tử không thể không nghiêm túc, cất Kỳ Môn Thiên Thư đi, nhìn một chỉ, phía trước xuất hiện một cái bồ đoàn màu vàng, hắn

nói: "Mời lão tổ ngồi xuống rồi chậm rãi nói, bần đạo rửa tai lắng nghe."

Lão tổ nghiên mực vẫn ngồi xuống, hình tượng vẫn chỉ là bóng đen, toàn thân được khí đen bao phủ, lão từ từ nói: "Trước đây, chính đạo bát tiên nội đấu, đã chết bốn người, trước đó không lâu Dược đạo huynh lại vì nhất thời lỗ mãng, hiện lên dũng mãnh thất phu, mặc dù giết mấy vị trưởng lão Thần giáo ta, cuối cùng vẫn lạc, thật đáng tiếc! Hôm nay chính đạo tu chân giới tu đạo!, Được xưng tụng là cường giả, chỉ có tăng mẫu nữ như Ngu Nhược Tiên, Tăng Vương, Phật Mẫu, Thủy Hồng Dao, Chu Diệu Ngữ, Huyền Cái lão đầu, còn có Đạo huynh ngươi, nhìn vẫn cường giả như rừng, ra vẻ có thể áp chế một đầu Thần giáo ta, có phải như thế không?"

Thiên Cơ Tử gật đầu không nói gì, hắn từng hiểu ma giáo, tự hỏi nếu chỉ tay, đương nhiên ma giáo cũng biết rất rõ tình hình chính đạo.

Cường giả Độ Kiếp của Ma giáo, đơn giản chính là mấy người kia, lão tổ Đạm Đài, Kim Giao lão tổ, Ngự Châu nương nương, Ma Giáp, Tống Chung, lại thêm Thôn Nhật Hỏa Viên, nhìn qua thế lực ngang nhau, người chính đạo đông như lông trâu, vững vàng áp đảo Ma giáo.

Tuy vậy, lão tổ nghiên mực vẫn tràn đầy tự tin, điều này khiến Thiên Cơ Tử vô cùng động dung, theo bản năng muốn tìm hiểu thực hư.

Thiên Cơ Tử, đệ tử chính nghĩa ở ngưỡng Âu Cửu Chương.

Thấy thần sắc nghiêm túc của Thiên Cơ Tử, lão tổ nghiên mực mỉm cười hài lòng, biết chuyện tiếp theo có thể thương lượng, lần này lão có chuẩn bị mà tới, không lo Thiên Cơ Tử không trúng bẫy.

Lão tổ nghiên mực cười nói: "Đạo huynh à, các ngươi đều bị những vẻ ngoài này mê hoặc rồi. Chuyện trên thế gian này thường thường không đơn giản như bề ngoài chúng ta."

"Xin chỉ giáo?" Thiên Cơ Tử thản nhiên hỏi.

Lão tổ Nghiên mực chậm rãi mà nói, từ từ nói: "Nhìn qua chính đạo và Thần giáo chúng ta ngang sức ngang nhau, kỳ thật lại không phải như thế. Trước đó, thời điểm thiên vận bát tiên còn ở đây, phong thái cỡ nào? Hẳn là vững vàng trấn áp Thần giáo ta, kết quả thì sao, nội đấu chết bốn người, lại giống như mãng phu chịu chết, biến thành bây giờ có vẻ ngang tài ngang sức, làm sao có thể như thế?"

Thiên Cơ Tử im lặng không nói gì, đương nhiên hắn biết đây là vì tu chân giới chính đạo không đoàn kết nhất trí, chính đạo tuy cường thịnh, nhưng vấn đề ở chỗ tông môn quá nhiều, quá phức tạp, mỗi người đều có suy nghĩ riêng, thường thường có bất hòa trong tiềm tàng, rất khó giữ vững một lòng, vặn thành một luồng lực lượng phân tán, chia năm xẻ bảy., Thậm chí còn cần nội đấu hao tổn, đâu so được với Ma giáo, nhìn như chỉ có tam đại giáo phái, nhưng mỗi giáo phái đều thập phần cường thịnh, lại liên hợp với nhau, phối hợp ăn ý, đó chính là một cỗ lực lượng cực mạnh, tự nhiên có thể đánh đâu thắng đó, đánh tan vu oan, san bằng tất cả cát vụn.

Lão tổ Tuyền Cơ tiếp tục nói: "Đây chính là tướng mạo giả đầu tiên, thật ra lực lượng chính đạo cũng không hề giống thần giáo ta. Tiếp theo, nhân tài đông đúc của thần giáo ta, có vương giả, khí thôn hoàn vũ, có trưởng lão Ma Toán, có thể tiên tri, cũng có trí giả, có mưu kế,

còn có dũng giả, một đương một trăm... Nói như vậy đạo huynh cũng không cho là đúng, vậy ta sẽ nói rõ kế hoạch của ngươi cho ta."

Đây mới là mấu chốt, Thiên Cơ Tử giữ vững tinh thần, muốn biết rốt cuộc lão tổ nghiên mực muốn thủ thắng ra sao.

Lão tổ Tuyền Cơ nói: "Trước đây, Thái Huyền tiên môn thành lập liên minh chính đạo, Thần giáo ta ngự châu, Tống Chung, các cao thủ khác tiến về tập kích, suy yếu thực lực của nhiều tông môn. Tiếp tục, Huyết Tổ đạo hữu ẩn núp chính đạo, gieo Huyết Thần tử cho cường giả các tông môn chính đạo., Lại tạo thành không ít thương vong, sau đó, lại mang Thôn Nhật Hỏa Viên tập kích Dược Vương Tông, đoạt cây trẻ..." Nói xong, sau lưng hắn hiện ra thanh quang, một cây búp bê hiện ra thanh quang chầm chậm hiện lên, tán cây như cái, xanh biếc ướt át, phía trên kết đầy quả trẻ con còn chưa thành thục.

Vật phẩm trấn tông, tiên cấp của Dược Vương tông này thế mà lại được lão tổ nghiên mực luyện hóa thành một kiện pháp bảo. Cũng không biết lão dùng phương pháp gì mà có thể chế tạo ra được đồ vật Địa Tiên cấp.

"À, đúng rồi." Lão tổ nghiên mực gảy móng tay: "Quên nói cho đạo huynh biết, Thôn Nhật Hỏa Viên kia cũng là tác phẩm của Thần giáo ta, trăm năm trước, ta lừa hắn giết chóc ở chính đạo, trăm năm sau, hắn lại trở thành nô bộc cho ta, chơi đùa thật vui, sự thực đã chứng minh, chỉ có sức mạnh là không được, phải có đầu óc, có trí tuệ."

Y mỉm cười dùng ngón tay gật đầu.

"Bội phục, mời tiếp tục." Thiên Cơ Tử muốn biết kế hoạch tiếp theo của hắn.

Lão tổ nghiên mực cũng không sợ hắn nghe xong, tiếp tục nói: "Tiếp theo, Kim Giao lão tổ và Huyết Tổ lại tiêu diệt cao thủ Quan Diệu Tông và Đại Phật Tự, kể từ đó, bảy tông chính đạo chỉ còn lại Tử Nguyệt Tiên Môn, chỉ có thể đánh một trận mà thôi, những người còn lại đã không đủ gây uy hiếp, không biết huynh có đồng ý hay không?"

"Đúng vậy." Thiên Cơ Tử gật đầu thừa nhận.

Lão tổ Tuyền Cơ nói: "Tử Nguyệt tiên môn chỉ là một đám nữ lưu, thật sự không đáng để sợ, ta tôn trọng từ nữ lưu, ta liền không động tới các nàng trước... Nói thật cho ngươi biết, Ngu Nhược tiên là tình nhân cũ của ta, ta là người quen cũ, vừa thương hương tiếc ngọc, không muốn tàn nhẫn hoa tàn, cho nên trước tha cho nàng một con ngựa, cuối cùng lại động tới Tử Nguyệt tiên môn."

Nghe y nói Ngu Nhược Tiên là tình nhân cũ của y, Thiên Cơ Tử không khỏi mở to hai mắt, mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin.

Lão tổ nghiên mực lại không cho là đúng, cười hắc hắc, nói: "Ta định diệt trừ ngươi trước, tăng vương, Phật mẫu, khi đó liên minh tiên hiệp của các ngươi cũng tan tác rồi, chớ tưởng rằng chuyện này rất khó. Tin ta đi, ta muốn diệt trừ các ngươi cũng không khó, dù các ngươi một mực rụt cổ ở tông môn không ra ngoài cũng là uổng công."

Câu này vừa thốt lên, Thiên Cơ Tử không khỏi cảm thấy toàn thân phát lạnh, từ sự tự tin cường đại toát ra từ đối phương có thể thấy được, đây là chuyện rất có thể.

Lão tổ Nghiên mực nói: "Ngươi không ngại suy nghĩ một chút xem, nếu như cường giả Độ Kiếp của Thần giáo ta xuất hiện, ngươi và tăng vương có thể ngăn cản không, Ngu Nhược Tiên, Chu Diệu Ngữ có tới cứu ngươi hay không?"

Thiên Cơ Tử im lặng không nói gì.

Hắn đoạt được vị trí minh chủ của Ngu Yên Vũ, Tử Nguyệt tiên môn đã rời khỏi đồng minh, Ngu Nhược tiên chắc chắn sẽ không tới cứu hắn, hắn lại bất hòa với Chu Diệu Ngữ, Chu Diệu Ngữ không bỏ đá xuống giếng cho dù hết lòng hết nghĩa, sao có thể cứu được hắn. Năm đó hắn và Chu Diệu ngữ tranh đoạt vị trí tông chủ Quan Diệu tông, hắn dùng kế thắng một ván, Chu Diệu Ngữ oán hận trong lòng,

không muốn giao ra nửa cuốn pháp bảo trong tay, hai người đến nay thủy hỏa bất dung.

"Chờ ngươi và tăng vương chết, Phật mẫu chạy đến Tử Nguyệt tiên môn và Đào Hoa giáo tị nạn cũng vô dụng, lúc này chính đạo đã tan tác hoàn toàn, đại quân thần giáo ta có thể tiến quân thần tốc độ cao, chỉ Tử Nguyệt tiên môn và Đào Hoa giáo, một đám nữ lưu, làm sao chống đỡ được quần hùng Thần giáo ta? Khi đó toàn bộ Thiên Vận đại lục đều sẽ là thiên hạ của thần giáo ta, đến tận đây, Chính Ma đại chiến kết thúc, đạo huynh có đồng ý hay không?"

"Chuyện này..." Trong lòng Thiên Cơ Tử hơi giãy dụa, tuy hắn không muốn thừa nhận nhưng có vẻ như đối phương nói rất có lý, ma giáo tam giáo hợp sức, thật sự không chê vào đâu được.

"Đương nhiên, đây cũng không phải là bổn ý của tại hạ." Nói xong, lão tổ nghiên mực ngẩng đầu thở dài: "Trời cao có đức hiếu sinh, dưới nữa cũng không muốn nhấc lên chính ma đại chiến, chỉ là Thiên Vận đại lục bị phân liệt, thật sự nỗi đau trong lòng ta, tại hạ chỉ là muốn để đại lục sớm ngày hoàn thành thống nhất mà thôi, đây hết thảy đều là bất đắc dĩ mà thôi. Thời kỳ thượng cổ đã suy nghĩ., Bách Tộc cùng tồn tại, chúng sinh bình đẳng, vạn loại thế gia thông gia, là mỹ vị cỡ nào, về sau nhân tộc dã tâm bừng bừng, giết hết bách tộc, một nhà độc đại, đồng phòng chống qua, thật là khiến người ta đau lòng! Các đời giáo chủ thần giáo ta, chính là để tái hiện thịnh thế mà vạn năm trước trăm tộc cùng tồn tại."

Thiên Cơ Tử hừ lạnh một tiếng: "Nhưng các ngươi vì cái gọi là trăm tộc cùng tồn tại mà muốn nhấc lên tinh phong huyết vũ, tạo thành sát nghiệt vô biên, tàn nhẫn tới mức nào?"

Lão tổ nghiên mực nói: "Không phải, đây thực không phải là ta nguyện. Tại hạ chỉ muốn thống nhất đại lục, tồn tại bách tộc, không muốn giết hại bất kỳ ai. Chính vì thế, ta mới tới nơi này tìm đạo huynh hợp tác, nếu như có thể bắt tay giảng hòa, vậy tất cả binh giáo đều có thể tan rã, chẳng phải rất đẹp sao?"

Thiên Cơ Tử hỏi: "Ngươi định hợp tác với ta ra sao?"

Lão tổ nghiên mực nói: "Tại hạ hi vọng chiêu hàng đạo huynh và tăng vương, chỉ cần hai vị quy tâm về Thần giáo ta, hết thảy vấn đề đều có thể giải quyết dễ dàng. Nếu như Tăng vương không chịu quy hàng, chỉ cần đạo huynh ngươi gia nhập chúng ta là đủ rồi, thuật bói toán của đạo huynh thiên hạ vô song., Chính đạo thiếu ngươi, chẳng khác nào không có mắt, Thần giáo ta có ngươi, chẳng khác nào có thêm một đôi mắt, chênh lệch cỡ nào? Chỉ cần đạo huynh gia nhập vào chúng ta, xử lý tăng vương dễ như trở bàn tay, khi đó tiên hiệp đồng minh cũng không đánh mà tan..."

Thiên Cơ Tử thổi râu, hừ lạnh nói: "Bần đạo thân là nhân sĩ chính đạo, sao lại đi làm bậy với đám yêu nhân Ma giáo các ngươi? Đúng là nực cười!"

Lão tổ nghiên mực cười ha ha, nói: "Đạo huynh, đừng nói là nhân sĩ chính đạo, ngươi ngầm giở trò gì, trong lòng mình biết rõ, có muốn ta nói ra từng cái một hay không?"

"Ngươi có ý gì?" Thiên Cơ Tử nghe vậy biến sắc.

"Mấy trăm năm trước, sau khi ngươi tranh đoạt vị trí tông chủ với Chu Diệu Ngữ, ngươi giết hại người nhà của Chu Diệu Ngữ ở trong thế tục, còn gian trá giết nữ nhi nhà nàng, triều vương của triều đình Đại Thanh Vương Lôi Châu, Thái hậu các đời đều từng bị ngươi dâm nhục, nghe nói ngươi thích lão phụ nữ, chỉ cần thấy lão nữ nhân tuổi đã cao, ngươi liền nhịn không được muốn đùa bỡn những người lớn tuổi của các nàng một phen... Ặc, ha ha..."

"Câm miệng!"

Thiên Cơ Tử toàn thân run rẩy, dựng râu trừng mắt, trên người toát mồ hôi lạnh, tự hỏi không ai biết chuyện hắn làm, xưa nay chỉ có hắn tính toán người khác, không ai dám tính toán hắn, không muốn những chuyện này đã bị lão tổ nghiên mực tra rõ ràng, điều này

khiến trong lòng hắn nảy sinh kiêng kị và sợ hãi khó tả đối với người trước mặt.

"Đừng kích động mà."

Lão tổ Nghiên mực mỉm cười, tiếp tục nói: "Ta chỉ là thuận miệng nói một chút, đạo huynh hà tất lớn tiếng như thế, nếu để cho người ta nhìn thấy hai ta đang mưu đồ phá tan chính đạo như thế nào thì quá không tốt mà..."

"Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?" Thiên Cơ Tử trầm giọng nói.

Lão tổ nghiên mực biết hắn đã dao động rồi, vì thế nhân lúc còn nóng nảy rèn sắt: "Là như vậy, tại hạ nếu tìm ngươi đòi hợp tác, tự nhiên sẽ không đem chuyện này tiết lộ ra ngoài..." Đây rõ ràng là đang uy hiếp.

"Nhược Nhược đạo huynh hợp tác với chúng ta, đợi sau khi đánh tan chính đạo, ta còn phải đánh sập Tử Nguyệt tiên môn và Đào Hoa giáo, biến những con mụ kia thành tù binh của chúng ta, ta muốn ban cho các nàng những kẻ có công lao, cung cấp cho mọi người dâm lạc, đến lúc đó, Chu Diệu Ngữ có thể mặc cho ngươi xử trí, ta còn có thể đem Ngu Nhược tiên tặng cho ngươi dâm chơi, ngươi muốn chơi thế nào, thì chơi như thế đó..." Đây là đang dụ dỗ.

Giọng nói và đề nghị của lão tổ Tuyền Cơ đài tràn đầy lực hấp dẫn vô cùng mạnh mẽ, loại dụ hoặc này chuyên nhằm vào nội tâm Thiên Cơ Tử, nhu cầu của lão là mặt đen trong lòng lão, khiến lão căn bản không thể nào chống đỡ nổi!

"Khi đó... ta cũng bại danh..." Thiên Cơ Tử thản nhiên nói.

Lão tổ Tuyền Cơ cười nói: "Sai rồi, khi đó ngươi công thành danh thành tựu, bởi vì đến lúc đó, chính đạo đã luân hãm, từ nay Thiên Vận đại lục chính là thiên hạ của Thần giáo ta rồi, lịch sử là do kẻ thắng viết, không nên để ý việc trước mắt nhất thời được mất, ngươi trước tiên để bọn họ mắng một hồi, sau khi chiến thắng tất cả đều sẽ

định nghĩa lại từ một lần nữa., Một lần viết lại, nếu ngươi sĩ diện, ta sẽ cho người chuyên tuyên dương công tích của ngươi, để tất cả mọi người trong đại lục đều biết được sự vĩ đại của Thiên Cơ Tử ngươi, để ngươi danh nghĩa kế thiên sử, ta sẽ tặng lại toàn bộ quyền quản lý lãnh địa chính đạo cho ngươi. Khi đó ngươi chính là người đứng đầu chính đạo, vua Vô Miện của cả Nhân tộc, cao nhân đứng phía sau, thấy thế nào?"

"Cái này..." Thiên Cơ Tử càng lúc càng dao động, nhưng vẫn do dự.

Lão tổ Nghiên mực lại nói: "Ta biết ngươi muốn cái gì, ngươi muốn thành Tiên, muốn đạt được thiên địa công đức, không sao cả, ta không cần những thứ này, chờ sau khi chính ma đại chiến thắng lợi, tất cả công đức đều cho ngươi, thế nào?"

"Nói đang đang nói chuyện đấy à?" Thiên Cơ Tử nghe vậy động dung.

"Ta có thể thề!" Lão tổ Nghiên mực nghiêm mặt nói.

Nghe xong câu này, cuối cùng Thiên Cơ Tử không nhịn nổi nữa, hô hấp dồn dập.

"Chúng ta... Quả thật có thể thắng? Ngu Nhược Tiên và Chu Diệu Ngữ không phải hạng người dễ đối phó." Thiên Cơ Tử bắt đầu đổi giọng.

Trên mặt lão tổ nghiên mực lộ ra nụ cười hài lòng, nói: "Chúng ta nhất định có thể thắng, toàn bộ chính đạo, không ai có thể chống lại Thôn Nhật Hỏa Viên, huống chi còn có chúng ta?"

"Để ta suy nghĩ thêm..." Thiên Cơ Tử hít sâu một hơi.

Lão tổ nghiên mực cười ha ha, nói: "Không vội, không vội, đạo huynh cứ từ từ suy nghĩ. Nào, chúng ta uống trà thôi."

Trong khi nói chuyện, lão tổ nghiên mực vốn chỉ là một bóng đen, trên người khí đen hừng hực, chợt tản đi khí đen, biến thành một thư sinh nho nhã, khuôn mặt bình thường, một bộ bạch y, phong độ nhẹ nhàng, trong tay xuất hiện ấm trà và cái chén nhỏ, rót cho hai cái chén trà, nước trà nóng hầm hập, mùi trà nồng đậm.

Lão tổ nghiên mực bưng chiếc chén lên, ý bảo Thiên Cơ Tử, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Ánh mắt Thiên Cơ Tử lóe lên, im lặng một lúc lâu, do dự mãi, cuối cùng cũng chậm rãi giơ tay lên, chậm rãi nâng chiếc chén trà lên uống.

Một tháng sau.

Đã là xuân đầy trần gian, thời tiết trăm hoa đua nở, trong Tử Nguyệt Tiên Sơn xuân ý dạt dào, khắp nơi tràn ngập hoa tươi mùi thơm, hương thơm lan tỏa, rất nhiều môn nhân mặc áo tím lụa mỏng đang luyện công trên núi, chấp hành nhiệm vụ, bốn phía sinh cơ bừng bừng.

Nơi ở của môn chủ Tử Nguyệt tiên môn, trong tĩnh thất.

Việc tu luyện của Vi Vân đã đến thời khắc mấu chốt, hắn vẫn như cũ toàn thân trần trụi, trên thân toát ra rất nhiều mồ hôi, những mồ hôi này mới từ lỗ chân lông xuất hiện liền bốc hơi thành hơi nước, cả người hắn đều bị một tầng hơi nước bao phủ, những hơi nước này giống như sương mù bay lên bốc lên., Ở phía trên tĩnh thất xoay quanh, tạo thành một đám mây mù trên đỉnh đầu Vi Vân. Ở giữa hai chân hắn, bụi cỏ ban đầu được một đoàn kim quang thay thế, ở trong kim quang này, là từng sợi tơ óng ánh, giống như dòng nước hợp thành một hình dáng âm nang cùng nhục côn., Hình dáng này thập phần to lớn, âm nang lớn chừng cái bát, hai quả trứng như trứng ngỗng, một cái gậy thịt dài đến ba thước, rơi thẳng xuống đất, to như cánh tay tráng hán, nhìn qua giống như có thêm một cái chân.

Dùng Thái Huyền Luyện Bảo Quyết cải tạo thân thể, chia làm ba bước, một là dùng thái dương chân hỏa dung luyện thân thể, luyện hết tạp chất phía trên, quá trình này cực kỳ thống khổ, phải có ý chí cường đại mới có thể chịu đựng được, hai là quán chú lượng lớn pháp lực tiến vào trong đó, lấy quỹ tích đặc biệt huyền ảo, tạo ra mô hình mạch lạc hoàn toàn mới., Bởi vì tiêu hao cực lớn, thường thường cần đại lượng đan dược cùng phù tiền trợ giúp, nếu không rất dễ dàng thất bại trong gang tấc, ba chính là tái tạo nhục thân, một bước này cũng không thể bỏ qua, hơi sơ sẩy một chút, liền có thể biến hình, đi dạng, thậm chí hết công.

Giờ phút này, Vi Vân trải qua một tháng khổ tâm tu luyện, đã hoàn thành dung luyện tạp chất và mô hình mô phỏng, đang tiến hành giai đoạn phục tạo cuối cùng, toàn bộ âm nang và cả nhục côn, đều đang dựa theo bộ dáng đặc biệt, dần dần ngưng thực, bởi vì rễ không xương, cho nên tiết kiệm cốt cách đắp nặn, trực tiếp bắt đầu kinh mạch., Huyết nhục, làn da được cải tạo lại, toàn bộ rễ cây dưới sự chống đỡ của pháp lực khổng lồ nhanh chóng ngưng thực, bắt đầu từ từng đường gân mạch, sau đó nhiều thêm huyết nhục, lớp da... Cuối cùng toàn bộ tái tạo hoàn thành. Trong nháy mắt hoàn thành, phía dưới thân thể Vi Vân tuôn ra một đoàn kim quang chói mắt, chiếu sáng toàn bộ tĩnh thất!

"Rốt cuộc... đã thành. Ha ha..."

Trong miệng Vi Vân thở ra một hơi dài, ngửa mặt cười to.

Vì luyện chế ra trần căn phẩm chất pháp bảo này, Vi Vân đã hao phí rất nhiều đan dược và tiền phù, hao phí hơn một tháng trời, rốt cục thành công, tất cả những thứ này đều đáng giá!

Kim quang thu lại, chỉ thấy dưới khố hắn rễ bụi khiến người ta nhìn mà phát sợ, một đầu rùa cực lớn như nắm tay hiện ra khí nóng nồng đậm, toàn bộ đầu rùa một mảnh tím đỏ, da tróc đến quan nhục trở xuống, một cái côn thịt thô to như cánh tay giơ lên cao cao cao, trên thân côn thịt một mảnh mạch máu rõ ràng có thể thấy được., Đã đến

bộ rễ phía dưới, là một quả trứng cực lớn, kích cỡ như cái bát, bên trong trứng kèm hai quả trứng trứng ngỗng, toàn bộ rễ cây nhìn vừa to vừa dài, to như cánh tay, dài đến ba thước., Hùng phách khí hiên ngang, đứng ở giữa khố, vô cùng uy vũ, hơi vận công, tên đại lão nhị này sẽ bày ra dáng vẻ hơi mờ, óng ánh như ngọc, thậm chí hiện ra kim quang, vô cùng thần kỳ.

Đây chỉ là ngoại hình, trên thực tế sau khi côn thịt của Vi Vân luyện thành pháp bảo phẩm chất, năng lực ẩn nấp không chỉ có như vậy, đầu tiên là thể chất đã không phải là vật của nhân gian, thuộc về tiên chất, vĩnh viễn không già yếu, rất khó hư hao., Hơn nữa có được lực lượng cường đại, chỉ cần tinh lực đầy đủ, liền có thể liên tục tiến hành, có hạn mức cao nhất, nhưng điều này cần tinh lực cường đại để chống đỡ tiếp tục, mà tinh lực là nguyên khí chuyển hóa mà đến, nguyên khí lại có thể thông qua pháp lực chuyển hóa để chuyển hóa., Bởi vậy, chỉ cần có đủ nhiều pháp lực, Vi Vân có thể một mực khô ráo, hơn nữa bởi vì hắn tu luyện qua song tu công pháp, có thể tại thời điểm cùng nữ tử giao hòa, lợi dụng tinh hoa song phương tính khí chảy ra chuyển hóa thành pháp lực, cho nên hắn hoàn toàn có thể trong lúc giao hợp mà duy trì liên tục, bách chiến không chút mệt mỏi!

"Mẫu thân, còn có đại nương, nhị nương... Các vị mẹ nuôi, lần này... Ta sẽ lo các người thật tốt!"

Trần Căn luyện thành, trên mặt Vi Vân toát ra sự tự tin mãnh liệt, không mặc quần áo, trực tiếp trần truồng, giơ một cây côn thịt lớn dài ba thước đi ra ngoài.

Đi ra tĩnh thất, cũng không thấy Ngu Yên Vũ.

Vi Vân cũng không vội vã, hôm nay hắn muốn đại náo toàn bộ Tử Nguyệt tiên môn, dựa vào thân côn của mình hàng phục tất cả các nàng, xem có ai có thể ngăn cản được hắn!

Vi Vân từ trước đến nay luôn lấy đạo giường mạ làm hào phóng, ai ngờ Tử Nguyệt tiên môn, trước sau bị bọn người Phong Hoa, Ngu

Yên Vũ thất bại, bảo huyệt "Cửu Trọng Ngọc Lâu" của Ngu Yên Vũ tất nhiên không thể nói gì, nhưng lại không nghĩ đến ngay cả bọn người Phong Hoa cũng chống đỡ không nổi, thực sự làm hắn cảm thấy thất bại, phong hoa... bảy vị trưởng lão bảo huyệt tất nhiên phi phàm., Đều là bạch hổ bánh bao, nhuyễn ngọc bao tử, nhuyễn nhuyễn bình mật, nhưng so với "Cửu Trọng Ngọc Lâu" còn kém không ít, ai ngờ các nàng còn có thể dựa vào pháp lực và kỹ xảo chiến thắng, "Phi thiên giao hợp" của các nàng thật sự làm cho Vi Vân ăn không tiêu, quả thực chính là đang liều mạng.

Điều này cũng kích thích Vi Vân, cái gọi là công phu không phụ người khổ tâm, sửng sốt đem trần căn luyện chế thành phẩm chất pháp bảo, bây giờ trần căn luyện thành, liền không sợ các nàng nữa, hắn muốn gặp các nàng, để cho các nàng kiến thức bản lĩnh chân chính của mình!

Chơi mạng? Ai sợ ai!

Thần thái Vi Vân hưng phấn, thân thể trần trụi, sải bước ra khỏi sân nhỏ Ngu Yên Vũ, đi ra bên ngoài.

178

Chương thứ 170, kỹ thuật chèn ép quần phương.

Đi tới cửa, đầu tiên liền gặp được hai thủ vệ ngoại môn đệ tử, một là thiếu nữ mặt tròn Hạnh nhi, một là thiếu nữ mặt ngỗng, hai thiếu nữ đều là mắt ngọc mày ngài, một bộ tử y, eo mang trường kiếm, trước ngực một đôi ngọc nhũ bọc dưới sa y, trên đùi có vẻ cực kỳ mê người.

Lúc này chính là giữa trưa, kiêu dương như lửa, chiếu rọi giữa trời, nhị nữ duỗi người, giương mắt lên liền thấy Vi Vân từ trong phòng đi ra, mới muốn mở miệng vấn an. Nhưng lại nhìn thấy bên hông gã một cây nhục côn vừa thô vừa dài, dưới ánh mặt trời hiện ra ánh sáng óng ánh, nhất thời ngẩn ra, trợn mắt há hốc mồm, hơi có chút hoa mắt.

"Vân, Vân sư huynh ngươi..."

"Vân sư huynh, phía dưới ngươi thế nào, sao lại biến dạng rồi?"

Hai nữ tử nhìn nhau, ngây ngốc nhìn nói.

"Hai vị sư muội đừng nói nhảm, cởi quần mau!"

Vi Vân sải bước đi tới hướng nhị nữ.

Hai nàng còn tưởng rằng Vi Vân tu luyện tẩu hỏa nên mới khiến cho thân thể sưng đỏ biến hình, các nàng mới cởi quần lót, vén tạp sa, Vi Vân đã giơ gậy thịt xông lên.

Hắn vươn một cái hạ thể về phía trước, dùng nhục côn thô dài đến ba thước vươn giữa hai chân của Hạnh Nhi, trực tiếp từ cái mông nàng đâm xuyên ra sau, nhục côn khẽ nhếch lên, liền nhếch cả người Hạnh Nhi lên cao cao. "A" một tiếng, cả người ngồi lên trường nhục côn của Vi Vân. Ngay sau đó, Vi Vân tiếp tục ưỡn thẳng về phía

trước, đi lên giữa hai chân của cây du nhi, sắc mặt Hương Nhi có chút trắng bệch, theo bản năng muốn lui về phía sau.

Tuy nàng bị Vi Vân thao túng không chỉ một lần, cũng rất ưa thích giao hảo với hắn, nhưng trước kia cũng không thấy thân thể của Vi Vân lớn đến mức này, đây đâu phải là thịt côn bình thường, rõ ràng là sinh bệnh mà.

Hạt nhi vừa mới rụt lại, lại cảm thấy toàn thân mất đi khống chế, di chuyển về phía trước, thì chỗ đầu lâu nhục côn của Vi Vân sinh ra một cỗ hấp lực mạnh mẽ, hút cả người nàng vào lại, nhất là bắp đùi bên cạnh trắng nõn tiểu huyệt nhỏ nõn nà., Chỉ cảm thấy có một dòng khí vô hình từ thịt Vi Vân Côn kéo dài tới, chui thẳng vào trong động thịt mật của nàng, đến mức thịt còn chưa đâm vào, du nhi đã có cảm giác muốn cao trào, bụng dưới bắt đầu co rút lại theo bản năng, lượng lớn nước bẩn từ chỗ sâu huyệt mật không ngừng tuôn ra.

Theo du nhi di động về phía trước, hai chân nàng mở rộng ra, lộ ra huyệt mật ngọt trắng nõn giấu ở trong đùi, hai phiến môi thịt béo mập mạp bộ dáng, thập phần đáng yêu.

Vi Vân thúc dục thân thể hạ thể, dùng gậy thịt hấp thụ toàn bộ huyệt nhỏ của cây du nhi, cái đầu rùa cực lớn lập tức dán sát vào đôi môi đỏ mọng của cây du nhi. Cái đầu rùa to bằng nắm tay này sợ tới mức mặt cắt không còn chút máu, mắt thấy Vi Vân sẽ vô tình cắm vào trong cơ thể nàng. Nàng không khỏi kinh hô, trong lòng thầm nghĩ: "Gia nhập như thế, sợ là muốn xuyên thủng cả người của ta, làm sao còn mạng mà ở đây?"

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, hạt du nhi liền cảm thấy thân thể bị cắm vào, nàng đang nhắm mắt chờ chết, lại không cảm thấy thống khổ chút nào, ngược lại có loại cảm giác sung sướng khó nói, thỏa mãn cùng kích thích, từ dưới thân huyệt mật bắt đầu lan tràn ra toàn thân!

Nàng cúi đầu xem xét, nhất thời ngẩn ra, mới phát hiện thân côn của Vi Vân chẳng biết từ lúc nào đã nhỏ đi, độ rộng của thân thể nàng so với huyệt thịt nhỏ bình thường không khác chút nào, có thể nói là

vừa vặn, nhiều một phân không nhiều, ít hơn không ít, theo đầu rùa tiến sâu vào, giữa lúc cây gậy thịt ra vào rút đưa tiễn, đem cây du nhi làm cả người khoan khoái, phiêu phiêu dục tiên!

"Sao lại như thế?" Du Nhi vô cùng kinh dị.

Nàng không biết rằng, lúc này thân côn của Vi Vân đã thật sự biến thành như pháp bảo, có thể dựa theo sự cần thiết, chế tạo tùy theo địa hợp, tự hành điều chỉnh kích cỡ, dài ngắn, cũng không phải là vững chắc tử không biến, mà là cực kì hoạt tính, tựa như có linh tính vậy!

"Phốc phốc, phốc phốc..."

Mới rút ra được hơn mười cái, du nhi đã phát ra một tiếng "A a" kêu "A", thân thể mềm mại run rẩy, toàn thân mềm nhũn, cả người mềm nhũn, treo ở trên nhục côn của Vi Vân, theo Vi Vân rút ra từng cỗ lớn dâm thủy từ trong huyệt nhỏ của nàng ồ ạt chảy ra, quỳnh tương ngọc dịch.

Đây cũng là vì chất lượng nhục côn của Vi Vân đã là tiên chất, thi thoảng lại tản mát ra khí tức làm người ta lâng lâng, có thể sinh ra sự hấp dẫn và kích thích cực mạnh đối với vật phàm tục, lấy Kim Đan như Hương Nhi và Hạnh Nhi cũng còn chưa tu thành, thể chất thể chất còn chưa cải biến, làm sao chịu được, đừng nói là bị quất vào trong cơ thể mấy chục lần., Hiện tại, Hạnh Nhi đang ngồi trên nhục côn của Vi Vân đã sớm chật vật không chịu nổi, dưới tiểu huyệt của nàng còn kẹp lấy nhục côn của Vi Vân, theo sự cọ xát của nhục côn của Vi Vân mà ma sát, mặc dù cắm chính là du nhi, nhưng nàng cũng chịu kích thích sâu sắc, còn chưa đến thời điểm cắm nó vào., Nàng đã cao trào rồi, "A a a" tiếng gầm rú không ngừng, từ trong mật vị tuôn ra đại lượng nước bẩn, tất cả đều rơi vào trên nhục côn của Vi Vân, sau đó nhỏ xuống mặt đất, tản mát ra khí tức dâm đãng, khuếch tán ra chung quanh.

Từ Vi Vân tới gần tiếp xúc cùng nhị nữ, bất quá thoáng cái đã đem nhị nữ biến thành cao trào, dục tiên dục tử, có thể thấy cây tiên chất

nhục côn này đã cường hãn cỡ nào.

"Nhanh như vậy đã không được rồi?"

Vi Vân ôm lấy Hạnh Nhi đang ngồi trên nhục côn của mình, đem đầu rùa nhắm ngay huyệt nhỏ của nàng đưa vào trong, mới thỉnh thoảng hít không được hai cái, liền thấy Hạnh Nhi toàn thân run rẩy, trợn mắt, trong miệng hô: "A... Không xong... Ngưng... Vân sư huynh..."

Vi Vân thấy vậy quả nhiên không được, lúc này mới rút ra một cây côn, nói: "Được rồi, hôm nay tạm thời bỏ qua cho các ngươi."

Vi Vân buông Hạnh Nhi ra, nhanh chân mà đi.

Hạnh Nhi và Hương Nhi nhìn thân ảnh Vi Vân đi xa, trong mắt toát ra thần sắc khó tin, loại nhục côn này... Các nàng thực sự là chưa từng nghe thấy!

Vi Vân đi trên đường, một đám đệ tử ngoại môn đi đến trước mặt, ước chừng hơn hai mươi người, đều mặc một bộ váy tím, dáng vẻ thướt tha mềm mại, trong tay cầm theo giỏ hoa, tựa hồ muốn đi ra sau núi hái hoa.

Chúng nữ nhìn thấy Vi Vân, nhất là khi thấy hắn không có một chút cảm xúc nào thì đều khẽ giật mình.

Ngay sau đó, các nàng nhìn thấy một cây gậy thịt thô dài dưới khố Vi Vân, trong nháy mắt kinh ngạc đến ngây người. Các nàng chưa từng gặp qua côn thịt thô dài đến mức này, chính là món đồ ngọc xử thô nhất trong Âm Nguyệt hoàng thành bán, cũng chỉ có như vậy, mà gần như rất ít người dùng, bởi vì không có nữ nhân nào chịu nổi.

Một thước Dương cụ đã phi thường dọa người, huống chi là ba thước cự căn?!

Chuôi lớn này phủ đầy gân xanh, thô to thẳng tắp, hơi nóng hừng hực, cái đầu rùa to bằng nắm tay lắc một cái khiến những môn nhân

này nhìn thấy mà trợn mắt há hốc mồm.

"Vân, Vân sư huynh, đây là..." Chúng nữ đều trợn tròn mắt.

Lúc này, Vi Vân đã đi tới. Vi Vân đi tới, hắn không nói hai lời, ôm lấy một nữ đệ tử rồi làm, một tay kéo xuống váy lụa mỏng của nàng, một cây gậy thịt thô dài thoáng đỉnh đầu đâm vào trong tiểu huyệt dưới cơ thể của nàng, sau đó nhanh chóng hoạt động!

Chỉ trong nháy mắt, nhục côn của Vi Vân đã nhúc nhích hơn một trăm cái ở trong huyệt tên môn nhân này. Hàng trăm lần thử động, trực tiếp đẩy tên môn nhân mặt tròn này lên cao trào. Một tiếng "A a" vang lên, thân thể mềm mại rung lên, cả người liền mềm nhũn đi.

Vi Vân rút ra xiên thịt, thả nàng ra, lại ôm bên cạnh một người mặt ngỗng tiếp tục phơi khô, vẫn như cũ không chịu nổi một kích.

"A... Vân, Vân sư huynh.. Ngươi này... Không được rồi..."

"Cây gậy này...sao, sao lại lớn như vậy..."

"A..."

Một đám mỹ nữ đệ tử bị Vi Vân khô héo để mặc giáp trụ quăng đi, hoa dung thất sắc, cành hoa run rẩy, trong lúc nhất thời âm tinh đại tiết, tiếng dâm thanh lãng ngữ không ngừng vang lên.

Những nữ đệ tử này từ huyệt nhỏ bị chọc vào, đạt tới cao trào, đại não còn chưa kịp phản ứng thì thân thể đã tan tác, khó tả kích thích toàn thân từ huyệt nhỏ bắt đầu tuôn ra, đánh thẳng vào tâm linh cùng não của các nàng, không bao lâu sau,, Mười mấy môn nhân mỹ nữ lần lượt ngã trên mặt đất, ai nấy quần áo hơi rách, ngực sữa hé lộ, quần áo rơi xuống đất, thân thể tuyết trắng, các điểm mẫn cảm, thậm chí các nơi trên người đều lộ ra ngoài, hạ thể dâm thủy rơi trên mặt đất, tràn đầy yên thanh xuân mùa xuân.

Vi Vân từ trong cơ thể nữ đệ tử cuối cùng rút về nhục côn, hăng hái nói: "Ai có thể đánh với ta một trận!" Côn thịt xoay người rời đi.

Chúng nữ nhìn hắn ưỡn ngực, tự tin lắng nghe, biết tiếp theo sẽ có trò hay hay diễn rồi, cả đám đều ném giỏ hoa, cũng không quan tâm tới mặc quần áo, tất cả đều đứng dậy đi theo phía sau hắn, muốn xem hắn đại náo Tử Nguyệt tiên môn như thế nào, vẻ mặt tràn đầy nhiệt tình, bộ dáng chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Kế tiếp, Vi Vân bắt đầu đi dạo quanh Tử Nguyệt tiên môn, đại đạo, đường mòn, một đường hoành hành, mỗi khi gặp được môn nhân, mặc kệ các nàng đang làm gì, đều phải lên phía trước loanh quanh một phen, thường thường vài lần liền làm mấy nữ môn nhân này cao trào liên tục, hoa dung thất sắc, sau đó gia nhập vào sau lưng Vi Vân, trở thành một thành viên của người đứng xem, nhìn xem hắn là môn nhân nào khác.

Không bao lâu sau, phía sau Vi Vân đã tụ tập rất nhiều môn nhân, từ lúc đầu đến lúc này số lượng càng ngày càng nhiều, mấy trăm, mấy ngàn, thậm chí mấy vạn...

Vào buổi chiều ngày thứ ba, Vi Vân đã một đường khô cạn trên quảng trường tiền điện. Toàn bộ đệ tử Tử Nguyệt tiên môn, chỉ cần là đệ tử trong sơn môn, cơ hồ đều đã tụ tập tại đây, bao vây lấy Vi Vân, nhìn hắn ôm lấy nữ đệ tử, ôm lấy thân thể khô khốc của mình.

Bởi vì có quá nhiều người, nên đệ tử nội môn có năng lực phi hành đã lăng không mà đứng. Đứng ở phía trên xem cuộc chiến, đám đệ tử ngoại môn còn chưa tu thành Kim Đan thì đã có pháp khí trong người, bọn họ tế pháp khí bay lên phía trên rồi nhìn xuống Vi Vân với một cây côn bằng thịt thô to lật tung cả đám đồng môn trên mặt đất quảng trường.

Vi Vân ôm một nữ đệ tử có chân dài, một tay túm lấy một cái vớ của nàng, tách nàng ra khỏi bắp đùi, cây gậy thịt thô dài dưới thân đâm thẳng vào sâu trong bắp thịt phấn nộn của nàng, làm nổi tiếng gầm rú của đệ tử chân dài này kêu rên liên tục., Trong lúc quất ra đại lượng

nước bẩn, thậm chí còn làm hỏng việc nước tiểu, nước tiểu và nước tiểu hỗn hợp rơi trên mặt đất, trên mặt đất trước người Vi Vân đã ướt đẫm, phạm vi mấy trượng xung quanh đều đã bị nước bẩn và nước tiểu của các nàng làm ướt hết., Cái này cũng không tính, nữ đệ tử bị Vi Vân chơi đến cao trào mềm nhũn cả người, thường thường ngồi liệt xuống, cứ như vậy ngồi trên mặt đất phủ đầy nước bẩn, toàn bộ hiện trường lộ ra dâm loạn không gì sánh được!

"A, lại sắp đến rồi, thật là lợi hại..."

"Tô sư muội, cố lên!"

"Nhất định phải kiên trì! Tô muội, muội có thể!"

"Không xong rồi, ta thật sự không chịu nổi nữa... A..."

Mỗi khi có nữ đệ tử bị Vi Vân chơi đến cao trào, nữ đệ tử xung quanh liền hoan hô "A a" một hồi, bộ dạng giật mình, giống như bị khô đến cao trào là bọn họ vậy.

Nữ đệ tử mọc đùi cũng là người có được bảo huyệt, thời gian kiên trì xem như tương đối lâu, nhưng vẫn bị Vi Vân tuỳ tiện làm đến cao trào, sau đó cả người xụi lơ xuống, thân thể Vi Vân từ trong tiểu huyệt của nàng trượt ra, thân thể mềm mại ngã xuống., Nhưng cũng chưa từng chạm đất, mà là ngã vào giữa một mảnh thân thể mềm mại tuyết trắng —— ở dưới thân nàng, đã sớm nằm rất nhiều nữ đệ tử, tất cả đều bị Vi Vân làm cho ngã người, phóng tầm mắt nhìn lại, bốn phía một mảnh thân thể tuyết trắng., Thân thể tầng tầng lớp lớp sát vào nhau, chỉ có đứng ở một mình Vi Vân, thân côn thô dài vẫn thẳng tắp như cũ, trên thân côn rơi xuống rất nhiều dịch nhờn, toàn bộ nhục côn và trứng đều bị nước dâm của các nàng làm ướt sũng, thân côn dưới ánh chiều tà chiếu rọi hiện ra màu vàng óng ánh.

"Còn có ai không?" Vi Vân nhìn quanh một vòng, dáng vẻ đánh đâu thắng đó.

Đến tận đây, hắn đã khiến toàn bộ năm vạn môn nhân Tử Nguyệt tiên môn đảo ngược.

Từ khi bắt đầu bế nữ đệ tử đầu tiên, đến bây giờ hắn chỉ bắn mấy lần, vẫn chủ động, chỉ muốn lĩnh hội cảm giác bắn tinh. Nếu như hắn không muốn bắn, cho dù làm rất kịch liệt, lâu nữa cũng sẽ không bắn., Thậm chí hắn còn có thể hấp thu nguyên khí trong giao hợp sinh ra nhập thể, tăng tiến tu vi, mấu chốt nhất là ở chỗ sau khi cường hóa rễ trần thành pháp bảo phẩm chất, hắn lại sử dụng song tu công pháp, đã có thể thu bổ bản mạng pháp lực trong cơ thể nữ tử, cái này có thể hút khô đối phương.

Phải biết rằng, thuật thải bổ bình thường chỉ có thể lấy tinh nguyên, âm tinh, dương tinh, cao cấp một chút mới có thể trực tiếp thải bổ pháp lực, mà bản mạng pháp lực, thì ẩn nấp kim đan, nguyên anh, pháp tướng, bản mệnh lực lượng bên trong nguyên thần, loại lực lượng này một khi bị lấy đi, nhẹ thì tu vi vô dụng, nặng thì thân tử đạo tiêu!

Cho nên Vi Vân không dám dùng loại năng lực nhỏ này.

Cửa đại điện, Ngu Phi Tuyết cùng mười một đệ tử chân truyền đứng ở nơi đó. Các nàng quan sát đã lâu, nhìn Vi Vân bộ dáng đắc chí muốn ăn đòn, vốn định tiến lên "Giáo huấn" hắn một phen, ai ngờ sự dũng mãnh của Vi Vân hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của các nàng, một tháng trước các nàng còn không cảm thấy như thế nào., Thậm chí khi đó Vi Vân bị "Phi thiên giao hợp" của thất đại trưởng lão cho "Giáo huấn" chật vật không chịu nổi, bây giờ bế quan đi ra, cũng không biết hắn tu luyện công pháp kỳ quái gì, trở nên dũng mãnh như thế, liên tục ba ngày, ngự nữ mấy vạn, thậm chí vẫn như cũ long tinh hổ mãnh, năng lực vật lộn này quả thực có thể nói là khủng bố!

Xem ra chỉ có mời Phong Hoa và các vị trưởng lão ra tay, mới có thể bắt giữ "Tử nguyệt sắc lang" này.

Cùng lúc mấy nàng Ngu Phi Tuyết nhìn chăm chú Vi Vân, Vi Vân cảm ứng được ánh mắt của các nàng, cũng liếc mắt nhìn qua, con mắt

liền sáng ngời, không thể không nói, những đệ tử chân truyền này bất luận ở nơi nào đều dễ thấy như thế, bất luận là dáng người hay là khí chất, tu vi, đều không phải đệ tử bình thường có thể so sánh, đặc biệt phiêu nhiên xuất trần.

Vi Vân còn chưa tận hứng lập tức từ giữa rừng thịt tuyết trắng nhảy dựng lên, phi thân đánh tới đám người Ngu Phi Tuyết!

"A... Sắc lang đến rồi!"

"Trưởng lão, mau ra hỗ trợ!"

Chúng nữ kinh hô lên, Vi Vân đã bổ nhào tới, bỗng chốc đánh ngã Ngu Phi Tuyết xuống đất, cây gậy thịt thô dài gác giữa chân dài của nàng, ngay cả quần áo cũng chưa từng cởi ra, trực tiếp xông vào trong huyệt nhỏ của nàng. Tiếng vải rách vang lên, đầu rùa to nóng hổi xuyên thủng quần nàng, thoáng cái đã chui vào bên trong lỗ ôn nhuận, ướt át!

"A..."

Ngu Phi Tuyết trừng lớn đôi mắt đẹp nhìn thiếu niên trên thân, nàng chính là người mang trên người hai kiện bảo huyệt, trước kia còn có thể miễn cưỡng chống đỡ Vi Vân xung kích, hiện tại bị hắn cắt như vậy, nhất thời bị làm sạch tâm trí, toàn bộ không gian trong ngoài toàn bộ cơ thể trong ngoài tất cả đều tràn đầy., Hơi xê dịch đã không chịu nổi, mới rút ra tặng mấy cái, liền cảm thấy toàn thân run rẩy, kích thích lấy huyệt nhỏ làm điểm xuất phát khó có thể tưởng tượng, lan tràn toàn thân, nước lũ càn quấy căn bản không dừng được, không ngừng tiết ra ngoài!

"Bộp bộp bộp..."

Vi Vân nhanh chóng chơi đùa Ngu Phi Tuyết, chơi với nàng ta mà thở hồng hộc, mị nhãn như tơ, cả người mềm nhũn, quên cả cầu viện.

Đám người Phong Xuy đứng bên cạnh tấm tắc khen lạ, đối mặt với Vi Vân gần trong gang tấc, bọn họ không thể không dò xét một phen, xem cây gậy thịt thô to bên cạnh đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì.

Các nàng xoay người nhìn quanh, chỉ thấy thịt của Vi Vân co duỗi tự nhiên, dài đến ba thước, ngắn có thể rút lại nửa thước, ngắn ngắn hoàn toàn được quyết định bởi Bặc Xà nữ tử. Ví dụ như hiện tại, lúc cái xiên thịt này ra ra vào vào trong huyệt nhỏ của Ngu Phi Tuyết, ban đầu chỉ mới tiến vào non nửa cây, còn chưa đến một thước., Sau một lát, nhục côn tự động rút ngắn thành một thước, theo sự điều khiển của nó, một thước nhục côn liền hoàn toàn chui vào trong động thịt của Ngu Phi Tuyết. Với tính khí của hai người dày đặc như thế, bụng dưới và trứng của Vi Vân mới có thể đánh vào trên môi trái trứng của Ngu Phi Tuyết, phát ra tiếng rung đôm đốp dâm tà, kịch liệt vô cùng, tình cảnh vô cùng kịch liệt.

"Đổi, đổi người... Các ngươi mau mau hỗ trợ đi!"

Ngu Phi Tuyết thấy các nàng đều đang quan sát, bộ dáng không đếm xỉa đến, vội vàng nhắc nhở.

"A... Xin lỗi, sư tỷ, chúng ta quên mất, ha ha..."

"Đến rồi, đến rồi..."

Những đệ tử chân truyền này tình như tỷ muội, đối mặt với tình huống như thế này, tự nhiên phải chia sẻ một chút, nhất thời, dung mạo cùng cởi bỏ ngực áo, đem nhũ ngọc tuyết trắng thả ra, hướng trong miệng Vi Vân nhét vào, trong lá cây há mồm, cái lưỡi trắng nõn liếm lên trên trứng của hắn., An Cửu cùng Tố Nguyệt chủ động tách khe hở thịt nhỏ của mình ra, Vi Vân vừa vặn đưa hai tay tới, dùng ngón tay đi lấy ra cái lỗ nhỏ phấn nộn của các nàng, còn lại đám người Khâu Bằng, Tỳ Hưu thì đều vươn ra đôi chân đẹp thon dài, chân ngọc mềm mại giơ lên mặt Vi Vân, miệng, trước ngực, sau lưng sau lưng các nơi ma sát, phương vị toàn bộ kích thích hắn, để hắn bại trận.

Nếu là trước kia, khi Vi Vân đối mặt với tình hình toàn bộ phương diện đều chú ý đến thế công thì rất khó chống đỡ, cho dù không bắn thì cũng đang trên đường bắn đi rồi, nhưng bây giờ, mặc dù Vi Vân cũng cảm thấy hết sức kích thích nhưng vẫn thành thạo như cũ., Cảm giác dục hỏa cùng nhiệt khí ở dưới thân đều bảo trì tại một điểm giới hạn, ở vào loại điểm giới hạn sắp phun ra, nhưng chưa phun ra, kích thích cảm giác sảng khoái từ lớp da từ đầu đến lòng bàn chân, vẫn luôn bảo trì, mà không phải là khoái cảm tạm thời sảng khoái, cứ như vậy, có thể khống chế khoái cảm ở điểm giới hạn không vượt qua, là có thể chống đỡ bất cứ tình thế vật lộn lộn xộn nào.

Chỉ nghe thấy tiếng "phốc phốc, phốc phốc", "Bốp bốp bốp", "Chiêm chiếp" đủ loại âm thanh dâm dục vang lên liên tiếp, Vi Vân vừa nghịch Ngu Phi Tuyết, vừa móc cái huyệt nhỏ của An Cửu cùng Tố Nguyệt, đồng thời trong miệng còn mút mút mấy cái chén thịt vụn dính vào., Làm như thế không bao lâu, Ngu Phi Tuyết bắt đầu run rẩy kịch liệt, bụng co rút lại, từ trong huyệt thịt tuôn ra một cỗ lại một cỗ sóng nước, theo thân côn ra vào mang theo, dọc theo khe môi tràn ra, rơi thẳng xuống đất.

"A a a... Ông trời của ta... Có thể rồi... A dừng... Ngươi tên tiểu ngốc..." Ngu Phi Tuyết trừng lớn hai mắt, dùng sức đẩy Vi Vân ra.

Lúc này Vi Vân mới dừng lại, rút thân thể ra, không nói hai lời, lại ôm lấy dung mạo, tách chân ngọc của nàng ra, cắm côn thịt vào trong huyệt nhỏ của nàng, tiếp tục đâm sâu vào trong thân thể, sau đó là Diệp Lý... Trong toàn bộ quá trình, hắn tựa như máy móc, duy trì liên tục điều khiển đám đệ tử mỹ nữ này, cũng may thịt của hắn không phải là chày sắt, nếu không, trải qua vô số lần rút ra, ma sát, đã sớm mài thành châm.

Đến tận đây, tất cả đệ tử ngoại môn cùng đệ tử nội môn đều rơi vào tay giặc, ngay cả đệ tử chân truyền cũng không chống đỡ nổi. Vạn năm qua, Tử Nguyệt tiên môn gặp phải... khiêu chiến!

"Đông!"

Tiếng chuông du dương, vang vọng toàn bộ Tử Nguyệt Tiên Sơn.

Vào thời khắc này, bảy đạo thân ảnh uyển chuyển từ trong đại điện bay ra, nhẹ nhàng phiêu phù hạ xuống trước cửa, chính là phong hoa, lộng ảnh mấy vị trưởng lão Tử Nguyệt tiên môn, đều là dung mạo thanh lệ, khí chất thoát tục, băng cơ ngọc cốt, mông đẫy đà, lụa mỏng trên người cũng không che dấu được đường cong ưu mỹ của thân thể các nàng.

"Trưởng lão đi ra rồi!"

"Trưởng lão rốt cuộc cũng đi ra rồi!"

"Trưởng lão, mau ra tay, giáo huấn tên Tử Nguyệt Sắc Lang này một chút, chúng ta đã không chịu nổi nữa rồi!"

Một đám môn nhân đệ tử nhao nhao kêu lên, đều vây quanh cửa đại điện bên này.

Giờ phút này, trong một trận thanh âm đùng đùng kịch liệt, Niệm Tuyết liên tiếp phát ra tiếng gầm rú, sau đó leo lên đỉnh cao của cao trào. Vi Vân từ chỗ sâu trong tiểu huyệt của nàng rút ra thịt côn, cây côn thịt này vừa thô vừa dài, giống như trở thành người., Giống như giữa hai chân Vi Vân bỗng dưng xuất hiện thêm một cái chân, phía trên dính đầy dâm thủy của những nữ đệ tử này, sáng lấp lánh, dâm thủy dinh dính mà còn đang rơi xuống nước. Viên côn vừa rút ra, Vi Vân liền không còn bảo trì điểm giới hạn nữa, thân côn thẳng tắp đâm một cái, đầu rùa cực lớn xông thẳng tới các trưởng lão Phong Hoa..., Liền từ trong nước mắt bắn ra từng luồng huỳnh quang trắng đục, giống như từng đợt sóng trắng, hướng trên mặt đám người Phong Hoa đánh xuống, mạnh mẽ xung kích ở trên gương mặt xinh đẹp của các nàng, trên quần áo, trên đùi đẹp, các nàng hoàn toàn có thể cảm giác được độ nóng cùng độ đậm đặc do Vi Vân bắn ra!

"Cái này..."

"Sao dương vật của tiểu tử này lại trở nên to lớn như vậy?"

"Đồ dơ thật..."

Bảy vị trưởng lão đều trợn tròn mắt, ngơ ngác nhìn gậy thịt của Vi Vân, ngay cả râu trên mặt mình cũng quên lau đi. Các nàng sao không nghĩ tới, Vi Vân bế quan như vậy, đã hoàn toàn thay đổi, vừa thô vừa dài lại dài, mạnh mẽ đến quá mức.

Sau khi Vi Vân bắn xong, từng bước đi về phía bọn người Phong Hoa, trong miệng nói ra: "Đệ tử đặc biệt tới xin mấy vị trưởng lão lĩnh giáo "Pháp môn Phi Thiên Giao hoan"!"

"Ồ, còn la hét nữa à."

"Lại dám hò hét với chúng ta?"

"Tiểu tử này có cánh cứng đấy!"

Mấy vị trưởng lão biểu lộ phức tạp, tuy rằng ngoài dự liệu của nàng, nhưng các nàng cũng không cho rằng Vi Vân hôm nay có thể giành chiến thắng trên phương diện giao hoan chi đạo, thậm chí trong miệng còn trêu chọc.

"Vân nhi, ngươi phải nhớ kỹ, lát nữa đừng cầu xin tha thứ."

"Tiểu tử, nghĩ thật kỹ không có, đợi lát nữa đừng có khóc nha!"

Vi Vân đứng trước bảy vị trưởng lão phụ nữ quen thuộc, khoát khoát tay nói: "Mấy vị trưởng lão chớ có khinh thường, lần này đệ tử nhất định phải đem các ngươi xử lý thật tốt, nếu không đem các ngươi sướng ngất trời, tên của ta sẽ viết ngược lại!"

"Hắc hắc, nhìn xem, cục tức này..."

"Được rồi, xem ra hôm nay nhất định phải dạy tiểu tử này một bài học."

"Các tỷ muội, người nào tới trước?" Phong hoa thản nhiên nói.

Vi Vân chắp hai tay sau lưng, ngửa đầu thản nhiên nói: "Mấy vị trưởng lão hãy cùng lên đi." Một bộ bỏ qua quần hùng thiên hạ.

"Được, được, dũng khí đáng khen. Đã như vậy, tỷ muội các muội..." Phong Hoa vỗ tay.

Thất đại trưởng lão đồng loạt tiến lên, vây xung quanh Vi Vân bốn phương tám hướng, hai tay chống nạnh, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào hắn, khí thế trên người không ngừng tăng lên.

Tâm thần Vi Vân cũng tập trung, vận sức chờ đợi.

Mấy vạn đệ tử trên quảng trường đều ở một bên quan sát, mắt không chớp một cái, sợ bỏ qua cuộc quyết đấu đặc sắc vạn năm không gặp này.

Bỗng nhiên, tiếng xé vải vang lên, ngoại trừ áo tím còn có chút ngượng ngùng, quần áo trên người sáu đại trưởng lão còn lại đều không có gió mà tự động, áo ngực trước ngực vỡ ra, từ trong bắn ra một đôi tuyết trắng, đầy đặn, to lớn, vạt áo bộ quần tách ra hai bên một khe hở thật dài, bên trong lộ ra một mảng màu mỡ, màu mỡ, huyệt thịt đỏ tươi, mỹ cảnh này thật mê người. Trong đêm xuân này, khắp nơi đều tràn đầy khí tức mùa xuân.

"Tử Y, không thể lười biếng!" Phong Hoa nói.

Khuôn mặt xinh đẹp áo tím đỏ lên, đành phải chấn khai quần áo, lộ ra bộ ngực và huyệt nhỏ, đều căng đầy và phấn nộn giống nhau.

Bảy người các nàng phối hợp cùng một chỗ, có thể kết thành một cái Thất Diệu trận pháp, đạt được hiệu quả thực lực chồng chất, có thể chiến đấu độ kiếp cường giả, huống chi chỉ là một Vi Vân, bởi vậy các nàng mười phần tin tưởng!

Phong hoa hành động trước, thân hóa tàn ảnh, vọt tới Vi Vân!

Cùng lúc đó, Vi Vân cũng chuyển động, thân hình xông thẳng tới, một cái thân hình thô to xông lên trước, cái đầu rùa đỏ tím xông thẳng vào mật ngọt dưới hạ thể Phong Hoa!

Khoảng cách mấy trượng chớp mắt đã tới, chỉ nghe một tiếng "đùng" vang lên!

Mọi người nhìn thấy thịt côn của Vi Vân va chạm với huyệt mật của Phong Hoa, đầu rùa trực tiếp đột phá phong tỏa của môi nàng, cắm vào trong cái lỗ ẩm ướt và ướt át kia, cắm thẳng đến cùng!

Theo lý thuyết, cây côn thịt của Vi Vân không cách nào theo sát vào được, nhưng không biết Phong Hoa dùng phương pháp gì, lại nuốt trọn cả cây côn thịt dài ba thước này vào trong. Nhất thời cả hai người đều dính sát vào nhau, chất chứa dày đặc, phát ra một tiếng vang dội!

Điều này làm cho Vi Vân cảm thấy kinh ngạc, hắn không thể tưởng tượng được phong hoa lại có thể dung nạp cự căn ba thước này của hắn, chẳng lẽ nàng cũng giống Ngu Yên Vũ, trong tiểu huyệt cất giấu không gian nặng bao nhiêu? Không giống nha.

Hắn tự nhiên không biết Tử Nguyệt tiên môn có một loại thần thông chuyên môn tu luyện tiểu huyệt, có thể đem tiểu huyệt tu luyện thành như pháp khí bình thường, có thể co duỗi rộng phạm vi lớn, dung nạp vật lớn, chỉ bất quá cũng không phải tất cả môn nhân đều tu luyện mà thôi, giống như phong hoa trưởng lão vậy., Tu vi đã đến bình cảnh, tự nhiên sẽ có một lượng lớn thời gian tu luyện thần thông khiến các nàng cảm thấy hứng thú, tỷ như "Nội mị huyền công", còn có "Phi thiên giao hợp" cũng chính bởi vậy mới có thể chơi ác Vi Vân lúc trước đến mức dục tiên dục tử, chật vật không chịu nổi.

Bất quá, mặc dù huyệt nhỏ các nàng tu luyện thành cấp bậc pháp khí, có thể gặp được côn thịt cấp bậc pháp bảo Vi Vân này, vẫn kém rất nhiều, pháp khí làm sao có thể sánh bằng pháp bảo?

Nhất thời, phong hoa phát ra một tiếng gầm "A a", tiếng gầm này phát ra từ đáy lòng, thật sự là khó có thể chịu đựng được kích thích do trùng kích này tạo thành, chỉ riêng lần này đã khiến thân thể mềm mại của Phong Hoa run lên, hầu như đứng không vững!

"Hí..."

Vi Vân cũng cảm thấy vô cùng sảng khoái, va chạm lần này thì cũng thôi đi, nhưng trong Phong Hoa tiểu huyệt có quấn quýt cùng thịt quýt, làm cho người ta có một loại khoái cảm hít thở không thông, cũng may bây giờ Dương Cụ đại thành, nếu không chỉ cần lần này đã muốn bắn tinh rồi.

Phong hoa hít sâu một hơi, tán thưởng nói: "Vân Nhi, làm tốt lại đến!"

"Đại nương cũng rất lợi hại!" Vi Vân cảm thán từ đáy lòng.

Hai người ôm lấy nhau, phi thân lên, người còn ở giữa không trung, hạ thể đã bắt đầu chuyển động. Vi Vân ôm lấy phụ nữ tuyệt sắc trước người, cảm nhận được sự đè ép cùng ma sát của một đôi nhũ lớn ở trước ngực nàng, liều mạng đâm mạnh vào nhục côn, hung hăng vụt lên., Hắn không ngừng thúc giục đầu rùa vào chỗ sâu nhất trong huyệt mật bà ta. Tần suất nhanh chóng ra vào, kéo theo bờ môi đỏ mọng đầy phong hoa cũng lật ra, không ngừng có nước dâm từ bên trong chảy xuống, rơi vãi trên quảng trường. Thế nhưng phong hoa đã rơi vào thế bị động, chỉ có thể chịu đựng, không có sức phản kích., Bởi vì nàng cảm thấy thân thể Vi Vân đã hoàn toàn tràn ngập tiểu huyệt của nàng, hơn nữa vô cùng cứng rắn có lực, ở bên trong chuyển động, tần suất cao chấn động, làm tốt linh hồn nàng di động, toàn thân lỗ chân lông giãn ra, mị nhãn bốc lên, thở hồng hộc, chỉ có thể dùng đôi hốt hốt hoảng kẹp chặt lấy eo của Vi Vân, chỉ sợ không cẩn thận bị rớt xuống.

"Bộp bộp bộp..."

Theo tần suất cao của Vi Vân, hai người từ giữa không trung rơi xuống quảng trường, trên quảng trường cũng là một mảnh thịt rừng

trắng như tuyết, hai người từ từ hạ xuống giữa cặp mông núi, hai chân của Vi Vân mỗi người đều đứng trên đầu của một nữ môn nhân, lúc này mới dừng lại, đó là một trận gió xuân mạnh mẽ nhanh chóng xen vào, làm cho mái tóc bay lượn, thân thể mềm mại run rẩy, cho dù là ai cũng có thể nhìn ra, nàng đã thất bại.

"A..." Phong Hoa Kiều thở hồng hộc nói: "Nhanh, mau tới giúp ta... A a..."

Thấy vậy, các trưởng lão còn lại lập tức hành động.

Lật bóng phi thân tới, tách đôi chân ra đem cái mông béo dưới thân hướng tới mặt Vi Vân ngồi xuống, công kích phải cứu.

Vi Vân giật nảy mình, vội vàng vận sức đẩy lui phong hoa trước người, khiến cho tính khí hai người tách rời nhau tạo thành một làn sóng lớn, đều là do phong hoa cao trào ra, nhìn thấy mông béo đập xuống, Vi Vân vội vàng lách người tránh ra, chỉ cho thân cây nhục côn hạ thể nghênh đón bóng dáng, đánh thẳng xuống huyệt mật dưới cơ thể nàng!

"Phốc" một tiếng, hai người tính khí chặt chẽ, kín kẽ, cơ hồ không phân biệt lẫn nhau.

Vi Vân mới muốn dùng sức chăm chỉ, đã thấy các trưởng lão khác cũng phi thân lại đây, vội vàng tiếp chiêu, dùng miệng nghênh đón huyệt nhỏ của Bích Diệp, há mồm liếm qua khe thịt của nàng, mỗi tay một người, phân biệt đón lấy Vũ Ly và Vân Lộ, dùng ngón tay nhanh chóng móc lấy mật của các nàng, trộn lẫn huyệt mật của các nàng., Lại thấy quần áo tím và áo tím cũng bay tới, mắt thấy song quyền khó mà địch nổi bốn tay, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Vi Vân hạ thể dùng sức đẩy bóng bay ra ngoài, sau đó dùng nhục thân côn tiếp được thiết y, đầu hất lên, vẩy bay lá cây, dùng miệng đón lấy tử y, lúc này mới miễn cưỡng chống đỡ thế công liên hợp của thất đại trưởng lão!

Nhưng giờ phút này, phong hoa đã hồi phục lại tinh thần, từ trên không trung đáp xuống, đem huyệt thịt nhỏ tách ra, hướng đầu Vi Vân ngồi xuống!

"Không hổ là trưởng lão thủ tịch, nhanh như vậy đã khôi phục!"

Chúng nữ trên quảng trường ngửa đầu quan sát, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Vi Vân biết rõ người đến không có ý tốt, liền vội vàng hất bay áo, vẫn dùng gậy thịt để đón phong hoa. Khi hai người kết hợp với khí tính, truyền ra "Bốp bốp" một tiếng, lực đánh cường đại này khiến cả hai người đều run lên. Vi Vân gia tăng mã lực, với tần suất cực cao điên cuồng điều khiển phong hoa trước người, làm cho nàng bay lên, bởi vì hắn biết rõ, lập tức hình bóng hạ xuống...

Cửa lớn của sơn môn.

Dưới trời sao, mấy thiếu nữ áo tím canh giữ ở trước cửa, eo treo trường kiếm, thướt tha mềm mại, dáng vẻ hiên ngang, thỉnh thoảng tán gẫu vài câu, dưới núi là lửa đèn vạn nhà, dưới chân núi hình thành đối lập rõ ràng.

"Trưởng lão cũng đã ra tay rồi, cũng không biết Vân sư huynh có thể chống đỡ được hay không."

"Vân sư huynh dũng mãnh như vậy, các trưởng lão cũng siêu phàm thoát tục, đúng là có một cuộc ác chiến!"

"Hôm trước bị Vân sư huynh làm như vậy, đến bây giờ ta vẫn còn sưng đỏ, xem ra phải thoa chút thuốc mới được."

...

Mấy người đang trò chuyện, đột nhiên mấy bóng người từ dưới núi chạy vội lên, chính là vài tên đạo nhân thở hồng hộc, dáng vẻ chật vật không chịu nổi, có nam có nữ, đều là đeo pháp khí trường kiếm,

rối tinh rối mù, hoàn toàn không có khí chất siêu nhiên của người tu hành.

Mấy tên thủ vệ đệ tử vội vàng ngậm miệng không nói, liếc mắt nhìn lại.

Chỉ thấy một người trong đó tiến lên nói: "Chúng ta chính là sứ giả do tiên hiệp đồng minh phái tới, cầu kiến Ngu môn chủ, có đại sự muốn báo cho!"

Một thiếu nữ áo tím liếc mắt nhìn hắn, từ tốn nói: "Môn chủ không có ở đây."

"Có trưởng lão ở đây cũng được, chúng ta là người trong đồng minh hiệp hiệp nghĩa, là tới cầu viện, đồng minh tiên hiệp xảy ra đại sự, mong rằng Tử Nguyệt tiên môn ra tay..."

"Không rảnh!"

"Các ngươi, các ngươi..."

"Cút cho ta!"

"Mọi người đều là người trong chính đạo..."

"Bản môn đã phong bế núi, nếu không cút, chúng ta phải động thủ!" Một thiếu nữ áo tím trợn mắt nói.

"... Ai, chính đạo xong rồi!"

Đám người này thấy Tử Nguyệt tiên môn cự tuyệt ngoài ngàn dặm như vậy, mặt mũi xám như tro, thân hình cô đơn dưới núi.

Từ khi Đại Thiên Tăng Vương soán quyền với Thiên Cơ Tử Quân, từ khi Tử Nguyệt tiên môn rời khỏi tiên hiệp đồng minh tới nay, Tử Nguyệt tiên môn cũng đã phong bế núi, toàn bộ mọi người trong tông môn đều bài xích người của liên minh chính đạo, đặc biệt là những người trước kia của liên minh chính đạo, cho nên sắc mặt không hề

tốt chút nào. Vừa rồi những người này còn là người của tiên hiệp đồng minh, đã đối xử với bọn họ không tệ, nếu không đã sớm động thủ.

Sau khi bọn họ rời đi, mặt mũi mấy đệ tử thủ vệ đầy vẻ hiếu kỳ. Vừa rồi đám người này có nhìn thế nào cũng có tu vi Kim Đan, trên người còn có pháp khí. Theo lý mà nói thì bọn họ cũng biết cách phi hành. Tử Nguyệt tiên môn cũng không cấm ngoại nhân phi hành tới trước sơn môn, chỉ cần không bay thẳng vào đại môn tiến vào quảng trường, không tính là mạo phạm, điều này nói rõ bọn hắn ngay cả pháp lực phi hành cũng không đủ.

Trên quảng trường, vẫn là một mảnh thịt rừng, núi non biển mông.

Vi Vân đã cùng bảy vị trưởng lão Phong Hoa giao hảo hơn một canh giờ, Vi Vân đã xuất toàn lực, không chống đỡ được thế tấn công mãnh liệt của các nàng, bảy vị phụ lão trưởng lão cũng dùng hết thủ đoạn, lấy "Phi thiên giao hợp" ở bốn phía quảng trường cùng phía trên tung hoành ngang dọc, thay nhau tấn công Vi Vân, phát động thế công toàn phương vị bao trùm.

"Bốp" một tiếng, bắp thịt côn của Vi Vân trùng trùng với một cái huyệt nhỏ của Phong Hoa, sau đó dùng lực đẩy bay toàn bộ thân thể mềm mại của nàng, đùa giỡn lại hạ xuống, vẫn lấy gậy thịt đón đỡ, sau đó đánh bay nàng đi, sau đó là lá xanh lá... Cứ như vậy, từng người lại một lần nữa đánh bay các nàng đi, rốt cuộc các nàng cũng không chịu nổi nữa., Rốt cuộc Thất Diệu đại trận cũng bị phá, bởi vì trận pháp tán loạn, lập tức tan tác không chịu nổi, bảy vị trưởng lão phụ nữ trưởng lão đồng thời phát ra một tiếng kêu "A a", trước sau ngã xuống giữa rừng thịt trên quảng trường. Trong quá trình này, huyệt mật của các nàng không ngừng nhỏ xuống nước bẩn, rơi vào trên người chúng nữ bên dưới, hiện trường một mảnh dâm loạn!

"Ha ha... Còn có ai nữa?"

Vi Vân một mình độc lập, hăng hái đứng giữa vô số rừng thịt trắng như tuyết này.

Chúng nữ đều trong mắt tinh quang nhìn hắn, ngay cả bảy vị trưởng lão cũng bị thua, kể từ đó, ngoại trừ môn chủ Ngu Yên Vũ, toàn bộ Tử Nguyệt tiên môn đã không còn ai có thể chống lại Vi Vân.

Vi Vân giẫm lên nước lũ dinh dính trên mặt đất, từng bước một tiến đến trước mặt Tử Y trưởng lão. Lúc này thân thể mềm mại mặc tử y nửa nằm, mị nhãn như tơ, khắp nơi trên thân thể trần trụi trắng như tuyết dính đầy dâm thủy. Vi Vân ôm lấy đầu nàng rồi nhét cây nhục côn vào trong miệng ngọc của nàng.

"A... Ừ..." Đôi môi anh đào của Tử Y hơi nhếch lên, chiếc đầu rùa vừa tiến vào trong miệng ngọc, nhiều hơn nữa thì không được rồi.

Vi Vân ấn đầu nàng xuống, khẽ động đậy, chậm rãi rỉa cái miệng nhỏ nhắn của nàng ra, miệng nói: "A, thật sảng khoái, Thất Nương, cái miệng nhỏ của con thật ôn nhuận, đầu lưỡi trơn bóng...có thể liếm liếm đầu rùa của ta không?"

"A..." Áo tím mới dùng lưỡi liếm đầu rùa vài cái, thấy vẻ mặt say sưa của hắn liều mạng rung động, khiến nàng có chút không thoải mái, lập tức nhổ đầu rùa của hắn ra, cả giận nói: "Khốn kiếp, không ngờ lại đối xử với ta như vậy!"

"A, thật ngại quá, Thất nương, ta sai rồi, để ta làm tiếp đây."

"Không chơi nữa!"

"Vậy để ta làm phía sau ngươi, ta còn chưa từng chơi lỗ đít của ngươi đâu."

"Ngươi dám! A..."

Vừa dứt lời, Vi Vân đã tách đôi mông trắng như tuyết của nàng ra rồi đưa cây gậy thịt tiến thẳng vào trong cái bát của nàng, sau đó bắt đầu vụt lên.

"Thất nương, ngươi nói đúng, ta thật sự dám." Vi Vân đắc ý đùa giỡn với tử y Hậu Đình Hoa, một tay xoa xoa mông nàng, cặp mông trắng như tuyết phía trên khẽ run lên, phát ra những tiếng vang giòn giã.

Côn thịt của Vi Vân ra ra vào vào vào trong đó, mang theo Cúc Hoa của nàng cũng rụt lại, tựa như một đóa hoa tươi, vô cùng đẹp mắt.

Chung quanh, Phong Hoa cùng mấy vị trưởng lão lại đứng lên, bất quá xem biểu tình trên mặt các nàng, cũng đã chịu thua.

Vi Vân rút cây gậy thịt trong hoa cúc ra, đi tới trước mặt Phong Hoa, ôm lấy nàng, cắm cây gậy thịt vào trong huyệt mật của nàng, vừa liên tục vừa nói: "A, sướng quá...Đại nương, ta thật sự rất thích."

Phong Hoa cười ha ha, một bên đem quả trứng khổng lồ của mình đưa đến miệng hắn, một bên nói: "Đứa nhỏ ngốc, Tử Nguyệt tiên môn chúng ta có rất nhiều nữ nhân, ngươi sau này mỗi ngày dâm ngoạn cũng được, nếu không đủ, lại đi Âm Nguyệt hoàng thành chiêu mộ một ít, ngươi chơi đi."

"Không cần, đã quá nhiều rồi." Vi Vân phun ra một hàm răng trong miệng ra nói, hạ thể nhanh chóng co rút, làm cho thân thể mềm mại phong hoa run run, cành hoa run rẩy, mặt mũi tràn đầy vẻ hưởng thụ.

Xem như nàng đã lĩnh giáo công phu giường miêu tả của Vi Vân rồi, quả nhiên thần dũng, đã có thể thỏa mãn tất cả các nàng, từ nay về sau nàng không cần dựa vào cối kính để giải quyết dục vọng nữa, chỉ cần có Vi Vân là đủ rồi.

"Có thích liếm chân không?" Thân ảnh đem một cái lưỡi ngọc đưa tới.

"Thích, ta thích càm thích." Vi Vân mở miệng ngậm lấy ngón chân, nhẹ nhàng hút vào.

"Vậy bú sữa mẹ thì sao?" Bích Diệp nâng đôi cự nhũ đi tới bên cạnh Vi Vân.

"Ta cũng thích uống sữa." Vi Vân đi uống sữa lớn lá xanh.

Vũ Ly, Vân Lộ, Muốn Y...Đợi nhao nhao vây quanh cái lưỡi thơm ngào ngạt, ngực to, mông phúng, chân ngọc, huyệt nhỏ và hoa cúc, đến lúc này, trao đổi chơi đùa với Vi Vân ở Tử Nguyệt tiên môn đã chuyển thành chủ động, hoàn toàn nắm giữ quyền chủ động giao hoan, trở thành chủ nhân, chúng nữ đều bắt đầu vây quanh hắn.

Điều này làm cho Vi Vân cực kỳ có cảm giác thành tựu, hết lần này tới lần khác chơi đùa với những tuyệt sắc mỹ nhân này, cứ leo lên là một lần lại một lần là dục vọng đỉnh phong, toàn bộ Tử Nguyệt tiên môn đều bị bao phủ trong một mảnh ửng đỏ, ám muội, dâm muội, danh xứng với thực là xuân sắc vô biên.

Lại có một phụ nữ trưởng lão đứng trước người tiết ra, Vi Vân cuối cùng cũng bắn ra một cỗ tinh khí nồng đậm, lấm ta lấm tấm rơi ở trên người chúng nữ.

Hắn thỏa mãn thở ra một hơi, thầm nghĩ trong lòng: "Với năng lực hiện tại của ta, hẳn là có thể tiến vào tầng thứ chín của mẫu thân đúng không?"

179

Chương 17 cứu viện cho tăng vương.

Sơn môn Đào Hoa Giáo.

Bốn tháng, chính là khoảng thời gian sơn hoa nở rộ, trên núi Đào Hoa sơn một mảnh màu sắc diễm lệ, khắp nơi tràn ngập hương thơm hoa đào, toàn bộ trang phục đầu núi, như bao trùm một tầng rặng mây đỏ, mỹ lệ mê người, rực rỡ muôn màu. Trong rừng đào ngoài rừng, có rất nhiều nữ đệ tử Đào Hoa mặc áo phấn, có người ngồi dưới tàng cây, có người múa kiếm, hòa làm một thể với rừng đào trong rừng đào.

Thủy Hồng Dao mặc một thân váy đỏ, lắc lư đu đưa dưới một gốc cây đào cực lớn, khóe miệng cong lên thành vòng cung, trên mặt lộ ra nụ cười mỉm, không biết đang suy nghĩ gì.

Âm thanh vụn vặt vang lên, trưởng lão Lạc Tiên mặc váy trắng, quần áo phất phơ đang giẫm lên cành khô đi tới, nói: "Giáo chủ, vừa rồi có mấy người tới Đồng Minh Tiên hiệp..."

"Không hứng thú." Thủy Hồng Dao trực tiếp ngắt lời nàng: "Lập tức đuổi ra ngoài, cắt đầu lưỡi, ném đi như động thủ, chém tứ chi, ném ra."

"Hiểu rồi." Lạc Tiên gật đầu.

Thủy Hồng Dao lại nói: "Vân Nhi bên kia thế nào rồi?"

Lạc Tiên nói: "Vân hộ pháp vẫn trong Tử Nguyệt tiên môn, trong thời gian này Tử Nguyệt tiên môn có vẻ dâm loạn, không biết Vân hộ pháp đang tu luyện thần thông gì."

Thủy Hồng Dao cười nói: "Con người hắn không thích gì khác, chỉ thích nữ nhân, rất dễ thỏa mãn."

Lạc Tiên nói: "Bây giờ bản giáo đã có năm vạn giáo chúng, tất cả đều là nữ tử xinh đẹp, trải qua thời gian huấn luyện ngắn ngủi đã rất phục tùng, sẵn sàng hiến thân cho bản giáo."

"Rất tốt."

Thủy Hồng Dao giương mắt nhìn lên bầu trời phía bắc, thản nhiên nói: "Chuẩn bị tấn công Thái Huyền tiên môn."

"Được."

Lạc Tiên xoay người rời khỏi.

...

Tử Nguyệt tiên môn, trong lầu các.

Từng tiếng gầm rú liên tiếp vang lên, hơn mười thiếu nữ áo tím vây quanh một thiếu niên, trên giường dài chơi dâm loạn, thỉnh thoảng tiết xuống một cỗ dâm thủy, khiến cho cả lầu xuân sáng rực, che lấp không được.

Vi Vân nằm nửa ngồi trên giường dài, giữa hông là một đệ tử nội môn đang không ngừng lắc lư cặp mông béo, đùa giỡn với nhục côn của hắn. Thiếu nữ xung quanh lập tức líu lưỡi, duỗi chân ra, dùng đủ loại phương pháp kích thích toàn thân hắn từ trên xuống dưới, Vi Vân híp mắt hưởng thụ.

Trong khoảng thời gian này, mỗi ngày hắn đều dâm loạn cùng môn nhân Tử Nguyệt tiên môn, bởi vì Dương cụ đại thành, đã thành thạo điêu luyện, cho nên không bất luận các nàng dùng thủ đoạn gì, đều có thể dùng từng chiêu chống đỡ, có thể nói là ai đến cũng không cự tuyệt. Bảy vị trưởng lão thấy vậy, cũng không còn chỉnh đốn hắn nữa, chỉ là thỉnh thoảng tìm cơ hội truyền thụ cho hắn một ít thần thông tuyệt học của môn phái Tử Nguyệt tiên môn, bồi tiếp hắn tu luyện, đấu pháp, rèn luyện tu vi cùng pháp lực.

Nhưng có phần tiếc nuối ở chỗ, trong khoảng thời gian này Ngu Yên Vũ một mực không về, nói là đi Phù Vân các, cũng không biết lúc nào trở về, Vi Vân còn mong chờ tiến vào tầng thứ chín của nàng.

Bỗng nhiên, tiếng bước chân truyền đến.

Ngu Phi Tuyết dọc theo thang gỗ đi lên lầu các, đan phượng đảo mắt qua, ánh mắt rơi vào trên thân Vi Vân trần truồng, đi tới, vươn chân ngọc đá một cước vào bên hông hắn.

"Ai ui..." Vi Vân đau quá mở mắt, nhìn về phía Ngu Phi Tuyết: "Tỷ, tỷ làm gì vậy?"

Ngu Phi Tuyết khoát tay áo, để cho nội môn đệ tử ngồi trên người hắn xuống, sau đó nhẹ nhàng đùa nghịch cái xiên thịt ướt át kia, trong miệng nói: "Đi Phù Vân Các, ngươi không đi hay chứ? Không phải ngươi nói muốn tìm nương thân sao? Ta cũng muốn đi tìm Phỉ Nhi chơi, ngươi không đi, ta đi một mình vậy."

"Ta đi, ta đương nhiên đi!" Vi Vân nghe vậy mừng rỡ: "Bây giờ xuất phát sao?"

Ngu Phi Tuyết hỏi ngược lại: "Bằng không thì sao?"

"Vậy trước tiên ngươi giúp ta bắn ra. Xin nhờ."

"Vậy ngươi đừng cố chấp, đừng cố ý hại ta, nếu không sau này ta cũng không giúp ngươi." Ngu Phi Tuyết vô cùng rõ ràng năng lực vật lộn của Vi Vân lúc này.

"Không, không biết." Vi Vân vội nói.

Ngu Phi Tuyết vươn hai bàn tay ngọc ngà, nhẹ nhàng vuốt ve thân thể Vi Vân, đám môn nhân mỹ nữ xung quanh cũng không dám nhúng tay vào, đứng ở một bên quan sát, có môn nhân thấy thủ pháp của nàng tuy rằng thành thạo, nhưng chỉ giới hạn ở việc lấy tay làm, xa xa không thể để Vi Vân bắn ra, liền nhắc nhở: "Phi Tuyết sư tỷ,

muốn dùng miệng, dùng bộ ngực, dùng vớ, dùng chung một chỗ mới được."

"Muốn ngươi dạy?" Ngu Phi Tuyết nhìn nàng một cái.

Chúng nữ lập tức che miệng, trừng to mắt nhìn.

Ngu Phi Tuyết liền nửa ngồi xổm xuống, vừa dùng bao tay như ngọc làm cho Vi Vân miếng thịt Côn, lại vươn ra một đầu lưỡi thơm ngọt, nhẹ nhàng liếm liếm đầu rùa của hắn, liếm một lát, lại cởi áo ngực thả ra nhũ ngọc đầy đặn của mình, dùng rãnh sữa kẹp lấy nhục côn, kẹp chặt trên dưới, quả nhiên bị Vi Vân kẹp đến vẻ mặt say mê, nhưng cách bắn tinh còn có chút khoảng cách, nàng liền ngồi ở một bên, vươn ra các ngón tay, dùng lòng bàn chân kẹp lấy đầu rùa, nhẹ nhàng đùa giỡn.

Chơi một lúc, Vi Vân cảm thấy đau thắt lưng, chủ động hoạt động vài cái, sau đó chúng nữ chỉ thấy nhục côn của hắn tăng vọt lên khoảng ba thước, từ chỗ tiểu nhãn bắn ra từng luồng nồng đậm, có cái rơi vào trên bàn chân ngọc của Ngu Phi Tuyết, có cái rơi vào trên mặt nàng, trên thân, sau khi bắn xong, cái thân côn thịt này mới từ từ rút ngắn lại, thu nhỏ lại, giống như trước đây chỉ dài có một thước.

"Mỗi lần đều bắn nhiều như vậy."

Ngu Phi Tuyết dùng tay vỗ nhẹ nhục côn của hắn một cái, lúc này thân côn của Vi Vân đang từ từ mềm đi.

"A ha ha... Thật ngại quá."

Hai tỷ đệ từ trên giường đứng dậy, dọn dẹp xong chất nhầy trên người, lại ăn mặc chỉnh tề, sau đó cùng nhau đi xuống lầu các.

Lúc đi đến cửa lớn của sơn môn, Ngu Phi Tuyết hỏi: "Đệ, vật phẩm của đệ đã chuẩn bị đầy đủ chưa? Đừng hạ xuống pháp khí gì đó."

Vi Vân nói: "Yên tâm, đồ vật của ta cho tới bây giờ đều đặt trong tay áo càn khôn, tỷ như phù chú, phù tiền, đan dược các loại."

"Ồ..." Ngu Phi Tuyết chớp chớp mắt, lại hỏi: "Để ta xem ngươi đã mang theo đan dược gì chưa?"

"Gần đây luyện chế không ít đan dược dự bị, khôi phục pháp lực, chữa thương, mọi thứ đều đầy đủ." Vi Vân từ trong tay áo càn khôn lấy ra mười cái chai lọ bằng ngọc, bên trong đều là đan dược chính hắn luyện chế ra.

Ngu Phi Tuyết tiện tay lấy mấy bình chai lọ này, đặt vào trong vòng tay trữ vật của mình, vừa nói: "Ai nha, nhiều bình như vậy để trên người mệt nha, để cho ta giúp ngươi đi."

Vi Vân nhất thời há hốc mồm: "Tỷ, tốt xấu gì tỷ cũng để lại cho muội một bình a?" Hắn quá không hiểu Ngu Phi Tuyết, đồ vật rơi vào trong tay nàng làm sao có thể trở về được.

Ngu Phi Tuyết tế Minh Nguyệt Phi Hoàn lên, rơi xuống dưới chân, miệng nói: "Cũng không phải là không cho ngươi, lúc cần dùng tìm ta là được."

Đang khi nói chuyện, người đã giẫm lên trăng sáng phá không bay đi.

Vi Vân cũng tế ra Quang Tủy Kiếm đi theo.

Từ khi mất đi Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, trên người Vi Vân ngoại trừ bỏ không có chữ Kim thư ra thì chỉ còn có một kiện pháp bảo là Quang Tủy Kiếm, tốc độ của thanh kiếm này đứng hàng thứ nhất trong đám phi kiếm, nhưng lực sát thương có hạn, so với Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm thì chênh lệch không phải một chút nào, hơn nữa Vi Vân đến nay cũng chưa từng tu luyện kiếm đạo, không thể phát huy được uy lực của phi kiếm, đương nhiên, thanh kiếm này dùng để phi hành lại không khác nhau mấy.

Tốc độ hai người đều phi thường nhanh, dọc theo đường đi xem mây cuốn mây thoải mái, sơn hoa dơ bẩn, không đến nửa ngày đã tiến vào Vân Châu địa giới, hướng Phù Vân các rơi xuống.

Trọng Xuân Phù Vân các một mảnh sinh cơ bừng bừng, Vân Hồ cá ở dưới nước vui sướng hoan du, lại không nhìn thấy mấy đệ tử Phù Vân các, chỉ có một ít thủ môn đệ tử, khuôn mặt nghiêm túc.

Đệ tử Phù Vân Các đều nhận ra Vi Vân cùng Ngu Phi Tuyết. Hai người tiến vào lầu các, cũng không ngăn cản, chỉ gật đầu ra hiệu.

Sau khi vào đại sảnh lầu các, chỉ thấy bốn người Ngu Yên Vũ, Lạc Khinh Trần, Bạch Miểu cùng với Diệu Y Phật Mẫu đang ngồi vây quanh một chỗ, thương lượng chuyện gì đó. Bốn người này đều là mỹ nhân tuyệt sắc của Tu Chân giới, đều có chỗ động lòng người, tuy ngồi chung một chỗ nhưng khó phân cao thấp, chỉ khiến người ta cảm thấy trước mắt sáng ngời, vong trần thoát tục, không còn cảm giác ở nhân gian nữa.

Ngoại trừ bốn người các nàng ra, bên cạnh còn có Liễu Phỉ Nhi, Diệp Trầm Ngư, Thanh Linh, Thanh La, Thất Dạ và đám người Thiếu Trạch.

Hai người Vi Vân và Ngu Phi Tuyết tiến vào đại sảnh, gặp qua mọi người, Vi Vân lại hỏi Diệu Y Phật Mẫu: "Bái kiến Phật Mẫu."

Diệu Y Phật Mẫu gật đầu, mỉm cười nói: "Vi Vân tiểu hữu, đã lâu không gặp."

Hai người tới đứng bên cạnh Liễu Phỉ Nhi và Diệp Trầm Ngư, mấy vị bằng hữu cũ của các tiểu phân đội tiên hiệp nháy mắt ra hiệu, bắt chuyện với nhau.

Lúc này, Lạc Khinh Trần nói: "Không muốn sau khi chúng ta rời khỏi tiên hiệp đồng minh đã xảy ra chuyện như vậy, thật khiến người ta tiếc nuối. Chẳng hay ý của Phật mẫu là?"

"Thiện tai!" Diệu Y Phật Mẫu thở dài: "Đều xuất lực vì chính đạo, mong các vị đạo hữu ra tay tương trợ, không niệm tình tăng nhân niệm phật thể, cứu tăng vương ra ngoài."

Lúc này, Diệp Trầm Ngư truyền âm cho Vi Vân, nói: "Trong khoảng thời gian này, tiên hiệp đồng minh và Thiên Long thần giáo đánh nhau liên tục thất bại, ngay cả Đại Thiên Tăng Vương cũng bị bắt. Hôm nay Thiên Cơ Tử đang hiệu triệu chính đạo quần hùng toàn diện khởi công, mà Diệu Y Phật Mẫu cũng tới đây cầu viện, hy vọng chúng ta ra tay giúp đỡ."

Vi Vân trong lòng khẽ động, không muốn một thời gian ngắn không ra khỏi cửa đã phát sinh chuyện lớn bậc này.

Chỉ là thoáng nghĩ lại, lại cảm thấy có chút không đúng, nếu Ma giáo bắt được Đại Thiên Tăng vương, theo lý thuyết hẳn phải lập tức giết chết mới đúng, sao lại lưu lại tính mạng, để người tới cứu? Hơn phân nửa là có âm mưu.

Vi Vân đang muốn mở miệng nhắc nhở, liền ngậm miệng không nói, hắn rất rõ ràng, những gì hắn có thể nghĩ đến, đám người Ngu Yên Vũ cùng Lạc Khinh Trần tất nhiên cũng có thể nghĩ đến, căn bản không cần hắn lo lắng.

Ngu Yên Vũ mở miệng nói: "Tăng Vương bị bắt, chúng ta cũng cảm thấy vô cùng tiếc nuối, giống như lúc trước trơ mắt nhìn thấy Dược tiền bối bị giết, tất cả đều lực bất tòng tâm như vậy."

Diệu Y Phật biết nàng bị Minh chủ đoạt mất, canh cánh trong lòng, trong lòng bất mãn, không muốn ra tay, cười khổ một tiếng, nói ra: "Ngu môn chủ, bây giờ Ma giáo đã thế lớn, Thiên Vận Bát Tiên còn lại ba người. Nếu ngay cả Tăng Vương cũng vẫn lạc, vậy cũng chỉ còn Thiên Cơ Tử đạo hữu và Ngu Nhược Tiên đạo hữu. Mặc dù chúng ta cũng là cường giả Độ Kiếp, nhưng so với Thiên Vận Bát Tiên, chung quy vẫn kém hơn một chút. Từ bỏ tăng vương là tổn thất cực lớn, khi đó Ma giáo xâm lấn, như thế nào mới tốt..."

Bạch Hỗn lạnh lùng nói: "Sớm biết hôm nay cần gì phải tranh đoạt Minh chủ, làm người khác khinh thường!" Nàng xưa nay luôn thẳng thắn, ghét ác như cừu, nghĩ gì thì nói cái đó.

Diệu Y Phật Mẫu thở dài, tay nắm tràng hạt, yên lặng không nói gì.

Đối với chuyện giữa Đại thiên Tăng vương và Thiên Cơ Tử soán vị, bọn họ quả thực đuối lý. Hôm nay tiên hiệp đồng minh thất bại trong tranh đấu với Thiên Long thần giáo, cũng không trách Tử Nguyệt tiên môn và Phù Vân các ngồi nhìn mặc kệ.

Đến cùng cứu không được, cuối cùng quyết định cuối cùng của chuyện này vẫn phải xem ý tứ của Ngu Yên Vũ.

Một lúc lâu sau, Ngu Yên Vũ vẫn thong dong nói: "Tăng Vương tiền bối công đức vô lượng, nếu như lần này gặp nạn, chúng ta không thể ngồi yên mặc kệ."

Diệu Y Phật Mẫu vui mừng quá đỗi, chắp tay trước ngực nói: "Ngu Môn chủ từ bi!"

"Việc này không nên chậm trễ, chúng ta chuẩn bị một chút, kiểm kê nhân thủ, bên này xuất phát đi." Ngu Yên Vũ nói xong liền đứng lên.

Nói cho cùng, Đại Thiên Tăng vương chết sống, thật ra Ngu Yên Vũ cũng không để ý, mấu chốt là ở chỗ Diệu Y Phật Mẫu ra mặt thỉnh cầu, giao tình giữa mọi người ở đây, nàng đương nhiên không thể làm quá tuyệt, chút mặt mũi ấy thì vẫn phải cho.

Lập tức, mọi người xác định tốt nhân thủ, chuẩn bị tốt phù văn, phù chú, đan dược, pháp khí, pháp bảo, đồng loạt đi ra đại môn Phù Vân các.

Lần này đi cứu viện Đại thiên tăng vương, có thể nói là cao thủ đều ra hết, có hai đại cường giả Độ Kiếp như Ngu Yên Vũ và Diệu Y Phật Mẫu, Lạc Khinh Trần, Bạch Tuyền, Diệp Trầm Ngư, ba vị cường giả Pháp Tướng viên mãn, Vi Vân, Ngu Phi Tuyết, Liễu Phi Tuyết, Thanh

Linh, Thanh La, Thiếu Trạch đều là cường giả Pháp Tướng, trong đó Vi Vân còn là cường giả Pháp Tướng trung kỳ khác, thực lực chân chính so với Pháp Tướng viên mãn còn hơn.

Nói chung mười hai người này là một luồng lực lượng cường đại.

Tuy không thể chính diện đối đầu với Ma giáo, nhưng xông vào cứu người hẳn là không thành vấn đề. Trừ phi tam đại giáo chủ Ma giáo thời khắc đều bế quan, nếu không nhất định có cơ hội.

Mọi người ra khỏi Phù Vân Các, phi thân lên, bay tới nơi ở của đồng minh tiên hiệp ở biên thùy Vân Châu. Tốc độ mọi người đều rất nhanh, không đến một canh giờ đã xuất hiện ở phía trên lãnh địa Tiên hiệp đồng minh.

Vi Vân nhìn qua vài lần, chỉ thấy phía dưới là sườn núi lớn, là từng mảnh kiến trúc, đình đài lầu các chằng chịt, đại điện lầu các san sát nối tiếp nhau, quần thể kiến trúc nơi này hoàn toàn vượt xa một tông môn trung đẳng, không thể tưởng được Tiên hiệp đồng minh có thể trong thời gian ngắn ngủi mấy tháng xây dựng ra trụ sở như thế, có thể nói là quỷ phủ thần công, một lượng lớn bút.

Giờ phút này chính là chạng vạng tối, ráng chiều như lửa, chiếu rọi giữa sơn thủy, tựa như một bức tranh tuyệt mỹ.

Rất nhiều môn nhân chính đạo của các đại tông môn tiên hiệp đồng minh đều đang ở trong lầu các tương ứng mình, có người luyện kiếm trước cửa, có người tĩnh tọa dưới tàng cây, có tụ tập luận đạo huyền diệu, còn có người tạo thành hàng ngũ, cầm pháp khí, đang bàn xem tấn công Ma giáo như thế nào.

Diệu Y Phật Mẫu dẫn mọi người hạ xuống trên quảng trường. Nơi này đã tụ tập không ít tông chủ tông môn trung đẳng, có Nhiếp Sâm La, Lâm Nho, Huyền Âm đạo nhân của Hạo Khí sơn trang, Huyền Âm giáo., Thiếu Dương đạo nhân của Diệu Nhật sơn trang, nghe Tuyết tiên tử của Tuyết lâu, Thiếu Hoa chân nhân của Bảo Hoa tông, mỗi người đều có tu vi pháp tướng, thực lực không tầm thường, thậm chí

còn có pháp bảo truyền thừa của tông môn, từ trên người bọn họ mơ hồ lộ ra bảo quang là có thể nhìn ra.

Đương nhiên, người cầm đầu đương nhiên là tông chủ Quan Diệu tông Thiên Cơ Tử. Từ trận chiến chính diện với Thiên Long thần giáo, sau khi Đại Thiên Tăng Vương trúng quỷ kế của quân địch bị bắt, Thiên Cơ Tử nghiễm nhiên trở thành minh chủ của liên minh tiên hiệp, hắn cũng tự cho mình là đệ nhất nhân chính đạo bắt đầu ra lệnh.

"Phó Minh chủ, mọi người đều đến rồi." Diệu Y Phật Mẫu chắp tay trước ngực nói.

Thiên Cơ Tử vừa thấy đám người Ngu Yên Vũ và Lạc Khinh Trần tới, lập tức vui mừng khôn xiết, dẫn mọi người tiến tới, nói: "Vất vả cho Phật mẫu rồi, chư vị đạo hữu tới rất đúng lúc, lần này tăng vương bị bắt, cho dù chúng ta liều chết cũng phải cứu hắn ra, nếu không tiên hiệp đồng minh chúng ta như rắn mất đầu, sao có thể chống lại Ma giáo? Ngu môn chủ gần đây vẫn khỏe chứ?" Lại đặc biệt chào hỏi Ngu Yên Vũ.

"Nhờ phúc." Ngu Yên Vũ không lạnh không nhạt trả lời một câu.

"Tới thì tốt, tới là tốt rồi, chuyện lần trước là bần đạo không đúng, bần đạo xin lỗi các vị." Thiên Cơ Tử không tức giận, gương mặt cười tủm tỉm, không biết có chuyện gì vui vẻ, trong lúc nhất thời hào phóng như vậy, hoàn toàn bỏ qua lời châm chọc mỉa mai của đám người Bạch Miểu và Lạc Khinh Trần.

Thiên Cơ Tử nói: "Chuyện là như vầy. Nửa tháng trước, bản minh đại chiến một trận với ma giáo, không ngờ trúng quỷ kế của đối phương. Minh chủ bị bắt tại trận, bản minh thương vong vô cùng nghiêm trọng, chết hơn một ngàn đạo hữu, số người bị thương nhiều vô số, người của các đại tông môn rời khỏi Vân Châu., Có tông môn cảm thấy đã vô vọng thủ thắng, thậm chí còn lui khỏi đồng minh, cũng may hai người bần đạo và Phật mẫu, liên hợp cùng với chư vị tông chủ, lúc này mới miễn cưỡng ổn định lại thế cục, tình hình trước

mắt coi như khá tốt! Chỉ là minh chủ bị bắt, sao cũng phải cứu ra, có mấy vị đạo hữu đến đây trợ trận, điều này sẽ rất nắm chắc."

Vi Vân từ phía sau Ngu Yên Vũ đi ra, tiến lên một bước, hỏi: "Xin hỏi tiền bối, nếu Ma giáo bắt được tăng vương, vì sao không trực tiếp giết chết hắn, lại cho chúng ta cơ hội cứu người? Trong này có lừa dối không?"

Thiên Cơ Tử nói: "Vị tiểu hữu này hỏi hay lắm, ngươi có điều không biết."

Hắn vuốt vuốt chòm râu bạc trắng, nói: "Là như vầy, Ma giáo định dùng tính mạng của tăng vương uy hiếp, bắt chúng ta giao ra ít nhất mười món pháp bảo, dùng pháp bảo để đổi lấy tính mạng của tăng vương, chỉ là pháp bảo của các đại tông môn đều là đồ vật trấn tông từ Thượng Cổ truyền thừa của tông môn, há có thể tiện nghi tặng cho Ma giáo như vậy? Vậy chẳng phải là đặt gánh nặng cho đạo của bọn họ, mắc bẫy của bọn họ? Đó là tuyệt đối không thể có chuyện đó!"

"Thì ra là thế!" Mọi người lập tức bừng tỉnh.

Bạch Miểu lạnh lùng nói: "Ma giáo thật sự là lòng muông dạ thú, cho dù có cho bọn hắn pháp bảo, bọn hắn cũng sẽ không thả người, hơn nữa kể từ đó, thực lực bên ta sẽ giảm nhiều, thực lực Ma giáo tăng lên, như thế nào?"

"Bạch Miểu đạo hữu nói rất đúng, đúng vậy!" Thiên Cơ Tử thở dài: "Cho nên kế hoạch tấn công Thiên Long thần giáo cứu người."

Diệu Y Phật Mẫu nói: "Đạo hữu từ bi, mọi người đã đến đông đủ, xin đạo hữu ra lệnh."

"Đã như vậy, bần đạo từ chối thì bất kính. Hành động cứu viện tăng vương lần này do bần đạo dẫn đầu, suất lĩnh mọi người tiến về ma giáo xông vào đầm rồng hang hổ!" Thiên Cơ Tử ngẩng đầu nói.

Khuôn mặt mọi người lúc này nghiêm túc, chờ đợi hắn an bài.

Thiên Cơ Tử vung tay áo, trầm giọng nói: "Thiên Long Thần giáo có rất nhiều ma đầu, còn bố trí đại trận, cạm bẫy tầng tầng lớp lớp, nhưng không sao, bần đạo đã âm thầm thăm dò, biết bọn chúng bố trí cạm bẫy, hơn nữa đã biết được ảo diệu của trận pháp của bọn chúng, chính là Cửu Cung Bát Quái trận, trong ngoài hai tầng, bây giờ ta sẽ dùng phương pháp ra vào trận pháp, và bố trí cạm bẫy cho chư vị."

Nói xong, y lấy từ trên người ra một đống lớn ngọc giản, phân phát cho mọi người.

Mọi người tiếp nhận ngọc giản, xem xét tin tức bên trong một phen, sau đó thu vào.

Thiên Cơ Tử tiếp tục nói: "Chúng ta chia thành ba tổ, một tổ do bần đạo suất lĩnh, phụ trách hấp dẫn lực chú ý của bọn họ, dẫn dụ địch nhân rời đi. Một tổ nhiệm vụ này có chút nguy hiểm, do bần đạo gánh chịu, không sao cả, mọi người không cần lo lắng, một tổ do môn chủ suất lĩnh, phụ trách cứu viện tăng vương, còn có một tổ Phật Mẫu thống lĩnh, sau khi đám người Ngu môn chủ cứu viện ra ngoài, phụ trách dẫn đám người Ngu môn chủ đi theo đám người."

Phương án phân tổ này coi như hợp lý, tất cả mọi người đều không dị nghị.

Thiên Cơ Tử lại nói: "Ta đã tính ra vị trí mà Tăng Vương bị nhốt, là lao tù huyền thiết dưới đất của Thiên Long thần giáo, bên trong có tầng tầng trận pháp, cũng may ta đã tính được phương pháp phá giải những trận pháp này, Ngu Môn chủ dựa theo phương pháp này có thể ra vào."

Ngu Yên Vũ tiếp nhận ngọc giản hắn đưa tới, nhìn lướt qua, nói: "Xem ra tiền bối chuẩn bị hết thảy mọi thứ rồi?"

Thiên Cơ Tử cười ha hả nói: "Đương nhiên phải chuẩn bị chu toàn."

Ngu Yên Vũ thầm nghĩ trong lòng: "Lão già này toán quẻ thuật thật sự rất tuyệt, nhìn trận pháp của Quan Diệu tông cũng là thiên hạ vô song..."

Các phương diện Thiên Cơ Tử đều an bài thỏa đáng, còn biểu hiện hết sức phối hợp, tuy trong lòng cô có chút nghi hoặc và kỳ quái, nhưng trong lúc nhất thời không tìm ra vấn đề.

Thiên Cơ Tử nói: "Hôm nay là thời cơ tốt nhất, một khi bỏ qua sẽ muộn mất. Bởi vì bần đạo tính được, rượu của tam đại giáo chủ Ma giáo vừa vặn không ở Thiên Long thần giáo, nếu không chúng ta tuyệt đối không có cơ hội!"

"Vậy là tốt rồi."

Mọi người lúc này mới thoáng yên tâm.

Nếu như tam đại giáo chủ Ma giáo đều ở đây, khi đó đừng nói cứu người, có toàn thân trở ra hay không cũng là một vấn đề.

Tất nhiên là Vi Vân đi theo Ngu Yên Vũ, trừ Diệu Y Phật Mẫu ra thì có tổng cộng mười một người tham gia. Một tổ Diệu Y Phật Mẫu tương đối dễ dàng, chỉ dẫn theo một ít tông chủ tông môn bình thường, phần lớn chỉ có tu vi Pháp Tướng sơ kỳ, còn lại chỉ là tu vi Nguyên Anh., Cũng có hơn mười người, một tổ Thiên Cơ Tử chịu áp lực rất lớn, dẫn đầu là các tông chủ của các tông như Lâm Nho, Nhiếp Sâm La, mỗi tông môn đều là cường giả pháp tướng viên mãn, thậm chí có người có pháp bảo, cũng có hơn mười người, thực lực mạnh nhất.

Lập tức, ba nhóm người tập hợp xong, bắt đầu hành động.

cạm bẫy thật sự là cạm bẫy chân chính ở chương 1717 chính.

Màn đêm buông xuống, trăng sáng sao thưa.

Hơn ba mươi người mỗi người tế pháp khí, pháp bảo, hóa thành từng đạo lưu quang, đủ mọi màu sắc lướt qua bầu trời đêm, đồng loạt bay về phía sơn môn Thiên Long thần giáo.

Trăm dặm đường rất nhanh đã lướt qua, sơn môn Thiên Long thần giáo đã ở xa xa trong tầm mắt.

"Chia nhau ra hành động!" Thiên Cơ Tử truyền âm cho mọi người.

Lúc này, hơn ba mươi người chia làm ba đợt, đợt đầu tiên lấy Thiên Cơ Tử cầm đầu, dẫn đầu xông vào Thiên Long thần giáo, hấp dẫn sự chú ý của địch nhân. Đợt thứ hai lấy Ngu Yên Vũ cầm đầu, theo sát phía sau, thừa cơ tiến vào, đợt thứ ba lấy Diệu Y Phật Mẫu cầm đầu, nấp trong bóng tối, tùy thời tiếp ứng và trợ giúp.

"Theo sát ta." Ngu Yên Vũ truyền âm nói.

"Yên tâm đi, mẹ!" Vi Vân trả lời một câu, rồi chăm chú theo sau nàng, bên cạnh hắn là Ngu Phi Tuyết.

Ngu Yên Vũ dẫn đầu xông vào sơn môn Thiên Long thần giáo. Hai người Lạc Khinh Trần và Bạch Miểu chia ra đứng hai bên nàng. Liễu Phỉ Nhi ở sau lưng Lạc Khinh Trần, Diệp Trầm Ngư ở sau lưng Bạch Miểu, Thanh Linh, Thanh La, Thất Dạ, Thiếu Trạch bốn người thực lực yếu nhất, đứng ở sau cùng.

"Đám chính đạo hèn mọn kia đã vào đánh lén, các huynh đệ, mẹ nó!"

"Giết, diệt đám Ngụy quân tử này!"

Nhân mã do Thiên Cơ Tử thống lĩnh xông thẳng vào, yêu nhân Thiên Long thần giáo lập tức bị kinh động, đây cũng là do đám người Thiên Cơ Tử cố tình làm, hấp dẫn tất cả sự chú ý của yêu nhân Ma giáo. Trong lúc nhất thời, đám người Thiên Cơ Tử đại chiến với đám yêu nhân Ma giáo đóng quân ở Thiên Long thần giáo, khó phân thắng bại, ánh lửa bắn ra bốn phía trên bầu trời đêm, lôi xà múa lượn, tiếng đao kiếm giao nhau không ngừng truyền đến.

Ngu Yên Vũ không biết lúc này trong Thiên Long thần giáo ẩn giấu bao nhiêu cường giả Độ Kiếp và Pháp Tướng, tuy Thiên Cơ Tử đã tính toán qua, giáo chủ tam đại Ma giáo đều không có mặt, nhưng ngay cả như vậy, Ma giáo vẫn có đông đảo cường giả, không thể coi thường.

Ngu Yên Vũ dựa theo lộ tuyến chỉ dẫn của Thiên Cơ Tử, xác định phương hướng, nói: "Trước mắt phải quẹo, tiến vào địa cung, mọi người cẩn thận, như gặp cường địch, chớ ham chiến." Nói xong, nàng dẫn đầu phóng vào địa cung, nhốt đại thiên tăng vương vào trong lồng giam huyền thiết.

"Đã rõ!"

"Yên tâm đi."

Mọi người nhao nhao theo sát phía sau.

Dọc đường, dựa theo phương pháp mà Thiên Cơ Tử đưa cho, phá vỡ rất nhiều trận pháp, tiến hành cực kỳ thuận lợi. Quả nhiên không thấy mấy cường giả, đều là yêu ma từ Nguyên Anh trở xuống, với thực lực của đám người Ngu Yên Vũ tự nhiên không đáng nhắc tới, tiện tay đã diệt vong.

Mọi người hành động cực nhanh, quyết không trì hoãn. Không bao lâu, mười một người đã rơi vào trong địa cung Thiên Long thần giáo, liền thấy chỗ sâu nhất trong địa cung, vị trí chính giữa quả nhiên có một cái lồng sắt lớn, một lão tăng đầu trọc mặc cà sa màu vàng óng đang ngồi xếp bằng bên trong, trên người trói từng sợi xiềng xích

huyền thiết., Ngân quang lóng lánh, tứ chi có xích sắt xuyên thủng qua, máu me đầm đìa, trên những xích sắt này đều có ánh sáng phù chú lập loè, hình thành từng đầu phù văn dài màu đen, bao quanh hắn, chính là những phù chú cấm chế này, làm cho lão tăng không thể động đậy, càng không thể thoát ra được.

"Tăng vương!"

Ánh mắt mọi người sáng lên, nhao nhao phi thân qua, từng người đều nhẹ nhàng rơi vào bên cạnh lồng giam.

Lão tăng trong lồng giam râu tóc bạc trắng, lúc đầu sắc mặt hồng nhuận giờ phút này đã trở nên trắng bệch, thân thể cũng gầy yếu đi nhiều, khóe miệng còn có vết máu, biểu lộ lại có vẻ lạnh nhạt, nhắm mắt lại.

Cảm giác được có người đến, Đại Thiên Tăng Vương hơi mở mắt ra, nhìn thấy đám người Ngu Yên Vũ, nhất thời cả người chấn động, có chút khó tin mở miệng nói: "Ngu môn chủ, các ngươi, các ngươi sao lại tới đây?"

Ngu Yên Vũ nói: "Tăng Vương tiền bối, tuy ta rời khỏi tiên hiệp đồng minh, nhưng tiền bối thân là cao nhân chính đạo, ra tay là vì thiên hạ thương sinh, là hành động hiệp nghĩa. Bây giờ tăng vương gặp nạn, đương nhiên ta không thể ngồi nhìn bỏ qua. Lại nói Diệu Y Phật Mẫu với mẹ ta có mối quan hệ cũ, chỉ riêng tầng quan hệ này, Tử Nguyệt tiên môn ta cũng sẽ ra tay."

"Ai!"

Đại Thiên Tăng Vương thở dài, nói ra: "Không ngờ Ngu môn chủ lại nhân nghĩa như thế, lão tăng đoạt chức Minh chủ của ngươi, ngươi còn trượng nghĩa ra tay, thật khiến lão tăng hổ thẹn! Chỉ là... Ngươi thật không nên tới đây!"

"Tăng vương chỉ giáo cho?" Lạc Khinh Trần nhíu mày.

Đại Thiên Tăng vương nói: "Một lời khó nói hết, tóm lại là các ngươi mau rời đi, nếu không sẽ không kịp, đây hoàn toàn chính là một cái bẫy! Sở dĩ yêu nhân Ma giáo không giết ta, cầm tù ta ở đây chính là vì dẫn dụ người trong chính đạo tới đây, để rồi một lưới bắt hết! Lại không nghĩ tới là các ngươi, haizz! Các ngươi đều là trụ cột chính đạo vững chắc, quyết không thể xảy ra chuyện, nếu không lão tăng chết không nhắm mắt!"

Đám người nghe vậy, lúc này sắc mặt khẽ biến.

Ngu Yên Vũ nói: "Nhưng Thiên Cơ Tử tiền bối nói, tối nay chính là thời cơ tốt nhất để cứu tăng vương, một khi bỏ qua..."

"Thiên Cơ Tử... Ài, Ngu Môn Chủ đừng tin tưởng hắn!" Vừa nghe thấy nàng nói đến Thiên Cơ Tử, sắc mặt Đại Thiên Tăng Vương càng đau khổ, gần như là kêu lên. "Thiên Cơ Tử đã phản bội chính đạo, gia nhập Ma giáo, ta đúng là bị hắn lừa gạt, rơi vào bẫy của Ma giáo, nếu không với tu vi của lão tăng, dù có không tốt hơn thì cũng không rơi vào kết cục như vậy!"

"Cái gì?!"

"Lại có việc này?!"

"Ý của tăng vương là... Thiên Cơ Tử tiền bối đã là người trong Ma giáo?" Ngay cả Ngu Yên Vũ nghe cũng có phần khó tin.

Đại Thiên Tăng Vương vẻ mặt thống khổ gật đầu nói: "Không sai! Việc này hoàn toàn chính xác! Bọn họ còn muốn ta cũng gia nhập Ma giáo, điều này sao có thể! Lão nạp tuy rằng không có bản lĩnh gì, nhưng Phật tâm kiên định, tuyệt đối không thể cùng bọn họ chung giận!"

Thiên Cơ Tử là tông chủ Quan Diệu tông một trong chính đạo thất tông, một trong thiên vận bát tiên, tiền bối cao nhân tu chân giới chính đạo, hầu như có thể đại biểu nửa chính đạo, thân phận bực

này sao có thể đầu nhập ma giáo? Cho dù ai nghe cũng rất khó tin tưởng, quả thực là lật đổ nhận thức của mọi người.

"Nói vậy là Thiên Cơ Tử cho phương pháp phá trận cũng vô dụng."

Thời gian trước mắt cấp bách, không cho mọi người suy nghĩ quá nhiều, Ngu Yên Vũ lập tức nói: "Mọi người hợp lực, trước cứu tăng vương ra, thêm nhiều người thêm một phần lực lượng, cùng nhau giết ra ngoài!"

Ngu Yên Vũ không nói hai lời, trực tiếp tế lên Quảng Hàn Cung, ném vào lồng giam. Quảng Hàn Cung hóa thành một đạo lưu quang va chạm trên lồng giam, đã thấy từng đầu xiềng xích kia ào ào vang vọng, phù văn hắc long cuồng vũ, toàn thân Đại Thiên Tăng Vương chấn động kịch liệt, trong miệng phun ra từng luồng từng luồng máu tươi, rõ ràng là bị ảnh hưởng đến.

"Tăng vương..." Mọi người kinh hãi.

Ngu Yên Vũ vội vàng thu hồi Quảng Hàn Cung, nàng đã nhìn ra được trận pháp và xiềng xích này đã hòa làm một thể với Đại Thiên Tăng Vương, trận pháp công kích chính là công kích Đại Thiên Tăng Vương, rất có khả năng trận pháp còn chưa bị phá vỡ, Đại Thiên Tăng Vương cũng đã chết trước rồi.

"Vô dụng thôi, không nên lãng phí tinh lực và thời gian, nếu như có thể phá giải, ta sẽ đi ra sớm!" Đại Thiên Tăng Vương lắc đầu liên tục: "Các ngươi vẫn nên đi trước đi, chậm thì không kịp!"

"Ha ha... Đã không còn kịp nữa rồi."

Tiếng bước chân vang lên, cửa lớn địa cung mở ra, vô số yêu nhân ma giáo tràn vào thành đội, có đầu thú thân người, có đầu thú thân người, có lưng mọc huyết sí... Đều là giáo chúng tam đại ma giáo, từng người cầm pháp khí, bộ dáng hung thần ác sát, nhìn qua, thế nào cũng có mấy ngàn người, rất nhanh đã bao vây đám người Ngu Yên Vũ.

Ơ giữa những yêu nhân Ma giáo này, một đám người khí tức cường hãn vượt ra khỏi đám đông!

Người cầm đầu đứng ở vị trí chính giữa, chính là một bóng đen, trên người hiện ra hắc khí nồng đậm, bên phải hắn là một nam tử trung niên đầu rồng thân người, thân khoác long bào màu vàng, bên trái là một lão giả âm trầm mặc trường bào màu đỏ tươi, ba người này chính là lão tổ nghiên mực của Tam đại Ma giáo, Kim Giao lão tổ và Huyết Tổ.

Người nói chuyện chính là lão tổ nghiên mực.

Mà sau lưng ba người, còn có Huyết Man, Ma Giáp, Tống Chung, Ngự Châu Nương Nương, tứ đại cường giả Độ Kiếp, cùng với đông đảo trưởng lão Ma giáo pháp tướng viên mãn, mỗi người đều là cường giả đương đại một phương, những người này tụ tập cùng một chỗ, đó là khủng bố cỡ nào, có thể nói là Thần Phật tích dịch!

Lúc này đừng nói đám người Ngu Yên Vũ, cho dù thêm đám người Thiên Cơ Tử, Diệu Y Phật Mẫu vào, ba nhóm người cùng lên, cũng chơi xong như thường, quyết không hai lời.

Mọi người thấy vậy, nhất thời tâm chìm đáy cốc!

Giáo chủ của tam đại giáo ma giáo quả nhiên đều ở lại nơi này, cũng không có rời đi!

Thiên Cơ Tử lừa bọn họ.

Nhưng chuyện đã tới nước này, mọi chuyện đều đã muộn.

Mồ hôi lạnh của Vi Vân túa ra ròng ròng, nhiều cường địch tụ tập chung một chỗ quan sát mọi người như vậy mà vẫn còn có đường sống sao?

Bên cạnh Ngự Châu nương nương có bốn Đại yêu Xuân, Hạ, Thu, Đông, Đông Cơ, bốn nữ ánh mắt phóng lên người Vi Vân, trên mặt

đều khẽ biến, đôi mắt đẹp của Ngự Châu nương nương cũng lóe lên, ánh mắt cố ý vô tình mà đảo qua hắn, rất nhanh liền tránh ra, chỉ làm như không thấy.

"Tên hỗn đản này, dám đi đâu cũng dám đi, thật không sợ chết! Chết cũng là đáng đời!" Ánh mắt Ngự Châu nương nương nhìn về phía Vi Vân tràn đầy ý hận rèn sắt không thành thép.

Không thể không thừa nhận, trong quá trình cùng Vi Vân giao tiếp nhiều lần, bất luận là tứ đại yêu Cơ hay Ngự Châu nương nương, sâu trong nội tâm đều đã coi hắn như người một nhà, Ngự Châu nương nương đối với Vi Vân tuy không si mê như tứ đại yêu Cơ, nhưng lại không coi đó là cấm đoán, nàng có thể giáo huấn Vi Vân, nhưng không cho phép người khác giáo huấn hắn, bây giờ Vi Vân lại lần nữa lọt vào vòng vây, rơi vào ma giáo, nàng cũng đang âm thầm suy nghĩ đối sách.

Lúc này Vi Vân tâm niệm thay đổi thật nhanh, vì kế sách hiện tại, nếu như có thể cứu được Đại Thiên Tăng Vương, có lẽ còn có một đường sinh cơ, nhưng Đại Thiên Tăng Vương bị trận pháp cấm chế vây khốn, khó có thể giải cứu. Suy nghĩ một chút, hắn truyền âm với Ngu Yên Vũ nói: "Mẹ, mẹ kéo dài thời gian trước đi, con nghĩ biện pháp cứu tăng vương tiền bối ra!"

Nói xong, liền từ lồng giam chụp lấy một đoàn khí tức tiến đến, rơi vào bên trong không có chữ Kim Thư.

Vô Tự Kim Thư suy diễn, phân tích vạn vật, trận pháp, cấm chế cũng không ngoại lệ, nhưng đây cần quá trình, cần thời gian đủ.

Trong lúc Vô Tự Kim Thư thôi diễn phương pháp phá giải trận pháp cấm chế, Ngu Yên Vũ đứng trước đám người phe mình, nhìn thẳng về phía lão tổ Nghiên mực, thản nhiên nói: "Thì ra ba vị giáo chủ đều đã đến, không nghĩ ba vị giáo chủ anh tư bộc phát như thế, thật sự là nghe danh không bằng gặp mặt, gặp mặt lại hơn nghe tiếng!"

Lão tổ Nghiên mực mỉm cười, nói: "Ngu Yên Vũ, nể tình lão tương tốt Ngu Nhược Tiên ta, ta chỉ để một mình ngươi rời khỏi đây, người khác phải ở lại tất cả."

Ngu Yên Vũ cười lạnh: "Giáo chủ Tuyền Cơ Đài đừng nói bậy, gia mẫu vốn không có quan hệ gì với ngươi, nếu ngươi dám phá hỏng thanh danh gia mẫu, đợi chút nữa ta không dám cam đoan có xé nát miệng của ngươi."

Lão tổ Nghiên mực kinh ngạc nói: "A? Chẳng lẽ Ngu Nhược Tiên chưa từng nói với ngươi về ta sao? Vậy đúng là tiếc nuối quá, nếu tiên như tiên, ngươi thật sự nhẫn tâm, uổng cho đến nay ta vẫn luôn nhớ thương ngươi... Ai!"

Trong lúc Ngu Yên Vũ và lão tổ Nghiên mực kéo đông kéo tây, Vi Vân dùng chữ Vô Tự Kim Thư thôi diễn thuật phá giải cấm chế, nhưng trận pháp cấm chế nhốt Đại Thiên Tăng Vương không phải chuyện đùa, chính là lão tổ nghiên mực, Kim Giao lão tổ lấy tam đại trận pháp là căn bản của Huyết Tổ, ba người cùng thiết lập, cũng bởi vậy mới có thể vây khốn Đại Thiên Tăng Vương, cho dù Kim Thư không có chữ là pháp bảo tiên khí, trong lúc nhất thời cũng khó có thể phá giải.

Bỗng nhiên, bên tai Vi Vân truyền đến thanh âm rất nhỏ: "Tiểu tử vô dụng như ngươi, suốt ngày không an phận, ta để cho ngươi luyện đan thật tốt mà ngươi lại không nghe, nhiều lần chạy tới tìm chết, có phải là ngại mạng quá dài hay không?"

Lông mày Vi Vân khẽ động, biết rõ là Ngự Châu nương nương đang truyền âm, đang muốn đi xem nàng, thì vội vàng nín nhịn bất động. Bởi vì hắn rất rõ ràng, một khi hắn biểu hiện ra mình rất quen biết Ngự Châu nương nương, rất có thể bị yêu nhân Ma giáo phát hiện, như vậy có thể sẽ liên lụy đến Ngự Châu nương nương.

Ngự Châu Nương Nương tiếp tục truyền âm: "Trước tiên ngươi cứu lão hòa thượng kia ra, các ngươi còn có thể đội được đỉnh đầu, ta sẽ dạy ngươi phương pháp giải trừ trận pháp cấm chế, nghe rõ đây!"

Ngay sau đó, bên tai Vi Vân liền truyền đến liên tiếp phù văn và chú ngữ huyền ảo. Hắn vội vã nhớ kỹ trong lòng, cùng lúc Ngự Châu nương nương truyền xong, Ngu Yên Vũ và lão tổ nghiên mực đã đến thời khắc mấu chốt.

"Mẹ, con đã có thể giải khai cấm chế của tăng vương rồi."

Vi Vân âm thầm truyền âm cho Ngu Yên Vũ trước người.

Ngu Yên Vũ nói: "Không muốn giáo chủ Tuyền Cơ đài còn có thể lừa được Thiên Cơ Tử, thủ đoạn thật tốt, tuy chúng ta đối địch với hai bên, nhưng không thể không thừa nhận ngươi đúng là có chút bản lĩnh."

Lão tổ nghiên mực cười nói: "Ngu môn chủ nói lời này, Thiên Cơ Tử kia gọi là thức thời, bởi vì hắn biết chỉ có gia nhập thần giáo ta mới có khả năng thủ thắng, thần giáo chúng ta tuân theo thống nhất thiên vận, giáo lý phồn vinh chúng sinh, không giống loài người các ngươi ích kỷ, chỉ lo cho sự phồn vinh của chủng tộc mình, không để ý tới sinh tử trăm tộc, Thiên Cơ tử là người thông minh, tự nhiên tán thành giáo lí của thần giáo chúng ta, đây gọi là cường phối hợp, cùng sáng tạo đại nghiệp!"

Đôi mắt đẹp của Bạch Miểu lạnh lùng, khinh thường nói: "Thật sự là nói bừa, các ngươi luôn miệng nói muốn trăm tộc cùng tồn tại, nhưng mỗi lần đại chiến đều là Ma giáo các ngươi khơi mào, chế tạo bao nhiêu sát nghiệt, hại chết bao nhiêu tính mạng, các ngươi chết một vạn lần cũng không đủ trả!"

Lão tổ Kim Giao hừ lạnh nói: "Ngươi thì biết cái gì! Nếu như các ngươi không ngoan cố chống lại thì Thiên Vũ Đại Lục đã sớm thực hiện thống nhất, thịnh vượng phồn thịnh tồn tại cùng Bách Tộc từ lâu đã tái hiện rồi, ở đâu xuất hiện nhiều giết chóc như vậy chứ?"

Lạc Khinh Trần mỉm cười: "Tạo Sát nghiệt còn lý, thật sự là có các ngươi."

"Khặc khặc khặc!" Huyết tổ cười quái dị một tiếng, nói: "Phải thì sao? Đám sâu kiến các ngươi không có tư cách chỉ điểm chúng ta, tốt nhất là lo lắng về cái mạng nhỏ của mình đi!"

"Ài, đạo hữu không cần như vậy, dĩ hòa vi quý, tiên lễ hậu binh mà, Thần giáo chúng ta là thầy nhân nghĩa, lại không phải đạo tặc."

Lão tổ Nghiên mực khoát tay áo, tao nhã gảy móng tay, lại lần nữa nhìn về phía Ngu Yên Vũ, trầm giọng nói: "Ngu môn chủ, các ngươi suy xét một chút, gia nhập Thần giáo ta, cùng nỗ lực vì đại nghiệp thống nhất Thiên Vũ đại lục, nếu không... Hôm nay các ngươi đều... phải... chết!"

Thời điểm nói xong ba chữ cuối cùng, ngữ khí âm trầm vô cùng, không còn ôn văn nhã như trước.

Ngu Yên Vũ châm chọc nói: "Ngươi cho rằng ta bị dọa lớn à?"

Đương nhiên cô không thể gia nhập Ma giáo, không chỉ có cô, kể cả đám người Lạc Khinh Trần, Bạch Miểu, mỗi người đều là người đạo tâm kiên định, tuyệt đối không thể vì mấy câu nói của lão tổ Nghiên Đài đã phản bội sư môn, thay đổi trận doanh, các nàng khác với Thiên Cơ Tử, các nàng đều được sư môn và trưởng bối hun đúc từ nhỏ., Thậm chí đến giờ vẫn có người quản thúc, mà Thiên Cơ Tử là người đứng đầu một tông, toàn bộ Quan Diệu tông hắn định đoạt. Nếu hắn muốn quyết định, không ai có thể theo đuổi hắn, hắn có thứ hắn dám can đảm phản bội chính đạo, trong mắt hắn, làm như vậy mới là đúng.

"Không tin? Vậy thử xem?"

"Được, đến đây."

Trong lúc nhất thời, bất luận là Ngu Yên Vũ hay lão tổ nghiên mực đều có khí thế dâng cao, áo bào trên người phần phật, không gió mà bay, từng trận cuồng phong cuốn quanh cung điện dưới lòng đất, không ngừng vang lên tiếng thét.

Lúc này Thiếu Trạch lặng lẽ nói với Liễu Phỉ Nhi: "Tiểu Phi Nhi muội muội, làm sao bây giờ, ta rất muốn gia nhập Ma giáo, mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn... Hay là chúng ta cùng gia nhập Ma giáo đi!"

Liễu Phỉ Nhi đạp hắn một cái, nói: "Ngươi đi chết đi."

Thiếu Trạch nói: "Tiểu Phi Nhi muội muội, bằng không... muội lấy ta, ta sẽ không gia nhập ma giáo nữa."

"Dám uy hiếp ta."

"Ai, nếu như không gia nhập Ma giáo, chúng ta chẳng mấy chốc sẽ chết thôi, trước khi chết ngươi có điều gì muốn nói với ta sao?"

"Kiếp sau đầu thai tốt."

"Phỉ Nhi muội muội, ta muốn nói với muội... Ta thật sự yêu muội. Bộ ngực của muội có thể cho ta chạm một chút hay không, nếu không ta chết không nhắm mắt..."

"Cút a!"

Thời gian hai người đấu võ mồm, khí thế của Ngu Yên Vũ và lão tổ nghiên mực đã đạt tới cực điểm, đột nhiên đồng thời quát khẽ một tiếng, hóa thành một ảo ảnh lao về phía đối phương!

Cùng lúc đó, những người còn lại cũng nhao nhao thôi động pháp lực, tế lên pháp khí thậm chí pháp bảo, mỗi người công kích kẻ địch!

Nhưng bên phía chính đạo chỉ có mười một người, lại thêm Đại Thiên Tăng Vương bị cầm tù, cũng chỉ mười hai người mà thôi, ngược lại Ma giáo lại có mấy ngàn người, mà số lượng cường giả còn nhiều hơn đám người Ngu Yên Vũ, trận chiến này căn bản không thể đánh, căn bản không cần đánh, kết quả có thể tưởng tượng.

Nhưng cho dù thế nào, dẫu sao cũng phải liều mạng một phen, không thể ngồi chờ chết được.

"Thiện tai!"

Vào thời khắc này, một tiếng niệm phật vang vọng địa cung!

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy Đại Thiên Tăng Vương chẳng biết lúc nào đã tránh thoát lồng giam, đứng lên, trên thân tuôn ra một đoàn phật quang màu vàng!

"Ồ, sao lại như thế?" Tất cả mọi người Ma giáo đều ngẩn ra.

Coi như là tam đại giáo chủ Ma giáo đều cảm thấy có chút nghi hoặc, cấm chế này là bọn họ liên thủ, mới bao lâu rồi không có bị phá giải, người ngoài sao có thể dễ dàng phá vỡ như vậy?

Chỉ thấy Vi Vân cười ha hả, cao giọng nói: "Vô Tự Kim Thư không hổ là pháp bảo thượng cổ, dùng để phá trận thật hữu dụng!"

"Hóa ra là thư không có chữ!" Mọi người lúc này bừng tỉnh.

Ma công tử, Huyết công tử và Yêu công tử nhìn nhau, càng hận đến nghiến răng nghiến lợi. Lúc trước bọn họ và Vi Vân cùng nhau tiến về bí cảnh Ma giáo để tìm pháp bảo, đây còn là ở trong địa bàn của mình, Vô Tự Kim Thư sửng sốt là bị Vi Vân cướp đi, bây giờ đến tay hắn đã bị hắn lợi dụng đến cực hạn.

"Lúc trước không giết chết được tiểu tử này, hôm nay quyết không thể bỏ qua cho hắn!"

Trưởng lão Ma Ngọc của Thiên Ma giáo nhìn chằm chằm Vi Vân, phi thân phóng về phía hắn, trong tay là một thanh trường kiếm màu xanh nhạt, chính là Tiêu Dao kiếm đoạt được từ tay dược lão.

"Tiện nhân, đứng sang bên cạnh, đừng làm vướng chân ta ở đây!"

Trong lúc Ma Ngọc phi thân đánh về phía Vi Vân, Ngự Châu Nương Nương cũng đã hành động, cố ý ngăn cản đường đi của Ma Ngọc, cái này cũng không tính, còn vô tình ngăn chặn đường đi của người trong Ma giáo chung quanh, làm cho bọn họ không thể tới gần Vi Vân, có nàng cùng tứ đại yêu Cơ Thủ, mọi người làm sao có thể tấn công được.

"Ngự Châu tỷ tỷ, tỷ..." Ma Ngọc lui về phía sau, có vẻ hơi đáng thương.

"Đồ chó săn, ai là tỷ tỷ của ngươi!" Ngự Châu nương nương không cho nàng chút biểu cảm nào.

Ma Ngọc tự biết đánh không lại nàng, đành phải bay qua bên cạnh, lại nhìn chằm chằm vào Thất Dạ và Thiếu Trạch. Nàng am hiểu nhất chính là đối phó nam nhân, đối phó nữ nhân nàng không am hiểu, nhưng chỉ cần là nam nhân, một khi giao thủ với nàng, Ma Ngọc sẽ biện pháp để cho thực lực đối phương không phát huy ra được, sau đó dùng thủ đoạn đặc thù chế phục đối phương thậm chí là giết chết.

Trong lúc nhất thời, chính ma song phương chiến đấu với nhau, pháp lực bàng bạc điên cuồng cuốn xuống, đánh cho toàn bộ địa cung nổ tung, vô số đất đá bay lên phía trên.

181

Tăng Vương thứ 173 hi sinh.

Giờ phút này, theo tiếng vang của địa cung bạo phá, đám người chiến đấu cũng từ trong địa cung chuyển dời sang trên mặt đất, từng cái thân hình từ đó bay ra, kèm theo pháp lực khuấy động, thần thông va chạm cùng pháp bảo vang lên tiếng giao kích.

Ngu Yên Vũ chống lại lão tổ Nghiên mực, mới giao thủ mấy hiệp, đã mơ hồ rơi xuống hạ phong.

Đại Thiên Tăng Vương tế ra Phật Vương cấp chín Phù Đồ, một người cuốn lấy trận Kim Giao lão tổ và Huyết Tổ, song quyền khó địch nổi bốn tay, cũng rơi xuống hạ phong.

Lạc Khinh Trần có Bách Hoa Tường Vân hộ thân, tay cầm Lạc Tiên Cung chặn được Huyết Man nhưng cũng đánh không lại, bay lượn giữa không trung.

Bạch Chỉ tế lên Thái Âm lưới, chiến đấu với Tống Chung, vẫn như cũ không địch lại.

Diệp Trầm Ngư dùng Thiên Âm Tiên Địch đối chiến với ma giáp cũng cực kỳ nguy hiểm.

Chỉ có Vi Vân là vô cùng thoải mái, mặt ngoài là đấu pháp với Ngự Châu nương nương, kì thực mặt mày lại mắt đi, vô cùng mờ ám.

"Yêu phụ, hôm nay ta phải thay trời hành đạo!" Vi Vân ôm lấy một cái chân thon dài của Ngự Châu nương nương rồi sờ lên mông to của nàng.

"Tiểu tử, để xem hôm nay ngươi có thể chạy đi đâu?"

Ngự Châu Nương Nương hung tợn nói, vừa truyền âm cho hắn, nói: "Còn không tranh thủ thời gian chạy trốn đi, còn ở đây làm gì? Chờ chết sao?"

Vi Vân cũng truyền âm nói: "Không được a, nương nương, mẹ ta và sư phụ ta, ta mẹ nuôi, tỷ tỷ, muội muội ta, sư tỷ ta... Tất cả đều ở đây, ta đi bọn họ thì làm sao bây giờ!"

Ngự Châu nương nương đáp lại: "Ta cũng không quản được nhiều người, thả một mình ngươi rời khỏi đây đã là cực hạn của ta!"

"Không cần nương nương hao tâm tổn trí, hôm nay cho dù chết trận, ta cũng sẽ không chỉ lo cho thân mình đâu." Vi Vân biết rõ Ngự Châu nương nương đã hết lòng quan tâm, không thể nào yêu cầu càng thêm với nàng.

Lúc này đám người Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi đối đầu với trưởng lão Ma giáo đã tràn đầy nguy cơ, Vi Vân vội vàng phi thân qua thi triển Càn Khôn Tụ, bức lui quần địch, tạm thời giải cứu các nàng.

Nhưng đây chỉ là tạm thời, càng có nhiều yêu nhân Ma giáo gầm thét lao tới, hung tàn vô cùng, khí thế kinh người.

Giờ phút này, bất luận là Ngu Yên Vũ hay Đại Thiên Tăng vương, trong lòng đều đã trầm xuống, vô cùng lo lắng, huống chi là những người khác, hơi vô ý một chút là sẽ thân tử đạo tiêu!

"Trong ngoài linh quang khắp nơi, nhất Phật quốc ở trong một hạt cát!"

Đại Thiên Tăng vương niệm động chú ngữ, hai tay bỗng nhiên bành trướng, biến lớn lên, dài ra giống như một toà Ngũ Chỉ sơn nguy nga, bao trùm về phía Kim Giao lão tổ và Huyết Tổ!

Giáo chủ hai giáo ma giáo không dám thất lễ, vội vàng tế pháp bảo ra, thi triển thần thông ngăn cản.

Đây là thần thông trấn tự của Đại Phật Tự, là một trong thập đại tuyệt học của Tu Chân Giới, Lam quốc Côn Bằng uy lực cường đại, không phải chuyện đùa, đặc biệt là do Đại Thiên Tăng Vương, một trong Thiên Vận Bát Tiên cầm sứ xuất hiện, lại càng khủng bố, hơi không cẩn thận sẽ bị vây ở trong đó không thoát ra được.

Sau khi bức lui hai đại Giáo chủ, sắc mặt Đại Thiên Tăng Vương đau khổ, dường như đã hạ quyết định gì đó, truyền âm cho Ngu Yên Vũ, nói: "Ngu môn chủ, ngươi dùng Quảng Hàn Cung đưa bọn họ rời đi đi, ta giúp các ngươi mở đường!"

Ngu Yên Vũ và lão tổ Nghiên mực giao thủ với nhau vô cùng cật lực, thân hình đột nhiên chuyển động giữa không trung, truyền âm trả lời: "Nếu là như vậy chỉ sợ rất khó có thể toàn thân trở ra. Lần này chúng ta tới đây chính là để cứu tiền bối, nếu tiền bối lâm nạn, ta không tiện báo cáo với Diệu Y Phật Mẫu."

Ngu Yên Vũ đúng là rất khó xử.

Trên thực tế nàng còn nói uyển chuyển rồi, bây giờ đám người bị Ma giáo vây công, có tam đại Giáo chủ ra tay, không bao lâu nữa, tất cả mọi người chắc chắn sẽ bị giết chết., Chỉ có hai cường giả Độ Kiếp là nàng và Đại Thiên Tăng Vương có năng lực cưỡng ép rút đi, nhưng cũng không dám cam đoan có thể toàn thân trở ra. Nhưng nếu muốn mang những người còn lại đi, vậy thì với khoảng thời gian Quảng Hàn Cung thu lấy đám người này đã đủ để Ngu Yên Vũ chết mấy lần rồi, giáo chủ tam đại giáo phái Ma giáo cũng không phải chỉ có ăn chay.

Ý tứ của Đại Thiên Tăng Vương rất rõ ràng, chính là muốn ngăn chặn những yêu nhân Ma giáo này, yểm hộ Ngu Yên Vũ lấy đi những người khác, sau đó rời đi, trong khoảng thời gian này, chính xác, Đại Thiên Tăng Vương lấy sức một người ngăn cản đám đông yêu nhân Ma giáo, chắc chắn sống không được.

"Ngu môn chủ, nếu không như thế, toàn bộ chúng ta đều phải chết ở chỗ này. Lần này Ngu môn chủ lấy ơn báo oán, trượng nghĩa đến

đây, bần tăng đánh sâu vào trong đáy lòng cảm kích ngươi, lần trước đoạt vị trí minh chủ của ngươi, bần tăng hết sức áy náy. Tối nay bất luận thế nào, ta cũng phải bảo vệ các ngươi bình an rời đi, nếu không cho dù bỏ mình, cũng khó có thể nhắm mắt!"

"Cái này..."

Sắc mặt Ngu Yên Vũ ngưng trọng, không thể không nói, Đại Thiên Tăng Vương nói không giả, quyết định của hắn cũng là phù hợp với tình thế hiện tại nhất, dưới sự cân nhắc lợi hại, Ngu Yên Vũ chợt trả lời: "Ta thay Tử Nguyệt Tiên Môn, Phù Vân Các và Dược Vương Tông Minh cảm thấy tăng vương nghĩa cử!"

"Mau hành động!"

Đối mặt với vây công của Kim Giao lão tổ và Huyết Tổ, Đại Thiên Tăng Vương không lùi mà tiến, khí thế trên người đã nhảy lên tới đỉnh phong, vừa tiếp tục truyền âm: "Lão nạp chết rồi, xin Ngu Môn Chủ đem cửu cấp Phật Vương Phiên Đồ giao cho Diệu Y Phật Mẫu! Ta đi!"

Nói xong, trên người Đại Thiên Tăng vương tuôn ra một đoàn kim quang chói mắt!

Một cỗ khí tức tuyệt cường lấy hắn làm trung tâm, khuếch tán ra bốn phương tám hướng, một ít yêu nhân ma giáo thực lực thấp kém bị phật quang này chiếu trúng, trực tiếp ngã xuống đất bỏ mình, thi thể khói xanh bốc lên, ngay cả mạnh như Kim Giao lão tổ và Huyết Tổ, trong lúc nhất thời cũng không thể không tránh né mũi nhọn này.

"Ừm, không hổ là tăng vương, quả nhiên có chút tài năng."

"Tăng Vương cần gì phải vậy chứ, gia nhập Thần giáo ta chẳng phải tốt đẹp sao?"

Kim Giao lão tổ và Huyết tổ vội vàng bay lui.

Bởi vì bọn họ cảm giác được Đại Thiên Tăng vương đang điều động sức mạnh của bản thần và đang liều mạng, bây giờ đối phương cũng đã rơi vào trong rọ, muốn bắt bọn họ thì sớm muộn, bọn họ cũng không dám mạo hiểm, vạn nhất bị Đại thiên tăng vương kéo làm đệm lưng, đồng quy vu tận cái gì đó, thật không ổn.

Cùng lúc đó, Ngu Yên Vũ cũng ném Quảng Hàn Cung ra, cưỡng ép đẩy lùi lão tổ Nghiên mực. Lão tổ Tuyền Cơ dùng Cửu U Chi Môn đỡ một đòn của Quảng Hàn Cung, sau một tiếng chấn động, Quảng Hàn Cung sáng lấp lánh bay ngược trở về. Ngu Yên Vũ thuận thế lui về phía sau, đồng thời hét lớn một tiếng: "Mau vào!"

Trước đó, Ngu Yên Vũ đã truyền âm cho mọi người, tất cả mọi người đã chuẩn bị kỹ càng, giờ phút này hắn dốc toàn lực phối hợp, vứt bỏ địch nhân, lần lượt lao vào trong Quảng Hàn Cung!

Thấy vậy, lão tổ nghiên mực bỗng tỉnh ngộ, hừ lạnh nói: "Muốn chạy thì ở lại đây cho ta!" Lại hóa thành một luồng cầu vồng màu đen xung phong tới.

Ngu Yên Vũ nhanh chóng lấy từ trong ngực ra một phù chú màu tím bóp nát, từ trong tuôn ra một đoàn tử quang loá mắt, chỉ một thoáng, lấy nàng làm trung tâm cảnh vật xung quanh tất cả đều đứng im bất động!

Đây là "Quang âm tĩnh" thần thông của Ngu Yên Vũ thúc giục "Quang Yên Yên Chỉ" phù chú, công hiệu cường đại, ngay cả giáo chủ tam đại Ma giáo cũng bị ảnh hưởng, cả người cứng đờ tại chỗ.

Trong nháy mắt này, Ngu Yên Vũ nhanh chóng thôi động Quảng Hàn Cung, thu tất cả mọi người vào.

Chỉ trong nháy mắt, tam đại giáo chủ đã thoát khỏi sự trói buộc của thần thông, tỉnh táo lại.

Giờ phút này, Ngu Yên Vũ thân người và pháp bảo hợp nhất, đột nhiên đánh tan trùng điệp trận pháp Thiên Long thần giáo, hóa thành

một đạo cầu vồng màu tím, bay ra ngoài sơn môn!

"Đừng chạy!"

"Chạy đi đâu!"

"Để mạng lại cho ta!"

Giáo chủ ba đại ma giáo theo sát phía sau, điên cuồng đuổi giết.

"Rống ——"

Một tiếng hét điên cuồng, Thôn Nhật Hỏa Viên cao lớn vô cùng từ trên trời giáng xuống, cánh tay vượn khổng lồ chụp tới Ngu Yên Vũ.

"Thiện tai, ba vị Giáo chủ xin dừng bước!"

Cùng lúc đó, Đại Thiên Tăng Vương cũng bộc phát ra ánh sáng chói mắt nhất, trên đầu đội một tôn Phật Vương Cửu cấp Phù Đồ, tầng tầng phật quang trên người nhộn nhạo như sóng nước lan tràn ra chung quanh!

Đại Thiên Tăng vương chặn trước mặt tam đại giáo chủ Ma giáo, ngăn cản đường đi của bọn họ, lại dùng Phật Vương cấp chín Phù Đồ đi đánh Thôn Nhật Hỏa Viên, chỉ dùng sức một người ngăn cản ba giáo chủ Ma giáo và Thôn Nhật Hỏa Viên.

"Lão hòa thượng, ngươi vội vã chịu chết như vậy à?!" Lão tổ Nghiên mực cả giận nói.

"Ta không vào Địa Ngục thì ai vào Địa Ngục?"

Đại Thiên Tăng vương sắc mặt bình thản, không buồn không vui, trên người xuất hiện từng đầu cánh tay, có chừng ba ngàn cái, đồng thời ba ngàn bàn tay rậm rạp bộc phát ra phật quang màu vàng, thi triển ra thần thông Phật quốc mờ ảo trong tay, mỗi một bàn tay đều ẩn chứa một phật quang, bên trong có phật quang màu vàng dập

dờn, có Phạn Âm thiền xướng truyền ra, từng đầu hư ảnh Thiên Long bay lượn quanh thân Đại Thiên Tăng Vương!

"Lão già kia, bản tọa sẽ thành toàn cho ngươi!"

Trong khoảnh khắc này, lão tổ Nghiên mực, lão tổ Kim Giao và Huyết Tổ, cường giả tuyệt thế Độ Kiếp viên mãn đồng thời xuất thủ, từng người xuất ra pháp bảo, triển khai thần thông, mục tiêu là Đại Thiên Tăng Vương!

"Bành! Bành! Bành!"

Tiếng bạo phá kịch liệt vang vọng bầu trời đêm, pháp lực loạn lưu cường đại hướng bốn phía khuấy động, điên cuồng quét sạch cát bay đá chạy, cây cỏ gãy nát, núi đá văng tung tóe, gần như lật tung cả sơn môn Thiên Long thần giáo!

Tay Ngu Yên Vũ nâng Quảng Hàn Cung, phi hành ở giữa không trung, quay đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy sơn môn Thiên Long Thần Giáo tuôn ra một luồng pháp lực vô cùng kịch liệt, kim quang chói mắt, hắc khí, huyết khí, yêu khí va chạm lẫn nhau, thật lâu không dứt!

"Tăng vương, lên đường bình an nhé."

Ngu Yên Vũ biết Đại Thiên Tăng vương đã xong, đương thời không ai có thể ngăn cản giáo chủ tam đại ma giáo và Thôn Nhật Hỏa Viên hợp lực vây công.

Từ lúc rời khỏi sơn môn Thiên Long thần giáo, Ngu Yên Vũ đã biết lời nói của Đại Thiên Tăng vương không giả, quả thật Thiên Cơ Tử đã làm phản.

Từ khi bọn họ tiến vào sơn môn Thiên Long thần giáo tới giờ, đại chiến kịch liệt có thể nghe được từ cách xa trăm dặm, nhưng không thấy bóng dáng Thiên Cơ Tử đâu, cũng không thấy Diệu Y Phật Mẫu tới tiếp ứng.

"Không biết Diệu Y Phật Mẫu có bị Thiên Cơ Tử hại hay không." Ngu Yên Vũ không dám nghĩ tiếp nữa. Kế hoạch hôm nay là phải rời khỏi nơi đây trước, giữ được núi xanh, không sợ không có củi đốt.

"Đông ——"

Một tiếng vang nặng nề truyền đến, một vệt kim quang từ trong loạn lưu kia bay ra, thẳng đến hướng Ngu Yên Vũ bên này rơi xuống.

Ngu Yên Vũ mở bàn tay trắng nõn của mình ra, đạo kim quang kia rơi vào lòng bàn tay nàng, hóa thành một tháp nhỏ màu vàng, lung linh long lanh, chia làm chín tầng, tầng đều có pho tượng Phật Đà, trông rất sống động, chính là pháp bảo trấn tự của Đại Phật Tự - Phật Vương Phù Đồ cấp chín, đứng hàng thứ ba mươi sáu Tiên khí thứ tư khoáng thế pháp bảo!

Ngu Yên Vũ bắt lấy Phật Vương Phù Đồ cấp chín, hóa thành một đạo cầu vồng màu tím, phi thân rời đi, chớp mắt đã biến mất trong bầu trời đêm.

Ngoài trăm dặm, nơi đóng quân của đồng minh tiên hiệp.

Những môn nhân đóng quân ở đây đều là người của các đại tông môn chính đạo, thực lực đạt tới cảnh giới Pháp tướng đều theo Thiên Cơ Tử và Diệu Y Phật Mẫu rời đi, đều là đệ tử có tu vi cảnh giới Nguyên Anh trở xuống, có người cầm tay, canh gác, có người đang tĩnh tọa luyện công, có người đàm luận huyền diệu.

Bỗng nhiên, một đạo cầu vồng màu tím từ phía chân trời bay đến, hạ xuống quảng trường nơi đóng quân, hóa thành một vị phu nhân tuyệt sắc mặc trường bào màu vàng tím, lập tức thu hút tất cả môn nhân đệ tử của các đại tông môn vây xem.

Ngu Yên Vũ tế Quảng Hàn cung lên, phóng thích tất cả mọi người.

Chính là Vi Vân, Lạc Khinh Trần, Bạch Miểu, Diệp Trầm Ngư, Liễu Phỉ Nhi, Ngu Phi Tuyết, Thanh Linh, Thanh La, Thất Dạ và Thiếu

Trạch, một cái không nhỏ, tất cả đều an toàn trở về.

Vẻ mặt mọi người cô đơn, đều cảm thán Đại Thiên Tăng Vương đã vẫn lạc. Từ đó về sau, tu chân giới chính đạo lại mất đi một cường giả tuyệt thế.

"Di, Ngu môn chủ cùng đám người Lạc các chủ trở về rồi!"

Tất cả môn nhân các đại tông môn đóng ở nơi tiên hiệp đồng minh đều kinh ngạc, dồn dập tiến lên.

Ngu Yên Vũ thấy vậy, trong lòng hơi động, nhìn chằm chằm một nam tử trong đó, hỏi: "Các ngươi có từng thấy tông chủ Quan Diệu tông Thiên Cơ Tử và Diệu Y Phật Mẫu của Đại Phật Tự trở về không?"

Người này mới chỉ bốn mươi tuổi, là đệ tử chân truyền của Thái Cực Môn, chỉ có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, bị Ngu Yên Vũ nhìn như mắt phượng điện, toàn thân đều cảm thấy có chút cứng ngắc, không thở nổi, không tự chủ được mở miệng nói: "Trở về Ngu môn chủ!", Một nén nhang trước, Thiên Cơ Tử tiền bối và Diệu Y Phật Mẫu đều dẫn người trở về, nhưng lập tức rời đi, nói là tới Thái Huyền Tiên môn cứu người, có yêu đang tấn công Thái Huyền Tiên môn. Trước khi đi, Thiên Cơ Tử nói đám người Ngu môn chủ đã..."

Bạch Chỉ cười lạnh một tiếng, nói: "Lão tạp mao kia có nói chúng ta đã chiến tử hay không?"

"Đúng vậy, Thiên Cơ Tử tiền bối nói như vậy." Người nọ sợ tới mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

"Lão già thối tha, đúng là cáo già." Lạc Khinh Trần nở nụ cười: "Xem ra hắn đã sớm an bài xong mọi chuyện."

Sự thật đúng là như thế, Thiên Cơ Tử cân nhắc lợi và hại, gia nhập vào trận doanh của Ma giáo, cùng lúc đó, hắn cần một đầu danh, chứng minh mình quả thật rất thành tâm, thế là hắn thiết kế bắt Đại Thiên Tăng vương và Tam Đại Ma giáo, lại dùng Đại Thiên Tăng

vương làm mồi nhử, dẫn đám người Ngu Yên Vũ tới chịu chết, phần đại lễ này có thể nói là đủ lớn.

Chỉ cần đám người Đại Thiên Tăng Vương và Ngu Yên Vũ chết, đại đạo trên cơ bản sẽ xong đời, còn lại Diệu Y Phật Mẫu, Chu Diệu Ngữ, Thủy Hồng Dao và Ngu Nhược Tiên, khó địch nổi đám cường giả Ma giáo, Ma giáo có thể tiến quân thần tốc, toàn diện tấn công vào tu chân giới chính đạo, khi đó đại cục đã định, đã không thể lật ngược tình thế.

Khi đám người Ngu Yên Vũ đi cứu viện Đại Thiên Tăng vương, Thiên Cơ Tử định rút lui.

Đúng lúc này lại xảy ra một chuyện, Thiên Cơ Tử nhận được phi kiếm truyền thư của môn chủ Thái Huyền Dạ sơn, cầu viện vạn dặm, nói là Đào Hoa giáo tấn công Thái Huyền tiên môn, hắn đã không chống nổi nữa, hy vọng tiên hiệp đồng minh có thể ra tay giúp đỡ.

Thấy vậy, Thiên Cơ Tử thuận thế rút lui, cho dù đám người Nhiếp Sâm La nghi ngờ, hắn cũng có lý do, đặc biệt xưa nay hắn nổi tiếng với thần cơ diệu toán đương thời, hắn nói đám người Ngu Yên Vũ trúng bẫy, đã hy sinh, tất cả mọi người sẽ lựa chọn tin tưởng.

Lúc rút đi, hắn và đám người Diệu Y Phật Mẫu đồng thời rời đi.

Mặc dù Diệu Y Phật Mẫu nghi ngờ, nhưng ai nấy miệng lưỡi kim đậm, mọi người nhất trí đồng ý và quyết định của Thiên Cơ Tử, trước tiên rời khỏi Thiên Long thần giáo, đi cứu người của Thái Huyền tiên môn, nàng nói không lại đám người, chỉ có thể thối lui theo.

Thiên Cơ Tử lường trước bọn người Ngu Yên Vũ bị tam đại giáo chủ Ma giáo liên thủ vây công, chắc chắn chết chắc. Cho nên lúc đi ngang qua nơi đóng quân của Tiên hiệp đồng minh, hắn đã nói cho đám người Đại Thiên Tăng Vương và Ngu Yên Vũ đều đã hy sinh.

Đối mặt với tình huống rõ ràng này, Ngu Yên Vũ có thể nói là tức giận tận trời, hận không thể giết Thiên Cơ Tử cho hả giận. Đám người

Lạc Khinh Trần và Bạch Hỗn cũng giận không thể át, chửi bới liên tục.

Thất Dạ nói: "Ta sẽ báo cho sư phụ biết bộ mặt thật của tên Thiên Cơ Tử này!" Hắn là đệ tử chân truyền đứng đầu Huyền Âm giáo, sao có thể dễ dàng tha thứ cho giáo chủ Huyền Âm giáo bị Thiên Cơ Tử lừa gạt được.

Thiếu Trạch cũng mắng: "Tên Thiên Cơ Tử khốn kiếp này, sớm muộn gì cũng chết không yên lành!" Hắn là đệ tử chân truyền thủ tịch của Bảo Hoa tông, Thiếu Hoa chân nhân là sư phụ của hắn, hắn cũng định tranh thủ thời gian vạch trần bộ mặt thật của Thiên Cơ Tử.

Ngu Yên Vũ xoa nắm tay phấn, trong đôi mắt loé lên vẻ tức giận rồi biến mất.

Nàng ôn hòa lại tâm tình, nói với môn nhân các đại tông môn ở đây: "Các vị đạo hữu chính đạo, có chuyện nhất định phải thông tri cho các ngươi. Nếu các ngươi tin tưởng Ngu Yên Vũ ta, xin bây giờ rời khỏi nơi đóng quân này, trở về sơn môn của mình, trốn đi!"

"Xảy ra chuyện gì, Ngu môn chủ?"

"Chúng ta là người đối kháng với Ma giáo trận tuyến đầu tiên, vì sao phải rút lui?"

"Nếu là như vậy, ai đến chống lại Ma giáo đây? Bá tánh thiên hạ cũng theo đó mà gặp tai ương!"

Mọi người lũ lượt kéo tới, mỗi người đều rất chính khí, chính nghĩa lẫm liệt.

Trong thời khắc mấu chốt này, người của các tông môn nhỏ lại càng thêm có vẻ tiết tháo hơn so với môn nhân của các đại tông môn.

Ngu Yên Vũ than thở: "Nói thật cho các ngươi biết, Đại Thiên Tăng Vương đã hy sinh, Thiên Cơ Tử đã phản bội chính đạo, gia nhập Ma

giáo, Đại Thiên Tăng Vương chính là bị hắn hại chết, nếu không có Tăng Vương giúp đỡ, chúng ta cũng sẽ bị ma giáo hạ độc thủ., Sau này các ngươi tuyệt đối không thể tin tưởng Thiên Cơ Tử nữa. Bây giờ Ma giáo thế lớn, dựa vào chút lực lượng ấy của các ngươi đã không ngăn cản được thế công của yêu nhân Ma giáo, hy sinh vô ích còn không bằng tự mình chạy trốn, giữ lại tính mạng, chuyện khác thì Từ Đồ."

"Cái gì, Thiên Cơ Tử tiền bối phản bội chính đạo?"

"Điều này sao có thể?"

"Thiên Cơ Tử tiền bối là một trong Thiên Vận Bát Tiên, tiền bối cao nhân tu chân giới, Phó minh chủ Tiên hiệp đồng minh, sao hắn có thể làm ra hành động như vậy?"

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều khiếp sợ, khó có thể tin!

Ngu Yên Vũ nói: "Tin hay không là do các ngươi, nhưng ta khuyên các ngươi nên sớm rời khỏi chỗ thị phi này. Nếu ta đoán không sai, rất nhanh Ma giáo sẽ tấn công tới."

Có người nói: "Ngu môn chủ, ngài vốn là minh chủ của đồng minh hiệp hiệp nghĩa, nếu Đại Thiên Tăng Vương đã vẫn lạc, Thiên Cơ Tử đã làm phản, không bằng còn do Ngu môn chủ đảm nhiệm minh chủ Tiên hiệp đồng minh, suất lĩnh chúng ta cùng đối kháng Ma giáo. Mọi người nói có phải không?"

"Đúng vậy, đúng vậy!"

"Ta ủng hộ Ngu môn chủ một khi đã đảm nhiệm chức vụ minh chủ!"

Tuy mọi người hô hào rất cao, nhưng Ngu Yên Vũ lại khẽ lắc đầu. Nàng có bố trí và sách lược của mình, vốn không muốn đảm nhiệm chức vị Minh chủ này, đặc biệt là sau khi phát sinh cải biến quan hệ với Vi Vân, tâm cảnh của nàng đã phát sinh biến hóa, không có chút hứng thú nào với quyền thế này.

Ngu Yên Vũ thở dài nói: "Nếu các vị có thể tin tưởng ta, vậy thì nghe lời khuyên của ta, nhanh chóng rời đi. Về phần Minh chủ gì gì đó... Tu chân giới chính đạo chúng ta vốn là một nhà, cần gì liên minh? Không cần minh chủ cái gì? Chỉ hy vọng ngày sau Tử Nguyệt tiên môn chúng ta đối kháng Ma giáo, các vị đạo hữu có thể một mình tương trợ là đủ rồi!"

Nói xong, Ngu Yên Vũ phi thân lên.

Đám người Vi Vân cũng nhao nhao tế lên pháp khí, pháp bảo, đi theo sau lưng Ngu Yên Vũ, bay về phía cửa Thái Huyền tiên.

Nếu Thiên Cơ Tử đã tới Thái Huyền Tiên Môn, vậy tới Thái Huyền Tiên Môn tìm hắn, nhất định phải thanh toán xong món nợ máu này!

Mọi người đóng quân ở nơi tiên hiệp đồng minh nhìn bọn họ rời đi, thương lượng với nhau trong chốc lát, cuối cùng hạ quyết định, nghe xong đề nghị của Ngu Yên Vũ, rối rít rời đi, trở về sơn môn của mình.

182

Hình cáo trạng của ác nhân đầu tiên. Bức đầu tiên... thứ 174.

Trên thực tế, Ngu Yên Vũ sở dĩ thành lập Tiên hiệp đồng minh, bản ý là vì đối kháng liên minh chính đạo lấy Thái Huyền Tiên Môn cầm đầu, để Huyền Chân Sơn Nhân biết Tử Nguyệt Tiên Môn là nơi không dễ chọc, nếu quả thật là vì đối kháng Ma giáo, lại không cần liên minh gì, tất cả người của các đại tông môn tu chân giới chính đạo cùng xông lên là được!

Hiện giờ Huyền Chân Sơn Nhân đã chết, liên minh chính đạo giải tán, đương nhiên Tiên hiệp đồng minh cũng không cần tồn tại nữa.

Đối kháng Ma giáo là chức trách mà tất cả tu sĩ chính đạo tu chân giới nên có, căn bản không cần nhiều lời, không cần khế ước liên minh gì.

Đám người Ngu Yên Vũ và Vi Vân bay nhanh một đường, nhanh chóng bay về phía sơn môn mới của Thái Huyền Tiên Môn Trung Châu.

Từ khi sơn môn Thái Huyền Tiên môn bị hủy, sau khi chết Huyền Chân sơn nhân đã được đám người Hà Lạc đạo nhân chọn vị trí khác, xây dựng lại một sơn môn mới tại một nơi linh mạch khác ở Trung Châu. Hiện giờ trong tông môn có Huyền Cái sơn nhân và Hà Lạc đạo nhân, Huyền Kỳ chân nhân, Huyền Tâm đạo cô, Thanh Hư chân nhân, tứ đại trưởng lão tọa trấn, vẫn có thể duy trì địa vị siêu nhiên của chính đạo thất tông.

Sơn môn mới của Thái Huyền thành nằm ở phía nam thành Trường Ninh, tới gần Thanh Châu, chính vì vậy vừa vặn thuận tiện cho Đào Hoa giáo tấn công, giảm bớt rất nhiều lộ trình.

Ngay lúc đám người Ngu Yên Vũ tới cứu Đại Thiên Tăng Vương, Thủy Hồng Dao cũng suất lĩnh tứ đại trưởng lão, mấy hộ pháp của

Đào Hoa giáo, lao thẳng về phía Thái Huyền Tiên môn.

Thủy Hồng Dao có hai đoạn ân oán cá nhân, một là Dược Vương Tông, Dược Vương Tông đã từng vây công nàng, khiến cho nàng bị thương nặng, nhưng nàng nể mặt Vi Vân, không có ý định tìm Dược Vương Tông tính sổ, trừ phi Dược Vương Tông chủ động đưa tới Thái Huyền Tiên Môn, hai là lúc nàng ở Anh Hoa Giáo, Anh Hoa Giáo đã được Thái Huyền Tiên Môn tương trợ, trở thành đại lực của nàng, bây giờ nàng tu thành Độ Kiếp viên mãn, trở thành cường giả tuyệt đỉnh đương thời, liền tính toán với Thái Huyền Tiên Môn.

Ngoài ra, nàng diệt Thái Huyền Tiên Môn còn có một mục đích khác.

Mặt khác, bởi vì Thủy Hồng Dao hợp tác với Chu Diệu Ngữ, muốn giúp Chu Diệu Ngữ cướp lấy Kỳ Môn Thiên Thư, cho nên Quan Diệu Tông cũng thành mục tiêu của nàng.

Thủy Hồng Dao ngoài giết Huyền Cái sơn nhân ra còn muốn giết Thiên Cơ Tử.

Với thực lực hiện tại của Thủy Hồng Dao, Huyền Sơn Nhân nào có thể địch nổi, nhưng hắn rất thông minh, sau khi cảm nhận được nguy cơ, lập tức tìm Thiên Cơ Tử cầu viện, đồng ý chỗ tốt, mời hắn ra tay giúp đỡ, Thiên Cơ Tử và Huyền Thứ Sơn Nhân có mối quan hệ cũ, vả lại hắn có mục đích của mình, bởi vậy chuyện này có lợi ích vô hại đối với hắn, có thể nói là thuận nước đẩy thuyền, trực tiếp dẫn quần hùng chính đạo lao về phía Thái Huyền Tiên Môn.

Cũng may Thiên Cơ Tử kịp thời chạy tới, khi bọn họ chạy tới, người của Đào Hoa giáo đang giao chiến với người của Thái Huyền tiên môn, hộ pháp đánh người, trưởng lão đấu với trưởng lão. Thủy Hồng Dao thì đuổi theo Huyền Cái sơn đánh nhau, Huyền Cái sơn nhân tuy tu thành ngự thú thần thông, lại tinh tu Thái Huyền Chân Kinh, trên người còn có Thú Vương lệnh món pháp bảo tà dị này, nhưng hắn chỉ có tu vi Độ Kiếp sơ kỳ, đối đầu với Thủy Hồng Dao, đó là còn lâu mới đủ.

Thủy Hồng Dao thông qua Vi Vân một bước lên trời, tấn thăng tới Độ Kiếp viên mãn, lại có pháp bảo Thất Hoa Phiến trong tay, tu luyện cũng là thần thông và công pháp thượng cổ, vững vàng đè ép Huyền Cái Sơn Nhân.

"Thần thông ngự thú sao lại không có tác dụng với con hồ ly bại hoại này? Thật sự là kỳ quái!" Huyền Cái Sơn người vừa đánh vừa lui, trong lòng không khỏi nói thầm.

Vốn dĩ sau khi hắn tu thành Ngự Thú Thần Thông, vốn tưởng rằng có thể thống ngự vạn thú, đến lúc đó thực lực có thể tấn thăng đến mức sánh vai cùng thiên vận bát tiên, nhưng hắn tuyệt đối không nghĩ tới, môn thần thông này chẳng những không ảnh hưởng đến Ngự Châu nương nương, mà ngay cả tứ đại thị nữ thủ hạ của nàng cũng không ảnh hưởng được. Hôm nay chống lại Thủy Hồng Dao bây giờ., Đã vô dụng, nhất thời khiến hắn rất thất vọng, những năm này hắn chạy đông chạy tây, vì tu luyện môn thần thông này, không biết hao phí bao nhiêu thời gian và tinh lực, nhưng chỉ dẫn đến chút thực lực tăng lên, thực sự có chút thất vọng.

Thế cho nên Huyền Cái sơn nhân không thể không dùng đạo pháp của Thái Huyền Tiên Môn để đối địch, lại phối hợp Thú Vương lệnh, miễn cưỡng chặn thế tiến công của Thủy Hồng Dao, nhưng đây chỉ là tạm thời, hắn biết không bao lâu mình sẽ thua.

Vào thời khắc này, phía chân trời xuất hiện rất nhiều độn quang, một mạch bay tới phía sơn môn Thái Huyền, chớp mắt rơi xuống.

Huyền Cái sơn nhân thấy người dẫn đầu chính là Thiên Cơ Tử và Diệu Y Phật Mẫu, nhất thời mừng rỡ quá đỗi, cao giọng hô: "Yêu nghiệt Đào Hoa giáo không biết cớ sao tấn công bản môn, mong các vị đạo hữu vươn tay chính nghĩa, tiêu diệt yêu quái này!"

Những người đến đều là tông chủ, pháp tướng cường giả các đại tông môn, chi tiết đếm sao cũng có bốn năm mươi người, lại thêm hai cường giả Thiên Cơ Tử và Diệu Y Phật Mẫu đại độ kiếp, đây là

một cỗ lực lượng cực mạnh đủ để nghiền ép đám người Thủy Hồng Dao.

Người của Thái Huyền tiên môn thấy vậy đều vui mừng, thở phào nhẹ nhõm.

Sắc mặt đám Thủy Hồng Dao khẽ biến, nhưng vào thời khắc mấu chốt lại có người tới đây ngăn cản.

Thiên Cơ Tử nhìn Thủy Hồng Dao một cái, sau đó đi tới trước người Huyền Đồ Sơn, chắp tay hành lễ, kinh ngạc hỏi: "Huyền Cái đạo hữu, đây là chuyện gì? Thái Huyền Tiên môn các ngươi là một trong bảy tông chính đạo, sao lại đấu đá với người khác?"

Huyền Cái sơn nhân keo kiệt bùn cấu trên ngón chân, thở dài một tiếng nói: "Ài, đừng nói nữa! Minh chủ, việc này bần đạo cũng không biết! Từ khi bần đạo chấp chưởng Thái Huyền tiên môn tới nay, chưa bao giờ trở mặt với người khác, cũng không biết vì sao, vị giáo chủ Đào Hoa giáo này, tộc trưởng Cửu Vĩ Linh Hồ dẫn người đến đánh chúng ta, cũng thực oan uổng!" Mắt hắn linh hoạt chuyển động, như mắt chuột.

Thiên Cơ Tử cực kỳ hưởng thụ câu "Minh chủ" này của hắn, vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, nói: "Đạo hữu nói vậy, ta ngược lại nhớ ra rồi, vị giáo chủ Thủy Hồng Dao này cũng là người trong Yêu tộc, trên người chảy xuôi huyết mạch yêu nghiệt, vốn là nể mặt Tử Nguyệt tiên môn, ta còn tin tưởng nàng gia nhập chính đạo là vì đối kháng Ma giáo, hiện giờ xem ra, chỉ sợ là gian tế Ma giáo phái tới!"

Huyền Cái Sơn cả người chấn động, vỗ đùi, vẻ mặt minh ngộ nói: "A nha, minh chủ nói có lý! Nhất định là như thế, hôm nay chánh ma đại chiến, ma giáo xâm lấn chính đạo, vị giáo chủ Thủy Hồng Dao này không những không gia nhập tiên hiệp đồng minh, cùng đối ngoại địch với chúng đạo hữu, còn thừa dịp cháy nhà đi hôi của, chạy đến tấn công Thái Huyền Tiên môn ta, cái này... Cái này thật sự là quá rõ ràng rồi! Nàng tất nhiên là gian tế ma giáo phái tới gian tế chính đạo!"

Hai người kẻ xướng người hoạ, nói có mũi có mắt, trực tiếp đứng trước tên Thủy Hồng Dao viết bốn chữ to "Yêu nhân Ma giáo", các tông môn tông chủ chung quanh đều mang vẻ mặt khiếp sợ, lập tức đều đem ánh mắt nhìn về phía Thủy Hồng Dao, cùng với trưởng lão Đào Hoa giáo cùng hộ pháp bên cạnh nàng, tràn đầy địch ý, tràn đầy vẻ đề phòng, tùy thời đều có ý định động thủ.

"Giáo chủ, làm sao bây giờ?" Lạc Tiên nhỏ giọng hỏi.

Thủy Hồng Dao mặc váy đỏ, trên chân bọc khăn lụa phấn hồng, mũi chân pháp lực như sóng nước, nhộn nhạo ra từng gợn sóng xung quanh, cả người lơ lửng giữa không trung, cười lạnh nhìn đám người Thiên Cơ Tử và Huyền Cái sơn, giống như xem thằng hề diễn kịch vậy.

Thủy Hồng Dao khẽ cười nói: "Không sao, để bọn chúng diễn tiếp đi, chờ bọn chúng diễn xong, chúng ta lại động thủ cũng không muộn."

"Thiện tai!" Lúc này Diệu Y Phật Mẫu bay tới, nói với Thủy Hồng Dao: "Hiện giờ Chính Ma đại chiến, chính là thời điểm Tề Tâm hiệp lực đối kháng Ma giáo, Thủy giáo chủ tấn công Thái Huyền Tiên môn, không biết là duyên cớ gì?"

Khi Diệu Y Phật Mẫu tới Đào Hoa Giáo, Thủy Hồng Dao khoản đãi, cũng coi như có chút giao tình. Mặc dù Thiên Cơ Tử và Huyền Cái Sơn Nhân kẻ xướng người hoạ đều nói rõ mọi chuyện, "Sự thật" bày ra trước mắt, nhưng Diệu Y Phật Mẫu vẫn muốn hỏi rõ chân tướng chuyện này, để tránh trách lỗi Thủy Hồng Dao.

Thủy Hồng Dao cười nói: "Nếu ta nói ta không phải gian tế ma giáo, không biết Phật mẫu có tin hay không?"

Con ngươi Diệu Y Phật Mẫu lấp lóe ánh sáng trí tuệ, chắp hai tay trước ngực, nói: "Bần ni biết Thủy giáo chủ khinh thường nói dối, đương nhiên là tin. Chỉ là... Thái Huyền Tiên Môn là trụ cột chính đạo, chống lại lực lượng trung kiên của Ma giáo, Thủy giáo chủ thật sự

không nên tấn công, như vậy mới khiến bần ni hết sức khó xử, cho nên đành phải hai bên không giúp đỡ lẫn nhau."

Thủy Hồng Dao hoàn lễ nói: "Vậy đa tạ Phật mẫu."

Hai bên không giúp đỡ lẫn nhau đã là đáng quý.

Lúc này, Thiên Cơ Tử và Huyền Thế Sơn Nhân kẻ xướng người hoạ, đã bôi đen Thủy Hồng Dao thành một yêu nhân Ma giáo tội ác tày trời trà trộn vào tu chân giới chính. Lời nói lần này trực tiếp mang theo tông chủ các đại tông môn chính đạo hướng về phía đối lập, đồng loạt đứng về phía Thái Huyền Tiên môn, nhất là thấy Thủy Hồng Dao không phản bác chút nào, càng thêm kiên định với ý nghĩ của bọn họ.

Trong lúc nhất thời, mọi người giương cung bạt kiếm, đằng đằng sát khí, đều đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ Thiên Cơ Tử ra lệnh một tiếng, sau đó trực tiếp động thủ tiêu diệt đám "yêu nghiệt" Thủy Hồng Dao.

Huyền Cái sơn nhân lòng đầy căm phẫn nói: "Minh chủ, theo ý ngươi, nên xử trí những yêu nhân Ma giáo này như thế nào?!"

Thiên Cơ Tử lẫm liệt nói: "Đương nhiên là một lưới bắt hết!"

Hắn đã sớm có ý định đối phó Đào Hoa giáo, bởi vì hắn biết rõ Chu Diệu Ngữ hiện giờ đang ở trong Đào Hoa giáo, trước mắt mượn cơ hội này diệt Thủy Hồng Dao trước, sau đó lại tới Đào Hoa giáo tìm Chu Diệu Ngữ tính sổ, đoạt lại Độn Giáp Thiên Thư, khi đó thực lực của hắn có thể tăng gấp bội.

Thiên Cơ Tử nói một cách chính nghĩa: "Các vị đạo hữu, bây giờ đang là thời khắc mấu chốt chính ma đại chiến, yêu nhân Ma giáo càn rỡ, rất nhiều đạo hữu hy sinh, đêm qua tăng vương, đám người Ngu môn chủ và Lạc các chủ cũng bất hạnh gặp phải độc thủ, tên yêu nhân Đào Hoa giáo này lại tấn công minh hữu chính đạo của ta, thực khiến người ta phát lạnh! Mọi người nói, phải làm sao bây giờ?"

"Giết các nàng!"

"Nhất định phải giết hết, trảm thảo trừ tận gốc, một cái cũng không để lại!"

"Trước gian sau giết!"

"Trước tiên giết sau gian cũng giống nhau, nữ tử mới chết thân thể vẫn còn nóng..."

Một biệt tông chủ cao giọng trêu chọc, những người còn lại tuy rằng cảm thấy có chút quá đáng, nhưng nghe vào lại cảm thấy có chút buồn cười.

Giờ này khắc này, tông chủ các tông chính đạo dĩ nhiên cảm giác mình nắm giữ quyền chủ động, có thể quyết định sinh tử người khác, vả lại nắm chắc thắng lợi trong tay, cho nên không kiêng nể gì, dĩ nhiên không xem bọn người Thủy Hồng Dao là người, thậm chí bọn họ cho rằng, đối phó yêu nhân nghĩa đạo đức của Ma giáo, không cần nói đến nhân nghĩa đạo đức gì, cho dù thủ đoạn ác độc, cũng có thể tiếp nhận.

Diệu Y Phật Mẫu ở một bên xem mà nhíu mày.

Thủy Hồng Dao chỉ cười lạnh, không cãi nhau với bọn chúng.

Thiên Cơ Tử xua tay nói: "Được rồi, nếu các vị đạo hữu đã nhất trí với ý kiến, như vậy... Chúng ta liền động thủ đi, sợ sẽ sinh biến, vạn nhất có yêu nhân ma giáo tới cứu thì cực kỳ không ổn."

Trong lúc nhất thời, mọi người bao vây lấy đám người Thủy Hồng Dao, đại chiến vừa phát ra liền bùng nổ.

Nhưng vào thời khắc này, lại có thật nhiều lưu quang từ đằng xa chân trời bay tới, thẳng hướng sơn môn Thái Huyền hạ xuống.

Lúc này sắc trời đã dần sáng, ánh sáng mặt trời bắt đầu dâng lên, sơn môn Thái Huyền, sơn thạch, kiến trúc, quảng trường đều xuất hiện trong tầm mắt mọi người, có thể thấy rõ ràng.

Mọi người đều đưa mắt nhìn qua, muốn xem người đến là ai.

Đến tất nhiên là đám người Ngu Yên Vũ và Vi Vân.

Nhìn thấy đám người Ngu Yên Vũ đến, phản ứng của mọi người đều khác nhau, có chấn động và kinh ngạc, cũng có cảm thấy ngoài ý muốn và cao hứng.

Đối với việc này, Thủy Hồng Dao không cảm thấy bất ngờ chút nào, dường như đã sớm đoán trước.

Diệu Y Phật Mẫu thì hơi kinh ngạc, gương mặt tuyệt mỹ mang theo vui sướng khó có thể ức chế. Đêm qua lúc rời khỏi Thiên Long thần giáo, Thiên Cơ Tử cắn một cái rằng đám người Đại Thiên Tăng Vương và Ngu Yên Vũ đều đã chết. Thật ra Diệu Y Phật Mẫu không quá tin tưởng, hôm nay thấy đám người Ngu Yên Vũ quả nhiên vẫn còn sống hoàn hảo không chút tổn hại, lập tức vui mừng. Điều này nói rõ sư huynh của nàng có Đại Thiên Tăng Vương cũng còn sống!

Nếu nói tông chủ các tông chính đạo chỉ cảm thấy kinh ngạc, như vậy Thiên Cơ Tử hoàn toàn chấn kinh!

Dựa theo kế hoạch Thiên Cơ Tử và Thiên Y Ma giáo không chê vào đâu được, theo lý nên bắt hết đám người Ngu Yên Vũ mới đúng, hơn nữa mười phần chắc chín, với thực lực của ba đại Ma giáo, đông đảo cường giả tụ lại một chỗ, sao có thể để đám người Ngu Yên Vũ chạy thoát? Điều này căn bản là không thể nào!

Nhưng sự thật là, đám người Ngu Yên Vũ không những không chết, ngược lại xuất hiện ở đây, hoàn hảo không tổn hao gì!

Lúc này Thiên Cơ Tử cảm thấy lòng bàn tay toát mồ hôi, đầu óc hắn nhanh chóng thay đổi, điên cuồng suy tính đối sách.

"O, đều ở đây à."

Ngu Yên Vũ dẫn mọi người phi thân đến, cô ta không nhìn Thiên Cơ Tử mà chỉ đi tới trước Diệu Y Phật Mẫu, hành lễ nói: "Chào Phật Mẫu."

"Thiện tai! Ngu môn chủ, không ngờ các ngươi đều không việc gì, thật sự là quá tốt." Diệu Y Phật Mẫu có chút kích động.

Ngu Yên Vũ châm chọc: "Làm phiền Phật mẫu quan tâm, chuyện này đã lấy lại được hồng phúc từ Thiên Cơ Tử tiền bối."

Diệu Y Phật Mẫu hỏi: "Không biết ngươi có cứu Đại Thiên sư huynh của Đại Phật Tự ta ra không?"

Ngu Yên Vũ thở dài: "Thật đáng tiếc, tăng vương tiền bối đã hi sinh, ngài ấy vì yểm hộ chúng ta chạy trốn mà hy sinh, chết rất vĩ đại."

"Thiện tai! Vô Lượng Quang, Vô Lượng Phật..." Diệu Y Phật Mẫu chắp tay trước ngực, không ngừng niệm tụng phật hiệu.

"Ngu môn chủ, Lạc các chủ, các ngươi lại về rồi à, thật là tốt quá, ai cũng vui vẻ cả!" Thiên Cơ Tử cười ha hả, tiến tới vấn an mọi người.

Đám người Ngu Yên Vũ nhìn Thiên Cơ Tử tới, đều cười lạnh.

Nếu không phải chính miệng Đại Thiên Tăng vương báo cho biết, Thiên Cơ Tử đã phản bội Ma giáo, cho dù là ai cũng sẽ không tin chuyện này sẽ phát hiện ở trên người thiên vận bát tiên, quả thực chính là trò trống rỗng trong thiên hạ!

Ngu Yên Vũ nhìn chằm chằm Thiên Cơ Tử, lạnh lùng hỏi: "Xin hỏi tiền bối, đêm qua đã nói chia binh làm ba đường, vì sao các ngươi không cáo biệt mà bỏ chúng ta mà đi?"

Thiên Cơ Tử đã chuẩn bị từ trước, há miệng nói: "Ngu môn chủ có điều không biết, quẻ tượng này cho thấy, các ngươi đã trúng cạm

bẫy của Ma giáo, cứu viện thất bại, chẳng những Đại Thiên Tăng Vương đã chết, các ngươi cũng gặp độc thủ, kỳ môn Thiên Thư quẻ của ta chưa bao giờ sai lầm, bần đạo không thể không tin, cho nên các ngươi đã rút lui trước."

Bạch Miểu cười lạnh một tiếng, nói: "Xin hỏi tiền bối, ngươi luôn miệng nói Kỳ Môn Thiên Thư chưa từng phạm sai lầm, vì sao đêm qua lại nói ba giáo chủ Ma giáo không có ở Thiên Long Thần Giáo, vì sao chúng ta lại bị mai phục ba giáo chủ Ma giáo?"

Thiên Cơ Tử thở dài, nói: "Ài, vấn đề đang xảy ra ở đây, đêm qua cũng không biết vì sao, Kỳ Môn Thiên Thư của ta tính sai liên tục hai lần, đương nhiên đây cũng là khuyết điểm của bần đạo, liên tục hai lần phạm sai lầm, suýt nữa hại chư vị đạo hữu, cũng may chư vị đạo hữu bình an trở về, thật sự là đáng mừng."

Lạc Khinh Trần cười nói: "Lão già kia, đừng giả vờ nữa, nếu không phải Đại Thiên Tăng Vương hy sinh mình yểm hộ chúng ta rời khỏi, e là giờ phút này đã thích ý của ngươi rồi."

Thiên Cơ Tử kinh ngạc nói: "Lạc các chủ làm vậy là có ý gì?"

Lúc này, Vi Vân đột nhiên lớn tiếng nói: "Chư vị, Thiên Cơ Tử đã phản bội chính đạo, gia nhập vào trận doanh Ma giáo, mọi người ngàn vạn lần đừng bị hắn lừa gạt, Đại Thiên Tăng Vương chính là bị hắn và Ma giáo hợp mưu hại, đêm qua chúng ta cũng suýt nữa bị hắn hại, hôm nay chúng ta tới đây chính là để vạch trần bộ mặt thật của tên Ngụy quân tử này! Nội gian không trừ, chính đạo vĩnh viễn không có ngày yên bình!"

"Cái gì?!"

"Thiên Cơ Tử tiền bối là gian tế?"

"Phản bội chính đạo, gia nhập ma giáo? Điều này sao có thể?"

Đám người Lâm Nho, Hắc Mục đạo nhân, Thiếu Hoa chân nhân khiếp sợ không hiểu, đều chất vấn, một mặt khiếp sợ lời nói của Vi Vân, một mặt bắt đầu nghi ngờ Thiên Cơ Tử, xem từ miêu tả của đám người Ngu Yên Vũ, có vẻ như có chuyện này.

Thiếu Hoa chân nhân nghi hoặc nói: "Ngu môn chủ, Thiên Cơ Tử tiền bối chính là lãnh tụ chính đạo của ta, gia nhập Ma giáo đối với hắn mà nói tựa hồ có hại vô ích, Ngu môn chủ có chứng cứ gì không?"

Thiếu Trạch vội vàng nói: "Sư phụ, đây là sự thật, thời điểm chúng ta xâm nhập vào địa cung Thiên Long thần giáo để cứu viện Đại Thiên tăng vương, là chính miệng tăng vương nói, chính là do hòa thượng Thiên Cơ Tử hại tăng vương rơi vào tay ma giáo! Hiện tại hắn đã là nanh vuốt của ma giáo!"

Thấy đồ đệ của mình cũng nói vậy, Nhất Hoa chân nhân lập tức híp mắt lại, vô thức kéo giãn khoảng cách với Thiên Cơ Tử.

Hắc Mục đạo nhân, như Tuyết tiên tử và Thiếu Dương đạo nhân mấy vị tông chủ cũng nhao nhao lui lại, sợ Thiên Cơ Tử đột nhiên bạo khởi đả thương người.

Thấy vậy, trong lòng Thiên Cơ Tử hoảng hốt, biết giờ phút này là lúc mấu chốt nhất rồi, chỉ cần xử lý không cẩn thận sẽ vang danh bừa bãi, vạn kiếp bất phục, hắn sẽ không thể tiếp tục ở lại chính đạo nữa, chỉ có trốn vào Ma giáo mới được an bình, nhưng hắn không thể đi nhanh như vậy. Bởi vì theo kế hoạch, trước tiên hắn phải gài bẫy từng cường giả Độ Kiếp của chính đạo, khi đó Ma giáo có thể tiến quân thần tốc, không còn bất cứ thứ gì ngăn cản nữa.

Hôm nay chẳng qua chỉ bẫy chết một đại tăng vương mà thôi, còn lâu mới đủ.

Đồng thời hắn tự mình tính toán qua Kỳ Môn Thiên Thư, nếu như không gia nhập Ma giáo, sớm muộn gì hắn cũng sẽ bị Chu Diệu Ngữ giết chết, chỉ có lấy Ma giáo làm chỗ dựa, hắn mới có một đường

sinh cơ, cho nên hắn không thể không như thế. Người tu hành, tính mệnh là quan trọng nhất, thứ hai mới là thanh danh.

Thời khắc mấu chốt chỉ thấy Thiên Cơ Tử hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Các vị đạo hữu, sao các ngươi không nghĩ thử xem, đám người Ngu môn chủ sao lại xuất hiện ở đây?"

Thiếu Trạch nói: "Tất nhiên là vì vạch trần bộ mặt thật của ngụy quân tử nhà ngươi!"

Thiên Cơ Tử lại nói: "Nhưng có rất nhiều cường giả Ma giáo, vừa rồi các ngươi nói tam đại giáo chủ Ma giáo cũng có mặt, chắc hẳn các ngươi đã bố trí Thiên La Địa Võng từ lâu, làm sao các ngươi trốn thoát được?"

"Là tăng vương hi sinh tính mạng yểm hộ chúng ta đào thoát!"

"Được rồi." Thiên Cơ Tử mỉm cười: "Tuy các ngươi xảo trá, nhưng cuối cùng chúng ta phải căn cứ theo sự thật, theo cách nhìn của bần đạo, dựa theo lẽ thường, các ngươi hẳn đã đầu nhập vào Ma giáo, cho nên bọn chúng mới có thể bỏ qua cho các ngươi, các ngươi mới có thể không tổn hại lông tóc chút nào., Các ngươi liên hợp với những yêu nhân Ma giáo kia, trước giết chết tăng vương, sau đó lại chạy tới nơi này, liên hợp cùng yêu nghiệt Đào Hoa giáo một mạch, muốn lừa gạt lừa gạt mọi người, diệt trừ bần đạo, sau đó lại xuống tay với chư vị đạo hữu chính đạo, bần đạo không đoán sai chứ?"

Câu này vừa thốt ra, mọi người lập tức lại chấn động.

Nhất là các tông chủ đại tông môn cũng dồn dập theo bản năng giữ vững khoảng cách với đám người Ngu Yên Vũ.

Dù sao, tin tức này nghe cũng hợp tình hợp lý, nếu nói đúng thì cũng không phải là không có khả năng.

Chương bảy bảy mươi lăm âm mưu bại lộ.

"Đúng là nói bậy nói bạ!" Bạch Hỗn nổi giận nói: "Thân là tiền bối tu chân giới, dám nói loại lời vô liêm sỉ này, cũng không thấy xấu hổ!"

Lạc Khinh Trần cười nói: "Bạch Miểu sư muội, da mặt người này đã sớm dày như huyền thiết, sao lại đỏ mặt?"

Thiên Cơ Tử cười ha hả, điềm tĩnh nói: "Một khi đã vậy, bần đạo sẽ dùng Kỳ Môn Thiên Thư tính một quẻ, xem xem rốt cuộc là ai nói mới là chân tướng."

"Kỳ Môn Thiên Thư?" Ngu môn chủ cười nhạo một tiếng, "Vừa rồi ngươi còn nói Kỳ Môn Thiên Thư đã không biết nữa, tính thêm mấy lần nữa thì có ích lợi gì, làm sao khiến người ta tin phục?"

Thiên Cơ Tử nghe vậy ngớ người, đúng là cầm đá nện chân mình.

Ngu Yên Vũ tiếp tục nói: "Hay là để ta đến vạch trần chân tướng đi! Ta có chứng cứ chứng minh Thiên Cơ Tử quả thật đã phản bội chính đạo, gia nhập Ma giáo!"

Mọi người nghe vậy thì im lặng, im lặng không nói gì.

Nếu quả thật chứng minh có chứng cứ chứng minh Thiên Cơ Tử có vấn đề, như vậy chuyện tiếp theo sẽ xảy ra thật đáng chờ mong.

Thiên Cơ Tử híp mắt lại: "Ngươi có chứng cứ gì?" Hắn bán tín bán nghi, tưởng rằng đối phương đang cố ý lừa gạt mình.

Ngu Yên Vũ lật tay một cái, lòng bàn tay xuất hiện một tháp nhỏ màu vàng, chia làm chín tầng, phật quang tỏa ra bốn phía, chính là Cửu cấp Phật Vương Phù Đồ, trấn tự chi bảo của Đại Phật Tự.

Phật Vương Phù Đồ cấp chín vừa xuất hiện, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn sang, ánh mắt mang theo tia sáng kỳ lạ, nhìn chằm chằm vào pháp bảo tuyệt thế này. Nếu pháp bảo này tới tay, thực lực đủ để tăng lên một bước dài! Nhưng chỉ có thể tưởng tượng thôi, cho dù bọn họ có dám tranh đoạt thì cũng không có thực lực này.

"Vô Lượng Thọ Phật..." Diệu Y Phật mẫu niệm phật một tiếng.

Ngu Yên Vũ nhìn về phía Diệu Y Phật Mẫu, nói: "Khi Tăng Vương yểm hộ chúng ta rời khỏi, bất hạnh bị yêu nhân Ma giáo giết chết. Trước khi chết, hắn giao pháp bảo này cho ta, để ta chuyển giao cho Diệu Y Phật Mẫu, hiện tại vật quy nguyên chủ."

Nói xong, nàng liền giao bảo tháp cho Diệu Y Phật Mẫu.

Diệu Y Phật Mẫu tiếp nhận bảo tháp, nói cảm ơn: "Ngu môn chủ không ham pháp bảo chùa ta, thật sự là tâm địa Bồ Tát, bần ni tin tưởng lời ngươi nói."

Thiên Cơ Tử cười lạnh một tiếng, nói: "Chỉ bằng vào một pháp bảo đã có thể kết luận lời của Ngu Yên Vũ là thật? Phật mẫu không khỏi quá mức qua loa, người của Tử Nguyệt tiên môn từ trước đến nay âm hiểm ác độc, quỷ kế đa đoan, mọi người ngàn vạn lần đừng trúng gian kế của cô ta. Theo ta thấy, vị Ngu môn chủ này tất nhiên là sau khi gia nhập Ma giáo, hại chết tăng vương, sau đó cướp đi pháp bảo của hắn, lấy việc ngụy trang thành lão hiền lừa gạt chúng ta, đúng là lòng dạ đáng chết mà!"

Vốn dĩ chủ nhân các đại tông môn đã tin tưởng Ngu Yên Vũ, nhưng hắn vừa nói như vậy, phát hiện cũng có lý, trong lúc nhất thời không biết nên tin tưởng ai.

Ngu Yên Vũ không để ý tới hắn, chỉ lẳng lặng chờ Diệu Y Phật Mẫu tế luyện xong Phật Vương Phù Đồ cấp chín.

Chỉ thấy sau khi Diệu Y Phật Mẫu tế luyện pháp bảo, ngón tay ngọc điểm động, một đạo pháp lực rót vào trong đó. Trong nháy mắt tiếp

theo, mọi người liền nhìn thấy trong bảo tháp dâng lên một vòng phật quang. Vòng phật quang này mới vừa xuất hiện, liền hóa thành từng hình ảnh, trong hình ảnh còn truyền ra âm thanh của Đại Thiên Tăng Vương, những hình ảnh này chính là tình hình trong lồng giam địa cung của Đại Thiên Tăng Vương ở Thiên Long Thần Giáo.

Đại Thiên Tăng vương rơi vào tay Ma giáo thì sớm đã chuẩn bị hậu sự xong xuôi, muốn vạch trần bộ mặt thật của Thiên Cơ tử, cho nên dùng thần thông lưu lại một đoạn quang ảnh, khắc bức quang ảnh này vào trong hàng ngũ Phật Vương Phù Đồ cấp chín, chỉ cần dùng công pháp của Đại Phật Tự là có thể kích phát ra.

Chỉ thấy gương mặt của Đại Thiên Tăng Tăng vương trong lồng đang đau đớn, khóe miệng rỉ máu, từ từ nói: "Ta bị Thiên Cơ Tử làm hại, rơi vào tay Ma giáo, tự biết đại nạn sắp buông xuống, không còn nhiều thời gian nữa, bây giờ vạch trần tội lỗi của Thiên Cơ Tử, hắn đã rơi vào ma đạo, mong các vị đạo hữu Chính đạo lau mắt, chớ để hắn lừa gạt..."

Đại thiên Tăng vương để lại bóng người vạch trần tội ác của Thiên Cơ Tử ra. Mọi người ở đây thấy vậy đều rùng mình, vừa tránh xa Thiên Cơ Tử đồng thời âm thầm vây hắn vào giữa.

Thủy Hồng Dao khẽ mỉm cười, giờ phút này mọi người trong Đào Hoa Giáo đều cảm thấy vô cùng thoải mái.

Thiên Cơ Tử vừa rồi còn hung hăng vô cùng giờ giờ sắc mặt lại trở nên xanh mét, hết sức khó coi, tay chân run rẩy. Hắn không ngờ tới, Đại Thiên Tăng Vương lại lưu thủ đoạn như vậy, thật sự là hại chết hắn rồi!

Diệu Y Phật Mẫu thu bảo tháp, nhìn sang Thiên Cơ Tử, vẻ mặt tiếc nuối nói: "Ài, đạo hữu cần gì phải vậy!"

Thấy mọi người đều khó tin nhìn hắn, trong lòng Thiên Cơ Tử không ngừng trầm xuống, tuy vậy hắn vẫn phải nắm được một chút khả

năng cuối cùng, vội vàng mở miệng nói: "Đây là ảo thuật, không phải là thật!"

Diệu Y Phật Mẫu lắc đầu nói: "Bần ni đã xác nhận rồi, đây chính là tin tức do sư huynh ta lưu lại."

Thiên Cơ Tử lại nói: "Tăng Vương đây là ngậm máu phun người! Sư Vương đích thị là bị yêu nhân Ma giáo khống chế tâm thần, bị Ma giáo lợi dụng, vu oan cho ta, chư vị đạo hữu hẳn là không biết thủ đoạn của Ma giáo? Trong Thập Đại Thần Thông đương thời, Huyết Thần tử Huyết Thần Giáo có thể ký sinh trong cơ thể người, Cửu U Mộng Yểm của Thiên Ma giáo có thể thay đổi tâm trí của người khác, chắc chắn Tăng Vương đã bị Ma giáo lợi dụng, mọi người ngàn vạn lần đừng tin!"

Chính đạo các tông chi chủ vừa nghe vậy, hơi ngẩn ra, đây cũng là chuyện không phải không có khả năng.

"Thiên Cơ Tử tiền bối, ngươi thật đúng là nhanh mồm nhanh miệng, bản lĩnh gặp chiêu không ai bằng ngươi, chẳng trách ngay cả giáo chủ Ma giáo cũng khen ngươi thức thời, có thể thuận thế mà làm, đầu nhập Ma giáo, quả nhiên lợi hại!" Vi Vân vỗ tay châm chọc nói.

Đám người Ngu Phi Tuyết, Liễu Phỉ Nhi, Thiếu Trạch, Thất Dạ cũng mặt đầy giễu cợt.

Thiên Cơ Tử cười lạnh nói: "Tiểu bối các ngươi không có tư cách bình phẩm với bần đạo!"

Tay Ngu Yên Vũ nhờ Quảng Hàn Cung, lực lượng pháp bảo phối hợp cùng pháp lực của bản thân, tạo thành một cỗ uy thế cường đại, bao trùm về phía Thiên Cơ Tử.

Đám Lạc Khinh Trần, Bạch Miểu, Diệu Y Phật Mẫu cũng lần lượt tế pháp bảo chuẩn bị ra tay, hôm nay các nàng muốn bắt lấy Thiên Cơ Tử, báo thù cho Đại Thiên Tăng Vương.

Thiên Cơ Tử đâu có thể không biết, lúc này ngụy biện đã không còn ý nghĩa gì nữa, cho dù có thể tranh thủ được một số tông chủ chính đạo ủng hộ, cũng không đánh lại đám người Ngu Yên Vũ, còn có Thủy Hồng Dao ở một bên nhìn chằm chằm, huống chi những người này còn bày ra vẻ định đứng ngoài quan sát, không muốn dính líu tới.

Trước mắt, chỉ có thể lựa chọn đào tẩu.

Thiên Cơ Tử tay cầm Kỳ Môn Thiên Thư, cao giọng hô: "Nghĩ ta là tông chủ của một trong chính đạo thất tông, phó minh chủ tiên hiệp đồng minh, một lòng vì chính đạo, đấu tới mức Ma giáo vỡ đầu chảy máu, không muốn hôm nay bị gian nhân cấu thành hãm hại, thiên lý ở đâu!"

Lúc này, con mắt người của Huyền Cái sơn đảo loạn, nhân lúc mọi người đều tập trung chú ý vào cơ hội trên người Thiên Cơ Tử, nhìn một cái về phía biên giới.

Bốn đại trưởng lão của Thái Huyền Tiên Môn, theo thứ tự là Hà Lạc đạo nhân, Huyền Kỳ chân nhân, Huyền Tâm đạo cô và Thanh Hư chân nhân. Bốn người này cũng có chút hiệp nghĩa, chỉ là hơi có vẻ cứng nhắc, không rõ tình thế thật hay giả., Đầu tiên bọn họ trung thành với Thái Huyền Tiên môn, tiếp đó mới là cậy giúp đỡ chính nghĩa. Đối với chuyện Thiên Cơ Tử tới đây viện thủ của Thái Huyền tiên môn, trong lòng bọn họ cực kỳ cảm kích, giờ phút này thấy đám người Ngu Yên Vũ hùng hổ bức bách, Thiên Cơ Tử thì vẻ mặt oán hận, bốn người nhìn nhau, lập tức tiến tới, bảo vệ Thiên Cơ Tử ở sau lưng.

Hà Lạc đạo nhân nói với Ngu Yên Vũ: "Ngu môn chủ, phải khoan dung độ lượng, ngươi hà tất phải khổ sở bức bách? Thiên Cơ Tử tiền bối đoạt chức minh chủ của ngươi không sai, cho dù trong lòng ngươi có oán hận cũng không cần bôi nhọ hắn như vậy chứ. Hắn căn bản không có lý do gì để gia nhập Ma giáo!"

Ngu Yên Vũ cũng lười nhìn hắn, chỉ nhìn chằm chằm Thiên Cơ Tử, đề phòng hắn chạy trốn.

Lạc Khinh Trần cười nói: "Hà Lạc đạo hữu, ngươi tránh ra, tránh bị liên lụy."

Hà Lạc đạo nhân thấy Ngu Yên Vũ không để hắn vào mắt chút nào, nhất thời có chút xấu hổ và giận dữ và xấu hổ, nghiêm mặt nói: "Hừ, tuy rằng các ngươi nhiều người, nhưng địa bàn của Thái Huyền tiên môn ta cũng không thể càn rỡ như vậy, quả thực chính là không coi ai ra gì, xem quy củ chính đạo là gì? Còn có nửa điểm bộ dạng nhân sĩ chính đạo nào nữa?"

Vào thời khắc này, Thiên Cơ Tử đột nhiên nắm lấy Huyền Kỳ chân nhân trước mặt, sau đó phi thân lao ra khỏi vòng vây, bay về phía xa!

"Chạy đi đâu!"

Đám người Ngu Yên Vũ, Lạc Khinh Trần và Bạch Thiên dồn dập tế ra pháp bảo, phá không đuổi theo.

Gần như cùng một thời điểm, Huyền Thế Sơn Nhân cũng nắm lấy Thanh Hư chân nhân làm tấm chắn, định chạy trốn khỏi hiện trường. Hắn biết không có Thiên Cơ Tử trợ giúp, sớm muộn gì cũng chết trên tay Thủy Hồng Dao, huống chi Vi Vân cũng hơn phân nửa muốn tìm hắn tính sổ, phía sau Vi Vân còn có Ngu Yên Vũ, bây giờ tất cả những người này đều tới nhà, hắn tự biết không chống đỡ nổi, chỉ có thể đào tẩu, mặt mũi làm sao quan trọng bằng cái mạng nhỏ?

Huyền Cái Sơn Nhân khẽ động, Thủy Hồng Dao lập tức hành động, hóa thành một đạo cầu vồng màu đỏ đuổi giết tới.

"Chiêm chiếp!"

Lạc Khinh Trần bay giữa không trung, Lạc Tiên Cung xuất hiện trên tay, kéo dây cung, một con rồng pháp lực màu bạc bay vút ra, lao về phía Thiên Cơ Tử, tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã tới nơi!

Lạc Tiên Cung là một pháp bảo cao cấp, lực sát thương cực mạnh, ngay cả cường giả Độ Kiếp cũng không dám coi thường, Thiên Cơ

Tử chỉ cảm thấy sau lưng dâng lên một luồng khí lạnh, nguy cơ trước mắt, vội vàng tế Kỳ Môn Thiên Thư bảo vệ toàn thân, đồng thời che sau lưng Huyền Kỳ chân nhân.

Kỳ Môn Thiên Thư chính là đỉnh cấp pháp bảo, phối hợp cùng với Độn Giáp Thiên Thư, xếp thứ hai trong ba mươi sáu Tiên khí Thiên Vận, gần với Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, công dụng đa dạng, biến hóa đa dạng, kiêm cả năng lực hộ thân. Thiên Thư triển khai, nổi lên một màn sáng Huyền Hắc, ngăn trở một nửa uy lực của Lạc Tiên Cung. Nửa phần trước của Long Thân tan rã, còn lại một nửa thân rồng vẫn xuyên thấu qua màn đen, lại rơi vào trên người Huyền Kỳ Chân Nhân.

"Ặc... Tiền bối, ngươi..."

Huyền Kỳ chân nhân toàn thân kịch liệt run rẩy, khóe miệng tràn ra máu tươi. Lão khó có thể tin nổi nhìn Thiên Cơ Tử, sao có thể tin được. Hai vị tiền bối cao nhân trước mắt đã bắt giữ lão làm con tin thì cũng thôi đi, lại còn dùng làm bia đỡ đạn nữa chứ!

Thiên Cơ Tử không buồn nhìn hắn, chỉ giơ tay nắm lấy áo bào của hắn, dùng pháp lực cường đại khóa chặt kinh mạch toàn thân, vừa chạy trốn vừa hét lớn về phía đám người Ngu Yên Vũ đang truy sát phía sau, nói: "Nếu các ngươi muốn giết ta, ta sẽ giết hắn trước!"

"Vô sỉ!" Bạch Hỗn tức giận mắng.

"Ngươi muốn giết hắn thì giết, liên quan gì tới ta?" Ngu Yên Vũ lạnh lùng cười một tiếng, bay nhanh hơn.

Trong lòng Thiên Cơ Tử trầm xuống, đổi lại là Diệu Y Phật Mẫu, Lạc Khinh Trần và Bạch Kiệt thì thôi, ít nhiều thì nhớ tới tình cảm đồng đạo, nhẹ nhàng lưu thủ. Nhưng người của Tử Nguyệt tiên môn thật sự rất khó đối phó, muốn uy hiếp Ngu Yên Vũ thực sự quá khó khăn.

"Thiện tai, khanh bản giai nhân, Nại Hà là giặc!"

Phật Vương Phù Đồ trên đỉnh đầu Diệu Y Phật Mẫu, tay cầm Phạm Âm Linh, trên người có hai đại pháp bảo, khuôn mặt nghiêm túc từ trên trời giáng xuống, đánh thẳng về phía Thiên Cơ Tử.

Thiên Cơ Tử hiểu rất rõ, một khi bị Diệu Y Phật Mẫu cuốn lấy, nếu hắn muốn rời khỏi cũng không có khả năng!

Chỉ một thoáng, Thiên Cơ Tử đã quyết định rất nhanh, một chưởng đánh lên người Huyền Kỳ chân nhân, ném hắn lên người Diệu Y Phật Mẫu. Một chưởng này quá mức vội vàng, thế cho nên không khống chế tốt lực đạo. Dưới một chưởng, toàn thân Huyền Kỳ chân nhân rung lên bần bật, phát ra tiếng hét thảm, đã bị mất mạng tại chỗ!

"Không tốt!"

Vốn ý của Thiên Cơ Tử là dùng tính mạng của Huyền Kỳ Chân Nhân ngăn cản Diệu Y Phật Mẫu chỉ trong vài chớp mắt, không ngờ khéo quá hóa vụng, đánh không lại giết chết hắn. Hắn vô thức lấy ra Kỳ Môn Thiên Thư, cưỡng ép đột phá lĩnh vực của Diệu Y Phật Mẫu để phong tỏa, tiếp tục bay về phía xa.

"Ai!"

Diệu Y Phật Mẫu không đành lòng nhìn Huyền Kỳ chân nhân bị ném thành thịt nát xương tan, một tay đỡ lấy thi thể của lão ta, chậm rãi đáp xuống một đỉnh núi.

Chuyện này khiến Thiên Cơ Tử có cơ hội chạy trốn.

Nhưng mà có khối người còn nhanh hơn cả Diệu Y Phật Mẫu, một người thân có cánh Phong Thần Liễu Phỉ Nhi, còn có một người lấy Quang Tủy Kiếm làm pháp bảo phi hành Vi Vân.

Hai người sớm đã ngăn trước Thiên Cơ Tử, một người kéo Phá Vân Cung chặn đánh, một người thi triển Càn Khôn Tụ chụp xuống đầu hắn.

"Chỉ là tiểu bối, cút ngay cho ta!"

Thiên Cơ Tử hời hợt phá vỡ long phượng của Liễu Phỉ Nhi, lại dùng thần thông Quan Diệu Tông đánh tan ống tay áo càn khôn của Vi Vân, đang định rời khỏi thì thấy dưới nách Vi Vân mọc ra một đôi tay, hai tay bùng lên một đoàn kim quang xé rách không gian, xuất hiện trước mặt hắn, đánh vào ngực hắn!

"Tiệt Thiên Thần Thủ? Không thể nào!"

Thiên Cơ Tử giật nảy mình, nhận ra thần thông mà Vi Vân sử dụng, tuy ngoài miệng nói không thể nhưng trong lòng lại sợ hãi không thôi, không ngừng ném ra Kỳ Môn Thiên Thư va chạm với bàn tay Thiên Thần của Vi Vân!

"Bành" một tiếng vang thật lớn, thân hình Vi Vân lùi lại. Mặc dù như thế, hai tay vẫn đang bấm niệm pháp quyết, nhất thời hai đoàn hoa sen màu lửa đỏ từ trong lòng bàn tay hắn hiển hiện, hóa thành hai đoàn Hỏa Diễm Hồng Liên, rời tay bay ra, chụp xuống người Thiên Cơ Tử!

"Nghiệp hỏa hồng liên?! Không ——"

Thiên Cơ Tử mặt mũi tràn đầy vẻ không tin, hắn không thể nào ngờ Vi Vân lại có nhiều thần thông như vậy, hơn nữa đều là cấp bậc tuyệt thế!

Hắn vội vàng vận chuyển pháp lực, mạnh mẽ đánh nát Nghiệp Hỏa Hồng Liên của Vi Vân, mắt thấy Vi Vân lại lấy từ trong ngực ra một phù chú màu tím, nhất thời sắc mặt càng thêm khó coi, hắn nào không nhận ra đây là "Quang âm bất động" phù chú của Tử Nguyệt tiên môn, mắt thấy sẽ bị Vi Vân gắt gao ngăn chặn, hắn quyết định thật nhanh, tế lên kỳ môn thiên thư đánh vào đầu Vi Vân!

Sau đó hắn không quay đầu lại mà điên cuồng chạy trốn!

Giờ khắc này, Thiên Cơ Tử cực kỳ căm hận Chu Diệu Ngữ!

Lúc trước hắn tranh đoạt vị trí tông chủ Quan Diệu ngữ với Chu Diệu tông, tuy rằng đoạt được chức vị tông chủ, nhưng thần thông trấn tông Súc địa thành thốn lại bị Chu Diệu Ngữ lấy đi, lại không chịu trả lại. Thế cho nên hắn đường đường quan sát tông chủ Diệu Tông, pháp bảo tông môn thiếu mất một nửa không nói, còn không được quan sát thần thông trấn tông của Diệu Tông. Mặc dù hắn nghiên cứu nhiều năm, nhưng chỉ ngộ ra được một chút da lông, căn bản không phải là rụt rè thật sự.

Nếu không, trên đời này ai có thể giữ hắn được?

Ngay lúc Vi Vân sử dụng "Quang âm bất động" phù chú, chỉ thấy một quyển sách hạ xuống bên này, lại không bị "Quang âm bất động" ảnh hưởng chút nào, quyển sách này đúng là chí bảo kỳ môn thiên thư của Quan Diệu tông, che dấu thành công Thiên Cơ Tử đào tẩu.

Vi Vân không dám chậm trễ, dùng thần thông Càn Khôn tay áo cuốn tới, lúc này mới quấn lấy Kỳ Môn Thiên Thư, tuy vậy, vẫn cảm thấy một cỗ cự lực đánh tới, áp chế toàn bộ thân hình gã xuống dưới, thân hình bay xuống một chỗ trên đỉnh núi, hai chân dẫm lên một gốc cổ tùng, cả gốc cổ tùng "Bốp" một tiếng giòn vang, thân cây phân liệt mở ra, ngã xuống hai bên! Mùi khói xốp nồng đậm tràn ngập khắp nơi.

Vi Vân thầm nói một tiếng lợi hại, không hổ là tuyệt thế cường giả Độ Kiếp viên mãn, pháp bảo chi lực được tế ra mạnh mẽ như thế, đổi lại là một pháp tướng tu sĩ khác, căn bản không tiếp nổi!

Vi Vân Sinh sợ Thiên Cơ Tử triệu hồi pháp bảo về, nên lập tức thu Kỳ Môn Thiên Thư vào trong tay áo càn khôn.

Liễu Phỉ Nhi thấy thế, hai mắt sáng lên, vội vàng bay tới, lay động cánh tay của Vi Vân nói: "Ca ca, đưa Kỳ Môn Thiên Thư cho muội nhìn một chút."

"Kỳ Môn Thiên Thư gì chứ? Ta không biết, chưa từng gặp qua." Vi Vân ra vẻ không biết, nói giỡn, nếu thứ này ở trên tay nàng, hơn

phân nửa là có đi không về.

"Hừ, hẹp hòi!" Liễu Phỉ Nhi chu miệng nhỏ lên.

Lúc này đám người Ngu Yên Vũ đuổi tới, lại thấy Thiên Cơ Tử đã biến mất ở chân trời, lập tức nói thầm một tiếng đáng tiếc, cuối cùng vẫn bị hắn bỏ chạy!

Một bên khác, Thủy Hồng Dao cũng đang đuổi giết Huyền Cái Sơn Nhân, Huyền Âm Sơn Nhân cơ linh hơn Thiên Cơ Tử nhiều, hắn tóm lấy Thanh Hư chân nhân làm con tin và cản tên bài, thừa dịp ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Thiên Cơ Tử, nhanh chóng chạy trốn về một hướng khác.

Nhưng Thủy Hồng Dao vẫn luôn nhìn chằm chằm vào hắn, hắn vừa chạy, Thủy Hồng Dao lập tức đuổi theo, mặc cho Huyền Cái Sơn người chạy đi đâu, nàng không muốn bỏ qua, cắn chặt không tha!

Bởi vì chỉ có một mình Thủy Hồng Dao đuổi theo, mặc dù Huyền Cái Sơn Nhân không địch lại, nhưng luôn có hy vọng đào tẩu, lúc này con tin trên tay ngược lại trở thành gánh nặng, hắn tiện tay ném Thanh Hư chân nhân trong tay ra, mưu toan ngăn cản Thủy Hồng Dao một phen.

Nhưng Thủy Hồng Dao căn bản không quan tâm sống chết của Thanh Hư chân nhân, Thất Hoa Phiến trong tay lay động, liền có từng đầu cây quạt từ đó bay ra, hóa thành từng đạo hàn mang, lập tức xuyên thấu thân thể Thanh Hư chân nhân, đánh tan bản mạng pháp tướng, giết chết lão!

"Ách!"

Thanh Hư chân nhân chỉ kịp kêu lên một tiếng thảm thiết rồi chết ngay tại chỗ, thi thể rơi xuống vách núi phía dưới, hắn ta không ngờ mình lại chết một cách qua loa như vậy, cũng không ngờ môn chủ Thái Huyền Tiên Môn lại ích kỷ như thế, không để tính mạng người khác trong mắt, mình chính là sư đệ của hắn ta!

Thật sự là chết không nhắm mắt!

Tốt xấu gì cũng ngăn cản được tốc độ của Thủy Hồng Dao, con mắt Huyền Cái sơn nhân phóng tinh quang, thi triển Thái Ất Phân Quang Độn Thuật, thân hình chia thành hai, điên cuồng bỏ chạy về các hướng khác nhau!

"Sao ngươi có thể đi được?"

Đã thấy Thủy Hồng Dao nhoáng lên một cái, hóa ra hơn mười phân thân, cái này còn chưa tính, nàng cất bước, sải bước ra, người đã xuất hiện ở ngoài trăm dặm, dễ dàng ngăn Huyền Cái Sơn nhân lại, hơn mười phân thân vây hắn ở chính giữa!

"Không có khả năng, ngươi sao lại xem thần thông Diệu Tông! Ngươi, ngươi..." Huyền Cái Sơn người chỉ cảm thấy tay chân mình có chút không nghe lệnh, không ngừng run rẩy.

Hắn làm sao biết, Thủy Hồng Dao từ chỗ Chu Diệu Ngữ học được Súc địa thành thốn. Chu Diệu Ngữ từ chỗ nàng học được thuật thế thân "Linh nữ gỗ đào", thần thông trao đổi của hai người chính là trụ cột mà hai người tạo dựng nên sự tín nhiệm.

"Ếch ngồi đáy giếng, cũng dám hỏi ta!" Thủy Hồng Dao lay Thất Hoa Phiến, tấn công Huyền Cái Sơn Nhân: "Giao Thú Vương Lệnh ra, tha cho ngươi một mạng chó!"

"Chuyện này là thật?!" Huyền Cái sơn nhân tiếp được thế công của nàng, trong lòng dâng lên một tia hy vọng.

Hắn biết Thủy Hồng Dao còn có trợ thủ, mà hắn chỉ có một mình lẻ loi, cho dù thế nào cũng không đánh lại nàng, một khi đám người Ngu Yên Vũ ra tay, chắc chắn sẽ không giúp hắn, chỉ có thể giúp Thủy Hồng Dao.

Thủy Hồng Dao cười dài nói: "Ngươi giao đồ ra đây trước, ta tha cho ngươi."

"Một lời đã định!"

Huyền Cái Sơn Nhân tùy tay ném Thú Vương lệnh trong tay ra.

Kiện pháp bảo này vốn là tất cả Tà Dị giáo, nhưng bị Huyền Cái Sơn người dưới cơ duyên xảo hợp đạt được, vốn không phải đồ vật của hắn, đánh mất cũng không đau lòng, còn có thể đổi lấy một cái mạng, làm sao vui được.

Thủy Hồng Dao tiếp nhận Thú Vương lệnh, xóa đi lạc ấn phía trên, thu vào.

Ngay lúc Huyền Cái Sơn Nhân phi thân bỏ chạy, Thủy Hồng Dao lại đánh tới.

Huyền Cái Sơn Nhân quá sợ hãi: "Ngươi không phải nói tha cho ta một con ngựa sao? Ngươi không nói lời công bằng!"

"Cái gì? Ta đã nói gì? A, thật ngại quá, ta quên mất. Khanh khách..." Thủy Hồng Dao cười một tiếng tà ác, động tác trên tay không ngừng chút nào, thôi động Thất Hoa phiến, điên cuồng tấn công Huyền Sơn Nhân!

Chương 117 đang vui vẻ trên đám mây.

Giờ này khắc này, lòng người Huyền Cái Sơn chìm đáy cốc!

Hắn tung hoành tu chân giới hơn ngàn năm, cho tới bây giờ chỉ có mình hắn hại người khác, lừa gạt người khác. Chỉ có hắn là không giữ lời hứa, còn chưa từng xuất hiện tình huống người khác lừa gạt hắn. Bây giờ gặp Thủy Hồng Dao căn bản không nói quy củ, rốt cuộc đã đụng tường.

Không có Thú Vương Lệnh, Huyền Cái Sơn Nhân càng khó địch nổi thế công của Thủy Hồng Dao.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, hắn sẽ thua trong vòng một trăm hiệp.

Hơn nữa thân thể Thủy Hồng Dao có thần thông " Súc địa thành thốn" mà ngay cả cơ hội đào tẩu hắn cũng không có, bị giết là kết cục duy nhất.

Ngay lúc này, một đạo cầu vồng hạ xuống, pháp lực dâng trào quét tới, hóa thành thiên lôi, liệt hỏa, hàn băng, đao kiếm, trùm xuống đầu Thủy Hồng Dao.

Thủy Hồng Dao thu quạt lại, hóa giải thế công của địch nhân, định thần nhìn lại, hóa ra là Thiên Cơ Tử.

Thiên Cơ Tử nắm Huyền Cái sơn nhân lên, phi thân bỏ chạy.

Thủy Hồng Dao nhanh chóng đuổi theo, cùng hai người triển khai một trận chém giết, pháp lực loạn quyển, kình khí bắn ra bốn phía, dễ dàng bẻ gãy cỏ cây vô biên.

Thiên Cơ Tử cười lạnh nói: "Ngươi không đánh lại hai người chúng ta liên thủ thì thôi vậy!"

Thủy Hồng Dao do dự một chút, thấy Thiên Cơ Tử không có Kỳ Môn Thiên Thư, thắng cũng chẳng có ý nghĩa gì, lập tức mỉm cười nói: "Được, hôm nay tạm thời bỏ qua cho các ngươi!"

Nói xong, lão quay người rời đi.

"Đi mau, chậm thì không kịp!"

Thiên Cơ Tử gọi người Huyền Cái sơn tới, vội vàng bay về phía Vân châu.

Hai người bay ở giữa không trung, Huyền Cái Sơn Nhân cảm kích nói: "Đa tạ đạo huynh xuất thủ tương trợ, lão khất cái không thể báo đáp!"

Thiên Cơ Tử sắc mặt ngưng trọng nói: "Bây giờ ngươi hại chết Thanh Hư chân nhân, Thái Huyền Tiên môn đã không còn chỗ dung thân cho ngươi, Thủy Hồng Dao cũng muốn giết ngươi, ngươi định đi đường nào?"

Huyền Cái Sơn Nhân than thở: "Bần đạo cũng không biết, không biết huynh có cao kiến gì?"

Thiên Cơ Tử ho một tiếng nói: "Vừa rồi đạo hữu cũng biết, bần đạo đã gia nhập ma giáo..."

Thấy Huyền Cái sơn nhân cũng không có ý phản cảm, Thiên Cơ Tử mới tiếp tục nói: "Đạo hữu đừng tưởng bần đạo đang làm loạn, có nguyên nhân, thiên vận bát tiên đều chết không sai biệt lắm, với thực lực hiện tại của Chính đạo tu chân giới, muốn đánh bại ma giáo là chuyện không thể nào., Tất cả mọi người đều không biết, thực lực chân chính của Ma giáo vượt qua mọi người tưởng tượng! Bởi vậy, lão ma Tuyền Cơ tới tìm ta, ta cũng không phải phản đối, chỉ có gia nhập Ma giáo mới có cơ hội thậm chí thành Tiên. Đạo hữu cũng rõ

ràng, Ma giáo mặc dù được gọi là Ma giáo., Thực ra cũng không phải tà ác như mọi người tưởng tượng, rất lớn là tu sĩ chính đạo thêm mắm dặm muối tạo thành, nói cho cùng đều là sự khác biệt giữa chủng tộc và trận doanh, sau khi Ma giáo thống nhất Thiên Vũ đại lục, chúng ta chính là lãnh tụ của Nhân tộc trong bách tộc, Ma giáo tìm kiếm chúng sinh bình đẳng, cộng đồng phồn vinh, chứ không phải một nhà độc đại."

Nói tới đây, Huyền Cái Sơn Nhân đã hiểu ý của hắn, tuy nhiên vẫn hỏi một câu: "Ý của Đạo huynh là... khiến lão ăn mày ta cũng gia nhập Ma giáo?"

"Không sai!"

Thiên Cơ Tử gật đầu: "Bây giờ ta bại lộ, chính đạo không chứa được ta, đạo hữu cũng chẳng khá hơn bao nhiêu, Tử Nguyệt tiên môn và Đào Hoa giáo đều nhìn ngươi không vừa mắt, đây là sự thật, bây giờ chính đạo chính là thiên hạ của hai đại tông môn này., Ngươi còn có chỗ dung thân nào? Chỉ có gia nhập Ma giáo mới có đường ra, ta đã nói trước với lão tổ Nghiên mực rồi, chờ hai người chúng ta trở lại Thiên Ma giáo, lập tức chính là phó giáo chủ, ít ngày nữa có thể chính thức xâm lấn tu chân giới chính đạo, tiêu diệt đám người Ngu Nhược Tiên, rất nhanh có thể thống nhất thiên vận đại lục!"

Huyền Cái sơn nhân cau mày nói: "Nói thật, lão ăn mày ta kỳ thật không có khái niệm lập trường cùng trận doanh, cũng không phải là ta không muốn gia nhập, chỉ là... Ta đắc tội với Ngự Châu nương nương tà dị giáo, nếu gia nhập ma giáo, lão yêu phụ kia nhất định sẽ không để cho ta sống yên ổn."

Thiên Cơ Tử nói: "Không sao, đạo hữu có Thú Vương lệnh trong người, chỉ cần trả pháp bảo này lại cho tà dị giáo, cho dù tên đồ tể Ngự Châu kia không hòa hợp với ngươi, lão tổ Kim Giao cũng sẽ tha cho ngươi!"

"Thú Vương lệnh... Ài!" Huyền Cái sơn nhân kể lại chuyện Thú Vương lệnh vừa rồi bị Thủy Hồng Dao lừa gạt.

Thiên Cơ Tử nghe vậy cau mày suy nghĩ rồi nói: "Như vậy... còn cách khác."

"Biện pháp gì?"

Thiên Cơ Tử híp mắt, thản nhiên nói: "Đạo hữu có chỗ không biết, tên chó hoang ngự châu kia gây thù chuốc oán rất nhiều trong Ma giáo, Huyết Man, Ma Ngọc, Huyết Tham, Huyết công tử đều muốn lấy mạng cô ta. Lần này trở về, chúng ta liên hợp với nhau, bố trí một cạm bẫy giết chết cô ta!"

Huyền Cái Sơn Nhân nói: "Như Kim Giao lão tổ trách tội xuống, sợ là không dễ kết thúc nhỉ?"

"Ha ha." Thiên Cơ Tử mỉm cười: "Đạo hữu có chỗ không biết, ngự châu đồ tể kia vốn chỉ là một con trai ngọc ở Đông Hải, sau đó cơ duyên xảo hợp, nuốt một viên giao long nguyên đan, cải biến huyết mạch, lại được pháp bảo Ngũ Sắc Long Châu tinh., Mới một bước lên trời, sau khi nàng gia nhập giáo phái tà dị, vì lấy lòng Kim Giao lão tổ, đã dâng công pháp Long tộc thượng cổ Cổ Vương tộc - Thái Thượng Chân Long biến sắc, lại đem mỹ nữ Ngọc Bạng nhất tộc đưa cho Kim Giao lão tổ dâm nhạc, lúc này mới ngồi lên vị trí trưởng lão thủ tịch tà dị giáo, chúng ta chỉ cần... Kim Giao lão tổ đa nghi, tất sẽ không bảo vệ nàng."

Ánh mắt Huyền Cái Sơn Nhân sáng lên: "Đã như thế, ngày sau lão ăn mày ta đi theo đạo huynh sao?"

"À, đều là người trong nhà, đạo hữu hà tất phải khách khí." Thiên Cơ Tử cười ha hả.

Cường giả độ kiếp hai người một đường bay nhanh, đi về hướng Thiên Long thần giáo.

Thiên Cơ Tử lôi kéo Huyền Cái sơn nhân gia nhập Ma giáo có nguyên nhân, vốn dĩ hắn ta và lão tổ Nghiên mực đang lên kế hoạch, ẩn nấp thêm một thời gian, hại chết cường giả Độ Kiếp của Chính

đạo tu chân giới. Khi đó Ma giáo chiếm lĩnh tu chân giới chính đạo cũng là chuyện nước chảy thành sông. Nhưng bây giờ thân phận của hắn ta đã bại lộ., Đã lăn lộn trong tu chân giới chính đạo không nổi nữa, ngay cả Kỳ Môn Thiên Thư cũng mất, chạy trốn tới Ma giáo như vậy, chắc chắn sẽ bị người ta xem thường, nếu kéo Huyền Cái Sơn Nhân lên chiếu cố lẫn nhau, thì sẽ không đến mức quá mức khó coi, hơn nữa giáo chủ Ma giáo cũng sẽ nhớ kỹ công lao hắn thêm gạch cho Ma giáo.

...

Bên này, đám người Vi Vân và Ngu Yên Vũ tập hợp lại một chỗ, trở lại quảng trường trên sơn môn của Thái Huyền Tiên Môn. Không lâu sau, Thủy Hồng Dao cũng bay trở về, trong tay cầm một tấm Thú Vương Lệnh.

Ngu Yên Vũ hỏi: "Thủy giáo chủ, ngươi đã giết Huyền Cái chưa?"

Thủy Hồng Dao nói: "Chỉ cướp đi Thú Vương lệnh của hắn, không biết Ngu môn chủ có nên bắt lấy lão già Thiên Cơ Tử này không?"

"Bị hắn trốn thoát rồi."

Ngu Yên Vũ nói xong, lại nhìn về phía tông chủ các tông chính đạo, nói: "Chư vị, hiện giờ chắc hẳn tất cả mọi người đều đã thấy. Thiên Cơ Tử quả thật đã gia nhập Ma giáo, nếu còn ai nghi ngờ lời Ngu Yên Vũ ta nói, mời lên một bước."

"Không dám, Ngu môn chủ anh minh!"

Mọi người đều gật đầu tán đồng.

Một bên là xác thực thấy hành vi không chịu nổi của Thiên Cơ Tử, lại đi bắt trưởng lão của Thái Huyền Tiên môn làm bia đỡ đạn, nào còn chút dáng vẻ của tiền bối tu chân giới? Lời hắn nói rõ ràng là không thể tin, hơn phân nửa đúng như Ngu Yên Vũ nói, đã phản bội chính đạo.

Mặt khác, hôm nay Thiên Cơ Tử và Huyền Thứ Sơn Nhân đều đã rời đi, cường giả tu chân giới chính đạo chỉ còn lại mấy người, một bàn tay đều đếm được, trước mắt phóng mắt toàn bộ tu chân giới chính đạo, chỉ thấy thực lực mấy Tử Nguyệt tiên môn còn chưa bị suy yếu, còn có một Đào Hoa giáo mới nổi, thực lực cũng không tầm thường.

Bây giờ Tử Nguyệt Tiên Môn và Đào Hoa Giáo nghiễm nhiên trở thành người đứng đầu tu chân giới chính đạo, mà Đại Phật Tự, Dược Vương Tông cùng Phù Vân Các cũng đều giao hảo với Tử Nguyệt Tiên Môn, điều này chỉ có thể nói rõ một vấn đề, bây giờ Chính Đạo Tu Chân Giới đã là thiên hạ của Tử Nguyệt Tiên Môn.

Bởi vậy, tông chủ các tông chính đạo nào dám đối nghịch với Ngu Yên Vũ, nịnh bợ cũng không kịp.

"Thật không ngờ, Thiên Cơ Tử tiền bối và Huyền Đồ sư huynh lại tàn nhẫn vô tình như vậy, bần đạo thật sự nhìn lầm bọn họ!" Hà Lạc đạo nhân khóc rống lên.

Hôm nay Huyền Kỳ chân nhân và Thanh Hư chân nhân cũng đã chết, Thái Huyền Tiên môn chỉ còn lại hai người Hà Lạc đạo nhân và Huyền Tâm Đạo cô, còn lại là một ít đệ tử chân truyền, đệ tử nội môn cùng đệ tử ngoại môn, cộng lại còn có hơn một ngàn người, đã rơi xuống tình trạng tông môn trung đẳng, không thể xưng là một trong bảy tông môn chính đạo nữa.

Đã từng là tông môn chính đạo đệ nhất, nhưng không biết vì sao, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi đã lưu lạc đến cái ruộng này.

Huyền Tâm đạo cô thì ném ánh mắt oán hận về phía Thủy Hồng Dao, tuy nói Huyền Cái Sơn Nhân không chịu nổi, nhưng nếu không phải Đào Hoa Giáo khổ sở bức ép, hắn cũng sẽ không đưa ra quyết định như vậy.

Thủy Hồng Dao chỉ coi như không biết, đối với nàng mà nói, Thái Huyền Tiên Môn bây giờ đã không chịu nổi một kích, Huyền Tâm

Đạo cô cũng không gây uy hiếp được nàng chút nào, con sâu cái kiến lại không cần để ý tới.

Thủy Hồng Dao nói: "Ngu môn chủ, vừa rồi ta thấy Thiên Cơ Tử cứu Huyền Cái Sơn Nhân đi, hai người này hang rắn, hơn phân nửa là phải đầu nhập Ma giáo. Bây giờ Ma giáo thế lớn, chắc chắn sẽ toàn diện tấn công chính đạo trong thời gian gần đây, hy vọng Ngu môn chủ làm tốt bố trí và sắp xếp, Đào Hoa giáo ta nguyện nghe hiệu lệnh."

Diệu Y Phật Mẫu cũng nói: "Hiện giờ chính ma đại chiến, tình thế mỗi ngày càng tốt, bần ni cũng hi vọng môn chủ sẽ đảm đương trọng trách này, thống lĩnh quần tiên chính đạo đối kháng Ma giáo."

Lạc Khinh Trần cũng nói: "Sư muội, bây giờ lực lượng chính đạo chỉ có Tử Nguyệt tiên môn là tốt nhất, mọi người đương nhiên sẽ tôn Tử Nguyệt tiên môn lên làm chủ, muội mau hạ lệnh đi."

Bạch Chỉ cũng nhìn về phía Ngu Yên Vũ.

"Đúng vậy, Ngu môn chủ, tất cả chúng ta đều mời ngươi làm minh chủ tu chân giới chính đạo!"

"Xin Ngu Minh chủ hạ lệnh!"

Các đại tông môn chi chủ cũng nhao nhao hưởng ứng.

Thấy vậy, Hà Lạc đạo nhân cũng đành phải nói theo: "Thái Huyền tiên môn ta cũng ủng hộ Ngu minh chủ."

Nhìn tình cảnh trở về của mọi người, Ngu Yên Vũ chỉ khẽ mỉm cười, trong lòng không buồn không vui, nàng từ khi phá vỡ quan hệ tâm chướng ngại giữa nàng và Vi Vân, đối với những thanh danh và địa vị này đã để ý, mất cũng không sao cả.

Dưới mọi người ngẩng đầu mong đợi, Ngu Yên Vũ suy nghĩ một chút, mới nói: "Các vị đạo hữu khách khí, đã như vậy, ta tạm thời

lĩnh đầu, cho mọi người một ít đề nghị, bây giờ ma giáo sắp tiến công, Vân Châu là nơi tất yếu phải đi qua, chúng ta không ngại lấy Phù Vân Các làm cứ điểm, tập trung lực lượng quần hùng ở đây, ngăn cản thế công của ma giáo, một khi có bóng dáng của ma giáo, chúng ta sẽ tập trung lực lượng tiêu diệt nó!"

"Làm theo lời Ngu Minh chủ!"

"Ngu minh chủ nói có lý!"

Ngay sau đó, mọi người liền muốn tiến đến Phù Vân các, ngăn cản thế công của Ma giáo.

Lúc Vi Vân cũng muốn đi theo, Thủy Hồng Dao gọi hắn lại: "Vân Nhi, ngươi qua đây."

"Tỷ tỷ có gì phân phó?"

"Theo ta đi Đào Hoa giáo một chuyến."

Thủy Hồng Dao cũng mặc kệ hắn có đồng ý hay không, chỉ cần kéo hắn đi, trưởng lão và hộ pháp của Đào Hoa giáo đều vội vàng theo sát phía sau.

Vi Vân vội cáo biệt đám người Ngu Yên Vũ.

Thủy Hồng Dao kéo Vi Vân phi hành giữa không trung, thanh sơn lục thủy xẹt qua dưới chân, ánh mặt trời xuyên thấu qua tầng mây rơi trên người, cảm giác ấm áp, gió xuân phất phơ mặt làm cho người thích thú.

Vi Vân nhìn quanh, đảo qua khuôn mặt vũ mị xinh đẹp của Thủy Hồng Dao, mị nhãn hiện ra, nước chảy róc rách, miệng anh đào khẽ mấp máy, trước ngực một đôi thụp nhũ cao vút cao ngất, to tròn đầy đặn, bờ mông đầy đặn vểnh cao lên, cả người đều được bọc dưới váy đỏ, thân thể xinh đẹp động lòng người như thế, lộ ra một khí tức thành thục, đều mị đến tận xương tủy.

Vi Vân nuốt một ngụm nước miếng, bàn tay trượt vào mông Thủy Hồng Dao nhẹ nhàng vuốt ve.

Thủy Hồng Dao mỉm cười, một bàn tay ngọc xanh nhạt đi tới bên hông hắn, đùa nghịch mấy cái, nàng cảm thấy quy mô của dương vật trong khố hắn lập tức ngẩn ra, nói: "Ồ, một thời gian ngắn không gặp, Tiểu Vân lớn lên không ít."

Vi Vân đắc ý nói: "Tìm thời gian để tỷ tỷ mua chút bản lĩnh mới."

Thủy Hồng Dao cười nói: "Tìm thời gian nào, hiện tại cũng rất tốt."

"Hiện... Hiện tại?"

Vi Vân nhìn trái nhìn phải, quét mắt nhìn bốn vị trưởng lão vóc dáng thướt tha của Lạc Tiên, ngô bảo, còn có mấy mỹ nữ hộ pháp cặp mông mềm mại kia, nhiều người nhìn như vậy, ít nhiều cũng có chút ngượng ngùng, đây còn ở phía ngoài, không phải là Tử Nguyệt tiên môn muốn làm gì thì làm, chờ trở lại Đào Hoa giáo có lẽ có thể làm xằng làm bậy với Tử Nguyệt tiên môn.

"Bây giờ." Thủy Hồng Dao khẳng định nói.

Hiển nhiên Vi Vân không biết Thủy Hồng Dao có cố ky đến mức độ nào, Vô Pháp Vô Thiên, bây giờ hắn vẫn chưa hiểu nổi câu "trong lòng ngoài không có gì, có tâm cảnh vô địch" của ta, đừng nói là hành vi dâm loạn trước mặt mọi người, ngay cả chuyện khác mà Thủy Hồng Dao cũng làm được.

Vi Vân nghe vậy, trong lòng rung động, thu hồi Quang Tủy Kiếm, chuyển tới trước người Thủy Hồng Dao, nhẹ nhàng hôn môi anh đào của nàng, lối vào là một mảng mềm mại, ôn nhuận mềm mại, hôn vài cái đã trở nên ẩm ướt. Vi Vân đưa đầu lưỡi mò vào trong miệng Thủy Hồng Dao, liền có cái lưỡi nhỏ nhắn xông lên đón, hương vị mềm mại, thập phần ngon miệng, liếm liếm thế nào cũng không đủ.

"Ân..." Thủy Hồng Dao ngâm khẽ một tiếng, nói, "Mau vào đây." Lập tức tiếng xé vải vang lên.

Một mùi thơm nhàn nhạt bay tới, Vi Vân biết rõ quần Tuyền Thủy Hồng Dao đã rách ra, cho nên cũng dùng gậy thịt xuyên qua đũng quần bên dưới. Hắn bật búng ra, cái đầu rùa nóng hầm hập chống thẳng vào nhục thể hạ thể của nữ nhân tuyệt sắc trước người., Dưới lớp lông là hai lớp thịt non nõn nà, ở giữa có một khe hẹp dài, đó chính là những huyệt phong lưu tuyệt vời nhất trên người nữ nhân. Bây giờ, nhục côn của Vi Vân lợi hại đến mức nào, không cần động đậy, thân côn tự động kéo dài ra ngoài., Trong nháy mắt liền gạt đôi môi mềm mại của Thủy Hồng Dao ra, đảo vào trong một đường thiên địa bảo huyệt chật hẹp của nàng, bên trong là một mảng chất lỏng ướt át, dính sền sệt tràn ra ngoài, huyệt thịt mềm mại siết chặt lấy thân côn Vi Vân không thể kẹp chặt.

"A..." Thủy Hồng Dao trợn tròn đôi mắt đẹp nhìn thiếu niên trước mặt, miệng phun ra mùi thơm, nói: "Hảo tiểu tử, quả nhiên là khác biệt." Rõ ràng nàng ta cảm thấy cây côn cắm vào huyệt nhỏ của mình không giống như trước kia, cụ thể có chỗ nào không giống, cần phải trong lúc giao hợp mới chậm rãi mở mang kiến thức.

"Hắc hắc."

Vi Vân cười đắc ý, thân hình thoáng hạ xuống, ôm lấy eo thon của Thủy Hồng Dao, dùng sức đè mông nàng, ép huyệt nhỏ của nàng vào thân cây gậy thịt của mình, đem gậy thịt của mình cắm sâu vào trong lỗ, dễ dàng chống đỡ trên thịt tươi non của nàng.

Vị trí này, Vi Vân vừa vặn dán mặt vào hai vú của Thủy Hồng Dao. Thủy Hồng Dao cởi quần áo, thả ra một đôi ngực đầy đặn, hai vú trắng như tuyết búng ra, vừa vặn đánh vào mặt Vi Vân.

Lấy tư thế này, Vi Vân vừa há mồm liếm bộ ngực của Thủy Hồng Dao, vừa gắng gượng đâm vào cái hang nhỏ của nàng. Làm cho thân thể của Thủy Hồng Dao cảm thấy mềm nhũn, không thở nổi,

đây là kết quả Vi Vân chưa từng toàn lực xen vào. Nếu hắn toàn lực ứng phó, đảm bảo có thể làm cho Thủy Hồng Dao chết đi sống lại.

Dù như vậy, Thủy Hồng Dao cũng bay mặt lên, không thể chịu đựng nổi.

Bên cạnh, Lạc Tiên, Diêu Cầm, Hạo Bảo, khẽ vuốt ve tứ đại mỹ nữ trưởng lão, cùng với Đào Tâm, Đào Quả và các hộ pháp quen thuộc. Đối với những người ở Trường Sinh Xuân Cung trước mắt, mấy người đều để ý tới, gương mặt đều ửng đỏ, tứ đại trưởng lão đồng thời biến đổi phương vị, phân biệt đứng trước sau Vi Vân và Thủy Hồng Dao. Mấy vị hộ pháp phụ nữ thân phận cũng nhao nhao di chuyển thân hình, đi tới bên ngoài, tạo thành một vòng tròn, ngăn cản tất cả các nhân tố quấy nhiễu bên ngoài.

Kể từ đó, Vi Vân và Thủy Hồng Dao có thể không kiêng nể gì tuyên dâm giữa ban ngày.

"Bộp bộp bộp..."

Lúc Vi Vân rút ra, dưới hạ thể Thủy Hồng Dao liên tiếp vang lên tiếng giòn vang, truyền ra khí tức dâm dục tràn ra chung quanh, bị gió thổi qua liền tan đi.

Mây phủ xuống, trên núi cao, một đoàn người đang phi hành rất nhanh giữa không trung, thẳng hướng Thanh Châu Đào Hoa sơn mà đi, những nơi đi qua lưu lại một mảnh cương phong quang.

Khi mọi người đi tới sơn môn Đào Hoa Giáo, Thủy Hồng Dao đã bị Vi Vân chơi đến cao trào mấy chục lần, trên đường đi thân thể nàng run rẩy liên hồi, kêu la liên tục, quả thực sướng hết mức, mấy vị mỹ nữ trưởng lão và hộ pháp bên cạnh cũng thấy toàn thân khô nóng, khổ không thể tả nổi.

Trong núi hoa đào hoa tàn, hoa đào đỏ au diễm lệ khắp núi, một mảnh hồng nhạt, rất đẹp mắt, có rất nhiều đệ tử Đào Hoa Giáo luyện công dưới tàng cây chơi đùa.

Mọi người phi thân hạ xuống trước cửa đại điện của sơn môn Đào Hoa giáo.

Đệ tử giữ cửa thấy Vi Vân và Thủy Hồng Dao ôm chầm lấy nhau, thân dưới dính sát vào nhau, đều khẽ giật mình.

"Tỷ tỷ, tới rồi."

Vi Vân ôm Thủy Hồng Dao, vừa gắng gượng hạ thể tiếp tục điều khiển huyệt nhỏ của nàng, vừa đi vào bên trong đại điện, quả thực không coi ai ra gì.

Thủy Hồng Dao Tinh mắt mê ly quét nhìn chung quanh, "Ừm" một tiếng, nói: "Đi ngồi xuống ghế."

Lại nói với đám người Lạc Tiên: "Mấy người các ngươi tạm thời ở lại, ta còn có việc cần phân phó."

Vi Vân ngồi trên bảo tọa giáo chủ dùng vạn năm sét đánh gỗ đào chế tác thành. Thủy Hồng Dao thay đổi phương hướng, mặt hướng mọi người, ngồi trên đùi Vi Vân, dưới tiểu huyệt vẫn tương liên chặt chẽ với thân côn thịt của hắn., Giữa lúc Vi Vân ra tiễn, thân thể mềm mại của nàng xóc nảy, mở miệng nói với mọi người: "Ừ... Ma giáo sắp sửa chính thức xâm lấn... A... Đối với việc này, Đào Hoa giáo chúng ta... Ừm... Chỉ cần phối hợp Tử Nguyệt tiên môn, bảo vệ tốt biên giới Thanh Châu là được... A... Trừ phi là... Trừ phi Ngu minh chủ mở miệng, nếu không... A... Nếu không các ngươi cũng đừng tự tiện rời khỏi Thanh Châu... Việc này phải phân phó xuống... A..."

Thủy Hồng Dao nói xong, híp mắt thừa nhận lực lượng to lớn của Vi Vân.

"Được." Lạc Tiên lại hỏi: "Giáo chủ còn có việc khác phân phó chưa?"

"A...." Thủy Hồng Dao không nhịn được gầm lên.

Đám người Lạc Tiên ngơ ngác nhìn nhau, rốt cuộc có hay không?

"A... Lại sắp tới rồi... Dùng sức..." Thủy Hồng Dao lớn tiếng kêu lên, thậm chí chủ động giơ mông ngồi bệt xuống, đón lấy sự nghịch ngợm của Vi Vân.

"Tỷ tỷ, ta cũng muốn bắn..." Vi Vân đột nhiên đứng lên, ôm Thủy Hồng Dao mạnh mẽ mà co rút.

"A..." Thủy Hồng Dao ngẩng cao đầu, mái tóc bay loạn, đây là lần đầu tiên nàng bị chơi ta như vậy, trước kia khi Vi Vân chơi nàng cũng không mãnh liệt như vậy, nàng còn có thể thành thạo, bây giờ chỉ có thể bị động chịu đựng.

"Rầm!"

Một tiếng chấn động kịch liệt vang lên, Vi Vân đem cây gậy thịt đánh sâu vào trong động thịt Thủy Hồng Dao, sau đó chặn lại bất động. Trong nháy mắt này, thân thể hai người đồng thời run lên, đồng loạt đạt đến cao trào, trong huyệt nhỏ của Thủy Hồng Dao phun ra rất nhiều nước nóng hổi, Vi Vân cũng từ trong tiểu nhãn bắn ra từng cỗ tinh huyết, cả hai gặp nhau, đẩy sinh mệnh lên cao trào đậm đặc nhất!

Thật lâu sau, Vi Vân và Thủy Hồng Dao mới ngồi xuống. Thủy Hồng Dao xoay người đối mặt với Vi Vân, ôm nhau cùng một chỗ ấm áp. Tuy hai người tính khí gắn chặt vào nhau, nhưng đã nới lỏng hơn nhiều, giữa các vũ khí có rất nhiều chất lỏng trắng đục rơi xuống, khiến bọn người Lạc Tiên thấy mà đỏ mặt, có chút xấu hổ, giữ lại cũng không được, đi cũng không xong.

Sau một lúc lâu, Thủy Hồng Dao mới thở ra một hơi, nói với Vi Vân: "Chúng ta đi phía sau núi."

Sau đó lại quay đầu nói với Lạc Tiên: "Lệnh cho người dọn dẹp nơi này một chút."

Đám người Lạc Tiên đưa mắt nhìn Vi Vân và Thủy Hồng Dao rời khỏi đại điện, nhìn nhau, bất đắc dĩ nhún vai.

185

Chương bảy Thượng Cổ bí ẩn thứ bảy.

Phía sau núi rừng đào.

Vi Vân mới vừa tiến vào rừng đào, còn chưa tới gần suối nước nóng đã cảm thấy một cỗ kiếm khí sắc bén tung hoành trong không trung, tràn ngập chung quanh, khí tức cường đại tầng tầng lớp lớp, liên tiếp, như thủy triều cuồn cuộn bất định, nhất thời trong lòng chấn kinh, muốn xem rõ ngọn ngành.

Thủy Hồng Dao dẫn hắn đi tới bên cạnh suối nước nóng, chỉ thấy mặt đất chung quanh cắm một vòng phi kiếm óng ánh, nổi lên màu sắc khác nhau của bảo quang, đủ mọi màu sắc, vô cùng đẹp mắt, kiếm khí vô biên khiến người ta rét lạnh chính là từ trên những phi kiếm này truyền ra.

Tổng cộng có mười thanh phi kiếm, chính là Thiên Vận Tam Thập Lục Tiên Khí đứng đầu Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm!

Vi Vân và Thủy Hồng Dao đứng ở một bên quan sát mười thanh phi kiếm ở bên cạnh Ôn Tuyền Trì, biến ảo ra các loại trận hình, một mẹ chín con, khi thì phóng về phía trùng thiên, phá mây đuổi theo, khi thì cắt ngang, quét sạch bát phương, khi thì xoắn ốc đẩy mạnh, cuốn sạch vạn vật, mỗi một di động đều mang theo vô số kiếm khí, tiếng kiếm rít "Xẹt xẹt" vang vọng không dứt.

Vi Vân nhìn ra được, Chu Diệu Ngữ đã luyện thành Tử Mẫu Tru Ma Kiếm Trận, đây bất quá là biểu thị uy lực kiếm trận mà thôi.

Kiếm trận này chỉ cần vận chuyển một chút, nếu như dùng để đối phó với Vi Vân, hắn sẽ không có chút sức phản kháng nào, trong khoảnh khắc sẽ bị tru sát tại chỗ!

"Keng keng keng keng!"

Diễn luyện kiếm trận qua đi, mười thanh phi kiếm tản mát ra, tự mình rơi xuống đất, hóa thành từng nữ nhân khuôn mặt tuyệt mỹ, dáng người uyển chuyển, đều mặc quần lụa đủ mọi màu sắc, lộng lẫy mềm mại, thập phần bắt mắt, chính là đám người Chu Diệu Ngữ, Cầm Nhi, Thi Nhi.

Vi Vân quét mắt nhìn chúng nữ, theo bản năng cảm thấy trên người các nàng đều tản mát ra khí tức vô cùng nguy hiểm, sinh ra cảm giác áp bách khó có thể tưởng tượng nổi đối với hắn, trong lúc nhất thời vậy mà không cảm ứng được rốt cuộc các nàng có tu vi gì.

Vi Vân nói ra nghi hoặc của mình.

Chu Diệu Ngữ cười nhạt nói: "Trải qua khoảng thời gian tu luyện này, mỗi người trong các nàng đều có pháp tướng viên mãn, ta cũng có pháp lực Độ Kiếp viên mãn, nếu tạo thành Tử Mẫu Tru Ma kiếm trận đủ để tru sát bất kỳ cường giả Độ Kiếp viên mãn nào ở đương đại, cho dù giáo chủ Ma giáo tới cũng phải ôm hận với chúng ta!"

Bởi vì hiện tại các nàng đều có thể chất Pháp bảo, đã không thể chỉ dùng cảnh giới để so sánh, trên thực tế thể chất các nàng đã đạt tới cấp độ Địa Tiên, chỉ là tâm cảnh còn chưa đuổi kịp, bất quá Pháp lực mà nói, Chu Diệu Ngữ tất nhiên đã đạt tới cấp độ Thiên Vận Bát Tiên, mà đám người Cầm Nhi cùng Thi Nhi lại càng một bước lên trời, liên tục vượt qua mấy cảnh giới, thẳng đến cảnh giới viên mãn, thật là làm cho người khiếp sợ.

Lúc này Vi Vân mới hiểu rõ, nhất thời vừa mừng vừa sợ, nói: "Thật đáng mừng, hôm qua ta còn đánh nhau với yêu nhân Ma giáo, bây giờ cao thủ Ma giáo đông đảo, vô cùng mạnh mẽ, có Chu tiền bối và mấy vị tỷ tỷ ở đây, lòng tin của ta lại tăng lên!"

Hiện giờ thực lực cá nhân của Chu Diệu Ngữ đã đủ để áp chế bất kỳ cường giả Độ Kiếp viên mãn nào rồi, nếu lại tái tạo thành Tử Mẫu Tru Ma Kiếm Trận, lại thêm Kỳ Môn Độn Giáp Thiên Thư, cho dù đồng thời chống lại giáo chủ của tam đại giáo Ma giáo cũng có thể đánh

một trận, mặc dù không thể thắng ngay lập tức nhưng vẫn không thành vấn đề.

Lại thêm đám người Thủy Hồng Dao và Ngu Yên Vũ, thực lực của tu chân giới chính đạo đã miễn cưỡng có thể chống lại Ma giáo!

Chu Diệu Ngữ cười nhạt một tiếng, bàn tay ngọc mở ra, lòng bàn tay sinh ra một cỗ hấp lực.

Vi Vân liền cảm thấy toàn thân không chịu khống chế mà bay ngược lại, bị nàng một phát bắt được.

Chu Diệu Ngữ vươn bàn tay ngọc khác ra, nhẹ nhàng sờ sờ mặt hắn, nói: "Chỉ là bộ dạng tuấn tú còn chưa đủ, cho dù bản lĩnh chơi nữ nhân có lợi hại hơn nữa, ngày đêm không ngừng chơi nữ nhân, cũng cứu vớt không được thiên hạ thương sinh, phải tận dụng điều kiện của mình, chăm chỉ khổ luyện, hiểu chưa?"

"Ta..." Vi Vân già mặt đỏ lên, không còn gì để nói.

Thủy Hồng Dao đi tới, cười nói: "Chu tiền bối đừng trêu hắn nữa, mau nói chuyện chính đi."

"Xem ngươi đang lo lắng kìa." Chu Diệu Ngữ lắc đầu.

Bàn tay ngọc của nàng từ trên mặt Vi Vân rớt xuống, hoạt động đến tay hắn, sờ tới sờ lui vài cái, chính lúc Vi Vân đang suy nghĩ xem Chu Diệu Ngữ rốt cuộc muốn làm gì, bỗng nhiên cảm thấy một cỗ lực lượng kỳ dị từ cánh tay thẩm thấu vào trong, hắn cơ hồ sợ hết hồn. Sau một khắc, liền cảm thấy kỳ môn Thiên Thư trong tay áo càn khôn từ bên trong bay ra, "Bá" một tiếng, rơi vào trong tay Chu Diệu Ngữ.

Lấy kỳ môn thiên thư ra, Chu Diệu Ngữ mới buông Vi Vân ra, tay trái đánh một cái, từ trong hiện ra một quyển thẻ tre, khép lại với quyển sách ở tay phải, chỉ thấy một vầng sáng hai màu đen trắng nổi lên, linh lực nồng đậm khuếch tán ra chung quanh, như sóng nước dập dờn, trên không trung xuất hiện từng gợn sóng.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào hai kiện pháp bảo trong tay Chu Diệu Ngữ, chỉ thấy hai kiện pháp bảo này chầm chậm dung hợp với nhau, vốn là một quyển thẻ tre và một quyển cổ thư, nhưng sau khi dung hợp, lại biến thành một quyển sách bẻ ngoặt kỳ dị., Quyển sách này chỉ có một quyển, trải dài vô cùng, từng tờ một xếp cùng một chỗ, phía trên ghi lại từng văn tự huyền ảo như nòng nọc. Văn tự này còn hiện ra ánh sáng nhạt hai màu đen trắng, thậm chí còn đang không ngừng biến hình, tựa hồ cũng không cố định.

Đây chính là Kỳ Môn Độn Giáp Thiên Thư hoàn chỉnh!

Kỳ Môn Độn Giáp Thiên Thư vị thứ hai mươi sáu Tiên khí, có thể kết thành độn giáp đại trận Kỳ Môn, công thủ, pháp bảo này kiêm chuẩn năng lực phụ trợ, có thể dịch chuyển phương vị, có thể khống chế đất, thủy, hỏa, lôi, lôi, trận pháp, chia làm hai tầng trời, nghỉ, sinh, tử, Đỗ, chết, kinh. Bên trong khai tụ ngũ hành khí, ngoài có tác dụng bát quái, là công dụng tối đa trong toàn bộ pháp bảo trong lịch sử Thiên Vận đại lục, nhiều nhất là một kiện pháp bảo đầy đủ nhất!

Bất quá kiện pháp bảo này nhất định phải phối hợp với Kỳ Môn Độn Giáp Huyền Công của Quan Diệu Tông, mới có thể phát huy ra uy lực cường đại cùng rất nhiều công năng.

Hôm nay Chu Diệu Ngữ đạt được pháp bảo này, thực lực đã đạt đến một trình độ khó có thể tưởng tượng, trong ánh mắt toát ra một cỗ tự tin cường đại.

Cô cười nhạt nói: "Thiên Cơ Tử đã phản bội chính đạo, từ nay về sau, Chu Diệu Ngữ ta là tông chủ mới của Quan Diệu tông!"

Câu này nói ra, trong giọng nói lộ ra một cỗ uy nghiêm không thể bác bỏ.

Vốn dĩ với tư cách là chính đạo thất tông chủ, tông chủ đời trước đã được tông chủ tạm quyền chỉ định, hoặc là tất cả đại trưởng lão cùng nhau đề cử ra, hoặc là thông qua một loạt tỷ thí quyết định, nhưng

Chu Diệu Ngữ lại là tự phong, cho dù như thế, cũng không ai dám nghi ngờ.

Quan Diệu Tông lúc này, tông chủ Thiên Cơ Tử phản bội chính đạo, tam đại trưởng lão bỏ mình, trong sơn môn chỉ còn lại một ít môn nhân đệ tử trông coi, gần như là một cái vỏ rỗng, pháp bảo, tất cả truyền thừa đều đặt trên người Chu Diệu Ngữ, bởi vậy Chu Diệu Ngữ có quyền quyền làm cũng có tư cách quyết định này.

"Chúc mừng sư phụ!"

Nhưng hai người Linh Nhi cùng Linh Nhi tiến lên chúc mừng.

Chu Diệu Ngữ khoát tay áo, nói với Vi Vân: "Ngươi lấy Vô Tự Kim Thư và Hạo Thiên Thần Quyết ra."

Vi Vân nghe vậy khẽ giật mình, trừng mắt nói với Chu Diệu Ngữ: "Tiền bối sao biết trên người ta có Hạo Thiên Thần Quyết?"

Khóe miệng Chu Diệu Ngữ giật giật, trêu chọc nói: "Hiện tại ta không gì không biết."

Vi Vân từ trong thức hải rơi xuống không có chữ, kim quang chói mắt, cầm ở trong tay, ánh lên lòng bàn tay một mảnh vàng óng, lại từ trong Càn Khôn tay lấy ra Hạo Thiên Thần Quyết, một quyển sách cổ dày đặc, có loại cảm giác ôn nhuận như nước chảy, nhân vật bên trong đều là động thái, diễn dịch một thức công pháp, thần thông kiểu chữ.

Chu Diệu Ngữ liếc nhìn hai kiện vật phẩm thượng cổ, hỏi Vi Vân: "Ngươi có biết lai lịch của hai kiện đồ vật này không?"

"Không biết." Vi Vân lắc đầu.

Không chỉ Vi Vân, ngoại trừ Chu Diệu Ngữ và Thủy Hồng Dao, thì đám người Cầm Nhi, Thi Nhi, Lý Mị Nhi cũng không biết, đều nhìn Chu Diệu Ngữ, chờ nàng mở miệng giới thiệu.

Chu Diệu Ngữ nói: "Ngươi tế luyện quyển kim thư không chữ này, biết được tác dụng của món pháp bảo này. Ngươi cảm thấy công năng của món pháp bảo này thế nào?"

Vi Vân nói: "Lợi hại vô cùng, hơn hẳn đại đa số pháp bảo cao cấp."

"Vậy theo ngươi, phải là người như thế nào mới có thể luyện chế ra pháp bảo như vậy?"

"Cái này... Thực sự không biết, nhưng chắc chắn hết sức lợi hại."

"Đâu chỉ là lợi hại." Chu Diệu Ngữ híp mắt lại: "Vạn năm trước, nhân tộc có hai đại cường giả chí cao, một là Thái Huyền lão tổ của Thái Huyền Tiên Môn, còn một là..."

"Bạch Mi lão tổ?"

"Không sai."

Trong lòng Vi Vân khẽ động, nói: "Chẳng lẽ Vô Tự Kim Thư là pháp bảo của Bạch Mi lão tổ?"

Chu Diệu Ngữ gật gật đầu, lại nói: "Còn Hạo Thiên Thần Quyết này... còn hơn cả pháp bảo! Trong thập đại Vương tộc thượng cổ, Cự Nhân tộc cầm đầu, thực lực mạnh mẽ, vô cùng lợi hại, không ai địch nổi, thực lực mỗi người đều hơn hẳn bất cứ tồn tại cùng cảnh giới, đều nhờ Cự Nhân tộc tu luyện Hạo Thiên Thần Quyết."

Vi Vân nghi hoặc nói: "Vậy Hạo Thiên Thần Quyết này từ đâu mà có? Chẳng lẽ là từ trên trời rơi xuống?"

Chu Diệu Ngữ cười nói: "Tuy rằng không phải rơi xuống, nhưng đích xác đến từ trên trời, thứ này không phải là vật của thế giới này, nghe nói là tồn tại ở thế giới khác, so với Tiên Nhân còn lợi hại hơn, không biết vì sao lại rơi vào thế giới chúng ta, sau đó bị Cự Nhân tộc đạt được, từ đó Cự Nhân tộc vô địch giữa trời đất."

Vi Vân bỗng nghĩ tới điều gì, nói: "Không đúng, nghe nói sau khi tu luyện Hạo Thiên Thần Quyết sẽ nhập ma, làm sao sau khi tu luyện Cự Nhân tộc lại vô sự?"

Chu Diệu Ngữ nói: "Đây chẳng qua là nghe nhầm đồn bậy mà thôi. Chân tướng thực ra là vì Hạo Thiên Thần Quyết quá mức cường đại, toàn bộ Thiên Vận đại lục, chỉ có thể chất Cự Nhân tộc có thể thừa nhận lực lượng Hạo Thiên Thần Quyết, loại lực lượng này thuộc về Thần lực, cho dù Ma tộc thân thể cường hãn, cũng chịu không nổi, muốn bạo thể mà chết, coi như là Địa Tiên tu luyện xuống, cũng phải nhập ma."

"Thể chất Cự Nhân tộc chẳng lẽ còn cường đại hơn cả Địa Tiên?"

"Cũng không phải vậy, chỉ là thể chất cấu tạo của Cự Nhân tộc, kinh mạch và số lượng thì vừa vặn phù hợp với yêu cầu của Hạo Thiên Thần Quyết mà thôi, sự cường đại của Cự Nhân tộc, là người bình thường khó có thể tưởng tượng, lãnh tụ của bọn họ tự xưng là "Thần Tôn", nghe nói là hậu duệ của "Thần", Lại xưng Hạo Hạo Thiên Thần quyết chính là thần lưu lại cho bọn hắn, tự xưng là thiên mệnh thống trị của Thiên Vận đại lục. Nhưng bọn hắn lực bất đức, vô cùng thô bạo, trong mắt không người, muốn làm gì thì làm, thậm chí lấy người làm thức ăn, cho nên tại vạn năm trước..., Nhân tộc ta sau khi nhẫn nhục chịu đựng năm tháng vô tận thì rốt cục bạo phát, vô số cường giả tiền bối xuất hiện, âm thầm liên hợp cùng một chỗ với một ít Vương tộc không phục Cự Nhân tộc, tụ thành một cỗ lực lượng vô cùng cường đại, đối đầu với trăm tộc Thượng Cổ, đánh bại Cự Nhân tộc, lập nên cơ nghiệp vạn năm của Nhân tộc ta."

"Thì ra là thế." Vi Vân giật mình, Chu Diệu Ngữ tuy nói không tỉ mỉ như Thủy Hồng Dao nhưng nàng lại giải thích rất rõ ràng.

Chu Diệu Ngữ tiếp tục nói: "Sau khi giết chết cự nhân, liền chiếm được Hạo Thiên Thần Quyết này, cường giả Nhân tộc cảm thán công pháp này cường đại, len lén tu luyện, nhưng đều không có kết quả tốt, còn có cường giả Nhân tộc ngạc nhiên cùng chất liệu chứa

công pháp này., Ví dụ như Bạch Mi lão tổ, hắn lấy Hạo Hạo Thiên Thần Quyết làm tiêu chuẩn, mô phỏng ra một pháp bảo. Hắn vì luyện chế pháp bảo này, không tiếc đem công đức của mình, cùng với đại lượng tiên khí rót vào trong đó, vì thế liền có bản Vô Tự Kim Thư này!"

"Nguyên lai là như thế, đáng tiếc vẫn không thành công."

"Tuy chưa thành công, nhưng cũng vô cùng ghê gớm. Đặc điểm của Hạo Thiên Thần Quyết ở chỗ mạnh mẽ, đặc điểm của Vô Tự Kim Thư ở chỗ linh xảo, Bạch Mi lão tổ không hổ là lãnh tụ của Thượng Cổ Nhân tộc, tồn tại nổi danh cùng với Thái Huyền lão tổ, hắn vì luyện chế món pháp bảo này, ngay cả pháp mạch truyền thừa cũng không lưu lại, pháp mạch truyền thừa của hắn, tất cả đều ở bên trong pháp bảo này."

Vi Vân nói: "Ta đã tế luyện pháp bảo này nhưng lại không nhìn thấy truyền thừa gì bên trong."

Chu Diệu Ngữ cười nói: "Đó là bởi vì cảnh giới ngươi không đủ, tu vi Bạch Mi lão tổ cỡ nào, có thể chính diện đối đầu với tuyệt thế tiên nhân Vu Man của thượng cổ cự nhân tộc, há là tiên nhân tuyệt thế chỉ pháp tướng tu sĩ ngươi có thể giải mật của hắn."

Nói xong, Chu Diệu Ngữ vươn tay, ngọc chỉ trắng nõn điểm nhẹ một cái lên chữ vàng không có chữ.

Như thế có một điểm cực kỳ khủng khiếp, đột nhiên Vi Vân cảm thấy không có chữ Kim Thư chấn động, một trang sách màu vàng tự động mở ra, bên trong tuôn ra từng mảnh kim quang vô cùng chói mắt, ở trong kim quang này lóe ra những chữ cổ như nòng nọc vậy. Điểm kỳ diệu nhất chính là, mặc dù Vi Vân chưa từng học qua chữ cổ, nhưng lại hết sức rõ ràng ý tứ của những chữ này.

Sau khi nhìn lướt qua, Vi Vân liền hiểu rõ nội dung bên trong, lập tức khiếp sợ.

Hóa ra không phải không có chữ Vô Tự Kim Thư, chỉ là chữ này phải dùng tiên lực Địa Tiên mới kích phát ra được, khiến người ta nhìn thấy Chu Diệu Ngữ lúc này chính là thân thể Thái Huyền Mẫu Kiếm, trong nguyên thần ẩn chứa tiên linh khí của Thái Huyền Mẫu Kiếm, cho nên mới có thể kích phát.

Nội dung trong Vô Tự Kim Thư là lấy 《Đạo Đức Chương Chương》 mở đầu, điểm rõ tu hành tất tu tâm trước, nếu không tu tâm, chớ luyện khí, nếu không ngược lại sẽ hại người hại mình, sau này mới là chính văn, chính văn tên là Vạn Pháp Quy Tông, Chính là công pháp mà Bạch Mi lão tổ tu luyện, công pháp này không nằm trong hàng ngũ kỳ công, nhưng so với kỳ công càng thêm thần kỳ. Vạn Pháp Quy Tông - Tông môn tu hành không có pháp môn đặc biệt, cũng không có thần thông, pháp thuật, nhưng lại có thể căn cứ vào nhu cầu, diễn hóa ra bất cứ pháp môn, thần thông và pháp thuật nào.

Nói đơn giản chính là, ngươi cần cái gì, nó liền đo người cho ngươi, có thể nói là vốn không có vạn tượng, lại diễn biến vạn tượng.

Lúc này Vi Vân mới hiểu được, vì sao Vô Tự Kim Thư có năng lực kỳ dị như vậy, xem ra nó và Tỳ Hưu Vạn Pháp quy tông mật không thể tách rời.

Vi Vân nói: "Môn công pháp này hình như không cần tu luyện, ta đã học xong rồi."

Chu Diệu Ngữ cười nói: "Học được thì học thôi, cần phải vận dụng mới được."

Vi Vân nghĩ lại, đúng là như thế.

'Vạn Pháp Quy Tông' không có bất cứ chương pháp nào đáng nói, không công pháp, không thần thông, vô pháp thuật, tất cả đều phải tự mình diễn hóa. Căn cứ tình huống cụ thể diễn hóa ra thần thông và pháp thuật khác nhau, điều này cần kinh nghiệm nhất định. Lúc đối địch cũng không có nhiều thời gian diễn hóa cho ngươi, nếu không

vận dụng thuần thục, lúc đấu pháp sẽ chịu thiệt, bởi vì vĩnh viễn chậm hơn người khác một bước.

Vi Vân thầm nghĩ trong lòng: "Tất cả công pháp và thần thông mà ta tu luyện đều quá mức lộn xộn, Lam, Vạn Pháp Quy Tông, chẳng phải là vừa khéo có thể giúp ta chải vuốt?"

Vi Vân thu hồi vô tự kim thư, nói ra: "Đa tạ tiền bối, môn công pháp này vừa vặn thích hợp với ta."

Chu Diệu Ngữ nói: "Bản Hạo Hạo Thiên Thần Quyết ngươi phải cất kỹ, ngàn vạn lần đừng rơi vào tay người khác, một khi rơi vào tay người chính đạo, khó tránh khỏi phải thêm một tên ma đầu, rơi vào trong tay ma giáo, hậu quả càng khó mà lường được! Ta vốn muốn thay ngươi bảo quản, tuy nhiên ngươi là khí vận chi tử, phúc duyên thâm hậu, ở trên người ngươi, ta cũng yên tâm."

"Đa tạ tiền bối tin cậy."

Vi Vân vội vàng thu Hạo Hạo Thiên Thần Quyết vào trong tay áo càn khôn.

Thủy Hồng Dao nói: "Vân Nhi, mấy ngày nay muội ở lại đây làm quen một chút Vạn Pháp Quy Tông, tu luyện lại công pháp và thần thông một lần nữa, đến lúc đó chúng ta xuất phát đi Phù Vân Các trợ trận."

"Vâng!"

Vi Vân không nói hai lời, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tu luyện công pháp.

Đám Thủy Hồng Dao và Chu Diệu Ngữ thì dời bước rời khỏi rừng đào.

...

Thiên Long thần giáo, đại điện sơn môn.

Tuy rằng mấy ngày trước đại chiến trong đại điện đã bị lật tung, nhưng Ma giáo có rất đông giáo chủ Ma giáo giám sát, rất nhanh liền xây dựng lại một toà đại điện mới, so với trước đó càng thêm hùng vĩ, đồ sộ.

Chính giữa đại điện có ba cái bảo tọa, ở giữa có một cái cổng vô cùng ngăm đen, có đường vân vảy, bên trái có một đường vân Giao Long, bên phải có một cái miệng lớn dính máu, còn có đường hoa văn của dơi, từng cái đại biểu cho Thiên Ma giáo, tà dị giáo và Huyết thần giáo, chính là Giáo chủ Thiên Ma giáo, giáo chủ tà dị giáo và bảo tọa Giáo chủ Huyết Thần giáo.

Giờ phút này, tam đại Giáo chủ đang ngồi ở phía trên.

Bên dưới có trưởng lão và đệ tử chân truyền của ba đại Ma giáo đứng, còn có hai Nhân tộc, chính là Thiên Cơ Tử và Huyền Cái Sơn Nhân.

Lão tổ nghiên mực quét mắt nhìn mọi người một cái, không mang theo tâm tình nói: "Lần này thần giáo chúng ta chẳng những giết chết Đại Thiên Tăng Vương, còn phải có hai vị cao nhân gia nhập, thật sự là đáng mừng, Thiên Cơ Tử chính là tông chủ đời thứ một trăm lẻ tám của Quan Diệu tông, đạo lô bốc hỏa thuần thanh., Huyền Cái sơn nhân là tông chủ đời thứ một trăm lẻ chín của Thái Huyền Tiên môn, chân truyền của Thái Huyền Tiên môn, hai vị đạo hữu này đều có pháp lực cực sâu, sẽ là trợ lực lớn lao của Thần giáo ta, ngày sau mọi người muốn hòa thuận ở chung, cùng nhau phụng hiến nhiệt huyết cho Thiên Vũ đại lục thống nhất!"

"Thần giáo cao thượng, bần đạo đồng ý góp một phần sức vì đại nghiệp!" Thiên Cơ Tử nói.

Huyền Cái Sơn Nhân cũng nói: "Lão ăn mày ta nhưng nghe giáo chủ phân phó, nhất định làm binh lính đi đầu, chỉ sợ có người không phục lão khất cái ta."

Nói xong vô tình hay cố ý liếc nhìn Ngự Châu nương nương một cái.

Hai tay Ngự Châu nương nương ôm ngực, ngẩng đầu lên, cũng không nhìn hắn, chỉ phát ra một tiếng cười nhạo.

"Được rồi, những chuyện nhỏ nhặt này cũng không cần nhắc lại nữa."

Lão tổ Nghiên mực xua xua tay, lười biếng nói: "Hiện giờ lực lượng của thần giáo ta cường đại chưa từng có, phản diện chính đạo đã không còn gì uy hiếp nữa, đếm tới đếm lui, chỉ có Ngu Nhược Tiên, Ngu Yên Vũ, diệu y..., Chu Diệu Ngữ có thể đánh một trận, à, còn có một con Thủy Hồng Dao ăn cây táo rào cây sung, đồ tể này, thân là hậu duệ Vương tộc, vậy mà phản bội Thần giáo ta! Sớm muộn gì bổn tọa cũng sẽ hành hạ nàng, sau đó sẽ cắt luôn cái lỗ của nàng cho chư vị huynh đệ thưởng thức, cho nàng biết hậu quả nghiêm trọng của việc phản bội Thần giáo ta đến cỡ nào!"

"Mẹ nó chứ, chơi chết nó!" Đám yêu nhân cùng hô to.

Lão tổ Tuyền Cơ tiếp tục nói: "Truyền lệnh xuống, triệu tập đại quân thần giáo ta, buổi trưa ngày mai chính thức tiến công chính đạo, chiếm lĩnh Vân Châu trước rồi lấy Trung Châu làm cứ điểm, tiến quân Cửu Châu chính đạo, triệt để thống nhất Thiên Vũ Đại Lục!"

"Tích thống đại lục! Thống nhất thiên vận!"

"Sau khi thống nhất Thiên Vũ đại lục, bổn tọa sẽ dựa vào công lao của các ngươi mà phân phong cho chư vương và chư hầu!"

"Giáo chủ vạn thọ!"

Đám yêu nhân Ma giáo cùng hô lên.

186

Chương 178, Vạn Pháp Quy Tông

Sơn môn Đào Hoa Giáo.

Trong rừng đào, nước suối nóng phiêu đãng lên từng sợi sương trắng, trong đó ẩn chứa từng sợi khí tức màu vàng tím, chính là linh mạch hội tụ của Đào Hoa sơn có ích cực lớn đối với việc tu hành.

Vi Vân lẳng lặng ngồi xếp bằng bên cạnh Ôn Tuyền Trì, hút những linh khí này vào trong miệng mũi, dọc theo kinh mạch trong cơ thể rơi vào đan điền luyện hóa, sau đó bị bổn mạng pháp tướng hấp thu.

Ngay lúc hấp thu linh khí, Vi Vân cũng đang tu luyện công pháp và thần thông.

Trải qua mấy ngày tu luyện, cơ bản đã hoàn tất tất cả công pháp và thần thông.

Trên thực tế, Nhật Nguyệt Chiếu Tam Giới đại pháp không cần thay thế, bởi vì môn công pháp này chính là công pháp vô tự kim thư căn cứ theo Vi Vân học qua, tâm pháp thích hợp nhất của hắn, cũng tương đương với Vạn Pháp Quy Tông sở diễn hóa công pháp Vạn Pháp Quy Tông, lấy Vạn Pháp Quy Tông làm gốc, vi ẩn, dùng Nhật Nguyệt Chiếu tam giới đại pháp làm gương. Nhật Chiếu Tam Giới cũng không biết có thể diễn biến ra bao nhiêu trọng cấm chế, trước mắt pháp tướng cảnh là tầng thứ tư.

Về phần thần thông, căn cứ những tu luyện trước kia, thì hắn đã tìm ra toàn bộ thần thông mới.

"Thân pháp tàn ảnh" và "Phi hành thuật" trải qua Vạn Pháp Quy Tông thống trị, cùng Nhật Nguyệt Chiếu tam giới đại pháp tương dung, diễn biến thành Nhật Nguyệt Độn Thuật, thân hình có thể hóa thành nhật nguyệt, tốc độ phi hành cực nhanh.

Phương pháp hộ thân vẫn là cương thuẫn của nhật nguyệt, có thể hóa giải, hấp thu, bắn ngược lại pháp lực của địch nhân, nhưng có giới hạn nhất định, nếu như cường độ pháp lực của đối phương vượt qua mình thì hiệu quả sẽ giảm xuống.

"Cửu Tí thần quyền" cùng "Cửu U ma thủ" tương dung, diễn biến thành Côn Bằng Cửu Tí ma quyền, có thể tu luyện ra được chín cánh tay thực thể, có thể biến dài, công kích kẻ địch.

"Thái dương chân hỏa" không thay đổi, có uy lực đốt cháy vạn vật, gặp phải liền cháy, Thái âm nhược thủy mới có thể dập tắt.

"Thái Âm Như Thủy" không thay đổi, có uy lực phong ấn vạn vật, so với hàn băng càng đáng sợ hơn.

"Quang âm tĩnh lặng" không thay đổi, có thể cho thời gian xung quanh ngừng lại, vạn vật chung quanh đều dừng lại.

"Tụ lý càn khôn" bất biến, có thể thôn phệ vạn vật, chuyển hóa thành pháp lực của bản thân.

"Nghiệp hỏa hồng liên" không thay đổi, có thể chuyển hóa bản thân thành "Nghiệp lực hỏa diễm", dùng để thiêu đốt kẻ địch, thiêu đốt nghiệp lực trên thân địch, lấy nhân quả nghiệp lực khiến kẻ kia diệt vong, hiệu quả đối với người càng nặng nghiệp lực càng tốt, người nghiệp lực càng ít hiệu quả, phương thức bình thường không cách nào dập tắt, chỉ có thể dùng công đức kim quang khắc chế, dập tắt.

Những thần thông này giữ gìn không thay đổi, là bởi vì phẩm cấp rất cao, đã hoàn thiện vô cùng, tạm thời không diễn biến ra được hình thức hoàn mỹ hơn nữa.

Ngoài ra, còn có một môn thần thông, so với ba đại tuyệt học còn cường hãn hơn, chính là sau khi dùng "Tiết Thiên Thần Thủ" diễn biến thành "Thái Huyền Luyện Bảo Quyết", lại tiến hành hoàn thiện Thái Huyền Luyện Bảo Quyết, diễn biến ra thể chất thần thông, tên là Nhật Nguyệt Chân Thân!

Trong tất cả thần thông, thể chất thần thông lợi hại nhất, chỉ có thể thể chất cường hãn mới có thể đối chiến tuyệt thế mà không bị hủy hoại, lúc đấu pháp mới thập phần mấu chốt, đại đa số tu hành giả kỳ thật đều có mấy tay sát phạt thần thông, nhưng thể chất lại không đủ mạnh, không ngăn được thần thông của đối phương, thường giết địch một ngàn, tự tổn tám trăm, bởi vậy có vẻ pháp bảo hộ thân rất quan trọng.

Ma tộc sở dĩ lợi hại, là vì thể chất cường hãn hơn Nhân tộc rất nhiều lần, Yêu tộc cũng như thế, Huyết tộc càng như thế, lại lấy mười đại Vương tộc đứng đầu, mà trong mười Đại Vương tộc, lại lấy thể chất Cự Nhân tộc chí cường.

Tu Chân Giới thập đại kỳ công đều có thể chất thần thông tương ứng, nhưng đều phải tu thành Địa Tiên sau đó mới có thể tu luyện thành công, nhưng mà mọi việc đều có ngoại lệ, lúc trước Huyền Chân Sơn Nhân tu luyện Hạo Hạo Thiên Thần Quyết nhập ma, đánh lệch tu thành thể chất thần thông "Thái Huyền Chân Kinh ", trong lúc nhất thời vô địch thiên hạ.

Hôm nay thể chất của đám người Chu Diệu Ngữ và Lý Mị Nhi đã chuyển hóa thành Tiên khí, chính là thể chất Địa Tiên cũng tương đương với tu thành thần thông thể chất như vậy, có thể vĩnh sinh bất hủ, Kim Cương Bất Hoại.

Có thể thấy được thần thông thể chất lợi hại như thế nào.

Bây giờ Nhật Nguyệt Chiếu tam giới đại pháp cũng diễn hóa ra thể chất thần thông của chính mình, một khi tu thành, chắc chắn kinh thiên động địa!

Mà chỗ tốt của Nhật Nguyệt Chân Thân bễ nghễ ở chỗ, trừ thân thể mạnh mẽ giống như Thái Huyền Chân Thân, có thể so với Tiên Khí, có thể bành trướng thành cự nhân trăm trượng, vả lại tốc độ khôi phục cực nhanh, mấu chốt nhất là ở chỗ, không cần đạt tới Địa Tiên cảnh là có thể tu luyện.

Đây là khái niệm gì?

Nói cách khác, người khác mơ ước có được thần thông thể chất, Vi Vân chỉ cần tiêu phí đủ thời gian, cảnh giới Pháp tướng là có thể tu thành, một khi tu thành Nhật Nguyệt Chân Thân này, sức chiến đấu mạnh hơn so với cùng cảnh giới không chỉ một bậc, cho dù vượt qua cảnh giới chiến đấu, tỷ như lúc ở cảnh giới Pháp Tướng đối đầu cường giả Độ Kiếp cũng có khả năng thủ thắng.

Không phải hòa, mà là thủ thắng!

Nhật Nhật Nguyệt Chân Thân tu luyện không sai biệt lắm với tu luyện Thái Huyền Luyện Bảo Quyết, đồng dạng là muốn luyện chế toàn thân thành pháp bảo phẩm chất giống nhau, có chỗ bất đồng chính là, Nhật Nguyệt Chân Thân từ trong ra ngoài tu luyện, mà không phải từ ngoài vào trong, trước hết tu thành lục phủ ngũ tạng, sau đó lại luyện gân cốt là được.

Bây giờ Vi Vân chỉ luyện thành hai tay và dương cụ, các bộ phận còn lại của thân thể còn chưa bắt đầu tu luyện, nếu như muốn luyện thành, thế nào cũng phải bế quan ba đến năm năm, vả lại nguy hiểm rất lớn, bất quá trong người Vi Vân có vô tự kim thư, có thể giảm loại nguy hiểm này xuống mức thấp nhất.

Đang vào thời khắc mấu chốt của chính ma đại chiến, muốn hắn bế quan ba năm, sợ rằng không quá thực tế, khi đó cho dù thần công đại thành, đại chiến hơn phân nửa đã kết thúc, hắn cũng không muốn vì vậy mà bỏ qua, bởi vì rất có khả năng sẽ mất đi rất nhiều thứ hắn không muốn mất đi.

Sau khi tu luyện xong thần thông, Vi Vân đứng dậy, đang định rời đi.

Bỗng nhiên có hai thân ảnh thon dài, thon dài, thon thả từ trong rừng đào bay ra, rơi xuống trước mặt hắn, ngăn trở đường đi của hắn, đều là thiếu nữ tuổi trẻ mặc quần lụa mỏng màu đen, thoạt nhìn mười lăm mười sáu tuổi, đều dáng dấp như hoa như ngọc, xinh đẹp động lòng

người, đôi mắt to long lanh như thể biết nói chuyện, nhìn chằm chằm vào Vi Vân.

Hai thiếu nữ xinh đẹp này chính là con gái Lý Mị Nhi. Đệ tử Chu Diệu Ngữ, nhưng lại là Linh Nhi.

"Không được đi." Linh Nhi ngăn hắn lại, dịu dàng nói.

"Làm gì, ngay cả chủ nhân nhà ngươi cũng dám ngăn cản, cái mông ngứa ngáy?" Vi Vân xoa xoa tay định tát một cái lên mông nàng.

Nhưng con vội vàng nói: "Vân ca ca, sư phụ muốn ngươi thu súc con ngươi thành công tu luyện Thành Thốn Cương, mới có thể xuất quan."

"Súc địa thành thốn? Tuyệt học Quan Diệu Tông?" Mắt Vi Vân sáng lên, vừa nhíu mày vừa nói: "Chu tiền bối lại không giao công pháp cho ta, sao ta có thể tu luyện được chứ?"

"Ở chỗ này!"

Nhưng hắn đưa tới một ngọc giản.

Vi Vân tiếp nhận xem xét, dùng thần thức quét qua một phen, nhất thời có một cỗ tin tức dung nhập vào thức hải, hóa thành rất nhiều văn tự huyền ảo, chính là công pháp Kỳ Môn Độn Giáp Huyền Công của Quan Diệu Tông, cùng với Súc Địa Thành Thốn thần thông.

Vi Vân tức giận nói: "Hắc, hai tiểu nha đầu các ngươi sao không đưa ta sớm hơn một chút, cố ý chứ?"

"Ngươi lại không hỏi bọn ta."

"Ta..."

Vi Vân hung tợn trừng mắt nhìn hai thiếu nữ xinh đẹp này rồi vứt bỏ lời đe dọa, nói: "Đợi sau khi ta xuất quan, nhất định phải dạy dỗ hai tiểu nha đầu các ngươi một chút!"

"Chờ khi nào ngươi có thể đuổi kịp chúng ta rồi nói sau."

Trong lúc nói chuyện, hai thiếu nữ xinh đẹp bước ra sau nửa bước, thân thể biến mất ngay tại chỗ.

Vi Vân nhìn thấy vậy trong lòng thất kinh, hai tiểu nha đầu này chỉ có tu vi Kim Đan đã tu thành thần thông Súc địa thành thốn, không hổ là thiếu nữ thiên tài mang trong người Linh cơ thể, thật sự không thể khinh thường.

Vi Vân trở lại bên cạnh Ôn Tuyền trì, cân nhắc tỉ mỉ về thần thông Kỳ Môn Độn Giáp và Súc địa thành thốn, muốn tu luyện Súc địa thành thốn thần thông, trước hết phải tu luyện Kỳ Môn Độn Giáp Huyền Công, đây là tiền đề.

Không còn cách nào khác, Vi Vân đành phải thành thành thật thật, từng bước tu luyện.

Không hổ là tâm pháp trấn tông của Quan Diệu Tông. Độn Giáp Huyền Công của Kỳ Môn Kỳ Giáp quả nhiên bất phàm, Vi Vân ước chừng mất thời gian nửa tháng mới tu thành môn công pháp này, hơn nữa lấy Vạn Pháp Quy Tông làm gốc, dung nhập vào bên trong Nhật Nguyệt Chiếu Tam Giới Đại Pháp, khiến môn công pháp này lại hoàn thiện không ít. Kỳ Môn Độn Giáp Huyền Công am hiểu chính là trận pháp chi đạo, cho nên hiện tại Nhật Chiếu Tam Giới Đại Pháp đã dung nhập tinh túy của trận pháp.

Lại dùng nửa tháng thời gian, Vi Vân mới tu thành Súc Địa Thành Thốn thần thông, môn thần thông này cũng thập phần hoàn thiện, căn bản không thể tái diễn biến, công năng chủ yếu là không gian dịch chuyển, bỏ qua khoảng cách giữa hai điểm không gian, đem bản thân trực tiếp dịch chuyển đến pháp lực, so với bất luận pháp thuật phi hành nào đều nhanh hơn, là lựa chọn chạy trốn cùng với chạy trốn với đuổi giết địch nhân không khác nhau.

Thời điểm Vi Vân xuất quan lần nữa, đã qua một tháng rồi.

Trong rừng đào phía sau núi, tiếng cười nhõng nhẽo thanh thúy của một đám môn nhân Đào Hoa giáo đang chơi đùa trong đó, thuần một sắc đều là mỹ nữ mặc quần áo màu hồng, có ngồi trên cây đung đưa hai chân, có nhảy nhót dưới tàng cây, có con quay quanh cây đào đuổi nhau chơi đùa, dáng vẻ vui sướng dào dạt.

Hôm nay chính là thời gian "Phốc tháng tư ở nhân gian" đã hết, thời tiết hoa đào nở rộ, núi đào linh khí dồi dào, trên núi hoa đào rất dài, phải đến mùa hè mới hoa nở kết quả, toàn bộ hoa tươi rừng đào bay tán loạn, phủ kín mặt đất, rất đẹp.

Hai cô gái áo phấn đang vây quanh một gốc cây đào chơi đùa, đột nhiên toàn thân cô gái phía sau chấn động, đột nhiên dừng lại. Cô cảm thấy sau lưng mình xuất hiện một người, toàn bộ thân thể mình đều bị người đứng sau lưng ôm lấy, hơn nữa thực lực đối phương cường đại, căn bản không thể động đậy!

Cùng một thời gian, nữ tử này cảm thấy thân dưới của mình bị một vật gì đó nóng hổi, cứng rắn chặn lại, trực tiếp đâm rách quần của mình, cắm vào trong khe hở của bắp thịt của chính mình, nhanh chóng bị rút ra!

"A..."

Đến giờ phút này, nữ tử này mới lên tiếng kinh hô!

Thiếu nữ phía trước quay đầu lại nhìn, nhất thời bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người.

Chỉ thấy một thiếu niên tuấn tú thân mang nho sam màu xanh ôm đồng bạn của mình, giữa khố ưỡn một cây nhục côn thô dài, đang nhanh chóng ra vào trong động nhục của nàng, làm tốt như nàng kêu "Ái sóng", đôi môi âm dương thịt mềm lật ra.

"Vân, Vân hộ pháp..." Đương nhiên nàng ta nhận ra thiếu niên này là ai.

Chính là Vi Vân mà khi còn ở Đào Hoa giáo treo một chức vị "Hộ pháp", mặc dù là một trong tám đại hộ pháp của Đào Hoa giáo, nhưng thật ra cũng rất ít khi ở lại Đào Hoa giáo, cũng chưa bao giờ chấp hành nhiệm vụ, không nghe theo sắp xếp, từ trước đến nay vốn là đến vô tung, đi vô ảnh, giống như đám mây trôi nổi trên bầu trời.

Vi Vân cười ha ha, nói: "Nhìn thấy dọa các ngươi đấy, có cần đến mức đó không?" Hạ thể rút thăm càng lúc càng mãnh liệt, nữ tử trước mặt thở hồng hộc.

Nữ tử trước mặt biết được kẻ đánh lén mình là Vi Vân, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, duyên dáng nói: "A nha, Vân hộ pháp, sao ngươi không rên một tiếng, tốt xấu nói một tiếng chứ, làm cho người ta sợ hết hồn đấy!"

"Bộp bộp bộp..."

Vi Vân làm ra vẻ hăng say, hai tay trượt vào trong ngực nữ tử, xoa xoa bộ ngực trơn bóng mềm mại của nàng, còn chưa nói đến, vừa mượt mà lại sung mãn, chơi rất vui.

Vi Vân nói: "Bổn hộ pháp mới vừa tu thành một môn thần thông, đặc biệt thử xem hiệu quả như thế nào, các ngươi chớ có ngạc nhiên."

Nói xong, thân hình Vi Vân đột nhiên biến mất tại chỗ, rồi lại xuất hiện trước mặt nữ tử phía trước, nữ tử này giật nảy mình, đang muốn mở miệng nói gì đó, cái miệng nhỏ nhắn lại bị Vi Vân hôn xuống, chỉ có thể phát ra thanh âm "A a", sau một khắc, nàng trừng lớn hai mắt, toàn bộ thân thể mềm mại đều run lên.

Chính là Vi Vân đã tách chân phấn của nàng ra, cắm cây côn thịt vào trong huyệt của nàng.

Môn nhân Đào Hoa Giáo hầu hết đều không có phát sinh quan hệ thân thể với Vi Vân, như vậy đột nhiên bị hắn cắm vào trong cơ thể, ít nhiều có chút mất tự nhiên, có loại cảm giác bị người ta cưỡng ép, hết lần này tới lần khác đối phương có quan hệ đặc thù với Giáo chủ

Thủy Hồng Dao, cho dù thật sự là bị hắn cưỡng gian, cũng chỉ có thể nhận thua.

Bất quá, nữ tử này phát hiện mình bị cưỡng gian cũng có khoái cảm khác thường, giống như đặt mình vào biển rộng, theo sóng biển lên xuống chập trùng, khoái cảm từng cơn từng đợt, rất nhanh sẽ đẩy mạnh lên cao trào, nhất thời lỗ chân lông toàn thân thư giãn, sảng khoái không được, thân thể mềm mại đang run rẩy, huyệt nhỏ co rút, lượng lớn sóng nước từ bên trong chảy ra, vô cùng náo loạn.

"Nhanh như vậy đã tiết ra? Chán chết."

Vi Vân lại rút ra vài cái, sau đó rút cây gậy ra, ướt đẫm, bóng loáng, hơi nóng bừng bừng, hắn buông thân thể mềm mại của nữ tử này ra, nàng lập tức mềm nhũn, ngã nhào trong bụi hoa đào, run rẩy không thôi.

Vi Vân lại lần nữa thi triển Súc địa thành thốn, thần thức bao phủ rừng đào, trước khóa chặt mục tiêu, sau đó từng bước phóng ra, thân hình trong nháy mắt liền xuất hiện ở trước người minh bạch, sau đó ôm đối phương bắt đầu khô lông.

Đào Hoa giáo cũng có năm vạn giáo chúng, đều là môn nhân mới thu hai năm qua, có lẽ tư chất tu hành không ra sao, nhưng đều không ngoại lệ, đều tướng mạo xinh đẹp, dung mạo không tầm thường, đây cũng là tiêu chuẩn Thủy Hồng Dao thu nhận môn nhân. Trước kia, Anh Hoa giáo chiêu nhận giáo đồ cũng vậy.

Những môn nhân này về cơ bản đều chỉ có tu vi Trúc Cơ, cảnh giới Kim Đan chỉ là số ít, Nguyên Anh lại càng thưa thớt, phần lớn là tín đồ Anh Hoa giáo trước kia, chỉ có Hộ pháp cùng trưởng lão mới có pháp tướng tu vi.

Mặc dù tu vi không cao, nhưng thanh thế to lớn, tập trung lại một chỗ cũng là một cỗ lực lượng rất mạnh.

Toàn bộ Đào Hoa sơn đều là rừng đào, Vi Vân không ngừng thi triển Súc địa thành thốn, xuyên qua lại trong rừng đào, bắt lấy nữ tử chính là một hồi thao túng, khi thì hôn môi nhỏ, khi thì chơi bộ ngực nhỏ, khi thì vuốt ve huyệt nhỏ, chỉ có chỗ thân ảnh hắn đi qua, đều có nữ tử ngã vào trong bụi hoa, một trận thở hồng hộc, trên người mồ hôi đầm đìa, giữa hai chân chảy đầy máu, tình cảnh vô cùng dâm đãng.

"Ồ, hai cô gái kia chạy đi đâu thế, trốn đâu rồi? Hừ, đừng để ta bắt được, nếu không các ngươi sẽ đẹp mặt."

Dưới một cây đào cao trăm năm, một thiếu nữ xinh đẹp thân thể mềm mại, da thịt trắng nõn lộ ra bên ngoài, quỳ rạp trong bụi hoa, thân thể mềm mại khẽ lắc trước sau, rặng mây đỏ, miệng đàn phát ra tiếng ngâm khẽ "Ừm", a, ở phía sau nàng, Vi Vân đang ngồi xổm tại đó, ấn mông nàng dùng sức rút ra, ưỡn lấy huyệt mật của nàng, thân thể va chạm với tiếng cọ xát với khí tính không ngừng vang lên.

Hai bên trái phải đều đứng một nữ tử, đều là váy la nửa mở, ngực hở sữa, một đôi ngực trắng noãn sữa trần trụi ở trước ngực, tay ngọc nắm bộ ngực của chính mình, hướng trong miệng Vi Vân đưa tới.

Vi Vân vừa nghịch ngợm nữ tử trước mặt, vừa ăn Tuyết Nhũ của nữ tử bên phải, hít một hơi búng tóc của nữ tử bên trái, chơi đến quên cả trời đất.

Hắn ở trong rừng đào đi vòng một hai ngày, chơi không dưới mấy ngàn mỹ nữ môn nhân, nhưng thủy chung chưa từng nhìn thấy hai tiểu mỹ nhân Linh Nhi và Linh Nhi này, cũng không biết trốn đi nơi nào.

Vốn Vi Vân định để các nàng kiến thức công phu dương cụ của mình một chút, nếu tránh không được, vậy cũng chỉ có thể tạm thời tha cho các nàng, có cơ hội rồi nói sau.

Đang chơi đùa hăng, bỗng nhiên một thanh phi kiếm màu vàng đất từ trên trời giáng xuống, bay thẳng xuống đỉnh đầu Vi Vân. Hắn giật nảy cả mình, theo bản năng một tầng "Nhật nguyệt hộ thuẫn" bảo vệ toàn

thân, phi kiếm kia liền treo ở đỉnh đầu, lại chịu lực phản chấn bay ngược ra ngoài.

Một thiếu nữ mặc lụa mỏng màu vàng nhạt phi thân xuống, một tay tiếp lấy phi kiếm, rơi vào bên cạnh Vi Vân.

Vi Vân Di nhìn lại, phát hiện người tới mày kiếm mắt sáng, anh khí bức người, lại là Tiểu Kim.

Thấy bộ dáng cười hì hì của nàng, Vi Vân tức giận mắng: "Hay cho tiểu nha đầu nhà ngươi, ngay cả chủ nhân cũng dám hành thích, cái này là to gan sao?"

Tiểu Kim ấm ức nói: "Ta nào có, chỉ hù dọa ngươi thôi mà, Vân hộ pháp."

"Ngươi bảo ta cái gì? Ngay cả chủ nhân cũng không gọi hả? Đúng là không biết lớn nhỏ."

Tiểu Kim kinh ngạc nói: "Tuổi ngươi cũng lớn hơn ta, tu vi cũng không cao bằng ta, ta chưa bảo ngươi gọi một tiếng Tiểu Vân là tốt lắm rồi."

"Ngươi... Được lắm, thật sự là làm phản rồi."

Vi Vân hung hăng động một chút nhục côn, đem nữ tử trước người chém bay ra ngoài, trong miệng phát ra tiếng gầm "A" một tiếng, ngã vào trong bụi hoa, thân thể mềm mại run rẩy, dâm thủy chảy ngang, lại vừa vặn bị đẩy lên cao trào.

Vi Vân vén tay áo, một phát bắt được Tiểu Kim, ấn đầu của nàng xuống dưới người mình, hung hăng nói: "Hấp ra cho ta, hút không ra chỗ nào thì đừng đi!"

"A..."

Tiểu Kim ngồi xổm bên hông hắn, miệng anh đào nhỏ nhắn ngậm nửa cái đầu rùa của nó, mút vài cái rồi lại nhả ra, đang muốn mở miệng, lại thấy Vi Vân vươn lên phía trước, cắm cả cái đầu rùa vào trong miệng nàng. Tiểu Kim đành phải nghiêm túc mút vào, liếm một lúc lâu, mới thấy Vi Vân "xì" một tiếng, hai chân kẹp lấy cái đầu nhỏ của Tiểu Kim, bắn ra từng luồng nồng đậm, thẳng vào cổ họng nàng.

"Chủ nhân thối, ô..."

Tiểu Kim oán giận liếc nhìn Vi Vân một cái, nuốt đậm đà nồng đậm trong miệng vào trong bụng, chậm rãi đứng dậy.

"Bây giờ đã ngoan chưa?"

Vi Vân cười đắc ý, bỗng nhiên ngồi xổm xuống, giật quần áo của Tiểu Kim ra, lộ ra chiếc quần đang đeo tơ tằm ở bên trong.

"A, đừng..." Tiểu Kim giật nảy mình, vội vàng kẹp chặt hai chân: "Ta đã nói rồi, trước khi trở thành Địa Tiên cũng không được!"

Vi Vân ôm lấy cái mông của nàng, vừa dỗ vừa nói: "Tiểu Kim ngoan, để ta nhìn một chút đi, cũng không phải thật sự là xen vào hay sao, chỉ là xem mà thôi, nhìn xem sẽ dọa ngươi đấy."

"Chỉ nhìn xem thôi sao?" Tiểu Kim nửa tin nửa ngờ hỏi.

"Chỉ nhìn thôi." Vi Vân khẳng định nói.

"Được rồi, vậy ta cho ngươi liếc mắt một cái." Tiểu Kim mới miễn cưỡng đồng ý, chậm rãi cởi quần của tằm ra.

Nhất thời, một mảnh trắng như tuyết hạ thể, một cái lỗ nhỏ xuất hiện trước mắt Vi Vân, Vi Vân cảm thấy hai mắt sáng ngời, cả người đều ngây ra, gắt gao nhìn chằm chằm huyệt mềm mại của thiếu nữ trước mặt, thỉnh thoảng yết hầu nhúc nhích, nuốt xuống một ngụm nước miếng.

Huyệt bát ngát của Tiểu Kim vô cùng mịn màng, làn da xung quanh đôi môi âm dương trắng nõn hoàn mỹ, thập phần trơn bóng, hai cái miệng lớn, non nớt, cũng không có lông trắng, bạch ngọc vậy, kẹp ở giữa một khe hở đỏ nhạt, khe thịt hẹp dài, bên trong là thịt non huyệt đỏ tươi, sít sao kẹp chặt lấy, bất luận là đái đạo hay lỗ ngô đều bị kẹp ở bên trong, không nhìn thấy cửa hang.

Một cái tiểu huyệt trắng nõn nà này, thật sự là hiếm thấy, khiến Vi Vân nhìn mà chảy nước miếng.

Thừa dịp Tiểu Kim không chú ý, Vi Vân mãnh liệt tiến lên, há miệng hôn lên huyệt vịn của Tiểu Kim, một cái đầu lưỡi ở bên trên điên cuồng liếm liếm.

"A, đừng... Chủ nhân của tên bại hoại này... A..."

Tiểu Kim dùng sức đẩy đầu Vi Vân ra, nhảy lùi một cái, sau đó kéo cái quần nhỏ lên, mặc quần áo vào, hai tay ôm ngực, trông chừng Vi Vân một cách vô cùng cảnh giác, chỉ lo hắn xằng bậy mà thôi.

"Chỉ ăn một miếng mà thôi, có cần như vậy không?"

Vi Vân vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm môi, trên đó còn lưu lại mùi vị của huyệt Tiểu Kim.

Tiểu Kim cầm trong tay Ngũ Hành Thổ Kiếm, đặt ngang trước ngực, nghiêm trang nói: "Không chơi nữa, Thủy tỷ tỷ bảo ngươi đi đại điện nghị sự."

"A, được, vậy đi thôi."

Vi Vân mặc quần áo cẩn thận, đi theo Tiểu Kim đi tới đại điện sơn môn Đào Hoa giáo.

187

Chương 117 yêu ma tàn sát bừa bãi.

"Xùy! Xùy! Xùy!"

Mấy tiếng vang nặng nề truyền ra, huyết hoa vẩy ra, mấy cái đầu lâu bay lên rơi xuống đất, lăn ra thật xa mới dừng lại. Ba bộ thi thể không đầu đều cầm đao kiếm, chậm rãi ngã xuống.

Trên đường một mảnh hỗn loạn, bách tính bôn tẩu, khung hàng sụp đổ, các loại hàng hóa rơi lả tả trên đất, cờ phướn chữ "Mặt" trước quán mì nghiêng xuống, đón gió tung bay.

Nơi này là một tòa thành ở phía bắc Vân Châu, chính là buổi sáng hôm nay, chính là nơi tam đại Ma giáo chính thức xâm lược chính đạo, đứng mũi chịu sào chính là Vân Châu.

Giáo chủ tam đại ma giáo, các đại trưởng lão, đệ tử nội môn, ngoại môn, Ma tộc, Yêu tộc đều có trăm vạn tộc nhân, giống như châu chấu đi qua, chiếm lĩnh tất cả. Những nơi bọn họ đi qua, hoặc là thần phục, hoặc là bị giết, không một ai thoát khỏi.

Trong nơi trú đóng của tiên hiệp đồng minh vốn còn lưu lại một ít môn nhân chính đạo, không muốn rời đi, nhưng đều không ngoại lệ, tất cả đều bị giết, nơi đóng quân cũng bị ma giáo chiếm lĩnh.

Giờ phút này, trưởng lão Thiên Ma giáo Tống Chung đang cầm Vạn Quỷ Phiên đứng ở trên đường cái, hắn niệm chú ngữ, liền từ trên mặt phiên bay ra từng khỏa khô lâu, hốc mắt những khô lâu này bốc lên lửa xanh mượt, trong miệng lộ ra răng nanh thâm trầm, phát ra tiếng kêu quái dị, bay nhào ra ngoài, rơi vào trên ba cái thi thể không đầu trên đường cái, trong giây lát liền cắn nuốt hết huyết nhục cùng tinh khí, chỉ còn lại một bộ khung xương.

Ba người này là đệ tử nội môn của Phù Vân các, tọa trấn ở đây vừa vặn gặp phải Ma giáo xâm lấn liền động thân, ai ngờ sự mạnh mẽ của Ma giáo hoàn toàn vượt qua sức tưởng tượng của bọn họ, chỉ trong nháy mắt đã đầu thân một nẻo, trong nháy mắt thi thể cũng bị gặm nhấm hầu như không còn, nhưng ngay cả bóng dáng địch nhân cũng không nhìn thấy, không có bất kỳ sức hoàn thủ nào.

Tống Chung lay động Vạn Quỷ Phiên, những cái đầu lâu kia vẫn nằm trong lá cờ.

Hắn vung áo bào đen lên, chậm rãi đi vào quán rượu lớn nhất trong tòa thành này.

Lầu hai tửu lâu gần cửa sổ, nơi này có thể thông qua cửa sổ, ngắm trọn đường phố cảnh vật, là một vị trí cực tốt, giờ phút này, trên ghế đang ngồi một nam tử trung niên mặc nho sam màu trắng, người này mặt như ngọc, mày kiếm mắt sáng, bộ dáng tao nhã, tay đang bóp chén rượu, tự rót tự uống.

Ở sau người hắn, một người một vượn, một người mặc áo đen, người đầy vảy, trên đầu mọc ra ba cái sừng cao gầy, mặt không chút biểu cảm, chính là nhân vật số ba trong đám trưởng lão Thiên Ma giáo - Ma Toán.

Một người khác, là một con viên hầu toàn thân lông trắng, thân cao một trượng, chính là Thôn Nhật Hỏa Viên trong Thập Đại Vương tộc Thượng Cổ.

Nam tử nho sam mặt như ngọc quan đột nhiên dừng lại, ánh mắt híp lại, mất đi tiêu cự, giống như đang nhớ lại chuyện cũ.

Tống Chung vừa lên lầu đã vội vàng dừng lại, lẳng lặng đứng bên cạnh hắn như sợ quấy rầy.

Trong thoáng chốc, nam tử đạo bào nhìn thấy chính mình hơn tám trăm năm trước.

Khi đó, hắn mặc một bộ nho sam màu trắng, không dính một hạt bụi nhỏ, lưng đeo giỏ sách, rời khỏi sơn thôn từ nhỏ đến lớn. Hắn đến Trung Ninh Châu Trường Sinh thi tiến sĩ, hắn văn thái phong lưu, bút mực tú lệ, bút., Vừa nắm được vị trí khôi thủ của Văn Trung Giới, hắn mừng rỡ như điên, đang chờ ngày sau thể hiện thân thủ trong quan trường, hưởng vinh hoa phú quý. Không ngờ, đêm đó lúc chúng thí sinh chúc mừng, hắn uống đến say mèm, đột nhiên thân thể phát sinh dị biến, trên người mọc ra rất nhiều lân phiến làm chúng thí sinh sợ hãi.

Lúc đó, đệ tử Thái Huyền tiên môn nghe tin mà đến, nhận định hắn là người của ma tộc, phải giết chết, chấp hành nhiệm vụ trảm yêu trừ ma. Hắn ra sức phản kháng, không làm gì được, lúc trọng thương sắp cận kề, thân thể khôi phục bộ dáng nhân loại, được một gã đệ tử Tử Nguyệt tiên môn cứu.

Đệ tử của Tử Nguyệt tiên môn này xinh đẹp động lòng người, diễm lệ như quả đào, lại mang tuyệt học, trong lúc nhất thời hắn ta giật nảy mình.

Vào lúc này, giáo chủ Thiên Ma giáo lúc đó tìm tới hắn, cũng nói cho hắn biết, trên người hắn đồng thời chảy xuôi huyết thống Nhân tộc và Ma tộc, mà huyết thống lại phát sinh biến dị, mười phần thích hợp kế thừa y bát truyền thừa của hắn, ngày nào đó tu luyện thành công, nhất định có thể vang dội cổ kim, có được thành tựu mà người thường khó có thể tưởng tượng.

Nhưng hắn vẫn cự tuyệt, bởi vì trong lòng hắn, bản thân là một người, mà không phải yêu ma, hắn cũng rất bài xích, thậm chí thống hận yêu ma. Trong truyền thuyết, người trong ma tộc đều là hung thần ác sát, không việc ác nào không làm.

Vì thế, hắn hy vọng tên đệ tử Tử Nguyệt tiên môn kia có thể truyền cho người khác công pháp tu hành của gia tộc, nhưng đối phương cự tuyệt, bởi vì công pháp của Tử Nguyệt tiên môn không truyền ra ngoài, mà Tử Nguyệt tiên môn cũng không thu nam đệ tử.

Hắn rất thất vọng, tìm kiếm cao nhân, bái sư học nghệ, nhưng chưa bao giờ được như mong muốn, bởi vì huyết mạch của hắn có vấn đề, không có tông môn nào thu nhận hắn.

Cùng lúc đó, môn nhân Thái Huyền Tiên Môn vẫn đang đuổi giết hắn, mỗi khi nguy hiểm trước mắt, giáo chủ Thiên Ma giáo đều sẽ hiện thân cứu giúp. Trong mấy năm lưu lạc thế gian, hắn triệt để nhận thức cái gì gọi là thế thái viêm lương, lòng người hiểm ác, tâm tính rốt cục đại biến, trở nên lãnh huyết vô tình, sau đó hắn hạ quyết tâm, đó chính là gia nhập Thiên Ma giáo, tiếp nhận y bát truyền thừa của Thiên Ma giáo giáo chủ.

Lúc đó, tên đệ tử Tử Nguyệt tiên môn kia khuyên hắn, nói: "Nếu ngươi có thể kiên trì sơ tâm, trong lòng có chính nghĩa, trời cao nhất định sẽ không phụ ngươi."

Hắn cười lạnh nói: "Hiện tại ông trời vẫn luôn phụ ta! Vì sao bọn họ lại sát hại phụ mẫu ta? Rốt cuộc ta đã làm sai gì? Bọn họ làm thế với ta như vậy?"

Nàng yên lặng không nói.

Hắn mang theo một tia hi vọng cuối cùng, nói: "Trải qua những ngày ở chung, ta phát hiện ta đã yêu ngươi, nếu như ngươi nguyện ý ở cùng ta, tướng mạo quấn quít bảo vệ, có lẽ ta sẽ nghe lời ngươi, không nhập Ma giáo, chỉ tùy ngươi rời đi, bất luận chân trời góc biển."

Cô lắc đầu từ chối: "Đệ tử của Tử Nguyệt tiên môn, không thể ở cùng một chỗ với nam tử."

Tia hy vọng cuối cùng cũng tan biến, hắn cất tiếng cười to như điên cuồng nói: "Được! Ngu Nhược Tiên, đã như vậy, nghiên mực ngọc của ta chỉ có thể nhập ma, bọn chúng đã nói ta là yêu ma, ta sẽ là yêu ma! Nếu bọn chúng muốn giết ta, vậy trước hết ta giết bọn chúng!"

Ngu Nhược Tiên nói: "Nếu ngươi nhập ma, ngày khác chắc chắn ta sẽ không bỏ qua cho ngươi."

"Vậy cứ chờ xem."

Trích Đài Ngọc nổi điên, giết hết người đang truy tung hắn, theo giáo chủ Thiên Ma giáo trở về Thiên Ma giáo.

Từ đó trở đi, ma giáo có thêm một tuyệt thế kiêu hùng.

Sau đó, chính ma đại chiến bắt đầu.

"Chớp mắt, hơn tám trăm năm rồi..." Tuyền Cơ Ngọc hồi phục lại tinh thần từ trong hồi ức, ánh mắt khôi phục thanh minh: "Ha ha, thật sự là năm tháng như thoi đưa, búng tay một cái..."

Tống Chung khom người hỏi: "Giáo chủ đã nhớ tới lần trước chính ma đại chiến?"

Nghiên mực ngọc khẽ lắc đầu, nói: "Chỉ là nhớ tới một người bạn cũ, đã lâu không gặp, vừa vặn mượn cơ hội này đi gặp nàng một lần."

Đột nhiên, âm thanh hùng hùng hổ hổ truyền tới: "Lũ yêu nhân Ma giáo các ngươi dám động tay động chân với ta, các ngươi biết ta là ai không? Ta là công chúa của vương triều Đại Tống, các ngươi dám chọc ta, phụ hoàng ta nhất định sẽ phái binh đến bắt hết các ngươi..."

Ngọc đài nghiên mực khẽ nhíu mày: "Phía dưới đã xảy ra chuyện gì, sao lại ồn ào như vậy?"

Tống Chung khom người nói: "Giáo chủ tha tội, ta sẽ để người đó biến mất."

Đạm Đài Ngọc thản nhiên nói: "Nắm tay nhẹ một chút, chưng, bưng lên vị trí non nhất trên người nàng lên, đã lâu chưa nhấm nháp qua món ăn này, hôm nay vừa vặn nếm thử một chút."

"Vâng, giáo chủ."

Tống Chung đang muốn rời đi, nghiên mực lại nói: "Nhớ kỹ, chúng ta là vì thống nhất Thiên Vũ đại lục, đây là vĩ nghiệp vinh quang cỡ nào. Chúng ta không phải là cường đạo giết người phóng hỏa, chúng ta làm chính là hành động đại nghĩa của đại nhân, không thể biến thành đạo tặc, nếu không thiết yếu, không thể tạo nên loạn. Những con dân này cũng là con dân chúng ta, bách tính nếu chết hết, chúng ta mặc dù thống nhất thiên vận, nhưng có ý nghĩa gì, rõ chưa?"

"Thuộc hạ minh bạch!"

Lúc này Tống Chung mới cáo lui.

Nghiên mực ngọc hài lòng nhìn về phía cửa sổ, nhìn về phía chân trời, Thanh Châu hướng phía nam, trong miệng lẩm bẩm: "Ngu Nhược tiên, ta đến đây! Đừng để ta quá thất vọng..."

...

Vân Châu, triều Đại Tống.

Đại Tống vương triều chính là quốc gia giàu có nhất trong Cửu Châu, không am hiểu phương diện chiến đấu, mỗi binh lực của binh sĩ đều không mạnh, binh lực cũng không hùng hậu, nhưng Phù Vân Các am hiểu luyện khí chi đạo, nhất là cung tên, hàng năm đều có lượng lớn cung tên từ Phù Vân Các chảy ra, rơi vào hoàng thất triều Đại Tống.

Những cung tên này chính là luyện khí thất bại của đệ tử Phù Vân Các, hoặc dùng để luyện tay, bọn họ không dùng được, thế là đưa cho hoàng thất Đại Tống, hoàng thất Đại Tống lại ban thưởng cho quan viên, quân sĩ, những quân sĩ này đạt được cung tên pháp khí Phù Vân các, liền có trang bị cường đại, vừa vặn có thể bù đắp sức chiến đấu không đủ, chỉ cần chăm chỉ tu luyện thuật bắn là được.

Tin tức Ma giáo xâm lấn đã báo đến hoàng thất Đại Tống, nhiều thành trấn bị yêu nhân Ma giáo chiếm lĩnh, ngay cả công chúa Đại Tống cũng đều chết, nghe nói chết rất thảm.

Hoàng thất Đại Tống khẩn cấp tuyên bố quân lệnh, lệnh cho quân đội Đại Tống hỏa tốc tập hợp, đi tru sát yêu ma, chống đỡ ma giáo tiến công.

Giờ Mão vừa qua, tiếng gà gáy mới yếu đi, tại quân doanh phía bắc thành Đại Tống đô, một đại hán râu quai nón thân khoác khôi giáp, lưng đeo cung tên, lưng đeo bảo đao, đứng tại trên mặt đất rộng lớn.

Ở trước người hắn, đứng từng đội từng đội tướng sĩ, lít nha lít nhít, chừng mười vạn người, đều mặc khôi giáp, lưng đeo cung tên, eo treo đao kiếm, những tướng sĩ này đứng cùng một chỗ, trên đỉnh đầu hội tụ thành hư ảnh một con mãnh hổ màu đỏ như máu thật lớn, chính là tinh khí, sát khí của những tướng sĩ này tụ lại.

Đại hán này là Trương trưởng lão của Đại Tống vương triều, đệ tử nội môn Phù Vân các, có tu vi Kim Đan. Tướng sĩ trước mặt là quân tinh nhuệ của vương triều Đại Tống, mỗi người đều có thực lực của tu sĩ Trúc Cơ. Thực lực của bọn họ không phải Luyện Khí cảnh giới., Mà là chiến lực tổng hợp, bọn họ ngày đêm huấn luyện, chuyên công công sát phạt chiến đấu, lại thêm trang bị của Phù Vân Các, mỗi một người đều có thể so chiêu với tu sĩ Trúc Cơ bình thường, thậm chí giết chết đối phương, có thể nói là có chuyên nghiệp về thuật công phạt.

Nhất là chúng mười vạn này tụ tập cùng một chỗ, càng là sát khí kinh người, khí Trùng Tiêu Hán, quỷ thần tích Dịch.

Trương tiên cao giọng nói: "Hiện nay có Ma nhân, Yêu tộc, rất nhiều quái vật xâm lấn triều ta, bá chiếm lãnh thổ, tàn phá bừa bãi, gây họa, gây họa cho dân chúng. Giết người phóng hỏa, Đại Tống ta gặp phải nguy cơ bị hủy diệt, những yêu ma quái vật kia lại càng có ý đồ nhúng chàm Phù Vân các của thánh địa ta, không những thế., Trong toàn bộ Cửu Châu, các đại quốc gia, các đại tông môn, đều phải đối mặt với đại kiếp nạn này. Trong thời khắc thiên hạ hưng vong này, mặc dù thất phu bất tài, nhưng cũng thề sống chết bảo vệ quốc gia,

bảo vệ lãnh thổ, bảo vệ bách tính, không để cho bọn họ thương tổn nửa dân chúng, đạp hỏng nửa mảnh ruộng đồng!"

"Bảo vệ quốc gia, bảo vệ bách tính, đánh giết yêu ma!"

Chúng tướng sĩ đồng thời la lên, tiếng hô chấn động mây xanh, hư ảnh mãnh hổ giữa không trung càng thêm ngưng thực.

Trương tiên tử hô: "Tam quân nghe lệnh, nhà có cha mẹ, ra khỏi hàng; có vợ con, ra khỏi hàng; con trai duy nhất trong nhà, ra khỏi hàng; trong nhà có vợ mà không có con nối dõi, ra khỏi hàng; cha con đều ở trong quân, con ra khỏi hàng; huynh đệ cùng trong quân, đệ ra khỏi hàng. Phàm là người canh giữ quân doanh, các tướng sĩ chưa ra khỏi hàng theo ta -- giết!"

Nói xong, keng một tiếng, hắn rút bảo đao bên hông ra, giơ lên cao, thân đao sáng ngời lóe lên.

"A!"

"Ha ha!"

Mười vạn tướng sĩ đồng thời bước ra một bước, đại địa chấn động, bụi đất tung bay!

Tất cả đều ra khỏi hàng, không một ai lui bước.

"Được, các binh sĩ, chúng ta xuất phát!"

Trương Tiên nhảy lên trước, rơi vào trên lưng ngựa, đi về phía trước.

Mười vạn tướng sĩ theo sát phía sau, trên đỉnh đầu mọi người hư ảnh mãnh hổ cũng chuyển động, đầu hổ ngẩng lên, tứ chi cất bước, giương nanh múa vuốt, uy phong lẫm liệt!

Tam đại ma giáo, trăm vạn yêu ma, đồng loạt xâm lấn, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã bao trùm toàn bộ lãnh địa chính đạo, thiên hạ cửu châu đều bị xâm nhập, ức vạn bách tính gặp phải tình trạng nước sôi

lửa bỏng, các quốc gia đều phái tướng sĩ chống lại yêu ma, từng tông môn lớn nhỏ ở tu chân giới cũng đều dốc toàn bộ lực lượng, đi tới các nơi tru sát yêu ma.

Thế nhưng lúc này chính đạo tu chân giới trải qua mấy lần thương vong, thực lực đã bị suy yếu đến mức thấp nhất, một lần là lúc liên minh chính đạo thành lập, Ma giáo tập kích, chết rất nhiều tu chân giả chính đạo, một lần là liên minh chính đạo nội đấu với tiên hiệp đồng minh, chết rất nhiều cường giả chính đạo, một lần là tam đại giáo chủ Ma giáo âm thầm ra tay, làm trọng thương chính đạo thất tông.

Chính đạo tu chân giới vốn cường thịnh, giờ phút này rốt cuộc mềm nhũn, đối mặt tam đại ma giáo xâm lấn, lộ ra không chịu nổi một kích, căn bản chống đỡ không nổi.

Phong Châu, Phong Vật thành, Huyền Hồ quan.

Một đạo nhân cụt một tay trung niên hơi khom người, thu thập một cái gói đồ xong, bên hông đeo một thanh thiết kiếm, lại đem mấy tấm phù vàng gấp lại, bỏ vào trong tay áo. Hắn ngẩng đầu, lộ ra vẻ mặt tang thương đón mặt trời sơ Hạ, trong mắt lộ ra thần sắc kiên nghị.

Từ sau khi Thanh Phong đạo trưởng bị giết, Trương Chí Bình một mình khiêng Huyền Hồ quan lên, chịu trách nhiệm hết thảy công việc của Huyền Hồ quan, kinh doanh hương hỏa, cung phụng tổ sư, giải quyết vấn đề cho dân chúng Phong Vật thành... Chờ chút, mấy năm nay lại lục tục thu nhận chút đệ tử, đều là một ít thiếu niên nam nữ thiên tư thông minh trong nhà dân chúng thành Phong Vật.

Mấy năm nay, Trương Chí Bình khắc khổ tu luyện quyển đầu tiên Dược Vương Kinh do Vi Vân tặng, rốt cục trước đó không lâu, dưới cơ duyên xảo hợp tu thành kim đan. Y vốn muốn tiến về Dược Vương Tông, hi vọng bề trên an bài nhân thủ, giao thủ công việc Huyền Hồ Quan. Y an tâm ở lại Dược Vương Tông tiến tu, nhưng lúc này Dược Vương Tông đã xảy ra chuyện, sơn môn bị hủy, chuyển đến nơi khác.

Bất đắc dĩ, Trương Chí Bình lại trở về.

Trước mắt chính ma đại chiến cùng nhau, yêu ma tàn sát bừa bãi, ngay cả Phong Vật thành cũng không thể may mắn thoát khỏi, Trương Chí Bình biết, lúc này trừ bỏ một trận chiến rời núi, không còn lựa chọn nào khác.

Hắn ta định trảm yêu trừ ma, giết ra một con đường máu, nghe ngóng về sơn môn mới của Dược Vương tông, gặp được môn nhân của Dược Vương tông, chính thức được liệt vào môn hạ của Dược Vương tông.

Lúc Trương Chí Bình đi đến cửa ra vào Huyền Hồ Quan, bỗng nhiên cảm giác được cái gì, lúc này lão xoay người, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy mười mấy thiếu niên nam nữ đứng trong cửa, trông mong nhìn hắn, ai nấy phấn chấn dạt dào, trong mắt tràn ngập vẻ không nỡ.

"Sư phụ, người định đi đâu?" Thiếu niên cao lớn hỏi.

Trương Chí Bình miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nói: "Đi trừ Ma Vệ Đạo, tôn sùng chính nghĩa."

"Chúng ta cũng phải đi!"

"Các ngươi vẫn còn nhỏ, bây giờ còn chưa được, ngày sau tu vi có thành tựu, đương nhiên cũng có thể đi."

"Nhưng thưa sư phụ, chúng con đã học được Khí chữa quyết."

"Yêu ma hung tàn, chỉ chữa thương cứu người là còn lâu mới đủ. Các ngươi cố gắng bảo vệ đạo quán, nếu có yêu ma xâm phạm, chớ đối đầu chính diện với chúng, có thể trốn vào hầm ngầm tu kiến mấy năm nay của ta, tránh thoát kiếp nạn."

"Sư phụ, ngài còn trở về không?"

"Có."

"Nếu như không về được thì làm sao bây giờ?"

Thiếu niên biết, nhân thế rất nhiều ly biệt, đều sẽ vĩnh biệt.

Trương Chí Bình cười nhạt, chậm rãi nói: "Nếu như không thể quay về, sẽ không quay về nữa."

Dứt lời, đạo nhân trẻ tuổi vung ống tay áo trống rỗng lên, tay kia ấn thiết kiếm bên hông, cưỡng chế nỗi không nỡ trong lòng, bước nhanh mà đi, không hề quay đầu lại.

Tam đại Ma giáo xâm lấn thế lực có trăm vạn người, chia làm ba nhóm, một nhóm lấy giáo chủ Thiên Ma giáo nghiên mực ngọc cầm đầu, phụ trách hai châu chi địa Vân Châu và Trung Châu, chủ yếu là đối thủ của Phù Vân Các và Thái Huyền Tiên Môn., Về phần quân đội nhân gian vương triều, không chịu nổi một kích; một giáo chủ Kim Giao lão tổ của giáo tà dị đứng đầu, phụ trách Phong Châu cùng Lôi Châu, chủ yếu là đối thủ của Dược Vương Tông và Quan Diệu Tông; một giáo chủ Huyết Thần Giáo cầm đầu, phụ trách vùng đất Viêm Châu, chủ yếu là Đại Phật Tự và Tiểu Mật Tông.

Sau khi chiếm được những tông môn này, chiếm lĩnh mấy châu này, tam đại Ma giáo lại tụ hợp, cùng lúc phát động tổng tiến công Đào Hoa giáo và Tử Nguyệt tiên môn ở Thanh Châu, khi đó thành công liền coi như triệt để đánh tan chính đạo, thống nhất thiên vận.

Sắp xếp như thế là vô cùng hợp lý, hiện giờ thực lực của Chính đạo tu chân giới, chủ yếu lấy Tử Nguyệt tiên môn và Đào Hoa giáo cầm đầu, các tông môn còn lại, bao gồm bảy tông môn chính đạo trước kia, như là Thái Huyền tiên môn, Dược Vương tông, Tiểu Mật tông, Phù Vân các, Quan Diệu tông, Đại Phật tự đều đã xưa đâu bằng nay, rất dễ dàng đánh tan, chỉ có Tử Nguyệt tiên môn vẫn là một khối xương cứng, cùng với những Đào Hoa giáo đáng được quật khởi mấy năm gần đây, những người khác đều không đủ coi trọng, những người còn lại đều không đủ đạo.

Bởi vậy, chờ sau khi gặm xong dễ dàng, tập trung lực lượng chậm rãi gặm khúc xương cứng nhất là được, dù sao đại cục đã định, thời gian dần trôi qua, Ma giáo có địa bàn thì có thể dùng được, tốn bao nhiêu thời gian cũng được, không lo không bắt được Thanh Châu.

Giờ phút này, tất cả đại tông môn của tu chân giới chính đạo, bất luận là tông môn ở một châu nào, cũng đều từ trong sơn môn động thân, nhấc pháp khí lên, cầm phù chú, mang theo tiền phù, xuống núi., Vì an nguy thiên hạ, trảm yêu trừ ma. Mỗi một quốc gia, trong thành trấn ở các châu khác nhau, mỗi ngày đều trình diễn một tràng cảnh giết chóc bất đồng, đầu tiên là yêu ma đánh giết phản kháng, sau đó là môn nhân chính đạo lao ra đánh chết yêu ma, tiếp theo tới yêu ma cường đại hơn... Có khi yêu ma chiến thắng, có khi môn nhân chính đạo chiến thắng, không ngừng kéo dài cuộc chiến kéo dài.

Máu chảy thành sông, thây phơi khắp đồng!

Trong thiên địa một mảnh gió tanh mưa máu, vô cùng thê thảm, bất luận ban ngày đêm đen, dân chúng đều trốn trong nhà không dám ra ngoài, hơi có gió thổi cỏ lay, liền sợ đến hồn vía lên mây.

Từ giờ phút này, chính ma đại chiến ở Thiên Vũ Đại Lục chính thức bộc phát.

188

Chương nam thứ ba mươi, hỏa diễm phẫn nộ.

"Không ngờ lại tới mức này rồi sao?"

Trong đại điện sơn môn Đào Hoa giáo, Vi Vân vỗ bàn đứng dậy, vô cùng khiếp sợ.

Nghe Thủy Hồng Dao miêu tả, Vi Vân lúc này mới hiểu được, thì ra trong khoảng thời gian hắn bế quan tu luyện công pháp cùng thần thông, chính ma đại chiến đã tiến hành đến giai đoạn này, ma giáo đã hoàn toàn xâm lấn, các nơi trong Cửu Châu đều bộc phát đại chiến, khắp nơi đều có ma giáo yêu nhân tàn sát bừa bãi, điều này quả thực khiến người ta lo lắng.

Lúc này Vi Vân chỉ hận không thể lập tức lao ra khỏi sơn môn, giết cho Ma giáo không còn manh giáp!

Đám người Thủy Hồng Dao và Chu Diệu Ngữ đều ở trong đại điện, Thủy Hồng Dao nói: "Thiên Ma giáo đã công chiếm Trung Châu, đang vây công Phù Vân các, đám người Ngu môn chủ, Lạc các chủ đang giao thủ với người của Thiên Ma giáo, rất nhiều nhân sĩ chính đạo cũng chạy tới trợ trận, nhưng theo ta thấy, đám người đó cũng đang tiến đến trợ trận., Chỉ sợ ngăn cản không được quá lâu, Huyết Thần giáo đang công chiếm Đại Phật Tự và Tiểu Mật Tông, tà dị giáo đang đánh Dược Vương Tông và Quan Diệu Tông, Quan Diệu Tông không cần phải nói, sơn môn đã trống rỗng, Dược Vương Tông lại còn có Tô Mộc và Bạch Miểu canh giữ, nhưng ta thấy bại vong cũng là chuyện sớm hay muộn, chỉ có Thanh Châu còn chưa bị nhúng chàm."

Vi Vân nói: "Ta muốn đi Phù Vân các, kề vai chiến đấu với mẹ ta, nhưng nghĩ lại sư phụ và sư tỷ còn đang ở Dược Vương tông, quả thật làm cho người ta lo lắng, như vậy mới tốt?" Hắn nhìn về phía Chu Diệu Ngữ, hy vọng nàng sẽ có được trợ giúp.

Chu Diệu Ngữ cười nhạt nói: "Lúc này đại chiến vừa nổ ra, sát khí tràn ngập trong thiên địa, thiên cơ hỗn loạn, ta đã không tính toán được. Nhưng chúng ta có thể căn cứ tình huống trước mắt làm bố trí thích hợp nhất. Ví dụ như, do ta và đám người Mị Nhi tiến đến Phù Vân Các., So chiêu cùng lão ma nghiên mực, Thủy giáo chủ đi Đại Phật Tự trợ Diệu Y Phật Mẫu, Vi Vân tiểu hữu đến Dược Vương Tông trợ trận, chỉ là, phân tán lực lượng như thế khó tránh khỏi có chút nguy hiểm, không biết Thủy giáo chủ và Vi Vân tiểu hữu có ý kiến gì không?"

Thủy Hồng Dao nói: "Chu tiền bối an bài hợp tình hợp lý. Vân nhi, người vốn phải học cách trưởng thành, lần này đi tuy có nguy hiểm nhưng cũng có thể tôi luyện bản thân, ngươi hiểu không?"

"Cái này... Được rồi." Vi Vân tuy rằng bất lực, nhưng cũng chỉ có thể đồng ý.

Hiện giờ thực lực của tu sĩ chính đạo ở Chân giới quá yếu, số lượng cường giả không đủ, đây cũng là việc không còn cách nào khác. Hắn đồng ý với an bài này, nghĩ tới một việc, nếu đã công kích Dược Vương Tông là tà dị giáo, nói rõ là Ngự Châu nương nương cũng có mặt, cuối cùng cũng có một ý niệm, chắc chắn Ngự Châu nương nương sẽ không giết hắn, nói không chừng đến lúc đó có thể có biến số gì đó.

Lập tức, sau khi định ra kế sách, mọi người liền chia làm ba đường, một đường là Chu Diệu Ngữ, Lý Mị Nhi, Cầm Nhi, Thi Nhi, cùng với thân thể Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, cùng với hai đệ tử của Chu Diệu Ngữ, Linh Nhi, tiến về Phù Vân Các ở Vân Châu, một đường là tứ đại trưởng lão Thủy Hồng Dao và Đào Hoa giáo, ngoài Vi Vân và Tiểu Kim ra còn có sáu vị hộ pháp đi tới Đại Phật tự viện thủ, dọc đường là hai người Vi Vân và Tiểu Kim đến Dược Vương Tông hỗ trợ.

Vi Vân đi ra đại điện, ngửa đầu nhìn bầu trời kiêu dương, mặt trời đầu mùa hè chiếu rọi khắp nơi, khắp nơi đều là màu hoàng kim. Thế gian thật đẹp, nhưng luôn có người muốn gây ra phân tranh cùng

náo loạn, nhân sinh luôn có rất nhiều bất đắc dĩ, có rất nhiều chuyện mọi người không thể không làm.

"Tiểu Kim, chủ nhân ta bỗng nhiên lĩnh ngộ được một cái diệu lý, hôm nay truyền thụ cho ngươi, Tiểu Kim, Tiểu Kim, Kim..."

Vi Vân đang định cậy già lên mặt bàn luận một phen thì phát hiện không biết Tiểu Kim chạy đi đâu.

Một tiếng ưng kêu truyền đến, Vi Vân quay đầu nhìn lại, chỉ thấy giữa không trung phía trước bên trái có một con Kim Sí Đại Điêu lơ lửng ở đó, hai cánh mở ra, dài chừng mấy trượng, bộ dáng uy phong lẫm liệt.

"Hắc, nha đầu này, ngay cả tiếng chào hỏi cũng không đánh."

Vi Vân bay lên, đặt mông lên lưng kim điêu, cưỡi lên cổ của nàng, nói: "Lần này đi Dược Vương Tông, có mấy vạn dặm..."

"Chủ nhân thối, ngươi có thể ngồi xuống sau lưng ta một chút, đè ta xuống cổ không!" Kim Điêu nói tiếng người.

"A, ngượng ngùng..."

"Ngươi không biết tự ngự kiếm sao?"

"A, Quang Tủy Kiếm tuy nhanh hơn ngươi, nhưng ngự kiếm sao có thể hiện ra ta khác người chứ?"

"Chủ nhân vô sỉ mặt dày!"

"Lôi ngứa mông?"

"Đúng vậy a, ngứa quá a..."

"Còn dám tranh luận!"

...

Hai người vừa đấu võ mồm, vừa bay về hướng Phong châu.

Chu Diệu Ngữ và Thủy Hồng Dao đưa mắt nhìn Vi Vân rời đi, Chu Diệu Ngữ nói: "Hi vọng sau khi trải qua lần đả kích này, hắn có thể thực sự trưởng thành."

Thủy Hồng Dao thở dài một tiếng, nói: "Thế sự không như mong đợi mà đáp ứng tâm nguyện này."

Hai người cảm khái một phen, riêng phần mình thả người nhảy lên, bay về các phương hướng khác nhau.

Từ khi Dược Vương Sơn bị hủy, Tô Mộc tiếp nhận vị trí tông chủ Dược Vương tông, dẫn đầu các môn nhân tìm kiếm linh mạch Phong Châu. Cuối cùng y tìm được một chỗ đất phong thủy bảo địa ở phía Đông Phong Châu rồi xây dựng lại sơn môn. Thời gian một năm trôi qua, sơn môn Dược Vương tông đã kiến tạo xong.

Tuy Vi Vân chưa từng đi qua, nhưng Bạch Miểu từng chỉ thị phương hướng đại khái cho hắn, Vi Vân có Quang Tủy Kiếm trong người, tốc độ rất nhanh, đoán được muốn tìm kiếm cũng không quá khó khăn.

Tốc độ Tiểu Kim cũng phi thường nhanh, một đường bay nhanh, không đến nửa ngày, đã tiến nhập bên trong Phong Châu, lại dựa theo chỉ thị của Vi Vân, tiếp tục bay về hướng đông.

Vi Vân ngồi trên lưng Tiểu Kim, nhìn xuống vùng đất bao la rộng lớn phía dưới, núi non sông ngòi, hồ nước bằng đồng thau, đột nhiên cảm nhận sự tráng lệ của Thiên Vũ đại lục, một cỗ hùng tâm tráng chí tự nhiên sinh ra, nếu không phải trong bụng Mặc thiếu, hận không thể nói vài câu thi từ, dựa vào suy đoán của mình.

Trong lúc râu quai nón, một người một điêu đã bay qua ngọn núi cao trước mắt, lại thấy một tòa thành có chút quen thuộc.

"Phong Vật thành."

Vi Vân đột nhiên nhận ra thành trì trước mắt đúng là nơi mà hắn lớn lên – Phong Vật thành.

Vi Vân thở dài một hơi, từ khi hắn mười sáu tuổi rời khỏi gia môn, bước vào tu chân giới đến nay đã qua bốn năm, hắn cũng hai mươi tuổi, trong lúc đó trải qua rất nhiều chuyện nhỏ bé, cũng có một cái chớp mắt sinh tử, đã từng giãy giụa, đau đớn qua., Từng có chua ngọt cay, hỉ nộ ái ố, mỗi lần gặp dữ hóa lành, đến nay diễm phúc Tề Thiên, bản thân cũng thành cường giả tu chân giới, mất đi rất nhiều, cũng chiếm được rất nhiều vị nối, phức tạp khó tả, thật sự là một lời khó nói hết.

Kim Điêu vỗ vỗ hai cánh bay lượn trên không trung, đang muốn lướt qua Phong Vật thành thì Vi Vân bỗng nhiên trong lòng khẽ động, tựa hồ cảm ứng được khí tức quen thuộc trong thành phía dưới liền nói: "Tiểu Kim, chúng ta xuống xem một chút đi."

"Có gì hay mà xem." Tiểu Kim lẩm bẩm một tiếng, lướt về phía trong thành.

Vi Vân ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thành trì trước mắt ngày càng lớn hơn, phòng ốc, khách sạn, tửu lâu trên đường phố cũng đều rơi vào trong mắt gã.

"Không có ai sao?" Ánh mắt Vi Vân ngưng trọng, rồi lại giật mình. "Thì ra là đã trốn rồi."

Tuy rằng trong mắt thấy phố lớn ngõ nhỏ đều không có một bóng người, nhưng hắn có thể cảm giác được trong những phòng ốc này đều có người ở, những bách tính này nấp ở nhà, đóng cửa không ra.

Ngoài ra, trên một vài con đường còn mang theo mùi máu tanh nồng nặc, hiển nhiên vừa phát sinh chuyện giết chóc.

"Có yêu khí."

Ánh mắt Vi Vân nhìn về phía phủ thành chủ, hắn cảm thấy bên kia lộ ra một cỗ yêu khí nồng đậm, thậm chí ở trên không ngưng tụ thành một đám mây đen, thật lâu không tiêu tan.

"Gặp phải bổn thiếu gia, coi như các ngươi xui xẻo."

Vi Vân dọc theo đường đi tới, đi qua không ít thành trấn, cũng gặp phải rất nhiều yêu ma, tiện tay thu thập, nếu không như thế, lại không cần nửa ngày mới đến nơi đây. Bây giờ rõ ràng tại Phong Vật thành cũng gặp phải yêu ma, tự nhiên phải xuất thủ giải quyết.

Hắn cưỡi Tiểu Kim nhanh chóng bay qua, liền thấy rất nhiều yêu quái đầu thú thân người tụ tập ở trên đất rộng trước cửa phủ thành chủ, báo yêu, xà yêu, hổ yêu... Không giống nhau, liếc mắt nhìn qua, có chừng mấy vạn con, những yêu quái này một đám hô to gọi nhỏ, hoa chân múa tay, bộ dạng thập phần hưng phấn.

Những yêu quái này làm thành một cái vòng lớn, bên trong ba tầng ngoài, đem mấy nhân tộc nam nữ vây ở giữa, những người này nam nữ, nữ đều là thuần một sắc nữ tử trẻ tuổi, số ít là phụ nhân ba bốn mươi tuổi, nam một đám dáng người khôi ngô, cũng có số ít người tu hành mặc đạo bào.

Giờ phút này, những nữ tử này đều bị cởi sạch quần áo, bị dây thừng buộc trên cọc gỗ. Ở trước mặt các nàng, có rất nhiều yêu quái đầu thú thân người xếp hàng, trần trụi hạ thể, dương vật lông xù, ở hạ thể các nàng ra vào rút tiễn, làm nổi tiếng kêu thảm thiết liên tục của các nàng, giữa hai chân một mảnh hỗn độn, dâm dịch hoành lưu, nhỏ xuống mặt đất, còn có khí tức tanh hôi phiêu đãng chung quanh, chính là uế vật những yêu vật này bắn ra.

"Ha ha... sảng khoái! Nhân tộc nữ tử chính là non, chơi chính là sảng khoái!" Những yêu vật này vừa đùa nghịch vừa cuồng tiếu, tươi cười ngông cuồng, khuôn mặt vặn vẹo.

Có yêu quái vừa sung sướng, vừa cười điên cuồng về phía nam tử Nhân tộc bị trói cách đó không xa, đùa cợt nói: "Đám tiện nhân các

ngươi có nhìn thấy chưa, vẫn là binh khí Yêu tộc chúng ta rất sống tốt. Các ngươi nhìn xem, những nữ nhân này sung sướng đến mức nào, hiện tại các nàng vô cùng vui vẻ, khoái hoạt như vậy là thứ Nhân tộc các ngươi không thể cho đấy! Ha ha..."

"Đám súc sinh các ngươi, súc sinh! Các ngươi không phải người!"

"Chúng ta vốn không phải là người, ha ha..."

"Đồ vô sỉ!"

Một bên, rất nhiều nam tử tộc bị trói buộc ở trên cọc gỗ, từng người mặt đầy phẫn nộ, nghiến răng nghiến lợi rống giận. Bọn hắn hận ý ngập trời, hận không thể đem những yêu quái trước mắt này băm thây vạn đoạn, ăn thịt tươi, lấy mối hận giải mối hận trong lòng, nhưng bọn hắn lại bất lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn tộc nhân của mình bị những yêu quái này thay phiên gian.

Những nữ nhân này là nữ nhân của Phong Vật thành, có ca cơ, vũ nữ của thanh lâu, có cả phụ nữ nhà lành, có thiếu nữ chưa ra khỏi các, sau khi yêu quái xâm lấn Phong Vật thành, tất cả đều bị lôi ra, bị đám yêu quái này chà đạp, đê tiện.

Mà những nam tử này, có rất nhiều tướng sĩ Phong Vật thành, có tráng hán của Phong Vật thành, có đệ tử Dược Vương tông, bởi vì không địch lại những yêu quái này, bị bắt tới nơi này, cũng không vội giết bọn hắn, chỉ là để cho bọn hắn thưởng thức tình cảnh bi thảm nhân tộc nữ tử bị luân gian, những yêu quái này dùng cái này để thỏa mãn dục vọng dị thường trong lòng, đạt được khoái cảm cấm kỵ.

khoái cảm này đều được xây dựng trên thống khổ của những nam nữ này.

Ở nơi này, có một nam tử cụt một tay mặc đạo bào, chính là quán chủ Huyền Hồ Quan Trương Chí Bình. Y rời Huyền Hồ Quan đến Phong Vật Thành, nhìn thấy yêu ma tàn sát bừa bãi, sau một hồi kịch

đấu, vẫn thất bại bị bắt, bị trói như người khác. Y nguyên còn trông cậy vào người của Dược Vương Tông đến đây cứu giúp., Nhưng làm hắn thất vọng chính là, người của Dược Vương tông lại đến đây, nhưng cũng giống như hắn, đều không địch lại những yêu ma này, có người bị giết, có người bị bắt, cũng bị trói ở chỗ này, thấy từng hình ảnh làm cho bọn họ cảm thấy sỉ nhục.

Không chỉ như thế, hắn còn biết được từ miệng những đệ tử này, Dược Vương tông đang gặp phải tà dị giáo xâm lấn, đã tràn đầy nguy cơ.

Biết được những điều này, Trương Chí Bình vẻ mặt đầy đau khổ, trong lòng tuyệt vọng, ngay cả một trong bảy tông chính đạo là Dược Vương tông cũng không xử lý được những yêu quái này, còn có ai cứu được bọn họ, cứu được thế giới này, chẳng lẽ nhân gian thật sự phải luân hãm sao?

Bên tai truyền đến từng đợt cuồng tiếu cùng từng đợt kêu thảm thiết, Trương Chí Bình trong lòng đau khổ, ngửa đầu thở dài, ngửa đầu lên, chợt nghe một tiếng ưng kêu, nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một con Kim Sí Đại Điêu to lớn từ không trung rơi xuống, trên lưng tượng vàng còn ngồi một thiếu niên nho sam, khuôn mặt tuấn tú, con mắt sáng ngời, mặc dù chưa từng gặp mặt, nhưng Trương Chí Bình cho hắn cảm giác giống như đã từng gặp, phảng phất như đã gặp ở nơi nào.

Lúc Vi Vân cưỡi Tiểu Kim đáp xuống, nhìn thấy cảnh tượng yêu quái tàn sát bừa bãi thê thảm này, rất nhiều nam nữ nhân tộc đang bị lăng nhục, thật khiến người ta oán giận.

"Súc sinh, dừng tay cho ta!"

Vi Vân gầm lên một tiếng, thanh âm chấn động bát phương, khuếch tán ra bốn phương tám hướng, toàn bộ sàn nhà đều chấn động một cái.

Một tiếng gầm này khiến tất cả mọi người cả kinh, những yêu quái kia dừng động tác lại, nhìn hướng Vi Vân, đầu tiên là mê hoặc, sau đó là nhe răng cười. Trong mắt bọn họ, chính là lại tới một tên Nhân tộc không có mắt đến đây chịu chết, giết là được, không cần nói nhảm.

"Người không muốn sống cũng nhiều thật, báo sư đệ, ngươi đi làm thịt hắn đi!" Một con yêu quái đầu hổ thân người tay cầm một cây mâu thép, lớn tiếng quát.

"Vâng, Hổ sư huynh!"

Một yêu quái đầu báo thân người mang theo một thanh trường đao sáng loáng, bài chúng mà ra, mũi đao chỉ thẳng vào tượng vàng cưỡi Vi Vân ở giữa không trung.

Nam nữ nhân tộc kia dồn dập kêu gào, có người hét lên: "Cứu mạng, cứu mạng..."

Có người hô: "Đi mau, thiếu hiệp, ngươi không đánh lại đám quái vật này đâu, mau đi mời cao nhân của tông môn chính đạo đến cứu ta!"

Vi Vân cũng không nhìn con Báo Yêu kia, chỉ đảo mắt qua những nam nữ bị trói trên cọc gỗ này, những người này có người vô tội bị hại, có người coi như chết như trở về, dũng cảm lui tới anh hùng. Nhưng bây giờ bọn họ lại phải chịu đãi ngộ tàn nhẫn như vậy, người nam bị phế bỏ tu vi, nữ bị cường bạo luân gian.

Điều này làm cho Vi Vân vô cùng phẫn nộ, lửa giận trong lồng ngực đã cháy tới mặt, hắn muốn rút gân lột da đám yêu nghiệt này, nghiền xương thành tro!

"Tiểu tử, dám không tôn trọng ta, xem đao!"

Báo yêu kia thấy Vi Vân không để hắn vào mắt chút nào, nhất thời không vui, giơ cao trường đao trong tay, chém tới phía trước, liền có

từng đạo đao mang tách ra, hình thành liên tiếp hàn mang bán nguyệt, một mạch rơi xuống người Vi Vân.

Ngay lúc những yêu quái kia hô to gọi nhỏ, những nam nữ nhân tộc kia đều không đành lòng nhìn thẳng, đao mang báo yêu phát ra bỗng nhiên biến mất không thấy gì nữa. Người có thể phát hiện, chính là bị một cỗ lực lượng vô hình tiêu trừ.

Chúng yêu quái nhìn thấy vậy đều ngẩn ra.

Nam nữ nhân tộc cũng ngây ngốc một chút, ngay sau đó trong mắt liền lộ ra hi vọng hào quang: Thiếu niên này không đơn giản, nói không chừng có hy vọng!

Báo yêu này chỉ có tu vi kim đan, làm sao có thể đả thương được Vi Vân, hắn nhìn cũng không thèm để ý đao mang do đối phương phát ra, vừa tới gần đã bị lĩnh vực trên người làm tan rã, căn bản không cách nào lấn thân. Hắn nắm tay một cái, lòng bàn tay hiện lên một đóa hoa sen màu lửa đỏ, đóa hoa sen này giống như hỏa diễm tại lòng bàn tay nhịp đập không thôi, nụ hoa chớm nở chậm rãi biến lớn, trong nháy mắt trở nên to bằng cái thớt.

Ngay sau đó, hoa sen nở rộ, từ chính giữa đài sen bay lên từng đóa hoa sen nhỏ hơn một chút, bay múa trong không trung, xinh đẹp rực rỡ, tựa như pháo hoa từ nguyên thượng nguyên, vô cùng xinh đẹp.

Tất cả mọi người nhìn đến ngây người, cho dù là mấy vạn yêu quái hay là nam nữ nhân tộc đều bị hoa sen màu đỏ trước mắt thu hút ánh mắt, bọn họ còn chưa bao giờ thấy qua pháp thuật thần kỳ như vậy!

"Oa, đây là loại pháp thuật gì, đẹp như vậy, bản đại gia cũng phải... A!"

Báo yêu kia đang muốn cuồng vọng một phen, trong đó một đóa Hồng Liên mãnh liệt bay xuống, rơi vào dưới chân hắn, ngay sau đó, toàn bộ thân thể hắn bắt đầu từ chân, bốc cháy lên ánh lửa đỏ au, đảo mắt đã bao phủ cả người hắn vào trong!

"A... Không... A..." Con báo này phát ra từng tiếng kêu thê lương thảm thiết, bị đốt thành tro tàn trong mắt mọi người!

"Cái này... Mọi người coi chừng!"

Hổ yêu kia thế mới biết không ổn, vội vàng nhắc nhở chúng yêu quái đề phòng thủ pháp thuật này.

Nhưng mà, lấy thực lực của bọn hắn làm sao có thể ngăn cản được một trong thập đại tuyệt thế thần thông của Tu Chân giới, Nghiệp Hỏa Hồng Liên? Ngay cả Hổ yêu này cũng bất quá chỉ là tu vi Nguyên Anh sơ kỳ mà thôi, còn lại thì phổ biến giữa Trúc Cơ và Kim Đan, Nguyên Anh đại yêu chỉ có hơn mười tên.

Trên thực tế, mặc dù tất cả những yêu quái này đều có tu vi Nguyên Anh, cũng như cũ không đủ Vi Vân giết. Chỉ riêng cảnh giới tu vi cũng đã là một cái hào rộng lớn, huống chi công pháp và thần thông mà Vi Vân tu luyện cũng còn xa mới có thể với tới những yêu quái này, điều này đã định trước bọn họ hôm nay chạy trời không khỏi nắng rồi!

"Chết... chết cho ta!"

Vi Vân phẫn nộ, cũng không nói nhảm với bọn họ, trực tiếp sử dụng ra Nghiệp Hỏa Hồng Liên của Tiểu Mật Tông, vô số ngọn lửa màu đỏ của hoa sen từ không trung rơi xuống, rơi vào trên người những yêu quái này. Những yêu quái này vừa tiếp xúc với những Hồng Liên này lập tức toàn thân bốc cháy, bị Nghiệp Lực Hỏa thiêu đốt thống khổ không chịu nổi, trong tiếng kêu thảm thiết cùng thống khổ chết đi!

Làm trấn tông thần thông của tiểu mật tông, 《Nghiệp Hỏa Hồng Liên》 lợi hại cỡ nào, là lấy nghiệp lực làm dầu thắp tiến hành thiêu đốt. Trên người mục tiêu nghiệp lực lớn bao nhiêu, hỏa diễm sẽ cháy nhiều bao nhiêu, một khi đốt, liền không thể dập tắt, cho đến khi nghiệp lực đốt hết mới thôi, trừ phi có đủ công đức để triệt tiêu.

Những yêu quái này tu vi không cao, nghiệp lực lại hết sức nghiêm trọng, nghiệt gây trên tay bọn chúng chính là mấy đời cũng rửa

không sạch. Bởi vậy, sau khi Nghiệp Hỏa Hồng Liên thiêu đốt nghiệp lực trên người bọn chúng, nhất thời cháy vô cùng vượng, cả đám đều ở trong tiếng kêu thảm thiết cuối cùng chết đi.

Thống khổ bị nghiệp lực thiêu đốt, chỉ có thể tự mình trải qua thân thể mới có thể hiểu rõ ràng, tất cả nghiệt bọn họ gây ra đều ở chỗ này, bọn họ đã gây cho người khác bao nhiêu thống khổ, những thống khổ này đều xuất hiện trên người bọn họ, một chút cũng không lọt ra.

Thời gian chỉ mấy hơi thở, trong sân mấy vạn yêu quái, đã bị một tay Lưu Thương Hỏa Hồng Liên của Vi Vân giết sạch sành sanh, một cái không lưu, ngay cả thi thể cũng không lưu lại!

Cảnh tượng này khiến tất cả nam nữ nhân tộc đứng xem ngây người, từng người đều há hốc mồm, sững sờ nhìn thiếu niên tuấn tú lơ lửng giữa không trung, cưỡi Kim Điêu.

Rốt cuộc hắn có lai lịch gì? Lại có tu vi như thế!

189

Chương 1 1 của Dược Vương Tông.

"Thiếu hiệp, ngươi..."

"Thiếu hiệp thật lợi hại!"

"Đa tạ đại ân cứu mạng của thiếu hiệp!"

Những nam nữ nhân tộc này đều mừng rỡ như điên, nói lời cảm tạ Vi Vân, trong lòng cảm kích không thôi, thậm chí vô cùng khiếp sợ, quả thực coi Vi Vân như thiên thần, hận không thể lập tức hạ tạ ơn, chỉ là bọn họ đã bị trói chặt trên cọc gỗ, căn bản không thể động đậy.

Vi Vân thu hồi thần thông, Hồng Liên hỏa diễm đầy trời trở lại trong tay hắn, biến mất không thấy.

Hắn lại đánh ra từng đạo chỉ phong với những nam nữ nhân tộc này, những chỉ phong này phảng phất mọc ra con mắt, cắt đứt dây thừng trên người bọn họ, cũng không thương tổn bọn họ mảy may.

Những nam nữ này vội vàng quỳ xuống cảm tạ, ai cũng cảm động đến rơi nước mắt.

Những nữ tử kia vội vàng tìm kiếm quần áo mặc ở trên người, bao lấy thân thể Bạch Hoa Hoa của mình đã bị yêu quái làm bẩn. Mặc dù bị vấy bẩn, nhưng được chăng hay chớ, cuộc sống cũng vẫn phải trôi qua.

"Mỗi người các ngươi về nhà đi."

Vi Vân nói xong, đang muốn rời đi thì ánh mắt đảo qua một nam tử cụt một tay, lập tức dừng lại.

"Đại sư huynh..." Hắn nhận ra Trương Chí Bình, đại sư huynh của Huyền Hồ Quan năm xưa.

Hắn ta phi thân hạ xuống trước mặt Trương Chí Bình, đang muốn mở miệng thì Trương Chí Bình lại nói: "Vị ân công này, ngài có gì phân phó không?"

Vi Vân bỗng nhiên nhớ tới, khuôn mặt mình đã biến đổi, hắn đã không còn nhận ra mình nữa.

"Thôi."

Vi Vân thở dài, không nhận ra cũng tốt, không cần thiết phải chế tạo quá nhiều nhân quả không cần thiết. Hắn lấy từ trong tay áo càn khôn ra một cái bình ngọc nhỏ, nói: "Ta thấy tu vi của ngươi bị phế, ta đây có chút đan dược, có thể giúp ngươi khôi phục."

"Cái này, cái này quý giá quá..." Trương Chí Bình không dám nhận, y biết rất rõ loại đồ vật mà cao thủ đưa tặng này, tất nhiên không phải bình thường.

"Không sao, ngươi cứ nhận lấy là được." Vi Vân không thèm để ý chút nào.

Trương Chí Bình lúc này mới miễn cưỡng nhận lấy, lại là một phen trịnh trọng cảm tạ.

Vi Vân vỗ vỗ bả vai Trương Chí Bình, giống như lúc trước tại Huyền Hồ Quan, mình tu luyện còn chưa nhập môn, hắn đập bả vai mình, lờ mờ nhớ đến ánh mắt quan tâm, giọng điệu hiền lành...

"Tiểu sư đệ, lại đang tu luyện à..."

Vi Vân lắc đầu, bỏ lại những ký ức đó, thả người bay lên, rơi vào trên lưng Tiểu Kim.

Kim Điêu kêu một tiếng ưng gáy, vỗ cánh bay về phía sơn môn Dược Vương Tông.

Lúc này, Dược Vương tông sơn môn đang trải qua tai họa lớn nhất lịch sử tông môn, trước nay chưa từng thấy!

Cùng lúc Thiên Ma giáo tiến công Vân Châu, tà dị giáo cũng giết qua Lôi Châu và Phong Châu, Kim Giao lão tổ thống lĩnh ba mươi vạn Yêu tộc, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai quét ngang Lôi Châu. Bởi vì Thiên Cơ Tử chuyển đầu Ma giáo, sơn môn Quan Diệu tông trực tiếp bị chiếm lĩnh, ngay cả một tia chống cự cũng không gặp.

Sau đó tiến quân thần tốc, giết thẳng vào Phong Châu, thẳng đến nơi trung tâm của Phong Châu, đi vào sơn môn mới của Dược Vương Tông.

Trước đó, Tô Mộc đã biết tin tức tà dị giáo đánh tới, vội vàng triệu tập môn nhân Dược Vương tông, nhanh chóng trở về sơn môn chi viện, đồng thời cầu viện các tông môn chính đạo khác. Nhưng lúc này tất cả các đại tông môn tu chân giới chính đạo đồng thời gặp phải Ma giáo tấn công, căn bản không rảnh tay quan tâm đến hắn.

Bạch Chỉ và Diệp Trầm Ngư chạy về sơn môn trước tiên, nhưng vẫn không địch lại.

Lần này tà dị giáo phái tới là những ai?

Có Giáo chủ Kim Giao lão tổ, thủ tịch Ngự Châu nương nương, còn có các đại trưởng lão, Nghiêu Qua, Hổ Vương Ân Nhị, Ngưu Nhĩ, Thử Vương, Quỷ Khuyển, Sơn khiêng, Lang Vương, còn có Yêu công tử, cùng với mấy chục đại yêu Nguyên Anh, hơn ba mươi vạn đại yêu Kim Đan, ba mươi vạn yêu quái còn lại cũng đều có tu vi Trúc Cơ viên mãn. Trong cùng cảnh giới, thực lực yêu quái rõ ràng mạnh hơn Nhân tộc một chút.

Ngoài ra, còn có Thiên Cơ Tử và Huyền Cái sơn nhân, cùng với ma ngọc của Thiên Ma giáo, Huyết Man và Huyết công tử Huyết Thần giáo cũng tới, bọn họ tới đây có mục đích khác.

Với lực lượng cường đại như thế, thì với thực lực hiện giờ của Dược Vương tông làm sao có thể ngăn cản đây? Dược Vương tông hiện giờ, chỉ có ba cường giả có Tô Mộc, Bạch Miểu và Diệp Trầm Ngư đại pháp tương viên, những đệ tử còn lại đơn giản chỉ là mấy đệ tử chân truyền, một ít đệ tử nội môn, toàn bộ mấy ngàn đệ tử ngoại môn, toàn bộ cộng lại không đến một vạn người. Những người này chống lại tà dị giáo cường đại, căn bản không đáng nhắc tới, hoàn toàn chính là châu chấu đá xe đỗ!

Ngọn núi này tên là Hồ Lô Sơn, mặc dù không sánh bằng Dược Vương Sơn lúc trước, nhưng cũng là nơi linh mạch hội tụ. Tô Mộc chọn sơn môn ở đây là vị trí này, là một quyết định chính xác, Bạch Miểu và Diệp Trầm Ngư cũng thập phần đồng ý.

Chỉ là, sơn môn vừa mới xây dựng nên, sau khi tà dị giáo xâm lấn, rất nhanh liền bị phá hủy, khắp nơi đều là ngói vỡ tường đổ, nóc nhà của sơn môn đại điện đều bị lật tung, thần tượng của Dược Vương lão tổ lại lần nữa sụp đổ vỡ vụn.

Trên quảng trường rộng lớn, hoa văn đại biểu cho chính đạo Thái Cực Bát Quái đồ của Huyền Môn đứt gãy ra, Kim Giao lão tổ, Ngự Châu nương nương, Nghiêu Qua, Thiên Cơ Tử, Huyền Cái Sơn Nhân, Ma Ngọc... Chờ một chút, một đám ma nhân, yêu quái tất cả đều đứng ở trên đó, đạp trên Thái Cực Bát Quái Đồ, mắt nhìn phía trước.

Cách bọn họ không xa, Tô Mộc, Bạch Miểu, Diệp Trầm Ngư, cùng với mấy đệ tử chân truyền còn sống, đều bị dây sắt trói chặt, cột vào cây cột sắt lớn, chật vật không chịu nổi. Phía trên những dây thừng này và cột sắt đều có phù chú Ma giáo phong ấn, chính là Kim Giao lão tổ tự mình ra tay trấn áp, lấy tu vi cảnh giới Pháp tướng căn bản không giãy thoát được.

Trước đây tà dị giáo xâm lấn, toàn bộ Dược Vương tông tan tác toàn diện, căn bản không thể đánh. Mấy ngàn môn nhân, chỉ cần là người trong sơn môn, đều bị quần yêu giết chết. Một số ít đệ tử chạy trốn nhanh, cũng có một số người chưa quay về sơn môn may mắn sống sót., Ngoài ra là năm đệ tử chân truyền Thanh Linh, Thanh La, Thanh Mộc, Thanh Vũ, Thanh Phong, còn có tông chủ Tô Mộc, trưởng lão Bạch Miểu và Diệp Trầm Ngư, mặc dù bị đánh bại., Nhưng chỉ bị khóa lại, tạm thời vẫn chưa giết chết bọn hắn, những người khác, bất luận là đệ tử nội môn hay là đệ tử ngoại môn, đều đã chết sạch sành sanh, xác chết không trọn vẹn khắp nơi, máu tươi chảy khắp toàn bộ sơn môn, có yêu quái còn đang gặm ăn thi thể những môn nhân Dược Vương tông này, hiện trường giống như Luyện Ngục.

Khắp bốn phía sơn môn, khắp nơi đều là yêu quái đầu thú thân người, có yêu quái mọc lông dài, có mọc vảy, trên người lộ ra một mùi tanh cùng huyết khí, cầm các loại binh khí, đang phất cờ hò reo, tuyên cáo lần này tiến công chính đạo thắng lợi.

"Tráng tai Thần giáo! Thần giáo vô địch Thần giáo! Thống nhất thiên vận! Không ai dám không theo!" Chúng yêu gào thét không ngừng, chấn động núi rừng, vang vọng đất trời.

Tà Dị giáo phụ trách công kích Quan Diệu tông và Dược Vương tông, bây giờ hai đại tông môn này đều đã công hãm, như vậy lần tiến công này coi như viên mãn kết thúc.

Nhưng mà, tà dị giáo cũng không định cứ thế mà kết thúc một cách dễ dàng như vậy, bọn họ muốn kiếm được chút thú vị nào đó, chúc mừng thắng lợi của trận chiến Chính Ma lần này.

Kim Giao lão tổ một tay nắm Kim Giao Cửu Tiết roi thép, thân thể ngồi ra sau, trên mặt đất vốn trống rỗng bỗng xuất hiện một cái long ỷ, mông của hắn vừa vặn ngồi ở trên long ỷ, sau khi ngồi xuống, hắn dùng Kim Giao Cửu Công roi nhẹ nhàng vỗ lòng bàn tay, có tiết tấu giàu có.

Đám người Ngự Châu nương nương, Nghiêu Qua, Hổ Vương, Thiên Cơ Tử, Huyền Cái Sơn Nhân, Ma Ngọc đứng ở hai bên cạnh hắn, Huyền Cái Sơn Nhân và Thiên Cơ Tử trong đó đeo mặt nạ quỷ trên mặt, ngay cả quần áo trên người cũng thay đổi, từ đạo môn hầu hạ thay đổi thành áo đen, khiến người ta không nhận ra bọn họ.

Lão tổ Kim Giao cầm roi thép chỉ về phía Tô Mộc, Bạch Chỉ và Diệp Trầm Ngư, cuối cùng chỉ vào Tô Mộc nói: "Vậy... bắt đầu từ hắn đi, dù sao cũng là tông chủ, sao cũng phải dẫn đầu."

Nói xong, lão tổ Kim Giao lại nhìn về phía Ngự Châu nương nương, nói: "Ngự Châu, ngươi xác định không hưởng dụng một chút?"

"Không được, giáo chủ." Ngự Châu nương nương lắc đầu, tứ đại yêu Cơ của Xuân Hạ Thu Đông đứng sau lưng nàng yên lặng không nói gì.

Chỉ thấy Ma Ngọc Mị cười một tiếng, nói: "Đa tạ lão tổ ban thưởng, đa tạ Ngự Châu tỷ tỷ khiêm nhường, tiểu muội không khách khí đâu!"

Kim Giao lão tổ thản nhiên nói: "Đây là chiến lợi phẩm của các ngươi, là chiến lợi phẩm mà các ngươi nên có, thời điểm không nên khách khí tự nhiên không cần khách khí."

Ý định của tà dị giáo là như vậy, bọn hắn trước tiên muốn dùng đám người Tô Mộc, Bạch Miểu và Diệp Trầm Ngư làm công cụ, dâm nhục một phen, để phát tiết dục hỏa của mọi người, nhu cầu dị dạng, cùng oán khí trong lòng, nam nhân tất nhiên là để nữ yêu quái đùa bỡn., Nữ thì lại cho nam yêu quái đùa bỡn, mà đùa bỡn từ trên xuống dưới, cũng chính là bắt đầu từ yêu quái có địa vị cao, sau khi yêu quái có địa vị cao bắt đầu chơi xong, lại đến lượt yêu quái hạ cấp đùa bỡn. Như vậy vòng một vòng, hơn phân nửa những người còn sống sót như Dược Vương tông này cũng bị đùa bỡn đến chết.

Đầu tiên là Tô Mộc mới tiếp nhận vị trí tông chủ Dược Vương Tông.

Vốn dĩ tà dị giáo đối với "Tính" phi thường cởi mở, tà dị giáo hàng năm đều bắt tới lượng lớn nam nữ nhân tộc, cung nội giáo yêu quái dâm nhạc, tu luyện, đây là thường trạng. Nhưng không biết vì sao, mấy năm gần đây, ngự châu nương nương lại không tiếp tục đụng tới nam nhân.

Hiện giờ đối tượng hắn đùa bỡn chính là đại danh đỉnh đỉnh của Dược Vương tông tông chủ Tô Mộc, Ngự Châu nương nương vậy mà cũng không động tâm chút nào, điều này làm cho người trong Ma giáo có chút kinh ngạc.

Chỉ thấy Ma Ngọc lắc mông đi về phía Tô Mộc, cùng lúc đi qua, quần áo trên người rơi xuống, đến khi đến trước mặt Tô Mộc, quần áo trên người nàng vừa vặn sáng lên, thân thể uyển chuyển lộ ra, ngoại trừ tứ chi có chút lân phiến của Ma tộc thì ngoại trừ tứ chi còn có một ít lân phiến ở bên ngoài., Những bộ vị còn lại trên thân thể trái lại không khác nhân tộc là mấy, đều trắng trẻo, bóng loáng, phối hợp với ma ngọc khuôn mặt quyến rũ, trong ma tộc cũng là rất hiếm thấy mỹ nhân, bất quá đặt ở nhân tộc lại có chút khác biệt, chỉ là trên trán nàng mọc hai cái sừng đã không giống bình thường.

"Tô Mộc ca ca thả lỏng chút, huynh yên tâm, muội sẽ rất dịu dàng."

Ma Ngọc vuốt vuốt vuốt mái tóc nói, đeo áo yếm phấn hồng của mình lên đầu Tô Mộc, còn đưa tay nhéo cái cằm của hắn.

"Phi! Nghiệt chướng, Tô Mộc ta dù chết cũng sẽ không để cho ngươi được như ý!"

Tô Mộc chính nghĩa lẫm nhiên nhổ nước bọt về phía Ma Ngọc, Ma Ngọc vội nghiêng người tránh đi.

Ma Ngọc cười hắc hắc, vỗ vỗ mặt của hắn, nói: "Ngươi chết rồi sao?"

"Ngươi... Hừ!" Tô Mộc quay đầu không thèm nhìn nàng.

Quả nhiên, bây giờ Tô Mộc bị Kim Giao lão tổ tự tay bắt lại, phong tỏa phía trên cột sắt, toàn thân đều bị phù chú xiềng xích khóa lại, mặc dù trên người hắn có Dược Vương đỉnh, nhưng cũng không cách nào đột phá phong ấn Kim Giao lão tổ, một thân pháp lực cũng vận dụng không được, có thể nói là sống không được, muốn chết cũng không được, chỉ có thể mặc cho người ta chém giết.

Ma Ngọc vươn một bàn tay màu đen có vảy, nhẹ nhàng vạch một cái, quần áo trên người Tô Mộc bị rạch ra, áo bào xanh nứt ra, đũng quần tróc ra, một sợi trần xuất hiện ở trước mặt mọi người.

"Ồ, nhỏ như vậy? Yên tâm, tỷ tỷ sẽ giúp ngươi!"

Ma Ngọc hắc hắc cười lên, dán thân thể Tô Mộc lên, dùng thân kinh bách chiến của nàng, ma huyệt vô cùng bất tận, phủ kín Tô Mộc trước mắt mọi người!

"Nghiệt chướng! dâm phụ!" Tô Mộc lại mắng một tiếng.

"Đừng mạnh miệng, hảo hảo cảm thụ." Ma Ngọc hắc hắc cười dâm.

Tô Mộc đang muốn tiếp tục mắng, bỗng nhiên cả người chấn động, trừng lớn hai mắt, khó có thể tin mà nhìn Ma Ngọc, trong miệng nói: "Ngươi, ngươi... A... Ngươi là dâm phụ... A... Không..."

Thời khắc này Tô Mộc giống như đang đánh chăn, toàn thân run rẩy, bắt đầu trợn trắng mắt, toàn thân cứng đờ, làn da vốn trắng nõn chậm rãi trở nên ngăm đen, da thịt vốn nhô ra chậm rãi lõm xuống... Cả người đang biến hóa với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Lại là bị ma ngọc dùng năng lực kỳ dị của ma huyệt, mạnh mẽ hút sạch tinh huyết, pháp lực trong cơ thể Tô Mộc vào trong cơ thể mình.

Bất luận thế nào Tô Mộc cũng không ngờ tới ma ngọc lại có năng lực như vậy.

Tô Mộc từ một thời gian trước, trong thế tục truyền cho hậu nhân, sau đó lại chuyện phàm tục, tu luyện phương pháp luyện tinh hóa của Dược Vương Tông, đã đoạn tuyệt tình dục nam nữ từ lâu, hoàn toàn có thể trải qua khảo nghiệm giao hợp. Vốn tưởng rằng cho dù ma ngọc mạnh mẽ, chỉ cần hắn không phối hợp, đối phương cũng chỉ có thể không biết làm sao.

Hắn lại không biết Ma Ngọc thân mang năng lực kỳ dị "Ma huyệt", mặc kệ nam tử tính tình vô năng như thế nào, đến chỗ của nàng, vẫn dùng cứng rắn như thường, đồng dạng, bất luận năng lực nam tử cường đại như thế nào, đến nơi này của nàng, vẫn chơi đùa như thường.

Trong lúc nhất thời, máu huyết, pháp lực trong cơ thể Tô Mộc không ngừng bị Ma Ngọc hút đi.

Bạch Chỉ và Diệp Trầm Ngư và đám môn nhân Dược Vương tông ở bên cạnh đều nhắm mắt lại, trong lòng tràn đầy bi thương.

Dược Vương tông xong rồi.

Không chỉ có thế, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, hôm nay bao gồm cả các nàng ở trong, cũng đều phải chết ở chỗ này, hơn nữa chết vô cùng khuất nhục, bị người ta sống sờ sờ nhục đến chết! Nghĩ thôi cũng cảm thấy đáng sợ.

Trừ phi có kỳ tích xuất hiện, nhưng hôm nay toàn bộ Chính đạo tu chân giới đều đại loạn, các đại tông môn ốc còn không mang nổi mình ốc, thật sự sẽ có kỳ tích sao?

Giờ này khắc này, Bạch Miểu trong lòng hồi tưởng từ lúc mình tiến vào Dược Vương Tông, nói phát sinh nhiều điểm, bái sư học nghệ, học thành có, gặp kiếp nạn, trở thành trưởng lão... Đến hôm nay, lại tận mắt nhìn thấy sự cường thịnh và suy bại của Dược Vương Tông, thậm chí diệt vong, thật sự là lai lịch rõ ràng.

Trong lòng Bạch Chỉ hết sức không cam lòng, nàng còn ước mơ về tương lai, còn có rất nhiều chuyện muốn đi hoàn thành, nhưng bây giờ cũng đã không kịp nữa rồi.

Cuối cùng, trong nội tâm Bạch Hỗn bỗng nhiên bốc lên một khuôn mặt, là một thiếu niên tuấn tú.

"Nghiệt đồ..." Bạch Chỉ đang muốn theo thói quen mắng một tiếng, bỗng nhiên trong lòng chấn động: "Tại sao ta lại như vậy, không đúng a, kỳ thật ta cũng không ghét gã, chỉ là mình vẫn luôn trốn tránh quan hệ với gã mà thôi, ta không dám đối mặt trực diện với quan hệ của gã., Đây là vấn đề của ta, không phải là lỗi của hắn. Ta chết phải cực khổ, rõ ràng rất muốn, nhưng ngại tình mặt không dám mở miệng... Bây giờ luân lạc đến nước này, lập tức sẽ trở thành kỹ nữ vạn người dâm nhục, sẽ bị người chứng kiến bộ dáng chân chính của ta, bị người ta biết ta dâm đãng như thế nào... Giờ khắc này rốt cuộc cũng muốn tới sao? Không..."

Trong lòng Bạch Hỗn kêu lên một tiếng thật dài.

Diệp Trầm Ngư cũng phát ra một tiếng kêu than không thể làm gì, tuy nàng kế thừa trí nhớ của Thiên Âm Tiên Tử kiếp trước, nhưng nàng còn cần đủ thời gian, mới có thể khôi phục thực lực kiếp trước, đây là một quá trình, nhưng ngoài ý muốn chính là, khi nàng còn chưa kịp trưởng thành, tai nạn đã giáng lâm, mà lại hung mãnh như thế, khiến cho người ta căn bản không có đường sống quanh quẩn.

Nếu như nàng khôi phục thực lực, những cặn bã trước mắt đã là gì?

Đều là đại mỹ nhân tu chân giới, Diệp Trầm Ngư vẫn là một trong tam tiên tử chính đạo, đây là điều mọi người đều biết. Thứ mọi người không biết là thân phận kiếp trước của nàng, nếu như biết được, chỉ sợ càng thêm điên cuồng. Nghĩ tới những thứ này, trong lòng Diệp Trầm Ngư không phải là tư vị, bị dâm nhục tới chết... Thật sự là khiến người ta không thể tiếp thu nổi.

Ngự Châu nương nương nhìn Ma Ngọc thành thạo lắc lư thân thể Tô Mộc, trong lòng lại cân nhắc.

"May mắn tiểu tử Vi Vân kia không có ở đây, nếu không lão nương còn không biết nên giải quyết thế nào. Chỉ là Bạch Miểu và Diệp Trầm Ngư là sư phụ cùng sư tỷ của tiểu tử đó, các nàng chết thì không sao, vấn đề là ta trơ mắt nhìn các nàng bị dâm nhục đến chết như vậy, chỉ sợ có chút không ổn., Nếu thằng nhóc kia biết ta ngồi nhìn mặc kệ, còn không hận chết ta? Nếu ta ra tay, một mặt địch không lại đám giáo chủ, một mặt tương đương với phản bội Thần giáo, không nói cũng không cứu được các nàng, kết cục của mình cũng là khó khăn, cái này mới tốt... "

Bên cạnh, lão tổ Kim Giao mặc long bào màu vàng, đầu rồng thân người híp mắt, trong lòng cũng đang suy tư.

Trước đó, Nghiêu Qua, Hổ Vương, Yêu Vương, Thiên Cơ Tử, Huyền Cái Sơn Nhân, Ma Ngọc, Huyết Man, Huyết công tử, những người này đồng thời tìm tới hắn, cùng hắn mưu đồ một chuyện.

Bọn họ khống chế tố cáo Ngự Châu nương nương, liệt kê lại vấn đề của nàng, liệt kê rất nhiều tội trạng cùng chứng cớ, để chứng minh nàng gia nhập tà dị giáo là vì kiếm riêng tư lợi, hiện giờ đủ loại hành vi, cho thấy nàng đã phản bội tà dị giáo, nói không chừng sau này còn tùy thời phản chiến.

Trong đó có một chứng cớ quan trọng nhất, là có liên quan đến Vi Vân, bọn họ liệt kê ra chứng cớ chứng minh những năm qua Ngự Châu nương nương âm thầm cấu kết với Vi Vân, ví dụ như tất cả kho dược liệu của tà dị giáo đều dời sạch, tứ đại yêu cơ thủ hạ của nàng đều đã đầu nhập vào Vi Vân., Nàng cùng Vi Vân Mi mắt đi mày lại, quan hệ đặc thù, còn nhiều lần âm thầm trợ giúp hắn từ trong tay Ma giáo thoát thân, thậm chí vì vì hắn tàn hại người trong Ma giáo, điểm này Huyết Tổ cũng biết được một hai, Kim Giao lão tổ nghe nói, tất nhiên tin bảy tám phần.

Nhưng Ngự Châu nương nương là nguyên lão tà dị giáo, cống hiến rất lớn đối với tà dị giáo, địa vị rất cao, lại trợ giúp hắn. Năm đó Kim Giao lão Tà tu luyện Thú thần phổ, không thể đem Vạn Thú rít gào thần thông luyện đến viên mãn, bởi vì hắn chính là huyết mạch Giao Long, hay là công pháp Thái Thượng Chân Long do Ngự Châu nương nương đưa lên long tộc đưa tới, hắn nghiên cứu tu luyện xong mới có thể tu luyện thần thông viên mãn, thực lực càng nâng cao một tầng, có thể sánh vai cùng với lão tổ nghiên mực và Huyết Tổ.

Bởi vậy, lão tổ Kim Giao còn muốn cho Ngự Châu nương nương một cơ hội.

Một cơ hội để chứng minh bản thân.

Nhưng nếu như cơ hội này, Ngự Châu nương nương nắm không được, có lẽ còn muốn một sai nữa, vậy cũng chỉ có thể xin lỗi. Mặc dù công lao của nàng rất lớn, địa vị rất cao, tu vi không tầm thường, cũng chỉ có thể nhịn đau cổ tay, thủ đoạn độc ác vô tình một lần, trong mắt Kim Giao lão tổ hắn không cho phép hạt cát, nhất là hắn thống hận nhất môn nhân phản bội Thần giáo.

Nghiêu Qua, Hổ Vương, Yêu công tử, Thiên Cơ Tử, Huyền Cái Sơn Nhân, Huyết Man, Huyết công tử... Đám người đứng một bên không nhúc nhích, nhìn Ma Ngọc hấp thu sạch sẽ tinh huyết của Tô Mộc, pháp lực của hắn.

Trong lòng Ngự Châu Nương Nương mơ hồ cảm thấy bầu không khí có chút không đúng, quét mắt nhìn mọi người bên cạnh.

Khi đảo qua Nghiêu Qua, Nghiêu Qua mặt không biểu cảm, lúc đảo qua Thiên Cơ Tử, Thiên Cơ Tử khẽ gật đầu với cô, lúc đảo qua Huyền Cái sơn nhân, con mắt lộ ra trong mặt nạ quỷ của Huyền Cái sơn nhân hướng cô mỉm cười, khi đảo qua Huyết Man và Huyết công tử, hai người đều hừ lạnh một tiếng.

Ngự Châu nương nương thu hồi ánh mắt, một lần nữa chuyển sự chú ý lên người Tô Mộc.

Lúc này Tô Mộc đang hấp hối, toàn thân đã gầy thành da bọc xương, tinh huyết trên người đều đã bị Ma Ngọc hút sạch.

Lập tức, đến phiên Bạch Chỉ và Diệp Trầm Ngư.

190

Chương 118 giải cứu.

Mắt thấy tai nạn sắp sửa rơi xuống người Bạch Chỉ và Diệp Trầm Ngư, trong lòng Ngự Châu Nương Nương không khỏi lo lắng, âm thầm cân nhắc đối sách, lấy lực lượng của nàng, trước mắt bao người, muốn giải cứu hai người này ra, cơ hồ là chuyện không có khả năng.

"Ừm... Thật dễ chịu, Tô Mộc ca ca, ca thoải mái không?"

Ma Ngọc hắc hắc cười, từ trên người Tô Mộc thối lui hai bước, đưa tay vỗ vỗ thân thể gầy như que củi của Tô Mộc. Lại thấy đầu Tô Mộc xiêu vẹo, vành mắt biến thành màu đen, hốc mắt hãm sâu, không còn sinh khí, dĩ nhiên là tuyệt khí bỏ mình.

"Ồ, chết rồi sao? Thật là xấu hổ..." Ma Ngọc cười dâm đãi lui ra.

Nàng cũng không mặc quần áo, ưỡn ngực, lắc mông trở lại bên cạnh Kim Giao lão tổ, đắc ý quét mắt nhìn Ngự Châu nương tổ một cái, thầm nghĩ trong lòng. Chờ ta tìm một thời gian luyện hóa tinh huyết và pháp lực của Tô Mộc, sau khi hấp thu mới có thể đột phá đến cảnh giới Độ Kiếp. Ngự Châu ơi ngự châu, cho dù ngươi trốn được ngày hôm nay, ta cũng muốn thu thập ngươi.

Giờ phút này, "Đông" một tiếng vang.

Đám người nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy trên người Tô Mộc lao ra một đoàn thanh quang, mắt thấy là sắp bay đi, Kim Giao lão tổ đại thủ mở ra, một hư ảnh vuốt rồng màu vàng bay ra, bắt lấy đạo thanh quang kia, thu vào trong tay, chính là một cái tiểu đỉnh bốn chân, Thanh Quang, chính là trấn tông chi bảo của Dược Vương Tông - Dược Vương Đỉnh!

Dược Vương Đỉnh này vốn là pháp bảo đỉnh cấp, phẩm cấp so với Kim Giao Cửu Tiết Tiên trong tay Kim Giao lão tổ còn cao hơn, bên trong có ba mươi sáu đạo Thiên Cương cấm chế, chính là pháp bảo chữa thương thế gian, sau khi Tô Mộc tế luyện, chưa kịp thuần thục, hôm nay lại bị Kim Giao lão tổ phong bế pháp lực toàn thân, thế cho nên uy lực của pháp bảo đỉnh cấp này chưa từng phát huy ra.

Hiện tại Tô Mộc vừa chết, Dược Vương Đỉnh này liền mất đi chủ nhân, rơi vào tay Kim Giao lão tổ, hắn nhất thời vui vẻ. Chờ đem pháp bảo này tế luyện, dung hợp vào cơ thể, hắn có hai kiện pháp bảo, thực lực sẽ tăng cường rất nhiều, nhất là Dược Vương Đỉnh am hiểu chữa thương, có pháp bảo này trong người, hắn không lo lắng vấn đề bị thương.

Kim Giao lão tổ thu hồi Dược Vương đỉnh, dùng Kim Giao Cửu Điểm chỉ vào Bạch Hỗn ở phía xa xa, thản nhiên nói: "Hiện tại đến phiên vị mỹ kiều Nương họ Bạch này rồi, lão tổ ta hiện tại muốn tế luyện pháp bảo, mấy người các ngươi ai hứng thú có thể lên trước. Nhìn tướng mạo, vị Bạch Hỗn Kiều Nương này chính là tuyệt phẩm trong nữ nhân, hết sức chơi đùa, các ngươi chớ bỏ lỡ."

Hổ Vương cười dâm đãng: "Hôm nay Cửu Độc tiên tử của tu chân giới rốt cục đã rơi vào tay chúng ta. Lúc trước ta thân là giáo chủ Anh Hoa giáo, Dược Vương tông các ngươi đối xử với ta không tệ, hôm nay ta muốn đòi lại cả vốn lẫn lời!"

Ân vàng bị Thủy Hồng Dao soán vị quyền vị, sau khi giết thân thể, bổn mạng pháp tướng trốn về tà dị giáo, một lần nữa tìm kiếm một thân thể, cũng là một đầu hổ yêu, giao thân thể cho hắn, hôm nay chính ma đại chiến toàn diện bộc phát, hắn liền theo Kim Giao lão tổ đến Dược Vương tông, muốn lấy lại mặt mũi năm đó bị mất mặt ở đây.

Nghiêu Qua tiến lên một bước, nói: "Hổ vương đừng nóng vội, còn chưa đến lượt ngươi."

Nói xong, hắn nhìn về phía Thiên Cơ Tử và Huyền Cái Sơn người bên cạnh, khách khí nói: "Hai vị đạo huynh, có cần sảng khoái một phen không? Chúng ta áp giải một số thứ cũng không sao."

"Hả, ha ha..." Thiên Cơ Tử mỉm cười, nhìn về phía Huyền Cái Sơn Nhân: "Mời Huyền Cái đạo hữu."

Hôm nay Dược Vương tông đã hoàn toàn xong đời, hôm nay đám người Bạch Miểu không còn ai sống sót, Thiên Cơ Tử cũng không sợ tiết lộ thân phận, trên thực tế cho dù có tiết lộ cho người khác biết, hắn cũng không phải lo lắng quá mức, từ xưa thành vua thua giặc, chờ Ma giáo chiến thắng, hắn liền có thể vì chính danh của mình mà trở thành cao nhân chính diện của tu chân giới.

"Nếu chư vị đạo huynh khiêm nhường như thế, lão khất cái ta đây cũng không khách khí nữa."

Huyền Cái sơn nhân tháo mặt nạ quỷ trên mặt xuống, lại cởi áo bào đen trên người ra, bên trong mặc áo vải thô rách rưới rưới, toàn thân dơ bẩn, đào lỗ mũi, đi tới trước mặt Bạch Miểu, nhất thời một mùi hôi nồng đậm lộ ra.

Vẻ mặt Bạch Hỗn ghê tởm, vẻ mặt chán ghét, đôi mắt đẹp lạnh lùng nhìn chằm chằm người Huyền Cái sơn, lạnh lùng nói: "Đồ vô sỉ, làm kẻ vô sỉ trong chính đạo!"

Huyền Cái sơn nhân cười hắc hắc, nói: "Xem các ngươi, không biết thức thời cỡ nào, từ xưa thành vua thua làm giặc, ở đâu ra chính tà gì, thật sự là ăn cổ không hóa. Ha ha, Bạch Miểu à Bạch Miểu à, lão ăn mày ta thèm nhỏ dãi ngươi đã lâu rồi, hôm nay rốt cuộc có thể ăn được miếng thịt béo này của ngươi, ngẫm lại cũng cảm thấy kích thích, ừm, ta đã không kịp chờ đợi nữa rồi..."

Bạch Miểu cả giận nói: "Huyền Cái, Thiên Cơ Tử, các ngươi đều sẽ không được chết tử tế!"

"Sư phụ..." Thanh Linh và Thanh La bên cạnh cũng bị trói, mặt mũi ai nấy cũng đầy bi thương, nước mắt lưng tròng, khóc đến mức lê hoa đái vũ.

Diệp Trầm Ngư thở dài trong lòng, hai mắt hơi nhắm lại, cô biết tình cảnh sắp tới sẽ cực kỳ không chịu nổi, cực kỳ xấu xí, khiến người ta không thể nhìn thẳng!

"Ta đến rồi, tiểu bảo bối Bạch Sa..." Huyền Cái Sơn Nhân cười dâm đãng, một bàn tay khô gầy bẩn thỉu chộp tới đai lưng Bạch Chỉ, muốn cởi cổ ả ra.

"Dừng tay!"

Vào thời khắc này, một tiếng quát lớn vang lên, chấn động quảng trường, chấn trụ người chung quanh và yêu quái, Huyền Cái Sơn nhân hơi ngẩn ra, quay đầu nhìn lại.

Mọi người cũng đều nhìn về phía người vừa lên tiếng, người này mặc một bộ trường bào dị thú cẩm tú, dáng người đẫy đà, cặp mông to mọng, khuôn mặt xinh đẹp không mất đi vẻ uy nghiêm, đứng bên cạnh lão tổ Kim Giao, toàn thân tỏa ra một cỗ khí thế tỏa ra chung quanh.

Phía sau nàng, có bốn phụ nhân xinh đẹp, tay cầm một thanh tiên kiếm, thần sắc nghiêm túc.

Người nói chuyện quát bảo Huyền Châu nương nương, trưởng lão thủ tịch tà dị giáo, có tu vi Độ Kiếp trung kỳ, thực lực cùng địa vị tại tà dị giáo gần bằng lão tổ Kim Giao.

Nàng vừa mở miệng, tất cả mọi người chung quanh đều yên tĩnh lại, ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người nàng.

Môn nhân tà giáo bình thường thì thôi, Ngao Qua, Thiên Cơ Tử, Huyền Cái Sơn Nhân, Ma Ngọc, thậm chí Huyết công tử bọn người Huyết Man lại ánh mắt lóe lên, thậm chí trong mắt Ma Ngọc còn lộ ra

ý cười, Thiên Cơ Tử thì bày ra vẻ mặt âm mưu đã đạt được, rũ mắt xuống, lẳng lặng chờ kịch hay diễn tiếp theo.

Ánh mắt Kim Giao lão tổ rơi vào trên mặt Ngự Châu nương nương, mặt không thay đổi nói: "Ngự Châu, ngươi bảo Huyền Cái dừng tay, là có lời gì muốn nói sao?"

"Không sai." Ngự Châu nương nương nói.

Huyền Cái Sơn Nhân cười dâm lên, nói: "Chẳng lẽ trưởng lão Ngự Châu có hứng thú với nữ nhân, muốn cởi mở trước?"

Tất cả mọi người đều cười, bầu không khí lại từ ngưng kết trở nên nhẹ nhõm hơn.

Ngự Châu nương nương cũng không nhìn người Huyền Cái Sơn, chỉ chỉ chỉ Bạch Chỉ, nói: "Bên cạnh ta vừa vặn thiếu một thị nữ, ta thấy vị tiểu nương Bạch Chỉ này mười phần thuận mắt, muốn thu nàng làm thị nữ, không biết ý kiến dạy dỗ thế nào?"

Đám người Thiên Cơ Tử nghe vậy thầm mắng một tiếng gian xảo.

Ban đầu bọn họ định dâm ô đám người Bạch Hỗn, Diệp Trầm Ngư, sau đó dẫn Vi Vân tới, sau đó mới giết chết Vi Vân, dẫn Ngự Châu nương nương ra tay, kể từ đó, lão tổ Kim Giao cho nàng cơ hội, nàng coi như đã từ bỏ, chẳng khác nào không đánh nữa, sau đó mới bắt Ngự Châu nương nương lại.

Vừa rồi nghe Ngự Châu nương nương nói dừng, rõ ràng là ngay cả Bạch Miểu cũng muốn cứu, nhưng bà ta viện cớ giải cứu, chuyện này mười phần giảo hoạt.

Huyết công tử hỏi: "Xin hỏi Ngự Châu nương nương, không phải ngươi đã có bốn thị nữ rồi à, sao lại muốn thu nhận thị nữ?"

Ngự Châu nương nương liếc mắt nhìn hắn một cái, nói: "Sao vậy, ngươi có ý kiến gì? Một người của Huyết Thần giáo như ngươi chạy

tới quản chuyện tà dị của tà giáo ta làm gì, vẫn nên trở về theo Huyết Tổ sư phụ của ngươi, miễn cho không cẩn thận chết bên ngoài."

"Ngươi... Hừ!" Huyết công tử nhíu mày, nắm chặt mười tám Niết Bàn mật luân trong tay, nhưng lại nghĩ đến cái gì, vội vàng ngậm miệng không nói, bây giờ hắn không cần phải tranh chấp với đối phương.

Thiên Cơ Tử cười ha hả, nói: "Ngự Châu đạo hữu, ngươi chắc chắn muốn thu nhận thị nữ chứ không phải muốn cứu người? Trên đời này có nhiều người như vậy mà ngươi lại không thu Bạch Miểu làm thị nữ? Không nói tới bây giờ mới nói, chẳng lẽ là có chủ tâm quấy rối? Hay là nói... ngươi thật sự vì cứu người? Xin hỏi ngươi và vị trưởng lão Dược Vương Tông Bạch Miểu này có giao tình gì? Ngươi là người trong Thần giáo, không phải là đang công khai thu nhận thị nữ, âm thầm cứu người, muốn phản bội Thần giáo đấy chứ?"

"Nói hươu nói vượn! Ta ngây người ở Thần giáo mấy trăm năm, cái loại nhân sĩ chính đạo vừa mới vào Thần giáo như ngươi há có thể so sánh?" Ngự Châu nương nương hừ lạnh một tiếng.

"Được rồi." Kim Giao lão tổ khoát tay, "Ngự Châu ngươi muốn thu Bạch Hỗn làm thị nữ, cũng không hẳn không thể, chỉ cần đối phương đồng ý là được."

Lão tổ Kim Giao cũng đã mở miệng, mọi người tự nhiên không cần phải tranh chấp.

Ngự Châu nương nương nhìn về phía Bạch Chỉ, chờ câu trả lời của nàng.

Bạch Hỗn nghe những người này nói chuyện với nhau, bỗng nhiên cảm thấy có chút khó tin, vốn là phải đối mặt với vận rủi, ai ngờ giữa đường lại xuất hiện cơ hội này, quả thực là kỳ tích. Tuy nói là làm thị nữ ngự châu nương nương, chẳng khác nào đầu nhập ma giáo, nhưng bất luận như thế nào, vẫn có thể bảo vệ bản thân trong sạch, ngày sau như thế nào, tiếp tục tính toán đi.

Trong lòng Bạch Miểu thầm nghĩ: "Bản tính ngự châu người này cũng không tệ, nàng tất nhiên sinh lòng trắc ẩn, bởi vì kiêm có Vân nhi, nghe nói nàng cùng Vân nhi quan hệ không phải là nông cạn... Được rồi, vượt qua cửa ải này rồi hãy nói."

Bạch Miểu gật đầu nói: "Mặc dù ta căm thù Ma giáo tới tận xương tuỷ, nhưng ta rất thưởng thức Ngự Châu nương nương, nếu Ngự Châu nương nương đã để mắt đến ta, đương nhiên ta không thể không thức thời, chỉ là... ta có một yêu cầu nho nhỏ."

Ngự Châu nương nương nói: "Con nói đi."

Bạch Chỉ quét mắt nhìn ba người Diệp Trầm Ngư bên cạnh, Thanh Linh và Thanh La nói: "Ba người này là đệ tử thân truyền của ta, thầy trò chúng ta xưa nay không chia hai phần, mong rằng Ngự Châu nương nương cũng thu nhận."

Lời này vừa nói ra, đám yêu quái đều hùng hùng hổ hổ, đây quả thực là được một tấc lại muốn tiến một thước.

Đám người Thiên Cơ Tử đều nhìn Ngự Châu nương nương, muốn xem nàng trả lời ra sao.

Lão Tổ Kim Giao lại càng híp mắt lại, hiện lên hai đạo hàn mang.

Chỉ thấy Ngự Châu nương nương vung tay lên, nói: "Có gì không được? Ta gần đây cảm giác bốn năm người đã không đủ hầu hạ, thêm mấy người hầu hạ càng thoải mái, các ngươi cùng làm thị nữ của ta đi."

Thiên Cơ Tử vội vàng khom người nói với Kim Giao lão tổ: "Giáo chủ, bần đạo cho rằng hành động này của Ngự Châu nương nương có chút khiến người ta nghi hoặc."

Lão tổ Kim Giao hỏi: "Ồ? Thiên Cơ Tử đạo hữu có cao kiến gì?"

Thiên Cơ Tử nói: "Là như vậy, theo bần đạo nhận được tin, Ngự Châu nương nương từng cấu kết với người trong chính đạo, cũng không biết có mục đích gì, ví dụ như nhi tử của Ngu Yên Vũ kia, tên là Vi Vân gì đó... Chút Huyết công tử này cũng có thể làm chứng. À, đúng rồi, Vi Vân còn là đồ đệ của Bạch Miểu!"

Huyết công tử nói: "Không sai, ta xác thực có thể làm chứng, tên Vi Vân này nhiều lần cùng bổn công tử gây khó dễ, cái này đều phải bái ngự châu nương nương ban tặng, là nàng âm thầm chống lưng cho Vi Vân! Nàng đã từng nhờ tà dị giáo trên dưới giúp Vi Vân, đúng không, Nghiêu Qua trưởng lão?"

Nghiêu Qua suy nghĩ một chút, gật gật đầu, nói: "Thật ra cũng thật sự từng có việc này"

Thiên Cơ Tử lại nói: "Giáo chủ, đây không phải lời nói linh tinh của chúng ta, mà là chứng cứ thật sự, tất cả mọi người có thể làm chứng."

"Không sai."

"Đúng là như thế."

Đám người Huyết Man, Ma Ngọc cũng nhao nhao gật đầu đồng ý, ánh mắt của Huyền Đồ Sơn Nhân lóe lên tà quang, trong lòng thầm nghĩ: "Thế nào, ngự châu, ngươi cản trở ta chơi Bạch Miểu, lát nữa ta sẽ chơi ngươi!"

Thiên Cơ Tử tiếp tục nói: "Bởi vậy bần đạo có lý do hoài nghi, Ngự Châu nương nương thu đám người Bạch Hộc làm thị nữ, thuần túy là vì cứu nàng, mà chuyện này... rất có thể có liên quan tới Vi Vân kia. Giáo chủ, Vi Vân là con trai của môn chủ Tử Nguyệt Tiên môn, Tử Nguyệt Tiên môn là đại địch số một của Thần giáo chúng ta, hành vi này của Ngự Châu nương nương tương đương với việc giúp Tử Nguyệt Tiên môn đối phó với Thần giáo chúng ta, lòng dạ đáng chết!"

"Đúng là lòng dạ đáng chém!"

"Hành động này của ngự châu chính là đang phản bội Thần giáo!"

"Giáo chủ nghĩ kỹ, xử lý phản đồ!"

"Mong Giáo chủ xử lý phản đồ!"

Đám người Nghiêu, Ma Ngọc, Huyết Man lần lượt phụ họa theo.

Lời này của mọi người vừa nói ra, lập tức Ngự Châu nương nương đã hiểu rõ đạo của mình, những người này rõ ràng đã sớm liên hợp cùng nhau đối phó với mình. Trên thực tế, nàng đã sớm nhận ra, chỉ là nàng vẫn ôm một chút tâm lý may mắn, vẫn đạp xuống cái bẫy này.

Đám người Bạch Miểu thấy vậy, đều cảm thấy không ổn, đám người Thiên Cơ Tử từ trong đó gây khó dễ, kể từ đó, Ngự Châu nương nương chẳng những không cứu được các nàng, ngược lại còn quăng mình vào.

Hàn mang trong mắt Kim Giao lão tổ càng ngày càng thịnh, lạnh lùng nhìn chằm chằm Ngự Châu nương nương, nói: "Ngự Châu, ngươi giải thích như thế nào?"

Ngự Châu nương nương nói: "Chẳng lẽ giáo chủ tin lời lũ tiểu nhân này? Vậy ta không còn gì để nói!"

Lão tổ Kim Giao mặt không biểu tình, thản nhiên nói: "Việc này có tin hay không không liên quan đến bọn họ, sự thật đều như vậy, ngươi còn muốn giảo biện sao?"

Giọng điệu của Ngự Châu Nương Nương hơi chậm lại, trong lòng thầm nghĩ không xong, chuyện đã đến gần, chỉ có thể bất chấp tất cả mà thôi, lập tức cười lớn một tiếng, nói ra: "Giáo chủ! Ta nhập Thần giáo mấy trăm năm chưa bao giờ làm qua chuyện có lỗi với Thần giáo, không ngờ bây giờ chỉ là thu mấy thị nữ, mấy tên gian nhân châm ngòi một phen thị phi, ngươi liền hướng về ta ác ngữ, thật sự là làm cho lòng người nguội lạnh!"

Lời này nói ra thập phần chấn động lòng người, Kim Giao lão tổ nghe vậy, nhướng mày, hàn quang trong mắt thu liễm lại, nhớ tới công lao của Ngự Châu nương nương đối với tà dị giáo, thở dài một tiếng, nói: "Ngươi nói cũng có lý, đã như vậy, lần này liền thôi, ngươi muốn thu thị nữ, cứ thu đi, bất quá... hôm nay ta nói rõ ràng rồi, ngày sau nếu ngươi lại làm chuyện có lỗi với Thần giáo, ta quyết sẽ không nương tay! Cho dù ngươi là nguyên lão Thần giáo, cống hiến thật lớn cũng không ngoại lệ!"

"Giáo chủ yên tâm!"

Đôi mắt đẹp của Ngự Châu nương nương vừa chuyển, nhìn lại hướng bọn người Bạch Chỉ và Diệp Trầm Ngư.

Lập tức, Kim Giao lão tổ một tay hư trảo, Bạch Miểu, Diệp Trầm Ngư, Thanh Linh cùng Thanh La trên người Phù Chú phong ấn lúc này mở ra, bốn nàng đều thở phào nhẹ nhõm, trong lòng vui vẻ.

Ngự Châu nương nương ra hiệu một chút, tứ đại yêu Cơ, Xuân, Hạ, Thu, Đông tiến lên, tháo xiềng xích trên người tứ nữ xuống, tứ nữ được tự do, liền theo tứ đại yêu cơ, đi tới trước người Ngự Châu nương nương.

Đám người Thiên Cơ Tử thấy vậy, thầm nói một tiếng đáng tiếc!

Trên Thiết Trụ còn khóa mấy nam đệ tử chân truyền của Dược Vương tông, thì còn ý nghĩa gì nữa? Trừ Ma Ngọc ra, không ai ở đây cảm thấy hứng thú với mấy nam đệ tử này cả. Đại hội dâm lạc của Dược Vương tông đương nhiên cũng không chơi nổi.

Nhưng vào thời khắc này, một tiếng ưng gáy từ phía chân trời truyền đến, thanh âm còn chưa rơi xuống, chỉ thấy một vệt kim quang từ trên trời giáng xuống, bay thẳng xuống quảng trường Dược Vương tông!

Nhìn thấy người tới, phản ứng của mọi người không giống nhau.

Gương mặt Thiên Cơ Tử và đám người Huyết công tử lại nở nụ cười, vì người này vừa ra, trò hay đã được xem một cách chính thức.

Ngự Châu Nương Nương thấy vậy, sắc mặt lại kịch biến, lập tức trắng bệch.

Bạch Chỉ và đám người Diệp Trầm Ngư trong lòng cũng trầm xuống, thầm nói không ổn.

Người tới tất nhiên là Vi Vân và Tiểu Kim. Nếu không phải bọn họ không biết địa điểm cụ thể thì hắn đã tới sớm hơn rồi, chỉ cần dùng Côn Bằng súc địa thành thốn là có thể xác định mục tiêu, muốn đến đó thì không thể nào sử dụng được, vả lại nếu sử dụng môn thần thông này thì khoảng cách càng lâu thì pháp lực sẽ càng bị tiêu hao.

Vi Vân đuổi đến sơn môn Dược Vương tông, liếc mắt liền nhìn thấy yêu khí nồng đậm cuồn cuộn bốc lên, ngưng tụ trên không trung sơn môn thành một đám mây đen thật lớn, dày nặng vô cùng, ngay cả ánh mặt trời cũng bị che khuất, căn bản không rơi xuống được.

Nhất là trong đó còn có mấy cỗ khí tức cực kỳ cường đại, lấy tu vi Pháp Tướng trung kỳ của hắn bây giờ vẫn cảm thấy hít thở không thông, điều này nói rõ có mấy cường giả độ kiếp ở chỗ này, Dược Vương tông hôm nay ở đâu ra cường giả độ kiếp? Tự nhiên tất cả đều là yêu nghiệt tà dị giáo.

Vi Vân hoảng hốt, sợ Bạch Chỉ và Diệp Trầm Ngư bị hại, người khác thì thôi, sư phụ và sư tỷ là tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì, nếu không hắn sẽ vô cùng đau lòng.

Vì vậy, Vi Vân trước tiên cùng Tiểu Kim hợp thể, Tiểu Kim hóa thành một bộ áo giáp màu vàng, bao bọc cả người Vi Vân vào trong. Hai người lập tức tâm ý tương thông, pháp lực và thần thông cùng hưởng, sức chiến đấu đạt đến trạng thái mạnh nhất.

"Sư phụ, sư tỷ!"

Vi Vân nhìn thấy Bạch Chỉ và Diệp Trầm Ngư, vội vàng hóa thành một đạo kim quang bay nhào xuống, muốn cứu các nàng ra.

"Tên khốn nạn này, lão nương hôm nay sẽ bị ngươi hại chết!"

Vi Vân vừa tới, đám người Thiên Cơ Tử đã cười trên nỗi đau của người khác, nhưng Ngự Châu nương nương lại cảm thấy trước mắt tối sầm, hô to không ổn, vốn dĩ nàng đã giải cứu đám người Bạch Miểu ra rồi, đợi việc này qua đi, tìm cơ hội liền có thể thả các nàng ra., Ai ngờ Vi Vân lại chạy tới cứu người, với thực lực của hắn sao có thể chống lại đám người Kim Giao lão tổ? Hắn vừa gặp nạn thì Ngự Châu nương nương lại có thể ngồi nhìn, trừ phi trơ mắt nhìn hắn bị giết mới có thể phủi sạch quan hệ, chỉ là Ngự Châu nương nương biết rõ bản thân dù thế nào cũng không nhịn được ngồi yên không quan tâm đến.

Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, chỉ cần Vi Vân đến đây giải cứu, nàng nhất định phải quản, cũng sẽ nói cho đám người Thiên Cơ Tử biết, lão tổ Kim Giao vẫn sẽ không tha cho nàng, kết quả đều giống nhau.

Giờ phút này, Vi Vân đánh về phía Bạch Chỉ và Diệp Trầm Ngư.

Cùng lúc đó, Ngự Châu nương nương truyền âm với Vi Vân, nói: "Mau chóng rời đi!"

Vi Vân thấy là Ngự Châu nương nương, trong lòng thả lỏng, đến khi thấy được đám người Kim Giao lão tổ và Huyết Man bên cạnh nàng, sắc mặt đại biến, hắn không biết tình huống cụ thể như thế nào, làm sao có thể nhìn bọn người Bạch Miểu rơi vào tay đám yêu nhân Ma giáo này, tự nhiên phải mang tất cả bọn họ đi, chính mình mới có thể đi, cho nên mắt điếc tai ngơ với lời nói của Ngự Châu nương nương, bay thẳng xuống!

"Đi!"

Đám người Bạch Miểu và Diệp Trầm Ngư thấy vậy, biết khó có thể giải quyết tốt, liền đồng thời thả người bay lên, dự định cùng một chỗ với Vi Vân, chạy thoát lên trời!

Lúc này, thanh âm thâm trầm của Kim Giao lão tổ chấn động tám hướng:

"Bắt lại cho ta!"

191

Chương 1 13 hướng tử mà sinh.

Trong giây lát này, Vi Vân bay nhào xuống, đám người Bạch Chỉ và Diệp Trầm Ngư thả người nhảy lên!

Trong nháy mắt này, Huyết Man, Nghiêu Qua, Thiên Cơ Tử, Huyền Cái Sơn Nhân, Ma Ngọc, Huyết Man, Huyết công tử, Yêu công tử, còn có Hổ Vương, Thử Vương... Chờ trưởng lão tà dị giáo, ùn ùn ra tay, đồng thời tấn công đám người Vi Vân và Bạch Hỗn.

"Dừng tay!"

Giọng nói của Ngự Châu nương nương lại vang lên.

Nhưng giờ phút này, đám người Thiên Cơ Tử làm sao chịu ảnh hưởng tới mình, bọn họ muốn giết chết Vi Vân trước mặt nàng, xem nàng phản ứng ra sao.

Thấy vậy, Ngự Châu nương nương vội vàng quỳ xuống trước mặt Kim Giao lão tổ, nói: "Giáo chủ, nói thật cho ngươi biết, Vi Vân tiểu tử này kỳ thật là... Thật ra là..."

"Là gì?" Kim Giao lão tổ lạnh lùng nhìn nàng.

"Thật ra hắn là con trai của ta!" Ngự Châu nương nương nói.

"Ha ha..." Kim Giao lão tổ bị lời nói dối buồn cười này của nàng làm cho vui vẻ, nháy mắt kế tiếp, sắc mặt của hắn trở nên lạnh lùng, mặt không thay đổi nói: "Ngự Châu à ngự châu, bằng vào giao tình của chúng ta, ta vốn không nên đối xử với ngươi như thế, nhưng ta đã cho ngươi cơ hội rồi, là chính ngươi không có quý trọng."

"Giáo chủ, giáo chủ... ngươi tin ta đi!" Ngự Châu nương nương còn ôm một tia ảo tưởng cuối cùng.

Lão tổ Kim Giao giương mắt nhìn lướt qua Vi Vân đang bị vây công, lạnh lùng nói: "Tất cả môn nhân bổn giáo nghe lệnh, ngự châu đã phản bội thần giáo, từ nay về sau không còn là trưởng lão tà dị giáo ta nữa, nếu như nàng ta dám học Thủy Hồng Dao kia, đối nghịch với bản giáo, như vậy... giết... không tha!"

Lời này chấn động tám phương, nhất là chấn động khiến đầu óc Ngự Châu Nương Nương nổ vang, sắc mặt trắng bệch, trong lòng tuyệt vọng.

Cô biết rõ điều này có ý nghĩa gì, kế hoạch của cô đã thất bại, hơn nữa lại bị tà dị giáo vô tình vứt bỏ, tiếp theo, cô sắp phải đối mặt với tà dị giáo, mà trước mắt cường đại tà dị giáo, đặc biệt còn có Thiên Cơ Tử, Huyền Cái Sơn Nhân cùng đám người Huyết Man ở đây, cô căn bản không có khả năng chống lại được, dù là Vi Vân và đám người Bạch Miểu cũng còn lâu mới đủ.

Ngự Châu nương nương chậm rãi ngẩng đầu, nhìn lão tổ Kim Giao, chậm rãi đứng lên, trên khuôn mặt mượt mà xinh đẹp lộ ra nụ cười nhàn nhạt, trong miệng nói: "Được, được... Lão nương ta mấy trăm năm trung thành tận tâm, cống hiến cho ngươi Thái Thượng Chân Long thất bại, còn có mấy trăm nữ nhân Ngọc Bạng ta, hôm nay chỉ muốn cứu mấy người, ngươi liền đối xử với ta như thế, hóa ra ta trong mắt ngươi chỉ là một công cụ lợi dụng, lúc nào cũng có thể vứt bỏ, được, rất tốt."

Mọi người đều biết, sau khi Ngọc Bạng hóa thành hình người, mỗi người đều xinh đẹp phong thuận. Đặc biệt là cái huyệt nhỏ, trời sinh sẽ mút vào Dương cụ, giống như là vật còn sống, có thể khiến nam tử dục tiên dục tử. Năm đó Kim Giao lão tổ liền muốn mỹ nhân của Ngự Châu nương nương cống hiến cho Ngọc Bạng, Ngự Châu nương nương buộc phải dâm uy, không thể không theo, nhưng sớm đã có lòng oán hận, gieo xuống nguyên nhân ngày hôm nay.

Lão tổ Kim Giao lạnh lùng nhìn nàng.

Một đôi kim bạt từ trong tay Ngự Châu nương nương hiển hiện, nàng tiếp tục nói: "Thời gian ngươi vênh mặt hất hàm sai khiến, lão nương đã chịu đủ rồi. Hôm nay, ta phải rút gân rồng của ngươi ra, cho ngươi thấy lửa giận của ta một chút!"

"Keng!"

Một tiếng vang vọng, kim bạt trong tay Ngự Châu nương nương đánh tới, sóng âm mắt thường có thể thấy được tụ thành một đầu kim tuyến xoắn ốc, quét tới mặt Kim Giao lão tổ!

"Dám ra tay với bổn tọa, quả nhiên là phản nghịch, ngươi chờ ngày này lâu lắm rồi!"

Mắt rồng lão tổ Kim Giao lóe lên, miệng rồng hơi mở ra, một tiếng long ngâm vang lên, trong miệng phát ra một đạo sóng âm, đánh vào kim tuyến xoắn ốc đang đánh về mặt hắn., Nhất thời tuôn ra một cỗ sóng âm loạn lưu cường đại, quét ra bốn phương tám hướng, bao trùm phạm vi mấy chục dặm chung quanh, lực lượng hai cường giả Độ Kiếp sinh ra cường đại cỡ nào, cho dù chỉ là một ít dư âm chiến đấu, cũng không phải tu sĩ bình thường có khả năng thừa nhận được.

Lão tổ Kim Giao và Ngự Châu nương nương vừa giao thủ, trực tiếp đánh chết mấy vạn yêu quái chung quanh, miệng mũi đều chảy máu, ngã xuống đất co quắp mà chết, tình trạng thê thảm.

"Chạy mau!"

Giáo chủ tà dị giáo và trưởng lão thủ tịch đều động thủ, nhìn thấy tình huống như vậy, yêu quái từ tu vi Pháp Tướng trở xuống đều nhao nhao thoái lui, chạy về phía xa, sợ tác động đến bản thân, loại chiến đấu cấp bậc này, bọn họ căn bản không cách nào nhúng tay, đi nhiều hơn nữa người đều là chết.

"Ngao ——"

Trong miệng Ngự Châu Nương Nương cũng phát ra một tiếng long ngâm, trên thân bảo trì một đoàn kim quang, thân thể đẫy đà bỗng nhiên biến hóa, hóa thành một đầu Tứ Trảo Kim Long, dài hơn mười trượng, uốn lượn bay múa giữa không trung, mắt rồng bắn ra hai đạo kim quang, trừng mắt nhìn qua Kim Giao lão tổ.

"Đi giúp bọn họ!" Kim Long do Ngự Châu nương nương biến thành mở miệng nói.

Tứ đại yêu Cơ Thu, Thu, Đông Tứ Đại Cơ nghe tiếng hành động, tế tiên kiếm lên, phi thân lao tới đám người Thiên Cơ Tử. Bên kia, đám người Vi Vân và Bạch Thiên Phù đang đại chiến với Thiên Cơ Tử, liên tục bại lui, đang cần cường lực viện thủ, tứ đại yêu Cơ vừa tới, lúc này mới thoáng chậm lại.

Lão tổ Kim Giao cũng gầm lên một tiếng rồng ngâm, thân hình bay lên, trong quá trình bay lên, thân thể cũng tuôn ra một đoàn kim quang, đồng dạng hóa thành một đầu tứ trảo kim long, nhưng thân thể còn to lớn hơn Ngự Châu nương nương biến thành, dài chừng trăm trượng, hầu như bao phủ cả tòa sơn mạch!

Hai con kim long trợn mắt nhìn, sau đó đồng thời phát ra tiếng rống giận, giương nanh múa vuốt, đột nhiên hướng đối phương vồ tới!

Giống như chân thân của Huyền Chân sơn nhân lúc trước, Ngự Châu nương nương và Kim Giao lão tổ đều hóa thành thân thể Chân Long, tuy nhiên đây cũng không phải thần thông thể chất, mà là năng lực đặc thù huyết mạch Long tộc, so với Thái Huyền Chân Thân kém hơn một chút, nhưng cũng vô cùng khủng bố, trước loại lực lượng tuyệt đối này, hết thảy pháp thuật đều đã mất đi ý nghĩa!

Cùng lúc Ngự Châu nương nương đại chiến với Kim Giao lão tổ, bên kia, bốn người Vi Vân, Bạch Vân, Diệp Trầm Ngư, Thanh Linh và Thanh La, đồng thời gặp phải Nghiêu Qua, Huyết Man, Thiên Cơ Tử, Huyền Cái Sơn Nhân, Ma Ngọc, Huyết công tử... cùng với một đám cường giả vây công.

Cỗ lực lượng này cường đại cỡ nào, đám người Vi Vân nào có thể ngăn cản, quả thực là nghiêng về một bên. May mắn tứ đại yêu cơ kịp thời đuổi tới, cục diện mới thoáng chuyển biến tốt hơn một chút.

Sở dĩ bọn hắn có thể kiên trì đến bây giờ, chủ yếu là vì Huyết Man vẫn chưa xuất lực, hắn không hề quan tâm đến sống chết của đám người Vi Vân, thậm chí việc chính ma đại chiến thành bại đối với hắn mà nói cũng không có gì. Lần này hắn theo đại quân tà dị đến Dược Vương Tông, mục đích chủ yếu chính là đến xem Ngự Châu nương nương náo nhiệt.

Hắn biết rõ đám người Vi Vân chắc chắn không đánh lại được bên Nghiên Sơn, mình có tham chiến hay không cũng không sao cả, một tay liền nâng Âm Sơn Quỷ Tỳ lấy được từ chỗ Tiết Hải lên, thoát thân ra, nhìn thấy mấy tên đệ tử chân truyền Chân truyền của Dược Vương tông vẫn bị trói trên Thiết Trụ, trong lòng ai cũng nổi lên suy nghĩ.

Ba tên đệ tử chân truyền này chính là Thanh Mộc, Thanh Vũ và Thanh Phong, đều có tu vi Nguyên Anh viên mãn, cũng là người nổi bật trong thế hệ trẻ tuổi. Giờ phút này Dược Vương tông đã rơi vào trong tay tà dị giáo, chỉ có thể nghểnh cổ chờ giết, không còn cách nào khác, vẻ mặt ai cũng đầy tuyệt vọng.

Huyết Man nâng Âm Sơn Quỷ Tỳ đi tới, âm trầm cười một tiếng, trong miệng lẩm bẩm, ba người Thanh Mộc nhìn thấy trong Âm Sơn Quỷ tỉ từng đầu khô lâu yêu, trong hốc mắt trống rỗng thiêu đốt lục hỏa âm u, trong miệng phát ra tiếng két két, nhào tới ba người.

"A..."

"Không..."

"Bọn tà ma yêu đạo các ngươi!"

Ba người trong tiếng tức giận phát ra từng tiếng kêu thảm thiết, không bao lâu đã bị khô lâu yêu vô cùng vô tận này bao phủ, từ thân

thể đến Nguyên Anh đều bị gặm nuốt hầu như không còn.

Thân là cường giả Độ Kiếp viên mãn, Huyết Man rời khỏi vòng chiến, nhưng áp lực của đám người Vi Vân lại giảm đi, nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Giờ phút này, tứ đại yêu Cơ chiến đấu với Huyền Cái Sơn Nhân, tứ đại yêu Cơ mặc dù chỉ có tu vi Pháp Tướng sơ kỳ, nhưng trong tay các nàng có bốn thanh tiên kiếm pháp bảo, phối hợp lẫn nhau, chiến lực chồng chất, có thể chiến độ kiếp, vừa vặn Thú Vương lệnh của Huyền Cái sơn nhân bị Thủy Hồng Dao lừa đi, mặc dù có tu vi Độ Kiếp sơ kỳ, nhưng căn bản không bắt được bốn nàng.

Hai người Bạch Miểu, Diệp Trầm Ngư đấu với Thiên Cơ Tử, Bạch Miểu và Diệp Trầm Ngư có tu vi pháp tướng viên mãn, pháp bảo trong tay lần lượt là Thái Âm La Võng, Thiên Âm Tiên Địch, lấy hai đánh một, cũng có thể phân cao thấp với cường giả Độ Kiếp, mà Thiên Cơ Tử làm mất kỳ môn Thiên Thư, thực lực suy yếu, ba người đánh nhau, Bạch Chỉ và Diệp Trầm Ngư hơi chiếm thượng phong, nhưng trong lúc nhất thời cũng không phân ra thắng bại.

Áp lực lớn nhất chính là Vi Vân.

Hiện tại hắn chỉ dùng sức một mình, một mình đấu với Hổ Vương, Hổ Vương, Nhĩ Ngưu, Thử Vương, Quỷ Khuyển, Sơn khiêng cùng với bảy đại trưởng lão tà dị giáo của Lang Vương, cùng với trưởng lão Ma Ngọc của Thiên Ma giáo, tám người đại chiến, tám người này đều là cường giả pháp tướng viên mãn, tu vi cao cường, tu vi cao cường., Thực tế trong tay ma ngọc và Nghiêu Qua có pháp bảo, thực lực rất mạnh, Vi Vân giờ phút này cùng Tiểu Kim hợp thể, một thân pháp lực đã đạt tới cấp độ cường giả Độ Kiếp, trong tay lại có Quang Tủy Kiếm, lại thêm các loại tuyệt thế thần thông, "Tụ Lý Càn Khôn", "Quang Hỏa Hồng Liên", lại thêm "Súc địa thành thốn", lúc này mới khó khăn lắm có thể tự bảo vệ mình.

Mâu Qua thúc dục bảo tháp Thiên Long trong tay, từng hư ảnh Thiên Long từ đó hiện lên, phát ra tiếng rồng gầm, giương nanh múa vuốt,

lao về phía Vi Vân.

Lúc này Vi Vân đang dùng Càn Khôn Tụ Tỏa bức lui đám người Hổ Vương, thấy vậy vội vàng đánh ra Nghiệp Hỏa Hồng Liên, thiêu đốt những pháp bảo, linh lực Thiên Long đã tụ thành, lại thấy Ma Ngọc cười duyên một tiếng, cầm Tiêu Dao Kiếm trong tay, để trần thân thể lao về phía y, dưới khố huyệt vỡ ra khe hở, giống như một cái lỗ đen, hướng trên đầu Vi Vân trùm xuống.

"Hừ! Yêu nữ, trả mạng lại cho tiền bối!"

Vi Vân sao có thể để nàng thực hiện được. Dưới một tiếng gầm phẫn nộ, nàng dùng Quang Tủy Kiếm đánh văng Tiêu Dao Kiếm của đối phương, đồng thời mũi kiếm chuyển một cái, hóa thành một chùm sáng óng ánh đâm mạnh về phía kẽ thịt giữa khố ma ngọc!

Ma Ngọc pháp lực không bằng hắn, cảm thấy một đạo hàn mang đánh tới, sợ hết hồn, trong lúc vội vàng bay lui. Miệng nhỏ này của nàng tất nhiên lợi hại, đối phó nam tử không có gì bất lợi, nhưng cũng phải chụp trúng thân thể nam tử mới có thể phát huy tác dụng, nếu bị Quang Tủy Kiếm đâm trúng, cũng sẽ bị xuyên thủng.

Vi Vân đợi muốn truy kích, đám người Hổ Vương, Lang Vương lại nhao nhao đánh tới, đành thi triển Cửu Tí Ma Quyền, sáu cánh tay trên người vung vẩy, thúc giục pháp lực, ra sức ngăn cản.

"Chủ nhân, chúng ta chạy mau đi, pháp lực của ta sắp không đủ dùng rồi." Tiểu Kim truyền âm cho Vi Vân.

Lúc này Vi Vân cùng Tiểu Kim hợp thể, pháp lực cùng cộng hưởng, Vi Vân thi triển thần thông hao phí một bộ phận pháp lực đến từ Tiểu Kim, nhưng đối mặt nhiều người vây công như vậy, dù Vi Vân pháp lực hùng hậu, lại thêm Tiểu Kim trợ giúp pháp lực, cũng không thể chịu nổi tiêu hao kịch liệt như thế.

Vi Vân cũng gấp, nhưng tình huống trước mắt phức tạp, hắn mặc dù có năng lực thoát thân, chỉ cần thi triển mấy lần " Súc Địa Thành

Thốn" bọn họ liền đuổi không kịp, nhưng Bạch Hỗn và Diệp Trầm Ngư bị cuốn lấy, hắn làm sao có thể rời đi, hơn nữa hôm nay Ngự Châu nương nương cũng trở mặt cùng Kim Giao lão tổ, hắn cũng không thể bỏ mặc nàng, nếu như có pháp bảo như Quảng Hàn Cung thì tốt rồi, có thể đem mọi người thu vào, sau đó mang bọn họ rời đi.

Quả thật kim bạt của Ngự Châu nương nương có công năng này, nhưng giờ phút này nàng đang đại chiến với Kim Giao lão tổ, cần kiện đỉnh cấp pháp khí này. Vả lại Vi Vân cũng không dùng được kiện pháp khí này, nên Ngự Châu nương nương cũng sẽ không súc địa thành thốn.

Nhưng vào thời khắc này, Vi Vân nghe được một tiếng thét kinh hãi truyền đến, thần thức đảo qua mới phát hiện hai vị sư tỷ Thanh Linh và Thanh La đang bị Yêu công tử và Huyết công tử đuổi giết, đã cực kỳ nguy hiểm rồi.

Thanh Linh và Thanh La đều chỉ có tu vi Nguyên Anh viên mãn, trên người chỉ có pháp khí, cũng không có cách nào bảo vật. Mà trước đây không lâu, Yêu công tử và Huyết công tử đã đột phá đến cảnh giới Pháp tướng sơ kỳ, thực lực so với hai nữ còn mạnh hơn rất nhiều, hai nàng sao có thể địch nổi, đang điên cuồng chạy trốn.

Thấy vậy, Vi Vân gầm lên giận dữ: "Đừng có làm sư tỷ của ta bị thương!"

Đã có vết xe đổ Mạc Tú Vân bị sát hại, Vi Vân sao có thể dễ dàng tha thứ cho người khác giết hại sư tỷ khác. Nhất thời hắn ép lui mọi người chung quanh, một cái súc địa thành thốn đi đến trước Thanh La và Thanh La, ngăn cản hai người Yêu công tử và Huyết công tử. Quang Tủy Kiếm vạch một cái, một cái kiếm sóng hình cung xuất hiện quét về phía hai người.

Tuy rằng Vi Vân chưa từng tu luyện kiếm đạo, nhưng Yêu công tử và Huyết công tử biết rõ thời khắc này pháp lực của Vi Vân cao cường, không phải chuyện đùa, nào dám cứng đối cứng, nhao nhao lui về phía sau tránh né.

"Hai vị sư tỷ đừng sợ, có ta ở đây, xem bọn hắn có thể làm gì! Hô..."

Vi Vân bảo vệ Thanh Linh và Thanh La nhị nữ ở sau lưng, thừa dịp khe hở thở ra trọc khí, nuốt thanh khí vào, khôi phục pháp lực.

Sắc mặt Thanh Linh và Thanh La đều ngưng trọng, trong lòng có thể nói là vô cùng cảm kích Vi Vân, nhưng bây giờ không phải lúc để thể hiện những cảm xúc này.

"Pháp lực của hắn không đủ, chúng ta cùng tiến lên!"

"Cùng tiến lên, giết hắn!"

Đám người Nghiêu Qua đều nhìn ra được Vi Vân bắt đầu pháp lực suy giảm, thần thông hắn sử dụng cố nhiên lợi hại, nhưng đều cực kỳ hao tổn pháp lực, nhất là sau khi ống tay áo càn khôn đánh ra, đều bị bọn hắn lấy các loại thần thông Yêu tộc hợp lực đánh nát, cũng không hấp thu được pháp lực, điều này thập phần khó chịu.

Vi Vân thầm nghĩ trong lòng: "Bây giờ quay lưng lại chiến đấu đến sống chết, địch nhân cường thế chỉ có thể thắng một cách thần kỳ, tìm cơ hội dùng Nghiệp Hỏa Hồng Liên thủ thắng."

Hắn biết rõ, bên trong những thần thông này, chỉ có " Nghiệp Hỏa Hồng Liên" một khi trúng chiêu thì không cách nào dập tắt được, nghiệp lực trên thân những người trong Ma giáo này nặng cỡ nào, một khi nhen nhóm, Thần Tiên khó cứu, nhưng điều này nhất định phải rơi vào thực sự trên người bọn họ mới được, không thể ở giữa đường bị đánh nát, nếu không thần thông có lợi hại hơn nữa, đánh không trúng đối phương cũng là uổng công.

"Sư đệ, là chúng ta liên lụy ngươi, ngươi hay là tự mình chạy đi, không cần lo cho chúng ta." Thanh Linh nói, một tay đặt lên người Vi Vân, rót vào pháp lực Thanh Mộc trong Dược Vương Kinh.

Thanh La cũng vậy.

Nhưng pháp lực của hai nàng đối với Vi Vân mà nói thật sự là muối bỏ biển, căn bản không thể sử dụng được.

Vi Vân vừa ứng phó đám đông vây công, vừa nói: "Hai vị sư tỷ nói gì vậy, sư phụ đã từng nói, vừa vào sư môn, chúng ta chính là người một nhà tình tỷ đệ, ta sẽ không để ý đến việc mất mặt các ngươi."

Thanh Linh và Thanh La cảm động, dù có lo lắng cũng không giúp được gì.

"Hắn sắp không xong rồi, cùng lên thôi!"

Nghiêu Qua thấy Vi Vân ứng phó càng thêm cố hết sức, nhất thời mừng rỡ, thúc dục bảo tháp Thiên Long điên cuồng đánh giết lên, các trưởng lão khác cũng nhao nhao tấn công.

Hai người Yêu công tử và Huyết công tử thấy thế, cũng cười âm hiểm, một người thi triển "Bách thú gào thét", một người thi triển "Huyết thần tử" không ngừng đánh lén Vi Vân.

Vi Vân pháp lực dần dần trống rỗng, liên tục bị tiếng gầm của "Bách thú" làm cho hôn mê trong nháy mắt. Chúng trưởng lão thấy vậy, nào chịu bỏ qua cơ hội tốt đẹp này, lần thứ hai đánh tới.

"Chủ nhân coi chừng!" Tiểu Kim kinh hô.

Vi Vân Kinh được Tiểu Kim nhắc nhở, giật mình tỉnh lại, trên người xuất hiện từng cái cánh tay, pháp lực còn lại hóa thành từng đạo lốc xoáy "Càn Khôn Tụ", đánh ra một mạch, đồng thời quét sạch mọi người xung quanh!

Ống tay áo càn khôn không thể coi thường, mọi người không dám khinh thường, nhao nhao lui về phía sau ngăn cản.

"Hắc hắc, đi chết đi!"

Lúc này, Yêu công tử và Huyết công tử lại đánh tới, hai người này cực kỳ hèn mọn bỉ ổi, biết chính diện đánh không lại Vi Vân nên chỉ có thể nhân lúc hắn yếu ớt đánh lén.

Thanh Linh và Thanh La thấy vậy, vội vàng hợp lực ngăn cản đòn tấn công của Yêu công tử, nhưng lại không thể ngăn cản Huyết công tử.

Huyết Sí sau lưng Huyết công tử rung lên, phi thân đến, một tay nắm chặt mười tám Niết Bàn mật luân, móng vuốt sắc bén hóa thành đạo đạo huyết ảnh, hạ xuống người Vi Vân.

Từ khi có được trấn tông chi bảo Tiểu Mật Tông này, hắn chưa bao giờ rời tay, mặc dù không tế luyện được, nhưng tốt xấu gì cũng là một kiện đỉnh cấp pháp bảo, đứng hàng thứ năm trong thiên vận thứ ba mươi sáu, cầm trong tay cũng có chút cảm giác ưu việt. Lại nói, cho dù không thể tế luyện, dùng để hộ thân hoặc đánh người cũng vô cùng tốt. Vật này mười phần cứng rắn, cũng không biết là do chất liệu gì luyện thành.

Lúc này Vi Vân làm sao ngăn cản được huyết ấn thần chưởng của Huyết công tử, nhất thời ngực trúng mấy chưởng, trên áo giáp màu vàng óng xuất hiện từng chưởng ấn, mặc dù có Tiểu Kim biến thành áo giáp giảm lực nhưng pháp lực trong lòng bàn tay vẫn xâm nhập vào, tàn phá bừa bãi trong kinh mạch, lại chui vào lục phủ ngũ tạng!

"Ách... "

Miệng Vi Vân phun ra máu tươi, thân thể chấn động, nhìn chằm chằm vào Huyết công tử.

"Muốn chết!"

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, một tay nổi lên hoa sen màu lửa đỏ, chụp vào tay Huyết công tử, lại là đem một tia pháp lực cuối cùng trong cơ thể hóa thành " Nghiệp Hỏa Hồng Liên", muốn thừa cơ thiêu chết Huyết công tử!

Chỉ cần Huyết công tử trúng phải Nghiệp Hỏa Hồng Liên, chắc chắn sẽ phải chết không thể nghi ngờ!

"Muốn kéo bổn công tử làm đệm lưng, sao mà làm được!"

Huyết công tử sợ tới mức biến sắc, muốn rút tay phải về nhưng đã không kịp, trong lúc vội vàng, hắn vô thức dùng mười tám Niết Bàn mật luân bên tay trái ngăn cản.

Nhất thời, hoa sen đỏ trong tay Vi Vân rơi vào trên cái khay đỏ phong cách cổ xưa này.

Mười tám niết bàn mật luân này lớn hơn bàn tay một chút, toàn thân đỏ như lửa, hình thức cổ xưa, óng ánh như ngọc, chính giữa luân bàn có nắm một chữ "Vạn", xung quanh khay có mười tám đồ án hoa sen, cánh hoa sen như lửa, tựa như hoa sen thật.

"Oành!"

Hoa sen màu hồng Nghiệp Hỏa trong tay Vi Vân rơi vào trên luân bàn, lập tức tỏa ra ánh sáng màu đỏ, một lực lượng cường đại từ đó truyền ra, trực tiếp đánh văng tay của Huyết công tử, bánh xe rời tay y, thậm chí cả người y cũng bị chấn động, dư âm của lực lượng này khuếch tán ra xung quanh.

Trong nháy mắt, Vi Vân chỉ cảm thấy trong lòng rung động, Pháp Tướng bổn môn cùng cái khay này sinh ra một loại liên hệ.

Chân hắn đạp Quang Tủy Kiếm, lực lượng pháp bảo cường hành lơ lửng giữa không trung, miễn cưỡng bảo trì thân hình, không để cho mình rơi xuống, đồng thời trừng to hai mắt nhìn mười tám Niết Bàn mật luân trước mắt.

Giờ khắc này, trấn tông chí bảo của tông môn nhỏ này đang hừng hực thiêu đốt, phía trên đều là Nghiệp Hỏa. Những Nghiệp Hỏa này lan tràn trên Luân Bàn, đốt cháy toàn bộ pháp bảo. Lực lượng kinh khủng từ đó tỏa ra, mang theo nhiệt độ quỷ dị. Loại nhiệt lượng này

mang đến cho người ta cảm giác nhiệt độ cực cao của Thái Dương Chân Hỏa, mà là một loại cảm giác muốn kéo người vào Cửu U Địa Ngục, vạn kiếp bất phục.

Đám người Niễn Qua, Ma Ngọc xung quanh thấy vậy đều chấn động.

192

Chương 1 1 Hồng Liên La Hán

"Pháp bảo nhận chủ?"

Trong giây lát, Vi Vân vốn đang đối mặt với tuyệt vọng, trong lòng mừng như điên, sao hắn còn không biết, thần thông "Hồng Liên Nghiệp Hỏa" đem pháp bảo trấn tông của tiểu mật tông - Mười tám Niết Bàn mật luân tế luyện, không ngờ pháp bảo này lại được tế luyện theo phương thức này, thật là ngoài dự đoán của mọi người.

Chỉ một thoáng, Vi Vân đã thành lập liên hệ với mười tám Niết Bàn mật luân, đồng thời biết công năng và cách dùng của pháp bảo này, cảm thấy vui vẻ, thầm nghĩ có thể cứu được.

"Các ngươi chịu chết đi!"

Vi Vân hô to một tiếng, mười tám Niết Bàn mật luân rơi vào trong tay, mười tám hoa sen trên đó nở rộ từng đóa hoa sen, đều hóa thành một đóa Nghiệp Hỏa Hồng Liên. Ngay sau đó đó Hồng Liên nở rộ, trên đài sen xuất hiện từng hòa thượng đầu trọc, mặc tăng bào đỏ, hai tay hợp thành mười, ngồi xếp bằng ở phía trên, miệng tụng niệm kinh văn Phật môn.

"Hồng Liên La Hán, đi!"

Theo tâm niệm của Vi Vân vừa động, hòa thượng đầu trọc phía trên bánh xe lần lượt bay ra, vừa mới bay ra khỏi bánh xe, liền hóa thành kích cỡ của người thường, hướng đám người Nghiêu Qua, Ma Ngọc bay nhào tới.

"Nam Vô Đại Từ đại bi độ chúng sinh Hỏa Hồng Liên Cổ Phật!"

Những tăng nhân này tụng phật hiệu, trên thân thiêu đốt từng tầng từng tầng Nghiệp Hỏa màu đỏ, như là tơ lụa khoác lên người, nghiệp

lực vốn là màu đen, nhưng lấy thần thông tu luyện, chuyển hóa thành nghiệp hỏa xong lại thành màu đỏ.

"Là Nghiệp Hỏa Hồng Liên La Hán!"

Nghiêu Qua dù sao cũng kiến thức rộng rãi, không phải các trưởng lão khác có thể so sánh, vừa nhìn thấy hòa thượng đầu trọc từ trong mười tám Niết Bàn mật luân bay ra, liền thất kinh, vội vàng bay lui, tránh xa mũi nhọn, nào dám chính diện tiếp xúc.

Nhanh hơn hắn lại là Huyết công tử và Yêu công tử. Hai người này vô cùng sợ chết, lại mười phần ăn ý. Huyết công tử rời xa trước, lại gọi Yêu công tử. Yêu công tử cũng vội vã từ bỏ đuổi theo giết hai người Thanh La, rút lui rất xa. Trước khi rời đi, y còn nhắc nhở Hổ Vương ân cần lui lại một câu. Y từng là người từng chết một lần, hiện tại tính mạng đối với nhà mình hết sức quý trọng.

Ngoài ra Ma Ngọc cũng cực kỳ giảo hoạt, tuy nàng không biết những hòa thượng đầu trọc này là thứ gì, nhưng theo bản năng cảm thấy khí tức nguy hiểm đánh tới, trước tiên phi độn ra phía ngoài, nàng ta nổi tiếng khắp tu chân giới đã mấy trăm năm, lại có thể sống đến bây giờ, không phải là không có nguyên nhân.

Chỉ có tai trâu, chuột chó, quỷ khuyển, nâng núi cùng năm vị trưởng lão Lang Vương chậm một bước, chỉ thấy mười tám vị Hỏa Hồng Liên La Hán nhanh chóng đánh tới, vây năm người từ bốn phương tám hướng vây lại, vây chặt ở chính giữa, tạo thành một vòng lửa. Theo quần La Hán xúm lại, vòng lửa này không ngừng thu nhỏ, cơ hồ kín không kẽ hở!

"Giết!"

Nếu nguy cơ hàng lâm, chỉ có buông tay đánh cược một lần. Quỷ khuyển lập tức hét lớn một tiếng, dựng lên một pháp tướng Hắc Mao khuyển to lớn, phe phẩy nanh vuốt sắc bén, xé rách không khí, đánh tới một Hồng Liên La Hán trong đó.

Bốn vị trưởng lão còn lại cũng nhao nhao hành động, khởi pháp tướng, thi triển cả người rã rời, cùng những Hồng Liên La Hán này liều mạng đánh cược một lần.

Những Hồng Liên La Hán này cũng không có thần thông gì, chỉ là từ trên thân không ngừng bay ra từng đoá từng đoá Nghiệp Hỏa Hồng Liên. Những Hỏa Diễm Hồng Liên này thiêu đốt không gian, lan tràn ra trên thân ngũ đại trưởng lão, chạy dọc theo cánh tay của bọn họ đến trên người, lại châm lửa nghiệp lực trên người bọn họ, làm bốc cháy, đốt càng mạnh hơn. Trong nháy mắt, cả người từ đầu đến chân, tất cả đều bị Nghiệp Hỏa bao vây., Nghiệp lực khủng bố cỡ nào, không có công đức trong người, hoặc không có pháp bảo công đức, là tuyệt đối không ngăn cản được, không cách nào dập tắt, cho đến khi nghiệp lực đốt sạch, toàn bộ quá trình, vô cùng thống khổ, tội ác mà bọn họ phạm phải, lúc này đều xuất hiện trên người bọn họ, tự mình lĩnh hội.

Tội nghiệt trên người ngũ đại trưởng lão này nặng biết bao, nghiệp lực còn chưa đốt hết, bọn họ đã đau đến không muốn sống, nhưng lại không chết được, nhất định phải đợi sau khi nghiệp lực đốt xong mới có thể chết. Trong quá trình này, bọn họ sẽ lâm vào thống khổ vô cùng vô tận, cho đến khi nghiệp lực bị đốt sạch, bọn họ mới có thể chịu đựng thống khổ, một lúc lâu sau, năm đại trưởng lão này mới hóa thành bột phấn đen sì từ không trung bay xuống, bị gió núi thổi qua, liền tiêu tán vô ảnh vô tung.

Chết dưới sinh mệnh Nghiệp Hỏa Hồng Liên, vĩnh viễn biến mất, không cách nào chuyển thế.

"Hồng Liên La Hán? Kẻ này lại tế luyện mười tám Niết Bàn mật luân!"

Đang đại chiến cùng Ngự Châu nương nương, Kim Giao lão tổ để ý đến động tĩnh bên này, trong lòng chấn động, lại nhìn thấy Huyết Man đang lảo đảo ở đó, vội vàng quát: "Huyết Man đạo hữu, chớ chần chờ, mau mau giết chết kẻ này!"

Hắn làm sao ngờ tới sẽ xuất hiện biến cố như vậy, Vi Vân vậy mà vào thời khắc mấu chốt lại tế luyện chí bảo của Tiểu Mật Tông, thả ra mười tám Hồng Liên La Hán, lập tức giết chết năm vị trưởng lão tà dị giáo Đại Pháp tương viên cảnh giới Viên Mãn, quả thực tổn thất thảm trọng, lập tức để Huyết Man đi giải quyết Vi Vân, tu vi của Huyết Man không dưới hắn., Cũng là Độ Kiếp viên mãn, trong tay còn có pháp bảo Âm Sơn Quỷ Tỳ, chỉ là chưa bao giờ cùng người giao thủ, nếu không nơi nào cho phép Vi Vân sống đến bây giờ, điều này làm cho lão tổ Kim Giao thập phần không vui, nhưng cũng không thể làm gì, bởi vì Huyết Man là dưới trướng Huyết Tổ, hắn không thể trực tiếp ra lệnh.

"Giáo chủ an tâm chớ vội, ta sẽ kết thúc người này."

Huyết Man hời hợt phi thân lên, tay phải hóa thành một cự chưởng màu máu như một ngọn núi chụp xuống đỉnh đầu Vi Vân!

Lúc này Vi Vân mới giết chết năm đại trưởng lão, thấy Huyết Man tập kích, vội vàng điều khiển mười tám Niết Bàn Mật Luân, thu hồi mười tám vị Hồng Liên La Hán xung quanh, kết hợp với hộ vệ cùng một chỗ ngăn cản thế công của Huyết Man, đồng thời trên người mười tám vị La Hán bay ra một đóa Hồng Liên to bằng bàn tay, những Hồng Liên nhỏ hợp lại một chỗ, tụ thành một đóa Nghiệp Hỏa Hồng Liên to bằng cái thớt, bay về phía Huyết Man, vừa vặn va chạm cùng "Huyết Ấn Thần Chưởng" mà Huyết Man sử dụng.

"Oành!"

Một tiếng vang thật lớn, Huyết Ấn Thần Chưởng của Huyết Man tất nhiên bị phá toái, đoàn Nghiệp Hỏa Hồng Liên kia cũng tản mát ra, hóa thành điểm điểm hỏa quang, tiêu tán ở không trung, thân hình mười tám tôn Hồng Liên La Hán bỗng nhiên trở nên thấp bé một chút.

Lúc này Vi Vân còn chưa khôi phục pháp lực, đã dùng hết phù tiền trên người mới miễn cưỡng khôi phục được bảy tám phần mà thôi,

pháp lực của hắn thật sự quá hùng hậu, tiền phù cấp bốn bình thường căn bản không đủ để bổ sung.

Nhìn thân hình Hồng Liên La Hán thu nhỏ lại, Vi Vân trong lòng hoảng hốt, hắn biết rõ nguyên nhân trong đó.

Mười tám Niết Bàn mật luân là truyền thừa chí bảo của tiểu mật tông, đứng hạng năm vị tiên khí thiên vận thứ ba mươi sáu, công năng của nó cường đại, phải lấy thần thông Nghiệp Hỏa Hồng Liên mới có thể tế luyện, phát huy ra toàn bộ uy lực trong đó. Công năng của pháp bảo này chính là uy lực của thần thông Kính Hoa Hồng Liên, có thể tăng cường uy lực thần thông này mười tám lần!

Nhưng uy lực mười tám Niết Bàn mật luân sẽ theo số lần sử dụng tăng nhiều không ngừng yếu bớt, cần không ngừng gia trì mới có thể duy trì uy lực của nó, mà loại gia trì này không giới hạn, uy lực có thể không ngừng tăng cường.

Tế luyện cùng gia trì mười tám Niết Bàn mật luân, lúc ban đầu có thể ngưng tụ ra mười tám vị tăng nhân trên pháp bảo này, chính là thần thông Nghiệp Hỏa Hồng Liên biến thành sinh ra, cũng không phải là sinh mệnh thật sự, chỉ có chủ nhân trao cho bản năng chiến đấu, chỉ vận dụng một môn thần thông Nghiệp Nghiệp Hỏa Hồng Liên Thiên, theo sự gia trì không ngừng, mười tám vị tăng nhân này có thể tấn cấp thành La Hán, La Hán có thể tấn cấp thành Bồ Tát, Bồ Tát có thể tấn cấp Phật Đà.

Chờ tới lúc tấn cấp thành mười tám Hồng Liên cổ phật, uy lực mười tám Niết Bàn mật luân cũng đạt tới mạnh nhất, thần quỷ kinh sợ, tiên ma tích dịch.

Dưới các đời môn nhân của Tiểu Mật Tông gia trì, uy lực món pháp bảo này bây giờ đạt đến cấp La Hán, mười tám vị Hồng Liên La Hán, mỗi một vị đều có được thực lực Pháp Tướng viên mãn, nhất là có thể sử dụng thần thông Nghiệp Nghiệp Hỏa Hồng Liên vô cùng khủng bố, ở cùng một chỗ phối hợp có thể kết thành mười tám La Hán đại trận, thực lực có thể so với cường giả Độ Kiếp viên mãn.

Bởi vì thần thông biến thành sinh mệnh, những Hồng Liên La Hán này bất tử bất diệt, nhưng có khuyết điểm, đó là theo thần thông bị phá, linh lực pháp bảo tiêu hao, hình thể sẽ thu nhỏ lại, cũng chính là uy lực sẽ giảm xuống, thậm chí từ cấp bậc La Hán giáng xuống thành tăng nhân.

Đây là điều Vi Vân không muốn nhìn thấy, vừa rồi hắn thúc giục mười tám Niết Bàn mật luân, mười tám vị Hồng Liên La Hán trực tiếp giết chết ngũ đại trưởng lão tà dị giáo, lợi hại biết bao, bây giờ so chiêu với Huyết Man, chỉ một kích, hình thể mười tám vị Hồng Liên La Hán này đã nhỏ đi một chút., Nếu lại có thêm mấy lần nữa, khó tránh khỏi bị rớt xuống cấp, khi đó hắn sẽ không còn vốn mà chống lại được những người này. Đây cũng là khuyết điểm của pháp bảo, phải có chủ nhân đủ mạnh mới có thể điều khiển được uy lực của nó, với tu vi hiện tại của Vi Vân đúng là quá khó chịu.

"Chủ nhân, cho dù có được mười tám Niết Bàn mật luân, ngươi cũng đánh không lại bọn chúng, hay là chúng ta chạy trước đi!" Tiểu Kim nói.

"Chạy? Không thể nào!" Vi Vân làm sao có thể buông tha đám người Bạch Chỉ và Diệp Trầm Ngư, cho dù phải liều cái mạng này, hắn cũng sẽ đấu tiếp.

Bạch Chỉ và Diệp Trầm Ngư vẫn đấu đá với Thiên Cơ Tử, hừng hực khí thế.

Tứ đại yêu cơ đối chiến với Huyền Cái Sơn nhân, cũng khó phân cao thấp.

Ba người Nghiêu Qua, Hổ Vương và Ma Ngọc thấy có Huyết Man kiềm chế được mười tám Niết Bàn Mật Luân, nhất thời lại có sức mạnh, vội vàng nắm lấy cơ hội lần nữa đánh tới Vi Vân.

Mặc dù Yêu công tử và Huyết công tử trốn xa, nhưng chỉ cần tìm được cơ hội, cũng sẽ tùy thời ra tay.

Vi Vân lại một lần nữa lâm vào khổ chiến.

"Rống ——"

Lão tổ Kim Giao há miệng rồng ra, phát ra một tiếng rống to, "Vạn Thú gào" tuyệt thế sử dụng thần thông tà dị của Ngự Châu nương nương, liền thấy vô số quang ảnh mãnh thú từ trong miệng rồng của lão bay ra, một mạch đánh về phía Kim Long do Ngự Châu nương nương biến thành.

Vạn Thú gào thét chói tai với tư cách là tuyệt thế thần thông tà dị giáo, tu chân giới thập đại tuyệt học, uy lực khủng bố, một khi trúng chiêu, sẽ lâm vào trạng thái mê muội, người tu vi càng thấp càng mê muội, thậm chí có thể bị một tiếng gầm này làm cho chết, nhất là từ trong miệng Kim Giao lão tổ rống ra, cho dù là cường giả Độ Kiếp, một chút không cẩn thận cũng phải mê muội, trong nháy mắt liền có thể bị giết chết vài lần.

Vào thời khắc mấu chốt, ngự châu nương nương biến thành kim long cũng mở ra miệng rồng, một cột sáng kim sắc chói mắt từ đó phun ra, đụng vào "Vạn thú gào thét" của lão tổ Kim Giao, phát ra tiếng rung mạnh ầm ầm, dư âm pháp lực cường đại khuấy động, quét ra chung quanh.

Lão tổ Kim Giao không chút sứt mẻ, nhưng cả người Ngự Châu nương nương lại chấn động, nhưng cuối cùng cảnh giới của nàng hơi thấp, dưới sự đối đầu toàn lực của hai người liền rơi xuống thế hạ phong.

Kim Giao lão tổ cả giận nói: "Tiện nhân, ngươi cho ta "Thái Thượng Chân Long biến" quả nhiên giữ lại thủ đoạn!"

Một chiêu thần thông quang trụ màu vàng này của Ngự Châu nương nương phun ra từ trong miệng, uy lực tuyệt sát không kém Tỳ Hưu Vạn Thú của Kim Giao lão tổ, nhưng Kim Giao lão tổ cũng không biết, chính là bản lĩnh áp đáy hòm của Ngự Châu nương nương, tên

là "Long Khiếu Cửu Thiên", là tuyệt sát chi chiêu trong sự biến hóa của Long Khiếu Thái Thượng Chân Long.

Ngự Châu nương nương cũng nói: "Lão thất phu, chẳng phải ngươi vẫn chưa truyền thụ Vạn Thú Tỳ Hưu rít gào cho ta sao!"

Lúc trước hai người trao đổi công pháp, Kim Giao lão tổ đã học được Thái Thượng Chân Long biến hóa, hắn vốn là Giao Long nhất tộc, môn công pháp Long tộc này cực kỳ thích hợp với hắn, hắn tự nhiên không thể không tu luyện, Ngự Châu nương nương thì thì học được Mị Thú thần phổ, nhưng hai người đều lưu lại thủ đoạn, chưa đem tuyệt chiêu trong đó truyền cho đối phương.

"Hừ, hôm nay bổn tọa muốn tiêu diệt tên phản nghịch nhà ngươi!"

Lão tổ Kim Giao thực sự tức giận, sự phản bội của Ngự Châu nương nương là tổn thất cực lớn đối với hắn và tà dị giáo, nhưng đây đã là sự thật, hắn không cách nào thay đổi được, nếu đã không thể giữ lại thì chỉ có thể hủy diệt, để tránh trở thành mối họa.

Một cây roi thép chín đốt kim quang lập lòe xuất hiện trong vuốt rồng của hắn, chính là Kim Giao Cửu Tiết Tiên pháp bảo cao cấp, là bảo vật truyền thừa tà dị giáo, mới vừa xuất hiện liền hóa thành dài trăm trượng, một cây roi kình thiên hướng Ngự Châu nương nương đâm tới.

Ngự Châu nương nương chộp hai cái vuốt rồng, pháp khí đỉnh cấp nàng luyện chế xuất hiện ở trong tay, lại từ trong miệng rồng hạ xuống một pháp bảo Ngũ Sắc Long Châu, ngăn cản thế công Kim Giao lão tổ.

Kim Giao lão tổ chiến đấu đã lâu, lại lưu ý đến bọn người Huyết Man còn chưa bắt được Vi Vân, nhất thời trong lòng càng thêm không thoải mái. Vốn tưởng rằng đánh xong Dược Vương tông liền an nhàn, ai nghĩ ra được biến cố như vậy. Phỏng chừng trong tam đại Ma giáo, chỉ có tà dị giáo hắn lật thuyền như thế, truyền đi thực sự mất mặt.

Nghĩ tới đây, hắn há miệng phun ra một đoàn thanh quang, chính là một cái đỉnh bốn chân nhỏ, Dược Vương Đỉnh hóa thành một đạo thanh quang bay về hướng mười tám Niết Bàn mật luân mà Vi Vân điều khiển.

Mười tám mâm niết bàn đang đại triển thần uy gặp phải Dược Vương đỉnh, lập tức như đóa hoa ỉu xìu, từng đóa hoa hồng do Nghiệp Hỏa biến thành bắt đầu khép kín, mười tám Hồng Liên La Hán cũng nhao nhao lui vào trong mâm Luân!

Vi Vân thấy vậy, nhất thời kinh hãi thất sắc!

Hắn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Kim Giao lão tổ lại hết sức rõ ràng, Nghiệp Hỏa Hồng Liên thần thông tuy rằng Thần Ma tích dịch, nhưng duy nhất sợ nhất chính là công đức, chỉ cần gặp công đức, nghiệp lực lập tức tiêu tán, không hai lời.

Dược Vương đỉnh chính là chí bảo được Dược Vương tông truyền thừa, trong vạn năm cứu xuống vô số sinh linh, có sinh mệnh công đức rất lớn, giống như phiên đồ giữa chín cấp Phật Vương, đều là hai đại công đức pháp bảo của Thiên Vận đại lục, bên trong Dược Vương đỉnh là công đức cứu người, còn bên trong Phật Vương Phù Đồ là Độ Nhân công đức, đều không phải chuyện đùa, vừa vặn có thể khắc chế mười tám Niết Bàn mật luân.

Cho nên Dược Vương đỉnh vừa ra, công năng mười tám Niết Bàn mật luân lập tức mất hiệu lực, ngay cả mười tám Hồng Liên La Hán cũng rụt trở về, không dám đi ra.

Không có uy lực của mười tám Niết Bàn mật luân bày ra, Vi Vân chỉ dựa vào một thanh Quang Tủy Kiếm cùng với rất nhiều thần thông, làm sao có thể chống lại Huyết Man, Nghiêu Qua, Hổ Vương và Ma Ngọc liên thủ vây công, riêng Huyết Man một người cũng có áp lực, lại thêm ba người khác, làm gì còn có sức hoàn thủ.

"Hắc hắc!"

Huyết Man nhe răng cười một tiếng, hai tay vung ra cự chưởng màu máu to như núi, đón đầu Vi Vân.

Vi Vân Tài đem Nghiêu Qua, Hổ Vương và Ma Ngọc bức lui, Huyết Man lại tới, lúc này pháp lực của hắn lại khô kiệt, đã trong lòng có thừa mà lực không đủ, không cách nào chống đỡ được nữa.

Giờ này khắc này, trong nội tâm Vi Vân bỗng nhiên hiện lên một loại minh ngộ, nếu như không có kỳ tích xuất hiện, chỉ sợ cái mạng nhỏ của mình, hôm nay phải dặn dò ở chỗ này. Mặc dù như thế, không biết vì sao, nhưng trong lòng không buồn không vui, ngược lại hết sức bình tĩnh.

Có lẽ, sau nhiều lần đại giảm, lần thứ hai gặp phải loại tình huống này, tâm tình cũng sẽ không vì đó mà bị ảnh hưởng.

Mắt thấy cự chưởng huyết sắc của Huyết Man như bài sơn đảo hải hạ xuống, Vi Vân với pháp lực trống rỗng chỉ đưa Quang Tủy Kiếm ngang trước người, nhắm mắt chờ chết.

"Vân sư đệ!"

"Không được..."

Hai người Thanh Linh và Thanh La ở phía sau trơ mắt nhìn địch nhân hung tàn. Vi Vân không địch lại, nhưng lại không thể giúp được gì. Thực tế, với thực lực của bọn họ, không những không giúp được gì mà còn trở thành trói buộc, vẫn luôn là Vi Vân đang bảo vệ hai người bọn họ, nếu không thì hai người làm sao có thể sống đến bây giờ.

"Không!" Hai người Bạch Chỉ và Diệp Trầm Ngư thấy vậy, cũng kinh hoảng một trận, cưỡng ép lui Thiên Cơ Tử, nhanh chóng bay tới bên này.

Tứ đại yêu cơ càng vứt bỏ người Huyền Cái Sơn, điên cuồng bay tới.

Vào thời khắc này, một tiếng long ngâm truyền đến.

"Oành oành oành oành —— "

Tiếng chấn động liên tiếp nổ tung, "Huyết Ấn Thần Chưởng" của Huyết Man nhao nhao vỡ vụn. Hắn giương mắt nhìn lên, chỉ thấy một con giao long màu vàng dài chừng mười trượng xuất hiện trước người Vi Vân, dùng vuốt rồng phá vỡ thần thông của hắn.

Vi Vân mở mắt ra, thì ra là Ngự Châu nương nương biến thành Kim Long, cảm thấy vô cùng cảm kích.

Nhưng vào thời khắc này, toàn thân ngự châu nương nương biến thành kim long này rung lên bần bật, trên người lập loè kim quang, cả thân rồng thu nhỏ lại, trong chớp mắt hóa thành một mỹ phụ xinh đẹp, một thân trường bào dị thú cẩm tú, khuôn mặt xinh đẹp, con ngươi hiện ra kim quang.

"Hừ hừ, giao chiến với bổn tọa mà còn dám phân tâm phân công, ngự châu ngự châu à ngự châu, ngươi thật là đề cao bản thân mình quá đấy!"

Chỉ thấy Kim Giao lão tổ hóa thành thân người, một tay mang theo Kim Giao Cửu Tiết Tiên, xuất hiện ở giữa không trung cách đó không xa.

"Nương nương!"

Toàn thân Vi Vân chấn động, làm sao hắn còn chưa biết được, vì sao Ngự Châu nương nương vì cứu hắn mà đã bị Kim Giao lão tổ đánh trọng thương, bụng nàng đã bị thủng một lỗ lớn, máu tươi đầm đìa.

Ngự Châu nương nương khoát tay, hời hợt nói: "Con trai, hôm nay mẫu thân muốn dẫn ngươi đi, ai cũng không ngăn được."

Giờ phút này, Huyết Man, Nghiêu Qua, Ma Ngọc, Thiên Cơ Tử, Huyền Cái Sơn Nhân, còn có Yêu công tử và Huyết công tử đồng

loạt đi tới phía sau lão tổ Kim Giao, tụ thành một cỗ lực lượng cường đại.

Bên này, Ngự Châu nương nương cầm đầu đám người Vi Vân, Bạch Miểu, Diệp Trầm Ngư, tứ đại yêu Cơ, Thanh Linh và Thanh La, mọi người cũng tập trung lại một chỗ.

Bạch Miểu nhìn thấy giữa không trung cùng mười tám Niết Bàn mật luân quấn lấy một chỗ Dược Vương Đỉnh, mày liễu nhảy lên, niệm chú bấm niệm pháp quyết, chỉ thấy Dược Vương Đỉnh hóa thành một đạo thanh quang, rơi vào tay nàng.

Vi Vân thấy vậy mừng rỡ, vội vàng thu hồi mười tám Niết Bàn mật luân.

Lão tổ Kim Giao nhìn thấy thì giận dữ, pháp bảo thật vất vả mới đắc thủ lại bay đi. Lão hừ lạnh một tiếng, huy động Kim Giao Cửu Tiết Tiên trong tay, thân hình hóa thành tầng tầng tàn ảnh, đánh giết Ngự Châu nương nương.

Cùng lúc đó, đám người Huyết Man cũng nhao nhao hành động, đều tế lên pháp bảo, pháp khí, thi triển thần thông, diện mục dữ tợn, xung phong lại đây.

Vi Vân đang muốn tế lên mười tám Niết Bàn Mật Luân ngăn địch, lại cảm thấy trước mắt tối sầm, toàn thân không chịu khống chế bị một cỗ cự lực hút tới, sau một khắc liền phát hiện mình rơi vào một không gian quen thuộc, nhìn quanh bốn phía, là một mảnh tường màu vàng, chung quanh là Bạch Chỉ, Diệp Trầm Ngư, Thanh Linh, Thanh La và Tứ Đại yêu Cơ.

Toàn thân Vi Vân run lên bần bật!

Những người còn lại sắc mặt cũng trắng bệch, tứ đại yêu cơ càng sợ tới mức trực tiếp xụi lơ trên mặt đất.

Tất cả mọi người đã hiểu, Ngự Châu nương nương thu tất cả bọn họ vào trong không gian pháp khí kim bạt, lại lấy sức một người đối kháng với một đám cường giả Kim Giao lão tổ, Huyết Man, Thiên Cơ Tử và Huyền Cái Sơn Nhân!

Bên ngoài, đối mặt thế công cường đại của đám cường giả Kim Giao lão tổ, Ngự Châu nương nương nghiêm nghị không sợ hãi, từ trong miệng phun ra một viên long châu năm màu, trong long châu có một con thần long màu vàng thật nhỏ, hết sức đẹp mắt.

Ngay lúc thế tiến công của chúng cường giả đến, Ngự Châu nương nương cũng động.

Nàng ngửa đầu kêu to một tiếng, rót pháp lực toàn thân vào trên kim bạt trên hai tay, sau đó lấy kim bạt gõ lên trên long châu năm màu, nhất thời một tiếng nổ vang xuất hiện, sau đó là một cỗ kim quang chói mắt không gì sánh được, tiếp theo là một cỗ lực lượng cực kỳ cường đại, quét ra bốn phương tám hướng, hủy diệt hết thảy!

"Mau lui lại!"

Trong giây lát này, lão tổ Kim Giao biến sắc, hét lớn một tiếng rồi cùng mọi người lui lại một cách điên cuồng.

Lần đầu tiên hắn nhìn ra, Ngự Châu nương nương dùng phương thức đặc thù nào đó làm bạo nổ kiện pháp bảo Ngũ Sắc Long Châu này, phóng xuất lực lượng bên trong ra. Pháp bảo là vật phẩm cấp Tiên, lực lượng cường đại cỡ nào, đâu phải tồn tại dưới Địa Tiên không thể thừa nhận được.

Nghiêu Qua nhất thời cao hứng, xông lên phía trước, chưa từng ngờ có biến cố này, lui hơi chậm một bước, trực tiếp bị nguồn lực lượng này bao phủ, một trận giảo sát, hài cốt vô tồn.

Cùng lúc đám người lão tổ Kim Giao bay ngược lại, Ngự Châu nương nương cũng bay ngược ra sau.

Lực lượng pháp bảo bạo phá căn bản không phải ai cũng có thể chịu đựng được, Kim Giao lão tổ phát hiện kịp thời, lấy pháp lực cường đại cộng thêm pháp bảo trong tay, sửng sốt che chở đám người lui ra phía xa, chỉ có lưỡi mác bị xoắn giết, cho dù như thế mọi người cũng bị trọng thương, trong lúc nhất thời pháp lực đình chỉ vận chuyển.

Ngự Châu nương nương đã sớm chuẩn bị, từ Kim Giao lão tổ tấn công tới, làm nổ Ngũ Sắc Long Châu, sau đó lại bứt ra lui về phía sau. Toàn bộ quá trình hắn đều tính toán kỹ rồi, thi triển số hộ thân tăng lên tránh né, cho nên chưa từng bị giết chết.

Nhìn bóng dáng của Ngự Châu nương nương nhanh chóng đi xa, Thiên Cơ Tử nói: "Đúng là tiện nghi cho nàng!"

Huyền Cái Sơn Nhân nói: "Hôm nay không giết nàng, ngày sau há lại thành họa lớn?"

Lão tổ Kim Giao phất tay, nói: "Không cần đuổi theo, nàng ta không sống nổi."

Nói xong, vẫy tay một cái, pháp bảo vô chủ của Nghiêu Qua sau khi chết liền bay tới, rơi vào trong tay hắn.

193

Hoa văn số 15 điêu linh nhật.

Dưới bóng đêm, trùng trùng điệp điệp núi lớn giống như cự thú quỳ rạp, liên miên cùng một chỗ, gió hè thổi qua, Lâm Đào Đào trận trận, gào thét rung động.

Bỗng nhiên, một thân ảnh từ không trung ngã xuống, ngã xuống dưới một cây cổ tùng, khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt, nàng "Oa" một tiếng, trong miệng phun ra một cỗ máu tươi, rơi vào trên cây tùng dưới mặt đất.

Người này chính là vị Ngự Châu nương nương tính mạng đang hấp hối.

Ngự Châu nương nương buông kim bạt trong tay xuống, thân thể dựa vào Cổ Tùng bên cạnh, khó khăn niệm một đoạn chú ngữ, một trận kim quang hiện lên, liền thấy kim bạt tách ra.

Kim bạt tách ra, đám người Vi Vân, Bạch Hống, Diệp Trầm Ngư, Tứ Đại Yêu Cơ bên trong nhao nhao phi thân ra!

"Nương nương!"

Tứ đại yêu Cơ lập tức lao về phía Ngự Châu nương nương, quỳ gối trước mặt nàng, khóc đến mức lê hoa đái vũ, cực kỳ bi thống.

Lúc này, Ngự Châu nương nương ngồi trên đống bùn, vô lực dựa vào Cổ Tùng, trong miệng máu tươi, bụng còn bị thủng một lỗ máu lớn, máu tươi nhuộm đỏ cả mặt đất. Đôi mắt đẹp của nàng ảm đạm, nhìn thẳng vào Vi Vân.

Vi Vân từng bước đi tới, ngồi xổm trước mặt Ngự Châu nương nương, nước mắt không ngừng chảy dài.

Ngự Châu nương nương gian nan mà vươn một tay ra, bàn tay này bị máu tươi của chính mình nhuộm đỏ, chậm rãi đặt lên mặt Vi Vân, trong miệng thì thầm nói: "Ta, ta có một đứa con trai... Ta cùng hắn ở Đông Hải, rong chơi... Tự Tại tự tại... Nhưng hắn bất hạnh bị người ta săn giết... Là ta sơ suất sơ ý, chưa, không thể bảo vệ tốt hắn..."

Vi Vân nắm chặt tay nàng, dán sát vào mặt mình, hắn cảm thấy tay của Ngự Châu nương nương bắt đầu trở nên lạnh như băng, trước mắt hắn đã bị nước mắt của hắn và máu huyết của Ngự Châu nương nương làm cho mơ hồ, nhưng so với tâm hắn bi thống thì chuyện này không đáng kể chút nào.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày mình sẽ được Ngự Châu nương nương liều mình cứu giúp.

"Ta nhìn thấy ngươi... liền, giống như nhìn thấy con trai, con trai ta... Ta còn tưởng rằng ngươi chính là con trai của ta... Đều là phản nghịch như vậy, không nghe lời..."

Bạch Chỉ Diệp Trầm Ngư đứng một bên nhìn dáng vẻ hiện tại của Ngự Châu nương nương, tâm linh bị xúc động, đều nhịn không được che mặt rơi lệ.

"Không cần nói nữa, nương nương, bây giờ ta muốn chữa cho người thật tốt! Ta còn muốn giúp người luyện đan..."

Vi Vân lau nước mắt, bắt đầu điều động pháp lực rót vào trong cơ thể Ngự Châu nương nương, lúc này hắn mới khôi phục được không đến một thành pháp lực, căn bản vô dụng.

"Vô dụng, không cần lãng phí pháp lực... Ta, nguyên thần của ta đã vỡ... Không cứu nổi..." Ngự Châu nương nương lại phun ra một ngụm máu tươi.

"Không, có cứu!"

Vi Vân đột nhiên đứng dậy nhìn về phía Bạch Miểu và Diệp Trầm Ngư, nói: "Sư phụ, sư tỷ, hai người ai có tiền phù đồng, ta muốn khôi phục pháp lực, cứu nương nương trở về!"

Cho dù thương thế của Ngự Châu nương nương đã nặng tới mức không cứu được, hắn vẫn có biện pháp, có thể dùng Thái Huyền Luyện Bảo Quyết luyện nàng thành thân pháp bảo, cho dù nguyên thần bị phá nát, cũng chỉ tụt xuống cảnh giới, tóm lại vẫn có thể sống sót. Hiện tại trên tay hắn có hai kiện pháp bảo Quang Tủy Kiếm và mười tám Niết Bàn mật luân, cũng có thể làm vật dẫn.

Nhưng hiện tại pháp lực của hắn đã trống rỗng, cần phải khôi phục đến trạng thái toàn thịnh, nếu không tám chín phần mười sẽ thất bại. Một khi thất bại, Ngự Châu nương nương nhất định sẽ triệt để chết đi, cũng không thể cứu vãn được nữa.

Bạch Chỉ và Diệp Trầm Ngư đều lắc đầu, nói: "Một trận chiến vừa rồi, phù tiền và đan dược đều đã dùng hết."

Thanh La và Thanh Linh, thậm chí tứ đại yêu Cơ cũng đều như thế, nào còn có hàng tồn.

Vi Vân vừa nghe, lập tức cảm thấy tuyệt vọng, ngửa đầu hét lớn: "Trời ạ, ai có thể giúp ta chứ!"

Một tay Ngự Châu nương nương sờ mặt hắn, một tay gian nan nâng lên, đưa một ngọc giản cho hắn, nói: "Đây, đây là... Thái Thượng Chân Long biến thành Côn Bằng cùng thần phổ của Tỳ Hưu Thú... Ngươi cất kỹ..."

Vi Vân tiếp lấy ngọc giản, nắm chặt hai bàn tay ngọc của nàng, lúc này bàn tay trắng như ngọc của nàng từ từ trở nên lạnh lẽo.

Ngự Châu nương nương nhìn hắn, ôn nhu nói: "Nhân sinh luôn có nơi tụ tán, không, không cần bi thương... Khụ khụ... Kiếp này ta, ta luôn vì ngươi mà quan tâm... Nếu như có kiếp sau, ta, ta muốn ngươi làm, quan tâm cho ta..."

"Không, không! Không được... nương nương!" Vi Vân gào khóc.

"Ngươi, ngươi gọi ta cái gì..."

"Mẫu thân, mẫu thân..."

"Con trai của ta... Đừng..."

Thanh âm của Ngự Châu Nương Nương yếu đến mức không thể nghe thấy, ánh mắt cũng ảm đạm xuống, cánh tay cũng rủ xuống.

"Mẫu thân, mẫu thân... A... Không!" Vi Vân ôm nàng khóc rống lên, bi thống trong lòng khó nói nên lời.

Tứ đại yêu cơ càng khóc không thành tiếng.

Lúc này, Bạch Chỉ và Diệp Trầm Ngư đồng thời hành động.

Vừa rồi Bạch Chỉ một mực tế luyện Dược Vương đỉnh, lúc này rốt cuộc có thể sơ bộ nắm giữ và vận dụng. Lập tức tiến lên, tế lên Dược Vương đỉnh, mang theo nồng đậm linh khí rơi vào trên đầu Ngự Châu nương nương, thanh quang như thác nước, bao cả người nàng vào trong đó.

Cùng lúc đó, Diệp Trầm Ngư cũng đặt Thiên Âm Tiên Địch lên môi, thổi một khúc nhạc du dương, sóng âm hóa thành từng đạo phù văn màu xanh, rơi vào trên người Ngự Châu nương nương.

Dưới sự trợ giúp toàn lực của hai cường giả Bạch Chỉ và Diệp Trầm Ngư, thương thế trên người Ngự Châu nương nương lập tức khép lại với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, lỗ máu trên bụng cũng chậm rãi khép kín, trên mặt cũng bắt đầu có huyết sắc.

Vi Vân thấy vậy, lập tức nhìn thấy hi vọng, vội nói: "Xin sư phụ, dù thế nào sư tỷ cũng phải cứu nương nương!"

Lúc này Bạch Chỉ bỗng nhiên nhướng mày, bất quá động tác trên tay cũng không dừng lại, Thanh Mộc linh lực trong Dược Vương đỉnh

không ngừng rót vào cơ thể Ngự Châu nương nương.

Diệp Trầm Ngư lại thu Thiên Âm Tiên Địch lại, thở dài nói: "Nguyên thần của Ngự Châu nương nương đã tản đi phân nửa, còn lại bình thường bị ta và sư phụ cưỡng ép phong ấn trong cơ thể, cho dù có thể cứu trở về, chỉ sợ cũng... sẽ trở nên ngu si."

Vi Vân nghe vậy, cả người chấn động.

Trở nên si ngốc...

Vi Vân vội nói: "Cho dù như vậy cũng phải cứu nàng, nhất định phải cứu nàng."

Cho dù là ngu ngốc, chỉ cần người vẫn còn, chung quy vẫn có hi vọng, cái khác có thể chậm rãi nghĩ biện pháp.

Trải qua toàn lực cứu giúp của Bạch Miểu và Diệp Trầm Ngư, hơn một canh giờ sau, ngoại thương của Ngự Châu nương nương đã khôi phục, chỉ là nguyên thần không trọn vẹn, pháp lực tổn hao nhiều, người cũng lâm vào trạng thái hôn mê, không biết lúc nào tỉnh lại.

Vi Vân ôm thân thể mềm mại đẫy đà của ngự châu nương nương, tinh lọc toàn bộ vết máu trên người nàng, lại thuận theo sợi tóc của nàng. Lúc này khuôn mặt Vi Vân không chút biểu tình, tâm thần bình tĩnh, giống như giếng cổ không xao động, nhìn qua có chút thâm trầm.

Diệp Trầm Ngư đi tới, bàn tay ngọc đặt trên vai hắn, trấn an: "Sư đệ, đừng đau lòng nữa."

"Ta không sao."

Vi Vân nói với Bạch Hỗn: "Sư phụ, bây giờ Dược Vương tông đã bị hủy, chúng ta trước tiên đi Phù Vân các, cùng hợp sức với mấy người mẹ ta, cùng đối kháng Ma giáo."

Bạch Chỉ có chút cô đơn nói: "Chỉ có thể như thế." Nàng mặc dù được Dược Vương Đỉnh, nhưng trong lòng cũng không có chút vui sướng nào, bởi vì cái giá phải trả quá lớn, với nàng mà nói, Dược Vương Đỉnh không chỉ là một kiện pháp bảo, còn đại biểu cho một phần trách nhiệm, đây là một trọng trách nặng trịch.

Hôm nay là thời khắc mấu chốt của trận đại chiến ma chính đạo, nhất định phải tập trung tu sĩ các đại tông môn tu chân giới chính đạo lại một chỗ, hội tụ tất cả lực lượng mới có một tia hy vọng.

Ngay sau đó mọi người lập tức xuất phát, cùng nhau đi tới Phù Vân Các.

Đoàn người phi hành trên không trung, trời vừa mới tờ mờ sáng, cũng đã tiến vào khu vực Trung Châu, ánh nắng sớm chiếu vào trên thân mọi người, mang đến một trận ấm áp.

Vi Vân vẫn ôm Ngự Châu nương nương, vị thủ tịch trưởng lão của tà dị giáo này, bây giờ lại thành ra thế này, trong lòng Vi Vân cảm thấy vô hạn đau lòng, kỳ thật hắn chưa bao giờ chính thức hận Ngự Châu nương nương, bởi vì trong lòng hắn cũng rõ ràng, Ngự Châu nương nương chưa thật sự làm hại hắn, cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc dồn hắn vào chỗ chết, tất cả những chuyện phát sinh đều là do hai người ngầm hiểu được, chỉ là không ai nói ra lời nào mà thôi.

Ngự Châu nương nương lần lượt cứu hắn, giữ gìn hắn, bây giờ nàng đã thành ra thế này, Vi Vân đã hạ quyết tâm, bất kể thế nào, sau này cũng phải chăm sóc tốt cho nàng, không để nàng phải chịu bất kỳ tổn thương nào nữa, cho dù nàng thật sự mãi mãi không tỉnh lại được.

Đột nhiên, giữa không trung xuất hiện một hư ảnh Hắc Bạch Thái Cực Đồ, ngay sau đó, một bóng người nhanh chóng rơi xuống bên này như diều đứt dây.

Vi Vân còn chưa động thủ, tứ đại yêu Cơ đã tiến lên đón lấy bóng người kia.

Mọi người xem xét, mới phát hiện là một đạo nhân trung niên, Vi Vân nhìn rất quen mắt, nhưng Bạch Miểu lại lập tức nhận ra, chính là môn chủ Lưỡng Nghi phái Lục Dương, cũng có pháp tướng viên mãn tu vi.

Nhưng lúc này, sắc mặt Lục Dương lại tái nhợt, toàn thân máu me đầm đìa, đã trút giận ít nhiều.

Trước đây Dược Vương đỉnh dùng để cứu chữa Ngự Châu nương nương, linh khí gần như tiêu hao hết, còn chưa khôi phục, thấy Lục Dương hấp hối, Bạch Miểu cũng cảm thấy bất lực.

Khoảng thời gian này, người muốn cứu thực sự là quá nhiều, Dược Vương Tông bị diệt, với sức mạnh của Bạch Miểu và Diệp Trầm Ngư, làm sao cứu được.

"Lục môn chủ, xảy ra chuyện gì?" Bạch Chỉ hỏi.

Lục Lục Dương run rẩy tay, chỉ về phía chân trời, nói: "Bạch trưởng lão, trưởng lão Ma giáo đã đến rồi, mau, chạy mau... "

Đám người nghe vậy, nhìn lại phía chân trời, quả nhiên nhìn thấy có hai đạo lưu quang màu đen bay nhanh tới bên này.

"Đến hay lắm, ta muốn tìm bọn họ tính sổ!" Vi Vân hơi híp mắt lại, giao Ngự Châu nương nương trong tay cho Thanh Linh và Thanh La chăm sóc, sau đó chậm rãi lấy ra mười tám Niết Bàn mật luân.

Lúc này pháp lực của Vi Vân đã khôi phục được bảy tám phần, có Quang Tủy Kiếm và mười tám Niết Bàn mật luân trong tay, đánh hai trưởng lão Ma giáo pháp tướng viên mãn cũng không phải việc khó.

Giờ phút này, hai vị trưởng lão Ma giáo kia đã bay đến cách mọi người không xa, đều là người của mọc sừng sừng dài, thân mang vảy của ma tộc, đều mặc một thân hắc bào, trên người quả nhiên lộ ra pháp tương viên mãn khí tực cường đại, một người nắm pháp khí

trường đao, một người chân đạp phi kiếm, một đôi mắt đen kịt quét về phía mọi người.

"Khà khà, nhiều cô nàng như vậy, hai chúng ta đều có phúc cả!" Một trong số đó cười quái dị nói.

"Nam thì giết, nữ một người một người!"

Nói xong, hai trưởng lão Thiên Ma giáo liền phóng về hướng đám người Vi Vân.

Cũng là bọn họ mấy ngày nay hoành hành ương ngạnh quen, không ngờ mình lại gặp phải người nào. Có lẽ theo bọn họ thấy, tu chân giới chính đạo lúc này, ngoại trừ Tử Nguyệt tiên môn và Đào Hoa giáo, không còn cường giả nào đáng nói.

"Đúng là thứ không biết sống chết!"

Lúc này Vi Vân cũng trở nên tàn nhẫn, vừa ra tay chính là sát chiêu, mười tám Niết Bàn mật luân trong tay tung ra, phía trên thiêu đốt lửa nấu nướng hừng hực, một cỗ khí tức tử vong đập vào mặt hai trưởng lão Thiên Ma giáo này!

Hai trưởng lão này cũng không phải hạng bình thường, theo bản năng cảm thấy không ổn, vội vận khí pháp lực toàn thân, đánh ra Cửu U ma thủ về phía Niết Bàn mật luân. Ma thủ màu đen to lớn mang theo lực lượng cường đại, trùng điệp đánh vào trên mười tám Niết Bàn mật luân, "Thùng" một tiếng vang trầm, mật luân bay ngược về, rơi vào trong tay Vi Vân.

Hai vị trưởng lão ma giáo này mới thu hồi ma thủ, đã thấy Bạch Hỗn và Diệp Trầm Ngư đồng thời tế ra pháp bảo, Thiên Âm Tiên Địch tử vong âm phù đánh về phía một trưởng lão trong số đó, Thái Âm La Võng quấn về phía một vị trưởng lão khác, hai vị trưởng lão vội vàng tế pháp khí đao kiếm của mình ra đối phó, nhưng làm sao chống lại được pháp bảo, nhất thời cả người chấn động, bay ngược ra ngoài.

Sau một khắc, hai trưởng lão ma giáo này chợt phát hiện tối đen bốn phía, ngay sau đó, một cảm giác bị xé rách mạnh mẽ bắt đầu lan tràn từ làn da ra.

"Hai vị, vui không?"

Thân hình Vi Vân xuất hiện bên cạnh hai người, lạnh lùng nhìn bọn họ.

"Ngươi, ngươi..."

Lúc này hai vị trưởng lão mới phát hiện bản thân bị một luồng gió xoáy màu đen cuốn vào trong, đồng thời bên trong còn có một luồng lực lượng thôn phệ cường đại, đang cắn nuốt sinh cơ, huyết nhục của bọn họ, tất cả những thứ có linh khí.

Chính là Vi Vân dùng "Càn Khôn Tụ" vây khốn hai người, vả lại chính mình cũng ở trong đó, bất quá cái này cũng không ảnh hưởng gì đến hắn. Vi Vân hừ lạnh một tiếng, trên người mọc ra từng đầu cánh tay, những cánh tay này nắm thành quyền, một quyền hung hăng nện ở trên thân hai vị trưởng lão này., Vốn dĩ bọn họ đang bị càn khôn thôn phệ huyết nhục và sinh cơ, lúc này bị một quyền của Vi Vân nện lên người, nhất thời chết nhanh hơn, tứ chi đang nhanh chóng phân giải, cuối cùng biến thành vật thể nhỏ bé như hạt cát, chuyển thành nguyên khí ào ào tiến vào trong cơ thể Vi Vân.

Hai trưởng lão Thiên Ma giáo xui xẻo này, dưới pháp bảo cùng sát chiêu của Vi Vân, lại thêm Bạch Chỉ và Diệp Trầm Ngư phụ trợ, trong nháy mắt liền chết oan uổng, một thân pháp lực đều thành áo cưới của người khác.

Vi Vân thu ống tay áo càn khôn, cảm thụ được nguyên khí mênh mông trong cơ thể đang bị công pháp hắn tu luyện chuyển hóa thành pháp lực, hai đại pháp tướng viên mãn này pháp lực khổng lồ cỡ nào, chừng hai vạn năm, sau khi bổ sung đủ pháp lực cho Vi Vân., Vẫn còn dư chút như cũ, bởi vì vấn đề của công pháp, sau khi do Vi Vân thể chuyển hóa thành có áp súc, chỉ được pháp lực ba ngàn

năm, hơn nữa trước Vi Vân có năm ngàn năm pháp lực, hiện giờ thể nội đã có tám ngàn năm pháp lực, cách Pháp Tướng hậu kỳ chín ngàn năm pháp lực chỉ thiếu một ngàn năm mà thôi.

Vi Vân quay trở về bên cạnh mọi người, chỉ thấy Lục Lục Dương đang kể lại di ngôn cho Bạch Hỗn.

Chỉ thấy Lục Dương đứt quãng nói: "Xong rồi... Chính đạo xong rồi... Lưỡng Nghi phái, Thất Tinh hồ, Bát Quái tông, Cửu Cung sơn... Tất cả đều bị tiêu diệt, mấy người Hứa Tây Hồ, Tôn Chí Dương, Triệu chân nhân đều chết hết... Ma giáo thật sự là quá hung tàn... Khụ khụ..."

Bạch Miểu nhướng mày, hỏi: "Xin hỏi Lục chân nhân, tình huống Phù Vân các bên kia thế nào?"

Lục Lục Dương hao hết khí lực toàn thân, miễn cưỡng mở miệng nói: "Mấy ngày trước, Thiên Ma giáo xâm lấn Phù Vân Các... Phù... Tứ đại trưởng lão Phù Vân Các đã chết trận... "

"Lạc các chủ và đám người Ngu môn chủ đâu?"

"Ngu... Ngu môn chủ dẫn theo trưởng lão Tử Nguyệt Tiên Môn, giúp Lạc các chủ và Thiên Ma giáo đánh không lại... Sau đó ta chạy trốn... Bị đuổi giết đến tận đây... Các nàng, các nàng hẳn đã lành ít dữ nhiều... ách..."

Nói xong, Lục Lục Dương bỗng nhiên toàn thân buông lỏng, không còn khí tức.

Bạch Chỉ thở dài, nói: "Dù sao cũng là môn chủ đời thứ nhất, mai táng hắn đi."

Mọi người xuống dưới đất, tìm một chỗ sườn núi dựa vào vách núi, chôn Lục Dương Thảo, còn làm một tấm bia đá bằng gỗ.

Vi Vân lại lo lắng cho đám người Ngu Yên Vũ, nói: "Việc này không nên chậm trễ, chúng ta phải lập tức chạy tới Phù Vân các."

Mọi người ngay lập tức bay về phía Phù Vân các.

Vi Vân lòng nóng như lửa đốt, lại thấy tốc độ của mọi người không nhanh bằng hắn, bởi vì hắn có Kiếm Quang Tủy nên mới nói: "Sư phụ, sư tỷ, ta đi trước một bước, giúp ta trông nom tốt Ngự Châu nương nương."

"Cùng đi đi, trên đường đi sẽ nguy hiểm."

"Không được." Vi Vân lắc đầu.

Mọi người thấy hắn sốt ruột như vậy, đành phải đồng ý.

Về phần chiếu cố Ngự Châu nương nương, dù Vi Vân không nói, mấy người Bạch Hỗn cũng sẽ làm, Tứ Đại Yêu Cơ không nhắc đến nữa, Bạch Miểu sư đồ vẫn được Ngự Châu nương nương cứu thoát, nếu không với tình huống lúc đó, hậu quả của các nàng rất đáng lo, xem như được đại ân đức của nàng bảo vệ chu toàn.

Sau khi tách khỏi nhóm Bạch Miểu, Vi Vân chân đạp Quang Tủy Kiếm, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về Phù Vân Các.

Hắn tất nhiên không tin lời nói của Lục Dương, cái gì mà lành ít dữ nhiều gì đó, đây là chuyện không thể nào, bởi vì Chu Diệu Ngữ đã đến Phù Vân Các, bây giờ thực lực của Chu Diệu Ngữ, Vi Vân không rõ lắm, có nàng xuất mã, cũng có thể kiên trì được lâu.

Tốc độ Quang Tủy Kiếm cực nhanh, bay rất nhanh, chỉ sau thời gian uống cạn một chén trà đã tiến vào Vân Châu, không ngừng bay về Phù Vân Các.

Khi còn cách Phù Vân Các ba mươi dặm, Vi Vân dừng lại.

Hắn trông thấy ngoài ba mươi dặm, Phù Vân các truyền đến tiếng chém giết, động tĩnh khá lớn. Nhất là một con cự viên to lớn trăm trượng, đang tắm rửa dưới thái dương tinh hoa, đại triển thần uy, không ngừng có kình khí bạo phá, thanh âm pháp lực kích động truyền ra bốn phương tám hướng, âm thanh chấn động khắp nơi, ngay cả ngoài trăm dặm cũng nghe được rõ ràng.

Quan trọng nhất là, Vi Vân phát hiện toàn bộ Phù Vân Các đều bị từng đám mây đen bao trùm, trong đó sấm sét vang dội, sấm sét nổ vang, chung quanh là giáo đồ Ma giáo khắp nơi trong núi đồi đang phất cờ hò reo, thanh thế cực kỳ hùng vĩ.

Tình huống này rất rõ ràng, Phù Vân các đã bị trận pháp của Thiên Ma giáo bao phủ, chỉ có thể tiến vào, một khi tiến vào thì vạn kiếp bất phục.

"Lại là Cửu U Bí Ma đại trận."

Ánh mắt Vi Vân ngưng trọng, hắn đã nếm qua một lần thiệt thòi, biết rõ môn trận pháp này đáng sợ bao nhiêu. Thực tế bây giờ là lão ma nghiên mực giáo chủ Thiên Ma giáo tự mình thi triển, càng thêm kinh khủng.

"Có Chu tiền bối ở đây, chắc hẳn các nương tự bảo vệ mình cũng không thành vấn đề, ta cần phải nghĩ biện pháp từ bên ngoài làm suy yếu lực lượng Ma giáo, nội ứng ngoại hợp với các mẹ."

Vi Vân cũng không vội vã xuất thủ, sau khi suy nghĩ một phen, mới sử dụng Ẩn Thân Thuật, giẫm lên Quang Tủy Kiếm tiếp tục đi tới.

Với tu vi trước mắt của hắn, Ẩn Thân Thuật này đối với Pháp Tướng trở lên tự nhiên không có tác dụng gì, nhưng đối với tu sĩ từ Nguyên Anh trở xuống vẫn có chỗ hữu dụng.

Trên thực tế, cường giả Pháp Tướng giết tu sĩ Nguyên Anh, cần gì phải ẩn thân, tiện tay liền giải quyết, chỉ bất quá tình huống trước mắt bất đồng, Vi Vân đối mặt chính là mấy chục vạn Ma tộc của Thiên Ma

giáo, chém giết không thể quá mức trắng trợn, để tránh dẫn tới cường giả trong đó, hắn không đối phó được.

Chỉ trong nháy mắt, Vi Vân đã bước vào phạm vi bao phủ của giáo chúng Thiên Ma giáo.

"Tiểu Kim, trận chiến tiếp theo có thể sẽ rất gian nan, ngàn vạn lần không được chủ quan." Vi Vân truyền đạt một ý niệm với Tiểu Kim.

"Chủ nhân thối, chúng ta lúc nào thì nhẹ nhõm? Ta đi theo ngươi, thật sự là xui tám đời." Từ hôm qua đến hôm nay, Tiểu Kim từ đầu đến cuối đều lấy hình thức áo giáp mặc lên người Vi Vân, hai người pháp lực chồng chất, thực lực đạt đến mạnh nhất.

"Ngươi đừng cãi nữa, không đi theo ta, làm sao ngươi làm hộ pháp cho Đào Hoa giáo?"

"Hừ, không đi theo ngươi, bây giờ ta cũng là người đứng đầu một giáo rồi."

"Thôi ngươi đi, ai mua Thông Linh Đan cho ngươi chứ?"

"Hừ! Đã hai ngày rồi, ngay cả một cái đùi gà cũng không thèm cho ta ăn."

"Đừng nói linh tinh."

Trong lúc hai người đấu võ mồm, Vi Vân đã đi tới một đỉnh núi, chung quanh đều là Ma tộc của Thiên Ma giáo, từng tên đều có sừng dài, vảy toàn thân, khoác áo bào đen, tay cầm các loại pháp khí, có cả Nguyên Anh từ Trúc Cơ đến Nguyên Anh, cộng lại phải đến ba mươi vạn người, cho dù là cường giả Pháp Tướng, thỉnh thoảng cũng có thể nhìn thấy một hai trưởng lão Thiên Ma giáo, còn không phải là Pháp Tướng viên mãn, mà chỉ là pháp tướng cường giả bình thường mà thôi.

Vi Vân tránh được tầm mắt của những cường giả Pháp Tướng kia, đứng trong đám yêu nhân Ma giáo dưới Nguyên Anh, tất cả Ma tộc xung quanh đều không thể nhìn thấy hắn.

Chương 118 chính Ma đấu phù vân.

Vi Vân chậm rãi lấy ra mười tám bánh xe niết bàn, đồng thời trên người xuất hiện từng cánh tay, hai làn khói trắng đen từ đó rơi xuống, ấp ủ trong lòng bàn tay.

Hắn muốn lợi dụng Hồng Liên La Hán trong mười tám Niết Bàn mật luân, lại thêm thần thông Càn Khôn Tụ thần thông, giết chết ba mươi vạn yêu nhân Ma giáo không còn manh giáp!

Sau khi những yêu nhân Ma giáo này xâm lấn lãnh địa chính đạo, vô ác bất tận, nghiệp lực trên người nồng đậm đến cực điểm, từng người pháp lực đen kịt, nhưng bởi vì tu luyện Cửu U Bí Điển mà không bị ảnh hưởng, không cần lo lắng vấn đề tẩu hỏa nhập ma, có thể nói là chết chưa hết tội!

"Hồng Liên La Hán, đi!"

"Tụ lý linh, đi!"

Vi Vân nói thầm một tiếng, sau đó đột nhiên bay khắp núi đồi xung quanh, lắc cờ hò hét yêu nhân Ma giáo, đồng thời đánh ra mười tám Niết Bàn mật luân, cùng với thần thông Càn Khôn.

Chỉ trong chớp mắt, chỉ thấy mười tám Niết Bàn mật luân lơ lửng trên đỉnh đầu hắn, từ đó bay ra mười tám vị La Hán áo đỏ, trên thân đều thiêu đốt Nghiệp Hỏa hừng hực, giống như hoa sen, những Hồng Liên La Hán này vừa xuất hiện, liền lập tức tứ tán ra bốn phía., Đám giáo chúng Thiên Ma giáo chung quanh bay nhào tới, những nơi đi qua từng đoá Nghiệp Hỏa Hồng Liên rơi xuống, những giáo chúng Thiên Ma giáo nào từng thấy thần thông bậc này, mới vừa dính vào liền lập tức toàn thân bị nhen lửa, phát ra từng trận kêu thảm thiết, trong đau đớn bị thiêu chết.

Cùng lúc đó, sáu cánh tay trên người Vi Vân huy động, khí lưu hắc bạch hóa thành sáu đạo càn khôn, lấy hình thức vòi rồng gió lốc quét ra chung quanh, bao phủ xuống đám giáo chúng Thiên Ma giáo. Những nơi đi qua, những Ma tộc da dày thịt béo đều bị cuốn vào trong đó, sinh cơ đều bị thôn phệ!

Vị trí Phù Vân các đặc thù, chung quanh có vài dãy núi cao lớn vờn quanh, chính giữa là Vân Hồ, phía trên hồ mây kiến tạo Phù Vân Các. Tại nghiên mực đài lão tổ thống lĩnh chúng Ma giáo tấn công Phù Vân Các, giáo chúng bình thường của Thiên Ma giáo liền ở chung quanh trên ngọn núi lớn hò hét trợ uy, số lượng khổng lồ, lại hết sức dày đặc.

Lúc này Vi Vân từ bên ngoài trà trộn vào trong đó, tại nơi dày đặc nhất, thi triển hai đại tuyệt thế thần thông và pháp bảo của tu chân giới, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai triển khai một trận đồ sát thảm khốc!

"A..."

Vô số giáo chúng Thiên Ma giáo ngã vào trong lửa, còn có người không kịp kêu thảm thiết, đã bị Càn Khôn Tụ cắn nuốt.

Vi Vân lặng lẽ cảm nhận được nguyên khí không ngừng rót vào trong cơ thể, hiện giờ hắn cũng là người có pháp lực cao cường, thôn phệ nguyên khí mà giáo chúng Thiên Ma giáo thu được cũng không tính là nhiều, nhưng số lượng lại khổng lồ, Lục Đạo Càn Khôn phất tay một cái đã hàng ngàn hàng vạn người, trong khoảnh khắc đã giết giáo chúng mấy vạn giáo chúng Thiên Ma giáo, đều hóa thành nguyên khí cuồn cuộn tiến vào trong cơ thể Vi Vân, làm cho cảnh giới tu vi của hắn không ngừng tăng mạnh lên Pháp Tướng Viên Mãn!

Trên không Phù Vân Các, dưới tầng tầng mây đen, lão tổ nghiên mực đang huyền phù trong đó.

Trên đỉnh đầu hắn có một gốc cây non, hào quang xanh biếc bao phủ trên người hắn, chặn đại bộ phận thế công của địch nhân, vả lại bất

kỳ thương thế nào cũng có thể nhanh chóng khôi phục. Ngoài ra, phía sau hắn còn hiện ra một đại môn đen kịt, phong cách cổ xưa, chính là Cửu U Chi Môn, pháp bảo trấn tông của Thiên Ma giáo, có rất nhiều năng lực kỳ dị, hắn còn chưa chính thức vận dụng pháp bảo này.

Bởi vì với thực lực mà hắn thể hiện hôm nay, đã đủ để đè ép địch nhân.

Người giao chiến với hắn chính là Ngu Yên Vũ, vừa rồi hai người liều mạng một hồi lâu, Ngu Yên Vũ không địch lại, liền lui xuống, đang khôi phục pháp lực.

Lão tổ Nghiên mực mặc dù muốn đuổi theo giết chết Ngu Yên Vũ, nhưng hắn biết trong Phù Vân Các ẩn tàng nguy hiểm cực lớn, đương nhiên sẽ không dễ dàng mạo hiểm, nguy hiểm này xuất hiện từ sau khi Chu Diệu Ngữ đến.

Lão tổ trên Tuyền Cơ đài đang dẫn theo rất nhiều trưởng lão Thiên Ma giáo và ba mươi vạn giáo chúng, thuận lợi giết tới Phù Vân các, toàn bộ Phù Vân các bày ra tư thế tan tác, tứ đại trưởng lão Phù Vân các liên tiếp bỏ mình, Các chủ Lạc Khinh Trần dựa vào hai kiện pháp bảo bên người cũng không có vấn đề gì. Lúc này Ngu Yên Vũ dẫn theo bảy đại trưởng lão của Tử Nguyệt tiên môn chạy tới, lại có rất nhiều pháp tướng cường giả của tu chân giới chính đạo, mọi người hợp lực mới miễn cưỡng ngăn cản thế công của Thiên Ma giáo.

Nhưng bên người lão tổ Tuyền Cơ có Thôn Nhật Hỏa Viên, thực lực vô cùng cường đại, căn bản không ai có thể địch lại, cho dù đám người Ngu Yên Vũ hợp lực, cũng bị giết đến xám mặt.

Lại đang lúc tràn ngập nguy cơ, Chu Diệu Ngữ mang theo đám người Lý Mị Nhi từ trên trời giáng xuống, sững sờ ngăn cản Thôn Nhật Hỏa Viên. Thực lực Chu Diệu Ngữ bây giờ đã làm cho người ta cực kỳ khinh thường, lại lấy sức một người chiến hòa với Thôn Nhật Hỏa Viên. Cái này không nói, lại để cho đám người Lý Mị Nhi bày độn

giáp đại trận Kỳ Môn, lại có thể triệt tiêu ảnh hưởng của Cửu U Bí Ma Đại Trận.

Biến cố này khiến cho lão tổ Nghiên mực rất khiếp sợ, dù là ma toán cũng không ngờ sẽ có chuyển biến như vậy.

Trong lúc nhất thời, sức chiến đấu song phương ngang nhau, giằng co không thôi, chỉ là tình cờ đánh một trận sau đó khôi phục lại pháp lực, khôi phục xong lại xông ra đánh một trận, như vậy đã gần hai ngày trôi qua.

Lão tổ nghiên mực nhìn về phía bóng đen đẫy đà giữa không trung kia, trong tay cầm kỳ môn độn giáp Thiên Thư, đối kháng chính diện với Thôn Nhật Hỏa Viên, không chút nào rơi vào thế hạ phong, trong lòng khiếp sợ, đồng thời cũng suy nghĩ cách phá địch.

Bởi vì lần này ma giáo tiến công chính đạo, chính là chia binh ba đường, còn có hai đường đang tiến đánh Dược Vương tông, Quan Diệu tông, cùng Đại Phật tự, Tiểu Mật tông, bất quá nghĩ đến so với bên này thuận lợi, bởi vì những tông môn kia bây giờ căn bản không có mấy cường giả đáng để ngắm, ngoại trừ một Diệu Y Phật mẫu còn có chút nhìn ra ngoài.

Cho dù trong lúc nhất thời đánh không lại Phù Vân các, khi cường giả Huyết Thần giáo và tà dị giáo vừa đến, tam đại ma giáo tụ hợp một chỗ vẫn có thể thuận lợi hạ gục, cho dù Chu Diệu Ngữ có cường đại hơn nữa, cũng chỉ là một người, là vạn địch không lại sức liên thủ của tam đại ma giáo.

Chờ tiêu diệt Phù Vân Các, lại diệt Đào Giáo và Tử Nguyệt Tiên Môn, sẽ không ai có thể ngăn cản, đại cục đã định, Thiên Vận đại lục này sẽ được thống nhất, khi đó thiên địa công đức giáng lâm, Tam Đại Ma giáo có thể danh chính ngôn thuận trở thành chủ nhân của phiến thiên địa này, tự nhiên thanh danh, chế định quy củ, để cho người tuân theo triều bái, mà không phải như hiện tại, người người kêu đánh.

Lão tổ nghiên mực đang suy tư, bỗng nhiên một bóng đen bay lên.

Người đến là một lão giả có thân hình khô gầy cao gầy, một thân hắc bào, đầu đội nón che, hai tay da bọc xương, trên đầu mọc ra ba cái sừng, ánh mắt thập phần sắc bén. Đúng là trưởng lão Ma Toán của Thiên Ma giáo, giờ phút này lão có chút bối rối.

"Giáo chủ, có người ở bên ngoài tập kích bản giáo, đã chết mấy vạn giáo chúng." Ma toán nói.

Lão tổ Nghiên mực lạnh lùng nói: "Có người tập kích nên phái người bắt giữ, tới tìm ta là có ý gì?"

Ma toán nói: "Giáo chủ, người này thực lực cường đại, hình như có tu vi Độ Kiếp, ta lo người tới không đủ mạnh, ngược lại bị hắn giết ngược lại, cho nên tới báo cáo."

Lão tổ Nghiên mực nghe vậy nhíu mày hỏi: "Người tới là ai?"

"Con trai của Ngu Yên Vũ, chính là họ Vi kia."

"Hắn có tu vi độ kiếp? Ngươi đùa cái gì thế?"

Ma toán sửa lại nói: "Là thuộc hạ thất bại, hẳn là tu vi Pháp Tướng, nhưng có thực lực độ kiếp."

Lão tổ nghiên mực suy nghĩ một chút mới nói: "Bảo ma giáp và Tống Chung hai người đi vào, nhất định phải giết chết tên tiểu tử kia."

"Vâng, giáo chủ!"

Ma tính được chỉ lệnh, vội vàng rời đi.

Ma giáp và Tống Chung đều có tu vi Độ Kiếp sơ kỳ, hai người cộng lại càng khủng bố vô cùng, không chống nổi Vi Vân, dù pháp bảo và thần thông trên người hắn có nhiều tới đâu đi nữa thì khi giết Vi Vân thì giao đầu của hắn cho Ngu Yên Vũ, khi đó sắc mặt nàng nhất định

sẽ vô cùng đặc sắc, tâm tình cũng sẽ đại loạn, muốn thắng cũng dễ dàng.

Nghĩ tới đây, lão tổ Nghiên mực không khỏi mỉm cười, dường như đại môn thắng lợi đã xuất hiện trước mắt hắn.

Vi Vân cũng biết mình đã bại lộ, đã bị trưởng lão Thiên Ma giáo để mắt tới, còn trả lại mấy chiêu, nhưng hắn cũng không lo lắng, bởi vì hiện tại hắn cắn nuốt gần mười vạn giáo chúng Thiên Ma giáo, được lượng lớn pháp lực, đã vững vàng bước vào cảnh giới Pháp Tướng viên mãn, thực lực nâng cao một bước, lúc này dù có đối đầu với cường giả Độ Kiếp cũng đã không sợ, mặc dù không thể trấn áp đối phương, nhưng tự bảo vệ mình vẫn dư dả!

"Hừ, đến a, sao không tiếp tục, đại gia ta đang chờ các ngươi đây!"

Vi Vân mặc một thân áo giáp màu vàng, lơ lửng trên đỉnh núi, đồng thời điều khiển Niết Bàn, mật luân tàn sát giáo chúng Thiên Ma giáo, sau đó tiếp tục dùng Càn Khôn Tụ quét ra xung quanh, từng tên Ma tộc chết trên tay hắn, quả thực giết đỏ cả mắt. Tuy nhiên bây giờ những giáo chúng Thiên Ma giáo kia thấy không ai có thể ngăn cản, đã thối lui ra xa, không dám tới gần nữa.

Cách núi nhìn nhau, xa xa ba trưởng lão Thiên Ma giáo lơ lửng ở trên một cây tùng, hai chân giẫm lên cành tùng, chỉ là ngẫu nhiên dùng thần thông ngăn trở Hồng Liên La Hán, cùng phá vỡ Càn Khôn Tụ, cũng không tới gần vi vân.

Bọn họ vừa thử dò xét tính mạo hiểm với Vi Vân mấy chiêu, biết địch không lại, nào dám tiếp tục mạo hiểm nữa.

Mắt thấy Vi Vân giết người đã đạt tới con số hai mươi vạn, ba trưởng lão Thiên Ma giáo này không khỏi có chút nóng nảy. Lần này giáo chúng Thiên Ma giáo phái đến hơn ba mươi vạn, một đường giết cướp bóc, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, một mực không tổn thất gì, hiện tại lại bị một người đơn phương đồ sát, mới qua bao lâu,

người đã chết hơn phân nửa, nếu là bị lão tổ Tuyền Cơ Đài biết được, bọn hắn khó thoát tội.

"Ma toán trưởng lão sao lại đi lâu như vậy?" Ma Thiên trưởng lão lần nữa đánh lui một Hồng Liên La Hán, nói.

"Chắc sắp tới rồi."

Đang nói, lại thấy hai đạo cầu vồng màu đen từ trong Cửu U Bí Ma Đại Trận lao ra, mang theo uy thế kinh thiên, nhìn Vi Vân đáp xuống.

"Tới hay lắm!"

Vi Vân biết rõ có nhân vật lợi hại, tuy nhiên trên miệng coi thường nhưng trong lòng cũng không dám khinh thường, hai tay xuất hiện một thanh phi kiếm, kiếm ở tay trái trong suốt long lanh, chính là Quang Tủy Kiếm, kiếm ở tay phải là một mảnh màu vàng đất, chính là Ngũ Hành Thổ Kiếm của Tiểu Kim.

Hai thanh đều là tiên kiếm pháp bảo, sắc bén phi thường, nhất là khi Vi Vân sử dụng trong tay, lại càng không gì không phá được. Chỉ thấy hai đạo kiếm quang phóng lên tận trời, va chạm với hai đạo cầu vồng màu đen kia, phát ra một tiếng nổ "Bành" vang lên, kiếm quang bị nghiền nát. Hai đạo cầu vồng màu đen cũng hóa thành hai thân ảnh, đều là trưởng lão Ma tộc mặc áo đen, đầu mọc sừng, đúng là ma giáp và Tống Chung.

Hai người Ma giáp cùng Tống Chung ở giữa không trung ổn định thân hình, hai người nhìn nhau, có chút kinh ngạc.

Tống Chung cầm Vạn Quỷ Phiên trong tay, quét mắt nhìn Vi Vân, nói: "Người này cũng không tầm thường, tuổi còn nhỏ lại tu thành Pháp Tướng Viên Mãn cảnh giới, ở thời Thượng Cổ cũng hiếm thấy."

Ma giáp vuốt ve một cái lò tay đỏ rực như lửa, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Vi Vân, nói ra: "Bất phàm bất phàm bất phàm, tuổi còn trẻ mà đã chết ở chỗ này, thật sự là đáng tiếc."

"Ha ha..." Vi Vân cười to: "Đúng là nói khoác mà không biết ngượng, không biết hôm nay kẻ nào muốn chết ở chỗ này!"

"Tất nhiên là cô rồi."

"Gia nhập Thần giáo ta, tha cho ngươi không chết!"

"Hà tất phải nói nhảm, mau phóng ngựa lại đây!"

Vi Vân chân đạp Quang Tủy Kiếm, tốc độ kiếm chủ này, tay trái Ngũ Hành Thổ Kiếm, kiếm chủ phòng ngự, lại thu hồi Niết Bàn mật luân, lơ lửng sau đầu, mười tám Hồng Liên La Hán ngồi xếp bằng ở phía trên, kết thành một đại trận mười tám La Hán, Nghiệp Hỏa Hồng Liên ở trong đó chìm nổi bất định, công thủ kiêm thủ.

Vi Vân cùng Tiểu Kim hợp thể, lại tế khởi rất nhiều pháp bảo, có thể nói là võ trang hạng nặng, ngay cả hắn đối mặt với cường giả hai đại Độ Kiếp của Thiên Ma giáo cũng có lòng tin đánh một trận!

Một cỗ khí thế cường đại đánh tới hai người Ma Giáp cùng Tống Chung, hai cường giả Độ Kiếp sơ kỳ này không khỏi có chút động dung.

Quả nhiên tiểu tử này có chút năng lực.

Tống Chung truyền âm nói: "Niết Bàn Mật Luân khắc chế Vạn Quỷ Phiên của ta, ngươi kiềm chế pháp bảo này, cái khác coi ta."

"Yên tâm đi." Ma giáp sờ tay của mình.

Trong tay hắn chính là Càn Khôn Lô, một trong ba mươi sáu Tiên khí của Thiên Vận, có năng lực thu nạp vạn vật, nung khô vạn vật. Vốn là lò tiên khí luyện khí, nhưng ma giáp không am hiểu luyện khí, được hắn tế luyện thành pháp bảo đối địch, luận phẩm cấp đương nhiên không so được với mười tám Niết Bàn mật luân, nhưng ma giáp sử dụng thuần thục đối với món pháp bảo này, vả lại do hắn sử dụng, uy lực kia tự nhiên bất đồng.

Khí thế của Vi Vân không ngừng tăng lên, hắn dự định thôi động Niết Bàn mật luân, trước tiên bắt một người trong đó. Bởi vì lúc này Niết Bàn mật luân đã thu nạp mười vạn ma tộc nghiệp lực, uy lực mười tám vị Hồng Liên La Hán kia đã đạt tới La Hán đỉnh phong, muốn tiến thêm một bước chính là cảnh giới Bồ Tát, nhưng như vậy cũng không dễ dàng gì, trừ phi Vi Vân có thể tu thành Địa Tiên, mới có thể khiến cho cảnh giới La Hán trong pháp bảo cũng đột phá theo.

Mười tám Hồng Liên La Hán cùng xuất hiện, lại thêm ống tay áo càn khôn của Vi Vân, nếu thừa dịp đối phương không đề phòng, đột kích ra sát thủ, đánh chết một cường giả Độ Kiếp sơ kỳ là chuyện hoàn toàn có thể!

Vi Vân nhìn về phía Tống Chung, pháp bảo trên tay người này là Vạn Quỷ Phiên, pháp bảo này có nghiệp lực sâu nặng, sợ nhất là Hồng Liên La Hán trong Niết Bàn mật luân bị khắc chế gắt gao, trong lòng đã định mục tiêu, đối phó Tống Chung trước!

"Giết!"

Vi Vân thét dài một tiếng, kiếm quang tủy dưới chân mang theo hắn phóng lên trời, vèo một tiếng đã xuất hiện cách Tống Chung không xa, Niết Bàn mật luân trên đầu xoay tròn bay ra, chụp xuống đầu Tống Chung.

Tống Chung híp mắt lại nhưng thân thể vẫn chưa có hành động gì.

Ngay khoảnh khắc Niết Bàn bay tới, ma giáp bên cạnh đột nhiên quát khẽ một tiếng, ném Càn Khôn Lô trong tay ra, hóa thành một luồng sáng đỏ, lập tức chặn đứng Niết Bàn mật luân nhưng không phải va vào nhau mà là quấn lấy nhau, dùng lực lượng dây dưa kỳ quái kiềm chế lẫn nhau, xoay tròn giữa không trung!

Vi Vân thấy vậy, sắc mặt khẽ biến.

Hắn cảm thấy cái lò này mang theo lực hút cường đại, muốn hút Niết Bàn mật luân vào trong đó, cũng may pháp lực của Vi Vân hùng hậu,

phẩm cấp Niết Bàn mật luân cũng cao hơn cái lò này, lúc này mới có thể ổn định, chỉ là cảnh giới của ma giáp cao hơn hắn rất nhiều., Lại đối với việc vận dụng lò đan thuần thục, cho nên có thể kiềm chế được niết bàn mật luân, giống như lúc trước Vi Vân giao chiến với Phong Tuấn Kiệt, Phong Thần Dực cùng Thái Huyền Thổ Kiếm dây dưa, hai kiện pháp bảo đều thoát ly không được, trừ phi một bên buông tay, hoặc là có ngoại lực quấy nhiễu.

Quả nhiên, ma giáp mới dùng Càn Khôn Lô cuốn lấy Niết Bàn mật luân, Tống Chung ở bên vươn một bàn tay khổng lồ chộp tới Niết Bàn mật luân. Hắn định đoạt pháp bảo này, tuy đã bị Vi Vân tế luyện nhưng sau khi cướp đi vẫn có thể trấn áp, khiến Vi Vân không thể sử dụng.

Vi Vân sao có thể để hắn thực hiện được, hắn vội vàng huy động Ngũ Hành Thổ Kiếm, vẽ ra một con kiếm sóng hình cung về phía Tống Chung, chém xuống đỉnh đầu hắn. Tống Chung đánh ra Cửu U Ma Thủ, phá vỡ kiếm sóng, Vi Vân lại sử dụng Càn Khôn Tụ trùm Tống Chung, Tống Chung vội vàng lay động Vạn Quỷ Phiên trong tay áo, liền từ trong phiên bay ra rậm rạp chằng chịt quỷ mị, khô lâu, hú lên quái dị hướng ống tay áo càn khôn đánh tới, đúng là chủ động chịu chết.

Ống tay áo càn khôn cuốn một cỗ quỷ quái cùng khô lâu vào trong đó, sau khi thôn phệ, chuyển thành nguyên khí, chỉ là vì những quỷ mị cùng khô lâu này đều là ma khí biến thành, thuộc về ô trọc chi khí, phẩm chất không bằng linh khí., Có khả năng chuyển hóa ra nguyên khí ít ỏi, nhưng cái này đã phi thường khó có được, đổi là công pháp khác, căn bản không thể chuyển hóa ma khí thành nguyên khí, chỉ có thể sử dụng khắc chế phương pháp, như vậy sẽ tiêu hao pháp lực bản thân, độ khó đối phó tăng lên thẳng tắp.

Chỉ là, quỷ mị và khô lâu trong Vạn Quỷ Phiên không ngừng cuồn cuộn không dứt, căn bản giết không hết, trừ phi linh lực của pháp bảo này hao hết sạch, nhưng việc này cần thời gian rất dài.

Vi Vân thầm nghĩ không ổn, Niết Bàn mật luân bị Càn Khôn Lô khống chế, Vạn Quỷ Phiên pháp bảo này lại kiềm chế thần thông Càn Khôn Tụ thần thông của hắn, tình thế có chút hung hiểm, một cái không hay, ném đi pháp bảo là chuyện nhỏ, mất mạng là chuyện lớn.

Lúc này, ma giáp cũng phát động tấn công Vi Vân, tuy rằng không dùng được Càn Khôn Lô, nhưng có thể sử dụng thần thông của Thiên Ma giáo, chỉ thấy sau lưng hắn hiện lên hư ảnh một ma đầu, tay cầm cương xoa, ánh mắt sắc bén, một cỗ lĩnh vực khổng lồ quét về phía Vi Vân.

Vi Vân vội vàng chống đỡ Nhật Nguyệt Pháp Tướng của mình, sau đầu hiện lên một ngày một tháng, phật quang màu vàng bao cả người hắn lại, Oa Oa Oa Quả Thụ cũng từ phía sau bay lên, một mảnh xanh biếc, những thứ này đều là Pháp Tướng Hư cảnh, cũng không phải vật thật, nhưng lại có thể mạnh mẽ chống đỡ một lĩnh vực, bao phủ không gian chung quanh, cải biến thuộc tính không gian chung quanh, thậm chí ảnh hưởng không gian thực vật.

"Ồ? Có ý tứ."

Ma giáp lại một lần kinh ngạc, hắn phát hiện Thiên Ma Pháp Tướng của mình vậy mà không áp chế nổi Nhật Nguyệt Pháp Tướng của Vi Vân. Phải biết rằng, cảnh giới của hắn cao hơn Vi Vân, bản mệnh Pháp Tướng đã chuyển hóa thành bản mệnh Nguyên Thần, pháp tướng cường giả Pháp Tướng nào có thể so sánh được, điều này chỉ có thể nói rõ pháp tướng của Vi Vân không tầm thường, so với pháp tướng bình thường càng thêm lợi hại.

"Xem ngươi có bao nhiêu pháp lực!"

Ma giáp vung hai tay lên, đánh ra từng ma chưởng cực lớn về phía Vi Vân, như những ngọn núi cao chụp xuống hắn. Hắn cược chính là cảnh giới Vi Vân không bằng hắn, kiên nhẫn lâu không bằng hắn, cho dù thần thông và pháp bảo của hắn lợi hại, nhưng nếu đồng thời đối phó với hai người Tống Chung, pháp lực tất nhiên sẽ nhanh chóng tiêu hao, khi đó bọn họ có thể thủ thắng.

Cái này không nói đến, bên cạnh còn có mấy cái Ma giáo trưởng lão đang nhìn chằm chằm, ngẫu nhiên đánh ra một chiêu Cửu U ma thủ, làm cho Vi Vân luống cuống tay chân.

Mặc kệ nhìn từ phương diện nào, trận chiến này Vi Vân cũng không chiếm được chút tiện nghi nào.

Nhưng mà thế sự khó liệu, con người tính toán luôn không bằng trời tính, cho dù dùng hết cơ quan tính toán, cũng chắc chắn có chuyện ngoài ý liệu phát sinh.

Ngay khi Vi Vân cảm thấy vất vả thì từ phía chân trời bay tới mấy đạo lưu quang, nhanh chóng đáp xuống bên này.

"Yêu nhân Ma giáo, mau mau nhận lấy cái chết!"

Một tiếng kêu khẽ vang lên, Bạch Hỗn và Diệp Trầm Ngư đồng thời lao tới, đánh về phía ma giáp.

Cái này còn chưa hết, tứ đại yêu cơ cũng thôi động Ngũ Hành Ngọc Kiếm, phi thân hướng Tống Chung đánh tới.

Bạch Chỉ và Diệp Trầm Ngư tuy chỉ có tu vi Pháp Tướng viên mãn, không bằng Ma Giáp, nhưng hai người bọn họ liên thủ thì khác, trên tay đều có Pháp bảo, Ma Giáp sao dám khinh thường, vội vàng thu hồi Càn Khôn Lô, nhắc nhở Tống Chung một câu: "Mau lui!" Sau đó thối lui vào trong Cửu U Bí Ma Đại Trận, trong phạm vi bao phủ của không gian trận pháp, có lão tổ Tuyền Cơ Đài tọa trấn, hắn không sợ những người này.

Tống Chung cũng biết không ổn, vội vàng phi thân lui ra, nhưng hắn cảm thấy khiếp sợ với hành động của tứ đại yêu Cơ, cả giận nói: "Bốn tên không có mắt các ngươi lại dám đánh ta giúp người ngoài?"

"Dám khi dễ chủ nhân của chúng ta, đánh chính là ngươi!"

Tứ đại yêu Cơ không nói hai lời, điên cuồng tấn công Tống Chung.

Hắn nào biết được biến cố của tà dị giáo, Ngự Châu nương nương phản bội, tứ đại yêu Cơ tự nhiên cũng rời khỏi tà dị giáo, chuyển đến dưới trướng vi vân, tự nhiên muốn giúp Vi Vân đánh hắn.

"Các ngươi... Hừ!"

Tống Chung tức giận không chịu nổi, xoay người nhanh chóng rút lui, cũng tiến vào Cửu U Bí Ma Đại Trận.

195

Chương số 187 đối địch chi sách.

Vi Vân thấy đám người Bạch Miểu chạy đến, lập tức mừng rỡ, lại thấy Thanh Linh và Thanh La ôm hai người Ngự Châu nương nương, biết rõ dọc đường các nàng đều rất thuận lợi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Chặn bọn chúng lại!"

Hắn khống chế mười tám Niết Bàn mật luân đánh về phía ba trưởng lão Thiên Ma giáo kia.

Ba trưởng lão này đều có tu vi Pháp tướng viên mãn, vừa rồi trợ giúp Ma giáp và Tống Chung vây công Vi Vân, bây giờ Ma giáp cùng Tống Chung vừa rời khỏi, ba người nhất thời biết không ổn, bất quá phản ứng của bọn họ chậm nửa nhịp, không ngờ Ma giáp lại đột ngột giao thủ cùng Tống Chung, căn bản không có ý định giao thủ với đối phương.

Bọn hắn cũng muốn chạy trốn, nhưng đã không kịp.

Tiếng gió đột nhiên vang lên, Vi Vân lao về phía một người, Bạch Hỗn và Diệp Trầm Ngư cũng liên thủ cuốn lấy một người trong đó, một trưởng lão khác cũng bị tứ đại yêu cơ vây quanh, trong lúc nhất thời căn bản không thể chạy thoát.

Thực lực Vi Vân đối đầu với trưởng lão Thiên Ma giáo có chút không tầm thường, thấy tránh cũng không thể tránh, đành phải đánh một trận, hai tay hắn huy động, liền có ma khí hóa thành quang vũ tiễn, phát ra tiếng boong boong, phá vỡ không gian, bay tới trước mặt Vi Vân.

Vi Vân đâu để thế công ở trong mắt, một tay hất ra ống tay áo càn khôn, trực tiếp bao phủ thần thông cả người lẫn đối phương vào

trong, chỉ thấy trên không trung có một ống tay áo thật lớn đang xoay tròn, vị trưởng lão Thiên Ma giáo kia ở bên trong liên tục kêu thảm thiết, trong khoảnh khắc liền thôn phệ gần hết.

Mặt khác hai đại trưởng lão còn lại sợ tới mức mặt không còn chút máu, đồng thời hét to một tiếng, trên người tuôn ra một đoàn huyết vụ, tràn ngập nửa bầu trời. Đến khi đám người Bạch Hỗn giết tới thì phát hiện không thấy bóng dáng hai đại trưởng lão kia đâu, biết nếu tiếp tục đánh nữa thì chính mình cũng phải chết, cho nên thi triển độn pháp Thiên Ma giáo bỏ chạy. Độn thuật này có hiệu quả thuấn di trong thời gian ngắn ngủi, nhưng hao tổn thọ nguyên thì không đến lúc vạn bất đắc dĩ, bọn họ cũng sẽ không vận dụng.

Tuy rằng chạy thoát được hai tên, nhưng Thiên Ma giáo lại chết mất một trưởng lão, đối với Ma giáo mà nói cũng là một đả kích không nhỏ.

"Giết sạch đám yêu nhân Ma giáo này!"

Vi Vân nhìn quanh bốn phía, khắp núi đồi đều là giáo chúng Thiên Ma giáo, đang bỏ chạy vào trong Cửu U Bí Ma Đại Trận. Vừa rồi hắn giết hơn mười vạn, nhưng vẫn có rất nhiều, chung quanh Phù Vân các ít nhất cũng có hai mươi vạn Ma tộc, chỉ riêng mấy vạn người có thể nhìn thấy chung quanh đã có mấy vạn.

Bạch Chỉ và Diệp Trầm Ngư cũng không nương tay, đều tế ra pháp bảo, theo Vi Vân cùng nhau chém giết, nhất thời không ngừng có giáo chúng Ma giáo ngã vào trong vũng máu.

Lúc này, trong tứ đại yêu Cơ, Xuân Cơ đột nhiên nhìn về phía chân trời, nhướng mày, truyền âm nói với Vi Vân: "Chủ nhân, người của tà dị giáo đã tới!"

Vi Vân nghe vậy, cũng nhìn sang, quả nhiên từ phía xa xuất hiện từng đám mây đen dày đặc, bên trong ẩn giấu vài luồng khí tức cường đại, mây đen ngẫu nhiên hóa thành hình dạng giao long,

giương nanh múa vuốt, dữ tợn đáng sợ, chính là người của tà dị, cầm đầu hẳn là Kim Giao lão tổ.

Vi Vân nắm chặt nắm đấm, mắt lộ hung quang, hận không thể xông lên ăn tươi nuốt sống lão tổ Kim Giao kia.

Diệp Trầm Ngư phi thân tới, nắm lấy cánh tay Vi Vân nói: "Trước tiên chúng ta tụ hợp với các nàng Lạc Các chủ, không thể có dũng khí nhất thời, bởi vì quá nhỏ mà thất trọng."

Vi Vân cảm thụ được trên bàn tay ngọc của Diệp Trầm Ngư chảy tới, lửa giận nháy mắt tiêu tan hơn phân nửa, hắn cũng biết mấy cân mấy lượng của mình, tuyệt đối không thể chính diện đối kháng với đám người Kim Giao lão tổ, bên cạnh hắn còn có Huyết Man, Thiên Cơ Tử, Huyền Cái Sơn Nhân và một đám cường giả, đánh thế nào được, chỉ có thể tụ hợp với đám người Ngu Yên Vũ, sau đó lại tố cáo.

Hắn lập tức nói: "Chúng ta vào Phù Vân Các trước, lúc này Phù Vân Các bị Cửu U Bí Ma đại trận bao phủ, trận pháp này dễ làm khó. Nhưng không sao, ta và Chu Diệu Ngữ tiền bối có cảm ứng, nàng biết chúng ta sẽ đến tiếp ứng."

Lúc trước hắn từng tế luyện Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, hiện giờ Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm đã thành thân thể đám người Chu Diệu Ngữ, chặt đứt quan hệ chủ tớ, nhưng giữa lẫn nhau vẫn tồn tại liên hệ vi diệu, loại liên hệ khoảng cách này càng gần càng chặt chẽ. Ví dụ như hiện tại hắn có thể cảm ứng được Chu Diệu Ngữ đang giao thủ với một tồn tại thực lực cực mạnh.

"Chủ nhân, bọn họ sắp đến rồi!" Hạ Cơ có chút lo lắng nhắc nhở.

Đám người tà dị giáo đã nhanh chóng hướng bên này tới gần, khoảng cách mấy chục dặm lập tức đến ngay, Vi Vân biết không thể trì hoãn thêm nữa, tiện tay lại giết thêm mấy giáo chúng Thiên Ma giáo xui xẻo, sau đó ôm lấy Ô Châu nương nương đang hôn mê bất

tỉnh, liền vọt vào Cửu U Bí Ma đại trận cuồn cuộn mây đen phía trước!

Đám người Bạch Miểu, Diệp Trầm Ngư, Tứ Đại yêu Cơ, Thanh Linh và Thanh La cũng vội vàng đuổi theo.

Sau khi tiến vào không gian trận pháp, trên không dưới thiên hạ không chạm đất, mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trong thiên địa một mảnh xám xịt, mây đen cuồn cuộn, ngẫu nhiên phiêu đãng chung quanh, ngẫu nhiên có gió lạnh thổi tới, đến trước đó hóa thành đao kiếm, bất ngờ cho người ta một cái, nhẹ thì bị thương, nặng thì bỏ mình, có thể nói là sát khí bốn phía.

"Theo sát ta, ngàn vạn lần đừng tản đi."

Vi Vân dặn dò một câu, dựa vào cảm giác gần tới chỗ diệu ngữ Chu.

Bây giờ Phù Vân Các bị Cửu U Bí Ma Đại Trận của Thiên Ma giáo bao phủ, phải xuyên qua trận pháp này mới có thể đến được Phù Vân Các, nhưng đám người Vi Vân không thể tự do ra vào trận pháp, nên chỉ có thể dựa vào Chu Diệu Ngữ tiếp ứng.

Bọn họ vừa mới tiến vào không gian trận pháp, lão tổ nghiên mực đã nhận ra, hắn nào thả Vi Vân tới, lập tức lướt tới bên này, dự định chặn giết hắn.

Thân hình Vi Vân bỗng nhiên dừng lại, hắn cảm thấy toàn thân rét lạnh, lập tức biết được cường giả Độ Kiếp đang theo dõi mình.

Hắn vận chuyển pháp lực toàn thân, lại khôi phục hành động, đang định tiếp tục đi tới, đã thấy trên không truyền đến tiếng thét, ngay sau đó, một ma thủ to lớn từ trên trời giáng xuống, bao trùm đỉnh đầu hắn.

Ma thủ này toàn thân ngăm đen, vảy che kín, năm ngón tay tựa như là trụ chống trời, lòng bàn tay úp xuống che khuất cả bầu trời!

Áp lực khổng lồ cuốn tới, ép tới Vi Vân, thân hình lại dừng lại, hắn cảm thấy toàn thân rét run, khí huyết đọng lại, căn bản không nhúc nhích được!

Đâu chỉ có hắn, đám người Bạch Chỉ cũng như vậy.

Vi Vân biết rõ một chiêu này chính là "Cửu U Ma Thủ", nhưng hắn không nghĩ tới là lão tổ nghiên mực thân là giáo chủ Thiên Ma giáo lại khủng bố như vậy, có thể phát huy uy lực môn thần thông này đến mức độ này!

Phải biết rằng, mặc dù Vi Vân chỉ có tu vi Pháp Tướng viên mãn, nhưng một thân Pháp lực đã bằng cường giả Độ Kiếp rồi, mặc dù còn có chút chênh lệch với cường giả Độ Kiếp viên mãn, nhưng cũng không xa, nhất là sau khi hợp thể với Tiểu Kim, thực lực đạt được đã tăng lên rất nhiều, nhưng cho dù như vậy, vẫn khó có thể ngăn cản một kích của giáo chủ Thiên Ma giáo, điều này khiến cho trong lòng hắn không khỏi rét run.

Đang nghĩ biện pháp thoát thân, ma thủ to lớn kia đã rơi xuống.

Vi Vân nói thầm một tiếng toi rồi, bên tai truyền đến một hồi rung động mạnh, nhưng trong lòng lại có chút nghi hoặc, bởi vì hắn không có cảm giác bị tập kích, không những thế, ngược lại toàn thân buông lỏng, lão ma bao trùm khí tràng của mình đã tiêu tán.

"Chu tiền bối!" Thanh âm Bạch Chỉ truyền đến.

Vi Vân giương mắt nhìn lên, chỉ thấy một phụ nhân tuyệt sắc mặc một bộ lụa mỏng màu đen xuất hiện trước mắt, chính là Linh Cơ Thánh Mẫu Chu Diệu Ngữ, trong tay nâng Kỳ Môn Độn Giáp Thiên Thư, nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt mọi người, vẻ mặt lạnh nhạt.

Vi Vân thở phào nhẹ nhõm, cứu tinh đã đến.

"Trở về rồi nói."

Chu Diệu Ngữ nhàn nhạt nói, nàng phất tay, mọi người liền thấy không gian chung quanh bắt đầu biến hóa, thiên địa vốn tối tăm mờ mịt bỗng nhiên vỡ nát, như mặt gương rạn nứt ra, bị không gian mới thay thế, tràng cảnh mới xuất hiện trước mắt mọi người.

Ánh mắt Vi Vân sáng lên, phát hiện đây chính là Phù Vân Các quen thuộc, trước mắt là lầu các cao lớn, phía sau là hồ Vân Hồ, chung quanh hồ mây là mưa gió liên miên. Chẳng qua lúc này, trên không Phù Vân Các đang bị mây dày đặc bao phủ, chính là Cửu U Bí Ma Đại Trận do Thiên Ma Giáo bố trí.

Rất nhiều đệ tử Phù Vân các tay cầm đao kiếm, lưng đeo cung tên rải rác bốn phía, sẵn sàng đối phó với nguy cơ bất cứ lúc nào.

"Đi vào trước rồi nói."

Chu Diệu Ngữ cất bước đi vào đại điện Phù Vân các.

Đám người Vi Vân cũng dồn dập đi vào, nhìn thấy đám người Ngu Yên Vũ cùng Lạc Khi Trần ở bên trong, ngoại trừ hai người bọn họ, còn có bảy vị trưởng lão Ngu Phi Tuyết, Liễu Phỉ Nhi, cùng với Phong Hoa của Tử Nguyệt tiên môn cũng ở đây, sau đó chính là đám người Lý Mị Nhi, Thi Nhi.

Ngu Yên Vũ nhìn thấy Ngự Châu nương nương được Vi Vân ôm trong tay, ánh mắt lóe lên, trong miệng nói: "Đều đến rồi?"

Vi Vân đi tới, nhẹ nhàng đặt Ngự Châu nương nương lên giường dài, mọi người chỉ nhìn xem, cũng không hỏi thăm, dường như đã sớm dự đoán được.

Bạch Miểu ngồi xuống, lạnh lùng nói: "Tô Mộc sư huynh bị giết, Dược Vương tông đã bị diệt, tình huống bên này thế nào?"

Lạc Khinh Trần thở dài: "Không lạc quan chút nào."

Ngu Yên Vũ liếc mắt nhìn ra ngoài, lại thu hồi ánh mắt, nói: "Thiên Ma giáo khí thế hung hãn, là nhất định phải đánh hạ Phù Vân các, không muốn sau khi Thôn Nhật Hỏa Viên bị lão ma nghiên mực nô dịch vẫn hung hãn như vậy, nếu không có Chu tiền bối kịp thời đến, chúng ta đã sớm không kiên trì được."

Tình huống hiện tại khắp nơi đều bị Ma giáo tấn công, các đại tông môn chính đạo nếu không bị diệt thì cũng quy hàng, hoặc là người đi núi trống, trốn ở rừng sâu núi thẳm chờ đại chiến kết thúc, có thể kiên trì đến bây giờ cũng chỉ có mấy đại tông môn như Tử Nguyệt tiên môn, Phù Vân các mà thôi.

Liễu Phỉ Nhi đi tới bên cạnh Vi Vân, dùng ngón tay chọc chọc bờ vai của hắn, hỏi: "Vị trưởng lão tà dị giáo này không phải có ý gì với ngươi sao, nàng làm sao vậy?" Lại nhìn nhìn nhìn tứ đại yêu cơ đứng sau hắn.

Câu này vừa thốt ra, ánh mắt của mọi người đều hướng về phía Vi Vân.

Chuyện Vi Vân sẽ xảy ra ở Dược Vương Tông, từ khi Dược Vương Tông bị diệt đến khi Vi Vân đi cứu người, rồi đến Ngự Châu nương nương phản bội tà dị giáo, cứu bọn họ đi, kể lại toàn bộ sự việc.

Mọi người nghe vậy, đồng thời biến sắc.

Ngu Yên Vũ nghiêm túc đứng dậy, cúi người hành lễ với Ngự Châu nương nương đã hôn mê bất tỉnh, nói: "Nương nương cao thượng, xin hãy cúi đầu trước Ngu Yên Vũ!"

Bạch Miểu nói: "Ngự Châu nương nương thật sự là người có tình có nghĩa, tính mạng chúng ta đều được cứu giúp, ân tình bực này, ta lại không cứu được nàng, thật sự khiến Bạch Miểu xấu hổ."

Thanh La duyên dáng hô lên: "So với nhau, hai lão bất tử Thiên Cơ Tử và Huyền Cái Sơn Nhân quả thực chính là kẻ ngông cuồng làm người trong chính đạo!"

"A... nhân sĩ chính đạo." Bạch Miểu vỗ bàn nói: "Bọn họ cũng xứng!"

Lúc này, Chu Diệu Ngữ đã nói chuyện, nàng nhìn về phía Vi Vân, hỏi: "Các ngươi giết vào từ bên ngoài?"

Vi Vân gật đầu nói: "Trước khi chúng ta tiến vào, nhìn thấy người của tà dị giáo đang hướng về phía bên này mà đến, lúc này chắc hẳn đã đến rồi."

Đám người nghe vậy, nhất thời sắc mặt ngưng trọng lên, hiện trường bầu không khí có chút áp lực.

Ngu Yên Vũ nói: "Vốn dĩ chúng ta còn có thể phân cao thấp với bọn họ, bây giờ người của tà dị giáo vừa đến đã phiền toái."

Chu Diệu Ngữ nói: "Chắc Thủy Hồng Dao và Diệu Y Phật Mẫu đang trên đường chạy tới đây."

Ngu Yên Vũ thở dài: "Chỉ sợ người của Huyết Thần giáo cũng đang trên đường."

Trước đây một canh giờ, Chu Diệu Ngữ nhận được bí pháp Thủy Hồng Dao đưa tin, nói đã cùng Diệu Y Phật Mẫu chạy tới Phù Vân Các. Nếu hai người bọn họ đến đây, phe mình cho dù có thêm hai cường giả Độ Kiếp, khi đó hoàn toàn có thể so tài cao thấp với Thiên Ma giáo và tà dị giáo.

Chỉ là cũng tương tự, Huyết Thần giáo nhất định sẽ đến đây, đến lúc đó tam đại ma giáo hội hợp với nhau, thực lực đạt tới mức mạnh nhất, cho dù lúc này toàn bộ tu chân giới chính đạo tập trung sức mạnh lại, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ.

Khi đó nguy rồi!

Làm sao mọi người lại không biết chứ, ai nấy đều lo lắng.

Vào thời khắc này, một thanh âm trầm thấp từ trên không hạ xuống, truyền khắp toàn bộ Phù Vân Các: "Ngu Yên Vũ, còn không mau mau ra nhận lấy cái chết. Lão tổ ta đợi ngươi ở đây, còn không ra, ta có thể đi vào đó..."

Đây là thanh âm của lão tổ Nghiên mực.

"Bạch Miểu, ngươi chạy đến Phù Vân các sao? Vậy cũng vô dụng, cho dù ngươi chạy đến chân trời góc biển cũng trốn không thoát được lòng bàn tay bổn tọa! tiện nhân ngự châu kia có chết hay không, ngự châu, ngươi không nói lời nào, bản tọa coi như ngươi đã chết."

Đây là thanh âm của lão tổ Kim Giao.

"Dám vũ nhục nương nương! Ta đi liều mạng với hắn!" Vi Vân tức giận đứng dậy.

Ngu Yên Vũ vội vàng quát bảo ngưng lại: "Không thể để thế công tâm lý của bọn họ ảnh hưởng."

Chu Diệu Ngữ trấn an: "Ta đã đồng thời bày ra Kỳ Môn Độn Giáp Đại Trận cùng Tử Mẫu Tru Ma Kiếm Trận chung quanh, một khi bọn hắn tiến vào lĩnh vực trận pháp, sẽ bị ta đánh chết, trong khoảng thời gian ngắn mọi người không cần lo lắng."

Trước mắt Chu Diệu Ngữ là người có thực lực mạnh nhất trong đám người, có nàng tọa trấn, sẽ không xảy ra chuyện gì, chỉ là đây không phải kế lâu dài, trận pháp sớm muộn gì cũng sẽ bị bọn hắn công phá, khi đó phiền toái rồi. Trước đó, nhất định phải nghĩ ra kế sách ứng đối.

Ngu Yên Vũ quét mắt nhìn Vi Vân, ánh mắt lóe lên vài cái, sau đó đứng dậy nói với mọi người: "Ta và Lạc sư tỷ muốn thương lượng một chuyện. Chu tiền bối, nơi này dựa vào ngươi."

Khóe miệng Chu Diệu Ngữ nhếch một cái, gật đầu nói: "Yên tâm đi đi."

"Vân Nhi, ngươi đến đây một chút." Ngu Yên Vũ gọi Vi Vân một tiếng.

Lúc này Vi Vân đang nghĩ cách đánh lui Ma giáo, trong lúc nhất thời có chút thất thần, không chú ý tới lời của Ngu Yên Vũ. Chờ Ngu Yên Vũ và Lạc Khinh Trần đều đi vài bước, thấy hắn còn đang ngẩn người, nhất thời cau mày.

Liễu Phỉ Nhi véo ở bên hông hắn một cái, đau đến Vi Vân trừng mắt: "Làm gì vậy?"

"Gọi ngươi đấy!"

"Ách..." Vi Vân cảm ứng được ánh mắt Ngu Yên Vũ và Lạc Khinh Trần, lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng đứng dậy đi theo.

Vi Vân đi theo mẹ ruột và mẹ nuôi, rất nhanh đi vào một gian tĩnh thất nào đó trên lầu cao của Phù Vân Các. Gian tĩnh thất này có chút lờ mờ, tuy nhiên tu vi ba người cao cường, đều có thể ở trong bóng tối nhìn thấy mọi vật, cho nên cũng không cản trở.

Vi Vân nghi hoặc hỏi: "Nương, chúng ta tới đây làm gì?" Không đi đối phó Ma giáo, nơi này không phải muốn lấy thần binh lợi khí sao.

Ngu Yên Vũ cũng không nói lời nào, chỉ một tay đặt trên người gã, một cỗ lực lượng vọt tới, áo giáp kim ưng trên người Vi Vân liền hóa thành một đạo lưu quang, từ trên người gã tróc ra, biến thành một thiếu nữ mặc lụa mỏng vàng nhạt, chính là Tiểu Kim.

"A..." Tiểu Kim kêu lên một tiếng yêu kiều, đang định oán giận, lại thấy một tay Ngu Yên Vũ nắm lấy cánh tay nàng, xách cả người lên.

Ngu Yên Vũ nói với Vi Vân: "Ngươi ở đây tĩnh tu cho tốt, củng cố tu vi một chút."

Sau đó dẫn theo Tiểu Kim đi ra ngoài, trong miệng Tiểu Kim không ngừng kêu lên: "Buông ta ra, hu hu..."

Lạc Khinh Trần thì lấy ra một ngọc giản đưa cho Vi Vân, nói: "Đây là công pháp của Phù Vân các chúng ta, ngươi tu luyện để tăng cường thực lực."

Nói xong gã cũng lắc lắc cái mông ra khỏi cửa, để lại Vi Vân ở bên trong tĩnh thất.

Vi Vân cảm thấy khó hiểu, hiện nay ma giáo vây công Phù Vân Các, có thể nói là lửa cháy lông mày, lửa sém lông mày, lâm thời ôm chân Phật, tu thêm một môn công pháp, có tác dụng gì?

Lại nói tiếp, Vi Vân cũng không thiếu công pháp, thần thông, hôm qua Ngự Châu nương nương còn cho hắn hai môn công pháp, đều là tuyệt thế cấp bậc. Hiện tại Lạc Khinh Trần lại đưa công pháp Phù Vân các cho hắn, thật sự không thể tu luyện được. Bất quá công pháp hắn tu luyện là bản chất của Côn Bằng, Vạn Pháp Quy Tông, có thể hấp thu tinh túy công pháp khác, dung nhập vào trong đó, tiến hóa uy lực của môn công pháp này, thật sự càng nhiều càng tốt.

Vi Vân lấy ngọc giản, ngọc giản mà Ngự Châu nương nương đưa cho cùng với Lạc Khi Trần đưa ra, thần thức đảo qua, liền thu tin tức bên trong vào không gian thức hải, hóa thành ba môn công pháp., Một là Thú thần phổ của tà dị giáo Thần Thú , hai là Thái Thượng Chân Long của long tộc biến ảo, ba là 《 Long Phượng Phú 》 của Phù Vân Các, trong đó "Thái Thượng Chân Long biến ẩn chứa một môn tuyệt thế thần thông", tên là Cầu Long Khiếu Cửu Thiên Hống, trong 《 Long Phượng Phong 》 bao hàm một môn tuyệt thế thần thông, tên là 《 Long Phượng Thiên Mục 》.

"Đều là những vật hiếm thấy trên thế gian..."

Vi Vân cảm khái một câu, liền dung nhập những công pháp này vào hệ thống Vạn Pháp Quy Tông, nhưng vẫn phải sau khi tu luyện thành công, mới có thể vận dụng.

Vi Vân đang suy nghĩ xem nên tu luyện môn nào trước, bỗng nhiên trong lòng hơi động, thầm nghĩ: "Mỗ nương giao công pháp trấn tông của Phù Vân Các cho ta, chẳng lẽ là đang bàn giao hậu sự? Ký thác niềm hy vọng lên người ta, vạn nhất Phù Vân Các bị Ma giáo công phá, để ta thoát thân, ngày sau còn có hi vọng sao?"

Nghĩ tới đây, toàn thân Vi Vân túa mồ hôi lạnh, hắn không muốn tu luyện nữa, làm sao hắn có thể bỏ bọn Ngu Yên Vũ mà một mình bỏ chạy được chứ? Đó là chuyện muôn vàn khó có khả năng xảy ra, hoặc là cùng nhau đi, hoặc là cùng chết.

Hắn muốn đứng dậy rời khỏi tĩnh thất, nói rõ với các nàng, bỗng nhiên cánh cửa được đẩy ra, một người mặc trường bào tử kim chậm rãi bước vào.

"Mẹ."

Vi Vân tiến lên đón, ôm lấy Ngu Yên Vũ, nói: "Mẹ, mẹ nuôi cho con công pháp, không phải là nghĩ, muốn... con tuyệt đối không thể một mình rời khỏi đây!"

Ngu Yên Vũ nghe vậy, nao nao, lập tức dùng ngón tay ngọc điểm lên trán hắn một cái, bật cười nói: "Ngươi đang nghĩ gì vậy?! Chẳng qua là bảo ngươi tăng cường thực lực một chút mà thôi, Long Phượng Thiên Mục Thiên của Phù Vân Các có thể nhìn thấu hư thực của địch nhân, đặc biệt là có thể nhìn thấu nhược điểm của địch nhân, hiện tại phá lệ truyền cho ngươi, có thể quý trọng!"

"A, thì ra là thế, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi..." Vi Vân nhẹ nhàng thở ra, không phải dặn dò hậu sự là được.

Ngu Yên Vũ kéo tay hắn, hai người mặt đối mặt, mỗi người ngồi trên một cái đệm, nhìn nhau chằm chằm chốc lát, đều là ánh mắt hàm tình mạch.

Bỗng nhiên Vi Vân cảm thấy có chút xấu hổ nói: "Mẹ, hôm nay chính ma giao phong, xu thế chính đạo suy sụp, con cảm giác mình vô

cùng vô dụng, căn bản không giúp được gì."

Ngu Yên Vũ mỉm cười nói: "Con trai, con đã làm rất tốt, rất nhiều chuyện trên thế gian này, đều là kết quả mọi người đồng tâm hiệp lực, thường thường không phải một hai người có thể ngăn cơn sóng dữ."

"Nhưng mà..." Vi Vân vừa nghĩ đến chuyện nương nương vì mình mà hi sinh gần như là vì Ngự Châu nương nương, đến giờ vẫn chưa tỉnh, trong lòng không thoải mái chút nào.

Ngu Yên Vũ nắm tay của hắn nói: "Bây giờ mẹ cũng không vui, việc này sẽ ảnh hưởng đến sự phát huy thực lực của chúng ta, lát nữa đánh nhau thì làm sao, không cần nghĩ tới những chuyện khiến người ta không vui. Trước tiên mẹ cứ điều chỉnh tâm thái trước đã, khôi phục tâm tình một chút, được không?"

Vi Vân cảm thụ được ánh mắt tràn ngập tình dục của Ngu Yên Vũ, trong lòng không khỏi nóng lên, gật đầu.

Hai người từ từ tới gần, rất nhanh đã ôm nhau, môi lưỡi giao nhau, hôn lên.

Ngoài cửa tĩnh thất, Ngu Yên Vũ mặc trường bào tử kim, một tay nhấc Tiểu Kim, trong tai nghe thanh âm trong tĩnh thất rất nhỏ, mỉm cười, quay người rời đi.

196

Nhiệm vụ dâm thể của thiên tử đầu tiên là 118 Chương...

Trong tĩnh thất, đôi môi Vi Vân và "Ngu Yên Vũ" chậm rãi tách ra, ở giữa lôi ra một dòng nước bọt màu bạc, dinh dính sền sệt. Hai người nhìn nhau chăm chú vào ánh mắt đối phương, cảm thụ được tình dục không ngừng dâng lên trong mắt đối phương.

Vi Vân đột nhiên cảm thấy ánh mắt Ngu Yên Vũ trước mắt có chút khác thường, khác với dáng vẻ bình thường của Ngu Yên Vũ, bất quá ánh mắt này vẫn mang đến cho hắn một loại cảm giác rất quen thuộc, chỉ trong lúc nhất thời nghĩ không ra, giờ phút này trong lòng hắn tràn đầy dục vọng.

Vi Vân rất nhanh cởi quần áo trên người mình ra, ném ở một bên, lại đi cởi quần áo "Ngu Yên Vũ".

Theo quần áo "Ngu Yên Vũ" từng cái rơi từ trên người xuống, thân thể tuyệt mỹ của nàng xuất hiện trước mặt Vi Vân, da thịt trắng nõn nhẵn nhụi, bờ mông đẫy đà, vô cùng hấp dẫn, một tay sờ lên, một cảm giác ấm áp, mềm mại dễ chịu.

Ngu Yên Vũ giơ đôi chân đẹp của mình lên, nhẹ nhàng giơ chân ngọc tới trên mặt Vi Vân, nhẹ nhàng ma sát nói: "Vân Nhi, ngươi cảm thấy Lạc Khinh Trần can dự như thế nào?"

Vi Vân ôm lấy chân thon dài của nàng, say mê ngửi hương chân ngọc của nàng, nói: "Mỗ mẹ nó rất đẹp, rất hấp dẫn, ta rất thích."

Lông mày Ngu Yên Vũ nhướn lên: "Thích loại nào? Cụ thể nói một chút."

Vi Vân cho rằng Ngu Yên Vũ muốn tăng thêm thú vị, bèn nói: "Giống như yêu mẹ vậy..."

"Giống như bây giờ thích?" Ngu Yên Vũ cười một tiếng yêu mị, đặt hai chân ngọc lên mặt Vi Vân, nhìn bộ dáng say mê của hắn.

"Đúng, giống như bây giờ, ta chỉ là muốn nghĩ, cũng không phải thật sự muốn vui vẻ cùng mẹ nuôi." Vi Vân nắm hai cái chân ngọc của Ngu Yên Vũ, lần lượt hôn lên đôi chân non mềm mềm này, hưởng thụ cảm giác tuyệt vời mà đôi chân mềm mại tạo thành đối với mình. Hắn mê muội như thế, hoàn toàn không lưu ý đến thần thái của "Ngu Yên Vũ" lúc này khác với ngày thường.

"Ồ? Vì sao chỉ nghĩ vậy?"

Vi Vân dừng lại, ôm chân ngọc của nàng nói: "Ta sợ làm mẹ nuôi tức giận, sợ bị đánh, hơn nữa, nếu nàng nói cho Phỉ Nhi, vậy nhất định Phỉ Nhi sẽ không tha cho ta được."

Ngu Yên Vũ cười nói: "Nếu mẹ nuôi ngươi cũng chịu thì sao?"

Vi Vân nghe vậy ngẩn ra, nói: "Vậy, ta...chỉ cần nương đồng ý, ta nhất định sẽ đi tìm mẹ nuôi, dù chỉ là liếm liếm chân của bà, nhưng cũng là một loại hưởng thụ cực kỳ đẹp đẽ..."

Thanh âm "Ngu Yên Vũ" bỗng nhiên thay đổi, cười khanh khách, nói: "Tiểu tử, chẳng phải bây giờ ngươi đang liếm à?"

Thanh âm này chợt biến đổi, Vi Vân đăng nhất thời dừng lại, bờ môi từ trên chân ngọc của nàng trượt ra, mở to hai mắt nhìn sang, chỉ thấy nữ nhân trước mắt hoàn toàn bất đồng với lúc nãy. Từ "Hu Yên Vũ" biến thành một phụ nhân tuyệt mỹ, khuôn mặt lại có vẻ càng thêm quyến rũ, dịu dàng một chút, khóe mắt mang theo ý cười., Khóe miệng mỉm cười, vẻ mặt trêu tức, mái tóc đen nhánh như thác nước, da thịt non mịn bóng loáng, trước ngực là một đôi sữa măng kiên cố, eo nhỏ mông to, mông vừa tròn vừa lớn, một đôi túi lụa bọc trên đùi thon dài từ màu tím biến thành màu lam, chân ngọc tinh xảo đẹp đẽ, nhưng rõ ràng khác với bộ dáng vừa rồi.

"Làm, mẹ nuôi..." Vi Vân trợn tròn mắt nhìn đối phương.

Người phụ nữ trước mắt không phải Lạc Khinh Trần thì là ai?

Hóa ra vừa rồi sau khi Ngu Yên Vũ và Lạc Khinh Trần ra khỏi cửa, Lạc Khinh Trần sử dụng Vân Phù Vân Thiên Biến thần thông, biến mình thành Ngu Yên Vũ, sau khi đi vào dùng thân phận Ngu Yên Vũ trực tiếp ôm lấy Vi Vân, lại dụ dỗ Vi Vân thổ lộ tiếng lòng, trực tiếp rút ngắn khoảng cách giữa hắn và Lạc Khinh Trần thành không.

Hóa ra trước đó, Ngu Yên Vũ đã thương lượng xong với Lạc Khinh Trần, phải giúp nàng mau chóng đột phá tới cảnh giới Độ Kiếp, để ứng phó thế công của Ma giáo. Lạc Khinh Trần biết thời cơ của mình ở đâu, ngoại trừ tìm một nam tử thiên phú dị bẩm giao hòa, hoàn toàn phóng thích dâm tính Tiên Thiên trong cơ thể ra ngoài, không còn cách nào khác.

Ngu Yên Vũ đã nói với hắn, lúc này Vi Vân đã có đầy đủ điều kiện, nhưng nàng còn chưa thử qua, có thành hay không còn phải thử xem mới biết được. Lạc Khinh Trần nghe nói lập tức thấy được hi vọng, đáp ứng Ngu Yên Vũ, nếu đến lúc đó Vi Vân không chống đỡ nổi, nàng gặp được thì thu, lúc này Ngu Yên Vũ mới yên tâm, vì vậy đã có hội nghị tĩnh thất hôm nay.

Vi Vân không biết nguyên do trong này, nhưng hắn đã sớm sinh ra tâm tư với Lạc Khinh Trần, chỉ là đặt ở trong lòng, không dám biểu lộ thôi, hôm nay bất tri bất giác tiếp xúc thân mật với Lạc Khinh Trần như vậy, nhất thời vừa mừng vừa sợ, trong lòng kích động.

Vi Vân nhẹ nhàng vuốt ve đôi chân ngọc xinh đẹp tuyệt trần của Lạc Khinh Trần, hỏi: "Mẹ nuôi, sao lại là ngươi?"

Lạc Khinh Trần dùng ngón chân véo mũi hắn, cười nói: "Tiểu tử, dám thông gian với mẫu thân ruột thịt của mình, còn mưu toan gian dâm mẹ nuôi mình, ngươi nên bị tội gì?"

Vi Vân lại dùng đầu lưỡi liếm mi tâm của nàng, làm cho thân thể mềm mại của Lạc Khinh Trần run nhè nhẹ, Vi Vân cũng đáp lại: "Mẹ

nuôi dụ dỗ nhi tử của mình cũng tội không nhỏ, chúng ta cùng chịu phạt đi."

"Được." Lạc Khinh Trần mỉm cười quyến rũ, không ngừng dùng giày thịt đi ma sát mặt của hắn.

Vi Vân cảm nhận được cảm giác tuyệt vời này, nói: "Mẹ kiếp, thứ ngươi vừa sử dụng chính là Phù Vân Tật Vân Thiên Biến thần thông?"

"Đúng vậy." Lạc Khinh Trần mị nhãn nhìn hắn.

Vi Vân lại nói: "Ta muốn học môn thần thông này."

"Ha ha." Lạc Khinh Trần nở nụ cười: "Môn thần thông này không thể truyền cho ngươi, sợ ngươi học xong sẽ biến thành công tử tuấn tú, đi khắp nơi hãm hại cô nương nhà người ta."

Vi Vân hơi dừng lại, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói: "Cho dù không học, ta cũng gây họa như thường a."

"Điều này cũng đúng."

"Vậy mẹ nuôi dạy không dạy?"

"Cho mẹ nuôi thoải mái đi, mẹ nuôi sẽ dạy cho ngươi."

"Một lời đã định!"

Vi Vân nghe vậy mừng rỡ, một cây côn thịt thô to từ dưới thân bắn lên, cứng ngắc.

Lạc Khinh Trần kinh ngạc nhìn con vật khổng lồ giữa người hắn, nói: "Ồ, quả nhiên tiền vốn không nhỏ, chỉ là không biết có trúng không thôi."

"Đâu chỉ là hữu dụng, mẹ nuôi đã thử qua thì biết." Vi Vân đối với năng lực của mình từ trước đến nay cực giàu có tự tin, nhất là từ sau

khi tu thành pháp bảo dương cụ, đánh đâu thắng đó, toàn bộ Tử Nguyệt tiên môn không ai có thể địch lại.

"Chỉ là..."

Vi Vân bỗng nghĩ tới điều gì, động tác vuốt ve trong tay chậm lại, dừng lại trên đùi Lạc Khinh Trần, miệng nói: "Ma giáo bây giờ đang vây công Phù Vân các, chúng ta lại ở đây mua vui... Có thỏa đáng hay không?"

Một bàn tay trắng nõn nà của Lạc Khinh Trần hạ xuống đầu rùa của hắn, nhẹ nhàng bao trùm ở phía trên, cười nhạt nói: "Ngươi yên tâm, có Chu tiền bối ở đây, chống cự ba đến năm ngày là không thành vấn đề. Trong mấy ngày này, ta muốn đột phá cảnh giới."

Nghe nàng nói vậy, Vi Vân nhất thời nhớ đến lúc mình bị mê gian Ngu Yên Vũ, nàng bỗng nhiên đốn ngộ, từ lúc Độ Kiếp sơ kỳ đột phá đến chuyện Độ Kiếp hậu kỳ, trong lòng có điều ngộ ra, hỏi: "Chẳng lẽ cơ duyên đột phá của mẹ nuôi cũng có liên quan đến chuyện này?"

"Ừm." Lạc Khinh Trần gật đầu, tay kia cũng hạ xuống, đôi tay ngọc nhẹ nhàng vuốt ve thân thể thô dài của hắn. Con côn thịt này càng ngày càng to trong tay cô, càng ngày càng nóng hổi. Cô càng thêm giật mình, chưa từng thấy thứ dương vật nào hùng tráng như vậy, xem ra lời nói của Ngu Yên Vũ không ngoa.

Điều này làm cho Vi Vân cảm thấy kỳ quái. Nếu nói Ngu Yên Vũ chưa từng gặp nam tử, có một số nam hoan nữ tâm chướng, đó là bình thường. Nhưng nếu nói Lạc Khinh Trần cũng như vậy, thì khó mà lý giải được. Dù sao thì trượng phu của nàng cũng là chân nhân đời Phù Thế, mà nàng còn có nữ nhi Liễu Phỉ Nhi, có lẽ chuyện nhà nàng sẽ không ít, làm sao lại có tâm chướng như vậy.

Chẳng qua Vi Vân không muốn nghĩ nhiều ở điểm này, hiện tại hắn chỉ muốn hảo hảo hưởng thụ tuyệt sắc thục phụ trước mắt!

Vi Vân ôm hai chân của Lạc Khinh Trần, lòng bàn tay tới lui vuốt ve, đôi chân như ngọc được bọc trong những chiếc giày màu lam, thon dài, bóng loáng, đường cong ưu mỹ, sờ vào có cảm giác vô cùng tuyệt vời, từ dưới bắp chân trở xuống là một đôi chân mềm mại tinh tế., Chân tráng như ngọc, dưới những chiếc giày bóng loáng tinh tế có vẻ mê người, đường cong hình cung ưu mỹ, lòng bàn chân sát nhập vào hình dáng như huyệt nhỏ, ngón chân mượt mà, hơi nhếch lên, mỗi một chỗ đều mang theo một loại mỹ cảm vừa vặn, không hổ là tuyệt sắc mỹ nhân nổi danh cùng Ngu Yên Vũ, ngay cả chân cũng hoàn mỹ như thế.

"Chẳng lẽ bị cắn..."

Mỹ nhân phía trước, Vi Vân trong lúc nhất thời kích động, lè lưỡi không ngừng liếm láp trên chân ngọc của Lạc Khinh Trần. Lần lượt quét qua, đem hai cái chân sữa của nàng liếm đến ướt nhẹp, lại ngậm lấy ngón chân của nàng không ngừng hút vào, hút hết mùi vị trên đó vào trong miệng của mình, hút hết khí tức của nàng vào trong hơi thở.

Khi hắn liếm chân quên hết tất cả, Lạc Khinh Trần đang thưởng thức dương vật của hắn, một đôi tay trắng nõn ngọc cầm lấy cây gậy thịt của hắn, trên dưới quấn da bánh bao thịt của hắn, mỗi lần vuốt ve đều có thể nhìn thấy đầu rùa cực lớn trên đỉnh đầu, toàn bộ hiện ra màu đỏ tím, nắm tay to lớn như nắm đấm., Khi tản mát ra hơi nóng kinh người, Lạc Khinh Trần cảm giác bàn tay của mình giống như một thanh thiết côn nung đỏ, vừa cứng vừa nóng, nhưng lại tràn ngập cảm giác thịt. Những thứ này khiến nàng kích thích mãnh liệt, có lẽ là quá mức hấp dẫn đối với người khác, nhưng đối với nàng mà nói, quả thực là mê hoặc trí mạng!

Từ khi còn trẻ, nàng đã có được biệt danh của "Thiên Biến Ma Nữ". Sau khi thành hôn, Lạc Khinh Trần không tiếp xúc với nam tử nào ngoài trượng phu. Cùng lúc đó, trong lòng nàng cũng dâng lên dục hỏa mấy trăm năm. Sự dâm dục ẩn sâu trong lòng., Không được phóng thích thỏa mãn, thế cho nên tu vi của nàng một mực đình trệ

tại Pháp tướng viên mãn, nhiều năm không thể tiến thêm, bây giờ cơ hội đã đến, nàng rốt cuộc bắt đầu phóng thích, nàng muốn một lần phát tiết tất cả dục vọng tích tụ nhiều năm, trở về "Thiên Biến Ma Nữ" của nàng!

Chỉ có làm lại bản thân mình, nội ngoại hợp nhất mới có thể chứng đạo vĩnh hằng.

"Bảo bối hay lắm."

Lạc Khinh Trần hai tay vuốt ve nhục côn của Vi Vân, nàng chăm chú nhìn con quái vật to lớn này, dục hỏa trong mắt bắt đầu bị châm lửa, một tay đặt ở trên trứng của Vi Vân nhẹ nhàng xoa xoa, một tay tiếp tục vuốt ve thân côn của hắn.

Nàng quét mắt nhìn Vi Vân đang say mê ngay giữa ngón chân như vớ của nàng, cười lên: "Chân của mẹ nuôi có ngon không?"

"A...." Trong miệng Vi Vân phun ra những đồng hồ, ngón chân của Lạc Khinh Trần thò ra từ giữa hai chân của nàng, hàm hồ nói: "Ăn ngon... chơi hay lắm... Chân mẹ khô vừa thơm lại... Ta rất nhớ mỗi ngày đều liếm mấy lần... chiêm chiếp..." Nói xong lại tiếp tục liếm chân, hắn thực sự rất thích đôi chân thon thả ngọc này.

"Tiểu tử ngốc, ngoại trừ chân ngươi, ngươi không muốn thân thân ở chỗ khác sao?" Hiện tại Lạc Khinh Trần rất ngứa, toàn thân ngứa ngáy, cực kỳ khát vọng bị người ta đùa bỡn toàn thân, căn bản không thể thỏa mãn được một chỗ bị liếm.

Vi Vân nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng, liền hít vào miệng, ngón chân Lạc Khinh Trần chậm rãi từ trong miệng hắn trượt ra, đôi chân ngọc dọc theo cổ và ngực tuột xuống, rơi vào bắp đùi hắn, trên thân thịt côn, hai bàn chân nhẹ nhàng kẹp lấy thịt, kẹp lấy Vi Vân "Tê" một tiếng, toàn thân giật mình.

Vi Vân không chịu nổi nhất chính là cảm giác bị từng tia, chân thịt kẹp lấy, thật sự là quá tiêu hồn!

Lạc Khinh Trần cười ha hả, sau khi bồi dưỡng thêm một lúc nữa mới thu hồi hai chân, ngồi trên đệm, mỉm cười nhìn Vi Vân, lại đang đợi hắn hành động, muốn xem hắn có bản lĩnh gì mà có thể thao túng toàn bộ nữ tử Tử Nguyệt tiên môn này.

"Oa... Thật lớn." Vi Vân từ trên xuống dưới quét mắt nhìn thân thể trắng như tuyết của Lạc Khinh Trần, đẫy đà, mềm mại có lồi có lõm, đường cong ưu mỹ, gương mặt trái xoan mỹ lệ, cổ thiên nga, trước ngực có đôi ngực như măng, cao vút cao vút, đôi mi đỏ hồng., Phía dưới là thủy xà eo nhỏ, sau đó là mông béo tròn, béo tốt trình độ lại đuổi sát Chu Diệu Ngữ, thật khiến cho người chảy nước miếng. Bên trong hai chân, là một mảnh lông đen nồng đậm, che hết quang cảnh bên trong, cụ thể bộ dáng, là màu đen hay phấn, tạm thời còn chưa biết.

Vi Vân ôm lấy thân thể mềm mại của Lạc Khinh Trần, thân thể mềm mại không xương, tản mát ra mùi thơm cơ thể nhàn nhạt, hai tay hắn không ngừng vuốt ve thân thể tuyệt sắc mỹ nhân này, giống như đang vuốt ve một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo đẹp đẽ, trên thực tế đây chính là tác phẩm nghệ thuật tinh xảo, đoạt tạo hóa của trời đất, hiếm thấy trên đời.

"Oanh..." Lạc Khinh Trần ngơ ngác một tiếng, ngồi ở giữa hông Vi Vân, cái mông béo mềm mại đè ép lấy thân thể hắn, hơi va chạm, tuy ngoài mặt nàng thẹn thùng vô hạn, một bộ dạng ôn nhu hiền thục, mặc dù quân thích nếm thử, nhưng trong lòng lại âm thầm nói: "Tiểu tử này sao còn chưa hành động, chậm rãi nuốt chửng, đây là muốn bồi dưỡng tình cảm với lão nương hay sao?"

Vi Vân nhẹ nhàng hôn lên gương mặt xinh đẹp của Lạc Khinh Trần, thỉnh thoảng hôn lên khuôn mặt nàng, thỉnh thoảng hít vào đôi môi anh đào của nàng. Hắn nào biết được tình huống Lạc Khi Trần, chỉ muốn tạo cho Lạc Khinh Trần một ấn tượng tốt đẹp, nếu biết suy nghĩ trong lòng nàng, biết rõ dâm dục ẩn sâu trong lòng nàng so với Bạch Miểu còn mãnh liệt hơn, không thể có động tác ôn nhu như vậy, không nhanh không chậm.

"Ba" một tiếng, Vi Vân Vẫn đang ở trên môi anh đào phấn nộn của Lạc Khinh Trần, sau đó vươn đầu lưỡi tìm kiếm trong ngọc khẩu của nàng. Nhất thời, một cái lưỡi nóng như lửa bay ra đón lấy nàng, quấn lấy đầu lưỡi của nàng, hai người nói chuyện với nhau bằng miệng, một hồi hôn nồng nhiệt., Hít nước dãi lẫn nhau, Vi Vân càng không hút được nước bọt của Lạc Khinh Trần vào trong miệng. Cái lưỡi non mềm mềm mại của nàng như vậy, quả thực giống như sắp tan ra. Rượu là ngọt ngào ngon lành như vậy, phảng phất như Cửu Thiên Tiên Tuyền không thể trường sinh, nhưng nhất định có thể uống rất lâu.

"Chiêm chiếp..."

Trong lúc hai người còn đang hôn nhiệt, bàn tay to lớn của Vi Vân cũng đã được bọc trong sữa măng của Lạc Khinh Trần. Đôi ngực của nàng to mọng như thế, một tay Vi Vân căn bản không bắt được một con nào, chỉ có thể nắm lấy hai tay mới có thể nắm chặt một con, nắm trong tay một mảnh mềm mại, có thể cảm giác được thịt ngà đang chậm rãi biến hóa, đứng vững, càng ngày càng có co dãn, mặc kệ nắn bóp thế nào cũng có thể khôi phục nguyên trạng.

Vi Vân đã gấp gáp không chờ nổi muốn nhấm nháp hương vị của đôi cự nhũ này, liền thu hồi lưỡi, hôn lên cổ Lạc Khinh Trần. "A" một tiếng, Lạc Khinh Trần ngẩng đầu lên, tóc đen rối tung sau đầu, nheo mắt hưởng thụ hôn của con nuôi.

Rất nhanh, môi môi của Vi Vân di chuyển đến trước ngực Lạc Khinh Trần, nhìn con thạch nhũ trắng như tuyết trước mặt, ánh mắt của hắn nóng bỏng một hồi, nào còn có thể nhịn được, một con khỉ vội vàng ngậm lấy một cục sữa trong đó, gắt gao hút lấy hàm son đỏ tươi phía trên, đầu lưỡi liếm liếm liếm, cũng không ngừng ăn vào trong miệng, chậm rãi ăn hết nửa cái khố, một trận mút mút mút tham lam, kêu leng keng.

Hai tay Lạc Khinh Trần đang cầm đầu Vi Vân, khẽ ngâm một tiếng, trong lòng thầm nghĩ: "Tiểu tử này ôn nhu như vậy, sao lại hàng phục

cả nữ tử của Tử Nguyệt tiên môn. Chẳng lẽ Ngu sư muội từng nói thật sao? Đợi chút nữa nếu ta mất khống chế sợ là sẽ làm hắn bị thương..."

Nghĩ như vậy, Lạc Khinh Trần phát hiện Vi Vân đã ăn xong hai quả tuyết nhũ của mình bèn hôn xuống, miệng lưỡi đảo qua bụng nàng, đầu càng lúc càng cúi thấp. Nàng vội vàng đứng dậy, đứng ở trước mặt Vi Vân, vừa vặn đưa bộ phận hạ thể nhìn thẳng vào mặt của hắn. Chỉ trong chốc lát đã thấy Vi Vân đang đứng ở hạ thể của nàng, chỉ thấy một mảng lông đen bao trùm, lập tức chuyển tới phía sau mông nàng, hai tay xoa lên cặp mông to tướng trắng như tuyết của nàng.

"Chẳng lẽ chê lông ta nhiều?" Lạc Khinh Trần thầm nghĩ trong lòng.

Cũng không phải Vi Vân ngại nàng nhiều, theo hắn thấy, có lông cùng không lông có mỗi cái đẹp, hắn dự định thưởng thức cái mông của Lạc Khinh Trần trước, sau đó lại khai khẩn động tiên trước mặt nàng, bởi vì hắn muốn lưu lại vị trí mỹ diệu nhất cho tới khi hưởng thụ.

Lạc Khinh Trần muốn tạo một ấn tượng tốt đẹp cho Vi Vân, lông tóc của cô dài ra rất nhanh, trước đây chưa kịp nhổ lông, nhưng bây giờ cũng vẫn còn kịp.

Nghĩ tới đây, nàng âm thầm vận công, pháp lực ngưng tụ tại hạ thể, liền thấy một trận lam quang hiện lên, âm mao bên dưới nhất thời như gió thu quét lá rụng, đồng thời thoát ly khỏi da, rơi xuống một bên, dài nhỏ như tóc.

Ngay khi lông mao biến mất, huyệt nhỏ của Lạc Khinh Trần liền trở nên sáng bóng, huyệt thịt phấn nộn cũng lộ ra, cồn thịt âm ong hơi nhô lên, môi thịt màu hồng phấn giống như hoa tươi nở rộ sang hai bên, chồng thành hai tầng, chính là đôi môi âm lãnh lớn nhỏ., Chính giữa có một khe thịt đỏ tươi mê người vô cùng, đây chính là "Bách Hoa nở rộ" huyệt trong thập đại bảo huyệt, cũng là cực phẩm tiểu huyệt vạn lý chọn một, đã có vài tia dâm thủy từ trong đó tràn ra, cơ

hồ tích thành một bãi nước óng ánh, một cỗ hơi thở mông lung khuếch tán ra chung quanh, tràn ngập bên trong tĩnh thất.

"Đẹp quá..."

Vi Vân vùi đầu giữa hai cái mông mập mạp của Lạc Khinh Trần, không ngừng liếm liếm cái mông trắng như tuyết này, dùng răng khẽ cắn cặp mông mềm mại đó, hai tay không ngừng xoa xoa ở phía trên, cảm nhận được cảm giác tuyệt vời.

"Ồ?"

Vi Vân tách đôi mông của Lạc Khinh Trần ra, nhìn vào lỗ hoa cúc ở giữa cái tát, đột nhiên phát hiện hoa cúc non nớt đang không ngừng co rút lại, giống như vật sống, nhất thời tấm tắc lấy làm lạ.

Người tu hành, thân thể vô cấu, không nhiễm bụi trần.

Lạc Khinh Trần ngoại trừ huyệt nhỏ dính phải chất nhầy, chỉ là một mảnh xôn xao bên ngoài, ngay cả hậu đình hoa cúc cũng bắt đầu có phản ứng, điều này khiến cho Vi Vân hết sức tò mò, không khỏi dùng ngón tay nhẹ nhàng tách ra quả cúc của mình, chỉ thấy trong động thịt phấn son. Đợi đến khi cẩn thận quan sát, Lạc Khinh Trần mới mở miệng nói: "Ừm... Chỗ đó cũng được rồi..."

Cái này cũng được hả? Có ý gì?

Vi Vân cảm thấy hiếu kỳ, không khỏi hôn lên hoa cúc của nàng một cái, tuy là hoa cúc, nhưng cũng mềm mại trơn mềm giống như huyệt nhỏ, cảm giác tuyệt vời.

Lạc Khinh Trần cảm thấy kích thích, miệng đàn "A" một tiếng, nói: "Con của ta, con có nhìn ra ta là Tiên Thiên dâm thể không?"

"Mỗ nương là dâm thể tiên thiên? Ta không biết đâu." Vi Vân nghe vậy khẽ giật mình.

Nghe đồn Tiên Thiên dâm thể ức vạn người không có một, không ngờ Lạc Khinh Trần lại là loại thể chất này? Hắn chỉ biết Bạch Miểu là dâm thể, người cải tạo ra, nhưng cũng đã khiến hắn động dung. Đồ dâm thể một khi tiến vào trạng thái giao hoan, quả thực là hành vi phóng đãng, không thể khống chế bản thân, căn bản không thể khống chế. Đương nhiên đối với nam tử mà nói, chơi cực kỳ mạnh, là cực phẩm trong cực phẩm, chỉ có điều nam tử bình thường căn bản không có phúc tiêu thụ.

Vi Vân thấy phản ứng của Lạc Khinh Trần, dường như cũng không mãnh liệt như Bạch Chỉ, nhìn cũng không giống.

Lạc Khinh Trần mỉm cười, thầm nghĩ: "Nhóc con, lát nữa ngươi sẽ biết."

Vi Vân cúi thấp người xuống, cả người đi tới dưới khố của tuyệt sắc phụ nhân tuyệt sắc, vươn lưỡi dài ra liếm liếm cái mông của nàng, liếm liếm rồi liền trải qua hội âm, đi tới huyệt nhỏ của nàng, phát hiện đã không còn nửa sợi lông, phấn bạch tươi mới mềm mại., Giống như hoa tươi nở rộ, hết sức xinh đẹp, từng tia dâm dịch từ trong khe thịt đỏ tươi tràn ra, nhỏ xuống mặt đất. Vi Vân há miệng ra đón lấy Quỳnh Tương Ngọc Dịch, dâm dịch bán trong suốt rơi vào trong miệng, mang theo mùi vị khét lẹt, nhưng Vi Vân lại say mê, đặc biệt mê hương vị này.

Hắn lè lưỡi, liếm liếm giữa huyệt thịt hoa tươi của Lạc Khinh Trần, như nhấm nháp mỹ vị thế gian. Huyệt nhỏ của Lạc Khinh Trần một mảng ấm áp, tản mát ra mùi vị nồng nặc. Vi Vân liếm thịt ngon lành này, đối với Lạc Khinh Trần mà nói mặc dù không coi là kích thích chết người., Nhưng tâm lý lại vô cùng thỏa mãn, đồng dạng, Vi Vân cũng có cảm giác thỏa mãn trong tâm lý, hắn không có sở thích gì khác, duy chỉ có yêu thích thân thể mỹ nữ, yêu thích mỗi tấc nhục thể của các nàng, nhất là chân ngọc, huyệt nhỏ..., Những chỗ mẫn cảm như bộ ngực, sao không trước tiên cẩn thận nhấm nháp một phen, mới tiến vào khâu ranh tàn tâm tồi hoa một phen. "Bốp" một tiếng, Vi Vân hôn một cái ở huyệt hoa xinh đẹp trước mắt, sau đó dùng môi đi

hấp thụ, đem cái miệng rộng nhỏ cùng âm bác, còn có lỗ huyệt, uống một lần lại một lần.

Trong lúc hắn nhấm nháp huyệt nhỏ, đồng thời không lưu ý đến nhiệt độ cơ thể Lạc Khinh Trần đang không ngừng dâng lên, làn da trở nên một mảnh phấn hồng, một đôi mị nhãn cũng bắt đầu nổi lên thủy quang, tiếng rên rỉ nơi miệng đàn càng lúc càng lớn.

Bỗng, một làn sóng từ trong khe hở huyệt của Lạc Khinh Trần dâng lên, vừa đúng lúc phun lên mặt Vi Vân. Hắn vội dừng lại, lau dâm thủy trên mặt mình, lấy tay vẩy hết giọt nước, nhô đầu ra. Từ giữa hông Lạc Khinh Trần chậm rãi đứng lên, ôm lấy thân thể nóng bỏng của nàng, thân thể mềm mại phấn hồng mềm mại nói: "Bà mẹ, ngươi giỏi quá, ta muốn xen vào, có được không?"

"Ồ? Ngươi muốn xen vào đâu?" Lạc Khinh Trần mơ màng nhìn hắn.

"Ta đâu có muốn xen vào làm gì."

Vi Vân đặt tay lên vai nàng, chậm rãi ấn nàng xuống.

Lạc Khinh Trần đương nhiên minh bạch ý tứ của hắn, thân thể mềm mại thuận thế ngồi xổm xuống, dưới mông ngồi xuống, lại vừa vặn ngồi trên thân gậy thịt thẳng đứng, thân côn chìm vào trong cái mông. Cô thoáng nâng mông lui lại phía sau., Đẩy nhục côn của Vi Vân ra, sau đó ngồi xổm trước người hắn, mở miệng ngọc, ngậm hơn phân nửa đầu rùa to bằng nắm tay của hắn, nhẹ nhàng hút vào, lại dùng một đôi tay trắng nõn như ngọc đi xoa xoa trứng cùng thân côn của hắn, thỉnh thoảng còn vén da trên mặt lên.

"Hí..."

Vi Vân cảm thấy kích thích, nhịn không được nhẹ nhàng động cái mông, đâm đầu rùa vào cái miệng nhỏ của Lạc Khinh Trần, chỉ vài cái đã thành công đâm vào trong miệng cô. Lạc Khinh Trần chỉ có thể ngẩng đầu lên, há lớn miệng ngọc, thừa nhận hành động của Vi Vân, cũng may thể chất của nàng đặc thù, lại có tu vi cao thâm, đổi lại là

người bình thường căn bản không thể dung nạp được bộ Dương cụ tráng kiện này.

Vi Vân vuốt cằm Lạc Khinh Trần một lát, làm tốt Lạc Khinh Trần buồn bực kêu rên "Ô ô ô", mị nhãn như tơ, thỉnh thoảng lại hờn dỗi trừng mắt nhìn Vi Vân một cái, mị nhãn này khiến Vi Vân nhìn mà không cảm nhận được gì, loại tâm lý này và sinh lý sinh lý hai tầng kích thích thật sự khiến người ta không chống đỡ nổi.

Được một lát, Vi Vân mới rút thịt côn ra, cả cây côn ướt đẫm, trong miệng Lạc Khinh Trần lại trào ra một cổ chất lỏng lớn, đều là nước miếng của nàng, mới phun ra một ngụm "Bịch" một tiếng, lại bị nàng hút vào, nuốt xuống, sau đó vươn đầu rùa và thân thịt liếm qua liếm lại một lát, mới thở ra một hơi trọc khí, nửa nằm nửa ngồi trên đệm, nhìn Vi Vân, mỉm cười nói: "Sau đó thì sao?"

Vi Vân nằm xuống ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, nói: "Mẹ kiếp, tiếp theo con sắp cắm xuống rồi, có thể sẽ khó có chút chịu, hi vọng cha có thể nhịn được!"

"Ồ? Thật không?" Lạc Khinh Trần cười một tiếng, chân ngọc tách ra, tạo thành một lỗ nhỏ dưới thân, chờ Vi Vân tiến vào.

"Ta rất nghiêm túc." Vi Vân nói xong, liền ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, từ bên cạnh chậm rãi đẩy thân thể vào trong cái hang nhỏ của Lạc Khinh Trần.

Hai người đều có thể chất phi phàm, đối với năng lực trên giường của mình cực kỳ tin tưởng, nhưng không biết đối phương cũng như thế, về phần kết quả như thế nào, còn phải thử qua mới biết được.

Vi Vân ôm thân thể mềm mại của Lạc Khinh Trần, ngực đè lên nhũ ngọc cao ngất trước ngực nàng, hạ thể hoạt động, dùng đầu rùa mở đường, từng chút từng chút một cắm sâu vào hang động thịt mật tựa như hoa tươi kia. Huyệt thịt nhỏ của Lạc Khinh Trần nhìn qua không hề hẹp nhưng so với quy mô của Vi Vân thì vô cùng khẩn trương, nhưng tính khí của hai người đều không phải tầm thường., Sau khi

cảm giác được tình huống của đối phương, liền tự động điều tiết, huyệt nhỏ Lạc Khinh Trần bắt đầu mở rộng ra, nhưng nhục côn của Vi Vân lại hơi co rút lại một chút, nhất thời vừa vặn phối hợp kích thước, một phân không nhiều, một phân không ít, một phân không chừng, vừa vặn phù hợp.

Lỗ thịt trong huyệt nhỏ của Lạc Khinh Trần tuyệt vời như vậy, trong lỗ thịt có râu mép rất nhiều nếp gấp, ma sát với bộ mặt trời của Vi Vân, bao lấy khiến hắn vô cùng sảng khoái, xương cụt từng trận mát lạnh. Chỉ là theo thân côn không ngừng xâm nhập, Vi Vân lại phát hiện còn chưa tới điểm cuối của hệ Y., Nhất thời hơi ngẩn ra, cảm thấy kỳ quái, lập tức tiếp tục đưa về phía trước, cho đến khi hắn cắm trọn cây gậy thịt dài ba thước vào trong mật mật của Lạc Khinh Trần, lúc này mới cảm thấy đầu rùa đã đặt ở cổ họng của nàng, thịt côn cùng huyệt nhỏ kín kẽ, khép kín cùng một chỗ, một tia khe hở cũng không có.

Giờ khắc này, trong miệng Lạc Khinh Trần phát ra một tiếng "A" thỏa mãn thở dài, Vi Vân cũng "chít" một tiếng, cảm thấy kích thích.

Hai người đều cảm thấy thập phần ngoài ý muốn, không ngờ hội kỳ phùng địch thủ, ba thước nhục côn của Vi Vân tất nhiên không cần nói, trừ Ngu Yên Vũ, hầu như không có nữ tử nào có thể chịu đựng được, hôm nay lại gặp Lạc Khinh Trần, mà Lạc Khinh Trần cũng là tồn tại hàng tỉ người chọn một trong số đó., Huyệt nhỏ chính là "Bách hoa đua nở" "Bảo huyệt, lại thêm "Tiên Thiên dâm thể", dẫn đến tiểu huyệt khác với người thường, cùng loại với Ngu Yên Vũ, cũng là nội tàng Càn Khôn, phảng phất toàn bộ tiểu huyệt tồn tại ở một không gian khác, mà thế giới không gian cùng thế nhân sinh tồn khác nhau., Giống như pháp khí trữ vật, cho nên vị trí nhìn qua nho nhỏ lại có thể chứa được cây cự căn ba thước, huyệt nhỏ Lạc Khinh Trần khác với Ngu Yên Vũ ở chỗ chỉ có một tầng không gian, vừa vặn đủ chứa ba thước rễ lớn của Vi Vân, mà huyệt nhỏ của Ngu Yên Vũ lại có nhiều tầng không gian chồng chất, cả hai đều có chỗ diệu dụng riêng.

Vi Vân chăm chú nhìn Lạc Khinh Trần trước mặt, nói: "Mẹ kiếp, đằng sau ngươi thật kỳ diệu, chơi thật vui."

Ngón tay ngọc của Lạc Khinh Trần điểm trên mũi hắn một cái, cười nói: "Vậy ngươi còn không mau chơi một chút."

"Ừm."

Vi Vân chậm rãi rút một nửa thịt ra, sau khi rút được một nửa thì mới cắm mạnh vào trong huyệt mật của Lạc Khinh Trần, nhục côn xuyên qua lỗ thịt, có nước bẩn dinh dính trơn trượt, phát ra tiếng "chít chít", bụng của Vi Vân đã đập vào hạ thể Lạc Khinh Trần, phát ra tiếng "Đùng" giòn giã.

"A..."

Lạc Khinh Trần bị kích thích, thân thể mềm mại run lên, không khỏi kêu lên tiếng sóng gió. Cùng lúc Vi Vân rút ra, nàng đặt chiếc giày dài của mình vào bên hông Vi Vân, không ngừng lay động.

Hai người nhìn đối phương, truyền cho đối phương tình ý miên miên, dục vọng trong loại khí tức dâm dục cùng ám muội này không ngừng tăng lên! Chỉ có yêu thích giao hoan, mới có thể chân chính đạt tới cảnh giới sảng khoái nhất, ở trạng thái tâm linh hai bên giao hòa, thân thể cũng triệt tiêu cùng một chỗ, khoái cảm này chỉ đơn thuần là tình cảm hoặc là một tình cảm duy nhất không thể so sánh.

Sau khi Vi Vân rút ra mấy trăm cái, tiến vào trạng thái càng thêm gia tăng, liền đem Lạc Khinh Trần đè ở dưới thân, sau đó ra sức, hung hăng sấy khô huyệt mật phách của cô. Lạc Khinh Trần mỉm cười nhìn thiếu niên trên người, một đôi đùi đẹp gấp lại trước ngực mình, thân thể mềm mại bị làm ra trước sau lắc lư, nhẹ giọng ngâm nga.

"Bà mẹ, ta muốn liếm chân." Vi Vân nhìn tất cả ngón tay ngọc không ngừng lay động trước mắt, kích động nói.

"Vậy ngươi liếm đi." Lạc Khinh Trần cười giơ chân ngọc ra, đem hai cái tất chân dán trên mặt Vi Vân, nhẹ nhàng ma sát.

Vi Vân say sưa ngửi một phen mùi ngọc chân của Lạc Khinh Trần, lĩnh hội cảm giác bóng loáng tinh tế cọ trên mặt mình, vươn cái mông một cái, đem gậy thịt lẫn vào chỗ sâu trong huyệt thịt tuyệt sắc phụ nữ, đỉnh đầu rùa có thịt non nõn nà của hoa tâm., Ở phía trên nhẹ nhàng xoay tròn, lúc này nhục côn cùng mặt của hắn đều hưởng thụ lấy kích thích khó tả, vì thế lại dùng môi đi uống cái chén thịt chân của Lạc Khi Trần. Lạc Khinh Trần hoạt động ngón chân, kẹp một cái mũi Vi Vân một cái., Vi Vân liền há miệng ngậm ngón chân hút vào, hút hết mùi vị bên trên dễ ngửi vào trong miệng. Lạc Khinh Trần nở nụ cười, đem ngón chân trượt ra, Vi Vân lại lè lưỡi đi liếm giày thịt chân, giống như một trốn tìm vậy.

Vi Vân hung hăng vỗ mạnh vào mông, bắt đầu dốc sức móc một cái huyệt nhỏ của Lạc Khinh Trần, làm mà không phát ra được tiếng "Ừm", tiếng hát tuyệt vời của Lạc Khinh Trần, sau mấy ngàn lần va chạm, thân thể mềm mại của Lạc Khinh Trần rung động mãnh liệt, từ sâu trong huyệt thịt tuôn ra rất nhiều bọt nước, đều tưới lên thân cây của Vi Vân, run rẩy một hồi, hai chân không khỏi khép lại, đôi giày bằng thịt từ trên mặt Vi Vân trượt xuống, rơi vào trước ngực của hắn, bàn chân dẫm lên trên mỏ của hắn, nhẹ nhàng chà xát.

"Mẹ nuôi, thoải mái không?" Vi Vân thấy nàng đã đến cao trào, mắt hạnh còn lấm tấm, không khỏi đắc ý. "Ta đã nói là khó có thể chịu nổi, mẹ nuôi ngoại trừ mẹ ta ra thì đây là một người đầu tiên có thể dung nạp hoàn toàn bộ bộ diện Cụ Dương của ta, tất cả các cô gái từng chơi với ta đều rất hưởng thụ."

Lạc Khinh Trần híp mắt lại, nhìn Vi Vân trên người, dùng ngón chân nhẹ nhàng gảy đá mai của hắn, nói: "Ồ, lợi hại như vậy, sau này mẹ nuôi chẳng phải là có phúc à?"

"Đó là tất nhiên." Vi Vân chậm rãi rút cây côn ra.

Lạc Khinh Trần âm thầm cười thầm, hai lần cao trào này đối với cô chỉ là màn dạo đầu mà thôi, đợi chút nữa sẽ cho tiểu tử này nếm thử tư vị "Tiên Thiên dâm thể".

"Ồ, còn chưa bắn ra." Lạc Khinh Trần ra vẻ nhấc cử động trêu chọc.

Vi Vân cười đắc ý: "Ta muốn mời bà cụ dùng chân giúp ta làm ra nó." Nói xong liền ngồi xuống cái đệm.

"Thủ đoạn còn rất nhiều."

Lạc Khinh Trần đứng dậy, sữa lớn trước ngực hơi rung động, cực kỳ mê người. Cô giơ đôi chân đẹp ra, đặt đôi chân đẹp đẽ của cô, đặt trên thân côn, một chân đè lên đầu rùa, chân còn lại ma sát qua lại trên thân côn.

"A... Thật sự là một đôi chân đẹp."

Hai tay Vi Vân hạ xuống trên những chiếc chén ngọc của Lạc Khinh Trần, nhẹ nhàng vuốt ve, không khỏi cảm thán sự mỹ diệu của đôi chân này, bóng loáng, non mịn, xinh đẹp, vừa rồi mặc dù đã liếm rất lâu rồi..., Nhưng như thế nào cũng chơi không đủ, hiện tại càng muốn dùng gậy thịt chơi cái chân này, chơi một chút. Trên thực tế Vi Vân vừa rồi ở trong cơ thể Lạc Khinh Trần có chút kích thích, bất quá lần thứ nhất bắn là hắn vẫn muốn bắn vào trên ống đũa của Lạc Khinh Trần, sau đó lại bắn vào trong huyệt nhỏ của nàng một lần nữa, miệng nhỏ bên trong bắn một lần, như vậy lần này vui vẻ liền coi như viên mãn.

"Mẫu thân, chân của ngươi thú vị quá đấy." Vi Vân bắt đầu chủ động chống đỡ.

Lạc Khinh Trần nhanh chóng lấy nhè nhẹ túi ngọc của mình, tiếp xúc với Vi Vân, trên đầu rùa của hắn không ngừng ma sát, kích thích hắn, nàng hoàn toàn có thể cảm giác được thân côn dưới chân càng lúc càng nóng, càng lúc càng cứng, nơi tiểu tạng không ngừng có chất

nhầy trong suốt chảy ra, nhìn bộ dạng Vi Vân thở hổn hển, có lẽ sắp bắn tới nơi rồi.

"Ngoan lắm, thoải mái không?" Lạc Khinh Trần vừa đưa chân vừa hỏi.

"Cực kỳ thoải mái, mẹ ta còn chưa từng làm như vậy cho ta, a... Ta, ta muốn... A..."

Vi Vân đột nhiên cảm thấy thắt lưng đau xót, lỗ chân lông toàn thân mở rộng, xương cụt một luồng khí lạnh thẳng lên trời, ngay sau đó, cửa ải liền buông ra, một luồng nồng đậm thông qua tiểu đạo bắn ra từ mắt nước, đánh vào trên đôi giày thịt màu lam của Lạc Khinh Trần, khoái cảm mãnh liệt chảy khắp toàn thân Vi Vân.

197

Chương 118 đã phá vỡ cực hạn.

Phù Vân Các.

Mây đen nồng đậm trên đỉnh Vân Hồ không ngừng có ma khí hóa thành quỷ quái, khô lâu ở trong mây đen như ẩn như hiện, làm bộ muốn nhào xuống, mỗi khi những yêu vật này từ đó nhào xuống, mặt hồ Vân Hồ liền có thủy tuyến kích thích, hóa thành phi kiếm, lấp lóe hàn mang, bay lên hướng trên, xuyên qua những quỷ quái và khô lâu, biến thành khói đen tiêu tán.

Đây là cuộc giao phong giữa Cửu U Bí Ma Đại Trận cùng kiếm trận Tử Mẫu Tru Ma, hai bên đối chọi gay gắt, khó phân cao thấp.

Chu Diệu Ngữ mặc sa y màu đen, đứng ở bên hồ, ngửa đầu nhìn mây dày đặc trên bầu trời, một tay bấm ngón tay tính toán, trong miệng niệm số, lúc đọc đến "Bảy", thân hình Chu Diệu Ngữ bỗng nhiên lóe lên, biến mất tại chỗ.

"Rầm!"

Chỉ thấy tầng mây trên không trung nổ tung ra một đám sấm sét, điện quang lóng lánh, chiếu sáng một mảng Phù Vân Các, ngay sau đó trong tầng mây chia ra, từ đó có ba thân ảnh tuyệt sắc rơi xuống, vóc dáng uyển chuyển, cặp mông to béo đẫy đà, đồng loạt rơi vào cửa đại điện Phù Vân Các, một người là Diệu Ngữ quần đen, một người là Thủy Hồng Dao váy đỏ, còn có một đầu đội Thuẫn Lư Quan, người khoác áo vàng kim tăng bào, tay cầm tràng hạt, chính là Diệu Y Phật Mẫu của Đại Phật Tự.

Cùng lúc đó, một ma thủ màu đen to lớn từ trong tầng mây rơi xuống, đánh lên đỉnh đầu ba người.

"Hừ!"

Chu Diệu Ngữ búng ngón tay, từ đó đánh ra mấy đạo chỉ phong, hóa thành kiếm khí sắc bén, xé rách không gian mà đi, trực tiếp xuyên qua ma thủ màu đen kia.

"Coi như các ngươi gặp may!"

Thanh âm của lão tổ Nghiên mực vang lên.

Chu Diệu Ngữ cũng không để ý tới, cùng Thủy Hồng Dao và Diệu Y bước vào đại điện Phù Vân Các.

Lần này là bọn Thủy Hồng Dao và Diệu Y Phật Mẫu chạy tới Phù Vân Các tụ họp với mọi người, Chu Diệu Ngữ tới tiếp ứng, đám người Ngu Yên Vũ đã đợi sẵn lâu.

"Thủy giáo chủ và Phật mẫu đến rồi." Ngu Yên Vũ vui mừng khôn xiết, cuối cùng viện binh cũng đến.

Liễu Phỉ Nhi hỏi: "Ồ, sao chỉ có hai người các ngươi, những người khác chết sạch rồi sao?"

Mọi người đều nhìn nàng, khiến Liễu Phỉ Nhi có chút xấu hổ.

"Thiện tai, nữ nhân kia nhanh miệng nói chuyện, vô cùng đáng yêu."

Diệu Y Phật Mẫu mỉm cười, trong lòng bàn tay hiển hiện một bảo tháp màu vàng, chính là Phật Vương Phù Đồ cấp chín. Nàng ta ném bảo tháp lên giữa không trung, thân tháp nhanh chóng lớn lên, cửa tháp mở ra, từ đó hạ xuống một thông đạo kim quang. Từng bóng người từ đó bay ra, chính là tứ đại trưởng lão và mấy vị hộ pháp của Đào Hoa giáo, còn có mấy nữ ni.

Mấy nữ ni này đều có Pháp Tướng, tu vi trung kỳ, mơ hồ có thể nhìn thấy rất nhiều nữ ni ngồi tu luyện trong đó, tựa hồ đều là nữ ni của Đại Phật Tự, cũng không đi ra.

Rất nhanh cửa tháp khép lại, Diệu Y Phật Mẫu thu hồi bảo tháp.

Mọi người lần lượt ngồi xuống, trong đó lấy Ngu Yên Vũ, Chu Diệu Ngữ, Thủy Hồng Dao, Diệu Y Phật Mẫu, Bạch Hỗn cầm đầu, những người còn lại hoặc là địa vị không đủ, hoặc chỉ là hậu bối, ở phía dưới hoặc là ngồi hoặc đứng, phân tán ra.

Ở đây ngoại trừ môn nhân Đào Hoa giáo, còn lại đều là người của chính đạo thất tông, hiện tại xem như là chân chính đồng tâm hiệp lực.

Bạch Miểu nói: "Hiện giờ Thủy giáo chủ và Phật mẫu đã đến, có thêm hai vị cường giả Độ Kiếp, chắc hẳn có thể đánh tan Thiên Ma giáo và tà dị giáo."

Thủy Hồng Dao nghe vậy chỉ cười không nói gì.

Diệu Y Phật Mẫu lại cười khổ một tiếng, thở dài: "Khó khăn rồi!"

Dường như Chu Diệu Ngữ đã hiểu ra điều gì đó, nói: "Chắc hẳn người của Huyết Thần giáo cũng đang trên đường chạy tới đây?"

Diệu Y Phật Mẫu than thở: "Ngoại trừ người Huyết Thần giáo, còn có tăng vương."

"Tăng Vương?"

"Có ý gì?"

Đám người nghe vậy khẽ giật mình.

Diệu Y Phật Mẫu tiếp tục nói: "Nếu chỉ là môn nhân Huyết Ma và Huyết Thần giáo, với lực lượng của Đại Phật tự và Tiểu Mật Tông vẫn còn có thể miễn cưỡng ứng phó một phen. Ai ngờ không chỉ có người Huyết Thần giáo, mà còn có rất nhiều con rối được Huyết Thần tử Huyết Ma chuyển hóa thành, phần lớn đều là cao thủ của các đại tông môn chính đạo. Vậy thì cũng thôi, không thể tưởng được là... "

Nói tới đây, mọi người đều hiểu.

Đại Thiên Tăng vương cũng nằm trong số đó!

Sắc mặt Ngu Yên Vũ nghiêm nghị, đã hiểu rõ, ngày đó Đại Thiên Tăng Vương không bị Ma giáo giết chết mà bị Huyết Ma chuyển hóa thành con rối, trở thành nanh vuốt của Ma giáo, chiêu này không thể nói là không độc!

Trong đầu mọi người đều hiện ra Đại Thiên Tăng Vương mất lý trí thi triển thần thông, ở Đại Phật Tự cùng Tiểu Mật Tông tàn sát tăng nhân, nghĩ đến cũng cảm thấy sởn hết cả gai ốc.

Thủy Hồng Dao và Diệu Y Phật Mẫu vốn đã đến, hoàn toàn có thể đối kháng với Thiên Ma giáo và tà dị giáo, nhưng nếu lại thêm Huyết Ma và Đại Thiên Tăng Vương, vậy thì cực kỳ không ổn.

Ngu Yên Vũ thở dài: "Đáng tiếc tình hình của Ngự Châu nương nương không ổn, nếu có thể cứu được nàng, tăng thêm sức mạnh của nàng, có thể quần nhau với kẻ địch một chút."

Diệu Y Phật Mẫu nhìn về phía một chỗ trên giường dài tĩnh lặng, ngự Châu Nương Nương đang hôn mê bất tỉnh, kinh ngạc nói: "Nàng đây là..."

Ngu Yên Vũ nói chuyện Ngự Châu nương nương cứu đám người Bạch Miểu, lại bị Kim Giao lão tổ đánh trọng thương. Diệu Y Phật Mẫu nghe xong thở dài, đám ni đều đọc thầm phật hiệu, cảm thán.

Diệu Y Phật Mẫu đứng dậy đi tới bên cạnh Ngự Châu nương nương, duỗi bàn tay ngọc ra đặt lên mạch bà, cảm ứng một hồi rồi mới thu tay lại, động dung nói: "Ngự Châu nương nương tuy rằng thân thể không có gì đáng ngại, nhưng nguyên thần không trọn vẹn, cho dù tỉnh lại, e rằng cũng là người ngu si, thật đáng buồn đáng tiếc."

Nàng sở dĩ nói "đáng thương đáng tiếc" là bởi vì loại tình huống này căn bản không có cách nào cứu chữa.

Cái này không phải mất hồn, tiêu hồn còn có thể lại chiêu trở về, mà nguyên thần tàn khuyết thuộc về một loại khác tình huống, hoặc là trong đó một nửa nguyên thần liên tục mang ý thức, ký ức đều tiêu tán tại trong thiên địa, hoặc là rơi vào Cửu U Minh giới, chờ đi đầu thai.

Có người tu luyện tới cảnh giới nhất định, linh hồn cường đại, có linh hồn còn ở trong cơ thể, có người cũng đã đi đầu thai rồi, loại tình huống này là tồn tại, vô cùng phiền phức.

Thủy Hồng Dao nhìn quanh một vòng, thấy Vi Vân và Lạc Khinh Trần không ở đây nên hỏi: "Sao ta cảm thấy mất mấy người?"

Ngu Yên Vũ giải thích: "Lạc các chủ yếu đột phá cảnh giới, Vân nhi đi hộ pháp giúp nàng..."

"Hộ pháp?" Thủy Hồng Dao cười nhạo, làm sao không rõ bọn họ đang làm gì.

Chu Diệu Ngữ nói sang chuyện khác: "Như vậy xem ra, cho dù Lạc các chủ đột phá, chúng ta vẫn là địch không lại, đã như vậy..." Nàng nhìn về phía Ngu Yên Vũ.

Ngu Yên Vũ tiếp lời nói: "Đã như vậy, đợi sau khi Lạc sư tỷ xuất quan, chúng ta lập tức từ bỏ Phù Vân các, về thủ ở Tử Nguyệt Tiên Môn, tập hợp tất cả lực lượng, lẳng lặng chờ địch nhân tấn công, đến lúc đó sẽ quyết một trận tử chiến với ma giáo!"

Tử Nguyệt tiên môn, là lá chắn cuối cùng của tu chân giới chính đạo hiện tại, cũng là hy vọng cuối cùng.

Giờ phút này, trong tĩnh thất của Phù Vân Các.

Dưới trùng trùng điệp điệp kết giới bao bọc, hai nhục thể trần trụi đang dây dưa với nhau gắt gao triền miên, tiếng gầm rú của nữ nhân cùng nam nhân thở dốc liên tiếp, ngẫu nhiên có mồ hôi từ trên da hai người lăn xuống, rơi trên mặt đất, mặt đất đã sớm ướt sũng cả mảng

lớn, chất lỏng này tản mát ra mùi xú uế nồng đậm, nguyên lai là dâm thủy, tinh tương của nữ nhân cùng nam tử.

Vi Vân nằm ngửa ra ngồi trên đệm, Lạc Khinh Trần ngồi trên người hắn không ngừng vươn lên thân thể mềm mại, lắc lắc cái mông to, dùng một cái bắp đùi to béo như hoa tươi của nàng cắm một thanh nhục côn thô dài của Vi Vân. Mỗi lần ngồi xuống, thân côn đều cắm sâu vào huyệt nhỏ của nàng, xuyên qua thịt mật, thẳng tới giữa tâm hoa, làm nàng run rẩy cả người, thở hồng hộc không ngừng.

Vi Vân ngẩng đầu ngậm một con tuyết nhũ cao ngất của Lạc Khinh Trần, hút mút không ngừng, đầu lưỡi thỉnh thoảng nhúc nhích đôi sữa non phấn nộn kia.

Trước đó, hắn ở trên ngón tay ngọc của Lạc Khinh Trần bắn một lần, lại ở trong cái miệng nhỏ cùng huyệt nhỏ của nàng bắn một lần, liên tục bắn ba lần, sảng không được, Lạc Khi Trần cũng trước sau cao trào ba lần, hiện tại là Vi Vân nằm xuống nghỉ ngơi, do Lạc Khinh Trần chủ động cắm côn thịt của hắn ở phía trên.

Lạc Khinh Trần vặn vẹo vòng eo, gương mặt mị ý, ánh mắt nóng bỏng nhìn Vi Vân, cô đang từ từ tỏa ra dục vọng trong lòng, từ lúc hai người giao hoan đến giờ, cô vẫn luôn ấp ủ, nhiệt thân, hiện tại đã gần như xong, biên độ của cặp mông vểnh lên dần dần lớn hơn, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh, tiếng cơ thể va chạm "Bộp bộp bộp" không ngừng vang lên.

"Hửm?"

Lúc này, Vi Vân bỗng cảm thấy trong huyệt của tuyệt sắc nữ nhân bỗng xuất hiện một lực hút mạnh mẽ, trực tiếp hút thân thể của hắn vào sâu trong động, điều này làm cho Vi Vân cảm thấy có chút kinh ngạc, lực hút có phải quá lớn hay không.

Ngay khi hắn còn đang ngây người, Lạc Khinh Trần lại như cũ nâng cái mông trắng như tuyết lên, khác với lúc trước là ở chỗ, lúc này nàng đồng thời nhấc mông lên, một mực hấp thụ lấy thân thể Vi Vân,

không có chút ý tứ trượt ra khỏi huyệt động, bởi vì bị siết chặt., Mà ngay cả Vi Vân cũng theo cái mông của Lạc Khinh Trần mà cong lên, rồi lại theo cái mông ngồi xuống của nàng, giống như cưỡi ngựa. Trong quá trình này sinh ra một lực va chạm mãnh liệt khiến cho tính khí của hai người trong trạng thái tập trung chặt chẽ lại tiến lên đỉnh núi cao càng thêm chặt chẽ, hai bên gần như hòa thành một thể.

"Chơi, mẹ nuôi... ngựa..." Vi Vân chống tay xuống đất, hắn chỉ cảm thấy sống lưng phát lạnh, đây rõ là sảng khoái.

Lạc Khinh Trần không để ý tới phản ứng của hắn, nàng đã dần dần tiến vào trạng thái, trong lòng bắt đầu phóng thích lượng lớn tình cảm, tốc độ rơi lại nhanh hơn không ít, tiếng cơ thể va chạm vang lên.

Lúc này, Vi Vân cảm thấy cái huyệt nhỏ của Lạc Khinh Trần chẳng những bám chặt lấy nhục côn của hắn mà còn không ngừng mút vào, giống như một cái miệng nhỏ linh hoạt, không ngừng mút mút cái đầu rùa cùng nhục côn của hắn, ướt mềm, trơn mềm, mềm mại, mềm mại, thịt hầm hầm nóng mê nước ừng ực, thịt ngà nhăn không ngừng ma sát vào bộ mặt trời của hắn., Ma sát khiến linh hồn hắn lưu động, pháp lực tuôn trào, toàn thân nhiệt huyết sôi trào, xạ ý liên tục, nghĩ cách bắn một cái là nhanh. Bất quá dù sao hắn cũng không phải người bình thường, nhất là sau khi phẩm chất bộ Dương cụ chuyển hóa, đã có thể tự nhiên khống chế tinh quan của mình, lập tức ổn định tâm thần, âm thầm đón khách, muốn xem Lạc Khinh Trần rốt cuộc có thể chơi trò gì.

Vi Vân thở hổn hển, nhìn chỗ tương hợp của hai người, không lưu lại chút khe hở nào, bất quá vẫn có nước lã chảy ra từ bên trong. Vi Vân nhìn lại, mới phát hiện dâm thủy này không phải từ trong huyệt nhỏ của Lạc Khinh Trần chảy ra, mà là từ trong nước tiểu của nàng chảy ra.

"Không thể nào..." Vi Vân vô cùng kinh ngạc.

Hắn còn chưa từng nghe nói nữ tử tè ra đạo cũng có thể chảy ra nước bẩn, mà không phải nước tiểu —— chất nhầy này, bán trong suốt, tản mát ra chất lỏng sóng biển, nhìn thế nào cũng không giống như nước tiểu a.

Chẳng những thế, Vi Vân phát hiện hoa cúc của Lạc Khinh Trần cũng ướt đẫm, vô cùng bóng loáng, ở trong này tất nhiên có chất lỏng chảy ra từ huyệt nhỏ, nhưng hoa cúc tựa hồ cũng có chất lỏng chảy ra... Vi Vân hoàn toàn sợ ngây người.

Hắn biết rõ mười đại Bảo huyệt diệu dụng, lại không biết được đặc điểm của dâm thể Tiên Thiên. Nữ tử Tiên Thiên dâm thể này, thể chất đặc thù, nhất định phải dâm đãng, ít nhất mỗi ba ngày phải phát tiết một lần dâm dục, nếu không tâm tình sẽ hậm hực, thậm chí dục hỏa thiêu thân mà chết., Huyệt nhỏ trên người hắn, toàn bộ đều là hố thịt hoa cúc, chỉ toát ra tà dịch, không bài tiết, không có nước tiểu, bất cứ đồ ăn nào mà hắn ăn vào, đều bị thể chất của hắn chuyển hóa thành khí dâm đãng và nguyên khí.

Lợi ích chính là, tu hành thiên phú cực cao, chỉ cần vượt qua tâm kiếp, cơ hồ không có cảnh giới bích chướng, tất cả bình cảnh đều có thể nhẹ nhõm đánh vỡ.

Chỗ xấu chính là, không chịu nổi sự khiêu khích của bất kỳ kẻ nào, trừ phi tu vi cao siêu, có thể lấy lý trí áp chế dục vọng, nhưng cũng chỉ là tính cách tạm thời, sau đó vẫn phải nghĩ biện pháp giải quyết.

Bây giờ, Vi Vân xem như đã thấy được bộ dáng dâm thể bẩm sinh, hơn nữa còn là tự mình lĩnh hội.

Mai đẹp cỡ này, rất ít người có thể có được, cho dù nam tử từng có diễm phúc này, cũng đều không ngoại lệ, sớm đã chết hẳn rồi.

"A... Ách....."

Lạc Khinh Trần không đứng vững, thân thể mềm mại, mông lắc lư, cái bắp thịt to mọng siết chặt lấy thân thể Vi Vân, thân thể Vi Vân

cũng bị bắn lên xuống theo, sau mấy trăm lần như thế, Vi Vân cảm thấy huyệt nhỏ của Lạc Khinh Trần chợt buông lỏng, lực hút biến mất, nhục côn của hắn cũng theo đó trượt ra khỏi cái huyệt nhỏ màu mỡ của Lạc Khinh Trần.

Trong nháy mắt khi cây côn bay ra khỏi tiểu huyệt, một dòng nước lớn trào ra từ trong huyệt nhỏ, đổ lên đầu của Vi Vân, rồi lại theo đầu rùa và thân côn chảy xuống, liên tiếp rơi trên mặt đất, cả cái đệm đều ướt đẫm, khí tức gây sóng gió nồng đậm tràn ngập toàn bộ tĩnh thất.

Ngay tại thời điểm Vi Vân cho rằng Lạc Khinh Trần muốn yên tĩnh một chút, bỗng nhiên cái mông Lạc Khinh Trần lại ngồi xuống, bất quá vị trí hơi có chút chệch hướng, Vi Vân còn chưa kịp điều chỉnh vị trí, chỉ thấy Lạc Khinh Trần đã nhanh chóng ngồi xuống, hắn chỉ cảm thấy đầu rùa của mình chui vào trong một cái lỗ nhỏ, cũng dịu dàng mềm mại giống như cái huyệt nhỏ, trơn bóng, rũ mắt nhìn lại mới phát hiện toàn bộ thân thể Lạc Khinh Trần đã chìm vào trong nước tiểu, nhất thời cả người mềm nhũn.

Hắn không ngờ nước tiểu của Lạc Khinh Trần cũng có thể chui vào, hơn nữa cũng không có chỗ nào yếu hơn huyệt, chỉ là hơi chật hẹp một chút, thân thể cũng thoải mái như cũ, kích thích, bên trong cũng có dâm thủy trơn bóng, chỉ là không có nếp nhăn ma sát mà thôi, nhưng thông đạo trong động lại bóng loáng và mềm mại mềm mại., Vi Vân hầu như lo lắng sẽ khiến nước tiểu đạo của Lạc Khinh Trần thối rữa, nhưng thấy nàng tung tình như vậy, vong ngã ta, dáng vẻ vui vẻ trong đó, nhìn cũng không có cảm giác khó chịu, ngược lại hết sức hưởng thụ, liền không lo lắng nữa, mà phối hợp lại, nhanh chóng động mông đi đái đạo của Lạc Khinh Trần.

"Phụt phụt, phụt phụt..."

Côn thịt xuyên qua lỗ thịt bóng loáng, phát ra âm thanh dâm đãng, đem theo cả nước dâm tà bên trong, nhỏ giọt xuống bụng của Vi Vân, dính sền sệt, mang theo mùi vị nồng nặc.

Sau mấy trăm lần "Bốp bốp bốp bốp" kịch liệt rơi xuống, Lạc Khinh Trần lại nâng cái mông lên một lần nữa. Côn thịt của Vi Vân từ trong nước tiểu trượt ra ngoài, vẫn cứ thẳng tắp cao vút. Lạc Khinh Trần lại ngồi xuống, vị trí lại lệch một chút, lần này lại dùng Động Cúc Hoa buộc cây côn thịt của Vi Vân vào trong một lần nữa!

"Hí..."

Vi Vân cảm thấy cả người tê dại, nhất là thân côn bị xiết chặt, bị siết đến đau nhức, vội vàng chủ động thu nhỏ lại. Đây không phải là động hoa cúc của Lạc Khinh Trần nhỏ hơn là tiểu nhãn, mà càng thêm mạnh mẽ, lực co lại so với tiểu đạo càng thêm kịch liệt, trong lúc nhất thời không khống chế tốt tiết tấu, dẫn đến thân côn của Vi Vân bị kẹp có chút đau, nhưng bên trong vẫn trơn bóng, ấm áp, cảm giác tuyệt diệu kinh người.

"Xoạt..." Lạc Khinh Trần tiếp tục vểnh mông, dùng ống sáo cắm vào thịt Vi Vân.

Đôi mông béo trắng như tuyết phủ xuống trước mắt Vi Vân, hắn đưa tay vuốt ve cái mông to tròn của Lạc Khinh Trần, xoa xoa cặp mông mềm mại như tuyết, mười ngón tay lún sâu vào trong thịt. Hắn buông tay ra một chút, khối thịt trong mông lại khôi phục nguyên trạng, nhìn qua vô cùng đàn hồi, chơi đùa vô cùng đàn hồi, quả thật là cái mông cực phẩm hiếm thấy trên đời!

"A... Hô..."

Sau khi dùng ống kính hoa cúc cắm mấy trăm cái vào Vi Vân, Lạc Khinh Trần lại quay trở về huyệt nhỏ, dùng huyệt nhỏ tiếp tục bọc lấy nhục côn của hắn, lúc này, nàng càng thêm vong ngã, mị nhãn híp lại, hiện ra quang mang dục tình, làn da trên người hiện ra một mảnh phấn hồng, chính là tượng trưng cho toàn thân hỏa nhiệt sung huyết, trong tiểu huyệt, nước tiểu nhãn và hoa cúc ba cái động nhục đều có một cái khẽ giật mình., Nước bẩn róc rách, khi thì dùng các huyệt nhỏ xen kẽ, khi thì dùng mắt mòn, khi thì dùng bao hoa cúc xen kẽ, linh hoạt biến hóa, động tác thuần thục, linh hồn của Vi Vân phù động,

pháp lực bắt đầu khởi động, ngoại trừ muốn bắn ra ngoài còn có một cảm giác muốn phát tiết pháp lực ra ngoài, tựa hồ chỉ có như thế, vừa rồi thống khoái.

"Vân Nhi, chuẩn bị xong chưa? Ta bắt đầu đây." Lạc Khinh Trần đột nhiên liếc nhìn Vi Vân, nói.

"Mở... Bắt đầu?" Vi Vân nghe vậy khẽ giật mình, hóa ra vừa rồi chỉ là khúc dạo đầu mà thôi sao?

"Ha ha..."

Lạc Khinh Trần đột nhiên phát ra một tiếng quát khẽ, cái mông trắng như tuyết bắt đầu tần suất cao lên, nhanh chóng chui cả vào trong huyệt nhỏ của nàng. Sâu trong huyệt nhỏ truyền ra một luồng chấn động mãnh liệt, chấn động khiến toàn thân Vi Vân tê dại, như nhũn ra, nhưng đây mới chỉ là bắt đầu.

Sau đó, ngạc nhiên phát hiện thân thể mềm mại của Lạc Khinh Trần càng lúc càng lớn, hang động cũng càng lúc càng lớn, gần như nuốt chửng cả người hắn vào trong!

Vi Vân còn tưởng rằng mình xuất hiện ảo giác, nhìn chăm chú mới phát hiện không phải ảo giác, thật sự biến lớn rồi!

Không, không phải Lạc Khinh Trần lớn lên, mà là... mà là Vi Vân từ nhỏ đi rồi!

Hắn trợn mắt há hốc mồm nhìn biến hóa phát sinh trước mắt, khiếp sợ nói không ra lời, hắn chỉ cảm thấy một luồng không khí phả vào mặt!

Lạc Khinh Trần vẫn nhảy lên cặp mông to, tốc độ nhanh kinh người, mắt thường căn bản không nhìn rõ bằng mắt thường, chỉ nghe thấy tiếng thân thể va đập "Bốp bốp bốp" vang lên một mảnh, căn bản không thể dừng lại được!

Nếu lúc này có người đứng ngoài quan sát, sẽ phát hiện Vi Vân bị Lạc Khinh Trần đút vào, cả người đang thu nhỏ lại, lấy nhục côn làm trung tâm, toàn thân đều chui vào trong huyệt nhỏ của Lạc Khi Trần. Mãi đến khi thân thể Vi Vân thu nhỏ lại bằng kích thước huyệt của Lạc Khinh Trần, sau đó toàn thân chìm vào bên trong!

"Chuyện này... tình huống gì thế này? Xảy ra chuyện gì rồi?!"

Vi Vân hoàn toàn choáng váng.

Từ khi hắn thu nhỏ lại đến khi bị Lạc Khi Trần hút vào trong huyệt, toàn bộ quá trình phát sinh quá nhanh, cho nên hắn căn bản không kịp phản ứng.

Nhưng Vi Vân có thể cảm giác được bản thân ở chỗ nào, càng có thể cảm giác được động tác thu nhỏ huyệt Lạc Khinh Trần, nhìn động tác tản mát ra khí tức ấm áp, một mảnh non hồng, đỏ tươi, lại phiêu du, cảnh tượng dâm thủy róc rách, đâu còn không rõ chính mình đã bị Lạc Khi Trần hút vào trong huyệt nhỏ, là cả người đều đi vào!

Một bãi nước lớn phun ra từ sâu trong động nhục của Lạc Khinh Trần, đổ lên đầu của Vi Vân, khiến y ướt sũng.

"Cái này..."

Vi Vân lau nước dâm trên mặt, miễn cưỡng thò đầu ra khỏi đống thịt gân của Lạc Khinh Trần, từng cái đầu xuất hiện giữa đôi môi, nhìn qua hết sức buồn cười.

Vi Vân hô: "Chơi, mẹ nuôi... Này, cái này... Cái này... Ta làm sao mà làm được đây?"

Lạc Khinh Trần nằm nghiêng trên tấm thảm trải mới trải ra, điều chỉnh tư thế một chút, vẻ mặt đầy quyến rũ, mỉm cười nhìn Vi Vân trong huyệt nhỏ của mình, nói: "Ngươi muốn làm thế nào thì làm thế ấy."

"A, được..."

Vi Vân rụt đầu trở về, rơi vào trong một cái huyệt nhỏ của Lạc Khinh Trần, cả người bị kẹp ở giữa cái huyệt nhỏ mềm mại, trơn trượt, trong lòng thầm nghĩ: "Đây là ngươi nói đấy, xem ta làm thế nào khuấy cái lỗ thịt của ngươi long trời lở đất này!"

Lúc này Lạc Khinh Trần cũng cười một trận, lẩm bẩm nói: "Tiểu gia hỏa, xem ngươi có năng lực gì, có thể từ trong cơ thể ta đi ra." Hiện tại nàng đang cùng lúc tiến hành ba chuyện, một là phóng thích tình dục, phá vỡ bích chướng cảnh giới, một là hưởng thụ cảm giác thỏa mãn và kích thích tràn ngập huyệt thịt., Hơn nữa loại cảm giác này sẽ không ngừng tăng mạnh theo động tác của Vi Vân, còn có một thứ chính là đánh giá pháp lực trong cơ thể Vi Vân, có đủ để nàng trùng kích cảnh giới hay không, nếu đủ dùng, có hay không sau khi hấp hoàn toàn pháp lực của hắn, ảnh hưởng đến tu vi cảnh giới của hắn, thậm chí có thể làm cho hắn bị thương hay không.

Tuy rằng Vi Vân tự xưng là siêu phàm của Dương cụ, nhưng cũng không ngờ Lạc Khinh Trần lại có năng lực này, quả thực đã phá vỡ tưởng tượng của hắn, đây là chuyện trước kia hắn chưa từng nghĩ tới. Nhưng giờ đã gặp phải nhau, dù sao cũng phải chơi đùa một chút mới xứng đáng với trình độ Đại lão nhị của mình.

Thân thể Vi Vân trần trụi bị kẹp trong huyệt thịt Lạc Khinh Trần, xung quanh đều là những đống thịt gồ ghề, tầng tầng nếp nhăn giống như vật còn sống, chủ động ma sát và giáp thân thể hắn, Vi Vân chỉ cảm thấy toàn thân từ trong ra ngoài đều tê dại, kích thích, khoái cảm này căn bản không phải giao hảo bình thường có thể so sánh được.

Hắn há mồm lè lưỡi, liếm loạn khắp nơi, lại dùng cả tay chân, vuốt ve trên miếng thịt tươi xung quanh, lại ưỡn lấy thân cây cày khắp nơi. Sau nửa ngày trời, hắn mới phát hiện một chuyện. Hiện tại hắn quá nhỏ, căn bản không lay động được huyệt thịt Lạc Khinh Trần!

"Xem ra chỉ có thể dùng "La Hán Chàng chuông" thôi."

Suy đi nghĩ lại, Vi Vân chỉ có thể nghĩ ra một biện pháp, đó chính là dùng cả người mình để chống đỡ, xử lý động nhục của Lạc Khinh Trần, thế nào cũng phải làm cho nàng cầu xin tha thứ!

Nghĩ tới đây, Vi Vân lập tức hành động.

Hắn điều chỉnh tốt thân hình giữa những huyệt thịt dày đặc ở bốn phía, cả người duỗi thẳng ra, nhắm ngay chỗ sâu trong động thịt của Lạc Khinh Trần, quán chú pháp lực toàn thân, sau đó bỗng nhiên phát lực, toàn bộ thân thể bắn ra, hướng lên trên bắp thịt mềm nõn sâu trong lỗ thịt đâm tới!

Vi Vân chỉ cảm thấy đỉnh đầu của mình đang đặt trên một miếng thịt mềm mại mềm mại, hết sức trơn bóng. Theo va chạm của hắn, nhất thời có một lượng lớn nước bẩn chảy ra từ chỗ sâu trong huyệt mật, đổ lên đầu Vi Vân., Dưới tình huống bình thường thì dâm thủy này cũng không tính là gì, nhưng hôm nay thân thể Vi Vân đã rơi vào huyệt không gian nhỏ của Lạc Khinh Trần, rút nhỏ đi rất nhiều lần, chất ẩm mốc này trở nên vô cùng khổng lồ, giống như thác nước phun xuống cọ rửa toàn bộ thân thể hắn.

"Oa, không thể nào, nhiều như vậy..."

Vi Vân lau nước trên mặt, không chỉ có trên mặt, tóc gì đó đều ướt đẫm, miệng mũi bị nước dâm rót vào, uống không hết, gần như bị sặc., Toàn bộ thân thể bị cái bong bóng này dính đầy chất bẩn thỉu, cái này cũng không tính là gì, mấu chốt ở chỗ dâm dịch cùng huyệt nhục này mang đến kích thích vô cùng mãnh liệt đối với Vi Vân, từ đầu đến chân, toàn thân trên dưới, mỗi cái lỗ chân đều đang hoan hô nhảy nhót., Mỗi thời mỗi khắc đều có dục vọng muốn bắn tinh, bắp thịt dày đặc kia giống như vật còn sống, không ngừng quấn và bám lấy hắn, đại lượng nước bẩn rơi vào trên người hắn, có cái rơi vào trong da hắn, sau khi bị nước bẩn này thấm vào, Vi Vân phát hiện nhục côn của mình càng thêm cứng rắn.

Vi Vân nhất cổ tác khí, không ngừng đụng chạm vào huyệt nhỏ của Lạc Khinh Trần, lần lượt đâm vào thịt tươi như hoa của nàng, giày vò

qua lại.

Bên ngoài, ngay lúc Vi Vân đang dùng phương pháp điều khiển "La Hán Chàng chuông", thân thể mềm mại của Lạc Khinh Trần run lên bần bật, miệng đàn phát ra một tiếng gầm "A". Cô tách đôi chân ra, dùng ngón tay nhẹ nhàng tách đôi môi trắng nõn ra, chỉ thấy động tác của Vi Vân ở bên trong dở khóc dở cười.

"Vân Nhi, con có được hay không, nếu không được, cũng đừng miễn cưỡng nhé." Lạc Khinh Trần ở bên ngoài hét lớn.

"Mẹ nuôi, hôm nay ta muốn cho ngươi kiến thức bản lĩnh của ta một chút!" Vi Vân vừa nói vừa đáp lại.

"A... Ừm... quả thật có chút bản lĩnh, rất thoải mái..." Lạc Khinh Trần híp mắt hưởng thụ quá trình Vi Vân va chạm. Lần đầu tiên cô cảm nhận được loại khoái cảm này, thật mãnh liệt, so với bình thường kích thích hơn rất nhiều, nhưng vẫn còn kém hơn so với lúc trước.

Nàng muốn đột phá cảnh giới hiện tại, bước vào cảnh giới Độ Kiếp, chính là muốn một người có thể đánh vỡ giới hạn thừa nhận của nàng. Chỉ có như thế, Tiên Thiên dâm thể của nàng mới có thể bị lay động, từ đó chuyển hóa chấp niệm thành động lực, đẩy tu vi nàng lên một độ cao mới.

Vì thế, Lạc Khinh Trần đã suy nghĩ rất nhiều biện pháp nhưng đều không thành công. Hôm nay cô ấy và Vi Vân vui vẻ, phụ trách thành công, nếu không không chỉ vấn đề cô ấy không thể đột phá, còn có nghĩa là không cách nào đối phó được với Ma giáo. Với thực lực trước mắt của cô ta căn bản không thủ được Phù Vân các.

Trong lúc nhất thời, Vi Vân sử dụng cả tay lẫn chân ở trong thịt huyệt của Lạc Khinh Trần, dùng đầu tiên xông lên, dùng miệng liếm láp, sử dụng tất cả thủ đoạn trên người, dốc hết các loại phương thức, dốc sức liều mạng đảo lộn huyệt nhỏ của Lạc Khinh Trần, ở trong động thịt Phiên Vân Phúc Vũ! Trong quá trình này, Lạc Khinh Trần bị hắn biến thành nước dâm đãng chảy khắp nơi., Dục hỏa trong cơ thể

không ngừng phóng xuất ra, nhưng thủy chung còn kém một chút, Vi Vân thì nhịn không được bắn hai lần. Ngay tại thời điểm hắn xuất ý lần nữa, Lạc Khinh Trần bỗng nhiên phát ra một tiếng "A" thật dài kêu lên, hai cái chân thon dài xinh đẹp tách ra, đôi môi đầy đặn mở ra, miệng mở ra khe hở bất định, một cỗ mê nước từ bên trong bốc lên!

Ngay lúc cao trào của Lạc Khinh Trần phun ra nước thuốc, thân thể Vi Vân cũng từ bên trong trượt ra. Thân thể hắn theo huyệt khẩu rơi xuống, hình thể cũng đang không ngừng biến lớn, lúc đầu giống như thân thể to bằng nắm tay sau khi trượt ra khỏi tiểu huyệt, giống như là chầm chậm khôi phục lại bộ dạng bình thường., Cả người nằm giữa hai chân Lạc Khinh Trần, cái đầu cuối cùng thò ra, nằm giữa kẽ hở môi Đại Âm, cả người trần truồng, ướt đẫm, một mảng thủy quang trong suốt, mang theo mùi dâm hương của dâm đãng.

"À, cuối cùng ta cũng ra được."

Vi Vân ngẩng đầu khỏi khố Lạc Khinh Trần, lau hồ nước bẩn thỉu, nhìn về phía Lạc Khinh Trần vẫn còn đắm chìm trong dư âm cao trào, nói: "Nương nương... là ta đã sinh ra rồi sao?"

"Ồ..." Đôi mắt hạnh nhân của Lạc Khinh Trần liếc nhìn hắn một cái: "Đừng nói chuyện, tiếp tục, mau mau, nghĩ cách khiêu khích ta. Ta muốn thoải mái, ta muốn sung sướng lên trời! Bằng không ta còn phải nuốt ngươi, nhanh lên..."

"Đến rồi!"

Vi Vân cũng hiểu được lúc này hai người vui đùa không chỉ đơn thuần là dâm ngoạn, mà là mang theo nhiệm vụ đến, nếu như thất bại, có gì mà mặt mũi đi ra ngoài gặp người chứ.

Mới vừa cùng Lạc Khinh Trần giao hoan, các loại tư thế cùng cách chơi đều đã thử qua, Vi Vân đã biết dâm thể Tiên Thiên của Lạc Khinh Trần làm cho người ta khiếp sợ cỡ nào, chỉ cần không phải ác ý xằng bậy thì dù thế nào cũng không thể chơi xấu được., Hoàn toàn có thể thừa nhận các loại phương pháp chơi mà nữ tử bình thường

không thể chịu đựng nổi. Ngoài ra, sự dài và dài của bộ Dương cụ đối với Lạc Khinh Trần cũng vô dụng, bởi vì vật phẩm có lớn hơn nữa mà tiến vào trong động thì đều trở nên nhỏ bé, bởi vì động thịt của nàng khác hẳn với một không gian khác, đây cũng là nguyên nhân khiến toàn bộ thân thể Vi Vân tiến vào trong đó sẽ thu nhỏ lại.

Nghĩ tới đây, Vi Vân quát khẽ một tiếng, sử dụng Ma quyền thần thông chín tay, bả vai cùng dưới nách hai bên mọc ra một cánh tay, cộng thêm hai cánh tay lúc đầu, trên người có sáu cánh tay. Vi Vân vươn sáu cánh tay này ra, đồng thời tìm kiếm từng bộ vị dưới thân thể của Lạc Khinh Trần, sáu cánh tay đồng thời dùng sức nhấc Lạc Khinh Trần lên!

"A!"

Giơ lên, Vi Vân đột nhiên nắm tay chui vào giữa khe hở của bắp thịt nơi xương thịt của Lạc Khinh Trần, xuyên qua lỗ thủng thịt, xuyên qua lỗ thủng, đâm thẳng vào sâu trong lỗ thịt. Trong chớp mắt, cả cánh tay đã cắm sâu trong lỗ thịt của Lạc Khinh Trần. "Phốc phốc" một tiếng, nhét đầy toàn bộ huyệt thịt của cô ta vào, chất lượng lớn chất nhầy dính dấp như chất dịch mê, sau đó lại dùng sức rút cánh tay ra, liền có thêm nhiều nước ngấm vào, đồ sộ như nước lũ đổ xuống.

"A... chịu không nổi..." Theo đó, toàn bộ cánh tay của Vi Vân ra vào trong huyệt thịt của Lạc Khinh Trần, Lạc Khinh Trần nhất thời thoải mái không thôi, toàn thân mềm mại cũng run rẩy, mặt đầy vẻ vũ mị, khuôn mặt đầy mây khói, đôi mắt hạnh mê ly, miệng không ngừng thở ra, nước miếng chảy ra từ khóe miệng.

"Mẹ nuôi, có chịu được không?"

Lúc Vi Vân dùng một cánh tay rút ra, cũng đang thưởng thức dáng vẻ sóng biển của Lạc Khinh Trần, cảm giác hết sức thành công.

"Tiếp tục, tiếp tục, dùng sức,... Nhanh... còn phải..." Lạc Khinh Trần càng thêm xôn xao, hiển nhiên không đạt tới điểm giới hạn của cô.

Vi Vân thấy vậy, lập tức duỗi ra một cánh tay, cắm vào nước tiểu của Lạc Khinh Trần, theo nắm tay mở ra, cánh tay cũng theo đó mà tiến vào bên trong, cũng như một cái hang nhỏ, co rúm lại.

"A... Tốt quá... Cô con của ta... Cô thật giỏi quá... tiếp tục tục..." Lạc Khinh Trần kêu lên những tiếng xôn xao, ở hai cánh tay của Vi Vân đều đang vận động, phân biệt cắm vào huyệt và nước tiểu của nàng, đem Lạc Khinh Trần làm đến mức thập phần thỏa mãn, nàng còn chưa bao giờ sung sướng như vậy, đã gần như cao trào cực hạn mà nàng theo đuổi rồi, bất quá vẫn còn kém một chút xíu.

Vi Vân thấy còn chưa đủ sức, lập tức đốt thêm một mồi lửa, đồng thời cũng duỗi một cánh tay khác ra, chui vào lỗ đít Lạc Khinh Trần, đầu tiên là một nắm đấm, ngay sau đó là cắm cả cánh tay vào, sau đó lại rút ra, rút đến vị trí cổ tay mới hung hăng cắm vào!

Kể từ đó, cũng có ba cái động thịt đồng thời làm khô dưới thân Lạc Khinh Trần, làm tốt như Lạc Khinh Trần tóc tai loạn vũ, thân thể mềm mại run rẩy, tiếng sóng kêu liên tục, trong lúc nhất thời dâm thủy văng tung tóe, tràng diện vô cùng kịch liệt, tiếng ma sát "Phốc phốc phốc phốc phốc phốc", còn có thanh âm dâm thủy phân rào rào rào bài tiết., Hai bên va chạm vào nhau, một lượng lớn dâm thủy rơi xuống từ trong ba cái lỗ thịt của Lạc Khinh Trần, ngực và trên mặt đất, toàn bộ thảm và đệm đều ướt đẫm, đầy rẫy nước bẩn, toàn bộ tĩnh thất đều vô cùng dâm đãng.

Vi Vân trông thấy rõ ràng ba lỗ thịt trên tay Lạc Khinh Trần khẽ giật mình, đôi môi đỏ mọng mở ra, nước tiểu môi hở ra khép lại, hoa cúc rộng mở khép kín, nhìn từ trên xuống dưới vô cùng rõ ràng, toàn bộ cảnh tượng vô cùng đồ sộ.

"A... A... A... Ha ha... Thật là một đứa con ngoan... Dùng sức đi..... a a a a... Đúng vậy... Ha ha.... Ha ha..." Lạc Khinh Trần cuồng loạn kêu lên, gần như đã gây ra sóng gió ngập trời.

Vi Vân không ngừng co rút lại, cũng không biết đã kéo dài bao lâu, chỉ thấy Lạc Khinh Trần ở trong vụ cuồng phong bão táp này, không

ngừng tiến lên cao trào, toàn bộ tĩnh thất tràn ngập một cỗ khí tràng hồng nhạt, bao phủ hai người vào trong. Nếu không phải có tầng tầng lớp lớp kết giới ngăn cách, chỉ cần nghe tiếng gầm gừ của Lạc Khinh Trần cũng đủ để truyền khắp Phù Vân Các, kinh động vô số người.

Đột nhiên, Vi Vân cảm thấy một cỗ hấp lực mạnh mẽ từ trong huyệt nhỏ của Lạc Khinh Trần lộ ra. Hắn hoảng sợ, biết Lạc Khinh Trần muốn hút hắn vào trong lỗ thịt, vội vàng chuẩn bị sẵn sàng toàn lực đón đỡ.

Chỉ một thoáng, hắn cảm thấy môi thịt trước mắt càng lúc càng lớn, cuối cùng một cỗ hấp lực cường đại đem hắn hút vào trong khe hở màu đỏ tươi, tiến vào trong một cái động thịt tràn ngập sóng nhiệt ngập hơi thở ẩm ướt, hắn trước tiên sử dụng ra "La Hán Chàng Chung" phương pháp, hướng trên thịt tươi non của Lạc Khinh Trần hung hăng đánh tới!

"A..." Lạc Khinh Trần lại gọi một tiếng gầm, cô cảm thấy cả người tê dại, khoái cảm khó tả như thủy triều không ngừng lan tràn khắp cơ thể cô.

Nàng nhất định phải nắm lấy cơ hội này, không thể dừng lại, phải rèn sắt khi còn nóng, tiếp tục tăng mạnh cảnh giới, đánh vỡ điểm giới hạn!

Sau khi Vi Vân va chạm mấy trăm cái vào trong huyệt nhỏ của Lạc Khinh Trần, Lạc Khinh Trần lại "hừ" hắn một tiếng, Vi Vân đăng đăng rơi trên thảm, Lạc Khi Trần thuận thế ngồi xuống, huyệt thịt vừa vặn trúng đầu rùa của hắn, thân thể mềm mại rơi xuống, dùng huyệt nhỏ kẹp trọn cả cây gậy thịt thô dài của hắn vào trong., Cây gậy thịt dài ba thước tiến vào trong hang của nàng, mở ra một hồi khuấy động, ở trong cái hang nhỏ xoay qua xoay lại, nghiền nát, Lạc Khinh Trần cũng đang chuyển động cặp mông béo, đón đầu Vi Vân thao túng, hai người đều thi triển tuyệt kỹ trên giường, không ngừng kích thích thân thể của đối phương.

"Ha ha!"

Thân thể Vi Vân mạnh mẽ dùng sức đẩy Lạc Khinh Trần lên, toàn bộ thân thể mềm mại bay lên, sau đó lại rơi xuống, "Bốp" một tiếng vang thanh thúy, bắp thịt huyệt nhỏ bọc trên xương sườn của Vi Vân, kín kẽ hở, kín mít không kẽ hở!

Như thế sau nhiều lần rơi xuống, Lạc Khinh Trần lại phát ra tiếng gầm rú, từ sâu trong huyệt nhỏ tuôn ra lượng lớn dịch nhờn. Vào thời khắc này, Vi Vân bỗng nhiên cảm thấy sâu trong huyệt nhỏ của Lạc Khinh Trần sinh ra một cỗ hấp lực vô cùng mạnh mẽ!

Trong nội tâm Vi Vân run lên, cả người dừng động đậy, bảo trì tư thế kín đáo với khí tính của Lạc Khinh Trần, cảm nhận được cỗ lực hút và cảm giác đầu rùa đang hấp thụ nhục côn này.

Lực hút này khác với cảm giác hấp thụ huyệt nhỏ lúc trước, cũng không hút cả người hắn vào, mà lấy mắt tiểu của hắn làm trung tâm, phải hút sạch tinh hoa thậm chí pháp lực trong cơ thể hắn!

"Chơi, mẹ nuôi... A... Tê..." Vi Vân cảm thấy xương cụt và sống lưng phát lạnh từng trận, khoái cảm khó nói nên lời không ngừng cuốn tới, cơ hồ muốn bao phủ hoàn toàn tâm thần hắn vào trong, căn bản khó có thể chống đỡ, liền có từng cỗ tinh tương từ mắt mũi bắn ra, tất cả đều rơi vào trong huyệt thịt Lạc Khinh Trần.

Một kích này, nhất thời cực kỳ khủng khiếp, Vi Vân phát hiện bản thân cơ bản không thể dừng lại được, đương nhiên vô cùng sảng khoái nhưng cũng có chút bối rối, sợ bị Lạc Khinh Trần hút cho xảy ra chuyện.

"Đừng khắc chế, giúp ta một tay!"

Lúc này hai mắt Lạc Khinh Trần hiện lên quang mang kỳ dị, mắt trái màu vàng, mắt phải màu bạc, trong mắt phải có hư ảnh một long một phượng bay múa ở trong đó, hơn nữa khí thế trên người cũng không ngừng tăng lên, Long Phượng Pháp Tướng hiển hiện sau lưng nàng,

chính là hư ảnh một long một phượng nhàn nhạt, sóng pháp lực cường đại từ trên người nàng lộ ra, linh khí chung quanh đều hội tụ trên người nàng, chính là dấu hiệu đột phá cảnh giới!

Vi Vân biết rõ trải qua một phen giao hoan vô cùng kịch liệt vừa rồi, rốt cuộc phá vỡ bình cảnh cảnh cảnh giới Lạc Khinh Trần, hiện tại chính là thời khắc mấu chốt, nào dám chậm trễ, vội vàng buông tinh quan, mang tinh túy trong cơ thể bắn vào sâu trong tiểu huyệt Lạc Khinh Trần. Những tinh túy này sau khi bắn vào đó, đều bị Lạc Khinh Trần dùng tâm pháp trực tiếp chuyển hóa thành pháp lực, cung cấp cho nàng để đột phá cảnh giới sử dụng.

Từ Pháp Tướng viên mãn đột phá tới Độ Kiếp sơ kỳ, pháp lực cần thiết bao nhiêu, vốn dĩ Phù Vân các là phong thủy bảo địa, trong đó có Tụ Linh trận pháp, đem linh khí bốn phương tám hướng Nhật Nguyệt sơn song xuyên linh khí tụ hợp vào trong đó, hoàn toàn đủ Lạc Khinh Trần đột phá, nhưng trước mắt Ma giáo tiến công, bày ra Cửu U bí ma đại trận, phong tỏa lưu động linh khí, điều này khiến cho nàng không đủ pháp lực để đột phá, chỉ có thể thu hoạch từ trên người Vi Vân.

Mà khả năng chuyển hóa pháp lực của Vi Vân cũng chỉ có giới hạn, Lạc Khinh Trần trực tiếp rút pháp lực từ trong cơ thể hắn ra, bởi vì hai người đã đóng kín không gian, giống như một thể, tâm thần của Vi Vân lại hoàn toàn cởi mở với nàng, nhất thời pháp lực trong cơ thể đều bị nàng cuốn qua!

Pháp lực của Vi Vân hùng hậu cỡ nào, cho dù là cường giả Độ Kiếp bình thường cũng không bằng, những cường giả như Huyền Cái Sơn, Ma Giáp, Tống Chung, chỉ riêng trình độ pháp lực hùng hậu đã hoàn toàn kém pháp tướng cảnh giới Viên Mãn như Vi Vân.

Pháp lực khổng lồ này sau khi rót vào trong cơ thể Lạc Khinh Trần, nhất thời thỏa mãn nhu cầu đột phá cảnh giới của nàng. Trong nhất thời, tất cả tâm cảnh, pháp lực đều đủ rồi, Lạc Khinh Trần nhất thời không ngừng bước vào cảnh giới Độ Kiếp, Long Phượng pháp

tướng trong cơ thể cũng biến hóa theo nguyên thần, chỉ cần chờ pháp tướng của nàng hoàn toàn chuyển hóa thành nguyên thần, khi đó nàng coi như đột phá thành công. Mà điều này, cần một quá trình, cần đủ thời gian, vả lại trong quá trình này không thể bị ngoại lực quấy nhiễu.

Hai loại nhân tính dày đặc kết hợp thành một thể, Vi Vân đang cảm nhận được sự xung đột của thân thể kỳ diệu này, cũng không ngừng thúc dục pháp lực duy trì Lạc Khinh Trần đột phá, Lạc Khinh Trần thì toàn tâm toàn ý đánh sâu vào cảnh giới Độ Kiếp...

Chương 119 giết ra khỏi vòng vây.

Một trận âm thanh chém giết truyền đến từ Phù Vân Các.

Mấy thi thể đệ tử Phù Vân các từ trên trời rơi xuống, ngã ở cửa đại điện Phù Vân các, đã ngã thành thịt vụn. Trước cửa, đám người Ngu Yên Vũ, Chu Diệu Ngữ, Diệu Y Phật Mẫu, Thủy Hồng Dao, Bạch Miểu đều đứng chung một chỗ, ngẩng đầu nhìn lên trên.

Mây đen phía trên càng ngày càng thấp, một mảnh đen nghìn nghịt, cơ hồ muốn nghiền nát toàn bộ Phù Vân Các. Vô số ma tộc, yêu tộc ở trong tầng mây như ẩn như hiện, không ngừng phát ra tiếng la giết, giống như lôi đình chấn động bát phương, uy thế kinh người.

Lại thấy sau lưng từng thân ảnh đỏ máu mọc ra cánh thịt xuất hiện, xuyên tới xuyên lui trong tầng mây, lưu lại đạo đạo tàn ảnh.

"Huyết Thần giáo người cũng đến."

Sắc mặt tất cả mọi người đều ngưng trọng, sẵn sàng ra tay đánh nhau bất cứ lúc nào.

Vừa rồi, Chu Diệu Ngữ phát hiện ngoại trừ đại trận Cửu U Bí Ma của Thiên Ma giáo Vạn Yêu Mê Thần đại trận, cùng với đại trận Vô Tận Huyết Hải Vô Tận Huyết Hải Đại Trận của Huyết Thần giáo cũng đều xuất hiện, ba tòa đại trận cùng nhau bao phủ Phù Vân các, với năng lực của Chu Diệu Ngữ, mặc dù đồng thời bày xuống đại trận Kỳ Môn Độn Giáp và Cầu Tử Mẫu Tru Ma Kiếm Trận tăng thêm uy lực, cũng hơi kém một chút.

Một ít đệ tử Phù Vân các bên cạnh trận pháp nhất thời vô ý, bị Ma giáo thừa dịp, cho nên bị giết chết mà bỏ mình.

Tất cả mọi người đều hiểu, lúc này tam đại ma giáo đều đã tới, đang bao vây Phù Vân các, muốn một lưới bắt hết bọn họ.

Ngu Yên Vũ tính toán một chút thực lực song phương, nói: "Nếu muốn đột phá vòng vây, nhất định phải ngăn cản cường giả đối phương. Chu tiền bối ngăn cản Thôn Nhật Hỏa Viên, ta tới ngăn cản lão ma Nghiên mực. Thủy giáo chủ có thể ngăn cản Huyết Ma, Diệu Y Phật Mẫu có thể ngăn cản Kim Giao lão tà, còn có Đại Thiên Tăng Vương, Thiên Cơ Tử, Huyền Cái, Ma Giáp, Tống Chung đều là cường giả Độ Kiếp..."

Ngu Yên Vũ đếm tới đếm lui, cũng không phát hiện phe mình có cường giả nào có thể ngăn cản những kình địch Ma giáo này. Đối phương gặp quá nhiều cường giả độ kiếp, nếu đổi lại quá khứ, đám người Đại Thiên Tăng Vương và Thiên Cơ Tử vẫn là người trận doanh phe mình, mọi người hợp lực cũng miễn cưỡng có thể địch lại đối phương, nhưng bây giờ thực lực lại cách xa, căn bản không thể đánh.

Bạch Chỉ cảm ứng được ánh mắt Ngu Yên Vũ, khuôn mặt xinh đẹp không khỏi đỏ lên, toàn thân có chút không tự nhiên. Trong những người này, chỉ có nàng có tu vi thấp nhất, đặc biệt là Lạc Khinh Trần cũng sắp đột phá độ kiếp, khi đó nàng đã trở thành người đứng cuối cùng, thầm nghĩ trong lòng, lẽ nào cũng phải nghĩ biện pháp mau chóng đột phá.

Lúc này, Thủy Hồng Dao bỗng nhiên nói: "Để ta đến ngăn chặn Thôn Nhật Hỏa Viên."

Ngu Yên Vũ nhíu mày: "Thủy giáo chủ xác định không có vấn đề gì chứ?" Thực lực của Thôn Nhật Hỏa Viên không phải là doạ người, tuy rằng giờ phút này đã thành con rối của lão ma trên nghiên mực, thần trí xảy ra chút vấn đề, không linh hoạt như trước kia, nhưng thực lực vẫn còn.

Thủy Hồng Dao ngọc chỉ tay ngọc bắn ra, mỉm cười nói: "Không thành vấn đề, Ngu minh chủ."

Chu Diệu Ngữ cũng nói: "Tam Đại giáo chủ Ma giáo cứ giao cho ta."

Tất cả mọi người đều động dung, tuy đã từng chứng kiến thực lực của nàng, nhưng lấy sức một người đối kháng giáo chủ tam đại ma giáo, vẫn khiến mọi người chấn kinh, mọi người đều là cường giả tuyệt thế dưới Địa Tiên, lấy một địch ba, đây hầu như là chuyện không thể, nhưng Chu Diệu Ngữ hôm nay có thực lực như vậy.

Bởi vì nàng hiện nay thể chất đặc thù, căn bản đánh không chết, không có thực lực Địa Tiên liền không giết được nàng, ngay cả nuốt nhật hỏa viên cũng không được. Nhưng cũng chỉ như thế, một mình nàng cũng không đối phó được tất cả mọi người, Ma giáo cho dù không giết được nàng, cũng có thể vây khốn nàng, thậm chí trấn áp nàng, bởi vậy cần mọi người đồng tâm hiệp lực, mới có thể giết ra ngoài.

Mặc dù có Thủy Hồng Dao và Chu Diệu Ngữ kiềm chế mấy người thực lực mạnh nhất của đối phương, nhưng cường giả còn lại vẫn khủng bố như cũ, thực lực đám người Ngu Yên Vũ cũng không yếu, chỉ là nhân số đối phương nhiều, đánh nhau vẫn không tốt.

Đúng lúc này, bên trong mây đen xuất hiện ba thân hình, một người trung niên mặc nho sam màu trắng, chính là lão tổ Nghiên mực, một người đàn ông trung niên mang Long bào đầu rồng thân người, chính là Kim Giao lão tà, một người là lão giả mặc trường bào màu đỏ tươi sau lưng mọc ra bốn cánh thịt, chính là Huyết Tổ.

Giáo chủ tam đại Ma giáo cùng xuất hiện trên tầng mây, nhìn xuống Phù Vân các bên dưới, thấy đám người Ngu Yên Vũ đều nở nụ cười khinh thường.

Lão tổ Nghiên mực nói: "Họ Ngu, nghĩ kỹ chưa? Định đầu hàng khi nào? Nếu không đầu hàng gia nhập Thần giáo ta, một canh giờ sau, chúng ta sẽ đến thật, đến lúc đó đánh nát mông các ngươi, chớ có khóc nhè."

Ngu Yên Vũ cười lạnh nói: "Lão ma, ngươi chớ có khua môi múa mép, có gan thì phóng ngựa tới đây, xem ta có chém lưỡi của ngươi không."

Huyết Tổ cười một tiếng quái dị, nói: "Nhìn những con đàn bà này đi, chết đến nơi rồi còn cố cãi lời, thật là làm cho người ta thất vọng, các nàng cũng ngẫm lại chỗ tốt gia nhập Thần giáo, nếu như lão tổ ta tốt tâm tình, nhét các nàng vào hậu cung, mỗi ngày may mắn mấy người, há không đẹp sao?"

Kim Giao lão ta gật đầu đồng ý, nói: "Huyết tổ nói chí phải, lão tổ ta cũng nghĩ như vậy."

Bạch Hỗn không thể chịu nổi loại ngôn ngữ vũ nhục này, lập tức cả giận nói: "Đồ vô sỉ, dám làm bậy tu hành!"

Huyết Tổ bắt đầu cười ha ha: "Bạch Miểu, ngươi đừng mạnh miệng, đến lúc đó lão tổ ta nhất định sẽ dạy ngươi ở trong búp bê, khi đó ngươi sẽ biết sướng đến mức nào."

"Ngươi..." Bạch Chỉ tức giận đến cả người phát run, hận không thể lập tức giết tới, Ngu Yên Vũ vội vàng kéo nàng lại.

Lúc này, sau lưng giáo chủ của ba giáo ma giáo có rất nhiều bóng người, rất nhiều giáo chúng Ma giáo từ trong tầng mây hiện ra, tất cả đều là nam tử của ba giáo lớn Ma giáo, có đầu thú thân người, có cái trán có sừng, có cái lưng mọc ra hai cánh, ước chừng mấy vạn người.

Lão tổ Nghiên mực chỉ huy bọn họ, nói: "Các huynh đệ, nào, để lũ đàn bà này kiến thức một chút dương cương chi khí của nam nhân Thần giáo chúng ta!"

"Vâng, giáo chủ!"

Mấy vạn giáo chúng này lập tức tiến lên, ở trong tầng mây kéo đũng quần xuống, lấy ra một cái bộ dương cụ thô to, hùng dũng oai vệ khí

phách ngang dọc bộ dáng, giống như bắn pháo rất cao.

Đám người Ngu Yên Vũ thấy vậy đều ngẩn ra, bọn họ muốn làm gì?

Chỉ thấy lão tổ nghiên mực ra lệnh một tiếng: "Các huynh đệ, xắn xúc xắc!"

Chỉ một thoáng, mấy vạn giáo chúng này một tay nắm chặt dương cụ của mình, hướng về phía dưới vuốt ve một hồi, từng người cười dâm đãng không thôi, liên tục cười ti tiện, cũng không biết trong đầu đang suy nghĩ cái gì.

"Cái này... Bọn súc sinh không biết xấu hổ này!"

"Chán ngắt!"

Sắc mặt đám người Bạch Miểu, Ngu Yên Vũ đều rất khó coi, Diệu Y Phật Mẫu thì nhắm mắt niệm phật hiệu, Thủy Hồng Dao thì mỉm cười nhìn, không cảm thấy xấu hổ chút nào.

"Thủy Hồng Dao, ngươi là kỹ nữ, ngươi còn không biết xấu hổ cười, mặt mũi yêu tộc ta cũng bị ngươi, một kỹ nữ ăn cây táo rào cây sung làm mất hết!"

Kim Giao lão Tà chỉ vào Thủy Hồng Dao tức giận mắng không thôi.

Thủy Hồng Dao kinh ngạc nói: "Ồ, giáo chủ tức giận rồi à, xuống đây, cắn ta đi." Trong lời nói không kìm được sự khiêu khích.

Kim Giao lão ta giận dữ quát lớn: "Kỹ nữ, chớ để rơi vào trong tay lão tổ, nếu không lão tổ nhất định sẽ cho ngươi sống không bằng chết! Các huynh đệ, bắn chết các nàng!"

Mệnh lệnh vừa ra, mấy vạn giáo chúng đang quấn Dương cụ lập tức tỏa ra tinh quang, bắn xuống phía dưới một hồi, liền thấy vô số tinh chất đậm đặc giống như hạt mưa, rơi lên không trung, bay về phía Vân Hồ, Phù Vân lầu các, thậm chí cả đám người Ngu Yên Vũ.

"Mau đi vào!"

Bọn người Ngu Yên Vũ vội vã lui vào lầu các, trốn trong đại điện.

Các nàng đều là tiền bối cao nhân tu chân giới chính đạo, thân phận địa vị siêu nhiên, nếu bị những yêu nhân ma giáo này đánh trúng, vậy mất hết mặt mũi, sau này cũng không cần gặp ai nữa.

Những giáo chúng Ma giáo này rơi vào trên mặt hồ Vân Hồ, xùy một tiếng, hóa thành sương mù đen tiêu tán, mang theo mùi tanh hôi nồng đậm, tất cả mọi người đều nhìn ra bên trong ẩn chứa kịch độc, bất quá tu vi các nàng đều không phải bình thường, cũng không sợ, chỉ là cảm thấy buồn nôn mà thôi.

"Binh sĩ Thần giáo ta giỏi lắm, dọa cho những gái gái xấu xa kia chạy mất, ha ha..."

"Chỉ cần các nàng vừa ra, các ngươi liền bắn các nàng, thay phiên đến!"

"Giáo chủ yên tâm!"

Những giáo chúng Ma giáo kia ứng thanh mà động, cởi quần động dương cụ, chỉ chờ đám người Ngu Yên Vũ đi ra, chỉ cần các nàng vừa ra, liền dùng râu bắn các nàng, tràng diện không chịu nổi vào mắt.

Trong lúc nhất thời, ô ngôn uế ngữ ở phía trên vang lên một mảnh, quả thực không thể nào nghe lọt vào tai.

Bọn người Ngu Yên Vũ trốn trong đại điện, chờ thời gian từng chút một trôi qua, các nàng đã chuẩn bị ổn thỏa, thu tất cả những người phía dưới Pháp tướng viên mãn vào trong không gian Pháp bảo, chỉ chờ giết ra khỏi vòng vây.

Ngoài ra, còn phải chờ Lạc Khinh Trần xuất quan.

Một canh giờ nói không dài, một khi thời gian trôi qua, Ma giáo sẽ chính thức tấn công vào, khi đó trận pháp song phương va chạm sẽ cùng tan vỡ, toàn bộ Phù Vân các đều không giữ được, nhưng cũng là cơ hội để mọi người thừa dịp loạn mà rút lui.

"Sao Lạc các chủ còn chưa ra?" Tất cả mọi người đều có chút lo lắng.

Một mặt lo lắng Lạc Khinh Trần đột phá thất bại, mặt khác, cho dù đột phá thành công, nhưng kéo dài quá lâu, cũng thập phần bất lợi. Sau khi Ma giáo tiến vào, bản thân mọi người khó bảo toàn, rất khó quan tâm tới nàng.

"Sớm biết thế, nên để Lạc sư tỷ đột phá ở pháp bảo không gian, linh khí ngang dọc nơi này cũng bị phong tỏa." Ngu Yên Vũ thầm nghĩ trong lòng.

Bên ngoài, ô ngôn uế ngữ của giáo chúng Ma giáo vẫn đang phiêu đãng, thỉnh thoảng có hoa văn rơi xuống, khiến người ta không biết nói gì.

Một canh giờ nữa sẽ tới, giáo chủ tam đại Ma giáo đã tập kết lực lượng, triệu tập tất cả các đại cường giả, tạo thành một hàng trên bầu trời bao vây Phù Vân các, chỉ cần đến giờ là có thể tấn công vào trong.

Vào thời khắc này, một tiếng rồng ngâm vang lên, ngay sau đó, một đạo hàn mang từ trong Phù Vân Các lao ra, hóa thành một con Ngân Long xuất hiện ở trên không Phù Vân Các, mở ra miệng của những giáo chúng Ma giáo, từ miệng rồng bắn ra vô số mũi tên nhọn, những mũi tên nhọn này xuyên qua thân thể bọn hắn, tạo thành rất nhiều lỗ máu, những giáo chúng Ma giáo bị mũi tên xuyên thấu trước sau phát ra tiếng kêu thảm thiết, từ trong mây rơi xuống, có con ngã trên mặt đất tan xương nát thịt, có con ngã xuống hồ Lạc Vân để cho cá ăn.

"Lạc Tiên Cung quả nhiên lợi hại!"

Lão tổ nghiên mực hừ lạnh một tiếng, đánh về phía Ngân long, Cửu U ma thủ bay ra đánh nát Ngân long.

Nhìn thấy biến hóa này, đám người Ngu Yên Vũ đều vui vẻ, biết Lạc Khinh Trần đã đột phá thành công.

"Vèo!"

Một bóng dáng mặc áo lam xinh đẹp lóe lên trong một gian tĩnh thất nào đó của Phù Vân các, nhanh chóng xuất hiện trong đại điện, trong ngực còn ôm một người. Khuôn mặt tuyệt mỹ, dáng vẻ uyển chuyển, phong thái hào quang chiếu rọi, chính là Lạc Khinh Trần vừa mới đột phá xong.

Lạc Khinh Trần nhìn mọi người, cười nói: "Không tới chậm chứ?"

Ngu Yên Vũ vui mừng quá đỗi: "Lạc sư tỷ tới thật đúng lúc, chúng ta lập tức thoát khỏi vòng vây này đi."

Lạc Khinh Trần gật đầu, nhìn Vi Vân đang ôm trong lòng, giờ phút này thân thể Vi Vân vẫn còn trần trụi, hôn mê bất tỉnh, vành mắt hơi biến thành màu đen, nhưng vì trợ giúp Lạc Khi Trần đột phá, đem tinh nguyên và pháp lực trong cơ thể rót hết vào cho nàng, trong lúc nhất thời có chút suy yếu, cần một ít thời gian mới có thể khôi phục lại.

Lạc Khinh Trần nói: "Lần này may mà có Vân nhi hỗ trợ, Ngu sư muội tạm thời đem hắn cất đi."

Ngu Yên Vũ lập tức tế Quảng Hàn Cung ra, thu Vi Vân đang hôn mê vào.

"Răng rắc, răng rắc..."

Thanh âm vỡ vụn như tinh thạch từ bên ngoài truyền đến, sắc mặt Chu Diệu Ngữ khẽ biến, nói ra: "Trận pháp bị phá, các vị đạo hữu, mau hành động!"

Trong khi nói chuyện, gã dẫn đầu bay ra khỏi đại điện, hóa thành một đạo kiếm quang phóng lên trên không.

Lý Mị Nhi, Cầm Nhi, Thi Nhi và những con tử kiếm thân nhao nhao đuổi theo, cùng nàng có bóng dáng không rời.

Những người còn lại cũng nhao nhao hành động, đều tự mình tế lên pháp khí, pháp bảo, sử dụng sở học thần thông, hướng không trung phóng đi, muốn đột phá Ma giáo phong tỏa, ly khai nơi đây.

Mọi người vừa mới lao ra Phù Vân các, chỉ thấy núi lớn chung quanh ầm ầm sụp đổ, vô số đá vụn, bùn đất đều rơi vào Vân Hồ, cả tòa Phù Vân các cao lớn bỗng nhiên lắc lư một hồi, sau đó sụp đổ sụp đổ, phát ra liên tiếp tiếng vang!

Phù Vân các sừng sững vạn năm, đổ gục! Từ đây, tu chân giới ít đi một kiến trúc rộng lớn.

Trước đây, Ma giáo phong tỏa Phù Vân các, nhất là áp chế trận pháp, nếu không có Chu Diệu Ngữ dùng trận pháp lợi hại tương tự đối kháng, Phù Vân các đã sớm sụp đổ, giờ phút này Ma giáo dùng trận pháp chi lực va chạm với trận pháp của Chu Diệu Ngữ, hai người song song sụp đổ, toàn bộ Phù Vân các dưới cỗ cự lực này cũng theo đó bị phá hủy.

Lúc này, trong thiên địa hoàn toàn hỗn loạn, các tồn tại từ Nguyên Anh trở xuống đều không thể thấy rõ cảnh vật ở ngoài ba thước xung quanh. Không có tu vi Pháp tướng viên mãn đừng mơ tưởng có thể bảo mệnh dưới tràng diện hỗn loạn này.

Coi như là Bạch Miểu tu vi cũng vô cùng nguy hiểm, nếu không có hai kiện pháp bảo Dược Vương đỉnh và Thái Âm La Võ hộ thân, giờ phút này nàng đã bị trưởng lão Ma giáo đánh lén mà chết.

Diệu Y Phật Mẫu tay nâng Cửu cấp Phật Vương Phù Đồ, nhanh chóng bay lên trên không. Chỉ thấy một lão tăng đầu trọc mặc tăng

bào màu vàng kim xuất hiện trước mặt nàng, ngăn cản đường đi của nàng.

"Sư huynh?" Diệu Y biến sắc, thở dài liên tục.

Giờ phút này hai mắt Đại Thiên Tăng Vương đỏ như máu, phảng phất không nhận ra nàng, một tay hóa thành núi cao lớn như vậy, chụp xuống đầu nàng, lại trực tiếp đánh ra tuyệt học "Chưởng Trung Phật quốc" của Đại Phật Tự, muốn trấn áp nàng.

Diệu Y vội vàng tế ra Phật Vương Cửu Cấp Phù Đồ ngăn cản, lại thấy Đại Thiên Tăng Vương nở nụ cười, một tay chộp tới Cửu cấp Phật Vương Phù Đồ, Diệu Y giật nảy cả mình, vội vàng thu hồi pháp bảo. Nàng hiểu rất rõ, Đại Thiên Tăng Vương sử dụng pháp bảo này quá lâu, sớm đã hiểu rõ, vô cùng quen thuộc, pháp bảo này không những không đối phó được hắn, ngược lại sẽ bị hắn cướp mất.

Chuyện này khiến cho Diệu Y Phật Mẫu rất bị động, chỉ có thể dùng Phạm Âm Linh ngăn cản thế công của hơn ngàn tăng vương, nhưng tu vi của nàng chỉ là Độ Kiếp trung kỳ, yếu hơn Đại Thiên Tăng vương rất nhiều, căn bản không đấu lại đối phương. Ngay cả lúc này Đại Thiên Tăng Vương bị Huyết Ma Huyết Thần Tử điều khiển tâm trí, nhưng cảnh giới tu vi lại không thay đổi.

Ngay lúc Diệu Y Phật Mẫu không thoát thân được, một thân ảnh màu tím bay tới, ngăn cản Đại Thiên Tăng Vương. Diệu Y thấy người tới nhờ Quảng Hàn Cung, chính là Ngu Yên Vũ bèn nói: "Ngu minh chủ cẩn thận."

Ngu Yên Vũ nói: "Phật mẫu đi trước."

Diệu Y Phật Mẫu lập tức phi thân rời đi.

Ngu Yên Vũ đánh với Đại Thiên Tăng Vương mấy chiêu, dùng Quảng Hàn Cung bức lui hắn, sau đó cũng phi thân rời đi.

Một bên khác, một con Cự Viên cao lớn trăm trượng toàn thân thiêu đốt lên ngọn lửa màu vàng, gào thét không ngừng, giơ cao một cây cột màu vàng to lớn trong tay, điên cuồng nện xuống đám người Phong Hoa.

Lại thấy một bóng đỏ bay tới, chính là Thủy Hồng Dao.

"Hỏa viên tiền bối, chúng ta thật sự sẽ bị người hại chết!"

Thủy Hồng Dao thở dài, bỗng nhiên hai tay bấm niệm pháp quyết, kết thành một cái đồ án Thái Dương Hỏa Diễm. Ngay sau đó, toàn thân nàng toát ra từng đoá từng đoá kim sắc hỏa diễm, ngọn lửa màu vàng óng bao bọc cả người nàng vào trong, trong nháy mắt đã thành kim nhân hỏa diễm!

"Thôn Nhật Đại Pháp!"

Mắt thấy Bát Phương Hỏa Viên trụ của Thôn Nhật Hỏa Viên sắp nện xuống, đột nhiên cây cột này bắt đầu rung động, ngay sau đó, không ngừng thu nhỏ lại, sau đó rơi vào tay Thủy Hồng Dao!

Pháp bảo bị đoạt của Thôn Nhật Hỏa Viên giật mình, sau đó nhìn về phía Thủy Hồng Dao, hai cánh tay khỉ thật lớn phẫn nộ không thôi đấm vào ngực mình, trong đó có một bàn tay to hướng vào đầu Thủy Hồng Dao vồ xuống!

"Rống ——"

Nương theo một tiếng rống điên cuồng rung trời, Thôn Nhật Hỏa Viên chụp hụt, Thủy Hồng Dao thi triển " Súc địa thành thốn" xuất hiện ở một bên khác.

Thôn Nhật Hỏa Viên vừa vội vừa giận, không ngừng đuổi giết Thủy Hồng Dao, nhưng thủy chung đuổi không kịp, Phong Hoa đám người được cơ hội liền nhao nhao rút đi, trên đường gặp được một ít giáo chúng Ma giáo thực lực yếu kém, tiện tay đánh chết, lại gặp phải Ma Giáp và Tống Chung, trưởng lão Thất Đại Pháp tương viên mãn của

Tử Nguyệt Tiên Môn đối chiến với Thiên Ma giáo hai vị trưởng lão Độ Kiếp, triển khai một cuộc giết tốt.

Bên kia, Chu Diệu Ngữ cũng thành công kiềm chế giáo chủ tam đại Ma giáo, khiến bọn hắn không cách nào đi đối phó với những người khác.

Bốn đại yêu Xuân, Hạ, Thu, Đông, Cơ đấu với Huyết Man, các nàng có tiên kiếm trong tay, phối hợp đến mức không có kẽ hở, không rơi xuống hạ phong.

Bạch Chỉ và Diệp Trầm Ngư cùng một chỗ, hai thầy trò chia ra kiềm chế hai đại cường giả Thiên Cơ Tử và Huyền Cái Sơn Nhân, đấu trống ngang nhau, Thiên Cơ Tử và Huyền Cái Sơn Nhân không có pháp bảo, trong lúc nhất thời cũng không bắt được hai thầy trò mỹ nữ này, chỉ là hai người Bạch Hỗn cũng rất khó thoát thân rời đi.

Lúc này Thủy Hồng Dao đã dẫn Thôn Nhật Hỏa Viên ra xa, Thôn Nhật Hỏa Viên nổi giận, cự chưởng liên tục đập xuống, cuối cùng thành công đánh chết Thủy Hồng Dao!

Thôn Nhật Hỏa Viên mừng rỡ, đợi lát nữa phải đi lấy Hoả Viên Trụ của mình về, đã thấy "Thủy Hồng Dao" bị đập chết hóa thành một đoạn gỗ đào, rơi trên mặt đất, nào có máu bắn ra?

Thôn Nhật Hỏa Viên nao nao, ngay sau đó ngay tại chỗ rống to lên.

Dù sao tu vi cảnh giới của bọn người Phong Hoa cũng không bằng Ma Giáp và Tống Chung, mấu chốt là trên tay đối phương còn có pháp bảo, lấy bảy chọi hai vẫn tỏ ra rất vất vả, muốn bỏ chạy cũng rất khó, thủ thắng lại càng mơ tưởng.

Vào thời khắc này, một đạo hồng ảnh nhanh chóng nhào tới, trong tay một vệt kim quang thẳng hướng ma giáp bắn xuống!

Ma giáp bản năng cảm thấy không ổn, lập tức tế lên pháp bảo Càn Khôn Lô ngăn cản, chợt nghe "Keng" một tiếng vang lên, Càn Khôn

Lô rời khỏi tay, quấn chặt lấy một cây cột màu vàng óng, cây cột màu vàng kia lại chia thành tám, một mực vây khốn lấy Càn Khôn Lô, không thể động đậy.

"Hừ!"

Ma giáp vừa định đi bắt Càn Khôn Lô, lại bỗng nhiên cảm thấy lưng phát lạnh, cả người đều dừng lại!

"Xùy! Xùy! Xùy!"

Từng đạo kiếm quang lạnh lẽo từ đỉnh đầu ma giáp rơi xuống, đâm xuyên vào sau gáy của hắn, trực tiếp đánh nát cột sống của hắn. Trong kiếm quang bốc cháy lên ngọn lửa màu vàng, đốt cả người hắn từ trong ra ngoài cháy đen một trận, phảng phất đem hắn xuyên thành một con cá nướng.

"Ách, ngươi... con tiện nhân Thủy Hồng Dao ngươi... dám đánh lén ta..." Ma giáp kêu thảm thiết nhìn chằm chằm vào nữ tử quyến rũ xuất hiện trước mặt hắn.

Cuối cùng hắn cũng lĩnh giáo được thủ đoạn của yêu phụ này.

"Thoải mái? Ha ha..."

Thủy Hồng Dao cười duyên một hồi, từng đạo kiếm quang từ trong cơ thể ma giáp bay ra, rơi vào trong tay nàng, hóa thành một cây quạt óng ánh, chính là pháp bảo Hồ tộc Thất Hoa phiến.

Ma giáp từ không trung rơi xuống, tan xương nát thịt.

Thủy Hồng Dao vẫy tay một cái, thu hồi Bát phương Hỏa Viên Trụ và Càn Khôn Lô, sau đó nhìn lại hướng Tống Chung.

Tống Chung và đám người Phong Hoa chiến đấu cùng nhau. Mới vừa rồi khi ma giáp còn, hai người liên thủ vẫn có thể áp chế đối phương một đầu. Giờ phút này ma giáp vừa chết, nhất thời mất đi ưu

thế, lại thấy Thủy Hồng Dao quét mắt nhìn sang, trong lòng phát lạnh, không nói hai lời quay đầu bỏ đi.

Hắn cũng không muốn rơi vào kết cục như ma giáp này.

"Chạy mau!"

Thủy Hồng Dao phi thân rời đi, thừa dịp Thôn Nhật Hỏa Viên còn chưa trở lại, nàng muốn đi trợ giúp những người khác phá vòng vây đào tẩu.

Đám người Phong Hoa vội vàng rời đi.

Lạc Khinh Trần giúp đám người Bạch Miểu, Thủy Hồng Dao trợ giúp bốn đại yêu cơ.

Không đến nửa ngày, mọi người lần lượt rút đi, Chu Diệu Ngữ và Thủy Hồng Dao đều bay về Thanh Châu.

Đám người lão tổ nghiên mực đang điên cuồng đuổi theo ở phía sau, cường giả của ba đại ma giáo tụ thành từng đám mây đen trên không trung, che kín nửa bầu trời, không ngừng đẩy về hướng Thanh Châu!

Sau khi hai bên rời đi, đại chiến qua đi, đất Phù Vân các lồi lõm gồ ghề, đã hoàn toàn bị phá hủy.

Lão tổ Nghiên mực nhìn đám người Ngu Yên Vũ ở phía xa, cao giọng quát: "Có gan thì đừng chạy!"

"Ma giáo các ngươi không phải rất lợi hại sao, có gan thì tới Tử Nguyệt Tiên môn ta, mọi người quyết một trận tử chiến!" Ngu Yên Vũ trả lời.

"Đang muốn phá hủy đại tông môn cuối cùng của chính đạo các ngươi, để sáng tạo thịnh thế dưới trướng thần giáo ta đây!" Huyết Tổ cười quái dị nói.

"Được, đến đây."

"Chờ đó cho ta!"

Đám người Ma giáo nhìn theo đám người Ngu Yên Vũ đi xa, cũng không nóng nảy đuổi theo.

Bởi vì các nàng chạy không thoát được, lúc tới được Tử Nguyệt tiên sơn thì đánh trận tiếp theo là được rồi.

Lão tổ nghiên mực nói: "Ma Toán toán trưởng lão, ngươi lại bói toán một chút chuyện cát hung lần này."

Ma toán mỉm cười, chắp tay nói: "Giáo chủ, địch nhân quăng mũ bỏ giáp, quân lính tan rã, chuyến này tất nhiên là đại thắng, chúng ta nắm chắc thắng lợi trong tay, cần gì phải bói toán?"

Lão tổ Nghiên mực cười ha ha nói: "Được, ta thích nghe lời này!"

Kim Giao lão Tà nói: "Tuy như thế, vẫn không thể khinh thường."

Huyết Tổ cười lạnh: "Đối phương chẳng qua là thêm một cái Ngu Nhược Tiên mà thôi, bỏ mặc nàng có bản lĩnh thông thiên, cũng sẽ bị chúng ta vây khốn, đến lúc đó trước gian hậu sát sau hoặc là trước giết sau gian đều có thể, chơi đùa đùa mấy trò xấu xí của tu chân giới chính đạo này, chẳng phải rất đẹp sao?"

"Ha ha..." Chúng Ma nghe vậy thì cười to.

199

Chương B19 Một, từ khi chia tay đến giờ không có việc gì chứ?

Trước đó, Thủy Hồng Dao đã an bài tốt cho Đào Hoa giáo, Đào Hoa giáo năm vạn giáo chúng, tất cả đều đã sớm tới Tử Nguyệt tiên môn, bởi vậy không cần lo lắng chuyện Đào Hoa giáo bị tàn sát.

Về phần bách tính Âm Nguyệt Hoàng Triều, đây lại là lo lắng không đến, cũng không cần lo lắng.

Lão tổ nghiên mực vội vã công phá Tử Nguyệt Tiên Môn, sẽ không phân tán lực lượng, lãng phí thời gian đi gieo vạ cho dân chúng. Lại nói sau khi công phá Tử Nguyệt Tiên Môn, toàn bộ Thiên Vân Đại Lục đều là Ma giáo, bọn hắn tất nhiên không cần vội vã đi tàn phá thiên hạ sắp sửa trở thành vật trong túi mình.

Bởi vậy, đám người Ngu Yên Vũ trực tiếp trở lại Tử Nguyệt tiên môn, tụ tập năm vạn người Tử Nguyệt tiên môn, cùng với năm vạn giáo chúng Đào Hoa giáo, dàn trận sẵn sàng, chờ tam đại ma giáo liên quân tấn công.

Ba đại ma giáo cộng lại được xưng là có trăm vạn ma tộc, mỗi người hơn ba mươi vạn, nhưng trong quá trình chính ma giao chiến trước đó, chết trận gần ba mươi vạn, trong đó một mình Vi Vân đã giết gần hai mươi vạn.

Vì vậy lúc này ma giáo còn gần bảy mươi vạn người, vẫn là con số vô cùng khổng lồ.

Nhưng điều này cũng không quan trọng, bởi vì tranh đấu ở tu chân giới, giữa cường giả cao thấp thắng bại mới là quyết định. Những kẻ thực lực thấp, chẳng qua là tráng kiện thanh thế, chân chạy, làm vật hi sinh, làm pháo hôi, cũng không có tác dụng quá lớn về mặt thực chất.

Đây cũng là nguyên nhân chính đạo nhân tộc mặc dù có mấy chục ức nhân khẩu, nhưng ở trong chiến đấu chân chính, căn bản không đáng để sử dụng.

Tử Nguyệt tiên môn, đại điện sơn môn.

Đám người Ngu Yên Vũ, Chu Diệu Ngữ, Thủy Hồng Dao, Lạc Dật Trần, Diệu Y, Bạch Hỗn đều đứng ngoài cửa, bên cạnh là Diệp Trầm Ngư, Liễu Phỉ Nhi, Ngu Phi Tuyết, Phong Hoa, Lý Mị Nhi, Tiểu Kim. Trên quảng trường đứng đầy người, xếp hàng cực chỉnh tề, một nửa trong số đó mặc lụa mỏng màu tím, bên hông cài pháp khí Nguyệt Nha, tư thế hiên ngang, một nửa thân mặc quần áo hồng phấn, eo treo trường kiếm, thướt tha.

Phân biệt là Tử Nguyệt tiên môn có năm vạn môn nhân, cùng với năm vạn giáo chúng Đào Hoa giáo, tổng cộng là mười vạn người, đều có tu vi Trúc Cơ viên mãn, là cao thủ võ đạo đỉnh phong ở nhân gian, cách cảnh giới Kim Đan ngự phong phi hành chỉ một bước ngắn.

Lúc này, một trận cuồng phong thổi tới, lá cây ào ào rụng xuống, mùa hè nóng bức bỗng nhiên trở nên nghiêm túc như Thu Đông, lạnh lẽo.

Ngu Yên Vũ tiến lên một bước, từ tốn nói: "Chư vị, yêu nhân Ma giáo sắp đánh tới rồi, các ngươi nói xem, phải làm sao bây giờ?"

"Chiến, chiến, chiến!"

Mười vạn môn nhân cùng đáp lại, âm thanh chấn cửu tiêu, uống tan mây trắng!

Đám người Ngu Yên Vũ nhìn mười vạn môn nhân này, trong lòng có chút an ủi, ít nhất ở phương diện thanh thế thì không thua gì Ma giáo.

Bây giờ chính đạo tu chân giới bị Ma giáo tấn công trắng trợn, rất nhiều tông môn đều đã bị hủy diệt, không ít người có cảnh giới Pháp tướng chết oan chết uổng, mấy trăm tông môn mười không còn một,

rất nhiều môn nhân trốn tới rừng sâu núi thẳm trốn lên, chỉ chờ chính ma đại chiến kết thúc, sau đó mới dám xuống núi.

Có thể nói, những người này tụ tập ở Tử Nguyệt tiên môn, tuy rằng không phải toàn bộ lực lượng, nhưng lại là lực lượng trung tâm của tu chân giới chính đạo, nếu ngay cả những người này đều thất bại, như vậy tu chân giới chính đạo cũng sẽ triệt để thất bại, lần đại chiến này, chẳng khác nào ma giáo chiến thắng, khi đó hậu quả rất đáng lo, ít nhất kết cục của môn nhân Tử Nguyệt tiên môn sẽ rất thảm.

Bởi vậy, người ở đây, sẽ không có ai cho phép lần đại chiến này thất bại, liều mạng đánh một trận với Ma giáo, không phải sống tức chết, cần phải thành công!

"Đó là cái gì?"

Một đệ tử Tử Nguyệt tiên môn đột nhiên chỉ về đường chân trời phía xa, kinh ngạc nói.

Mọi người đồng loạt nhìn lại, chỉ thấy nơi xa chân trời xuất hiện một mảnh mây đen nghịt, không ngừng lan tràn tới bên này, nơi đi qua, một mảnh hắc ám!

"Đồm độp!"

Bên trong mây đen kia sấm vang chớp giật, còn mang theo tiếng gầm thét cùng tiếng rống, càng ngày càng gần, mọi người liền nhìn thấy một con cự viên trăm trượng ở trong đó đỉnh thiên lập địa, bước ra một bước chính là vài dặm, những nơi đi qua đất rung núi chuyển, chính là Thôn Nhật Hỏa Viên, dẫn đầu hướng bên này tiến đến, một đôi mắt to lớn lóng lánh kim quang, chiếu rọi thiên địa!

Tất cả mọi người đều hiểu, yêu nhân của ma giáo đã giết tới rồi!

Ngu Yên Vũ cất giọng nói: "Mọi người nghe lệnh, chuẩn bị nghênh chiến!"

"Chiến!"

Mười vạn môn nhân ầm vang đồng ý, quay người hướng mặt ra ngoài sơn môn, một tay đặt lên trên pháp khí, tùy thời chuẩn bị động thủ.

Khoảng cách mấy chục dặm chớp mắt đã qua, rất nhanh, đại quân của ba đại Ma giáo cũng đã xuất hiện ở bên ngoài sơn môn của Tử Nguyệt Tiên Môn, tầng tầng mây đen kịt ép xuống, ngưng tụ ở trên không, trong tầng mây ma ảnh trùng trùng điệp điệp, ẩn giấu mấy chục vạn môn nhân Ma giáo.

Thôn Nhật Hỏa Viên đứng dưới chân núi, thân cao trăm trượng, có thể sánh vai cùng Tử Nguyệt Tiên Sơn, một bàn tay đưa tới gần như có thể đánh bay một nửa Tử Nguyệt Tiên Môn.

Đám người chính đạo sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía Ma giáo, bầu không khí vô cùng khẩn trương.

"A!"

Một khô lâu to lớn màu đỏ như máu bỗng nhiên từ trong tầng mây hiển hiện, mở ra cái miệng to như chậu máu, cắn về phía sơn môn Tử Nguyệt tiên môn!

Ngay lúc đầu lâu màu máu này sắp va chạm với cổng chào của Tử Nguyệt Tiên Môn, bỗng nhiên một màn sáng hơi mờ trống rỗng xuất hiện, ngăn cản đầu lâu to lớn này lại.

Ngay sau đó, từng đạo kiếm quang sắc bén từ trong màn sáng này bắn ra, trong nháy mắt liền xuyên thấu huyết sắc khô lâu này, trong lúc nhất thời thủng trăm ngàn lỗ, hóa thành huyết sắc sương mù tiêu tán.

Đây là uy lực của "Tử Mẫu Tru Ma Kiếm Trận".

Lão tổ Tuyền Cơ, Huyết Tổ, Kim Giao lão tà, tam đại giáo chủ Ma giáo từ trong tầng mây hiện thân ra, nhìn xuống đám người Ngu Yên Vũ phía dưới.

Lão tổ Nghiên mực nhìn quét một vòng, nở nụ cười lạnh, nói: "Như tiên như tiên, đã đến nước này rồi, ngươi còn trốn tránh không ra, có ý gì?"

Mọi người hai bên đều không nói một lời, hiện trường một mảnh yên tĩnh, không khí lại thập phần ngưng trọng.

Chờ chốc lát, vẫn không thấy có động tĩnh gì.

Lão tổ Nghiên mực khẽ nhíu mày.

Lúc này Huyết Tổ cười nhạo một tiếng, nói: "Ngọc Trượng Tiên Nương chó má gì chứ, cũng chỉ có thế mà thôi, một con rùa đen rụt đầu, lão tổ ta cũng đích thân tới Tử Nguyệt Tiên Môn của ngươi, sao không rửa sạch mông đi, đi ra nghênh đón lão tổ ta? Nghe nói ngươi bế quan đột phá, chẳng lẽ đã tẩu hỏa nhập ma mà chết rồi? Vậy thì làm cho lão tổ quá thất vọng rồi, ha ha...."

Giờ phút này, Kim Giao lão tổ bên cạnh bỗng nhiên mắt rồng lóe lên, nhìn lại sơn môn đại điện Tử Nguyệt Tiên Môn.

"Đông, đông, đông..."

Thanh âm gõ ngọc trượng xuống sàn bỗng nhiên xuất hiện, tiết tấu giàu có, ở trong thiên địa bình hơi của vạn chúng, có vẻ đặc biệt rõ ràng.

Giờ phút này, bất luận chính ma lưỡng đạo, tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về phía cửa điện.

Chỉ thấy một đạo thân ảnh thon dài xuất hiện bên trong cửa, tay cầm Nguyệt Nha Ngọc Trượng, từng bước một đi ra ngoài cửa, mặc dù nàng đi cũng không chậm, nhưng mọi người lại cảm thấy nàng đi rất

chậm, không biết qua bao lâu mới nhìn thấy thân ảnh nàng bước ra cửa, xuất hiện ở cửa.

Chỉ thấy người tới là một nữ nhân tuyệt sắc, nhìn bốn mươi tuổi không đến, có một đôi mắt phượng mỹ lệ, ánh mắt rét lạnh, mặt trái xoan gầy, mũi ngọc thẳng, bờ môi mỏng, da thịt trắng như tuyết, thân mặc trường bào màu tím., Tay nắm Nguyệt Nha ngọc trượng, bộ ngực cao thẳng, cái mông vểnh lên phía sau, một đôi chân ngọc thập phần thon dài, chân chưa mặc giày, nhưng bọc một đôi giày màu tím, nơi đi qua, bụi bặm tan đi, cả người nàng cao gần sáu thước, so với người bình thường rõ ràng cao hơn một cái đầu.

Người tới chính là môn chủ tiền nhiệm của Tử Nguyệt Tiên Môn, nhân vật số hai trong Thiên Vận Bát Tiên của tu chân giới chính đạo - Ngọc Trượng Tiên Nương - Ngu Nhược Tiên!

Ngu Nhược Tiên vừa xuất hiện, tất cả mọi người trong chính đạo đều có chút kích động, sức mạnh cũng tăng lên không ít, đây là một loại không có lý do gì để tín nhiệm. Bởi vì lời đồn Ngu Nhược Tiên đã từng giao thủ với vô số địch nhân, cả đời chưa bao giờ bại trận, cho dù đối đầu với Huyền Chân Sơn Nhân lúc trước cũng chỉ là ngang tay mà thôi.

Chỉ riêng cái biệt hiệu "Ngọc Trượng Tiên Nương" này đã đủ để làm cho địch nhân nghe được sợ vỡ mật, làm cho người phe mình tin tưởng tăng gấp bội!

Lão tổ nghiên mực nhìn thấy Ngu Nhược Tiên rốt cuộc cũng đi ra, hơi thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Nếu tiên tử, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?" Đi ra thì tốt, hắn không sợ nàng ra tay trong bóng tối, chỉ sợ nàng âm thầm hạ độc thủ, đó mới là không thể phòng bị. Chỉ cần nàng tới chỗ ngoài sáng, lão tổ nghiên mực có thể tính ra thực lực của nàng, sau đó căn cứ tình huống, điều chỉnh chiến thuật, chỉ cần nàng chưa thành Địa Tiên, như vậy tỷ lệ ma giáo vẫn là rất lớn.

Mà xem khí tức trên người Ngu Nhược Tiên phát ra, vẫn như cũ chỉ là Độ Kiếp viên mãn, vẫn chưa tu thành Địa Tiên, như vậy lão tổ Nghiên mực tự nhiên có lý do thả lỏng một chút.

Ngu Nhược Tiên vừa ra, đám người Ngu Yên Vũ, Thủy Hồng Dao, Bạch Hỗn đều thối lui sang hai bên, đám người Chu Diệu Ngữ cùng Diệu Y tức thì gật đầu ra hiệu với nàng.

Ngu Nhược Tiên rời khỏi đám người, đứng trước mặt mọi người nhìn lão tổ nghiên mực, thản nhiên nói: "Khanh giai nhân, khổ nỗi làm tặc?"

Lão tổ nghiên mực cười khà khà nói: "Bái Nhược tiên ban tặng."

Ánh mắt Ngu Nhược Tiên thoáng nhìn: "Đừng có nói lung tung, cẩn thận miệng lưỡi sẽ đau nhói."

Huyết Tổ quét mắt nhìn Ngu Nhược Tiên, cười quái dị nói: "Nghe nói Tiên Nương một mực bế quan đột phá cảnh giới, lão tổ ta nhìn thế nào cũng không giống, tu vi cũng không tiến triển chút nào, cũng không biết có chịu được không."

Ngu Nhược Tiên nói: "Ngươi sẽ nhanh chóng biết thôi."

Kim Giao lão tổ cũng nói: "Ngu Nhược Tiên, hiện giờ cường giả Thần giáo ta đã xuất hết, ta thật sự không nghĩ ra ngươi có bản lĩnh gì, có thể lật bàn tuyệt cảnh. Nghe lời khuyên bảo của ta, sớm đầu hàng đi, gia nhập Thần giáo làm nô lệ, thật sự là vô ích vô hại. Nếu không... Hừ hừ, hôm nay chính là ngày Tử Nguyệt tiên môn diệt môn của ngươi!"

"Lợi hại như vậy? Vậy theo ngươi xem, ta phải làm gì... Mới có thể làm ra vẻ không sợ sao?" Ngu Nhược Tiên nói, trong mắt hiện lên một tia tàn khốc.

Ngôn từ song phương sắc bén, đối chọi gay gắt, bầu không khí hiện trường nhất thời ngưng trọng, khí tức sát phạt tràn ngập chung

quanh, tuy là giữa trưa, nhưng trong thiên địa lại một mảng hắc ám, ngay cả khí hậu cũng bị quân đoàn Ma giáo khổng lồ này làm thay đổi.

Lão tổ nghiên mực bỗng cười ti tiện một tiếng, cất giọng nói: "Các huynh đệ thần giáo, vị này chính là Ngu Nhược Tiên nổi tiếng lẫy lừng, mọi người cùng bắn hắn cho ta! Ai có thể bắn trúng cô, có thể trực tiếp đề bạt thành trưởng lão!"

"Xem ta đây!"

"Ta cũng sẽ thử một chút!"

Chỉ một thoáng, vô số giáo chúng Ma giáo tiến lên, bắt đầu cởi quần trên đám mây.

"Bắn", đương nhiên không phải "Bắn tên" mà là " xạ tinh". Hắn sử dụng chiến thuật công tâm, trước tiên phải vũ nhục đối phương một phen, khiến cho những nữ tử này tâm thần đại loạn, sau đó mới phát động tấn công mãnh liệt, khi đó sẽ càng thêm dễ dàng.

Thế là, mấy vạn giáo chúng Ma giáo nắm dương cụ vuốt, cười dâm không ngừng, ý đồ làm đám người Ngu Nhược Tiên phía dưới cảm xúc chấn động.

Nhưng vào thời khắc này, Ngu Nhược Tiên giơ Nguyệt Nha Ngọc Trượng trong tay lên, chỉ thấy một vầng trăng tím đột nhiên xuất hiện giữa tầng mây, "Bành" một tiếng, trăng tím vỡ nát, phân liệt thành vô số mảnh vụn, phân biệt rơi vào trên những giáo chúng Ma giáo đã cởi quần, chỉ thấy một tiếng kêu thảm thiết vang lên, mấy vạn giáo chúng Ma giáo đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, sau đó bị đông lạnh thành tượng băng, từ không trung ngã xuống, nặng nề ngã xuống đất, rơi xuống tạo thành vô số mảnh vụn mang theo hàn băng.

"Tiếp tục, lão nương cũng muốn nhìn một cái, ngươi có bao nhiêu người tới chết." Ngu Nhược Tiên nhẹ nhàng vuốt ve ngọc trượng hình trăng non trong tay, cười lạnh.

Những giáo chúng Ma giáo này đều là môn nhân lâu la bình thường, tu vi mạnh nhất cũng chỉ là Kim Đan, nào có thể ngăn cản một kích của Ngu Nhược Tiên.

Lão tổ Nghiên đài nheo mắt, xét theo một đòn vừa rồi của Tiên Nhược Yên động thủ, pháp lực của nàng quả thật không tăng trưởng bao nhiêu, nhưng nếu là như vậy, vậy trong khoảng thời gian này nàng bế quan để làm gì? Hắn cũng không tin Ngu Nhược Tiên sẽ không làm bất cứ chuyện gì, chỉ cố ý tung tin tức giả, sau đó chờ Ma giáo tấn công.

Hắn quá hiểu Ngu Nhược Tiên, đây là chuyện không thể nào.

Lão Tổ nghiên mực không khỏi kinh nghi bất định.

Tuy chết mấy vạn giáo chúng, nhưng hắn cũng không cảm thấy đáng tiếc, những thứ này chẳng qua là pháo hôi mà thôi, chỉ cần chết là được, ít nhất thăm dò được cường độ pháp lực hiện tại của Ngu Nhược Tiên.

"Quả nhiên không tiến bộ gì, không khác gì lão tổ năm đó." Huyết Tổ trêu chọc một tiếng, lại nói: "Trận pháp, lên!"

Nói xong, Huyết Tổ liền phân phó mấy vị trưởng lão của Huyết Thần giáo dựng lên một tòa đại trận, chính là Thập Phương Vô Tận Huyết Hải Đại Trận của Huyết Thần Giáo, bỗng dưng sinh ra huyết thủy đầy trời, như là đại dương mênh mông vậy., Toàn bộ Tử Nguyệt Tiên Sơn vây quanh ở giữa, huyết sắc hải triều không ngừng hướng sơn môn Tử Nguyệt Tiên Môn quét tới, cuốn đến trước cửa lại bị một tầng lực lượng vô hình ngăn trở, chính là "Tử Mẫu Tru Ma Kiếm Trận" Chu Diệu Ngữ bố trí cùng "Kỳ Môn Độn Giáp Đại Trận", hai tầng trận pháp chồng chất, uy lực vô cùng.

Hầu như cùng lúc đó, lão tổ nghiên mực lệnh cho mấy vị trưởng lão của Thiên Ma giáo bố trí "Cửu U Bí Ma Đại Trận", kết hợp với "Thập Phương Vô Tận Huyết Hải Đại Trận", đánh thẳng vào trận pháp của đối phương.

Trận pháp của tà dị giáo lại bố trí không được, bởi vì trưởng lão tà dị giáo chỉ còn lại một mình Hổ Vương, cơ hồ đều chết sạch, trừ phi như vậy trước tại Phù Vân Các, Kim Giao lão tổ tự mình ra trận, nhưng hiện tại hắn phải xuất thủ tiến công.

Trận pháp hai bên va chạm vào nhau, Chu Diệu Ngữ rõ ràng cảm thấy có chút cố sức, nàng ra hiệu cho đám người Lý Mị Nhi một chút, hai Thái Huyền Tử Kiếm, còn có hai đệ tử của nàng Linh Nhi, cũng cầm pháp bảo Kỳ Môn Độn Giáp Thiên Thư, đồng thời hóa thành một đạo ánh sáng nhạt biến mất tại chỗ, trốn vào không gian trận pháp, tăng uy lực trận pháp lên.

Như vậy, trận pháp phe mình mới ổn định, không để bị đối phương công phá.

Trận pháp chi đấu với nhau, cân sức ngang tài, không ai chiếm được thượng phong.

Sau đó mới thật sự là đại chiến, đó chính là cuộc chiến giữa cường giả độ kiếp.

Mà việc này cũng là mấu chốt quyết định trận chiến thành bại lần này.

Nếu như cường giả Độ Kiếp phe mình thắng, như vậy đại chiến lần này chẳng khác nào chiến thắng, những người còn lại cơ bản không thể đưa ra được tác dụng quyết định nào cả, cường giả Độ Kiếp vừa chết đi thì phe mình dù có nhiều cũng chỉ là một chữ chết mà thôi.

Cường giả Độ Kiếp bên chính đạo có ngu như tiên, Ngu Yên Vũ, Chu Diệu Ngữ, Thủy Hồng Dao, Lạc Khinh Trần, Diệu Y, tổng cộng có sáu người, mỗi người đều có pháp bảo trong tay, thực lực rất mạnh.

Mà bên Ma giáo, có lão tổ nghiên mực, Kim Giao lão tổ, Huyết Tổ, Thôn Nhật Hỏa Viên, Tống Chung, Thiên Cơ Tử, Huyền Nhị Sơn Nhân, Đại Thiên Tăng Vương, tổng cộng có chín người, trừ Huyền Cái sơn người chẳng những đánh mất pháp bảo, chỉ có tu vi Độ Kiếp

sơ kỳ mà thực lực còn yếu hơn, những người còn lại hoặc là cường giả tuyệt thế độ kiếp viên mãn, hoặc là có pháp bảo trong tay, đặc biệt là Thôn Nhật Hỏa Viên, mặc dù tám phương Hỏa Viên Trụ bị Thủy Hồng Dao đoạt, vẫn là sức chiến đấu đỉnh cấp trong những người này.

Tổng thể mà nói, vẫn là bên Ma giáo rõ ràng mạnh hơn.

Nhìn lại tướng cảnh phía dưới, bên chính đạo có trưởng lão và hộ pháp của Tử Nguyệt tiên môn, còn có Bạch Chỉ, Diệp Trầm Ngư, Ngu Phi Tuyết, Liễu Phỉ Nhi, tứ đại yêu Cơ... Trưởng lão của tam đại ma giáo cùng pháp tướng cường giả cũng không phải ít, ngược lại thực lực tương đương, Ma giáo rõ ràng là nhiều hơn Ma tộc. Hơn nữa, tu sĩ Huyết tộc cùng Yêu tộc trời sinh mạnh mẽ hơn Nhân tộc, cùng cảnh giới đánh nhau, càng chiếm ưu thế.

Mặc kệ trận chiến này thế nào, phần thắng của Ma giáo cũng lớn hơn.

Nhưng đám người Ngu Nhược Tiên, Ngu Yên Vũ, Chu Diệu Ngữ lại không hề sợ hãi, Thủy Hồng Dao thì mặt đầy yêu mị, đôi mắt mỉm cười, dáng vẻ bất cần đời, dường như cũng không để đại chiến trước mắt vào trong mắt.

"Chư vị đạo hữu, trận chiến hôm nay quan hệ đến việc thành bại của Thần giáo ta. Thắng, tất cả đều vui mừng, tất cả mọi người có thể được phân cho ít nhất một nữ nhân, thất bại, hữu tử vô sinh! Các ngươi ngàn vạn lần đừng làm chậm trễ!"

Thanh âm của lão tổ Nghiên mực truyền khắp toàn bộ trận doanh Ma giáo.

Tất cả giáo chúng Ma giáo lập tức đáp lại: "Thần giáo tất thắng! Thần giáo tất thắng!" Tiếng hô rung trời, truyền khắp bốn phương.

Ngu Nhược Tiên cũng hô: "Trảm yêu trừ ma, thay trời hành đạo!"

Mười vạn môn nhân trên quảng trường lập tức cùng hô to: "Chiến! Chiến! Chiến!" Thanh thế ngập trời, không thua gì Ma giáo.

Song phương là trước tiên áp đảo đối phương về mặt khí thế, để đợi sau khi giao chiến sẽ gia tăng khí thế và lòng tin cho cường giả phe mình, đây cũng là nhân tố không thể bỏ qua trong lúc giao chiến sinh tử.

Quyết định song phương giao chiến thắng bại, tu vi cảnh giới, pháp bảo, công pháp thần thông tất nhiên là điều kiện tiên quyết, nhưng khí thế, tâm tình, trạng thái tâm trí, đây cũng là nhân tố ảnh hưởng trong đó.

"Thôn Nhật Hỏa Viên, đi!" Tâm niệm lão tổ nghiên mực vừa động, ra lệnh cho Thôn Nhật Hỏa Viên.

Lâm vào bên trong "Cửu U Mộng Yểm" không cách nào thoát ra được, Thôn Nhật Hỏa Viên đã trở thành Khôi Lỗi lập tức ngửa đầu phát ra một tiếng gào thét, lông trắng trên thân vũ động, duỗi ra một bàn tay khổng lồ vỗ xuống sơn môn của Tử Nguyệt Tiên Môn trên bầu trời!

Cự chưởng Thôn Nhật Hỏa Viên to lớn như thế, hầu như có thể bao trùm toàn bộ Tử Nguyệt Tiên Môn vào trong.

Cùng lúc đó, Chu Diệu Ngữ cũng chuyển động, thân hình của nàng hóa thành một đạo kiếm quang khổng lồ, phóng lên tận trời, thẳng đến nghênh đón cự chưởng của Thôn Nhật Hỏa Viên.

"Keng" một tiếng vang thật lớn truyền đến, chỉ thấy cự chưởng Thôn Nhật Hỏa Viên biến thành cự kiếm va chạm vào nơi pháp lực va chạm lẫn nhau của Chu Diệu Ngữ, dư chấn pháp lực mạnh mẽ lan tràn ra chung quanh, nơi đi qua, phá núi hủy gỗ, đại môn Tử Nguyệt Tiên Môn đều phát ra tiếng vang "Răng rắc", xuất hiện vết rạn nứt, phía Ma giáo thì đồng loạt lui về phía sau, mây đen cũng bị tách ra một mảng lớn.

"Nghiệt súc, nhận lấy cái chết!"

Chu Diệu Ngữ biến thành kiếm quang Thái Huyền tung hoành qua lại, dẫn dắt Thôn Nhật Hỏa Viên đi, cùng đại chiến với nhau.

Ở đây cũng chỉ có Chu Diệu Ngữ mới có thể chính diện đối kháng với Thôn Nhật Hỏa Viên, những người khác đều không được.

"Nhược tiên, ta đến rồi!"

Lão tổ Nghiên mực nói một tiếng, lao thẳng về hướng Ngu Nhược Tiên.

Ngu Nhược Tiên sao lại để cho hắn áp sát trong sơn môn, lập tức phi thân lên nghênh đón, huy động Nguyệt Nha Ngọc Trượng giao chiến cùng lão tổ nghiên mực.

Trong tay Ngu Nhược Tiên có pháp bảo cấp thấp Nguyệt Nha Ngọc Trượng, trong tay lão tổ nghiên mực có pháp bảo cao cấp Cửu U chi môn, trên đầu còn mang một cây búp bê, có thể chữa trị thương thế của hắn bất cứ lúc nào, cảnh giới pháp lực hai người tương đương, tóm lại xem ra pháp bảo của lão tổ Nghiên mực lợi hại hơn một chút.

Cơ hồ cùng lúc đó, những người còn lại cũng lần lượt chém giết với nhau.

Thủy Hồng Dao đối đầu với Kim Giao lão tổ, Ngu Yên Vũ đối đầu với Đại Thiên Tăng Vương, Diệu Y Phật Mẫu đối đầu với Huyết Tổ, Lạc Khinh Trần đối đầu với Thiên Cơ Tử, Huyết Man do tứ đại yêu cơ ngăn trở, Bạch Chỉ và Diệp Trầm Ngư đỡ được Tống Chung, còn có Huyền Âm Sơn Nhân, do Phong Hoa và Tiểu Kim hợp lực ngăn cản.

Trưởng lão hai bên cùng pháp tướng cường giả cũng nhao nhao bay lên giữa không trung, tại chỗ cao trên không Tử Nguyệt Tiên Môn chiến đấu cùng một chỗ.

Trong lúc nhất thời, chính ma song phương đánh nhau đến thiên hôn địa ám, nhật nguyệt ảm đạm!

200

Chương thứ tám trăm hai Vi Vân, Quái Vân, Huyền Cái.

Trong không gian Quảng Hàn Cung.

Toàn thân Vi Vân trần trụi nằm trong băng thiên tuyết địa, hắn khẽ mở mắt ra, vừa nhìn thấy cảnh bông tuyết lông ngỗng xung quanh quanh năm suốt tháng không ngừng, hắn liền biết mình ở sâu nơi nào.

Hắn xinh đẹp ngủ ngon, cũng không biết ngủ bao lâu, hiện tại đã khôi phục một ít pháp lực, bất quá vẫn cảm thấy có chút trống rỗng, có loại cảm giác pháp lực không tốt.

"Thái sơ có đạo đức, ta truyền thuyết nay..."

Vi Vân dùng điệu nhạc dân gian hừ hừ hát Vũ Dư đạo đức chân chương của lão tổ lông mày trắng, xoay người đứng dậy, lấy từ trong tay áo càn khôn ra một bộ nho sam mặc vào.

Sau khi mặc quần áo vào, nó đọc chú ngữ, liền thấy dưới chân xuất hiện một cánh cửa dẫn ra ngoại giới, có thể từ bên trong cánh cửa như bông tuyết này nhìn thấy tình hình bên ngoài.

Vừa nhìn xuống, Vi Vân lập tức động dung!

Hóa ra chính đạo đã toàn diện đánh nhau với Ma giáo, hơn nữa chiến trường đã chuyển từ Phù Vân các tới Tử Nguyệt tiên môn, chứng tỏ đây đã là lực lượng cuối cùng của chính đạo, Chu Diệu Ngữ, Thủy Hồng Dao, Diệu Y Phật Mẫu, Lạc Khinh Trần... Đợi đã, tất cả mọi người đang giao chiến với cường địch, đánh đến mức khó phân thắng bại.

Đặc biệt là một nữ tử mặc áo bào tím vóc người thon dài đang huy động Nguyệt Nha Ngọc Trượng, chiến đấu cùng lão tổ nghiên mực,

Vi Vân vừa nhìn, trong lòng lập tức hồi hộp một chút, biết là bà ngoại của mình Ngu Nhược Tiên xuất quan.

Chẳng qua nhìn tình huống, thực lực của Ngu Nhược Tiên so với lão tổ nghiên mực chênh lệch không nhiều lắm, dường như cũng không có đột phá rõ ràng gì.

Vi Vân thầm nghĩ trong lòng: "Ngu Nhược tiên không hoan nghênh bổn đại gia, bổn đại gia ở Tử Nguyệt tiên môn dâm loạn, nàng chắc cũng biết chuyện này, sau khi đánh xong không chừng sẽ tìm bổn đại gia tính sổ, đến lúc đó phải nghĩ biện pháp chạy trốn mới ổn."

Vi Vân nghĩ như vậy, chỉ cảm thấy thị giác không ngừng biến hóa, lắc lư trên dưới, ngẫu nhiên chấn động một chút.

Bây giờ hắn đang ở trong Quảng Hàn Cung, mà Quảng Hàn Cung hiện tại là ở trong tay Ngu Yên Vũ, Ngu Yên Vũ đang chiến đấu với Đại Thiên Tăng Vương. Lúc này Đại Thiên Tăng Vương tuy không có pháp bảo trong tay, nhưng thủ đoạn công kích lại không thua kém chút nào, thậm chí có vẻ càng điên cuồng, hai mắt hiện ra hào quang huyết hồng, vẻ mặt dữ tợn, hai tay không ngừng huy động, đánh ra liên tiếp chưởng ảnh to lớn như dời non lấp biển, như núi nghiền ép về phía Ngu Yên Vũ.

Ngu Yên Vũ chỉ lấy Quảng Hàn Cung giảm lực, cũng không vội đánh trả, bởi vì nàng biết lực bộc phát của Đại Thiên Tăng Vương trước đó mạnh, không thể chính diện đối kháng, phải chờ đến lúc pháp lực của hắn không đủ mới là cơ hội hoàn thủ.

Lúc này Vi Vân có chút ngứa ngáy, hắn nhìn thấy chính đạo phía này đã tràn đầy nguy cơ, chỉ là cường giả Độ Kiếp của ma giáo, không chính đạo nào có thể sánh bằng, sự tồn tại pháp tướng trở xuống cũng không bằng., Sửa sang lực lượng kém rất nhiều, rất nhiều cao thủ Ma giáo đang trùng kích hộ sơn đại trận của Tử Nguyệt tiên môn, trận pháp va chạm phát ra trận trận chấn động, rung động không thôi, tựa hồ lúc nào cũng có khả năng vỡ đê, trưởng lão của Tử Nguyệt tiên môn và Đào Hoa giáo đang giao chiến với bọn họ.

Vi Vân nhìn đại chiến phía dưới, bỗng nhiên phát hiện một vấn đề.

Chính đạo một phương thế mà tất cả đều là nữ tử, lại những nữ tử này cơ bản đều cùng hắn có gì đó, trừ một cái Ngu Nhược Tiên ra, người khác đều phát sinh quan hệ với hắn, mà cho dù là Ngu Nhược Tiên, cũng có quan hệ huyết mạch với hắn.

"Thân là nam nhi, sao ta có thể trốn sau lưng nữ nhân được? Không được, ta phải lao ra đại chiến một trận với đám yêu nhân Ma giáo này."

Vi Vân xoa tay, tự đánh giá nên hành động như thế nào.

Do trợ giúp Lạc Khinh Trần đột phá cảnh giới, hiện tại pháp lực của hắn đang trống rỗng, muốn nhanh chóng khôi phục, chỉ có thể tìm một số tên xui xẻo dùng máu thịt tinh hoa trong tay áo càn khôn hút lấy bọn họ, mà gần bảy mươi vạn giáo chúng Ma giáo hiển nhiên là một lựa chọn không tồi.

"Hừ, mặc cho ma giáo các ngươi nhân số nhiều bao nhiêu, dưới Tụ Càn Khôn cùng " Nghiệp Hỏa Hồng Liên" của ta, cũng muốn chơi xong, bản đại gia đến đây, chịu chết đi!"

Vi Vân tung người nhảy lên, từ trong Quảng Hàn Cung phi thân ra, đánh về phía giáo chúng Ma giáo đang lẩn trốn trong mây đen nặng nề kia!

Dưới tình huống cảnh giới song phương chênh lệch quá lớn, "Càn Khôn Tụ" và " Nghiệp Hỏa Hồng Liên" sẽ không cách nào bị đánh bại, bởi vậy có thể quét ngang bát phương, quét ngang địch nhân, cho dù số lượng có nhiều, cũng là uổng công, một lần có thể sát thương lượng lớn kẻ địch, chính là thần thông quần công bất nhị.

"Giết!"

Vi Vân xông vào trong tầng mây, vừa ra tay chính là Cửu Tí Ma Quyền cộng thêm ống tay áo càn khôn, sáu luồng vòi rồng quét ra

xung quanh, rất nhiều ngọn cờ reo hò, những giáo chúng Ma giáo trợ uy cho cường giả Ma giáo vẫn còn đang ngây người, chỉ thấy trước mắt tối sầm, ngay sau đó thân thể của mình không chịu sự khống chế của một lực lượng kỳ dị bao bọc, sau đó bắt đầu phân giải, trong tiếng kêu thảm thiết liền chết bất đắc kỳ tử.

Lúc này những giáo chúng Ma giáo mới kịp phản ứng, vội vàng tụ hợp lại cùng một chỗ, xung phong liều chết với Vi Vân. Tuy nói là người tới rất lợi hại, nhưng bọn hắn người đông thế mạnh, về khí thế cũng không sợ hắn, chỉ tiếc bọn hắn đánh giá cao bản thân, đánh giá thấp đối phương.

Ống tay áo càn khôn cuốn qua mấy trăm người, lượng lớn huyết nhục tinh hoa dưới sự vận chuyển của công pháp chuyển hóa thành nguyên khí, rơi vào trong cơ thể, trở thành pháp lực, pháp lực của Vi Vân nhất thời được bổ sung rất nhanh, sức mạnh cũng càng ngày càng mạnh.

Lúc này cường giả của Ma giáo hoặc đang đại chiến với cường địch, hoặc đang tấn công Tử Nguyệt tiên môn, đâu có để ý đại bản doanh phe mình bị tập kích, chờ bọn họ phản ứng lại thì lúc phái người tới cứu viện đã chậm rồi.

Chỉ thấy Vi Vân Chân đạp lên Quang Tủy Kiếm, giết ra vào trong tầng mây, sáu vòi rồng to lớn phát ra trận trận tiếng rít gào, quét ngang hết thảy, vô số giáo chúng Ma giáo bị cuốn vào trong đó, lại có một cái Hỏa Diễm Luân Bàn lơ lửng trên đỉnh đầu hắn, từ đó rơi xuống mười tám vị Hồng Liên La Hán, trên người thiêu đốt hỏa diễm hừng hực., Những nơi mà bọn chúng đi qua, Nghiệp Hỏa quét qua, mặc cho là Pháp tướng cường giả cũng bị Nghiệp Hỏa thiêu cháy hóa thành tro bụi. Huống chi phần lớn giáo chúng Ma giáo còn chưa đạt tới tu vi Nguyên Anh, chỉ có cảnh giới Trúc Cơ và Kim Đan mà thôi, tất cả đều trở thành đồ sát.

Là một thịnh yến tàn sát!

"Chịu chết đi, ha ha..."

Vi Vân cười lớn xung phong liều chết trong đó, chỉ trong chớp mắt đã giết hơn hai mươi vạn người, hơn bốn mươi vạn giáo chúng Ma giáo sợ tới mức mặt cắt không còn chút máu, nhao nhao né ra, nào còn dám giao chiến với hắn.

Lão tổ nghiên mực chú ý tới tình huống bên này, sắc mặt cũng có chút khó coi. Tuy chết đều là những tiểu lâu la không quan trọng chết đi, có chết cũng không đáng tiếc, nhưng như vậy cực kỳ mất mặt.

Ngu Nhược Tiên vung trượng đánh tới mặt hắn, cười nhạo nói: "Lão già kia, thủ hạ đều chết sạch rồi, xem ngươi còn làm thế nào thống trị Thiên Vũ Đại Lục."

"Hừ, đừng nóng vội, đến lúc đó ngươi sẽ biết ta thống trị thế nào."

Lão tổ nghiên mực vừa ngăn cản thế công của đối phương, vừa thầm nghĩ trong lòng, đợi sau khi chiến thắng, nhất định phải dùng "Cửu U Mộng Yểm" chuyển hóa ra số lượng lớn con rối nhân tộc, ngươi giết bao nhiêu lang sĩ của ta, ta sẽ chuyển hóa ngươi bao nhiêu Nhân tộc!

Khi Vi Vân tàn sát giáo chúng Ma giáo, Diệp Trầm Ngư cũng chú ý tới nơi này, đôi mắt đẹp của nàng lóe lên, lập tức phi thân tới, để lại Bạch Chỉ tiếp tục đối kháng Tống Chung.

Bạch Chỉ có Thái Âm lưới cùng Dược Vương đỉnh trên người, mặc dù không địch lại được Tống Chung, nhưng ngăn cản chốc lát thì không thành vấn đề.

Diệp Trầm Ngư phi thân tới bên cạnh Vi Vân, truyền âm nói: "Sư đệ, ta cần pháp lực, càng nhiều càng tốt!"

"Không thành vấn đề, sư tỷ cứ xem như vậy đi!"

Giờ phút này Vi Vân đã khôi phục toàn bộ pháp lực từ lâu, tốc độ giết chóc càng nhanh hơn. Phần lớn giáo chúng Ma giáo đã chết dưới ống tay áo càn khôn và mười tám Niết Bàn mật luân, vốn dĩ hắn

không định tiếp tục hấp thu nữa, bởi vì nếu tiếp tục hấp thu, với tu vi Pháp Tướng viên mãn của hắn, không thể chứa được, thân thể sẽ nổ tung, vật cực kỳ phản, không phải chuyện tốt, nhưng nếu Diệp Trầm Ngư đã cần pháp lực thì không còn gì tốt hơn!

Muốn pháp lực? Có rất nhiều!

Vi Vân ôm Diệp Trầm Ngư trước người, dùng Huyền Quang ngăn trở nửa thân dưới của hai người, sau đó đâm côn thịt vào trong huyệt nhỏ dưới thân nàng, ngay sau đó bắt đầu thi triển Càn Khôn Tụ, tàn sát giáo chúng Ma giáo. Sau khi giết chết hắn, ống tay áo càn khôn hóa thành ống tay áo lớn thu hồi, liền có một lượng lớn nguyên khí đổ xuống, rơi xuống người Vi Vân, lại bị áp lực đưa vào trong cơ thể Diệp Trầm Ngư. Diệp Trầm Ngư lên chỗ đó lập tức cảm thấy pháp lực của mình đang không ngừng gia tăng.

Diệp Trầm Ngư thản nhiên nói: "Sư đệ, vì sao mỗi lần đều phải dùng cách này để truyền pháp lực, chẳng lẽ ngươi chưa học truyền công?"

Vi Vân cười xấu hổ: "Học thì từng học, chỉ là phương thức này so sánh...khụ, tương đối dễ chịu và thoải mái, ha ha!"

Muốn truyền pháp lực của mình cho đối phương, có rất nhiều phương pháp, cũng không nhất định phải kết hợp tính khí, nhưng Vi Vân tương đối am hiểu phương thức này, hơn nữa phương thức này có thể không cần phân tâm, trong lúc truyền pháp lực, vẫn có thể chuyên tâm đối địch, cho nên hắn vô thức nghĩ đến phương pháp này.

Diệp Trầm Ngư khẽ lắc đầu, bắt đầu nhắm mắt ngưng thần, chuyên tâm vận công.

Nàng ngoại trừ tu luyện Dược Dược Vương Kinh, còn bởi vì thức tỉnh trí nhớ Thiên Âm Tiên Tử, kế thừa công pháp cùng thần thông truyền thừa kiếp trước của nàng, tên là Thiên Âm Huyền Công, am hiểu điều khiển sóng âm, công, phòng, đều có thể phụ trợ, đều có thể. Bây giờ hai hệ thống công pháp song tu, cùng lúc đó, sau khi

nàng đạt được ký ức kiếp trước, không còn bị tâm cảnh cản trở, đột phá cảnh giới rất nhẹ nhàng, có thể một đường phù trợ, nhưng phải có đủ pháp lực cung cấp.

Bởi vậy, nhìn thấy Vi Vân đang tàn sát giáo chúng Ma giáo, Diệp Trầm Ngư đâu chịu bỏ qua cơ hội này, vội vàng tới đòi pháp lực.

Vi Vân đối với nàng tự nhiên là đáp ứng, lập tức rót pháp lực thôn phệ trên thân giáo chúng Ma giáo rót vào trong cơ thể Diệp Trầm Ngư.

Tuy Ma giáo nhân số đông đảo, nhưng căn bản không phải đối thủ của Vi Vân, mấy chục vạn giáo chúng, ngay trong một tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng kêu rên đã chết đi, tất cả đều làm áo cưới cho người khác, nguyên khí của mấy chục vạn giáo chúng chuyển hóa khổng lồ cỡ nào, Diệp Trầm Ngư có được cỗ pháp lực này, nhất thời khí thế đề thăng, từ trên người bảo trì một đoàn thanh quang chói mắt, giống như một mặt trời màu xanh, chiếu sáng lên trời!

"Ầm!"

Một tiếng trầm nặng, kèm theo tiếng sấm sét đánh, khí thế cường đại lấy Diệp Trầm Ngư làm trung tâm khuếch tán ra chung quanh, gió cuốn mây tan, đại biểu đại bản doanh Ma giáo Ô Vân nhất thời bị xé nứt, bên trong còn có mấy giáo chúng Ma giáo, đang điên cuồng chạy trốn.

Đám mây đen vừa biến mất, toàn bộ thiên địa lập tức lại khôi phục thanh minh.

Gần bảy mươi vạn giáo chúng Ma giáo, bị Vi Vân giết sạch, thành tựu tu vi Diệp Trầm Ngư!

Một cỗ khí tức cường giả Độ Kiếp từ trên thân Diệp Trầm Ngư tỏa ra, Vi Vân rõ ràng trông thấy Pháp Tướng sau lưng Diệp Trầm Ngư đã chuyển hóa thành nguyên thần, biết nàng đã đột phá thành công, lập tức mừng rỡ, nói: "Chúc mừng sư tỷ!"

Diệp Trầm Ngư thu khí thế, đỏ mặt nói: "Bỏ đồ của ngươi ra."

"A, thật ngại quá, sư tỷ, để ta bắn hết luồng cuối cùng này..."

Vi Vân cười xấu hổ, ôm Diệp Trầm Ngư nhanh chóng quất xuống mấy chục cái, thưởng thức cái huyệt nhỏ của đối phương vô cùng trơn bóng và rậm rạp, một luồng hơi sảng khoái từ chỗ tiểu nhãn bắn ra một cỗ nồng đậm, rơi vào sâu trong huyệt nhỏ của nàng, sau đó lưu luyến rút ra.

Hai người sửa sang lại quần áo, phân ra.

Diệp Trầm Ngư lập tức bay về phía Bạch Miểu. Lúc này tu vi của cô đã đạt tới Độ Kiếp sơ kỳ, đã không dưới Tống Chung mà giúp Bạch Miểu giết Tống Chung.

Vi Vân vốn định đi theo, nhưng hắn phát hiện Phong Hoa cùng Tiểu Kim bên này đã tràn đầy nguy cơ.

Phong Hoa và Tiểu Kim đang hợp lực đối phó Huyền Cái Sơn nhân, lão ăn mày này có tu vi Độ Kiếp sơ kỳ, Phong Hoa và Tiểu Kim đều là pháp tướng viên mãn, lấy hai đánh một, vẫn tỏ ra không địch lại, nếu không có Ngũ Hành Thổ Kiếm trong tay Tiểu Kim hộ thân, giờ phút này sợ đã sớm thua.

Huyền Cái Sơn Nhân vẻ mặt cười ti tiện điên cuồng tấn công Tiểu Kim, đối mặt thế công phong hoa, chỉ là một mực tránh đi, hắn muốn bắt được Tiểu Kim trước, sau đó lại đi đối phó Phong Hoa.

Thần thông ngự thú Huyền Cái Sơn người tu luyện đối phó người tu hành phi cầm tẩu thú có hiệu quả rất thần kỳ, trừ đối phó Thủy Hồng Dao và Ngự Châu nương nương vô hiệu, đối phó yêu khác là bách thử khó chịu, Huyền Cái Sơn Nhân tự nhiên đứng đầu chọn Tiểu Kim.

Chỉ thấy từng quang ảnh dị thú từ trên thân Huyền Cái Sơn nhân bay ra, nhằm vào đầu Tiểu Kim chụp xuống, Tiểu Kim bị những dị thú này

mê hoặc, cả người cảm thấy mê muội, bị Ngũ Hành Thổ Kiếm nổi lên hoàng quang, chủ động đánh nát những quang ảnh dị thú kia, lại có Phong Hoa ở một bên phát mãnh công Huyền Cái sơn nhân, Tiểu Kim mới dễ chịu một chút.

Vào thời khắc này, Vi Vân đang phi thân đến.

"Chủ nhân!" Tiểu Kim vừa thấy vậy lập tức đại hỉ, không nói hai lời liền hóa thành một đạo kim quang, rơi vào trên người Vi Vân, biến thành một bộ áo giáp, sau lưng còn có một đôi lông chim ưng màu vàng, thập phần rộng lớn.

Hai người hợp thể, thực lực ép thẳng cường giả độ kiếp.

Vi Vân vỗ cánh chim ưng sau lưng, lơ lửng giữa không trung, chân đạp Quang Tủy Kiếm, Ngũ Hành Thổ Kiếm xoay tròn quanh thân, trên đầu đội một viên Niết Bàn mật luân, cả người trông uy phong lẫm liệt.

Huyền Cái Sơn Nhân thấy vậy, đôi mắt híp lại, hắn từ trên người Vi Vân cảm thấy khí tức nguy hiểm cực độ mãnh liệt, hắn làm sao cũng không nghĩ tới, năm đó một không có chỗ đúng, tùy tay liền có thể bóp chết thiếu niên, bây giờ lại phát triển đến tình trạng như thế!

Vi Vân coi thường nhìn Huyền Cái Sơn Nhân, nói ra: "Lão gia hỏa, năm đó bổn đại gia tiến về Tử Nguyệt tiên môn, trên đường ngươi dùng chân gà dụ dỗ sủng vật của ta, còn ra tay đánh ta. Nếu không có Chu tiền bối kịp thời đến, ta đã bị ngươi hạ độc thủ, món nợ này, hôm nay nên tính toán rồi."

"Hừ hừ, tiểu bạch kiểm, nghe nói ngươi làm ấm giường cho phụ nữ xấu xa của Tu Chân giới nên mới có thành tựu hôm nay, ngươi chỉ là một tên mặt trắng cũng không biết xấu hổ hay sao? Tu vi chỉ là pháp tướng, ha ha... Vẫn nên gọi nhân tình của ngươi ra mặt thì tốt hơn, miễn việc mất mạng nhỏ, những nhân tình kia của ngươi đều phải khóc tang cả." Huyền Cái sơn nhân dùng ngôn ngữ cùng tâm lý công

thế, liên tục mỉa mai, hắn cũng đã hiểu rõ về Vi Vân, ít nhiều cũng biết một chút nội tình của hắn.

Vi Vân cũng không bị lay động, tiếp tục nói: "Lần trước ngươi đấu pháp thua, đáp ứng cho ta Thú Vương Lệnh, ngươi cũng nuốt lời rồi, khoản nợ này hôm nay tính hết đi."

Huyền Cái Sơn Nhân nắm phi kiếm trong tay, bây giờ hắn miễn cưỡng dùng một món pháp khí phi kiếm bình thường, luận trang bị là thúc ngựa cũng không kịp Vi Vân, bất quá cảnh giới hắn cao hơn, pháp lực có thể tiêu hao kéo dài, đánh nhau có ưu thế.

Ưu thế của Vi Vân là pháp bảo khá nhiều, pháp lực hùng hậu, lực bộc phát tương đối mạnh nhưng cũng không bền bỉ, chỉ là hiện tại hắn đang hợp thể cùng Tiểu Kim, pháp lực của Tiểu Kim chẳng những chồng lên hắn mà dưới trạng thái hợp thể của hai người còn thong thả sinh ra pháp lực, đây là một ưu thế rất lớn.

Vi Vân hoàn toàn có lòng tin có thể đánh bại đối phương thậm chí là đánh chết, nhưng gã nhất định phải đề phòng đối phương chạy trốn, gã biết lão ăn mày này vô cùng giảo hoạt.

"Đại nương, người ở bên cạnh quan chiến là được rồi, nếu như lão già này chạy thoát, người cũng có thể chặn đứng hắn." Vi Vân truyền âm cho Phong Hoa.

Phong hoa gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Con mắt Huyền Cái sơn nhân chuyển động, nói: "Tiểu tử, nghe nói ngươi học trộm công pháp của Thái Huyền tiên môn ta, hôm nay ta muốn đại diện Thái Huyền tiên môn phế ngươi!"

Vi Vân cười lạnh: "Một kẻ tiểu nhân vô sỉ phản bội chính đạo như ngươi mà cũng không biết xấu hổ đại diện cho Thái Huyền Tiên Môn sao? Truyền đi cũng không sợ làm cho người ta cười rụng răng sao."

"Dám không tôn kính với lão tiền bối ta, xem đánh đi!"

Huyền Cái sơn nhân cầm phi kiếm trong tay tế lên, sử dụng kiếm đạo thần thông, hóa thành kiếm quang vô tận, hướng đầu Vi Vân chụp xuống, ở ngoài cơ thể hắn tạo thành một lĩnh vực như lồng chim, chính là cảnh giới tối cao của Kiếm đạo —— lĩnh vực kiếm đạo!

Kiếm mang lăng lệ ác liệt không ngừng đánh tới Vi Vân.

Nhưng Vi Vân cũng không thèm để ý, kiếm đạo thần thông của đối phương tất nhiên lợi hại, chỉ tiếc hắn có nhiều kiện pháp bảo trong người, làm sao có thể làm hắn bị thương được.

"Keng!"

Kiếm Thổ Ngũ Hành hóa thành một màn sáng màu vàng, ngăn cản lại khu vực kiếm đạo này.

Vi Vân lại tế lên mười tám bánh xe niết bàn, bánh xe xoay tròn, đẩy văng Kiếm Đạo Điểu Lung, Quang Tủy Kiếm dưới chân hóa thành một đạo lưu quang, mang theo hắn bay ra ngoài, tiến thẳng về phía thân người Huyền Đồ Sơn!

"Grào!"

Huyền Cái Sơn Nhân sử dụng ra thần thông ngự thú, từ trên người bay ra vô số quang ảnh dị thú thượng cổ, kỳ lân, Huyền Quy, Đằng Xà, Bạch Hạc, Hồng Tuyền... Những dị thú này gầm thét đánh về phía Vi Vân.

"Chẳng qua là một ít thú hồn, có thể có bao nhiêu uy lực."

Vi Vân cực kỳ khinh thường, thần thông của Thái Huyền Tiên Môn lợi hại cỡ nào, nhưng Huyền Đồ Sơn người này lại không chuyên tâm tu luyện thần thông bản môn, chạy đi tu luyện thần thông ngự thú của tà dị giáo, chỉ vì môn thần thông này có thể thống ngự phi cầm tẩu thú, đối phó yêu loại có hiệu quả kỳ diệu, nhưng trên phương diện đối phó với nhân tộc, quả thực không có bao nhiêu hiệu quả, hết lần này

tới lần khác Huyền Cái Sơn Nhân gia nhập ma giáo, đối kháng chính đạo, môn thần thông này nhất thời không còn ý nghĩa.

Vi Vân đạp chân một cái, Quang Tủy Kiếm hóa thành một tia sáng đâm tới trước ngực Huyền Đồ Sơn Nhân!

Huyền Cái Sơn Nhân vội vàng thi triển huyền quang hộ thể của Thái Huyền Tiên Môn ngăn cản, một quầng sáng hình bầu dục trắng noãn xuất hiện trước người hắn, Quang Tủy Kiếm nhất thời đình trệ không tiến, thật đúng là bị hắn ngăn trở.

Nhưng vào giờ phút này, Huyền Cái Sơn Nhân bỗng nhiên cảm thấy trên đầu nóng lên, hắn bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một cái luân bàn màu lửa đỏ xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, phía trên thiêu đốt lửa nóng hừng hực, những lửa nóng này tản mát ra khí tức tử vong khủng bố, hắn sao không nhận ra đây là Nghiệp Hỏa, lập tức sợ tới mức mặt không còn chút máu, cuống quít lui!

"Chạy đi đâu!"

Phong Hoa từ lâu chờ đợi trên đường đào tẩu của hắn đã lâu, nguyệt hoa luân pháp khí trên tay bay ra, đánh tới mặt Huyền Cái Sơn Nhân, rơi vào trên mặt hắn, đánh cho hắn máu me đầy mặt.

Huyền Cái Sơn Nhân bị đau, lại chịu lực phản chấn lui về phía sau, lần nữa thối lui về phía Vi Vân bên này, đợi lúc muốn đào tẩu về bên hông, Hồng Liên La Hán trên mười tám Niết Bàn mật luân đã hạ xuống, bao vây hắn, lửa Hồng Liên đầy trời thiêu đốt lên, lan tràn lên trên người hắn!

"A... Ngươi không cho ta sống, ta liều mạng với ngươi!"

Tử vong đang không ngừng tới gần, Huyền Cái Sơn Nhân như điên cuồng, bộc phát pháp lực trên người ra, nghiệp hỏa chung quanh cũng bị cưỡng ép tách ra!

Chợt nghe một tiếng "Phốc phốc" trầm đục, huyết hoa vẩy ra phía dưới, một cái đầu lâu từ trên cổ Huyền Đồ Sơn Nhân lăn xuống, chính là Vi Vân thừa dịp hắn nửa bước đại loạn, dùng Quang Tủy Kiếm chém đứt đầu lâu của hắn.

"Sao không thấy nguyên thần?" Vi Vân nhìn thân thể của Huyền Cái Sơn Nhân bị cắt thành hai đoạn, đang không ngừng rơi xuống, hơi ngẩn ra.

Nhưng vào thời khắc này, một quang ảnh Nguyên Thần bán trong suốt đột nhiên từ trên cổ Huyền Cái Sơn Nhân bị cắt đứt bay ra, hóa thành một đạo lưu quang nhỏ bé, điên cuồng bỏ chạy về phía xa!

"Ở chỗ này!"

Lúc này Vi Vân và Phong Hoa mới chú ý tới, đợi đến lúc muốn đuổi theo, nguyên thần của người Huyền Cái Sơn đã chạy mất tăm mất tích, tốc độ của cường giả độ kiếp quả thực bất phàm.

Hai người thầm nói một tiếng đáng tiếc, chạy trốn nguyên thần, đối phương tìm một thân thể thích hợp đoạt xá, vẫn có thể sống được.

Hứa Sinh nhìn như một khối băng cho một bản thân lùn năm trăm chín trăm chín trăm chín trăm điều. Mẹ nó, bưu kiện không ở trong quần thể liên hệ đến thất ca, bạch gái đảng thì đừng tới, tiếp tục an tâm thoải mái hoa viên đất trắng là được rồi, chỉ bất quá không nhìn thấy kết cục lớn mà thôi.

201

Chương B193 thượng cổ chiến trận.

Tuy nói nguyên thần người của Huyền Cái sơn chạy trốn, có chút đáng tiếc, nhưng phe mình lại giảm bớt rất nhiều áp lực, phần thắng lớn hơn rất nhiều, Vi Vân và Phong Hoa Đằng ra tay, lập tức đánh về phía Tống Chung.

Lúc này Tống Chung đã ở trong tình trạng nguy hiểm dưới sự vây công của Bạch Chỉ và Diệp Trầm Ngư, đã tràn đầy nguy cơ.

Vi Vân cùng phong hoa lần nữa gia nhập, Tống Chung Đăng nhất thời biến sắc, quay đầu bỏ đi.

"Giáo chủ!"

Tống Chung bay về phía lão tổ nghiên mực, muốn được lão che chở.

"Chạy đi đâu!"

Bạch Chỉ, Diệp Trầm Ngư, Phong Hoa nhanh chóng đuổi theo, Vi Vân chân đạp Quang Tủy Kiếm, tốc độ cực nhanh làm cho người ta líu lưỡi, vượt lên trước một bước ngăn ở phía trước Tống Chung, mười tám Niết Bàn mật luân lơ lửng ở trên đầu hừng hực hỏa diễm, từ đó rơi xuống mười tám vị Hồng Liên La Hán, vây quanh Tống Chung!

Tống Chung vừa thấy, càng sợ tới mức pháp lực hỗn loạn. Pháp bảo trấn tông của tông môn nhỏ bé này vừa vặn khắc chế Vạn Quỷ Phiên của hắn. Nghiệp lực Vạn Quỷ Phiên thâm trầm, nếu bị Hồng Liên La Hán đốt một cái, cả kiện pháp bảo đều gặp tai ương, hắn căn bản không cách nào ngăn cản.

Hồng Liên La Hán tới gần, Tống Chung thì lùi về sau, Bạch Miểu, Diệp Trầm Ngư và Phong Hoa vừa vặn giết tới. Lưới Thái Âm của

Bạch Miểu bọc qua, Tống Chung tế Vạn Quỷ Phiên rung lên, liền có lượng lớn khô lâu quỷ ảnh bay ra, bị lưới Thái Âm bao lấy, đều hóa thành khói xanh tiêu tán.

Diệp Trầm Ngư cũng sử dụng thần thông sóng âm, từng đạo sóng âm hóa thành đao thương kiếm kích, vờn quanh thân Tống Chung, ngắm chuẩn cơ hội đâm lên người hắn, thỉnh thoảng vang lên tiếng như xé vải, quần áo trên người bị cắt ra từng lỗ hổng.

Phong hoa tế lên nguyệt hoa luân pháp khí đánh về phía Tống Chung, Tống Chung chỉ cảm thấy từng luồng từng luồng hàn ý đập vào mặt.

Ba đại cường giả đồng loạt tấn công tới, đặc biệt là Diệp Trầm Ngư đã đột phá đến cảnh giới Độ Kiếp, thực lực không dưới Tống Chung, càng khiến hắn chống đỡ không nổi!

"Tụ lý linh, đi!"

Sáu cánh tay trên người Vi Vân lay động, từng đạo vòi rồng mang theo tiếng thét quét tới, từ sáu phương hướng phân biệt hướng về phía Tống Chung!

Hồng Liên La Hán, Càn Khôn Tụ... Còn có thần thông của đám người Diệp Trầm Ngư, thế công đồng loạt rơi xuống. Tống Chung có năng lực thông thiên cũng ngăn cản không nổi, hắn chỉ kịp đánh ra Vạn Quỷ Phiên, miễn cưỡng đánh nát Lục Đạo Càn Khôn Tụ, sau đó bị Hồng Liên La Hán cuốn lấy, trên người bị Nghiệp Hỏa thiêu đốt, ngọn lửa màu đỏ bắt đầu thiêu đốt trên người hắn!

"A... Công tử, cứu ta, công tử..."

Tống Chung kêu lên thê lương thảm thiết, nhìn về phía lão tổ nghiên mực.

Lão tổ nghiên mực nhìn về phía này, thấy Tống Chung bị Nghiệp Hỏa đốt cháy, sắc mặt vô cùng khó coi, sắc mặt âm trầm điên cuồng tấn

công Ngu Nhược Tiên.

Tống Chung là thư đồng của hắn năm xưa, đã theo hắn mấy trăm năm, trung thành tận tâm, Tống Chung hết thảy đều là hắn ban cho, nói gì nghe nấy đối với hắn. Hắn bồi dưỡng Tống Chung trở thành cường giả tuyệt thế, Tống Chung lại giúp hắn đạt tới uy danh, giúp hắn xử lý chuyện nhỏ của Thiên Ma giáo. Hắn có thể không tin bất cứ ai, nhưng duy chỉ tin tưởng Tống Chung, bây giờ Tống Chung rơi vào hiểm cảnh, điều này làm cho hắn vô cùng lo lắng.

Lão tổ nghiên mực không quan tâm người nào sống chết, nhưng Tống Chung lại khác, chỉ là tình huống trước mắt, hắn bị Ngu Nhược Tiên cuốn lấy, căn bản không giải cứu được Tống Chung.

"Tiểu tử họ Vi, ngươi chờ đó cho ta!"

Lão tổ Nghiên mực là một người có thù tất báo, tuy rằng không cứu được Tống Chung nhưng hắn vẫn nhớ rõ khoản nợ này, sớm muộn gì cũng phải thanh toán luôn.

Trong tiếng kêu thảm thiết, Tống Chung bị Nghiệp Hỏa đốt thành tro bụi, thi cốt màu đen tung bay trong không trung, bị gió áo thổi, biến mất không thấy gì nữa.

Lại một cường giả Ma giáo bị giết, hơn nữa còn chết trong đau đớn, có thể nói là trừng phạt đúng tội.

Trong lúc nhất thời, áp lực bên phía chính đạo lại giảm bớt rất nhiều.

Phong Hoa nói với Bạch Chỉ: "Bạch Miểu đạo hữu, chúng ta đi thủ sơn môn đi!"

"Được."

Bạch Chỉ quét mắt nhìn cửa lớn Tử Nguyệt Tiên Môn, nơi đó đang có rất nhiều trưởng lão Ma giáo vây công, Ma toán, Hổ Vương, Ma Lâm, Ma Ngọc, Huyết Tham, Huyết Sát... Thực lực mười phần cường đại,

trưởng lão của Tử Nguyệt Tiên Môn và Đào Hoa Giáo đang dốc sức liều mạng ngăn cản, nhưng cuối cùng nhân số không đủ, mắt thấy đã tràn ngập nguy cơ.

Nếu bị bọn họ công phá đại môn, như vậy đệ tử bình thường của Tử Nguyệt tiên môn và Đào Hoa giáo sẽ đảo mắt bị giết, căn bản vô lực phản kháng.

Đồng thời, đại môn cũng là mắt trận thủ sơn trận pháp, tuyệt đối không thể bị công phá, nếu không trận pháp cũng sẽ sụp đổ theo.

Ngay sau đó, Phong Hoa cùng Bạch Hỗn liền đi ra đại môn, tiến đến viện thủ cho bọn người lộng ảnh.

Vi Vân vẫy tay một cái, một lá cờ dài màu đen rơi vào lòng bàn tay, đây là pháp bảo Vạn Quỷ Phiên của Tống Chung, mặt trên thêu khô lâu, quỷ quái, phong ấn vạn con hồn phách, có thể triệu hoán vạn quỷ chiến đấu, là một kiện pháp bảo vô cùng lợi hại, nhưng lại gặp phải mười tám Niết Bàn mật luân, bị khắc chế gắt gao, uy lực không phát huy ra được.

"Sư tỷ, món pháp bảo này tặng cho ngươi đi!" Vi Vân hào phóng nói với Diệp Trầm Ngư.

Diệp Trầm Ngư lắc đầu nói: "Con vật này có sát khí quá nặng, ngươi giữ lại một mình đi."

"A, vậy thì ta không khách khí nữa." Vi Vân cũng không quan tâm đến sát khí nặng hay không, trực tiếp tế luyện rồi thu vào không gian thức hải.

Tống Chung vừa chết, bên chính đạo cuối cùng cũng có dư lực phản công, ít nhất giờ phút này, thực lực hai bên đã tương đương, đặc biệt lúc Diệp Trầm Ngư và Vi Vân cũng rảnh tay, tai nạn của ba Đại trưởng lão Ma giáo liền ập tới, đâu còn có thể chú ý tới đại môn công phá Tử Nguyệt Tiên Môn, thấy đám người Vi Vân từ trên đánh tới, vội vàng toàn lực nghênh chiến.

Bên kia, tứ đại yêu Cơ đang chiến đấu với Huyết Man.

Với tu vi Pháp tướng sơ kỳ của tứ đại yêu cơ, mặc dù có bốn thanh tiên kiếm trong tay nhưng vẫn không phải đối thủ của Huyết Man. Lúc này Huyết Man chẳng những có tu vi Độ Kiếp viên mãn mà trên tay còn có một món pháp bảo Âm Sơn Quỷ Tỷ.

Nhưng Huyết Man cũng không vội giết tứ đại yêu Cơ, hắn khác với các trưởng lão Ma giáo khác, hắn không có chút tình cảm nào với Ma giáo, hắn gia nhập Huyết Thần giáo, một mặt là khuất phục uy quyền dâm của Huyết Tổ, một mặt là mình cũng muốn tìm một chỗ dựa, mới có thể ở tu chân giới cường giả Lâm Lập tiếp tục lăn lộn, nếu không như thế, hắn sao lại nghe lệnh người khác.

Chính ma đại chiến thành bại, hắn không quan tâm chút nào, mặc kệ là ma giáo thắng hay là chính đạo chiến thắng hắn đều không quan tâm. Hắn biết người trong ma giáo hung tàn bạo ngược, đều không phải thứ tốt lành gì, cũng không đáng tin cậy, hắn cũng biết người trong chính đạo nhìn như rất hòa nhã, thật ra cũng rất dối trá, không có mấy người tốt, hắn một mực suy nghĩ làm sao ở tu chân giới có được một chỗ của mình, nhưng ít nhất trước mắt không có cơ hội như vậy.

Hắn đang đợi cơ hội như vậy. Mà trước đó, hắn phải phụ họa cho Ma giáo, cùng chung sức với hắn mới được.

Nhưng hắn bất luận thế nào cũng không liều mạng vì ma giáo, chuyện này không có chút lợi ích nào đối với hắn.

Bởi vậy, cho tới nay trừ phi giáo chủ Ma giáo chỉ đích danh muốn hắn liều mạng động thủ, nếu không hắn cũng chỉ có ý tứ một chút mà thôi, bao gồm cả đại chiến với tứ đại yêu Cơ hiện tại cũng là như thế.

Lấy thực lực của hắn, căn bản là thành thạo, mặc kệ tứ đại yêu Cơ thế công mãnh liệt thế nào, kiếm quang sắc bén thế nào, đến trước mặt Huyết Man, tất cả đều tiêu tán vô hình. Mà Huyết Man thì vẻ mặt

dương dương tự đắc, vừa lưu ý đại chiến chung quanh, vừa cợt nhả trêu chọc tứ đại yêu cơ.

"Mấy cô nương các ngươi, phản bội Thần giáo thì cũng thôi đi, dám động thủ với bổn trưởng lão, thật sự là không biết tốt xấu! Còn không mau cởi quần ra, để bổn trưởng lão kiểm tra thân thể các ngươi một phen, thuận tiện trị liệu cho các ngươi, miễn cho kết quả như chủ tử các ngươi ngự châu, ha ha..."

"Vô sỉ!"

"Dám bất kính với nương nương, xem kiếm!"

Tứ đại yêu Cơ tức giận không thôi, điên cuồng tấn công về phía Huyết Man.

Huyết Man chỉ thủ không công, trong tay nâng Âm Sơn Quỷ Tỳ, ngẫu nhiên vươn một bàn tay to hướng trên mông tứ đại yêu cơ sờ, tứ đại yêu cơ không thể không bay lui, lấy tiên kiếm trong tay ngăn cản, cũng may Huyết Man chưa từng hạ sát thủ, nếu không bốn người các nàng cho dù không bị giết, cũng đã sớm chịu nhục nhã.

" vụng trộm nói cho các ngươi biết, bổn trưởng lão dự định rời khỏi thần giáo, lập môn hộ khác, mấy người các ngươi nếu thức thời, có thể theo ta đi tìm một chỗ phong thủy bảo địa, khai tông lập phái, ta có thể phong cho các ngươi một tông chủ phu nhân làm, thế nào?" Huyết Man truyền âm cho tứ đại yêu Cơ.

"Cứ làm giấc mộng đẹp của ngươi đi!"

Tứ đại yêu cơ trong lòng hướng về Vi Vân, làm sao có thể nghe Huyết Man dụ hoặc chứ.

"Hừ, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!"

Huyết Man thẹn quá hóa giận, bắt đầu tăng cường thế công, tứ đại yêu cơ nhất thời cực kỳ nguy hiểm.

Vi Vân để ý đến tình huống bên này, lập tức phi thân tới viện thủ.

"Chủ nhân đến rồi!" Tứ đại yêu Cơ thấy vậy, nhất thời đại hỉ.

"Con mẹ nó, pháp bảo luân bàn của tên này có thể khắc chế pháp bảo của ta, đối phó với hắn phải tốn một phen công phu." Huyết Man thấy Vi Vân thúc giục mười tám Niết Bàn mật luân đánh tới, không dám chậm trễ.

Âm Sơn Quỷ Tỳ của Huyết Man giống với Vạn Quỷ Phiên của Tống Chung, đều là pháp bảo có nghiệp lực rất nặng, bị mười tám Niết Bàn mật luân khắc chế nhất, cho nên món pháp bảo này cũng tương tự như đồ chơi trước mặt Vi Vân. Bất quá lấy thực lực của Huyết Man, muốn đánh bại Vi Vân cũng không phải không có khả năng, cảnh giới độ kiếp viên mãn được đặt ở đây.

Chỉ là, lại thêm tứ đại yêu cơ cùng một chỗ, vậy thì bất đồng.

Song phương trong lúc nhất thời rất khó phân ra thắng bại.

Giờ phút này, lão tổ nghiên mực đang chiến đấu với Ngu Nhược tiên tổ thấy Tống Chung chết rồi, sắc mặt âm trầm, thập phần khó coi.

Ngu Nhược Tiên thản nhiên nói: "Thế nào? Lần này tới phiên ngươi đầu hàng rồi."

Lão tổ nghiên mực hừ lạnh nói: "Như tiên à, đừng nóng vội, bây giờ mới bắt đầu thôi."

"Ừm, quả thực vừa mới bắt đầu, nếu ngươi đã chưa từ bỏ ý định, vậy ta cho ngươi kiến thức một chút lực lượng chính thức của Tử Nguyệt Tiên Môn ta!"

Ngu Nhược Tiên nói xong, vung Nguyệt Nha Ngọc Trượng trong tay, liền có một vầng trăng tròn từ đại điện Tử Nguyệt dâng lên.

Lão tổ nghiên mực quét mắt qua, mắt hơi híp lại.

"Đông — — "

Một cỗ pháp lực cường đại dao động từ đại điện Tử Nguyệt tiên môn lộ ra, mọi người không khỏi nhìn sang. Chỉ thấy từng vầng tàn nguyệt hiện lên, tụ hợp cùng một chỗ trên không đại điện, tạo thành một vầng trăng tròn khổng lồ, vầng trăng tròn này nhấp nhô, nhanh chóng di chuyển đến phía trên quảng trường, sau đó hình dạng biến hóa, hóa thành một hình người to lớn., Chính là một người khổng lồ hình dáng nữ tử, cao chừng trăm trượng, mặc sa y màu tím, ngực sữa vểnh mông, trên đùi bọc khăn lụa màu tím, tay phải nắm một pháp khí nguyệt hoa to lớn, hình dạng pháp khí này chế tạo như pháp khí của Tử Nguyệt Tiên Môn, nhưng thể tích to lớn, được vị nữ cự nhân này nắm trong tay.

Nữ cự nhân này lơ lửng phía trên quảng trường, đỉnh thiên lập địa, hai mắt hiện ra tử quang, giống như đèn lồng siêu lớn quét nhìn mọi người, trên người lộ ra một cỗ khí tức cực mạnh, rõ ràng là khí tức cường giả Độ Kiếp viên mãn tuyệt thế!

"Đây... đây là vật gì?"

"Người này là ai?"

Tất cả mọi người tại đây đều nhìn ngây người!

Còn người của Tử Nguyệt tiên môn lại giữ bộ dạng không cảm thấy kinh ngạc, trên mặt lộ ra sự tự tin cường đại.

"Lên, chiến trận thượng cổ..." Lão tổ Tuyền Cơ nhìn thấy nữ nhân khổng lồ này, sắc mặt nhất thời liền thay đổi, trở nên trắng bệch, ông ta trừng mắt nhìn Ngu Nhược Tiên, hổn hển nói: "Chuyện này không thể nào, ngươi gian lận!"

Có lẽ người khác không biết đây là cái gì, nhưng lão tổ Nghiên Đài của giáo chủ Thiên Ma giáo làm sao không biết được, trên quảng trường Tử Nguyệt Tiên Môn huyền phù nữ cự nhân này, rõ ràng

chính là thượng cổ chiến trận của nhân tộc tung hoành tu chân giới vạn năm trước!

Thế giới một trăm tộc nhiều năm trước như rừng, do Cự Nhân tộc cầm đầu thập đại vương tộc thống trị Thiên Vận đại lục, chia ra trấn áp Cửu Châu chi địa. Nhưng mười đại Vương tộc thú tính quá nặng, cậy mạnh hiếp yếu, nhất là nhân tộc nhỏ yếu, luôn bị khi nhục. Nhưng nhân tộc có trí tuệ, có rất nhiều nhân tộc trí giả dưới hoàn cảnh ác liệt nghịch tập kích trưởng thành, tu thành đại thần thông, rất nhiều cường giả nhân tộc liên hợp cùng một chỗ, hợp lực đánh bại Vương tộc do Cự Nhân tộc cầm đầu.

Ở trong đó, Cự Nhân tộc thực sự quá mức mạnh mẽ, cho dù hợp nhiều nhân tộc Địa Tiên lực, vẫn khó có thể chống lại, lúc ấy đệ nhất cường giả Vu Man tuy cũng chỉ là Địa Tiên, lại vô địch đương thời, toàn bộ tu chân giới không người có thể sánh vai, liên thủ cũng không địch lại, nhưng trí giả nhân tộc lại sáng tạo ra một loại trận pháp có lực lượng điên đảo, loại trận pháp này chính là "Hợp thể chiến trận".

Hợp Thể chiến trận là một người có số lượng tu vi thấp, dung hợp thành một chỉnh thể, có thể đạt tới hiệu quả lực lượng chồng chất. Ví dụ như ba ngàn tu sĩ Kim Đan, dùng chiến trận chi pháp dung hợp với nhau làm một chỉnh thể, kỳ thực lực tương đương với một cường giả Độ Kiếp! Cự nhân sau khi hợp thể, thực lực cường hãn., Phân thích như ý, lại không sợ tử vong, bởi vì chết một người, có thể bổ sung một người đi vào, nếu có người pháp lực không đủ, cũng có thể thay thế một người pháp lực đầy đủ đi vào, tính cơ động cực mạnh.

Ưu thế của Nhân tộc chính là năng lực sinh trưởng mạnh, số lượng khổng lồ, không thiếu nhất chính là con người. Nhân tộc lợi dụng ưu thế về số lượng này, hơn nữa còn có phương pháp hợp thể chiến trận, cứng rắn tạo ra rất nhiều cường giả đương thời. Một khi số lượng cường giả đạt đến một mức độ nào đó, thì có thể nghiền ép đối thủ!

Chính là dựa vào sức mạnh của loại chiến trận này thì Nhân Tộc mới đánh bại Vương tộc, trở thành chủ nhân của vùng thế giới này.

Chỉ là, theo truyền thuyết thì pháp môn hợp thể chiến trận này sớm đã thất truyền từ lâu, bởi vì cả vạn năm qua chưa hề xuất hiện, lão tổ Nghiên đài cũng cho rằng đã thất truyền nhưng lại không hề nghĩ rằng, hiện tại lại tái hiện ở Tử Nguyệt tiên môn!

Tuy lão tổ nghiên mực không muốn tin, nhưng sự thật bày ngay trước mắt, lão không thể không tin, điều này khiến lão cảm thấy hãi hùng khiếp vía, lưng phát lạnh.

Lão tổ nghiên mực cuối cùng cũng hiểu Ngu Nhược Tiên bế quan là cái gì, nàng xác thực bế quan, nhưng cũng không phải là đang đột phá cảnh giới, mà là đang huấn luyện môn nhân, huấn luyện môn nhân này tu luyện "Hợp Thể chiến trận", rốt cục trong mấy năm ngắn ngủn, thành công tạo ra một vị nữ cự nhân có thực lực Độ Kiếp viên mãn!

Khuôn mặt Ngu Nhược Tiên lạnh lùng, mang theo vẻ trêu tức nói: "Ngươi ở Man Hoang chướng khí ở đó quá lâu rồi, chưa từng nhìn thấy sự đời cũng rất bình thường, hôm nay ta giúp ngươi tăng thêm kiến thức!"

Lão tổ Nghiên mực cười lạnh nói: "Mặc dù như vậy, ngươi bất quá chỉ có thêm một chiến lực độ kiếp, Thần giáo ta vẫn có phần thắng!"

"Một người? Ha ha..."

Ngu Nhược Tiên cười nhạt nói: "Tử Nguyệt tiên môn ta ba ngàn Kim Đan đệ tử, năm vạn môn nhân Trúc Cơ đều tinh thông chiến trận Hợp Thể. Đúng rồi, Đào Hoa giáo cũng có năm vạn môn nhân, ngươi cảm thấy có thể dung hợp ra bao nhiêu cường giả Độ Kiếp?"

Lão tổ nghiên mực nghe vậy, nhất thời cảm thấy trong lòng phát lạnh.

Nếu đúng như Ngu Nhược Tiên nói, như vậy bên chính đạo ít nhất còn có thêm ba cường giả cấp độ kiếp, so với Ma giáo còn nhiều hơn bốn người, thực lực vững chắc áp đảo Ma giáo một bậc. Nếu là như vậy, thì lần đại chiến này, Ma giáo quyết không có khả năng chiến thắng, đại chiến Chính Ma lần này, vẫn sẽ lấy chính đạo chiến thắng mà chấm dứt!

"Không, ta không tin!" Lão tổ Nghiên mực trừng mắt quát.

"Hợp thể!" Ngu Nhược Tiên hô một câu, thanh âm dễ nghe truyền khắp bát phương, tất cả mọi người đều nghe được rõ ràng.

"Vâng!"

Năm vạn môn nhân Tử Nguyệt tiên môn trên quảng trường lập tức chuyển động, chỉ một thoáng, vô số môn nhân phi thân lên, đan xen với nhau, lại có một nữ cự nhân đang thành hình!

Lão tổ nghiên mực nhìn hình ảnh trước mắt, cảm thấy đại não ông ông tác hưởng, phảng phất như bị người giẫm mạnh trên mặt mấy lần, cảm thấy vô cùng thất bại và khuất nhục.

Hắn không thể không thừa nhận, lần đại chiến này, hắn ta thua!

Đối với đại sự tiến công tu chân giới chính đạo mấy trăm năm nay, hắn một mực bố trí cơ hội, tăng cường thực lực, mưu toan kế sách, tai họa chính đạo, dùng hết thủ đoạn, các loại âm mưu dương mưu, dẫn tới nội bộ chính đạo tàn sát lẫn nhau, chiếm được các loại con rối như Thôn Nhật Hỏa Viên, Thiên Cơ Tử, Đại Thiên Tăng Vương, hắn vốn có lòng tin tuyệt đối, cho rằng lần này mình tất nhiên có thể một lần đánh tan Tử Nguyệt tiên môn, hoàn toàn thống nhất Thiên Vận đại lục!

Nhưng các loại biến cố vượt xa bình thường lại xuất hiện, rất nhiều sự tình ngoài dự đoán của mọi người liên tiếp xảy ra. Cho đến giờ phút này, hắn không thể không thừa nhận, chính mình đã đánh giá thấp sức mạnh tiềm ẩn trong tu chân giới chính đạo!

Hắn chẳng thể tưởng tượng được là tu chân giới chính đạo có kỳ quái như Vi Vân, sẽ tạo thành phản Thủy Hồng Dao, Ngự Châu nương nương, còn có thể trợ giúp pháp tướng tu sĩ đột phá tới cảnh giới Độ Kiếp, quả thực chưa từng nghe thấy!

Hắn cũng không ngờ Ngu Nhược Tiên lại lưu lại hậu chiêu " Hợp Thể chiến trận", hơn nữa ẩn giấu kỹ như vậy, trước đây một chút dấu hiệu cũng không có, cho đến cuối cùng mới lấy lá bài tẩy ra.

Những chuyện này đều khiến hắn tính sai, mà kết quả tính sai cũng đồng nghĩa với việc thất bại thảm hại!

Giờ phút này, nghiên mực lão tổ trầm tĩnh như nước, hắn mặc dù cảm thấy lòng băng lạnh, nhưng cũng không bối rối.

"Tất cả mọi người Thần giáo, dừng tay lại cho ta!"

Lão tổ nghiên mực ra lệnh một tiếng, lập tức tất cả mọi người Ma giáo dừng tay, nhao nhao phi thân thối lui, rơi vào phía sau hắn ta.

Ngu Nhược Tiên cũng vung Nguyệt Nha ngọc trượng lên, các đại cường giả chính đạo cũng dồn dập tập trung tới, hạ xuống sau lưng Ngu Nhược Tiên.

Hai bên cách xa nhau hơn mười trượng, xa xa giằng co.

"Như tiên a..."

Lão tổ nghiên mực bỗng nhiên ngửa đầu lên thở dài một tiếng, nói: "Ta và ngươi trong bóng tối cũng đã âm thầm đấu mấy trăm năm, vẫn chưa phân thắng bại, lần này vốn cho rằng Thần giáo ta có thể một lần hành động đánh sập chính đạo, không nghĩ tới Tiên như ngươi lại có kỳ chiêu, ha ha, thật là để ta lau mắt mà nhìn a."

Ngu Nhược Tiên cười lạnh một tiếng: "Ngươi có âm mưu quỷ kế gì, đều sử dụng cùng một lượt đi, xem ngươi thủ đoạn nhiều hay là nắm đấm ta cứng."

Lão tổ Tuyền Cơ nói: "Nếu Tiên hà tất phải lạnh nhạt nhìn ta như thế nào, giữa chúng ta quen biết nhau lâu như vậy, đều hết sức quen thuộc lẫn nhau, cũng coi như là bằng hữu cũ, lại không có thâm cừu đại hận gì, ngươi nói đúng không?"

"Ai là bằng hữu của ngươi, bằng hữu Trạng nguyên trong lòng ta đã sớm chết rồi!" Ngu Nhược Tiên cả giận nói, sao nàng lại không biết sau khi lão tổ Tuyền Cơ rơi vào Ma giáo, là táng tận thiên lương cỡ nào, chuyện gì cũng làm được, sao nàng lại làm bạn với loại ác ma này được.

"Xem ra nếu tiên tử có thành kiến rất sâu với ta. Nhưng không sao, từ trước đến nay ta luôn khoan dung độ lượng, ta sẽ không trách ngươi." Lão tổ Nghiên mực cười khổ một tiếng. "Ngươi xem, hiện giờ thực lực hai bên chúng ta tương đối cao, không ai thắng được ai. Không bằng như bây giờ đại chiến chấm dứt, thế nào?"

"Kết thúc như vậy sao?" Ánh mắt Ngu Nhược Tiên lóe lên.

"Không sai, dừng ở đây đi!" Lão tổ Nghiên mực nghiêm mặt nói: "Ta sẽ dẫn giáo chúng Thần giáo về phía bắc Thiên Vận đại lục, tuổi đời còn lại không bước vào chính đạo nửa bước. Đương nhiên rồi, nhân sĩ chính đạo các ngươi cũng đừng vội bước vào địa bàn của Thần giáo ta, chúng ta nước giếng không phạm nước sông."

Ngu Nhược Tiên nghe vậy, trầm ngâm không nói.

Hứa Sinh nhìn như một khối băng cho một bản thân lùn năm trăm chín trăm chín trăm chín trăm điều. Mẹ nó, bưu kiện không ở trong quần thể liên hệ đến thất ca, bạch gái đảng thì đừng tới, tiếp tục an tâm thoải mái hoa viên đất trắng là được rồi, chỉ bất quá không nhìn thấy kết cục lớn mà thôi.

202

Chương B19 Công Đức kim quang.

Lúc này sắc trời đã tối, cả tòa Tử Nguyệt Tiên Sơn hiện ra ánh sáng tím nhàn nhạt, đây là linh khí trong núi phát ra ánh sáng nhạt, đối với phàm nhân mà nói cũng không sáng lắm, nhưng đối với người tu hành lại hết sức chói mắt, hoàn toàn có thể mượn cơ hội này nhìn thấy cảnh vật trong vòng trăm trượng xung quanh, sáng như ban ngày.

Gió hè thổi qua, người hai phe chính ma giữa không trung đều cảm thấy toàn thân thanh sảng, mọi người áo bào phần phật, tay cầm pháp khí, pháp bảo, toàn thần đề phòng nhìn đối phương, tùy thời chuẩn bị động thủ khai chiến.

Chính ma hai bên, chính đạo lấy Ngu Nhược Tiên cầm đầu, ma giáo lấy lão tổ Nghiên mực cầm đầu.

Lúc này, nghiên mực lão tổ thấy không có khả năng thủ thắng liền mở miệng cầu hòa. Mọi người đều đang chờ câu trả lời thuyết phục của Ngu Nhược tiên, là chiến là hòa, quyết định bởi một câu nói của Ngu Nhược tiên.

Một lúc lâu sau, Ngu Nhược Tiên thản nhiên nói: "Trời cao có đức hiếu sinh, vì an nguy của bách tính thiên hạ, ta cũng không muốn lại phân tranh, tạo quá nhiều sát nghiệt. Chỉ là người Ma giáo các ngươi không có đạo đức hay tín nhiệm gì đáng nói, ăn nói mập là chuyện thường ngày, ta há sẽ tin lời ngươi!"

Nói xong chân mày lá liễu dựng lên, rõ ràng là không tin lời lão tổ Nghiên mực nói.

Lão tổ Nghiên mực vội vàng nói: "Nếu Tiên thì yên tâm, ta thề trước mặt mọi người!"

Ngu Nhược Tiên cười lạnh một tiếng: "Thật không, vậy ngươi phát thệ cho mọi người nhìn xem."

Lão tổ nghiên mực thấy tất cả mọi người đang nhìn mình thì sắc mặt lập tức đỏ bừng, lão lập tức phát ra một lời thề thốt với giáo chủ Ma giáo, quả thật có chút mất mặt.

Bất quá hắn cũng không phải là kẻ bình thường, hết thảy lấy lợi ích làm trọng, lúc cần thiết, một lần mất mặt cũng được.

Lập tức, lão tổ nghiên mực nói: "Trước khi ta thề, nếu tiên nhất định phải đáp ứng ta một chuyện."

"Nói đi."

"Hai bên chúng ta ký kết hiệp nghị, nhận định lần đại chiến này là kết cục hòa bình. Chính ma đại chiến tám trăm năm một lần coi như chấm dứt tại đây, ngày sau lại phân tranh, cũng không tính là phạm trù Chính ma đại chiến."

Đôi mắt phượng của Ngu Nhược Phượng lóe lên, không biết lão tổ Nghiên mực có mục đích gì, nhưng kết thúc hòa bình đối với hai bên đều có lợi, nàng không có lý do gì để từ chối.

Nghĩ tới đây, Ngu Nhược Tiên gật đầu nói: "Được, cứ làm theo lời ngươi nói đi."

Được nàng đồng ý, lão tổ Nghiên mực mỉm cười, nói ra: "Nghiêu Đài Ngọc ta thề với trời, hôm nay rút khỏi lãnh địa chính đạo, sau này quyết không chủ động bước vào tu chân giới chính đạo nửa bước. Nếu vi phạm, trời tru đất diệt, không chết tử tế được, vĩnh viễn không thành tiên! Đương nhiên, nếu chính đạo nhất quyết phải tấn công thần giáo ta, cưỡng ép bức bách, vậy Thần giáo chúng ta cũng không có khả năng mặc người chém!"

Nói tới đây, trên người hắn lộ ra một luồng bá khí bễ nghễ thiên hạ.

Lời thề vừa ra, sắc mặt Ngu Nhược Tiên liền hòa hoãn xuống, hai người nàng và lão tổ Nghiên mực lần lượt đại biểu cho chính đạo và Ma giáo, hiện tại xem như đã đạt thành hiệp nghị đình chiến.

Sau đó, chính là ký kết hiệp nghị, kết thúc quan tài.

Ngu Nhược Tiên lấy ra một lá cờ, viết lên đó nội dung thỏa thuận, sau đó đại biểu cho Tử Nguyệt Tiên Môn viết tên của mình, lại để đại biểu cho các tông chính đạo, tỷ như đám người Chu Diệu Ngữ, Bạch Miểu, Diệu Y Phật Mẫu, cũng đại biểu cho từng tông môn ký tên, sau đó giao cho lão tổ Nghiên mực.

Lão tổ Nghiên mực cũng làm theo.

Sau khi hoàn thành, song phương cầu thiên địa, cầu sự chứng kiến và tán thành. Đến buổi sáng ngày thứ hai, trên bầu trời liền hạ xuống một đoàn kim quang, dung nhập vào trong phiên kỳ này, cả phiên kỳ tựa như mặt trời mọc lên ở phương đông, chiếu sáng nửa bầu trời.

Tất cả mọi người đều tập trung nhìn lá cờ này với ánh mắt nóng bỏng.

Thật ra điểm mấu chốt không phải lá cờ mà là kim quang phía trên - công đức kim quang!

Thiên Đạo âm dương tuần hoàn, một đời chém giết, là luân lưu tiến hành, sẽ không liên tục kéo dài, đây là chân lý, vạn cổ bất biến. Ngày hôm nay Thiên Vận đại lục hàng lâm sát kiếp, Chính Ma đại chiến xảy ra tranh chấp, Thiên Đạo sẽ hàng ngũ vận mệnh chi tử, bình định tranh đấu, để mảnh thiên địa này quay về thanh bình, an bình. Sau khi đại chiến kết thúc, thiên đạo sẽ giáng xuống kim quang công đức, lấy ban thưởng khí vận chi tử, trợ giúp thành tựu Tiên Đạo.

Bởi vì tu đạo thành tiên phá vỡ vòng tuần hoàn sinh tử của Thiên Đạo, chính là chuyện nghịch thiên sẽ gặp phải sự ngăn cản và khảo nghiệm của Thiên Đạo, đặc biệt là muốn đột phá từ cảnh giới Độ Kiếp đến cảnh giới Địa Tiên cần có điều kiện cực kỳ hà khắc, nhất

định phải trải qua lôi kiếp sát sinh, rèn luyện nguyên thần thuần dương, nhưng lại sát sinh lôi kiếp., Hầu như không ai có thể gánh vác được, dưới lôi kiếp sát sinh, hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Chuyện này không liên quan đến pháp lực, thực lực càng mạnh, Sát Sinh Lôi Kiếp càng lợi hại, chết càng thê thảm.

Chỉ có lấy Dương Thần Xích Tử, thượng thiện như nước tâm cảnh mới có thể tiến vào trạng thái Thiên Nhân hợp nhất, tạm thời duy trì một thể với Thiên Đạo, là có thể vượt qua kiếp nạn, thành tựu Địa Tiên.

Ngoài ra, có được tiên thiên công đức kim quang hộ thể, cũng có thể thành công, bởi vì tiên thiên công đức kim quang chính là thiên đạo hạ xuống, chính là cho người ta dùng để thành tiên, có công đức kim quang này hộ thân, sát sinh lôi kiếp bất thương, cũng có thể thành tiên.

Vạn năm qua chính ma đại chiến, đều là chính đạo chiến thắng, sau đó thiên đạo giáng công đức xuống, mấy trăm tông môn cùng chia ra, sau khi phân hoá kim quang công đức thì hiệu quả giảm bớt, không đủ để một người thành tiên, bình thường đều bị người của các đại tông môn luyện hóa nhập thể, dùng để gia tăng thọ nguyên, hoặc tế luyện pháp bảo, pháp khí.

Gần như chưa từng xuất hiện tình huống một người độc chiếm, cái gọi là khí vận chi tử không phải một người, mà là rất nhiều người, đây là chuẩn bị rất nhiều để Thiên Đạo bảo đảm có thể kết thúc sát kiếp.

Trước mắt cũng là như thế, bất quá lần này có chỗ bất đồng, bởi vì song phương đã ngừng chiến, ký kết hiệp nghị, có một vật này làm tín vật, cho nên Thiên Đạo đã đem công đức kim quang rơi vào trên tín vật này.

Trước kia đều căn cứ công lao, rơi vào trên thân mọi người, lần này lại tập trung vào trên lá cờ màu tím này.

Điều này làm sao không khiến mọi người đỏ mắt, chỉ cần vật này động thủ, hấp thu công đức kim quang bên trong, liền có thể dựa vào nó thành tựu cảnh giới Địa Tiên, đến lúc đó thọ nguyên vô hạn, vô địch đương thời!

Mắt thấy lá cờ từ giữa không trung nhẹ nhàng rơi xuống, hai đạo thân ảnh đồng thời bay ra, chụp vào phía trên lá cờ Công Đức phiên.

Lại là Ngu Nhược Tiên và lão tổ Nghiên mực.

Hai người tự mình nắm lấy cờ phướn, dùng sức kéo một cái. Phiên kỳ này liền "Xùy" một tiếng, vỡ thành hai nửa, tự mình rơi vào trong tay hai người. Hai người tự mình đánh ra một chưởng về phía đối phương, một cỗ pháp lực cuốn tới đối phương, đụng vào nhau, phát ra một tiếng vang trầm đục như sấm.

Lão tổ Ngu Nhược Tiên và Nghiên mực đồng thời bay ngược lại, mỗi người đều ở trong trận doanh đối phương.

Lão tổ Nghiên mực nói: "Như Tiên, vật này chính đạo các ngươi cùng Thần giáo chúng ta mỗi bên được một nửa, ngươi không có ý kiến gì chứ?"

Ngu Nhược Tiên nói: "Hợp tình hợp lý."

"Vậy là tốt rồi."

Lão tổ nghiên mực thu hồi một nửa phiên kỳ trong tay, nói: "Như vậy đại chiến lần này dừng ở đây, ngày sau nếu có người tiếp tục khơi mào phân tranh, ngô đài ngọc mặc dù bất tài, nhưng quyết sẽ không bỏ qua cho hắn! Nếu như tiên nhân không có việc gì, ta sẽ trở về trước, có rảnh rỗi trở thành khách của thần giáo ta, nhất định có trà chiêu đãi tốt."

Ngu Nhược Tiên nói: "Được, không tiễn."

"Chúng ta đi thôi!"

Lão tổ nghiên mực phất tay áo lên, dẫn đầu phi thân rời đi, Huyết Tổ và Kim Giao lão tổ nhìn nhau, cũng quay đầu rời đi, các đại trưởng lão, đệ tử Ma giáo còn lại, bao gồm Thiên Cơ Tử, Đại Thiên Tăng Vương cũng nhao nhao đuổi theo, còn có Thôn Nhật Hỏa Viên cũng bước ra một bước, đi theo lão tổ Nghiên mực.

Không đến thời gian uống cạn một chén trà, mọi người của Ma giáo đã trở nên tinh quang, chỉ để lại tay chân cụt đầy đất, máu me đầm đìa, nhắc nhở mọi người về trận đại chiến vừa rồi vô cùng thê thảm.

Đám người chính đạo phi thân rơi vào trên quảng trường Tử Nguyệt Tiên Môn.

Đám người Ma giáo vừa rời đi, ba tôn nữ khổng lồ cũng nhao nhao giải thể, hóa thành vô số bộ phận, đều là đệ tử Tử Nguyệt tiên môn, rơi vào trên quảng trường.

Vi Vân theo mọi người tiến vào đại điện, nhìn Ngu Nhược Tiên ngồi trên bảo tọa môn chủ Ngu Yên Vũ, trong lòng thầm nói: "Chẳng lẽ bà nương Ngu Nhược Tiên này vẫn luôn ở Tử Nguyệt tiên môn? Chuyện ta ở Tử Nguyệt tiên môn... bà ấy là biết hay không biết? Bà ấy nếu biết thì sao?, Chắc hẳn sẽ không bỏ qua cho ta, có phải ta nên sớm chạy trốn thì tốt hơn? Đợi sau này khi đánh thắng được nàng, thì trở về giáo huấn nàng một chút, cho nàng biết bản đại gia không phải là ăn chay..."

Không đợi Ngu Nhược Tiên tìm hắn gây phiền phức, Vi Vân đã chuẩn bị sẵn sàng trước, bắt đầu tưởng tượng Ngu Nhược Tiên hội xử trí hắn như thế nào, hơn nữa còn muốn đối phó như thế nào.

Nghĩ như vậy, Vi Vân vô thức trốn sau lưng Bạch Chỉ.

Ngu Nhược Tiên sau khi ngồi xuống, ánh mắt quét qua, rơi vào trên người Bạch Chỉ, ánh mắt ngưng tụ.

Vừa vặn lúc này Bạch Chỉ cũng có suy nghĩ muốn nói ra, chỉ thấy nàng nói: "Đầu tiên chúc mừng Tiên Nương xuất quan, bất quá, Bạch

Miểu Bất Tài cả gan hỏi một câu, vì sao Tiên Nương lại thả cho yêu nhân Ma giáo rời đi, ta vừa rồi đã có thêm ba đại chiến trận, hoàn toàn có thể chiến thắng đối phương, giành lấy thắng lợi trong trận đại chiến Chính Ma lần này!"

Bởi vì Dược Vương tông hai lần bị hủy, Dược lão nhân, mấy vị trưởng lão trước sau bị giết, vô số đệ tử gặp phải độc thủ của Ma giáo, còn có lý do ngự châu nương nương, Bạch Miểu có thể nói là thống hận Ma giáo tới cực điểm, đối với việc Ngu Nhược Tiên đáp ứng việc ký kết hiệp nghị ngưng chiến của Cầu Đài lão tổ, tỏ vẻ nghi ngờ.

Ngu Nhược Tiên nhìn Bạch Hỗn, thản nhiên nói: "Bạch Miểu, lão tổ Tuyền Cơ là người quen biết ta, sẽ có người cho rằng ta làm vậy là niệm tình xưa nghĩa cũ, đối với chuyện này, ngươi thấy thế nào?"

Bạch Miểu suy nghĩ một chút, nói: "Tiên Nương một thân chính khí, cương chính bất ác, Bạch Miểu không theo kịp, quyết không phải loại người này."

Ngu Nhược Tiên gật đầu, ánh mắt lại đảo qua mọi người, sau đó mới từ từ nói: "Các ngươi chỉ thấy ba tòa chiến trận Hợp Thể thượng cổ của ta, nhưng lại không biết đó đều là hổ giấy, dọa người."

"Cái gì?!"

Mọi người nghe vậy, đều ngẩn ngơ.

Ngay sau đó liền cảm thấy sợ hãi!

Hóa ra ba tòa chiến trận này chỉ là hổ giấy có vẻ ngoài, cũng không phải thực sự có sức chiến đấu của cảnh giới Độ Kiếp, nếu vừa rồi bị Ma giáo nhìn ra, vậy chẳng phải là vô cùng nguy hiểm sao?

Ngu Nhược Tiên thở dài: "Chiến trận Hợp Thể thời Thượng Cổ, quả thật đã thất truyền, ta cũng chỉ dựa theo manh mối ghi lại trong cổ tịch của bản môn, thử bế quan nghiên cứu một phen, ý đồ hoàn

nguyên như cũ, nhưng vẫn chưa thành công, tuy rằng mấy năm nay thăm dò suốt ngày đêm, cũng chỉ miễn cưỡng tạo ra một hình thức ban đầu, chỉ có thể dung hợp người với nhau, nhưng không cách nào giúp pháp lực của các nàng quán thông, tăng chiến lực, đạt tới hiệu quả dùng nhân số chồng chất độ kiếp cường giả."

Lúc này, đôi mắt đẹp của Diệp Trầm Ngư đang đứng bên cạnh Vi Vân chợt lóe lên, muốn nói lại thôi.

Bạch Hỗn cau mày nói: "Nhưng vừa rồi chúng ta đều cảm giác được trên thân mấy nữ cự nhân kia phát ra khí tức thật sự là cường giả Độ Kiếp, chẳng lẽ trong đó có âm mưu gì?"

Ngu Yên Vũ giải thích: "Bạch Miểu sư tỷ có chỗ không biết, đây chẳng qua là hiệu quả lâm thời dùng phù chú ngụy trang ra, có khi hiệu quả, một khi động thủ, lập tức sẽ đánh về nguyên hình, không chịu nổi một kích."

"Ai..."

Mọi người nghe vậy, đều thở dài.

Nếu là như vậy, thì chính đạo vẫn đang trong nguy hiểm. Đại chiến Chính ma này... Tựa hồ vẫn chưa kết thúc, ký kết hiệp nghị ngưng chiến, khiến cho Thiên Đạo giáng công đức xuống, cũng bất quá chỉ là lấn Thiên chi pháp, tạm thời mà thôi, với đức tính của Ma giáo, mặc dù đã phát thệ nhưng sớm muộn gì cũng sẽ quay trở lại như cũ.

Đối với người có cấp bậc như Ngu Nhược Tiên và lão tổ Tuyền Cơ mà nói, lời thề có thể dùng phương pháp thay chết để lừa gạt thiên hạ phá giải, cũng không phải không có kẽ hở nào cũng có thể đánh.

Không có chiến trận Hợp Thể, vừa rồi nếu là đánh nhau thì kết quả nhất định là lưỡng bại câu thương, cá chết lưới rách, chính đạo có lẽ có thể chiến thắng, nhưng nhất định phải trả một cái giá vô cùng thảm trọng, Ma giáo trước khi chết phản kích, mọi người tại đây ít nhất phải chết hơn phân nửa.

Đây là người mà ai cũng không muốn nhìn thấy, càng không thể gánh nổi tổn thất như vậy, mọi người ở đây đều là lực lượng trung kiên cuối cùng của chính đạo.

Ngu Nhược Tiên lấy nửa lá cờ kia ra, mặt trên ẩn hiện kim quang, tràn đầy khí tức công đức đường đường chính chính. Nàng nói: "Vật ấy mặc dù có thể giúp người độ kiếp thành tiên, đáng tiếc chỉ có một nửa, cho dù có vật này, cũng chỉ có năm thành tỷ lệ độ kiếp thành công, đáng tiếc."

Chu Diệu Ngữ nhìn nửa lá cờ này, bỗng nhiên nói ra: "Không biết Tiên Nương có tin ta không?"

Ngu Nhược Tiên nói: "Linh Cơ Thánh Mẫu nói quá lời, hai ta giao tình mấy trăm năm, nếu không tin ngươi, lại tin được ai?"

Chu Diệu Ngữ gật gật đầu, nói ra một câu kinh người: "Nếu vật ấy cho ta, ta có chín phần nắm chắc, trong vòng mười năm độ kiếp thành công, tu thành Địa Tiên."

Lời vừa thốt ra, mọi người nhất thời chấn động, đồng loạt nhìn về phía Chu Diệu Ngữ.

Chắc chắn chín phần tương đương với mười phần chắc chắn.

Ngu Nhược Tiên cũng động dung, hỏi: "Chu sư muội, ngươi nói thật không?"

"Quyết không nói đùa." Chu Diệu Ngữ ánh mắt chắc chắn.

Nàng có nắm chắc điều này, có nguyên nhân. Từ khi được Vi Vân giúp đỡ, luyện thành thân thể Thái Huyền mẫu kiếm, thể chất của nàng đã hoàn toàn thay đổi. Dưới Địa Tiên, không ai có thể làm nàng bị thương, thậm chí có thể đối đầu với giáo chủ của tam đại Ma giáo, đánh ngang tay với giáo chủ Thôn Nhật Hỏa Viên am hiểu chiến đấu nhất.

Thôn Nhật Hỏa Viên tộc là nơi hiếu chiến nhất, am hiểu đạo về chiến đấu sát phạt, ở thời kỳ Thượng Cổ, là Vương tộc có thực lực gần với Cự Nhân tộc nhất.

Chu Diệu Ngữ bây giờ đã mấy lần đại chiến với Thôn Nhật Hỏa Viên, biết được sâu cạn của mình, đoán chừng cho dù là Cửu Cửu Sát Sinh Lôi Kiếp rơi xuống, nàng cũng có thể gánh một đợt sóng, nếu có nửa luồng kim quang công đức này trong người, bảo vệ nguyên thần bất diệt, như vậy thân thể và nguyên thần sẽ đồng thời không có việc gì, đến lúc đó độ kiếp thành công, nguyên thần thuần dương, tu thành Địa Tiên, không nói chơi.

Nhưng điều này cũng cần có một khoảng thời gian nhất định, Chu Diệu Ngữ phỏng chừng mười năm có thể thành.

Ngu Nhược Tiên vui mừng quá đỗi, nói: "Nếu là như thế, vậy không còn gì tốt hơn, vật này ta sẽ đột phá cho ngươi!" Nói xong liền vung phiên kỳ ra.

Từ sau trận đại chiến có một không hai từ vạn năm trước, phiến thiên địa này bị tàn phá quá nặng, đã không còn tiên khí mà thành Tiên cần phải có. Nếu muốn tu thành Địa Tiên, gần như không thể thành công. Nếu như Chu Diệu Ngữ có thể tu thành Địa Tiên, khi đó thực lực siêu phàm thoát tục, hoàn toàn có thể nghiền ép đương đại, không ai có thể địch, vẻn vẹn Ma giáo thì tính là gì?

Chu Diệu Ngữ tiếp được lá cờ, nói: "Đa tạ Ngu sư tỷ, ta cần bế quan mười năm, ngày xuất quan, chính là lúc công thành, chư vị, cáo từ!"

Nói xong bước ra cửa.

Lúc này, Lý Mị Nhi đi tới bên cạnh Vi Vân, nói: "Chủ nhân, tỷ muội chúng ta muốn hộ pháp cho Chu đại tỷ, xin mời đi trước, hi vọng chủ nhân thay ta trông nom Bất Nhi và Linh Nhi."

Mười khẩu Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm nhất thể cùng người, bây giờ đã thành thân thể các nàng, mười người các nàng tựa như tỷ muội

tái sinh, tuy hai mà một, hình bóng bất ly.

Vi Vân vỗ ngực nói: "Yên tâm, ta nhất định chăm sóc con gái ngươi thật tốt." Hắn đang ảo tưởng làm sao đưa hai nữ nhân diễm tử nhược Y và Linh Nhi lên giường chăm sóc tốt một phen.

Ngay sau đó, đám người Lý Mị Nhi, Thi Nhi, Cầm Nhi đều chăm chú nhìn về phía Vi Vân, sau đó xoay người rời đi, cùng Chu Diệu Ngữ phi thân rời khỏi Tử Nguyệt Tiên Môn, cũng không biết đi nơi nào.

Diệu Y Phật Mẫu nói: "Bần ni cũng phải về Đại Phật Tự trước, chư vị, cáo từ."

Đám người Bạch Hỗn, Diệp Trầm Ngư, Thủy Hồng Dao, Lạc Khi Trần cũng dẫn người rời đi. Trong đại điện chỉ còn lại người của Tử Nguyệt tiên môn, còn có một đệ tử chân truyền của Tử Nguyệt tiên môn, Vi Vân đi theo bên cạnh hắn, tứ đại yêu Cơ vô cùng trung thực.

Mọi người vừa đi, ánh mắt Ngu Nhược Tiên lập tức rơi vào trên người Vi Vân, sắc bén vô cùng.

Vi Vân chỉ cảm thấy đau đớn như bị kim đâm, may mà Tiểu Kim vẫn còn bám vào người hắn, nếu không chỉ liếc mắt một cái thôi cũng đã khiến hắn bị nội thương rồi.

Ngu Yên Vũ lập tức che trước người Vi Vân, nói: "Nương, ngài đã xuất quan, thật sự là quá tốt rồi." Sau khi đặt một tay lên mông, âm thầm phất tay với Vi Vân, ý bảo hắn mau chóng rời đi.

"Hừ!"

Ngu Nhược Tiên cầm Nguyệt Nha ngọc trượng trong tay gõ trên mặt đất một cái, toàn bộ đại điện chấn động không ngớt, vẻ mặt nàng tức giận nhìn Ngu Yên Vũ, nói: "Ta mới bế quan vài năm, bản môn đã bị ngươi làm cho chướng khí mù mịt, nếu ngày nào đó ta chết, vậy còn cần nữa sao? Các ngươi có xứng đáng với lịch đại tổ sư của bản môn không!"

Vi Vân vừa muốn quay đầu rời đi, nghe được câu này của tiên nhân, bước chân lập tức dừng lại.

"Ta là nam nhân, sao có thể trốn tránh, mẹ và đệ tử bản môn đều vì ta phạm tội, thực không phải lỗi của bọn họ, là ta hại các nàng như vậy, bây giờ Ngu Nhược Tiên muốn tìm các nàng tính sổ, ta nhất định phải gánh chuyện này xuống. Nếu Ngu Nhược Tiên nói chuyện thoải mái với ta, ta còn gọi nàng là bà ngoại, nếu không, hừ... ta không phải ăn chay đâu!"

Nghĩ tới đây, Vi Vân xoay người lại, đứng chung một chỗ với Ngu Yên Vũ.

Vi Vân nhìn Ngu Nhược Tiên, chậm rãi nói: "Tại hạ Vi Vân xin tham kiến Ngọc Trượng tiên nương tiền bối."

"Tiền bối? Hừ..." Ngu Nhược Tiên cười lạnh một tiếng, "Mấy năm trước ngươi mới tới bổn môn, bất quá mới bước vào Nguyên Anh sơ kỳ, hôm nay ngắn ngủi vài năm, đã là cường giả đương đại pháp tướng viên mãn, thiên tư bực này, xưa nay hiếm thấy, tương lai nếu không chết, tất có thành tựu lớn, có phải ngươi cảm thấy rất đắc ý hay không?"

"Cũng bình thường thôi, ha ha..." Vi Vân nhún nhún vai.

Ngu Nhược Tiên phẫn nộ quát: "Tuy rằng ngươi ưu tú hơn người thường, nhưng cũng không nên trở thành lý do dâm loạn Tử Nguyệt Tiên Môn ta!"

Toàn thân Vi Vân run lên, bị tiếng quát này của nàng hù cho sợ hãi, thực sự là không ngờ tới nàng bỗng nhiên trở mặt, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Ngu Nhược Tiên đứng dậy, cầm ngọc trượng chậm rãi đi tới, đứng trước mặt Vi Vân, lạnh lùng nhìn hắn.

"Ngươi làm ở bản môn, khánh trúc nan thư, môn quy nan dung, ngươi có điều gì muốn nói sao?"

Vi Vân cúi đầu thầm nói: "Nam hoan nữ ái, nhân chi thường tình, ngươi sao có thể cưỡng ép ngăn cản ta cùng các nàng như thế... Đây rõ ràng là môn quy bổn môn có vấn đề..."

Ngu Nhược Tiên chỉ tay vào Vi Vân nói: "Ngươi còn dám ngụy biện, quỳ xuống cho ta!"

Vi Vân nhướng mày, ngẩng đầu nhìn Ngu Nhược Tiên, chậm rãi nói: "Ta bái Thiên Địa phụ mẫu, cũng bái sư trưởng tiền bối, nhưng chưa từng quỳ xuống, ai cũng không được."

Đây là lời thật lòng, từ nhỏ đến lớn, Vi Vân bất luận là đối với cha mẹ hay là bái sư, hay là đối mặt cao nhân tiền bối, đều chỉ biết khom người thăm viếng, nhưng chưa bao giờ quỳ gối. Hắn cảm thấy lễ số này đã đủ để biểu đạt cung kính, muốn hắn quỳ xuống? Ngàn vạn lần là không thể.

Chương Sậu Thần Tôn thức tỉnh từ từ....

"Còn phải cãi lại!" Ngu Nhược Tiên bị thái độ của Vi Vân làm cho tức giận không thôi, vung ngọc trượng trong tay đánh lên người Vi Vân.

"Không muốn!"

Ngu Yên Vũ vội vàng chắn trước người Vi Vân.

Phong hoa, lộng ảnh, Bích Diệp trưởng lão cũng đều tiến lên, ngăn cản Ngu Nhược tiên, tứ đại yêu cơ lại một tay nắm tiên kiếm, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị động thủ giao đấu.

Phong Hoa nói: "Xin sư phụ hạ thủ lưu tình!"

"Các ngươi muốn tạo phản à? Tất cả lui xuống cho ta!" Ngu Nhược tiên vẻ mặt đầy tức giận.

"Đệ tử không dám!"

Mọi người mặc dù nói thế nhưng cũng không chịu lui ra.

"Một người làm việc, mẹ, hai người tránh ra đi." Vi Vân chậm rãi tiến lên phía trước, hôm nay, hắn không thèm đếm xỉa gì nữa.

Ngu Nhược Tiên mím môi, nói: "Ngươi coi như có chút cốt khí, không đến mức không có chỗ đúng!"

Vi Vân vỗ ngực nói: "Không có việc gì, ta chính là những chuyện mà làm, xúc phạm môn quy của Tử Nguyệt tiên môn, ngươi dự định như thế nào?"

Ngu Nhược Tiên nói: "Tội ngươi tội ác tày trời, theo môn quy của bản môn, nên chém thành muôn mảnh!"

"Vậy ngươi có bản lĩnh thì giết ta đi!" Vi Vân thở phì phò nói.

"Ngươi cho rằng ta không dám?" Ánh mắt Ngu Nhược Tiên phát lạnh.

Vi Vân nghiêm nghị quát: "Đương nhiên ngươi dám! Sớm nghe nói ngươi tâm ngoan thủ lạt, giết một tên ngoại tôn thì tính là gì, không phải ngươi đã sớm nhìn ta không vừa mắt sao? Đến đây, giết ta đi!"

"Nếu ta muốn giết ngươi, ngươi cho rằng ngươi có thể sống đến bây giờ sao?"

"Nếu không có nương nương bảo vệ ta, chỉ sợ sớm đã bị ngươi hạ độc thủ rồi!"

Ngu Nhược tiên khí quát gấp: "Nếu ta muốn giết ngươi, ai ngăn được?!"

"Đó là bởi vì ta ở Phong Vật thành xa xôi!"

"Coi như ngươi trốn đến chân trời góc biển, cũng có ích lợi gì!"

"Đúng, từ nhỏ ngươi đã chán ghét ta, bây giờ ta chỉ đứng ở trước mặt ngươi, đến đây, giết ta đi! Ngươi là độc phụ giết người không chớp mắt!" Vi Vân nắm chặt nắm đấm cả giận nói.

"Nghịch tử!"

Ngu Nhược Tiên gầm lên một tiếng, huy động ngọc trượng gõ xuống đầu Vi Vân.

Khoảng cách hai người gần như thế, Vi Vân căn bản không tránh được, đành theo bản năng nghiêng đầu lệch đi. Một luồng kình phong hạ xuống, ngọc trượng kia trượt xuống trên mặt hắn, kình khí lướt qua, trên mặt lập tức xuất hiện một vết máu.

"Ta liều mạng với ngươi!"

Vi Vân ăn mềm không cứng, bị vả mặt trước mặt bao người, làm sao hắn chịu nổi, lập tức tế lên mười tám Niết Bàn mật luân, hướng Ngu Nhược tiên ném tới. Chính diện quyết đấu, khẳng định đánh không lại đối phương, nhưng chung quy phải liều mạng một phen.

Hắn mới hành động, Ngu Nhược Tiên cũng động, lại càng thêm nhanh chóng, Ngọc Trượng huy động, chỉ thấy một đạo tử quang hạ xuống. Sau một khắc, Vi Vân cảm thấy một cỗ hàn ý ập tới, cả người trong nháy mắt cứng đờ, đứng bất động tại chỗ.

"Đừng làm tổn thương chủ nhân ta!" Tứ đại yêu Cơ rút kiếm, phi thân đến.

"Om sòm!"

Ngu Nhược Tiên vung ngọc trượng, ảo ảnh bình thường, gõ lên cổ tay các nàng một cái, nhất thời toàn thân các nàng bủn rủn ngã xuống đất.

Một tay Ngu Nhược Tiên đặt trên vai Vi Vân, pháp lực hơi mờ từ lòng bàn tay lan tràn ra như nước chảy, trong nháy mắt chảy khắp toàn

thân hắn ta, bao bọc cả người hắn ta vào trong đó một tầng băng tinh thật dày, mắt thường có thể thấy được sương mù bay lên, hàn ý thấu xương tràn ngập chung quanh.

"Nhốt hắn xuống địa cung!"

Ngu Nhược Tiên quát với đám người Phong Hoa.

"Sư phụ, hạ thủ lưu tình..." Phong Hoa cúi đầu nói.

"Ta còn chưa đủ lưu tình? Nếu ta không lưu tình, mạng hắn còn sống mà!" Ngu Nhược Tiên tái nhợt mặt mày.

Những người này đều do nàng một tay dạy dỗ, thế nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủn vài năm, khuỷu tay đã bắt đầu quẹo ra ngoài, không ngờ lại như ma quỷ mê hồn phách, một lòng hướng về một nam tử làm vấy bẩn tông môn như vậy, thật sự làm cho nàng tức giận không thôi.

Phong Hoa biết rõ lời Ngu Nhược Tiên nói không giả, nàng xác thực đã đủ rộng lượng. Thời điểm Vi Vân cùng các nàng dâm loạn trong tông môn, Ngu Nhược Tiên làm sao không biết, chỉ là vì nghĩ đến đại cục, cưỡng ép nhịn xuống thôi, bây giờ không giết Vi Vân, chỉ là nhốt hắn lại, cũng đã là đặc biệt khai ân. Nàng biết rõ trong chuyện này nhất định là cũng bởi vì quan hệ huyết mạch hai người, không hạ thủ được, đổi lại là người khác, đã sớm chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Phong hoa, thần ảnh hai người đồng loạt tiến lên, đem Vi Vân bị đông thành tượng băng nắm lên, đi về phía cung điện dưới điện.

Lúc này, hai thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn từ bên ngoài lách mình tiến vào, tốc độ cực nhanh, chính là hai thiếu nữ áo đen duyên dáng yêu kiều, mười lăm mười sáu tuổi, đúng là hai đệ tử Chu Diệu Ngữ và Linh Nhi.

Hai người quỳ gối trước mặt Ngu Nhược Tiên, nhưng vẫn nói: "Xin tiền bối hãy giơ cao đánh khẽ, tha cho Vi Vân ca ca!"

Linh Nhi cũng nói: "Mặc dù Vi Vân ca ca có nhiều khuyết điểm, tật xấu cả người, lại háo sắc, lại ham chơi, lại lười biếng, tính tình cũng không tốt, miệng lại bị hư hỏng, nhìn thấy mỹ nữ thì chảy nước miếng... Nhưng dù sao huynh ấy cũng là người tốt, bản tính không tồi..."

Ngu Nhược Tiên nhìn hai thiếu nữ trước mắt, hơi khom lưng, một tay vuốt ve gò má các nàng, ôn nhu nói: "Chuyện này ta tự có chừng mực, hai người các ngươi đều là cháu ngoan, không nên theo nó học xấu, sau này các ngươi cứ ở lại Tử Nguyệt tiên môn, tu luyện cho tốt, không thể lười biếng."

Hai thiếu nữ này mới vừa xuống núi không lâu, có Chu Diệu Ngữ che chở, còn chưa từng vượt qua tục lệ, nào biết nhân tâm phức tạp, thế đạo hiểm ác, điều này cũng khiến Ngu Nhược Tiên hết sức yêu thích, giống như một khối ngọc thô, nếu trải qua điêu khắc, có thể có thành tựu.

Nhưng Linh Nhi và Linh Nhi đứng lên, mắt to không chớp nhìn chằm chằm vào tiền bối xinh đẹp trước mắt.

Ngu Nhược Tiên nhìn về phía Ngu Yên Vũ, thản nhiên nói: "Ngươi cũng trở về suy nghĩ thật kỹ đi, chuyện của tông môn, an bài người khác đi xử lý, ngày nào đó nghĩ thông suốt rồi lại nói."

Nói xong, nàng liền xoay người rời khỏi đại điện.

Chỉ một thoáng, đại điện Tử Nguyệt vốn người kín người hết chỗ, giờ chỉ còn lại có Ngu Yên Vũ, nhưng Linh Nhi, Linh Nhi, còn có tứ đại yêu Cơ, những người còn lại đều tản đi.

Ngu Yên Vũ thở dài, tế lên Quảng Hàn Cung, thu tứ đại yêu Cơ vào, sau đó phân phó môn nhân sắp xếp xong xuôi Chu Linh Nhi, sau đó cũng rời khỏi đại điện.

...

Tổng đàn Thiên Ma giáo.

Trong đại điện hùng vĩ, bốn phía có rất nhiều giáo đồ Thiên Ma giáo tay cầm lưỡi dao sắc bén đang đứng, từng người mặt không biểu tình, đứng thẳng tắp, đứng giữa đại điện có rất nhiều người, tồn tại của tam đại Ma giáo, từ Pháp tướng cảnh trở lên, tất cả đều hội tụ ở đây.

Ở phía trên đại điện, có ba cái ghế, có ba nam tử đang ngồi, ở giữa là Kim Giao lão tổ, giáo chủ Thiên Ma giáo nhìn như nho nhã, nghiên mực lão tổ, bên phải là Huyết giáo chủ Huyết Giao lão tổ mặc trường bào màu đỏ tươi, ngồi bên trái là giáo chủ Kim Giao, đầu rồng thân người.

Nửa ngày trước, đám người Ma giáo đã vượt qua dòng sông máu vạn dặm về tới lãnh địa Ma giáo, tất cả đều tụ tập trong sơn môn tổng đàn Thiên Ma giáo thương nghị chuyện quan trọng.

Lúc này, Huyết Tổ nhìn về phía lão tổ nghiên mực, nói ra: "Bịch Đài, chẳng lẽ lần đại chiến này, thật sự chấm dứt như vậy sao? Chúng ta vẫn chưa thua! Nếu để Thần Tôn biết được, nhất định phải giáng tội, chúng ta đảm đương không nổi."

Lão tổ nghiên mực mỉm cười, nói: "Đương nhiên còn chưa chấm dứt, trò hay... Cũng chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi."

Huyết Tổ tức giận bất mãn nói: "Chỉ là Ngu Nhược Tiên kia vậy mà làm ra chiến trận Hợp Thể Thượng Cổ, nếu tiếp tục va chạm, Thần giáo chúng ta có thể sẽ tổn thất thảm trọng."

Lúc này, Kim Giao lão tổ trầm ngâm nói: "Việc này có chút kỳ quái, Ngu Nhược Tiên đã có ba tòa hợp thể chiến trận, đều có thực lực độ kiếp, chính đạo một phương thực lực đã hoàn toàn vượt qua Thần giáo ta, chính đạo hoàn toàn có thể đánh bại chúng ta chiến thắng, nàng sao lại ký kết hiệp nghị ngưng chiến này với chúng ta? Ta cũng không tin nàng là xem mặt mũi nghiên mực của ngươi. Chẳng lẽ... có bẫy?"

Câu này vừa thốt ra, mọi người đều ngẩn ra.

Ánh mắt lão tổ nghiên mực lại lóe lên, híp mắt nói: "Kim Giao đạo hữu nói có lý, thật ra lúc ấy trong lòng ta cũng có nghi ngờ, chỉ là trong lúc nhất thời bị Ngu Nhược tiên hù dọa. Ta quá hiểu nàng ta, nàng ta chưa bao giờ làm chuyện không chắc chắn... Có lẽ, lần này là ngoại lệ."

Bên dưới, Ma Lâm trưởng lão nói: "Giáo chủ, chúng ta có nên giết vào chính đạo lần nữa, giết cho cả đám không còn manh giáp nữa hay không?"

Lão tổ nghiên mực xua tay một cái, nói: "Không vội, không vội... Ta liền giả tưởng nàng thật sự có chiến trận Hợp Thể là Ngu Nhược Tiên. Việc tiếp theo chúng ta phải làm là phải lần nữa ngưng tụ thực lực, cho đến khi có thể vững vàng đè ép chính đạo một bậc, khi đó tấn công cũng không muộn."

Nói xong, hắn quét mắt nhìn đại điện, kiểm kê những người còn sống sót của Ma giáo.

Ngoại trừ ba đại giáo chủ, còn có hai cường giả Hổ Vương, Ma toán, Ma Ngọc, Ma Quang, Ma Ngọ, Ma Thiên, Huyết Tham, Huyết Sát, Huyết Sát, Huyết Sát, Huyết Vụ, cùng với mười một vị trưởng lão pháp tướng sơ kỳ Ma Đạo Tam công tử, mấy chục cao thủ trung kỳ, còn có hai cường giả khôi lỗi Đại Thiên Tăng Vương, Thôn Nhật Hỏa Viên, Thiên Cơ Tử, Huyền Cái sơn nhân làm phản từ chính đạo đến, chỉ chạy về Nguyên Thần, thân thể đã bị hủy hoại.

Chiến dịch này, chính đạo tất nhiên tổn thất nặng nề, rất nhiều tông môn đã bị diệt môn, rất nhiều tông chủ cảnh giới Pháp tướng đều bị Ma giáo giết chết, Chính đạo thất tông cũng thương vong vô cùng nghiêm trọng, tuy nhiên Ma giáo cũng tổn thất rất lớn, Ma giáp, Tống Chung, hai trưởng lão Độ Kiếp sơ kỳ đều chết hết, còn chết hơn mười trưởng lão, môn nhân bình thường của Tam đại Ma giáo chết hơn trăm vạn.

Có thể nói là lưỡng bại câu thương, chính đạo và Ma giáo đều thất bại.

Lão tổ nghiên mực bỗng nhiên nhướng mày, nhìn về phía Huyết Tổ, hỏi: "Huyết Man trưởng lão Huyết Thần Giáo các ngươi chạy đi đâu?"

Huyết Tổ quét mắt nhìn đại điện phía dưới, quả nhiên không thấy Huyết Man ở trong đó, nhất thời sắc mặt khó coi.

Hắn nhớ mang máng Huyết Man cũng theo mọi người rời khỏi Tử Nguyệt tiên môn, nhưng vẫn chưa trở về, lấy thực lực Huyết Man, rất ít người đối phó được hắn, cho dù là cường giả như Ngu Nhược Tiên và Thủy Hồng Dao ra tay, trong lúc nhất thời cũng không bắt được hắn, trừ phi đối mặt là Chu Diệu Ngữ, nếu không cho dù gặp nạn, cũng có thể đào tẩu.

Khả năng duy nhất chính là, Huyết Man cố ý ở giữa đường bị tụt lại phía sau, chưa từng đi theo mọi người trở về.

Huyết Tổ kêu lên quái dị: "Đáng giận! Tên này có phản cố, cũng không trung thành, nhiều lần ở trong đại chiến vụng trộm chơi xấu, lần này còn dám tự tiện rời đi, lần sau gặp, ta nhất định sẽ không tha cho hắn!"

Lão tổ Tuyền Cơ lại nhìn về phía Ma công tử, Yêu công tử và Huyết công tử dặn dò: "Ba người các ngươi tương đối quen thuộc với chính đạo, ta giao cho các ngươi nhiệm vụ quan trọng nhất... Việc này cần phải làm tốt, về phần làm thế nào để chế tạo thân phận, làm thế nào để cải trang, lẫn vào tu chân giới chính đạo, đây chính là chuyện của các ngươi, ta chỉ cần kết quả."

Ba người nhìn nhau, đồng thời nói: "Việc này giao cho chúng ta, chúng ta nhất định không làm nhục sứ mệnh!"

Lão tổ nghiên mực gật gật đầu, lão ký thác kỳ vọng vào ba hậu bối kiệt xuất này, vô cùng tin tưởng.

Lúc này quang ảnh nguyên thần của người núi Huyền Cái trôi nổi tới, nói với lão tổ Lư Đài: "Giáo chủ, bây giờ thân thể ta bị hủy, tiếp tục kéo dài tính mạng mới, nếu không bảy ngày sau sẽ bị hút vào Cửu U Minh giới, bần đạo làm việc cho thần giáo, việc này mong Giáo chủ giải quyết giúp!"

Lão tổ Nghiên đài vội vàng nói: "Sơn nhân không cần phải lo lắng, nếu đã gia nhập vào Thần giáo ta, chúng ta chính là người một nhà, chỉ là chuyện nhỏ như thân thể sao lại nói suông được, ba ngày sau chắc chắn sẽ tìm được thân thể thích hợp cho Sơn nhân."

"Vậy là tốt rồi!" Lúc này Huyền Cái Sơn Nhân mới yên tâm.

Lão tổ nghiên mực đang muốn tiếp tục mở miệng, bỗng nhiên "Đông" một tiếng, toàn bộ đại điện đều chấn động một cái.

Tất cả mọi người khẽ giật mình, tổng đàn sơn môn Thiên Ma giáo cũng là bảo địa đặc thù truyền thừa vạn năm, do quỷ phủ thần công tạo thành, kiên cố cỡ nào, sao đại địa chấn động?

Sau một lần chấn động, toàn bộ đại điện đều run rẩy, mọi người chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, đứng không vững.

Ánh mắt lão tổ Nghiên mực bỗng nhiên sáng lên, đứng dậy nói: "Thần Tôn đã tỉnh, Thần Tôn đã tỉnh!"

Huyết Tổ và Kim Giao lão tổ mặt mũi tràn đầy vẻ kích động, nhìn nhau, khó nén vẻ vui sướng và kích động trong mắt.

Lão tổ nghiên mực nhìn mọi người phía dưới, nói: "Các ngươi không nên kinh hoảng, nhanh đi xử lý chuyện của mình đi, nhớ phải nghe lệnh ta bất cứ lúc nào!"

"Vâng, giáo chủ!"

Mọi người liền tản đi, chỉ có Thôn Nhật Hỏa Viên cùng Đại Thiên Tăng Vương hai đại khôi lỗi thân còn đứng ngẩn ngơ bất động, tất cả

hành vi của bọn hắn, đều chịu tâm ý của lão tổ Nghiên Đài và Huyết Tổ điều khiển.

"Chúng ta đi bái kiến Thần Tôn."

Lão tổ nghiên đài dẫn trước một bước từ cánh cửa đại điện đi ra, đi đến một chỗ bí ẩn trong sơn môn, Huyết Tổ và Kim Giao lão tổ theo sát phía sau.

Ba người một đường đi vòng, không bao lâu đã tới một toà cung điện trống trải dưới lòng đất.

Không gian địa cung này cực kỳ rộng lớn, tựa hồ đã đào rỗng cả ngọn núi, bên trong bày biện đơn giản, nhưng có một cái vật lại hết sức dễ thấy. Toàn bộ địa cung, cũng chỉ có một vật như vậy, chiếm cứ hơn chín thành không gian!

Đây là một người, một người khổng lồ!

Một người khổng lồ cao tới trăm trượng!

Cự nhân này có một cái đầu lâu cực lớn, tướng mạo giống như nam tử nhân tộc bình thường, đều là ngũ quan nhân loại, chỉ là lớn hơn vô số lần, mi tâm của hắn có một đồ án mặt trời lửa màu đen, hai mắt hắn mở ra., Con ngươi hiện ra quang mang màu vàng kim nhàn nhạt, cơ bắp trên người cuồn cuộn, cánh tay to lớn mạnh mẽ, làn da có màu vàng sẫm, ánh kim nhàn nhạt, hai chân hắn đạp đất, hai chân đạp lên đất., Kình Thiên Trụ giống như vậy, khoác trên người một kiện chiến giáp màu vàng vô cùng rộng lớn, tay cầm một thanh chiến mâu màu vàng to trăm trượng, thân thể hùng vĩ trăm trượng cứ như vậy sừng sững ở trong địa cung, toàn bộ thân hình lộ ra một cỗ cường hãn không gì sánh được, khí phách áp đảo, một loại khí tức tuyên cổ, man hoang đập vào mặt!

Lúc này, ba người lão tổ nghiên mực, Huyết Tổ và Kim Giao lão tổ tiến vào trong cung điện dưới lòng đất, bọn họ vốn đều là hạng người

có thân hình cao lớn, nhưng trước mặt cự nhân này, ngay cả đầu ngón chân của hắn cũng không đến, thấp bé như kiến vậy.

Ba người không dám chậm trễ, đồng thời quỳ xuống, ba lạy chín dập đầu, nói: "Chúc mừng Thần Tôn thức tỉnh! Bọn ta đặc biệt tới để nghênh đón Thần Tôn Thần Du trở về!"

Ba người chờ một lát, chỉ thấy người khổng lồ này bỗng nhiên trợn to hai mắt, từ đó bắn ra một đạo hào quang màu ám kim, chiếu sáng toàn bộ địa cung, cũng chiếu lên thân ba người. Ba người lập tức cảm thấy toàn thân cứng đờ, dưới ánh mắt làm cho người hít thở không thông này, bọn họ đã hoàn toàn không thể động đậy.

"Tranh đài, đồ vật đâu rồi?" Người khổng lồ mở miệng nói, âm thanh chấn động địa cung, vang lên ong ong.

Lão tổ Nghiên mực cảm thấy áp lực trên người nhẹ nhàng, nói: "Đồ vật đắc thủ rồi."

Hắn lấy từ trong trữ vật pháp khí ra nửa lá cờ màu tím, bên trong ẩn chứa một đoàn kim quang, chính ma đại chiến chấm dứt, công đức kim quang rơi xuống thiên đạo!

Vật này cực kỳ quý giá, cách mỗi tám trăm năm mới có một cơ hội, vả lại đều phân tán ra, cũng không hoàn chỉnh, nếu là công đức kim quang hoàn chỉnh có thể bảo vệ nguyên thần, giúp người thành tựu Địa Tiên cảnh, là chí bảo trong chí bảo.

Vật ấy vừa xuất hiện, cự nhân lập tức mở miệng lớn, nhất thời từ miệng hắn sinh ra một cỗ hấp lực mạnh mẽ, đem phiên kỳ trong tay lão tổ nghiên mực hút qua, há miệng liền nuốt.

"Không ngờ lần này đạt được nhiều công đức như vậy, thật sự là vất vả cho các ngươi rồi." Cự nhân mở miệng nói.

Ba người lão tổ Nghiên mực vội nói: "Phụng hiến sức vì Thần Tôn, không dám nói vất vả!"

Trên thực tế, lão tổ nghiên mực vốn nắm chắc có thể thu được công đức kim quang hoàn chỉnh, khi đó hắn cũng không định đem đồ vật giao cho người khổng lồ, mà là tự mình sử dụng. Chỉ tiếc là đã xảy ra biến cố, dẫn đến hắn không thể không đình chiến với chính đạo, dùng phương pháp ức hiếp thiên đạo, chia đều công đức.

Sau khi người khổng lồ nuốt kim quang công đức vào, hai mắt hắn rất nhanh nổi lên một tia kim quang, bao phủ làn da quanh thân hắn. Vốn ánh sáng màu ám kim đang chuyển hóa thành màu vàng, làn da giống như chất lỏng, cuối cùng đọng lại thành một tầng hình sừng, có màu vàng nhạt.

Người khổng lồ đột nhiên cười ha hả, tiếng cười khiến địa cung run rẩy, gần như muốn sụp đổ, hắn nói: "Thật tốt quá, được sự giúp đỡ của công đức này, nguyên thần của ta rốt cục cũng khôi phục không sai biệt lắm, các ngươi mau đi chuẩn bị cho ta mấy món ăn có thực lực độ kiếp, chờ ta ăn xong, liền có thể hoàn toàn khôi phục, khi đó... huy hoàng của vương tộc chúng ta lại sẽ tái hiện!"

"Chúc mừng Thần Tôn!"

Ba người lão tổ nghiên mực vội vàng chúc mừng.

"Còn không mau đi đi, nếu không tìm được đồ ăn, ta sẽ ăn hết ba người các ngươi!" Người khổng lồ quát lên.

Lão tổ Kim Giao khẽ nhíu mày, cường giả Độ Kiếp nào có dễ tìm như vậy? Đang muốn mở miệng, lão tổ Nghiên mực liền vội vàng kéo ống tay áo của hắn, ra hiệu hắn không nên nói chuyện.

Lão tổ nghiên mực khom người cúi đầu, cung kính nói: "Vâng, thần tôn cứ ở đây an tâm tĩnh dưỡng, chẳng mấy chốc ta sẽ mau chóng tìm đồ ăn để Thần Tôn độ kiếp!"

"A... Chỉ cần các ngươi tận tâm tận lực, bản tôn nhất định sẽ không bạc đãi các ngươi. Chờ ta khôi phục, lập tức ban xuống thần huyết,

giúp các ngươi cường hóa thể chất, tu thành cảnh giới Địa Tiên mới có thể tu thành chân chất!"

"Đa tạ Thần Tôn ưu ái!"

Ba người lại quỳ lạy tạ cự nhân này, sau đó khom người rời khỏi cung điện dưới lòng đất.

Vị Thần Tôn này là ai vậy?

Nguyên lai ở sau trận đại chiến vạn năm trước, mười đại Vương tộc xuống dốc, nhân tộc quật khởi, đặc biệt Cự Nhân tộc bị đả kích mang tính hủy diệt, ngay cả tộc trưởng Vu Man cũng bị giết. Hắn tuy thân thể không tệ, nhưng nguyên thần bị diệt, một thân huyết dịch tạo thành một dòng sông máu vạn dặm, vắt ngang Thiên Vận đại lục mạch., Chia toàn bộ đại lục ra hai bộ phận Nam Bắc, phía bắc là núi non ác thủy, Man Hoang, thành lãnh địa Yêu tộc, Ma tộc, Huyết Tổ, các Vương tộc. Phía nam là vùng đất phì nhiêu, do Nhân tộc chiếm cứ, sinh sản sinh lợi.

Ở thời điểm mọi người đều cho rằng Cự Nhân tộc đã diệt sạch, lại có một người khổng lồ chưa từng chết đi, người này tên Vu Nhung, là cường giả dưới trướng tộc trưởng Cự Nhân tộc Vu Man lúc đó, cũng có cảnh giới Địa Tiên, thực lực cao cường, hắn bị Ma tộc lúc đó phát hiện còn sống, thế là cao thủ tồn tại của liên hợp Huyết Tổ và Long tộc bọn Vương tộc, mang hắn về phía bắc tiến hành trị liệu, cuối cùng bảo vệ tính mạng.

Tuy rằng Vu Nhung bảo trụ được tính mạng, nhưng nguyên thần ở trong đại chiến bị hao tổn, thân thể cũng bị Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm làm bị thương nặng, rất khó khôi phục, Vu Nhung chỉ có thể miễn cưỡng dựa vào nguyên thần để hành động, lúc hắn dùng nguyên thần ngao du thế giới này, ở đại lục khác đã phát hiện một phương pháp, có thể giúp hắn khôi phục nguyên thần., Đó chính là khơi mào chiến loạn, mượn quy luật tuần hoàn Thiên Đạo, diệt cả đời. Sau khi chiến loạn kết thúc, Thiên Đạo sẽ giáng kim quang công đức xuống, công đức kim quang diệu dụng vô cùng, có thể trợ giúp hắn khôi

phục nguyên thần. Chỉ cần nguyên thần khôi phục, những thứ khác dễ nói hơn.

Thế là, khi bọn họ thành lập Ma giáo, nghỉ ngơi dưỡng sức, tích góp thực lực, mỗi tám trăm năm một lần sẽ nhấc lên một lần chính ma đại chiến, nhưng mỗi lần đều dùng Ma giáo thất bại., Cho dù thủ đoạn bọn hắn ra hết, cũng chỉ có thể đoạt được một phần nhỏ công đức từ trong tay Nhân tộc, căn bản không đủ cho Vu Nhung khôi phục. Cho đến nay ngày nay, đại chiến Chính Ma đã tiến hành hơn mười lần, mỗi lần Vu Xương đều có thể hấp thu một bộ phận nhỏ kim quang công đức, chánh ma lưỡng đạo đã trải qua hơn mười lần đại chiến., Mỗi lần đều chết đi vô số cường giả, từ lúc Ma giáo mới bắt đầu gây ra chiến loạn, đến sau đó có vài người chính đạo vô tình chờ mong tràng đại chiến sắp tới. Điều này đã tạo thành một loại quán tính, bởi vì tất cả mọi người đều đã rõ, có thể đạt được công đức từ đó có cơ hội thành tiên.

Mà một lần này, lại là ma giáo đạt được nhiều nhất một lần, ước chừng có một nửa, lần này thu hoạch được công đức kim quang, đã đủ để nguyên thần Vu Nhung khôi phục, cái này đối với ma giáo mà nói, là hỉ sự cực lớn.

Một khi Vu tiều khôi phục, đương đại tướng không ai có thể địch lại, những ngày tốt lành của nhân tộc cũng sẽ kết thúc, Ma giáo bọn họ nhất thống thiên vận, sẽ không thành vấn đề.

203

Mùa hè đầu tiên hiến tế.

Ngoài cửa đại điện cửa núi của tổng đàn Thiên Ma giáo, Thiên Cơ Tử đang đi qua đi lại trước cửa.

Hắn nhìn chung quanh, một mực không thấy lão tổ nghiên mực đi ra, nhất thời có chút lo lắng, hắn đã chờ ở chỗ này gần nửa ngày.

Lại qua thời gian một chén trà nhỏ, Thiên Cơ Tử bấm ngón tay tính toán, đột nhiên sắc mặt vui mừng, nhìn vào trong đại điện, chỉ thấy ba bóng người nhanh chóng từ bên trong đi ra, chính là ba vị giáo chủ.

Thiên Cơ Tử vội vàng ra nghênh đón, nói với lão tổ nghiên mực: "Giáo chủ, bần đạo xin đợi ở đây đã lâu."

Lão tổ nghiên mực, Huyết Tổ và Kim Giao lão tổ nhìn nhau, đều mỉm cười, đưa đồ ăn tới tận cửa, không lấy không lấy, vừa lúc hiến cho Thần Tôn.

"A, hóa ra là Thiên Cơ Tử đạo hữu, đạo hữu ở đây chờ đợi, không biết có gì phân phó?" Lão tổ Nghiên mực nhiệt tình chắp tay.

Thiên Cơ Tử thấy vẻ mặt nhiệt tình của hắn, không biết vì sao, hết hồn hết vía, nhưng lúc này lòng hắn loạn như ma, không để ý được quá nhiều. Trên thực tế trong lòng hắn còn một nghi hoặc, Chính Ma đại chiến rõ ràng đã kết thúc, vì sao bói toán thuật của hắn vẫn không linh, thiên đạo vẫn hỗn loạn như trước, cũng không biết nơi này có nguyên nhân gì.

Ngay sau đó, Thiên Cơ Tử bèn nói ý nghĩ trong lòng mình ra: "Giáo chủ, là như vậy, trước khi bần đạo gia nhập thần giáo, giáo chủ từng hứa với bần đạo, sau khi chuyện thành công sẽ đặt tên cho ta, hơn

nữa còn chia công đức cho ta, bây giờ đại chiến đã kết thúc, giáo chủ có phải nên... thực hiện lời hứa không?"

Thực hiện lời hứa á?

Lão tổ nghiên mực thầm cười lạnh trong lòng, còn muốn đặt tên cho ngươi, cho ngươi công đức, quả thực là si tâm vọng tưởng! Lúc trước lão lừa Thiên Cơ Tử gia nhập Ma giáo, chẳng qua là lợi dụng hắn mà thôi, chẳng những có thể làm suy yếu thực lực chính đạo, còn vô duyên vô cớ có được một trợ lực., Đây là lợi thế nào, hắn cũng không ngờ Thiên Cơ Tử lại thật sự phối hợp như vậy, bây giờ chim tận gốc, nếu Thiên Cơ Tử còn ngoan ngoãn nghe lời thì thôi, nếu hắn dám đòi lợi ích thì chỉ có thể xử lý luôn, vừa vặn cho Thần Tôn hưởng dụng.

"A, ngươi không nói ta ngược lại là ta đã quên, ha ha..." Cù Đài lão tổ vỗ vỗ trán mình nói: "Bổn tọa nói chuyện nhất ngôn cửu đỉnh, đã hứa với ngươi chuyện đó, tự nhiên sẽ làm được, như vậy đi theo ta, ta đem công đức chia cho ngươi một phần, ngươi cũng biết, lần này chúng ta đạt được công đức chỉ có một nửa, còn có một nửa bị các con quỷ Ngu Nhược Tiên kia đoạt mất, còn hy vọng đạo hữu hiểu cho."

"Cái này hiển nhiên, có một bộ phận cho bần đạo là đủ." Thiên Cơ Tử cũng không tham lam.

"A, vậy thì đi theo ta. Đúng rồi, về phần chuyện chính danh... Ta chọn ngày sẽ đi an bài." Lão tổ nghiên mực nói, đi cùng Huyết Tổ và Kim Giao lão tổ đến cung điện dưới lòng đất.

Thiên Cơ Tử vội vàng đi theo phía sau.

Vào thời khắc này, một đạo thân ảnh hơi mờ từ phía sau đuổi tới, trong miệng hô: "Giáo chủ, giúp lão ăn mày ta giải quyết chuyện nhục thân trước, được không?"

Lão tổ nghiên mực quay đầu nhìn lại, thấy là nguyên thần của người Huyền Cái Sơn, trong lòng lại vui mừng: "Ha ha, lại một người đưa tới cửa, được, đương nhiên rồi."

Hắn mỉm cười, nói: "Huyền Cái đạo hữu nói gì vậy, chờ phân công đức xong, ta tự nhiên sẽ tìm cho ngươi một thân thể tốt nhất. Đúng rồi, công đức này ngươi cũng có phần, tuyệt đối đừng chối từ!"

Huyền Cái Sơn Nhân nghe vậy mừng rỡ, nói: "Không muốn Giáo chủ hào phóng như thế, vậy lão khất cái ta lại từ chối thì bất kính?"

"Ài, đều là người một nhà, đạo hữu hà tất phải khách khí, đi, chúng ta liền đi phân công đức."

Lão tổ nghiên mực dẫn đầu đi về phía cung điện dưới đất của Vu Xương.

Thiên Cơ Tử và Huyền Cái Sơn Nhân theo sát phía sau, phía sau là Huyết Tổ và Kim Giao lão tổ, hai vị lão tổ này nhìn nhau, đều cười mà không nói.

Huyền Cái Sơn Nhân tuy rằng thân thể bị giết, nhưng nguyên thần chưa từng bị tổn thương, chỉ cần ở trong bảy ngày tìm được một bộ thân thể thích hợp, vẫn có thể phục sinh, cái gọi là thân thể thích hợp, có hai yêu cầu, một là thể chất phải phù hợp với nhu cầu của bản thân., Cái này có thể thông qua ngày sinh tháng đẻ nhìn ra, hoặc là dùng pháp lực cảm ứng thể chất của hắn biết được, một mặt là đối phương nhất định phải có căn cơ tu hành nhất định, thân thể không thể quá yếu ớt, bằng không sẽ không chịu nổi nguyên thần chi lực của hắn, lúc phụ thể dễ dàng hư hao, loại người này cũng khó tìm., Hơn nữa muốn tìm được trong vòng bảy ngày, quả thực không dễ, như Huyết Man, mới ra khỏi thân thể Vu Man, liền có thể gặp một tình huống, đúng là không nhiều lắm, bởi vậy hắn cần xin giúp đỡ cho lão tổ Nghiên mực.

Rất nhanh, ba vị giáo chủ Ma giáo mang theo Thiên Cơ Tử và Huyền Cái sơn nhân tiến vào địa cung.

Thiên Cơ Tử và Huyền Cái sơn nhân bị người khổng lồ trăm trượng trước mắt làm cho kinh ngạc, hai người ngửa đầu nhìn thân thể người khổng lồ trước mắt, nhìn nhau một cái, sau đó nghi hoặc nhìn về phía lão tổ Nghiên mực.

Thiên Cơ Tử nói: "Vị này... chẳng lẽ là thần tôn của Thần giáo?"

"Không sai." Lão tổ Nghiên mực cười nói.

"Ngưỡng mộ đã lâu..." Thiên Cơ Tử lại nghi hoặc hỏi: "Giáo chủ, vậy thì công đức thuộc về ta..."

Lão tổ nghiên mực cười nói: "Công đức? Ha ha, trong bụng Thần Tôn chúng ta, ngươi chỉ cần tiến vào trong bụng hắn là có thể hòa hợp một thể với người ngươi muốn công đức rồi."

"Là sao?" Thiên Cơ Tử căng thẳng, theo bản năng cảm thấy có gì đó không đúng, một luồng khí tức nguy hiểm cực độ đang tới gần.

Con mắt Huyền Cái Sơn Nhân cũng chuyển động, dự định chuồn đi.

"Ý là..."

Lão tổ nghiên mực cúi đầu với cự nhân, cất giọng nói: "Đồ ăn mang đến rồi, mời Thần Tôn hưởng dụng!"

Câu này vừa nói ra, sắc mặt Thiên Cơ Tử và Huyền Cái Sơn Nhân lập tức đại biến, thân hình lóe lên, định chạy khỏi cung điện dưới lòng đất!

Nhưng mà ở trước mặt giáo chủ tam đại Ma giáo, còn có một cự nhân tu vi Địa Tiên, bọn hắn làm sao mà đi được? Hai người chỉ cảm thấy một cỗ khí thế vô cùng to lớn nghiền ép xuống, ép bọn hắn hầu như hít thở không thông, lập tức cả người cứng đờ tại chỗ bất động, vẫn duy trì tư thế xoay người muốn chạy trốn, một loại lực lượng ép bọn hắn căn bản không thể động đậy, dưới loại lực lượng này, tựa hồ ngay cả không gian cũng ngưng đọng lại.

Hai luồng hào quang màu vàng sậm từ trong mắt Vu Di của người khổng lồ bắn ra, rơi vào trên người Thiên Cơ Tử và Huyền Đồ Sơn Nhân. Hắn há miệng, trong miệng xuất hiện một vòng xoáy thông đạo, khí lưu hình xoắn ốc màu ám kim không ngừng hiện lên, luồng khí lưu này quét qua người Thiên Cơ Tử và Huyền Cái Sơn Nhân, hút hai người bọn họ vào trong miệng.

Nguyên thần của Huyền Cái sơn nhân không có thân thể bảo hộ, lại chỉ có tu vi Độ Kiếp sơ kỳ, dẫn đầu bị hút vào trong miệng, chớp mắt biến mất không thấy gì nữa, ngay cả một tiếng hét thảm cũng chưa từng phát ra.

"Không... "

Thiên Cơ Tử thực lực cao cường, có tu vi Độ Kiếp viên mãn, là cường giả tuyệt thế dưới Địa Tiên còn có thể giãy giụa một phen, đối mặt với tử vong uy hiếp, hắn phát ra tiếng gầm giận dữ, chớp mắt đã đem pháp lực toàn thân bộc phát ra, tiến hành đối kháng với hấp lực trong miệng Vu Xương, vậy mà mạnh mẽ chậm lại tốc độ bị hút vào trong miệng.

Thiên Cơ Tử nhìn giáo chủ tam đại Ma giáo đang cười lạnh phía dưới, gầm lên giận dữ: "Cẩu tặc, dám gạt ta!"

Lão tổ nghiên mực cười lạnh nói: "Lão tổ chưa bao giờ lừa ngươi, ý của ta vẫn luôn là để ngươi làm tay chân, lợi dụng xong rồi đưa cho Thần Tôn hưởng dụng, có phải ngươi lý giải sai rồi hay không?"

"Đồ chó chết, ngươi không chết tử tế được đâu!"

"Vậy cũng là ngươi chết trước!"

"Cẩu tặc, ta nguyền rủa toàn giáo các ngươi diệt sạch!"

Lão tổ nghiên mực cười lạnh một tiếng: "Hừ, thứ gì đó, cũng xứng khoa tay múa chân ở thần giáo ta, gọi ngươi một tiếng đạo hữu là để

mắt tới ngươi, ngươi thật đúng là coi trọng bản thân mình rồi, đi đi an tâm đi."

"A, không, không, không ——"

Dưới lực hút của cái miệng khổng lồ của Vu Nhung, Thiên Cơ Tử không ngừng rơi vào trong miệng hắn, rơi vào trong vòng xoáy màu ám kim kia, trong đó là một cái động không đáy ăn thịt người không nhả xương.

Giờ phút này, Thiên Cơ Tử cực kỳ hối hận, hắn không thể đuổi theo kịp!

Hắn hối hận bản thân hãm hại Chu Diệu Ngữ, lại đối kháng với Chu Diệu Ngữ, nếu như hắn nhận sai, tin rằng Chu Diệu Ngữ sẽ tha thứ cho hắn, nhưng hắn không có, chẳng những không có, hắn còn mưu toan kiếm đi thiên phong, bí quá hoá liều, thông qua phương thức với Hổ mưu da mà thành công, ai ngờ quyết định này sẽ chôn vùi hắn, hắn mơ tưởng tất cả danh lợi, địa vị thành tiên, tất cả mọi chỗ tốt đều trở thành ảo ảnh mộng, không còn chút quan hệ nào với hắn nữa.

"Ta... Không... cam tâm..."

Suy nghĩ cuối cùng của Thiên Cơ Tử lóe lên, sau đó bị vu kính nuốt vào trong miệng, trở thành bữa tiệc lớn trong bụng hắn.

"A... Không tệ, rất ngon."

Vu Ma ợ một cái, mở miệng nói.

"Thần Tôn hài lòng là tốt rồi." Lão tổ Tuyền Cơ cung kính nói.

Vu Ma bỗng nhiên nâng lên một bàn tay lớn, vỗ vỗ bụng của mình, tiếng vang lớn "Oành oành oành" truyền khắp địa cung. Hắn giơ chiến mâu màu vàng trong tay lên, sau đó gõ xuống mặt đất, liền có một lực lượng khổng lồ quét ra, mặt đất xuất hiện vết nứt, giống như mạng nhện lan tràn ra chung quanh.

Vu Ma Nhung hơi nhướng mày, giọng ồm ồm nói: "Chỉ là no bụng năm phần mà thôi, nguyên thần và pháp lực của ta còn cần một ít thời gian mới có thể khôi phục... Ba người các ngươi, lại đi tìm cho ta hai cái thực lực độ kiếp thức ăn đến, như vậy ta mới có thể khôi phục nhanh hơn, chờ ta khôi phục, sẽ ban cho các ngươi thần huyết, mang các ngươi giết hết tứ phương, thống nhất thiên vận!"

"Cái gì, còn cần hai người?"

Trong lòng Kim Giao lão tổ không vui, Thiên Cơ Tử và Huyền Cái Sơn người đã là khó có được, nếu không phải bọn họ trước đó từ chính đạo tìm người tới, nào có cường giả thực lực độ kiếp cho hắn ăn? Còn muốn hai lời, khó mà tìm.

Lão tổ Nghiên mực lại nói: "Thần Tôn yên tâm, thuộc hạ nhất định tìm đồ ăn đến cho ngài!"

Hắn phân biệt ra hiệu cho Kim Giao lão tổ và Huyết tổ, sau đó ba người cung kính cúi đầu, lui về phía sau rời đi.

Sau khi rời khỏi địa cung, Kim Giao lão tổ nói: "Lưu Đài, chúng ta làm sao tìm được thức ăn cho Thần Tôn đây? Hai cường giả Độ kiếp lớn không phải là bách tính bình dân trên đường cái, chính đạo và cường giả Độ Kiếp Thần giáo ta đều đặt ở chỗ này, bất cứ cường giả nào cũng không dễ dàng đắc thủ."

Huyết Tổ thầm nghĩ trong lòng, đáng tiếc tên Huyết Man này không biết chạy đi đâu, nếu không sẽ là lựa chọn cực tốt.

Lão tổ nghiên mực sờ lên cằm nói: "Chỉ có thể nhịn đau cắt ái, Huyết đạo huynh, ngươi nhường Đại Thiên Tăng Tăng Vương ra đi, chúng ta lại tìm một chỗ khác gom góp là đủ rồi."

Huyết Tổ nghe vậy không vui, nói: "Đại Thiên Tăng Vương là con rối trung thành của ta, thật vất vả mới chuyển hóa ra một Huyết Thần tử có thực lực độ kiếp, cứ như vậy đưa ra ngoài, thực lực của lão tổ ta há phải giảm bớt đi nhiều? Theo ta thấy, còn không bằng ngươi đưa

Thôn Nhật Hỏa Viên cho Thần Tôn hưởng dụng, nói vậy một Thôn Nhật Hỏa Viên cũng đủ cho ăn no rồi."

Lão tổ nghiên mực lắc đầu, nói: "Không phải ta không muốn, chỉ là Thôn Nhật Hỏa Viên ảnh hưởng quá lớn đối với thực lực chúng ta, nếu như Thôn Nhật Hỏa Viên chết đi, mà Thần Tôn tạm thời còn chưa khôi phục, chưa xuất quan, khoảng thời gian này há không phải rất nguy hiểm, nếu chính đạo tấn công tới, chúng ta không thể ngăn cản nổi."

"Vậy lầy lội mới tốt?"

Ba người đều có chút khó khăn.

Lão tổ nghiên mực nói: "Ngoại trừ một Đại Thiên Tăng Vương, chúng ta tìm thêm vài người trong chính đạo cảnh giới Pháp Tướng, chỉ cần số lượng nhiều, chắc hẳn cũng có thể chống lại cường giả Độ Kiếp trước đó, Thần Tôn sẽ không trách tội."

Thấy Huyết Tổ còn muốn tranh chấp, Kim Giao lão tổ liền nói: "Theo lời nghiên mực đi."

Hai người bọn họ nhất trí ý kiến, Huyết Tổ không còn lời nào để nói, chỉ có thể đồng ý.

...

Một bên khác, Huyết Man đang bay về phía cực Đông của Thiên Vân đại lục.

Hắn đúng là đang trên đường trở về lãnh địa Ma giáo, cố ý đi sau cùng, thừa dịp đám lão tổ nghiên mực không lưu ý liền rời khỏi đội ngũ.

Lúc này hắn đang không ngừng bay tới cực Đông chi địa của Thiên Vân đại lục, chỉ thấy giữa trời có một đạo cầu vồng màu máu xẹt qua. Hắn nhìn núi non sông ngòi dưới chân không ngừng lướt qua, lại

nhìn về phía trước, mơ hồ thấy biển rộng đã xuất hiện ở đường chân trời, con mắt lập tức sáng lên.

"Đến Đông Hải rồi!"

Huyết Man gia tốc phi hành, không bao lâu đã vượt qua mấy ngọn núi lớn, rơi vào đỉnh một cây cổ tùng trên đỉnh núi, nhìn biển rộng mênh mông bát ngát trước mắt, mặt biển dưới ánh mặt trời gay gắt chiếu rọi, lấp lóe vạn mảnh kim lân, thập phần đồ sộ.

Huyết Man đưa đầu nhìn chung quanh, hắn phát hiện dưới chân núi có một tòa trấn nhỏ, phạm vi không lớn, có hơn trăm hộ gia đình, người bình thường, một mảnh khói lửa, xem ra là trấn đánh cá trên bờ Đông.

"Phỏng chừng cũng chỉ có mấy ngàn người, nhỏ thì hơi nhỏ, nhưng dùng để cất bước cũng không tệ." Huyết Man sờ cằm lẩm bẩm.

Hiện tại hắn mặc một thân đạo bào đỏ như máu, tóc kết thành đạo búi, Ma giáo và bóng dáng chính đạo đều có, dáng vẻ không ra cái gì, nhìn qua giống như một đạo nhân trung niên mày rậm mắt to, chỉ là mang theo hơi hung sát khí, khiến người ta nhìn mà sinh ra sợ hãi.

Sở dĩ Huyết Man tới đây là vì thoát ly Ma giáo, tự lập môn hộ, hắn không muốn khuất phục dưới người khác, bị người khác vênh mặt hất hàm sai khiến, không có tự do, muốn bản thân làm Giáo chủ, làm lão đại, cuộc sống như thế mới vừa tiêu dao. Trải qua sự tôi luyện của Huyết Thần giáo, hắn cảm thấy cho dù chỉ làm một sơn đại vương cũng mạnh hơn làm trưởng lão Ma giáo nhiều.

Thế nhưng Vùng đất Cửu Châu của Thiên Vận đại lục hiện nay, hoặc là bị Ma giáo chiếm cứ, hoặc là có tông môn chính đạo chiếm cứ. Nếu hắn muốn tiếp tục lăn lộn ở Cửu Châu, nhất định phải lựa chọn một phương trận doanh kết giao. Mà Ma giáo muốn lợi dụng hắn làm tay chân, chính đạo muốn giết hắn, hắn chỉ có thể tránh né xa, vì vậy không tiếc vượt qua ngàn núi vạn thủy, đi xa Đông Hải, đến tiểu trấn

trên bờ Đông Hải này, dự định lấy việc này làm khởi điểm, thành lập thế lực của hắn.

"Rồng cuộn hổ chiếm cứ, mặt hướng biển cả, thật sự là một nơi rất tốt! Chính là nơi này, sau này Huyết Man ta chính là lão tổ khai tông lập phái, giáo chủ Vu giáo, tên là "Huyết Man lão tổ"!"

Huyết Man cũng mặc kệ hiện tại mình là kẻ cô độc, ngay cả một thủ hạ cũng không có, trước lấy tên của giáo phái, lại tự phong ấn ngoại hiệu. Về phần khai tông thụ đồ, thành lập sơn môn, mở rộng thế lực, hắn chỉ cần ở trong trấn này hiển linh, thi triển một chút thần thông, sẽ có vô số người tùy tùng, đem hắn tôn sùng làm thần minh.

Suy nghĩ kế sách, Huyết Man liền hóa thành một đạo cầu vồng màu máu, bay về phía thôn trấn kia.

...

Tử Nguyệt tiên môn, bên trong địa cung.

Phía trước điện thờ ở giữa địa cung, Vi Vân lười biếng, điện thờ bên cạnh chính là tượng thần của Tử Nguyệt tiên cô, bên trên có ba nén hương, khói xanh nhàn nhạt phiêu đãng trên không trung.

Cách Vi Vân mấy trượng, bốn phía đều có một cây cột bằng băng, phía trên có pháp lực dao động cường đại, có phù văn ở trong đó lập loè, đây là trận pháp Ngu Nhược Tiên bố trí, giam hắn ở bên trong.

Ba ngày trước, Vi Vân bị Phong Hoa và Thu Ảnh mang đến đây, dặn dò hắn phải ngoan ngoãn đợi ở chỗ này, các nàng sẽ nghĩ biện pháp xử lý Ngu Nhược Tiên.

Vi Vân cũng không nghe lời các nàng, dự định tìm cơ hội rời đi, chỉ tiếc Ngu Nhược Tiên xuất hiện, đem hắn vây ở nơi này, ném cho hắn một quyển "đạo đạo đức chân chương", muốn hắn ngày đêm tụng niệm, ngày nào đó niệm được hắn hài lòng, mới thả hắn ra ngoài.

Giờ phút này, tay Vi Vân đang cầm một quyển kinh thư, nghe xung quanh không có ai, liền ném quyển kinh thư trong tay qua một bên, ngủ một giấc.

Một con chim nhỏ màu vàng to bằng bàn tay hạ xuống vai hắn, dùng mỏ chim mổ hắn, miệng nói tiếng người: "Chủ nhân, đừng lười, mau đọc sách đi!"

Tiểu Kim bởi vì bị Ngu Nhược Tiên giáo huấn một trận, lại dặn dò nàng phải đốc thúc Vi Vân thật tốt, nói đây là vì tốt cho hắn, Tiểu Kim nghe nàng nói có đạo lý, liền chủ động gánh vác trách nhiệm giám sát Vi Vân.

Vi Vân tát nàng bay đi, không vui nói: "Ngươi hướng về ai vậy? Ngươi thế mà lại giúp lão nữ nhân kia đến giám sát ta, thật sự là làm cho người ta quá thất vọng mà!"

Tiểu Kim nói: "Nhưng nàng ta nói có lý, hơn nữa hắn lợi hại hơn ngươi, ta chắc chắn sẽ nghe nàng."

"Vậy thì sao? Ngươi cho rằng ta đánh không lại nàng sao? Ngươi cho rằng trận pháp này có thể vây khốn ta sao? Nói giỡn! Ta bất quá cho nàng mặt mũi mà thôi, hừ..."

Vi Vân tức giận nói, ném quyển sách lên đầu Tiểu Kim.

Bỗng nhiên, tiếng bước chân vang lên.

Vi Vân vội vàng dừng lại, nghiêng tai lắng nghe, hắn nghe thấy trong tiếng bước chân này còn kèm theo tiếng ngọc trượng gõ xuống đất, biết là Ngu Nhược Tiên đến rồi, vội vàng ngồi dậy, cầm lấy quyển sách, lắc đầu lẩm bẩm: "Thái sơ có đạo đức, ta truyền rằng..."

"Lấy được sách rồi."

Thanh âm dễ nghe truyền tới, Ngu Nhược tiên một thân trường bào màu tím, tay cầm Nguyệt Nha Ngọc Trượng, xuất hiện ở lối vào địa

cung, mắt phượng sáng ngời, gương mặt xinh đẹp điềm đạm, nhàn nhạt nhìn Vi Vân.

"A, có sao? A, ngại quá..." Vi Vân vội vàng đem thư chính tới, tiếp tục niệm tụng.

Ngu Nhược Tiên bước từng bước tới, đứng bên cạnh cây cột băng, giọng nói thanh thúy của Tiểu Kim vang lên: "Tiền bối, chủ nhân lười biếng, còn nói ngài là lão phụ nữ."

"Ngươi..." Vi Vân ngừng niệm tụng, hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Kim, hận không thể ném nó ra ngoài.

Ngu Nhược Tiên nhìn Vi Vân, từ tốn nói: "Ta nhốt ngươi ở đây, cho ngươi đọc sách, trong lòng có oán hận ta không?"

Vi Vân nghe vậy, suy nghĩ một chút, nói ra: "Trong lòng thật ra không có gì oán hận, nhưng ngoài miệng oán hận, hận không thể mắng ngươi thống khoái một trận."

"Coi như thành thật, còn có cứu." Ngu Nhược tiên nói.

Vi Vân nói: "Ta không cần ai tới cứu, ta xuất thân từ Dược Vương Tông, chỉ có ta là người cứu người khác."

Ngu Nhược Tiên nói: "Nhân thân dễ cứu, lòng người khó cứu. Cho tới nay, ngươi tính tình ngoan ngoãn, kích động dễ tức giận, làm tất cả mọi chuyện, có nhiều điều bất thường đổi lại là người khác, đã sớm chết rồi không biết bao nhiêu lần rồi, có thể sống đến bây giờ, cũng coi như mạng của ngươi lớn."

Vi Vân vỗ ngực, đắc ý nói: "Chu tiền bối nói rồi, ta chính là khí vận chi tử, không chết được đâu."

Ngu Nhược Tiên cười lạnh trêu tức: "Khí vận chi tử nhiều lắm, phong tuấn kiệt, bạch vô ưu, giới sắc, ma đạo tam công tử... người nào không phải khí vận chi tử? Hiện giờ đều đã chết đi một nửa, nếu như

ngươi còn phô trương như vậy, không tu thân dưỡng tính, hàng phục tâm viên, buộc lại ý mã, ngày sau cũng khó đảm bảo chết yểu, người khác không bảo vệ được ngươi, chỉ có chính ngươi mới có thể chân chính khống chế vận mệnh của mình."

Vi Vân trong lòng khẽ động, không rõ vì sao nàng phải nói những đạo lý này với mình.

204

Chương Hồng tụ thêm hương đêm đọc sách....

Cho tới nay, Vi Vân luôn cảm thấy Ngu Nhược Tiên chướng mắt hắn, thậm chí còn có thể giết chết hắn. Điểm này, căn cứ theo lời nói của Ngu Yên Vũ lúc trước, nàng đã có ý nghĩ này trong đầu, chỉ là Ngu Yên Vũ cầu tình, nàng mở một mặt lưới mà thôi.

Thậm chí sau khi hắn bước vào tu chân giới, Ngu Nhược tiên cũng chưa bao giờ có ý nhận hắn, giúp hắn, hôm nay hắn ở Tử Nguyệt tiên môn phạm tội dâm loạn tông môn, không hề nghi ngờ chọc giận nàng, đoán chừng giết chết tim hắn cũng có, lại còn có thể hạ thủ lưu tình, thật khiến người ta bất ngờ.

Vi Vân vốn cho là, Ngu Nhược Tiên đưa hắn ta vào địa cung, chỉ đơn giản là muốn giam cầm và tra tấn hắn ta, cho nên hắn ta biết phạm sai lầm là phải chấp nhận trừng phạt, không ngờ lại để cho hắn ta đọc sách, còn mỗi ngày đều chạy tới giảng đạo lý lớn với hắn ta.

Điều này làm cho Vi Vân không biết làm sao, không biết mình nên làm thế nào đối mặt với nữ nhân trước mắt này, chưa nói tới tôn kính, nhưng cũng hận không nổi.

Vi Vân nói: "Tiền bối, dựa theo ý của ngươi, giam cầm ta ở đây, bắt ta đọc sách, vậy gọi là tu thân dưỡng tính? Bản đạo đức chân chương của lão tổ lông mày trắng này ta đã có thể thuộc làu làu rồi, ta còn học Vạn Pháp Quy Tông Tâm Pháp của lão tổ lông mày trắng, nếu không tin... Chúng ta đánh nhau? Lần trước là ta chủ quan, lần này ngươi chưa hẳn có thể thắng được ta."

Đôi mắt Ngu Nhược Tiên lạnh nhạt nhìn về phía trước, nói: "Vạn Pháp chỉ biết, thức ngoại vô cảnh, tam giới chủ tâm, tâm ngoại vô vật. Ngươi một ngày không thể lĩnh ngộ đạo lý này thì một ngày đánh không lại ta. Chỉ nhận thức được chữ trên đó nhưng không thể giải thích chân ý trong đó, cho dù có thể đọc thuộc làu làu, cũng vô dụng!"

Vi Vân nghe vậy, nhất thời có chút nhụt chí, hắn biết rõ Ngu Nhược Tiên nói là sự thật, tuy nhiên ngoài miệng vẫn không đồng ý nhiều, nói ra: "Tam Thông Chân Nhân ta tốt xấu gì cũng là cường giả Pháp Tướng Viên Mãn, tu luyện nhiều môn tuyệt thế thần thông, có vài kiện pháp bảo, cường giả độ kiếp bình thường cũng chưa chắc là đối thủ của ta..."

Ngu Nhược Tiên khẽ cười lạnh: "Ồ? Ngươi có thần thông gì, có pháp bảo gì?"

Vi Vân ngạo nghễ nói: "Ta có "Tụ lý càn khôn", có thể thôn phệ vạn vật, "Thái dương chân hỏa", thiêu đốt hết vạn vật, " Súc địa thành thốn", bỏ qua khoảng cách không gian, "Quang âm bất động", có thể khiến thời gian dừng lại, " Nghiệp Hỏa Hồng Liên" có thể trừng trị tội ác, còn có "Vô Tự Kim Thư", suy diễn vạn vật", "Quang Tủy Kiếm", tốc độ cực nhanh, "Niết Bàn mật luân", có thể hàng ma trừ yêu..."

Ngu Nhược Tiên ngắt lời hắn: "Chỉ bằng chút tiểu thuật thần thông này của ngươi, đồng nát sắt vụn, đối phó với người bình thường đã đủ rồi, gặp phải cường giả chân chính, vậy chắc chắn sẽ thua!"

Vi Vân sửa lại lời nàng: "Ta đã là cường giả chân chính rồi"

Ngu Nhược Tiên nhìn chằm chằm hắn không chớp mắt, nói: "Ngươi cứ nhất quyết muốn ta đánh cho ngươi răng rơi đầy đất mới chịu thừa nhận sự vô tri và nhỏ yếu của mình sao?"

"Ngươi..." Vi Vân thở ra một hơi ấm ức, nữ nhân này thế mà một chút mặt mũi cũng không cho, thật là đáng ghét.

Ngu Nhược Tiên tiếp tục nói: "Ngươi có biết vấn đề của ngươi ở đâu không?"

Vi Vân nhìn nàng nói: "Bản nhân tuy không phải là nhân sĩ đại nghĩa, nhưng cũng tự hỏi lòng mình có chính khí, chưa từng làm chuyện thật sự vi phạm lương tâm và đạo nghĩa, ta không nghĩ mình có vấn đề gì."

"Ngươi chính là vấn đề của ngươi."

Ngu Nhược Tiên quay người qua, đi qua đi lại quanh hắn, nhàn nhạt nói: "Thế gian này vốn không phân chia chính tà gì, ngươi ta khác nhau như nhau, vạn vật nhất thái cực, nhất diệp nhất Bồ Đề, đều bởi vì thế tục chướng ngại, sinh ra tiểu nhân chi tiểu ta chấp niệm, chấp nhất với tiểu ta., Quên lớn ta, những suy nghĩ của ngươi đều là vì nhỏ ta, vì lợi ích riêng của bản thân ngươi, vì thỏa mãn dục vọng của bản thân, cho dù ngươi mặc áo ngoài của chính đạo, mang mặt nạ lương thiện cũng không thay đổi được bản chất ích kỷ của ngươi!"

"Ta..." Vi Vân bị những lời này của nàng làm cho á khẩu không trả lời được.

Lời này quả thực chính là chữ viết tru tâm, mặc dù hắn không muốn thừa nhận, nhưng thật sự đã tìm được lý do phản bác. Bởi vì, sự thật dường như đúng như Ngu Nhược Tiên nói, Vi Vân hắn chưa bao giờ nghĩ tới cái gì Ỷ trợ chính nghĩa, vì bách tính thiên hạ suy nghĩ, cho tới nay đều là đang truy tìm một số đồ vật có liên quan đến hắn, thỏa mãn một ít thứ mà hắn cần.

Bởi vì hắn không cho rằng dưới tình huống năng lực của mình có hạn, có trách nhiệm phải kính dâng bản thân, chiếu sáng người khác, cứu vớt thương sinh.

Đây quả thực chính là bắt cóc đạo đức, dù sao cũng phải chờ đến sau khi thành tiên rồi mới nói được?

Vi Vân nói: "Ta thật sự là lòng dạ có dư mà sức không đủ, không quan tâm gì lớn lao, ta cũng rất muốn ỷ lại giúp đỡ chính nghĩa..."

Ngu Nhược Tiên lại nói: "Ngươi vẫn không thể hiểu ý tứ của ta, chuyện này không liên quan gì tới việc bảo vệ chính nghĩa, nếu có thể phá được chấp nhất của ta, phá các tướng của Ma giáo, cho dù là người trong Ma giáo cũng có thể trở về chân ngã, thấy được đại ta như lai."

Vi Vân nhíu mày, rơi vào trầm tư, đạo lý này hắn thật đúng là không hiểu, bất quá mơ hồ biết Ngu Nhược Tiên nói không giả. Bởi vì muốn tu thành Độ Kiếp viên mãn, thậm chí trở thành Địa Tiên, thì nhất định phải có đầy đủ tâm cảnh., Khi cảnh giới tâm thần đến, mới có thể đột phá tu vi cảnh giới, đây là tiền đề cơ bản, có pháp lực là không đủ, giống như một vật chứa, Tâm Thần cảnh giới quyết định kích cỡ lớn nhỏ của vật chứa., Quan trọng của vật chứa có thể quyết định bao nhiêu pháp lực, chỉ có đủ cảnh giới tâm thần, mới có thể đựng được pháp lực tương ứng, không có tâm cảnh "trong lòng ngoài" không có gì, không có khả năng tu thành cảnh giới Độ Kiếp viên mãn, mà nếu có tâm cảnh này, coi như là người trong ma giáo, cũng có thể có được tu vi tuyệt thế.

Thiên đạo chí công, bất phân chính ma, đối xử với vạn vật thế gian, đối xử bình đẳng.

Vi Vân biết nhận thức của mình đích xác là hạn hẹp, còn kém xa so với loại cao nhân tu hành hơn ngàn năm như Ngu Nhược Tiên. Đây cũng là do tuổi trẻ của hắn, không phải ngộ tính không đủ, mà là khuyết thiếu rèn luyện, cùng với năm tháng lắng đọng, nếu gặp cao nhân chỉ điểm, thì có thể đẩy nhanh quá trình này.

Vi Vân cung kính hành lễ, nói với Ngu Nhược Tiên: "Vãn bối ngu dốt, xin tiền bối cho biết, thế nào là "Nhận thức ngoại vô cảnh, tâm ngoại vô vật?"

Hắn rất khó lý giải đạo lý này, khắp chung quanh đều là hoàn cảnh, khắp nơi đều có cảnh vật, nếu nói ngoài ý thức không có hoàn cảnh, bên ngoài tâm thần không có vạn vật, vậy chẳng phải là lừa mình dối người?

Thân hình Ngu Nhược Tiên dừng lại, chậm rãi xoay người, đối mặt với hắn, nhàn nhạt nói: "Thế gian không có nội ngoại, vạn vật vốn một thể, vì nhận thức biết phân liệt mà phân liệt, bởi vì nhận thức tụ hợp mà tụ hợp, nếu ý thức của ngươi bao la vạn cảnh, thì ngươi biết

bên ngoài lại có cảnh gì, nếu tâm thần ngươi bao hàm vạn vật, vậy ngoài tim ngươi còn có vật gì?"

Câu này của nàng vừa thốt ra, thân hình Vi Vân lập tức chấn động, trong lòng như xẹt qua một tia chớp, tia chớp này đánh nát tất cả những cảnh tượng mê man và hẹp hòi trong lòng hắn!

Hai đầu gối Vi Vân không khỏi mềm nhũn, gần như muốn quỳ xuống, chỉ là trong cơ thể dường như có một loại lực lượng khó tả nào đó, khiến cho hắn vô luận thế nào cũng không thể quỳ xuống.

Hắn ta kích động nói: "Hóa ra phá chấp nhất của ta, phải đại ta, thậm chí ảo diệu của Thiên Nhân hợp nhất ở đây, đa tạ tiền bối chỉ điểm!"

"Ngươi... gọi ta là gì?" Ngu Nhược Tiên nhìn hắn chăm chú.

Vi Vân sắc mặt đỏ lên, ấp a ấp úng nói: "Ngoài... bà ngoại."

"Tiếp tục đọc sách!"

Ngu Nhược Tiên nói xong, thân hình lóe lên, người đã biến mất dưới địa cung.

"Vâng, bà ngoại!"

Vi Vân la lớn.

Giờ phút này hắn ta vô cùng cao hứng, mang theo kích động khó có thể ức chế.

Trải qua chuyện này, hắn đã biết hai chuyện, một là Ngu Nhược Tiên thực sự không có thành kiến đối với hắn, cảnh giới của nàng như thế nào, lòng dạ sao lại hẹp hòi như vậy chứ. Thực tế vừa rồi Vi Vân đã được Nguy Nhược Tiên chỉ điểm, hiểu được một chút về cảnh giới của nàng, hắn càng thêm xác định, Ngu Nhược Tiên chỉ là nhân cơ hội này mài giũa hắn, hy vọng hắn mau chóng trưởng thành, bởi vì

trước mắt uy hiếp của Ma giáo vẫn còn, chỉ có hắn thật sự là cường giả, mới có thể đảm đương được trọng trách lớn lao.

Còn có một việc, chính là hắn rốt cuộc hiểu rõ "Tâm ngoại không vật, có cảnh giới Tâm Thần vô địch của ta, ít nhất đã chạm đến cánh cửa này, hiểu được cảnh giới tâm thần này, lại tích lũy đầy đủ Pháp lực, hắn có thể một đường thăng cấp, thẳng đến Độ Kiếp viên mãn, chân chính trở thành tuyệt thế cường giả!

Sau khi trải qua sự chỉ điểm của Ngu Nhược Tiên, Vi Vân lại nhìn giáo huấn đạo đức của Vũ Dư, đã hoàn toàn khác trước, hắn phát hiện văn tự trên đó quả thực chữ châu ngọc, phảng phất như sống lại, mỗi một chữ, mỗi một câu nói đều ẩn chứa thiên địa chí lý., Thế gian ảo diệu, quy luật vận chuyển của vạn vật, không khỏi vui mừng nhướng mày, thảo nào lão tổ lông mày trắng được hậu thế tôn sùng đứng sóng vai với Thái Huyền lão tổ, tồn tại nổi danh cùng Tử Nguyệt tiên cô, Dược Vương lão tổ, các loại thượng cổ tiên nhân, đạo đức càng là kinh điển tất học huyền diệu, quả nhiên có nguyên nhân.

Bởi vì vấn đề của Ngu Nhược tiên đã được giải quyết, Vi Vân trong lòng thoải mái, ngoài đọc sách, lại bắt đầu nhớ tới dâm dục, ngẫu nhiên bọn người Ngu Phi Tuyết đến xem hắn liền nhịn không được muốn tuyên dâm một phen, khó che giấu sắc đẹp của Địa Cung Xuân.

...

Phong Châu, đô thành Đại Minh vương triều.

Sau khi chính ma đại chiến kết thúc, người trong ma giáo đã hoàn toàn rời khỏi lãnh địa chính đạo. Các quốc gia, các châu, các thành trấn, đều đang trùng kiến, dân chúng khôi phục sản xuất, phố chợ cũng một lần nữa trở nên phồn vinh. Chẳng qua không náo nhiệt bằng trước kia, chẳng qua đô thành vẫn phồn hoa như trước.

Lần đại chiến này, bởi vì yêu ma làm loạn, dân chúng ở lãnh địa chính đạo, các quốc gia và thành trấn cộng lại, chết hơn một ức, có thể nói là đại thương nguyên khí. Cũng may Nhân tộc vốn hưng thịnh, dân số đông đúc, căn cơ vẫn còn, năng lực sinh sản rất mạnh, lại thêm sự trợ giúp của tông môn Tiên Đạo, tin rằng không bao lâu nữa là có thể khôi phục nguyên khí.

Đường phố thành đông thành thành, mới mở một y quán, kinh doanh y quán chính là bốn nữ tử. Bốn nữ tử này dung mạo tú lệ, có thể nói tuyệt sắc. Điểm mấu chốt nhất của toàn bộ thành Đại Minh không ai so sánh được, là chỗ các nàng y thuật tinh xảo, diệu thủ hồi xuân, chữa bệnh cứu người không cần bất cứ dược vật gì, tay đến chỗ bệnh, mỗi ngày cửa y quán đều xếp đầy một đội ngũ dài, đến tận cửa cầu y.

Y quán này có tên là "Dược Vương y quán", là Bạch Miểu, Diệp Trầm Ngư, Thanh Linh và Thanh La bốn người mở ra, Dược Vương tông am hiểu nhất là cứu chết cứu thương, trị liệu bệnh tật cho nhân gian, đối với các nàng tự nhiên không cần tốn nhiều sức.

Chỉ vì hai độ diệt tông, lần trước càng là môn nhân tử thương hầu như không còn, chỉ có số ít đệ tử chạy ra khỏi sơn môn, lưu lạc các nơi trong thiên hạ, trong lúc nhất thời rất khó tìm được người. Bây giờ toàn tông trên dưới Dược Vương tông, chỉ có sư đồ Bạch Miểu xem như trụ cột, gánh vác truyền thừa của tông môn cùng với đại nghiệp trùng kiến.

Thế nhưng sau khi cân nhắc lại việc tặc tâm Ma giáo chưa chết, rất có khả năng bọn chúng sẽ ngóc đầu trở lại. Bởi vậy sau khi thương nghị xong, Bạch Miểu sư đồ dự định tạm thời không xây dựng lại sơn môn, để tránh xông vào sơn môn, chờ khi chân chính đánh tan Ma giáo, xây dựng lại cũng không muộn. Trong lúc này, ngoại trừ tu luyện, các nàng định cứu chết một mạng giúp đỡ bị thương trên thế gian, cho nên trở lại Phong Châu, mở một y quán ở Đại Minh Đô thành ở tạm, đồng thời cũng là nơi liên lạc với các tông chính đạo.

Giờ phút này, Thanh Linh và Thanh La đang chữa trị cho bệnh nhân, ngoài cửa còn xếp một hàng người thật dài, phía sau quầy là một Bạch Miểu mặc áo bào xanh đang ngồi đó đếm tới ngân lượng.

Đối với các nàng, ngân lượng vốn không có tác dụng gì, nhưng các nàng lại không thể phí công chữa bệnh cho những người dân như vậy. Môn quy của Dược Vương tông chính là "Y không gõ cửa", lấy thứ cần thiết. Bởi vì không công giúp người khác có rất nhiều tai hại, sẽ trợ giúp người ta nảy sinh lòng tham, trị hết bệnh thân thể, lại khiến cho người ta có bệnh tâm linh, đây không phải chuyện tốt.

Lúc này, Diệp Trầm Ngư từ bên trong đi ra, đi tới trước mặt Bạch Miểu, nói: "Sư phụ, ta nghe Phi Tuyết sư tỷ nói, Vân sư đệ bị Ngu tiền bối giam lại, ta dự định đi Tử Nguyệt tiên môn một chuyến."

Bạch Chỉ nghe vậy, buông ngân lượng trong tay xuống, hơi nhíu mày, nói: "Trầm Ngư, ngươi bây giờ không những thức tỉnh trí nhớ, tu vi cũng đã vượt qua ta, những chuyện này ngươi có thể tự quyết định, không cần hỏi ta."

Diệp Trầm Ngư nói: "Đệ tử nhận đại ân của sư phụ, một lát không dám quên, chuyện này không liên quan tới tu vi."

Bạch Chỉ gật gật đầu, trong mắt mang theo một tia vui mừng vui mừng, nàng cuối cùng không nhìn lầm người.

"Vân Nhi hắn..." Bạch Chỉ vừa nghĩ tới Vi Vân, tâm tình liền phức tạp khó tả. "Ngươi tự đi xem đi."

"Vâng, sư phụ."

Diệp Trầm Ngư nói xong liền bước ra một bước, lại nhìn tiếp, người đã biến mất trong y quán.

Tử Nguyệt tiên môn, đại điện tông môn.

Ngu Nhược Tiên khoác trường bào màu tím viền vàng lỏng lẻo, đứng trước tượng thần của Tử Nguyệt tiên cô, hai tay nắm lấy ba nén nhang chín nén hương, cung kính bái sư tổ, cắm hương thơm vào trong lư hương, sau đó xoay người lại, nhìn ra phía ngoài.

Ngoài cửa, một nữ đệ tử dáng người thon dài đi đến, khom người nói: "Khởi bẩm Thái Thượng trưởng lão, Dược Vương Tông Diệp Trầm Ngư cầu kiến."

Bây giờ Tử Nguyệt Tiên môn là môn chủ Ngu Yên Vũ đảm nhiệm chức vị môn chủ, Ngu Nhược Tiên lui về phía sau màn, chính là Thái Thượng trưởng lão.

Ngu Nhược Tiên nói: "Cho cô ta vào đi."

"Vâng!"

Nữ đệ tử này lui ra ngoài cửa.

Không bao lâu, Thanh Lệ xuất trần như Diệp Trầm Ngư rời khỏi Thủy Phù Dung đi đến, mắt đẹp xoay chuyển, rơi vào trên người Ngu Nhược Tiên, thấy nàng ngồi nghiêm chỉnh, nhìn không ra biểu cảm, lập tức bước lên hành lễ.

"Trầm Ngư bái kiến Ngu tiền bối."

"Trầm Ngư đến rồi, ngồi đi."

Ngu Nhược Tiên ra hiệu một tiếng, liền có đệ tử chuyển ghế dựa tới, để ở một bên.

Diệp Trầm Ngư cũng không khách khí, thoải mái ngồi xuống. Dược Vương Tông và Tử Nguyệt Tiên Môn giao hảo với nhau, tuy hiện giờ Dược Vương Tông chỉ còn lại có vài người, nhưng sức ảnh hưởng vẫn còn, đặc biệt là sau khi Diệp Trầm Ngư đột phá cảnh giới Độ Kiếp, càng không có ai dám coi thường Dược Vương Tông.

Ngu Nhược Tiên nhìn gương mặt cô, nghiêm túc hỏi: "Trầm Ngư tới đây có chuyện gì?"

Diệp Trầm Ngư nói: "Tới vì chuyện Chiến trận Hợp Thể."

"Ồ?" Ngu Nhược Tiên nghe vậy kinh ngạc. "Ta còn tưởng rằng ngươi là vì tình lang mà đến đây đấy, ta nhốt hắn lại, ngươi cũng không vội, xem ra nghiệt chướng kia có chút thiếu ngươi a."

Diệp Trầm Ngư biết nàng nói chính là Vi Vân, lập tức nói: "Tiền bối liệu sự như thần, vừa là Hợp Thể chiến trận đến, cũng là vì Vân sư đệ."

Ngu Nhược Tiên hơi hứng thú nói: "Ngươi nói xem."

Diệp Trầm Ngư nghiêm mặt nói: "Lần này chính ma đại chiến, tiền bối bế quan nghiên cứu hợp thể chiến trận, dù chưa thật sự thành công, nhưng cũng vẽ được mấy con mãnh hổ, dọa lui ma giáo, cử động lần này đại trí đại dũng, khiến người ta kính phục. Vãn bối bất tài, nơi này vừa vặn có một phần trận đồ thượng cổ Hợp Thể chiến trận..."

Lời này vừa nói ra, Ngu Nhược Tiên lập tức chấn động, có chút khó tin nhìn về phía nàng, hỏi: "Chuyện này là thật?"

Diệp Trầm Ngư khẽ gật đầu, lấy từ trong pháp khí trữ vật ra một xấp giấy tuyên rất dày, búng ngón tay một cái, liền đưa cho Ngu Nhược Tiên.

Ngu Nhược Tiên trân mà mở trận đồ ra, nhìn đường nét thủy mặc phía trên, càng nhìn càng động dung, cuối cùng cả người đều kích động có chút run rẩy, ánh mắt gian nan dời khỏi trận đồ, nhìn về phía Diệp Trầm Ngư, hỏi: "Trầm Ngư, chiến trận thượng cổ Hợp Thể vốn truyền thừa trong tay Tứ Tượng Tông. Sau đó trong cuộc đại chiến chính ma mấy ngàn năm trước, Tứ Tượng Tông bị Ma giáo diệt môn, đoạn mất truyền thừa, trận đồ cũng thất truyền... Rốt cuộc ngươi lấy được vật này từ đâu?"

Diệp Trầm Ngư cũng không nói gì, chỉ đứng dậy, ý niệm vừa động, từ sau lưng hiện lên một vị nguyên thần, chính là Phi Thiên tiên nữ khoác áo bảy màu áo, tay cầm sáo ngọc, ở bên môi thổi sáo, âm phù mắt thường có thể thấy được từ đó nhảy ra, có ba loại âm phù tứ tượng ngũ hành bát quái, bên trong tàng âm dương tuần hoàn, bát quái lưu chuyển, nhiều loại biến hóa, ảo diệu vô cùng, một cỗ khí tức thâm thúy mênh mông khuếch tán ra chung quanh.

Ngu Nhược Tiên vừa nhìn thấy Nguyên Thần Pháp Tướng này, nhất thời ngây dại.

Nàng chậm rãi từ trên bảo tọa Tử Nguyệt đứng dậy, đi xuống bậc thang, đi tới trước người Diệp Trầm Ngư, thi lễ với nàng một cái, nói: "Nguyên lai là thượng cổ địa tiên thiên âm tiên tử chuyển thế, thất kính."

"Không dám." Diệp Trầm Ngư thu nguyên thần, chắp tay đáp lễ.

Thiên Vận đại lục xuất hiện rất nhiều Địa Tiên, trong lịch sử có ghi chép, chính ma lưỡng đạo, các chủng tộc lớn cộng lại, cũng chỉ có ba mươi sáu vị tông sư khai tông lập phái, Thiên Âm tiên tử là một trong số đó, mặc dù xếp hạng sau, nhưng cũng là mục tiêu của các đời tu chân, rất nhiều tông môn đều cung phụng thần vị của họ, tồn tại cùng Thái Huyền Chân Quân, Dược Vương lão tổ, Tử Nguyệt tiên cô cùng nổi danh với nhau, đương nhiên Ngu Nhược Tiên nhận ra.

Hiện giờ chiến trận Hợp Thể Thượng Cổ này, thông qua tay Diệp Trầm Ngư, cách đời truyền đến trong tay Ngu Nhược Tiên, cũng coi như tiếp tục, nàng không khỏi cảm thán vừa kích động, vật ấy đã tới tay, vậy thì có hy vọng đánh bại Ma giáo rồi!

Ngu Nhược Tiên trở lại ngai báu Tử Ngọc ngồi xuống, nói: "Có vật này, chiến trận liền có thể chân chính luyện thành, chiến trận vừa thành, cái khác đều dễ nói, bất quá đây cũng cần một ít thời gian. Bần đạo ở đây thay mặt tu chân giới chính đạo cảm tạ Trầm Ngư."

Diệp Trầm Ngư nói: "Tiền bối khách khí rồi, không biết Vân sư đệ thế nào rồi?"

Ngu Nhược Tiên thu hồi trận đồ, nói: "Chắc chắn là tin tức nha đầu Phi Tuyết kia báo cho ngươi, tình huống của hắn ra sao, ngươi tự nhìn một chút rồi biết."

Nói xong, nàng huy động ngọc trượng, không gian trước người liền xuất hiện một vầng tử nguyệt, vầng tử nguyệt này hóa thành một tấm gương, phía trên hiện ra từng hình ảnh.

Diệp Trầm Ngư đi tới, nhìn mặt gương, không nhìn không sao, vừa nhìn xuống, lập tức không nói gì.

Chỉ thấy thân thể Vi Vân đang trần truồng, đang ôm ấp với hai gã đệ tử chân truyền của Tử Nguyệt tiên môn, quay cuồng cùng một chỗ, động tác đánh ra kịch liệt, chống lại triền miên, vẻ mặt dục tiên dục tử, ừ ừ a a a, mặc cho ai nhìn cũng mặt đỏ tía tai, còn có Tiểu Kim ở bên canh gác.

Tình cảnh này khiến Diệp Trầm Ngư đỏ mặt một hồi, dời ánh mắt đi, nói: "Thì ra là thế, đa tạ tiền bối. Nếu tiền bối không có gì phân phó, Trầm Ngư xin cáo từ trước."

Ngu Nhược Tiên thu hồi ngọc trượng, cảnh tượng mặt kính kia liền biến mất vô hình.

Nàng nói: "Trầm Ngư, ngươi đã là Thiên Âm Tiên Tử chuyển thế, có lẽ nên báo cho ngươi biết."

"Mời tiền bối nói."

"Nhiều năm trước, ta từng thấy truyền nhân Thiên Âm tông tại Trung Châu, danh tiếng Thiên Âm tông không lộ, nhưng chắc là vẫn có truyền thừa hương hỏa. Ngươi không ngại đi Trung Châu tìm kiếm một phen, hoặc có thu hoạch."

Diệp Trầm Ngư gật đầu nói: "Đa tạ tiền bối đã cho biết."

Nói xong, Diệp Trầm Ngư đứng dậy rời đi.

Thiên Âm Tông cũng là tông môn được truyền thừa từ thượng cổ, tổ sư khai phái chính là Thiên Âm Tiên Tử, nhưng không có danh khí gì, chỉ là một tông môn nhỏ, tuy con kiến cũng là thịt, Diệp Trầm Ngư như tìm được Thiên Âm Tông, liền có thể thuận lý thành chương thu nhận dưới trướng, cũng là một trợ lực.

205

Chương B19 thứ tám mua thức ăn kỳ quái...

Trọng hạ thời tiết, sóng nhiệt một hồi tiếp một trận, nhào ở trên mặt nóng rát, thật vất vả đón đỡ một trận mưa to, mới uống một chén trà nhỏ liền ngừng lại.

Ngu Phi Tuyết mặc một bộ váy lụa mỏng như tuyết, trong tay mang theo một cái thực hạp, mông vểnh lắc, nhẹ nhàng đi trên đường nhỏ đá cuội, trên đường còn lưu lại một ít nước đọng sau cơn mưa, thân thể cao lớn của Ngu Phi Tuyết xuyên qua Ngô Đồng Thụ cao lớn, mang theo một trận sóng gió, cành lá đón gió lay động, phảng phất như đang hoan nghênh nàng đến.

Ngu Phi Tuyết từ hậu điện chuyển vào phòng tối, khởi động cơ quan mở quan tài đá ra, dọc theo thềm đá đi vào địa cung. Vào lúc này, một mảnh tiếng nói dâm ngữ truyền vào tai nàng.

Bên trong cung điện dưới lòng đất, Vi Vân đang cùng Thanh Diêu và Thanh Thiến ôm nhau, tiến hành cuộc đại chiến giữa hai vị sư tỷ, Tiểu Kim đang đứng một bên quan sát cuộc chiến.

Gió thổi bay cái mông trắng như tuyết quỳ rạp xuống, Vi Vân đứng ở phía sau nàng dùng sức chống đỡ, thân côn thô dài không ngừng ra ra vào vào trong bắp thịt mềm mại của nàng, phát ra tiếng va đập "Bốp bốp bốp" liên tiếp của cơ thể thanh thúy, mỗi lần cắm vào đều có thể nhìn thấy Phong Giảo Nga Mi hơi nhíu lại., Một vẻ mặt khó chịu mà lại hưởng thụ, hiển nhiên là làm việc rất thâm nhập, lúc rút ra thì mang theo một đống lớn dâm dịch, nhỏ xuống mặt đất, mùi hôi thối tràn ngập xung quanh., Dọa thì hai chân mở rộng ra, vượt qua làn da mịn màng màng, đứng ở trước người Vi Vân, đem một đôi ngọc nhũ trắng noãn đầy tuyết đưa vào trong miệng hắn. Vi Vân vùi đầu trong lúc sạch hai vú, vừa mút bộ ngực của nàng vừa ẩm ướt, vừa chọc vào huyệt thịt, chơi đến quên cả trời đất.

Nhìn thấy Ngu Phi Tuyết đến, Tiểu Kim liền vội vàng kêu lên: "A nha, có người đến rồi!"

Vi Vân nghe vậy thì sợ hết hồn, vội vã ngẩng đầu nhìn lại, nhìn thấy là Ngu Phi Tuyết, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nói: "Tiểu Kim, ngươi hô to cái gì vậy, dọa bản đại gia đến đấy, ta còn tưởng là bà ngoại đến đây cơ chứ!" Hắn tiếp tục rút trong cơ thể ra, cảm nhận khoái cảm của khiếu huyệt, đồng thời hướng về miệng hồng hào vuốt ve, nhẹ nhàng mút cái lưỡi thơm của bà ta.

Ngu Phi Tuyết dạo quanh ba người Vi Vân một vòng, sau đó đặt hộp cơm qua một bên, tìm một chỗ ngồi đệm, rất hứng thú nhìn ba người bọn họ chơi trò chơi quần giao.

Loại quần chiến mà Vi Vân chơi tại Tử Nguyệt tiên môn giống như ba bữa cơm vậy, hầu như không có đứt giữa một ngày, mọi người đã sớm tập mãi thành thói quen.

"Vị tiểu huynh đệ Vi Vân này, ta thấy ngươi nhốt ngươi ở đây cũng không dễ dàng gì, đặc biệt đến thăm ngươi, thuận tiện dẫn theo một con gà quay lại đây, Tiểu Kim... Chúng ta ăn đùi gà."

"Oa, Phi Tuyết tỷ tỷ, đây là cho ta sao? Thật tốt quá!" Tiểu Kim vui mừng, mở ra hộp ăn, quả nhiên nhìn thấy bên trong có một con gà nướng, bóng loáng bóng loáng, mùi vị đầy đủ, mang theo mùi thịt thơm nức mũi.

Tiểu Kim lấy một cái đùi gà ra để nướng ăn.

Động tác của Vi Vân chậm lại, quay đầu nhìn lại, nhất thời nước miếng chảy ròng ròng, nói: "Vị Phi Tuyết tiên tử này, ngươi ngoại trừ đến thăm ta, không có ý định chia nửa con gà cho ta ăn sao?"

Ngu Phi Tuyết kinh ngạc nói: "Ngươi long tinh hổ mãnh như vậy, còn cần ăn cái gì nữa không?"

"Bản chân nhân đã sớm tích cốc, chẳng qua ăn nói qua cũng tốt mà thôi."

"Ngươi cả ngày ban ngày tuyên dâm, còn chưa đủ nghiền sao?"

"A cái này, nói cũng đúng." Vi Vân gật gật đầu, mạnh mẽ đưa ra, bụng dưới đụng mạnh vào trên mông, phát ra tiếng "Bốp" chấn động, đánh ra một trận sóng mông. Không thể không nói, vẫn là tổ tiên tương đối sảng khoái.

"A... Sắp đến rồi... Vân sư đệ, mau mau... a... A..." Bỗng nhiên tiếng gió rít lên, trong cái lỗ thịt mềm trong huyệt nhỏ không ngừng gắp thịt và quấn lấy Vi Vân côn, hiển nhiên là cao trào rồi.

Vi Vân lập tức phối hợp, càng thêm mãnh liệt cầm lên huyệt nhỏ của nàng, thân thể hoàn toàn của Côn thịt dài ba thước mặc dù chỉ ở trong trạng thái một thước, nhưng theo sát sau khi vào, cũng có thể làm mưa làm gió hô lên chịu không nổi, đều đi vào trong cung than rồi., Nàng lại không có bảo huyệt trên người, làm sao có thể tiếp nhận trùng kích mãnh liệt của bộ Dương cụ này, nhất thời phát ra một tiếng kêu cao vút, từ trong cổ họng phun ra một cỗ sóng nước lớn, theo sự rút ra của Vi Vân, càng có nhiều sóng nước từ bên trong phun ra hơn., Từng cơn gió thổi qua dưới, tung tóe ra chung quanh, một người phun ra, một người trong đó phun lên mặt Ngu Phi Tuyết và Tiểu Kim, còn một bộ phận phun vào trong hộp ăn. Nước lũ cuốn cuốn đến đổ lên gà nướng, có vẻ vô cùng quái dị.

"Cái này, các ngươi..." Ngu Phi Tuyết sửng sốt một chút.

Tiểu Kim oán giận nói: "Ồ, chủ nhân, các ngươi làm bẩn gà của ta!"

Vi Vân chỉnh lại: "Cái này không gọi là làm bẩn, cái này gọi là tăng thêm gia vị."

"Nghỉ ngơi."

Thanh tẩy và gió thổi hai người đứng dậy, để mông đi tới bên cạnh Ngu Phi Tuyết, đưa tay xé gà nướng, sau đó há miệng thưởng thức, đợi khi ăn được mùi vị cổ quái, nhất thời nhíu mày, gió thổi qua hỏi Ngu Phi Tuyết: "Sư tỷ, con gà nướng này là ai làm, mùi vị thật quái lạ."

Ngu Phi Tuyết mới xóa đi dâm thủy trên mặt, nói: "Quái vị không liên quan gì đến ta, cũng không liên quan tới ngươi."

Gió thổi thổi khẽ ngửi, mới hiểu được chuyện gì xảy ra, lập tức xấu hổ đỏ mặt, nói: "Tại sao để hộp cơm gần như vậy..."

Nói xong: "Có con ăn thì cũng được đó, đừng có chọn ba lấy bốn."

Lúc này, Vi Vân vác theo cây gậy thịt to lớn đi tới, đưa đầu rùa vào miệng Tiểu Kim, Tiểu Kim mới ăn được nửa cái đùi gà, thấy một con gậy thịt đưa tới, lập tức nhíu mày, không cam lòng không muốn há miệng, lè cái lưỡi màu hồng liếm lên trên, liếm liếm vài cái rồi lại ăn đùi gà của mình.

Vi Vân ấn đầu của nàng, cắm côn thịt vào trong miệng nàng, vừa nói: "Ăn đùi gà tích cực như vậy, ăn vặt sẽ không chút chuyên tâm."

"A..." Tiểu Kim bất đắc dĩ hút đầu rùa của nó, vô tội trợn to hai mắt nhìn nó.

Thấy bộ dạng đáng thương của nàng, Vi Vân đành phải rút cây côn về, rồi đi tới bên cạnh Thanh Y, đưa cái đầu rùa đặt lên miệng nàng.

Hắn mở to mắt nhìn rồi hỏi: "Tiểu sư đệ, ngươi muốn làm gì?"

"Giúp đỡ chút đi, sư tỷ." Vi Vân ý bảo nàng liếm liếm giúp nàng.

"Hừ ~" làm trắng mắt hắn một cái, đem môi anh đào đầy mỡ tách ra, vươn lưỡi non hàm tiến đầu rùa của hắn, lắc lắc đầu phun ra nuốt vài cái, đem thịt côn vốn bóng loáng của hắn ăn càng thêm sáng ngời.

Vi Vân rút một cây gậy thịt ra, lại đi tới bên cạnh gốc cây gió khiến nàng liếm cho một cái, cứ như vậy luân phiên ăn gà, không đến mức làm chậm trễ việc ăn gà của các nàng. Sau một hồi gió phun ra nuốt vào, Vi Vân cảm thấy ý nghĩ trong lòng dâng lên, liền dùng sức rút ra khỏi miệng của nàng, làm một cú gió lắc lư trước sau, phát ra tiếng thở dốc ô ô, đầu rùa của Vi Vân bắt đầu tản mát ra khí tức nóng rực, thân côn bắt đầu bành trướng, sắp bắn ra rồi.

Vi Vân vội vàng rút thịt ra, đây là để tránh cho khi bắn tinh, thịt côn không chịu khống chế mà bành trướng, rất dễ làm cho cái miệng nhỏ nhắn bị thương, cho nên vẫn là bắn ra bên ngoài thì tốt hơn.

Nhục côn của hắn mới từ trong miệng gió trượt ra, liền bắt đầu bắn tinh, từ chỗ tiểu nhãn bắn ra từng luồng từng luồng sóng trắng, có cái rơi vào trên mặt phong thị, có cái rơi xuống phía dưới, đồng thời bên cạnh đồng thời truyền đến tiếng kinh hô.

"Sảng khoái a..."

Sau khi Vi Vân bắn xong, thở hắt ra một hơi. Thấy mấy người đều nhìn mình, liền cúi đầu nhìn lại, liền thấy nửa con gà quay còn lại, rơi đầy điệp điệp mình bắn ra, nhất thời kinh ngạc một hồi.

"A, thật xin lỗi, các vị." Vi Vân ngượng ngùng cười một tiếng, xấu hổ lui về phía sau.

"Tới đến đến đến." Thanh tóm lấy nửa con gà này nhét thẳng vào trong miệng Vi Vân: "Vân sư đệ, nửa con gà này tặng cho ngươi."

"Không, không cần, sư tỷ ngươi quá khách khí rồi, ta đã tích cốc rồi, không cần ăn mấy thứ này nữa." Vi Vân biến sắc, vội vàng lui về phía sau.

"Qua miệng cũng không tệ lắm."

"Không cần, không cần, ta thích ăn mặn quá." Vi Vân tránh đi sau lưng Ngu Phi Tuyết, nói đùa, nửa con gà này hắn tuyệt đối không có

khả năng ăn được.

Thanh liền cầm lấy gà nướng tiếp tục tiến lên, đuổi theo hắn không tha.

Ngu Phi Tuyết lúc này đang cởi quần áo, Vi Vân và Thanh Thanh đi vòng quanh nàng, sau khi Ngu Phi Tuyết cởi sạch quần áo, hai chân ngọc của đôi giày thon dài tách ra, Vi Vân thấy đuổi theo sát nút, vội vàng chui qua hông Ngu Phi Tuyết, xuất hiện ở sau lưng nàng., Thanh toán lập tức đi vòng ra sau lưng Ngu Phi Tuyết, Vi Vân lại chui qua háng Ngu Phi Tuyết, chui đến trước mặt nàng, làm sao chịu bỏ qua cho hắn, vội vàng đem gà nướng trong tay đưa xuống dưới khố Ngu Phi Tuyết, ý đồ từ phía dưới tập kích Vi Vân. Lúc này trước mắt Vi Vân ngoại trừ đốt gà., Còn có Ngu Phi Tuyết tiểu huyệt không lông, hắn trong lúc cấp bách sinh trí, liền vội vàng đem mặt dán ở dưới phấn hồng của Ngu Phi Tuyết, há miệng đi liếm cái huyệt nhỏ bánh bao bạch hổ của nàng, bờ môi lao lao vào trên môi âm hiểm, đầu lưỡi chui vào trong khe hở thịt nàng, có thể nói là kín không kẽ hở, như vậy làm cho cháy sạch liền không cách nào tiếp tục công kích đến miệng của hắn.

"Hừ, coi như số ngươi gặp may." Thanh Ảnh thấy thế, lúc này mới bỏ đi ý niệm tiếp tục truy kích.

"A..." Ngu Phi Tuyết bị Vi Vân liếm trúng một tiểu huyệt dưới thân, cảm thấy thoải mái dễ chịu, mắt phượng hơi híp, trên mặt mang theo vẻ hưởng thụ, hai tay nàng nhẹ nhàng ấn đầu Vi Vân, hai cái đùi ngọc thon dài vừa mở ra, mông lắc lư nhẹ nhàng, phối hợp với sự liếm liếm của Vi Vân.

Thanh tẩy và gió ngồi ở một bên, mỗi người một nửa, say sưa thưởng thức món gà quay được đính Vi Vân Đài, đồng thời thưởng thức cảnh tượng Vi Vân gãi đầu cho tỷ tỷ.

Vi Vân ăn hết tiểu huyệt của Ngu Phi Tuyết, mỹ mỹ vị nhấm nháp đôi môi béo mọng, thịt ong mềm mại của nàng, cái này không phải là ngon hơn gà quay chó má gì sao? Còn có chất lỏng từ bên trong

chảy ra nữa, hắn đem nước biển tiết ra khỏi tiểu huyệt kia đều ăn vào miệng, nuốt, đầu lưỡi tiếp tục khuấy động giữa vách lỗ mãng của bức tường thịt kia, thỉnh thoảng ngắm trộm mấy người bên cạnh, thấy gà nướng đều đã bị ăn hết, lúc này mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cái mông Ngu Phi Tuyết khẽ đặt xuống, lúc này nàng dán tất cả lên mặt Vi Vân, cái này đối với nàng là một loại hưởng thụ hết sức tuyệt vời, nàng vuốt tóc Vi Vân, nói: "Đệ đệ, tu hành, không thấy đệ tích cực của ngài, chỉ có chuyện lên giường thôi, không ai tích cực hơn đệ."

"Đa tạ Phi Tuyết tiên tử khích lệ, ô..." Vi Vân vừa thò đầu ra nói một câu, miệng liền bị hàm răng của Ngu Phi Tuyết bịt lại.

"A... Huýt... Dùng sức liếm muội muội của ta... A..." Ngu Phi Tuyết bắt đầu ngâm nga, giống như sắp lên cao trào rồi, " liếm đậu phụ của ta... Nếm huyệt nhỏ của ta... Dùng hết sức lực ép ta vào trong bụng... Nhanh...A a a a..."

Theo sự ra sức của Vi Vân, Ngu Phi Tuyết nhất thời phát ra một tiếng ngâm, thân thể mềm mại run rẩy, dưới thân run rẩy, dưới bụng co rút, bắp thịt mềm nơi xương sườn cuốn lấy đầu lưỡi của Vi Vân, từ trong đó phun ra một luồng âm tinh nóng rực, tất cả đều rơi vào trong miệng Vi Vân.

Vi Vân đem đầu lưỡi từ trong lỗ mãng của Ngu Phi Tuyết thu lại, liếm vài vòng trên miếng thịt non trên môi nàng, bỗng nhiên cảm thấy một cỗ áp lực đánh tới, cả người ngã vật xuống, Ngu Phi Tuyết thì thuận thế ngồi ở trên đầu hắn, "Thịch" một tiếng, đầu Vi Vân đụng vào trên sàn nhà, từng trận tê dại.

Vi Vân lè lưỡi, đang muốn tiếp tục thưởng thức mùi vị tiểu huyệt của Ngu Phi Tuyết, bỗng nhiên nhìn thấy huyệt non không lông trước mắt dần dần rời khỏi, di động về phía hạ thể của hắn, môi thịt dày đặc rất nhanh chạm đến đầu rùa của hắn., Theo Ngu Phi Tuyết ngồi xuống dưới, đầu rùa của Vi Vân gạt ra hai cái môi đầy đặn của nàng, trượt

vào giữa kẽ thịt, xuyên qua lỗ ngực hẹp, ma sát với thịt non nếp nhăn trong lỗ thủng của lỗ mãng, thẳng đến vị trí thịt tươi nõn của bình ngọc.

"A..." Ngu Phi Tuyết cảm thấy điểm mẫn cảm của mình bị đánh trúng, lập tức dừng lại, cặp mông tuyết trắng hơi vểnh lên.

Mắt thấy huyệt nhỏ của tiên tử tỷ tỷ phải rời khỏi, Vi Vân liền vội vàng đem hai tay bao trùm ở trên cặp mông trắng như tuyết của nàng, sau đó bỗng nhiên vươn cái mông lên, dùng gậy thịt nhanh chóng đâm vào trong lỗ nhỏ trong huyệt thịt của Ngu Phi Tuyết.

"A a a... Tiểu bại hoại..." Một loạt tấn công mãnh liệt của Ngu Phi Tuyết làm cho thân thể run rẩy, toàn bộ thân thể mềm mại hầu như muốn xụi lơ xuống. Thật sự là quá kích thích, vốn nàng là người nắm giữ chủ động, hiện tại lại trở thành một người bị giết.

Cùng lúc đó, gió thổi và đám gà nướng ăn xong hai người Thanh Thanh bèn đứng dậy, uốn cặp mông trắng như tuyết của mình bước tới đứng cạnh Vi Vân.

Vi Vân giương mắt lên liền thấy trước mắt xuất hiện hai đôi giày đẹp đẽ màu tím thon dài, đường cong ưu mỹ như thế, bóng loáng mê người, thật sự là nhìn không chán, hắn đưa tay liền đi vuốt ve hai đôi chén này hai chân ngọc, bóng loáng tinh tế, xúc cảm kinh người, cảm giác quả nhiên mỹ diệu.

Gió thổi nhẹ nâng lên một cái chân ngọc, đem tấm chăn cùng bàn chân ngọc đặt ở trên mặt phải Vi Vân, dùng lòng bàn chân nhẹ nhàng ma sát khuôn mặt của hắn, chỉnh đốn cũng nâng lên một cái chân ngọc, dùng lòng bàn chân của cái vớ cọ xát vào chân trái Vi Vân.

Phong Hữu Lai săn sóc nhìn mỉm cười, nói: "Vân sư đệ, có đói không, sư tỷ cho ngươi ăn chân sao."

"Được." Vi Vân phối hợp há hốc mồm, gió làm cho chân ngọc di chuyển đến trên miệng hắn, hắn lè lưỡi, liếm lên trên đôi giày ngọc

tinh xảo của con Linh Lung này, thật không hổ là chân ngọc của tiên tử, mềm mại trơn bóng mịn mà thôi., Vừa đẹp vừa ngọt ngào, nào có chút mùi lạ, ăn vào thực sự quá tuyệt vời. Vi Vân liếm chân ngọc một chút, sau đó đem ngón chân mượt mà của nàng giấu vào trong miệng, dùng hàm răng nhẹ nhàng cắn, như gió trêu đùa, dùng ngón chân kẹp lấy lưỡi của hắn., Lúc này ngón tay ngọc cũng đã giơ lên, gió thổi từ trong miệng Vi Vân liền thu hồi chân ngọc, nâng lên một cái chân khác, tiếp tục ma sát mặt Vi Vân. Vi Vân đem chân ngọc làm cho xanh cũng ăn vào miệng hút, nhấm nháp hương vị song song đôi chân ngọc cùng vớ, đồng thời tiếp tục động đậy, cầm trên người Ngu Phi Tuyết.

Lúc này Ngu Phi Tuyết đang hướng tới một đợt cao trào khác, uyển chuyển uyển chuyển, tiếng "Ừm" không dứt bên tai, Vi Vân vừa liếm chân vừa đánh vào sào huyệt. Sau khi ăn hết tất cả túi ngọc trên chân hai vị tiên sư tỷ một lần, Ngu Phi Tuyết cũng nghênh đón cao trào thứ hai, cả người đều nằm xụi lơ trong giọt máu, ngã xuống trên người Vi Vân.

Vi Vân nháy mắt nhìn Thanh Phong, hai cô gái liền dời chăn của mình khỏi khuôn mặt hắn, Vi Vân ôm thân thể mềm mại đáng yêu mềm mại của Ngu Phi Tuyết như không xương, xoay người đem nàng đè ở dưới thân, trong quá trình này, thân côn vẫn như cũ cắm ở trong huyệt thịt của nàng chưa từng trượt ra. Vi Vân sau khi điều chỉnh tốt tư thế., Liền bắt đầu hoạt động hạ thể, trong cái hang nhỏ của Ngu Phi Tuyết nhanh chóng khô lại, phát ra liên tiếp tiếng va chạm kịch liệt "Bốp bốp" như pháo, Ngu Phi Tuyết mới trút xong một lần lắc lư thân thể mềm mại, kêu "A a" không ngừng.

Côn thịt của Vi Vân ra ra vào vào vào trong huyệt nhỏ của Ngu Phi Tuyết, bị đôi môi đầy đặn của nàng kẹp lấy. Thịt mềm trong bảo huyệt của Cam Lộ ngọc không chịu được quấn quanh đầu và thân côn, lúc quất vào thập phần sảng khoái, lại bắt đầu kích ý. Bởi vì không cần có việc tu luyện, cũng như việc chinh phục đối phương, cho nên Vi Vân cũng không có ý định nhẫn nại.

"Tỷ, ta muốn bắn."

Vi Vân nói xong liền vùi đầu vào trong đôi nhũ ngọc trắng nõn nà của Ngu Phi Tuyết, vừa hút lá cà đỏ thắm của nàng, vừa sứ mệnh thao túng hang động bắp thịt nhỏ của nàng, giống như mưa to gió lớn, không ngừng va chạm với huyệt mật mật mềm mại của mỹ nữ tiên tử, lượng lớn dịch cam lộ từ bên trong tiết ra, cọ rửa đầu rùa của Vi Vân.

Ngay lúc Vi Vân ép lên người tỷ tỷ của mình, gió thổi gió cùng hai người tiến lên, lấy tay nhẹ nhàng đẩy mông Vi Vân, khiến hắn có thể thoải mái chơi Ngu Phi Tuyết, dưới sự trợ giúp đắc lực của các nàng, Vi Vân cảm giác rất nhanh đã leo lên đỉnh phong., Toàn thân tê dại, như dòng điện chạy qua toàn thân, ngay sau đó liền có một cỗ tinh tương từ mắt tiểu bắn ra, phốc phốc phốc đánh vào chỗ sâu trong huyệt nhỏ Ngu Phi Tuyết, oánh nóng khiến Ngu Phi Tuyết trợn to hai mắt, thân thể mềm mại run lên, lại nghênh đón một đợt cao trào nữa.

"Phù..."

Vi Vân đặt trên người Ngu Phi Tuyết, nhìn đôi mắt đẹp của nàng, tỷ đệ hai người nhìn nhau, tình ý miên man, trong nháy mắt này, hai người tâm linh tương dung lẫn nhau, giống như một thể.

Vi Vân nâng mông lên, từ trên thân thể trắng như tuyết của Ngu Phi Tuyết trở mình đứng dậy, nằm ở một bên, đầu tựa trên bộ ngực sữa của Ngu Phi Tuyết, mới bắn xong cây gậy thịt vẫn cứng rắn như cũ, hướng lên trên dựng thẳng lên, phía trên còn lưu lại rất nhiều chất nhầy, một mảng bóng loáng.

Gió thổi cùng thanh toán hai người lần thứ hai vươn ra tất tất ngọc chân của mình, một người dùng ngón chân gảy gảy đầu rùa của hắn, một người dùng lòng bàn chân ma sát ở trên gậy thịt của hắn.

Đầu Vi Vân gối lên bộ ngực của tỷ tỷ, nhục côn còn hưởng thụ hai cái tất chân của mỹ nữ, quả thực khoái hoạt như thần tiên, nào có nửa điểm bị người ta cấm túc.

"Oi, tiểu huynh đệ, mấy đại mỹ nữ hầu hạ ngươi, không biết có sướng không?" Ngu Phi Tuyết vỗ vỗ bả vai Vi Vân nói.

Vi Vân kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ không phải ta đang hầu hạ các vị mỹ nhân sao?"

"Bớt lắm mồm." Ngu Phi Tuyết lườm hắn một cái, "Nói đi nói lại thì trở lại, ngươi cũng khá hơn nhiều nữ tử như vậy, ngươi cảm thấy chơi với ai là thoải mái nhất?" Trong ánh mắt tràn ngập chờ mong, rõ ràng là hy vọng được Vi Vân khen ngợi một lần, hi vọng nghe thấy hắn nói "Đương nhiên là tỷ tỷ ngươi rồi".

Nhưng Vi Vân lại nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó thành thật nói: "Ừm... đương nhiên là nương, còn có... Lạc Khinh Trần mẹ nó."

Ngu Phi Tuyết nghe vậy nhất thời thất vọng, lại có chút tò mò hỏi: "Vui ở đâu?"

Phong Sơ cùng Thanh Tri cũng đình chỉ giao thiệp cho hắn, rũ cụp lỗ tai.

Vi Vân sờ cằm nói: "Mẹ có chín tầng lầu bảo huyệt, cái bảo huyệt này nói như thế nào đây... Các ngươi không phải nam nhân, không thể nhận biết được, một tầng so với một tầng, tóm lại chính là sảng khoái, không, vậy đã không thể đơn thuần dùng chữ "Thoải mái" để hình dung nữa rồi., Đó là một loại kích thích phát ra từ trong ra ngoài, từ sâu trong linh hồn, không ai có thể chịu được, ta cũng không chịu nổi; về phần Lạc Khinh Trần sao, nói ra có lẽ các ngươi không tin, mật của cô ta có thể ăn thịt người, cả người ta đều bị cô ta ăn vào huyệt mật... Cái này ai chịu nổi? Quả thực sướng ngất trời rồi."

Vi Vân vừa nói vừa lắc đầu cảm thán. Hắn và Ngu Yên Vũ giao hảo với Lạc Khinh Trần, xem như là chân chính tăng thêm kiến thức, hơn nữa cảm nhận được khoái cảm người khác căn bản không thể hiểu được, hoặc có thể nói người khác không có phúc không thể hưởng thụ. Hắn thật sự muốn ngày ngày trải nghiệm qua một lần. Chỉ tiếc điều này là không thể, bất luận là Ngu Yên Vũ hay Lạc Khinh Trần,,

Đều không phải hạng người bình thường, không có khả năng mặc cho người sắp xếp, hơn nữa trên người còn chịu trách nhiệm nhiệm, sự tình tương đối nhiều, không đơn giản như đám người Ngu Phi Tuyết, mỗi ngày vui cười chơi đùa, dâm chơi quần giao, bất quá là việc nhà thường ngày mà thôi.

Ngu Phi Tuyết, ba người gió thổi cùng nghe hắn miêu tả, đều có chút không tin tưởng bộ dạng, bất quá là giao hoan mà thôi, huyệt nhỏ sao, mỗi một nữ nhân đều có, còn có thể chơi ra hoa hay sao?

206

Chương 16 Thì ra là vậy.

Viện lạc hậu điện Tử Nguyệt Tiên Môn, Ngu Nhược Tiên đứng ở trên lầu các, ngắm nhìn phương xa, dãy núi chung quanh liên miên, mặc dù không hùng kỳ tuấn tú như Tử Nguyệt Tiên Sơn, nhưng cũng thập phần tráng lệ.

Đây chính là cảnh trí của Thiên Vận đại lục, Cửu Châu chi địa cổ xưa, Chung Linh Dục Tú, thai nghén vô số nhân vật kinh tài tuyệt diễm, hiện nay cũng không ngoại lệ, đặc biệt là chính ma tranh phong, kỳ tài ngút trời đều xuất thế, nhưng đại đa số đều đã vẫn lạc hoặc chết non, mười không còn một.

Mắt phượng của Ngu Nhược Phượng chợt lóe, thu hồi ánh mắt, khẽ thở dài.

Mấy ngày nay, nàng dốc lòng nghiên cứu một phen trận đồ thượng cổ hợp thể chiến trận mà Diệp Trầm Ngư đưa cho, cũng coi như là hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, biết được quan điểm bên trong, phải chọn người thế nào, làm sao bày trận, dung hợp như thế nào... Quả nhiên bác đại tinh thâm, ảo diệu vô cùng.

Chỉ tiếc, yêu cầu của chiến trận Hợp Thể Thượng Cổ này cũng rất nghiêm khắc. Ví dụ như, muốn dung hợp ra một người khổng lồ tu vi Độ Kiếp viên mãn, yêu cầu là cần một cường giả Pháp Tướng viên mãn, tăng thêm ba cao thủ tu vi Nguyên Anh kỳ viên mãn., Cùng với ba ngàn tu sĩ tu vi Kim Đan viên mãn, tổng cộng ba ngàn lẻ bốn người, hơn nữa công pháp bọn hắn tu hành nhất trí phải giống nhau, để bảo đảm pháp lực bọn họ có thể tương dung, sẽ không bài xích. Sau đó mới có thể dùng phương thức huyền ảo dung hợp một thể, hình thành chiến trận, liền có thể phát huy ra thực lực Độ Kiếp viên mãn!

Một khi người khổng lồ này kết thành trận pháp sẽ có ý chí chủ đạo của tu sĩ pháp tướng viên mãn, dùng tu sĩ Nguyên Anh làm môi giới nối liền với ba ngàn tu sĩ Kim Đan. Hơn ba ngàn người tâm ý tương thông, pháp lực xuyên thấu như một thể chồng chất lên nhau sẽ có được thực lực kinh khủng.

Mấu chốt nhất ở chỗ, tu sĩ chiến trận Cự Nhân có thể thay đổi, như có người pháp lực không đủ hoặc là chết trận, thì có thể thay thế pháp lực người đầy đủ vào, cho dù không có phù lục bổ sung, cũng có thể tiếp tục chiến đấu, đây là điều mà cường giả độ kiếp bình thường không thể so sánh.

Mà bây giờ trong Tử Nguyệt tiên môn chỉ có hơn ba ngàn môn nhân Kim Đan, chỉ có thể tổ hợp ra một chiến trận Hợp Thể.

Một người khổng lồ chiến trận... đủ dùng chưa?

Hiển nhiên là không đủ.

Lông mày Ngu Nhược tiên dựng thẳng, híp mắt phượng, lẩm bẩm: "Lão ma Tuyền Cơ đài có thù tất báo, quyết sẽ không từ bỏ ý đồ. Lúc hắn ngóc đầu trở lại, nhất định là lúc hắn có được lực lượng áp đảo tính lực lượng, Chu Diệu Ngữ mười năm sau mới có thể thành Địa Tiên, như lão ma Tuyền Cơ trước đó tiến công..."

Ngu Nhược Tiên lo lắng là đúng, bất quá nàng cũng không biết, lực lượng áp đảo phẩm chất của Ma giáo cụ thể là cái gì, nàng chỉ mơ hồ cảm thấy nhất định sẽ đến, hơn nữa ngày này sẽ không quá xa, bởi vì nàng quá hiểu lão tổ Nghiên mực.

Bởi vậy, Ngu Nhược tiên minh bạch, một chiến trận người khổng lồ gia nhập, xa xa không đối phó được với ma giáo.

Muốn gia tăng chiến trận cho người khổng lồ, nhất định phải có đủ tu sĩ kim đan, nàng tìm ở đâu đây? Tử Nguyệt tiên môn chỉ có ba ngàn môn nhân kim đan, Đào Hoa giáo cũng có thể góp ra ba ngàn người, môn nhân Kim Đan Đào Hoa giáo không đồng đều, công pháp rất

nhiều người không giống nhau. Tuy nhiên không sao, nàng đã thông báo Thủy Hồng Dao công pháp cho các nàng tu luyện, tin tưởng không bao lâu nữa sẽ có thể chuyển dời pháp lực.

Cũng chỉ có hai chiến trận khổng lồ mà thôi.

Tất cả đại tông môn còn lại hoặc tông môn bị diệt, hoặc là môn nhân chết hết. Toàn bộ tu chân giới cộng lại có lẽ gom góp được đến mấy ngàn Kim Đan, nhưng phần lớn những người này đều không ở cùng một chỗ, đại bộ phận đều trốn đi. Tông môn lại khác nhau, công pháp tu luyện khác nhau, tâm tính cũng khác biệt, chưa hẳn ai nguyện ý tận tâm tận lực chống lại ma giáo cả, chỉ hi vọng vào bọn họ căn bản không thực tế chút nào.

Ngu Nhược Tiên đoán, ít nhất phải lấy ra năm người khổng lồ chiến trận mới có thể đối kháng với ma giáo!

Bây giờ trong Tử Nguyệt tiên môn có một vị, Đào Hoa giáo có thể gom ra một người, còn lại ba người... Lên đâu tìm? Cần tới chín ngàn tu sĩ Kim Đan cơ đấy!

Muốn tìm ra tu sĩ Cửu Thiên Kim Đan trong vài năm ngắn ngủi, khó như lên trời!

Với tu hành chi đạo, có mấy cửa ải khó khăn, trong đó có một cửa ải tu luyện từ Trúc Cơ đến Kim Đan, tu luyện từ người bình thường đến Trúc Cơ cần ba năm thời gian. Còn từ Trúc Cơ đến Kim Đan, cần mười năm thời gian, đây không phải đơn thuần là Pháp lực quán đỉnh có thể tạo ra được. Cần tâm cảnh và Pháp lực đồng loạt đạt được mới có thể lột xác., Nếu không lĩnh ngộ được một điểm ảo diệu kia, coi như tu luyện đầy đủ pháp lực mười năm cũng không cách nào phá cảnh. Kim Đan, tu sĩ Nguyên Anh đơn thuần dựa vào hai tu sĩ như Anh Hoa giáo lúc trước cũng chỉ là giấy mà thôi, không có tác dụng, không chịu nổi một kích.

Đi đâu kiếm nhiều tu sĩ kim đan như vậy?

Ngu Nhược tiên khổ sở suy nghĩ một lát, chợt nhớ lại lời của Chu Diệu Ngữ.

Đó là một ngày trước khi đại điển Tử Nguyệt Tiên Môn thay phiên bắt đầu, Chu Diệu Ngữ đến tìm nàng, nói cho hắn biết tương lai mà mình bói toán, Ma giáo sẽ dùng thế nghiền ép tấn công tu chân giới chính đạo. Sau khi Ngu Nhược Tiên biết được có đạo lý giải hay không, Chu Diệu Ngữ nói, khả năng thủ thắng của chính đạo rất nhỏ. Bởi vì Ma giáo có một luồng lực lượng không cách nào ngang hàng đang thức tỉnh, đến lúc đó chính đạo hoàn toàn luân hãm.

Vậy có khả năng thủ thắng không?

Mọi việc đều có ngoại lệ.

Vòng tuần hoàn Thiên Đạo, nhất sinh diệt, nhất diệt cả đời, không ai có thể thay đổi. Thế gian hiện nay, có mấy đứa con của thiên sinh vận, có khả năng thủ thắng duy nhất, trong đó lấy ba công tử chính đạo, Ma giáo tam công tử, chánh đạo tam tiên tử, còn có Nguyên Vũ, Vi Vân, Thất Dạ, Thiếu Trạch là những người đứng đầu.

Cùng lúc đó, khí vận trên thân những người này giảm đi, thuộc về quan hệ cạnh tranh lẫn nhau, nếu như một người trong đó chết đi, như vậy khí vận trên người người này sẽ rơi vào mấy người còn lại.

Chu Diệu Ngữ không tiếc hao tổn thọ nguyên, tính toán ra tất cả quỹ tích vận mệnh của những khí vận chi tử này, đồng thời biết trên người bọn họ khí vận ít nhiều, cũng báo cho Ngu Nhược Tiên biết, Ngu Nhược Tiên bế quan trước, lại báo cho Ngu Yên Vũ. Sau đó, Ngu Yên Vũ vì đạt thành tựu như Vi Vân, giết chết Nguyên Vũ, sau đó Vi Vân lại giết chết Phong Tuấn Kiệt, Ma giáo lại giết chết Bạch Vô Ưu, cũng bị Huyết công tử dùng Huyết Thần Tử nô dịch.

Như vậy, khí vận chi tử của tu chân giới chính đạo chỉ còn lại Vi Vân, Thất Dạ và Thiếu Trạch, về phần tam tiên tử chính đạo, chính là nữ lưu, không phải là đối thủ cạnh tranh của Vi Vân, mà là đối tượng

hợp tác, còn Thất Dạ và Thiểu Trạch Chi Lưu so với Vi Vân còn kém xa.

Về phần công tử ma đạo tam công tử, đó là vốn liếng để Ma giáo giành thắng lợi cho mình, là kẻ địch của khí vận chi tử chính đạo.

"Nếu Tiên Nương muốn thành công, chỉ có thể nhờ người giúp đỡ, không còn cách nào khác."

Nói xong câu đó, Chu Diệu Ngữ liền rời khỏi Tử Nguyệt Tiên Môn, về sau môn chủ Tử Nguyệt Tiên Môn đổi phiên.

Những ký ức này lướt qua trong đầu Ngu Nhược Tiên, nàng lẩm bẩm: "Tiểu tử này tuy rằng rất có ngộ tính, nhưng chiến trận Hợp Thể cần có nhân số, một mình hắn sao có thể thay thế được nhiều người như vậy?"

Ngu Nhược Tiên thở dài, từ dưới lầu các chậm rãi đi xuống, đứng ở trong bậc thang.

Nàng có pháp lực cao thâm, từ xa đã nghe thấy ở hành lang gió mưa dài cách đó vài dặm có mấy đệ tử ngoại môn đang nói chuyện phiếm, chủ đề đàm luận vừa hay có quan hệ với Vi Vân. Nàng không khỏi đem lực chú ý tập trung ở đây, nghiêng tai lắng nghe.

"Sơ Hi và Sơ Vũ đều đã đột phá cảnh giới thành Kim Đan. Đợi đến lần sau môn nhân tấn chức đại hội, các nàng đều sẽ được liệt vào danh sách đệ tử nội môn, chúng ta cũng phải nỗ lực một chút."

"Viện nhi, loại chuyện này... Chỉ dựa vào nỗ lực tu hành là vô dụng thôi, ngươi cũng không phải không biết. Các nàng đều dựa vào Vân sư huynh mới phá cảnh, nói đi cũng phải nói lại. Thời gian trước sư tỷ dựa vào Vân sư huynh phá cảnh vào Kim Đan cũng không ít đâu, có tới mấy trăm người lận."

"Nói cũng đúng, dù thế nào chúng ta cũng phải tìm cơ hội chơi đùa với Vân sư huynh một phen, lần thao tác của hắn còn hơn mấy năm

khổ tu của chúng ta."

"Đúng vậy, đúng vậy, lại càng không cần phải nói Vân sư huynh thoải mái bao nhiêu, thật sự là nghĩ mà cũng cảm thấy kích thích."

"Chỉ tiếc là Vân sư huynh bị Thái Thượng trưởng lão nhốt lại, chỉ có đệ tử chân truyền và trưởng lão mới có thể đi thăm, chúng ta cũng không biết khi nào mới có thể gặp được Vân sư huynh..."

...

Những lời này không ngừng truyền vào trong tai Ngu Nhược Tiên, nàng ban đầu có chút nhíu mày, nhưng ngay sau đó liền sửng sốt.

"Tìm hắn dâm tặc một lần còn hơn khổ tu mấy năm khổ tu?" Ngu Nhược Tiên không khỏi ngây dại ra, sau đó thân thể mềm mại run rẩy, vẻ mặt kích động.

"Sao lại có chuyện như vậy?" Ngu Nhược Tiên trừng lớn hai mắt, tay nắm ngọc trượng cũng bắt đầu run rẩy.

Nàng cũng biết phương pháp song tu, chỉ là pháp lực hai bên có thể thúc đẩy lẫn nhau mà thôi. Tiến độ bế quan khổ tu cũng giống với một người, làm sao có thể giống như các nàng đã nói, có hiệu quả như vậy?

Nhưng những lời các nàng nói rõ ràng không phải là giả, đặc biệt là trong mấy năm qua khi Ngu Nhược tiên bế quan, một mực không có môn nhân phá cảnh thành Kim Đan. Cho đến khi Vi Vân tiến vào Tử Nguyệt tiên môn, cùng môn nhân dâm loạn một hồi, nhiều lần có môn nhân phá cảnh, thậm chí có đến mấy trăm người!

Chuyện này quá ly kỳ, một phen giao hoan lại có nhiều người phá cảnh, so với bình thường tu luyện nhanh hơn vô số lần, điều này sao có thể?

Nàng tự nhiên không biết, thể chất Vi Vân đặc thù, lại vận dụng phương pháp song tu đặc thù, đặc biệt là sau khi hắn thay đổi Dương cụ, lại càng có ích lợi rất lớn đối với nữ tử. Hơn nữa hắn cùng nữ tử giao hảo, thường thường sẽ khiến nữ tử tiến vào một loại cảnh giới mơ hồ hoảng hốt vong ngã. Đây chính là tâm cảnh cần đột phá cảnh giới, thường thường có môn nhân đốn ngộ, trở về vài ngày sau liền phá cảnh thành công.

"Thì ra là thế, thì ra là thế..." Ngu Nhược Tiên nhất thời hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Chu Diệu, vì sao nàng nói chỉ có thể nhờ Vi Vân giúp đỡ, mới có thể giải quyết vấn đề chiến trận, dùng để đối kháng Ma giáo, nguyên lai hắn thật sự có phương pháp phá giải.

"Chẳng lẽ thật sự là thiên ý?" Vừa nghĩ tới thứ Vi Vân dùng là phương pháp này, Ngu Nhược Tiên không khỏi im lặng.

Cho tới nay, nàng tuân truyền truyền thống, tuân theo môn quy, có chút bài xích Vi Vân, tuy rằng không đến mức thống hận, nhưng trên nguyên tắc là không nguyện ý để cho hắn nhập môn, nàng biết rõ Vi Vân là cháu ngoại của mình., Nhưng lại nhịn đau để cho Ngu Yên Vũ tiễn hắn đi, cũng cấm chỉ Ngu Yên Vũ, là vì tránh cho Vi Vân và Tử Nguyệt Tiên Môn sinh ra quá nhiều liên quan. Nhưng thiên ý khó dò, cuối cùng nàng vẫn không thay đổi được kết quả này. Vi Vân chẳng những có liên quan tới Tử Nguyệt Tiên Môn mà còn đánh cho môn nhân thành một mảng, điều này khiến Ngu Nhược Tiên suýt nữa hộc máu.

Nếu không phải nàng còn nhớ rõ Chu Diệu Ngữ, hy vọng nàng có thể bóp chết cháu ngoại Vi Vân này, chỉ là giam hắn lại mà thôi. Đồng thời nàng còn chỉ điểm cho hắn tu hành là vì muốn sớm ngày trưởng thành, giúp hắn đối kháng Ma giáo.

Nhưng nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, Vi Vân có thể mang đến trợ giúp cho nàng, vậy mà là ở phương diện này!

Ngu Nhược Tiên đứng yên tại chỗ một lúc lâu, rất lâu sau mới tiếp nhận sự thật này.

Nàng yên lặng trở lại trong phòng, nhìn lại tượng thần Tử Nguyệt tiên cô trên bàn thờ một lúc lâu, sau đó buông ngọc trượng ra, cởi trường bào Tử Nguyệt trên người, cởi ra, trường bào tơ lụa từ trên thân thể đẫy đà rơi xuống, bên trong là một bộ quần áo bằng lụa mỏng màu tím nhạt bán trong suốt, một thân thể mềm mại, bộ ngực cao ngất, bờ mông vểnh như ẩn như hiện.

Nàng lại cởi búi tóc của mình ra, tóc đen đầy đầu rối tung sau đầu, sau đó nhìn thần tượng của Tử Nguyệt tiên cô, tự giễu cười lên.

Từ trước tới nay, nàng tuân theo môn quy, không gần với nam sắc. Tuy rằng trời sinh xinh đẹp, có dung nhan khuynh quốc, lại biến mình thành một lão nữ nhân, thậm chí còn ngụy trang thành một bộ lãnh ngạo cao cao tại thượng, bộ dáng cậy già lên mặt, khiến người ta không dám tới gần.

Tất cả những điều này đều là để tuân theo và giữ gìn môn quy trong lòng nàng, bởi vì Tử Nguyệt tiên môn đã cho nàng tất cả, đó là tín ngưỡng của nàng, không cho phép nàng khinh nhờn.

Nhưng hôm nay, trước mặt tượng thần của Tử Nguyệt tiên cô, nàng đã loại bỏ tất cả ngụy trang.

Ngu Nhược Tiên nhen lửa ba nén hương, cắm vào trong lư hương, đầu tiên là cung kính vái ba cái, sau đó đứng dậy, nhìn thẳng vào tượng thần, lạnh nhạt nói: "Tổ sư tiên cô tại thượng, môn chủ đời thứ mười chín của Tử Nguyệt Tiên môn, Ngu Nhược Tiên khấu đầu, tông môn ngày nay gặp nạn, chính đạo gặp nạn, thiên hạ thương sinh gặp nạn., Vì đánh tan Ma giáo, đệ tử bất hiếu, không thể không vi phạm môn quy. Đệ tử nguyện gánh tất cả tội lỗi của tất cả môn nhân, tất cả đều ôm trên người mình. Sai lầm của các nàng thực sự là sai lầm của đệ tử, nếu muốn giáng tội đều do một mình đệ tử gánh vác, cắt tóc làm chứng!"

Một tay Ngu Nhược Tiên nắm tóc đen như thác nước của mình, một sợi tóc dài nhất thời đứt gãy từng sợi, nàng kết một sợi tóc này thành

hình dạng vòng, đặt ở phía trước tượng Thần, sau đó lại bái ba vái, lúc này mới mặc quần áo tử tế một lần nữa, cầm lấy ngọc trượng.

Nàng xoay người, đi ra ngoài cửa.

...

Mấy ngày nay, Ngu Nhược Tiên cũng không đến thăm Vi Vân, Vi Vân cũng không còn áp lực nữa, chỉ có Ngu Phi Tuyết và mười một đệ tử chân truyền thỉnh thoảng mới đến, thay phiên hắn, mỗi lần còn mang một ít rượu ngon món ngon, hắn thì vừa giao hoan dâm ngoạn cùng các nàng, vừa tụng niệm đạo đức chân chương "Hồng Tụ thêm hương đêm đọc sách", thật sự là thần tiên đều hâm mộ.

Hôm nay, Vi Vân vừa xử lý xong hai vị sư tỷ Tỳ Hưu và Khâu Bằng, quần áo còn chưa mặc xong, trưởng lão áo tím đã tiến vào địa cung, đứng ở trước mấy người này, khiến mấy người bọn họ sợ hết hồn, không ngừng quấn quần áo lên trên người.

Vi Vân lau mồ hôi lạnh, nói: "Sợ hãi bổn đại gia nhảy dựng, còn tưởng là bà ngoại đến đây, hóa ra là Thất Nương à, Thất Nương tới đây, có gì căn dặn ạ?"

Tử Y nhìn về phía Tỳ Hưu và Tỳ Hưu, nói: "Hai người các ngươi ra ngoài trước đi."

"Được rồi, các ngươi từ từ trò chuyện." Tỳ Hưu và Tỳ Hưu cười một tiếng, lắc mông rời khỏi cung điện dưới lòng đất.

Sau khi hai người rời đi, lúc này Tử Y mới nhìn về phía Vi Vân, liếc mắt nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: "Cuộc sống nhỏ này của đại gia ngươi trôi qua cũng không tệ, mẹ nuôi ta đây có phải nên quấy rầy ngươi không?"

"Không có, ha ha..." Vi Vân nói, "Thất Nương không những không quấy rầy, còn có thể gia nhập, Thất Nương, chúng ta có nên..." Nói xong, ánh mắt của hắn liền hướng về bộ ngực cao ngất của Tử Y.

"Đúng là hỗn đản, lúc nào cũng nghĩ tới mấy thứ linh tinh linh tinh gì đó." Tử y nghiêng người, nhàn nhạt nói: "Là môn chủ bảo ta tới, cô ấy bảo ta thả ngươi ra ngoài. Sau khi ra ngoài ngươi đừng ở lại tông môn, xuống núi thẳng đi, để tránh sư phụ tìm ngươi tính sổ."

"Mẫu thân ta gọi ngươi đến? Thả ta ra sao?" Vi Vân mừng rỡ, còn có chuyện tốt thế này?

"Sao vậy, không muốn ra ngoài nữa à?"

"Ta đương nhiên muốn!" Vi Vân chỉ cây cột băng tinh chung quanh: "Những cây cột này..."

Tay áo tím nắm một phen, trong lòng bàn tay hiển hiện pháp bảo Quảng Hàn Cung, cung điện lung linh khéo léo sinh ra một cỗ hấp lực hút cả băng tinh xung quanh Vi Vân vào trong đó, nhất thời trận pháp tán đi, ước chừng lực lượng hành động của hắn nhất thời tiêu tan không thấy.

Toàn thân Vi Vân thả lỏng, vui mừng quá đỗi nói: "Đa tạ Thất nương!"

Tử Y xoay người, nói: "Được rồi, chàng mau xuống núi đi."

Vi Vân tiến lên giữ chặt tay nàng, nói: "Thất nương, hôm nay sao ngươi lại đẹp như vậy?"

"Có sao?" Áo tím mới vừa mở miệng, bỗng nhiên kêu lên "A" một tiếng kinh hô, trừng lớn hai mắt, toàn bộ đứng nguyên tại chỗ, Vi Vân đang cởi quần áo của nàng, sau đó trên dưới tay, còn đâm một cây thịt thô dài xuống hạ thể nàng.

"Ngươi, ngươi..." Áo tím đỏ mặt, nhưng lại không biết nên làm sao bây giờ, đánh lại đánh không được, mắng cũng không có hiệu quả, gia hỏa này cũng thật khiến người ta đau đầu.

"Thất nương, bộ ngực của con thật lớn, cái mông của con tròn thật tròn a... A..."

Vi Vân vừa vuốt ve thạch nhũ cao ngất trong áo tím vừa lấy chân ngọc của nàng đưa vào trong huyệt động. Bởi vì quen việc nên nàng rất dễ dàng gạt đôi môi thịt ra, cắm vào trong lỗ thịt của nàng, trong nháy mắt đã cầm lên., Làm tốt áo tím cả người mềm nhũn, khoái cảm liên tục, tuy rằng chưa cho hắn sắc mặt tốt, nhưng không thể không nói, chơi quả thật rất thoải mái mà kích thích, chỉ là... làm sao cũng cảm thấy có chút quái dị, nàng còn chưa thích ứng với loại quan hệ kỳ diệu này với Vi Vân.

Còn ra thể thống gì?

"A... Nhanh lên... A..." Tử Y thúc giục.

"Hả? Thế này còn chưa đủ nhanh sao? Được rồi..." Vi Vân ôm cái mông mập mạp mềm mại của áo tím, dùng sức vụt đưa ra: "Nhanh không? Thất Nương?"

"Đừng hỏi."

"Không đủ lớn à, có muốn lớn hơn chút nữa không?"

"Không, không cần... A... Không cần đâu... Ngươi..." Tử Y cảm thấy toàn bộ hang thịt dưới thân thể đều bị no căng, thân côn nóng hổi như côn sắt nung đỏ, cứng rắn mà thô to, nhanh chóng xung kích trong cơ thể nàng, trái tim như muốn nhảy ra ngoài, thật sự là kích thích vô cùng, khoái cảm như thủy triều, lượng lớn sóng nước từ bên trong tràn ra, đã có kích động bước lên cao trào rồi.

Vi Vân chơi đùa bình thường dùng nhục côn thô to đùa nghịch một lát, chờ áo tím làm toàn thân mềm nhũn, cơ hồ muốn xụi lơ xuống, hắn mới điều chỉnh thân côn thành phạm vi khả năng chịu đựng của nàng. Lúc này áo tím đã nghênh đón cao trào, huyệt nhỏ co rút kịch liệt, kẹp lấy nhục côn của hắn cũng mười phần sảng khoái, co lại một cái., Liền mang ra cuồn cuộn sóng nước, Vi Vân bị cái huyệt thối béo tốt này của nàng làm cho xạ ý dựng lên, bởi vì lát nữa còn phải thời gian gấp rút xuống núi, nên không muốn nhịn thêm nữa, buông ra

tinh quan, cũng bắn ra ngoài, tiết ra như cây cột, tất cả đều bắn vào sâu trong động trong áo tím.

Vi Vân rút ra xiên thịt, hai người chia lìa khí thế, kéo ra một sợi tơ đặc sệt, toàn bộ lớp áo tím đều ướt đẫm, khí tức dậy sóng tràn ra xung quanh.

Vi Vân cười ha hả nói: "Thất Nương, cảm giác như thế nào, thoải mái chứ?"

Tử Y thở dài một hơi, nghiêm mặt mặc quần áo vào, miệng nói: "Đợi chút nữa ta nói với sư phụ, ngươi sẽ biết không thoải mái."

"Ôi chao, ngàn vạn lần không nên ah!" Vi Vân sợ hết hồn, cáo trạng? Điều này thật không quá nói ra.

207

Chương thứ hai trăm xuống núi!

Vi Vân đi theo Tử Y ra khỏi cung điện dưới lòng đất, Tiểu Kim hóa thành một con Kim Ti Tước, đứng trên vai hắn, con mắt đen láy, hết nhìn đông tới nhìn tây.

Tử Y đưa hắn đến dưới cổng Tử Ngọc của sơn môn, sau đó nói: "Được rồi, chàng mau xuống núi đi."

"Thất Nương, vậy ta xuống núi trước, nhớ nói cho nương ta biết một tiếng." Vi Vân vẫy tay tạm biệt nàng.

Giờ phút này đã là ban đêm, môn nhân chung quanh cũng không nhiều, chỉ có mấy đệ tử thủ môn, Vi Vân ở trên mặt các nàng phân biệt hôn một chút, sau đó dọc theo thềm đá đi xuống dưới núi, thỉnh thoảng quay đầu phất tay với mấy đệ tử thủ vệ, mấy nữ đệ tử này nhìn bóng lưng hắn rời đi, đều cười rộ lên, trong mắt có chút không nỡ.

Tử Y thấy Vi Vân rời đi, liền quay người trở về sơn môn.

Hai chủ tớ Tiểu Kim và Vi Vân nhanh chóng rời khỏi Tử Nguyệt tiên sơn, chỉ thoáng chốc đã nghe thấy từ trong bóng tối phía trước truyền ra một tiếng kêu khẽ: "Kẻ nào lén lén lút lút làm gì ở địa bàn của Tử Nguyệt tiên môn ta?"

Vi Vân nhìn thấy một bóng người cao ráo đang nhảy từ trên cây tùng cổ xưa xuống, ngăn cản đường đi của hắn.

Tập trung quan sát, Vi Vân mới phát hiện người trước mắt là Ngu Phi Tuyết, bèn thở phào nhẹ nhõm, nói: "Tỷ, là ta mà! Tỷ định làm gì? Sợ ta rồi!"

Ngu Phi Tuyết đi lên trước, nhìn thấy là Vi Vân, liền thu hồi Minh Nguyệt Phi Hoàn, nói: "Ồ, tiểu lão đệ, sao lại là ngươi, sao ngươi lại ra đây, hơn nửa đêm rồi ngươi làm gì?"

"Con... con đương nhiên là xuống núi, mẹ thả con ra. Con thì sao, con lại làm gì ở đây?"

"Ta ở đây bắt quỷ a, cả ngày ở sơn môn thật nhàm chán, thỉnh thoảng đi ra ngoài đi dạo, nghe mấy sư muội ngoại môn nói, mấy ngày nay dưới chân núi có quỷ mị qua lại, liền ở đây ngồi chồm hổm, nhìn xem có gặp được không."

"..."

Vi Vân yên lặng không nói gì, đệ tử Tử Nguyệt tiên môn như thế nào lại có hứng thú đối với quỷ mỵ hèn hèn này? Tiện tay cũng bóp chết rồi, còn ngồi xổm ở đó nữa, đây đúng là chán ngắt tới mức nào mới làm ra được chuyện như vậy.

Vi Vân nói: "Trong sơn môn đúng là nhàm chán, không bằng ngươi theo ta xuống núi đi, đi ra ngoài một chút cũng tốt."

Ngu Phi Tuyết vui vẻ đồng ý: "Được, vậy chúng ta đi tìm Phỉ Nhi muội muội trước, hay là đi tìm Diệp sư muội đây?"

"Tất cả đều được." Vi Vân nói.

Dưới bóng đêm, hai người kề vai sát cánh đi trên đường nhỏ.

Ngu Phi Tuyết bỗng nhiên cái mũi ngửi một cái, nói: "Ồ, mùi gì, đệ, ngươi đã bao lâu rồi không tắm rửa?"

"Ta..." Người tu hành thân thể không dính một hạt bụi, có cần tắm rửa không? Vi Vân cũng ngửi ngửi trên người mình, phát hiện mang theo mùi vị của nhàn nhạt, lúc này mới nhớ tới sự tình lúc trước giữa Mang Huyên, Tỳ Hưu và Tử Y ở trong cung điện dưới lòng đất, mùi trên người còn chưa tản đi.

Vi Vân sử dụng một cái Tịnh Thủy Quyết, rửa sạch khí tức trên người, sau đó nói: "Vị tiên tử này, ta vừa mới tẩy xong."

Ngu Phi Tuyết mỉm cười, vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Tiểu lão đệ, phải chú ý vệ sinh nha."

Vi Vân chợt nhớ tới một chuyện, hắn vội vàng xuống núi, còn chưa đi thăm Ngự Châu nương nương, cũng không biết nàng hiện tại như thế nào, liền hỏi: "Ngự Châu nương nương có tỉnh lại không?"

Ngu Phi Tuyết lắc đầu, nói: "Vẫn hôn mê như cũ, nàng hiện tại được bố trí ở viện trưởng lão bản môn, có bốn thị nữ kia trông coi, rất an toàn, yên tâm đi."

Còn chưa tỉnh lại...

Vi Vân thở dài, hắn thật sự có chỗ nợ đối với Ngự Châu Nương Nương, hy vọng nàng có thể sớm tỉnh lại, như thế mới có thể đền bù cho nàng, nếu không muốn bù đắp cũng không thể nói ra được.

Tỷ đệ vừa đi vừa nói chuyện, bởi vì không vội vã đi đường nên tốc độ khá chậm. Ngu Phi Tuyết còn đi dạo trong núi chốc lát, nhưng vẫn chưa thấy quỷ mị qua lại. Trên thực tế mặc dù có sơn tinh quỷ mị, nhưng khi nhận ra bọn họ đến đây, cũng đã trốn đi từ lâu rồi. Cường giả Pháp Tướng, những dã quỷ trong núi này làm sao có thể trêu vào được.

Khi xuống tới Tử Nguyệt Tiên Sơn, sắc trời đã tờ mờ sáng, chân trời đã nổi lên màu trắng bạc.

Lúc này, Vi Vân bỗng nhiên trông thấy trước miệng tiểu đạo xuất hiện một thân ảnh cao gầy, vừa nhìn qua lập tức ngây dại.

Ngu Phi Tuyết cũng hơi ngẩn ra, chỉ thấy xuất hiện trước mắt chính là một nữ nhân, tóc đen kết đạo như thác nước, mắt phượng như điện, gương mặt trái xoan khẽ lạnh, môi anh đào rất mỏng, khoác trường bào màu tím, tay cầm một cây Nguyệt Nha Ngọc Trượng màu

tím, sáng long lanh, đỉnh ngọc trượng có một vầng trăng sáng, hiện ra ánh sáng nhàn nhạt, rất đẹp mắt.

Ngu Phi Tuyết nói: "Sao ngài lại tới đây?"

Vi Vân có chút trợn tròn mắt nói: "Ngoài... bà ngoại."

Người tới không phải Ngu Nhược Tiên thì là ai?

Ngu Nhược Tiên chậm rãi đi tới, nhìn hai người, sau đó ánh mắt rơi trên người Vi Vân, khiến hắn nhìn mà rợn người, có phần không được tự nhiên, ngay khi Vi Vân bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, hắn cho rằng khi nàng muốn bắt mình về, Ngu Nhược Tiên bỗng mỉm cười, ôn nhu nói: "Ra ngoài phải chú ý an toàn, chơi mệt rồi thì về."

Lời này vừa nói ra, Vi Vân lập tức kinh ngạc!

Có ý gì đấy?

Đây là đồng ý tự mình xuống núi sao? Không liên quan đến mình nữa? Đã tha thứ cho hành động của mình trong Tử Nguyệt tiên môn rồi sao? Nghĩ tới đây, Vi Vân vui mừng quá đỗi, vội nói: "Đa tạ bà ngoại quan tâm!"

Ngu Nhược Tiên nói: "Trầm Ngư đi Trung Châu, các ngươi có thể hội họp với nàng."

Hai tỷ đệ lúc này mới biểu thị chút gì đó, Ngu Nhược Tiên đã bước ra một bước, thân hình lóe lên, biến mất trước mắt hai người.

"Trời quang mây tạnh, thiên hạ thái bình, ha ha!"

Lúc này Vi Vân đắc ý không nói nên lời, nếu như Ngu Nhược Tiên đã thừa nhận chính mình, vậy tâm sự trong lòng hắn cũng triệt để buông lỏng. Về phần hàng yêu trừ ma gì đó, đánh tan ma giáo... Không vội, còn nhiều thời gian, chúng ta từ từ thôi.

Vi Vân ôm vai Ngu Phi Tuyết nói: "Bà ngoại nói Diệp sư tỷ đã đi Trung Châu rồi, cũng không biết sư tỷ đi Trung Châu làm gì, đã như vậy, chúng ta đi tìm Diệp sư tỷ trước, sau đó lại đi Vân Châu tìm Phỉ Nhi muội muội, mấy người chúng ta đi lang bạt một phen, xem xem còn dư nghiệt Ma giáo lưu lại hay không, đại chiến Chính Ma mới kết thúc, sao cũng phải dọn dẹp một phen, để tránh bách tính gặp nạn."

"Ừm, đề nghị này của bổn cung đã được tiếp thu rồi." Ngu Phi Tuyết vui vẻ đồng ý.

Lập tức, hai người phi thân bay về hướng trung châu.

...

Tổng đàn Thiên Ma giáo, bên trong đại điện sơn môn.

Lão tổ nghiên mực, ba người Huyết Tổ và Kim Giao lão tổ đang ngồi trên bảo tọa, bắt chéo chân, thương nghị chuyện quan trọng của Ma giáo, bỗng nhiên dưới chân chấn động, tiếng "Thùng" trầm đục truyền khắp sơn môn, ngay sau đó, một luồng sát khí tuyệt thế cực kỳ cường hãn từ trong lòng đất lộ ra, trong nháy mắt tràn ngập cả sơn môn!

Ba người biến sắc, lập tức từ trên bảo tọa đứng dậy, thân hình rơi vào giữa đại điện.

Sau một khắc, một thân ảnh màu ám kim không biết xuất hiện từ chỗ nào, trong nháy mắt xuất hiện ở giữa bảo tọa. Người này thân cao to gấp hai ba lần người bình thường, hai chân trần. Mặt mày gã hung hãn, mặt mũi dữ tợn, trên người khoác chiến giáp màu ám kim., Những chỗ cơ bắp trần trụi lộ ra, từng khối từng khối thập phần khỏe mạnh, làn da hắn là tầng chất sừng thật dày, hiện ra màu ám kim, quanh thân hiện ra quang hoa màu vàng nhạt, quang hoa này từ làn da hắn bắt đầu tràn ngập ra chung quanh, trong phạm vi ba thước, cả người bị bao phủ bởi một tầng màu vàng nhạt ánh sáng, giống như thiên thần tắm rửa trong kim quang, uy vũ mà khí phách!

Trừ điều đó ra, đặc thù lớn nhất của người này là mi tâm đến trán có một cái đồ án mặt trời màu vàng sẫm, chung quanh mặt trời có một vòng đường vân hỏa diễm thiêu đốt, hai mắt hắn như điện, như là đèn lồng lớn, từ đó bắn ra hai đạo kim quang, bao phủ trên người lão tổ nghiên mực, Kim Giao lão tổ và Huyết Tổ.

Ba người bị ánh mắt này bao lại, chỉ cảm thấy toàn thân bủn rủn, pháp lực đình trệ, không còn chút sức lực nào, hai đầu gối mềm nhũn liền quỳ xuống.

"Bái kiến Thần Tôn, chúc mừng Thần Tôn xuất quan!"

Ba người cung kính bái lạy, cùng nói.

Người này chính là huyết mạch cuối cùng của cự nhân Vương tộc thượng cổ, một người khổng lồ còn sót lại - Vu Nhung!

Ở sau khi Huyết Tổ hiến tế Đại Thiên Tăng Vương cho Vu Nhung, sau khi trở thành món ăn ngon trong bụng ông ta, Vu Nhung bỏ ra một ít thời gian luyện hóa pháp lực, hôm nay rốt cuộc khôi phục được bảy tám phần, bất luận là nguyên thần, thân thể hay pháp lực, đều đã không còn đáng ngại, cố xuất quan.

Vu nhung thu khí thế trên người, nói: "Ô, các ngươi đều đứng lên đi." Thanh âm chấn động khiến toàn bộ đại điện ông ông tác hưởng, chỉ tiếng vọng đã có hơn mười lần.

Ba người cảm thấy áp lực trên người chợt nhẹ, lúc này mới đứng dậy, cũng không dám nói lung tung, chỉ yên lặng đứng ở phía dưới, đồng thời âm thầm dò xét Thần Tôn khổng lồ trước mắt.

Một vạn năm qua, Vu Nhung vẫn luôn ở trong địa cung Thiên Ma giáo, mượn dùng địa mạch khí của đại lục Thiên Vận tiến hành tĩnh dưỡng, cho đến hôm nay mới đi ra, xem như vạn năm sau mới lần đầu tiên nhìn thấy ánh mặt trời, thật ra tam đại Giáo chủ này cũng không tính là hiểu rõ, đều là nghe các đời Giáo chủ cùng tiền bối của Ma giáo miệng truyền miệng, nói hắn như thế nào mà thần bí, cũng là

lần đầu tiên nhìn thấy hắn đem thân thể thu nhỏ lại thành tám tiểu cự nhân.

Đây là một Địa Tiên còn sống, đang sống sờ sờ trước mặt ba người!

Lão tổ Nghiên mực giả vờ to gan hỏi: "Xin hỏi Thần Tôn, ngài khôi phục thế nào rồi?"

Mắt Vu Đế lấp lóe kim quang, quét nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: "Ta nói rồi, ta muốn ăn bốn tên tu sĩ Độ Kiếp, các ngươi cho ta ba tên, còn thiếu một tên, tuy rằng nguyên thần và thân thể đều đã khôi phục không sai biệt lắm, tuy nhiên pháp lực còn có chút trống rỗng, các ngươi phải đi tìm cho ta một tên khác tới đây."

Ba người nghe vậy cả người căng thẳng, rất sợ hắn không vui một cái đem bọn họ ăn hết.

Lão tổ nghiên mực nói: "Là như vậy, Thần Tôn, đối với Thần Tôn mà nói, cường giả độ kiếp không tính là gì, nhưng đối với chúng ta mà nói, quả thực không dễ, ba người đã là cực hạn của chúng ta, ta muốn hỏi Thần Tôn, nếu đổi lại là tu sĩ pháp tướng, cần bao nhiêu người mới có thể thỏa mãn yêu cầu của ngài?"

Ba người cúi đầu xuống, chờ Vu Nhung trả lời, thật ra lão tổ trên nghiên mực cũng sợ Vu Nhung nổi giận, nhưng không có biện pháp, trực tiếp nói cho hắn biết vấn đề, so với lừa hắn càng mạnh hơn.

Vu Nhung đầu tiên là quét mắt nhìn ba người, sau đó mới chậm rãi nói: "Nếu đổi lại là tu sĩ pháp tướng, sao lại mất mười người... Ô, nhất định phải là tu sĩ pháp tướng viên mãn mới được."

Ba người nghe vậy mừng rỡ, mười liền mười, bắt được tu sĩ Pháp Tướng, dễ dàng hơn so với bắt cường giả độ kiếp không biết bao nhiêu lần.

Lão tổ Tuyền Cơ nói: "Như thế, chúng ta sẽ dành thời gian đi tới tu chân giới chính đạo, bắt mười người trở về. Mặt khác, xin thứ cho

thuộc hạ nói thắng, nếu Thần Tôn tự mình ra tay, đừng nói mười tu sĩ Pháp Tướng, cho dù là mười tu sĩ độ kiếp cũng là chuyện dễ như trở bàn tay!"

Hắn muốn giật dây Vu Nhung tự mình động thủ, một khi Vu Nhung đi tu chân giới chính đạo, căn bản không ai có thể ngăn cản, trong khoảnh khắc cũng đã diệt các tông chính đạo, thống nhất Thiên Vận đại lục, cần gì phải phí sự như thế.

Vốn tưởng rằng Vu Xương sẽ nổi bão, lại thấy hắn nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó cau mày nói: "Không phải bản tôn không muốn, thật là không thể."

Ba người nghe vậy, nhất thời ngẩn ra.

Lão tổ nghiên mực hỏi: "Tu vi Thần Tôn Địa Tiên, thực lực ngập trời, chúng ta ở trước mặt ngài không chịu nổi một kích, một Địa Tiên của tu chân giới chính đạo hiện giờ cũng không có, ai có thể ngăn cản một kích của Thần Tôn?"

Vu Ma lắc đầu nói: "Vấn đề này, bản tôn trong lúc nhất thời nói mấy tên ngu xuẩn các ngươi không rõ lắm, tóm lại bản tôn bây giờ còn không thể bước vào tu chân giới chính đạo, nơi đó có khắc tinh của bản tôn, bản tôn mấy năm nay ngao du Thái Hư, lui tới rất nhiều đại lục, cái gì mà chưa từng thấy? Không gì có thể khiến bản tôn sợ hãi, chỉ có mệnh của bản tôn là trung khắc tinh!"

"Khắc... khắc tinh?"

Ba người nghe hắn nói như vậy, đều có chút không tin tưởng nổi, trước lực lượng tuyệt đối, cái gì khắc tinh không thể quỳ xuống?

"Không sai, khắc tinh!"

Vu Liên Nhung xoa tay, nói: "Các ngươi có từng nghe nói tu chân giới chính đạo có người tên là "Vi Vân" nào chưa?"

Ba người nhìn nhau, lão tổ Tuyền Cơ bèn nói: "Người này là đệ tử Dược Vương tông, là con riêng của Môn chủ Tử Nguyệt tiên môn, nhưng mà tu vi chỉ là Pháp Tướng, không có bao nhiêu uy hiếp."

Vu Nhung hừ lạnh một tiếng, cả giận nói: "Mấy người các ngươi ngu xuẩn thì biết cái gì! Người này chính là khắc tinh của bản tôn, Kim Giao, ngươi tự mình dẫn người, nhanh đến tu chân giới chính đạo, giết chết kẻ này, kẻ này một ngày không chết, ta ăn ngủ không yên!"

Ba người nửa tin nửa ngờ, cũng không dám phản bác.

Lão tổ Kim Giao nói: "Thần Tôn yên tâm, thuộc hạ lập tức đi làm!"

"Lập tức lên đường!"

"Vâng!"

Lão tổ Kim Giao khom người rời khỏi đại điện, chọn mấy vị trưởng lão, bởi vì trưởng lão của giáo tà dị chết đi chỉ còn lại một mình Hổ vương, lão đành phải từ trong Huyết Thần giáo và Thiên Ma giáo chỉ có mấy người đi ra, dẫn mấy trưởng lão cảnh giới Pháp tướng viên mãn đi tới tu chân giới chính đạo.

Kim Giao lão tổ đi rồi, Vu Nhung lại nói: "Thập Đại Vương tộc đương thời còn có bao nhiêu người có thể dùng?"

Thượng Cổ thập đại Vương tộc, chính là Cự Nhân, Thôn Nhật Hỏa Viên, Kỳ Lân, Giao Long, Phượng Hoàng, Kim Sí Đại Bàng, Bạch Hổ, Cửu Vĩ Linh Hồ, Huyết tộc, đều là huyết mạch phi phàm, trời sinh có dị năng, thiên phú cực tốt, đều từng là chủng tộc ở vị trí thống trị của Thiên Vận đại lục.

Lão tổ nghiên mực nói: "Hồi bẩm Thần Tôn, Vương tộc đương thời, lấy Ma tộc, Huyết Tổ và Linh Hồ tộc là hưng thịnh nhất, trong đó Linh Hồ nhất tộc phản bội Thần giáo, đầu nhập chính đạo, Thôn Nhật Hỏa Viên nhất tộc không phục quản thúc, chỉ còn lại một tộc bị ta luyện thành con rối, chính là một trợ lực lớn, Kim Sí Đại Bằng chỉ còn lại

một cái, cũng ở bên chính đạo bên kia, về phần Kỳ Lân, Giao Long, Phượng Hoàng, Bạch Hổ các tộc đều đã không thấy nhiều, bất quá vẫn có thể tìm ra một hai tộc."

Vu Xương nghiến răng nghiến lợi nói: "Linh Hồ tộc và Đại Bằng tộc không đề cập tới cũng được, bọn họ chính là cỏ đầu tường, vạn năm trước đã từng phản bội, hôm nay cũng không trông cậy vào, Hỏa Viên tộc bất quá chỉ là một đám ngu xuẩn, Vương tộc khác có bao nhiêu thì tìm bấy nhiêu, Huyết Tộc tộc trưởng, giao cho ngươi làm đi!"

"Vâng, thần tôn!"

Huyết Tổ lên tiếng, cũng rời khỏi đại điện.

Vu Nhung bỗng nhiên thở dài một tiếng, từ tốn nói: "Trường hà vạn năm, trong nháy mắt, trận chiến đó phảng phất tựu như ngay hôm qua... nghiên mực đài..."

"Có thuộc hạ!" Lão tổ Tuyền Cơ đài tiến lên một bước.

Vu nhung nói: "Khoảng thời gian này, ngươi cứ ở lại sơn môn giúp ta giải sầu. Ừm, ta hiện tại muốn ra ngoài xem mặt trời, ngươi dẫn đường -- "

"Thuộc hạ tuân mệnh!"

Lão tổ Nghiên mực đáp ứng.

Hai người một trước một sau, lão tổ Nghiên mực dẫn Vu Ảnh đi ra đại điện, bắt đầu đi quanh lãnh địa của ma giáo...

Trung Châu, Đông Bình thành.

Trung Châu từ trước đến nay đều là địa bàn của Thái Huyền Tiên Môn, Đại Đường vương triều cũng là quốc gia phồn vinh hưng thịnh nhất Cửu Châu. Bất quá từ khi Thái Huyền Tiên Môn xuống dốc, lại

trải qua chính ma đại chiến, Đại Đường vương triều thậm chí cả Trung Châu đều xuất hiện tình cảnh suy bại., Rất nhiều tông môn nhỏ đang tranh đoạt địa bàn với Thái Huyền Tiên môn đã sa sút, với thực lực hôm nay của Thái Huyền Tiên môn, chỉ còn hai cường giả pháp tướng Hà Lạc đạo nhân và Huyền Ngọc Tiên Cô là không đè nổi nhiều thế lực lớn nhỏ như vậy, chỉ đành đóng cửa không ra, giả bộ như không nhìn thấy.

Đại Đường vương triều có ngũ trọng thành, bao gồm đô thành Trường Ninh, còn có thành Đông Bình, Tây Xuyên thành, Nam An thành và thành Bắc Tĩnh, hiện tại Diệp Trầm Ngư liền đi trên đường cái Đông Bình thành.

Nàng đến Trung Châu là để tìm kiếm truyền nhân của Thiên Âm Tông, dựa vào cảm ứng, dự đoán gần đây từng có môn nhân của Thiên Âm Tông xuất hiện ở đây, cho nên tới nơi này tìm kiếm hy vọng có thể có thu hoạch.

"Bán mứt quả à..."

"Son phấn thượng hạng, một lượng bạc hộp..."

Tiếng hò hét buôn bán buôn trên đường không ngừng truyền vào trong tai, còn có người bán nghệ, đoán mệnh, đi thăm lang, một mảnh ầm ĩ, Diệp Trầm Ngư coi như không thấy, đi tới, chợt thấy đầu đường Thập Tự có một tửu lâu ba tầng quy mô không nhỏ, giờ phút này chính là giữa trưa, rất nhiều quan lại quyền quý, du hiệp giang hồ, đều ở bên trong uống rượu ăn cơm, xem ra là một quần anh tài nổi tiếng trong thành.

Diệp Trầm Ngư nhấc chân đi vào trong tửu lâu, lập tức có tiểu nhị bước tới chào hỏi.

Diệp Trầm Ngư đi tới lầu hai, chọn vị trí gần cửa sổ rồi ngồi xuống, gọi một bình hồng phẩm nữ nhi, cô mặc một bộ áo bào xanh, làm nổi bật dáng người lả lướt, nhưng trên mặt cô đeo khăn che mặt màu

xanh, mọi người xung quanh không nhìn ra đây là giai nhân tuyệt sắc, cho nên trong lúc nhất thời không có ai tới quấy rầy cô.

Mấy cái bàn chung quanh ngồi vài nam nữ, bên người đều đeo đao kiếm, trong đó vài người thậm chí có tu vi Kim Đan, hiển nhiên là nhân sĩ tu chân giới. Có mấy người đang trò chuyện về đại sự phát sinh ở tu chân giới gần đây, nước miếng tung bay, bộ dạng chậm rãi nói chuyện, còn chuyên nghiệp hơn cả người kể chuyện.

"Lần này chính ma đại chiến cũng thật quá nguy hiểm, ma giáo một lần đánh vào tông môn lãnh tụ chính đạo - Tử Nguyệt tiên môn, bất quá may mắn là trong thời khắc mấu chốt có thiên vận bát tiên đứng đầu Ngọc Trượng tiên nương đã phá quan mà ra! Lúc ấy tam đại ma giáo quần ma liền sợ tới mức tè ra quần, chạy trối chết..."

"Huynh đài nói miêu tả sinh động như vậy, chẳng lẽ là tận mắt nhìn thấy?"

"Đó là đương nhiên, vi huynh ta mặc dù bất tài, nhưng cũng tham dự trận đại chiến này..."

"Ồ? Lại có việc này?" Người chung quanh nghe vậy, đều cung kính hỏi.

Người tham dự chính ma đại chiến mà tồn tại, là anh hùng đại chiến của tu chân giới!

Diệp Trầm Ngư ở bên nghe vậy cười một tiếng, lấy tu vi Kim Đan sơ kỳ của người này, nếu tham chiến còn chưa kịp ra tay chỉ sợ đã tan thành mây khói rồi... Thế tục phồn hoa, luôn có rất nhiều chuyện thú vị khiến người ta dở khóc dở cười, cứ như vậy mà vui vẻ.

"Tốt, ta đã ăn không sai biệt lắm, đợi lát nữa bần đạo còn muốn đi tranh đoạt quyền lực tông môn lãnh tụ ở Trung Châu, sẽ không bồi tiếp các vị đạo hữu."

"Nghe nói lần tranh đoạt quyền bính ở Trung Châu này có mấy chục tông môn, hơn nữa Thái Huyền tiên môn còn chưa diệt môn, Hỏa Thần tông các ngươi nắm chắc được bao nhiêu phần?"

Gần đây, rất nhiều tông môn Trung Châu đều đang tranh đoạt địa bàn, muốn tông môn của mình chấp chưởng Trung Châu, toàn bộ Đại Đường vương triều sẽ đến triều bái và cung phụng, sẽ có tài nguyên cuồn cuộn không ngừng. Hiệp nghị do những tông môn này định ra, cử hành một đại hội luận đạo, tông môn nào thắng, liền có thể đạt được quyền bính ở Trung Châu, trở thành đại tông môn đệ nhất Trung Châu, Hỏa Thần tông của tiểu tông môn cũng là một trong số đó.

Chỉ thấy nam tử cười hắc hắc, nói: "Không dối gạt ngươi, tông chủ Hỏa Thần tông chúng ta đã đột phá trở thành cường giả Pháp Tướng, lần này nắm chắc cực lớn, Thái Huyền Tiên môn đã tị thế không ra, không cần suy nghĩ, về phần cái gì Lưỡng Nghi phái, Ngũ Hành tông, Thất Tinh hồ... Tông chủ và trưởng lão đều chết hết, từ lâu đã không còn, còn có Bách Hoa Môn, Thiên Âm Tông... càng không đáng nhắc tới!"

Vừa dứt lời, thần sắc Diệp Trầm Ngư lập tức thay đổi.

208

Ngày thứ hai mươi mốt Thiên Âm Tông,

"Thiên Âm tông... cuối cùng cũng tìm được ngươi." Diệp Trầm Ngư thở dài.

Lúc này, môn nhân Hỏa Thần tông rời khỏi bàn, mấy người ngồi bên bàn cũng rời đi, chắc hẳn là đi tham gia đại hội luận đạo gì đó để tranh đoạt quyền bính Trung châu.

Diệp Trầm Ngư cũng đứng dậy, thanh toán tiền rồi đi xuống lầu.

Trên đường tiếng người ồn ào, Diệp Trầm Ngư xa xa đi theo mấy nhân sĩ tu chân giới kia, không bao lâu đã đi tới một sân bãi rộng rãi bằng phẳng ở vùng ngoại ô phía nam thành Đông Bình.

Nơi này đã kín người hết chỗ, đều là môn nhân đến từ các tông môn ở Trung Châu, rất nhiều tông chủ dẫn theo trưởng lão và đệ tử môn hạ, cờ xí tươi sáng, đánh dấu tên từng tông môn.

Ánh mắt Diệp Trầm Ngư đảo qua những người trong tông môn này, cuối cùng tập trung ánh mắt vào một góc không đáng chú ý, nơi đó chỉ có một chiếc ghế dựa, có một lão giả tóc trắng gầy gò ngồi ở phía trên, trong ngực ôm một con nhị hồ, phía sau lão là mấy nam nữ trẻ tuổi, trong tay đều có cổ cầm, tỳ bà, tỳ bà, cây sáo, cây sáo xem ra là đệ tử của môn hạ của lão, trong tay một người trong đó còn có một lá cờ lớn, trên đó thêu hai chữ "Thiên Âm".

Diệp Trầm Ngư thu hồi ánh mắt, trong lòng thở dài.

Thiên Âm Tông quả nhiên suy bại đến nước này, đường đường tông chủ cũng mới chỉ có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ mà thôi. Hơn mười môn hạ đệ tử, chỉ có một hai người miễn cưỡng đạt đến cảnh giới Kim Đan, những người còn lại đều chỉ có tu vi Trúc Cơ, thật sự là không đáng để vào mắt.

Với thực lực này, cũng dám tới tranh đoạt quyền bính của một châu, thật không biết chữ "Chết" viết thế nào.

Ở đây có mười mấy tông môn, có mấy trăm người, vây quanh ở chính giữa thành một vùng đất rộng lớn, chính giữa là một cái bàn, phía trên có một kim ấn, dưới ánh mặt trời có vẻ đặc biệt chói mắt.

Vào lúc này, một lão giả tiên phong đạo cốt đi đến giữa, người này mặc áo bào đỏ, râu tóc đều là màu đỏ, chỉ thấy hắn hướng mọi người ôm quyền thi lễ, cao giọng nói: "Các vị đạo hữu mời! Bần đạo là tông chủ Viêm Viêm Tử của Hỏa Thần Tông, đặc biệt đến tranh đoạt quyền bí ấn Trung Châu lần này, có vị đạo hữu nào không phục, có thể tới luận đạo với bần đạo, nếu có thể thắng bần đạo, bần đạo tự nhiên giữ lời hứa rời khỏi!"

"Bách Hoa Môn ta không phục!" Một bà lão mặt ngựa tóc trắng xóa giơ quải trượng lên hô.

Viêm Viêm Tử cười nói: "Bách Hoa tiên cô, nếu ngươi không phục có thể lên phân cao thấp với bần đạo."

Cái gọi là luận đạo ở tu chân giới, phân văn đấu và võ đấu, nếu chưa từng nói rõ là văn đấu, vậy thì ngầm thừa nhận là võ đấu, cũng chính là đấu pháp liều mạng sinh tử, chứ không phải thật sự luận đạo phân đạo lý, giảng đạo lý dù đẹp đến đâu, cũng không bằng dùng nắm đấm cứng rắn.

Bà lão mặt ngựa hừ lạnh một tiếng: "Ta không phục, nhưng ta chẳng muốn động thủ với ngươi."

"Ồ, biết mình đánh không lại? Vậy ngươi câm miệng đi." Viêm Viêm Tử cười lạnh, lại nhìn về phía người đứng đầu những tông môn khác: "Các vị đạo hữu, chẳng lẽ không có ai dám tới luận đạo với bần đạo, tranh đoạt quyền bính kim ấn Trung Châu sao? Vậy bần đạo cũng không khách khí nữa..."

"Ai nói không có? Xem kiếm!"

Một đạo nhân trung niên đột nhiên nhảy lên, trường kiếm trong tay tung hoành như là mạng nhện chụp xuống đầu Viêm Viêm Tử.

"Hừ! Hỏa Thần Pháp Tướng!"

Viêm Viêm Tử quát khẽ một tiếng, từ sau lưng hiện ra một vị Trượng Lục Hỏa Diễm Cự Nhân, trên thân thiêu đốt liệt diễm hừng hực, trong miệng phun ra từng đoàn hỏa cầu, bay tới trung niên đạo nhân kia.

Trung niên đạo nhân quá sợ hãi, kiếm thế hoàn toàn hỗn loạn, chỉ cảm thấy một cỗ sóng nhiệt đập vào mặt, từng quả cầu lửa đâm vào người hắn. Lấy tu vi Nguyên Anh viên mãn của hắn, vậy mà không thể ngăn cản chút nào, da tróc thịt bong, toàn thân đau rát, cả người ngã văng ra ngoài, rơi xuống bãi đất, trong miệng điên cuồng phun máu tươi.

Viêm Viêm Tử thu pháp tướng, mỉm cười nói: "Đạo hữu thừa nhận."

"Hóa ra đạo huynh đã tu thành Pháp Tướng, là bần đạo thất bại!" Đạo nhân trung niên này cố gắng đứng dậy, quay đầu rời đi.

"Còn có vị đạo hữu nào muốn lên luận đạo cùng bần đạo một phen không?" Viêm Viêm Tử cất tiếng nói, trên mặt tràn đầy tự tin, phảng phất quyền hành Trung Châu này đã là vật trong túi của hắn.

Một chiêu Hỏa Thần Pháp Tướng này của Viêm Viêm Tử có thể nói là kinh động bốn tòa, mấy chục tông môn chung quanh, không một ai dám tiến lên khiêu chiến. Những tông môn này phần lớn là trung tiểu tông môn, có tông môn vốn là có cường giả Pháp Tướng tọa trấn, nhưng lại chết trận trong đại chiến Chính Ma, cho nên trước mắt hổ lạc đồng dương, chỉ có thể trơ mắt nhìn người khác gây náo động, biết rõ đánh không lại, làm sao không tiến lên làm mất mặt được.

"Nếu không có ai dám khiêu chiến, vậy quyền bính kim ấn Trung Châu này, Hỏa Thần tông ta coi như vui lòng nhận..."

"Khoan đã!"

Viêm Viêm Tử đang muốn đi cầm kim ấn kia, bỗng nhiên một thanh âm từ bên ngoài truyền đến, ngay sau đó, một bóng người nhanh chóng lướt tới, trong chớp mắt đã rơi vào trong sân, đứng cách Viêm Viêm Tử mấy trượng.

Người này mặc một bộ áo dài màu đen, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị, trên người lộ ra một cỗ khí tức âm hàn, mắt như chim ưng, nhìn chằm chằm Viêm Viêm Tử, nói: "Huyền Âm giáo chủ Thất Dạ, đến đây lĩnh giáo thần thông của Viêm Viêm Tử đạo huynh!"

Mọi người nghe vậy thì đều ồ lên.

"Ồ, lại là Huyền Âm giáo thủ tịch đệ tử chân truyền Thất Dạ. Hắn đã sớm đột phá đến Pháp Tướng cảnh, đoán chừng cùng Viêm Viêm Tử có một lần!"

"Ha ha, kể từ khi giáo chủ Huyền Âm giáo Hắc Mục đạo nhân chết trận trong trận chính ma đại chiến, Thất Dạ đã trở thành giáo chủ mới của Huyền Âm giáo. Dưới trướng có hơn vạn môn nhân, người ta hiện tại đã là giáo chủ."

Trong lúc mọi người đang bàn tán xôn xao, Diệp Trầm Ngư cũng liếc mắt, không ngờ Thất Dạ cũng tới đây tranh đoạt kim ấn, theo lý mà nói thế lực Huyền Âm giáo không ở Trung Châu mới đúng. Dù sao cũng là người quen của phân đội nhỏ tiên hiệp năm đó, tuy đã lâu không gặp, nhưng giao tình vẫn còn, Diệp Trầm Ngư không khỏi chú ý tới.

Ánh mắt Viêm Viêm Tử khựng lại, nhìn Thất Dạ nói: "Hóa ra là Thất Dạ chân nhân, đúng là hậu sinh khả úy, vậy thì mời Thất Dạ chân nhân chỉ giáo một phen!" Nói xong ngưng tụ pháp lực, Hỏa Thần Pháp Tướng xuất hiện sau lưng, uy áp cường đại bao trùm lấy Thất Dạ.

Thất Dạ trầm tĩnh như nước, pháp lực trên người bắt đầu khởi động, sau lưng xuất hiện một pháp tướng nhưng lại là một thế giới băng tuyết đầy trời, gió tuyết đầy trời, tiếng thét vang vọng, trong phạm vi

bao trùm của lĩnh vực Pháp tướng, tất cả mọi người đều cảm thấy toàn thân phát lạnh, không khỏi lui về phía sau.

Hai đại pháp đối kháng nhau, nhất thời va chạm xuất hiện dư âm pháp lực kịch liệt, cũng may chung quanh có kết giới thủ hộ, bằng không thì cả sân bãi trong khoảnh khắc sẽ bị hủy hoại.

Lúc hai người giao thủ, Diệp Trầm Ngư chú ý tới giữa không trung có hai đạo hồng quang bay qua, nàng bây giờ chính là cường giả hiếm thấy Độ Kiếp sơ kỳ, một thân pháp lực thông thiên triệt địa, liếc mắt liền nhìn ra hai đạo hồng quang kia là người phương nào, lúc này chính là cười một tiếng, ngón tay ngọc bắn ra hai đạo chỉ phong, đánh tới hai đạo hồng quang kia.

Hai người bay qua không trung chính là Vi Vân và Ngu Phi Tuyết. Ngay khi bọn họ sắp bay qua Đông Bình thành, bỗng nhiên cảm thấy phía dưới đánh ra hai đạo chỉ phong sắc bén, tiện tay đánh nát, đồng thời linh thức quét tới.

Vi Vân và Diệp Trầm Ngư cảm ứng lẫn nhau, càng gần cảm ứng càng mãnh liệt, lập tức nhãn tình sáng lên, nói: "Là Diệp sư tỷ!"

Lúc này hai tỷ đệ phi thân rơi xuống chỗ Diệp Trầm Ngư.

Diệp Trầm Ngư mặc dù đang ở trong một góc hẻo lánh không đáng chú ý, trên mặt vẫn còn che khăn che mặt, nhưng Vi Vân vẫn rất dễ dàng tìm được nàng. Cách hơn một tháng, ba người lại tụ cùng một chỗ, đều rất cao hứng.

Diệp Trầm Ngư hỏi: "Sư đệ, nghe nói đệ bị giam rồi, sao lại ra ngoài nữa?"

Vi Vân nói: "Bởi vì nhớ sư tỷ, cho nên trốn ra được."

Diệp Trầm Ngư cười nhạt nói: "Không thể nào, ta thấy các sư tỷ muội của ngươi ở trong cung điện dưới lòng đất với Tử Nguyệt Tiên Môn chơi rất vui vẻ, sao lại nhớ ta?"

"Ta..." Gương mặt già nua của Vi Vân đỏ bừng, sao lại không hiểu chuyện riêng của mình bị Diệp Trầm Ngư biết được chứ.

Diệp Trầm Ngư nói rõ tình huống hai người bên này: "Nhìn xem, hiện tại là Thất Dạ đang giao thủ với Viêm Tử, các ngươi cảm thấy ai sẽ chiến thắng?"

Ngu Phi Tuyết nói: "Ngũ Hành Thủy khắc hỏa, kết quả còn cần phải nói sao?"

Ba người nhìn về phía giữa sân.

Sau một hồi đối kháng, Viêm Viêm Tử rõ ràng không địch lại, rất nhanh liền thua trận, thấy hắn không cam lòng, còn muốn ngoan cố chống đỡ, Thất Dạ lại thu pháp tướng, cười lạnh một tiếng, nói: "Tiền bối, chúng ta tuy rằng tu vi tương đương, nhưng công pháp của ta vừa vặn khắc chế công pháp của ngươi, ngươi đừng có cậy mạnh, miễn cho khâu cuối cùng khó giữ được."

"Ngươi... Hừ! Hôm nay là Viêm Viêm Tử ta bại, ngày sau sớm muộn gì cũng phải tính sổ với ngươi!" Viêm Tử nói xong, dẫn môn nhân phất tay áo rời đi.

Thất Dạ nhìn xung quanh, nói: "Chư vị đạo hữu, có ai không phục, cứ tới khiêu chiến bần đạo!"

Đúng lúc này, một thân ảnh bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, tốc độ cực nhanh, mọi người nhìn lại, chính là một tuyệt sắc nữ tử, mặt trẻ con, mắt như trăng non, thập phần đáng yêu, dáng vẻ xinh xắn lanh lợi, mặc một bộ quần dài màu lam, trên đùi thon dài bọc lấy mấy ống tiền màu xanh da trời, sau lưng một đôi cánh chim xanh lam, kéo thân thể của nàng, lơ lửng ở giữa không trung.

"Oa, thật nhiều người, thật là chơi hay!" Thiếu nữ cười duyên một tiếng, vẻ mặt cao hứng.

Thất Dạ kinh ngạc nói: "Phi nhi sư tỷ, sao tỷ tới đây?"

Ba người Vi Vân núp trong góc cũng sợ hãi, đây không phải là Liễu Phỉ Nhi thì là ai?

Liễu Phỉ Nhi cười nói: "Thất Dạ sư đệ, đã lâu không gặp a. Bởi vì phía sau ta có một con côn trùng thúi hoắc, đồng thời vứt bỏ con côn trùng rắm này thì ta phát hiện nơi này tụ tập rất nhiều người. Cho nên tới đây nhìn xem, không ngờ lại gặp được ngươi. Hắc hắc, ngươi rất uy phong nha!"

Thất Dạ lúng túng cười một tiếng, nói: "Đâu có, chẳng qua vừa vặn gặp được buổi tụ hội của tất cả các đại tông môn Trung Châu lần này, cho nên mới đến tham gia náo nhiệt, cũng không có ý định thực sự tranh đoạt quyền bính Trung châu gì đó."

Liễu Phỉ Nhi lại nói: "Ta thật ra cảm thấy đem kim ấn chó má này đoạt tới chơi đùa một chút, cũng không tệ nha. Ta thấy ở đây ngoại trừ bản tiên tử ra, đã không còn ai đánh thắng được ngươi, ngươi hãy thu lại kim ấn này cho tốt đi, đến lúc đó cho ta mượn chơi đùa một chút!"

"Cũng tốt."

Thất Dạ giơ tay lấy lại kim ấn, thuận lợi cầm trong tay, giơ lên cao, kim quang lập lòe, mười phần tinh mỹ.

Chính xác, phàm là môn nhân tông môn đến đây tranh đoạt kim ấn, phần lớn tu vi chỉ có Kim Đan cùng Nguyên Anh. Viêm Viêm Tử đã là cường giả pháp tướng khó có được, bảy đêm vừa ra tay liền định đoạt càn khôn, chung quanh mặc dù có mấy trăm người, nhưng căn bản không người nào dám tiến lên khiêu chiến gã.

Thất Dạ lấy kim ấn, chắp tay hành lễ, nói với tất cả môn nhân các đại tông môn chung quanh: "Các vị đạo hữu, bần đạo bất tài, may mắn đoạt được quyền bính ở trung châu. Như vậy sau này Huyền Âm giáo ta sẽ nhập chủ Trung châu. Bần đạo làm Đông Đạo chủ, hôm nay mời chư vị đạo hữu, đi Tụ Nghĩa lâu uống vài chén, thế nào?"

"Được, Thất Dạ chân nhân không hổ là tuấn tài thế hệ trẻ của tu chân giới hiện giờ, mới lên làm giáo chủ đã đánh hạ một mảnh thiên địa này, còn tiến lùi có độ như vậy, rất có phong phạm đại hiệp, thật sự là mẫu mực của chúng ta!"

"Đúng vậy, nếu Huyền Âm giáo đoạt được quyền bính của Trung châu, như vậy sau này xin Thất Dạ chân nhân chiếu cố nhiều hơn!"

"Không dám, mời chư vị đạo huynh!"

Thất Dạ nói xong, định cùng mọi người đến quán rượu lớn nhất Đông Bình thành, Tụ Nghĩa lâu.

Lúc này, trên bầu trời truyền đến một tiếng thét dài, ngay sau đó một âm thanh vang lên: "Uống rượu làm sao có thể thiếu ta được chứ? Phỉ Nhi muội muội, ta đến rồi..."

"Đến cùng với con rắm côn trùng này." Vẻ mặt Liễu Phỉ Nhi đầy bất đắc dĩ.

Đang nói, một thanh niên nam tử mặt trời tuấn tú phi thân hạ xuống, phóng về phía Liễu Phỉ Nhi. Thân hình Liễu Phỉ Nhi lóe lên, liền lui ra. Người này lại cợt nhả đi tới trước người Thất Dạ, nói: "Dạ thiếu, đã lâu không gặp!"

" Trạch thiếu gia, sao ngươi còn chưa chết?" Thất Dạ nhìn nam tử trước mặt, gương mặt lạnh lùng hiếm thấy nở nụ cười hiếm thấy.

Người này năm đó ở Phù Vân Các, cùng với đám Vi Vân tạo thành một tiểu đội tiên hiệp là thủ tịch đệ tử chân truyền của Bảo Hoa tông.

Thiếu Trạch cười ha hả nói: "Ngươi vẫn chưa chết, bổn thiếu gia sao có thể chết trước? Đi, tới Tụ Nghĩa lâu mà uống cho thống khoái! Phỉ Nhi muội muội, cùng lên đi nào!"

Lúc này Liễu Phỉ Nhi lại đang hết nhìn đông tới nhìn tây, bởi vì nàng cảm nhận được vài luồng khí tức rất quen thuộc đang ở ngay gần đó.

Thế nhưng tu vi của nàng không mạnh như đối phương, cho nên không khóa chặt được vị trí của bọn họ.

Ba người Vi Vân, Ngu Phi Tuyết và Diệp Trầm Ngư nhìn nhau, đều nở nụ cười.

Được, lần này, đội viên tiểu đội tiên hiệp sắp gặp lại rồi.

Ba người kề vai sát cánh đi ra, Vi Vân nói: "Các vị đại hiệp, có thể dẫn chúng ta đến mấy người ăn chực không?"

Liễu Phỉ Nhi, Thất Dạ và Thiếu Trạch nghe tiếng nhìn lại. Vừa nhìn xuống, lập tức vui mừng khôn xiết, người quen cũ tụ họp, một chuyện vui lớn chốn nhân gian!

Sáu người tập trung cùng một chỗ, đều vô cùng kích động, Thiếu Trạch hỏi: "Vân thiếu, Ngu sư tỷ, Diệp sư tỷ, sao các ngươi lại ở đây?"

Vi Vân cười nói: "Chúng ta đặc biệt đến thăm Dạ thiếu gia có thân thủ đấy".

Thất Dạ nhún vai nói: "May mà chưa khiến tiểu đội tiên hiệp mất mặt."

Tất cả mọi người đều mỉm cười.

Vi Vân hỏi: "Hai vị sư huynh gần đây như thế nào rồi?"

Thất Dạ thở dài: "Sư phụ ta bị yêu nhân Ma giáo giết trong chính ma đại chiến, mấy trưởng lão cũng đã chết, chết rất thảm. Bây giờ xem như ta đã gánh Huyền Âm giáo xuống, sao cũng phải phát dương quang đại, không thể bôi nhọ danh tiếng sư phụ ta."

Sắc mặt Thiếu Trạch cũng tối sầm lại, nói: "Sư phụ ta cũng chết trong tay Ma giáo, bây giờ ta là tông chủ Bảo Hoa tông, gánh vác gánh nặng, áp lực rất lớn."

Vi Vân vỗ vỗ bả vai hai người bọn họ, trấn an nói: "Hiện giờ yêu nhân Ma giáo đã rời khỏi tu chân giới chính đạo. Một thời gian nữa, hai vị sư huynh tất có thể nổi tiếng khắp tu chân giới, phát dương quang đại tông môn."

"Chỉ mong là như thế."

"Tất nhiên là như vậy."

Sáu người dắt tay nhau đi tới Tụ Nghĩa Lâu ở Đông Bình thành, đằng sau là môn nhân của tất cả các đại tông môn, bọn hắn mơ hồ biết được mấy người trẻ tuổi này có lai lịch gì, đều là người đã tham gia chính ma đại chiến. Những người trẻ tuổi tài ba, thực lực rất mạnh, có cơ hội này, sao có thể chống đỡ một phen.

Diệp Trầm Ngư lưu ý một chút, tông chủ Thiên Âm Tông kia cũng dẫn theo mười mấy đệ tử của mình đi theo, lập tức trong lòng thả lỏng.

Tụ Nghĩa lâu chính là tửu lâu mà trưa nay Diệp Trầm Ngư đã từng ghé qua, hôm nay sắp sửa hoàng hôn Tây Sơn, đã có không ít khách nhân ngồi, bất quá Vi Vân cùng các nhân sĩ của tu chân giới vừa đến, tất cả người trong thế tục đều thức thời rời đi, để lại vị trí cho bọn họ, không thể trêu vào.

Thất Dạ nói với chưởng quỹ mập lùn kia: "Chưởng quầy, mang tất cả rượu ngon thức ăn ngon trong tiệm của ngươi lên đây, hôm nay chúng ta không say không về!"

"Vâng vâng!" Chưởng quầy lập tức đi thu xếp.

"Thất Dạ giáo chủ, thế thì chúng ta không khách khí sao?"

"Mọi người cứ uống thoải mái, không cần tiết kiệm tiền cho ta!"

Chỉ một thoáng, mấy trăm người ngồi đầy ba tầng dưới tửu lâu. Bởi vì vị trí không đủ, hơn mười môn chủ và trưởng lão tông môn mới có

tư cách ngồi, môn nhân phía dưới đều đứng ở một bên.

Mặc dù như thế, nhưng vẫn có một tông môn không đoạt được vị trí, đứng ở cửa trông mong, tràng diện thập phần xấu hổ.

Tông môn này chính là Thiên Âm Tông, tông chủ Thiên Âm Tông Khô Mộc đạo nhân quét mắt nhìn chung quanh, thấy không có chỗ, thở dài, quay đầu muốn rời đi, mười mấy đệ tử bên cạnh hắn đều cảm thấy một trận chua xót, không có tư vị, thực lực không đủ, đến chỗ nào cũng mất mặt.

"Hả, vậy ai kia?"

Bỗng nhiên có tông chủ tông môn gọi Khô Mộc đạo nhân lại, nói: "Khô Mộc đạo huynh đừng đi, rượu và thức ăn còn chưa lên đây, ăn uống no say đi cũng không muộn."

Khô Mộc đạo nhân ngượng ngùng cười nói: "Bần đạo còn có chuyện quan trọng trên người..."

"Ngươi có chuyện gì quan trọng à, không phải ngươi khoe khoang sao, vừa hay, đến biểu diễn vài khúc cho các vị đạo hữu, cổ vũ mọi người."

"Đúng vậy, đúng vậy, đi cái gì, đến đến đến, đàn vài khúc."

Tất cả mọi người ồn ào nói.

"Cái này..." Khô Mộc đạo nhân nhướng mày.

Mọi người ở đây ăn hương uống cay, lại muốn bọn họ ở bên cạnh đánh đàn hát ca, đây gọi là gì, rõ ràng chính là xem thường bọn họ, vũ nhục người khác.

"Sao, không nể mặt ta chút nào? Đây là thỉnh khách của giáo chủ Thất Dạ, ngay cả mặt mũi của giáo chủ Thất Dạ mà ngươi cũng không nể mặt, Thiên Âm tông các ngươi thật kiêu ngạo!"

"Đúng đấy, đúng đấy, đúng là kiêu ngạo!"

"Ta..." Khô Mộc đạo nhân đỏ bừng mặt, đi cũng không được, giữ cũng không được, hai tay nắm chặt, hầu như muốn bóp hỏng cả nhị hồ pháp khí trong tay.

"Thiên Âm Tông các ngươi mặc dù là Thượng Cổ tông môn, nhưng bây giờ không giống ngày xưa, Thiên Âm Tông đã sớm xuống dốc, chớ để bản thân xem quá cao, nếu không nể mặt, hừ hừ, những đệ tử Thiên Âm Tông các ngươi hôm nay đừng hòng đi ra được cánh cửa này của tửu lâu!" Người nói chuyện là một nam tử trung niên, tên là Đồ Đại Long, môn chủ một tông môn nhỏ tại Trung Châu, cũng thật sự là e sợ thiên hạ không loạn.

"Đồ Đại Long, ngươi đừng nên khinh người quá đáng, ta không sợ ngươi đâu!" Khô Mộc đạo nhân đỏ bừng mặt nói.

Kỳ thật tu vi của hắn cũng không kém Đồ Đại Long, nhưng người xung quanh đều chờ xem hắn chê cười, mà không phải khiển trách Đồ Đại Long, đây là có nguyên nhân. Đồ Đại Long tông Ngọc Long chỉ là một tiểu tông môn có lịch sử mấy trăm năm, thế lực bình thường, đây là chuyện rất bình thường. Nhưng Khô Mộc đạo nhân ở Thiên Âm tông lại khác., Chính là Thượng Cổ tông môn, Thiên Âm tiên tử truyền xuống truyền thừa cổ xưa, dạng tông môn này hẳn là tề danh cùng chính đạo thất tông mới đúng, nhưng hôm nay lại không rơi xuống, trở thành tông môn nhỏ bình thường nhất ở tầng dưới chót Tu Chân giới, điều này chênh lệch quá lớn, về lý lẽ không hợp.

Đây mới là nguyên nhân người khác khinh bỉ Khô Mộc đạo nhân.

Thế nào cũng phải giễu cợt một phen: Ơ, tông môn các ngươi trước kia không phải rất lợi hại sao, xuất thân Địa Tiên thì sao, sao hôm nay lại lưu lạc đến tận đây?

Bắt nạt kẻ yếu, bái cường giả, nhân tính tất nhiên.

"Thế nào, ngươi định gây sự vào lúc Thất Dạ giáo chủ mời khách hay sao?" Lông mày Đồ Đại Long nhíu lại, đứng dậy nhìn bàn bên cửa sổ, dường như định cáo trạng.

Một bàn này là chỗ ngồi sáu người Vi Vân, Thất Dạ cũng ngồi ở đây.

Kỳ thật đám người Vi Vân đã sớm lưu ý đến chuyện này, Vi Vân vừa nghe nói đến "Thiên Âm Tông", lập tức nhìn về phía Diệp Trầm Ngư, biết tất nhiên có quan hệ với nàng, chỉ là Diệp Trầm Ngư lại coi như không thấy, cũng không biết nàng đang suy nghĩ cái gì.

Thất Dạ nhíu mày, đang định quát mắng con rồng này một trận, Diệp Trầm Ngư lại nói: "Không cần để ý, chúng ta uống của chúng ta."

Thất Dạ đành làm bộ như không thấy.

209

Hạng 20, Mẫu Đơn, đình đình.

Trong tình huống Thất Dạ không có ai nhúng tay vào, đám người Đồ Đại Long càng thêm hung hăng, sau khi tạo áp lực xong là ép môn nhân Thiên Âm tông phải cúi đầu, không thể không cầm lấy nhạc cụ bắt đầu thổi đàn trợ hứng mọi người.

Khô Mộc đạo nhân yên lặng không nói gì, đứng ở một bên, bắt đầu kéo hai chòm râu trong tay, chỉ một thoáng, thanh âm thê lương truyền khắp tửu lâu, mười mấy môn nhân của hắn cũng cộng tấu, hát khúc hát, quả nhiên ở phương diện âm nhạc vô cùng chuyên nghiệp.

"Được!"

Đồ Đại Long vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Những người còn lại cũng nhao nhao gật đầu, không thể không nói, Thiên Âm tông tại nhạc khí, phương diện thanh luật, hoàn toàn chính xác có chỗ độc đáo, hoàn toàn không phải tông môn nào khác có thể so sánh, tùy tiện hát một khúc, đều có thể đem người nghe như mê như say, nhưng tu chân giới chú trọng thực lực vi tôn, đơn độc chơi khúc nhạc cũng không được, tu chân giới không phải thanh lâu.

Khô Mộc đạo nhân vừa kéo nhị hồ, vừa than thở trong lòng, thầm nghĩ: "Sư phụ, ngài luôn nói Thiên Âm tông chúng ta là Thượng Cổ tông môn, là Thiên Âm tiên tử đại danh đỉnh đỉnh truyền lại pháp mạch, bất luận thế nào cũng không thể đứt đoạn truyền thừa, nhưng tông môn chúng ta nhiều lần gặp kiếp nạn, bây giờ luân lạc đến tận đây, ta cũng chưa từng thấy Thiên Âm tiên tử hiển linh, kiên trì như thế, thì có ý nghĩa gì?"

Trong lúc hắn than thở liên tục, Diệp Trầm Ngư bên này lại buông đũa, bóp pháp quyết.

Trong giây lát này, toàn thân Khô Mộc đạo nhân bỗng nhiên chấn động, hắn cảm thấy một lực lượng không hiểu đột nhiên xuất hiện, lực lượng này mênh mông mà kinh khủng, căn bản không thể nào ngăn cản, đang điều khiển hai tay của hắn, kéo Nhị Hồ trong tay. Giờ phút này, hắn như một con rối, động tác kéo Nhị Hồ đã hoàn toàn bị lực lượng này tiếp quản.

Chỉ một thoáng, thanh âm Hồ Nhị bỗng nhiên biến đổi!

Vốn lúc đầu Khô Mộc đạo nhân kéo Nhị Hồ, thanh âm là ai oán uyển chuyển, tự có một cỗ câu động lòng người ý nhị vị cổ xưa, nhưng bên trong cũng không có bao nhiêu lực lượng, chỉ đơn thuần nhạc khúc mà thôi.

Nhưng sau khi bị ngoại lực tiếp quản, thanh âm Hồ Lô lập tức thay đổi, khúc nhạc vẫn là một khúc nhạc, nhưng trong khúc nhạc này lại mang theo một cỗ lực lượng như thủy triều, nguồn lực lượng này kéo dài không dứt, từng làn sóng xô đẩy, chồng chất, càng ngày càng hùng hậu, lộ ra một loại chấn động xuyên thấu tất cả, mọi người nhất thời chấn động, nhìn về phía nhị hồ trong tay Khô Mộc đạo nhân.

Chỉ thấy hai con hẻm trong tay Khô Mộc đạo nhân bay ra từng cái từng cái âm phù màu xanh mắt thường có thể thấy được, giống như gợn sóng, không ngừng tràn ngập chung quanh, phiêu đãng ở trong tửu lâu, rơi vào trên thân mọi người. Tất cả mọi người đều là người tu chân giới, không thể nhìn ra manh mối bên trong, rõ ràng là trong hai con ngõ này mang theo pháp lực cường đại, đang công kích mọi người!

"Khô Mộc, ngươi muốn làm gì?" Đồ Đại Long tức giận đứng dậy.

Nhưng mà Khô Mộc đạo nhân ngoảnh mặt làm ngơ với lời nói của hắn, hai tay tiếp tục thôi động hai chòm râu, thanh âm khúc nhạc càng thêm bén nhọn, khó có thể tưởng tượng sóng pháp lực khuếch tán ra chung quanh, đánh thẳng vào tâm thần mọi người, một thân pháp lực tán loạn trong kinh mạch, có người té xỉu xuống, toàn thân

Đồ Đại Long cũng chấn động, từ trong miệng phun ra một cỗ máu tươi, sau đó cả người ngã trên mặt đất, cũng không biết là sống hay chết.

"Cái này, pháp lực dao động bực này, quyết không phải tu sĩ Nguyên Anh có thể sử dụng được. Lão tiểu tử này đang giả ngu!"

"Nhanh, mau đi ——"

Mọi người trong nháy mắt tỉnh ngộ, nhao nhao chạy ra khỏi tửu lâu, lúc đi còn không quên mang theo thân thể môn hạ đệ tử té xỉu của mình.

Trong lúc nhất thời, tửu lâu vốn kín người hết chỗ, giờ trống không, chỉ còn lại bàn Vi Vân không bị ảnh hưởng chút nào.

Cùng với môn nhân Thiên Âm Tông, còn có người bình thường trong tửu lâu, cũng đều không bị ảnh hưởng, thanh âm phát ra của bọn Hồ Tử này phảng phất có mắt, giống như chuyên môn nhằm vào đám người Đồ Đại Long.

Bọn họ vừa đi, thanh âm Hồ Nhị mới dừng lại.

Khô Mộc đạo nhân cảm thấy nguồn lực lượng kia như thủy triều rút đi, hắn vừa rồi một mực ở vào trạng thái khiếp sợ, lúc này mới thanh tỉnh lại, lập tức hướng ra ngoài cửa, mặt lộ vẻ kích động quỳ xuống, cao giọng hô: "Tổ sư hiển linh, tổ sư hiển linh!"

Môn nhân Thiên Âm Tông hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt mờ mịt, bọn hắn nào biết được xảy ra chuyện gì, bất quá thấy Khô Mộc đạo nhân thành kính nghiêm túc như thế, cũng quỳ xuống dập đầu.

Vi Vân cảm thấy buồn cười, mở miệng nói: "Mấy vị đạo hữu của Thiên Âm Tông, cùng ngồi xuống uống một chén đi."

"Vậy từ chối thì bất kính rồi."

Lúc này Khô Mộc đạo nhân tâm tình sung sướng, không còn vẻ suy sụp chán nản như ngày xưa, dẫn theo môn nhân, thần thái sáng láng đi tới, để Nhị Hồ ở một bên. Giờ phút này trong lòng của hắn đã có tổ sư chống lưng, tràn đầy lòng tin, lưng cũng thẳng lên, không còn chút ti tiện nào nữa, đang muốn ngồi xuống, Diệp Trầm Ngư lại nói: "Đứng ở đó là được."

Vi Vân lập tức nói: "Sư tỷ ta gọi ngươi đứng đấy, vậy ngươi phải đứng."

Khô Mộc đạo nhân nghe vậy dừng lại, suy nghĩ một chút, đột nhiên cảm giác mình thật sự quá tự tin, lập tức đứng sang một bên, nói: "Phải, là, bần đạo tu vi thấp kém, không dám vượt khuôn phép, mấy vị có thể cho bạc diện, đã phi thường cảm động."

Diệp Trầm Ngư bỏ một miếng thịt bò vào trong miệng nhai, nhai xong mới nói: "Thiên Âm Tâm Pháp đã luyện tới tầng thứ mấy?"

Khô Mộc đạo nhân nói: "Bẩm vị tiên tử này, Thiên Âm tâm pháp của bản môn bị mất, vốn có sáu tầng, bây giờ chỉ còn lại có bốn tầng, bần đạo đã tu đến tầng thứ ba. Vị này chẳng lẽ chính là... Diệp tiên tử của Dược Vương Tông?" Mặc dù hắn chưa từng gặp qua Diệp Trầm Ngư, nhưng biết đại danh cùng đặc thù của nàng, nhìn khoảng cách nhất thời nhận ra.

Diệp Trầm Ngư lấy ra một ngọc giản, đưa tới, nói: "Đưa lễ gặp mặt cho ngươi."

"Đây là..." Khô Mộc đạo nhân nghi hoặc tiếp nhận, dùng linh thức thăm dò vào ngọc giản, nhất thời có rất nhiều tin tức rơi vào trong đầu hắn.

"Chuyện này, chuyện này..." Cả người đạo nhân Khô Mộc run bần bật, quả thật không thể nào tin được.

Nơi này lại là hoàn chỉnh Thiên Âm Tâm Pháp, cùng với rất nhiều tuyệt học cùng thần thông thất truyền đã lâu của Thiên Âm Tông,

thực sự làm cho hắn khó có thể tin, trong lúc nhất thời ngây người tại chỗ, vui đến phát khóc.

Diệp Trầm Ngư nói: "Ngươi có thể đi rồi."

"Xin hỏi ngài là..." Khô Mộc đạo nhân mơ hồ cảm thấy người trước mắt không chỉ là trưởng lão Dược Vương Tông mà còn rất có khả năng có quan hệ với Thiên Âm Tông bọn họ.

"Sư tỷ của ta nói ngươi có thể đi rồi, còn không đi mau đi?" Vi Vân thúc giục nói.

"Vâng, vâng!"

Khô Mộc đạo nhân không dám bất kính, lập tức cúi người hành lễ, dẫn theo mười mấy môn nhân, mang theo tâm tình phức tạp khó nói rời đi.

Diệp Trầm Ngư thở dài trong lòng, Thiên Âm tông truyền thừa đến nay, uất ức tới mức này, phải trông cậy vào bọn họ làm trợ lực, đối kháng Ma giáo, thật đúng là si tâm vọng tưởng, không thể nào làm được, chỉ có thể từ bỏ.

Sáu người tiếp tục ăn rau uống rượu, ôn chuyện phiếm. Mặc dù Thất Dạ và Thiếu Trạch cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không hỏi chuyện Diệp Trầm Ngư, lộ ra trưởng thành hơn nhiều, vượt xa mấy năm trước.

Thiếu Trạch đổ rượu đầy vào bát Thất Dạ, cười nói: "Huyền Âm giáo của Thất Dạ huynh bây giờ là giáo phái đệ nhất Trung Châu, vậy chẳng phải Bảo Hoa tông ta cũng dời tới đây à, đến lúc đó mong Thất Dạ huynh chăm sóc một phen?"

Thất Dạ nhịn không được cười nói: "Thiếu Trạch huynh nói gì vậy, huynh đệ chúng ta không phải người ngoài, chớ có chơi trò đấy, nói gì tới chăm sóc, bây giờ Thái Huyền Tiên môn tránh đời, không còn vẻ uy phong như ngày xưa nữa. Nếu mọi người có hứng thú, chi

bằng chuyển tông môn của mình tới đây, chúng ta cũng dễ làm bạn, cùng tiếu ngạo Trung Châu một chỗ!"

Thiếu Trạch vui mừng nói: "Vậy một lời đã định!"

Hai người bọn họ bây giờ đều đứng đầu một tông, giọng điệu nói chuyện đều đã khác.

Vi Vân nói: "Theo ta được biết, Ma giáo còn chưa chính thức tan tác, rất có khả năng ngóc đầu trở lại, hai vị huynh đệ vẫn nên chú ý một chút thì tốt hơn."

Thất Dạ nhướn mày nói: "Câu này của Vi huynh là Ma giáo đã bại trận, chính ma đại chiến đã kết thúc, làm gì còn hung hiểm gì, đừng lo lắng quá, tới đây, uống rượu, uống rượu."

"Đúng vậy, Vi huynh quá buồn lo vô cớ." Thiếu Trạch cũng nở nụ cười.

Ánh mắt Vi Vân lóe lên, không nói thêm gì nữa.

Vi Vân cùng Thất Dạ cạn mấy chén với Thiếu Trạch, sau đó đứng dậy cáo từ, nói: "Hai vị huynh đệ, tiểu đệ còn phải đi dạo xung quanh một vòng, sẽ không phụng bồi nữa."

Thất Dạ kinh ngạc nói: "Vi huynh hà tất vội vàng như vậy, uống nhiều mấy chén thôi."

"Không cần, không chịu nổi tửu lực." Vi Vân cười cười.

Thiếu Trạch hỏi: "Vi huynh tính đi đâu dạo chơi đây, bây giờ Trung Châu là thiên hạ của mấy huynh đệ chúng ta, ở Trung Châu có thể chiếu cố lẫn nhau."

Vi Vân nói: "Chắc là ở cảnh nội Trung Châu, nếu hai vị huynh đệ kia có việc có thể liên lạc với nhau bằng phi kiếm truyền thư."

"Một lời đã định."

Vi Vân rời đi, Ngu Phi Tuyết, Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi cũng rời đi theo hắn.

Khi Liễu Phỉ Nhi đứng dậy, Thiếu Trạch đứng dậy kéo bàn tay nhỏ nhắn của nàng nói: "Tiểu Phỉ Nhi muội muội, đừng đi vội, chúng ta uống vài chén nữa đi."

Liễu Phỉ Nhi hất tay hắn ra, nhướng mày nói: "Không uống nữa!"

"Phúc Nhi muội muội, Phỉ Nhi muội muội..."

Bất luận Thiếu Trạch la lên thế nào, giữ lại, Liễu Phỉ Nhi sững sờ theo đuôi mấy người Vi Vân rời đi.

Thấy dáng vẻ ủ rũ của Thiếu Trạch, Thất Dạ nở nụ cười, nói: "Thiếu Trạch huynh, còn phải chăm chỉ hơn nữa, nói đi cũng phải nói lại, sư muội Phỉ Nhi là nghĩa muội của vi huynh, phải giải quyết sư muội Phỉ Nhi, huynh phải giải quyết Vi huynh trước rồi mới được."

Thiếu Trạch nghe vậy vuốt cằm nói: "Có lý..."

...

Liệt Nhật Viêm Viêm Bạch Ban ngày dài.

210

Biết âm thanh không ngừng vang lên.

211

Dương Cực Âm Sinh Hạ tới.

Tâm tĩnh vẫn có thể tự nhiên mát lạnh.

Hạ qua ngày, dương khí giữa thiên địa đã đạt tới cực điểm, bắt đầu đi xuống dốc lộ. Nói cách khác, lúc này âm khí bắt đầu nảy sinh, cho nên mọi người lấy các loại thực vật tràn đầy dương khí, Nghiêu Bồ để ở cửa nhà, dùng để trừ tà chắn tai họa, lại uống rượu vàng hùng hồn lấy dương khí bản thân, làm đối kháng vật âm tà, rắn độc thuộc loại rắn.

Lúc này, mặt trời đã sang hạ, ban đêm trở nên mát mẻ như nước, gió mát nhè nhẹ, khiến người ta vui vẻ thoải mái.

Vi Vân, Ngu Phi Tuyết, Liễu Phi Nhi, Diệp Trầm Ngư, bốn người Diệp Quan Ngư bước chậm trên đường phố Đông Bình, nhìn dáng vẻ đèn đuốc huy hoàng trên phố chợ đêm, cửa hàng mặt tiền đều đang mở cửa buôn bán, không hổ là nơi phồn hoa cỡ trung châu, hồng trần chi địa. Mặc dù Ma giáo tàn sát bừa bãi, đại chiến Chính Ma mới kết thúc hơn một tháng, nhưng dân chúng đã khôi phục trật tự, sản xuất, mậu dịch và sinh hoạt đều tiến hành bình thường.

Chuyến này xuống núi, Vi Vân cũng không có mục đích gì đặc biệt cả, chỉ đơn thuần không muốn bị vây khốn ở sơn môn mà thôi. Nếu như được Ngu Nhược tiên đồng ý, vậy thì không còn gì tốt hơn. Sau khi đi khắp nơi một chút, hắn đi tản bộ tâm tình, nhìn xem Thiên Vận đại lục khôi phục trật tự đã là cực tốt rồi.

Bây giờ có ba vị mỹ nhân bầu bạn, càng khiến hắn cảm thấy mười phần thích thú.

Vi Vân kéo tay Diệp Trầm Ngư, hỏi: "Sư tỷ, hình như lúc nãy tông chủ Thiên Âm tông kia ngươi không hài lòng lắm nhỉ? Nhưng cũng khó trách, đường đường là tông chủ một tông, đây là... Thiên Âm tông đã biến thành một tông môn nhỏ, không tính là tông môn trung đẳng, cũng thật khiến người ta phải tiếc hận."

Liễu Phỉ Nhi nói: "Con kiến có nhỏ thế nào cũng là thịt nha, Diệp tỷ tỷ không có ý định thu nhận Thiên Âm tông làm thuộc hạ sao?"

Diệp Trầm Ngư nói: "Không vội, chờ xem chút, chờ bọn chúng trưởng thành rồi nói sau. Lại nói Phỉ Nhi, sao ngươi lại tới Trung Châu?"

"Ta sao..." Thần sắc Liễu Phỉ Nhi có chút ảm đạm. "Phù Vân Các bị hủy, ta theo mẹ ta triệu tập mấy trăm môn nhân còn lại của Phù Vân Các trở về Vân Châu tìm một chỗ phong thủy bảo địa, dự định xây dựng lại sơn môn, sơn môn ngang dọc còn chưa xây xong, ta liền một mình chạy ra ngoài. Ai ngờ vừa mới vào Trung Châu đã gặp được Thiếu Trạch, cái tên này cứ muốn quấn quít lấy ta, thật là đáng giận."

Ngu Phi Tuyết nói: "Ta thấy Thiếu Trạch đối với ngươi rất thú vị."

"Tiểu tử này vẻ mặt hèn mọn, ta không đánh hắn một trận đã là không tệ rồi."

"Tên Thiếu Trạch xui xẻo này, làm gì có phong thái quân tử của bổn đại gia." Vi Vân khẽ lắc đầu.

"Ngươi? Phong thái độ quân tử?" Tam nữ đều nhìn về phía hắn, ánh mắt kia giống như nhìn thằng ngốc.

"A, làm sao vậy?" Vi Vân vẻ mặt như lẽ đương nhiên.

Đi tới đi lui, bốn người bất tri bất giác đã tới cửa thành đông, cửa thành đã đóng lại, có quân sĩ Đông Bình thành canh cổng.

Vi Vân bỗng nhiên nói: "Mấy vị tiên tử, có hứng thú nhìn Mẫu Đơn hoa không?"

Ngu Phi Tuyết nói: "Ngươi phát mộng à? Thời tiết này ở đâu ra Mẫu Đơn Hoa?"

Vi Vân nhún vai: "Đây là tin tức Tiểu Kim vừa truyền cho ta, nàng ở một trang viên tư nhân ở thành đông nhìn thấy, nói là có Mẫu Đơn đình, bốn mùa thanh lâu, nở đầy các loại Mẫu Đơn màu sắc, thập phần đáng giá."

Tiểu Kim lúc bình thường đều dùng dáng vẻ của Tiểu Kim Ti Tước đi theo Vi Vân, nhưng ở thời điểm ở bên ngoài, ngẫu nhiên cũng sẽ bay lên trời cao tự mình đi kiếm ăn, hoặc là du ngoạn, nhưng sẽ không rời đi quá xa, trong khoảng cách nhất định, Vi Vân có thể tâm linh tương thông với nàng, có thể báo tin cho nhau, thậm chí là cùng hưởng tầm nhìn.

Diệp Trầm Ngư nói: "Không sao, đi xem một chút cũng không sao."

Liễu Phỉ Nhi nói: "Diệp tỷ tỷ nói đi xem, vậy thì đi đi, Tiểu Vân Tử, dẫn đường!"

"Vâng vâng!"

Vi Vân phi thân lên, vượt qua đầu tường, đi về hướng Mẫu Đơn đình ở phía đông thành, Tiểu Kim đang nhào tới Điệp Dạ ở đó.

Diệp Trầm Ngư, Ngu Phi Tuyết cùng Liễu Phỉ Nhi chính đạo Tam tiên tử cũng phi thân đi theo.

Bay không bao lâu, bốn người quả nhiên nhìn thấy phía trước xuất hiện một tòa trang viên, nhìn quy mô không nhỏ, chắc là biệt viện của đại hộ gia đình Đông Bình thành, sở dĩ nói là biệt viện, mà không phải nhà chính, đều là vì bốn người cảm ứng được bên trong không có người khí, tất nhiên là do thiếu niên thường xuyên ở.

Bốn người nhảy một cái, hạ xuống một bãi cỏ xanh, xung quanh là bụi hoa mẫu đơn nở rộ, phía trước có một cái đình, trên đó có một tấm biển, viết ba chữ "Mẫn Đan Đình".

"Woa, thật đẹp!"

Ánh mắt Liễu Phỉ Nhi tỏa sáng nhìn quanh rồi lập tức chuyển động bên trong bụi hoa. Diệp Trầm Ngư và Ngu Phi Tuyết cũng đi tới, dưới bóng đêm, ba tiên tử tuyệt đẹp đang mặc tơ lụa qua lại thưởng thức lẫn nhau trong bụi hoa, tôn lên lẫn nhau sự tôn hứng lẫn nhau.

Vi Vân ngồi trong đình, tựa chéo lên người mỹ nhân, duỗi người, tâm thần chìm xuống, không minh. Lúc này trước mắt hắn xuất hiện hai cái thị giác, một là hắn ở trong đình, nhìn thấy đám người Ngu Phi Tuyết đang loanh quanh trong bụi hoa, còn có một cái thị giác khác là Tiểu Kim bay qua một góc mái hiên khác, rơi vào trên một tòa tường nguyệt.

Trong sân, một nam tử mập lùn bưng một chậu gà nướng, lại lệnh cho hai nha hoàn từ trong phòng bưng đến hai đĩa thức ăn phụ, sau đó ngồi xuống. Hắn nói với hai nha hoàn kia: "Chủ nhân không có ở đây, các ngươi xem ta mập mạp như chủ nhân, nhất định phải hầu hạ thật tốt. Ta mập có thịt ăn, hai người các ngươi còn có nước canh."

"Vâng, đại quản gia mập!"

Hai nha hoàn này đứng ở sau lưng nam tử mập lùn, một người một người vừa nắm bờ vai của hắn, hai người cũng có chút tư sắc, kiêm hơn hai mươi tuổi, thân thể mềm nhũn, mùi hương mơ hồ, khó trách tên quản gia béo nhìn qua hưởng thụ như thế.

Hóa ra trang viên này là biệt viện của một đại nhân vật ở Đông Bình thành, nhưng hàng năm hắn chỉ tới đây tĩnh dưỡng một hai lần, mỗi lần chỉ có ba đến năm ngày, bình thường đều là quản gia mập mạp và hai nha hoàn này quản lý trang viên, quản gia mập mạp này chẳng bằng nửa chủ nhân trang viên này, mình ăn uống ngon lành, còn có nha hoàn chơi đùa, cuộc sống nhỏ như thần tiên.

Ánh đèn lồng đỏ thẫm lay động, quản gia mập mạp vươn bàn tay mập mạp của mình ra, đang định đi bắt con gà quay lại thì bỗng nhiên có một trận gió lớn gào thét thổi qua, khiến cho ba người trong sân đứng không vững. Hai nha hoàn cũng không lùi lại được. Quản

gia béo cũng lấy tay che mặt, gần như muốn ngã từ trên ghế xuống. Gió lớn ngừng lại, y lại nhìn tiếp, phát hiện con gà nướng trước mắt thậm chí cả chậu cũng không thấy.

Quản gia mập nhất thời há hốc mồm!

"Ta... thịt gà nướng của ta đâu?"

"Mập quản gia, e là... không phải có quỷ đấy chứ?" Một nha hoàn nói.

"Quỷ...Quỷ?"

Quản gia mập nghe vậy biến sắc, hết nhìn đông tới nhìn tây, nhìn thế nào cũng cảm thấy cây cối trong sân có chút quỷ dị, tựa như dạ xoa, nhìn xem, trước mắt tựa hồ xuất hiện rất nhiều mặt quỷ, đầu lâu khủng bố hướng hắn lộ ra tươi cười, hắn nhất thời trong lòng sợ hãi, mồ hôi lạnh trên người túa ra, vội vàng nói: "Ta... Chúng ta vào nhà ngủ đi."

Ba người đi vào phòng, đóng chặt cửa phòng, cũng không dám đi ra nữa.

Trên nóc nhà, Tiểu Kim đang nhấm nháp từng miếng gà nướng của quản gia mập, ăn đến quên cả trời đất, đừng nói tới chuyện thơm phức.

Trong đình, Vi Vân bật cười khanh khách, Tiểu Kim cũng thật sự là hồ đồ, ăn vụng cũng thôi đi, còn phải hù dọa người ta, phỏng chừng đêm nay béo quản gia này rất khó an tâm ngủ.

"Ồ, cái này một gốc lại là Lục Mẫu Đơn, cái này cũng không thấy nhiều nha!" Ba nữ vây quanh một gốc Mẫu Đơn hoa qua lại quan sát.

Vi Vân nhìn sang, liền nhìn thấy ba tiên tử tuyệt sắc dưới bóng đêm, một người so với một người xinh đẹp động lòng người, thướt tha mềm mại, phong tình vạn chủng, khuôn mặt tuyết trắng, bộ ngực bộ dạng cao vút, cặp mông vểnh lên, dưới váy như ẩn như hiện thân thể

mềm mại, còn có đôi chân ngọc thon dài cùng đôi chân ngọc tinh mỹ, cả người trên dưới đều tràn đầy mê hoặc, xinh đẹp tuyệt trần.

"A... Đêm hôm khuya khoắt sao lại nóng như thế được." Vi Vân tự nói một câu, ngẩng đầu nhìn trời.

Giờ phút này, ba người Diệp Trầm Ngư đang xì xào bàn tán, ngẫu nhiên nhìn quanh Vi Vân một chút, cũng không biết đang thảo luận cái gì.

"Trên người hắn..."

"... Vài kiện pháp bảo."

"Cánh Phong Thần của ta..."

"Còn có Minh Nguyệt Phi Hoàn của ta..."

"Các nàng đang nói chuyện gì vậy?" Vi Vân vuốt cằm, vẻ mặt mơ hồ.

Hắn vốn không muốn quấy rầy ba vị tiên tử này, nhưng càng nghĩ cách khắc chế, càng suy nghĩ kỳ quái về phương diện kia, sau một lát suy nghĩ, rốt cuộc nhịn không được nữa, hạ thể đã cứng rắn không chịu nổi, lập tức cả gan đứng dậy đi đến hướng ba người Diệp Trầm Ngư.

213

Vị tiên tử tinh minh thứ hai mươi ba, có ba vị trí tinh minh.

"Ôi, ba vị tiên tử, chân các ngươi dính bùn, để bổn đại gia giúp các ngươi dọn dẹp một chút." Vi Vân đi tới sau lưng ba người, nói rất có ý tứ.

Liễu Phỉ Nhi nói: "Tiểu Vân Tử, người tu hành chúng ta đừng có bụi bặm chớ gần, ngươi đừng có thêu dệt lung tung nha, cẩn thận ta đá ngươi một cái."

"Được rồi, đổi cái khác. Cái kia... Diệp sư tỷ, ta mang theo mấy ống nội y từ Âm Nguyệt Hoàng triều, ngươi thử xem có vừa người không? Ta có thể giúp ngươi thay quần áo miễn phí."

"Vô sỉ."

"Không biết xấu hổ!"

Ba người tung một cước đá tới, đạp cho Vi Vân bay xa mấy trượng, ngã trên cỏ, suýt chút nữa làm hỏng hoa mẫu đơn xung quanh.

Vi Vân không nhụt chí chút nào, đứng dậy lần nữa tiến lên, kiên trì không ngừng quấy rối.

"Ba vị tiên tử, xin hãy tin tưởng ta, hiện tại ta thật sự rất nóng, rất cứng."

"Mắc mớ gì tới chúng ta?"

"Giúp đỡ chút mà..."

"Hiện tại mà nói thì không được, đừng ảnh hưởng đến nhã hứng của chúng ta."

"Các ngươi..." Vi Vân nghiến răng nghiến lợi, sớm biết như vậy đã không đưa các nàng đến ngắm hoa rồi, trực tiếp đi đến khách sạn ngủ chung thì tốt biết mấy.

Cuối cùng, hắn lấy ra đòn sát thủ của mình, ho một tiếng, nói: "Chỗ ta có một kiện pháp bảo, tên là "Vạn Quỷ Phiên", đêm nay ai bảo ta bắn ra, ta sẽ đem pháp bảo này tặng cho nàng..."

Lời vừa thốt ra, ba người nhất thời quay người tiến lên, ánh mắt tỏa sáng nhìn hắn. Liễu Phỉ Nhi nói thẳng: "Đây chính là ngươi nói đấy, chúng ta cũng không ép ngươi, không được đổi ý nha!"

Vi Vân vỗ ngực nói: "Tam Thông chân nhân nói chuyện xưa nay nhất ngôn cửu đỉnh! A..."

Còn chưa dứt lời, hắn đã bị ba người té nhào trên đất cỏ, quần áo từng bộ từng kiện từ trên người rơi xuống.

"Không phải chứ, không có cách nào bảo cả chim cũng không thèm nhìn ta, có pháp bảo mà đã nhiệt tình như vậy sao? Ta thực sự là thích các ngươi rồi." Vi Vân quả thực hoài nghi cuộc đời.

"Tiểu Vân Tử, yêu thì yêu, nhưng làm thì làm, pháp bảo thì pháp bảo, muốn tách ra để xem, tuyệt đối không được nói chuyện linh tinh, chủ yếu nhất là... tâm tình!" Liễu Phỉ Nhi cưỡi bên hông hắn, cởi quần lụa màu lam trên người ném qua bên cạnh.

"Nói là có pháp bảo, tâm tình các ngươi tốt lắm hả?" Vi Vân nằm ngửa trên cỏ, nhìn ba cô gái tuyệt sắc trên người mình.

"Đáp án chính xác." Ngu Phi Tuyết cười cởi áo lót nửa trong suốt của mình ra, ném lên trên mặt hắn.

Vi Vân mở cái quần lót trên mặt ra, trừng mắt nói: "Vậy đêm nay đừng chơi nữa, lần sau chờ tâm tình các ngươi tốt rồi hẵng làm." Nói đùa, hắn nào có nhiều pháp bảo như vậy để tặng người ta, Vạn Quỷ Phiên này là giết Tống Chung mới có được.

"Sư đệ, vừa rồi ngươi còn nói nhất ngôn cửu đỉnh, nhanh như vậy đã đổi ý? Không có cửa!" Diệp Trầm Ngư vậy mà cũng bắt đầu lao tới, đặt mông ngồi trên mặt hắn.

"Ta... A..." Vi Vân đã nói không nên lời. Hắn cảm thấy Diệp Trầm Ngư đi theo Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi đã học hỏng rồi. Chẳng phải ngươi nói mình không dùng được Vạn Quỷ Phiên sao?

Thân thể nữ nhân cực phẩm, hương, mềm, chính, trắng, non, lá trầm ngư, Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi hoàn toàn phù hợp với những đặc chất này, bất luận là độ mẫn cảm của ngũ quan khuôn mặt, thể chất, độ mẫn cảm, độ cong đường cong ưu mỹ, trình độ ưu mỹ của dáng người., Làn da trắng nõn mịn màng mềm mại, bộ ngực đầy đặn cùng co dãn, cái mông cao ráo mềm mại, cặp đùi đẹp đẽ cùng với linh lung tinh xảo bóng loáng, cái chân ngọc nhỏ mềm mại, nước màu mỡ nhiều, không chút khuyết điểm nào có thể bắt bẻ, thân thể các nàng có lẽ trời sinh có chút không đủ, nhưng đều là trong quá trình tu hành, bởi vì thể chất thay đổi mà hoàn thiện.

"Ồ... sao lại biến lớn rồi?" Liễu Phỉ Nhi ngồi xuống, đem thân côn của Vi Vân cuốn vào trong huyệt nhỏ, chỉ cảm thấy cây côn này không giống như lúc trước mình chơi đùa, càng thêm cứng rắn và thô dài. Với bảo huyệt Như Ý, nàng trời sinh đã có tính chất đặc thù, vậy mà lập tức bọc kín không hết, cái này đã khiến huyệt nhỏ của nàng vô cùng tràn đầy, nhất thời trở nên kinh ngạc.

"A..." Lúc này Vi Vân đang ra sức liếm liếm huyệt mật môi Diệp Trầm Ngư, nào có thời gian rảnh để đáp lại Liễu Phỉ Nhi, cảm thấy nàng rất gian nan nên cố ý đem nhục côn thu nhỏ lại một ít. Lúc này Liễu Phỉ Nhi mới có thể thuận lợi vểnh mông lên, cái mông trắng như tuyết thoáng một phát liền không chịu nổi cắm một cây gậy đầu trọc của Vi Vân xuống, hai xúc tu cọ sát lẫn nhau với nhau., Phát ra thanh âm dâm dục "Phốc phốc, phốc phốc", dâm dịch róc rách từ huyệt nhãn của thiếu nữ đẹp chảy ra, dính đầy hạ thể của hai người, hai người tính khí ma sát càng thêm thuận lợi, thịt côn xuyên qua râu ria, ma sát thịt mềm vách huyệt, mang đến từng đợt kích thích mãnh liệt.

Diệp Trầm Ngư ngồi ở đầu Vi Vân, Ngu Phi Tuyết ngồi ở ngực Vi Vân, hai người mặt đối mặt với nhau cùng một chỗ, bốn cái sữa ngọc trắng nõn sung mãn dính sát lẫn nhau, nhũ sữa phấn nộn tiếp xúc, nhẹ nhàng cọ xát, môi anh đào của nhị nữ đụng vào nhau, đều hồng nhuận phơn phớt như nhau., Nhiệt liệt hôn nhau, lại từ miệng đàn vươn ra lưỡi non, lưỡi đinh hương trắng nõn bóng loáng hồng nhuận, quấn vào nhau, giao hoan tân dịch lẫn nhau, dịch mới ngọt ngào hút vào trong miệng, phát ra thanh âm "Vù vù", trong cổ phát ra "Ừm" ", "A" khẽ thở dốc cùng tiếng duyên dáng, bầu không khí có vẻ càng thêm mập mờ mà dâm loạn. Bỗng nhiên, Diệp Trầm Ngư" một tiếng, lưỡi liềm thoát ly miệng của Ngu Phi Tuyết, đầu ngửa ra sau, gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ tiêu hồn, đôi mắt đẹp lóe ra dục hỏa, khóe miệng còn có nước miếng chảy xuống, toàn bộ thân thể mềm mại đều run rẩy một cái.

Ngu Phi Tuyết kinh ngạc cúi đầu nhìn lại, liền phát hiện Vi Vân đang ở phía dưới ra sức hút vào nước điên cuồng, liếm láp Âm Bàn, khẽ cắn môi, đùa nghịch thịt quý của Diệp Trầm Ngư mật mật, hán tử cực kỳ đói bụng đang nhấm nháp sơn hào hải vị gì đó, không hề có tư cách ăn thua, trực tiếp đem Diệp Trầm Ngư liếm cho toàn thân run rẩy, dâm dịch giàn dụa, lại đến một lần cao trào.

Vi Vân cười đắc ý, hút hết nước dâm của Diệp Trầm Ngư vào trong miệng, lại ném cho Ngu Phi Tuyết một ánh mắt khiêu khích, trong lòng thầm nghĩ, xem ta làm thế nào xử lý mấy tiểu nương các ngươi như vậy.

Đôi mắt phượng của Ngu Phi Tuyết khẽ nhíu lại, tiểu nhân, đợi lát nữa sẽ có ngươi khóc.

Vi Vân ôm lấy cái mông trắng như tuyết của Diệp Trầm Ngư, một cái lưỡi linh hoạt khuấy động qua lại trong huyệt mật của nàng, hai tay không ngừng xoa xoa cặp mông mềm mại của sư tỷ tiên tử, mười ngón tay tích lũy thịt bờ mông mềm mại, bóp thành các loại hình dạng, thịt đùi thổi có thể rách, tính nết đầy co dãn., Bàn tay có cảm giác rất tốt, bất luận thế nào, chỉ cần hơi hơi buông tay, lập tức khôi

phục nguyên trạng. Bàn tay Vi Vân thuận theo mông của Diệp Trầm Ngư trượt đến chân của nàng, trên tay bọc một lớp vớ màu xanh, bóng loáng tinh tế, cảm giác mỹ diệu kinh người., Vi Vân không khỏi nhìn lên đùi của Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi, một người mặc vớ màu tím, một người mặc tất màu xanh lam, đều giống nhau đều thon dài trơn bóng, trong đó lấy chân Ngu Phi Tuyết thon dài một chút, Diệp Trầm Ngư đều đều đặn một chút, Liễu Phỉ Nhi tinh xảo hơn một chút, mỗi người mỗi vẻ thiên thu, khó phân cao thấp.

"A... Chân đẹp như vậy, không hảo hảo yêu quý một phen thật sự là đáng tiếc." Vi Vân hai tay cùng thi triển, trước tiên vuốt ve đùi ngọc trên Diệp Trầm Ngư một lát, rồi lại di chuyển qua lại du động trên đùi Ngu Phi Tuyết, chơi đùa không ngừng.

"Bộp bộp bộp..."

Tiếng thân thể va đập liên tiếp truyền ra, bờ mông cành liễu Phỉ Nhi đang nhanh chóng nhô lên giữa hông Vi Vân, lần lượt đem gậy thịt của nàng nhét vào huyệt nhỏ, không ngừng đẩy mạnh lên cao trào. Chỉ chốc lát sau thân thể mềm mại trong tiếng gầm rú rung rinh, huyệt nhỏ co rút lại, run lên một cái, thân thể mềm nhũn đi, đôi mắt hạnh mê ly tựa vào Ngu Phi Tuyết trước người.

Diệp Trầm Ngư lập tức đứng dậy, đi tới phía sau Liễu Phỉ Nhi, vỗ vỗ bờ mông trắng như tuyết của nàng, kéo nàng đứng dậy. Thiếu nữ xinh đẹp trong nháy mắt, một cây gậy thịt thô to từ trong huyệt nhỏ của nàng trượt ra, cứng rắn thẳng tắp, ướt đẫm, mặt trên dính đầy nước bẩn, dưới bóng đêm phản xạ ra ánh sáng. Huyệt nhỏ của Liễu Phỉ Nhi cũng chảy ra một lượng lớn chất lỏng, môi thịt mềm mại bắt đầu nhanh chóng khép kín, lông đen phía trên Âm Mâu cũng đã ướt đẫm.

"Nào, ngồi chỗ tỷ tỷ đi."

Ngu Phi Tuyết hào phóng nhường chỗ cho Liễu Phỉ Nhi ngồi ở ngực Vi Vân, còn mình thì xoay người đặt mông rơi vào đầu Vi Vân, hai cái mông vểnh lên kẹp lấy mặt hắn, màu mỡ nhiều nước, huyệt bánh

bao trắng nõn không lông dán sát vào miệng mũi hắn, lập tức có một cái lưỡi thò ra khỏi miệng Vi Vân, bắt đầu thăm dò khe hở huyệt thịt nhỏ của nàng. Ngu Phi Tuyết bị liếm cả người tê dại., Liễu Phỉ Nhi đang ôm lấy nàng hôn nồng nhiệt. Diệp Trầm Ngư tức thì thay thế Liễu Phỉ Nhi, dùng bảo huyệt bánh bao ngọc mềm của mình bao bọc lấy thân côn thịt của Vi Vân vào trong đó. Phì hì một tiếng, xiên thịt cạy mở môi, tiến vào huyệt huyệt, kết hợp cùng với huyệt thịt bên trong, toàn bộ động thịt đều bị nhồi đầy, kín không kẽ hở.

"A... Bổng!"

Diệp Trầm Ngư khen một câu, bắt đầu đặt mông, cắm cây gậy thịt cứng rắn này vào cơ thể, côn sắt nung đỏ ra khỏi cơ thể ma sát với nhau, có cảm giác thỏa mãn khó tả, kích thích khó tả, cái gọi là phiêu phiêu dục tiên chính là cảnh giới tiêu hồn bậc này, không phải bình thường hưởng thụ có thể so sánh.

Bảo huyệt của Diệp Trầm Ngư không có giống như miệng hồ lô của Liễu Phỉ Nhi, nhưng bên trong ẩn chứa ảo diệu, có thể lấy được toàn bộ phương vị trong huyệt thịt, co dãn cực nhiều, không đơn giản như các tiểu huyệt khác, chỉ đơn giản là quấn lấy cùng vòng vây, mà là có thật nhiều huyệt mật mềm mại thịt non đang dây dưa, tư vị trong đó, thực khó nói rõ. Vi Vân tại nhấm nháp huyệt mềm mại của Ngu Phi Tuyết, đồng thời cũng tại động xuống hạ thể., Phối hợp với bộ dạng của Diệp Trầm Ngư, chủ động cài một lỗ thịt nhỏ, hai người phối hợp ăn ý, cắm càng thêm thông thuận, cảm giác tiêu hồn càng thêm, mấy ngàn lần ra ra vào, làm cho Diệp Trầm Ngư thở hồng hộc, mồ hôi lưng trắng, đã rơi vào tình trạng bị động., Thân thể mềm mại trên dưới xóc nảy, đôi mắt đẹp híp lại cảm nhận khoái cảm bị thao túng, bỗng nhiên kêu lên "A" một tiếng, tiến vào cao trào. Lúc này nàng vừa vặn bị Vi Vân đẩy lên, thân thể rớt khỏi cao trào, suýt nữa té ngã, lại theo cái mông Vi Vân trầm xuống, cả người lấy huyệt nhỏ làm trung tâm., Va chạm trên nhục côn của Vi Vân, Vi Vân Dương đã chịu hết sức lực, tận lực chui hết vào chỗ sâu trong hang thịt của tiên tử sư tỷ. Diệp Trầm Ngư trừng lớn hai mắt, lại đến một lần cao trào, từ trong huyệt nhỏ tuôn ra lượng lớn bọt nước. Côn thịt của Vi Vân bị

dòng nước này dội vào, sự sảng khoái khiến lỗ chân lông cả người thư giãn, thắt lưng đau xót, liền bắn ra, từng luồng từng luồng tinh túy nóng rực đều rót vào sâu trong huyệt thịt của Diệp Trầm Ngư.

"Ừm..." Diệp Trầm Ngư ôm Liễu Phỉ Nhi trước người thở ra một hơi dài.

"Sao không liếm, liếm môi ta nào." Đôi mông Ngu Phi Tuyết hơi vểnh lên mặt Vi Vân.

"A..." Vi Vân vừa mới bắn xong chỉ dừng một chút, liền tiếp tục dùng lưỡi liếm láp trong huyệt nhỏ của tỷ tỷ, bên trong lộ ra khí tức nhộn nhạo, đem Vi Vân ném vào một thế giới dâm dục, ném sau đầu, trong đầu chỉ còn lại dâm đãng.

Mới liếm vài miếng, bỗng nhiên cái lỗ nhỏ trên mặt và cái mông bong ra, giương mắt nhìn lại, chỉ thấy Ngu Phi Tuyết chuyển đến bên hông Vi Vân, thay thế vị trí của Diệp Trầm Ngư, ngồi xuống chỗ nhục côn của hắn.

Liễu Phỉ Nhi kéo Diệp Trầm Ngư từ trên người Vi Vân đứng lên, nhích qua một bên nói: "Chúng ta sẽ không quấy rầy Tiểu Vân Tử xử tỷ tỷ nữa." Nói xong, liền ôm lấy Diệp Trầm Ngư hôn một cái. Hôn một cái, hai người liền nằm xuống, dùng tư thế sáu chín tuổi bắt đầu liếm nhau, nhấm nháp thịt non trong huyệt nhỏ của đối phương, ngọt ngào dâm thủy.

Thiếu đi hai cái áp thân, Vi Vân lập tức chuyển thành chủ động, sau khi Ngu Phi Tuyết chơi một lát, hắn nhanh chóng vận dụng thể lực chỉnh đốn, làm tốt cho Ngu Phi Tuyết Chi run rẩy, tiếng kêu không ngừng, cơ hồ muốn ngã lăn sang một bên., Chỗ nào còn có thể chui xuống, chỉ có thể bị động chạm nhẹ. Vi Vân thuận thế đứng dậy, bế cả người Ngu Phi Tuyết lên, để hai chân dài thon dài của nàng vòng ở bên hông mình, còn chính mình thì nâng cái mông trắng như tuyết của nàng, đem huyệt mật của nàng đè lên trên thân côn thịt của mình., Sau đó hắn bắt đầu dùng sức vỗ mông, điều khiển Ngu Phi Tuyết, đại nhục côn ra ra vào vào trong lỗ thịt, đầu rùa và thân côn

nhanh chóng ma sát lỗ thủng, mang đến kích thích siêu cường, bởi vì lực lượng quá lớn, dẫn đến mỗi lần Vi Vân bị xử lý., Đều đem cái mông Ngu Phi Tuyết kéo theo toàn bộ hạ thể liên tiếp bay lên trên, sau đó lại bị Vi Vân đè trở về, nhục côn hung hăng tiến vào chỗ sâu nhất của hang thịt, đánh vào chỗ sâu nhất trên thịt mềm nhụy hoa, làm tốt Ngu Phi Tuyết cơ hồ muốn linh hồn xuất khiếu, nếu không phải nàng giống như Bát Trảo Ngư ôm thật chặt Vi Vân, chỉ sợ sẽ bị đánh bay ra ngoài.

Vi Vân làm tới nhất thời cao hứng, ôm Ngu Phi Tuyết đi tới đi lui trên bãi cỏ, vừa đi tới đi lui thao túng, tiếng thân thể va chạm kịch liệt ở trong bầu trời đêm truyền ra, dẫn tới Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi đều ngừng liếm nhau, ghé mắt nhìn, như xem kịch ở lê viên, say sưa.

Bên kia trang viên, trên nóc nhà.

Trong mắt Tiểu Kim đang chấp nhận xương gà chợt lóe kim quang, nhìn về phía Mẫu Đơn Đình bên này, lẩm bẩm: "Chủ nhân thối, lúc chơi nữ nhân có thể nhỏ giọng một chút hay không!"

Nàng tiện tay thi triển Thuật ngủ ngủ, quản gia mập mạp và hai nha hoàn kia mới cởi sạch quần áo, đang định tiến vào vấn đề chính, bỗng nhiên cảm thấy đầu váng mắt hoa, trước mắt tối sầm, ngay sau đó liền ngủ thật say.

"A... Đến rồi... A..." Theo tác động kịch liệt của Vi Vân, Ngu Phi Tuyết phát ra một tiếng kêu cao vút, cả người đều run rẩy, không ngừng run rẩy, sâu trong tiểu huyệt càng phát ra một cỗ co rút mạnh mẽ, càng làm cho thanh nhục côn của Vi Vân càng thêm mẫn cảm. Tuy nhiên, cách lúc bắn ra còn kém một chút cảm giác.

Ngu Phi Tuyết dừng lại trên người Vi Vân một lúc lâu, mới buông hai chân xuống, nhục côn cũng theo đó rút ra khỏi huyệt nhỏ của nàng, liền có một cỗ sóng nước từ trong lỗ thịt nàng tuôn ra, theo hai chân trượt xuống.

"Săn xong tỷ tỷ rồi?"

Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi bật cười.

"Đúng vậy, bây giờ phải để đùa muội muội rồi."

Vi Vân ôm Ngu Phi Tuyết đi tới bên cạnh nhị nữ, đem thân thể tỷ tỷ đặt trên người Diệp Trầm Ngư. Diệp Trầm Ngư dang hai tay ôm lấy, mặt đối mặt với Ngu Phi Tuyết, hai nàng nhìn nhau cười một tiếng, hôn nhau hẳn lên.

Vi Vân lại lôi Liễu Phỉ Nhi đưa xiên thịt vào miệng nàng, vừa nói vừa nói: "Nào, ca ca cho đệ ăn thức ăn ngon."

Liễu Phỉ Nhi lườm hắn một cái, mở mồm ngọc ngậm đầu rùa của Vi Vân vào trong miệng, nhẹ nhàng phun ra nuốt vào. Vi Vân vuốt ve mái tóc của nàng, hơi động đậy, trong lòng đắc ý phi thường. Tiểu tử Thiếu Trạch kia khổ luyến không được, đang liếm đũa dưới khố của mình, hắc hắc.

Trên mặt Dương cụ của Vi Vân mang theo nước dâm trong cơ thể của ba nữ, vạc lót của chính mình, còn có nước bọt của Liễu Phỉ Nhi, tản ra khí tức dâm dục nồng đậm, có vị mặn nhàn nhạt, dính sền sệt, trơn bóng vô cùng, vô cùng nóng rực, đặc biệt cứng rắn, vô cùng cứng rắn., Hai tay Liễu Phỉ Nhi nắm lấy cơ bắp trên dưới cái côn, lại dùng cái miệng nhỏ nhắn và cái lưỡi linh hoạt hút đầu rùa. Nàng vốn cực kỳ thông tuệ, tuy rằng kinh nghiệm không nhiều lắm, nhưng trong quá trình đùa bỡn với Vi Vân, cùng với nụ hôn của Ngu Phi Ngư và Diệp Trầm Ngư, liếm liếm nhau, học được không ít các cách chơi của nàng., Hoàn thành thành thục, liếm được Vi Vân cúc, khoái cảm liên tục, từ lúc bị Liễu Phỉ Nhi liếm đến chính mình bắt đầu co rúm lại, trở thành chủ nhân, mà làm Liễu Phỉ Nhi ồ khẽ hát, cái miệng nhỏ nhắn của nàng thật sự rất thú vị, cảm giác đẹp đẽ kinh người.

"A..." Liễu Phỉ Nhi giương mắt nhìn về phía Vi Vân, trong mắt tràn ngập lửa nóng.

Vi Vân nhìn vào đôi mắt đẹp của Nguyệt Nha, cười nói: "Có phải là muốn chơi cho vui không?"

Liễu Phỉ Nhi chớp chớp mắt, lại gật gật đầu. Nàng cảm thấy thân thể dưới của mình trống rỗng, bắp thịt tê dại, nhu cầu cấp bách cần được lấp đầy.

"Tới rồi, ai bảo ngươi là muội muội của ta, ca ca có thương ngươi không, ai sẽ thương ngươi?"

Vi Vân từ trong miệng nàng rút ra thịt côn, một tay ôm lấy thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, để nàng bám vào trước người mình, hai tay ôm lấy cổ mình, tư thế như vừa rồi làm Ngu Phi Tuyết, nâng cặp mông vểnh lên nàng, cắm côn thịt vào trong huyệt nhỏ của nàng., Phát hiện huyệt thịt thiếu nữ xinh đẹp đã sớm bị dâm thủy róc rách, nàng khẽ giật mình, biết không thể kéo dài thời gian bèn tranh thủ chữa trị, sau đó nàng ta liền cắm thẳng cây gậy vào ngực, bắt đầu dùng sức đập thật mạnh, chơi Liễu Phỉ Nhi "A a a, ừ hừ" không ngớt.

Thân thể Liễu Phỉ Nhi tương đối nhỏ nhắn xinh xắn, linh lung mà tinh xảo, nhìn qua giống như một tiểu cô nương. Nàng ta liều mạng với Thanh La sư tỷ, Vi Vân dùng tư thế ôm nàng đùa bỡn, cảm giác rất thích hợp, vì vậy liên tiếp phát ra những trận công kích mãnh liệt, tiếng thân thể va đập lách cách không ngừng truyền ra, giống như pháo nổ, mãnh liệt bành trướng, nhiệt liệt không gì sánh được.

"Ừm..." Liễu Phỉ Nhi sung sướng vô cùng, thân thể mềm mại run run, đôi mắt đẹp của nàng khẽ mỉm cười, vươn một cái lưỡi nhỏ non nớt về phía Vi Vân. Vi Vân hút cái lưỡi trắng nõn của nàng vào trong miệng, đồng thời vừa đi vừa đi trên bãi cỏ, vừa đi liên tục mấy ngàn lần liên tục không ngừng nhanh chóng xen kẽ, làm cho Liễu Phỉ Nhi lần lượt leo lên đỉnh phong, cuối cùng gần như sắp cạn kiệt mà ngất đi.

Vi Vân nhìn thiếu nữ xinh đẹp đã sướng ngất trời trước người, giảm chậm tốc độ, đi tới trước người Diệp Trầm Ngư và Ngu Phi Tuyết, sau đó rút ra nhục côn, đặt Liễu Phỉ Nhi ở trên người Ngu Phi Tuyết. Vì thế ba đại mỹ nhân hợp lại cùng một chỗ, nguyên một đám trần truồng., Tạo thành một núi thịt xinh đẹp mê người. Vi Vân đứng ở

phía sau các nàng, nhẹ nhàng vuốt ve quả mông tuyết trắng của các nàng, nhìn cái mông các nàng dựng lên, cái huyệt nhỏ vỡ ra, bộ dáng dâm thủy chảy dài mê người, tâm thần không khỏi đong đưa., Cúi đầu xuống, hôn nhau cái mông trắng như tuyết, đầu lưỡi đảo qua làn da trắng như tuyết, rồi dùng răng nhẹ nhàng cắn lấy miếng thịt mềm trên đó. Sau đó lại nhìn chằm chằm vào Cúc Hoa của các nàng, trong lòng rung động, liếm nhẹ lên đóa hoa cúc của Liễu Phỉ Nhi một cái, quả cầu vồng được thu nhỏ lại, hiển nhiên là vô cùng mẫn cảm.

"Hồ đồ ca ca, ngay cả chỗ đó cũng không buông tha... " Liễu Phỉ Nhi hàm hồ không rõ nói.

"Đẹp quá..." Vi Vân lại liếm nhẹ quả hoa cúc của Diệp Phi Tuyết và Diệp Trầm Ngư. Cả hai đều đều có màu hồng nhạt đáng yêu giống nhau, không có chút nào khác thường, ngược lại còn có một mùi thơm thoang thoảng, còn có cả mùi dâm dục.

"Thân thể của tiên tử, không có chỗ nào là miễn cưỡng được."

Vi Vân tràn đầy phấn khởi, một tay duỗi thẳng vào trong cúc của Liễu Phỉ Nhi. Đầu rùa thu nhỏ lại, đội hoa cúc, gạt đám thịt non đầy đàn hồi ra, chậm rãi cắm sâu vào trong, bóng loáng như nước dâm dục., Xắt được cũng thuận lợi, sau khi đi vào, nhất thời cảm thấy từng luồng từng luồng lực đạo mạnh mẽ, không ngừng quấn lấy thân cây của Vi Vân, hiển nhiên là quá mức hẹp hòi, dù cho Vi Vân tận lực thu nhỏ cây côn bằng thịt đi nữa, thì cũng không thể không quấn lấy Vi Vân., Rút ra vẫn có vẻ khó khăn, cũng không thể thu lại thành kim may được chứ? Vi Vân nhẹ nhàng vuốt ve thạch nhũ của Liễu Phỉ Nhi, chỉ chốc lát sau, Liễu Phỉ Nhi thả lỏng xuống, động nhục lúc này mới rộng rãi hơn rất nhiều, Vi Vân lập tức đỡ lấy thân côn, nhẹ nhàng xen vào, nỗ lực khai phá hoa thơm của thiếu nữ xinh đẹp.

Suy nghĩ một hồi, hai người đều thích ứng với loại trò chơi này, càng lúc càng thông thuận, Liễu Phỉ Nhi ôm lấy lưng của Ngu Phi Tuyết, cái lưỡi non liếm nhẹ trên lưng nàng, phía sau Vi Vân đang không ngừng giãy dụa, mang theo thân thể của nàng đong đưa về phía

trước, nhìn qua giống như một con chó đang nằm sấp ở phía trước, vô cùng đáng yêu.

"Tê... Thật sảng khoái, đổi cái khác đi."

Vi Vân từ trong hoa cúc của Liễu Phỉ Nhi rút ra một côn thịt, lại nhắm vào trong đóa hoa Ngu Phi Tuyết mà đánh, ra vào hậu đình hoa của nàng dễ dàng hơn rất nhiều, đó là bởi vì đệ tử của Tử Nguyệt Tiên Môn và Ngu Phi Tuyết đã sớm dùng ngón tay đùa bỡn lẫn nhau ở trong tiểu huyệt., Ngẫu nhiên cũng biết chơi hoa cúc, cho nên cũng không có gì lạ, rất dễ dàng thích ứng với việc rút thịt côn ra đưa đi. Trong động hoa cúc Ngu Phi Tuyết làm một lát, Vi Vân lại đặt gậy thịt lên mặt Cúc cá của Diệp Trầm Ngư, nhẹ nhàng luồn sâu vào trong.

Diệp Trầm Ngư nhất thời "Ô" một tiếng, trừng to hai mắt, nói: "Sư đệ, ngươi... A... " Cúc Hoa của nàng quá mẫn cảm, đang định bình luận vài câu hành vi biến thái của Vi Vân, nhưng môi lại bị nụ cười của Ngu Phi Tuyết che kín, căn bản nói không ra lời.

Bỗng nhiên, tiếng gió vang lên, một con Kim Điêu từ phía bắc bay xuống, rơi vào đỉnh đình, trong nháy mắt hóa thành một thiếu nữ đôi mắt sắc bén, thân mang lụa mỏng màu vàng nhạt, ngồi ở đỉnh đình, nhìn tình cảnh dâm loạn phía dưới, thỉnh thoảng lè lưỡi liếm một chút mỡ trên đầu ngón tay.

Vi Vân quét mắt nhìn Tiểu Kim, bất mãn nói: "Nha đầu chết tiệt, ngươi ăn vụng gà nướng thì thôi, ngay cả mông gà ta cũng không mang tới cho chủ nhân một chút, thật quá kỳ cục." Trong miệng nói như vậy, động tác rút thăm lại càng ra sức hơn, làm được chức Diệp Trầm Ngư rên rỉ "A a" không ngừng.

Tiểu Kim nói: "Ta không có chủ nhân như ngươi, ngày ngày chơi nữ nhân, không quan tâm đồ ăn của ta, hừ."

"A, còn dám tranh luận, đêm nay ta sẽ mở cho ngươi một nụ cười." Vi Vân hung dữ trừng mắt nhìn nàng một cái.

"Hả, người xấu..." Tiểu Kim nhảy dựng lên, không biết đã trốn đi nơi nào.

Vi Vân đứng phía sau mông ba tiên tử, ra sức cọ cọ huyệt Cúc Hoa Ngư của Diệp Trầm Ngư, trải qua một thời gian dài mới rút ra côn thịt, sau đó lại ngóc cái mông, cắm vào trong lỗ thịt ở huyệt khiếu của Liễu Phỉ Nhi, trực tiếp đâm vào hang động hung mãnh liên tiếp., Nhanh chóng kịch liệt, cả Ngu Phi Tuyết và Diệp Trầm Ngư phía dưới cũng bị kéo đến đong đưa trước sau. Liễu Phỉ Nhi càng kêu "Ô ô" không ngừng, gần như bị xông ra ngoài. Cũng may Vi Vân bắt lấy cái mông trắng như tuyết của nàng cố định lại, chỉ thấy một cây côn bằng thịt thô to trong huyệt nàng ra ra vào vào vào., "Phốc phốc, tiếng ma sát "Phốc phốc" liên tiếp vang lên, mang theo nhiều dịch nhờn biến thành bọt nước, cạn hết thời gian uống một chén trà nhỏ, Vi Vân lại tiến vào trong miệng thịt của Ngu Phi Tuyết đảo qua một cái, sau đó là cá Diệp Trầm Ngư...

Dưới bóng đêm, một nam ba nữ phóng đãng ở trong Mẫu Đơn đình tĩnh mịch này mà tuyên bố dâm đãng, tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ truyền ra thật xa, cũng may là ở bên ngoài thành, bằng không sẽ kinh động hàng xóm láng giềng không thôi.

"Thê muội muội, bức ép còn ngứa ngáy?"

"Lãng tỷ tỷ, làm tốt như vậy được không?"

"Sư tỷ tốt, sư đệ tu vi trên giường của ta như thế nào?"

"Tiểu bại hoại, ngươi bớt ba hoa đi!"

Vi Vân quất vào nhau mà vẫn không quên dùng lời lẽ trêu chọc, chọc cho ba vị mỹ nhân hờn dỗi không thôi, liên tục quát mắng. Chẳng qua da mặt Vi Vân dày trước mặt các nàng, mắng thế nào cũng không làm nên chuyện gì, trái lại càng thêm nhẹ nhàng mà càn rỡ, chơi đùa càng hăng say hơn. Lần chơi đùa này đến tận sáng sớm thì mới dừng lại.

"Xoẹt... Xoẹt, bắn!"

Vi Vân cảm thấy khó có thể chịu được kích ý, lập tức trong sáu cái lỗ thịt của ba mỹ nhân phân biệt ra vào mấy chục lần, sau đó từ trong hoa cúc của Diệp Trầm Ngư rút ra cây côn thịt, mới vừa rút ra, liền cảm thấy lỗ chân lông toàn thân giãn ra, một cỗ má nước tiểu bắn nhanh ra, chảy xuống ngàn dặm, từng luồng từng luồng đánh vào trên mông ba người trắng như tuyết, có vẻ vô cùng dâm loạn.

Sau khi bắn xong, Vi Vân ngồi trên bãi cỏ, thở hổn hển.

Diệp Trầm Ngư, Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi lúc này đã sớm quyến rũ rối loạn tình cảm, trong sương mù, ba người xếp chồng lên nhau tựa như một thể, đôi mắt đẹp hơi híp lại, thấp giọng rên rỉ, thân thể mềm mại vẫn còn run lên. Toàn bộ buổi tối, các nàng đã cao trào không biết bao nhiêu lần, đều sảng khoái trở lại.

Vi Vân nằm bên cạnh ba vị tiên tử, bên tai truyền đến hơi thở đều đặn của các nàng, chính mình cũng cảm thấy có chút buồn ngủ, liền ôm lấy các nàng mà ngủ.

...

Sáng sớm, tiếng chim hót trong trẻo vang lên trong trang viên, giống như tiếng ca của thiếu nữ, trong trẻo dễ nghe, một trận gió hè thổi qua, mang đến từng trận nhiệt khí.

Ý thức Vi Vân trở về, dần dần thanh tỉnh, nhưng hắn không có lập tức mở mắt, hắn cảm thấy có thứ gì đó ở giữa khố vận động, mang đến trận trận cảm giác kích thích làm toàn thân tê dại.

Diệp Trầm Ngư, Ngu Phi Tuyết cùng Liễu Phỉ Nhi tam nữ đã ăn mặc chỉnh tề, vây quanh Vi Vân vẫn trần truồng ngồi trên cỏ, vừa nói chuyện phiếm gì đó, vừa vươn một cái chân dài của mình ra, hoạt động giữa hông Vi Vân, một người dùng chân đùa giỡn đầu rùa của hắn, một người dùng mi tâm ma sát thịt của hắn, một người dùng ngón chân đùa giỡn trứng của hắn, chơi đùa đến quên cả trời.

"Nghe mẹ ta nói, từ Pháp Tướng đột phá tới độ kiếp, mấu chốt nhất là phải đánh vỡ hạn chế nhỏ nhất của ta, thành tựu lĩnh vực của ta, mới có thể ngưng luyện Pháp Tướng thành nguyên thần, hoàn thành một sự lột xác... Diệp sư muội, ngươi đối với việc này có kinh nghiệm thao tác thực tế gì không?" Đây là giọng nói của Ngu Phi Tuyết, vừa nói chuyện còn vừa nghịch đầu đại quy Tử hồng ngọc của Vi Vân.

Lòng bàn chân Diệp Trầm Ngư trượt lên trên thân côn thịt của Vi Vân, vừa nói: "Đúng là như thế, ta thấy Phi Tuyết tỷ tỷ và Phỉ Nhi muội muội, các ngươi đều trời sinh linh tuệ, ngộ tính và tư chất cực cao, muốn đột phá đến cảnh giới Độ Kiếp tất nhiên là chuyện thành công. Chỉ là vấn đề thời gian, các ngươi đều còn trẻ, có thể trước trăm tuổi đột phá tới độ kiếp đã phi thường hiếm thấy rồi."

Liễu Phỉ Nhi dùng ngón chân đang mân mê trứng Vi Vân, nghiêng đầu nói: "Theo kiến thức của Diệp tỷ tỷ, ta là người phương nào chuyển thế?"

Diệp Trầm Ngư nhăn mày, nói: "Mặc dù ta không biết, nhưng nhất định không phải người phàm, tu đến Địa Tiên, tự nhiên hiểu ra."

Liễu Phỉ Nhi lại chỉ vào Vi Vân, nói: "Vậy hai người các ngươi nhìn hắn xem là ai chuyển thế?"

Ngu Phi Tuyết nói: "Cái này còn phải hỏi, nhất định là sắc quỷ đầu thai."

"Có lý."

Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi rất tán thành.

"Ta? Sắc quỷ đầu thai? Vậy không được, tuyệt đối không phải." Vi Vân thầm nghĩ trong lòng.

Diệp Trầm Ngư đột nhiên nói: "Ồ, sao hắn còn chưa tỉnh, làm hắn còn chưa tỉnh? Hẳn là tối hôm qua chơi đùa hơi quá, chơi đến mức

tinh thần suy kiệt rồi phải không? Hay là chúng ta nghĩ cách để hắn tỉnh lại?"

Ngu Phi Tuyết gật gật đầu: "Nhất định phải thức tỉnh, nếu không chúng ta tìm ai để đòi pháp bảo đây?"

"Ta có ý kiến hay, chúng ta cứ như vậy chơi hắn còn không tỉnh... Chi bằng dùng thủy công đi!" Liễu Phỉ Nhi đề nghị.

"Cứ dùng nước công!" Ngu Phi Tuyết vui vẻ đồng ý.

Ánh mắt Diệp Trầm Ngư cũng lộ ra tiếu ý.

"Nước... nước công? Có ý gì? Cầm nước hắt ta?" Vi Vân tò mò thầm nghĩ.

Hắn mới suy nghĩ được vài khả năng, ba người con gái Diệp Trầm Ngư đã hành động, nguyên một đám đứng lên cởi quần sa và áo lót ra, lộ ra hạ thể phấn hồng cơ thể, sau đó đem môi thịt màu hồng phấn vỗ về phía mặt Vi Vân... Một mùi hôi thối phả vào mặt!

"Má ơi!"

Lúc này Vi Vân mới hiểu ra, thủy công của các nàng không phải là cái gì khác, mà là tiểu! Hắn sợ tới mức toàn thân run lên, vội vàng mở mắt, liền nhìn thấy trước mắt có ba cái mông trắng như tuyết, còn có các bắp đùi vỡ ra thịt mềm mại, mắt thấy liền có một dòng nước trong suốt từ bên trong chảy ra, hướng thẳng vào mặt Vi Vân, trong mũi mà rơi xuống!

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, Vi Vân nhảy dựng lên như cá chép, cuống quít tránh né, chỉ một thoáng, ba dòng suối trong suốt từ trong nước tiểu của ba tiên tử rơi xuống, rơi xuống trên cỏ, nước tiểu nóng hổi nóng hổi, cái này nếu là rơi vào trên mặt, sau này cũng không cần làm người nữa, thế nào cũng bị các nàng cười nhạo cả đời!

"Ba vị cô nương, các ngươi muốn làm gì? Ta là người hết sức nghiêm túc." Vi Vân trừng mắt nói.

"Ồ, không phải ngủ rất say sao, sao lại tỉnh rồi?" Ngu Phi Tuyết kinh ngạc hỏi.

"Ta..." Vi Vân im lặng không nói nên lời, hai con mắt nhìn chằm chằm vào hạ thể của tam nữ, nhìn vào trong khe thịt nõn nà của các nàng giọt nước ra, nước tiểu bắn tung tóe khắp nơi trên thảm cỏ, lúc này ba tuyệt sắc tiên tử của Tu Chân Giới giống như tiểu nữ hài nghịch ngợm đẻ trứng vậy.

"Pháp bảo đã nói đâu?" Tam nữ sau khi tè ra quần thì mặc lại áo lót và váy lụa, vây Vi Vân vào giữa, đồng thời vươn tay ngọc về phía hắn, xem ra không xuất ra ít đồ đạc, là do không có ý định thả hắn đi rồi.

Vi Vân lưu luyến không rời dời ánh mắt khỏi hạ thể các nàng, lại không cam lòng từ trong tay áo càn khôn lấy ra một lá cờ phướn màu đen, phía trên thêu vô số khô lâu, đồ án quỷ quái, trông rất sống động, giống như vật còn sống, thậm chí những quỷ quái kia còn nhúc nhích ở phía trên, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể lao ra cắn người.

Đây là Vạn Quỷ Phiên có được pháp bảo cao cấp từ chỗ Tống Chung, có thể từ Cửu U Minh giới triệu hoán vạn quỷ, trợ giúp tác chiến, là một trong hai đại pháp bảo trấn giáo của Thiên Ma giáo, cùng Cửu U Chi Môn trong tay lão tổ nghiên mực, Âm Sơn Quỷ Tỳ trong tay Huyết Man, có hiệu quả như nhau.

Ba cô gái nhìn Vi Vân thu hồi dấu ấn nhận chủ, Diệp Trầm Ngư đột nhiên ra tay, đoạt lấy Vạn Quỷ Phiên rồi nói: "Được rồi, cái này thuộc về ta."

Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi vẫn như cũ xòe tay ra, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Vi Vân, ý tứ rõ ràng chính là: Còn có chúng ta cơ mà?

Vi Vân nhún vai nói: "Đã nói ta chỉ cho các ngươi Vạn Quỷ Phiên, thứ khác không có." Nói đùa, mười tám Niết Bàn mật luân là pháp bảo bảo mệnh áp đáy hòm của hắn, vả lại chỉ có hắn mới có thể vận dụng, là tuyệt đối không thể cho các nàng, cho các nàng cũng không dùng được, phí phạm của trời.

Vô Tự Kim Thư cũng không được, tuyệt đối không được.

Ngu Phi Tuyết vỗ vỗ bờ vai của hắn: "Tạm thời không có cũng không sao, cứ nợ trước, về sau sẽ có lần sau cho chúng ta."

Vi Vân trừng mắt nói: "Ta nói chỉ cho Vạn Quỷ Phiên..."

Liễu Phỉ Nhi nói: "Không phải nha, ý ngươi là bắn ai vào trong cơ thể sẽ cho pháp bảo của người đó. Ba người chúng ta ngươi đều bắn, hơn nữa còn không chỉ một lần. Hừ!"

"Ta..." Vi Vân á khẩu không trả lời được.

Cho dù thế nào hắn cũng không nói hết miệng các nàng, lần này coi như thua.

Bốn người đùa nghịch một hồi, Diệp Trầm Ngư thu Vạn Quỷ Phiên đã tế luyện xong lại, đề nghị: "Đông Bình thành cũng có mấy chỗ đi, cảnh trí khá tốt, chúng ta đi thôi?"

"Được được!" Liễu Phỉ Nhi vui vẻ nói. "Thời gian cách mấy năm, tam tiên tử chính đạo chúng ta nên lần nữa hành hiệp trượng nghĩa một phen rồi."

Ba nữ tử phi thân rời khỏi trang viên, Vi Vân vội vàng đuổi theo, đột nhiên phát hiện Tiểu Kim không biết đã đi đâu, vội vàng hô lên: "Tiểu Kim, Tiểu Kim..."

Sau một hồi lâu mới thấy Tiểu Kim từ xa bay tới, hóa thành một con Kim Ti tước hạ xuống vai Vi Vân, miệng nói tiếng người: "Chủ nhân

thối tha, người kêu lớn như vậy làm gì? Con cũng không phải là con không nghe thấy."

Vi Vân không vui nói: "Ở trước mặt sư tỷ tỷ, tỷ tỷ và muội muội, ngươi thế mà một chút mặt mũi cũng không cho ta. Được rồi, sau này đừng nghĩ ta mua cho ngươi cái đùi gà này nữa."

"Như ngươi đã mua cho ta đùi gà vậy."

"Không có sao?"

"Có sao?"

"Lôi ngứa mông cứ nói thẳng."

"Mau đến xem, có người ngược đãi tiểu động vật rồi..."

...

214

Ngày thứ hai mươi bốn Chương Phi đến tung hoành tai họa.

Liên tục hơn một tháng, Vi Vân cùng Diệp Trầm Ngư, Ngu Phi Tuyết cùng Liễu Phỉ Nhi ba người, ở Trung Châu dạo chơi vài cái thành trấn, trong lúc đó thuận tay giải quyết mấy yêu tinh tai hoạ bách tính, quỷ mị, thập phần thuận lợi, cũng không gặp phải chuyện gì quá khó giải quyết cả.

Trường Ninh thành, trên đường Bạch Hổ, thương nhân đi lại hò hét bán hàng, dân chúng hối hả, một cảnh tượng phồn hoa.

Ba người Ngu Phi Tuyết đi ở phía trước, thỉnh thoảng nhìn xem quầy hàng chung quanh, thấy có đồ chơi vui liền muốn lưu lại một lát, Vi Vân đi theo phía sau, hắn không có hứng thú với những thứ này, chỉ ngẩng đầu nhìn trời, yên lặng không nói.

Một tháng trước, Ngu Phi Tuyết cùng Liễu Phỉ Nhi nói với hắn, nếu như hắn không lấy ra pháp bảo, liền dùng cái khác thay thế, Vi Vân hỏi các nàng có thể dùng cái gì thay thế, các nàng biểu thị cũng có thể dùng pháp lực thay thế. Vi Vân lại hỏi, cách dùng pháp lực thay thế thế thế thế nào, các nàng cười hắc hắc nói, đem pháp lực của hắn quán chú cho các nàng, giúp các nàng chuyển cảnh giới tới Pháp tướng viên mãn...

Vi Vân vừa nghe vậy, giờ mới hiểu ra mục đích của các nàng.

Hay lắm, hóa ra các nàng là có chủ ý này từ lâu rồi. Hai cô gái biết được thông qua chỗ Diệp Trầm Ngư, Vi Vân có thể truyền pháp lực của mình cho đối phương để tăng cảnh giới của đối phương lên. Nhưng điều kiện tiên quyết là phải đạt được tâm cảnh của đối phương, nếu không sẽ không thể chứa được pháp lực của đối phương., Chỉ biết phản tác dụng. Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi xuất thân danh môn, từ nhỏ đã có cao nhân chỉ điểm từ nhỏ, lại thiên phú dị bẩm, ngộ tính cực cao, cho nên về phương diện tâm cảnh không

có vấn đề quá lớn, nhất là sau khi trao đổi cùng Diệp Trầm Ngư, nắm chắc càng lớn hơn.

Thế là, các nàng thừa cơ vơ vét tài sản của Vi Vân, nhờ hắn hỗ trợ tăng cao tu vi, ngược lại Vi Vân không thiếu pháp lực, nhất là cho dù pháp lực của hắn có trống rỗng, cũng có thể khôi phục trong thời gian ngắn, ảnh hưởng đối với hắn cũng không quá lớn, cho nên đồng ý - chung quy so với chịu đau mà đưa tặng pháp bảo thì vẫn tốt hơn.

Kết quả là, cứ đến ban đêm, Vi Vân lại tìm nơi cùng với Ngu Phi Tuyết hợp thể cùng Liễu Phỉ Nhi giao hoan, mục đích chủ yếu là thông qua Hợp Thể quán chú pháp lực của mình vào trong cơ thể các nàng, dâm đãng làm thành chuyện quan trọng, mỗi lần quán chú pháp lực, mới tiến vào chính thức chơi đùa, lúc này Diệp Trầm Ngư cũng sẽ gia nhập, bốn người bị đồng giấc ngủ say, vui vẻ không khác nhau, vừa chơi là cả đêm.

Bởi vì Vi Vân pháp lực hùng hậu, pháp lực so với tu sĩ cùng cảnh giới mạnh hơn gấp mấy lần. Pháp lực của hắn một lần rót vào trong cơ thể Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi. Cảnh giới nhị nữ nối tiếp nhau tăng lên, chân chính một ngày ngàn dặm, từ Pháp Tướng sơ kỳ một đường tăng vọt. Đến hôm nay, hắn đã vững vàng tiến vào cảnh giới pháp tướng viên mãn, thực lực tương đương với tất cả thất đại trưởng lão của tam giáo.

Bất quá, do Vi Vân liên tục phụng hiến mấy ngày, đến bây giờ pháp lực trong cơ thể vẫn trống rỗng như trước, tiền phù bình thường đều không dùng được, xem ra cũng phải tĩnh dưỡng một đoạn thời gian, mới có thể khôi phục đến trạng thái đỉnh phong.

"Khục..."

Vi Vân ho khan một tiếng, nói: "Ba vị cô nương trước đó xin dừng bước, tại hạ muốn hỏi vấn đề này."

"Vấn đề gì?" Diệp Trầm Ngư, Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi cùng quay đầu lại nhìn.

Ba người này một người điềm đạm xuất trần, một người ưu nhã đoan trang, một người xinh đẹp da đẹp khả ái, đều là phong tư yểu điệu như thế, Sở Động Nhân, có thể nói là mỗi người đều có Thiên Thu, chỉ là các nàng một mực ở cùng một chỗ, khí tức tương dung với nhau, tiết tấu đồng bộ, càng ngày càng có bộ dáng tỷ muội.

Vi Vân nói: "Vị Ngu tiên tử này và vị Liễu tiên tử đều đã đột phá xong, các thành trấn lớn Trung Châu cũng dạo chơi không sai biệt lắm, chúng ta có nên qua đó nhìn một chút hay không?"

"Có đạo lý." Ngu Phi Tuyết gật gật đầu.

Liễu Phỉ Nhi hỏi: "Vậy xin hỏi vị thiếu hiệp này. Ngươi cảm thấy chúng ta nên đi đâu thì tốt?"

Vi Vân sờ sờ mũi, nghiêm mặt nói: "Ô... Ta thấy Thanh Châu cũng không tệ, ví dụ như Đào Hoa Giáo... Cái gì đó."

Ngu Phi Tuyết hỏi: "Ta nói tiểu lão đệ này, Thanh Châu chúng ta có Tử Nguyệt Tiên Môn và Đào Hoa Tiên Giáo tọa trấn, là nơi an toàn nhất Thiên Vận đại lục. Chúng ta đi ra là phải hành hiệp trượng nghĩa, ngược lại ngươi phải chạy về đào hoa dạy dỗ... Muốn làm gì?"

Liễu Phỉ Nhi khôn khéo nói: "Nhất định là hắn muốn đi tới Đào Hoa giáo chơi với những nữ nhân kia. Dưới tay Thủy Hồng Dao có nhiều nữ nhân như vậy, hắn chơi mười đứa một năm không kể xiết, thật sự là một phôi thai lớn!"

"Vậy thì không được! Các ngươi nghĩ sai rồi, ta chỉ là muốn đi xem quả Đào Hoa Sơn có quen không thôi." Vi Vân thề thốt phủ nhận.

"A, không phải đâu...vậy chúng ta đi Vân Châu đi thôi. Ở Vân Châu gần vạn dặm Huyết Hà, có khả năng xuất hiện yêu ma nhất. Hơn nữa ta cũng muốn nhìn xem sơn môn Phù Vân Các chúng ta xây dựng thế nào rồi." Liễu Phỉ Nhi đề nghị.

"Ừm, vậy thì đi Vân Châu."

"Xin chào Vân Châu."

Diệp Trầm Ngư và Ngu Phi Tuyết đều đồng ý với đề nghị của Liễu Phỉ Nhi, Vi Vân chỉ có thể giương mắt mà nhìn thôi. Được rồi, ý muốn muốn giải bát.

Một đoàn người cưỡi ngựa xem hoa đi ra ngoài thành. Đến cửa thành bắc, khi sắp ra cửa thành, bỗng nhiên có một đám người từ trên không trung bay tới, mỗi người đều tay cầm pháp khí, khống chế độn quang, khí thế hung hăng, đều là Kim Đan, thậm chí là tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh. Mấy người cầm đầu có tu vi không tầm thường, khí tức toàn thân cường đại, lại có tu vi pháp tướng, rõ ràng là cường giả một phương ở tu chân giới.

Vi Vân thấy vậy, ánh mắt sáng lên, nói: "Ồ, Thất Dạ và Thiếu Trạch đến rồi."

Đám người Diệp Trầm Ngư thấy vậy cũng có chút kinh ngạc, đám tu chân giả này ước chừng hơn trăm người, lấy Thất Dạ và Thiếu Trạch cầm đầu, đều là trưởng lão của các tông môn, thậm chí là tông chủ ở các nơi trong Trung Châu, cộng lại cũng là một cỗ lực lượng không kém, chỉ là nhìn qua mỗi người mặt mũi tức giận, bộ dạng cũng không mấy thân thiện.

"Chính là bọn chúng!"

"Người này chính là Vi Vân, mấy nữ nhân bên cạnh hắn cũng là nhân vật của chính đạo thất tông, mọi người cẩn thận!"

Trong đám người này, có mấy người chỉ vào Vi Vân nói, trên mặt tràn đầy tức giận, những người còn lại cũng đều không cho hắn mặt mũi, một bộ dạng giương cung bạt kiếm, bầu không khí thập phần khẩn trương.

Vi Vân nhướng mày, mơ hồ cảm thấy trong này đã xảy ra một số chuyện mà hắn không biết, lập tức nhìn về phía hai người Thất Dạ và Thiếu Trạch, hỏi: "Thất thiếu, Trạch thiếu, đã xảy ra chuyện gì?"

Thất Dạ nhìn Vi Vân, lại nhìn mấy nữ tử tuyệt sắc bên cạnh hắn, khẽ thở dài.

Khuôn mặt Thiếu Trạch đầy tức giận, hỏi: "Vi huynh, huynh nói cho ta biết, huynh có giết người hay không?!"

"Có ý tứ gì?" Vi Vân vẻ mặt hoang mang. Hắn đã giết rất nhiều người, ở tu chân giới này có người nào chưa từng giết người? Vậy phải xem ai giết.

Thiếu Trạch đi tới, nắm chặt quần áo Vi Vân, trầm giọng nói: "Ngươi thật sự không biết hay cố ý giả vờ ngây ngốc?"

Vi Vân nắm lấy tay Thiếu Trạch kéo tay hắn xuống, sắc mặt lạnh nhạt, chậm rãi nói: "Ta thật sự không biết."

Thiếu Trạch nhìn về phía Thất Dạ, nói: "Thất Dạ huynh, ngươi nói đi!"

Thất Dạ thở dài, nói: "Vi huynh, là như vầy, một tháng trước, trong một trang viên ở ngoại ô Đông Bình thành, đã chết mấy người, bọn họ là thủ hạ của thành chủ Đông Bình thành, trang viên đó cũng là của thành chủ Đông Bình thành, thành chủ Đông Bình mời mấy người tu hành điều tra việc này, bọn họ phát hiện mấy người chết kia đều chết bởi một loại thần thông tên là "Cửu U Ma Thủ", nghe nói loại thần thông này chính là tuyệt học của Thiên Ma giáo."

Vi Vân nói: "Việc này liên quan gì đến ta?"

Thất Dạ nhìn hắn, từ từ nói: "Có người trông thấy buổi tối trước khi mấy người chết đi, Vi huynh từng đi qua trang viên đó... Hơn nữa, nghe nói Vi huynh cũng học qua "Cửu U Ma Thủ" của Thiên Ma giáo."

Vi Vân nghe vậy thì biến sắc, mấy người Diệp Trầm Ngư cũng nhíu mày.

Rất rõ ràng, trang viên của Đông Bình thành chủ kia, chính là nơi bọn họ giao hoan với Mẫu Đơn Đình trang viên đêm đó, bọn họ đích xác đã từng đi qua, Vi Vân cũng hoàn toàn chính xác có "Cửu U Ma Thủ", nhưng người cũng không phải do hắn giết chết, hơn nữa trong này còn có một số chỗ rất kỳ quái, vì sao mấy người kia không chết sớm không chết, hết lần này tới lần khác sau Vi Vân mới chết, vì sao lại chết ở dưới "Cửu U Ma Thủ" này, vì sao vừa hay lại có người nhìn thấy?

Liên tiếp những nghi vấn xẹt qua trong nội tâm Vi Vân, hắn nhìn Thất Dạ, hỏi: "Ý tứ của Thất Dạ huynh... Là cho rằng chuyện này là do ta làm?"

Thất Dạ cười ngượng ngùng một tiếng, nói: "Cũng không phải cho là như vậy, chỉ là có chút hoài nghi mà thôi. Đệ biết đấy, tiểu đệ hôm nay đã thêm một người chấp chưởng kim ấn ở tu chân giới Trung Châu, thân là minh chủ tu chân giới chính đạo Trung Châu, dù sao cũng phải gánh vác trách nhiệm này, các đại tông môn đạo hữu đến tìm ta chủ trì công đạo, ta không có khả năng ngồi nhìn bỏ qua, nếu không sau này làm sao có thể đặt chân trong tu chân ở tu chân giới này? Mong rằng Vi huynh có thể giúp đỡ chút ít, đừng để cho ta quá khó xử."

Vi Vân nói: "Không biết Thất Dạ huynh muốn ta hỗ trợ như thế nào?"

Thất Dạ nói: "Phối hợp mọi người tra rõ việc này, nếu quả nhiên không phải vi huynh làm, ta nhất định đại diện cho chính đạo tu chân giới Trung Châu, tạ lỗi với ngươi!"

Vi Vân quét mắt nhìn hơn một trăm người trước mắt, một phần là hôm đó đã để lại cho ngươi ở Tụ Nghĩa tửu lâu, một phần là do hắn chưa từng thấy, cũng không biết là do tiểu tông môn nào góp ra, thực lực như thế tự nhiên không lọt vào mắt hắn, bất quá hắn cũng không phải là người không phân rõ phải trái. Nếu đối phương đã đến tìm hắn để phân tích, vậy hắn cũng không thể ngay lập tức đối đầu được.

Vi Vân nói: "Thất Dạ huynh cho rằng, ta có lý do gì để giết mấy tên phàm nhân kia?"

Thiếu Trạch cả giận nói: "Ngươi xác định chỉ là giết mấy người?"

"Thiếu Trạch huynh nói vậy là có ý gì?"

"Toàn bộ Đông Bình thành, bị ngươi dùng "Cửu U Ma Thủ" giết có ít nhất mấy vạn người! Trong đó đại bộ phận dân chúng vô tội! Ta cũng rất muốn biết, ngươi làm vậy rốt cuộc là vì cái gì, ngươi nói cho ta biết! Chẳng lẽ ta xem ngươi như huynh đệ, ngươi lại làm chuyện táng tận thiên lương như vậy, ta thật sự nhìn lầm ngươi rồi!" Hai mắt Thiếu Trạch đỏ bừng, giận dữ hét lên, thoạt nhìn cảm xúc có chút không khống chế được tâm tình.

"Thiếu Trạch, ngươi nói chuyện chú ý một chút, đừng để oan uổng người khác!" Liễu Phỉ Nhi bất mãn kêu lên.

Thiếu Trạch quét mắt nhìn nàng một cái, ánh mắt có vẻ đạm mạc. Ngày xưa hắn có thể nói là lấy lòng Liễu Phỉ Nhi đến cực điểm, hiện tại tựa như không mê luyến như vậy.

Vi Vân trầm mặt, hắn trăm triệu lần không nghĩ tới, chết không chỉ có mấy người trong trang viên kia, mà là chết mấy vạn người! Chuyện này đối với tu chân giới mà nói thì không tính là cái gì, nhưng đối với dân chúng Trung Châu lại là một chuyện đại sự, hoàn toàn chính xác không thể coi thường, xử lý không tốt, liền bị dân chúng chửi bới, về sau trồng xuống tâm kết cùng nghiệp lực, tu vi làm sao có thể tiến bộ đây?

Vi Vân nghiêm mặt nói: "Tại hạ ở đây nói rõ, ta tuyệt đối không giết dân chúng Đông Bình thành, việc này ta cũng cảm thấy buồn bực, vả lại vô cùng đau lòng, nguyện cùng các vị đạo hữu điều tra ra chân tướng, đem hung thủ bắt giữ, trả lại công đạo cho dân chúng!"

Đám người có một âm thanh the thé kêu lên: "Những bách tính kia là ngươi giết, ngươi còn muốn tra cái gì, ngươi định kéo dài thời gian

để chạy trốn ư!"

"Đúng vậy, đúng vậy!" Một giọng nói khàn khàn cũng nói: "Hiện giờ chính ma đại chiến đã chấm dứt, chính đạo tu chân giới một mảnh thái bình, nhất là Trung châu, chúng ta khắp nơi hàng yêu trừ ma, sớm đã quét sạch toàn bộ yêu ma từ lâu., Làm gì còn nhìn thấy nửa yêu ma? Khả năng duy nhất chính là chuyện này là do người trong tu chân giới chính đạo làm, phóng tầm mắt nhìn toàn bộ tu chân giới chính đạo. Mọi người đều biết, chỉ có tam thông chân nhân Vi Vân ngươi mới học qua thần thông của Thiên Ma giáo, huống chi còn có người tận mắt nhìn thấy ngươi đi ra từ trong trang viên. Nếu ngươi đã có thể giết người trong trang viên., Đương nhiên cũng có thể giết dân chúng Đông Bình thành, về phần ngươi có mục đích gì... Ha ha, vậy phải hỏi chính ngươi rồi, theo ta được biết, phàm là người tu luyện qua công pháp Ma giáo đều sẽ tẩu hỏa nhập ma, cuối cùng biến thành ma đầu., lạm sát người vô tội cũng là bình thường, nhớ lại ngày xưa chưởng giáo Huyền Chân Sơn Nhân của Thái Huyền Tiên Môn đã có kết cục như thế, thế cho nên hôm nay Thái Huyền Tiên Môn không gượng dậy nổi, lại không vinh quang như ngày xưa, thật sự là đáng buồn, nếu như Tam Thông chân nhân ngươi còn không hối cải nhận sai, lạc đường biết quay về, sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào kết cục như thế!"

Thanh âm này tuy rằng khàn khàn, nhưng trầm thấp hữu lực, hiển nhiên là được thôi động từ pháp lực cực kỳ cao thâm, hầu như truyền khắp toàn bộ Trường Ninh thành, tất cả bách tính trong thành đều có thể nghe thấy, huống chi là người chung quanh.

Vi Vân dựa vào pháp lực cảm ứng, phát hiện tu vi của người này ít nhất cũng là Pháp Tướng sơ kỳ, lại ẩn giấu trong đám người, hơn nữa sử dụng hơn phân nửa là âm thanh giả, thanh âm phát ra từ nhiều chỗ, khiến cho người không thể nào tập trung vị trí của hắn.

Diệp Trầm Ngư, Ngu Phi Tuyết cùng Liễu Phỉ Nhi ba người nhìn nhau, thầm nghĩ một tiếng lợi hại, những lời người này nói rất logic, đều là đạo, khiến người ta khó có thể cãi lại, lại cố ý nói ra những lời

này cho tất cả mọi người nghe thấy., Rõ ràng là đang ác ý bôi đen Vi Vân, ngay cả bách tính trong thành giờ phút này cũng bắt đầu xì xào bàn tán, dân chúng chung quanh cửa thành bắc cũng đã thu hồi quầy hàng, bắt đầu trốn về nhà, đóng chặt cửa nhà. Đây là lo lắng bọn họ đánh nhau, một khi đánh nhau, bách tính bình thường ngay cả chết cũng không biết chết như thế nào.

Vi Vân quát lên: "Là ai giấu đầu lòi đuôi ở đây, có gan thì đứng ra đối mặt nói chuyện với ta!"

"Đứng ra mà muốn đứng ra, ai lại sợ ngươi chứ?"

Tiếng nói vừa dứt, ba bóng người đã hiện thân trong hơn một trăm người, hạ xuống bên cạnh Thất Dạ và Thiếu Trạch. Chính là ba nam tử trung niên, ba người đều mặc áo gai vải thô, đầu đội nón che, lờ mờ có thể thấy được gương mặt thật thà chất phác của bọn họ, nhìn không ra có gì đặc biệt.

Liễu Phỉ Nhi lại nhìn ra manh mối, khẽ kêu một tiếng: "Thuật dịch dung nho nhỏ cũng dám khoe khoang trước mặt đệ tử Phù Vân các ta sao? Hiện hình cho ta!"

Nói xong, mi tâm nàng bắn ra một vệt kim quang, kim quang một phân thành ba, phân biệt chiếu tới ba người kia!

Liễu Phỉ Nhi nhìn ra được ba người này cũng không phải là diện mạo thật sự của bọn họ, chẳng qua là sử dụng thuật dịch dung của tu chân giới, tu chân giới có hai đại pháp thuật cơ bản có thể thay đổi bộ dáng, một là thuật dịch dung, biến khuôn mặt của mình trong thời gian ngắn thành một loại hình dạng khác, một là ảo thuật, một là tạo ra một ảo ảnh ảo giác giả tạo cho người ta nhìn thấy một hình dạng khác. Nhưng bất luận loại nào trước mặt "Long Phượng Thiên Mục" của Phù Vân các đều phải lộ nguyên hình.

Ba người kia thấy thế, không chút hoang mang, trên người hiện lên một tia sáng nhạt, đánh nát pháp lực thần thông "Long Phượng Thiên Mục" của Liễu Phỉ Nhi.

"Bọn chúng muốn động thủ!"

"Được, lại muốn động thủ giết người, quả nhiên là ác đồ!"

"Đây là muốn diệt khẩu sao? Bọn họ đây là không đánh tự chiêu a!"

"Các vị đạo hữu, hôm nay chúng ta nhất định phải bắt giữ tặc này, trả lại công đạo cho bách tính!"

Ba người thấy Liễu Phỉ Nhi động thủ, nhất thời cười lạnh, ồn ào một hồi, kích thích tâm tình mọi người. Vốn Liễu Phỉ Nhi chỉ muốn cho bọn họ hiện nguyên hình ra, nhưng đến trong miệng bọn họ lại trở thành "Giết người diệt khẩu".

"Hừ, coi như có thể giết hết mấy người chúng ta, chẳng lẽ có thể ngăn chặn vạn dân bách tính? Chư vị đạo hữu, hôm nay tuyệt đối không thể buông tha bọn họ! Cùng tiến lên!"

Trong khi nói chuyện, hơn một trăm người tự mình tế lên pháp khí, các loại pháp khí quang hoa lóng lánh, một cỗ đầu hướng đám người Vi Vân đánh tới.

Thực lực của bọn họ sao có thể so sánh được với đám người Vi Vân. Diệp Trầm Ngư chỉ thoáng vươn năm ngón tay ra, chộp về phía trước. Đám người đối phương liền cảm thấy không gian trước mặt như bị đánh vỡ một lỗ thủng, một cỗ hấp lực cường đại từ đó xuất hiện hút bọn họ vào lỗ thủng kia. Cả người pháp khí lẫn thân thể đều mất đi thăng bằng, trong gió chập chờn không ngừng, làm sao có thể công kích được đám người Vi Vân.

Trong quá trình này, Thất Dạ, Thiếu Trạch cùng với ba nam tử trung niên sử dụng Dịch Dung thuật, chỉ đứng nguyên tại chỗ, cũng không hề động thủ, pháp lực Diệp Trầm Ngư bao trùm tới, bọn họ chịu ảnh hưởng cũng vô cùng nhỏ, dưới chân vững như bàn thạch.

Vi Vân thầm nghĩ trong lòng: "Trong thành toàn là dân chúng, không thể động thủ ở chỗ này."

Lập tức, hắn truyền âm cho mấy nàng kia, sau đó phi thân đi ra ngoài thành, đám người Diệp Trầm Ngư cũng nhao nhao đuổi theo.

"Không ổn, tặc này muốn chạy trốn, mọi người mau đuổi theo!"

Thấy mấy người Vi Vân bay đi, hơn một trăm người kia cũng nhao nhao phi thân theo sau.

Thất Dạ và Thiếu Trạch thấy thế, cũng đi theo. Ba người đàn ông trung niên nhìn nhau cười một tiếng, cũng tung người nhảy lên, không rời nửa bước theo sau.

Mấy người Vi Vân đi tới bầu trời trên bầu trời phía bắc thành Trường Ninh, dưới chân là một rừng quả, cây đào treo đầy cành cây, trái cây cũng nhỏ, một màu xanh biếc, nhìn bộ dạng nhận được mùa thu mới có thể thành thục.

Nơi này đã cách Trường Ninh thành mấy chục dặm, không có người ở, Vi Vân liền ngừng lại, chân đạp trên một cây Đào Thụ, thân thể nhẹ nhàng đung đưa, nhìn qua không có trọng lượng gì.

Ba người Diệp Trầm Ngư đáp xuống bên cạnh hắn, nhìn nhân sĩ Trung Châu tu chân giới bay tới theo đuôi, Ngu Phi Tuyết nói: "Đệ, đệ định xử lý chuyện này?"

Vi Vân còn chưa kịp nói gì, Liễu Phỉ Nhi đã nói trước: "Một đám ngu xuẩn, giết hết tất cả đi, tránh lãng phí nước bọt."

Vi Vân lại hơi nhíu mày, hắn cảm giác việc này cũng không đơn giản như trong tưởng tượng của mọi người, nên tìm hiểu đến tột cùng mới được, vì vậy hắn nói ra: "Yên lặng theo dõi kỳ biến đi, nếu không phải lúc vạn bất đắc dĩ thì đừng hạ sát thủ."

"Tiểu tử Vi Vân, ngươi chạy đi đâu? Cái chết của bách tính Đông Bình thành, ngươi lấy mạng đền mạng đi!" Cầm đầu là một nam tử cao gầy mặc áo bào đen, đồng thời hắn thét to, phi kiếm trong tay rời khỏi tay, nhằm vào đầu Vi Vân mà chém đầu hắn xuống.

"Lệ khí nặng như vậy, thật sự là người tu hành vọng vi."

Vi Vân khẽ lắc đầu, một tay duỗi ra, hai ngón kẹp lấy thanh phi kiếm, hơi dùng sức một chút, liền "Đinh" một tiếng giòn vang, một thanh phi kiếm pháp khí cực phẩm, theo âm thanh đứt gãy.

Trong khoảng thời gian này, hắn truyền pháp lực cho hai người Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi, giúp các nàng tăng lên tu vi cảnh giới, chính mình thì pháp lực trống rỗng, hiện giờ chỉ có ba thành pháp lực, còn chưa hoàn toàn khôi phục. Nhưng dù là như thế, người chỉ là cảnh giới Nguyên Anh, tuyệt đối không có khả năng làm hắn bị thương.

215

Ngày thứ hai mươi lăm đại chiến với Kim Giao lão tổ.

"Ách... "

Nam tử cao gầy mặc hắc bào kia rên lên một tiếng, rơi xuống rừng sâu là vì pháp khí bản mệnh giao tu với hắn bị hủy, cho nên phản phệ, bị thương nguyên khí, đã bị trọng thương, trong lúc nhất thời không thể tái chiến.

"Trong tay hắn lại thêm một mạng người, quả nhiên là yêu ma!" Một người cả giận nói.

Trong lúc nhất thời hơn trăm người tụ lại một chỗ, ai cũng không dám xung phong, chỉ lo trở thành chim đầu đàn.

Lúc này, Thất Dạ, Thiếu Trạch, cùng với ba nam tử trung niên kia đều phi thân qua.

Vi Vân nói với Thất Dạ và Thiếu Trạch: "Hai vị đạo hữu, tốt xấu gì chúng ta cũng từng kề vai chiến đấu, nếu các ngươi còn niệm tình cũ, xin nghe ta nói một lời, bách tính Đông Bình thành quyết không phải do ta giết, về phần hung thủ là ai, tình huống cụ thể chúng ta từ từ tra ra."

Thiếu Trạch hừ lạnh một tiếng, quay đầu không thèm nhìn hắn.

Thất Dạ thì thở dài, nói: "Vi huynh, mặc dù ta tin tưởng cách làm người của ngươi, nhưng trước mắt chứng cớ xác thực, mà ngươi vừa rồi lại xuất thủ đả thương người, mọi người lòng đầy căm phẫn, rất khó nói rõ đạo lý, việc này... Ta không quản được nữa, cáo từ trước!"

Nói xong, quay người rời đi.

Thiếu Trạch cũng nói: "Vi huynh, hy vọng chuyện này không phải do ngươi làm, nếu không... Hừ, mặc dù ngươi thân là đệ tử chính đạo thất tông, phía sau ngươi có Tử Nguyệt tiên môn, Đào Hoa giáo, Dược Vương tông làm chỗ dựa, nhưng làm chuyện ác, thì nên chịu trừng phạt, ai đến cũng vô dụng!" Lời nói đầy chính khí.

Thiếu Trạch nói xong, cũng không đợi Vi Vân phản ứng, trực tiếp phi thân ly khai.

Thất Dạ và Thiếu Trạch vừa đi, trong số những người này, tu vi của ba nam tử trung niên kia cao nhất, những người còn lại chỉ là Kim Đan, tu sĩ Nguyên Anh, làm sao có thể lọt vào pháp nhãn của mấy người Vi Vân.

Vi Vân nhìn về phía ba nam tử trung niên kia, nói: "Ba vị tại sao lại không dám dùng bộ mặt thật để gặp người, chẳng lẽ là có tật giật mình?"

Nam tử trung niên bên trái vẫn ung dung nói: "Ha ha, đối với kẻ ác tổn thương bách tính như ngươi, chúng ta không cần phải dùng gương mặt thật. Chư vị đạo hữu, mọi người cùng lên, đối phó loại ác đồ như hắn, chúng ta không cần phải nói quy củ của tu chân giới làm gì!"

"Lên!"

Hơn một trăm người dồn dập hành động, một lần nữa công về phía đám người Vi Vân.

"Ta đến ngăn cản những người này. Sư tỷ, tỷ tỷ, muội muội, các ngươi mau bắt lại ba người kia!" Vi Vân cùng Diệp Trầm Ngư, Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi truyền âm nói.

"Yên tâm đi!" Ba cô gái ngầm hiểu, mỗi người một cái, nhìn chằm chằm ba nam tử trung niên kia.

Rất rõ ràng, ba người đàn ông trung niên này là nhân vật then chốt khơi mào sự việc lần này, bắt ba người bọn họ lại, còn những người khác chỉ là công cụ để bọn họ lợi dụng mà thôi.

Khi Vi Vân tế lên mười tám viên niết bàn mật luân nghênh đón hơn một trăm người kia, Diệp Trầm Ngư, Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi cũng bay nhào về phía ba nam tử trung niên kia, Diệp Trầm Ngư huy động Thiên Âm Tiên Địch, đánh ra rất nhiều sóng âm tấn công một người trong số đó. Đối phương biết rõ lợi hại, phi thân lui về phía sau., Nhưng Diệp Trầm Ngư đã là cường giả Độ Kiếp, chỉ trong chốc lát đã đuổi kịp hắn, sử dụng đủ loại Mộc công. Nhất thời, bên dưới đất mọc ra rất nhiều cây đại thụ xanh ngắt, vây khốn người nọ ở giữa. Sắc mặt người nọ khẽ biến nhưng lại không có chút bối rối nào., Tay nắm một phen, trong tay xuất hiện một thanh ma đao đen sì như mực, chuôi đao có một khô lâu, hiện ra ánh sáng xanh mơn mởn, hắn huy động ma đao, liền có vô số đao mang từ đó rơi xuống, chặt đứt tất cả đại thụ xung quanh!

"Nhiếp Hồn Ma Đao, ngươi là Ma công tử!"

Diệp Trầm Ngư liếc mắt liền nhìn ra pháp bảo trong tay đối phương, chính là pháp bảo lúc trước xuất hiện trong cơ thể Huyết Hà Vu Man trong vạn dặm, Nhiếp Hồn Ma Đao được Ma công tử thu được.

Điều này nói rõ người trước mắt này chính là Ma công tử!

"Cái gì Ma công tử, ta nghe không hiểu!" Người nọ mỉm cười, phá vỡ sự phong tỏa của chủng mộc công, sau đó dưới chân lấp loé ô quang, hóa thành một đạo lưu quang, nhanh chóng bay đi xa.

"Ngươi chạy không thoát!" Diệp Trầm Ngư đâu thể để hắn chạy thoát.

Cùng lúc đó, Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi cũng chia ra ngăn hai nam tử trung niên khác.

Nam tử trên tay Ngu Phi Tuyết, sử dụng một cái gương pháp bảo, lại có thể ngăn cản thế công của Minh Nguyệt Phi Hoàn của nàng. Phi Hoàn phân ra vô số trăng sáng rơi xuống, đối phương tế tấm gương trong tay lên, liền có một vầng mặt trời chói chang từ đó xuất hiện., Giống như một quả cầu lửa, va chạm với vầng trăng sáng do Minh Nguyệt Phi Hoàn thả ra, tóe ra một trận lửa kịch liệt, hai bên tan rã. Ngu Phi Tuyết âm thầm kinh ngạc, cũng không biết đối phương lấy đâu ra pháp bảo uy lực không kém Minh Nguyệt Phi Hoàn chút nào., Cũng may pháp lực của nàng cao hơn đối phương rất nhiều, lấy tu vi của đối phương rõ ràng chỉ là Pháp Tướng sơ kỳ, vạn địch không lại nàng, thời gian càng lâu, ưu thế của mình sẽ càng rõ ràng, lập tức không chút hoang mang không vội vàng cùng đối phương triền đấu.

Liễu Phỉ Nhi đối mặt với nam tử hai mắt đỏ như máu, chính là một cây bút lông sáng óng ánh. Khi cây bút này vung lên, liền có văn tự quang ảnh hiển hiện, hóa hình đao thương, kiếm kích, các loại binh khí, còn có một ít pháp thuật phong lôi, thủy, mặc dù uy lực không lớn, nhưng cộng lại cũng không thể coi thường., Những nguyên khí binh khí này và pháp thuật cùng một đầu hạ xuống đầu Liễu Phỉ Nhi, chỉ là Liễu Phỉ Nhi có cánh Phong Thần, thân hình như ảo ảnh, lóe lên qua lại, những thứ kia bất luận thế nào cũng không rơi xuống người nàng. Đối phương thấy thế công của mình không có hiệu quả, biết không thể đối đầu, vì vậy cười quái dị một tiếng, từ sau lưng bắn ra một đôi cánh thịt màu máu, nhanh chóng bay đi.

"Hừ, thì ra là Huyết công tử, chạy đâu!"

Liễu Phỉ Nhi vừa nhìn điệu bộ này của hắn đã biết là Huyết công tử của Huyết Thần giáo, chẳng qua không biết hắn lấy được một kiện pháp bảo từ nơi nào, thoạt nhìn có chút giống pháp bảo "Tạo Hóa" của chủ trang trang chủ Hạo Khí Sơn Trang Lâm Nho, không biết làm sao lại rơi vào trong tay của hắn., Gã cũng không đánh lại Liễu Phỉ Nhi, hiện giờ Liễu Phỉ Nhi được Vi Vân trợ giúp đột phá đến cảnh giới Pháp tướng viên mãn, thực lực đã vượt xa Huyết công tử Pháp tướng sơ kỳ, đối phương muốn chạy trốn càng đừng nhắc tới nữa. Liễu Phỉ Nhi có Phong Thần Chi Dực bên người, toàn bộ Thiên Vũ

đại lục ngoại trừ Chu Diệu ngữ ra thì không ai có thể chạy thoát được nàng.

Ba nam tử trung niên thấy mình không phải là đối thủ, trước sau phi thân đào tẩu, đám người Diệp Trầm Ngư đuổi theo không bỏ, trong lúc râu quai nón đã đuổi tới mấy chục dặm, chặn bọn họ lại một phen kịch đấu.

Bên này, Vi Vân đang chiến đấu với tu hành giả hơn một trăm Trung Châu, mười tám Niết Bàn mật luân được tế lên, nhất thời mười tám vị Hồng Liên La Hán bay ra, nghiệp hỏa trên người hừng hực thiêu đốt, vây hơn một trăm người kia ở chính giữa, nghiệp hỏa thiêu đốt, nhất thời khiến mọi người kêu thảm thiết không ngừng.

Vi Vân thấy vậy, hơi kinh ngạc, theo lý thuyết những người này thân là nhân sĩ chính đạo, quanh năm hành hiệp trượng nghĩa, có công đức trên người, bất luận thế nào cũng không đến mức bị Nghiệp Hỏa thiêu đốt thành dạng này. Nghiệp Hỏa Hồng Liên chỉ nhằm vào người có nghiệp lực sâu nặng trên người có hiệu quả cường đại, đối với người trên thân không có bao nhiêu nghiệp lực., Chỉ là gãi ngứa, nếu trên người đối phương có công đức, vậy không có chút hiệu quả nào, ngược lại sẽ bị khắc chế. Ví dụ như Dược lão nhân, Tiêu Dao Tiên Ông, trên người có công đức, nghiệp hỏa cho dù trên người bọn họ cũng không đốt nổi., Chỉ có thể dùng bạo lực giết chết. Nhưng Vi Vân không thể ngờ được, hơn một trăm tu hành giả Trung Châu này lại không chịu nổi như thế, Nghiệp Hỏa rơi xuống thiêu đốt bọn họ như muốn da tróc thịt bong, cả người run rẩy, từ da thịt bị đốt cháy linh hồn, cả đám đau đớn đến mức không muốn sống, kêu rên không thôi, trên người rõ ràng mang theo rất nhiều tội nghiệt.

Vi Vân hừ lạnh một tiếng, nói: "Không thể tưởng được các ngươi đã từng làm qua rất nhiều việc thương thiên hại lý, hôm nay tạm thời tha cho các ngươi, lần sau gặp lại, ta quyết không bỏ qua cho các ngươi!"

Hắn thu mười tám Niết Bàn mật luân, độn quang bay về phía đám người Diệp Trầm Ngư. Giết những người này cũng không có ý nghĩa gì, bắt ba nam tử dịch dung kia mới là mấu chốt.

Hơn một trăm tu hành giả Trung Châu thấy Vi Vân bay đi, nghiệp hỏa trên người cũng biến mất, nhất thời vui mừng quá đỗi, trên người phảng phất có vật gì biến mất, lộ ra không ít nhẹ nhõm, ánh mắt cũng càng thêm trong suốt sáng ngời., Nguyên một đám ngươi ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, cũng không biết tại sao mình lại u mê đi theo Thiếu Trạch và Thất Dạ, tìm Vi Vân gây sự, thậm chí xuất hiện ở chỗ này giao thủ với hắn, cẩn thận hồi tưởng lại chi tiết trong đó, nhưng nghĩ thế nào cũng không nhớ ra.

Bất luận như thế nào, tóm lại là nhặt về một cái mạng, tất cả mọi người đều không nguyện lại xen vào chuyện bực này, từng người một phi thân rời đi.

Vi Vân trải qua một phen truy đuổi, thậm chí thi triển một lần "Súc địa thành thốn", cuối cùng đuổi kịp đám người Diệp Trầm Ngư. Ở một chỗ trên sơn cốc đứt gãy, ba nữ đang chiến đấu với ba nam tử trung niên kia, pháp lực bạo phá, kình khí bắn ra bốn phía, cây cỏ chung quanh bị bẻ gãy, cát bay đá chạy, đá lớn bị đá bay lên tấn công đối thủ, lại bị đối phương đánh rơi xuống, lăn lộn trên đường, rơi xuống đất, rơi xuống đất, thanh âm kịch đấu hướng chung quanh truyền ra, chấn động đại địa, vang vọng khắp trời đất.

Lúc này ba người kia đều đã lộ ra chân diện mục. Dưới sự tấn công điên cuồng của tam nữ, Liễu Phỉ Nhi chờ đúng thời cơ liền cho bọn hắn một phát "Long Phượng Thiên Mục" phá vỡ thuật dịch dung trên người bọn họ. Chân tướng nhất thời gặp người, quả nhiên là Ma công tử, Huyết công tử, còn có một Yêu công tử, Tam công tử Ma Đạo!

Vi Vân kinh ngạc nói: "Ba vị công tử, sao các ngươi lại đến chính đạo tu chân giới của ta để đòi đánh, chẳng lẽ là ngứa da hay sao?"

Huyết công tử cười quái dị nói: "Chúng ta là tới muốn mạng của ngươi, nhanh chóng đem Thiên Hi Cổ Cầm trả lại cho ta, nếu không hôm nay ta sẽ cho ngươi chết không có chỗ chôn!"

"Chỉ bằng mấy người các ngươi? Ha ha..." Vi Vân cất tiếng cười to, "Mấy tên chuột nhắt các ngươi, dấu đầu lòi đuôi, sát hại dân chúng chính đạo ta thì không nói, còn muốn vu oan hãm hại bản thân, thật là đáng xấu hổ, hôm nay để cho các ngươi phải trả giá đắt!"

Ma công tử ha ha cười nói: "Vi huynh, mấy người huynh đệ chúng ta chẳng qua chỉ đùa với ngươi một chút, không giết mấy bách tính, sao có thể giữ ngươi lại?"

Vi Vân nhìn về phía Ma công tử, hỏi: "Lão huynh, Thất Dạ và Thiếu Trạch có bị các ngươi lừa gạt mới gây sự với ta hay không?"

Ma công tử cười nói: "Ngươi đoán đi?"

Vi Vân chơi đùa Niết Bàn mật luân trong tay, thản nhiên nói: "Ta lười nói nhảm với các ngươi, chính ma đại chiến đã kết thúc, các ngươi còn dám đến tu chân giới chính đạo ta quấy rối, thật đúng là chán sống, đã như vậy, hôm nay ta tiễn các ngươi quy thiên!" Nói xong, hắn tế mười tám vị Niết Bàn mật luân lên, mười tám vị Hồng Liên La Hán lập tức lao tới ba người.

Tam công tử ma đạo này vốn không đánh lại Tam tiên tử chính đạo, bây giờ Vi Vân lại tiến vào, bọn hắn làm sao chống đỡ được, nhất thời càng thêm tràn đầy nguy cơ, nhưng bọn hắn vẫn như trước không chút hoang mang, điều này làm cho Vi Vân cảm thấy một tia nghi ngờ, chẳng lẽ trong đó có bẫy?

Vi Vân lao về phía Huyết công tử, nói: "Chẳng những muốn đoạt Thiên Hi cổ cầm của ngươi, còn muốn đoạt bút tạo hóa trong tay ngươi. Các ngươi bọn gian tặc ngoại đạo này, có phải đã hại chết Thiếu Dương đạo nhân và Lâm Nho cư sĩ không?"

Chí Dương Bảo kính trong tay Yêu công tử chính là pháp bảo của Thiếu Dương đạo nhân Diệu Nhật sơn trang, bút tạo hóa trong tay Huyết công tử cũng là bảo bối quyết không rời tay của Hạo Khí Sơn Trang Lâm Nho, hai món pháp bảo này rơi vào trong tay bọn họ, chỉ có thể nói là hai vị tiền bối này đều đã chết.

Diệu Nhật sơn trang và Hạo Khí sơn trang đều là tông môn trung đẳng trong tu chân giới, cũng được truyền từ thượng cổ, có pháp bảo trấn áp khí vận. Bất luận Thiếu Dương đạo nhân hay Lâm Nho đều là cường giả pháp tướng viên mãn. Hai vị này vẫn chưa chết trong đại chiến Chính Ma, vậy cũng chỉ có thể là sau khi đại chiến chính ma kết thúc bị giết. Theo lý thuyết lấy thực lực của tam công tử ma đạo, còn không giết chết được bọn họ mới đúng.

"Chẳng lẽ..."

Vi Vân bỗng nhiên hiểu ra, lần này Ma giáo cũng không chỉ có ba người này tới, hẳn là còn có cường giả càng thêm lợi hại.

Vào thời khắc này, tại Ma đạo Tam công tử cũng đã tràn đầy nguy cơ, thời điểm tính mạng khó giữ được, bỗng nhiên một tiếng long ngâm cao vút trống rỗng vang lên!

Một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm đang không ngừng tới gần, Vi Vân vô thức nắm chặt mười tám Niết Bàn mật luân, để mười tám Hồng Liên La Hán gắt gao vờn quanh thân mình, sau đó hướng không trung không ngừng phi thăng.

Sau một khắc, núi đá văng tung tóe, giữa lòng một ngọn núi lớn phía dưới nổ tung một cái động lớn, ngay sau đó, một con rồng khổng lồ màu vàng từ trong động chui ra, đầu rồng cực lớn, râu tóc rõ ràng, miệng rồng khẽ nhếch, hai cái răng nanh lộ ra ngoài miệng, mắt rồng lấp lóe kim quang, hai đạo kim quang từ đó bắn ra, chụp lấy Vi Vân phía trên vào!

Vi Vân cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy trên thân Cự Long màu vàng này lộ ra một cỗ khí thế làm cho người hít thở không thông, mặc dù lấy

cảnh giới pháp tướng viên mãn của hắn, vẫn cảm thấy hãi hùng khiếp vía, rõ ràng là do cảnh giới cùng tu vi vượt xa hắn!

"Kim Giao lão tà!"

Vi Vân lập tức hiểu rõ người đến là ai, chính là giáo chủ tà dị của một trong tam đại Giáo Chủ Ma giáo – Kim Giao lão tổ, đồng thời cũng là cường giả tuyệt đỉnh lúc đó, cũng là kẻ thù sinh tử của hắn!

Thân hình Vi Vân không ngừng bay lên, khí tức thân thể giao hòa cùng mười tám Niết Bàn mật luân, mượn lực lượng pháp bảo ngăn cản lực uy hiếp cường đại của Kim Giao lão tổ, tránh thoát sự trói buộc của trường khí, đồng thời không ngừng ngưng tụ pháp lực. Trong lòng hắn âm thầm kêu khổ, bất luận thế nào, hắn cũng không nghĩ tới ở chỗ này sẽ gặp Kim Giao lão Tà lão ta., Nhưng hiện tại là thời điểm pháp lực của hắn trống rỗng, bởi vì trợ giúp Ngu Phi Tuyết cùng Liễu Phỉ Nhi tăng lên tu vi, dẫn đến pháp lực của mình trống rỗng, bây giờ chỉ còn lại ba thành pháp lực, trừ phi có đủ huyết nhục tinh hoa cho hắn thôn phệ, bằng không, không thì mười ngày nửa tháng thời gian đừng hòng khôi phục.

Tại trạng thái như thế này, làm sao có thể địch nổi lão tổ Kim Giao?

Cùng lúc đó, Diệp Trầm Ngư, Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi nhìn thấy Kim Giao lão tổ xuất hiện, nhất thời cũng biến sắc, trước tiên từ bỏ truy sát Ma Đạo Tam công tử, đồng loạt bay về phía này, hội tụ cùng một chỗ với Vi Vân.

"Ngao ——"

Lão tổ Kim Giao phát ra một tiếng rồng gầm, thân rồng khổng lồ dài trăm trượng từ dưới đất chui ra, đánh về phía mấy người Vi Vân, một cái vuốt rồng thò ra, gần như xé rách không gian, chộp tới mấy người!

"Tiểu Kim!" Vi Vân khẽ quát một tiếng.

Không cần hắn nhắc nhở, Tiểu Kim đã hóa thành một bộ áo giáp Đại Bằng bao trùm trên người hắn. Lúc này, Vi Vân tế lên mười tám Niết Bàn Mật Luân, Diệp Trầm Ngư tế ra Thiên Âm Tiên Địch, Ngu Phi Tuyết sử dụng Minh Nguyệt Phi Hoàn, Liễu Phỉ Nhi vỗ cánh Phong Thần, mấy người hợp lực thi triển thần thông, tế ra pháp bảo, đồng loạt nghênh đón long trảo của lão tổ Kim Giao!

"Oành!"

Một tiếng bạo phá lăng không vang lên, pháp lực loạn lưu cường đại hóa thành địa thủy hỏa phong, lấy vị trí hai bên giao kích làm trung tâm, hướng bốn phương tám hướng bắn nhanh ra, chạy loạn khắp nơi, gọt sạch từng đỉnh núi chung quanh.

Bốn người Vi Vân, Diệp Trầm Ngư, Ngu Phi Tuyết, Liễu Phỉ Nhi, thân thể hơi chấn động, bay ngược về phía sau, rơi vào cành của một cây cổ tùng, nhìn Kim Giao lão tổ phía xa.

Giờ phút này, Kim Giao lão tổ biến thành cự long màu vàng ở giữa không trung chạy đi, Tam công tử Ma Đạo phi thân tới, rơi vào trên thân rồng của Kim Giao lão tổ, nhìn mấy người Vi Vân mỉm cười lạnh.

Yêu công tử sờ lên chữ "Vương" trên trán, miệt thị cười nói: "Vừa rồi không phải rất kiêu ngạo sao? Sao, cười không nổi à?"

Vi Vân cũng cười lạnh, nói: "Ồ, thì ra là một con đại xà lão bất tử, ba tên khốn kiếp không biết xấu hổ các ngươi, mỗi lần đánh không lại bổn đại gia, mỗi lần đánh không lại bổn đại gia đều phải tìm người hỗ trợ, thật sự là điềm đạm không biết xấu hổ."

Huyết công tử cười quái dị nói: "Lần trước chạy trốn là ai? Rõ ràng là ngươi chết mà không biết xấu hổ!"

Vi Vân Hồi Tuyền nói: "Huyết công tử chết tiệt nhà ngươi, ta cóc ngươi, có tin ta phạt chết mẹ ngươi không!"

"Ngươi nói cái gì, ngươi dám mắng mẹ ta?" Sắc mặt Huyết công tử giận dữ, lập tức không bình tĩnh được nữa.

"Ta chẳng những muốn bát đản, còn muốn tổ tiên ngươi cùng ba mươi sáu đời phụ nữ của hậu thế! À, đúng rồi, hôm nay có lẽ ngươi sẽ phải đem cái mạng nhỏ giao phó cho nơi này, muốn đoạn tử tuyệt tôn, chỉ sợ không có con cháu nữ tính, ta chỉ cần bội là được!"

Huyết công tử miệng lưỡi không thể so sánh với Vi Vân, lập tức tức giận đến phát điên, đỏ mặt nói: "Khốn kiếp, ngươi nói năng bậy bạ, hôm nay bản công tử phải bầm thây ngươi vạn đoạn!"

Vi Vân lớn tiếng nói: "Ngươi nghe cho kỹ đây, ta muốn ——— ngươi —— —— mẹ —— "

"Cẩu tặc, chết cho ta!" Rốt cuộc Huyết công tử nghe không nổi nữa, gần như sắp tức điên lên rồi, nhưng gã lại đánh không lại Vi Vân, đành phải nói với lão tổ Kim Giao: "Giáo chủ, giết tên cháu trai này!"

"Hừ! Con nhỏ miệng vàng, sắp chết đến nơi rồi còn không tự biết!"

Kim Giao lão tổ giữa trời du tẩu, thân rồng khổng lồ vờn quanh mấy ngọn núi, bốn móng vuốt khẽ động, liền bay nhào tới đám người Vi Vân, đám người Vi Vân hoảng hốt tránh né, vừa sử dụng pháp bảo cùng thần thông hóa giải uy thế cường đại trên người Kim Giao lão tổ, chỉ thấy chỗ vuốt rồng của Kim Giao lão tổ giẫm đạp, đỉnh núi tuyệt bích đều đứt gãy sụp đổ, đuôi rồng quét qua, liền có một ngọn núi lớn nổ tung, bị tiêu diệt toàn bộ.

"Vi huynh ngay cả mấy chữ dơ bẩn bậc này cũng mắng tới miệng, thật sự là làm nhục nhã nhặn, nên tát vào miệng!" Ma công tử trên lưng rồng vung Nhiếp Hồn Ma Đao, chém thẳng xuống đầu Vi Vân.

Vi Vân đánh ra một cái Càn Khôn Tụ, phá vỡ đao mang của Ma công tử, vừa cười lạnh nói: "Ma công tử, ngươi đừng nóng vội, chờ ta xử lý xong Huyết công tử lão mụ sẽ tới chiếu cố chuyện làm ăn của mẹ ngươi."

Ma công tử liên tục chém xuống mấy đạo đao mang, phá nát ống tay áo càn khôn phản công của Vi Vân, yên lặng không nói gì. Hắn biết Vi Vân lớn lên tại phố phường, ngôn ngữ khẳng định không thể mắng nổi đối phương, cho nên không nói nhảm nữa, chỉ cần giết chết hắn, miệng trơn trượt tới mức không còn ý nghĩa gì nữa.

Lúc này, Diệp Trầm Ngư, Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi đang hợp lực ngăn cản thế công của Kim Giao lão tổ. Vi Vân lập tức cẩn thận từng li từng tí một ứng phó với sự đánh lén của Tam công tử Ma Đạo, trong lúc nhất thời có vẻ hơi cố sức. Thực lực Độ Kiếp viên mãn bọn hắn không thể theo kịp, nếu không có Diệp Trầm Ngư cũng là cường giả Độ Kiếp sơ kỳ, bọn hắn đã sớm suy tàn, làm sao có thể kiên trì đến bây giờ.

Kim Giao lão tổ há mồm phun một cái, nhất thời cuồng hống không ngừng, sử xuất tuyệt thế thần thông "Vạn thú gào thét", vạn loại quang ảnh mãnh thú bay nhào tới đám người Vi Vân, nếu trúng chiêu này, cho dù là Thôn Nhật Hỏa Viên cũng bị chấn nhiếp, lấy tu vi của bọn hắn, nhất định phải hôn mê không thôi.

"Tụ lý linh, đi!"

Trên người Vi Vân xuất hiện sáu cánh tay, sáu cánh tay đồng thời nổi lên kim quang, đồng loạt huy động, sáu đạo vòi rồng tụ lại một chỗ, tạo thành một vòi rồng siêu cấp cao trăm trượng, "Vạn Thú" gào thét nghênh đón lão tổ Kim Giao, một tiếng nổ "Bành" vang lên., Vòi rồng bị phá nát, vô số dị thú quang ảnh cũng tản đi hơn phân nửa, nhưng có một nửa tiếp tục đánh về phía bọn hắn. Vi Vân lại tế lên mười tám mâm Thái Huyền Niết Bàn, mười tám vị Hồng Liên La Hán ngăn ở trước người, đồng loạt phun ra nghiệp hỏa, đốt quang ảnh dị thú còn sót lại kia thành hắc khí, tản ra tứ tán.

Vi Vân cảm thấy một trận mệt mỏi, thần thông và pháp bảo xuất ra mới hóa giải được một chiêu tấn công của Kim Giao lão tổ, nếu đối phương lại tiếp tục tiến lên mấy lượt, làm gì còn mạng mà ở đây? Tuy nhiên cũng may loại tuyệt thế thần thông này cũng không phải

muốn dùng là có thể dùng, phải có đầy đủ pháp lực mới có thể thúc giục được, Kim Giao lão tổ tuy rằng pháp lực hùng hậu, cũng không thể sử dụng vô hạn.

"Không thể tưởng tượng nổi ngươi lại có thể sử dụng Cửu Tí thần quyền, Tê Thiên Thần Thủ và Tụ Lý Càn Khôn chồng chất lên nhau, ngươi cũng coi như là kỳ tài của tu chân giới, chỉ tiếc là tuổi còn trẻ mà đã chết yểu trong tay bổn lão tổ rồi!"

Lão tổ Kim Giao nói xong, lại từ trong miệng phun ra một đạo kim quang, hóa thành một du long màu vàng to bằng cánh tay, đánh xuống đầu Vi Vân.

"Keng!"

Vi Vân huy động Niết Bàn mật luân đập vào trên Du Long kia, Du Long bay ngược về, hóa thành một cây kim tiên lơ lửng trên đỉnh đầu lão tổ Kim Giao, chính là Kim Giao Cửu Điểm Tiên của tà dị giáo.

Cả người Vi Vân run lên bần bật, thân thể bị văng ra ngoài, phun ra một ngụm máu tươi. Hắn cảm thấy cả người bủn rủn, mới vừa rồi mấy lần giao thủ đã khiến pháp lực của hắn gần như hao hết, thậm chí pháp lực trên người Tiểu Kim cũng bị hắn rút ra dùng.

Một thân ảnh màu lam xinh đẹp như bươm bướm nhanh chóng bay tới đỡ lấy hắn, chính là Liễu Phỉ Nhi.

216

Chương hai mươi sáu của Trục Lộc Trung Châu

"Đồ bại hoại ca ca, ca không sao chứ?" Liễu Phỉ Nhi hỏi.

Vi Vân gối đầu lên bộ ngực lớn mềm mại của Liễu Phỉ Nhi, đầy đặn, cười khổ một tiếng, nói: "Nếu không mang viện binh, cái mạng nhỏ của chúng ta đều phải nằm ở chỗ này."

Liễu Phỉ Nhi nói: "Con đã thông báo cho mẹ ta, Phi Tuyết tỷ tỷ cũng đã truyền tin cho dì, tin rằng sau một canh giờ nữa các nàng có thể chạy tới."

Vi Vân hữu khí vô lực nói: "Đại tiểu thư, một canh giờ sau chúng ta đã hỏng mất rồi, Diệp sư tỷ cũng không kiên trì được bao lâu, hiện tại tranh thủ thời gian chạy trốn đi!"

"A... Được rồi." Liễu Phỉ Nhi cao giọng gọi: "Diệp tỷ tỷ, Phi Tuyết tỷ tỷ, chúng ta chạy trước đi!"

Vi Vân vừa nghe liền có cảm giác hít thở không thông, chạy trốn không rêu rao như vậy sao!

Huyết công tử cười to nói: "Hôm nay phải phân sinh tử, ai chạy thì người đó là chó!"

Lão tổ Kim Giao lập tức tấn công Liễu Phỉ Nhi. Sau lưng Liễu Phỉ Nhi vỗ cánh bay ra hơn mười dặm, nhẹ nhõm tránh thoát thế công của Kim Giao lão tổ. Diệp Trầm Ngư và Ngu Phi Tuyết cũng thừa cơ bay ngược trở lại. Kim Giao lão tổ vội vàng đuổi theo, cắn chặt không tha.

Hắn phụng lệnh của Thần Tôn Vu Nhung, nhất định phải giết chết Vi Vân, nếu không hoàn thành nhiệm vụ, sẽ phải chịu lửa giận của Vu Sùng, cho dù có lá gan lớn bằng trời, hắn cũng không dám tay không trở về. Động thủ ở địa bàn tu chân giới chính đạo, nhất định phải

nhanh chóng chém loạn tốc chiến tốc thắng, một khi có cường viện của bọn Vi Vân chạy tới, Kim Giao lão tổ sẽ không thể tránh được.

Chỉ một thoáng, song phương một đuổi một chạy, vượt qua trùng điệp núi lớn, không biết hủy hoại bao nhiêu núi rừng cỏ cây, dọa cho vô số dã thú, yêu quái chạy loạn khắp nơi, sợ tránh không kịp.

Lúc này pháp lực của Vi Vân trống rỗng, Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi đã dùng hết sạch phù lục, Diệp Trầm Ngư cũng càng ngày càng cảm thấy vất vả. Cứ tiếp tục như vậy, không đến nửa canh giờ, sẽ bởi vì không chịu nổi mà bị giết.

"Ha ha, không được rồi!" Yêu công tử cười to.

Vi Vân quát mắng: "Ta chơi mẹ ngươi là chuyên nghiệp, chờ ta giết mẹ ngươi xong ngươi ngươi sẽ biết ngay bản đại gia có được không!"

"Giáo chủ, ngươi xem tên nhãi này mạnh miệng như thế, thật sự khiến người ta chán ghét, nhanh kết liễu hắn đi!" Yêu công tử chỉ vào Vi Vân nói.

"Ngao ——"

Lão tổ Kim Giao mở miệng rồng ra, một cỗ sóng khí cường đại từ đó phun ra, hóa thành vô số quang ảnh dị thú, sát khí tràn ngập, đánh giết về phía đám người Vi Vân.

Lúc này pháp lực của Vi Vân trống rỗng, Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi cũng đã kiệt sức, nếu chỉ dựa vào một mình Diệp Trầm Ngư thì khó mà ngăn cản được tiếng "Vạn thú gào thét", nếu trúng chiêu, mấy người bọn họ nhất định phải hôn mê không thôi, cũng chẳng khác nào để mặc cho người ta chém giết. Với tốc độ của Liễu Phỉ Nhi..., Có Phong Thần chi dực trong người, hoàn toàn có thể một mình bỏ chạy. Vi Vân nếu liều mạng, chắc hẳn sử dụng một lần nữa "Súc địa thành thốn" cũng không phải là không thể, nhưng bất luận là

Liễu Phỉ Nhi hay Vi Vân, đều không thể một mình rời đi, để cho Diệp Trầm Ngư và Ngu Phi Tuyết rơi vào tay địch.

Giờ phút này, bọn người Vi Vân nói thầm một tiếng, ta tha mạng.

Tam công tử ma đạo thì vẻ mặt đắc ý cười, trong mắt dường như đã nhìn thấy bộ dáng chết thảm của Vi Vân, thật đúng là khoái chí lòng người!

Ngay tại một khắc trước, một đạo cầu vồng màu vàng từ trên trời giáng xuống, tốc độ cực nhanh, ngay tại lúc Kim Giao lão tổ sử xuất "Vạn Thú gào thét", cầu vồng như là dải lụa từ chân trời cuốn xuống, từ đó rơi xuống một đại thủ màu vàng, một cự chưởng hóa ra trùng trùng điệp điệp chưởng ảnh, bài sơn đảo hải, hướng thần thông Kim Giao lão tổ chính diện va chạm!

"Oành!"

Nhưng chỉ nghe một tiếng ầm ầm rung mạnh, hai cỗ pháp lực khổng lồ va chạm ra sóng khí mênh mông, quét ngang tất cả chung quanh!

Đám người Vi Vân chỉ cảm thấy một làn sóng nhiệt ập tới, làm cho khuôn mặt đau nhức, ngay sau đó còn có một cỗ lực lượng nhu hòa nâng mấy người lên, bảo vệ ở trong đó, lúc này mới có thể tránh khỏi xung kích.

Lão tổ Kim Giao thậm chí là tam công tử Ma Đạo trên lưng lão, cũng chịu cỗ lực phản chấn này, ngã xuống phía dưới, nhưng pháp lực Kim Giao lão tổ cao cường, hơi vận chuyển pháp lực, liền ổn định thân hình, thân rồng khổng lồ xoay quanh ở trên một ngọn núi lớn, mở to mắt rồng, nhìn thần thông trước mắt, bảo vệ Vi Vân bọn người không mời mà đến.

"Nguyên lai là Phật mẫu Đại Phật Tự giá lâm, thất kính." Lão tổ Kim Giao híp mắt lại, thanh âm chấn động bát phương.

"Thiện tai!"

Người tới chính là một nữ ni trung niên tuyệt mỹ, đầu đội Bì Lư quan, thân khoác hà y năm màu, trên người quấn quanh dải lụa bảy màu, như là Vân Trung Thiên Nữ. Hơn nữa mặt mày nàng tuyệt đẹp, con ngươi bình thản, lộ ra một luồng khí thanh tú, lộ ra làn da trắng nõn như tuyết, thân thể bị lớp áo gấm che khuất lại càng phập phồng lả lướt, như ẩn như hiện, thu hút người ta chú ý, dạy người khó dời ánh mắt đi được.

Không phải Diệu Y Phật Mẫu thì là ai?

Đám người Vi Vân mừng rỡ, cứu tinh đã đến!

Có Diệu Y Phật Mẫu gia nhập, lại thêm Diệp Trầm Ngư, phe mình có hai cường giả Độ Kiếp, một tên Độ Kiếp trung kỳ, một tên Độ Kiếp sơ kỳ, ngay cả Kim Giao lão tổ thần thông quảng đại cũng khó mà giết chết bọn hắn, một canh giờ sau đám người Ngu Yên Vũ xuất hiện, mạnh như lão tổ Kim Giao cũng chỉ có phần chạy trốn giữ mạng.

"Kim Giao lão tổ." Diệu Y chắp tay trước ngực, gật đầu nói: "Bần ni đặc biệt tới Trung Châu phát dương Phật pháp, đi ngang qua đây, không muốn gặp phải Giáo chủ tà dị, thật là khiến người ta tiếc nuối. Chính ma đại chiến đã kết thúc, chẳng biết vì sao Giáo chủ lại đến lãnh địa chính đạo ta, còn muốn động thủ giết người?"

Đầu rồng Kim Giao lão tổ ngẩng cao lên, nhìn xuống Diệu Y, trầm giọng nói: "Chính ma đại chiến mặc dù chấm dứt, nhưng không ảnh hưởng ân oán cá nhân của chính ma lưỡng đạo, lão tổ ta tới tìm ai tính sổ, chẳng lẽ còn muốn thuyết phục ngươi diệu y sao? Tăng vương Đại Phật tự ngươi đều đã chết, một nữ lưu như ngươi, cũng dám kêu gào trước mặt bản lão tổ sao?"

"Tăng vương quả nhiên đã chết." Diệu Y phất tay, Phạm Âm Linh lơ lửng trên đỉnh đầu nàng, buông xuống từng đạo kim quang như thác nước, bảo hộ nàng ở trong đó, tay phải nâng một bảo tháp màu vàng, chính là Cửu cấp Phật Vương Phù Đồ, pháp bảo đỉnh cấp có ba mươi sáu Tiên khí xếp hạng tư.

"Nếu ngươi không biết điều, cũng không sống được bao lâu nữa!"

Nói xong, Kim Giao lão tổ phát ra một tiếng long ngâm, lại sử dụng ra thần thông "Vạn thú gào thét", vô số quang ảnh dị thú từ trong miệng hắn rơi xuống, lại tế lên Kim Giao Cửu Tiết Tiên, hóa thành một con Du Long màu vàng, phối hợp "Vạn thú gào thét" đồng loạt tấn công diệu y.

Nơi này là lãnh địa chính đạo, hắn phải tốc chiến tốc thắng, thời gian kéo dài càng bất lợi với hắn.

Đây đã là thế công chí cường của Kim Giao lão tổ, lấy tu vi Diệu Y, kỳ thật không khác lắm so với Ngự Châu nương nương, đánh lâu nhất định sẽ thua, nhưng nàng có Phạm Âm Linh và Cửu cấp Phật Vương Phù Đồ hai kiện pháp bảo, đặc biệt là Phật Vương Phù Đồ cấp chín chính là trấn tự chi bảo của Đại Phật Tự, uy lực vô cùng, am hiểu phòng ngự nhất, cho dù lão tổ Kim Giao toàn lực công kích, trong thời gian ngắn cũng không đả thương được nàng.

Diệu Y lợi dụng Phạm Âm Linh và Phật Vương cấp chín của Phù Đồ chặn thế công của Kim Giao lão tổ, thấy Diệp Trầm Ngư muốn đến hỗ trợ, bèn nói: "Trầm Ngư không cần giúp ta, ngươi bảo vệ bọn họ là được."

Trong khi nói chuyện, Diệu Y từ phía sau lưng bắn ra một pháp tướng nguyên thần khổng lồ, khoác thiên nữ thiền y, quấn lấy dải gấm, có ba viên đầu tóc, mỗi loại tỏ ra vui vẻ, tức giận, lại có ba ngàn cánh tay bình hòa, mỗi cánh tay đều tăng vọt lên, cự chưởng lớn như núi lớn, giống như ba ngàn ngọn núi lớn, tầng tầng chồng chất, từng đợt sóng nối tiếp nhau, không ngừng oanh kích về phía lão tổ Kim Giao!

Diệp Trầm Ngư thầm nói một tiếng lợi hại, đây là Thiên Tí Thiền Công của Đại Phật Tự phối hợp với Quốc Thương Thần Thông trong lòng bàn tay hợp tác cùng sử dụng, giống như Cửu Tí Thần Quyền của Vi Vân cùng Kiền Lý Càn Khôn, có thể chồng lên uy lực, đạt tới hiệu quả mạnh nhất, bất quá tiêu hao pháp lực cũng to lớn.

Kim Giao lão tổ đại chiến với Diệu Y, pháp lực khuấy động, thần thông va chạm, kinh thiên động địa, quét sạch núi cao xung quanh, cũng đánh nứt mặt đất bên dưới, tình cảnh hết sức kinh người.

"Lợi hại!"

Vi Vân cũng là cả kinh, hắn thực tế cảm thấy hứng thú với Thiên Tí Thiền Công của Diệu Y Phật Mẫu, đây cũng là từ Vạn Phật Thư diễn hóa ra, bất quá cần phối hợp tâm pháp độc môn của chùa Đại Phật mới có thể tu luyện ra, so với Cửu Tí thần quyền của Dược Vương Tông không biết mạnh hơn bao nhiêu lần, như phối hợp càn khôn...

Vi Vân sờ lên cằm, tràng diện ba ngàn đạo Càn Khôn đồng thời gào thét... Hắn không thể tin được tràng diện đó kinh người đến mức nào, uy lực sẽ cường đại đến mức nào, tuyệt đối có thể quét ngang tất cả!

Đúng lúc này, lại có từng đạo lưu quang từ trên trời giáng xuống, tất cả đều rơi vào mấy người Vi Vân bên này, đều là người trong phật môn, một nửa là ni nữ, một nửa là nam tăng, nữ ni chính là môn nhân Đại Phật Tự., Có hơn một trăm người, nam tăng thì cầm đầu là một nam tử trung niên, người mặc áo cà sa đỏ thẫm, đầu đội mũ cao của tông môn nhỏ màu đất màu vàng, vừa nhìn đã biết là tông chủ hiện tại của Tiểu Mật Tông - Kim Cương Pháp Vương, Kim Cương Pháp Vương dẫn theo hơn một trăm môn nhân tông môn nhỏ mật, trong đó cũng có đại sư đăng thảo.

Mũi và mũi của vị Kim Cương Pháp Vương này có một vết sẹo, giữa lông mày mang theo một tia sát khí, giống như một pho tượng Kim Cương Nộ Mục, mặc dù hắn cũng là Pháp Tướng Viên Mãn cảnh giới, nhưng hắn tu luyện thành Đại Lực Kim Cương Chú Luân của Tiểu Mật Tông, trong lúc chiến đấu có thể tạm thời khiến pháp lực tăng lên một cảnh giới, đạt tới trình độ độ độ kiếp, không thể khinh thường., Cho nên trở thành tông chủ Tiểu Mật Tông tân nhiệm, thành công trợ giúp Tiểu Mật Tông vượt qua khó khăn, tránh khỏi vận mệnh bị diệt tông trong chính ma đại chiến. Đương nhiên, vẫn chết rất

nhiều người như trưởng lão, cũng chỉ còn lại một mình đại sư đăng thảo, môn nhân chết nhiều hơn trăm người.

"Bàng môn Ma đạo, cũng dám giương oai ở lãnh địa chính đạo của ta!" Kim Cương Pháp Vương phẫn nộ quát một tiếng, giơ cao quyền trượng trong tay, sử xuất thần thông, công hướng Kim Giao lão tổ.

Thân là tông chủ của Tiểu Mật Tông, hắn tự nhiên không thể hàm hồ trước mặt mọi người, thời khắc mấu chốt nhất định phải động thủ.

Có Kim Cương Pháp Vương gia nhập, Kim Giao lão tổ càng đánh càng không nổi. Hai bên ngươi tới ta đi, đánh đến khó phân cao thấp, trong lúc nhất thời lâm vào trạng thái giằng co.

Lại qua một lát, bỗng nhiên có ba đạo trường hồng đồng thời từ ba hướng đồng thời bay tới, một đạo tử sắc, từ phía nam mà đến, một đạo lam sắc, từ phương bắc mà đến, một đạo thanh sắc, từ phía nam bay tới, ba đạo trường hồng không phân biệt trước sau, nhanh chóng hướng bên này hạ xuống.

Lão tổ Kim Giao thấy vậy, sắc mặt lập tức thay đổi. Lão gầm lên một tiếng, sử dụng pháp lực toàn thân, thân rồng khổng lồ mạnh mẽ đẩy văng hai người Diệu Y Phật và Kim Cương Pháp Vương, quay đầu muốn rời đi.

"Muốn chạy? Hừ! Chạy đi đâu!" Kim Cương Pháp Vương thấy vậy vui mừng, điên cuồng đuổi theo.

"Muốn chết!" Kim Giao lão tổ đánh ra một đạo long trảo hướng đỉnh đầu hắn phủ xuống.

"Pháp Vương coi chừng!" Diệu Y Phật mẫu vội vàng tung ra cửu cấp Phật Vương Phù Đồ đánh về phía Kim Giao lão tổ. Kim Giao lão tổ đành phải thu hồi vuốt rồng, giải cứu Kim Cương Pháp Vương thành công.

Kim Giao lão tổ lạnh lùng nhìn Kim Cương Pháp Vương một cái, thân rồng thu nhỏ lại, nhanh chóng du tẩu trên không trung, mang theo Tam công tử Ma Đạo nhanh chóng rời đi, trong nháy mắt không thấy bóng dáng.

Kim Cương Pháp Vương cảm thấy một hồi sợ hãi, bất quá ngoài miệng vẫn phải chống đỡ một chút, hắn rơi vào trước đám người, thản nhiên nói: "Coi như hắn chạy nhanh!"

Giờ phút này, ba đạo cầu vồng đồng thời rơi xuống, hóa thành ba bóng dáng xinh đẹp uyển chuyển, đều là mỹ nhân tuyệt thế khuynh quốc khuynh thành, một Phượng Nhãn Nga Mi, mi tâm có một nốt ruồi đỏ, dáng người thon dài, khoác trường bào tử kim, dáng vẻ phiêu nhiên xuất trần., Một đôi mắt đẹp mỉm cười, khí chất ưu nhã, cặp mông to mọng, thân mang quần lụa mỏng màu lam, chân đạp Bách Hoa Tường Vân, còn có một người khí chất lạnh như băng, có một khuôn mặt ngỗng đẹp mắt, thân mang váy dài màu xanh, dáng người cũng hết sức nóng hỏa.

Ba người chính là Ngu Yên Vũ, Lạc Khinh Trần và Bạch Miểu. Sau khi nhận được tin của đám người Ngu Phi Tuyết liền chạy tới.

"Mẹ, mẹ nuôi, sư phụ." Vi Vân vui mừng quá đỗi, vội vàng tiến lên gặp ba vị trưởng bối.

Ngu Phi Tuyết, Liễu Phỉ Nhi và Diệp Trầm Ngư cũng vội vàng tiến lên, trưởng bối vừa đến nhất thời cảm giác an toàn tràn đầy, cho dù yêu nhân Ma giáo đến cũng có gì phải sợ chứ?

Ngu Yên Vũ gật đầu, nhìn về phía Diệu Y Phật Mẫu, cảm kích nói: "May mà Phật mẫu cũng tới Trung Châu, nếu không chưa chắc chúng ta đã đuổi kịp."

Diệu Y cười nói: "Lần này cũng coi như là trùng hợp. Vốn dĩ bần ni đến Trung Châu phát dương Phật pháp, nửa canh giờ trước, trên đường đi nhìn thấy bách thú hoảng sợ chạy đi, cảm giác suy nghĩ

trong lòng bọn chúng, mới biết nơi đây có yêu ma làm ác, cho nên mới gia tốc chạy đến giải cứu."

Lạc Khinh Trần nói: "Phật mẫu tới đây phát huy Phật pháp, ý tưởng này vô cùng tốt. Đúng rồi, Pháp Vương, chẳng lẽ Tiểu Mật tông cũng định mở đạo tràng ở Trung Châu?"

Kim Cương Pháp Vương gật đầu: "Không tệ."

Cái gọi là phát dương Phật pháp, chính là dưới tình huống không chuyển dời sơn môn, đi một đạo tràng mới mở ở nơi khác, sau đó phái chút môn nhân tọa trấn ở nơi đó, giúp dân chúng giải quyết một số việc mà bọn họ không xử lý được, đồng thời phát dương giáo lí tông môn, thu nhận môn đồ, mở rộng thế lực.

Trung Châu chính là nơi phồn hoa nhất Thiên Vân đại lục, giàu có và đông đúc nhất, là trung tâm đại lục. Long mạch khắp nơi hội tụ, khí vận ở trung tâm, trước kia chính là tông môn đứng đầu Tam giáo, Thái Huyền Tiên môn chiếm cứ, các tông môn còn lại cũng đừng hòng nhúng tay vào, coi như là muốn đi vào Trung Châu truyền đạo., Cũng nhất định phải được Thái Huyền tiên môn đồng ý, hôm nay Thái Huyền tiên môn đã xuống dốc, thực lực bị suy yếu đến cực điểm, môn chủ mới Hà Lạc đạo nhân vì giữ lại một chút thực lực cuối cùng của Thái Huyền tiên môn, đã phong bế sơn môn, tị thế không ra, cưỡng chế môn nhân không được xuống núi, không được tham dự tranh đấu của thế gian nữa.

Kể từ đó, Trung Châu trở thành vùng đất vô chủ, thịt béo như thế, ai mà không động tâm, ai mà không thèm đỏ mắt? Trung Châu thậm chí các tiểu tông môn ở các châu khác, sau khi đại chiến Chính Ma chấm dứt, lập tức ùa tới Trung Châu, còn làm ra kim ấn, làm ra quyền bính tranh đoạt đại hội Trung Châu, là tranh đoạt quyền hạn chủ đạo ở Trung Châu.

Đương nhiên, mấy tiểu tông môn này chỉ là tiểu nháo, trong mắt các đại tông môn như Tử Nguyệt tiên môn, Đại Phật tự, cũng chỉ là chuyện cười mà thôi, không có cường giả độ kiếp tọa trấn, cũng

không có quyền nói chuyện của tu chân giới, cũng không có quyền phân chia lãnh địa cùng tranh đoạt quyền lực, cho dù bọn họ quyết ra vị trí minh chủ Trung châu, cũng không có được sự tán thành của tông môn siêu cấp đại tông môn, điều đó cũng là uổng công.

Đại Phật Tự và Tiểu Mật Tông đi vào Trung Châu, đương nhiên cũng là vì mở rộng thực lực. Dù sao trong chính ma đại chiến, tất cả mọi người đều nguyên khí đại thương, thực lực tông môn hao tổn nghiêm trọng, nhất định phải chiêu mộ cùng bồi dưỡng một đám môn nhân ra mới được, mà Trung Châu nhân kiệt địa linh hiển nhiên là một lựa chọn không nhỏ.

Lạc Khinh Trần bèn nói: "Phù Vân các, Tử Nguyệt tiên môn và Dược Vương tông cũng định lập một đạo tràng ở thành Trường Ninh. Lần này vừa vặn tới đây, chọn ngày không bằng gặp mặt. Chúng ta chọn chỗ cho riêng mình đi, chẳng hay Phật mẫu và Pháp vương định ở chỗ nào?"

Đương nhiên phải chọn phong thủy bảo địa, ai cũng hiểu chuyện này đã đến. Lạc Khinh Trần lễ tiết, trước tỏ thái độ, đem vấn đề này nói ra, để hai người Diệu Y và Kim Cương Pháp Vương lựa chọn trước.

Diệu Y khiêm tốn nói: "Không dám, trước tiên cứ để mấy vị đạo hữu chọn trước đã, Đại Phật Tự ta có một nơi ở, không đến mức ăn ngủ ngoài gió là được."

Kim Cương Pháp Vương đang muốn nói chuyện, Ngu Yên Vũ bỗng nhiên nói: "Đã như vậy, ta đây cũng không khách khí, sơn lĩnh Long mạch phía bắc thành Trường Ninh thuộc thủy, rất hợp với phương vị khí trường của Tử Nguyệt Tiên Môn ta. Tử Nguyệt Tiên Môn ta sẽ thiết lập đạo tràng ở đó."

Bạch Miểu cũng nói: "Ở phía đông Trường Ninh thành Long Mạch thuộc mộc, đang hợp với Dược Vương tông ta mở đạo tràng."

Lạc Khinh Trần cười nói: "Phù Vân các ta cứ ở trong Trường Ninh thành vậy."

Ba đại tông môn đều chọn Trường Ninh thành cực kỳ xung quanh phong thủy bảo địa, còn lại hiển nhiên không được tốt như vậy. Kim Cương Pháp Vương nhất thời cảm thấy có chút không vui, hắn cười ngượng một tiếng, nói: "Mấy vị đạo huynh chọn quả nhiên là chỗ tốt, bần tăng cũng không biết chọn chỗ nào tốt... A, vậy Tiểu Mật Tông ta liền chọn long mạch phía tây Trường Ninh thành đi."

Diệu Y nói: "Vậy phía nam thành Trường Ninh cho ta long mạch của Đại Phật Tự là sao?"

Mấy người một phen giao lưu, liền đem Long mạch hội tụ ở Trung Châu đều chia cắt.

Đám người đang muốn ly khai, đi tới nơi mình chọn mở đạo tràng, Kim Cương Pháp Vương bỗng nhiên nhìn về phía Vi Vân, hai mắt nhìn chằm chằm mười tám Niết Bàn mật luân trong tay hắn, nói ra: "Vị thí chủ này xin dừng bước."

Vi Vân nói: "Pháp Vương có gì chỉ giáo?"

Kim Cương Pháp Vương chậm rãi nói: "Ngươi tên là gì, là môn hạ của ai?"

Vi Vân hơi ngẩn ra, vừa rồi hắn không nhìn thấy xưng hô của mình đối với Ngu Yên Vũ cùng Bạch Miểu sao?

"Vãn bối tên là..." Đang lúc Vi Vân mở miệng, Liễu Phỉ Nhi đột nhiên ngắt lời hắn.

Liễu Phỉ Nhi có chút không kiên nhẫn nói: "Hòa thượng ngươi có lời gì cứ nói thẳng, chớ có quanh co lòng vòng, dây dưa kéo dài."

"Đã như vậy, xin thứ cho bần tăng nói thẳng." Kim Cương Pháp Vương chỉ vào mười tám Niết Bàn mật luân trong tay Vi Vân: "Xin mời vị Tiểu thí chủ này lập tức trả lại pháp bảo của Tiểu Mật Tông ta!"

Vi Vân nghe vậy, nhất thời nhíu mày, muốn hắn đem mười tám luân phiên Niết Bàn giao trả lại cho Tiểu Mật Tông... Cái này không thể được!

Kiện pháp bảo này mặc dù là của Tiểu Mật Tông, nhưng cũng là hắn đoạt lại từ trong tay Huyết công tử, theo lý thuyết xác thực trả lại cho Tiểu Mật Tông, nhưng vật ấy đối với hắn cũng cực kỳ trọng yếu, xem như là pháp bảo áp đáy hòm của hắn. Pháp bảo này đứng hàng thứ năm, thiên vận thứ ba mươi sáu, uy lực cường đại, làm sao có thể dễ dàng chắp tay cho người?

Hơn nữa, cho dù cho bọn họ thì bọn họ cũng chưa chắc đã dùng được, quả thực là phí phạm của trời mà!

Vi Vân lập tức nói: "Mặc dù theo lý thuyết ta nên trả lại pháp bảo này, nhưng... ta không muốn trả lại."

Lời này cực kỳ không có kinh nghiệm, điều này đối với Vi Vân mà nói chỉ là sự thật, nhưng rơi vào tai Kim Cương Pháp Vương thì lại không phải như vậy, đây quả thực chính là khiêu khích, tựa hồ là đang nói: Là pháp bảo của Tiểu Mật Tông các ngươi thì thế nào? Ta chính là không trả lại cho các ngươi, các ngươi có thể làm gì ta?

Kim Cương Pháp Vương nhất thời sắc mặt khó coi, âm trầm nghiêm mặt, quay đầu trừng mắt nhìn đại sư đăng thảo, nói: "Tháp Thảo trưởng lão, đây đều là chuyện tốt ngươi làm. Lúc trước nếu ngươi không truyền Vạn Phật Thư cho người này, pháp bảo trấn tông của chúng ta cũng không đến mức rơi vào tay người, ngay cả đòi cũng không đòi lại được!"

"Vô lượng quang, vô lượng phật..." đăng thảo đại sư niệm phật hiệu, yên lặng không nói.

Sức mạnh mà mẹ yêu thương của con thứ hai mươi sáu mươi bảy...

Kim Cương Pháp Vương đương nhiên biết Vi Vân là ai, cũng nghe đăng thảo đại sư đề cập tới hắn, vừa rồi vì muốn quay về Niết Bàn mật luân, muốn tránh xung đột với Ngu Yên Vũ, cho nên làm bộ không nhận ra hắn. Bây giờ Vi Vân nói thẳng không trả lại pháp bảo. Hắn không có biện pháp, nhất thời nổi giận, nhưng trước mặt đám người Ngu Yên Vũ lại không dễ phát tác, chỉ đành trách mắng Đăng Thảo đại sư.

Liễu Phỉ Nhi nói: "Hòa thượng này của ngươi thật không có đạo lý, ai cũng biết lúc đầu Niết Bàn bị cảnh sắc trộm mất, sau đó lại rơi vào tay Huyết công tử. Sau đó mới được ca ca của ta đoạt lại, ngươi có bản lĩnh thì tự đi đoạt lại đi!"

Ngu Phi Tuyết cũng nói: "Trước đây chính là chính ma đại chiến, mọi người trao đổi công pháp, thần thông lẫn nhau, chính là chuyện hợp tình hợp lý, đại sư đăng thảo truyền thụ Vạn Phật Thư cho xá đệ, cũng không có gì sai."

"Ngươi, các ngươi..." Kim Cương Pháp Vương chống quyền tích, gật đầu nói: "Được, các ngươi nhiều người, bần tăng nói không lại các ngươi."

Hắn nhìn về phía Ngu Yên Vũ, nói: "Ngu môn chủ, ngươi cứ mặc kệ môn hạ đệ tử ngươi càn rỡ như thế sao?"

Ngu Yên Vũ cười nhạt nói: "Ta quản rất tốt. Pháp Vương rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?"

Kim Cương Pháp Vương nói: "Ngươi... Các ngươi khinh người quá đáng!"

Hắn ta lại nhìn về phía Diệu Y, nói: "Xin Diệu Y Phật mẫu chủ trì công đạo cho tiểu mật tông chúng ta!"

"Ai." Diệu Y Phật mẫu thở dài một tiếng: "Việc này ta không quản được, dù sao Niết Bàn mật luân rơi vào tay thí chủ Vi Vân là cơ duyên xảo hợp. Nhưng mà ta có thể đưa ra kiến nghị này, nếu như Vi Vân thí chủ nguyện ý, trả lại pháp bảo cũng là chuyện tốt, nếu như không bằng lòng thì..., Tạm thời cầm tạm cũng không sao, chỉ là đừng dùng để làm thiên hại lý. Việc hàng đầu của Tiểu Mật Tông hiện giờ là tuyển thêm nhiều môn nhân, bồi dưỡng một ít đệ tử kiệt xuất, về phần pháp bảo... Ngày sau đã có phương pháp xử lý tốt, chúng ta bàn về sau đi."

Lời này cho phép, nhưng Kim Cương Pháp Vương rất không hài lòng. Đại Phật Tự và Tiểu Mật Tông đồng khí liên chi, Diệu Y Phật Mẫu lại không giúp đỡ bọn hắn chút nào, nào còn nửa điểm tình nghĩa đáng nói.

Kim Cương Pháp Vương xanh mặt, hắn biết rõ trước mắt có dây dưa thêm nữa cũng sẽ không có kết quả gì, nhưng cũng mất mặt nhiều người, vì thế gật đầu nói: "Được, ta hiểu rồi, chuyện này Tiểu Mật Tông ta sẽ nhớ kỹ. Bần tăng còn muốn mở đạo tràng, xin cáo từ trước!"

Nói xong, dẫn theo một đám tăng nhân Tiểu Mật Tông phi thân rời đi.

Vi Vân nhìn theo bóng lưng hắn rời đi, lớn tiếng nói: "Cái pháp bảo này bây giờ là của ta, tặng cho các ngươi sao? Không có – Cửa. A!"

Thanh âm này truyền vào trong tai Kim Cương Pháp Vương giữa không trung, chọc cho hắn tức giận đến cả người run rẩy.

Thấy Vi Vân mở miệng đả kích như thế, Diệu Y Phật Mẫu cười khổ lắc đầu.

Lạc Khinh Trần đi tới véo mặt hắn, cười nói: "Vân Nhi, không được càn quấy."

Vi Vân nói: "Mẹ kiếp, rõ ràng là hắn cố tình gây sự mà."

Lạc Khinh Trần cười nói: "Được rồi, không nhắc tới chuyện này nữa, đi, chúng ta tới Trường Ninh thành dạo chơi."

Trì hoãn một lúc như vậy đã là ban đêm, đèn đuốc trong thành Trường Ninh sáng choang, vô cùng rực rỡ, chợ đêm náo nhiệt, thể hiện hết vẻ phồn hoa của nhân gian.

Diệu Y dẫn đám ni Đại Phật Tự rời đi trước, mở đạo tràng. Lúc này Vi Vân, Ngu Phi Tuyết, Diệp Trầm Ngư, Liễu Phỉ Nhi, còn có đám Ngu Yên Vũ, Lạc Khinh Trần, Bạch Hỗn dạo chơi trong Trường Ninh thành một lúc lâu, đến nửa đêm lúc cấm đi lại ban đêm, chợ đêm dọn hàng, phố lớn ngõ nhỏ hoàn toàn yên tĩnh, mọi người mới đến một đại trạch viện trong Trường Ninh thành.

Trạch viện này được Tử Nguyệt tiên môn thiết lập tại Trường Ninh thành ám điểm, do trưởng lão Phong Hoa phái người quản lý, quanh năm có hơn mười môn nhân đóng tại đây, bình thường nhìn qua là dòng dõi thư hương, nhưng thật ra là cứ điểm bí mật của đại tông môn. Trạch viện có quy mô rất lớn, chiếm diện tích hơn mười mẫu, đặt ở toàn bộ Trường Ninh thành đều là nhà lớn, đám người Vi Vân ở dư dả.

Bởi vậy, mỗi người đều có phòng ngủ và sân riêng của mình.

Vi Vân ở tại sương phòng phía đông, Ngu Phi Tuyết, Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi ở tại sương phòng phía tây. Ngu Yên Vũ, Bạch Miểu và Lạc Khinh Trần ở tại gian phòng chính, đều chịu nhau không quá xa.

Đèn lồng trong phòng như hạt đậu, hơi chập chờn.

Thu ý dần dày đặc, nhất là đêm khuya, lại càng thêm lạnh lẽo, ngẫu nhiên có gió thu thổi qua, mang theo tiếng gầm thét.

Vi Vân ngồi xếp bằng trên giường rút ván, pháp lực trong cơ thể ở trong kinh mạch không ngừng tuần hoàn, thân thể hắn tuy rằng bất động, nhưng ý thức thanh tỉnh, đang suy nghĩ làm sao lấy được Phù Vân Thiên Tỳ Hưu, thiên biến Thiên Tỳ Hưu cùng Diệu Y Phật Mẫu Thiền Công.

Tuyệt học Phù Vân Thiên Biến của Phù Vân Các không cần phải nói, có thể biến hóa thành hình dạng thân thể, biến thành dáng vẻ của bất kỳ kẻ nào, so với bất luận thuật dịch dung, huyễn thuật nào đều lợi hại hơn, học được môn thần thông này tương đương với nắm giữ một môn thần thông có thể đối phó với bất kỳ tình huống nào, có thể tùy cơ ứng biến bất cứ lúc nào, mặc dù thân ở trong đám yêu ma giáo cũng không sợ bị nhìn thấu, sẽ không có nguy hiểm gì.

Còn Thiên Tí Thiền công tuyệt học của Đại Phật Tự lại có thể tu luyện ra ba ngàn cánh tay, khiến thực lực bản thân bộc phát đến cực hạn. Diệu Y chính là lợi dụng môn thần thông này, mới có thể phát huy uy lực của "Phật quốc " trong lòng bàn tay của Đại Phật Tự đến mức mạnh nhất, có thể đối kháng với cường giả Độ Kiếp trung kỳ Kim Giao lão tổ tuyệt thế đạt tới độ kiếp viên mãn.

"Nếu Thiên Tí Thiền Công kết hợp với Càn Khôn Tụ Tắc ... Khà khà." Vi Vân vuốt cằm, mỉm cười nói.

Nghĩ đến chỗ đắc ý, hắn không khỏi đứng dậy. Hắn phủ thêm một cái áo bông ở bên ngoài, biến thành Kim Ti Tước ngủ gật trên bàn. Thấy bộ dạng của Vi Vân như vậy, lập tức hiểu được hắn muốn đi, liền hỏi: "Chủ nhân thối, đi làm trộm không?"

"Ngủ ngươi đi!" Vi Vân trừng nàng một cái, sau đó mở cửa đi ra bên ngoài.

Hắn đi về phía trước suy nghĩ một chút, thấy đèn trong phòng đều tắt, không khỏi có chút ủ rũ, chẳng lẽ từng người đều ngủ? Đi vào chắc? Tự nhiên quấy rầy có làm người ta chán không?

Vi Vân suy nghĩ một chút, cố lấy dũng khí gõ cửa Ngu Yên Vũ, nhỏ giọng hỏi: "Mẹ, ngủ chưa?"

Ngu Yên Vũ không trả lời, nhưng cửa phòng tự động mở ra. Vi Vân vui mừng, vội vàng lách mình vào đóng cửa lại.

Hắn trong bóng tối trông thấy Ngu Yên Vũ đang ngồi trên giường vận chuyển huyền công, thổ nạp thiên địa linh khí, sau đầu hiện lên một vầng trăng sáng, hiện ra tử quang, pháp lực nhộn nhạo, như gợn sóng khuếch tán ra không gian xung quanh.

Sau khi Vi Vân tiến vào, Ngu Yên Vũ lập tức thu công, mở đôi mắt đẹp ra, hỏi: "Vân Nhi, ta thấy pháp lực của ngươi trống rỗng, lại bị thương, sao không điều dưỡng cho thật tốt?"

"Ồ! Vết thương nhỏ thôi, không quan trọng lắm, pháp lực sao, qua mấy ngày là đã khôi phục rồi..." Vi Vân ngồi ở mép giường, tới gần Ngu Yên Vũ. "Chủ yếu là trong khoảng thời gian này vẫn không được ở cùng mẹ, vô cùng nhớ nhung, khó được hôm nay mẹ có thể xuống núi, ta muốn ở bên cạnh mẹ. Đúng rồi, bà ngoại không đối phó mẹ chứ?"

Ngu Yên Vũ cười nói: "Đương nhiên là không có. Bà ngoại ngươi là người rất tốt, không tàn nhẫn như trong tưởng tượng của ngươi, lần này bảo ngươi xuống núi cũng là ý của bà ấy, hy vọng ngươi có thể tôi luyện lại tâm tính, qua một thời gian ngắn nữa, ngươi vẫn phải về, có nhiệm vụ cần ngươi đi hoàn thành."

"Nhiệm vụ? Nhiệm vụ gì? Ta sợ là không hoàn thành được!" Đầu tiên Vi Vân giả định là Ngu Nhược Tiên cố ý sắp xếp cho mình một nhiệm vụ khó khăn cực lớn, chính là muốn xem bản thân mất mặt, như vậy mới có thể biết xấu hổ mà trở nên dũng mãnh... Loại kế hoạch này hắn không thích.

Ngu Yên Vũ lại nói: "Yên tâm, ngươi có thể hoàn thành, đến lúc đó sẽ biết."

Vi Vân đột nhiên ôm lấy Ngu Yên Vũ, nói: "Nương, thật ra con... rất muốn gặp người! Rất muốn tiếp tục nói chuyện với người..." Câu tiếp theo không cần hắn nói, Ngu Yên Vũ cũng hiểu được ý nghĩa của nó là gì.

Thân thể mềm mại của Ngu Yên Vũ mềm mại như thế, tỏa ra nhiệt độ, có mùi cơ thể thoang thoảng, Vi Vân thật sự quá mê luyến mẹ ruột của mình.

Ngu Yên Vũ lại có chút bị động, trầm ngâm không nói.

Trong đầu nàng nhớ lại ngày trước đột phá, cùng với hành vi dâm loạn mà Vi Vân đã làm, bộ dáng phóng đãng lúc đó của mình, nghĩ kĩ lại khuôn mặt không khỏi đỏ lên. Lúc ấy bởi vì nàng đang ở trong trạng thái tâm cảnh đột phá đặc thù, trong trạng thái này., Tâm cảnh của con người và thực lực sẽ ở vào một trạng thái đỉnh cao, nhưng sau đó sẽ khôi phục bình thường, dưới trạng thái đỉnh cao này, làm ra một số việc mà bình thường không dám làm, sự khác biệt cũng là rất bình thường, nhưng chẳng qua sau đó sẽ không hối hận.

Chuyện phát sinh quan hệ với Vi Vân, Ngu Yên Vũ không hề hối hận, chỉ là vì đột phá cảnh giới, đạt tới một tầng cao hơn, không có mê luyến như trước, ở vào một trạng thái có thể có cũng được mà không có cũng không sao., Cô không phải là Lạc Khi Trần, nhu cầu về thịt cũng không quá mãnh liệt. Trước mắt, điều duy nhất cô có thể xác định là bản thân cũng luôn ở cạnh con trai. Còn về chuyện gì cũng không sao cả, chỉ lẳng lặng ôm lấy, đó đã là chuyện tốt đẹp nhất thế gian rồi.

Vi Vân vừa thấy phản ứng hờ hững của Ngu Yên Vũ, vội hỏi: "Mẹ, mẹ bị sao vậy, không phải là không thích con đấy chứ?"

"Đương nhiên không phải."

"Đó là đang lo lắng cái gì sao?"

"Không phải." Ngu Yên Vũ cũng lắc đầu.

Vi Vân trừng mắt nói: "Chẳng lẽ mẹ còn yêu phụ thân ta?"

Ngu Yên Vũ trừng mắt liếc hắn một cái, hờn dỗi nói: "Tiểu tử, ngươi đang nghĩ cái gì vậy. Ta và phụ thân ngươi đã từng là Thương Hải, đều là chuyện đã qua rồi, trên thực tế giữa chúng ta chỉ là tán thưởng và ngưỡng mộ lẫn nhau, vẫn chưa đến mức mập mờ cùng triền miên đó., Quan hệ giữa chúng ta thật sự rất thuần khiết, tựa như... Bạn tốt chí giao, tôn kính như tân, tuy rằng có thể vì đối phương mà quên cả sống chết, nhưng sẽ không quá phận, sẽ không nghĩ tới thịt có thịt đi vào... Ngươi không rõ loại cảm tình này."

Vi Vân thở phào nhẹ nhõm, không có cảm tình, nghe siêu phàm thoát tục, nhưng ít nhiều là không chịu được địa khí, dù sao trong mắt hắn tình nam nữ khẳng định không thiếu quan hệ thân thể, tâm linh cùng nhục thể đều kết hợp, lúc này mới tính là chân chính yêu. Tiếp theo lại nghi hoặc, nếu không phải là tán tình biệt luyến, mẹ sao lại phản ứng vui vẻ với hợp thể như vậy? Không phải nói thể chất hai người trời sinh đã hấp dẫn lẫn nhau sao?

Hắn ôm Ngu Yên Vũ, vội vàng nói: "Mẹ, chúng ta đều đã nói rồi, mẹ cũng đã đồng ý với con rồi, nếu chúng ta không chia sẻ với nhau, vĩnh viễn ở bên nhau, sao mẹ có thể đổi ý chứ, con, ta, ta... chúng ta..." Hắn sắp khóc đến nơi rồi.

Ngu Yên Vũ thấy dáng vẻ sốt ruột của hắn như vậy, không khỏi mỉm cười, nói: "Ngươi thật sự muốn như vậy?"

"Đương nhiên, cái này còn chưa đủ rõ ràng sao? Ngươi xem..." Vi Vân vươn vai, một cái que thịt thô to đội lên đũng quần, thập phần đáng chú ý.

Ngu Yên Vũ nhẹ nhàng vuốt ve nhục côn của hắn, tuy cách đũng quần, nhưng vẫn cảm thấy nhiệt độ cùng độ cứng rắn bên trên, dương khí tràn đầy đánh vào thân thể Ngu Yên Vũ, giao hòa với Cửu Âm Tuyệt Mạch khí trên người nàng, thúc đẩy sinh ra dục vọng nồng đậm, dần dần sinh ra cảm giác cần hợp thể cấp bách.

Ngu Yên Vũ ôm Vi Vân vào trong lòng, hai người đối mặt nhìn nhau chăm chú, đều nhìn thấy dục vọng trong mắt đối phương, Ngu Yên Vũ miệng phun hương thơm, ôn nhu nói: "Con ngoan, con nói những lời dễ nghe ở bên tai ta, ta muốn nghe..."

Vi Vân liền vội vàng ghé miệng vào bên tai nàng, vừa cọ sát vừa nói: "Mẹ, mẹ ruột, con thật đẹp, con là tiên tử đẹp nhất thế gian, ta yêu con, ta rất yêu con, ta yêu con, ta yêu con, ta yêu con, ta yêu con, ta muốn con, cầu con cho ta đi..."

Một lời ngọt ngào từ trong miệng Vi Vân truyền ra, cơ thể Ngu Yên Vũ bắt đầu nhanh chóng dâng lên, cũng nỉ non nói: "Con trai, con yêu ta biết bao nhiêu, yêu ta như thế nào?"

"Ta yêu nàng vĩnh viễn, không người nào có thể so với mẹ. Tất cả những gì ta yêu ngươi, mặt ngươi, ngực, mông của ngươi, cái mông nhỏ của ngươi, cái chân của ngươi, chân đẹp và chân ngọc của ngươi..."

Hai người nói chuyện tình, ôm nhau thật chặt, bắt đầu cởi quần áo trên người đối phương. Quần áo của hai người không ngừng rơi từ trên người xuống mặt đất bên giường, rất nhanh đã trở nên trần truồng, thân thể Vi Vân cường tráng, thân thể trần trụi của Ngu Yên Vũ lại như mỡ dê ngọc, da thịt óng ánh long lanh, nước mềm mại, hai tay mềm mại, phảng phất có thể bóp chảy ra nước.

Vi Vân hôn lên gò má Ngu Yên Vũ, đầu lưỡi liếm nhẹ làn da trắng như tuyết, môi nàng đi tới trên môi anh đào, hai người chạm vào nhau, đều cảm thấy như dòng điện chạy khắp toàn thân, thân thể run nhè nhẹ, tiếp đó kích động hôn nồng nhiệt, điên cuồng mút môi đối phương, cắn nhẹ lưỡi đối phương, trao đổi nước miếng, lan truyền nhiệt độ và nhiệt độ lẫn nhau.

"Mẹ, mẹ thân của ta... yêu người, yêu ngươi, ta thích ngươi..." Vi Vân môi ngươi di chuyển, hôn qua cổ trắng nõn của Ngu Yên Vũ, đi tới trước ngực nàng, hai mắt nhìn chằm chằm hai cục ngực tuyết non, bộ dạng cao ngất, mượt mà trắng nõn, hàm răng trắng nõn, anh đào

như mê người, hắn nào nhịn được, lập tức lè lưỡi, rất nhanh liếm lên một quả mi của Ngu Yên Vũ.

"A..." Bàn tay ngọc ngà của Ngu Yên Vũ nhẹ nhàng xoa đầu Vi Vân, đầu ngẩng cao, ngực nhô về phía trước, đôi vú lớn trong tay nàng tỏ ra càng cao vút, ngạo nghễ đứng thẳng. Mặc dù không theo kịp Chu Diệu Ngữ và Ngự Châu nương nương, nhưng nàng cũng đã vô cùng sung mãn, đuổi sát theo Lạc Khinh Trần và Thủy Hồng Dao.

Vi Vân một tay nâng mông Ngu Yên Vũ, một tay xoa sữa tuyết của nàng, lại há mồm hút trứng của nàng, hút cả người Ngu Yên Vũ mềm nhũn, trong miệng khẽ thở hổn hển, nàng nhìn bộ dáng Vi Vân mút đũa bỗng nhiên nở nụ cười, nói: "Nhi tử, con lớn như vậy, con còn chưa hết sữa sao?"

Vi Vân dừng lại, hơi há miệng ra, nói: "Mẹ, con chẳng những không có cởi sữa, hơn nữa còn muốn ăn sữa mẹ cả đời!" Nói xong càng ra sức liếm lên, liếm đến mức Ngu Yên Vũ tê dại, tuyết nhũ đầy đủ rõ ràng càng thêm mượt mà và no bụng hơn.

"A... Vậy con liếm đi...Ăn sữa mẹ đi. Mẹ ơi, cho con thay cho con ăn..." Ngu Yên Vũ đưa cái tủ tuyết còn lại của nàng đến bên miệng Vi Vân, ý bảo hắn thay phiên bú sữa mẹ. Vi Vân lập tức ngậm lại, luân phiên hút hai quả tuyết sữa của nàng, ăn rất ngon miệng.

Sau khi ăn xong sữa, Vi Vân thuận theo thân thể của Ngu Yên Vũ mà hôn một cái, qua bụng nàng, dừng lại vị trí phía trên âm lăng, nói: "Mẹ, toàn thân con đều là bảo vật, sau này mỗi lần con đều phải ăn thân thể của người, được không?"

"Một lần được không?" Ngu Yên Vũ cười nói.

Vi Vân nghe vậy trong lòng nóng lên, nói: "Ba lần, bảy lần, mười lần! Vĩnh viễn không đủ..." Nói xong vùi đầu vào trong đùi Ngu Yên Vũ, công phu thè môi lưỡi, bắt đầu điên cuồng liếm huyệt thịt mỡ của nàng.

"Vâng..." Ngu Yên Vũ kêu lên một tiếng đau đớn, hai chân cứng đờ, tay kẹp lấy đầu Vi Vân, thân thể mềm mại run lên, trung tâm của nàng bị khống chế, kích thích mãnh liệt làm cho nàng muốn dừng cũng không được, chỉ là hai tay nàng ấn lên đầu Vi Vân, cũng nâng cái mông vênh lên phía trước, hợp với hành vi hạ lưu của con mình.

Giờ này khắc này, cả khuôn mặt Vi Vân đều bị đôi chân thon dài đẹp của Ngu Yên Vũ kẹp lấy, ngẫu nhiên lại buông ra, giữa lúc mở ra hợp lại, thân thể mềm mại khẽ nhúc nhích, thấy Vi Vân ra sức như vậy nếm thử huyệt nhỏ, Ngu Yên Vũ dứt khoát nâng hai chân lên, chân ngọc giẫm trên mép giường, hai tay chống trên giường, đôi mắt đẹp híp lại nhìn nhi tử trước người, trong lòng tràn đầy cảm giác sung sướng khó nói nên lời.

Lần nào Vi Vân cũng mút huyệt thịt bánh bao trước mắt. Mảnh Thánh địa không lông này quả thật trơn bóng ngon miệng, hơn nữa còn thơm ngào ngạt tỏa ra mùi thơm thoang thoảng. Cái này rất khác với mấy tiểu huyệt nhỏ của Lạc Khinh Trần và Bạch Hỗn, huyệt nhỏ của Bạch Hỗn lộ ra mùi hôi thối., Huyệt động của Lạc Khinh Trần lại cực kỳ rối loạn, kích thích dục vọng của con người nhất, tin rằng không có nam nhân nào có thể nhẫn nhịn được loại hấp dẫn này, cho dù là Thánh Nhân cũng phải trầm mê, mùi vị của các huyệt động nhỏ khác nhau, cũng coi như mỗi nơi đều có thiên thu và diệu dụng, đều rất mê người.

"... ngon không?" Ngu Yên Vũ mỉm cười hỏi.

Vi Vân hơi ngẩng đầu, mặt mũi đầy nước dâm, nước bẩn, miệng lưỡi dính đầy chất dâm từ trong huyệt nhỏ của Ngu Yên Vũ, hắn nói: "Quá ngon, ta thích ăn huyệt nương." Nói xong lại tiếp tục vùi đầu vào trong sự tuyệt vời trước mắt, một lúc lâu sau mới dời đi.

Ngu Yên Vũ xoa đầu Vi Vân, trong lòng thầm nghĩ: "Vừa rồi Lạc sư tỷ muốn con trai ta, ta nói với Vân Nhi cần tĩnh dưỡng mấy ngày, mấy ngày nay không thể lên giường với nàng, bây giờ mình lại... thôi, con

trai ta muốn dùng thế nào thì dùng..." Nàng nghĩ vậy, cảm giác khát vọng được nhồi nhét càng lúc càng nhiều.

Lúc này Vi Vân đã đang liếm đôi tay ngọc của Ngu Yên Vũ, hơn nữa di động trên bàn chân ngọc của nàng, đối với nữ tử mình yêu thích, liếm chân là sở thích lớn của Vi Vân, đùa giỡn thì trước tiên phải liếm chân, sau khi chơi đùa thì phải giao đủ, bằng không thế nào cũng chưa đã nghiền.

Đôi giày bằng thịt của Ngu Yên Vũ nhẹ nhàng ma sát đôi má Vi Vân, miệng đàn nhẹ nhàng thở dốc, nhìn Vi Vân liếm chân nghiêm túc, không khỏi nói: "Nhi tử... Ừm... Còn không tiến vào sao?"

Vi Vân nghe vậy liền biết Ngu Yên Vũ đã không đợi được nữa, nghĩ mình đã đói khát khó chịu nên đứng dậy ôm lấy nàng, nói: "Mẹ, mẹ muốn con đi vào sao? Muốn thế nào?"

Ngu Yên Vũ nhéo mũi hắn, nói: "Rất muốn, giống như ngươi nghĩ mẹ vậy."

Trong lòng Vi Vân nóng lên, không khỏi đè Ngu Yên Vũ xuống giường, Ngu Yên Vũ "A" một tiếng, hắn nằm ngửa trên giường, đôi mắt phượng ngập nước, bình tĩnh nhìn thiếu niên trước mặt, ngũ quan quen thuộc, thân thể cường tráng, cánh tay khỏe mạnh... Nàng nhu tình như nước ôm lấy người thiếu niên trước mặt., Bỗng nhiên lông mày nhíu lại, không khỏi phát ra một tiếng "A", toàn bộ thân thể mềm mại trước sau lắc lư một cái, ngay sau đó bắt đầu từ trên xuống dưới, không ngừng lay động trước sau, đây là bị Vi Vân đâm vào huyệt nhỏ, sau đó trong lúc rút cung bị kéo đi thân thể, ngay cả hai vú trước ngực cũng nổi sóng gợn, từng lớp từng lớp nhảy lên trước ngực, hết sức đẹp mắt.

"A... Thích!"

Sau khi cắm vào huyệt nhỏ của Ngu Yên Vũ, Vi Vân lập tức cảm thấy bộ đồ ăn dương cụ tiến vào một cái động da ôn nhuận, mềm mại, bắp thịt dày đặc lập tức quấn tới, quấn chặt lấy nhục côn của hắn.

Ngay từ đầu Vi Vân đã không dám vào quá sâu, trước tiên phải chơi đùa tại tầng thứ nhất một chốc lát, nhiệt thân rồi nói sau., Nhục côn rút ra phát ra tiếng thân thể va chạm "bốp bốp bốp", mỗi lần nhục côn đều tận tận gốc chui vào, hạ thể Vi Vân dính sát vào âm trinh mềm mại của Ngu Yên Vũ. Vì để thuận tiện, lông dưới cơ thể mình vừa dài ra, liền sẽ dùng pháp lực tróc ra, cho nên hai người tính khí khăng khít, hạ thể đều không lông, càng có thể dán kín mật thiết.

"Cửu Trọng Ngọc Lâu" không hổ là tồn tại xếp hạng đầu trong thập đại bảo huyệt. Bình thường Vi Vân và bọn Ngu Phi Tuyết dâm loạn, mặc dù chơi cũng là bảo huyệt, nhưng so với "Cửu Trọng Ngọc Lâu" của Ngu Yên Vũ thì còn kém xa. Hắn có thể chơi đùa với Diệp Trầm Ngư, lúc bọn người Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi thì rất thoải mái, nhưng đối mặt với Ngu Yên Vũ lại phải toàn lực ứng phó, cho dù hiện giờ dương cụ của hắn đã có tiên chất hóa nhưng vẫn không dám khinh thường.

Cùng lúc Vi Vân đưa tiễn, hai tay không ngừng xoa xoa âu tuyết của Ngu Yên Vũ, vừa hỏi: "Mẹ, mẹ đoán xem lần này con có thể bước vào tầng mấy của mẹ không?" Từ khi hắn luyện bộ dương cụ thành tiên, trong lòng không khỏi có chút dương dương tự đắc, đã có thể thỏa mãn Lạc Khinh Trần, theo lý thuyết cũng có thể thỏa mãn được Ngu Yên Vũ.

"Tiên Thiên dâm thể" so với "Cửu Trọng Ngọc Lâu" thì cái nào lợi hại hơn một chút? Cái này không thể so sánh, chỉ có thể nói mỗi bên có Thiên Thu, người trước chú trọng chỉ là thể chất, người sau lưng coi trọng chỉ là một phần huyệt nhỏ, không thể vơ đũa cả ra.

"Ừ..." Ngu Yên Vũ thở hổn hển nói: "Nhìn dáng vẻ đắc ý của ngươi... Biết mà còn hỏi."

"Hắc hắc."

Vi Vân cười cười, thân thể phía dưới biến đổi vị trí, giữa lúc côn quất vào đã bắt đầu tiến vào huyệt nhỏ của Ngu Yên Vũ, xâm nhập vào bên trong huyệt nhỏ tầng thứ hai của nàng.

Cửu Trọng Ngọc Lâu, chín tầng mật khẩu!

Cảm giác kích thích mà mỗi trọng thiên mang đến cho Dương cụ đều tăng lên một cách trực tiếp. Ba tầng trước có thể so với ba bảo huyệt bình thường rồi. Đến tầng thứ tư và thứ sáu càng có sự kích thích trí mạng. Loại người có thể đứng trước loại kích thích này thế gian khó tìm, mà đến tầng thứ bảy trở lên càng khó có thể diễn tả bằng lời. Làm cho người ta toàn tâm từ trong ra ngoài, là từ sâu trong linh hồn, có cảm giác cùng kích thích căn bản không cách nào dùng ngôn ngữ để miêu tả!

Lúc này con côn thịt của Vi Vân đã tiến vào tầng thứ hai của Ngu Yên Vũ, mặc dù cảm giác kích thích đã tăng cường, nhưng hắn vẫn thành thạo điêu luyện, trong lúc xen vào còn có thể thoải mái trò chuyện châm ngôn với Ngu Yên Vũ, nắm lấy đôi đũa của nàng không thể chơi tiếp, Ngu Yên Vũ khẽ mỉm cười., Chủ động mở tầng thứ ba ngọc lâu, hút thịt côn của hắn vào trong đó. Dưới một cái mút, Vi Vân mặc dù cảm thấy thập phần kích thích, nhưng chỉ hơi dừng lại một chút, ngay sau đó tiếp tục xen vào, sự sảng khoái của tầng thứ ba, hắn vẫn có thể thoải mái chịu đựng.

"Ô, quả nhiên lợi hại hơn không ít, tiếp tục đi. A..." Ngu Yên Vũ vờn hai chân ở bên hông hắn, vểnh cao cái mông nghênh đón Vi Vân, loại cảm giác bị con trai ruột của mình đùa nghịch này làm nàng cảm thấy vừa quái dị vừa kích thích, mắt phượng lóe lên ánh sáng kỳ lạ, phảng phất trẻ hơn một trăm tuổi.

Vi Vân tiếp tục đi sâu vào trong, dương cụ thuận lợi chui vào tầng thứ tư của Ngu Yên Vũ, nhất thời càng thêm kích thích cuốn tới. Vi Vân ổn định tâm thần, lắc lắc cái mông, thoáng cái đã đem thân côn vào sâu trong huyệt mật kia chơi đùa., Thỉnh thoảng ma sát, khi thì xoay tròn, đầu rùa và bắp thịt dày đặc kết hợp, khó phân biệt lẫn nhau, Ngu Yên Vũ dâm thủy dính đầy nhục côn của Vi Vân, Vi Vân hứng thú bừng bừng bừng., Liền tiếp tục đi tới tầng thứ năm đâm tới, đầu rùa tựa như đột phá một miệng hồ lô, "Ba" một tiếng chui vào trong một thiên địa mới, nơi này dâm thủy ồ ồ, một mảnh dính sền sệt, như

vật sống lập tức quấn lên., Hấp thụ hoàn toàn vào nhục côn của Vi Vân, muốn hút ra vạc của hắn. Vi Vân thầm nghĩ lợi hại một tiếng, đổi lại là trước kia thật đúng là rất khó chống đỡ, nhưng hiện tại đã có thể ổn định lại, tự do cắm xuống, lập tức liền run rẩy bên dưới, ở trong động tiêu hồn to lớn làm người ta lâng lâng, làm cho Ngu Yên Vũ mắt đẹp như tơ, hiển nhiên hết sức hài lòng.

Sau khi làm một trăm cái, Vi Vân lại cắm cây gậy thịt vào tầng thứ sáu của Ngu Yên Vũ. Sau khi tiến vào, hắn lập tức cảm thấy toàn thân xuất hiện từng cảm giác kích thích, không chỉ da đầu tê dại, làn da và lỗ chân lông toàn thân đều đang tê dại, phát tê, giống như Ngu Yên Vũ ma sát toàn thân hắn, loại cảm giác này thật khó nói nên lời.

"Thượng Cửu Trọng, ta đến đây!"

Chỉ chốc lát sau khi tới tầng thứ sáu, Vi Vân đã bắt đầu nhúng tay vào tầng thứ bảy của Ngu Yên Vũ.

Chín tầng dưới rất nhẹ nhàng, chín tầng hơi lộ vẻ gian nan, về phần lên chín tầng... Vi Vân quyết định toàn lực ứng phó!

Lần trước, khi Vi Vân dừng bước tại tầng thứ bảy của Ngu Yên Vũ, vừa mới cắm vào trong tiểu huyệt thứ bảy thì lập tức không nhịn được mà phun ra. Loại cảm giác này thật sự quá mức tiêu hồn, căn bản không phải phàm nhân có thể chất và sức chịu đựng có thể chống cự được. Thế nhưng lần này, dương cụ của Vi Vân đã luyện thành tiên chất khiến lòng tin của gã tăng lên nhiều, sao gã lại phải khiêu chiến tiếp một phen!

Trong huyệt nhỏ của Ngu Yên Vũ có rất nhiều thịt mật chồng chất, trong đó da thịt gồ ghề, nước bẩn ồ ồ, tần suất hút vào những lầu các khác nhau không giống nhau. Thực tế, khoảng ba tầng trên chính là khắc tinh của Dương cụ. Mà giờ phút này, cây côn thịt của Vi Vân đã thông qua tầng thứ sáu và tầng thứ bảy, chui vào tầng thứ bảy!

Theo tiếng "Phốc phốc" của đầu rùa tiến vào tầng thứ bảy, Vi Vân chỉ cảm thấy một thân thể mềm mại vô cùng vô tận quấn quanh, rất sảng

khoái kích thích toàn thân hắn, từ linh hồn đến thân thể đều bị loại cảm giác tiêu hồn phách phách này công kích, Vi Vân thầm hô tuyệt vời., ổn định tâm thần và xạ ý, cảm nhận trùng kích trùng trùng trùng điệp điệp điệp trong tiểu huyệt Ngu Yên Vũ. Lúc này, nhục côn của gã đã bị thay đổi thể chất, quả nhiên không tiếp tục bắn tinh nữa mà bình yên bất động đối mặt với trùng kích, vững như núi lớn!

Vi Vân đại hỉ, sau khi thích ứng được với huyệt mật của Trọng Ngọc Lâu thứ bảy, liền bắt đầu chậm rãi vụt lên, đầu rùa đỏ tím nóng hổi ma sát giữa tầng tầng nếp nhăn, xông tới, có thể làm cả Ngu Yên Vũ mặt đỏ tới mang tai, yêu kiều thở hồng., Trên thực tế, nàng cũng thập phần kích thích, cao tầng của dương cụ càng đột phá tiểu huyệt của nàng, cảm giác kích thích của nàng càng mạnh. Vi Vân sau khi cắm vào tầng thứ bảy của nàng, nàng đã đứng lên cao trào, nước dâm không ngừng tiết ra từ sâu trong tiểu huyệt, không ngăn được!

"Bộp bộp bộp..." Hai người giao hoan kịch liệt, tiếng cơ thể va đập không ngừng vang lên.

Cứ thế loay hoay trong chốc lát, Vi Vân liền bắt đầu xâm nhập vào tầng thứ tám của Ngu Yên Vũ, lấy đầu rùa làm tiên phong, thịt côn làm quân đội, chui vào sâu trong miếng thịt ôn nhuận, miếng thịt mềm mại, chui vào trong nháy mắt., Vi Vân cảm thấy bên trong đầu tiên là lộ ra một luồng nhiệt khí ấm áp, sau đó là một cỗ mát lạnh, hai loại kích thích ấm lạnh không ngừng luân phiên nhau cọ rửa trên đầu rùa của Vi Vân, thì ra đây là nước dâm đãng bị tiết ra từ trong tiểu huyệt, Vi Vân thầm nghĩ lợi hại một tiếng! Lập tức ổn định tâm thần, không chút nhúc nhích., Nghênh đón đòn kích thích trí mạng này, sau một lúc lâu, thích ứng với loại cảm giác này xong, lúc này mới dám chầm chậm vụt lên, một cây gậy thịt thô to ở trong tầng thứ tám ngọc lâu đấu đá lung tung, dám làm cả người Ngu Yên Vũ run rẩy, thở hồng hộc không thôi.

Bắt đầu từ tầng thứ nhất, ba tầng dưới huyệt nhỏ của Ngu Yên Vũ lần lượt có được quấn quanh, hút lấy hút vào, sau đó ba tầng là là làn da toàn thân, lỗ chân lông, tạng phủ kích thích, tầng thứ bảy là

trực tiếp kích thích ý thức linh hồn con người, tầng thứ tám là đòn tấn công của băng hỏa luân phiên, nếu không có tu vi trong người, nhất định phải bị chết cháy hoặc chết có thể chết cóng không chừng, nhưng không biết tầng thứ chín có bộ dáng tiêu hồn cỡ nào?

Trong lòng Vi Vân cực kỳ chờ mong, ngay lúc cài cắm, hắn nói với Ngu Yên Vũ: "Mẹ, con sắp lên tầng thứ chín rồi!"

"Ừm..." Ngu Yên Vũ chớp chớp đôi mắt đẹp, dịu dàng đáp lại.

Vi Vân như nghe được thánh chỉ, trong lúc dịch chuyển một lần, hắn bắt đầu dùng kỹ xảo leo lầu, đâm vào huyệt thịt thứ chín của Ngu Yên Vũ, đây cũng là nơi sâu nhất trong cửu trọng ngọc lâu!

Nếu có thể lên tới cửu trọng, cho dù lập tức bắn tinh cũng đã đủ tự hào rồi!

Theo đầu rùa gạt ra vòng thịt, ma sát qua tầng tầng lớp lớp huyệt thịt, cái kia mềm mại, huyệt mềm mại, ôn nhuận thịt mềm mại không ngừng ma sát với nhục côn, bộ dương cụ thô to của Vi Vân rốt cục cũng tiến vào trong Đệ Cửu Trọng Ngọc Lâu của Ngu Yên Vũ!

Chỉ một thoáng, trong đầu Vi Vân phát ra một tiếng nổ vang, một cỗ chấn động mạnh mẽ bắt nguồn từ chỗ tính khí kết hợp của hắn và Ngu Yên Vũ, trong nháy mắt bao phủ toàn thân!

ỗi nhỏ huyệt thứ chín của Ngu Yên Vũ, đây hoàn toàn là một thế giới mới, một thế giới cực lạc!

Trong giây lát này, Vi Vân thoáng chốc tựa hồ nhìn thấy Vân Trung Thiên Nữ từ trên chín tầng trời hạ xuống, không ngừng vờn quanh nàng, có cô ở bên cạnh ca múa oanh oanh yến vũ, có cô cởi quần áo lộ ra, tiếng dâm ngữ, chủ động dâng lên thân thể nàng., Cảm xúc mãnh liệt triền miên cùng hắn, ba trăm sáu mươi lăm tiên nữ, ba trăm sáu mươi lăm loại tư thế cùng cách chơi... Chỉ là trong nháy mắt này, phảng phất trải qua mấy trăm năm, trong nháy mắt, Vi Vân cùng

những nữ thiên nữ này ân ái triền miên, dục tiên dục tử, hưởng hết cực lạc nhân gian!

"Bá!"

Vi Vân lại phục hồi tinh thần, trong lòng có minh ngộ, ngọc lâu tầng thứ chín này, chính là một cảnh giới cực lạc!

Đặc điểm của tầng thứ chín là khiến người ta sinh ra ảo giác. Loại ảo giác này có thể căn cứ nhu cầu của con người, thỏa mãn tất cả cực lạc!

Không chỉ có hắn, toàn thân Ngu Yên Vũ giờ phút này cũng run rẩy, sảng khoái khó tả, miệng đàn không ngừng co rút, nước bẩn không ngừng tiết ra ngoài. Nàng còn chưa bao giờ cảm thụ cảm giác bị cắm ở tầng thứ chín. Nàng chỉ từng trải qua một người đàn ông như Vi Vân, trước kia đều là theo trưởng lão Tử Nguyệt tiên môn chơi đùa., Hoặc là cùng Lạc Khinh Trần dâm diễn, mà lúc cùng các nàng dâm loạn, cùng lắm là mượn ngọc xử chơi đến Trung Tam Trọng Lâu, bình thường đều là dùng ngón tay cùng lưỡi, tại hạ Tam Trọng Lâu chơi, giống như bây giờ Vi Vân, tiến vào tầng thứ chín của nàng, căn bản là chưa bao giờ, đây là lần đầu tiên!

Trong thoáng chốc, Ngu Yên Vũ nhìn thấy mình trần truồng, giống như dê con vậy, đang được một đại hán tráng kiện mà hung ác ôm lấy, thô bạo nghịch ngợm chà đạp, chơi đùa đến mức cả người nàng thoát lực, dục tiên dục tử, điên cuồng gào thét, hồn nhiên vong ngã... Mà tướng mạo của tráng hán kia... lại là con trai của mình!

Trong nháy mắt, sau khi Vi Vân và Ngu Yên Vũ trải qua huyễn tượng như vậy, tâm thần hai người bỗng nhiên dung hợp cùng một chỗ, tất cả cảnh vật xung quanh dường như đều biến mất không thấy, trong thiên địa chỉ còn lại hai người Vi Vân và Ngu Yên Vũ, hai người cứ như vậy ôm nhau thật chặt, nhục thể gắn bó, bất phân biệt, thiên địa to lớn, chỉ có hai người!

"Nương..." Vi Vân vẫn chưa mở miệng, nhưng mà ý niệm trong đầu chợt động.

"Hả?" Ngu Yên Vũ cũng không mở miệng đáp lại, đây là giọng nói của tâm linh.

Giờ này khắc này, hai người tâm linh tương thông, giống như Vi Vân cùng Tiểu Kim hợp thể, thân thể hợp nhất, tâm tâm tương ấn, tâm linh tương thông, cùng chung thần thông, cùng chung sử dụng pháp lực.

Giờ khắc này, bất luận là Vi Vân hay Ngu Yên Vũ, trong lòng đều dâng lên cảm giác sung sướng khó có thể tưởng tượng nổi, đây là một loại đại tự tại, đại hoan hỉ, đại mãn, Đại Cực Lạc cảnh giới yêu thích viên mãn!

Tuy rằng hai người vẫn chưa tận lực khống chế thân thể của mình, nhưng lại có thể cảm thấy thân thể của mình đang hợp với động tác của đối phương, mặc dù Vi Vân chưa từng đâm rách một lỗ nhỏ, nhưng bộ đồ dương cụ lại điên cuồng chui ra từ trong huyệt nhỏ của Ngu Yên Vũ. Tuy Ngu Yên Vũ chưa từng đón lấy cái khô của gã, nhưng thân thể lại ôm chặt gã vào trong ngực, hai chân vòng lại bên hông gã, cái huyệt nhỏ không ngừng mút mút cây côn thịt của gã.

"Bá!"

Hai người đột nhiên tỉnh lại, từ trạng thái dung hợp thành một thể khôi phục lại, biến thành bộ dạng bình thường, cảnh vật chung quanh lại lần nữa xuất hiện, ý thức trở lại trong cơ thể. Vi Vân vẫn đang cắm vào huyệt nhỏ của Ngu Yên Vũ, Ngu Yên Vũ cũng còn đang nghênh đón thao tác của hắn, trên người hai người mồ hôi đầm đìa, nước cuốn ra từ trong tiểu huyệt của Ngu Yên Vũ chảy khắp nơi trên giường.

Bỗng nhiên Vi Vân cảm thấy trong cơ thể mình tràn đầy sức mạnh, vốn dĩ Pháp lực đã tiêu hao gần hết vậy mà giờ đây đã khôi phục lại,

hơn nữa so với trước đây thì Pháp lực dồi dào và hùng hậu hơn nhiều.

Lúc Vi Vân đưa tiễn, cảm nhận được sự kích thích mãnh liệt từ Cửu Trọng Ngọc Lâu của Ngu Yên Vũ, từ tầng thứ nhất từ tầng thứ chín đến huyệt nhỏ chồng lên nhau tạo cho Dương cụ một cảm giác sảng khoái, quả thực là trí mạng người ta, tiêu hồn đã mất cũng không đủ để hình dung, từng đợt xạ ý mãnh liệt không ngừng ập tới, đánh thẳng vào tâm thần của Vi Vân, hắn biết khó có thể nhịn được nữa.

Vì vậy, sau khi thọc thêm hơn một trăm lần nữa, Vi Vân kêu lên một tiếng đau đớn, điên cuồng quất vài cái, sau đó đột nhiên đầu rùa ở dưới đáy của Ngu Yên Vũ tầng thứ chín, đó là một miếng thịt mềm như hoa, cũng là cửa vào tử cung. Thân hình Vi Vân dừng lại, một kích thích mãnh liệt ập tới. Rốt cuộc hắn không nhịn được, hai mắt đau xót, từng luồng trân châu mãnh liệt từ trong mắt bắn ra, đánh vào trên phần mộ của Ngu Yên Vũ.

Ngu Yên Vũ ôm con trai mình thật gắt gao, cảm nhận được nó cảm giác bắn tinh trong cơ thể mình, hũ rượu nóng rực kia rơi vào sâu trong mật của nó, loại cảm giác cấm kỵ làm người khinh thường này, khiến cho nó càng thêm mê say, khiến cho nó cũng dồn dập cao trào lên, lượng lớn nước dâm thủy từ trong họng tử cung trào ra, kết hợp cùng với dĩa của Vi Vân, tuy hai mà một.

Đúng vậy, cô thích con trai mình, chỉ thích dâm loạn với con trai mình.

Vi Vân đầu và khuôn mặt đều vùi trong khe chăn của Ngu Yên Vũ, bắn một lúc lâu mới có chút yên tĩnh. Hắn khẽ nâng mắt, nhìn về phía Ngu Yên Vũ, nói: "Mẹ, con yêu mẹ..."

Ngu Yên Vũ vuốt ve mặt của hắn, nói: "Con trai bảo bối của ta, mẫu thân cũng yêu con!"

Tuy bắn xong, cuộc giao hoan này coi như kết thúc, nhưng Vi Vân cũng không đứng dậy, cũng không rút thân thể ra, ngâm mình trong

huyệt nhỏ của Ngu Yên Vũ, hắn cảm thấy mười phần tốt đẹp.

Vi Vân quyến luyến nói: "Nương, con phát hiện pháp lực của mình đã khôi phục, có phải không cẩn thận đã hút đi pháp lực của mẹ không?"

Ngu Yên Vũ lắc đầu cười nói: "Không có, rất kỳ quái, ta phát hiện pháp lực của mình cũng thâm hậu hơn một chút."

"Còn có chuyện như vậy?" Vi Vân nghe vậy khẽ giật mình.

Hắn vốn cho là sở dĩ mình khôi phục pháp lực là vì hấp thu pháp lực trong cơ thể Ngu Yên Vũ, nhưng không ngờ Ngu Yên Vũ cũng không tổn thất pháp lực, vả lại còn tăng cường.

"Chẳng lẽ..." Trong lòng Vi Vân khẽ động.

Điều này chỉ có thể nói rõ vừa rồi hắn và Ngu Yên Vũ giao hợp, tiến vào một loại trạng thái song tu kỳ diệu, mà loại trạng thái song tu này so với song tu bình thường cao hơn rất nhiều, có thể từ trong thiên địa chuyển hóa ra pháp lực, coi như là một thu hoạch không nhỏ.

Nói cái suy nghĩ này với Ngu Yên Vũ, Ngu Yên Vũ cũng rất tán thành.

Vi Vân nói: "Nương, vậy sau này chúng ta không còn pháp lực, cũng không cần dùng phù tiền gì nữa, vui đùa một phen là khôi phục ngay."

Ngu Yên Vũ ôn nhu nói: "Ừ... đạo lý ra sao. Vừa rồi cảm thấy thế nào?"

Hai mắt Vi Vân sáng ngời nói: "Tuyệt vời vô cùng!"

Ngu Yên Vũ trêu chọc cười nói: "Muốn chơi với mẹ nuôi một chút, hay là chơi với mẹ một chút?"

Vi Vân nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói: "Tựa hồ như đều kích thích cực độ, nhưng lần này cùng mẫu thân chơi cảm giác càng thêm

tốt đẹp, lời mẹ nó nói, tiểu huyệt của nàng sẽ ăn thịt người... Sau khi ta bị tiểu huyệt của nàng ăn vào, oa... Loại cảm giác thật sự là nói không nên lời, sung sướng quá!"

Ngu Yên Vũ đột nhiên mỉm cười, nói: "Là như vậy à?"

"Hả?"

Vi Vân nghe vậy khẽ giật mình, một Nghệ Thần bỗng cảm thấy một cỗ hấp lực cường đại từ sâu trong huyệt của Ngu Yên Vũ lộ ra, bao phủ toàn thân hắn vào trong đó. Ngay sau đó, hắn liền cảm thấy thân thể Ngu Yên Vũ trước mắt càng lúc càng trở nên lớn mạnh, cuối cùng cả người rơi vào trong một hẻm núi rộng rãi. Ở trong hẻm núi này, chung quanh tràn ngập sóng to gió lớn, dâm thủy.

Lúc này Vi Vân mới kịp phản ứng, mình đã rơi vào trong kẽ thịt của Ngu Yên Vũ rồi!

"Nương của mẹ mà cũng biết ăn thịt người?!" Vi Vân trừng mắt nhìn chung quanh.

Thật sự là khó mà tưởng tượng nổi, chung quanh là một khe thịt nhỏ mềm mại, cực kỳ lớn, kẹp cả người hắn vào giữa. Trong hẻm núi còn phát ra trận trận lực hút, muốn hút hắn vào trong đó, hơi không cẩn thận sẽ rơi vào trong đó, bị thịt huyệt bao khỏa, giống như rơi vào vũng bùn, muốn ra cũng không dễ.

Vi Vân bị kẹp trong tiểu huyệt của Ngu Yên Vũ, dùng gậy thịt đẩy lên vài cái, lại dùng tay chân đùa bỡn khắp nơi, càng chơi càng cảm thấy thần kỳ.

Sau một khắc, một luồng sức mạnh ập tới. Hắn cảm thấy trước mắt hoa lên, hình ảnh thay đổi, trước mắt xuất hiện hai chiếc đũa tuyết sữa cùng với Ngu Yên Vũ mặt tươi như hoa.

Thân thể của hắn lại khôi phục kích thước ban đầu.

Ngu Yên Vũ cười nói: "Vui lắm sao?"

Vi Vân gật đầu lia lịa như cái trống bỏi, nói: "Vui lắm, chơi vui lắm, sao lại như thế?"

Ngu Yên Vũ cười phá lên: "Đây là thuật luyện thể, ta và mẹ nuôi của ngươi đều tu luyện nó như pháp bảo, giống như pháp bảo không gian, có thể chứa được vạn vật, hạ thể của chúng ta cũng vậy."

Vi Vân bừng tỉnh đại ngộ, nói: "Thì ra là thế!"

Ngay sau đó lại hiểu, đây không phải là đạo lý giống như bộ đồ Dương của mình sao? Chẳng qua mình dùng bảo quyết Thái Huyền Luyện Quyết luyện chế bộ đồ Dương Quốc thành như vậy, mà Ngu Yên Vũ và Lạc Khinh Trần là vì thiên phú bẩm sinh, một là tiên thiên dâm thể, một là cửu trọng ngọc lâu, có thể chất đặc thù, cho nên có thể tu luyện một phần vị trí thân thể thành pháp bảo tiên chất, quả thực chính là khác nhau một khúc!

Vi Vân liếm quả trứng của Ngu Yên Vũ, nói: "Mẹ, con muốn mỗi ngày chơi với mẹ như vậy."

Ngu Yên Vũ nói: "Vậy thì không được, còn rất nhiều việc đang chờ chúng ta đi làm, nếu mẹ không rảnh, con cứ đi tìm mẹ nuôi đi, được không?"

Vi Vân mừng rỡ nói: "Vậy cũng được!"

Dù sao... Chơi với Lạc Khinh Trần cũng có thể sảng khoái ngất trời.

Hai người một đêm tiêu hồn, trong bất tri bất giác sắc trời đều sáng lên.

218

Chương thứ hai mươi tám, hạng nhất tuyệt nhân gian.

Chớp mắt đã qua mấy ngày, từ cái ngày đó sau khi tiêu hồn với Ngu Yên Vũ một đêm, mỗi ngày Vi Vân đều mong đợi được lần thứ hai báo cho mẹ ruột. Nhưng trong khoảng thời gian này Ngu Yên Vũ vội vàng thiết lập đạo tràng Tử Nguyệt Tiên môn, không có thời gian bồi tiếp. Ngu Phi Tuyết cũng đi hỗ trợ, Bạch Miểu và Diệp Trầm Ngư cũng cùng đi xây dựng đạo tràng. Đạo tràng của Dược Vương tông nằm ở phía đông thành Trường Ninh, cho nên trong trạch viện chỉ còn Lạc Khinh Trần và Liễu Phỉ Nhi.

Đạo tràng Phù Vân Các nằm ngay tại thành Trường Ninh, vì vậy Lạc Khinh Trần và Liễu Phỉ Nhi không cần phải rời khỏi thành Trường Ninh mà cứ trực tiếp ở lại đây là có thể sai người đi xây dựng đạo tràng.

Chính là giờ Ngọ, ánh nắng rất đậm.

"Tiểu Kim, Tiểu Kim..." Vi Vân gọi vài câu, cũng không thấy Tiểu Kim, không biết chạy đi đâu chơi tiếp nữa.

Hắn cất bước đi về phía phòng ngủ của Lạc Khinh Trần.

Trên đường đi, Vi Vân thầm nghĩ trong lòng: "Mẹ nuôi đã đồng ý truyền cho ta Phù Vân Thiên Biến, nhưng luôn qua loa với ta, hôm nay vô luận như thế nào cũng phải học hỏi, nếu không ta sẽ không đi."

Vi Vân hạ quyết tâm muốn học xong thần thông Phù Vân Thiên Biến, thần thông thiên biến vạn hóa, nghĩ thôi cũng cảm thấy thú vị.

Xuyên qua cửa Nguyệt động, vòng qua hành lang, đi tới trước cửa phòng ngủ của Lạc Khinh Trần, gõ cửa không đáp lại, chắc là không ở trong phòng. Vi Vân liền buông linh thức ra, khẽ quét qua trạch

viện, cảm giác được có người, liền đi thẳng tới. Quả nhiên thấy Lạc Khinh Trần đang ngồi trên một chiếc xích đu, đang phơi nắng, tay cầm quạt xếp, thưởng thu cúc trước mặt.

Vi Vân vội vàng đi tới, trong miệng hô lên: "Bà đỡ."

Lạc Khinh Trần mặc một bộ quần áo bằng lụa mỏng màu lam, làm nổi bật lên thân thể đẫy đà, tư thái lả lướt đầy mê hoặc, bộ ngực đầy đặn, cặp mông đầy đặn, đặc biệt là cặp chân đẹp với những vớ màu lam, đôi đũa ngọc nhẹ nhàng lay động, khiến người ta vừa thấy đã khó quên.

Lạc Khinh Trần nhướng mày, nhìn lướt qua Vi Vân, rồi lại quay lại nhìn Cúc Hoa trước mắt, tay phe phẩy quạt, nói: "Vân Nhi, làm gì vậy?"

"Ta..." Vi Vân đảo mắt, miệng nói: "Ta tới thăm mẹ nuôi, thuận tiện mang chút đồ ăn ngon cho ngài, đây là hoa quế ta mua từ phố Chu Tước, hương vị rất ngon, mẹ nuôi không ngại nếm thử một chút." Nói xong đã chuẩn bị sẵn một túi hoa quế mềm dâng lên.

"Ô, thật sao." Lạc Khinh Trần cầm một miếng, nếm thử một miếng: "Ừm, quả nhiên rất thơm ngọt."

Vi Vân nói với hắn: "Sao không thấy Phỉ Nhi?"

Lạc Khinh Trần nói: "Cô ấy à, đi sang bên đốc thúc môn nhân xây dựng đạo tràng."

"A..." Vi Vân sờ mũi nói: "Mỗ nương, ngài đã quên chuyện gì rồi sao?"

"Hả?" Lạc Khinh Trần giương mắt nhìn về phía hắn, hỏi: "Ta quên cái gì sao?"

Vi Vân nhắc nhở nàng: "Ví dụ như nói... Chuyện về thần thông..."

"Thần thông gì?" Lạc Khinh Trần vẻ mặt nghi hoặc, ngược lại cười nói: "Tu luyện thần thông cần tìm chỗ yên tĩnh."

Vi Vân thấy nàng còn chưa nhớ ra, lại nói: "Ý ta là, phù vân kia..."

"Vân Nhi ngươi xem." Lạc Khinh Trần ngắt lời hắn, dùng quạt chỉ vào hoa cúc đang nở rộ trước mắt, nói: "Chẳng lẽ hoa cúc này có đẹp hay không?"

"Đẹp." Vi Vân đáp, lại nói: "Chính là Phù Vân Thiên..."

"Ngươi xem hoa cúc này giống cái gì?" Lạc Khinh Trần lại hỏi.

"Giống... giống..." Vi Vân vô thức nghĩ đến hậu đình hoa của mỹ nhân.

"Hả?" Lạc Khinh Trần chớp mắt nhìn, vẻ mặt ám muội.

Vi Vân nói: "Như hoa hậu đình của mẹ nuôi."

"Ha ha..." Lạc Khinh Trần vừa nghe vậy lập tức vui mừng khôn xiết, cười tới run rẩy cả người.

Hiện tại Vi Vân nào có tâm tình đùa giỡn với nàng, lại nói: "Mẹ kiếp, đã nói là dạy ta "Phù Vân Thiên Biến" mà, bây giờ lại quên mất, ngươi liền quên mất."

"Ồ, muốn học 《Phù vân thiên biến》." Lạc Khinh Trần hơi nhíu mày, "Môn thần này thông tới nhất mạch đơn truyền, ngay cả Phỉ Nhi ta cũng chưa từng dạy nha."

"Vậy vừa vặn truyền cho ta."

Lạc Khinh Trần nói: "Cũng được, chẳng qua ngươi định bao giờ cưới Phỉ Nhi?"

"A?" Vi Vân vừa nghe liền sửng sốt.

Hảo gia hỏa, nguyên lai Lạc Khinh Trần chỉ hắn nhanh chóng kết hôn với Liễu Phỉ Nhi, khó trách cố ý kéo dài thời gian. Việc thành thân với Liễu Phỉ Nhi không phải là không thể, cũng không phải là chuyện gì ghê gớm, hai nhà cũng coi như môn đăng hộ đối, bất quá loại chuyện thành thân này, Vi Vân còn chưa cân nhắc qua, nên có chút vội vàng mà thôi.

"Làm sao vậy, không vui sao?"

"Không phải." Vi Vân vội nói: "Thật ra ta muốn cưới mẹ nuôi của ngươi..."

"Ha ha..." Lạc Khinh Trần nghe vậy cười to, cười xong bèn nói: "Ngươi cưới Phỉ Nhi chẳng khác nào cưới ta?"

"Nói cũng đúng." Vi Vân vui vẻ đồng ý: "Vậy thần thông này..."

Lạc Khinh Trần nói: "Sớm muộn gì cũng phải truyền cho ngươi, hiếm khi bây giờ ngươi giỏi học như vậy, thế thì truyền cho ngươi đi." Nói xong giơ ngón tay ngọc lên, một luồng sáng xanh bay về phía mi tâm của Vi Vân.

Vi Vân cũng không phản kháng, đón đạo lam quang này vào thức hải mi tâm, nhất thời hóa thành một thiên văn tự, chính là phương pháp tu luyện thiên biến Phù Vân Thiên Biến thần thông, cảm thấy vui mừng, cuối cùng cũng tới tay, chờ sau khi tu thành, coi như rơi vào tay yêu nhân Ma giáo cũng không sợ.

"Mẹ nuôi, để ta bóp vai cho ngươi." Vi Vân ân cần đi tới sau lưng Lạc Khinh Trần, xung phong nhận việc véo bả vai của hắn.

"Ừ..." Lạc Khinh Trần híp đôi mắt đẹp, cúi đầu tựa vào ghế xích đu, trong lúc hô hấp, bộ ngực sữa phập phồng trông rất mê người.

Vi Vân nắm chặt tay, ánh mắt rơi vào bộ ngực sữa của Lạc Khinh Trần không thể dời đi được, không khỏi vươn một bàn tay, trượt vào trong ngực cô, nhẹ nhàng vuốt ve thân thể trắng muốt đầy đặn mượt

mà trắng như tuyết đó, lòng bàn tay đầy đặn mềm mại như tơ, vuốt ve, tạo thành đủ loại hình dạng.

Lạc Khinh Trần buông quạt, cũng giơ một cánh tay khác của mình ra nắm lấy tay kia của Vi Vân rồi dịch xuống dưới, miệng nói: "Ở đây."

Một tay Vi Vân xoa xoa bộ ngực của nàng, một tay đáp xuống bên cạnh đùi nàng, một tay cách chiếc váy lụa mỏng nhẹ nhàng vuốt ve huyệt nhỏ của nàng, từng trận sóng nhiệt từ phía trên truyền tới, hiển nhiên đã động tình dục. Sờ sờ một cái, Vi Vân nhận ra gương mặt của Lạc Khinh Trần đã ửng đỏ, hai mắt lấp lánh ánh nước, hắn nhìn mình với vẻ mênh mông, trong lòng không khỏi rung động., Ngẩng đầu lên môi anh đào của mẹ nuôi, Lạc Khinh Trần tách đôi môi yêu, hôn nồng nhiệt với hắn, nhất thời mềm mại, ướt át, thè lưỡi vào miệng, hút nước ngọt, đừng nói tới chuyện ăn uống ngon lành.

Hai người hôn một lát, Lạc Khinh Trần mới nói: "Đừng bóp nữa, vào nhà đi." Nói xong liền vươn cánh tay ra với Vi Vân.

"Vâng vâng!"

Vi Vân lập tức bế nàng lên, ôm lấy nàng ôn nhuận, mềm mại, đẫy đà ôn hương nhuyễn ngọc, đi về phía phòng ngủ của Lạc Khinh Trần.

Trên đường đi gặp hai đệ tử Tử Nguyệt tiên môn, Vi Vân dặn dò: "Nếu là Phỉ Nhi trở về, ngàn vạn lần phải ngăn nàng lại, nhanh chóng đến báo cho ta biết."

"Được rồi."

Hai nữ đệ tử khẽ cười rộ lên, đưa mắt nhìn Vi Vân ôm Lạc Khinh Trần đi vào trong phòng.

Tuy nói Vi Vân và nữ nhân bên cạnh đều tồn tại quan hệ thân mật, nhưng cả hai không phải đều biết rõ căn nguyên. Ngoại trừ Ngu Yên Vũ và Ngu Phi Tuyết, thì cả hai đều biết quan hệ giữa đối phương và Vi Vân. Diệp Trầm Ngư không biết quan hệ giữa hắn và Bạch Hỗn,

cho dù trong lòng hắn có chút suy đoán và cảm ứng, cũng còn chưa xác định, đồng dạng, Liễu Phỉ Nhi cũng không biết quan hệ giữa hắn và Lạc Khinh Trần, mà Ngu Yên Vũ và Lạc Khi Trần lại biết rất rõ đối với bọn họ.

Trong này có chút tai họa ngầm, nhưng cũng không phải vấn đề gì quá lớn. Người tu hành, quan niệm về mặt này tương đối đạm bạc, nhất là chuyện một chồng nhiều vợ phong khí thịnh hành, có rất nhiều đại phu sĩ tộc, vương công quý tộc, con trai đến để lại cho mẹ nuôi., Hoặc cha chơi con dâu mình, hoặc là em trai mang chị dâu đi chơi, loại chuyện này trong tối ngoài sáng trong tối đều là tồn tại phổ biến, mà thân là người tu hành, cũng không nhất thiết phải kết hôn, cho nên không có quan hệ phụ nữ sâu xa, tất cả lấy trường sinh bất lão làm chủ, thiên hạ yên ổn là muốn., Lấy thân phận trước mắt của Vi Vân, tướng mạo, phẩm hạnh, tu vi của hắn, tại Tử Nguyệt tiên môn, Phù Vân các cùng Dược Vương tông và những nữ nhân này quần nhau, phát sinh chút chuyện tình hương diễm gì đó, là rất bình thường, làm sao có thể không xảy ra chuyện gì chứ?

Cho nên bất luận là Diệp Trầm Ngư, Ngu Phi Tuyết hay là Liễu Phỉ Nhi, đối với chút chuyện nhỏ nhặt này của Vi Vân, đều là mắt nhắm mắt mở, làm bộ không nhìn thấy. Mà Ngu Yên Vũ, Lạc Khinh Trần cùng Bạch Miểu, càng là thái độ để mặc cho hắn tự do.

Muốn chơi nữ nhân? Không thành vấn đề, có thể giữ được tâm tính, không đi nhầm đường lạc lối, không nhập ma, không làm ác, kiên trì chính nghĩa và công đạo trong lòng, vậy có thể giải quyết được.

Mới vừa vào phòng, Vi Vân đã vội vã đặt Lạc Khinh Trần lên giường, giúp nàng cởi giày thêu trên chân, trên đôi chân đẹp được bọc một đôi vớ màu lam, vô cùng thấu khí, có thể thấy được da thịt trắng nõn trên đôi chân ngọc, ngón chân óng ánh sáng bóng.

Vi Vân ngồi chồm hỗm xuống, cầm lấy mấy cái chén ngọc của Lạc Khinh Trần, dán mặt mình lên phía trên, say sưa ngửi, oa, một mùi hương của chân ập tới, cực kỳ mê người. Vi Vân vươn đầu lưỡi liếm

nhẹ trên chân ngọc của Lạc Khinh Trần, liếm vài vòng, sau đó lấy đống ngọc óng ánh đưa vào trong miệng vớ, nhẹ nhàng mút mút, ngọc trơn bóng ngon miệng không nói nên lời, ăn thế nào cũng ăn không đủ.

"A..." Lạc Khinh Trần cảm thấy kích thích, nhẹ giọng yêu kiều ngâm nga, lại dùng một chân ngọc khác đặt lên mặt Vi Vân nhẹ nhàng hoạt động, nhìn bộ dạng chăm chú liếm chân của hắn, cảm thấy hết sức buồn cười.

liếm đôi trân châu trong chốc lát, lúc này Vi Vân mới thỏa mãn đứng dậy, nhanh chóng cởi quần áo của hai người, chính mình cũng đã lên giường, ôm mỹ nhân tuyệt sắc trên giường hôn một hồi.

Hai người hôn nhiệt một lát, Lạc Khinh Trần tách hai chân ra, nói: "Mấy ngày nay hai mẹ con ở trong phòng làm gì?"

"A?" Vi Vân ngẩn ra, hỏi vấn đề gì vậy.

"Buổi tối,... Ừm... Trụy lại pháp lực... mẹ ta..." Ông ta ấp úng bộ dạng, một bên cắm gậy thịt vào kẽ thịt của Lạc Khinh Trần, ông ta định lừa gạt nhưng Lạc Khinh Trần lại dùng hai chân kẹp lấy phần eo của ông ta, hạ thể ưỡn lên, dùng huyệt thịt non đen sì của mình, chủ động chui vào thịt xiên của Vi Vân, miệng nói: "Ngươi nói cái gì? Mụ nội không nghe rõ, nói rõ một chút."

"Dê..." Côn thịt của Vi Vân thuận lợi tiến vào trong huyệt mật của Lạc Khinh Trần, bên trong đã ướt át, mềm mại trơn trượt, huyệt thịt rắn chắc, quấn mút lấy thân cây của hắn. Vi Vân cảm thấy kích thích một hồi, thấy nàng truy hỏi không ngớt, đành phải thành thật khai ra.

Lạc Khinh Trần cười nói: "Làm tình với mẹ ngươi là cảm giác gì?"

Vi Vân vừa ở trong cơ thể Lạc Khinh Trần rút ra, vừa xoa đống tuyết sữa sung mãn của nàng, miệng nói: "Ừm... Rất kích thích."

Lạc Khinh Trần lại hỏi: "Trên thân thể và tâm lý có người nào kích thích một chút không?"

"Hắc hắc, khó nói." Vi Vân ra sức đưa tiễn, bộ Dương cụ thô dài từ trong cơ thể Lạc Khinh Trần ra ra vào vào, hắn cảm thấy cái lỗ nhỏ của mẹ nuôi càng thêm ướt át, xem ra nàng đối với việc nhìn trộm việc riêng tư của người khác, cảm thấy vô cùng hứng thú, vậy mà có thể thu được khoái cảm từ đó.

Lạc Khinh Trần lại hỏi: "Muốn chơi thoải mái với mẹ ngươi một chút, hay là chơi với mẹ nuôi một chút?"

Vi Vân thoáng thả tốc độ xuống, nói: "Vấn đề này mẹ cũng từng hỏi qua, thật ra là giữa sàn sàn như nhau, mẹ có bảo huyệt của cửu trọng ngọc lâu, mẹ nuôi có "Tiên Thiên dâm thể", đều là nhất tuyệt thế, khó phân cao thấp."

Lạc Khinh Trần cười nói: "Chỗ mẹ nuôi còn có một tuyệt kỹ."

"A?" Vi Vân tò mò nhìn nàng.

Lạc Khinh Trần hỏi: "Ngoan, muốn uống sữa không?"

Vi Vân nhìn xem tuyết nhũ đầy đặn của nàng dậy sóng chập chùng, gật gật đầu, há mồm ngậm một con sữa măng kiên cố của nàng, dùng đầu lưỡi liếm đôi hàm son phấn mềm mại, cực phẩm nhân gian. Hắn hít vài cái, bỗng nhiên cảm thấy một cỗ chất lỏng chảy ra từ đôi đũa của Lạc Khinh Trần, lập tức hút vào trong miệng, vô cùng ngọt ngào.

Vi Vân nao nao, nhìn về phía Lạc Khinh Trần.

Thế mà bộ ngực của nàng còn có thể chảy ra nước mủ sao?

Lạc Khinh Trần cười nói: "Có ngon không?"

Vi Vân há mồm nói ra: "Quả nhiên là tuyệt nhất!" Sau đó uống từng ngụm từng ngụm mút ngực của Lạc Khinh Trần, nhất là hàm sữa, hấp thụ không ngừng, hút sạch nước sữa bên trong vào trong miệng.

Hóa ra bộ ngực có thể hút ra chất lỏng, cũng là một đặc điểm của tiên thiên dâm thể, cho dù không ở giai đoạn nuôi dưỡng sữa cũng không ảnh hưởng đến chất lỏng này, phát hiện điểm này, Vi Vân cảm thấy thần kỳ, lại cảm thấy kích thích chơi đùa, quả nhiên, Lạc Khinh Trần và Ngu Yên Vũ tương xứng chơi đùa, trên thế gian tuyệt sắc, vưu vật nhân gian, cũng không phải là thổi phồng ra.

Vi Vân vừa bú sữa, vừa rút ra, Đại Nhục Côn lần lượt đánh sâu vào trong huyệt nhỏ của Lạc Khinh Trần, cảm nhận được cảm giác "Bách Hoa nở rộ "Đoản ăn hết", nhục côn lâm vào trong huyệt nhỏ, lập tức bị mật huyệt mềm mại quấn quanh, giống như vật còn sống hút lấy đầu rùa cùng thân côn, lại nôn ra dịch nhờn ẩm ướt lẫn tính khí, rút thưởng càng thêm thuận tiện và thuận lợi, chơi càng thêm sảng khoái và kích thích.

"Đổi cái khác." Lạc Khinh Trần nhéo nhéo mặt của hắn, nhắc nhở hắn bú sữa khác.

Vi Vân liền quay sang ăn sữa trái của nàng, lại lấy tay đi đi bắt ngực phải của nàng, sữa măng cao ngất chắc nịch, chơi một chút thì cảm giác rất tốt, chỉ cần một trảo đã có chất lỏng từ bên trong ngà sữa bắn ra, rơi trên mặt Vi Vân., Sau khi hút nước sữa vào trong miệng nuốt, Vi Vân phát hiện sữa hóa thành một dòng nước ấm rơi vào đan điền, cảm thấy rõ ràng, sữa này ẩn chứa nguyên khí trong cơ thể Lạc Khinh Trần, chính là do pháp lực biến thành, sau khi hấp thu có ích cho tu hành, nhưng đối với Lạc Khinh Trần mà nói lại là một loại tổn thất.

Vi Vân đang bú sữa đồng thời nghĩ thầm: "Chờ chút nữa ta sẽ bắn mẹ nuôi mấy lần để bù đắp pháp lực đã mất của nàng."

Nghĩ như vậy, càng nhanh chóng tăng tốc, nhục côn không ở trong huyệt nhỏ của Lạc Khinh Trần, đầu rùa màu đỏ tím mở môi ra, tiến

vào Vũ Tinh, mang thịt mật nhỏ xung quanh tách ra khỏi lỗ nhỏ., Do có dịch nhờn trơn bóng, cho dù hang động thịt đông cứng, cũng không tốn sức, sau khi vào đến cùng bộ lạc, trên đỉnh đầu rùa có thịt mềm, thân thể mềm mại của Lạc Khinh Trần run lên, biểu tình thập phần thỏa mãn., Sau đó kéo ngược về phía sau, lúc rút ra khỏi hốc môi nhỏ của Lạc Khinh Trần, môi môi hở ra, từ trong miếng thịt tươi mới tràn ra rất nhiều dâm dịch bán trong suốt, đầu tiên là dính đầy tính khí của hai người, sau đó lại theo khe mông của Lạc Khinh Trần nhỏ xuống giường, mùi gây sóng gió nồng nặc tràn ngập cả phòng ngủ, ngay cả không khí cũng lộ ra một cỗ dâm khí dâm đãng.

"Ừm... con trâu Tiểu Vân Nhi nhà chúng ta đúng là lợi hại... A... Dùng sức..." Lạc Khinh Trần ôm lấy Vi Vân, một đôi chân đẹp vòng ở bên hông hắn, liều mạng đón khô lông của hắn, dưới cái khiếu nhỏ như hoa tươi không ngừng nở ra lại khép lại, tràn đầy tiết tấu co rụt lại., Dưới sự vui mừng đan xen này, toàn bộ thể xác và tinh thần của Lạc Khinh Trần như một chiếc thuyền nhỏ đang phiêu đãng giữa biển rộng, chợt trên xuống, phập phồng nhấp nhô, chợt sóng nước ập tới, kích thích mãnh liệt gần như muốn nhấn chìm cả người và mất phương hướng trong đó.

Mắt thấy huyệt nhỏ Lạc Khinh Trần co rút lại, cao trào chồng lên nhau, Vi Vân liền cắm côn thịt vào trong nước tiểu của nàng, tiếp tục co rút lại, trong nháy mắt rồi lại cắm vào trong huyệt Cúc Hoa của nàng ta, lặp đi lặp lại như thế nào, làm tốt Lạc Khinh Trần càng thêm thèm muốn, vẻ mặt càng thêm quyến rũ.

"Viên...đây mới thực sự là vui vẻ... tiểu tử này thật đúng là hiểu tâm ý của ta..." Lạc Khinh Trần vui vẻ chơi đùa với Vi Vân, nàng cuối cùng cũng tìm được một người có thể thỏa mãn nàng, thích hợp rồi, người này nhất định sẽ cùng nàng vượt qua những ngày chia tay, khó dứt khoát được.

Vi Vân lách qua lách lại giữa ba lỗ thịt của Lạc Khinh Trần, ra vào vào mấy ngàn lần, sau đó kích ý nổi lên, vội vàng chạy vào hang động mật thịt của cô, dùng sức đưa lên mấy lần, giữa lúc va chạm thân

thể, phát ra một loạt tiếng vang thanh thúy "Bốp bốp" kịch liệt, sau đó đột nhiên dừng lại., Ngay sau đó, eo lưng đau xót, liền có một cỗ nồng tinh từ tiểu huyệt của Lạc Khinh Trần chảy ra, bắn vào sâu trong huyệt nhỏ của Lạc Khinh Trần. Nham thạch nóng bỏng bắn cho cả người Lạc Khinh Trần run lên, huyệt nhỏ co rút lại, lại nghênh đón cao trào lần nữa. Hai người ôm chặt lấy thân thể đối phương, hưởng thụ cảm xúc cao trào khó có được này.

Lạc Khinh Trần thở hổn hển cười nói: "Con ngoan, ván của con lớn như vậy, làm sao lớn lên được?"

Vi Vân nói: "Ài, cái này đòi hỏi mẹ ta mới biết được đấy!" Nói xong lại ngậm quả trứng Đản Khinh Trần hít vào.

Sau một lát, Lạc Khinh Trần đột nhiên đứng dậy, ngược lại đẩy Vi Vân ngã xuống giường, sau đó ngồi trên khố của mình, đưa thớ thịt của hắn vào trong huyệt, nói: "Ngoan ngoãn vất vả rồi, nghỉ ngơi đi, đổi lại là mẹ nuôi đến hầu hạ ngươi." Nói xong bắt đầu đặt mông, cắm trọn cây gậy thịt của Vi Vân lên.

Theo thân thể mềm mại của Lạc Khinh Trần nhảy lên, thân thể thô dài của Vi Vân cũng theo tiết tấu mà đi ra từ sâu trong huyệt mật của bà ta. Côn thịt từ đôi môi trắng nõn của nàng ma sát qua, bởi vì dính đầy nước bẩn nên hiện lên vẻ sáng bóng. Nước dâm từ trên thân cây chảy xuống dưới bụng Vi Vân, bám dính toàn thân. "Bốp" một tiếng, Lạc Khinh Trần ngồi xuống., Cây gậy thịt thô dài đâm vào chỗ sâu huyệt mật của nàng, nàng phát ra một tiếng gầm "A", vẻ mặt vui vẻ, loại cảm giác râu xù này thật sự là quá kích thích, chính là thứ nàng cần, hận không thể mỗi ngày loay hoay như thế mấy lần như thế, mới có thể thỏa mãn dục vọng Tiên Thiên dâm thể này của nàng.

Hai tay Vi Vân nắm lấy hai con thạch nhũ cao ngất của Lạc Khinh Trần, khi Lạc Khi Trần ngồi xuống, nhục côn bay lên cao, đón lấy những cài cắm của nàng. Một lát khô cạn như thế, Lạc Khinh Trần lại cao trào một lần nữa, cả thân thể mềm mại ngã vào ngực Vi Vân,

dáng vẻ thở hồng hộc, vẻ mặt mị hoặc, đôi mắt đẹp ngập tràn thủy quang và dục hỏa.

Bỗng nhiên một tay Vi Vân đập vào mông to của Lạc Khinh Trần, phát ra tiếng "Bốp" giòn vang. Lạc Khinh Trần kêu lên "A" một tiếng kinh hãi, thân thể mềm mại run rẩy, thanh âm mang theo ý vị vui sướng. Đặc biệt là khi Vi Vân cảm thấy khoảnh khắc mông nàng bị đánh, một dòng nước trào ra từ trong huyệt mật, hiển nhiên là do kích thích mà thành, thầm nghĩ, chẳng lẽ mẹ nuôi thích con đường này?

Nghĩ tới đây, Vi Vân lại dùng bàn tay đánh vài cái lên bờ mông trắng như tuyết của Lạc Khinh Trần, phát ra liên tiếp tiếng vang giòn, đánh cho mông nàng run rẩy, nổi lên lửa đỏ, Lạc Khinh Trần kêu lên "A" một tiếng, thân thể mềm mại run lên, cái huyệt nhỏ chủ động co rút cây côn bằng thịt của Vi Vân.

Vi Vân nói: "Mẹ kiếp, cái mông của ngươi thật mềm quá."

Lạc Khinh Trần hờn dỗi: "Tiểu bại hoại, ngay cả mẹ nuôi cũng dám đánh, để xem ta xử lý ngươi ra sao. A..."

Chính là Vi Vân lại đánh lên mông nàng, Lạc Khinh Trần nhất thời kêu không ngừng, vô cùng tiêu hồn. Tiếng kêu này rơi vào tai Vi Vân, thật sự là sự hấp dẫn trí mạng, hắn lập tức động thủ, dùng sức bạo động huyệt mật của Lạc Khinh Trần, cơ thịt Côn trong động miếng thịt trơn bóng trơn bóng kia đâm thẳng vào, nhanh chóng ra vào, "Phập, phốc phốc", tiếng ma sát va chạm vang lên liên tiếp, vang lên không ngừng!

Trong chốc lát kích hoạt mãnh liệt như thế, Vi Vân cùng Lạc Khinh Trần lần thứ hai cùng tiến vào cao trào. Sau khi bắn tinh, Vi Vân sờ cái mông đỏ bừng của Lạc Khinh Trần, nói: "Mẹ thân ái, ta thích đánh mông của ngươi."

Lạc Khinh Trần cũng mỉm cười nói: "Con ngoan của ta, mẹ nuôi cũng thích bị ngươi đánh mông."

Vi Vân ôm mỹ phụ tuyệt sắc trên người một hồi nhiệt tình hôn, sau khi hôn xong lại cảm khái nói: "Ta thật sự là hâm mộ Phú Thế tiền bối, có thể cưới được giai nhân tuyệt thế như mẹ nuôi, thật không biết là phúc khí tu luyện mấy đời."

Lạc Khinh Trần cười nhạt một tiếng, nói: "Kỳ thực ta và hắn chưa từng làm mấy lần, đó đều là chuyện khi còn trẻ, sau khi thành thân động phòng mấy lần thì hắn không muốn làm nữa, lý do ngươi hiểu chứ?"

Vi Vân gật gật đầu, đương nhiên hắn hiểu rõ, với loại dâm thể bẩm sinh như Lạc Khinh Trần, ngoại trừ hắn ra, phỏng chừng cũng không có nam nhân nào chịu được sự chèn ép này, trốn tránh giường là chuyện rất bình thường, nhưng mà thật sự phí phạm của trời, lãng phí quá!

Vi Vân nói: "Phù Thế tiền bối cũng thật sự là vô phúc tiêu thụ, đáng tiếc, đổi lại là ta, nhất định mỗi ngày đều cùng mẹ nuôi ngươi điên loan đảo phượng, suốt đêm thâu tóm, loại chuyện này... chơi thế nào cũng không đủ."

Lạc Khinh Trần mỉm cười chỉ vào mũi hắn, nói: "Kẻ ngoan của ta nói đúng, chuyện như vậy có chơi thế nào cũng không đủ."

Hai người coi như gặp được đối thủ, dùng hình tượng tinh thần xem lẫn nhau, lập tức lại là một trận thao tác kịch liệt, một bên thao tác, một bên tán gẫu vài câu.

Lạc Khinh Trần hỏi: "Sau này định mấy ngày tới tìm mẹ nuôi một lần à?"

Vi Vân nằm nghiêng, ôm lấy một cái chân thon dài của Lạc Khinh Trần, cắm côn thịt vào trong mật bà ta, một bên đáp lại: "Ừm... Chỉ cần không có việc gì, ngày nào ta cũng nhất định tìm đến mẹ nuôi!"

"Cũng tàm tạm thôi." Lạc Khinh Trần hài lòng nói.

Vi Vân bỗng nhiên nói: "A, nếu là tỷ tỷ và Phỉ Nhi đến tìm ta, ừm... Tìm ta... Vậy ta đến tìm mẹ nuôi chơi tốt, vẫn là chơi với các nàng thì sao?"

Lạc Khinh Trần nói như lẽ đương nhiên: "Láo hò chơi không phải tốt hơn sao?"

"A?" Vi Vân vừa nghe liền sửng sốt.

Nói chơi? Còn có chuyện tốt như vậy sao? Liễu Phỉ Nhi cũng không phải Ngu Phi Tuyết, có thể chấp nhận loại chuyện này sao?

Lạc Khinh Trần mỉm cười nói: "Xem ngươi vui vẻ kìa, nhưng cũng không phải là không thể, mấy nha đầu kia rèn luyện thêm một thời gian nữa, hiểu thấu đáo thế sự. Ngươi thêm chút sức nữa, mở tâm lý phòng các nàng ra, cho mẹ con ngươi ăn, ngủ chung cũng không phải là chuyện không thể."

"Đa tạ bà đỡ chỉ điểm!" Vi Vân vừa nghe qua, giống như nghe thiên thư, hưng phấn không thôi, làm càng hăng say hơn, khiến cho Lạc Khi Trần phải gãy xương, cả người rã rời, kích thích khó tả, sắp sảng khoái tới trời rồi.

Hai người làm khá lắm, bỗng nhiên nghe thấy từ bên ngoài truyền đến một hồi cười duyên dáng như chuông bạc.

Ngay sau đó, tiếng gõ cửa vang lên, một đệ tử Tử Nguyệt tiên môn thấp giọng nói: "Lạc các chủ, Vân sư huynh, Phỉ Nhi đã trở lại."

Vi Vân vừa nghe, vội vàng đẩy nhanh tốc độ, tần suất nhục côn mạnh mẽ xông tới huyệt mật của Lạc Khinh Trần, đâm thẳng vào Hoàng Long. Lạc Khinh Trần cũng toàn tâm phối hợp với thao tác của y, chỉ chốc lát sau liền song song tiến lên cao trào, một bước trôi ngàn dặm, một cơn sóng mãnh liệt, sau đó ôm lấy một chỗ thở hổn hển.

"Mẹ, mẹ..." Giọng Liễu Phỉ Nhi lại truyền tới.

Mấy tên đệ tử Tử Nguyệt tiên môn ngăn cản nàng, tìm nàng hàn huyên một vài chủ đề không đâu cùng phận, tranh thủ thời gian tranh thủ thời gian cho Vi Vân cùng Lạc Khi Trần.

Nhưng Liễu Phỉ Nhi là một nữ tử cực kỳ bướng bỉnh mà thông minh, nào có bị ngăn trở, một người nhảy qua mấy tên đệ tử, nhanh chóng đi về phía phòng ngủ của Lạc Khinh Trần.

"Mẹ, hôm nay trên đường ta mua một hộp rượu thơm..." Tay Liễu Phỉ Nhi đặt lên cửa phòng.

Vi Vân trừng hai mắt, lúc này hắn vẫn đặt trên thân thể Lạc Khinh Trần, lĩnh hội dư vị sau cao trào, nào kịp mặc áo và chạy trốn.

Mắt thấy sắp bị bắt để nằm trên giường, chỉ thấy Lạc Khinh Trần cười một tiếng, huyệt nhỏ sinh ra một cỗ hấp lực cường đại, hút cả người Vi Vân vào!

Lạc Khinh Trần ý niệm vừa động, những thứ dơ bẩn trên người lập tức biến mất, khí tức trong phòng cũng rực rỡ hẳn lên, một bộ y phục được hút tới, chỉ trong giây lát đã mặc chỉnh tề.

Lúc nàng từ trên giường đứng dậy, vừa vặn đẩy cửa ra, Liễu Phỉ Nhi chậm rãi bước vào, trong tay cầm theo một hộp quà.

Lạc Khinh Trần nhìn lướt qua quần áo của Vi Vân bên cạnh, bước chân khẽ động, quần áo rơi xuống đáy giường. Cô đứng dậy đi tới trước người Liễu Phỉ Nhi, xoa xoa đầu nàng rồi cười nói: "Sao lại không có Phi Tuyết và Trầm Ngư?"

Liễu Phỉ Nhi nói: "Các nàng đều đã đi xây đạo tràng rồi, ta nhàn rỗi không có việc gì liền đi dạo phố, ta còn mang theo Tiểu Kim đến tửu lâu ăn đùi gà, ca ca hắn ở đâu? Hắn không thể không cảm tạ ta nha."

Vi Vân bị Lạc Khinh Trần kẹp trong tiểu huyệt khiến nghe được những lời này của Liễu Phỉ Nhi, không khỏi thò đầu ra, trong lòng

thầm nghĩ: "Ngươi đầu hàng sủng vật của ta, ta hầu hạ mẫu thân giúp ngươi, phần tạ lễ này còn chưa đủ lớn sao?"

Nghĩ như vậy, hắn lại há mồm liếm môi bọt mép của Lạc Khinh Trần, liếm môi nở hoa của Lạc Khinh Trần, nén lại huyệt nhỏ muốn hút hắn vào trong huyệt, lại có dâm thủy từ trong đó tiết ra, khiến cho cả người Vi Vân ướt đẫm, cảm giác ngâm trong huyệt nhỏ như bị nước ngấm vào.... Thực sự là khó có thể diễn tả, toàn thân trên dưới đều đang sảng khoái, hơi không cẩn thận liền muốn bắn tinh.

Lạc Khinh Trần và Liễu Phỉ Nhi ở bên ngoài nói chuyện phiếm với nhau, Vi Vân ở trong huyệt nhỏ của Lạc Khinh Trần chơi đùa, chỉ chốc lát sau, Lạc Khinh Trần và Liễu Phỉ Nhi đi ra cửa phòng, phi thân tới đạo tràng Phù Vân các tại Trường Ninh thành, đạo tràng này đang tu kiến trong đó., Tin tưởng không tới mấy ngày là có thể tu kiến xong, đến lúc đó làm cứ điểm Phù Vân Các có thể thu nhận môn nhân, thu đồ đệ thụ nghệ. Thực lực Phù Vân Các cũng sẽ được mở rộng, môn nhân chết trong đại chiến cũng có thể bổ sung trở về.

Sau khi xem xét Đạo Tràng, Liễu Phỉ Nhi lại lôi kéo Lạc Khinh Trần, nói muốn đi tới đạo tràng Đại Phật tự nhìn thử, nàng cũng nói: "Nương, Diệu Y Phật Mẫu nói ta có tuệ căn, có thể học được âm thanh "Vạn Vật". Ta muốn đi tìm nàng học, sau đó nói chuyện với động vật. Nàng đồng ý dạy ta, chúng ta đi tìm nàng!"

"Cũng được."

Lạc Khinh Trần đồng ý.

Vì vậy, Lạc Khinh Trần lại bị dây dưa đi vào đạo tràng ở Đại Phật Tự, khiến cho Vi Vân không có chút cơ hội nào thoát khỏi, đành phải tiếp tục ở trong huyệt nhỏ của Lạc Khinh Trần, thỉnh thoảng ló đầu ra, thông qua váy lụa mỏng của Lạc Khinh Trần cũng có thể nhìn thấy cảnh vật bên ngoài.

Đạo Tràng của Đại Phật Tự cách phía nam Trường Ninh thành hai mươi dặm, đã tu kiến hoàn thành, quy mô cũng không nhỏ, giống

như sơn môn của một tông môn cỡ trung nhỏ, tượng Phật bên trong cũng đã được mở hết, mỗi ngày đều có thật nhiều thiện nam tín nữ đến đây dâng hương, cầu phúc, hoàn nguyện.

"... Lần này nhân gian hướng về phía trên, một mười tám tầng gông cùm xiềng xích, đầy tràn bụi gai. Thần Phật không độ chúng sinh khổ, biển khổ vươn buồm khiêu vũ, hư hỏng hoàn toàn, có sóng gió ngăn cản. Giống như Bồ Tát, không phải Bồ Tát, độ chúng sinh, bất quá tự độ... "

Khi Lạc Khinh Trần và Liễu Phỉ Nhi tới Đại Phật Tự, Diệu Y Phật Mẫu đang ngồi ngay ngắn ở chính giữa đại điện, giảng giải cho mấy tăng ni Tuyên về Phật pháp diệu lý mới nhập môn, dẫn dắt trí tuệ mở đường tu hành.

Đầu Diệu Y Phật Mẫu đội Bì Lư quan, thân mang Thiên Nữ thiền y, thần thánh mà trang nghiêm, tăng thêm hình tượng mỹ lệ, đẫy đà tốt đẹp của nàng, tựa như Bồ Tát giáng thế, khiến người ta vô cùng kính phục. Phía dưới mấy trăm người nghe giảng, ngay cả lớn tiếng thở dốc cũng không dám, chỉ cung kính cúi đầu, nghiêng tai lắng nghe.

Lạc Khinh Trần và Liễu Phỉ Nhi tiến vào đại điện. Diệu Y Phật Mẫu gật đầu mỉm cười với hai người, ra hiệu một chút rồi dừng lại, không nói tiếp mà phất tay nói: "Được rồi, hôm nay tạm thời tới đây. Các ngươi đi xuống đi, tự mình tu tập, không được mang theo."

"Vâng, Phật mẫu!"

Các tăng ni cung kính vái một cái, sau đó đứng dậy, tự mình rời đi.

Diệu Y Phật Mẫu đứng dậy đón chào, nói với Lạc Khinh Trần: "Lạc các chủ tới đây thật đúng là vẻ vang cho kẻ hèn này, xin thứ cho Diệu Y chưa bị gán tội xa."

Lạc Khinh Trần cười nói: "Phật mẫu nói gì vậy, là chúng ta quấy rầy ngươi giảng kinh."

Liễu Phỉ Nhi nói: "Phật mẫu, ngươi đáp ứng dạy ta thanh âm "Vạn vật", không được trêu đùa nha!"

Diệu Y cười nói: "Người xuất gia không nói dối, Phỉ Nhi muốn học, ta cao hứng còn không kịp đấy. Ta mang các ngươi dạo quanh đạo tràng một vòng đã, sắp được ăn cơm rồi, các ngươi cũng ăn cơm trai."

"Tốt a!" Liễu Phỉ Nhi hoan hô lên.

219

Ngày thứ hai mươi chín cảnh giới tử vong.

Màn đêm buông xuống, Diệu Y dẫn Lạc Khinh Trần và Liễu Phỉ Nhi loanh quanh trong đạo tràng, vừa bàn luận về chuyện trừu Ma vệ đạo. Vi Vân vẫn không có cơ hội thoát ly, trốn trong huyệt nhỏ của Lạc Khinh Trần, cả người bị kẹp giữa khe thịt, ngó nghiêng ngó đông ngó tây, thỉnh thoảng có gắng gượng hạ thể, dùng gậy thịt giãi một hồi trong động thịt của Lạc Khinh Trần, điều này khiến khuôn mặt Lạc Khinh Trần thỉnh thoảng đỏ ửng lên, có chút không được tự nhiên.

Lạc Khinh Trần không khỏi kẹp chặt hai chân, ý bảo Vi Vân không được lộn xộn.

Vi Vân mới thành thật trong chốc lát, lại nhìn xuyên qua quần lụa, trông thấy Diệu Y Phật Mẫu lúc trước giãy dụa cặp mông to béo, trong lòng không khỏi nổi lên suy nghĩ mỉa mai, thân côn bành trướng, bắt đầu đùa nghịch trong tiểu huyệt của Lạc Khinh Trần.

Tiên Thiên dâm thể của Lạc Khinh Trần làm sao chịu nổi, có một lượng lớn nước dâm thoát ra từ bên trong. Cô vội vàng truyền âm: "Ngoan ngoan, nếu ngươi muốn lộn xộn thì đã uống hết nước rồi." Nếu bị nước bẩn này của cô bé rơi xuống đất, bị Diệu Y Phật mẫu và Liễu Phỉ Nhi phát hiện vậy chẳng phải là chuyện nực cười vô cùng lớn hay sao.

Vi Vân vừa nghe, không thể làm gì khác hơn là há miệng hút hết đám nước bẩn từ trong cái lỗ nhỏ của Lạc Khinh Trần vào trong miệng nuốt mất.

Mấy người dạo quanh đạo tràng một vòng, lần nữa trở lại Đại Hùng bảo điện.

Diệu Y Phật Mẫu vô tình hay cố ý liếc nhìn vị trí hạ thể của Lạc Khinh Trần, sắc mặt hơi đỏ lên, nhưng dưới ánh nến ban đêm nàng không

thể nhìn ra được. Bỗng nhiên nàng nói: "Nếu Lạc Các chủ có chuyện quan trọng trong người, bần ni cũng không ở lại lâu, Phỉ Nhi cứ ở lại chỗ ta là được."

Lạc Khinh Trần cười nói: "Đúng là ta còn có chuyện quan trọng phải làm, không quấy rầy nữa. Phỉ Nhi, con cần phải nghe Phật mẫu nói ở đây, không được hồ đồ."

"Đừng lo lắng, mẹ!" Liễu Phỉ Nhi ôm cánh tay Diệu Y Phật Mẫu không buông, xem ra nàng cảm thấy rất hứng thú với việc học tập âm thanh của vạn vật.

Lạc Khinh Trần đứng dậy cáo từ.

Diệu Y Phật Mẫu đưa nàng tới cửa, sau đó dẫn Liễu Phỉ Nhi vào đại điện, bắt đầu truyền thụ cho nàng loại bản lĩnh độc môn "Vạn vật" này. Đây không phải công pháp, cũng không phải là thần thông, mà chính là thiên phú dị năng của nàng, cũng không phải ai cũng có thể học được.

Sau khi Lạc Khinh Trần rời khỏi Đạo Tràng của Đại Phật Tự mới bay được bao xa thì đã tới một cánh rừng rậm rạp, miệng nói: "Vân Nhi, có thể đi ra rồi."

Vi Vân lập tức chui ra khỏi tiểu huyệt của nàng, phi thân tới trước mặt nàng, cả người trần trụi, trên người từ đầu đến chân là một mảnh ướt át, dính đầy dâm thủy trong huyệt Lạc Khinh Trần.

Trên mặt Vi Vân lau một cái, sau đó ôm lấy Lạc Khinh Trần, xiên thịt nằm ở bên trong đùi nàng, vị trí huyệt nhỏ nằm cách váy lụa mỏng vài cái liền khiến váy sa và quần lót hở ra một lỗ, thành công cắm vào hang mật huyệt làm cho người ta tiêu hồn phách phách kia, lại lần nữa cầm lên.

Lạc Khinh Trần ôm thiếu niên trước mặt, trách cứ: "Xem ngươi kìa, một khắc cũng không yên tĩnh." Tuy nói vậy nhưng cặp mông đầy

đặn âm thầm đón lấy khô của hắn, vang lên tiếng va chạm của cơ thể.

Hai người ở giữa rừng rậm âm u liều chết triền miên, vong ngã ngượng đất, tận tình phát tiết dục hỏa trong lòng mình, thật lâu mới vân tiêu vũ tán, thỏa mãn ôm đối phương, hưởng thụ dư vị sau cao trào.

Vào lúc này, phía tây chân trời bỗng nhiên hiện lên một đạo huyết hồng sắc lưu quang.

Lạc Khinh Trần và Vi Vân đồng thời chấn động, vội vàng nhìn sang.

Vi Vân vội nói: "Là người của Huyết Thần giáo."

Lạc Khinh Trần gật đầu nói: "Đi xem."

Yêu nhân Ma giáo tiến vào lãnh địa chính đạo, đây là tuyệt đối không thể cho phép, nhất định phải nghiêm khắc đả kích, để tránh gây ra tai họa.

"Y phục của ta..." Đột nhiên Vi Vân phát hiện ra mình vẫn chưa bị trói như cũ, nếu cứ đi ra ngoài gặp người sợ rằng không còn thích hợp nữa.

Đang muốn từ trong tay áo càn khôn lấy ra quần áo mới mặc, Lạc Khi Trần đã vượt lên trước một bước, nhấn xuống dưới một cái, huyệt nhỏ sinh ra một lực hút, một lần nữa hút hắn vào trong huyệt mật, sau đó quần áo khép lại, ngay cả lỗ thủng bị xuyên thủng vừa rồi cũng không thấy.

Vẻ mặt Vi Vân mờ mịt, Lạc Khinh Trần đã phi thân lên, hóa thành một đạo cầu vồng màu lam, đuổi theo hướng luồng sáng màu máu kia biến mất - phía tây ngoài thành Trường Ninh.

Bởi vì đối phương đi trước, mặc dù tu vi Lạc Khinh Trần độ kiếp nhanh chóng, vẫn không thể đuổi kịp, nhưng trải qua cảm ứng cùng

phán đoán, cũng có thể biết được đại khái điểm chân của đối phương.

Không bao lâu sau, Lạc Khinh Trần đã phi thân đến một gốc cây bách đứng đình đình, liếc mắt nhìn qua, chỉ thấy dưới chân núi cách đó không xa có một tòa đạo tràng. Nàng nhận ra đây là Đạo Tràng do tiểu mật tông xây dựng gần đây, trong lòng không khỏi khẽ động.

Lạc Khinh Trần tế pháp bảo Bách Hoa Tường Vân lên, bao phủ toàn thân, thân thể rơi vào trong sương mù, như có như không. Nếu tu vi không bằng người của cô, chắc chắn không thể nhìn thấy cô ta, thậm chí không phát hiện được sự tồn tại của cô ta. Ngay sau đó, cô ta phi thân vào trong đạo trường, chỉ nghe thấy tiếng nói chuyện vang lên, vội vàng tiến vào đại điện. Chỉ thấy trên cung điện, ngoài tông chủ đương nhiệm Kim Cương Pháp Vương của Tiểu Mật Tông, còn có mấy người đang trong số đó.

Trong đó ba người chính là Tam công tử Ma đạo lúc trước Vi Vân ở thành Trường Ninh, ngụy trang thành nam tử trung niên. Lúc này bọn họ vẫn đang ngụy trang trạng thái, mấy người khác, một người là Giáo chủ đương nhiệm của Huyền Âm giáo, Thất Dạ, một người là tông chủ đương nhiệm của Bảo Hoa tông, còn một người lại là Phật công tử kiêng sắc., Lúc này tay hắn cầm tràng hạt, nhìn không khác gì người bình thường, còn lại có hai người. Một người là lão giả mặc áo bào đen, người còn lại là lão giả mặc áo bào đỏ. Trên người những người này không ai không thấu khí tức cường giả Pháp tướng, tu vi không tầm thường.

Lạc Khinh Trần tiến vào đại điện, với tu vi Độ Kiếp sơ kỳ của bà, dưới sự bao phủ của Bách Hoa tường vân thì những người này chẳng hề phát hiện ra bà.

Trong đại điện ánh nến chập chờn, tượng Phật mạ vàng nhìn phía dưới, thương xót chúng sinh.

Lúc này, Thất Dạ nói với Kim Cương Pháp Vương: "Vốn là Huyền Âm giáo của vãn bối tại Trung Châu, trong đại đa số tông môn, thay

thế Thái Huyền Tiên Môn, trở thành người chấp chưởng quyền ở Trung Châu, không ngờ Tiểu Mật Tông cũng đến Trung Châu truyền pháp, thật khiến cho vãn bối xấu hổ. Sau khi vãn bối biết được, liền lập tức tới đây bái kiến tiền bối, hoan nghênh Tiểu Mật Tông đến Quảng Dương Phật Pháp Trung Châu ta."

Nói xong liền đứng dậy cúi người.

Kim Cương Pháp Vương cười ha hả, có vẻ khá hưởng thụ, xua xua tay nói: "Thất Dạ đạo hữu khách khí rồi, tối nay ngươi dẫn nhiều khách quý đến đây làm khách của đạo tràng ở Tiểu Mật Tông ta, ta cũng không thể khinh thường nữa." Nói xong liền dẫn mọi người ngồi xuống, đồng thời lệnh cho Sa di ngồi xuống dâng trà thơm.

Lúc này Thất Dạ nói: "Ta đến dẫn đường cho Pháp Vương. Vị này là huynh đệ kết nghĩa của ta - Thiếu Trạch, ba vị này là tán tu tam công tử của Tu Chân Giới Trung Châu, hai vị này là Mạc Thiên và Tiết Ngũ chân nhân, về phần vị này... Ha ha, chắc không cần vãn bối giới thiệu."

Người khác thì cũng thôi đi, đối với cảnh sắc kiêng kị, Kim Cương Pháp Vương tất nhiên là nhận ra, hay là sư điệt của hắn đây.

Chỉ thấy Giới Sắc đứng dậy hành lễ, nói: " Giới Sắc bái kiến Kim Cương sư thúc."

Kim Cương Pháp Vương gật gật đầu, vẻ mặt hơi kinh ngạc, hắn nói: "Cảnh sắc, nghe nói ngươi trộm pháp bảo của bản tông mười tám Niết Bàn mật luân, đầu nhập Ma giáo, có việc này không?"

Đối mặt với chất vấn, kiêng sắc không hoảng không vội, hỏi ngược lại: "Xin hỏi sư thúc, có từng thấy tiểu chất ra sức vì Ma giáo không, đã từng thấy tiểu chất làm bạn với yêu nhân Ma giáo chưa?"

Kim Cương Pháp Vương nghe vậy, suy nghĩ một chút, nói: "Cái này thì chưa từng thấy. Chỉ là nghe nói..."

"Vậy là đúng rồi, cháu cũng là bị người vu cáo và hãm hại, việc này nói ra rất dài, ai!" Sắc mặt giới thiệu dài một tiếng, uống một hơi cạn sạch trà thơm trong tay, sau đó đặt chén trà xuống.

Giới Sắc nói: "Chuyện là như vầy, lúc trước chính đạo có một tiểu tặc gia nhập Ma giáo, tiểu chất vì độ hóa hắn, mời ra Niết Bàn mật luân của bổn tông, khổ nỗi tiểu tặc này cực kỳ gian trá giảo hoạt, liên hợp yêu nhân Ma giáo cướp đi Niết Bàn mật luân trong tay tiểu chất và tiểu chất., Còn trấn áp tiểu chất và huyết hà trong vạn dặm, cũng tuyên bố với bên ngoài tiểu chất đã nhập thân vào Ma giáo... Đến gần đây, tiểu chất mới được hai vị đạo hữu Thất Dạ và Thiếu Trạch cứu ra, không muốn ngay cả chính ma đại chiến cũng đã kết thúc, sư phụ cũng đã chết, trước tiên liền tới tìm Kim Cương sư thúc, mong sư thúc có thể làm chủ cho tiểu chất!"

"Lại có việc này?!"

Kim Cương Pháp Vương nghe vậy sắc mặt khẽ biến, cả giận nói: "Tiểu tặc kia là Vi Vân sao?!"

Sắc mặt đầy căm phẫn nói: "Không sai, chính là tiểu tặc âm hiểm xảo trá này. Tặc này đa đoan, tiểu chất nhiều lần mắc mưu hắn, sư thúc, pháp bảo trấn tông của Tiểu Mật Tông chúng ta đang ở trong tay hắn!"

"Ta biết... Ngươi không cần phải nói." Kim Cương Pháp Vương xua xua tay, giờ phút này hắn vô cùng phẫn nộ. Quả nhiên, Vi Vân kia cũng không phải hạng tốt lành gì, nhưng muốn bắt hắn lại quả thực không dễ dàng.

Ngay lúc Kim Cương Pháp Vương suy nghĩ làm thế nào giải quyết xong Vi Vân, đoạt lại pháp bảo, Thất Dạ nói: "Pháp Vương, tối nay chúng ta đến đây tìm ngươi, chính là vì chuyện tên tội ác Vi Vân này, tên tặc này trước đây không lâu sát hại hơn một vạn bách tính vô tội ở Đông Bình thành., Ta đã là người chấp ấn Trung Châu, quyết không thể ngồi yên mặc kệ. Nói thật, Vi Vân vốn là bằng hữu của Thiếu Trạch huynh, nhưng không ngờ hắn lại làm ra chuyện như vậy,

hoàn toàn không có dáng vẻ của nhân sĩ chính đạo, ta cũng chỉ có thể nén đau, đại nghĩa diệt thân!"

Kim Cương Pháp Vương than thở: "Đứng sau lưng con quái vật này là Tử Nguyệt Tiên Môn, Phù Vân Các, Dược Vương Tông và Đào Hoa Giáo, dựa vào núi mạnh mẽ, muốn bắt hắn... Rất không dễ!"

Lúc này, nam tử trung niên do Ma công tử biến thành cười nói: "Pháp vương không cần phải lo lắng, nếu hắn trốn trong sơn môn không ra thì cũng thôi đi, nhưng giờ phút này hắn xuống núi, mà đi tới Trung Châu thì lại khác, chỉ cần chúng ta chân thành hợp tác, nhất định có thể bắt sống hắn!"

Kim Cương Pháp Vương cau mày nói: "Mấy vị có điều không biết, hắn không phải đi một mình, Ngu Yên Vũ và Lạc Khinh Trần cũng tới Trường Ninh thành, cường giả độ kiếp rất khó đối phó."

Huyết công tử cười lớn một tiếng, bình tĩnh nói: "Pháp Vương yên tâm, cường giả độ kiếp sẽ có cường giả độ kiếp đi đối phó, chúng ta chỉ cần đối phó với kẻ ác như Vi Vân là được."

"Ồ?" Kim Cương Pháp Vương nghe vậy khẽ giật mình: "Chẳng lẽ sau lưng các ngươi còn có cao nhân ra tay tương trợ?"

"Không sai."

"Nếu là như vậy, thật đúng là không có khả năng bắt được hắn..." Kim Cương Pháp Vương nghĩ tới mười tám Niết Bàn Mật Luân, những cái khác đều vứt qua một bên: "Nếu đã như vậy, bần tăng sẽ hợp tác với các ngươi."

"Pháp vương quả nhiên là người sảng khoái!"

Huyết công tử cười ha ha, nâng chén trà lên, đứng dậy, nói: "Vì biểu đạt thành ý, mời Pháp Vương uống chén rượu này, cũng coi như tại hạ kính ngươi!"

Dưới ánh nến, hương trà trong ly trong tay Huyết công tử có chút phiếm hồng.

Kim Cương Pháp Vương không nghi ngờ gì, nhận lấy chén trà, uống một hơi cạn sạch, nói ra: "Vậy bần tăng sẽ dựa vào các vị... Ách..."

Còn chưa dứt lời, hắn liền cảm thấy toàn thân chấn động, cả người run rẩy, hắn cảm thấy pháp lực trong cơ thể nóng bỏng thiêu đốt lên, một con chuột bình thường không biết tên quái vật tán loạn trong kinh mạch hắn, tàn phá bừa bãi, khiến cho hắn thống khổ không chịu nổi, đồng thời hắn cảm thấy những con chuột kia đang lan về phía đầu hắn!

Kim Cương Pháp Vương tức giận nhìn về phía Huyết công tử, quát lên: "Đây... đây là thứ gì? Ngươi thả cái gì vào trong chén trà?"

Việc này, Tam công tử Ma đạo, Thất Dạ, Thiếu Trạch, kiêng sắc, còn có hai người khác, đều đứng lên, đồng thời nở nụ cười, vây Kim Cương Pháp Vương vào giữa, bộ dáng rất là hứng thú.

Huyết công tử cười quái dị nói: "Pháp Vương, chẳng lẽ ngay cả tuyệt học thần thông của Huyết Thần giáo ta, Huyết Thần Tử ngươi cũng chưa từng nghe qua? Có phải kiến thức quá nông cạn hay không?"

"Ngươi, ngươi... Cẩu tặc! Ta muốn giết ngươi!" Kim Cương Pháp Vương gầm nhẹ một tiếng, huy động tích trượng trong tay, muốn đập vào đầu Huyết công tử. Thế nhưng toàn thân gã lúc này đều bị Huyết thần tử xâm nhập, pháp lực hỗn loạn, thực lực căn bản không phát huy ra được, lảo đảo một cái, cơ hồ muốn té ngã, nào còn có thể động thủ.

Huyết công tử nói: "Ngươi càng nhúc nhích thì Huyết Thần tử xâm nhập càng nhanh, ha ha..." Hắn điên cuồng cười to, hắn thích xem người đang bị Huyết Thần tử của mình xâm nhập không có sức phản kháng, bộ dáng dần dần luân hãm.

Chỉ chốc lát sau, Kim Cương Pháp Vương trong lúc run rẩy ngã xuống, mới ngã xuống, hắn lại đứng lên, một lần nữa mở hai mắt ra, lúc này, hai mắt của hắn hiện ra huyết sắc hồng quang, nhìn về phía Huyết công tử, cung kính nói: "Chủ nhân..."

"Hoan nghênh gia nhập Thần giáo ta!" Huyết công tử vỗ tay nói.

Tất cả mọi người đều cười to.

Trong góc đại điện, Lạc Khinh Trần nhìn cảnh tượng phát sinh trước mắt, trong lòng vô cùng khiếp sợ. Đường đường là tông chủ của Tiểu Mật Tông, pháp tướng viên mãn thậm chí có thể phát huy ra thực lực Kim Cương Pháp Vương Độ Kiếp sơ kỳ, không ngờ lại dễ dàng bị luân hãm như vậy. Thậm chí còn trở thành con rối của kẻ địch, thực khiến người ta khó có thể tin. Cô tuy tức giận bốc lên nhưng vẫn giữ tỉnh táo, không lập tức hành động.

Vi Vân bị kẹp trong huyệt nhỏ của Lạc Khinh Trần, thò đầu ra, trong bụi rậm, xuyên qua tấm váy mỏng của mẹ nuôi, cũng nhìn thấy rõ ràng mọi chuyện. Nhưng điều mà hắn chú ý hơn hết là bảy đêm, Thiếu Trạch và kiêng sắc. Trải qua một màn vừa rồi, trong lòng hắn dĩ nhiên đã minh bạch, kiêng sắc, Thất Dạ và Thiếu Trạch đều đã trở thành Huyết Nô của công tử.

Nhưng điều khiến hắn cảm thấy nghi hoặc chính là, theo lý thuyết sau khi bị Huyết thần tử khống chế, mọi người sẽ mất đi thần chí bình thường, nhưng mấy người trước mắt, bất luận là kiêng sắc, Thất Dạ hay là Thiếu Trạch, đều không khác gì thường nhân, điều này thật sự quá kinh khủng, khó có thể phân biệt rõ, khó lòng phòng bị, chỉ có thể nói Huyết công tử càng thêm thuần thục với cách vận dụng "Huyết thần tử".

Kỳ thật Lạc Khinh Trần có thể ngăn cản Huyết công tử hãm hại Kim Cương Pháp Vương, nhưng Kim Cương Pháp Vương và những người này mưu phản, dĩ nhiên là vì đối phó với Vi Vân, điều này sao có thể nhịn, dứt khoát mặc kệ, Kim Cương Pháp Vương vốn có một đường sinh cơ, chỉ tiếc bị chính mình chôn vùi.

"Bà mẹ nhà nó, kiêng sắc giết sư tỷ của ta, Ma Đạo tam công tử cũng không phải hạng tốt lành gì, mặt khác hai người đều là trưởng lão Ma giáo, một người là Ma Thiên của Thiên Ma giáo, còn một người nữa là huyết vụ của Huyết Thần giáo, hôm nay nhất định phải bắt gọn bọn chúng!" Vi Vân truyền âm nói.

Lạc Khinh Trần trả lời: "Ta biết. Xung quanh còn ẩn giấu một luồng khí tức rất lợi hại, hẳn là Kim Giao lão tà, bây giờ còn chưa thể hành động thiếu suy nghĩ. Ta đã thông báo với mẹ ngươi rồi, đợi mẹ ngươi tới rồi nói."

Vi Vân vừa nghe, vội vàng nói: "Nếu lão tà kia cũng ở đây, vậy cũng không ổn, không bằng gọi cả Diệu Y Phật Mẫu đến đây, ta cũng thông báo với Diệp sư tỷ một chút."

Lạc Khinh Trần gật đầu, lại lấy ra một ngọc bài màu lam, vận chuyển pháp lực, đưa tín hiệu cho Diệu Y Phật Mẫu.

Vi Vân cũng lấy từ trong tay áo càn khôn ra một cái lệnh bài ngọc xanh đã lâu không dùng đến của Dược Vương tông, truyền tín hiệu cho Diệp Trầm Ngư.

Lúc này, đám người Ma công tử chuyển hóa Kim Cương Pháp Vương, chuyến này coi như đại công cáo thành, đã đi ra đại điện, dự định rời đi.

Lạc Khinh Trần sao có thể để bọn họ rời khỏi, Vi Vân cũng không thể không cảnh giác.

Ngay sau đó, Vi Vân từ trong huyệt nhỏ của Lạc Khinh Trần trượt ra, cũng không kịp dùng Tịnh Thủy Quyết tẩy rửa nước dâm trên người, lấy từ trong Càn Khôn một bộ áo bào khoác khoác lên người, liền phi thân đánh tới đám người Ma công tử, dưới chân giẫm lên Quang Tủy Kiếm, trong tay nắm mười tám viên Niết Bàn mật Luân, trên người mọc ra từng cái cánh tay dài, Càn Khôn Tụ hóa thành từng đạo lốc xoáy màu đen, chụp xuống đầu đám người đối phương!

Cùng lúc đó, Lạc Khinh Trần cũng hành động.

Một cây cung lớn màu vàng kim xuất hiện trong tay nàng, dây cung kéo ra, liền có pháp lực hai màu vàng bạc hiển hiện, theo Lạc Khinh Trần buông tay xuống, dây cung chấn động, mũi tên pháp lực bắn ra ngoài, hóa thành một đầu Ngân Long và một đầu Kim Phượng, mang theo tiếng long ngâm phượng hót, xuyên qua đại môn đại điện, hướng đám người Ma công tử bay tới!

Lạc Tiên Cung vốn là pháp bảo cao cấp, năng lực tấn công rất mạnh, đặc biệt khi sử dụng trong tay Lạc Khinh Trần lại càng có uy lực kinh người, tu sĩ chỉ là pháp tướng cảnh giới làm sao ngăn cản được?

"Có địch tập kích!"

Đầu tiên, Ma công tử phát hiện không ổn, lập tức hô to nhắc nhở mọi người, ngay sau đó, những người còn lại cũng nhao nhao hành động, từng người tế ra pháp khí, pháp bảo, thi triển thần thông, pháp thuật, ngăn cản thế công của Vi Vân và pháp bảo của Lạc Khinh Trần.

Ống tay áo càn khôn của Vi Vân đồng thời bao phủ sáu người, chính là tam công tử Ma đạo, Thất Dạ, Thiếu Trạch và giới sắc, sáu người này bao gồm giới sắc, đều có tu vi pháp tướng sơ kỳ, trong tay tam công tử Ma đạo đều có một kiện pháp bảo, chính là Nhiếp Hồn Ma Đao, Tạo Hóa bút cùng Chí Dương Bảo Kính, Thất Dạ cũng tế ra một bức họa pháp bảo, dĩ nhiên là nghe Tuyết lâu chủ như quyển Sơn Hà trong tay Tuyết tiên tử, bốn người có pháp bảo trong tay, lập tức phá vỡ ống tay áo càn khôn của Vi Vân.

Thiếu Trạch trốn sau lưng Thất Dạ, cũng gặp phải một tai họa.

Chỉ có giới sắc xui xẻo, lấy "Thập bát luân vương chú" thần thông ngăn cản, va chạm cùng ống tay áo càn khôn, phát ra một tiếng nổ vang, cảnh sắc lùi lại mấy bước, bị Càn Khôn nhược hóa cuốn tới, khuấy cho một cánh tay của hắn thịt nát, phù phù một tiếng, máu tươi rơi đầy đất.

Tay cầm niệm châu, sững sờ kêu lên thảm thiết, chẳng qua hai mắt hiện ra huyết quang, trừng mắt nhìn Vi Vân đang bay nhào tới.

Tốc độ Quang Tủy Kiếm của Vi Vân cực nhanh, trong nháy mắt đã tới trước mặt cảnh giới, một tay quấn quanh tay áo càn khôn khí lưu hắc bạch, chộp tới giới sắc.

Tu vi cảnh sắc Pháp tướng sơ kỳ làm sao có thể ngăn cản được pháp lực hùng hậu của Vi Vân, nhất thời cả người bị chấn nhiếp, căn bản không thể động đậy.

Một tay Vi Vân bóp cổ cảnh sắc, kéo cả người hắn dậy, lạnh lùng nói: "Là ngươi giết sư tỷ của ta?"

Một luồng huyết quang đột nhiên phun ra khỏi miệng nhẫn, phóng về phía khuôn mặt Vi Vân, thậm chí sinh sống trong cơ thể nhẫn sắc thần tử. Vi Vân giơ tay lên niết bàn mật luân ngăn cản, bị Nghiệp Hỏa đốt, nhất thời tiếng kêu thảm thiết của Huyết thần tử biến thành khói xanh tiêu tán.

Hai mắt cảnh sắc khôi phục thanh minh, lãnh đạm nhìn Vi Vân.

"Nói mau, có phải ngươi giết sư tỷ của ta hay không!" Vi Vân giận không kềm được mà bóp cổ hắn, phát ra tiếng răng rắc giòn vang, gần như bị hắn bóp gãy.

Trong miệng màu cảnh sắc bắt đầu chảy ra máu tươi, hắn cười lạnh, nói: "Người bản thân giết nhiều hơn, ngươi đang nói đến người nào?!"

"Cẩu tặc, nhận lấy cái chết đi!"

Vi Vân gầm lên giận dữ, khí lưu hắc bạch hóa thành ống tay áo càn khôn, bao phủ toàn thân giới sắc.

Sắc mặt cảnh giác không hề sợ hãi, hắn biết mình chắc phải chết, chỉ cười thảm nói: "Vi Vân, ngươi thắng... Phong Tuấn Kiệt đã chết,

Bạch Vô Ưu cũng đã chết, hôm nay ta cũng trúng độc thủ của ngươi, ta cũng không bằng ngươi, ngươi thắng, ngươi đã hài lòng... Sư tỷ của ngươi là ta giết, là bị ta giết, ta xử nàng sung sướng lắm chứ... Ha ha..."

Trong tiếng cười điên cuồng đó, giới sắc bị ống tay áo càn khôn thôn phệ hầu như không còn, hình thần đều diệt.

"Cảnh sắc, ngươi chết còn chưa hết tội!"

Mặc dù giết người kiêng sắc, nhưng Vi Vân vẫn nghiến răng nghiến lợi như cũ, không để cho hắn chịu nổi đau đớn như thiên đao vạn quả, cứ để hắn chết như vậy, thật sự là tiện nghi cho tên khốn kiếp này.

Bên kia, Lạc Khinh Trần Lạc Tiên Cung tấn công Ma Thiên, một rồng một phượng, mang theo khí tức hủy diệt bay vút tới, Ma Thiên tuy kịp thời phản ứng nhưng lại cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, lại có cảm giác liệt hỏa thiêu đốt, hai chân căn bản không nghe sai sử, động đậy cũng không được!

Mắt thấy long phượng đánh tới, Ma Thiên phát ra một tiếng gầm nhẹ, vận chuyển pháp lực toàn thân, hai tay hóa thành kích cỡ quạt hương bồ, khí đen cuồn cuộn, đánh về phía long phượng!

Cửu U ma thủ va chạm với Long Phượng, phát ra một tiếng rung mạnh!

"Bành" một tiếng, Ma Thiên kêu thảm bị long phượng cắn nuốt, ngay tại chỗ tuôn ra một đoàn ánh lửa, huyết nhục bay tứ tung!

Cường giả Độ Kiếp sơ kỳ cộng thêm pháp bảo cao cấp, lấy thực lực Ma Thiên Pháp Tướng viên mãn, toàn lực bộc phát, cũng không thoát khỏi vận mệnh bị giết chết.

Giết Ma Thiên, Lạc Khinh Trần không hề dừng lại, lập tức tấn công về phía huyết vụ.

Lúc này, tiếng rồng ngâm vang lên, một con giao long màu vàng to lớn từ rừng rậm phía trước đạo tràng bay ra, long trảo thò ra, pháp lực mãnh liệt, tấn công Lạc Khinh Trần!

220

Chương 210 cần 6 người.

Vừa rồi Ma Thiên trước khi chết thảm thiết kêu lên làm cho Kim Giao lão tổ chấn kinh, hắn không thể không ra tay.

Kế hoạch của bọn hắn là do Ma đạo Tam công tử dẫn đầu chuyển hóa cao thủ chính đạo tu chân giới, không chuyển hóa được liền tiêu diệt, mà Kim Giao lão tổ thì ẩn núp trong bóng tối, bảo đảm vạn vô nhất thất, cho đến nay, bọn hắn đã tiêu diệt hầu như không còn cao thủ tông môn trung đẳng tại tu chân giới Trung Châu, đoạt được rất nhiều pháp bảo.

Ví dụ như chí dương bảo kính của Yêu công tử là đoạt từ tay thiếu Dương đạo chủ Diệu Nhật sơn trang, bút tạo hóa trong tay Huyết công tử là lấy từ trong tay Lâm Nho của Hạo Khí sơn trang, còn bức họa sơn hà trong tay Thiếu Trạch là pháp bảo nghe như tuyết tiên tử.

Những người này đều đã chết trong tay Kim Giao lão tổ.

Tối nay mục tiêu của bọn họ là tiểu mật tông, nhưng Kim Giao lão tổ cũng không ngờ rằng Lạc Khinh Trần và Vi Vân sẽ xuất hiện ở đây vào lúc này, vừa ra tay liền cướp đi hai mạng người bên cạnh hắn, mắt thấy huyết vụ cũng gặp phải độc thủ nên hắn lập tức xuất thủ cường công, định vây Ngụy cứu Triệu.

Nhưng Lạc Khinh Trần lại không hề bị lay động. Đối mặt với công kích của Kim Giao lão tổ, sắc mặt nàng vẫn lạnh lùng, tiếp tục tấn công về phía huyết vụ. Trên người nàng xuất hiện trăm hoa tường vân ngăn cản tấn công của lão tổ Kim Giao.

"Hừ!"

Lão tổ Kim Giao thấy vậy, từ trong miệng rơi xuống một đạo kim quang, chính là Kim Giao Cửu Tiết Tiên, hóa thành một đầu Giao

Long màu vàng thật nhỏ, bơi trên không trung, nhanh chóng đánh về phía Lạc Khinh Trần, cắn tới cổ trắng nõn của nàng.

Cùng một thời gian, Vi Vân đã giết chóc giới sắc, chú ý tới tình huống bên này, Quang Tủy Kiếm dưới chân lập tức lóe lên một cái, trong nháy mắt xuất hiện trước người Lạc Khinh Trần, Niết Bàn mật luân trong tay bay ra, va chạm với Kim Giao Cửu Điểm Tiên biến thành Giao Long., Một tiếng nổ nặng nề vang lên, giao long lại hóa thành Kim Giao Cửu Tiết Tiên, bay ngược trở về miệng Kim Giao lão tổ. Niết Bàn bí mật phù văn không chút sứt mẻ, từ trong bay ra mười tám Hồng Liên La Hán, trên người thiêu đốt nghiệp hỏa hừng hực, chiếu sáng toàn bộ đạo tràng!

"A!"

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền ra trong trời đêm, sương máu bị Lạc Tiên Cung giết chết, bị pháp lực long phượng nuốt chửng.

Bên phía Ma giáo lại có một trưởng lão chết.

"Ngao ——"

Lão tổ Kim Giao cuồng nộ không thôi, há mồm sử dụng thần thông "Vạn thú gào thét", vạn loại quang ảnh dị thú từ trong miệng rồng phun ra, rồng, phượng, đại bàng, bạch hổ... Người nào cũng hung mãnh, gầm thét đánh về phía Vi Vân và Lạc Khinh Trần.

Cùng lúc đó, Tam công tử Ma đạo, Thất Dạ, Thiếu Trạch, Kim Cương Pháp Vương cũng tế ra pháp bảo và pháp khí, tấn công Vi Vân và Lạc Khinh Trần mãnh liệt.

Toàn bộ đạo tràng của tiểu mật tông đều bị dư âm cuộc chiến của hai bên làm cho lật ngược lên, hơn một trăm tăng nhân của đạo tràng thấy manh mối không đúng, đều lần lượt đào tẩu, nào dám tiến lên nhúng tay vào loại tranh đấu này?

Coi như là cường giả Pháp Tướng còn sót lại của Tiểu Mật Tông, trưởng lão Đăng Thảo đại sư, núp trong bóng tối quan sát một phen, cũng tự biết không địch lại, quyết đoán rút đi, núi xanh lưu lại không lo không có củi đốt, trốn về sơn môn Viêm Châu, trùng chấn lại Tiểu Mật Tông, cũng không phải là không có khả năng.

Lần này nếu như có thể thuận lợi trở về, đại sư đăng thảo tất nhiên là tông chủ mới nhậm chức của Tiểu Mật Tông, hắn quyết định phong tỏa sơn môn, dốc lòng bồi dưỡng đệ tử, không bao giờ đi ra nữa.

Dưới sự tấn công điên cuồng của lão tổ Kim Giao và một đám pháp tướng cường giả, tuy lấy thực lực của Vi Vân và Lạc Khinh Trần, trên thân hai người không chỉ có một kiện pháp bảo nhưng bọn họ vẫn cảm thấy cố hết sức, nhiều lần rơi vào hiểm cảnh.

Với tu vi của Vi Vân và Lạc Khinh Trần, muốn chạy trốn không khó nhưng bọn họ lại không định đi, bởi vì viện trợ đang trên đường.

Lão tổ Kim Giao vẫy một chiêu Thần Long vẫy đuôi, đuôi rồng vung lên, đánh thẳng vào đầu Vi Vân và Lạc Khinh Trần.

"Vèo" một tiếng, hai người phi thân lên, tránh thoát một kích này, đuôi rồng to lớn từ trên trời giáng xuống, hung hăng nện xuống mặt đất tạo ra một cái khe rãnh thật lớn, đại địa rạn nứt, khe hở lan tràn ra chung quanh, dài đến trăm trượng.

"Muốn chạy? Không có cửa đâu!"

Huyết công tử vỗ cánh máu sau lưng, nhanh chóng đuổi theo Vi Vân, bên cạnh hắn là Kim Cương Pháp Vương, Kim Cương Pháp Vương tinh tu Đại Lực Kim Cương Chú Luân, lực công thủ rất mạnh, nếu gặp phải nguy hiểm, Huyết công tử có thể khiến Kim Cương Pháp Vương ngăn cản ở phía trước, thay hắn xui xẻo.

"Ai đi chứ? Xem kiếm!"

Vi Vân ở giữa không trung dừng lại, Quang Tủy Kiếm dưới chân khẽ động, dùng tốc độ cực nhanh đâm tới Huyết công tử.

Huyết công tử sợ hết hồn, vội vàng để Kim Cương Pháp Vương chắn ngang trước người ngăn trở kiếm quang, Kim Cương Pháp Vương vung ra thiền trượng, Quang Tủy Kiếm cùng đánh vào nhau, phát ra một tiếng vang vọng, kiếm quang lập loè, Quang Tủy Kiếm lại lần nữa đảo ngược, bỗng nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu Huyết công tử, từ phía trên rơi xuống, Huyết công tử sợ tới mức vội vàng né tránh.

Nhưng tốc độ Quang Tủy Kiếm cực nhanh, mặc dù tốc độ Huyết công tử cũng không chậm, nhưng vẫn bị cắt đứt hai má, lưu lại trên mặt hắn một vết máu.

Quang Tủy Kiếm bay trở về dưới chân Vi Vân, Vi Vân hài hước nhìn về phía Huyết công tử, giễu cợt nói: "Cảm giác thế nào? Cảm giác thoải mái sao?"

"Khốn kiếp, lão tử làm thịt ngươi!"

Huyết công tử đang muốn liên hợp bọn người Ma công tử đuổi theo Vi Vân, bên này, lão tổ Kim Giao đang chiến đấu cùng Lạc Khi Trần bỗng truyền âm nói: "Tất cả mọi người mau đi!"

Huyết công tử nhướng mày, chỉ thấy phía thành Trường Ninh có hai đạo cầu vồng bay tới, một đạo màu tím, một đạo màu vàng, lập tức biến sắc, không nói hai lời, lập tức chạy trốn.

Đám người Ma công tử cũng nhao nhao bỏ chạy.

"Sao lại chạy rồi? Lại đại chiến với bổn đại gia ba trăm hiệp!" Vi Vân phi thân muốn đuổi theo.

Lại thấy Kim Giao lão tổ gầm lên một tiếng rồng ngâm, đuôi rồng quét qua, sững sờ ngăn cản hắn ta.

Lúc này, một tím một vàng hai đạo hồng quang đã bay xuống, người còn chưa tới, đã có hai kiện pháp bảo bay ra, chính là Quảng Hàn Cung Quảng Hàn Cung cùng cửu cấp Phật Vương Phù Đồ.

Lão tổ Kim Giao nào dám lưu lại, mạnh mẽ chấn khai sự dây dưa của Lạc Khinh Trần, hóa thành một đạo kim quang nhanh chóng rời đi.

Hai luồng hào quang tử kim hạ xuống, hóa thành hai giai nhân tuyệt sắc, một phật, chính là Ngu Yên Vũ và Diệu Y hai nữ.

"Vẫn tới chậm một bước sao?" Ngu Yên Vũ cảm thấy đáng tiếc, tối nay vốn là cơ hội tốt để đánh chết lão tổ Kim Giao.

Lạc Khinh Trần nói: "Ma giáo thật sự là vô thượng bất nhập, Kim Cương Pháp Vương đã bị Huyết Thần Tử chuyển hóa thành Huyết nô."

Diệu Y thở dài, nói: "Xem ra u ác tính của Ma giáo không loại trừ, chính đạo vĩnh viễn không có ngày yên bình."

Vi Vân đi lên trước, dõng dạc nói: "Diệu Y Phật Mẫu nói đúng! Nhất định phải diệt trừ Ma giáo!"

Diệu y trời sinh ngũ giác lục thức so với người thường nhạy cảm hơn nhiều, bị dâm dục chi khí còn chưa tán đi trên người hắn xông lên, nhất thời cảm thấy thân thể mềm mại run lên, không khỏi lui về sau mấy bước, nghiêng người tránh đi, gương mặt đỏ bừng nói: "Vi Vân thí chủ nói đúng..."

Đang nói, lại thấy một đạo cầu vồng màu xanh từ trên trời giáng xuống, chính là Diệp Trầm Ngư.

"Sư tỷ cũng tới rồi, đáng tiếc đã tới chậm." Vi Vân nhún nhún vai.

Diệp Trầm Ngư cười nhạt nói: "Có các vị tiền bối ở đây, ta tới không được cũng không ảnh hưởng gì."

Ngu Yên Vũ cười nói: "Trầm Ngư, tu vi của ngươi tiến triển cực nhanh, chắc không bao lâu nữa là có thể vượt qua chúng ta."

"Ngu di nói đùa." Diệp Trầm Ngư khiêm tốn nói.

Vi Vân sờ lên cằm, bỗng nhiên nói: "Theo tình hình trước mắt, bọn Kim Giao lão tà chắc hẳn vẫn ở tại Trung Châu nội cảnh. Đã như vậy, chúng ta không ngại chủ động xuất kích, giết chết đám yêu nhân này, chỉ có một mình Kim Giao lão tà, nghiên mực lão ma và Huyết Ma đều không có ở đây, chính là cơ hội tốt của chúng ta."

Mọi người nhìn nhau, đều gật đầu.

Ngu Yên Vũ suy nghĩ một chút rồi nói: "Với tu vi của mấy người chúng ta, tuy không phải Độ Kiếp viên mãn, nhưng hợp lực lại muốn đánh bại Kim Giao lão tà không khó, nhưng muốn giết chết hắn lại rất không dễ dàng. Nếu hắn chạy trốn, rất khó lưu lại, ít nhất phải có năm người Độ Kiếp sơ kỳ trở lên phối hợp mới được, nếu có sáu người vậy tuyệt đối không sơ hở."

Lạc Khinh Trần gật đầu nói: "Trước mắt Trung Châu ngoài bốn người chúng ta ra, cũng không có cường giả độ kiếp gì, Vân nhi miễn cưỡng tính một người, cũng chỉ có năm người. Tiên Nương và Thủy giáo chủ còn có chuyện quan trọng trên người, tạm thời không tiện xuống núi, Chu tiền bối lại bế quan... "

Mọi người nghĩ tới nghĩ lui, cũng không tìm ra được người thứ sáu.

Trong lòng Vi Vân bỗng hiện lên khuôn mặt trắng trẻo, sư phụ xinh đẹp này cũng có hai kiện Pháp bảo bên người, mặc dù không phải cường giả Độ Kiếp nhưng thực lực cũng rất mạnh.

"Trở về rồi nói." Ngu Yên Vũ nói.

Mọi người lập tức phi thân lên, không bao lâu trở lại Trường Ninh thành, tiến vào cứ điểm Tử Nguyệt tiên môn.

Nhân lúc các nàng đang thương thảo đối sách, Vi Vân ra khỏi cửa lớn, hấp tấp bay về phía đông thành Trường Ninh. Phía đông ngoài ngoại ô có một ngọn núi xanh, đạo tràng của Dược Vương Tông xây ở nơi này, trước mắt cơ bản đã hoàn công xong, đây là do Bạch Miểu sử dụng pháp lực thần thông, mới có tốc độ nhanh như vậy, bằng không thể không xây dựng một năm rưỡi năm.

Lúc này sắc trời đã sáng rõ, Bạch Miểu dẫn theo hai người Thanh La và Thanh Linh, đang bố trí sân bãi chuẩn bị tuyển môn nhân.

Vi Vân phi thân rơi vào trên Đạo Tràng, đi về hướng đại điện.

Thanh Linh đang dán câu đối ở cửa nhìn thấy Vi Vân đến bèn mỉm cười nói: "Sư đệ, ngươi không đến đạo tràng của Tử Nguyệt tiên môn mà lại chạy tới nơi này, chẳng lẽ ngươi muốn quay về sư môn?"

Vi Vân nói: "Sư tỷ nói gì vậy, ta vẫn chỉ là môn nhân Dược Vương tông mà thôi."

"Ai tin ngươi." Thanh Linh lườm hắn một cái, đôi mắt đẹp có chút linh động khiến Vi Vân trong lòng rung động.

"Sư phụ đâu?" Vi Vân đi tới trước mặt nàng, vươn ra một bàn tay lợn, sờ lên mông Thanh Linh một cái.

Thanh Linh đẩy tay hắn ra, hờn dỗi nói: "Sư phụ ở trong điện."

Vi Vân tiến vào đại điện, nhìn thấy Thanh La đang dâng hương cho tượng thần của Dược Vương lão tổ, thân thể nàng xinh xắn lanh lợi, trên đầu thắt hai bím tóc nhỏ, tuy ngực và mông không rõ ràng lắm, nhưng được cái ngũ quan tinh xảo, xinh đẹp, cũng là một mỹ nhân xinh đẹp.

"Chào sư tỷ." Vi Vân nói.

Thanh La dâng hương xong, phủi bụi trên tay nói: "Ngươi tới tìm sư phụ, cẩn thận bị mắng, không ngại chuẩn bị chút lễ vật rồi lại tới."

"Đa tạ sư tỷ nhắc nhở!" Vi Vân tiến lên ôm eo nhỏ của nàng: "Nhiều ngày không gặp, ta thật sự rất nhớ sư tỷ."

Thanh La một cước đá văng hắn ta, nói: "Tuy lời ngon tiếng ngọt của ngươi, nhưng ta cũng không ăn bộ này. Ừm, lát nữa ta sẽ nói với sư phụ."

"Không cần quay đầu lại nữa, bây giờ cùng đi chứ?" Vi Vân ra vẻ lợn chết không sợ bỏng.

"Ngươi..." Thanh La bất đắc dĩ lắc đầu, quay đầu rời khỏi đại điện, vội đi chỗ khác.

Đạo Tràng của Dược Vương Tông chia làm tiền điện và hậu điện, còn có mấy gian viện lạc khác, đều có tác dụng của nó. Vi Vân khẽ hừ một tiếng đi vào hậu điện, trông thấy Bạch Miểu đang ngồi xếp bằng tĩnh tu ở bên trong, trên người bao trùm một tầng thanh quang, chính là linh lực của Dược Vương Kinh.

"Đồ nhi bái kiến sư phụ!" Vi Vân lớn tiếng nói.

Bạch Miểu thu công, hơi mở mắt ra, mày ngài nhẹ chau lại, nói: "Gọi lớn tiếng như vậy làm gì?"

Vi Vân đi lên trước, lấy từ trên người ra một bọc Tê Hoa Quế, mùi hoa quế tràn ngập trên đại điện, hắn đưa hoa quế đến, nói: "Đồ nhi rất nhớ sư phụ, bởi vậy đặc biệt đến thăm, đây là bánh Quế Hoa hôm qua bán ở Trường Ninh thành, sư phụ nếm thử không?"

Bạch Miểu nhàn nhạt nói: "Hiếm khi thấy ngươi có tâm tư này." Nhận lấy hoa quế, cắn vài cái, hơi ngẩn ra, mùi vị cũng không tệ.

Bạch Hỗn hỏi: "Mả hoa quế này mua ở đâu vậy? Sao ta chưa từng nghe nói Trường Ninh thành có điểm tâm ngon miệng như vậy?"

Vi Vân thầm nghĩ trong lòng, đương nhiên ngươi chưa từng nghe qua, bánh Quế Hoa này là do bổn đại gia dùng pháp lực gia trì, điểm

tâm bình thường sao có thể so sánh.

Vi Vân qua loa vài câu, Bạch Miểu liền hỏi: "Tới đây làm gì? Nếu là học nghệ, ta cũng không dạy được nữa rồi, Ngu Môn chủ, Thủy giáo chủ, Lạc Các chủ, người nào cũng đều mạnh hơn ta."

Vi Vân đương nhiên nghe ra trong lời nói của nàng có chút chua xót, kể từ khi Lạc Khinh Trần, Thủy Hồng Dao và Diệp Trầm Ngư đều đã đột phá đến cảnh giới Độ Kiếp, trong lòng Bạch Hỗn cũng có chút tự ti. Thực tế ngay cả Diệp Trầm Ngư cũng là Thanh xuất phát từ Lam, nàng lại càng cảm thấy phiền muộn. Nàng thân là tông chủ đương nhiệm của Dược Vương Tông, là người có địa vị ngang ngửa với Ngu Yên Vũ, Lạc Khinh Trần, nhưng không có tu vi nào sánh được với bọn họ, không thể nhịn được trên mặt.

Cho nên khi Vi Vân đến, nàng lập tức nhổ ngụm oán khí này ra, chính là muốn cho Vi Vân biết hiện tại nàng rất không vui. Ngụ ý chính là: Ngươi đến tìm ta, tìm mẹ ruột của ngươi, mẹ nuôi và chị nuôi của ngươi.

Vi Vân cười hắc hắc, đi tới phía sau Bạch Miểu, hai tay đặt ở trên vai thơm của nàng, nhẹ nhàng vân vê, miệng nói: "Ta không có hứng thú với học nghệ, chỉ đơn thuần nhớ sư phụ thôi."

Tay của Vi Vân vừa chạm vào thân thể của Bạch Hỗn, lập tức toàn thân Bạch Hỗn run lên, một cỗ nhiệt lưu vọt xuống hạ thể của nàng, thực lực của nàng không độ kiếp, không khống chế được vấn đề thể chất của mình, hơn nữa Vi Vân bây giờ pháp lực hùng hậu, lực trùng kích của nàng càng thêm cường đại, căn bản không chống đỡ nổi, từng luồng dục hỏa lập tức dâng lên, không ngừng trùng kích tâm linh nàng, miệng thơm không khỏi phát ra một tiếng "Ừm" thở hồng hộc.

Khuôn mặt con ngỗng xinh đẹp của Bạch Hỗn hơi đỏ lên, nàng đẩy tay Vi Vân ra, nói: "Chớ nói nhảm, ta hỏi lại ngươi một vấn đề."

Vi Vân lại thả tay xuống, lần này là rơi vào trên cánh tay Bạch Hỗn, lại theo cánh tay nàng tuột xuống, chồng lên bàn tay ngọc của nàng. Mười ngón tay của hai người đan vào nhau, truyền lại nhiệt độ cho nhau.

Vi Vân tựa đầu vào vai nàng, nói: "Sư phụ cứ hỏi đừng ngại."

Bạch Chỉ quay sang, nhìn vào mắt hắn, đỏ mặt nói: "Ừm... Cái kia... Chính là... Thủy Hồng Dao, Lạc Khinh Trần cùng với Trầm Ngư... Các nàng, các nàng... đột phá như thế nào... " Lời nói đứt quãng, hiển nhiên là nàng cảm thấy vấn đề này có chút xấu hổ.

Vi Vân nhìn khuôn mặt đỏ hồng của nàng, tâm thần không khỏi đong đưa, thật sự là đẹp mắt, vô thức hôn lên mặt nàng một cái.

Bạch Hỗn khẽ sẵng giọng: "Đừng hồ đồ, mau trả lời ta."

"Là ta giúp các nàng đột phá đấy." Vi Vân hời hợt nói: "Không phải chỉ là đột phá độ kiếp sao, chuyện này có gì khó, có tam thông chân nhân ở đây, sư phụ muốn đột phá còn không phải là chuyện trong nháy mắt!"

Thấy hắn khoác lác như vậy, Bạch Miểu khẽ nhíu mày, nhưng khoác lác thì khoác lác, Bạch Miểu lại nửa tin nửa ngờ, bởi vì sự thật bày ra trước mặt, theo nàng biết, bất luận là Thủy Hồng Dao, Lạc Khinh Trần hay Diệp Trầm Ngư, các nàng trong thời gian ngắn như vậy đã đột phá tới cảnh giới Độ Kiếp, tất cả đều có liên quan với Vi Vân, nói không chừng Ngu Yên Vũ từ Độ Kiếp sơ kỳ đột phá tới Độ Kiếp hậu kỳ cũng là do hắn ban tặng.

"Vậy..." Bạch Miểu lại hỏi: "Vậy ngươi làm sao giúp các nàng đột phá?"

Vi Vân cười hắc hắc: "Cái này không dễ nói lắm, ta chỉ có thể dùng hành động để nói cho sư phụ biết."

Bạch Chỉ vừa nghe, vội hỏi: "Vậy ngươi còn không mau hành động?"

"Ơ chỗ này?" Vi Vân khẽ giật mình. Ơ hậu điện trang nghiêm, đan xen lẫn vui vẻ, thực sự là mới mẻ.

"Làm sao vậy?" Bạch Chỉ nghi hoặc hỏi, nàng nào biết trong miệng Vi Vân hỗ trợ đột phá là cái gì.

"A... Không có gì, cũng được, ngoại trừ không có giường, những thứ khác đều được." Vi Vân nhìn quanh bốn phía.

"Cần giường làm cái gì? Ồ..." Bạch Hỗn đang muốn hỏi thêm một vấn đề, thì Vi Vân đã hôn nàng cái miệng anh đào mịn màng kia rồi.

Thân thể mềm mại của Bạch Hỗn mềm mại, dưới sự tập kích như vậy, nàng căn bản vô lực chống đỡ, chỉ có thể hưởng thụ. Hậu thiên dâm thể khác với tiên thiên dâm thể là ở chỗ "dâm", hậu thiên dâm thể" dễ dàng bị ngoại giới kích thích, mà tiên thiên dâm thể là nhu cầu của bản thân, bởi vậy khi Lạc Khinh Trần còn trẻ sẽ chủ động gây họa cho thanh niên tài tuấn, mà Bạch Chỉ thì tự giữ khoảng cách với người khác, tránh bị lộ tẩy.

Bị Vi Vân khiêu khích như vậy, Bạch Hỗn làm sao chống đỡ được, lập tức cả người mềm nhũn, làn da nổi lên đỏ ửng.

Từ sau lần ăn khuya một lần với Vi Vân Xuân Phong, Bạch Miểu tuy mạnh miệng, nhưng trong lòng vẫn công nhận mối quan hệ này với Vi Vân, trên thực tế bà cũng tính liệt Vi Vân vào một đối tượng để giải quyết nhu cầu của chính mình, chỉ cần không bị người khác phát hiện, thỉnh thoảng thoải mái một chút... cũng không tệ lắm.

Vi Vân tham lam hút cái lưỡi trắng nõn của Đinh Hương, cái lưỡi mềm mại mềm mại không ngừng bài tiết ra chất lỏng ngọt ngào, Bạch Hỗn ngâm nga "A, bó, thân thể mềm mại cũng bị Vi Vân ôm lấy, một bộ quần áo từ trên người hai người rơi xuống, rất nhanh liền trở nên một chút cũng không treo trên cổ, bộ dáng này có vẻ cực kỳ dâm loạn trong nội điện trang nghiêm túc này, quả thực chính là đang khinh nhờn tổ sư.

Bạch Chỉ lúc này cũng đã kịp phản ứng, đẩy ra Vi Vân, cau mày nói: "Ý của ngươi là nói, hỗ trợ đột phá chính là... Lên giường?"

"Đúng vậy." Vi Vân đương nhiên nói.

Bạch Hỗn nhất thời không biết nói gì, tuy rằng nàng cũng không kháng cự với phương thức này, nhưng cũng phải đổi nơi khác, hiện tại nàng chính là người đứng đầu một tông, ở chỗ này làm loại chuyện này thật sự là quá kỳ cục.

"Chúng ta vào trong phòng." Bạch Chỉ cầm y phục đặt ở trước ngực, đứng dậy đi ra ngoài.

Vi Vân cũng cầm lấy quần áo, y đang cầm một cây gậy thịt lớn, một cây gậy kình thiên, nghênh ngang đi ra cửa điện, cùng Bạch Miểu đi vào trong một gian phòng, đây là phòng ngủ của nàng.

Bạch Hỗn đóng cửa lại, ngồi trên giường thở hổn hển, cắn môi nhìn Vi Vân, thấy hắn ở trần, thân thể thẳng tắp, một chút cũng không biết xấu hổ, trong lòng không biết nói gì.

Vi Vân đi tới trước mặt Bạch Miểu, nhìn ngọc thể nhẵn nhụi trắng như tuyết của nàng, một tay giật quần áo nàng dùng để che tuyết nhũ trong tay ra, đưa tay chụp lấy bộ ngực của nàng.

"Ừm, nhẹ một chút..." Bạch Miểu lại liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài truyền đến tiếng chim hót, ai... Cũng không biết Thanh Linh và Thanh La có phát hiện hay không.

Vi Vân hai tay vuốt vuốt bát nhũ bạch ngọc trắng muốt, trắng nõn nà, mượt mà, sung mãn, đầy đặn... đôi ngực này thật sự rất vui, đặc biệt là sữa còn có thể phấn nộn như thiếu nữ, thoáng bóp một cái., Bạch Hỗn liền thở hổn hển, hai tay nắm chặt cánh tay Vi Vân, sinh ra một cỗ lực cản đẩy hắn. Vi Vân làm sao chịu buông tay, nhào nặn càng thêm dùng sức. Rõ ràng là cự nhũ của Bạch Hỗn có thể cảm nhận được sự cứng rắn của Bạch Hỗn từ từ trở nên cao vút, hai tay bắt lấy một con, căn bản là bất mãn.

221

Chương 211 sắp đột phá, tiết lộ trước dục vọng.

"Chúng ta... phải làm thế nào, không cần chuẩn bị gì sao?"

Gặp Vi Vân chỉ là giống như bình thường giao hoan, vuốt bộ ngực, đợi lát nữa nhắm chừng chính là cắm vào, không có chút công tác chuẩn bị song tu bình thường, Bạch Miểu không khỏi nghi hoặc lên tiếng hỏi.

"A, muốn." Vi Vân ôm lấy Bạch Miểu: "Sư phụ, trước tiên đệ phải chuẩn bị tinh lực dồi dào, sau đó đem toàn bộ tinh lực của đệ bắn cho ngươi, giúp huynh trùng kích cảnh giới... Hắc hắc."

"Vậy hiện tại ngươi... tinh lực có dồi dào không? Cần phải dư thừa bao nhiêu mới được?"

"Hiện tại phỏng chừng đủ rồi, dù thế nào cũng phải kiếm bảy ngày bảy đêm a..." Vi Vân suy tư nói.

"Bảy ngày bảy đêm?" Bạch Chỉ nghe vậy ngẩn ra, cần lâu như vậy sao, ai lên giường liên tục sẽ là bảy ngày bảy đêm?

"Chớ có lừa gạt ta, ta thấy Lạc các chủ cũng chỉ mất không đến một ngày mà thôi...a..."

"Thể chất của sư phụ tương đối đặc thù nha, lâu một chút cũng là bình thường mà." Vi Vân nói xong liền cúi đầu mút trứng trắng, liếm đến mức eo Bạch Hỗn liễu cong lên, cái đầu ngửa ra sau, khẽ thở dốc, một tay lại ấn đầu Vi Vân.

Vi Vân vừa xoa bóp quả trứng trắng nhởn, vừa vuốt ve ngọc thể, trắng như tuyết, thân thể non mịn, cảm giác cực kỳ mỹ diệu. Không thể không nói, trong những nữ nhân mà Vi Vân từng gặp, Bạch Miểu là một người da thịt trắng nõn, hoàn toàn không phải là người hai

trăm tuổi. Cái này kỳ thật có quan hệ với Dược Vương Kinh do Bạch Miểu Tuế tu luyện, pháp lực Thanh Mộc Dược Vương Kinh được chủ sinh trưởng và chữa trị., Có thể vĩnh khắc thanh xuân, Bạch Chỉ đặc biệt thích mỹ, bình thường sẽ luyện chế một ít Dưỡng Nhan đan, đều là tự mình sử dụng. Cho nên nàng mặc dù hai trăm tuổi, nhưng nhìn qua tựa như một thiếu nữ, lãnh diễm, xinh đẹp, trắng như tuyết, làn da mềm mại cơ hồ có thể vắt ra nước.

Vi Vân thật sự rất thích vị sư phụ xinh đẹp này, giống như đối với Ngu Yên Vũ và Lạc Khinh Trần vậy, từng lần liếm liếm ngọc thể của nàng, môi hôn lên mỗi tấc da thịt của nàng, thỉnh thoảng lại mút trứng sinh của nàng, khi thì khẽ cắn thịt ngà của nàng., Đôi khi hút vào cái mông nhỏ bé của nàng, sau đó lại vùi đầu lên trên "Bạch Hổ bánh bao" của nàng ta liếm láp. Thực tế, trên đùi ngọc và chân ngọc nàng ta du tẩu qua lại, không ngừng mút vào cỏ, Vi Vân cùng nữ tử giao hoan, liếm chân loại chuyện tốt đẹp này, bất luận thế nào cũng không thể thiếu được.

"Ừm...a..." Bạch Chỉ bị liếm đến thân thể mềm mại run rẩy, giơ chân lên, lòng bàn chân cong lên, ngón chân khẽ nhúc nhích, chợt bị Vi Vân hàm súc hút vào trong miệng. Nàng ngồi ở mép giường, hai chân phân ra, đùi ngọc trơn bóng lắc lư không thôi, giữa hai chân là một mảng thịt mềm mại bóng loáng, nước chảy róc rách, dòng suối không ngừng chảy ra chất nhầy trong suốt, đem toàn bộ hang và bờ môi, thậm chí ngay cả bên trong bắp đùi đều ướt đẫm.

"Sư phụ, người mặc vào vớ lụa nhất định sẽ đẹp hơn." Vi Vân nói xong, lại ôm lấy một chân khác của Bạch Miểu nhẹ nhàng mút, ở trong lòng bàn chân của nàng, mu bàn chân cùng ngón chân không ngừng bị hút rất nhiều.

"Ta là một người hơn hai trăm tuổi, những thứ đó có gì tốt mặc." Bạch Hỗn lườm hắn một cái, một chân đặt lên mặt Vi Vân, lòng bàn chân khẽ chà xát.

Vi Vân kinh ngạc nói: "Sư phụ đã hai trăm tuổi rồi sao, không thể nào, ta còn tưởng rằng chỉ mới hai mươi thôi chứ!"

"Đừng vội nói dối, ta vui vẻ." Khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Hỗn đỏ lên, tuy nói như thế, nhưng trong lòng nàng vẫn cảm thấy rất ngọt ngào.

"Ta nói thật lòng a." Vi Vân nói xong, lại dọc theo mắt cá chân của Bạch Hỗn kề lên cổ nàng, từ nhỏ đến bắp đùi, đi thẳng tới chân nàng.

Dương cương chi khí nồng đậm mãnh liệt cuốn tới, toàn thân Bạch Hỗn nóng bỏng, một cỗ sóng nước từ trong kẽ hở phấn nộn trào ra, Vi Vân vội vàng há mồm bịt lại đôi môi thịt kia, từng ngụm từng ngụm hút vào, trực tiếp liếm cho Bạch Hỗn run rẩy thân thể mềm mại, cả người mềm mại, đâu còn khí lực, ngã thẳng xuống giường.

Vi Vân vừa mút huyệt thịt mỹ nữ của sư phụ, vừa leo lên giường, nhục côn của hắn đã cứng rắn không chịu nổi, trước tiên phải tìm một cái lỗ thịt đâm mấy cái đã mới xoa dịu được.

Vi Vân và Bạch Hỗn quay đầu lại, nhẹ nhàng đặt lên thân thể trắng nõn của nàng, một cây gậy thịt thô to đang đậu lên khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn. Vị sư phụ mỹ nữ này cảm nhận được hơi nóng rực từ cây gậy thịt Vi Vân, trước mắt là cái đầu rùa to bằng nắm tay màu đỏ tía, vừa cứng vừa nóng, nhìn qua hết sức đáng sợ., Nàng vừa kích động vừa sợ hãi vừa chờ mong, há miệng ra, cái đầu rùa kia liền nhét vào trong miệng ngọc của nàng, chỉ chứa nửa cái đầu rùa đi vào. Dù như vậy, nàng vẫn cảm thấy cố hết sức, nửa cái đầu rùa này tựa hồ đã nhét đầy toàn bộ miệng ngọc của nàng.

Hai người cùng liếm nhau, cùng nhấm nháp vũ khí của đối phương, đồng thời mang đến cho đối phương sự sung sướng vô cùng. Bản thân bọn họ cũng cảm thấy vô cùng kích thích, vui vẻ vượt bối phận, thật sự là chuyện mỹ diệu nhất trên thế gian, sở hữu của Vi Vân chính là một tiểu huyệt xinh đẹp cao cao tại thượng trước kia của sư phụ., Trong lòng thập phần đắc ý, nhất là cái huyệt nhỏ Bạch Hổ trắng phau rất đẹp, danh xứng với đa dạng màu mỡ, vừa mịn vừa

mềm, ăn thế nào cũng không đủ, hận không thể giống Ngu Yên Vũ và Lạc Khinh Trần, cũng chui vào nhận thức một phen dâm thủy trong tiểu huyệt, không biết là tuyệt vời cỡ nào.

Đầu lưỡi Vi Vân thò vào trong huyệt thịt của Bạch Hỗn quấy một phen, làm cho Bạch Hỗn phải run rẩy cả người, không ngừng kêu lên những tiếng xì xào, thanh âm đã sớm truyền ra bên ngoài, đầu rùa trong miệng cũng trượt ra, "A a a" một tiếng, chợt run rẩy, lại từ sâu trong huyệt lại tuôn ra một cỗ bọt nước.

Vi Vân từ giữa hai chân Bạch Hỗn thò đầu ra, đứng dậy đi vào đầu nàng, thu nhỏ thân thịt côn lại, nói: "Sư phụ, giúp con ăn."

Bạch Chỉ há miệng ngậm đầu rùa, Vi Vân thuận thế chui vào trong miệng nàng, cảm nhận được cái lưỡi ngọt của nàng hút và liếm liếm, cảm thấy sảng khoái, không khỏi thoáng cái đã quất xuống, cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn của sư phụ, không cẩn thận là lòi ngay vào trong cổ họng Bạch Hỗn., Làm tốt nàng thì nàng nhíu mày lại, gần như sặc mùi, trong miệng phát ra thanh âm "Ô ô". Vi Vân trái lại càng tăng thêm sức lực, không khỏi đẩy nhanh tốc độ, nhục côn cũng không tự chủ trương lớn lên, gần như tràn ngập toàn bộ cái miệng nhỏ của Bạch Hỗn, khuôn mặt trái xoan bị nhấp nhô lại lõm xuống., Bỗng nhiên, Vi Vân đâm về phía trước một cái, sau đó cả người dừng lại, liền có từng luồng gợn sóng từ mắt tiểu bắn ra, đánh vào yết hầu Bạch Hỗn, nếu không phải nàng có tu vi cao thâm, thì đã không ngừng bị đâm mạnh mẽ như vậy., Giờ phút này khó đảm bảo có thể ngất đi, dù là như thế, cũng không khỏi cảm thấy đầu óc mê muội một trận, nhất là thời điểm Vi Vân bắn tinh, nàng càng suýt chút nữa bị sặc, hô hấp cũng không trôi chảy, thật vất vả mới thích ứng được loại đùa bỡn này, nuốt vào trong bụng Vi Vân.

"Sảng khoái quá..." Vi Vân chậm rãi rút cây gậy ra, mặt trên ướt đẫm máu.

Bạch Chỉ giương mắt nhìn hắn một cái, trong mắt nồng đậm tình cảm, mang theo một tia hờn dỗi, mở miệng ngọc, lè lưỡi, nhẹ nhàng

liếm Bạch Trọc Lan còn sót lại trên đầu rùa, động tác này bỗng chốc tỏa ra hương diễm, thực sự mê người.

"Sư phụ, người đẹp quá, ta muốn kết hôn với người." Vi Vân thấy nàng xinh đẹp như vậy không khỏi thốt lên.

Bạch Chỉ nhổ đầu rùa của hắn ra, nói: "Lại tới nói bậy, mau mau tiến vào chính đề!"

"Ồ." Vi Vân nằm bên cạnh nàng, ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, bỗng nhiên thổi một hơi vào tai nàng.

"A..." Bạch Chỉ rung động thoáng một phát, toàn thân nàng từ trên xuống dưới đều là bộ vị mẫn cảm, lỗ tai lại càng đặc biệt như thế, căn bản không chịu nổi khích lệ như vậy.

Vi Vân ôm lấy đùi thon dài của nàng, lấy gậy thịt đặt ở trên huyệt nhỏ, đầu rùa cố nặn đôi môi thịt thật dày, đâm vào trong huyệt.

"Ừm..." Theo cây côn thịt tiến vào lách lang, lông mày trắng của Bạch Hằng Nga nhướng lên, khẽ híp mắt, cảm nhận được hang động dưới cơ thể tràn ngập cảm giác, quá thỏa mãn, quá đẹp, chính là chuyện nàng luôn ước mơ lại thẹn thùng đối với con người.

Tiến vào trong động thịt trắng óng ánh, Vi Vân cảm giác được một trận ôn nhuận trơn bóng, bắp thịt dày đặc không ngừng quấn lên, sảng khoái vô cùng, hắn từ bên cạnh ôm lấy thân thể mềm mại của Bạch Hỗn, bắt đầu dùng sức rút lui ở trong cơ thể nàng, thân thể hai người đụng vào nhau, phát ra tiếng "Bốp" kịch liệt chấn động, ở trên mông Bạch Hỗn đánh ra liên tiếp sóng mông.

Tiền điện đạo tràng, Thanh La và Thanh Linh dọn một ít tạp vật ra ngoài, sau đó ngồi trước cửa tán gẫu.

Bỗng nhiên, hai người sụp lỗ tai, nghiêng tai lắng nghe một lát, Thanh Linh liền cười nói: "Nghe thấy chưa?"

Thanh La nháy mắt nhìn, gật gật đầu.

"Bọn họ quên rằng đã mở ra kết giới rồi, lần này có trò hay để xem rồi!" Thanh Linh Nhạc không tài nào chống đỡ nổi.

"Đi, nhìn xem!" Thanh La dẫn đầu đi về phía trong điện.

"Nhỏ giọng chút!"

Hai người vòng qua nội điện, thanh âm giao hoan nam nữ càng lúc càng lớn, theo thanh âm, hai người đi tới trước cửa phòng ngủ trắng xóa, xuyên thấu qua khe hở nhìn vào bên trong.

Lúc này, trên giường trong phòng đang diễn một trò hoạt náo của Xuân Cung.

Vi Vân đã ôm Bạch Miểu xuống giường, đang ôm nàng đi tới đi lui trong phòng, hạ thể thì dùng sức chống đẩy, một cây gậy thịt thô to chợt xuất hiện trong huyệt thịt to, mang theo lượng lớn sóng nước, tí tách rơi trên mặt đất, tản mát ra một cỗ dâm khí, Bạch Miểu thì hai tay vòng trên cổ Vi Vân., Một đôi đùi ngọc trắng noãn kẹp bên hông hắn, treo ở trước ngực hắn, theo Vi Vân thao tác, thân thể mềm mại không ngừng bị quăng đi, trong miệng không ngừng phát ra tiếng kêu "A a", trâm cài cũng rớt xuống, tóc đen đầy đầu tán loạn, theo thân thể lắc lư mà bay.

Thanh Linh và Thanh La trợn tròn mắt nhìn từng hình ảnh đặc sắc này, cả người đều ngây ngẩn cả người. Các nàng một lòng tu hành, chưa từng tiếp xúc với nam nữ, chưa từng gặp qua cảnh tượng này bao giờ, hoàn toàn bị cảnh Vi Vân và Bạch Miểu giao hoan giữa bọn họ hấp dẫn, đúng là tuổi mới mở tình cảm., Hai người đều mơ hồ hồ theo hình ảnh trước mắt, ảo tưởng mình cùng người yêu dâm đãng phách như thế, hoặc là đem Bạch Hỗn thay thế thành chính mình, vậy nên cảm thụ như thế nào, hai nàng không tự chủ được đưa tay vào trong quần áo mình, nhẹ nhàng vuốt ve ngọc nhũ cùng Âm bộ của mình...

"A... Đến rồi... A... A..." Trong phòng, Bạch Hỗn lại kêu lên những tiếng xì xào, thân thể mềm mại treo trên người Vi Vân không ngừng run rẩy, huyệt nhỏ không ngừng co rút lại, theo sự rút thịt từ người Vi Vân Côn ra, mang theo một cỗ sóng nước lớn, vừa vặn phun lên cửa, làm Thanh Linh và Thanh La hai người đứng ngoài cửa giật nảy mình.

Vi Vân vẫn như trước, chẳng qua tốc độ thoáng chậm lại một chút, hắn vừa điều khiển Bạch Chỉ trước người vừa quét mắt ra ngoài cửa, thầm nghĩ: "Hai vị sư tỷ lén lút này, đợi lát nữa sẽ không thiếu cho các nàng một niềm vui bất ngờ, hắc hắc!"

Thịt ngon đưa đến cửa, nào có đạo lý không ăn.

Vi Vân một mặt đùa nghịch Bạch Hỗn, một mặt đọc pháp chú, sau đó tay cầm một cái, từ chỗ nào đó của hai người dính đầy dâm lưu, bắt lấy một đoàn khí tức màu hồng phấn.

Luồng khí tức này thuần túy là "dâm khí", chỉ có lúc nam và đực giao hòa với nhau mới sản sinh ra, có một số tu luyện phương pháp hợp hoan, tu hành giả mị hoặc chi đạo, cần phải nhờ loại "dâm khí" này để tu luyện, dùng để tăng cao tu vi, nhưng đối với đại đa số nhân sĩ chính đạo mà nói., Khí dâm tà, chỉ có thể ô nhiễm pháp lực, "âm khí" có thể trực tiếp tác dụng lên cơ thể, kích thích dục vọng nguyên thủy của con người. Tu vi càng thấp, ảnh hưởng càng lớn, một đoàn dâm khí rơi vào người, biến thành ác thú là chuyện có thể xảy ra.

Vi Vân cũng không tế luyện, trực tiếp phân luồng vũ khí này thành hai, sau đó ném ra cửa, thoáng cái rơi xuống trên người hai người Thanh Linh và Thanh La. Hai người này đang ở một bên nhìn trộm nhập thần, vừa xem xét bộ dạng mẫn cảm của mình, nào có chú ý tới động tác này của Vi Vân, nhất là các nàng lúc này đang trong trạng thái xuân tâm nhộn nhạo., Hai luồng dâm khí một khi rơi vào trên người, lập tức như trên lửa tưới dầu, làm cho các nàng càng thêm dục hỏa thiêu thân, thân thể mềm mại nóng bỏng, trong miệng không

khỏi phát ra tiếng gầm "A a", hồn nhiên vong ngã, nào quản chính mình còn đang rình coi.

"Ai, ai ở bên ngoài... Ừm..." Bạch Miểu vẻ mặt xuân tình đang nhắm mắt hưởng thụ khoái cảm khi Vi Vân lấp đầy huyệt nàng, vốn không phân tâm chú ý sự vật xung quanh, nhưng giờ phút này nghe được Thanh Linh cùng Thanh La nhị nữ phát ra âm thanh ở ngoài cửa, nhất thời bị kinh động, trừng lớn đôi mắt đẹp đi ra cửa.

"Có ai không? Làm sao ta không biết, oa, vẫn là sư phụ pháp lực cao thâm." Vi Vân khen ngợi một câu, sau đó mở cửa ra, liền thấy Thanh Linh và Thanh La quần áo dựng đứng ở cửa.

Bốn người nhìn nhau, đều ngây dại, Thanh Linh và Thanh La thì thôi, chỉ là đỏ mặt mà thôi, Bạch Miểu thì lại khác, nàng từ trước đến nay đối với người khác lạnh như băng, cho dù là đồ đệ cũng giữ một khoảng cách nhất định, nhưng hiện tại lại ở trước mặt đồ đệ trần truồng, mà lại cùng một đồ đệ khác dâm loạn hoan hỉ, hoàn toàn không có uy nghiêm của một sư phụ, biến hóa này tới quá nhanh, làm Bạch Miểu hoàn toàn không chuẩn bị, căn bản không chống đỡ nổi, lập tức dại ra.

Nhưng Vi Vân lại không cảm thấy có gì không ổn, hắn cố ý làm cho Bạch Miểu lúng túng, cố ý để Thanh Linh và Thanh La gọi ra, để cho các nàng gặp nhau, một mặt xé vải che mặt của Bạch Miểu, một mặt cũng để cho mình thuận lý thành chương đem hai vị sư tỷ mỹ nữ Thanh Linh và Thanh La thu tới tay, hảo hảo nhấm nháp thân thể xinh đẹp của các nàng một phen.

Hắn từ chỗ Ngu Yên Vũ cùng Lạc Khi Trần đạt được kinh nghiệm, suy tính ra vấn đề Bạch Chỉ, mơ hồ hiểu được, nàng muốn đột phá tới cảnh giới Độ Kiếp, hơn phân nửa cũng bởi vì tâm chướng nào đó, ví dụ như quá tốt mặt mũi, chỉ cần xé rách tầng vải che mặt này của nàng, để nàng không còn xoắn xuýt ở đây nữa, có lẽ sẽ có thể thuận lợi đột phá, nếu không cho dù pháp lực của nàng có nhiều hơn nữa,

cũng là uổng công, ngược lại có khả năng bạo thể mà chết, thậm chí tẩu hỏa nhập ma.

Về phần Thanh Linh và Thanh La nhị nữ, các nàng cũng không có gì đặc biệt, hai nàng ít nhiều cũng chú ý đến Vi Vân, tuy biểu hiện bên ngoài không tốt cho hắn nhưng sâu trong nội tâm hắn nguyện ý vui vẻ với hắn, bởi vậy xử lí đơn giản hơn một chút.

"Ngươi, hai người các ngươi...Tới đây làm gì?" Bạch Chỉ vừa thẹn vừa giận, hận không thể tìm một cái hố chui vào, vùng vẫy một cái trên người Vi Vân, muốn xuống đó, chỉ là giờ phút này toàn thân nàng bủn rủn, căn bản không có sức.

Nhất là khi Vi Vân ôm chặt lấy nàng, hai tay nâng lấy cặp mông trắng như tuyết của nàng, khiến nàng sững sờ. Bạch Hỗn đành phải chôn chặt đầu nàng trên vai, luôn miệng kêu "Ừ ừ", biểu thị sự bất mãn của mình.

Vi Vân vội nói: "Ai nha, sư phụ, hai vị sư tỷ chỉ là muốn xem một chút mà thôi, không sao đâu. Các ngươi nói đúng không, sư tỷ?" Nói xong liền ôm Bạch Miểu đi tới trước người Thanh Linh và Thanh La nhị nữ.

Thanh Linh và Thanh La nghe vậy, vội vàng gật đầu, Thanh Linh nói: "Ừm, phải, chúng ta chỉ là thưởng thức một chút lời của các ngươi... Ừm, của các ngươi..." Ngay cả chính nàng cũng cảm thấy lời này quá gượng ép.

Vi Vân bỗng đưa tay, giật xuống ngực Thanh Linh, nhất thời lộ ra hai bộ ngực trắng nõn trơn bóng, búi tóc hồng, quả sữa trắng nõn, vô cùng hấp dẫn. Vi Vân nói: "Ai nha, sư tỷ, đôi ngực của tỷ trắng nõn, lại tròn vừa to, nhưng so với sư phụ vẫn có chỗ không bằng nha."

Thanh Linh nao nao, tiếp theo liền nói: "Đúng, khẳng định không đẹp bằng ngực sư phụ."

Vi Vân lại giật rách áo ngực Thanh La, bộ ngực của nàng nhỏ nhắn xinh xắn hơn, long lanh đáng yêu, to bằng nắm tay nắm chặt trong tay, như là bảo vật trong lòng bàn tay. Vi Vân thưởng thức vài cái, rồi lại ôm lấy Bạch Chỉ, liên tục ra hiệu với hai vị mỹ nữ sư tỷ này.

Hai vị mỹ nữ sư tỷ đang muốn lửa thiêu thân đây, đôi mắt đẹp không ngừng liếc xéo qua loa Vi Vân, chờ hắn nhìn chằm chằm cái hang của mình, làm sao cân nhắc phải phối hợp với Vi Vân, đem Bạch Hỗn bắt lại, còn tưởng rằng hắn là đang cởi quần áo cho các nàng, thuận tiện cho hắn cắm vào, lập tức liền vội vàng cởi trần thân mình ra, một bộ quần áo rơi trên mặt đất, thân thể trắng nõn nhẵn nhụi nhất thời hiện ra, hết sức mê người, làm cho Vi Vân mồm khô lưỡi khô.

Ý định ban đầu của Vi Vân là bảo các nàng cũng gia nhập, cùng nhau đùa bỡn Bạch Chỉ. Hắn bị Tử Nguyệt tiên môn hun đúc, đã quen với việc có thêm nữ tử dâm loạn, nhưng Thanh Linh và Thanh La chưa bao giờ thử qua nên nhất thời không kịp phản ứng. Thấy vậy, Vi Vân vừa ôm Bạch Miểu vừa ôm lấy Thanh Linh, hôn môi anh đào của nàng trong chốc lát, sau đó nói: "Sư tỷ, ngươi nhìn sư phụ đang đói khát như vậy, một mình ta không thể qua đây giúp ngươi được."

"Ta á? Ta không biết đâu..." Thanh Linh vừa nói vừa duỗi một tay về phía hông hắn, nàng bị dính dâm khí ảnh hưởng, cũng vội vã muốn bị đâm vào đó.

Vi Vân đành phải rút cây gậy thịt từ trong bắp thịt của Bạch Hỗn ra, sau đó cắm vào trong huyệt của Thanh Linh, tay vẫn ôm Bạch Hỗn như trước, lúc này Bạch Hỗn như đang cúi đầu trên vai Vi Vân, giả bộ như cái gì cũng không biết, cái gì cũng không nghe thấy.

Theo thân dưới tiến về phía trước, thịt côn nhất thời tiến vào trong huyệt Thanh Linh, chỉ nghe một tiếng thét "A" kinh hãi. Thanh Linh cả người đều chấn động một cái, nàng nào có trải qua loại cảm giác này, nhất là thịt côn của Vi Vân còn thô to và dài như thế., Huyệt nhỏ chặt chẽ kia của nàng thực sự khó có thể dung nạp, ở sau khi cây côn thịt tiến vào hệ sa, mạnh mẽ đẩy ra thịt mềm, đem Thanh Linh

kích thích toàn thân phát run, vừa quái dị vừa kích thích. Kỳ thật sâu trong nội tâm nàng vẫn phi thường khát vọng loại cảm giác căng đầy này, chỉ là trong lúc nhất thời thân thể còn chưa thích ứng.

Bất quá điều này đối với Vi Vân mà nói lại vô cùng kích thích, hắn vừa cắm vào liền biết thân thể Thanh Linh còn chưa bị người ta bỏ qua, chính là tấm thân xử nữ tiêu chuẩn. Nếu không phải trong quá trình tu hành hóa giải màng trinh nữ, chỉ sợ lần đầu tiên đâm vào này sẽ trở nên gian nan không biết bao nhiêu. Nhục côn của hắn ở trong mật Tuyết Nhi của Thanh Linh ra vào vài lần, liền cảm thấy bên trong nước bẩn càng ngày càng nhiều., Rất nhanh một mảnh ướt át, ôn nhuận mềm mại, rút thưởng càng thêm dễ dàng, khí lực cũng lớn hơn, thẳng đến mức làm cho thân thể mềm mại của Thanh Linh mềm nhũn, thở hồng hộc, cơ hồ cả người đều tựa vào Vi Vân.

Bên cạnh, Thanh La nhìn Vi Vân đang thao túng Thanh Linh, bản thân càng thêm mong manh, đôi bàn tay nhỏ bé đảo qua đảo lại trên người mình, khi thì vuốt ve sữa non, khi thì sờ sờ đôi môi bắp thịt, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn lanh lợi kia của nàng thập phần trơn bóng, làn da trơn bóng, một mảnh đỏ ửng, nhất là cái huyệt nhỏ rất đáng yêu., Đôi môi nứt ra khẽ mấp máy, cái khe thịt ở giữa đã ướt át, tỏa ra mùi thơm nõn nà thoang thoảng, mang theo mùi hương dâm dục. Nàng cũng thở hồng hộc, đôi mắt to mọng nước nhìn Vi Vân, môi anh đào khẽ tách ra, ở giữa có một cái lưỡi non ướt át phấn hồng, thập phần đáng yêu.

Dáng vẻ đáng yêu này của nàng khiến Vi Vân trở nên cứng rắng, vội vàng tăng tốc đưa hàng, rất nhanh đã đem Thanh Linh dâng lên một lần cao trào, sau đó rút thịt côn ra. Lúc này Thanh Linh chân hơi mềm, gần như muốn té ngã, được Vi Vân vịn ngồi trên ghế cạnh bàn, Vi Vân vẫn ôm lấy Bạch Chỉ., Đi tới trước mặt Thanh La, hơi hạ thấp người, cầm gậy thịt nhắm ngay Âm Bộ của Thanh La, đầu rùa mới vừa chạm vào đôi môi trắng nõn của nàng, vị sư tỷ xinh đẹp đáng yêu kia liền "A a" một tiếng, thân thể mềm mại run lên, hầu như nhảy dựng lên, lại bị kích thích., Vốn dĩ nàng tương đối mẫn cảm, lại bị "dâm khí" ảnh hưởng, lại lần đầu tiếp xúc với nam nhân, cho nên chỉ

hơi kích thích một chút, đã chịu không được, ồ ồ dâm thủy hướng ra ngoài, giữa hai môi xuất hiện chất lỏng long lanh, chảy đến bắp đùi ngọc trơn kia.

Bất luận là Bạch Miểu, Thanh Linh hay Thanh La, đều không có thói quen mặc lưới, chỉ là chân ngọc trắng noãn, trắng nõn nhẵn nhụi, nhưng cái này càng thêm có vẻ mê người. Vi Vân hầu như muốn nhấm nháp một phen, chỉ là bây giờ không phải lúc, hắn phải giải quyết chuyện Bạch Miểu trước.

Vi Vân dí đầu lên huyệt Thanh La, một phát túm được bàn tay nhỏ bé của nàng, vị sư tỷ đáng yêu kia lập tức dán lên người hắn, cả người đều ôm lấy hắn, đôi mắt to long lanh chợt lóe, miệng nói: "Sư đệ...ngươi nhẹ chút nha, nếu không ta sẽ không tha cho ngươi. A... chậm một chút... a..."

Lúc này Vi Vân đã cắm côn thịt vào trong huyệt nhỏ của Thanh La, khá lắm, cái huyệt mềm mại này so với Thanh Linh thì còn gấp mấy lần, Vi Vân sợ nếu không cẩn thận một chút sẽ làm cho Thanh La bị vỡ vụn, chỉ đành cẩn thận từng li từng tí một, rồi nhẹ nhàng đưa lên. Cái này cũng đã làm cho Thanh La chịu nổi, huyệt nhỏ co lại, siết chặt lấy thân cây của hắn, từng dòng nước tình tiết ra khỏi phần mộ, tưới lên đầu rùa của hắn.

Thanh Linh và Thanh La bị cắm nước bọt liên tục, mặc dù Bạch Miểu giả bộ như không biết, nhưng cũng nghe vào trong tai, trong lúc nhất thời không biết nên làm gì cho phải, lúc này thật có thể nói là đâm lao phải theo lao, tiến thối lưỡng nan, lúng túng vô cùng.

Vi Vân vừa nghịch Thanh La, vừa ôm Bạch Miểu, miệng còn nói: "Sư phụ thân ái của ta, người xem hai vị sư tỷ Thanh Linh và Thanh La chơi vui vẻ bao nhiêu, mau xem đi."

"Nhìn... Nhìn cái gì vậy." Bạch Miểu bất đắc dĩ, đành đáp lại y, "Chúng ta là đang đột phá, không phải đang đột phá, đang chơi... Các ngươi đừng hồ đồ nữa, bằng không... ta sẽ trục xuất các ngươi khỏi sư môn, a..."

Không chờ nàng nói xong, Vi Vân đã dùng một chưởng vỗ vào cặp mông trắng như tuyết của nàng, phát ra một tiếng "đùng" giòn giã, một làn sóng mông xuất hiện.

Vi Vân tiếp tục co rút trong cơ thể của Thanh La, đồng thời hôn lên khuôn mặt ngây ngô trắng trẻo, nói: "Sư phụ, bây giờ chúng ta đang giúp ngài đột phá đó."

"Nói bậy, nào có đột phá như thế..." Ngữ khí Bạch Chỉ không vui, nhưng thanh âm mềm mại, thập phần êm tai.

Vi Vân nói: "Sư phụ có chỗ không biết, thứ ta chọn chính là phương pháp song quản cùng hạ. Thứ nhất, là mở ra tâm chướng trước tiên cho sư phụ, chỉ có tâm không chướng ngại, tâm ngoại vô vật mới có thể có được tâm cảnh độ kiếp, nạp trăm sông mới có thể dung nạp pháp lực độ kiếp..."

Hắn sẽ học theo nguyên dạng lời nói từ chỗ Ngu Nhược Tiên, truyền cho Bạch Chỉ.

Bạch Chỉ vừa nghe, nhất thời ngẩn ra, lời nói có đạo lý như thế, nàng không thể không suy nghĩ sâu xa.

Vi Vân tiếp tục nói: "Thứ hai, cần có pháp lực sung túc, Tam Thông chân nhân ta cái khác không có, chính là pháp lực hùng hậu, bảo đảm đủ để sư phụ đột phá sử dụng..."

Hắn nói một tràng dài, đều là quay chung quanh làm sao để cho Bạch Hỗn đột phá, lý do đầy đủ, hợp tình hợp lý, Bạch Miểu nghe hắn nói có lý, lúc này mới ngẩng đầu lên, trừng mắt với hắn nói: "Ngươi vừa rồi sao không nói rõ ràng sớm một chút, vi sư cũng không phải người không thông tình lý, cứ nhất định phải gọi hai nha đầu chết tiệt này tới quấy rối."

Vi Vân vội nói: "Ai nha, sư phụ, hai vị sư tỷ cũng không phải là ta gọi tới, là bọn họ muốn lấy, dù sao thì chuyện này... ai cũng sẽ thích thôi! Hai vị sư tỷ, các ngươi thích bị đùa sao?"

"Nói bậy... A a a... Dùng sức..." Lúc này Thanh La đã say mê loại cảm giác bị gậy thịt tràn ngập huyệt nhỏ này, đương nhiên ngoài miệng sẽ không thừa nhận.

Vi Vân lại hỏi Thanh Linh: "Sư tỷ, ngươi nói đi?"

Thanh Linh duỗi ra một cái chân ngọc trắng nõn nhẵn nhụi, dùng lòng bàn chân nhẹ nhàng ma sát trên người hắn, chống cằm, nghiêng đầu nói: "Ngươi đang nói cái gì thế? Chúng ta mới không phải thích bị chơi, chúng ta chỉ thích chơi ngươi mà thôi."

"Hả? Có gì khác biệt sao?"

"Có a!"

"Được rồi."

Vi Vân cũng lười phân cao thấp với các nàng, dù sao chính hắn cũng cảm thấy mẹ nó, chiếm tiện nghi, vậy là đủ rồi. Lập tức lại đem Thanh La làm lên cao trào, hai vị sư tỷ toàn thân mềm nhũn, ngồi ở một bên nhìn Vi Vân đùa giỡn Bạch Miểu.

Trong động thịt óng ánh, Vi Vân lại ra ra vào làm việc mấy ngàn lần, bỗng nhiên nói với Thanh Linh và Thanh La: "Hai vị sư tỷ, lòng bàn chân của sư phụ có chút ngứa ngáy, các người tới giúp ta một tay."

Thanh Linh và Thanh La vừa nghe vậy lập tức tiến lên hỗ trợ, hai người ngồi xổm sau lưng Vi Vân, một người bắt được chân ngọc trắng nõn của Bạch Miểu, nhẹ nhàng gãi gãi ngứa nàng.

"Không được nói bậy, ta không cần ngứa ngáy đâu... A... đừng mà... mấy tên nghịch đồ các ngươi... a a..." Bạch Chỉ lập tức run rẩy cả người, thân thể mềm mại lại càng thêm mạnh mẽ.

Cái mông của Vi Vân không ngừng run lên, dùng sức nhét cây côn vào trong huyệt thịt của Bạch Hỗn. Giữa hai người hợp lại với nhau tạo ra một làn sóng lăn tăn, rơi xuống phía dưới. Vi Vân vừa nhìn lại

nói: "Hai vị sư tỷ, sư phụ, mật hoa từ trong huyệt nhỏ chảy ra là thứ tốt đó, ngàn vạn lần đừng lãng phí..."

Hai người nghe xong, lập tức hành động, một trước một sau, ngồi xổm xuống, lấy khăn tay thò vào giữa hông Vi Vân và áo lụa trắng, gương mặt xinh đẹp kề sát chỗ kết hợp của bọn họ, vươn ra một cái lưỡi dài trắng nõn, trước tiên đón lấy nước dâm đãng đang nhỏ xuống, lưỡi mềm cuốn một cái liền tiến vào trong miệng, lại dùng đầu lưỡi liếm vào, một cái ớt của Vi Vân, một cái thè ra liếm con gà của mình, một cái thè ra đe dọa, dưới sự dục vọng của dục vọng, hai người phối hợp với nhau, phối hợp rất ăn ý.

"A a a... Các ngươi đám nghịch đồ này... a... Nhanh dùng sức... Nhanh... A... không..." Trong một tràng kêu la, Bạch Chỉ lại nghênh đón một đợt cao trào.

Trong thời gian dài thao tác, nàng đã cao trào mấy chục lần, nhưng lấy thể chất dâm thể của nàng, chỉ mấy chục lần cao trào, cũng không tính là gì, cho dù chơi ba ngày ba đêm, nàng cũng sẽ chỉ vui ở trong đó.

Lúc này gần chạng vạng tối, ánh chiều tà dần dần mờ đi, tiếng chim kêu ngoài cửa lại vang lên, kèm theo tiếng hót của Thu Thiền.

Ngay lúc Vi Vân thao túng Bạch Miểu, Thanh Linh và Thanh La ở bên cạnh phối hợp thì trong đạo tràng có một đạo cầu vồng màu xanh hạ xuống, hóa thành một nữ tử xinh đẹp, trong tay còn ôm một người, cũng là một nữ tử, áo trắng như tuyết, hết sức xinh đẹp, nhưng sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên mất máu quá nhiều, trên quần áo còn dính chút máu.

Người đến chính là Diệp Trầm Ngư, trong tay thì là lâu chủ Thính Tuyết Lâu, Nhược Tuyết tiên tử.

Diệp Trầm Ngư ôm Nhược Tuyết tiên tử đi vào đại điện, thấy bên trong không có một bóng người, đành phải mở linh thức ra, hơi cảm ứng một chút liền ngẩn người.

Nàng vẻ mặt không nói gì đi tới gian phòng Bạch Chỉ, liền thấy tình cảnh dâm loạn bên trong.

Lúc này Bạch Miểu, Thanh Linh và Thanh La đều ghé vào bên giường, cặp mông trắng như tuyết quật khởi cao cao, chân ngọc tách ra bên ngoài. Vi Vân đứng sau các nàng, cắm từng cây gậy thịt vào trong huyệt nhỏ của các nàng, ra ra ra vào vào., Làm hay lắm, người bị giết lúc này là Bạch Chỉ, thân thể mềm mại run run, gầm gừ không thôi. Thanh Linh và Thanh La nghiêng đầu nhìn, còn vươn tay vuốt ve bộ ngực tròn trịa của Bạch Miểu, mỗi người sờ một cái, sờ soạng càng thêm dục tiên dục tử.

Toàn bộ gian phòng tràn ngập khí tức dâm dục, tao nhã đập vào mặt!

Diệp Trầm Ngư thấy vậy cũng cạn lời, thậm chí không đành lòng quấy rầy bọn họ, nhưng lại không thể không mở miệng quấy rầy.

"Khục... Sư phụ, sư đệ... Các ngươi còn muốn bao lâu nữa?"

"Ai...Ai đang nói chuyện? A... A a..." Bạch Chỉ nghe thấy Diệp Trầm Ngư gọi nàng, vội vàng hỏi, lúc này nàng còn đang mê man, còn có chút mơ hồ.

Vi Vân vừa thấy Diệp Trầm Ngư tới, tay còn ôm người nói: "Sư tỷ tới rất đúng lúc, ta đang giúp sư phụ đột phá, ngươi cũng có thể giúp đỡ."

Diệp Trầm Ngư đỏ mặt nói: "Bây giờ không phải lúc nói những thứ này, cứu người quan trọng hơn."

"Cứu người? Cứu người nào?" Vi Vân quay đầu nhìn lại, thấy rõ nữ tử trong tay nàng quả nhiên đã hấp hối, bất quá có vẻ còn cứu được.

Người này mặc dù bị thương nặng, nhưng bổn mạng linh thức và Pháp Tướng đều coi như hoàn hảo, chỉ là kinh mạch, nhục thân, tạng phủ tổn thương nghiêm trọng, đổi lại là người khác đích xác không có biện pháp, bất quá Dược Vương Tông am hiểu cứu sống, lại thêm

Bạch Chỉ trong tay có Dược Vương Đỉnh, muốn cứu sống nàng cũng không khó.

Diệp Trầm Ngư nói: "Người này là lâu chủ của Thính Tuyết Lâu, ta gặp được nàng trong một cái hố sâu gần thành Trường Ninh, đã hấp hối, phải dựa vào Dược Vương Đỉnh mới có thể cứu sống, các ngươi..."

"A, nguyên lai là Tuyết tiên tử, nghe Tuyết lâu và Tử Nguyệt tiên môn chúng ta là liên minh, chuyện này nhất định phải cứu." Vi Vân nghe xong, vội vàng dừng lại, muốn rút cây gậy thịt từ trong cơ thể Bạch Hỗn ra, dự định trước tiên cứu Bạch Hỗn nhân rồi tiếp tục giúp nàng đột phá.

Bạch Hỗn đang trong trạng thái phát tiết dâm dục nên không muốn bị người khác cắt ngang, gã vội vàng thu nhỏ lại huyệt, đem thân thể Vi Vân kẹp chặt lấy. Gã không cho y đi ra, vừa nói: "Không phải là cứu người sao, chỉ là cứu dược vương đỉnh chính là được. Trầm Ngư, ngươi có thể tự mình động thủ giải cứu. Nhanh, mau... tiếp tục di chuyển... Vân nhi... đồ nghịch đồ nhà ngươi đâu... Kê đâu... Ta muốn gà của ngươi..."

Vi Vân thấy nàng đói khát như vậy đành phải tiếp tục đưa tiễn, đồng thời vỗ mông nàng, kích thích toàn bộ phương vị của nàng.

Có thể thoải mái trước mặt Diệp Trầm Ngư và Nhược Tuyết tiên tử, cùng Vi Vân Tuyên dâm, điều này nói rõ lúc này Bạch Chỉ đã dần dần đánh vỡ tâm chướng, cảnh giới nới lỏng, đã có dấu hiệu đột phá.

Một đạo thanh quang từ trong cơ thể Bạch Chỉ bay ra, bay về hướng Diệp Trầm Ngư.

Diệp Trầm Ngư giơ tay đón lấy, chính là Dược Vương đỉnh. Cô vội vàng thi triển Dược Vương Kinh, liền có thể thuận lợi điều khiển Dược Vương đỉnh. Theo sự điều khiển của pháp quyết của cô, Dược Vương đỉnh phình to lên, lớn lên mấy lần, rơi từ trên đầu Tuyết tiên

tử xuống vạn đạo thanh khí, được linh khí Thanh Mộc này tẩm bổ, thương thế của Tuyết tiên tử lập tức khôi phục.

Diệp Trầm Ngư thả Tuyết tiên tử lên ghế, nàng đứng bên cạnh tiếp tục thi pháp, điều này cần một quá trình, ít nhất cũng phải mất nửa ngày.

Trên giường, Vi Vân vẫn đang cùng bọn người Bạch Miểu dâm loạn, khi thì co rút trong cơ thể Thanh Linh, khi thì ra vào trong huyệt nhỏ của Thanh La, khi thì lại nhớ tới trong động thịt của Bạch Miểu, bên giường đầy nước dâm tà tam nữ, một mảnh ướt át, mùi hôi nồng đậm tràn ngập trong không khí, càng thêm kích thích tâm thần mấy người.

Một trận khô, bất tri bất giác đã đến ban đêm, lúc này Vi Vân lại dâng lên xạ ý, ban ngày hắn đã bắn ba lần rồi, bây giờ là lần thứ tư muốn bắn.

Lúc này thân thể của Bạch Miểu, Thanh Linh và Thanh La nằm trên giường, xếp lại cùng một chỗ. Vi Vân đứng ở bên giường, côn thịt không ngừng thay phiên ra vào trong hang thịt ba người. Sau một hồi khô, eo bỗng nhói lên, vội vàng rút thanh nhục côn ra khỏi cơ thể Thanh La, cắm ngược vào bên trong hang thịt Bạch Miểu ở chính giữa., Sau đó buông ra tinh quang, ra sức bắn tinh, từng luồng huỳnh thạch nóng rực bắn vào trong huyệt nhỏ của Bạch Miểu, thân thể xinh đẹp nóng bỏng run rẩy, sớm đã đổ mồ hôi đầm đìa, cùng lúc đó, nàng cảm thấy một cỗ nguyên khí tinh thuần từ trong tinh lọc trào ra, thông qua huyệt nhỏ, hướng đan điền bụng nàng ùa tới!

Mỗi lần Vi Vân bắn tinh, đều mang theo một cỗ nguyên khí dũng mãnh tiến vào trong cơ thể Bạch Hỗn, vô cùng rõ ràng, hiện tại đã là lần thứ tư, Bạch Miểu phát hiện cỗ nguyên khí này thập phần tinh thuần, chuyển hóa thành pháp lực Dược Vương Kinh trong cơ thể nàng, là số lượng gấp sáu bảy lần, cỗ pháp lực này giúp Bạch Miểu không ngừng đánh vào vách ngăn cảnh giới, tiến quân độ kiếp!

Trên thực tế, lấy thiên phú và thể chất Bạch Chỉ, ở phương diện tu hành vốn nên tiến bộ thần tốc, chỉ là nàng cũng như Lạc Khinh Trần, có chấp nhất và chướng ngại trên dục vọng, phương thức của Lạc Khi Trần là phát tiết, cách thức của nàng là ẩn nhẫn., Bởi vậy Lạc Khinh Trần dễ dàng đột phá, còn Bạch Miểu phải phát tiết toàn bộ dục vọng u ám trước kia, mới có thể đột phá. Quá trình này phải mất vài ngày, ít nhất cũng phải ba ngày ba đêm. Đây là dưới tình huống trước đây Vi Vân đã từng cùng nàng làm hai lần, nếu không phải càng lâu.

Mà Vi Vân từng có kinh nghiệm từ Ngu Yên Vũ và Lạc Khinh Trần, biết cần phải giúp nàng phát tiết dâm dục, phóng thích chấp niệm, cho nên lợi dụng Thanh Linh và Thanh La để xé bỏ tấm vải che đậy của nàng, điều này khiến việc đột phá của nàng càng thêm dễ dàng., Từ ba ngày ba đêm co rút ngắn thành hai ngày hai đêm. Cái này tạm không tính, về sau Diệp Trầm Ngư lại mang Nhược Tuyết tiên tử đến đây cứu chữa, tăng thêm hai người này, nhất là Tuyết tiên tử còn là ngoại nhân, lụa trắng che đậy bị xé rách một bước, tâm chướng lại yếu đi mấy phần.

Điều này làm cho Bạch Chỉ sáng tạo ra rất nhiều điều kiện có lợi, cũng đem thời gian đột phá không ngừng co rút lại, biến thành một ngày một đêm!

Thời gian lặng lẽ trôi qua trong lúc đám người Vi Vân và Bạch Hỗn không ngừng đùa giỡn, đến lúc trời sáng, bỗng nhiên huyệt nhỏ của Bạch Hỗn sinh ra một lực co rút kịch liệt, không ngừng hấp thụ nhục côn của Vi Vân, điều này khiến cho Vi Vân cảm thấy vô cùng kích thích, không khỏi giảm bớt tốc độ, sợ rằng không cẩn thận sẽ bị bắn ra, thật sự quá kích thích.

Nhưng không ngờ Bạch Chỉ bỗng nhiên nói: "Không được ngừng, nhanh... Mau... Dùng sức... Dùng sức đi... mẹ nó... Nhịn ta... Mau lên... Mau lên..."

Vi Vân vừa nghe, nhất thời minh bạch chuyện gì xảy ra, lúc này bởi vì hắn cùng Bạch Chỉ hợp thể, khí mạch tương liên, cảm giác được pháp lực trong cơ thể Bạch Chỉ đang mãnh liệt dâng trào, chu thiên vận chuyển, hiển nhiên đang trùng kích cảnh giới bức tường.

Được biết được điểm này, Vi Vân vội vàng dùng sức co vào, thậm chí đem thân côn bành trướng một nửa, trở nên thập phần thô dài, tuy rằng không phải hoàn toàn thể, nhưng đã có người thừa nhận, cho đến nay, chỉ có Ngu Yên Vũ cùng Lạc Khinh Trần mới có thể hoàn toàn dung nạp hoàn toàn bộ dương cụ của hắn, Bạch Chỉ thì chỉ có thể thừa nhận một nửa trạng thái cơ thể, đây đã là vô cùng hiếm có rồi.

"Ba ba ba... phốc phốc phốc phốc..."

Vi Vân nhanh chóng vụt vào thân côn, không ngừng xử lý cái bánh bao Bạch Hổ trắng nõn, làm cho thân thể mềm mại của nàng run rẩy. Liễu Khinh cung dựng lên, trong lúc rung động thậm chí còn chấn văng cả Thanh La và Thanh Linh dưới thân ra, một luồng sóng khí mãnh liệt từ trong cơ thể nàng tuôn ra, tạo thành một tầng vòng khí dày ba thước, bao phủ cả bản thân và hai người Vi Vân lại!

Giờ này khắc này, một cỗ kích ý mãnh liệt từ hạ thể Vi Vân xuất hiện, hắn biết hiện tại Bạch Hỗn cần pháp lực, liền thả ra tinh quan, hào phóng bắn ra, không ngừng hướng sâu trong huyệt nhỏ của nàng bắn vào. Bỗng nhiên, Vi Vân biến sắc, hắn phát hiện bản thân bắn nhanh đến mức căn bản không dừng lại được, trong lòng minh bạch Bạch Hỗn đã hoàn toàn tiến vào giai đoạn đột phá, là chủ động hấp thụ pháp lực trong cơ thể hắn, nói thầm một tiếng ai oán.

Tiếp theo đám người Lạc Khinh Trần, chính đạo tam tiên tử đột phá, lại một lần nữa giúp người khác đột phá hao tổn pháp lực, cái này cũng không thể so với giúp Thủy Hồng Dao và Diệp Trầm Ngư đột phá, bất luận là giúp Thủy Hồng Dao hay Diệp Trầm Ngư, đều là trước tiên dùng Càn Khôn Tụ thôn phệ pháp lực của người khác, sau đó mới đem pháp lực chuyển vào trong cơ thể các nàng, bây giờ lại

hoàn toàn dùng pháp lực bản thân thành toàn, chẳng khác nào tự dâng hiến bản thân.

Pháp lực cần để đột phá từ Pháp Tướng độ kiếp khổng lồ đến mức nào, cũng nhờ có Vi Vân pháp lực thâm hậu hơn người khác, nếu không nhất định sẽ bị hút khô. Dù như thế, sau khi Bạch Chỉ hút đủ pháp lực, hắn vẫn cảm thấy pháp lực trong cơ thể trống rỗng, hai chân bủn rủn.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Từ trên thân Bạch Hỗn lao ra một cột sáng, xuyên qua nóc nhà, thẳng tới trời xanh. Lúc này đã là sáng sớm, tất cả pháp tướng đứng gần thành Trường Ninh đều cảm nhận được tu vi của cột sáng này, tất cả cường giả Độ Kiếp trở lên đều hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Có người đột phá tới cảnh giới Độ Kiếp.

222

Chương 2 mươi hai cắt bào giao nhau

"Oành!"

Một âm thanh chấn động vang lên, Vi Vân vốn đang đứng bên giường bỗng nhiên toàn thân bị một cỗ man lực bắn ra ngoài, cả người bay ra ngoài cửa.

Ngay sau đó, Thanh Linh và Thanh La cũng từ trên giường bị đánh bay ra.

Ba người trần truồng nhìn thấy đã sắp ngã thành cứt chó, chỉ thấy Diệp Trầm Ngư ngồi ở trên ghế trong phòng một tay xoay chuyển, liền có từng đạo sóng âm xuất hiện, giống như là tơ lụa, quấn lấy ba người Vi Vân, mang theo thân thể bọn họ từ từ rơi xuống đất.

Sau khi ba người đứng vững, nhìn về phía trên giường.

Chỉ thấy khí lãng trên giường thu liễm, pháp lực tiêu tán, đang ngồi trên một diệu nhân như hoa như ngọc, mày ngài tú lệ, đôi mắt trong vắt, ánh mắt trong suốt, một kiện lụa mỏng màu xanh chậm rãi rơi vào trên thân ngọc trơn bóng của nàng, trong nháy mắt ăn mặc chỉnh tề.

Bạch Miểu nhàn nhạt quét mắt qua mọi người một cái, ánh mắt rơi vào trên người Tuyết tiên tử.

Vi Vân đi lên phía trước, ngồi xổm trước mặt Bạch Miểu, hai tay nắm lấy chân ngọc óng ánh của nàng, sợ hãi than: "Oa, sư phụ, sau khi ngươi đột phá, ngay cả chân cũng trở nên đẹp như vậy, không được, ta nhất định phải liếm một cái."

Nói xong, liền há miệng hôn môi cùng mút vào chân ngọc trắng noãn của nàng.

Khuôn mặt Bạch Hỗn đỏ lên, hờn dỗi nói: "Đừng hồ nháo nữa, mau đi xem Như Tuyết tiên tử thế nào rồi."

"Ừm, cũng tốt!" Vi Vân hôn lên chân ngọc trơn bóng của nàng một cái, rồi đứng dậy lưu luyến.

Mấy người đi tới trước mặt Tuyết tiên tử, phát hiện thương thế của nàng đã không còn đáng ngại.

Thấy vậy, Bạch Chỉ đã thu dược vương đỉnh.

Pháp bảo mới thu hồi, Tuyết tiên tử vốn hôn mê bất tỉnh lại từ từ tỉnh lại, mở đôi mắt đẹp nhìn về phía mọi người, nói: "Ta đang ở đâu?"

Bạch Miểu nói: "Nếu Tuyết đạo hữu yên tâm, đây là Đạo Tràng của Dược Vương tông chúng ta ở ngoài Trường Ninh thành, bây giờ ngươi rất an toàn."

"Bạch Miểu đạo hữu..." Nhược Tuyết tiên tử khẽ đứng dậy, thở ra một hơi trọc khí, bỗng nhiên nhìn thấy đám người Vi Vân không mặc quần áo, nhất thời ngẩn ra.

"Khụ!"

Vi Vân vội vàng mặc y phục.

Thanh Linh và Thanh La cũng che ba điểm trên người mình, đồng thời mở ra ngọc thủ hút y phục trên mặt đất tới, từng cái từng cái trùm lên người.

Nhược Tuyết tiên tử nói: "Đa tạ Bạch Miểu đạo hữu cứu mạng."

"Đây đều là công lao của Trầm Ngư." Bạch Miểu nói, lại hỏi: "Không biết như thế nào Tuyết đạo hữu lại bị trọng thương như thế, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Ai!"

Nhược Tuyết tiên tử thở dài, đứng lên nói: "Việc này nói ra rất dài dòng."

"Không vội, chúng ta vào đại điện ngồi một chút, chậm rãi nói là được. Thanh Linh, Thanh La, chuẩn bị trà thơm cho khách nhân."

"Vâng vâng!"

Một đoàn người liền rời khỏi phòng ngủ của Bạch Miểu, đi đến phía trước điện.

Đi vào tiền điện, phân chủ khách ngồi xuống, nếu Tuyết tiên tử nói với mấy người chuyện lớn phát sinh gần đây tại tu chân giới.

Trước đây không lâu, nếu Tuyết tiên tử phát hiện tung tích yêu ma, lúc này chính ma đại chiến đã kết thúc. Nàng dự đoán một số cá lọt lưới không có thực lực gì, liền một đường truy tung, muốn đuổi tới tận Trung Châu Trường Ninh thành. Trong quá trình truy tung, nàng phát hiện rất nhiều đạo hữu Pháp Tướng cảnh đều mất tích một cách ly kỳ. Đang lúc nghi hoặc, nàng rốt cục đã đuổi được yêu ma, không nghĩ tới điều này lại làm cho nàng suýt chút nữa mất mạng.

Hóa ra yêu ma kia là một trưởng lão của Thiên Ma giáo, cố ý tỏ ra yếu thế, dẫn nàng đuổi theo, cuối cùng rơi vào cạm bẫy của cường địch, cường địch là ai đây?

Giáo chủ tà dị giáo Kim Giao lão tổ!

Nàng muốn kéo dài thời gian, đưa tin cầu cứu, nhưng đối phương căn bản không cho nàng cơ hội. Bất quá nàng cuối cùng từ trong miệng đối phương biết được nguyên nhân những đạo hữu kia mất tích, Kim Giao lão tổ càng không có khả năng để nàng rời đi.

Cửa ải nguy nan, Nhược Tuyết tiên tử bộc phát tiềm năng, toàn lực tế lên pháp bảo, sơn hà họa quyển, lại sử dụng một cỗ phù chú "Quang Âm yên tĩnh" lấy được từ Tử Nguyệt tiên môn, cuối cùng cũng tranh thủ được một tia cơ hội chạy trối chết. Mặc dù đánh mất

tông môn pháp bảo, lại trúng một kích của Kim Giao lão tổ, suýt nữa bị chết, nhưng cuối cùng vẫn đào tẩu, té xỉu ở một chỗ vắng vẻ.

May mà Diệp Trầm Ngư trùng hợp đi ngang qua gặp, liền dẫn nàng trở về.

Vi Vân nói: "Kim Giao lão tà pháp lực cao cường, nếu Tuyết tiên tử tiền bối có thể thoát thân từ trong tay hắn, cũng là đáng quý."

Nhược Tuyết tiên tử lại lắc đầu, nói: "Thiếu hiệp Vi Vân có điều không biết, lão tà kia không có sát tâm với ta, chỉ muốn bắt sống ta. Nếu muốn giết ta, ta làm gì có cơ hội sống sót."

"Ồ?" Mọi người nghe vậy kinh ngạc.

Vi Vân lấy bản thân là người, thầm nghĩ trong lòng: "Nhất định là sắc đẹp lão già kia thèm thuồng như tuyết tiên tử, mới có thể thương hương tiếc ngọc."

Nhược Tuyết tiên tử nói: "Không những thế, những đạo hữu mất tích kia cũng là như thế, cũng không bị giết chết, mà là bị lão tà kia bắt sống mang về Ma giáo, về phần vì sao bắt sống bọn hắn, ta ngược lại chưa thể tìm hiểu ra."

Vi Vân nói tiếp: "Hôm trước ta và mẹ nuôi gặp được tam công tử Ma đạo ở đạo tràng nhỏ mật tông, Huyết công tử dùng Huyết Tử Tỳ Hưu chuyển hóa Kim Cương Pháp Vương thành Huyết Nô. Không những thế, hai vị đạo hữu của ta Thiếu Trạch và Thất Dạ cũng như thế. Có lẽ mục đích bắt sống các ngươi chính là muốn chuyển hóa thành Huyết Nô và con rối."

Diệp Trầm Ngư lại nói: "Nếu như vậy, trực tiếp chuyển hóa không được sao, sao phải làm điều thừa như vậy?"

Vi Vân ra vẻ kinh ngạc nói: "Vẫn là sư tỷ của ta thông minh hơn!"

Như Tuyết tiên tử nói: "Hiện giờ Sơn Hà Họa Quyển của ta rơi vào tay Ma giáo... Ài!"

Vi Vân lập tức nhớ tới bức họa Sơn Hà trong tay Thất Dạ, không chỉ như vậy, chí dương bảo kính của Lâm Nho, Thiếu Dương đạo nhân cũng đều ở trong tay Ma giáo. Ma giáo chẳng những có được người, còn có được pháp bảo, có thể nói là thực lực tăng nhiều, dưới tác dụng giảm, thực lực chính đạo lại suy yếu một chút.

Vi Vân nói: "Hiện giờ yêu nhân Ma giáo quấy phá ở Trung Châu, mẹ ta đã hạ quyết tâm, phải một lưới bắt hết bọn chúng. Mà việc này cần phải giết chết Kim Giao lão tà trước, nếu không khó thành công, chỉ cần Kim Giao lão tà chết, những kẻ còn lại sẽ không có thành tựu gì."

Bạch Chỉ hỏi: "Các nàng có kế sách gì không?"

Vi Vân vung tay áo lên nói: "Muốn giết chết Kim Giao lão Tà, nhất định phải tập hợp đủ thực lực sáu cường giả Độ Kiếp, liên thủ vây khốn mới có thể không bị hắn chạy thoát. Vốn là Tam Thông Chân Nhân chúng ta cũng chỉ có năm người mà thôi, nhưng mà, trải qua bản chân nhân nỗ lực không ngừng, rốt cuộc thành công trợ giúp sư phụ ngươi đột phá cảnh giới, hắc hắc, sáu người chẳng phải là đủ sao?"

Bạch Hỗn nghe vậy khuôn mặt ửng đỏ, nhưng lúc này nàng đã là cảnh giới Độ Kiếp, phóng tầm mắt nhìn khắp Thiên Vũ đại lục đều là cường giả có tính toán, tâm lý cân bằng, không thèm để ý những chi tiết nhỏ này.

Bạch Miểu nhẹ giọng nói: "Việc này nhất định phải tính toán kỹ càng, Vân nhi, hiện tại pháp lực của con trống rỗng, trước tiên cứ ở lại đạo tràng, khôi phục vài ngày rồi nói sau."

"Được rồi."

Mấy ngày tiếp theo, Vi Vân ở lại trong đạo tràng của Dược Vương Tông, ban ngày thổ nạp ở giữa sơn thủy, khôi phục pháp lực. Buổi tối

tại Bạch Miểu, Diệp Trầm Ngư, Thanh Linh và Thanh La đang bồi hồi trong phòng, chủ yếu là xem ai có tâm tình tốt, tâm tình tốt có thể lưu lại. Lúc tâm tình các nàng không vui, bình thường đều bị đá ra ngoài, cũng may Vi Vân có năng lực thừa nhận trong lòng còn có thể, bằng không như thế không có địa vị, sẽ phải hoài nghi nhân sinh.

Ngay sau đó, Vi Vân tập trung lượng lớn tinh lực vào việc tu luyện Phù Vân Thiên Biến, môn Phù Vân Các này biến hóa thần thông, chính là tu chân giới nhất tuyệt, sau khi tu thành có thể tùy ý biến hóa hình dáng bản thân, biến thành bộ dáng bất luận kẻ nào, là môn thần thông Vi Vân thích nhất, đương nhiên phải sớm ngày học được.

Bảy ngày sau, Vi Vân rốt cục khôi phục pháp lực, có pháp lực khổng lồ chèo chống, cũng thuận nước đẩy thuyền tu thành sơ bộ Phù Vân Biến.

Trong thời gian bảy ngày này, đám người Bạch Miểu và Ngu Yên Vũ lại đang bày ra kế hoạch tiêu diệt yêu nhân Ma giáo như thế nào, mà dường như bên phía Ma giáo cũng không có động tĩnh gì quá lớn, chỉ một mực chú ý đến tung tích của Vi Vân.

Tất cả đều có dáng vẻ gió êm sóng lặng, phảng phất gió nhẹ mây nhạt trước khi mưa bão đến.

"Nếu biết sát cơ nhiều lần, trong tri hiểm lại sinh ân..."

Trên đường mòn sau điện của đạo tràng, tay trái Vi Vân xách theo một cái lồng chim, bên trong có một con chim sẻ, tay phải đong đưa một cái quạt xếp, trong miệng ngâm nga một điệu nhạc, nghênh ngang đi vào trong phòng Bạch Hỗn.

Đi tới trước cửa gian phòng, Vi Vân thu lồng chim, chỉ cầm lấy cây quạt, tiện tay đẩy ra khỏi phòng. Chỉ thấy Bạch Hỗn đang ngồi xếp bằng trên giường, nàng mặc một bộ áo xanh mỏng, bên hông là một sợi tơ, váy mỏng hé ra trước ngực, bên trong còn được bọc bởi những bông hoa vụn vặt màu xanh., Thân thể mềm mại trắng như tuyết lồi ra, như ẩn như hiện, thập phần mê người, giờ phút này nàng

đang tu luyện pháp lực, trên người mơ hồ có lôi quang màu xanh lập loè, đây là "Thanh Mộc Thần Lôi", thần thông lôi pháp của Dược Vương Tông, là một trong mấy loại thần thông có tính sát thương cường đại duy nhất của Dược Vương Tông, uy lực chỉ vẻn vẹn dưới "Càn Khôn Tụ".

Vi Vân thu hồi cây quạt, đi tới trước giường, đặt tay lên khuôn mặt con vịt trắng nõn trắng nõn, khẽ vuốt ve, sau đó di động xuống, thăm dò vào trong ngực nàng, trên tay cầm một cái sữa non vừa tròn vừa to, vuốt ve mấy cái, chỉ thấy Bạch Chỉ thu pháp lực trên người, mở đôi mắt đẹp, trừng trừng thẳng lấy Vi Vân.

Vi Vân ngồi bên cạnh nàng, một tay ôm eo nhỏ của nàng, một tay tiếp tục vuốt vuốt bộ ngực của nàng, trong miệng nói ra: "Sư phụ, đồ nhi vừa rồi xem tinh tượng đêm, phát hiện ngày mai là một ngày rất tốt, thích hợp cho chúng ta hành động..."

Bạch Miểu lấy bàn tay mập mạp trong quần áo ra, lạnh lùng nói: "Ban ngày ban mặt ngươi cũng có thể thấy được tinh tượng, đây là " Cầu Long Phượng Thiên Mục" hay là tu vi còn cao hơn cả ta?"

"A, ha ha..." Vi Vân cười to một tiếng.

Hắn còn chưa kịp tu luyện Long Phượng Thiên Mục, hắn bởi vì vừa mới tu thành Phù Vân Thiên Biến, có chút đắc ý, tìm đến "Âm Dương Song Tu".

Vi Vân đang muốn đưa tay quấy rầy, lại thấy Bạch Miểu nhẹ nhàng đẩy hắn ra, nói: "Chúng ta xác định hành động vào ngày mai, đến lúc đó ngươi muốn xung phong, hôm nay đừng có ham muốn nữa, tránh cho ảnh hưởng phát huy, xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhất định phải đảm bảo chuyện này thành công, nếu không Trung Châu khó có ngày lành."

"A..." Vi Vân đành phải thu tay về, dâm đãng gì đó, xem ra hôm nay không chơi được rồi.

Bạch Hỗn lại đem một ít chi tiết cụ thể nói cho Vi Vân, sau đó nói: "Tất cả mấu chốt đều phải xem ngươi rồi. Được rồi, hôm nay ngươi hãy chuẩn bị trước một chút, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ xuất phát, đến lúc đó chúng ta sẽ âm thầm trợ giúp ngươi."

"Được rồi."

Vi Vân đáp lời, đi ra cửa phòng.

Đi ngang qua tiền điện, trông thấy rất nhiều khách hành hương dâng hương ở đại điện, Thanh Linh và Thanh La đang ở bên trong giúp một vài dân chúng trị bệnh đau. Mấy ngày trước, đạo tràng cử hành một lần khai quang pháp hội, chính thức mở cửa đối ngoại, mấy ngày nay thường xuyên có dân chúng xung quanh tới đây cầu thần vấn bói, tìm y vấn y, nhân khí dần dần nồng đậm.

Vi Vân nhìn hồi lâu vẫn không thấy Diệp Trầm Ngư, có lẽ là đi gặp Ngu Yên Vũ trước.

"Xâm nhập hang hổ chính là một chuyện nguy hiểm, ta phải triệu hồi Tiểu Kim về trước."

Nghĩ tới đây, hắn ngưng tụ tâm thần, vận chuyển pháp lực, rất nhanh đã thành lập liên hệ với Tiểu Kim, thông qua công hướng góc tường, phát hiện Tiểu Kim đang ăn vụng đùi gà ở một tửu lâu thành Trường Ninh. Hắn truyền tới một ý niệm, Tiểu Kim không chút hoang mang, trước tiên ăn sạch cái đùi gà của quán rượu kia, sau đó lại lau miệng, rồi mới vỗ cánh bay lên, bay về phía Vi Vân.

Điều này làm cho Vi Vân rất có ý kiến, hung tợn nói: "Tiểu Kim thật tốt, càng ngày càng kỳ cục." Phi thân bay về phía tây nam thành Trường Ninh.

Trên nửa đường, Vi Vân và Tiểu Kim tụ hợp, Tiểu Kim hóa thành một con Kim Ti Tước đậu trên vai hắn, miệng nói tiếng người, nói: "Chủ nhân thối tha, vội vã như vậy làm gì?"

Vi Vân nói: "Ngay cả một cái đùi gà con ngươi cũng không mang cho ta, mình ăn no là được rồi đúng không."

"Ta quên mất."

"Ngươi nhất định phải bồi thường cho ta."

"Bồi thường như thế nào?"

"Tiếp theo để ta làm một chút."

"Cửa cũng không có."

"..."

Vi Vân ngồi xếp bằng trong một khu rừng ở phía tây nam thành Trường Ninh, nhắm mắt dưỡng thần.

Đến sáng sớm ngày thứ hai, hắn mới đứng dậy, trong mắt bắn ra hai đạo quang mang.

"Bắt đầu hành động!"

Rất nhanh, một người một sủng phi thân hạ xuống trước một đại trang viên tường trắng ngói xám, trên bảng hiệu trang viên viết sáu chữ to "Kim ấn minh chủ", đây là cứ điểm Huyền Âm giáo ở Trung Châu bảy đêm, hoặc là đạo tràng. Bởi vì bảy đêm qua đoạt được Trung Châu kim ấn, trở thành minh chủ Trung Châu tu chân giới., Cho nên thiết lập tấm biển như thế, nhưng đây cũng chỉ là một tán thành tiểu tông môn Trung Châu. Chính đạo thất tông, Đào Hoa giáo là một đại tông môn không tán thành, đặt ở những châu khác cũng chưa chắc được tán thành.

Nhưng cũng không ảnh hưởng đến sức ảnh hưởng của Huyền Âm giáo ở Trung Châu, ít nhất là danh tiếng đã được đánh ra ở Thất Dạ.

Đi tới cửa, nhìn thấy đứng trước cửa là hai thanh niên mặc hắc y, chính là môn nhân Huyền Âm giáo, nhìn thấy Vi Vân, bởi vì không

nhận ra hắn, một thanh niên mặt ngựa trong đó liền nói: "Ngươi là người phương nào, đến đạo tràng Huyền Âm ta có chuyện gì? Có nhận được bái thiếp không?"

"Bái thiếp? Hừ hừ." Vi Vân cười khinh thường.

"Ngươi có ý gì đây? Dám xem thường Huyền Âm giáo chúng ta, ngươi có biết giáo chủ Thất Dạ của chúng ta thật sự là người phương nào không?"

"Hắn là ai vậy?"

"Hắn chính là Minh chủ của tu chân giới Trung Châu!"

"À, hắn là cứt chó của tu chân giới Trung Châu."

"Muốn chết!"

Vi Vân cố ý làm vặn vẹo lời nói nguyên văn của đối phương, lập tức khiến cho hai người này giận dữ, lập tức hướng về phía Vi Vân quyền cước đánh tới, trên tay ngưng tụ ra một đoàn tinh quang lạnh như băng, liền đánh tới mặt hắn, nếu như trúng chiêu này, cho dù Vi Vân tu vi cao thâm, cũng bị đánh cho mặt mũi bầm dập, tuy rằng bản thân không tổn hao gì, nhưng mặt mũi liền mất sạch.

Bất quá, hai tên tu sĩ Trúc Cơ trước mặt Vi Vân làm thế nào để lật ngược sóng gió được. Ngón tay hắn không cần động đậy, lập tức tuôn ra một cỗ khí thế Pháp tướng cảnh giới, uy áp cường đại lập tức ép về phía hai người. Hai thanh niên nhất thời toàn thân run rẩy kịch liệt, miệng phun máu tươi, cả người bị văng ra ngoài, trực tiếp đụng nát đại môn, rơi thẳng vào bên trong trang viên.

Động tĩnh lớn này lập tức đưa tới rất nhiều người, đều là môn nhân Huyền Âm giáo, người cầm đầu mặc một bộ hắc bào, ánh mắt lạnh như băng, mặt không biểu tình, nhưng khi nhìn thấy Vi Vân nháy mắt, trong mắt hiện lên một đạo dị quang.

Vi Vân sải bước đi vào trong cổng, vẻ mặt phẫn nộ, chỉ vào Thất Dạ nói: "Thất Dạ! Uổng cho ta xem ngươi là bằng hữu của Ma giáo, ngươi lại đầu nhập vào Ma giáo, hại chính đạo. Lần trước ngươi cùng Tam công tử Ma đạo biến Tiểu Mật Tông Pháp Vương thành Huyết Nô, việc này ngươi nói như thế nào?!"

Lúc này, bên người Thất Dạ còn có mấy tông chủ của tu chân giới chính đạo, đều là những tiểu tông môn, thực lực từ Nguyên Anh viên mãn đến Pháp tướng sơ kỳ, không tính là quá mạnh.

Đối mặt với câu hỏi của Vi Vân, Thất Dạ hoặc là thừa nhận chính mình đã gia nhập vào Ma giáo, nhưng chuyện này sẽ lọt vào miệng của tu chân giới chính đạo, nổi tiếng quét rác, về sau đừng hòng làm minh chủ gì đó nữa, thậm chí ngay cả tu chân giới chính đạo cũng đừng hòng tiếp tục ở lại, nhưng nếu không thừa nhận, nói dối trước mặt Vi Vân chẳng khác nào đoạn thân với Vi Vân, chẳng khác nào đắc tội với một mình Vi Vân.

Bởi vậy, một chiêu này của Vi Vân rất tuyệt, là ép cho Thất Dạ không thể không đưa ra lựa chọn.

Hắn cũng không thể nói "ta bị Huyết Thần Tử khống chế" loại lời này, có ai nói mình thật sự bị khống chế, đây là đem người khác coi là trẻ con để đùa nghịch đâu chứ?

Đối mặt với chất vấn này, Thất Dạ cơ hồ không cần nghĩ ngợi, trực tiếp nói: "Ồ, sao lại là Vi huynh, lại đây nào, mau mời ngồi!"

"Nhập tòa gì đó, ngươi cứ trả lời vấn đề của ta trước đã!"

"Vi huynh, có phải ngươi hiểu lầm hay không, cái gì ma đạo tam công tử, cái gì Kim Cương Pháp Vương, cái gì Huyết Thần Tử... Những lời ngươi nói ta một mực không biết!" Thất Dạ vẻ mặt nghi hoặc, "Tiểu đệ những ngày này một mực ở sơn trang, chưa từng rời đi, không tin ngươi hỏi mấy đạo hữu bên cạnh ta một chút, bọn họ có thể làm chứng!"

"Đúng vậy, bảy ngày qua Minh chủ hoàn toàn chính xác chưa từng rời khỏi sơn trang."

"Vị này chính là Tam Thông chân nhân a, đại danh chân nhân như sấm bên tai, chúng ta đều thập phần ngưỡng mộ, bất quá chân nhân bôi nhọ Hắc Thất Dạ minh chủ như thế, tựa hồ có chút không thích hợp a? Chúng ta mặc dù tu vi không đủ, nhưng cũng không phải có thể mặc cho người ta bắt nạt."

Mấy tông chủ tông môn đứng bên cạnh Thất Dạ đều nhìn về phía Vi Vân, sắc mặt có chút không vui, rõ ràng là tin tưởng Thất Dạ, vả lại cũng không thật sự để Vi Vân vào mắt.

Vi Vân cũng không trông cậy vào bọn họ có thể giúp mình nói chuyện, những người này rõ ràng là cùng một phe, cho dù không bị "Huyết thần tử" khống chế, cũng bị tẩy não "Cửu U Mộng Yểm", một lòng dốc sức vì Ma giáo, đâu còn nửa phần hiệp nghĩa.

Mục đích Vi Vân tới đây cũng không phải thật sự là để chất vấn Thất Dạ, y muốn tự mình ngụy trang thành con mồi, dẫn dụ yêu nhân Ma giáo ra tay, nhất là muốn dẫn dụ lão tổ Kim Giao ra, đây chính là nhiệm vụ của y.

Sau khi dẫn dụ ra ngoài, làm sao giết chết lão tổ Kim Giao chính là nhiệm vụ của đám người Ngu Yên Vũ.

Thấy Thất Dạ không chịu thừa nhận, Vi Vân cũng không định tiếp tục nhiều lời với hắn, hôm nay hắn chính là đến để trở mặt, lập tức nói: "Được, Thất Dạ, coi như ta đã nhìn thấu ngươi. Đã như vậy, hôm nay bản chân nhân phải cùng ngươi cắt bào đoạn giao, ân đoạn nghĩa tuyệt!"

"Kẻ chặt răng cắt bào?"

Giờ phút này, một bóng người nhanh chóng rơi vào trang viên, chính là thanh niên tuấn tú, người mặc áo bào xám trắng, đầu đội phát quan, cách ăn mặc như tông chủ, chính là Thiếu Trạch.

Thiếu Trạch kinh ngạc nói: "Vi huynh, ngươi muốn kết giao với ai?"

Vi Vân vừa thấy hai người này đều đã đến đông đủ, trong lòng biết rằng Tam công tử Ma đạo và Kim Giao lão tổ cũng không xa nữa, liền nói: "Ta muốn cùng ngươi, còn có bảy đêm, cắt bào đoạn giao, hai người các ngươi phản bội chính đạo, dấn thân vào Ma giáo, khiến cho ta vô cùng thất vọng. Ta quả quyết không thể cùng hai người các ngươi hợp tác với nhau, hôm nay chúng ta sẽ nói rõ ràng, ngày sau nhìn thấy, đó chính là sinh tử tương giao, quyết không lưu tình!"

Nói xong, Vi Vân một tay huy động, từ trên áo kéo xuống hai góc áo.

Điều này có nghĩa là giao tình giữa ba người từ nay về sau đã bị cắt đứt.

Chương 213 vây giết.

Thấy vậy, Thất Dạ và Thiếu Trạch không vì mất đi một phần tình bạn mà buồn bã. Thất Dạ chỉ có vẻ mặt lạnh lùng, Thiếu Trạch thì cười nhạt, trong mắt thỉnh thoảng hiện lên một đạo huyết quang, mang theo một tia ý vị tàn nhẫn.

Thiếu Trạch nói: "Thất Dạ huynh, Vi huynh tuyệt tình như thế, làm ra hành vi khó hiểu này, khiến ta vô cùng thương tâm. Bây giờ hắn phản bội chúng ta trước, theo ngươi, chúng ta nên làm thế nào cho phải?"

Thất Dạ lạnh lùng nói: "Đã như vậy... Vi huynh, theo ta thấy, cũng không cần chờ sau này, hôm nay ba huynh đệ chúng ta quyết ra cao thấp đi, đây mới là đoạn kết."

"Được, được." Vi Vân vén tay áo lên.

Thiếu Trạch nói: "Đến thì đến, lát nữa đừng cầu xin tha thứ, Vi huynh."

"Yên tâm, các ngươi đừng khóc là tốt rồi."

"Ha ha, nói khoác không biết ngượng."

"Bớt nói nhảm đi, xem chiêu!"

Thứ Vi Vân muốn chính là dẫn dụ toàn bộ yêu nhân Ma giáo ẩn nấp trong bóng tối ra, hiện giờ hắn đã lộ ra ngoài, lại chế tạo giết chóc, hắn đã dự liệu nhất định sẽ có Tam công tử Ma Đạo và Kim Giao lão tổ.

Kỳ thật hắn cũng không cần phải như vậy, chỉ cần hiện thân ra, lão tổ Kim Giao nhất định sẽ xuất hiện. Hắn không biết mục tiêu của lão tổ

Kim Giao chính là hắn.

Vi Vân vừa ra tay chính là "Cửu Tí Ma Quyền", sáu cánh tay vung lên, rất nhanh tấn công Thất Dạ và Thiếu Trạch, quyền thế cường đại bao phủ hai người vào trong.

Lấy tu vi Thất Dạ và Thiếu Trạch, nào có thể so chiêu cùng Vi Vân, trong nháy mắt đã rơi vào thế hạ phong, cực kỳ nguy hiểm, ngay cả tự bảo vệ mình cũng khó.

Nhưng bọn họ cũng không phải là cô lập, ngay khi bọn họ vừa bị Vi Vân tấn công, thì những môn nhân Huyền Âm giáo và những môn chủ của mấy tông môn nhỏ xung quanh cũng đều hành động, nhao nhao vây công Vi Vân, miệng còn hô lớn: "Vị Tam Thông chân nhân này giết người rồi, người này lạm sát người vô tội, hung tàn tàn, không phải chính đạo, chúng ta cùng tiến lên, bắt hắn..."

Người thông minh, bất luận lúc nào, bất luận làm cái gì, trong miệng vĩnh viễn tự xưng là chính nghĩa, luôn luôn đánh cờ thay Thiên Hành Đạo, cho dù chuyện hắn làm có tà ác đến đâu.

"Tiểu Kim, hợp thể."

"A? Nhanh như vậy sao? Trước tiên ta phải gãi ngứa cái đã..." Tiểu Kim chậm rãi vỗ cánh, nhìn Vi Vân một mình ứng phó thế công của mọi người, mặc dù đối phương đông người nhưng Vi Vân thực lực mạnh mẽ, hoàn toàn có thể nghiền ép bọn họ, Tiểu Kim cố ý chậm rãi.

"Hợp —— Thể!"

Vi Vân tức giận trừng mắt nhìn nàng. Sáu cánh tay trên thân không ngừng đánh ra quyền ảnh, nhao nhao tấn công đám người Thất Dạ và Thiếu Trạch xung quanh. Trong sân pháp lực mãnh liệt, cây cỏ bay cuộn, mặt đất nứt toác, tường trắng sụp đổ.

"Được rồi, được rồi, xem ngươi có nóng vội hay không, một chút phong thái cao nhân cũng không có đâu."

Tiểu Kim ngáp một cái, lại vỗ vỗ cái bụng tròn vo, sau đó mới hóa thành một đạo lưu quang màu vàng, bao phủ cả người Vi Vân vào trong, trong nháy mắt hóa thành một bộ hộ giáp Kim Sí Đại Bằng, dung hợp cùng một chỗ với Vi Vân, tuy hai mà một.

Chủ tớ hai người lập tức thể xác hợp nhất, thực lực chồng chất, lực lượng cường đại rót vào trong cơ thể, Vi Vân ngửa đầu phát ra một tiếng cuồng hống, trên người lại lần nữa mọc ra một cánh tay, tổng cộng bảy cánh tay điên cuồng tấn công mọi người xung quanh, nhưng lại đột phá Cửu Tí Ma Quyền cảnh giới.

Trong những người này, thực lực của Thất Dạ và Thiếu Trạch mạnh nhất. Nhất là Thất Dạ, trên tay có Pháp bảo Sơn Hà Họa quyển. Pháp bảo này vốn là pháp bảo truyền thừa của Tuyết Lâu, hôm nay rơi vào trong tay Thất Dạ mặc dù không thể phát huy hoàn toàn uy lực nhưng cũng là pháp bảo hiếm có., Chức năng hộ thân và công năng vây khốn của Sơn Hà Họa Quyển rất mạnh, đối mặt với cường địch có thể biến bức tranh Sơn Hà thành một sơn hà, trận pháp bên trong có thể vây khốn địch nhân, nếu dùng để hộ thân thì có thể vạn pháp bất xâm, năng lực phòng hộ chỉ có Quảng Hàn Cung và Phật Vương Phù Đồ, là người nổi bật trong pháp bảo cao cấp.

Vi Vân huy động bảy cánh tay tấn công mãnh liệt một hồi, ngoại trừ bảy đêm, tất cả mọi người đều bị đánh bay, miệng mỗi người đều phun máu tươi, có người chưa rơi xuống đất, kinh mạch đã đứt đoạn mà chết, bị pháp lực hùng hậu của Vi Vân trực tiếp chấn chết.

Coi như là bảy đêm, cũng là vì có bức tranh Sơn Hà quấn quanh người, hư ảnh vạn dặm núi sông vờn quanh thân, trùng trùng điệp điệp, mất đi phần lớn lực lượng, lúc này mới có thể bảo toàn tính mạng. Dù là như thế, hắn vẫn cảm thấy một trận hít thở không thông, thực lực của đối phương mạnh mẽ đến không giống pháp tướng

cảnh, cho dù là cường giả Độ Kiếp bình thường cũng không thể mạnh như vậy!

Giờ phút này, Thất Dạ hét dài một tiếng, thân hình bay ngược ra sau.

Vi Vân sao chịu bỏ qua cho hắn, phi thân đuổi theo, môn nhân Huyền Âm giáo và tông chủ của các đại tông môn chung quanh, kể cả Thiếu Trạch đều nhao nhao xông tới, đúng là không sợ chết mà muốn ngăn cản Vi Vân, tranh thủ cơ hội chạy trốn cho Thất Dạ.

"Muốn chết!"

Bảy cánh tay Vi Vân cùng nhau huy động, từng vòng sáng hắc bạch từ đó rơi xuống, hóa thành bảy đạo lốc xoáy càn khôn, quét ra chung quanh, cuồng phong gào thét, cuồng phong cực lớn quét ngang qua, tất cả mọi người chung quanh nhao nhao rơi vào trong đó, ở bên trong không ngừng kêu thảm thiết, đều bị ống tay áo càn khôn thôn phệ, hóa thành nguyên khí cuồn cuộn, chảy ngược vào trong cơ thể Vi Vân và Tiểu Kim.

Vi Vân đã giết chết tất cả mọi người, duy chỉ có mỗi một mình Thiểu Trạch cũng bị thôn phệ. Hắn thu ống tay áo càn khôn lại, tay mở ra, nắm lấy Thiếu Trạch rồi nắm lấy cổ hắn, lập tức có một đạo huyết quang từ đó bay ra, hóa thành một tiểu hài toàn thân màu máu, đánh về phía khuôn mặt Vi Vân.

Đây chính là Huyết thần tử.

Vi Vân đâu để trong mắt, há mồm phun ra một đạo kiếm khí, trực tiếp xoắn giết Huyết Thần tử.

Ánh mắt Thiếu Trạch khôi phục thanh minh, nhìn Vi Vân trước mặt, phát ra một tràng cười thảm.

Vi Vân nắm lấy hắn, thân hình vẫn bay lên như cũ, chỉ là tốc độ hơi chậm, mặc dù như thế, vẫn còn treo ở sau đầu Thất Dạ.

"Vì sao không giết ta?" Thiếu Trạch nói.

Vi Vân nói: "Thiếu Trạch huynh, ngươi bị Huyết thần tử nô dịch, trở thành Huyết nô, phạm tội, chuyện này ta không trách ngươi."

"Ha ha..." Thiếu Trạch cười ha hả. "Vậy ngươi có biết vì sao ta lại trở thành Huyết Nô không? Ta nói là ta tự nguyện, ngươi tin không?"

Vi Vân nhướng mày.

Thiếu Trạch tiếp tục nói: "Huyết công tử nói, chỉ cần ta trở thành Huyết Nô, thực lực sẽ tăng nhiều. Đồng thời, hắn đồng ý giúp ta một chuyện, cho nên ta đã đồng ý."

"Hắn đồng ý giúp ngươi cái gì?"

"Hắn đồng ý giúp ta giết ngươi."

Vi Vân nghe vậy, ánh mắt ngưng tụ, khí lực trên tay không khỏi lớn thêm vài phần.

Lúc này cổ Thiếu Trạch bị bóp đến mức xương cốt giòn vang, trong miệng hắn bắt đầu chảy máu. Hắn cười thảm nói: "Bởi vì ngươi cướp đi Phỉ nhi, cho nên ta muốn giết ngươi. Thiếu Trạch ta cũng là tuấn tài kiệt xuất trong thế hệ trẻ của tu chân giới, muốn gì mà không có? Ta chỉ thiếu một nữ nhân như Phỉ Nhi mà thôi, ngươi đều phải tranh đoạt với ta, còn nghĩa huynh nghĩa muội nữa, ha ha... Ngươi cho rằng ta không biết quan hệ thật sự của các ngươi sao?"

Vi Vân thở dài.

Thiếu Trạch tiếp tục nói: "Nhưng ta đánh không lại ngươi, ta biết thực lực của ngươi mạnh, cậy núi cứng, ta không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể dựa vào lực lượng Ma giáo để đối phó với ngươi, Huyết công tử tìm tới ta, ta không có lý do gì để từ chối!"

"Ngươi có, ngươi là nhân sĩ chính đạo, không nên tranh cãi với hổ!"

"Ma giáo chính đạo chó má, liên quan quái gì tới ta?!" Thiếu Trạch rống giận, giọng nói trở nên khàn khàn: "Chỉ cần có thể giúp ta diệt trừ ngươi, yêu nhân Ma giáo cũng có thể là minh hữu của ta! Có gan thì ngươi giết ta đi, vì sao ngươi còn không động thủ?"

"Bởi vì ngươi thật đáng thương."

Vi Vân buông tay ra, thân hình Thiếu Trạch rơi xuống.

Tuy lúc này Thiếu Trạch bị trọng thương, nhưng cũng không phải là không có năng lực hành động.

Vi Vân bay về phía trước, lập tức cảm thấy một luồng hàn khí từ sau lưng đánh tới. Hắn thầm than một tiếng, cũng không quay đầu lại, chỉ là một cánh tay mọc ra từ sau lưng, trong nháy mắt đã tăng vọt lên mấy trượng, đánh vào trên đầu người tới, nhất thời như bị sét đánh, đầu rơi máu chảy, kêu thảm rơi xuống, tan xương nát thịt.

Thiếu Trạch đánh lén không thành, cuối cùng vẫn bị Vi Vân giết chết.

Phía trước xuất hiện một ngọn núi, tốc độ Thất Dạ tăng nhanh, lúc bay qua ngọn núi, Huyền Công Huyền Băng Hàn của Huyền Âm giáo tạo ra một màn băng, chặn đường đi của Vi Vân.

Một quyền của Vi Vân trực tiếp đánh nát màn băng, băng tinh đầy trời nhao nhao rơi xuống, lại thi triển ra "t súc địa thành thốn", trong nháy mắt xuất hiện ở phía trước Thất Dạ, chặn đường đi của y.

Thất Dạ cũng không hoảng hốt, chỉ lơ lửng giữa không trung, lạnh lùng nhìn Vi Vân.

Vi Vân phát hiện Thất Dạ cũng không có dấu hiệu của "Huyết Thần tử" trong Thất Dạ, hơn phân nửa là bị "Cửu U Mộng Yểm" tẩy não rồi, cái này so với "Huyết Thần tử" càng thêm phiền toái, nếu trúng "Huyết Thần tử" thì sẽ mất đi lý trí trở thành Huyết nô vốn có, chỉ cần rút Huyết thần tử trong cơ thể ra là có thể khôi phục., Mà trúng "Cửu U Mộng Yểm" lại là bị tẩy não hoàn toàn, toàn bộ tâm linh và ký ức đã

hoàn toàn thay đổi, muốn gọi ký ức vốn có của nó về quả thực khó như thành tiên, trừ phi người thi pháp tự mình giải khai thuật này.

Tiếng xé gió từ phía sau truyền đến, Vi Vân không cần nhìn cũng biết có cường địch đang xông tới.

Ma công tử, Huyết công tử, Yêu công tử, còn có Kim Cương Pháp Vương, đồng thời xuất hiện ở sau lưng Vi Vân, cộng thêm Thất Dạ, năm người cộng lại là một lực lượng cường đại, lấy Vi Vân cộng thêm thực lực Tiểu Kim, muốn bảo trì bất bại không dễ, nhưng muốn thủ thắng lại không dễ.

Thất Dạ nói: "Vi huynh, ngươi đuổi tận giết tuyệt, ngay cả đạo hữu chính đạo cũng giết. Hành động này khiến cả thiên hạ tức giận, ngay cả đạo hữu ma giáo cũng không nhìn nổi nữa, hôm nay ngươi chạy trời không khỏi nắng rồi."

"Sao không thử xem?"

"Thử một chút sẽ thử."

Năm người vây Vi Vân vào giữa, mỗi người đều nắm pháp khí, pháp bảo trong tay, theo ánh mắt của mọi người trao đổi, phối hợp tấn công Vi Vân.

Vi Vân lập tức thi triển Cửu Tí Ma Quyền và Càn Khôn Tụ, chiến đấu cùng một chỗ với mọi người, thực lực của năm người đối phương không tầm thường, nhất là Tam công tử Ma Đạo và Thất Dạ, trên tay đều có pháp bảo, mà "Đại Lực Kim Cương Chú Luân" của Kim Cương Pháp Vương cũng không phải chuyện đùa., Nếu chỉ có một người, Vi Vân có thể tiện tay giết chết, nhưng năm người phối hợp với nhau, khó mà ra tay được, trong lúc nhất thời giao nhau sử dụng "Càn Khôn Tụ" và " Nghiệp Hỏa Hồng Liên", đồng thời âm thầm đem Quang Tủy Kiếm và mười tám Niết Bàn mật luân dựng lên, tùy thời tìm cơ hội hạ sát thủ.

"Ngao ——"

Vào thời khắc này, một tiếng long ngâm truyền đến.

Vi Vân ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trong tầng mây đột nhiên có một con tứ trảo kim long bay ra, giương nanh múa vuốt, một cái cự đại, vuốt rồng sắc bén chụp xuống đầu hắn!

"Chờ chính là ngươi!" Vi Vân thần sắc không thay đổi, chân đạp Quang Tủy Kiếm, tay cầm mười tám Niết Bàn mật luân, chính diện vọt tới hướng lão tổ Kim Giao.

Đến bây giờ, nhiệm vụ dẫn rắn ra khỏi động của Vi Vân đã hoàn thành.

"Oành!"

Niết Bàn mật luân của Vi Vân cùng long trảo của lão tổ Kim Giao đụng vào nhau, phát ra một tiếng nổ nặng nề, pháp lực loạn lưu cường đại bắn nhanh ra xung quanh, sóng nhiệt đập vào mặt, Vi Vân ổn định thân hình, xoay quanh lão tổ Kim Giao.

Đám người Tam công tử Ma đạo, Thất Dạ, Kim Cương Pháp Vương đang muốn xông tới vây công Vi Vân thì thấy chân trời có ba đạo lưu quang bay tới, liên hợp cùng một chỗ giết về phía đám người. Chính là ba người Ngu Phi Tuyết, Liễu Phỉ Nhi và Nhược Tuyết tiên tử.

Ba nữ tử đều có tu vi pháp tướng viên mãn, Ngu Phi Tuyết cùng Liễu Phỉ Nhi cũng có pháp bảo trong tay. Ba người hợp lực chống lại tam công tử Ma đạo, Thất Dạ cùng Kim Cương Pháp Vương, đánh ngang tay, khó khăn lắm mới đánh thành ngang tay.

Trên bầu trời, thân rồng khổng lồ của Kim Giao lão tổ theo gió mà bay, uốn lượn xoay quanh, bốn móng vuốt giẫm lên vân khí, miệng rồng phun ra sóng khí, một đạo kim quang hóa thành Kim Giao Cửu Tiết Tiên đánh về phía Vi Vân., Bị hắn dùng Niết Bàn mật luân ngăn cản. Vi Vân cũng xuất ra pháp bảo và thần thông, Quang Tủy Kiếm dưới chân tung hoành ngang dọc, Niết Bàn mật luân lơ lửng trên đỉnh đầu, xoay tròn, từ đó bay ra mười tám vị Hồng Liên La Hán, phối

hợp với Càn Khôn Tụ của Vi Vân, dùng Nghiệp Hỏa Hồng Liên thần thông đánh về phía lão tổ Kim Giao.

Hai người trong lúc nhất thời đấu đá khó phân thắng bại, bất phân cao thấp.

Lần trước pháp lực của Vi Vân trống rỗng, cho nên đối mặt với lão tổ Kim Giao kia là không chịu nổi một kích. Hôm nay lão không những có pháp lực dồi dào, hơn nữa còn là hợp thể cùng Tiểu Kim, thực lực chồng chất, lại thêm pháp bảo và thần thông cùng xuất hiện, có thể nói là trạng thái mạnh nhất. Dùng trạng thái này nghênh chiến lão tổ Kim Giao, Pháp Tướng viên mãn đơn độc đấu Độ Kiếp viên mãn, có thể trong thời gian ngắn không rơi vào thế hạ phong, đủ để tự hào rồi.

Nhưng sở trường của Vi Vân là lực bộc phát, pháp bảo và thần thông của hắn đều cần pháp lực hùng hậu chèo chống, tiêu hao rất nhanh, một thời gian dài, pháp lực theo không kịp tiêu hao sẽ rơi vào thế hạ phong, mà cảnh giới cường giả Độ Kiếp viên mãn lại là khí mạch ngân nga, pháp lực cuồn cuộn không ngừng, hoàn toàn có thể đánh lâu mà không hề suy yếu, đây là nơi duy nhất không bằng hắn độ kiếp cường giả.

"Tiểu tử, mau nhận lấy cái chết!"

Lão tổ Kim Giao mắt rồng trêu tức, điên cuồng đánh về phía Vi Vân. Lão thân là Giao Long nhất tộc trong thập đại Vương tộc, trời sinh khí phách mạnh mẽ, chỉ cần vẫy đuôi một cái cũng đủ để đón đỡ thần thông của đối phương. Huống chi lão cũng có pháp bảo và tuyệt thế thần thông, cho nên không để Vi Vân vào trong mắt, đối mặt với cao thủ pháp tướng như Vi Vân, lão là nắm chắc thắng lợi, vô cùng tin tưởng.

"Sao lại tương lai, không phải cố ý hãm hại ta chứ?"

Vi Vân ngăn cản một lát, cuối cùng cũng trông thấy chân trời có một đạo cầu vồng màu tím bay tới, trực tiếp đánh về phía lão tổ Kim Giao.

Lúc này hắn mới nhẹ nhàng thở ra.

Lão tổ Kim Giao nhìn Ngu Yên Vũ bay tới, cười lạnh một tiếng, giọng như sấm rền nói: "Hai người mẹ con liên thủ sao? Cứ việc phóng tới đây! Lão tổ ta sợ cái gì?" Long Tu múa lên, kim quang mắt rồng nổ bắn ra, một đôi chân trước sắc bén chia ra chụp tới Vi Vân và Ngu Yên Vũ.

Vi Vân nói với Ngu Yên Vũ: "Nương, nghiệt long này hấp hay nướng nướng ăn?"

Ngu Yên Vũ khẽ cười nói: "Nấu ăn cũng được."

"Ta thấy được đấy!"

Hai người mẫu tử trêu chọc vài câu, hoàn toàn không để Kim Giao lão tổ đường đường là một trong tam đại Giáo Chủ Ma giáo vào trong mắt, điều này làm cho Kim Giao lão tổ bừng bừng tức giận, cuồng hống một tiếng, thân rồng uốn éo, liền đánh tới hai người. Vi Vân cùng Ngu Yên Vũ toàn lực nghênh chiến, song phương chiến đấu khó phân thắng bại.

Kim Giao lão tổ đồng thời tu luyện Thú Thần Phổ cùng Thái Thượng Chân Long biến ảo, cảnh giới cao tuyệt, pháp lực cao cường, lại có thể chất Vương tộc, trời sinh mạnh mẽ hơn Nhân tộc, lại thêm pháp bảo Kim Giao Cửu Tiết Tiên ở trong tay, dưới Địa Tiên, đơn đả độc đấu bất luận kẻ nào. Nhưng lúc này thực lực của Vi Vân đã không dưới cường giả độ kiếp thông thường nữa., Hơn nữa Ngu Yên Vũ là cường giả Độ Kiếp hậu kỳ, trên tay lại có pháp bảo Quảng Hàn Cung, hai người phối hợp ăn ý, đối mặt thế công cường đại của hai người, cho dù là Kim Giao lão tổ cũng cảm thấy luống cuống tay chân, ứng phó không xong, tuy rằng không đến mức thua, nhưng muốn chiến thắng hai người mẹ con này, đó là chuyện không thể nào.

Vào thời khắc này, lại có một đạo cầu vồng bay tới, màu lam nhạt, như dải lụa.

Lão tổ Kim Giao liếc nhìn, lập tức hiểu ra đây là Các chủ Phù Vân Các Lạc Khinh Trần. Sắc mặt lão khẽ biến, mơ hồ đã hiểu đây là một cái bẫy, chuyên nhằm vào lão. Những người này đã chuẩn bị sẵn từ sớm, chỉ chờ lão đi ra, sau đó cùng nhau vây công lão.

Bất quá Kim Giao lão tổ tài cao gan lớn, hắn tự cho là thần thông quảng đại, coi như là địch không lại thì đào tẩu cũng không thành vấn đề.

Tuy hắn tính toán tốt, nhưng bên Ngu Yên Vũ cũng có chuẩn bị mà đến.

Muốn giết chết lão tổ Kim Giao không dễ dàng chút nào, vì sao Lạc Khinh Trần nói phải có cường giả Lục Đại Độ Kiếp vây giết mới được? Với thực lực của đám người Ngu Yên Vũ, một người là vạn vạn địch không lại Kim Giao lão tổ, hai người phối hợp có thể miễn cưỡng đánh bại đối phương, nếu có ba người liên thủ có thể chiếm thượng phong nhưng lại không cách nào lưu lại Kim Giao lão tổ, bốn người có thể chắc thắng bốn người., Năm người, sáu người càng không cần phải nói, hoàn toàn có thể nghiền ép, nhưng Kim Giao lão tổ nếu biết mình không có bất kỳ phần thắng nào, nhất định sẽ liều mạng đào tẩu. Nếu đám người Ngu Yên Vũ cưỡng ép lưu lại, dù thế nào cũng phải chết một hai người, bị đối phương kéo đi đệm lưng, chuyện này không thể được.

Bởi vậy, Ngu Yên Vũ bên này hợp kế chia sáu người thành hai tổ, hai tổ nhân thủ thay phiên nhau chặn giết Kim Giao lão tổ, Kim Giao lão tổ cùng một tổ khác đánh lâu với ba người trong đó, pháp lực không đủ tất sẽ bỏ chạy, một tổ khác trên đường đào tẩu sẽ chặn giết, liên tục tiêu hao pháp lực của hắn, bởi vì là xa luân chiến, bên mình có thời gian khôi phục.

Bất luận cùng bất luận một tổ nào giao chiến, Kim Giao lão tổ đều nhất định là kém một chút, nhưng không đến mức bị giết. Bởi vậy hắn sẽ không liều mạng, mà lựa chọn đào tẩu. Mỗi khi Kim Giao lão tổ đào tẩu, một tổ khác sẽ chặn giết ngay phía trước. Trải qua như

thế, pháp lực Kim Giao lão tổ sẽ bị suy yếu đến cực điểm, thậm chí phản công, cũng không có cơ hội để kéo đệm lưng.

Đây chính là diệu kế giết địch mà đám người Ngu Yên Vũ đã thương lượng.

Lạc Khinh Trần vừa đến, lại thêm Vi Vân và Ngu Yên Vũ, ba người hợp lực, Lạc Tiên Cung, Quảng Hàn Cung và mười tám Niết Bàn mật luân tam đại pháp bảo luân phiên oanh tạc, đánh cho Kim Giao lão tổ không nóng nảy, chỉ dựa vào một cây Kim Giao Cửu Tiết Tiên và thần thông, làm sao ứng phó được, công kích của ba người rơi xuống trên người, nhất thời Long Lân vỡ tan, da tróc thịt bong, toàn bộ thân rồng máu tươi chảy ngang, dù là lấy thân thể Giao Long Vương tộc của hắn cũng không chịu nổi bị pháp bảo tàn phá.

"Được, coi như các ngươi lợi hại. Món nợ hôm nay, lão tổ nhớ kỹ. Chúng ta chờ xem!"

Lão tổ Kim Giao nổi giận gầm lên một tiếng, dùng pháp lực cường đại mạnh mẽ đẩy văng thế công của ba người Vi Vân, sau đó lắc đầu vẫy đuôi bỏ chạy về hướng Tây Bắc.

Ngu Yên Vũ mỉm cười, nói: "Đuổi theo!" Nói xong lập tức phi thân đuổi theo.

Lạc Khinh Trần cũng vội vàng đuổi theo.

Vi Vân vừa truy kích vừa hô: "Kim Giao lão Tà, ngươi chạy đi đâu, tên nhát gan như ngươi dám cùng ta Tam Thông chân nhân đại chiến ba trăm hiệp?! Ngươi còn chạy, giáo chủ ma giáo chó má gì, ta... xì!"

Lần khiêu khích này làm cho lão tổ Kim Giao đang chạy trốn tức giận đến thất khiếu bốc khói, Tam Muội Chân Hỏa ứa ra, hận không thể một lần giết chết Hồi Mã Thương, cho Vi Vân nhìn một chút màu sắc, nhưng bảo vệ tính mạng quan trọng hơn, vẫn là nhịn xuống.

224

Yêu công tử thứ 214

Kim Giao lão tổ mới vừa chạy ra không xa, đã thấy phía trước xuất hiện một thân ảnh uyển chuyển, chính là một nữ ni dung mạo tuyệt mỹ, ánh mắt bình thản, ngũ quan tinh xảo, một thân tăng bào xanh nhạt, đầu đội sính Lô quan, tay nâng một bảo tháp màu vàng, chia chín tầng, trên đầu lơ lửng một chuông đồng to bằng nắm tay, đúng là chúng ni đứng đầu Đại Phật Tự Diệu Y Phật Mẫu.

"Thiện tai. Kim Giao lão tổ, ngươi nên buông đồ đao xuống đầu hàng đi!" Diệu Y Phật Mẫu thản nhiên nói.

"Đầu hàng? Ngươi nằm mơ! Tiểu ni cô, dám kêu gào với bổn tọa, xem roi!"

Kim Giao lão tổ hóa thành một trung niên nam tử, cầm trong tay Kim Giao Cửu Tích Tiên, đánh thẳng tới Diệu Y Phật Mẫu. Mặc dù vừa rồi hắn đại chiến với đám người Vi Vân, pháp lực tiêu hao rất lớn, nhưng vẫn dũng mãnh như cũ, đây chính là ưu thế của cường giả Độ Kiếp Viên Mãn, nguyên thần và Thiên Địa tương thông, pháp lực cuồn cuộn không ngừng, trừ phi trong thời gian ngắn tiêu hao quá độ, bằng không sẽ rất nhanh khôi phục.

Diệu Y không chút hoang mang, Cửu cấp Phật Vương Phù Đồ trong tay đi về phía trước nghênh đón, Kim Giao Cửu Tiết Tiên rơi ở phía trên, phát ra một tiếng "Keng", vẻn vẹn pháp bảo cao cấp, tự nhiên không có khả năng công phá phòng hộ đỉnh cấp pháp bảo.

Trong ba mươi sáu kiện tiên khí của Thiên Vận có bảy kiện pháp bảo đỉnh cấp, theo thứ tự là Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, Kỳ Môn Độn Giáp Thiên Thư, Quảng Hàn Cung, cấp chín Phật Vương Phù Đồ, mười tám Niết Bàn mật luân., Dược Vương Đỉnh, Lục Thần Kích, trong đó Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm đệ nhất sát phạt, cho dù là thể chất Cự Nhân tộc cũng không ngăn được Thái Huyền Mẫu Kiếm cắt chém, Kỳ

Môn Độn Giáp Thiên Thư quỷ biến đệ nhất, Quảng Hàn Cung bên trong ẩn giấu càn khôn., Công năng nhiều nhất, cứu cấp Phật Vương Phù Đồ phòng ngự đệ nhất, mười tám Niết Bàn Mật Luân là chí bảo khắc chế yêu ma, Dược Vương Đỉnh trị liệu đệ nhất, về phần Lục Thần Kích, là thần binh của thượng cổ đệ nhất cường giả Vu Man, đến nay vẫn còn ở trong huyết hà vạn dặm, bị thi thể Vu Man nắm ở trong tay, đến nay không ai có thể lấy đi.

Mặc dù Diệu Y chỉ có tu vi Độ Kiếp trung kỳ, nhưng nàng kiêm công phòng bị, thực lực cũng không tầm thường, công kích có "Thiên Tí thiền công" và "Chưởng Trung Phật quốc" phối hợp, thủ có Phạm Âm Linh và Phật Vương Phù Đồ cấp chín, cho dù là Kim Giao lão tổ, một đấu một mình đánh bại nàng cũng rất khó, không mất mấy ngày mấy đêm cũng không nghĩ ra kết quả.

Trong lòng Kim Giao lão tổ biết áo đẹp chính là muốn ngăn chặn hắn, nào có dây dưa với nàng, vừa tế lên Kim Giao Cửu Tiết Tiên công kích, vừa lui về phía sau, chạy về phía bên phải.

Đã thấy bên phải có một người bay ra, mắt ngọc mày ngài, khuôn mặt trái xoan, lạnh lùng không nói nên lời, một người mặc váy lụa mỏng màu xanh, một tay quấn lấy pháp bảo dạng lưới màu đen, một tay nâng một cái đỉnh nhỏ màu xanh, không phải Bạch Chỉ thì là ai?

"Bạch Chỉ, ngươi cũng dám tới tham gia náo nhiệt!"

Kim Giao lão tổ tức giận không chịu nổi, Bạch Hỗn chỉ là trưởng lão pháp tướng cảnh giới, cũng dám cản đường hắn, lập tức há to miệng, sử dụng thần thông "Vạn thú gào thét", vô số quang ảnh dị thú hướng khuôn mặt Bạch Hỗn vồ giết tới, môn thần thông này chuyên môn công kích ngũ giác người khác, một khi trúng chiêu, nhẹ thì lâm vào hôn mê, nặng thì trực tiếp bị đánh chết.

Chỉ thấy Bạch Hỗn hừ lạnh một tiếng, dược vương đỉnh cầm trong tay hoành ngang trước người, ngăn quang ảnh dị thú vô cùng kia lại, lại tế lên Thái Âm La Võng, chụp xuống lão tổ Kim Giao.

Lão tổ Kim Giao lúc này mới biến sắc. Trong nháy mắt khi đối phương có thể dùng pháp bảo ngăn cản thần thông tuyệt thế của mình, y lập tức hiểu ra đối phương đã là cường giả Độ Kiếp.

"Mẹ nó, thật là xúi quẩy!"

Lão tổ Kim Giao biết trong lúc nhất thời không bắt được Bạch Chỉ, lập tức lại thay đổi phương hướng, bỏ chạy về hướng bên trái.

Lại thấy bên trái xuất hiện một người, Liễu Diệp Nga mày liễu, đôi mắt xinh đẹp, đứng đón gió, dáng vẻ yểu điệu thướt tha, phảng phất như là người đẹp bước ra từ trong tranh, tay nàng nắm cây sáo ngọc, đặt nhẹ nhàng thổi, liền có sóng âm mắt thường có thể thấy được xuất hiện, hóa thành đao kiếm, hàn mang bắn ra bốn phía, sát khí tràn ngập, một mạch đánh úp về phía lão tổ Kim Giao.

Kim Giao lão tổ tự nhiên nhận ra Diệp Trầm Ngư, điều này rốt cuộc hắn minh bạch, chính mình đã triệt để rơi vào bẫy địch nhân, nếu không mau chóng đào vong, chỉ sợ hôm nay chính là thời điểm hắn mất mạng, nào còn dám kéo dài, vội vàng đánh tới dưới đất, trực tiếp đào tẩu.

Nhưng những người ở đây, ai cũng là cường giả tu luyện qua ngũ hành độn thuật, mặc kệ hắn phi thiên độn địa, đều vẫn truy kích như thường. Thấy vậy, diệu y, bạch y, Diệp Trầm Ngư ùn ùn chui xuống đất, đồng thời tế lên pháp bảo không ngừng tấn công Kim Giao lão tổ, đánh cho hắn kêu đau không thôi, đặc biệt là lòng đất không tiện, đành phải rời khỏi mặt đất, bay lên trời bỏ trốn.

Nhưng trên đường đào tẩu, Vi Vân đã thi triển "Súc địa thành thốn" vòng ra phía trước, đã chờ đợi từ lâu.

"Lão tà, ngươi sát thương Ngự Châu nương nương của ta, làm cho nàng đến nay sống chết khó lường, món nợ này hôm nay ta muốn tính rõ với ngươi!"

Vi Vân chân đạp Quang Tủy Kiếm, Niết Bàn Mật Luân trên đỉnh đầu, mười tám Hồng Liên La Hán xếp thành một hàng ngăn cản đường đi của Kim Giao lão tổ, lại sử dụng Ma quyền chín tay và Càn Khôn Tụ, tấn công lão tổ Kim Giao.

"Tiện nhân ngự châu phản bội bản tọa, tất cả những kẻ phản bội ta đều phải chết, ả chết không đáng tiếc!"

Lão tổ Kim Giao hóa thành hình người, long uy vẫn còn, cầm trong tay Kim Giao Cửu Tiết Tiên, trong miệng phát ra tiếng rồng ngâm, pháp bảo và thần thông cùng xuất hiện, đấu với Vi Vân, không đấu được mấy hiệp, lại lần nữa bỏ chạy, bởi vì Ngu Yên Vũ và Lạc Khinh Trần liên thủ đánh tới.

Song phương hoặc đuổi hoặc trốn, trong chớp mắt đã trôi qua ba ngày ba đêm. Lúc này Kim Giao lão tổ bắt đầu xuất hiện tình trạng trống rỗng của pháp lực, cho dù hắn là cường giả tuyệt thế độ kiếp viên mãn cũng không chống nổi sự luân phiên của đám người Vi Vân, tiêu hao thực sự quá lớn. Ngược lại, đám người Vi Vân, hai tổ hợp ăn ý, một tổ khác trong lúc truy sát nghỉ ngơi. Ba ngày trôi qua, vẫn sinh long hoạt hổ như cũ, nào có nửa điểm mệt mỏi.

Kim Giao lão tổ xem như đã hoàn toàn minh bạch, đối phương căn bản không có ý định lập tức giết hắn, mà là áp dụng phương thức mèo bắt chuột, trước làm cho hắn mệt mỏi không chịu nổi, cũng không có lực phản kháng, sau đó mới hạ sát thủ, đây là vì phòng ngừa hắn trước khi lâm vào tuyệt cảnh mà phản công.

"Tục ngữ nói, những con đàn bà thối này quả nhiên âm hiểm, đúng như Hoàng Phong Vĩ thượng châm, bất quá lão tổ ta há lại là các ngươi có khả năng tính toán? Hôm nay cho dù liều thân mà không cần, cũng không có khả năng đem mạng cho các ngươi!"

Lúc này cuộc chiến giữa song phương đã từ châu chuyển sang Vân Châu, một đường đại chiến, một đường chém giết, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, trước khi ra Vân Châu, bọn người Vi Vân đã có thể triệt để kéo chết lão tổ Kim Giao rồi.

"Rống ——"

Lão tổ Kim Giao rít lên một tiếng, thi triển "Vạn thú gào thét", vô số quang ảnh dị thú bán trong suốt rơi xuống, đồng thời đẩy lui ba người Vi Vân, Ngu Yên Vũ và Lạc Khinh Trần.

Kim Giao lão tổ cảm thấy một trận lực bất tòng tâm, hắn biết tại địa điểm tiếp theo, đám người Diệu Y sớm đã chờ hắn, những người này chiếu cố lẫn nhau, bất luận hắn trốn đi đâu, đối phương đều có thể vượt lên trước một bước chặn hắn lại.

Nếu muốn chạy qua bọn họ, chỉ có một biện pháp.

"Thôi, lão tổ ta hôm nay lấy thân thể này làm trả giá, đổi lấy một cái mạng, ngày khác lại đến tìm những bà nương này tính sổ, không đem các nàng trước sau gian hậu giết, khó giải mối hận trong lòng ta!"

Vừa nghĩ đến đây, Kim Giao lão tổ thả người liền hướng phía bắc bay đi, đó là phương hướng huyết hà vạn dặm.

Chỉ cần vượt qua vạn dặm huyết hà, đó chính là địa bàn của Ma giáo.

Ba người Vi Vân, Ngu Yên Vũ và Lạc Khinh Trần lập tức đuổi theo.

Bọn họ cũng không gấp, bởi vì Bạch Chỉ và Diệp Trầm Ngư đã vòng đến phía trước chờ Kim Giao lão tổ.

Khi ba người Diệu Y phi thân xuống, định chặn lại một trận chém giết của Kim Giao lão tổ, lại thấy Kim Giao lão tổ phát ra một tiếng rồng ngâm, hóa thành một con giao long dài trăm trượng, thân rồng khổng lồ ép xuống ba người.

"Tới hay lắm!"

Ba người tế khởi pháp bảo đánh tới thân rồng của Kim Giao lão tổ, lúc này thân rồng của hắn đã chồng chất vết thương, có nhiều chỗ vết thương bị xé rách, vảy rồng rơi xuống, máu tươi rơi ra như mưa, bị ba người đánh như vậy, càng đau đến mức Kim Giao lão tổ ở không trung bốc lên không thôi.

Giờ phút này, bọn người Vi Vân đang bay vòng về phía trước, bọn hắn biết rõ hướng Kim Giao lão tổ chạy trốn nhất định là huyết hà vạn dặm, trước khi bọn người lão tổ Kim Giao thoát khỏi sự dây dưa của đám người Diệu Y, cũng đủ cho ba người vòng đến phía trước.

Nhưng ngay lúc này, Diệu Y kinh ngạc: "Ơ, sao lại không có phản ứng?"

Bạch Chỉ và Diệp Trầm Ngư cũng hơi ngẩn ra.

Các nàng phát hiện khi mình dùng pháp bảo công kích thân rồng của Kim Giao lão tổ, cũng không gặp phải trở lực lớn như vừa rồi, đối phương căn bản còn chưa sử dụng pháp bảo cùng thần thông ngăn cản, phảng phất buông tha chống cự. Cho dù đối phương pháp lực đã trống rỗng, cũng không đến nỗi đem thân thể nằm giữa không trung mặc cho người chém mới đúng.

Lúc này, Lạc Khinh Trần từ phía trên lướt qua, mi tâm mở ra một con mắt dọc màu vàng, từ đó bắn ra một đạo kim quang, chụp vào trên thân rồng của Kim Giao lão tổ. Đám người nhìn quanh, chỉ thấy đại lượng pháp lực cùng nguyên khí đều hội tụ lại đầu của lão tổ Kim Giao, mà đầu, là căn nguyên của người từ Pháp Tướng trở lên.

Ngu Yên Vũ vừa nhìn đã hiểu có chuyện gì xảy ra, vội vàng nói: "Không tốt, hắn muốn bỏ qua thân thể để đào tẩu, nhanh!"

"Ha ha, đã muộn! Lão tổ ta muốn đi, các ngươi ai có thể ngăn được ta!"

Theo thanh âm rơi xuống, chỉ thấy một hư ảnh hình rồng bán trong suốt màu vàng từ đầu rồng Kim Giao lão tổ bay ra, như khói nhạt bỏ

chạy về phía trước, tốc độ cực nhanh!

Cùng lúc đó, thân rồng khổng lồ của Kim Giao lão tổ cũng khô quắt xuống, tinh huyết đã khô kiệt, lại thành vật vô chủ, trong nháy mắt từ không trung rơi xuống mặt đất.

Nguyên lai vừa rồi Kim Giao lão tổ liều mạng bị mấy người Diệu Y đánh cho da tróc thịt bong, thương thế tăng lên, lấy bản mệnh nguyên thần rút hết tinh huyết toàn thân, pháp lực ngưng tụ ở trong bản mệnh nguyên thần, sau đó bỏ qua nhục thân, chỉ để cho nguyên thần chạy thoát, không còn nhục thân, mất đi gông cùm xiềng xích, mất đi gánh nặng, tốc độ tăng lên gấp bội, bay lên liền nhanh vô cùng, cho dù là người cùng cảnh giới cũng đuổi không kịp, cái này đã gia tăng tỉ lệ đào tẩu thành công.

Về phần thân thể, chờ trở lại Ma giáo, tìm một bộ thích hợp là được, chỉ cần là trong vòng bảy ngày nhập thân đoạt xá, đều sẽ không chết, lấy thực lực của Tam Đại Ma giáo, tìm một bộ thân thể thích hợp dùng còn không đơn giản, làm như vậy chẳng qua tổn thất một ít pháp lực tu vi mà thôi, chỉ cần tu luyện một đoạn thời gian, tự nhiên có thể khôi phục.

"Nhanh, chặn hắn lại!" Ngu Yên Vũ vội vàng hô.

Sáu người vất vả lắm mới thiết lập kế sách, thiết lập cạm bẫy, toàn bộ sáu đại cường giả điều động, mắt thấy sắp bắt được Kim Giao lão tổ, há có thể trơ mắt nhìn hắn đào tẩu, đây chính là một trong ba giáo chủ Ma giáo, một trong ba vị bá chủ Ma giáo, ảnh hưởng rất lớn đối với thực lực chính ma lưỡng đạo, dù thế nào cũng không thể buông tha!

Sáu người bất chấp tất cả mà nhanh chóng đuổi theo, trong đó có Vi Vân là nhanh nhất.

Chân hắn đạp Quang Tủy Kiếm, tốc độ mau lẹ vô cùng, cái này còn chưa tính, lại thi triển tuyệt học Quan Diệu Tông "Súc địa thành thốn",

một bước phóng ra liền vượt qua mấy trọng đại sơn, đuổi theo lão tổ Kim Giao gắt gao cắn không tha.

Nhưng lấy thực lực của một mình Vi Vân, còn khó có thể ngăn cản Kim Giao lão tổ, nhất là Kim Giao lão tổ căn bản không chính diện đánh nhau với hắn, chỉ là một mực đào tẩu, một người rất khó ngăn cản. Lúc này Kim Giao lão tổ mặc dù không có thân thể, nhưng thực lực vẫn còn, nguyên thần của hắn thoát ly thân thể, cũng không phải là trực tiếp thoát ly, mà là trước tiên đem pháp lực cùng tinh nguyên tích trữ trong cơ thể toàn bộ, lúc này mới rời đi, cho nên thực lực hao tổn cũng không quá lớn.

Phía sau, Lạc Khinh Trần kéo Lạc Tiên Cung, dây cung khẽ động, từ đó bay ra một long một phượng, rồng bay phượng múa, gào thét trong không trung, vọt tới nguyên thần của lão tổ Kim Giao phía trước!

Nguyên thần Kim Giao lão tổ cũng không phải bình thường, trong miệng phun ra một viên kim quang, va chạm với mũi tên Long Phượng của Lạc Tiên Cung, sinh ra một cỗ bạo phá kịch liệt, pháp lực loạn lưu khuếch tán ra chung quanh, ngay cả Vi Vân bên cạnh cũng bị đẩy ra.

Kim Giao lão tổ thì mượn sức phản chấn này, ngược lại tốc độ còn nhanh hơn, như một làn khói liền biến mất không thấy bóng dáng!

Vi Vân vội vàng lần thứ hai sử dụng Súc Địa Thành Thốn, đuổi theo phía trước, chỉ là đuổi theo ra trăm dặm, cũng không thấy bóng dáng Kim Giao lão tổ, trong lòng hắn dĩ nhiên đã minh bạch, chính mình đuổi sai phương hướng, cuối cùng lại để cho hắn trốn thoát.

Lúc này, đám người Ngu Yên Vũ cũng đuổi theo, Bạch Miểu hỏi: "Có phải để lão tặc kia chạy thoát không?"

Vi Vân gật gật đầu, nói: "Đều tại ta, không thể kịp thời ngăn hắn lại."

Lạc Khinh Trần nói: "Xem ra ta không nên bắn mũi tên đó."

Ngu Yên Vũ lắc đầu: "Mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, là lão tặc này khí số chưa hết."

Mấy người mặc dù cảm thấy đáng tiếc, nhưng cũng không thể tránh được, Kim Giao lão tổ nếu đã bỏ chạy, hơn phân nửa là trực tiếp trốn về lãnh địa Ma giáo, muốn giết tiếp thì khó khăn.

Bất luận thế nào, cuối cùng đuổi hắn đi cũng coi như là có thu hoạch.

Sáu người lập tức vòng lại, tiến đến Trung Châu cùng bọn người Ngu Phi Tuyết gặp mặt.

Bên kia, Ngu Phi Tuyết, Liễu Phi Nhi và Nhược Tuyết tiên tử liên thủ, đại chiến với ba người Ma công tử, Huyết công tử, Yêu công tử, Thất Dạ cùng với năm người Kim Cương Pháp Vương, Tam Đại Ma Đạo công tử, một tên Huyết nô, thực lực song phương tổng thể chênh lệch không nhiều, Ngu Phi Tuyết nghênh chiến Ma công tử cùng Thất Dạ, Liễu Phỉ Nhi nghênh chiến Huyết công tử và Kim Cương Pháp Vương, nếu Tuyết tiên tử chiến với Yêu công tử, đấu đến khó phân thắng bại.

Nhưng mấy người này đánh nhau, hai bên đều là người tiếc mạng, lần này bọn Ngu Phi Tuyết chỉ phối hợp với bọn Ngu Yên Vũ, mục tiêu chủ yếu vẫn là lão tổ Kim Giao, mà không phải là tam công tử Ma đạo, còn chưa đến mức dốc sức liều mạng, về phần tam công tử Ma đạo, vừa thấy mầm mống không đúng, lập tức sinh ra ý niệm đào tẩu.

Hai bên đánh nhau gần nửa ngày, Ma công tử liền truyền âm cho Huyết công tử: "Tình hình không đúng, chúng ta phải mau chóng rút lui."

Huyết công tử trả lời một câu: "Xem ra lần này Kim Giao giáo chủ gặp nạn rồi."

Yêu công tử gia nhập vào, trao đổi nói: "Chúng ta phải đi đón Ứng giáo chủ."

Ba người trao đổi trong chốc lát, liền để Thất Dạ và Kim Cương Pháp Vương đi ngăn cản thế công của địch nhân, sau đó nhanh chóng bỏ chạy. Ba người Ngu Phi Tuyết đuổi theo một lát, thấy bọn hắn không ham chiến, biết tiếp tục đuổi theo cũng phí công, liền từ bỏ tiếp tục đuổi theo.

Chỉ cần bọn họ không quấy nhiễu đám người Ngu Yên Vũ vây giết lão tổ Kim Giao thì không cần phải xen vào.

Tam công tử ma đạo cùng Kim Cương Pháp Vương nhanh chóng tiến đến hướng Vạn Lý Huyết Hà. Giữa bọn họ và Kim Giao lão tổ có sự cảm ứng lẫn nhau, có thể thông qua một số phương thức bí ẩn biết được đại khái phương vị của đối phương. Bọn họ tiềm phục trong hang động huyết hà vạn dặm, đợi một lúc lâu, liền thấy một hư ảnh hình rồng màu vàng nhanh chóng bay đến.

Yêu công tử vui mừng, nói: "Đến rồi!"

Huyết công tử cười hắc hắc, nói: "Không ngờ Giáo chủ của chúng ta cũng có thể bị thương thành dạng này, ngay cả thân thể cũng mất, thật là cơ hội ngàn năm có một mà!"

Yêu công tử nói: "Lần này thuộc về ta!"

Ma công tử cười nhạt nói: "Tà dị giáo vốn nên là của ngươi, hai huynh đệ chúng ta sẽ không tranh đoạt với ngươi."

Ba người phi thân ra, gọi lão tổ Kim Giao lại.

Kim Giao lão tổ cũng cảm ứng được bọn họ, liền vội vàng phi độn nguyên thần xuống, lơ lửng ở giữa không trung, nhìn bao quát ba người, thản nhiên nói: "Các ngươi cũng coi như thông minh, chạy trốn rất nhanh, cũng may các ngươi chạy trốn nhanh, bằng không lần này liền thua trong tay bọn họ. Đám đồ gái xấu xí, lão tổ ta sớm muộn gì cũng khiến các ngươi chịu không nổi!"

Yêu công tử bay tới, lo lắng nói: "Sư phụ, người không sao chứ, thương thế ra sao rồi?"

Lão tổ Kim Giao hừ lạnh nói: "Mặc dù các nàng nhiều người nhưng lão tổ ta là ai? Chẳng qua tổn thất thân thể mà thôi, sau khi trở về, tìm một thân thể giao long, trùng tu một đoạn thời gian là được. Được rồi, chúng ta về Thần giáo trước đi, khoảng thời gian này chính đạo không an toàn, mấy người các ngươi tạm thời đừng ở lại lãnh địa chính đạo nữa, nhiệm vụ ngang dọc cũng đã hoàn thành rồi, tất cả trở về đi, xem Thần Tôn có gì phân phó không."

Yêu công tử vội nói: "Sư phụ, thương thế của ngài, đệ tử có cách để khôi phục."

"Ồ?" Kim Giao lão tổ kinh ngạc nhìn hắn.

Chỉ thấy yêu công tử lấy ra phù chú màu ám kim, phía trên hiện ra ô quang nhàn nhạt, tản mát ra linh lực dao động rất rõ ràng, hắn nói: "Sư phụ, vật này chính là "Thuộc mệnh phù", vật thượng cổ, có thể giúp ngài khôi phục pháp lực, ngưng tụ long thân, không cần tìm kiếm thân thể mới!"

Kim Giao lão tổ nghe vậy ngẩn ra, nói: "Tuân mệnh phù? Còn có thứ này? Ta chưa từng nghe qua."

Ma công tử cười nói: "Vật này là lúc chúng ta lưu lạc ở tu chân giới chính đạo, ngẫu nhiên thu được trong một bí cảnh thượng cổ, đã thất truyền từ lâu, giáo chủ chưa từng nghe qua cũng rất bình thường. Thực tế, loại đồ vật thượng cổ này, ở thời này, cả tu chân giới đều chưa ai nghe qua."

Kim Giao lão tổ vừa nghe, cảm thấy có lý, thượng cổ chi vật, không biết có bao nhiêu là sớm thất truyền, ngẫu nhiên xuất hiện một thứ hắn chưa từng gặp qua, cũng không phải là không có khả năng.

Ngay lập tức, hắn nói: "Khó được các ngươi có phần tâm ý này, cũng được. Chỉ là, không biết sử dụng phù chú này như thế nào?"

Yêu công tử nói: "Sư phụ an tâm chớ vội, ngài chỉ cần mở rộng lòng dạ, những thứ khác cứ giao cho ta là được."

Kim Giao lão tổ không nghi ngờ gì, liền dựa theo lời Yêu công tử, giải trừ vòng bảo hộ pháp lực, bước lên thời không đại lộ ra. Tam công tử Ma Đạo là người nối nghiệp được tam đại Giáo Chủ bồi dưỡng, Kim Giao lão tổ không có lý do nghi ngờ bọn họ, cho nên cũng không lo bọn họ động thủ, mà chuyện này vừa lúc là điểm mấu chốt đem tính mạng của hắn chôn vùi.

Người có thể dễ dàng tạo thành thương tổn nghiêm trọng đối với ngươi, thường thường là người ngươi quen thuộc nhất, tin tưởng nhất.

Chỉ thấy Yêu công tử mặc niệm chú ngữ, "Quy Mệnh phù" trong tay lập tức hóa thành một đạo quang mang màu ô kim, rơi vào trên nguyên thần Kim Giao lão tổ, trong nháy mắt, toàn bộ nguyên thần của hắn đều bị một tầng quang hoa màu ô kim sắc bao phủ. Trong nháy mắt này, Kim Giao lão tổ bỗng nhiên cảm thấy toàn bộ nguyên thần chấn động, một cỗ lực lượng cường đại đang dung nhập nguyên thần của hắn, thôn phệ pháp lực của hắn!

Chương Nhị Thập Ngũ, Thiên Tí thiền công

Dưới biến cố này, Kim Giao lão tổ nào còn có thể bình tĩnh.

Mặt mũi hắn tràn đầy hoảng sợ, thần sắc kinh hoảng nhìn về phía Yêu công tử, hai mắt nguyên thần bắn ra hai đạo lệ mang, cả giận nói: "Chuyện gì xảy ra, ngươi đã làm gì ta vậy? Đây là phù chú gì?!"

Hắn muốn thoát khỏi loại lực lượng thôn phệ này, nhưng hắn phát hiện lấy nguyên thần cảnh giới độ kiếp của mình, pháp lực vậy mà bị giam cầm, căn bản không thể động đậy.

Giờ này khắc này, hắn nhìn thấy Ma công tử, nụ cười trên mặt ba người Huyết công tử cùng Yêu công tử, cười đến vô cùng đắc ý, một bộ dạng tiểu nhân đắc chí.

Yêu công tử cười hắc hắc nói: "Sư phụ, đây là "Quy mệnh phù", chính là phù chú đưa tính mạng ngươi quy thiên. Phù chú này là mấy người ca ta trăm cay nghìn đắng mới tìm được trong bí cảnh thượng cổ, vô cùng lợi hại, có thể thôn phệ nguyên thần. Dưới Địa Tiên, không ai ngăn được, dù ngươi là cường giả Độ Kiếp viên mãn cũng không ngoại lệ!"

"Tên nghịch đồ nhà ngươi, nghiệp chướng! Dám lừa gạt ta, ám toán ta!" Lão tổ Kim Giao gào thét liên tục, hắn dù thế nào cũng không nghĩ tới đệ tử mà mình một tay dạy dỗ ra, sẽ hạ sát thủ với chính mình.

"Ha ha..." Yêu công tử cười to nói: "Sư phụ nói vậy sao có thể ám toán chứ, cái này gọi là tiếp nhận truyền thừa của ngài, tà dị giáo sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào trên tay của ta. Ta thấy ngài cũng không thành tiên được, chi bằng đưa một thân tu vi và pháp lực cho ta luôn đi, tiễn muộn không bằng đưa, sớm muộn gì cũng làm, sao phải lề mề chứ. "Người trong Ma giáo" không câu nệ tiểu tiết, tất cả

mọi thứ lấy lợi ích làm trung tâm, đây chính là học ở chỗ ngài đó, ngài nói có đúng hay không?"

"Nghiệp chướng, ngươi dám phản bội ta, ngươi dám lừa gạt sư diệt tổ, ngươi, ngươi..." Lão tổ Kim Giao tức giận đến mức nói không ra lời. Lúc này lão bị người ta khống chế, thật sự rơi vào tuyệt cảnh, muốn lật bàn. Trừ phi lão tổ Nghiên Đài và Huyết Tổ lập tức xuất hiện ở đây, nhưng đây là chuyện không thể nào.

"Sư phụ, xin ngài an nghỉ!"

Đầu của Yêu công tử bỗng hóa thành một cái đầu hổ cực lớn, mở cái miệng to như chậu máu ra, trong miệng sinh ra một lực hút, nuốt nguyên thần Kim Giao lão tổ vào toàn bộ, có "Quy Mệnh phù" trợ giúp, nguyên thần Độ Kiếp viên mãn của lão tổ Kim Giao rất nhanh hòa tan, hóa thành một cỗ pháp lực bàng bạc, chảy vào tứ chi bách hài của Yêu công tử, dung nhập vào trong cơ thể của hắn ta., Vào thời khắc này, cảnh giới của hắn đang liên tục tăng lên, từ Pháp Tướng sơ kỳ đến trung kỳ, hậu kỳ, viên mãn, sau đó là Độ Kiếp sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ... viên mãn!

"Rống ——"

Yêu công tử phát ra một tiếng hét điên cuồng, toàn bộ thân thể hóa thành một đầu mãnh hổ to lớn, dài trăm trượng, màu lông cũng từ vàng óng biến thành màu trắng, mắt hổ bắn ra tinh quang bốn phía, miệng hổ mở ra, từ đó phun ra từng luồng từng luồng khí lưu cường đại., Tứ chi tráng kiện mạnh mẽ, dưới chân giẫm lên khối không khí màu vàng trắng, phía sau là một cái đuôi hổ thô dài, trên lưng còn có một đôi cánh lông vũ to lớn, hai cánh khẽ động, liền kéo theo từng luồng từng luồng khí lưu cường đại, tạo thành cuồng phong kịch liệt quét ra bốn phía, ngay cả mặt sông huyết hà vạn dặm cũng bị thổi đến trận trận gợn sóng.

"Chúc mừng Yêu huynh, chúc mừng Yêu huynh!"

Hai người Ma công tử và Huyết công tử thấy vậy, lúc này nở nụ cười.

"Ha ha..." Yêu công tử khôi phục thân người, một tay nắm Kim Giao Cửu Tiết Tiên, rơi vào trên một tảng đá lớn, dùng ánh mắt bễ nghễ thiên hạ nhìn huyết hà vạn dặm, giật giật da hổ trên người, lạnh lùng nói: "Đã đến lúc đổi một bộ trang phục rồi."

Hắn lợi dụng sự tín nhiệm của Kim Giao lão tổ đối với mình, cùng với sự trợ giúp của Quy Mệnh phù, thành công cắn nuốt nguyên thần cùng pháp lực của Kim Giao lão tổ, thay vào đó, thành tựu chính mình. Trong thời gian ngắn ngủn một chén trà nhỏ, đã từ Pháp Tướng sơ kỳ đột phá đến cảnh giới Độ Kiếp viên mãn, tốc độ có thể nói là khủng bố, hoàn toàn không kém Thủy Hồng Dao.

Tam công tử Ma đạo lấy xuất thân và thân phận Ma giáo, quanh năm trà trộn vào tu chân giới chính đạo, có thể nói là đồng thời biết được rất nhiều thứ về chánh ma lưỡng đạo. Có một lần, bọn họ ngẫu nhiên tiến vào một bí cảnh chính đạo, đạt được ba tấm phù chú thượng cổ., Công năng chính là có thể cắn nuốt nguyên thần dưới Địa Tiên trở xuống, vừa vặn mỗi người một tấm. Vốn bọn hắn định dùng phù chú này trên người đám chính đạo, nhưng bọn hắn trà trộn vào chính đạo nhiều năm, vẫn không tìm được cơ hội thích hợp, bọn cường giả Độ Kiếp hậu kỳ trở xuống bọn hắn đều chướng mắt., Nhất định phải thôn phệ cường giả Độ Kiếp viên mãn không thể, cường giả Độ Kiếp của chính đạo cũng không phải hạng người bình thường, bọn hắn đến gần còn khó khăn, về sau rốt cuộc quyết định đưa cường giả Độ Kiếp trong Ma giáo vào phương án sàng lọc, tỷ như tam đại Giáo chủ, cơ hội tương đối nhiều., Xác suất thành công cũng tương đối lớn, một mặt, bọn họ có thể thôn phệ đối phương để thành tựu bản thân, mặt khác, bọn họ vừa vặn thay thế, tiếp nhận Ma giáo thế lực khổng lồ, về sau cũng thật là làm chủ ngay tại nhà, không cần nhìn sắc mặt ai, có thể nói là một mũi tên hai điêu.

Tam công tử Ma đạo được tam đại giáo chủ Ma giáo bồi dưỡng và hun đúc, lại quanh năm rèn luyện bên ngoài, chẳng những bồi dưỡng

ra tâm tính coi trời bằng vung, sát phạt quả quyết, kiến thức rộng rãi, kinh nghiệm giang hồ phong phú, quỷ kế đa đoan., Không có gánh nặng tâm lý, không có gánh nặng tâm lý, tâm cảnh và thủ đoạn của bọn họ không kém Thủy Hồng Dao chút nào. Cũng bởi vậy, bọn họ có thể dùng cảnh giới Pháp tướng cắn nuốt nguyên thần pháp lực của cường giả độ kiếp, thậm chí đột phá cảnh giới như phá Trúc Cơ, một hơi trở thành cường giả tuyệt thế Độ Kiếp viên mãn!

Tam công tử nhìn nhau cười, Thất Dạ và Kim Cương Pháp Vương đứng ở một bên, yên lặng không nói gì.

Bỗng nhiên Ma công tử nói: "Ai da, ba vị lão tổ chết mất một người, đây là đại sự cực kỳ khủng khiếp, chúng ta phải nhanh chóng bẩm báo cho Thần giáo mới được. Chỉ là... nên làm thế nào mới tốt đây?"

Huyết công tử cười quái dị nói: "Chuyện này còn không đơn giản, ăn ngay nói thật thì tốt rồi, chính đạo phái mấy vị cường giả độ kiếp vây giết lão tổ, lão tổ không địch lại, bị cường giả chính đạo vạn ác giết chết, hình thần câu diệt, chúng ta vô cùng đau đớn, không còn mặt mũi nào quay về, dự định tiếp tục ẩn núp trong lãnh địa chính đạo, xin Thần giáo phái viện binh, hỗ trợ chúng ta..."

"Đẹp quá, cứ làm như vậy đi!"

Ba người đều cười to.

...

Sơn môn Thiên Ma giáo.

Trên bầu trời hạ xuống mưa thu, dồn dập dương dương, nhưng vừa đến phạm vi mấy trượng trên không sơn môn Thiên Ma giáo lập tức bị đẩy ra, toàn bộ sơn môn phảng phất có một tầng vòng bảo hộ không thể thấy, đem tất cả xâm nhập ngăn cản ở bên ngoài.

Trong đại điện hoàn toàn yên tĩnh.

Ngoại trừ lão tổ nghiên mực ra, tất cả mọi người đều cúi đầu, quỳ gối dưới bảo tọa, không dám nhìn người đang ngồi ngay ngắn trên bảo tọa, khí tức trên người hắn phát ra quá mức cường đại, tất cả mọi người lo lắng mình nói sai, không ai dám làm hắn tức giận.

Thân hình khổng lồ của Vu Nhung hầu như muốn làm sụp bảo tọa, ông quét mắt một vòng, thản nhiên nói: "Kim Giao thế mà chết?"

Lão tổ nghiên mực cung kính nói: "Bẩm cáo thần tôn, việc này đã điều tra ra là thật. Chuyện là như vậy, Kim Giao đạo huynh sau khi bắt được cao thủ pháp tướng chính đạo ở lãnh địa chính đạo, dẫn tới tiểu nhân Vi Vân, hắn dự định tùy thời giết chết tiểu tử kia, loại bỏ tai hoạ ngầm cho thần tôn, quét sạch chướng ngại., Khổ nỗi tiểu nhi kia hèn hạ vô sỉ, nham hiểm độc ác, quỷ kế đa đoan, hắn tìm mấy cường giả độ kiếp, sử dụng mưu kế gian trá hại chết Kim Giao đạo huynh, ngay cả nguyên thần cũng chưa từng chạy ra, thật sự là khiến người ta bi phẫn! Việc này mong rằng Thần Tôn làm chủ..."

"Xin Thần Tôn làm chủ!"

Tất cả mọi người phía dưới đều quỳ xuống đất hô lên, trong đó Hổ Vương ân cần hô to nhất. Ân oán là thúc thúc của Yêu công tử, rất được Kim Giao lão tổ coi trọng, lúc đầu chính hắn đại biểu tà dị giáo, đi tới lãnh địa chính đạo sáng lập Anh Hoa giáo, tuy rằng thất bại, nhưng không thể bỏ qua, bây giờ thực lực của hắn khôi phục, lại được Kim Giao lão tổ ban thưởng pháp bảo "Thiên Long bảo tháp", thực lực rất mạnh, mà Kim Giao lão tổ hiện nay bị giết, hắn làm sao cũng phải biểu thị một chút.

Vu Nhung hừ lạnh một tiếng, nói: "Nhân sĩ chính đạo âm hiểm xảo trá, quả nhiên vạn năm qua cũng không thay đổi chút nào! Kim Giao thay ta phân ưu, công lao rất lớn, ta tự nhiên sẽ không quên hắn, chẳng những phải giúp hắn báo thù, còn muốn đời sau con cháu láng giềng của hắn, Kim Giao có thê tử hay không?"

Lần này Kim Giao lão tổ đi tới tu chân giới chính đạo, bắt sống hơn mười cường giả Pháp Tướng, đều đưa đến trong tay Vu Nhung, bị

hắn cắn nuốt. Vu Nhung lúc này, đã cơ bản khôi phục thực lực cảnh giới Địa Tiên, phóng tầm mắt nhìn toàn bộ nhân gian, là tồn tại tuyệt đối vô địch.

Lão tổ nghiên mực nói: "Khởi bẩm thần tôn, Kim Giao đạo huynh mặc dù có đông đảo phi tần, nhưng không có vợ, nhưng hắn có một đệ tử tên là "Yêu công tử", chính là người hắn chỉ định là người thừa kế tà dị giáo, hắn cũng là một trong tam công tử Thần giáo chúng ta, có điều trước mắt ba người này đều ẩn núp trong lãnh địa chính đạo."

"A..." Vu nhung trầm ngâm một chút, nói: "Còn nữa, tên Vi Vân kia nhất định phải chết, Kim Giao đã chết, vậy thì phải phái người khác đến đó, một ngày không giết hắn, bản tôn một ngày không yên lòng!"

Lão tổ nghiên mực nói: "Vâng, đương nhiên Vi Vân tiểu nhi nhất định phải chết, chỉ là cảnh giới Pháp tướng, ta ra tay cũng có thể dễ như trở bàn tay, nhưng mà cường giả Độ Kiếp của chính đạo cũng đã chạy đến đây rồi, chỉ dựa vào một mình ta, sợ khó mà làm được chuyện. Hơn nữa trước khi ta rời khỏi lãnh địa chính đạo đã từng lập thệ không bước vào chính đạo nửa bước, đây cũng là một phiền phức..."

Vu nhung nói: "Lời thề chính là vấn đề nhỏ, hiện tại ta sẽ giúp ngươi phá vỡ."

Nói xong, hắn phất tay đánh ra một đạo kim quang, rơi vào trên người lão tổ nghiên mực, phát ra một trận thanh âm lốp bốp, lão tổ nghiên mực chỉ cảm thấy trong cơ thể có một cỗ năng lượng khó hiểu nhanh chóng tiêu tán, đảo mắt nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Lão tổ nghiên mực biết mình đã lập lời thề không có hiệu quả, Địa Tiên chính là Địa Tiên, ngay cả khế ước Thiên Đạo cũng có thể phá vỡ, trong lòng hắn thầm khiếp sợ.

Người tu hành một khi đã lập lời thề, nhất định phải hoàn thành, trừ khi có Địa Tiên hỗ trợ phá vỡ hoặc là đối tượng chủ động huỷ bỏ yêu

cầu của hắn, chẳng hạn như yêu cầu của Ngự Châu nương nương huỷ bỏ việc luyện đan của Vi Vân.

"Đa tạ Thần Tôn xuất thủ tương trợ!" Lão tổ Nghiên mực mừng rỡ nói.

Vu nhung nói: "Có vết xe đổ của Kim Giao, một mình ngươi quả thực khó mà thành sự, chờ Tiểu Huyết trở về, hai người các ngươi mang theo mấy thủ hạ, nhất định phải lẻn vào lãnh địa chính đạo, giết chết tên Vi Vân kia!"

Lão tổ nghiên mực nói: "Việc này giao cho ta và Huyết Tổ, bảo đảm không có vấn đề, nhưng thuộc hạ có một thỉnh cầu, hy vọng Thần Tôn thành toàn."

"Nói đi."

Lão tổ nghiên mực nói: "Nếu khắc tinh của Thần Tôn chỉ có một mình Vi Vân tiểu nhi, vậy thì việc ra tay đối phó với những người còn lại vẫn là không thành vấn đề, ta muốn mời Thần Tôn ra tay, giết hết cường giả độ kiếp của chính đạo, còn về phần Vi Vân tiểu nhi, để ta và Huyết Tổ đối phó là được rồi, chúng ta nhất định không để cho hắn tới gần Thần Tôn..."

"Ô... là một đề nghị không tồi." Vu Hoàng sờ cằm.

Vu Xương sợ hãi nhìn thấy Vi Vân, điều này có nguyên nhân. Vạn năm qua, nguyên thần hắn xuất khiếu, Thần Du thế giới này năm phương đại lục, có thể nói là kiến thức rộng rãi, ngoài ra, hắn còn ở trong thần du Thái Hư ngẫu nhiên nhìn thấy tương lai, hắn nhìn thấy chính mình chết trong tay một nam tử, người này tên là Vi Vân, là môn nhân chính đạo. Bởi vậy, sau khi khôi phục, chuyện lớn đầu tiên mà hắn muốn hoàn thành, chính là giết người này, nếu không hắn ăn ngủ không yên.

Hôm nay hắn phái Kim Giao lão tổ đi giết Vi Vân, chẳng những không giết chết, ngay cả mạng nhỏ cũng bỏ vào, điều này càng làm cho hắn

cảm giác tương lai mình nhìn thấy không thể khinh thường, phải giải quyết Vi Vân mới được, nếu không cho dù sống lại, cũng là sớm muộn tất cả thành không. Bất quá Câu đài lão tổ nói cũng có đạo lý., Với năng lực của lão tổ nghiên mực và Huyết Tổ, thiếu đi một Kim Giao lão tổ, muốn ngang ngược đi trong tu chân giới chính đạo chỉ sợ có chút khó khăn, phải do lão tự mình ra tay, giải quyết một phần địch nhân, để thuận tiện bọn họ ra tay đối phó Vi Vân, như vậy mới có thể đảm bảo không có sơ hở tí nào.

Thế là, vu nhung nói: "Được, chờ tiểu huyết trở về, chúng ta sẽ lập tức hành động, tiểu huyết ra ngoài lâu như vậy, vì sao còn chưa trở về?"

Lão tổ Tuyền Cơ lập tức nói: "Thần Tôn, Huyết Tổ theo như lời phân phó của ngài, đã tìm được mấy hậu duệ Vương tộc, đang thuyết phục bọn họ gia nhập. Có bọn họ gia nhập, tin rằng thực lực bên ta sẽ tăng lên rất nhiều, càng nắm chắc hơn."

"Nhanh một chút, nói cho những hậu duệ Vương tộc kia biết, người khổng lồ Vu Nhung ta đã trở lại, để bọn họ đều đến bái kiến, nếu có ai dám kháng lệnh, chết!"

"Vâng, thần tôn!"

...

Ngay tại thời điểm Ma giáo mưu đồ diệt trừ Vi Vân, Vi Vân đang ở trong đạo tràng Trung Châu của Tử Nguyệt tiên môn, thoải mái hưởng thụ sự hầu hạ của mỹ nhân.

Trong lầu các, Ngu Phi Tuyết nằm trên một tấm mềm nhũn, quần áo hết sạch, trước ngực lộ ra hai cục thịt mềm mại như tuyết trắng, Vi Vân đang đè ép thân thể nàng qua lại run rẩy, đồng thời há miệng ngậm một con tuyết nhũ trong đó, nhẹ nhàng hút nhẹ, nhấm nháp hương thơm mềm mại của nhũ ngọc.

Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi đang ngồi ở một bên, mỗi người đều vươn ra một cái đùi ngọc nhè nhẹ, đặt trên lưng Vi Vân, thỉnh thoảng lại nói hai câu.

Mấy ngày nay Vi Vân và Tam tiên tử chính đạo đều đứng quanh các đại đạo tràng, bởi vì đạo tràng đã xây dựng nên, khách hành hương mỗi ngày nối liền không dứt, mỗi người cũng tuyển nhận không ít môn nhân, phát triển vô cùng thuận lợi, hơn nữa còn đuổi lão tổ Kim Giao đi, vết tích của yêu nhân Ma giáo đã gần như không còn nhìn thấy nữa, cho nên đám người Vi Vân lại an nhàn, hàng ngày đều tuyên dâm, lưu lại dấu vết rất nhiều yêu thích ở các đạo tràng.

Liễu Phỉ Nhi nhẹ nhàng vuốt ve sữa ngựa của mình, nói: "Không dối gạt các ngươi, ta đã học xong thanh âm "Vạn vật", hiện tại đã có thể nói chuyện với con chó hoang rồi."

Diệp Trầm Ngư dừng chân ngọc đặt trên lưng Vi Vân, nói: "Nói ta nghe một chút."

"Ngươi cũng đâu phải cá chó hoang."

"Ngươi... Ý của ta là muốn nghe một chút động vật nói chuyện như thế nào."

"Gâu, uỳnh uỳnh..."

"..."

Ngọc nhũ trong miệng, tốc độ hút của nàng chậm lại, động tác xen kẽ cũng chậm lại không ít, trong lòng hắn thầm nghĩ: "Tiểu Nhi học được tiếng "Vạn vật", ta cũng muốn học Thiên Tí Thiền công của nàng. Nhưng, vạn nhất nàng không truyền cho ta thì làm sao bây giờ? Dù sao cũng là thần thông tông môn... Ài!"

Ngu Phi Tuyết cảm thấy động tác của Vi Vân đã chậm đi không ít, nhất thời không vui, nàng đang muốn lên cao trào, Vi Vân tại thời khắc mấu chốt lại tắt lửa, cái này làm sao có thể nhịn? Nàng phượng

nhãn thoáng nhìn, chỉ thấy Vi Vân lâm vào trầm tư, nhất thời nghiến răng nghiến lợi, một tay đặt ở bên hông Vi Vân, dùng sức bóp một cái.

"A..."

Vi Vân kêu lên đau đớn, trừng mắt nhìn Ngu Phi Tuyết, nói: "Tỷ, ngươi muốn làm gì?"

Ngu Phi Tuyết cũng trừng mắt nhìn hắn, hỏi: "Ngươi còn ngây ra đó làm gì? Ta không có mị lực đúng không?"

"Ta... A, không có, ta cũng không phải nhất thời, ừ... À, thật thoải mái, ta hút được cái huyệt nhỏ của tỷ thật sảng khoái..."

Vi Vân vội vàng trọng chấn hùng phong, hết sức chuyên tâm thao túng Ngu Phi Tuyết ướt át mềm mại đáng yêu.

Vi Vân nghiêm túc hẳn lên, muốn đem Ngu Phi Tuyết đánh bóng tự nhiên là dễ dàng hơn, Ngu Phi Tuyết lúc này mới có cảm giác lại, nheo mắt phượng, không lâu sau nhiệt độ cao trào lên, ở sâu trong huyệt nhãn phun ra bọt nước ồ ồ, tưới lên đầu Vi Vân, khiến cho Vi Vân toàn thân tê dại.

"Được rồi." Ngu Phi Tuyết cảm giác mình đã thỏa mãn xong, liền vỗ vỗ mông Vi Vân, ý bảo hắn đứng lên.

Sau khi Vi Vân đứng dậy, ngồi ở một bên, lại bắt đầu suy nghĩ: "Đúng rồi, ta nên gọi mẹ cùng đi tìm Diệu Y Phật Mẫu. Lần trước Phỉ Nhi cũng vậy, có mẹ nuôi đi cùng, Diệu Y Phật Mẫu trực tiếp đáp ứng lời thỉnh cầu của nàng, ừm, đúng là như vậy..."

Vi Vân đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên cảm thấy xung quanh trở nên an tĩnh hơn rất nhiều, hắn nghi hoặc ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy Ngu Phi Tuyết, Liễu Phỉ Nhi cùng Diệp Trầm Ngư ba người đang trần trụi thân thể mềm mại, đứng ở trước mặt hắn, ngón chân

thon dài kia đặc biệt mê người, từng tia vớ thịt chân đè ở trên sàn gỗ, trừng đôi mắt đẹp tròn trịa nhìn hắn, ánh mắt kia giống như nhìn kẻ ngốc.

Ba người đồng thời hỏi: "Vị thiếu hiệp này, ngươi đang ngây ra đó làm gì vậy?"

"Ta, ta không có a..."

"Đi chết đi!"

Ba người đồng thời vươn ra một cái chân đẹp, hướng trên mặt Vi Vân đạp tới!

"A..."

Theo một tiếng hét thảm vang lên, một bóng người từ trong lầu các bay ra, đập vỡ lan can lầu các, ngã xuống dưới lầu, bộ dạng đầy bụi đất, hơn nữa trên người không có một mảnh vải.

Cũng may nơi này là hậu viện của đạo tràng, nếu như ở phía trước thì đại điện của đạo tràng nhiều người như vậy, Vi Vân xuất hiện như thế sau này cũng không cần phải gặp người nữa.

Vi Vân bị đạp phải vội vàng mặc quần áo vào, sau đó đi về phía hậu điện, nói chung, Ngu Yên Vũ đều đứng ở hậu điện.

Nhưng sau khi Vi Vân đi tới hậu điện, chỉ trông thấy mấy đệ tử Tử Nguyệt tiên môn đang dọn dẹp tàn hương, bèn hỏi: "Mấy vị sư muội, có gặp môn chủ không?"

Một đệ tử cao gầy trong đó nói: "Ngu môn chủ đi ra ngoài, nói là đi về phía Lạc các chủ, Vân sư huynh có chuyện gì sao?"

"A, không có, các ngươi bận việc."

Vi Vân rời khỏi hậu điện, phi thân đi về phía Đạo Tràng của Đại Phật Tự.

Không có Ngu Yên Vũ đi cùng cũng không sao cả, lấy quan hệ của Vi Vân, lại thêm Diệu Y Phật Mẫu cũng không phải loại người ngoan cố thủ cố cũ, tin tưởng chỉ cần hắn thành tâm khẩn cầu, vị nữ ni xinh đẹp này sẽ đồng ý truyền cho Thiền công Thiên Thủ cho hắn.

Đạo tràng của Tử Nguyệt Tiên Môn nằm ở phía bắc thành Trường Ninh, đạo tràng của Đại Phật Tự ở phía nam thành Trường Ninh, giữa hai bên cách thành Trường Ninh vừa đúng một cái thành Trường Ninh, kỳ thật chỉ có không đến trăm dặm, đối với Vi Vân mà nói vẫn là rất gần, Quang Tủy Kiếm dưới chân khẽ động, trong khoảnh khắc đã nhìn thấy Đại Hùng Bảo Điện của Đạo Tràng Đại Phật Tự.

Vi Vân phi thân hạ xuống.

Chính là vào giờ ngọ, tiền điện, khách hành hương gần đó nối liền không dứt, có người tiến hương cầu nguyện, có người đang cầu phúc tiêu tai, hậu điện tụ tập rất nhiều môn nhân mới thu nhận trong Đại Phật tự, tu vi đều rất thấp, không giống từ Trúc Cơ đến Kim Đan, tuy tu vi nhưng lại là tương lai của Đại Phật Tự.

Đầu đội Bì Lư quan, Diệu Y Phật Mẫu mặc Thiên Nữ Thiện Ý đang ở hậu điện, rót đỉnh cho các môn nhân. Trên người nàng hiện ra Phật quang màu vàng, thần thánh mà trang nghiêm, tựa như Bồ Tát lâm trần, chúng tăng ni ngồi ngay ngắn tại chỗ, cảm nhận được cảm giác thể hồ quán đỉnh.

Vi Vân đứng ở cửa đại điện, vốn định trực tiếp đi vào, nhưng đã phải lễ phép ngừng lại rồi.

Hắn chờ một lát ở cửa ra vào, mãi cho đến khi Diệu Y Phật Mẫu quán đỉnh cho mỗi môn nhân, mới chuyển đôi mắt đẹp sang nhìn ra ngoài cửa, nhìn thấy Vi Vân, mỉm cười gật đầu.

Vi Vân chắp tay trước ngực, chớp mắt.

Diệu Y chậm rãi bước ra, hỏi: "Vi Vân thí chủ tới Đạo Tràng lần này là có chuyện gì?"

Vi Vân nói thẳng: "Vãn bối muốn cùng Phật mẫu học Thiên Tí Thiền Công!"

Diệu Y Phật Mẫu cười một tiếng, nói: "Vạn sự vạn vật trên thế gian này, làm gì có chuyện cho không, ngươi định dùng cái gì để trao đổi?"

Vi Vân thốt lên: "Vãn bối định dùng thân thể trao đổi!" Nói xong vỗ vỗ bộ ngực, đây cũng là do bình thường hắn và Liễu Phỉ Nhi đùa giỡn thành thói quen, không tự chủ được liền cười đùa với Diệu Y Phật Mẫu.

Diệu Y Phật Mẫu vừa nghe vậy khẽ mỉm cười, khuôn mặt tươi cười như hoa, Vi Vân không khỏi ngẩn ngơ.

Diệu Y Phật Mẫu thu liễm nụ cười, nói: "Ta muốn thân thể của ngươi dùng làm gì? Ngươi hãy đi theo ta." Nói xong đi về phía sau Thiên điện.

Vi Vân đi theo nàng tới Thiên điện, ngồi trên bồ đoàn.

Diệu Y Phật Mẫu ngồi đối diện với hắn, cầm ấm trà trên bàn trà rót một chén trà, nói: "Đây là trà Vân Vụ Trung Châu, ngươi nếm thử chút mùi vị xem."

Vi Vân uống một ngụm trà, cũng không thấy có gì đặc biệt, chỉ nhìn Diệu Y Phật Mẫu, nhìn dung nhan xinh đẹp của nàng, càng nhìn càng cảm thấy mỹ lệ động lòng người. Nếu không có ni cô, chỉ sợ không biết có bao nhiêu người ái mộ và nghiêng đổ.

"Có lẽ khi tiền bối Diệu Y tuổi còn trẻ cũng là nhân vật tuyệt thế đó." Vi Vân thầm nghĩ.

Diệu Y bỗng mang theo một tia giận dỗi, nói: "Nếu muốn học thần thông thì đừng nghĩ tới mấy thứ linh tinh linh tinh kia."

Vi Vân vội vàng thu nhiếp tinh thần, nói: "Được!"

Hắn lúc này mới nhớ tới, Diệu Y Phật Mẫu có thể nhìn thấu lòng người, hơn nữa quá nửa là đã tu ra một trong Lục Thông của Phật Môn "Tâm Thông", có thể cảm giác được suy nghĩ trong lòng người khác, ở trước mặt nàng, mọi tâm sự đều không thể giấu được, nói dối là không dùng được.

Diệu Y nói: "Ngươi phải học Thiên Tí Thiền công, phối hợp với Lý Càn Khôn của ngươi, quả thật có thể phát huy uy lực lớn nhất. Chẳng qua... môn thần thông này của ta tu luyện có chút không dễ, có một điều kiện tiên quyết, đó là không có tạp niệm trong lòng, ví dụ như quên mất những nam hoan nữ yêu ở trong Hồng Trần thế tục, nếu không rất dễ tẩu hỏa nhập ma..."

Vi Vân nghe vậy, sửa lại: "Tâm không tạp niệm là tâm không tạp niệm, nam hoan nữ ái là nam hoan nữ ái, đây là hai chuyện không liên quan với nhau, nam hoan nữ ái cũng sẽ không tẩu hỏa nhập ma."

"Cái này..." Gương mặt xinh đẹp của Diệu Y ửng đỏ, nói: "Ý ta là rất có khả năng, không phải chỉ biết, nam hoan nữ ái là sẽ ảnh hưởng tới đạo tâm, sẽ ảnh hưởng tới thiền định. Cho nên ta không thể dễ dàng truyền thụ cho ngươi, chỉ là lo lắng ngươi nghĩ bậy bạ, luyện thì sẽ tẩu hỏa nhập ma, bần ni kia chẳng phải tội ác tày trời..."

"Sẽ không đâu, tiền bối cứ yên tâm, bất cứ lúc nào ta cũng có thể làm sạch tạp niệm trong lòng." Vi Vân vỗ ngực khẳng định.

Diệu Y suy nghĩ một chút, lại nói: "Ý của ta là, nam hoan nữ ái cũng không tốt như ngươi nghĩ đâu. Kỳ thật thiền định tu tâm, có một trái tim thanh tịnh, thích thú so với nam hoan nữ càng thêm vui vẻ, tự tại..."

Vi Vân xem như đã hiểu, ý của nàng là muốn chính mình bỏ đi sắc dục, nhưng đây là điều tuyệt đối không có khả năng, Vi Vân không thể nào quên được sắc dục, điều này cũng đồng nghĩa với việc bản thân còn sống một ý nghĩa, nhân sinh có một năng lực và quyền lực, thuận theo tự nhiên là tốt rồi, tại sao phải cắt đứt? Dù sao đối với hắn mà nói, giao lưu thật sự không ảnh hưởng đến tu hành.

Vi Vân lắc đầu, vẫn phủ định quan niệm của nàng.

Cuối cùng, Diệu Y Phật Mẫu bất đắc dĩ nói: "Một khi đã như vậy, bần ni tuyệt đối không thể truyền Thiên Tí Thiền công cho ngươi."

Vi Vân vừa nghe vậy liền cuống lên, không truyền làm sao được, môn thần thông này có trợ giúp quá lớn đối với hắn, hắn nhất định phải học được tay, suy nghĩ một chút, hắn nói: "Thế này đi, chúng ta đánh cược, chứng minh quan niệm của mình là chính xác. Nếu như ta thắng, Phật mẫu truyền thần thông cho ta, nếu Phật mẫu thắng, ta sẽ đưa Quang Tủy Kiếm cho ngươi!"

Diệu Y vừa nghe, Diệu Mục chuyển động, nói: "Cái này còn có thể chứng minh?"

Vi Vân nói: "Đương nhiên có thể, Phật mẫu cứ việc dùng biện pháp của ngươi để độ ta, chỉ cần ngươi có thể chứng minh thiền định cảnh giới thanh tịnh so với nam hoan nữ ái của ta càng thêm thú vị, vậy coi như ta thua, ngược lại, nếu ta có thể chứng minh nam hoan nữ ái so với Thiền định thanh tịnh của ngươi càng tốt hơn, hắc hắc... Vậy thần thông này ta phải học theo rồi."

Diệu Y cười nói: "Tùy ngươi."

Nàng có lòng tin sâu đậm đối với phật pháp của mình, đồng thời nàng cũng muốn độ Vi Vân vứt bỏ sắc dục, nàng cho rằng Vi Vân là một kỳ tài, nếu có thể vứt bỏ dục vọng, một lòng tinh tu, nhất định có thể dũng mãnh tinh tiến, đột phá độ kiếp cũng không thành vấn đề.

Vi Vân có tính toán riêng của mình, hắn cũng có lòng tin tuyệt đối vào năng lực của bản thân trước mặt, trong lòng hắn đã hiểu được Diệu Y Phật mẫu, bởi vì hắn nhìn ra được Diệu Y Phật mẫu hoàn toàn không biết chút gì về ái nam hoan nữ, rất có thể căn bản không trải qua..., Trong tình huống không trải qua, đã cho rằng chuyện nam hoan nữ ái không thú vị, tuyệt đối là một loại thành kiến. Con người chỉ có cầm lên, một ngày nào đó gặp được sẽ không vì thế mà khó xử.

Hai người đều rất tin tưởng vào bản thân, lập tức bắt đầu đánh cờ.

Chương 216 ta thua.

"Nhìn vào mắt ta." Diệu Y Phật mẫu mỉm cười nhìn Vi Vân, nhàn nhạt nói, giọng nói của nàng dịu dàng điềm đạm, như gió xuân hóa mưa, có ma lực, hấp dẫn sự chú ý của Vi Vân.

Vi Vân nhìn sang, lập tức bị đôi mắt đẹp của Diệu Y Phật Mẫu hấp dẫn.

Đây là một đôi mắt đẹp động lòng người, giống như bảo thạch thuần túy, đen trắng rõ ràng, lông mi cong cong, mắt như thu thủy, mang theo một tia dịu dàng ý cười, trong ánh mắt lộ ra sự hiền lành, thiện lương, loại từ ái này thuần túy là như thế, không có bất kỳ điều kiện nào, hầu như bất luận kẻ nào nhìn thấy, đều muốn hòa tan ở trong đó, đắm chìm trong loại ánh mắt này, cũng đã là hạnh phúc cực lớn rồi.

Nháy mắt khi nhìn chăm chú đôi mắt đẹp này, Vi Vân liền cảm thấy mình đang ở trong một thế giới cổ tích, hắn từ trong mắt Diệu Y Phật Mẫu nhìn thấy một thế giới khác, một người chỉ có tình, đẹp, hay, rất vui vẻ.

Diệu Y Phật Mẫu tu luyện Vạn Phật Thư tâm pháp, từ đó lĩnh ngộ được thần thông Thiên Tí Thiền Công. Môn thần thông này tu luyện đến cuối cùng, có thể thành tựu Thiên Tí Phật Mẫu bản tôn. Nhưng thiên phú của Diệu Y cực cao, đồng thời nàng lại lĩnh ngộ thần thông Phật quốc trong, Môn thần thông này ngoại trừ có thể đem bàn tay tu luyện thành một tiểu thế giới, đem kẻ địch vây ở trong đó, còn có thể ở không gian thức hải của mình mở một vùng tịnh thổ, nàng có thể thông qua hai mắt truyền tin tức thế giới Tịnh Thổ của mình cho đối phương, để đối phương cảm giác được thế giới của mình, như vậy có thể lợi dụng vạn vật biến hóa của thế giới tịnh thổ mình., Ảnh hưởng tới tâm linh người khác, cái này còn lợi hại hơn so với Cửu

Mộng Yểm Côn Bằng. Bởi vì sau khi chuyển hóa tâm linh sẽ sinh ra cảm giác ỷ lại cường đại, sẽ không phản bội, là một loại thủ đoạn của người độ người.

Ở thế giới của Diệu Y Phật Mẫu, chúng sinh bình đẳng, không phân chia cao thấp, nhưng tất cả mọi người đều kính ngưỡng Diệu Y, bởi vì nàng là chủ của thế giới này, thế giới này do nàng sáng tạo ra, nơi này khắp nơi đều là Hoàng Kim, Lưu Ly, Mã Não các loại thất bảo, chúng sinh không lo ăn mặc., Không cần lo lắng cho cuộc sống, không cần làm việc, có lương thực cùng rau dưa vô cùng vô tận, cho dù không ăn cũng không chết đói, người nơi này vô ưu vô lự, không có sinh lão bệnh tử khổ, không có các loại cảm xúc tiêu cực, cũng không có tội, có phân chia nam nữ, nhưng quan hệ nam nữ quan hệ đơn thuần, sẽ không sinh ra tranh chấp tình cảm...

Ý thức của Vi Vân hóa thân đặt mình vào thế giới này, lập tức bị thế giới này thu hút, hắn đứng ở trên đường cái, nhìn người đến người đi, nhìn thấy nam nữ xung quanh đều mặc tăng y, tay cầm niệm châu, tùy thời đều niệm kinh, Phật kinh mà bọn họ niệm sẽ thêm pháp lực vì diệu y, mà pháp lực của Diệu Y càng mạnh, những người này càng có cảm giác chất.

Toàn bộ Tịnh Thổ thế giới này, bao gồm chúng sinh bên trong, tất cả đều là ý niệm của Diệu Y biến thành, là một phần của nàng, nhưng đồng thời, cũng có thể đem sinh linh ngoại giới độ hóa, gia nhập vào trong đó, trở thành một bộ phận của thế giới này. Hiện tại Diệu Y Phật Mẫu đã độ hóa mấy vạn linh hồn đã chết uổng tiến vào trong đó, bọn họ không cần luân hồi chuyển thế, sau khi chết trực tiếp sinh hoạt ở thế giới do Diệu Y sáng tạo ra.

Diệu Y hấp dẫn ý thức của Vi Vân tiến vào thế giới này, chính là để sử dụng Phật pháp, lợi dụng tất cả mọi thứ ở thế giới này, tịnh hóa tâm linh của hắn, trừ dâm dục, kích thích Phật tâm.

Sau khi Vi Vân tiến vào thế giới này, lập tức bị sự vật bên trong hấp dẫn, nam nữ đều có tướng mạo tuấn mỹ. Bọn họ đều nho nhã lễ độ,

khiêm tốn, hỗ trợ lẫn nhau, điều này làm cho hắn cảm thấy mười phần mới lạ. Lúc này, nam nữ xung quanh bỗng nhiên vây quanh, một người trong đó nói: "Vị thí chủ này, ngươi có nguyện ý quy y tam bảo, hưởng thụ vô tận cực lạc?"

"Xin thí chủ quy y tam bảo, được hưởng Phật mẫu của ta chớ vào cực lạc..."

Chỉ một thoáng, một đám so đồi và Khâu Ni vây quanh Vi Vân tụng kinh văn, truyền thụ phật pháp, lại lấy phật quang tắm rửa, bao phủ trên người hắn, ý đồ tinh lọc tâm linh của hắn.

Lúc đầu Vi Vân cảm thấy tò mò, sau đó lập tức tỉnh ngộ, hiểu được đây đều là ảo cảnh, là thế giới do ý thức Diệu Y Phật Mẫu biến thành, cái này là trong Vạn Phật Thư ghi chép, cũng nhờ hắn đã từng tu luyện 《 Vạn Phật Thư 》 mới không mê hoặc.

Nghĩ tới đây, trong lòng Vi Vân thầm nghĩ: "Mặc dù như thế, muốn phá huyễn ra cũng không dễ dàng, mặc dù Diệu Y Phật Mẫu không vây khốn ta ở chỗ này, nhưng ta cũng không muốn bị nàng biến mất dục vọng, không thiếu phải giày vò một phen, phá huyễn mà ra mới được."

Hắn dạo quanh thế giới tịnh thổ này rất nhiều, phi thiên độn địa nhưng vẫn không tìm thấy biên giới, không tìm thấy lối ra. Hóa ra thế giới này do ý thức diệu y biến thành, vô cùng lớn nhỏ, biến hóa hoàn toàn theo ý niệm của diệu y. Nàng chính là cường giả Độ Kiếp cảnh giới trung kỳ, không gian thức hải sao có Vi Vân có thể so sánh, Vi Vân tự nhiên không ra được.

Chuyển đi không biết bao lâu vẫn không có kết quả, Vi Vân đành phải dừng lại để suy nghĩ đối sách khác.

"Lấy lực không thể thắng, chỉ có thể mưu lợi. Đúng rồi, ta cùng Diệu Y Phật mẫu dâm dục hơn, vì sao không dứt khoát dùng nó để công kích?"

Nghĩ đến đây, Vi Vân lập tức bắt đầu hành động.

Hắn đi tới trên đường cái, cũng mặc kệ chung quanh có đông đảo tăng ni, những tăng ni này phần lớn là ý thức diệu y biến thành, kỳ thật chính là bản thân Diệu Y. Hắn trực tiếp cởi quần áo toàn thân, ưỡn một cái thịt thô to, nằm dưới một gốc cây, bắt chéo chân, ngâm nga tiểu khúc.

Tăng ni chung quanh lập tức không nhìn nổi nữa, đi lên phía trước chỉ trích hắn ta, nói cho hắn ta biết sẽ rơi vào bao nhiêu tầng địa ngục.

Vi Vân hoàn toàn không để ý tới, ánh mắt của gã đảo qua mọi người, cuối cùng tập trung nhìn chằm chằm vào một nữ ni mi thanh mục tú. Nữ ni này mặc tăng y nguyệt nha, xinh đẹp động lòng người, ngữ khí ôn nhu, vừa nhìn đã biết mười phần thiện lương. Vi Vân cười hắc hắc, trực tiếp xông lên phía trước., Dã man ôm lấy nàng, mọi người kinh hô, Vi Vân thô lỗ lột sạch tăng y của nàng, lộ ra cơ thể trắng nõn, trước ngực một đôi thịt mềm, trong hai chân là một khe thịt màu đỏ, khe thịt khép chặt, Vi Vân mặc kệ ba bảy hai mốt, cầm gậy thịt lớn đâm vào trong kẽ thịt của nàng!

Vừa cắm xuống, Vi Vân hơi ngẩn ra, hắn phát hiện thân thể của mình căn bản không cắm vào được, ngồi xổm xuống nhìn kỹ, mới phát hiện khe thịt của nữ ni này cơ hồ đã khép kín, loại khép kín này không phải là bình thường, mà là loại khép kín lại như khe thịt muốn biến mất.

Nói cách khác, huyệt nhỏ của nữ ni này thật ra đang ở vào trạng thái biến mất!

Phát hiện này khiến Vi Vân cảm thấy giật mình, hắn dùng man lực lột sạch quần áo mọi người xung quanh, phát hiện nam nữ xung quanh đều như thế, sợi tóc bụi của nam tử đang rút ngắn thậm chí là biến mất, huyệt nhỏ của nữ tử cũng đang khép kín, thậm chí giữa hai chân nữ ni cũng chỉ còn lại một vết đỏ nhỏ bé, đây rõ ràng là chứng cớ kẽ thịt đã biến mất cơ bản.

Hắn suy nghĩ một chút, lập tức hiểu được, đây là Diệu Y muốn đem thế giới tịnh thổ này tạo thành bộ dáng không có nam nữ, nhưng vạn vật sơ phận, ngay từ đầu sinh ra nhất định là phân âm dương, đối với con người cũng chỉ là nam nữ, diệu y muốn cải biến loại trạng thái này, là cần một quá trình, cho nên mới sẽ xuất hiện loại tình huống này, nam tử bụi trần tại thoái hóa, khe thịt nữ tử đang biến mất.

"Bổn đại gia không tin, ta có thể chen vào hay không?" Vi Vân không tin tưởng, chỉ cần là nữ, hắn liền nắm chắc có thể đem đối phương làm đến mức dục tiên dục tử, nhưng điều kiện tiên quyết là phải cắm vào trong cơ thể đối phương mới được, nếu không thì làm sao làm được?

Hắn ôm nữ ni trước người, thu nhỏ thân thịt lại, dùng sức đẩy vào trong huyệt nhỏ của đối phương, vất vả rất lớn, rốt cuộc thành công phá động chui vào, chui vào trong một cái động thịt ôn nhuận hẹp, loay hoay vài cái, lập tức toàn thân cảm thấy thoải mái. Nữ ni này lại trừng lớn hai mắt, cứng đờ bất động, chỉ bị động để mặc cho Vi Vân đùa giỡn.

Hóa ra tiểu huyệt của nữ ni này vẫn chưa biến mất, chẳng qua chỉ là dấu hiệu này mà thôi. Nếu như tình huống đã biến mất, Vi Vân muốn cưỡng ép đâm vào thì chỉ có thể xé rách hạ thể của đối phương, chẳng những không có khoái cảm mà ngược lại còn tạo thành thống khổ cường đại.

Ngay khi Vi Vân đang bế nữ ni này trong cơ thể nàng, thì bên ngoài, Diệu Y Phật Mẫu và Vi Vân đang ngồi xếp bằng ở thiên điện đồng thời xảy ra biến hóa.

Hai người vốn đang ngồi xếp bằng nhắm mắt, một bên dùng thế giới Tịnh Thổ ảnh hưởng tâm linh đối phương, một bên dùng ý thức của mình đánh vỡ thế giới của đối phương.

Mà giờ khắc này, Vi Vân sử dụng thủ đoạn bẩn thỉu, bắt đầu tuyên truyền dâm dâm ở thế giới Tịnh Thổ của Diệu Y Phật Mẫu, cưỡng gian nữ ni, nhất thời khiến cho Diệu Y Phật Mẫu cảm động khôn

nguôi, bởi vì nữ ni Vi Vân ở bên trong chẳng khác nào đang chơi nàng, những nữ ni kia đều là ý thức của nàng biến thành.

Chỉ thấy trong hai mắt Diệu Y Phật Mẫu có cảnh vật sinh sôi bất định, khuôn mặt xinh đẹp đã xuất hiện rặng mây đỏ, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn. Dù cho nàng có cảnh giới cao thâm, cũng không nghĩ tới Vi Vân lại dùng phương thức này để đi lung tung trong thế giới của nàng, tuy rằng thiền công thâm hậu như vậy., Nhưng dù sao chưa từng trải qua chuyện nam nữ, nhất thời có chút chống đỡ không nổi, ngày xưa khi nàng gặp loại chuyện này, cho tới bây giờ đều là trực tiếp lấy phật pháp tinh lọc tâm linh đối phương, trực tiếp giải quyết xong.

Nhưng chỗ bất đồng giữa Vi Vân và những người khác là, thứ nhất là pháp lực hùng hậu, thần thông kinh người, lại tu luyện qua Vạn Phật Thư, rất khó bị phật pháp ảnh hưởng, thứ hai là hắn ở trên dâm dục thuộc đẳng cấp Tông Sư, nếu muốn tước đi chấp niệm này của hắn, thật sự là khó càng thêm khó, không kém hơn tu thành Địa Tiên bao nhiêu.

Các nguyên nhân cộng lại khiến cho Vi Vân muốn làm gì thì làm ở thế giới tịnh thổ này, Diệu Y Phật Mẫu trơ mắt nhìn hắn đang đè từng nữ ni thao túng nhưng lại không thể làm gì khác, chỉ có thể nhanh chóng chuyển hóa những nữ ni kia, biến các nàng thành những người trung tính không có tiểu huyệt, nhưng có một quá trình xảy ra này., Trước khi nàng hoàn thành quá trình này, Vi Vân đã thao túng đến mấy ngàn người, toàn bộ quá trình thao tác, cảm giác đẹp đẽ đồng cảm, mỗi một lần đem những nữ ni kia đến cao trào, đều tương đương mình đang cao trào, đến mức thiền tâm nàng càng thêm rung chuyển, cơ hồ muốn buông súng đầu hàng.

Nhưng dù sao Diệu Y cũng là người đứng đầu Đại Phật Tự, có Thiên Ma Công ngàn năm, sừng sốt tiếp tục kiên trì, tuy có thể ổn định Thiền Tâm, nhưng thế giới tịnh thổ khó tránh khỏi xuất hiện khe hở, điều này làm cho Vi Vân có cơ hội thoát ly.

Ơ bên trong Vi Vân đang tuyên dâm, chỉ thấy một tia chớp xé trời, giữa thiên địa xuất hiện một khe hở rộng, khe hở tách ra, xuất hiện bên ngoài thế giới chân thật.

Thấy thế, Vi Vân lập tức đẩy nữ ni trước mặt ra, thả người nhảy lên, rồi chui ra khỏi khe hở kia.

Bên ngoài, hai mắt Vi Vân dần trở nên trong sáng, ý thức đã trở về trong cơ thể.

"Ách... "

Hai mắt Diệu Y Phật Mẫu ngồi đối diện thu lại, đột nhiên há miệng phun ra một ngụm máu tươi, hai má dâng lên rặng mây đỏ, rõ ràng là vì thế giới Tịnh Thổ bị phá, dẫn tới nội thương.

Vi Vân vội vàng đứng dậy, đi tới bên cạnh Diệu Y, lau vết máu trên khóe miệng nàng, lo lắng nói: "Phật mẫu không sao chứ?"

Diệu Y lắc đầu, cười khổ một tiếng, nói: "Ta thua."

Vi Vân nói: "Tiền bối không thua, vừa rồi ta phá ảo cảnh của người, nhưng ta còn chưa bắt đầu, nếu như Phật mẫu cũng có thể phá vỡ thế công của ta, thì cùng lắm chỉ coi như ngang tài ngang sức, nếu như không phá được thế công của ta, vậy mới tính là ta thắng!"

Diệu Y gật đầu nói: "Nói cũng đúng, vậy ngươi bắt đầu đi."

Vi Vân vui mừng nói: "Vậy ta bắt đầu được chưa?"

Diệu Y nhắm mắt không nói gì.

Vi Vân cười hắc hắc, duỗi đôi tay mập mạp ra, sờ soạng trên người Diệu Y, xuyên thấu qua tăng y, nhiệt khí trong lòng bàn tay truyền lên thân thể của Diệu Y. Lập tức thân thể mềm mại của nàng khẽ rung động, nàng thực sự chưa từng trải qua loại kích thích này, nhưng dù sao cũng có tu vi Thiện công trên người, nàng chắp tay trước ngực,

trong lòng mặc niệm phật kinh, dùng ý chí cường đại chống lại sự kích thích mà Vi Vân mang đến cho nàng.

Đúng vậy, thế công của Vi Vân chính là giao hoan giữa cơ thể, còn việc Diệu Y phải làm chính là ngăn cản kích thích mà hắn mang đến, nếu như sau khi thế công của Vi Vân chấm dứt nàng có thể duy trì bình tĩnh mà không bị rơi vào tay giặc, vậy thì coi như thắng, ngược lại là Vi Vân chiến thắng.

"Chậc chậc, thật đẹp, tiểu diệu y của ta."

Vi Vân nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn của Diệu Y, lại cố ý dùng ngôn ngữ khiêu khích đối phương, điều này làm cho Diệu Y cảm thấy hơi nhíu mày, tận lực bỏ qua, tận lực làm cho nội tâm của mình không dậy nổi sóng.

"Chiêm chiếp..."

Vi Vân lè lưỡi liếm nhẹ trên khuôn mặt xinh đẹp của Diệu Y một cái, sau đó ngậm môi anh đào của nàng không hút được, hút đến mức líu ríu có tiếng.

Lúc này Diệu Y vẫn không nhúc nhích, trải qua kích thích lúc đầu, hiện tại cảm giác thích ứng cơ bản đã ổn định lại.

Vi Vân thấy thế, lập tức gia tăng thế công, nhẹ nhàng lột sạch tăng y trên người nàng, theo từng bộ quần áo rơi xuống, lộ ra thân thể trắng nõn nhẵn nhụi, trơn mịn, thân thể của nàng thập phần đẫy đà, đường cong lả lướt, bộ ngực căng tròn, như quả dưa thơm, tròn trịa., Có hai quả trứng trứng trắng nõn, cái mông vừa lớn vừa tròn, bóng loáng non mịn, đôi chân thon dài, bộ phận dưới thân trắng nõn như tuyết, trên âm mạ có một nhúm lông âm, âm nghị như đậu đỏ, hai con miếng thịt non mềm mềm nõn kẹp giữa một khe thịt dài, nước tiểu dưới lỗ nẻ là một lỗ thịt nhỏ, toàn bộ huyệt thịt nhìn qua hơi khô mát mẻ, cũng không dâm nước chảy ra.

Vi Vân thầm nói một tiếng xinh đẹp, nhưng lại vì Diệu Y Thiền công cảm thấy bội phục, hắn tốt xấu gì cũng là "Cửu Dương tuyệt mạch" thân thể, đối với nữ tử có lực hấp dẫn trí mạng, cho dù không tiếp xúc cũng có thể dẫn tới nữ tử ái mộ, huống chi là tiếp xúc thân mật như thế, không nói Bạch Chỉ và Lạc Khinh Trần., Cho dù đổi lại là đám người Ngu Phi Tuyết, Diệp Trầm Ngư, cũng đã sớm dâm đãng như nước chảy, ý loạn tình mê hoặc, mà áo đẹp lại có thể bình tĩnh như thế, ngay cả bộ vị thân thể mẫn cảm nhất, đều có thể không bị ảnh hưởng, quả nhiên không tầm thường.

Vi Vân nhịn không được duỗi một bàn tay ra, đặt lên huyệt nhỏ của Diệu Y sờ một cái, nhất thời cảm thấy toàn thân mềm mại, cảm giác mềm mại, thực sự làm cho người ta say lòng!

"Ừm..." Diệu Y bị hắn sờ một cái, thân thể mềm mại nhất thời run lên, thiền tâm khẽ động, suýt nữa thất thủ.

Trong nháy mắt, Vi Vân cảm thấy thân thể của Diệu Y hơi nóng lên, nhất là ở vị trí huyệt động tuôn ra lượng lớn hơi nóng, tuy rằng vẫn chưa từng lưu luyến nước bẩn nhưng cũng không có nghĩa là không biết trôi, có lẽ chỉ là hỏa hậu còn chưa đủ mà thôi.

Thấy vậy, lòng tin của Vi Vân tăng lên nhiều.

Hắn cũng không nóng lòng công kích trực tiếp chỗ quan trọng nhất của diệu y, mà là quanh quẩn ở mép, hai tay không ngừng xoa nắn trên cự nhũ hương vị nàng, bóp thành các loại hình thù kỳ quái, sữa mềm mại mềm mại từ trong mười ngón tay hắn chen lấn mà ra, lại bóp hai con mắt phấn nộn, sau đó dùng miệng đi hút mút, hấp thu lông mi Diệu Y Nga nhíu lại, bất giác phát ra từng tiếng rên rỉ.

Nàng bỗng nhiên phát hiện chính mình thất thố, lại lập tức nỗ lực khôi phục bình tĩnh thong dong của mình, tuy nhiên gương mặt như ráng mây, làn da phấn hồng không thể thay đổi được. Hơn nữa Vi Vân đã hôn vào tai nàng, cổ, vuốt ve bộ ngực và huyệt động nhỏ khiến nàng càng thêm run rẩy, thân thể mềm mại như thế nào cũng không chịu đựng nổi bản năng phản ứng của thân thể.

"Phật mẫu tiền bối, tiểu diệu y của ta, ta muốn chính thức phát động tấn công..." Vi Vân cười hắc hắc, tươi cười hèn mọn bỉ ổi.

"Như là ta ngửi..." Diệu Y chỉ làm bộ không nghe thấy, vẫn chắp tay trước ngực, đọc kinh phật.

"Oa, bộ ngực tiền bối này cũng thật lớn, bộ ngực mẹ nó của ta còn không lớn bằng ngươi... Ừm, chơi vui."

Vi Vân vuốt vuốt hai vú Diệu Y, cố ý lấy ngực của Lạc Khinh Trần để so sánh với diệu y. Trên thực tế bộ ngực hai người có quy mô không sai biệt lắm, chỉ là hình dạng có chút khác nhau mà thôi, một cái như măng, một cái như dưa thơm, đều cao ngất đầy đặn, trắng nõn trơn mịn, cảm giác tay kinh người.

Vi Vân nói xong liền há hốc mồm ngậm bộ ngực tà áo, tham lam mút vào, thật giống như trẻ con bú sữa mẹ vậy, thành kính mà chăm chú, ăn uống liền bắt đầu khiêu khích, dùng lưỡi đùa giỡn cặp ngực trắng nõn, đem Diệu Y liếm đến mức thân thể mềm mại run run, huyệt nhỏ đã bắt đầu tràn ra nước lã rồi.

Vi Vân thò một tay vào giữa những kẽ thịt nhỏ, cảm thấy hơi nóng nồng đậm, ướt đẫm nước dâm, nhất thời hiểu ra mình đã thắng một nửa, chỉ cần lại công hãm một huyệt dưới thân đối phương, cam đoan có thể khiến nàng tâm phục khẩu phục, khí giới đầu hàng.

Ăn vài hồi ngực sữa, Vi Vân lại vùi đầu tại vị trí hạ thể của Diệu Y, cố ý dùng đầu lưỡi càn quét xung quanh huyệt nhỏ của nàng, chính là không liếm âm căn cùng khe thịt của nàng, thỉnh thoảng đầu lưỡi đảo qua môi thịt, cũng không dừng lại, điều này làm cho Diệu Y cảm thấy kích thích đồng thời., Trong cơ thể sinh ra cảm giác nhu cầu mãnh liệt, muốn càng nhiều hơn, kích thích càng lớn, có loại nhu cầu cấp bách sắp bị đâm và dục vọng lấp đầy, nàng không tự chủ được liền đưa tay đè lên đầu Vi Vân, ép đầu của nàng vào trong huyệt nhỏ, ép cho khuôn mặt Vi Vân dí sát vào bộ âm của nàng, đem nước bẩn tràn ra từ trong huyệt nhỏ đều dính vào trên mặt.

Trong lòng Vi Vân âm thầm vui vẻ, phối hợp hành động của Diệu Y lại giữ nguyên tiết tấu giống với thân thể mềm mại của đối phương. Thời gian dần trôi qua, hắn rõ ràng cảm thấy hai người trở nên ăn ý hơn, một người dẫn dắt đối phương hành động theo hướng đó, một người dùng môi lưỡi toàn lực kích thích hành động của đối phương.

Sau khi đùa bỡn huyệt nhỏ của Diệu y một lát, Vi Vân ngẩng đầu lên, trông thấy Diệu Y đang nhắm đôi mắt đẹp, vẻ mặt như xuân tình, bỗng nhiên nói: "Tiền bối, ta muốn xen vào."

"A... A?" Diệu Y đột nhiên bừng tỉnh, nhìn dáng vẻ cười xấu xa của hắn, khuôn mặt đỏ lên, giơ tay muốn đẩy hắn ra.

Vi Vân sao có thể để cho nàng suy nghĩ được, lập tức hành động, đè diệu y xuống, giơ gậy thịt to cắm vào trong huyệt nhỏ của nàng.

"A..." Diệu Y trợn tròn hai mắt, ngây ngốc.

Vào thời khắc này, đầu rùa của Vi Vân mở ra đôi môi thịt nhỏ của nàng, tiến vào giữa khe thịt, sau đó lại gạt ra thịt Tuyền Cơ trong khe thịt, xuyên qua lỗ thịt hẹp, dài và nhỏ cắm thẳng vào đỉnh của bắp thịt!

Thân thể kích thích cùng tâm linh xung kích đồng thời cuốn tới, áo đẹp như bị sét đánh, trong đầu trống rỗng, trái tim trong lồng ngực một mảnh hỗn loạn, ngay cả nội dung trong kinh phật cũng quên mất.

Cùng lúc đó, Vi Vân cũng cảm thấy một hồi kích thích, khoái cảm kịch liệt kích thích toàn thân từ trên xuống dưới của hắn, trong nháy mắt khi cắm vào trong cái lỗ nhỏ bằng thịt, hắn liền hiểu ngay đây là một lỗ nhỏ như thế nào.

Rõ ràng đây là bảo huyệt của "Cửu Khúc Hoàng Hà" trong thập đại bảo huyệt!

Đặc điểm bảo huyệt của "Cửu Khúc Hoàng Hà" là ở chỗ, thông đạo trong huyệt nhỏ chặt chẽ, dài và ngắn, sợ thô không sợ dài, huyệt

nhỏ tổng cộng có chín vòng Đạo Hoàn, mỗi một vòng đều là thịt quấn quanh nhau., nhục côn sẽ quấn chặt lấy nhục côn, nhất là giữa những cái rãnh đó, thịt càng có tác dụng cực kỳ khủng khiếp, sẽ tạo ra xung đột kịch liệt với nhục côn. Mà bởi vì thịt rắn chắc trơn trượt, loại xung đột này không những sẽ không làm tổn thương nhục côn, ngược lại sẽ dẫn đến kích thích vô cùng mãnh liệt, quả thực chính là khắc tinh của cây côn thịt!

Bảo huyệt của Cửu Khúc Hoàng Hà "Cửu Khúc Hoàng Hà" còn chí mạng hơn cả bảo huyệt "Như Ý Hồ Lô" của Liễu Phỉ Nhi. Cái sau là hai vòng, cái trước là Cửu Đạo Hoàn, kích thích tăng lên gấp mấy lần!

"Hí..."

Sau khi Vi Vân cắm thanh nhục côn vào trong vòng đạo thứ ba của Diệu Y, tốc độ cắm của nó chậm lại, hắn sợ mình không cẩn thận một chút nào bắn ra. Bởi như vậy, hắn tự bắn đi, Diệu Y Phật Mẫu lại chưa bao giờ thoải mái, sẽ dẫn đến đối phương cho rằng đã hợp thể giao hoan cũng chỉ đến thế mà thôi, không cách nào tâm phục khẩu phục, như vậy Vi Vân sẽ thua trận đánh cược này.

Hắn nhất định phải trước tiên làm cho Diệu Y thành công dục tiên dục tử, sau đó mới có thể bắn tinh.

Cái này cũng không dễ dàng, đổi lại là nam tử khác, dù Dương cụ cường đại, cuối cùng vẫn là phàm vật. Dưới tình huống lần đầu còn chưa quen thuộc, lật được bảo huyệt "Cửu Khúc Hoàng Hà", tuyệt đối khó như lên trời, nói chung đều là mới làm vào hai ba vòng đã bị bắn ra, bởi vì quá kích thích.

Vi Vân lấy lại bình tĩnh, tập trung tất cả tinh lực vào dương cụ ở dưới thân thể, sau khi chuẩn bị tốt, lúc này mới bắt đầu động dục côn thẳng vào sâu trong bảo huyệt của Diệu Y Hoàng Hà!

"A... nhẹ một chút..." Diệu Y chống đất, giương mắt nhìn xuống hạ thể của mình, ngay chỗ bị Vi Vân xâm phạm, Dương cụ rơi vào giữa

kẽ thịt của nàng, nàng đang đi ra vào bên trong, chỗ hai người tính khí dày đặc, ồ ồ tuôn ra nước bẩn, thấm ướt cả hạ thể của hai người.

Nàng mới nhìn mấy lần, đã bị một động tác tiếp theo của Vi Vân làm cho toàn thân run lên, nằm ngửa trên mặt đất, ngơ ngác nhìn mái vòm phía trên. Lại là thân côn của Vi Vân đang mạnh mẽ đâm tới dưới Hoàng Long, đã xuyên qua từng cái vòng thịt, đến chỗ sâu nhất của huyệt thịt nàng, xuyên qua vòng thịt thứ chín, đại quy nóng hầm hập nóng bỏng đâm thẳng vào da thịt mềm mại trên đầu hoa tâm của nàng., Bị đánh tới mức nàng cơ hồ muốn rên rỉ thành tiếng, nếu không phải tinh thần thiền công của nàng, lúc này đã ý loạn tình mê, bị hoàn toàn cầu xin tha thứ. Ngay cả như thế, thân thể vẫn run rẩy như cũ, không thể tự kiềm chế, miệng khẽ mấp máy, chỉ cố gắng không để mình thất thố quá mức.

"Sảng khoái, sung sướng thật đấy, nhất là cái xác non mềm của tiền bối đó." Vi Vân đặt chân lên thân thể mềm mại của nàng, rồi nhẹ nhàng chà xát cái cằm lên bộ ngực to như quả dưa thơm của nàng, hai mắt nhìn đôi mắt đẹp của nàng, không ngừng nhúc nhích, cảm nhận khoái cảm khi miếng thịt lớn ma sát giữa những miếng thịt mềm mại đó.

Gương mặt xinh đẹp của nàng ửng đỏ, khẽ dời ánh mắt, tận lực không để cho ánh mắt của mình chạm vào ánh mắt của Vi Vân, từ trước đến nay nàng luôn nhìn thẳng vào người khác, người khác không dám nhìn thẳng vào nàng, bởi vì nàng có thể nhìn thấu lòng người, mà người khác lòng mang gian trá., Đương nhiên nàng không dám đối mặt với bà ta, bây giờ Vi Vân không cần thể diện, hắn hào phóng thừa nhận mình thật tốt, hơn nữa còn thể hiện ra trước mặt bà ta, hơn nữa còn dùng để công kích bà ta. Điều này làm cho bà ta căn bản không cách nào chống đỡ, bởi vì đối phương không cảm thấy mình có gì sai đâu., Nàng cũng sẽ không áy náy, nhưng nàng bị Vi Vân cắm vào tiểu huyệt, đích xác rất thoải mái, rất kích thích. Đã là thua, nếu như đối diện với Vi Vân, nàng coi như ngoài miệng không thừa nhận, ánh mắt là không gạt được người, cho nên không dám đối mặt.

Thấy câu nói thô tục của Vi Vân, Diệu Y không nhịn được nữa, bèn nói: "Chớ hạ lưu như vậy, nói cái gì vậy, a... Khinh... chậm một chút... a..."

Một hồi tiếng cơ thể va đập "bốp bốp bốp" vang lên, Vi Vân đâu thèm quan tâm nàng nói cái gì, chỉ là một trận thao túng mãnh liệt, làm cho thân thể kiều diễm rung động lắc lư không ngừng dưới sự điều khiển bản năng của cơ thể, cuối cùng cũng nhịn không được kêu lên.

Vi Vân cố ý nói: "A, thanh âm "Bốp bốp bốp" này ta thích nghe, thật sự là dễ nghe."

Diệu Y cắn môi anh đào nói: "Đừng nói nhảm nữa, chàng mau mau đi... kết thúc chưa... Phải nhanh lên... A..."

"Kết thúc? Đây không phải là bắt đầu sao" Vi Vân ôm thân thể mềm mại tuyết trắng xinh đẹp không ngừng vụt qua, nhục côn ra vào trong động thịt, bởi vì dâm thủy trơn nhẵn, phát ra một tiếng "Phốc phốc, phốc phốc", nghe vô cùng dâm đãng.

Diệu y lắc lư thân thể mềm mại, thỉnh thoảng hai chân chạm đất, vòng eo hơi cong lên, dưới thân âm thầm đón lấy sự điều khiển của Vi Vân, ngẫu nhiên lại giơ hai chân ngọc lên, vòng bên hông Vi Vân, Vi Vân nửa người đứng thẳng lên., Bắt lấy hai chân ngọc của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, lại đem chân ngọc của nàng dời đến trước người xem xét, phát hiện đôi chân tuyết này tuy rằng nhỏ nhắn xinh xắn lung linh, lại rõ ràng thịt băm, mềm như không xương, sờ tay lên cảm giác rất tốt đẹp., Hắn sờ sờ mấy cái, bỗng nhiên đặt một đôi chân thịt của Diệu Y lên mặt, ngửi có một mùi đàn hương, thè lưỡi liếm vài cái, sau đó hút mút ngón chân của một cái chân thịt trong đó vào trong miệng, hút thẳng Diệu Y đến hoa dung thất sắc, nào còn quan tâm thiền định cái gì, trong miệng hô thẳng "Không cần."

Hóa ra đôi chân này là vị trí mẫn cảm nhất của y phục, so với tiểu huyệt còn mẫn cảm hơn.

Phát hiện này khiến Vi Vân mừng rỡ không thôi, lập tức móc lấy bắp chân trắng nõn của tà áo, vừa cắm côn thịt vào trong huyệt nhỏ mềm mại của nàng, đã hoàn toàn chiếm thế thượng phong, đã làm xong diệu y cao trào, căn bản không ngăn được dòng nước bẩn giàn giụa, tiếng rên rỉ phì phò trong miệng.

"Phập." Vi Vân vui vẻ, bỗng nhiên ôm lấy toàn bộ thân thể mềm mại của nàng, đứng ở trên bồ đoàn, dùng sức hoạt động thân thể, hung hăng nghịch ngợm mềm mại của Phật mẫu xinh đẹp, chỉ thấy một cây gậy thịt thô to ở trong huyệt mật nàng ra ra ra vào, thỉnh thoảng lại rơi xuống một lượng lớn nước bẩn, làm cho toàn bộ vùng đất ướt át, dính đầy mùi vị, mùi bột nhão tràn ngập trong toàn bộ Thiên Điện.

"A a a..." Tiếng gầm của Diệu Y càng lúc càng lớn. Vi Vân vội vàng thiết lập kết giới để tránh âm thanh này truyền khắp đạo tràng. Chuyện này sẽ khiến cho thân phận Diệu Y bại hoại.

"Xong rồi... xong rồi..."

Thân thể mềm mại của nàng vẫn còn run rẩy, lúc này nội tâm nàng trống rỗng, dĩ nhiên minh bạch mình thua, không thua được Thiên Thủ Thiền Công của đối phương, đây chỉ là một việc nhỏ, mấu chốt là tu vi Thiền Định của nàng lại không ngăn được ham muốn công kích của đối phương., Bản thân mình dùng Tịnh Thổ thế giới không cách nào tịnh hóa đối phương, đối phương lại dùng dâm dục công kích làm bẩn chính mình, mà ngay cả một trái tim mềm mại cũng đã luân hãm, nàng không thể lừa mình dối người, mặc dù ngoài miệng không thừa nhận, trên thực tế thật sự là luân hãm.

Nàng không biết là, Vi Vân sở dĩ có thể thắng nàng, thật sự là do trùng hợp.

Bởi vì trước khi tu thành Địa Tiên, thân thể mỗi người đều mang theo dục vọng bản năng bẩm sinh, đây là thứ nguyên thủy nhất, trừ phi tu thành Địa Tiên mới có thể không bị ảnh hưởng, mà là hóa thành chủ động, chủ động nắm giữ và lợi dụng., Nhưng bất luận là diệu y hay là Vi Vân, đều còn lâu mới đạt tới trình độ này, bởi vậy trước tiên Diệu

Y đã mất đi ưu thế, tuy thiền công của nàng thâm hậu, nhưng loại trạng thái này cần phải chủ động duy trì, mà trạng thái dục vọng của Vi Vân căn bản không cần phải tận lực duy trì., Bởi vậy Vi Vân phi thường thoải mái, Diệu Y ngay cả chính mình cũng chỉ là đang áp chế dục vọng hòa tan, dục vọng của mình vẫn chưa thật sự giải quyết, làm sao có thể tinh lọc Vi Vân, Vi Vân muốn công hãm nàng, cũng không cần tốn khí lực quá lớn, chỉ cần kích thích dục vọng của Diệu Y và dẫn dụ nàng ra, để chính nàng lâm vào trong đó, là đủ rồi.

Cho nên trận tỷ thí này, còn chưa bắt đầu, Diệu Y đã thua.

Giờ phút này, y phục đẹp đẽ được Vi Vân ôm lấy, huyệt nhỏ không ngừng bị gian dâm, song nhũ không ngừng bị cào lấy, chân thường không ngừng bị hút lấy, nàng cũng không nhịn được nữa, vì vậy hoàn toàn buông hết cả thể xác và tinh thần, giờ này khắc này, rốt cuộc nàng cũng suy nghĩ rõ nguyên do, chỉ đành tự nhận mình không may.

"Thật sảng khoái a, tiền bối, ta nghĩ bắn rồi... có thể bắn vào bên trong không?" Vi Vân thoáng rút cây gậy thịt về, sau đó lại hung hăng dính vào trong huyệt thịt của Diệu Y, dùng sức mạnh mãnh liệt và tốc độ nhanh hơn.

Diệu Y "Ừm" một tiếng, nói: "Tùy ngươi... A... Đừng có chậm một chút... A..."

Diệu Y đã bị chơi dâm lan tràn, sưng đỏ trong hang nhỏ, lượng lớn nước bọt cọ rửa nhục côn của Vi Vân, "Cửu Khúc Hoàng Hà" bảo huyệt động là quan trọng như thế, ôn nhuận, trơn bóng, không ngừng quấn lấy thân côn., Khiến Vi Vân bị kích thích tê dại cả người, nếu đã đem diệu y làm thành cao trào, lúc này bắn ra, cũng không tính là thua, liền lại xẹt qua mấy trăm lần, hung hăng va chạm, đỉnh đầu rùa trên thịt mềm hoa tâm của nàng bay lên., Sau đó thả tinh quan ra, bắt đầu ở bên trong phóng thích cảm xúc mãnh liệt, liền có một cỗ lớn đom đóm từ mắt nước tiểu bắn ra, đánh vào cổ Diệu Y, tinh tương

nóng bỏng bắn vào sâu trong huyệt nhỏ của nàng, làm Diệu Y run rẩy, cơ hồ muốn bất tỉnh.

Nàng sống hơn một ngàn năm, tu luyện Thiên Niên Thiền công chưa bao giờ cảm nhận qua loại khoái cảm này, tuy rằng nàng có chút không phục nhưng không thể không thừa nhận thật sự là tiêu hồn.

Khổ tu là rất khó, nhưng sa đọa thì quá dễ dàng.

Sau khi bắn xong, Vi Vân ôm diệu y ôn lại một lát. Đến khi hô hấp đều đều đặn một chút mới chậm rãi buông thân thể tuyết non mềm của nàng xuống, sau đó thở ra một ngụm trọc khí.

Tuy rằng giữa đôi môi thịt trong tiểu huyệt còn đang nhỏ xuống dâm thủy cùng bọt nước, nhưng diệu y không nói một lời, yên lặng mặc tăng y.

Vi Vân nhìn Diệu Y, hỏi: "Tiền bối, ta..."

"Ngươi thắng." Diệu Y lạnh lùng nói.

Vi Vân từ trong giọng nói lạnh nhạt của nàng nghe ra sự không vui, vội nói: "Tiền bối, ta không cố ý muốn như vậy, ngươi ngàn vạn lần đừng tức giận nhé."

"Ta không tức giận." Diệu Y mặc xong quần áo, đầu ngón tay lóe lên một điểm phật quang óng ánh, điểm lên mi tâm hắn một cái: " Thiên Tí Thiện Công đã đưa ngươi, ngươi có thể đi."

"Đa tạ Phật mẫu."

Vi Vân vui mừng, sau đó tiến lên hỏi: "Tiền bối, vừa rồi ngươi cảm thấy sướng sao? Ta đặc biệt thích huyệt nhỏ của ngươi, ngươi có biết không? Ngươi chính là nằm trong thập đại bảo huyệt đấy..."

Lời này khiến y phục của y trở nên xấu hổ, hận không tìm được một cái lỗ nào để chui vào, trốn thật xa cho Vi Vân, vĩnh viễn cũng không

được gặp lại y. Tiểu tử này thật sự là quá đáng ghét, không thể nhấc bổng lên được.

"Ngươi... Ngươi ra ngoài cho ta!"

Ngay cả Phật cũng có ba phần hỏa, diệu y nhất thời nhịn không được, một cước đạp bay hắn ta ra ngoài, bay thẳng ra ngoài cửa điện, ngã xuống cứt chó.

Vi Vân cảm thấy kinh ngạc, lại phát hiện mình còn chưa mặc quần áo, vội vàng ăn mặc chỉnh tề, đợi đến lúc chào tạm biệt Diệu Y, nàng đã vượt lên trước một bước đóng cửa điện lại, cho dù thần thông Vi Vân cao siêu, nhưng cũng mở không ra.

Rơi vào đường cùng, Vi Vân đành phải rời đi.

227

Chương 217 thuộc trách nhiệm của ngươi.

Sau khi trở lại đạo tràng của Tử Nguyệt Tiên Môn, Vi Vân thần kỳ không tiếp tục quấy rầy nữ nhân, mà là một lòng chuyên tâm nhốt mình trong tĩnh thất, chuyên tâm tu luyện Thiên Tí Thiền Công, còn có Thiên Long Phượng Mục của Phù Vân Các. Thiên Tí Thiên Túc có thể tu luyện nhiều nhất là ba ngàn cánh tay, nếu lại phối hợp với Lưỡng Nghi Càn Khôn, uy lực sẽ mạnh đến mức khó có thể tưởng tượng., Lúc đối địch chính là đòn sát thủ lớn, mà Kính Long, Phượng Thiên Mục trở thành tuyệt học của Phù Vân Các, Vi Vân phát hiện môn thần thông này trợ giúp rất lớn, có thể nhìn thấu hư thực vạn vật, thấy được sự vật ngoài ngàn dặm, trước đó đã đứng ở thế bất bại, cho nên cũng không thể buông tha, đều phải tu luyện thuần thục.

Đại khái hơn một tháng sau, Vi Vân mới từ trong tĩnh thất đứng dậy, cười lớn đi ra ngoài cửa.

Trải qua tu luyện khắc khổ, hắn rút cuộc đã sơ bộ thành công hai môn thần thông này.

Phía đông đạo tràng có một gian bếp, giờ phút này, hai đệ tử ngoại môn Tử Nguyệt tiên môn đang ở trong phòng bếp bận rộn, một người đang nấu cơm, một người đang xào rau, bận rộn khí thế ngất trời, trong nồi xào rau cải trắng, bên cạnh đã có một chậu đậu phụ được xào xong, hơi thở thơm ngào ngạt đều truyền ra ngoài phòng bếp.

Những đồ ăn này là chuẩn bị cho bách tính đến đây dâng hương, có một số bách tính ở nơi tương đối xa, đến đây bụng đói kêu vang, bởi vậy đạo tràng sẽ chuẩn bị đồ ăn cho bọn họ, chiêu đãi những người này. Có người gia cảnh bách tính gian nan, đến được nơi này có thể được ăn no bụng, cũng là việc thiện.

Bỗng nhiên, một tráng hán dáng người khôi ngô từ bên ngoài đi vào, trong miệng hét lên: "Hắc, cô nương, hôm nay ăn cái gì, bản đại gia đói bụng!"

Hai nữ đệ tử đang vội vàng, thấy người tới vô lễ như thế, nhất thời nhíu đôi mi thanh tú lại, một người trong đó chống nạnh nói: "Ngươi từ đâu tới đám mọi rợ, lại vô lễ như vậy, mau đi ra ngoài, nếu không cô nãi nãi của ngươi cũng không tha cho ngươi!"

"Ồ, rất có cá tính, tư sắc không tầm thường nha, bản đại gia ăn hai cô bé các ngươi trước, lại ăn đồ ăn của các ngươi, ha ha..."

Đại hán khôi ngô này cười to một tiếng, sải bước đi tới, ôm lấy một nữ trong đó, đưa tay sờ soạng hạ thể của nàng. Nữ đệ tử này bị dọa cho hoảng sợ, vội vàng đẩy người này ra. Ai ngờ đối phương khí lực lạ thường, cả hai tay cùng lúc tuôn ra một cỗ pháp lực mênh mông, trong nháy mắt đã phong tỏa kinh mạch toàn thân nàng, khiến cho nàng căn bản không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay mập mạp của đối phương sờ tới vị trí mẫn cảm trên người mình.

"Lớn mật!" Một nữ đệ tử khác sợ tới mức hoa dung thất sắc, vội vàng xông tới viện thủ, một chưởng vung ra, hóa ra một vầng trăng khuyết, đánh tới hướng đại hán.

Lại thấy đại hán cười ha ha, há mồm đã đem vầng trăng khuyết đánh úp lại của đối phương nuốt mất, tay kia vọt ra, lòng bàn tay xuất hiện một cỗ hấp lực cường đại, đem nữ đệ tử này bám vào, đem nhị nữ đặt cùng một chỗ, tháo quần áo, lộ ra thân thể các nàng trắng như tuyết.

Mắt thấy đối phương cầm thịt lớn định cắm vào trong huyệt nhỏ của mình, hai nữ đệ tử này sợ tới mức ba hồn đều bốc lên, khóc lóc la hét, một người trong đó nói: "Ngươi dám cưỡng ép chúng ta, Tử Nguyệt tiên môn quyết sẽ không bỏ qua cho ngươi..."

"A, cứu mạng a..."

Thấy hai người khóc đến mức lê hoa đái vũ, đại hán nhất thời cảm thấy chán nản, nhục côn mềm nhũn nửa đoạn, nói: "Hai vị sư muội, còn thương tâm như vậy sao? Ta chẳng qua chỉ đùa giỡn với các ngươi một chút..."

Thanh âm này nghe rất quen tai, hai nữ đệ tử nghe vậy khẽ giật mình, nhìn lại đại hán kia, chỉ thấy đại hán tráng kiện nguyên bản khôi ngô, thô kệch đột nhiên khuôn mặt biến hóa, dáng người cũng thay đổi, khuôn mặt thô kệch trở nên tuấn dật, dáng người từ tráng kiện trở nên thích hợp, rõ ràng là một công tử văn nhã giai phu, đâu phải thô bỉ lỗ mãng phu.

"Vân sư huynh, sao lại là ngươi?"

"Vân sư huynh, ngươi thật là xấu, không ngờ lại hù dọa chúng ta như vậy."

"Ha ha, chỉ đùa một chút thôi."

Người này chính là Vi Vân, bởi vì sau khi tu luyện thành Phù Vân Thiên Biến, còn chưa kịp dùng môn thần thông này trêu ngươi người ta, cho nên hôm nay xuất quan, tâm đã nổi lên, liền chạy đến Đông Trù bếp tính toán sự tình.

Nếu như không phải người ngoài, vậy thì không sao cả, thân thể hai nữ đệ tử lập tức mềm mại mềm nhũn, gần như ngã xuống trên người Vi Vân, trên người bốc hơi nóng, trong miệng phun ra một ngụm nước mắt to long lanh, rõ ràng là đang tìm cách yêu cầu vui vẻ. Vi Vân thuận nước đẩy thuyền, cười hắc hắc, ôm lấy hai nữ đệ tử mà chơi đùa, ôm một người trong đó hôn, lại đem gậy thịt cắm vào trong một cái huyệt nhỏ khác ra vào.

Một phen tuyên truyền dâm, chơi cả hai nữ nhân này thở hồng hộc, kêu la liên tục.

Chơi một lát, Vi Vân bỗng nhiên hít mũi một cái, nói: "A, mùi vị gì?"

Nhị nữ nghe vậy ngẩn ra, bỗng nhiên kêu to lên: "Ai da, không tốt rồi, đồ ăn khét!"

...

Sau khi Vi Vân rời khỏi Đông Trù, nghênh ngang đi trên đường mòn của đạo tràng, bỗng nhiên mi tâm mở ra một con mắt nằm dọc, từ đó bắn ra một đạo kim quang, chỗ kim quang chiếu rọi, cảnh vật trong vòng ngàn dặm đều nhìn không sót thứ gì.

Đây chính là thần thông Cầu Long - Phượng Mục - Thiên Mục của Phù Vân Các.

Vi Vân xem xét Trường Ninh thành và xung quanh một phen, chủ yếu ánh mắt tập trung vào mấy Đạo Tràng xung quanh, Đạo Tràng của Tử Nguyệt Tiên Môn, Đạo Tràng của Phù Vân Các, Đạo Tràng của Đại Phật Tự, còn có Đạo Tràng của Dược Vương Tông., Chúng nữ đều đang bận rộn chuyện riêng, hắn chú ý Diệu Y Phật Mẫu một chút, phát hiện Diệu Y Phật Mẫu đang truyền pháp trong đạo tràng ở Đại Phật Tự, giống như ngày xưa, không có gì dị thường, xem ra cũng không thống hận mình, hắn lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Hắn lại nhìn về phía đạo tràng của Tiểu Mật Tông, vừa nhìn xuống phía dưới, lập tức sửng sốt.

Đạo Tràng của Tiểu Mật Tông nằm ở phía tây thành Trường Ninh. Lúc trước trong trận đại chiến cơ hồ đã bị hủy, rách nát không chịu nổi từ lâu, nhưng bây giờ thì hoàn hảo, còn đồ sộ hơn trước.

Chuyện này thật kỳ quái, theo lý thì môn nhân của Tiểu Mật Tông đã dọn đi rồi, hơn nữa từ khi Kim Cương Pháp Vương trở thành Huyết Nô, Tiểu Mật Tông đã do đại sư đăng thảo đảm nhiệm tông chủ, phong sơn bế tông.

Vi Vân lại nhìn chốc lát, phát hiện từng nữ tử mặc quần áo màu hồng phấn xuyên thẳng vào trong đạo tràng, trên tấm biển còn viết năm chữ to: Đạo tràng Đào Hoa!

"Không ngờ lại thành Đạo Tràng của Đào Hoa giáo!"

Vi Vân vừa mừng vừa sợ, không ngờ đạo tràng của Tiểu Mật Tông lại bị Đào Hoa Giáo chiếm mất, cũng không biết Thủy Hồng Dao có tới hay không, hắn phải nhanh chóng đi xem một chút.

Vốn Vi Vân dự định tu luyện môn thần thông cuối cùng Nhật Nguyệt Chân Thân thành, nhưng môn thần thông này tu luyện cực kỳ tốn thời gian, tinh lực, pháp lực, hơn nữa còn có tính nguy hiểm nhất định, một cái không tốt là phải thân tử đạo tiêu, nhất định phải tìm chỗ yên tĩnh bế quan hồi lâu mới được, nhưng trước mắt hiển nhiên không phải là thời cơ tốt nhất, vì thế đành buông tha.

Trên thực tế, sau khi tu thành Thiền công Thiên Thủ, lại phối hợp Lý Càn Khôn, thực lực của hắn đã cường đại đến một mức khó có thể tưởng tượng. Không dưới bất kỳ một cường giả Độ Kiếp nào, coi như không hợp thể với Tiểu Kim, lần nữa chống lại lão tổ Kim Giao., Cũng chưa chắc sẽ thua, ngoại trừ pháp lực không đủ bền bỉ, những phương diện khác cũng không kém gì cường giả Độ Kiếp viên mãn, bởi vậy hắn không vội vã tu luyện Nhật Nguyệt Chân Thân, có lẽ, tăng cảnh giới lên tới độ kiếp càng trọng yếu hơn, mà điều này không thể cưỡng cầu, cần nhất định cơ duyên.

Thấy Đào Hoa giáo cũng đến Trung Châu thiết lập đạo tràng, Vi Vân lập tức phi thân bay về hướng đạo tràng Đào Hoa giáo.

Bay trên không trung, hắn nhìn chung quanh, vừa rồi hắn phát hiện Tiểu Kim loanh quanh ở phụ cận, hiện tại lại không thấy, trong lòng biết nha đầu này chơi đùa quá nặng, rõ ràng là cố ý tránh mình, nếu không phải gặp phải đại chiến, nàng tuyệt đối sẽ không đi theo.

"Hừ, đừng để ta nhìn thấy, nếu không nhất định ta sẽ đập dưa cho ngươi..." Vi Vân thầm nghĩ trong lòng.

Không bao lâu sau, thân hình Vi Vân hóa thành một luồng sáng bay xuống đạo tràng của Đào Hoa giáo, chỉ thấy hai thiếu nữ mặc quần

hồng chậm rãi đi lên trước, nhìn dáng vẻ mệt mỏi phong trần của hắn, không khỏi che miệng cười trộm.

Vi Vân ho khan một tiếng, nói: "Hai người các ngươi cười cái gì, không sợ bị đánh mông sao?"

Một nữ nhân trong đó nói: "Vân hộ pháp tới thật đúng lúc, Lạc Tiên trưởng lão đang ở trong điện chờ ngươi."

Vi Vân nghe vậy, ánh mắt sáng lên, nói: "Bây giờ ta sẽ qua đó! Đúng rồi, giáo chủ các ngươi có tới không?"

"Giáo chủ vẫn còn ở Đào Hoa sơn."

"A..."

Vi Vân vừa đi, vừa thầm nghĩ trong lòng: "Lạc Tiên trưởng lão tìm ta? Hắc hắc, chẳng lẽ là coi trọng ta? Ừm, mặc dù ta muốn trêu đùa nàng đã lâu, nhưng ta cũng không thể biểu hiện quá rõ ràng, dù sao cũng phải dè dặt một chút..."

Đi vào đại điện, Vi Vân nhìn thấy hai vị trưởng lão Lạc Tiên và Đào Ngột Bảo đang thắp hương ở bên trong, vừa trò chuyện gì đó. Thấy Vi Vân đến, hai người xoay người lại, gật đầu ra hiệu với hắn.

Một thời gian không gặp, hai người này đều từ Pháp tướng trung kỳ đột phá đến Pháp tướng hậu kỳ.

Vi Vân chắp hai tay sau lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực, tự sướng đi tới nói: "Hai vị trưởng lão vất vả rồi, không biết hai vị trưởng lão tìm tam thông chân nhân có chuyện gì?"

Toan Nghê Bảo nhìn hắn một cái, không nói gì.

Lạc Tiên nghe xong không khỏi mỉm cười nói: "Vân hộ pháp là như vậy. Trước khi xuống núi giáo chủ từng dặn dò, Đào Hoa giáo chúng

ta có một nhiệm vụ quan trọng cần ngươi đi hoàn thành. Kính xin ngươi mau chóng trở về Đào Hoa sơn."

"Ồ? Nhiệm vụ quan trọng?" Vi Vân nghe vậy khẽ giật mình: "Tỷ tỷ có nói là nhiệm vụ gì không?"

Lạc Tiên lắc đầu một cái, nói: "Ngươi đi thì biết."

"Được rồi." Vi Vân vừa muốn quay người lại hỏi: "Hai vị trưởng lão tìm ta có chuyện gì khác không?"

Lạc Tiên nghi hoặc hỏi: "Không có, làm sao vậy?"

"A... Được rồi." Vi Vân có vẻ thất vọng.

Khi còn trẻ, chỉ hơi được chút ý, đã cho rằng mỹ nữ khắp thiên hạ đều có hứng thú với mình.

Lạc Tiên nói: "Ngươi phải nhanh chóng trở về, đừng trì hoãn trên đường nữa."

"Đã biết."

Vi Vân khoát khoát tay, đi ra khỏi đạo tràng, lúc đang muốn rời đi, lại quay đầu hô với hai nữ: "Làm phiền hai vị trưởng lão thay ta nói một tiếng với mấy người sư phụ và mẹ ta!"

"Yên tâm đi." Lạc Tiên trả lời.

Lúc này Vi Vân mới yên tâm mà phi thân lên, bay thẳng về phía Thanh Châu Đào Hoa Sơn.

Một canh giờ sau, Vi Vân đã tiến vào khu vực Thanh Châu, một đường bay nhanh, không bao lâu đã về tới núi Đào Hoa, nhìn thấy cỏ hoa ở phía dưới đệm lên, cây đào đầy núi, trên cây kết đầy trái cây, chính là mùa thu mười tháng Kim Thu, thu hoạch.

Ngẫu nhiên có thể thấy được một cô gái mặc áo phấn đang qua lại trong rừng đào, đang ngắt lấy từng chiếc gối dầu đỏ rực, thỉnh thoảng còn truyền ra vài tiếng cười nói vui vẻ, vui vẻ hớn hở.

Vi Vân hạ xuống sơn môn Đào Hoa giáo, trực tiếp đi về phía đại điện, trước cửa có hai nữ tử Hồ tộc đang đứng, nhìn thấy Vi Vân trở về, vội vàng vấn an.

"Cung nghênh Vân hộ pháp quay về núi!"

"A! Tốt, rất tốt." Vi Vân gật đầu khen ngợi vài câu, cảm giác có chút tốt đẹp.

Đến gần đại điện, hắn nói với hai cô gái: "Vừa rồi ta thấy rất nhiều người đang hái đào, các ngươi sai người đưa mấy con cho ta cũng nếm thử đi."

"Được rồi!" Hai cô gái Hồ tộc này nghe vậy đều nở nụ cười, hai người các nàng ngoại trừ một đôi tai lông xù và một cái đuôi thì những cô gái khác cũng không khác mấy so với những cô gái xinh đẹp khác, ngũ quan rất tinh xảo, giơ tay nhấc chân đều lộ ra vẻ quyến rũ mê người.

Vi Vân thỏa mãn đi vào bên trong điện, bên trong không có ai, hắn cũng không khách khí, trực tiếp đặt mông ngồi lên bảo tọa của giáo chủ Thủy Hồng Dao, bắt chéo hai chân, hừ hừ một tiếng.

Chờ trong chốc lát, đã có hai thị nữ môn nhân tiến vào đại điện, trong tay bưng khay, phía trên đặt mấy quả đào lớn đỏ tươi.

Hai thị nữ này có hai mắt to tròn, khuôn mặt tròn trĩnh, miệng anh đào nhỏ nhắn, nhìn chừng hai mươi tuổi, trên người mặc một bộ váy lụa mỏng manh màu tuyết, vóc dáng đẫy đà mượt mà, da thịt trắng nõn như ẩn như hiện, trên chân mặc một đôi giày hoa đào, tay ngọc duỗi ra, tay áo tuột xuống, để lộ cánh tay trắng như tuyết, hai cô gái đi tới trước người Vi Vân, cố ý cúi đầu xuống, dẫn ánh mắt Vi Vân chuyển dời đến trước ngực các nàng.

Vi Vân phát hiện hai môn nhân này mặc áo ngực thấp, lộ ra một rãnh ngực thật sâu, một đôi ngực tuyết trắng tròn vo, mỏ sữa có chút nhô cao, tựa như một đôi bọc nước.

"Vân hộ pháp mời ăn Đào." Một người trong đó dịu dàng nói.

Ánh mắt Vi Vân nhìn về phía trước ngực các nàng, rồi lại nhìn quả đào mà các nàng cầm trên khay, cười ti tiện nói: "Hai vị cô nương, các ngươi bảo ta ăn đào ở chỗ nào? Là trên tay các ngươi hay là ở trước ngực các ngươi đây?"

Hai cô gái nghe vậy lập tức cười duyên. Trong đó có một cô gái nói: "Vân hộ pháp muốn ăn chỗ nào thì ăn chỗ đó." Dáng vẻ như Nhâm quân hái gà.

Vi Vân từ trên khay cầm lấy một quả đào lớn, cắn một miếng, nước ngọt rất ngon miệng, không hổ là Đào Hoa sơn sản xuất ra, bởi vì Đào Hoa sơn là nơi linh mạch hội tụ, linh khí dư thừa, cho nên đào nơi này sản xuất cũng vừa lớn vừa ngọt, người bình thường ăn vào hoàn toàn có thể thay thế gạo lương thực đỡ đói, tu sĩ Trúc Cơ dùng để thay thế Tích Cốc đan, cũng là lựa chọn không tồi.

Vi Vân ăn xong một quả Đào, đặt hột đào lên khay, sau đó lệnh cho nhị nữ cầm khay đặt qua một bên, một tay ôm một người, ngồi trên bảo tọa, nói: "Giáo chủ các ngươi có ở trong núi không?"

Bảo toạ này phân chia to lớn, đồng thời ngồi ba người cũng khó khăn lắm mới đủ. Hai môn nhân tựa đầu vào vai Vi Vân, thân thể mềm mại dính sát vào ngực hắn, cơ thể ấm áp, mùi hương âm u, đôi mắt to long lanh như nước, còn cả bộ ngực to như bọc nước, không khỏi làm cho người ta phải mơ màng.

Một nữ nhân nói: "Giáo chủ ở phía sau núi rừng đào, nếu biết Vân hộ pháp trở về, nhất định sẽ rất vui mừng."

Một nữ nhân khác nói: "Vân hộ pháp muốn chơi quả đào thì phải tranh thủ thời gian, nếu để giáo chủ biết tỷ muội chúng ta chiếm dụng

thời gian Vân hộ pháp như vậy, chắc chắn sẽ không dễ bỏ qua đâu."

"Nghiêm trọng như vậy sao?"

Vi Vân vô cùng kinh ngạc nói, hai tay gã đang vận động, thò vào trong ngực của hai nữ tử, sau một hồi xoa xoa nhũ ngọc trắng nõn của mình, quả nhiên co dãn mười phần, cảm giác tay vô cùng mỹ diệu.

Cùng lúc đó, trong rừng đào phía sau núi Đào Hoa.

Thủy Hồng Dao ngồi xếp bằng bên cạnh suối nước nóng, quanh thân nàng, lơ lửng bốn kiện pháp bảo, theo thứ tự là Thất Hoa Phiến, Thú Vương Lệnh, Càn Khôn Lô và Bát Phương Hỏa Viên Trụ, Thất Hoa Phiến là nàng lấy được trong di tích Phong Hồ Thổ Thành ở Phong Châu, Thú Vương Lệnh là nàng lừa được từ trong tay Huyền Cái sơn nhân, Càn Khôn Lô là lấy được sau khi giết ma giáp, Bát Phương Hỏa Viên trụ là pháp bảo của Thôn Nhật Hỏa Viên.

Pháp bảo trong tay Thủy Hồng Dao không phải là mạnh nhất, nhưng là nhiều nhất.

Những pháp bảo này đều tỏa ra bảo quang, tỏa ra ánh sáng lung linh, bất kỳ một tu sĩ hoặc tông môn nào đạt được đều có thể thực lực tăng nhiều, lúc này lại bị một mình nàng nắm giữ trong tay.

Trong mắt Thủy Hồng Dao hiện ra hồng quang, bao phủ ở trên những pháp bảo này, cuối cùng đem Thất Hoa Phiến cùng Bát Phương Hỏa Viên Trụ thu vào, chỉ đem Thú Vương lệnh cùng Càn Khôn Lô đặt ở trong tay, lẩm bẩm: "Chỉ cần có thể thành tựu Tiên Đạo, chịu đau cắt yêu thích cũng đáng giá. Một kiện không đủ, vậy hai kiện, hai kiện không đủ, vậy thì ba cái..."

Vào lúc này, tiếng bước chân từ trong rừng truyền đến.

Thủy Hồng Dao thu hồi pháp bảo, hơi đứng dậy.

Chỉ thấy trưởng lão cầm đàn đi tới, nói: "Giáo chủ, Vân hộ pháp trở về rồi."

Thủy Hồng Dao gật đầu, nói: "Rất tốt. Ngươi lập tức triệu hồi tất cả nữ môn nhân từ cảnh giới kim đan viên mãn trở xuống, nếu ai dám chậm trễ, phế bỏ tu vi, trục xuất bản giáo."

"Vâng!"

Diêu Cầm lĩnh mệnh mà đi.

Thủy Hồng Dao cũng nhấc chân rời khỏi rừng đào.

Trong đại điện, hai thị nữ môn nhân dán chặt trên người Vi Vân, chủ động đưa lên đôi môi thơm của mình. Vi Vân vừa hôn môi hồng nhuận mùi thơm của các nàng, vừa vuốt vuốt bộ ngực các nàng, chơi đùa, bỗng nhiên tiếng bước chân truyền đến.

Vi Vân giương mắt nhìn lại, chỉ thấy một nữ nhân tuyệt sắc mặc quần áo phấn hồng từ cửa bên đi vào, chân ngọc trần như ngọc, bọc vớ phấn hồng, đôi mắt đẹp như hoa đào quét tới, rơi trên người Vi Vân, miệng nói: "Là Vân Nhi trở về sao?"

"Dao Nhi tỷ tỷ, đã lâu không gặp." Vi Vân nói.

Người tới chính là Thủy Hồng Dao.

Hai thị nữ trước mặt giật nảy mình, vội vàng từ trên bảo tọa đứng dậy, không ngừng quỳ rạp xuống đất, cúi đầu xuống, không dám thở mạnh.

Thủy Hồng Dao liếc mắt nhìn đạm đạm nhị nữ một cái, đi đến trước người Vi Vân, bế hắn lên, sau đó ngồi trên bảo tọa, lại đem Vi Vân đặt trên đùi của nàng, vuốt ve mặt hắn, cười nói: "Mấy tháng không gặp, có cái gì tiến bộ?"

Vi Vân đưa tay đặt lên trước ngực Thủy Hồng Dao, nhẹ nhàng vuốt ve, suy tư nói: "Ở nơi khác ngược lại không có tiến bộ gì, chỉ là trong tâm nhớ tỷ tỷ, mỗi ngày đều đang tăng trưởng."

Thủy Hồng Dao cười khúc khích, nhéo nhéo cái mũi của hắn, nói: "Nhìn ngươi miệng lưỡi trơn tru đấy, có điều tỷ tỷ thích nghe."

Hai người ôn tồn trong chốc lát, Thủy Hồng Dao mới nói: "Gọi ngươi trở về là có nhiệm vụ quan trọng cần ngươi hoàn thành. Nhiệm vụ này rất quan trọng, chỉ có ngươi mới có thể hoàn thành."

"Nhiệm vụ gì?" Vi Vân hỏi.

Chỉ có hắn mới có thể hoàn thành? Nghe bộ dáng có vẻ rất khó lường.

Thủy Hồng Dao cười nói: "Rất đơn giản, chính là giúp môn nhân tăng cao tu vi, để cho các nàng tu thành kim đan viên mãn, có tác dụng rất lớn."

Vi Vân nghe vậy ngạc nhiên: "A? Cái này giúp thế nào đây, tục ngữ nói, tu hành tại cá nhân, ngoại nhân nhiều nhất chỉ có thể phụ trợ mà thôi."

Thủy Hồng Dao nhìn hắn chăm chú, mỉm cười nói: "Ngươi nói xem ta giúp thế nào?"

Lúc này Vi Vân giật mình, lập tức hiểu được ý tứ của nàng.

Về cơ bản, bất luận là Ngu Yên Vũ, Lạc Khinh Trần, Bạch Miểu hay Thủy Hồng Dao đều đã biết hắn có thể thông qua song tu hợp thể, rót pháp lực của bản thân vào trong cơ thể đối phương để trợ giúp đối phương đột phá cảnh giới. Ý của Thủy Hồng Dao rõ ràng là muốn hắn sử dụng phương pháp này, tăng tu vi của năm vạn nữ môn nhân Đào Hoa giáo lên tới Kim Đan viên mãn. Nếu một tông môn có năm vạn tu sĩ Kim Đan, vậy sẽ là chuyện khủng bố cỡ nào?

Trong lịch sử tu chân giới của toàn bộ Thiên Vận đại lục cũng chưa từng xuất hiện một tông môn có năm vạn Kim Đan viên mãn. Chuyện này quá dọa người, coi như là ở thời kỳ toàn thịnh của tiên môn Thái Huyền cũng chỉ có ba ngàn môn nhân Kim Đan mà thôi. Nếu như Đào Hoa giáo có năm vạn tu sĩ Kim Đan, vậy không thể nghi ngờ sẽ trở thành đệ nhất tông môn của tu chân giới Thiên Vận đại lục!

Nghĩ tới đây, Vi Vân bỗng nhiên hiểu được lời của Ngu Yên Vũ, muốn hắn tìm thời gian về Tử Nguyệt tiên môn hoàn thành một nhiệm vụ, nói vậy là cùng một chuyện với Thủy Hồng Dao nói, đều là muốn mượn sức hắn hy sinh pháp lực của mình, giúp đỡ môn nhân đột phá cảnh giới của mình.

Bất luận là Tử Nguyệt tiên môn hay Đào Hoa giáo, đều có năm vạn nữ đệ tử ngoại môn. Nếu như thành công, như vậy hai đại tông môn này sẽ có được số lượng tu sĩ Kim Đan khổng lồ, tuyệt đối trở thành tông môn bá chủ tu chân giới.

Suy nghĩ thông suốt những điều này, tất nhiên Vi Vân không còn lời nào để nói, nhiệm vụ này thực sự thuộc về riêng hắn, chỉ là... Nếu như một hai nhiệm vụ còn dễ nói, nhưng số lượng lại lớn như vậy, thì sau này hắn sẽ phải tốn thời gian, tinh lực và pháp lực..., Việc này vô cùng kinh người, cho dù là ngày đêm không ngừng tiến hành, cả ngày cũng chưa chắc có thể giúp một người đột phá cảnh giới. Dù sao cũng phải xem ngộ tính cùng tư chất cá nhân, bất quá Vi Vân vẫn có đủ lòng tin, trừ phi người nọ đần như heo, nếu không phải từ Trúc Cơ đột phá đến Kim Đan., Cũng không phải là việc gì khó, lúc trước đám đàn nhi và thi nhi tư chất không ra sao, còn không phải cũng đem các nàng chơi đến kim đan, đương nhiên thời gian tốn hao trong đó tương đối dài mà thôi, đủ dùng hơn nửa tháng đấy. Về phần từ kim đan thăng cấp lên tới viên mãn, đó chỉ là vấn đề về pháp lực, cái này dễ làm hơn rất nhiều.

Ngay sau đó, Vi Vân lại nói: "Hiện tại bắt đầu chưa? Vội không vội a, nhân số nhiều như vậy, ôi, ta làm sao chịu nổi chứ!" Trong giọng nói mang theo một tia phiền muộn.

Thủy Hồng Dao nghe vậy liền nở nụ cười, nói: "Bình thường nóng lòng chơi nữ nhân như vậy, sao lúc đem nữ nhân đưa đến trước mặt ngươi lại còn oán giận?"

"Không giống nha, tuy ta thích chơi nữ nhân, nhưng chỉ giới hạn những bộ dạng xinh đẹp kia, nhưng làm cho người ta tăng lên tu vi... Khó tránh khỏi chênh lệch không đồng đều, nếu là xấu xí quái dị, ta còn có thể làm thế nào chứ!"

"Khanh khách..." Thủy Hồng Dao cười duyên, véo véo mặt hắn. "Yên tâm đi, sẽ không có chuyện xấu xí quái dị gì đâu, cam đoan ai cũng có thể đẹp cả."

"Thật hay giả đây? Tỷ tỷ, ngươi đừng gạt ta..."

"Tỷ tỷ lừa ngươi sao?"

"Đương nhiên lừa gạt..."

"Ha ha..."

...

228

Nhiệm vụ đầu tiên đạt 218 là hương diễm.

Đại điện sơn môn Thiên Ma giáo.

Ngoài cửa có hai đệ tử chân truyền Thiên Ma giáo mặc áo bào đen đứng thẳng, vốn là đệ tử ngoại môn thủ vệ, nhưng hôm nay người ngồi trên bảo tọa đổi thành Cự Nhân Vu Nhung, uy áp cảnh giới Địa Tiên bình thường căn bản không chịu nổi. Có hai đệ tử ngoại môn tu vi Trúc Cơ bị uy áp kia xông lên, trực tiếp chết bất đắc kỳ tử. Cho nên lão tổ Hám Đài đổi thành đệ tử chân truyền cảnh giới Nguyên Anh mới có thể khó khăn ngăn cản.

Bỗng nhiên, một cái đầu lâu màu máu to lớn từ trên trời giáng xuống và rơi xuống trên mặt đất trước sơn môn Thiên Ma giáo, vừa nhìn liền biết, đây chính là Huyết Tổ Giáo chủ của Huyết Thần giáo đã trở về, cùng trở về với hắn còn có mấy người hình thù kỳ quái.

Hai người nhìn nhau, vội vàng hô lên: "Cung nghênh Huyết Tổ trở về!"

Huyết sắc khô lâu do Huyết Tổ biến thành hóa thành một lão già mặc trường bào đỏ tươi, khoát tay áo, dẫn bốn người sau lưng tiến vào trong đại điện.

Trong đại điện, nghiên mực lão tổ đang cùng Vu Nhung thưởng thức nhảy múa, những nữ tử nhảy múa này đều là từ lãnh địa nhân tộc chộp tới, mỗi người không có một mảnh vải, trần truồng, bị ép nhảy múa tươi đẹp các yêu ma ăn thịt người.

Vu Mục thấy Huyết Tổ trở về, ánh mắt sáng lên, nhìn lướt qua.

Chỉ thấy sau lưng Huyết Tổ có bốn nam tử đi theo, một người lớn như đấu, đầu đầy tóc rối, làn da màu đồng cổ, trên bờ vai khiêng một cây cột thô to, xem ra đây là vũ khí của hắn, trên trán một người mọc

sừng rồng màu xanh, con mắt tròn xoe, xem ra đây là một cây cột lớn., Tay cầm một cây Linh Xà Mâu, còn có một người mắt như chim ưng, dáng người cao gầy, trên đầu cắm một cây lông chim màu lửa đỏ, hai tay ôm ngực, người cuối cùng dáng người khôi ngô, tứ chi trải rộng lông trắng, ánh mắt sắc bén, trên thân lộ ra một cỗ khí phách.

"Bái kiến Thần Tôn!"

Huyết Tổ dẫn bốn người đồng loạt quỳ lạy vu nhung, bốn người này vốn đang vênh vang đắc ý, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy vu ma, lập tức liền héo rũ, cung kính quỳ xuống lạy, không dám có chút bất kính.

Bọn họ như thế nào cảm giác không ra, người trước mắt cùng bọn họ căn bản là không cùng một cấp độ tồn tại, đối phương cho bọn họ cảm giác giống như Tinh Thần Đại Hải, mênh mông Thâm Uyên, xa xa không thể chạm, cường đại đến mức làm cho người hít thở không thông, căn bản không cần tỷ thí.

"Ừm."

Vu Nhung hài lòng gật gật đầu, nói: "Tiểu Huyết, mấy vị này là ai vậy? Ngươi mau mau giới thiệu cho bản tôn một chút."

"Vâng, thần tôn!"

Huyết Tổ khom người nói: "Bốn người này chính là hậu duệ Vương tộc mà thuộc hạ trong khoảng thời gian này chạy khắp đại lục Thiên Vũ, theo thứ tự là hậu duệ của Kỳ Lân tộc, hậu duệ Thanh Lân, hậu duệ Giao tộc Giao, hậu duệ Phượng Hoàng tộc Phong Hoàng, hậu duệ Bạch Hổ tộc lão Bạch... Bọn hắn đều có tu vi Độ Kiếp sơ kỳ, bốn người tập trung cùng một chỗ, ngay cả cường giả Độ Kiếp viên mãn... Chẳng hạn như thuộc hạ đã đánh không lại bọn hắn, tin rằng bọn hắn nhất định có thể phân ưu vì thần tôn! Hiệu lực cho thần giáo chúng ta!"

"Rất tốt!"

Vu Nhung hài lòng cười, nói: "Tuy rằng tu vi các ngươi bình thường, nhưng sát khí trên người cũng không yếu, nghĩ đến cũng không ít trải qua chiến đấu, đích thật là từ trong chém giết mài giũa ra, hoan nghênh gia nhập Thần giáo ta, chỉ cần các ngươi trung thành và tận tâm đi theo bản tôn, bản tôn quyết sẽ không bạc đãi các ngươi!"

Dám nói tu vi của cường giả Độ Kiếp sơ kỳ chỉ sợ cũng chỉ có Vu Nhung.

"Bọn thuộc hạ nhất định trung thành bất nhị!" Bốn người này đồng thời nói.

Vu Nhung lại nói: "Nếu người đã đến đông đủ, như vậy... Đã đến lúc phá tan chính đạo, bản tôn đã là thân thể Địa Tiên, không chút hứng thú đối với quyền thế của Thiên Vận đại lục, trong vòng trăm năm ta sẽ phi thăng, chẳng qua trận chiến thượng cổ lưu lại rất nhiều tiếc nuối, chỉ có tiêu diệt Nhân tộc chính đạo mới có thể bù đắp được tiếc nuối của bản tôn..."

Lão tổ Nghiên mực và Huyết Tổ phía dưới nhìn nhau, đều hiểu rõ vấn đề trong đó.

Tu chân giả một khi vượt qua Cửu Cửu Thiên Kiếp, sau khi tu thành Địa Tiên, nhất định phải phi thăng Tiên giới trong vòng trăm năm. Nếu không bởi vì linh khí nhân gian không đủ chất lượng, lưu lại ngày càng lâu, tiên lực trong cơ thể Tiên Nhân sẽ dần dần tản mạn khắp Nhân gian. Trăm năm sau thể chất sẽ đồng hóa, cảnh giới sụp đổ, một lần nữa biến thành phàm nhân, chuyện này không ai có thể tiếp nhận.

Vu Nhung sở dĩ có thể sống sót vạn năm, là vì may mắn sau khi được cứu sống, cảnh giới vẫn rơi xuống, bởi vậy cần số lượng lớn công đức, lấy cảnh giới khôi phục và thực lực, hiện giờ rốt cuộc khôi phục, hắn tự nhiên không thể sống ở nhân gian vượt qua trăm năm, chỉ cần đánh hạ chính đạo nhân tộc, khôi phục sự huy hoàng của vương tộc, hắn sẽ không tiếc nuối, có thể rời khỏi.

Mà nhân tộc, khôi phục huy hoàng của Vương tộc, cũng chính là tâm nguyện chung của tam đại ma giáo, các đại Vương tộc, bởi vậy bọn họ mới có thể bất chấp tất cả để cứu tỉnh Vu Nhung, hiện giờ Vu Nhung trở về, dẫn dắt quần hùng tiến công Nhân tộc, đó là chuyện nước chảy thành sông, thuận lý thành chương.

Lúc này, lão tổ Nghiên mực bỗng nhiên nói: "Thần Tôn, thuộc hạ bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, không biết có nên nói hay không?"

"Ngươi cứ nói đừng ngại."

"Thuộc hạ bỗng nhiên nhớ tới Thần Tôn từng hứa hẹn ban thưởng thần huyết, ngay từ đầu thuộc hạ vẫn cảm thấy không sao cả, nhưng hiện tại xem ra thuộc hạ cho rằng lời của Thần Tôn nói rất đúng, như có thần huyết của Thần Tôn ban thưởng, thực lực của thuộc hạ và Huyết Tổ có thể tăng nhiều đấy, dù sao Nhân tộc cũng không phải hạng người bình thường, có rất nhiều cường giả độ kiếp, lần trước chúng ta suýt nữa chịu thiệt, Thần Tôn từng nói có khắc tinh nhắm vào, đây cũng là một vấn đề, không biết Thần Tôn cho rằng như thế nào?"

Lão tổ nghiên mực nhìn vu nhung, ngữ khí không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Trước khi Vu Nhung hoàn toàn khôi phục, đã hứa hẹn sẽ cho bọn lão tổ Nghiên mực ba chỗ tốt. Bây giờ Vu Nhung đã khôi phục, nhưng dường như đã quên mất chuyện này, lão tổ Nghiên mực vẫn luôn nhớ đến chuyện này, hiện giờ đều phải tấn công chính đạo, lão làm sao có thể buông tha cơ hội này, phải nhanh chóng đề ra, bằng không Vu Nhung thật sự quên mất, đây chính là tổn thất của lão tổ Nghiên mực.

Lão tổ nghiên mực đối với huyết mạch Cự Nhân tộc có thể nói là thèm nhỏ dãi đã lâu, không chỉ lão, tất cả mọi người, thậm chí mười đại Vương tộc đều đỏ mắt nhìn huyết mạch cường hãn của Cự Nhân tộc, cho đến nay, phóng mắt nhìn toàn bộ Thiên Vận đại lục, không có huyết mạch chủng tộc nào có thể so sánh cùng Cự Nhân tộc, trời

sinh thân thể mạnh mẽ, tuổi thọ dài, cùng cảnh giới tuyệt đối vô địch, vượt cấp chiến thắng kẻ địch cũng không phải là chuyện không thể.

Đặc biệt lão tổ Tuyền Cơ biết một bí mật, đó chính là công pháp mà Cự Nhân tộc tu luyện cực kỳ nghịch thiên, là Hạo Thiên Thần Quyết thượng cổ đệ nhất công pháp Thượng Cổ, nhưng công pháp này chỉ có huyết mạch và thể phách Cự nhân mới có thể chịu được, đổi lại là thân thể Vương tộc khác, mạnh mẽ hơn Nhân tộc, nhưng nếu tu luyện Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, Cũng phải hỏa nhập ma, thậm chí bạo thể mà chết, lão tổ Tuyền Cơ dã tâm bừng bừng, lão muốn thành tiên, càng muốn trở thành chúa tể của vùng đại lục này, mà cái này cần thực lực tuyệt đối, nếu có thể có được một giọt bản mạng tinh huyết của Cự Nhân tộc., Sau khi hắn luyện hóa có thể tăng thể chất lên một cấp độ, cho dù không thể tu luyện Hạo Thiên Thần Quyết cũng có thể tăng cường thực lực, tu thành Thần Thông Thiên Ma thần thông thể chất Thiên Ma, nắm giữ thân thể gần như bất tử bất diệt, khi đó dõi mắt khắp thiên hạ, ai có thể địch nổi?

Chuyện này chính là Vu Sùng đã đáp ứng, cho nên lão tổ nghiên mực đề xuất ra là hợp tình hợp lý, nhưng đối với Vu Nhung mà nói lại là một chuyện khác.

Chúng sinh đều có bản mệnh tinh huyết, nếu như phân chia kỹ càng, căn cứ theo huyết mạch cao thấp, đại khái có bảy đến mười giọt, cấu thành sinh mệnh bổn nguyên, chỉ cần vài giọt bản mệnh tinh huyết này, liền có thể cuồn cuộn không ngừng sinh ra tinh huyết, sản sinh ra tinh huyết có thể tế luyện pháp khí, pháp bảo, họa phù, chế tác tiền phù các loại. Cự nhân tộc tiên thiên thể phách cường hãn, so với sinh mệnh cao cấp còn nhiều hơn hai giọt, cùng có mười hai giọt, cũng phi thường có hạn.

Trong đại chiến Vu Nhung trong quá khứ, sử dụng thần thông hao tổn bản mạng tinh huyết một lần, mất đi một giọt, còn sót lại mười một giọt, nhưng hắn hiện tại chỉ có mười giọt.

Mười giọt bản mệnh tinh huyết này đối với hắn mà nói là vô cùng trọng yếu, tuy rằng hắn tu thành cảnh giới Địa Tiên, tuổi thọ vô cùng vô tận, nhưng cũng không phải là sẽ chết, nếu gặp hạng người thực lực mạnh mẽ, là có thể dùng lực lượng tuyệt đối giết chết hắn, ở thời thượng cổ đại chiến, hắn đã gặp phải cường giả tuyệt thế như vậy, cơ hồ bị giết chết. Nhưng hắn có cảnh giới Địa Tiên, mười giọt tinh huyết này còn có tác dụng khác, chính là tích huyết trùng sinh!

Sau khi tu thành Địa Tiên, chỉ cần không phải nguyên thần bị diệt, thân thể bị hủy là có thể trọng sinh vô hạn, bất quá một lần nữa ngưng tụ thân thể cần một quá trình, trong quá trình này, bởi vì thực lực tổn thất, thường thường còn chưa khôi phục đã bị kẻ địch lặp lại giết chết.

Mà chỉ cần có bản mạng tinh huyết, có thể sử dụng năng lực "Tích huyết trọng sinh", hao tổn một giọt bản mạng tinh huyết, trong nháy mắt khôi phục thân thể, đồng thời khôi phục tất cả lực lượng!

Một giọt bản mạng tinh huyết trong đó, chính là dùng để khôi phục trên thân thể, những công đức kia chỉ có thể khôi phục nguyên thần của hắn, hắn khôi phục thân thể, chính là dựa vào bản mệnh tinh huyết này, cùng với tinh huyết và pháp lực của đám người thôn phệ Đại Thiên Phật Vương cùng Thiên Cơ Tử, bởi vậy, hiện tại hắn chỉ có mười giọt bản mạng tinh huyết.

Mỗi một giọt bản mệnh tinh huyết đều bằng một mạng của hắn, hắn sao có thể dễ dàng đưa cho người khác như vậy?

Lúc trước Vu Xương vì khôi phục, vì để Giáo chủ của ba đại Ma giáo giúp hắn lập công đức, chỉ có thể hứa hẹn cho bọn họ tinh huyết, đây xuất phát từ bất đắc dĩ, tạc bánh nướng lớn cho bọn họ, đương nhiên không thể thật sự cho bọn họ. Hơn nữa, hiện giờ thực lực của hắn khôi phục, đã nắm giữ quyền chủ động, hoàn toàn có thể làm bất cứ điều gì, ai dám ép hắn dâng ra bản mạng tinh huyết chứ?

Việc này tam đại giáo chủ đều nhớ rõ, Vu Sùng cũng vẫn còn nhớ, nhưng Kim Giao lão tổ và Huyết Tổ mười phần sợ hãi và kiêng kỵ Vu

Nhung, không dám mở miệng. Nhưng Nghiêu Đài lão tổ cũng không phải hạng người bình thường, hắn là người có thực lực mạnh nhất trong tam đại giáo chủ Ma giáo, một trong những người có thành phủ sâu nhất, đã có dự định của hắn, bọn hắn vất vả giúp Vu Nhung tạo công đức, hắn tuyệt đối sẽ không làm không công, cho nên đem việc này đề xuất ra.

Vu Nhung vừa nghe lão tổ nghiên mực nói, lập tức hai mắt nhíu lại, trong mắt lóe lên một đạo lệ mang, hắn cười ha ha, nói: "Bụng Đài à, nhờ ngươi nhắc nhở, ngươi không nói việc này ta còn quên đấy, không tệ đâu., Bản tôn quả thật đã đáp ứng ba người các ngươi, đợi sau khi bản tôn xuất quan sẽ chia cho ba người các ngươi mỗi người một giọt tinh huyết. A, nếu đã như vậy, hiện tại bản tôn sẽ ban tinh huyết cho hai người các ngươi. Đáng tiếc Kim Giao chết quá sớm, nếu không có giọt tinh huyết này của ta, hắn tuyệt đối sẽ không chết."

Nói xong, hắn rạch đầu ngón tay của mình, từ đó rơi xuống hai giọt huyết dịch màu ám kim, chia ra bay về phía lão tổ Nghiên mực và Huyết Tổ.

Hai người vui mừng quá đỗi, trực tiếp há miệng tiếp nhận.

Giọt huyết dịch màu ám kim rơi vào trong miệng hai người, hóa thành một dòng nước nóng, tiến vào trong cơ thể hai người, thuận theo kỳ kinh bát mạch lan tràn ra, hai người lập tức cảm thấy pháp lực trong cơ thể mãnh liệt, lục phủ ngũ tạng đều thư thái một hồi!

Hai người lão tổ nghiên mực và Huyết Tổ vội vàng hạ bái, đồng thời nói: "Đa tạ Thần Tôn ban ân, thuộc hạ nguyện vì Thần Tôn mà xông pha khói lửa, không chối từ!"

"Chỉ cần các ngươi trung tâm, ta không những sẽ giúp các ngươi tăng cường thực lực, mà còn sẽ cho các ngươi công pháp mạnh nhất, chỉ dẫn các ngươi con đường thành Tiên!"

"Thần Tôn vô địch! Thần Tôn vô địch!"

Mọi người cùng hô lên, âm thanh chấn động toàn bộ đại điện, những nữ tử Nhân tộc nhẹ nhàng nhảy múa kia sợ tới mức run rẩy, nằm rạp trên mặt đất không dám nhúc nhích.

Chỉ thấy Vu Ma cất tiếng cười to, bỗng nhiên há to cái miệng, cái miệng khổng lồ như cửa thành sản sinh ra một lực hút thật lớn, những ca nữ nhân tộc kia đều bị hút qua, rơi vào trong miệng hắn, ở trong từng tiếng kêu thảm thiết, Vu Nhung nhai nuốt vài cái, liền đem những ca nữ nhân nhân tộc này nuốt sống.

"Ha ha..."

Vu Mục ăn xong người, đánh vài cái vào bụng hơi căng ra, cười to nói: "Hiện tại, tất cả mọi người theo ta xuất phát, đi tới lãnh địa Nhân tộc!" Nói xong liền đứng dậy, sải bước ra khỏi đại điện.

"Giết hết Nhân tộc, thống nhất thiên vận!"

"Thần Tôn uy vũ!"

Cả đám người nhiệt huyết sôi trào, đằng đằng sát khí theo Vu Xương ra khỏi đại điện.

"Khốn kiếp, lại dám dùng máu huyết bình thường thay thế "Bản mạng tinh huyết" lừa gạt ta, ngươi chờ đó cho ta." Lão tổ Nghiên mực đi ở phía sau cùng, trong mắt hiện lên bóng lưng Vu Nhung, hàn ý lạnh như băng chợt lóe rồi biến mất.

...

Trong lúc ma giáo đằng đằng sát khí, phía sau núi Đào Hoa Giáo lại là một mảnh thơm ngát.

Trong suối nước nóng giữa rừng đào, sương trắng bốc hơi, chỉ thấy hơn mười cô gái trần truồng đang vây quanh một thiếu niên tuấn tú. Những cô gái này đều có khuôn mặt xinh đẹp, dáng người thon thả, đều là mỹ nhân hiếm thấy trong thế tục, bất quá ở đây lại là nhan sắc

bình thường nhất, hở ngực lộ nhũ, các nàng hở hang hở ngực., Chân ngọc tách ra, mặc cho thiếu niên trước người co rút huyệt nhỏ, véo véo ngực, đứa nào cũng thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa, trong miệng phát ra tiếng "A a", tiếng rên rỉ "Ừm" vang lên, thỉnh thoảng có cô gái nằm xụi lơ dưới cao trào. Thiếu niên thì tiếp tục chơi đùa một cô gái, cảnh tượng dâm loạn khắp nơi.

Mấy ngày nay, Vi Vân vẫn bận rộn dâm loạn với môn nhân Đào Hoa giáo, cơ hồ một khắc cũng không yên tĩnh, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng rất ít. Cũng không phải hắn không muốn nghỉ ngơi, hắn tuy rằng yêu thích nữ sắc, nhưng hôm nay cũng coi như là thê thiếp thành đàn, bên người mỹ nữ như mây., Căn bản không thiếu nữ nhân, không thiếu chất xúc tác, cũng không khát khao như lúc mới ra nhà xí, đêm ngày thao túng nữ nhân, thật sự là nước đỏ Dao thúc giục quá chặt, hắn chỉ cần hơi dừng lại nghỉ ngơi ngủ gật, âm thanh của Thủy Hồng Dao lập tức sẽ bay tới: "Tiếp tục làm việc, đừng dừng lại."

Thủy Hồng Dao chẳng những đốc thúc Vi Vân, nàng còn trách mắng môn hạ nữ đệ tử xếp thành hàng, mười mấy người thay phiên nhau đưa bản thân đến trước mặt Vi Vân, để hắn thao túng, Thủy Hồng Dao quản giáo có phương, cũng không ai dám kháng mệnh, cũng may các nàng cũng không bài xích Vi Vân là được, cho nên nhiệm vụ ép buộc của Vi Vân coi như thuận lợi.

Vì muốn nâng cao tu vi của môn nhân Đào Hoa giáo, Vi Vân cũng liều mạng.

Vốn dĩ dựa theo thói quen phụ nữ bình thường của hắn, hiệu suất là cực cao, bởi vì chỉ cần đem nữ nhân lên tới cao trào là được, không cần cân nhắc vấn đề giúp các nàng tăng cao tu vi, mục đích bây giờ thay đổi, là giúp các nàng tăng cao tu vi, về phần sảng khoái, ngược lại thành chuyện quan trọng, như vậy hiệu suất sẽ hơi giảm xuống.

Hơn nữa trên tổng thể ngộ tính cùng tư chất của môn nhân Đào Hoa giáo cũng không bằng đệ tử Tử Nguyệt tiên môn. Vi Vân mặc dù dốc

hết toàn lực, sử dụng phương pháp giao hòa, dùng pháp lực bản thân thông qua tinh khí để chuyển hóa, cắm vào lỗ thịt huyệt nhỏ của những nữ tử này, qua cung tử cùng huyệt âm nha động., Xâm nhập vào trong cơ thể các nàng, nhưng kinh mạch các nàng còn chưa đạt tới Trúc Cơ viên mãn, còn chưa hoàn toàn thông suốt, tâm tình lại không theo kịp. Dù cho có pháp lực khổng lồ tràn vào, cũng không biết dẫn đạo như thế nào., Tóm lại có đủ loại vấn đề xảy ra, chỉ có một số ít nữ tử tiến hành rất thuận lợi, sau khi Vi Vân đem pháp lực thông qua tinh khí bắn vào trong cơ thể các nàng, các nàng rất tự nhiên luyện hóa tinh nguyên của Vi Vân, dẫn đường tiến vào đan điền dưới đan điền hội tụ lại, rồi lại vận chuyển công pháp Bách Hoa Thiên Cương do Thủy Hồng Dao truyền lại bắt đầu đột phá cảnh giới ngưng tụ kim đan, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã thành công.

Bởi vì có những vấn đề này tồn tại, mặc dù Vi Vân không ngày đêm điều khiển những nữ tử này, một canh giờ có thể thao túng gần một trăm người, mỗi ngày đều cùng hơn ngàn nữ tử hợp thể giao hoan, nhưng dần dần bình quân lại, mỗi ngày chỉ có thể để cho một người trong đó phá cảnh thành tu sĩ Kim Đan.

Hiệu suất này đúng là hơi thấp.

Phải biết rằng, nhiệm vụ của Vi Vân là dạy dỗ năm vạn môn nhân Trúc Cơ thành Kim Đan, năm vạn người, đây là khái niệm thế nào?

Một ngày được năm vạn ngày mới hoàn thành. Dựa theo một năm ba trăm năm mươi lăm ngày, ngày đêm không ngừng tính toán nữ nhân, phải hơn một trăm năm mới kết thúc được...Trên thực tế, chắc chắn Vi Vân không thể nào mỗi ngày đều làm chuyện này được. Mặc dù cảnh giới của hắn không thấp, pháp lực hùng hậu, nhưng nếu cùng những nữ tử Trúc Cơ này giao tiếp, thì cho dù ngày đêm không ngừng xuất hiện tình huống pháp lực suy yếu thì sự hồi phục của hắn cũng không theo kịp tiêu hao.

Trên một cây đào rậm rạp, Thủy Hồng Dao mặc váy đỏ giẫm lên một cành đào non nớt, lông mi khẽ nhúc nhích, đôi mắt đẹp chớp chớp,

nhìn tình cảnh dâm loạn trong suối nước nóng.

Chỉ thấy mười hai nữ tử trần truồng, tụ thành một vòng tròn, eo cong, vểnh mông tuyết trắng. Các nàng có vóc người cao gầy, có châu tròn ngọc mượt mà, trên người đều tản ra mị lực mê người, mười hai đôi mông trắng như tuyết vây thành một vòng., Giống như một đóa hoa tươi nở rộ, dâm đãng cùng hấp dẫn không nói nên lời. Vi Vân đứng bên trong vòng tròn. Hắn ưỡn lấy thân cây, bánh xe thấm vào trong hang thịt của những cô gái này, da bọc môi thịt ma sát. Đầu rùa không ngừng ra vào bên trong động, nước bẩn ồ ồ hợp lại với nhau, mắt thấy là sẽ rơi vào trong Ôn Tuyền Trì., Chỉ thấy Vi Vân vận chuyển huyền công, chỉ thấy những dâm thủy kia đột nhiên hóa thành khí, hóa thành sương mù chảy vào cơ thể nữ tử, thông qua kinh mạch động thịt tiến vào đan điền dưới đan điền, hình thành chân khí, chứa đựng trong đó, một khi phá cảnh thành kim đan, sẽ từ chân khí biến thành pháp lực.

Theo những cây côn bằng thịt của nữ tử này ra ra vào, những nữ tử này đều tiến vào trạng thái hoảng hốt, trong miệng mỗi người thở hổn hển, thân thể mềm mại run run, Thủy Hồng Dao thông qua thuật nhìn thấu đặc biệt, mơ hồ có thể thấy trong bụng các nàng có thêm một quầng sáng màu hồng phấn, đây là chân khí do tu luyện công pháp 《Hoa Đào》 hoa đào》có thể chuyển hóa ra.

"A... Ừ... Cha ruột ta... Đều sắp cắm vào trong lòng rồi... A a a..."

Tiếng rên rỉ của nữ tử không ngừng từ Ôn Tuyền truyền ra, chung quanh còn có rất nhiều nữ tử mặc quần hồng đang chờ, tuy còn chưa gia nhập nhưng các nàng đều bị cảnh tượng dâm loạn trước mắt thu hút, hai tay không khỏi thò vào giữa hai chân của mình nhẹ nhàng vuốt ve, ánh mắt như nước, không nháy mắt nhìn nam nữ đang giao hoan bên trong suối nước nóng, tình cảm dâng trào.

Tuy rằng nữ tử mà Vi Vân giở ra chỉ có mười hai người, nhưng kỳ thật cũng không phải là một lần có thể tu luyện mười hai người thành Kim Đan, thường thường mỗi ngày chỉ có một người có thể thành

công. Nhưng trong quá trình hành động này, cho dù kinh mạch của các nữ tử này không thể lập tức tiến vào cảnh giới Trúc Cơ viên mãn, nhưng chỉ cần tìm hiểu một thời gian ngắn là có thể tự động phá cảnh giới.

Thủy Hồng Dao quan sát một lát, trong lòng thầm nghĩ: "Hiệu suất quá thấp, nếu như Chu Diệu Ngữ nói không sai, Ma giáo còn có thể ngóc đầu trở lại, vả lại tiến công tiếp theo, thực lực của bọn họ sẽ bị áp đảo, thế này mới tốt chứ? Xem ra phải dùng trận pháp phụ trợ một chút."

Nghĩ tới đây, Thủy Hồng Dao phiêu nhiên rời đi.

Nàng muốn bố trí một trận pháp để tăng hiệu suất thao tác của Vi Vân và tốc độ phá cảnh của những môn nhân này.

Hai chân Vi Vân đạp ở trên tảng đá dưới đáy Ôn Tuyền Trì, hai tay đặt lên cặp mông to tròn trắng như tuyết của nữ tử trước người, một thân cây thô dài không chịu nổi giữa những khe thịt màu hồng phấn giữa cặp mông múp đó mà ra vào, lặp đi lặp lại kéo lại, làm thịt xoay tròn, mê người mà dâm, bởi vì mấy ngày liền không ngừng nghỉ, bị bức bỡn trong thời gian dài, hắn cũng có chút chán ngấy rồi, mỗi ngày còn phải ở trong cơ thể các nàng bắn vài chục lần, bằng không hiệu suất lại càng thấp.

Có điểm này, Vi Vân vì sắp xếp điều khiển mà lập tức trở nên không thú vị, thỉnh thoảng lại biến hóa trò chơi, đem kỹ xảo thao tác ngày xưa học được ở Tử Nguyệt tiên môn của hắn dùng hết, cái gì lão hán đẩy xe, rễ già, La Hán đụng chuông, như đến mười tám thủ đoạn, đại nhật tiêu hồn chen vào, phương pháp bay lên trời giao hòa... Trực tiếp đem những môn nhân mỹ nữ Đào Hoa giáo làm lên cao trào, gầm rú liên tục, căn bản không ngăn cản nổi!

Ngoại trừ việc khiến cho Vi Vân và đám môn nhân sảng khoái khó nói nên lời ra, thì bọn họ còn tiếp tục đẩy mạnh tiến bộ tu vi của mình. Sau mấy ngày, từ ngày bình quân trở đi, mỗi ngày một môn nhân đột

phá thành kim đan, thăng cấp tới mức mỗi ngày hai người đều có thể đột phá...

229

Cường địch chân chính của Chương thứ 219.

Huyết Hà vạn dặm sóng lớn mãnh liệt, cuồn cuộn huyết sắc nước sông vỗ bờ quái thạch.

Bỗng nhiên, trên bầu trời phía xa xuất hiện một đám điểm đen. Sau đó, lại có một đám người đang phi hành giữa không trung mặt sông, nguyên một đám hung thần ác sát, hình thù kỳ quái, không giống nhân loại bình thường, người cầm đầu cao to cỡ sáu trượng, mắt bắn ra tinh quang, tứ chi tráng kiện, Khổng Võ mạnh mẽ, người mặc áo giáp màu ám kim, tay cầm một cây giáo màu ám kim.

Người bên cạnh cũng có tướng mạo kỳ quái, hoặc đầu thú thân người, hoặc đầu có sừng, hoặc sau lưng mọc ra cánh máu.

Chính là đám người Ma giáo, đã rời khỏi lãnh địa Ma giáo, đang bay vọt ranh giới của chính ma lưỡng đạo - Huyết Hà vạn dặm.

Lần này Ma giáo có thể nói là dốc toàn bộ lực lượng mà ra, lấy Vu Nhung cầm đầu, lão tổ Nghiên mực và Huyết Tổ chắp tay, Hoàng Lân, Thanh Giao, Phong Hoàng, Tứ cường giả Độ Kiếp sơ kỳ của lão Bạch làm tùy thân hầu của Vu Nhung, bên cạnh lão tổ Tuyền Cơ đài còn có khôi lỗi Thôn Nhật Hỏa Viên, tà dị giáo còn có một con hổ lớn khổng lồ tươi tốt., Thiên Ma giáo có Ma Ngọc, Ma Sát, Ma Lâm, Ma Ngọ tứ đại trưởng lão, trong đó Ma Ngọc bởi vì hấp thu pháp lực của Tô Mộc, đã đột phá tới Độ Kiếp sơ kỳ, mà dưới trướng Huyết Tổ cũng có tứ đại trưởng lão, theo thứ tự là Huyết Tham, Huyết Sát, Huyết Lệ và Huyết Sát.

Tam Đại Ma giáo, Thập Đại Vương tộc, đây là một luồng lực lượng cực mạnh!

Trên đỉnh đầu mọi người tạo thành một đám mây dày đặc, đây là sát khí phát ra từ trên người bọn họ, kết hợp pháp lực thành, ngưng tụ ra

sát vân đủ để cải biến khí hậu một phương thiên địa.

Khi mọi người lướt qua vạn dặm Huyết Hà, không bao lâu đã tới nơi đóng quân của Ma giáo lúc trước - vị trí cũ của sơn môn Thiên Long thần giáo, nơi này vẫn có đệ tử của Tam Đại Ma giáo canh gác.

Giờ phút này, lão tổ Nghiên mực quét mắt nhìn Vu Ma, chỉ vào sơn môn Thiên Long Thần Giáo phía dưới, cung kính nói: "Thần Tôn mời xem, đây là nơi đóng quân của Thần giáo chúng ta."

"Ô, xây dựng coi như không tệ." Vu Hoàng nhìn nhìn một chút, gật đầu khen một câu.

Lão tổ nghiên mực nói: "Thần Tôn, nơi này là nơi ta chuẩn bị đặc biệt cho ngài. Thuộc hạ nghĩ như vậy, nếu như thần tôn có khắc tinh tại tu chân giới chính đạo, như vậy việc này tuyệt đối không thể chủ quan!"

Vu nhung gật đầu nói: "Đương nhiên không thể sơ ý, cho nên việc này giao cho các ngươi, bản tôn mới ban cho các ngươi một giọt tinh huyết, nếu như một chuyện nhỏ nhặt như vậy cũng làm không tốt, bản tôn quyết không dễ bỏ qua!"

"Vâng, vâng, việc này đương nhiên giao cho thuộc hạ hoàn thành."

Đoàn người dừng lại giữa không trung, nhìn về phía quần thể kiến trúc Thiên Long Thần Giáo bên dưới.

Lão tổ Nghiên mực rút hai tay vào trong ống tay áo, khom người nói: "Thần Tôn, thuộc hạ đã nghĩ như vậy. Nếu Vi Vân tiểu nhi kia là khắc tinh của Thần Tôn, vậy thì suy nghĩ vì an nguy của Thần Tôn, thuộc hạ cho rằng, trước khi tiểu nhi chết, ta cho rằng, trước khi chết tiểu nhi đã quyết định., Trước tiên Thần Tôn không cần đặt chân vào lãnh địa chính đạo, trước tiên nghỉ ngơi trong nơi đóng quân này một chút, sau khi thuộc hạ đánh chết tiểu nhi Vi Vân, Thần Tôn lại tiến về tu chân giới chính đạo, hốt gọn một mẻ những thứ không có mắt của chính đạo kia cũng không muộn, Thần Tôn nghĩ sao?"

Vu Mục nghe vậy, mang theo vẻ mặt vui mừng nhìn lão tổ nghiên mực, cười nói: "Ha ha... Đạm Đài à, ngươi không hổ là phụ tá đắc lực của ta, hiểu được nghĩ cho bản tôn, đây là một cách tốt đẹp, cứ làm như vậy đi. Đương nhiên, bản tôn cũng không phải sợ khắc tinh gì đó, chỉ là phòng ngừa vạn nhất mà thôi, chúng ta muốn ngăn chặn bất kỳ khả năng thất bại nào."

Hắn trải qua đại chiến Thượng Cổ, gần như lại chết một lần. Hôm nay vất vả lắm mới phục sinh, thập phần quý trọng tính mạng của mình, chỉ cần có một chút mầm họa cùng thất bại, hắn đều sẽ thận trọng cân nhắc, quyết định không mạo hiểm, trên thực tế lần này vượt qua vạn dặm huyết hà, hắn cũng suy xét chu toàn, đi theo bên người cường giả Tứ Đại Độ Kiếp, chỉ cần "Khắc Tinh" xuất hiện, liền muốn giết chết trước, quyết không để cho hắn có cơ hội tới gần.

Lão tổ nghiên mực vội vàng nói: "Đây là đương nhiên, Thần Tôn chính là người trong thần tiên, há lại sợ tên tiểu nhi chỉ là pháp tướng cảnh giới kia, tiểu nhi kia ở trước mặt Thần Tôn quả thực không chịu nổi một đòn! Tiện tay bóp chết! Chỉ có điều thần tôn mới khôi phục lại xuất quan, không cần tự mình động thủ., Đám thuộc hạ quét sạch chướng ngại cho ngài là được rồi, đến lúc Vi Vân tiểu nhân chết đi, thần tôn lại hơi động tay động chân, thân thể nóng lên thì đám tiểu nhân chính đạo kia sẽ không ngăn cản nổi, một đổ ngàn dặm!"

"Tốt lắm, cứ làm theo lời ngươi nói đi, nhớ kỹ, nhất định phải giết chết tiểu tử kia!" Vu Mục vẫn tương đối hài lòng với an bài của lão tổ nghiên mực, chuyện của thằng nhãi này cũng đã sớm cân nhắc và sắp xếp cho hắn, thật sự là thân thiết mà giết chết "Vi Vân" càng là trọng yếu nhất, ông ta phải luôn mồm dặn dò.

"Vâng, vâng, việc này giao cho thuộc hạ, tuyệt đối không thành vấn đề." Lão tổ Tuyền Cơ vỗ ngực đảm bảo.

"Đã như vậy, bản tôn sẽ đi nơi các ngươi xây dựng để nhìn xem." Vu Hoàng dẫn theo hậu duệ của Tứ Đại Vương tộc phi thân rơi vào trong sơn môn Thiên Long thần giáo.

Đám người lão tổ nghiên mực và Huyết Tổ thì tách ra với Vu Nhung, trực tiếp đi về phía lãnh địa chính đạo.

Lão tổ nghiên mực dẫn theo tứ đại trưởng lão Thôn Nhật Hỏa Viên và Thiên Ma giáo còn lại, Huyết Tổ dẫn theo đều là tứ đại trưởng lão Huyết Thần giáo còn lại, cộng thêm một vị Hổ Vương Ân Quân, tất cả đều là cường giả Pháp Tướng Viên Mãn thậm chí là Độ Kiếp, cộng lại vẫn là một sức mạnh cực kỳ khủng bố, bất cứ tông môn nào trong tu chân giới chính đạo đều không ngăn được.

Sau khi tiến vào Vân Châu địa giới, Huyết Tổ bỗng nhiên hỏi Nghiên mực lão tổ, nói: "Bầu dưng, vì sao ngươi phải mời Thần Tôn ở lại chỗ này, để hắn đi quét dọn đám Ngu Nhược Tiên chẳng phải tốt hơn sao? Chúng ta chỉ cần đối phó với Vi Vân tiểu nhi là được, bớt thời gian tốn sức, cần gì phải để chúng ta tiến công."

Lão tổ Nghiên mực nho nhã cười nói: "Đạo huynh, dốc sức vì Thần Tôn là chuyện nằm trong bổn phận của chúng ta, huống chi Thần Tôn còn ban thần huyết, đối xử với chúng ta không tệ, ăn chút sức là điều nên làm, làm cho tốt, nói không chừng về sau còn có cơ hội thành tiên."

Huyết Tổ suy nghĩ một chút, nói: "Một khi đã như vậy, vậy hành động lần này vẫn là do ngươi dẫn đầu, ngươi đến an bài đi."

Lão tổ Tuyền Cơ nói: "Đạo huynh cứ yên tâm, lần này chúng ta không cần phải mạo hiểm nữa, chỉ là giết một tiểu nhi trong cảnh giới Pháp tướng mà thôi, tránh nặng tìm nhẹ, chẳng tốn bao sức lực, chờ giết chết được Vi Vân rồi tính sau., Những người còn lại giao cho Thần Tôn, một khi Thần Tôn ra tay thì không ai có thể ngăn cản, khi đó toàn bộ Thiên Vận đại lục sẽ là vật trong túi của Thần giáo chúng ta, được rất nhiều dân chúng tín ngưỡng và cung phụng, muốn chơi thế nào thì chơi, muốn bóp thế nào thì cứ nhào nặn."

Huyết Tổ cười quái dị nói: "Có Thần Tôn làm hậu thuẫn cho chúng ta, đàn bà Tử Nguyệt tiên môn kia rốt cuộc cũng không làm ầm ĩ lên được nữa, Chu Diệu Ngữ cũng muốn quỳ xuống, đến lúc đó lão tổ ta

muốn cho Ngu Nhược tiên liếm trứng cho ta, để Chu Diệu Ngữ cho ta liếm trứng, ta muốn để các nàng quỳ gối trước mặt lão tổ ta gọi cha ruột! Ha ha..."

Lão tổ nghiên mực cười to nói: "Nhất định có thể như đạo huynh mong muốn!"

Trong chốc lát, một đoàn người bay qua trùng trùng điệp điệp núi cao, đã tiến vào nội địa Vân Châu.

Lúc này, lão tổ nghiên mực đột nhiên bảo mọi người dừng lại, sau đó nói: "Nhớ kỹ, mục tiêu chuyến đi này của chúng ta là tiêu diệt tiểu nhi Vi Vân, một điều khác thì mặc kệ, lúc hành động tuyệt đối không thể lỗ mãng. Trước đó, chúng ta phải biết người biết ta mới có thể nắm chắc thắng lợi!"

Huyết quang trong mắt Huyết Tổ lóng lánh, hỏi: "Cụ thể an bài như thế nào?"

Lão tổ nghiên mực gõ gõ móng tay thật dài, thản nhiên nói: "Chúng ta chia binh ba đường, phân biệt đi điều tra và dò xét tung tích của Vi Vân, ta dẫn Thôn Nhật Hỏa Viên một đường, Huyết Tổ ngươi tùy tiện chọn vài trưởng lão một đường, những trưởng lão còn lại đi theo ma tính toán."

Huyết Tổ nghe vậy, có chút không vui nói: "Không cần, ta đi một mình là được rồi."

Phân ra ba con đường này, lão tổ nghiên mực không mang theo một trưởng lão, Thôn Nhật Hỏa Viên chỉ là Khôi Lỗi, cũng không phải trưởng lão, nghiên mực lão tổ lại để cho Huyết Tổ mang theo mấy vị trưởng lão đi theo, điều này làm cho người ta không khỏi làm cho thực lực của hắn không bằng lão tổ nghiên mực, cho nên hắn trực tiếp cự tuyệt đề nghị này.

Lão tổ nghiên mực kinh ngạc nói: "Đạo huynh xác định không mang theo mấy trưởng lão sao, đây chính là lãnh địa chính đạo, đám người

chính đạo âm hiểm xảo trá, ngay cả Kim Giao đạo huynh cũng bị bọn hắn lừa, chết trong tay bọn hắn rồi, Huyết Tổ ngàn vạn lần phải cẩn thận, chớ có khinh thường, đây cũng không chỉ là vấn đề thực lực, chỉ sợ trúng phải gian kế của địch nhân, lật thuyền trong mương."

Huyết Tổ cười lạnh một tiếng, nói: "Ta cũng không phải là tên ngốc Kim Giao kia, chỉ có pháp lực là không thể được, còn phải có đầu óc. Thời điểm lão tổ ta xông xáo các tông chính đạo, hạ Huyết Thần Tử cho các cường giả các tông môn, ai có thể ngăn được ta?"

"Nói cũng đúng." Lão tổ nghiên mực gật gật đầu, đồng ý.

Ngay sau đó, đoàn người chia làm ba con đường, một đường là lão tổ nghiên mực và Thôn Nhật Hỏa Viên, một đường đi tới đây, một mình Huyết Tổ, còn có chín đại trưởng lão dùng ma tính cầm đầu.

Chín Đại trưởng lão dẫn đầu rời đi, đi thẳng về trung châu.

Huyết Tổ cũng lập tức rời đi.

Cuối cùng là nghiên mực lão tổ, lão nhìn theo bóng lưng của Huyết Tổ, mỉm cười, dẫn đầu Thôn Nhật Hỏa Viên. Thân hình lão nhanh chóng chui vào trong bóng tối rừng rậm chung quanh.

Màn đêm buông xuống, vòm trời như một tấm màn đen cực lớn che khuất toàn bộ đại địa.

Huyết Tổ một đường phi hành, tại giao giới giữa Vân Châu và Trung Châu, nhìn thấy phía dưới có mấy hộ gia đình, trong phòng có mấy chiếc đèn đuốc yếu ớt, chiếu sáng một mảnh không gian nhỏ hẹp.

Huyết Tổ hóa thành một đầu lâu huyết sắc to lớn, nhanh chóng rơi xuống. Lão định bụng ăn mấy tên bách tính Nhân tộc giải khát.

"Bành" một tiếng, Huyết Tổ chấn khai cửa lớn của một gia đình, lại ngửi được một cỗ mùi máu tanh, kèm theo tử khí nồng đậm, chung

quanh còn có linh hồn mới chết phiêu đãng, hắn không khỏi thầm nói một tiếng xúi quẩy, bị người ta cho nhanh chân đến trước!

"Kẻ nào cướp khẩu phần của lão tổ ta? Cút ra đây cho ta!" Giọng nói của Huyết Tổ vang lên trong bầu trời đêm.

Không bao lâu, tiếng gió đột nhiên vang lên xung quanh, cành lá lay động, tiếng xào xạc vang vọng, chỉ thấy mấy bóng người từ trên trời hạ xuống, hạ xuống khoảng sân nông gia giữa vùng núi hoang vu này.

"Tại sao lại là ba tiểu tử các ngươi?" Huyết Tổ nhìn lại, lập tức nhíu mày.

Tổng cộng có năm người, một người thân hình tráng kiện, khoác da hổ, trên trán có một chữ "Vương", còn có một người mặc áo bào đen, đầu đội nón che, không thấy rõ diện mục. Một người khác sau lưng mọc ra một đôi cánh thịt màu máu, con mắt màu đỏ như máu, vô cùng sắc bén, ở trong bóng đêm hiện ra hào quang màu máu. Một người mặc đạo bào, tay cầm hoạ quyển, người cuối cùng là tăng nhân đầu trọc, tay cầm thiền trượng.

Năm người này chính là Ma đạo Tam công tử, cùng với khôi lỗi của Ma công tử bảy đêm, còn có Huyết nô Huyết kim cương pháp vương.

Ba vị công tử nhìn thấy Huyết Tổ cũng vô cùng kinh ngạc, vội vàng tiến lên bái kiến.

Huyết công tử hỏi: "Sư phụ, sao lão nhân gia ngài lại tới lãnh địa chính đạo?"

Huyết Tổ lạnh lùng nói: "Từ sau khi nhận được tin của các ngươi, Thần Tôn vô cùng tức giận, không ngờ đám tôn tử chính đạo kia nham hiểm như vậy, lại có thể hại chết Kim Giao, cho nên lần này Thần giáo chúng ta đã dốc hết toàn lực, nhất định phải một hơi đánh tan Chính đạo, nhưng Thần Tôn cho rằng tiểu tử Vi Vân là khắc tinh

của hắn., Hắn phải đợi sau khi chúng ta giết chết tiểu nhi Vi Vân, mới có thể bước vào chính đạo, khi đó không ai có thể ngăn cản, ta chính là đến tìm hiểu tung tích tiểu nhi Vi Vân, không những ta mà toàn bộ trưởng lão ba đại Thần giáo đều đã xuất động. Đúng rồi, các ngươi ba người ẩn núp trong chính đạo lâu như vậy, có biết tung tích tiểu tử Vi Vân kia không?"

"Cái này... Chúng ta thật ra vẫn luôn chú ý, xác thực biết tung tích tiểu tử này, nhưng sư phụ ngài nói tiểu tử Vi Vân kia là khắc tinh của thần tôn sao? Điều này sao có thể? Hình như có chút kỳ quái, tu vi của Thần Tôn cỡ nào, Vi Vân tiểu nhân chỉ là pháp tướng cảnh giới, không hơn chúng ta bao nhiêu, làm sao có thể là khắc tinh của Thần Tôn được?" Huyết công tử mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

Vẻ mặt của Ma công tử và Yêu công tử cũng rất hiếu kỳ.

Lúc này khí tức Yêu công tử thu liễm, không tiết ra ngoài chút nào, hơn nữa Huyết Tổ nghĩ thầm rằng ba người bọn họ vẫn ở cảnh giới Pháp Tướng sơ kỳ, không có đặc biệt lưu ý, cho nên không phát giác được Yêu công tử giống như hắn, đều đã là cường giả tuyệt thế Độ Kiếp viên mãn.

Huyết Tổ thản nhiên nói: "Chuyện này thật khó hiểu, nhưng nếu Thần Tôn đã nhận định như thế tất nhiên là có nguyên nhân của hắn, chúng ta cũng không dễ hỏi, chỉ cần làm theo là được, một khi chọc giận Thần Tôn, không ai gánh nổi. Đúng rồi, tên tiểu tử Vi Vân kia rốt cuộc ở nơi nào?"

"Sư phụ an tâm một chút, chớ vội."

Huyết công tử lấy từ trong ngực áo ra phù chú, phù chú màu ám kim, phía trên phác họa rất nhiều đường vân huyền ảo, hiện ra kim quang nhàn nhạt, tản mát ra khí tức làm cho người khó có thể diễn tả.

Huyết công tử nắm phù chú, sắc mặt ngưng trọng nói: "Sư phụ, Vi Vân tiểu nhi ngay tại Trường Châu Ninh thành, nhưng chúng ta cũng không dám tùy tiện lẻn vào, sợ hắn đi vào. Thằng nhãi này thập phần

âm hiểm, cùng với Tử Nguyệt Tiên Môn, Phù Vân Các, Dược Vương Tông và Đại Phật Tự nghiên cứu chế tạo ra một loại phấn độc, có thể làm cho động tác người chậm chạp, tê liệt kinh mạch, Kim Giao giáo chủ chính là trúng loại phấn độc này, mới dẫn đến bị bọn họ hại chết, chúng ta không thể không phòng!"

"Thế gian lại có độc vật như thế? Điều này ngược lại có chút mới lạ..." Huyết Tổ nghe vậy, ánh mắt thoáng cái rơi vào phù chú trong tay Huyết công tử, hỏi: "Vậy phù chú này là?"

"A, cái này." Huyết công tử cầm phù chú nói, "Phù chú này tên là "Ngự Độc Phù", có thể chống cự độc phấn của bọn họ xâm hại, nhưng nhất định phải đánh vào Pháp Tướng hoặc nguyên thần, phối hợp với chú ngữ tương ứng mới có hiệu quả, sư phụ lại hiển hóa nguyên thần ra, để ta giúp sư phụ đánh phù chú này vào nguyên thần."

Huyết Tổ hơi kinh ngạc nói: "Thì ra là thế, hiếm có đồ nhi nào có hiếu tâm như vậy, cũng tốt."

Huyết công tử nghe vậy, trong mắt lóe lên vẻ vui sướng.

Huyết Tổ đang muốn mở rộng nguyên thần với hắn, bỗng nhiên lại hỏi: "Phù chú này là từ đâu tới? Nếu ta dùng, các ngươi làm sao bây giờ?"

Huyết công tử cười nói: "Phù chú này là chúng ta trộm được từ Dược Vương tông trước đây, sư phụ yên tâm, chúng ta đều có dự phòng."

Chỉ thấy Ma công tử lấy ra một phù chú giống hệt, cười nói: "Huyết Tổ yên tâm, chúng ta đều có chuẩn bị."

"Vậy là tốt rồi." Huyết Tổ cười.

Dưới sự chờ đợi của ba người, Huyết Tổ hóa thân thành một lão giả mặc trường bào màu máu, chỉ thấy ngực lão chậm rãi mở ra một lỗ

thủng hình bầu dục, trong lồng ngực ẩn giấu một cái hình dơi màu máu, tản ra khí tức khủng bố.

Thấy vậy, Huyết công tử liền nắm lấy phù chú màu ám kim, bấm niệm pháp quyết, phù chú liền hóa thành một đạo kim quang rơi vào trong lồng ngực Huyết Tổ, bao trùm lại quang ảnh màu máu hình con dơi kia.

Bỗng nhiên sắc mặt Huyết Tổ biến đổi, cả giận nói: "Sao lại thế này? Lực lượng của phù chú này đang cắn nuốt nguyên thần của ta!"

"Ha ha..."

Trong giây lát này, Ma công tử và Yêu công tử đều mỉm cười.

Chỉ thấy Huyết công tử nói: "Sư phụ, kiến thức của ngài thật sự quá nông cạn, đồ nhi giới thiệu cho ngài một chút, đây là "Thôn Phệ Phù Chú" Thượng Cổ còn sót lại, chính là cường giả Địa Tiên tự tay luyện chế, chuyên môn cắn nuốt nguyên thần người khác, không có tu vi Địa Tiên, ai cũng không thoát kết cục bị cắn nuốt, mặc dù sư phụ ngài có tu vi Độ Kiếp viên mãn cũng không ngoại lệ."

"Ngươi, tên nghịch đồ nhà ngươi!" Huyết Tổ tức giận nói.

"Sư phụ, ngài chấp nhận số phận đi, vị trí Huyết Thần giáo chủ đã sớm nhường cho ta rồi, thuận tiện cũng tặng pháp lực tu vi của ngài cho ta, thành toàn đồ nhi, đồ nhi sẽ giúp ngài đánh chết tiểu nhi Vi Vân, an tâm đi đi, chuyện khác ngài không cần quan tâm!"

"Khá lắm, Phản Cốt con vô tình vô nghĩa, hôm nay lão tổ xem như nhận rõ chân diện mục của các ngươi! Hừ, chỉ bằng các ngươi cũng muốn cho lão tổ ta vào khuôn khổ? Thật nực cười!"

Huyết Tổ bỗng phát ra tiếng cười quái dị, sau lưng bắn ra một đôi cánh thịt màu máu, hai tay tăng vọt chộp tới Huyết công tử.

Huyết công tử kinh hãi, vội vàng lui về phía sau, tế ra Tạo Hóa bút bảo vệ toàn thân, đồng thời lệnh cho Huyết Nô Kim Cương Pháp Vương xông lên ngăn cản.

"Sao có thể như vậy?" Ma công tử cũng ngẩn ra, theo lý thuyết lực phù chú đã cắn nuốt nguyên thần Huyết Tổ, hắn hẳn là không có lực hoàn thủ mới đúng, mới còn dũng mãnh như vậy, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Mặc dù trong lòng còn nghi hoặc, nhưng Ma công tử cũng đang hành động, trước tiên phân phó Thất Dạ cuốn lấy Huyết Tổ, đồng thời lui về phía sau.

Huyết Tổ từng tay một, hút lấy Thất Dạ và Kim Cương Pháp Vương, bóp chặt cổ bọn họ, mặc cho pháp lực bọn họ không tầm thường, bảy đêm còn có pháp bảo hộ thân, cũng không ngăn được Huyết Ấn Thần Chưởng của Huyết Tổ, ông cười quái dị nói: "Mấy tên nghịch đồ khi sư diệt tổ các ngươi, tuy rằng thủ đoạn của các ngươi cay độc, đáng tiếc các ngươi không biết nguyên thần của lão tổ ta không ở trên ngực, ở trên đầu! Ha ha... Hôm nay lão tổ ta phải thanh lý môn hộ!"

Nói xong, hai tay hắn dùng sức, pháp lực mãnh liệt, huyết khí mênh mông bao trùm hai người Thất Dạ và Kim Cương Pháp Vương, bao bọc bọn họ thành một cái kén máu. Huyết kén như trái tim nhảy lên, Huyết Tổ bỗng nhiên há miệng, hai người kén máu bị hắn hút vào trong miệng, thôn phệ gần như không còn.

"Huyết Tổ tha mạng!"

Ba người thấy vậy, sắc mặt kịch biến, vội vàng quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Huyết Tổ đi từng bước đến trước ba người, phẫn nộ nói: "Ba tên ngu xuẩn các ngươi, thành sự không đủ bại sự có thừa! Ta giữ các ngươi lại có tác dụng gì?!!"

"Sư phụ, đều do đồ nhi niệm sai lầm, nên tha cho đồ nhi lần này đi, lần sau tuyệt đối không dám nữa!" Huyết công tử không ngừng dập đầu.

"Muốn ta tha cho các ngươi ư? Để ta suy nghĩ một chút..." Huyết Tổ đi tới đi lui xung quanh ba người, trong mắt huyết quang lập lòe, hung quang lộ ra.

Lúc này, bước chân của Huyết Tổ đã đi qua bên cạnh Yêu công tử.

Vào thời khắc này, Yêu công tử bỗng nhiên bạo khởi, hóa thành một đầu Bạch Hổ to lớn, lưng mọc hai cánh, mở ra miệng to như chậu máu, trong miệng phát ra một tiếng cuồng hống, vô cùng vô tận quang ảnh dị thú đánh tới Huyết Tổ!

Khoảng cách hai người gần như thế, thế cho nên Huyết Tổ căn bản không kịp phản ứng và chống cự, Huyết Tổ làm sao ngờ tới thực lực Yêu công tử hoàn toàn không dưới hắn, đủ loại nhân tố cộng lại, dẫn đến hắn bị trúng chiêu, chiêu trung vừa rồi đã đẩy hắn về phía vực sâu vạn trượng, vạn kiếp bất phục!

"Sư phụ, đi chết đi. Đồ nhi tiễn người một đoạn đường!"

Cùng lúc đó, hai người Ma công tử và Huyết công tử cũng nhảy lên, nhào về phía Huyết Tổ.

Lúc này Huyết Tổ trúng "Vạn thú gào thét", lâm vào trong khoảnh khắc mê muội ngắn ngủi, Ma công tử tế Nhiếp Hồn ma đao trong tay lên, một đao bổ vào đỉnh đầu của hắn, "Keng" một tiếng, bằng vào lợi ích của pháp bảo, Ma công tử thành công đem đầu Huyết Tổ bổ ra!

Một cỗ huyết khí nồng đậm từ trong đầu Huyết Tổ phun ra!

Lúc này, Huyết công tử từ lồng ngực Huyết Tổ rút ra tấm Thôn Phệ phù chú còn đang phát huy tác dụng kia, ném vào trong đầu Huyết Tổ, sau đó bấm niệm pháp quyết niệm chú.

"Ách a — — "

Sau một khoảng thời gian mê muội, Huyết Tổ khôi phục rồi, nhưng lão đã không còn tư cách liều mạng, bởi vì lực lượng phù chú đang thôn phệ nguyên thần của lão, mặc dù lão dốc hết toàn lực, sử dụng lực lượng nguyên thần ngăn cản lực cắn nuốt của phù chú, nhưng không làm nên chuyện gì, phù chú này xuất từ tay thượng cổ Địa Tiên, lão làm sao có thể ngăn cản được.

Huyết công tử mở to cái miệng rộng, nuốt nguyên thần lực, Pháp lực, Pháp lực, Tinh huyết của Huyết Tổ vào trong miệng, lấy được pháp lực tu vi khổng lồ này. Cảnh giới Huyết công tử liên tục tăng lên, chưa đến thời gian uống cạn một chén trà nhỏ, đã từ Pháp Tướng sơ kỳ tấn thăng đến Độ Kiếp viên mãn!

"Ha ha..."

Thể trạng Huyết công tử từ bảy thước biến thành trượng sáu cao lớn, sau lưng một đôi cánh máu mở ra, rộng mấy trượng, mang theo hắn lơ lửng ở giữa không trung, trên thân tản ra khí tức cường đại, pháp lực Côn Bằng ở quanh thân dập dờn, hiển lộ hết phong phạm cường giả.

Hắn thu lại huyết sí, rơi trên mặt đất, nhìn về phía hai người Ma công tử cùng Yêu công tử bên cạnh.

Yêu công tử cười to nói: "Chúc mừng Huyết huynh, từ nay về sau trên Thiên Vận cường giả bảng có tên, à, phải gọi ngươi là Huyết Thần Giáo Chủ rồi!"

Huyết công tử thu hồi bút Tạo Hóa, một tay cầm một cái hồ lô màu máu, tay kia cầm một bức tranh, theo thứ tự là Hóa Huyết Hồ Lô và Sơn Hà Họa quyển. Cái trước là pháp bảo của Huyết Tổ, cái sau là pháp bảo lưu lại sau khi bảy đêm bị cắn nuốt, đến từ Thính Tuyết tiên tử.

Lúc này Huyết công tử đã có ba kiện pháp bảo, lại thêm tu vi Độ Kiếp viên mãn của y, đương thời hiếm khi gặp được địch thủ.

Lúc này, Yêu công tử và Huyết công tử đều đã thành công, chỉ còn lại Ma công tử vẫn là cao thủ Pháp tướng sơ kỳ, so với bọn họ không chỉ thấp hơn một đoạn.

Ma công tử ghen tuông nói: "Được rồi, hai vị huynh đệ đều nhận pháp lực, được địa vị, tiếp theo chắc là lúc giúp ta?"

Yêu công tử ồm ồm nói: "Chủ ý này vốn chính là ngươi đưa ra, hai huynh đệ chúng ta sao lại quên ngươi được? Yên tâm, chúng ta đi tìm lão quỷ nghiên mực đây!"

Huyết công tử cũng nói: "Khi ngươi cắn nuốt được lão quỷ Nghiên mực, ba huynh đệ chúng ta chính là người cầm lái Thần giáo chân chính rồi, ha ha..."

Khóe miệng Ma công tử nhếch lên, cũng lộ ra vẻ mỉm cười, nói: "Huyết Tổ nói, sư phụ ta cũng tới, căn cứ công pháp đồng nguyên cảm ứng, ta cảm thấy ông ấy đang ở ngay gần đây, chúng ta đi tìm xem."

"Được."

Hai người Yêu công tử và Huyết công tử phi thân lên.

Ma công tử nhìn thân ảnh hai người, ý cười trên mặt dần ngưng kết, thay vào đó là một tia lãnh ý.

...

230

Tin thứ hai mươi hai mươi, truyền tin của kẻ địch.

Thu ý dần dần dày lên, lá cây ố vàng bị gió thổi rơi xuống, rơi vào trên quảng trường Tử Nguyệt tiên môn.

Giờ phút này, ba ngàn đệ tử nội môn Tử Nguyệt tiên môn đang diễn luyện chiến trận Thượng Cổ Hợp Thể, dáng người cao gầy Ngu Nhược tiên tay cầm ngọc trượng, đứng ở một bên chỉ điểm các nàng.

Kết thành một hợp thể chiến trận, cần có một cường giả pháp tướng viên mãn, lại thêm ba cao thủ tu vi Nguyên Anh viên mãn, còn có ba ngàn tu sĩ Kim Đan viên mãn, tổng cộng ba ngàn lẻ bốn người. Hơn nữa công pháp mọi người tu hành nhất trí, như thế mới có thể pháp lực tương dung, lại lấy phương thức đặc biệt dung hợp thành một chỉnh thể, hình thành chiến trận cự nhân.

Sau khi người khổng lồ này kết thành, ý chí của tu sĩ pháp tướng viên mãn có thể điều khiển chiến trận của người khổng lồ. Dùng tu sĩ Nguyên Anh làm môi giới, kết nối với ba ngàn tu sĩ Kim Đan. Hơn ba ngàn người tâm ý tương thông, giống như một thể, dưới pháp lực chồng chất, có được thực lực cường đại Độ Kiếp viên mãn.

Bây giờ với tích lũy của Tử Nguyệt tiên môn, có thể tổ hợp thành một cự nhân chiến trận, nhưng muốn thuần thục sử dụng chiến trận cũng cần một quá trình, không phải chỉ ba ngày là xong.

Trên quảng trường, một trưởng lão áo tím pháp tướng viên mãn, hai tên đệ tử chân truyền Nguyên Anh viên mãn Niệm Tuyết, còn có ba ngàn đệ tử nội môn khó khăn lắm đạt tới Kim Đan viên mãn, ba ngàn lẻ bốn người chồng chất lên nhau, hoặc là chân chân đạp bả vai., Hoặc là tay nắm lấy lẫn nhau, hoặc là chân móc nối lẫn nhau, giữa thân thể lẫn nhau lưu quang màu tím lưu động, trên chỉnh thể hình thành một nữ cự nhân cao trăm trượng, mi mắt thanh tú, thân mặc

áo tím, quanh thân có lưu quang lóng lánh, nhìn qua thập phần lộng lẫy.

Chỉ là hai tay trống trơn, cũng không có cách nào cầm trong người.

Ngu Nhược Tiên ở bên cạnh mỉm cười, khẽ gật đầu, vị nữ nhân khổng lồ này xem như bước đầu luyện thành. Tuy còn chưa linh hoạt, nhưng đây chỉ là vấn đề thời gian, chỉ cần hơi luyện tập, không cần một tháng các nàng có thể phối hợp ăn ý, vận chuyển tự nhiên, tuyệt đối có thể so sánh một cường giả Độ Kiếp viên mãn.

Nếu lại cấp cho nữ cự nhân này một pháp bảo, vậy càng hoàn mỹ hơn.

Trong tay áo tím có một món pháp bảo Thiên Hi Cổ Cầm, vừa vặn có thể dùng được.

Vào thời khắc này, bỗng nhiên hộ sơn kết giới Tử Nguyệt tiên môn nổi lên ánh sáng nhạt, Ngu Nhược tiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bên ngoài bay tới một thanh phi kiếm màu xanh lục, bởi vì trận pháp hộ sơn và kết giới ngăn cản không được.

Ngu Nhược Tiên Phượng híp mắt lại, nhìn ra đây là "Phi Kiếm Truyền Thư", nhưng trên phi kiếm mang theo khí tức Ma giáo, nàng suy nghĩ một chút, vẫy tay một cái, kết giới nứt ra một khe nhỏ, phi kiếm kia có thể tiến vào, mới vừa tiến vào, kết giới lập tức khép lại.

Phi kiếm rơi vào tay, Ngu Nhược Tiên búng ngón tay một cái, phi kiếm vỡ nát, từ đó hiện ra một bóng người, mặc nho sam màu trắng, toàn thân tỏa ra khí đen, một đôi mắt dài nhỏ mang theo ý cười trêu tức, nhìn qua có chút nho nhã, chính là lão tổ Nghiên mực.

Ngu Nhược Tiên thản nhiên nhìn lão tổ nghiên mực trước mắt, không nói một lời, nàng biết đây chỉ là một hư ảnh, là một luồng phân thân được lão tổ nghiên mực sử dụng pháp lực ngưng tụ ra, chịu tải tin tức mà hắn muốn truyền đạt, sau khi tin tức truyền đạt xong, lập

tức sẽ tiêu tán, cũng không có ý nghĩa gì khác, bởi vậy không cần thiết phải giao lưu.

Chỉ thấy nghiên mực lão tổ nói: "Nhược tiên, ngươi không bóp nát phi kiếm truyền thư này, mà mở ra xem xét, nói rõ ngươi đem ta coi là bằng hữu, cho dù ngươi không thừa nhận."

Ngu Nhược Tiên thấy vậy, trên mặt trái xoan xinh đẹp lộ ra một tia cười lạnh.

Lão tổ nghiên mực tiếp tục nói: "Nếu tiên cấp thể diện như thế, vậy ta liền nói thẳng, lần này truyền tin, là muốn tặng ngươi một ân tình, cũng là muốn cứu vớt ngươi. Xem tình cảm trước kia, ta mạo hiểm đưa tin tức này cho ngươi, hy vọng nếu tiên tử nghiêm túc đối đãi, không nên khinh thường."

Đôi mắt phượng của Ngu Nhược Phượng hơi híp lại, hơi nghi hoặc một chút.

Hư ảnh pháp lực của lão tổ Nghiên mực mở miệng nói: "Nếu tiên hẳn đã biết thượng cổ thập đại vương tộc đứng đầu Cự Nhân tộc, mọi người đều cho rằng Cự Nhân tộc đã chết sạch, thật ra cũng không có, năm đó Vu Man có thủ hạ tên là Vu Nhung, cũng có tu vi Địa Tiên, bản thân hắn bị trọng thương dài đến vạn năm., Mãi đến đoạn thời gian trước mới bị thần giáo chúng ta dùng công đức kim quang cứu tỉnh, hắn đã hoàn toàn khôi phục thực lực năm đó, vả lại còn đang bắt tay tấn công tu chân giới chính đạo. Một khi hắn ra tay, chính đạo các ngươi sẽ không ai ngăn được., Đây là sự thật, ta quyết không phải nói quá, nếu tiên hiểu tính cách của ta, ta lừa ngươi không có chút lợi ích gì, thuần túy là nể tình giao tình năm đó, nhắc nhở ngươi một chút, báo tin, mong rằng sớm có chuẩn bị như tiên."

Ngu Nhược Tiên nghe thấy lời này, sắc mặt chậm rãi trở nên ngưng trọng.

Mặc dù nàng và lão tổ nghiên mực bất đồng bất tương vi mưu, nhưng nàng có thể kết luận lão ma thật sự không nói láo. Vấn đề ở

chỗ tại sao hắn phải mật báo tin cho mình, vì giao tình năm đó, nói nhảm thế này, nàng chắc chắn sẽ không tin.

Lão tổ Nghiên mực vẫn đang tiếp tục nói: "Nếu Tiên, nếu chính đạo các ngươi đã sắp diệt sạch, ngươi hãy tranh thủ thời gian lưu lại đường lui đi, nể tình năm đó, ta có thể thu nhận ngươi. Sau này ngươi làm vợ chính, con gái ngươi và cháu gái ngoại làm tiểu thiếp cho ta, nếu như ngươi cảm thấy môn nhân Tử Nguyệt tiên môn có cái gì không nỡ, cứ việc mang qua đây, ta cũng có thể thu làm thị nữ, ta ở đây chờ ngươi..."

"Cút!"

Ngu Nhược Tiên lộ vẻ giận dữ, nháy mắt đánh nát hư ảnh pháp lực của lão tổ nghiên mực.

Sau khi hư ảnh pháp lực của lão tổ nghiên mực bị phá hủy, lại ngưng tụ ra lần nữa, nói: "Ta biết Nhược tiên hội sẽ nhịn không được ra tay, chỉ đùa với ngươi một chút mà thôi, cần gì phải nghiêm túc như vậy... Trên thực tế, ta còn một chút tin tức phải cung cấp cho các ngươi, giúp chính đạo các ngươi gia tăng một số biến số thành công, hi vọng Tiên nghe cho thật kỹ."

Ngu Nhược Tiên đang định ra tay, nghe hắn nói vậy thì dừng lại.

Lão tổ Tuyền Cơ tiếp tục nói: "Bây giờ ta đã ổn định Vu Nhung tạm thời, trong thời gian ngắn sẽ ở lại Thiên Long thần giáo, nhưng ta và Huyết tổ đã cùng nhau tiến vào tu chân giới chính đạo, chúng ta chia làm ba đường quân, một đường là ta và Thôn Nhật Hỏa Viên, một đường là Huyết Tổ, còn một đường là các vị trưởng lão của ba đại thần giáo, hiện tại xác suất Huyết Tổ đã chết rất lớn, hiện tại có xác suất lớn là chết rồi., Các ngươi không cần lo lắng nữa, có điều những trưởng lão kia cũng là một lực lượng không kém, ta sẽ quản lý thủ hạ của Thiên Ma giáo ta, còn có Ngũ Đại trưởng lão, Tà Dị giáo và Huyết Thần giáo đã lẻn vào Trung châu, ta nói hết ở đây, những chuyện tiếp theo nên làm như thế nào, nếu Tiên hiểu rõ hơn ta... "

Sau khi nói xong một chữ cuối cùng, hư ảnh pháp lực của lão tổ Nghiên mực chậm rãi tiêu tán giữa không trung.

Ngu Nhược Tiên thu hồi ánh mắt, nhắm mắt hít sâu một cái, sau đó mở ra, nhìn về phía cự nhân chiến trận trên quảng trường.

Nữ cự nhân này không đến nửa tháng là có thể có được thực lực Độ Kiếp viên mãn, đánh nhau không hề thua kém nàng, nhưng dù vậy, cũng tuyệt đối không có khả năng ngăn cản Địa Tiên!

Địa Tiên là khái niệm gì?

Có lẽ người khác không biết, nhưng Ngu Nhược Tiên quá rõ ràng, tu vi của nàng đình trệ ở độ kiếp viên mãn mấy trăm năm, tuy rằng cách Địa Tiên chỉ một ranh giới, nhưng chính là cách biệt một trời một vực, là vực trời vực khó có thể vượt qua, không có vượt qua, vĩnh viễn chỉ là phàm nhân, một khi vượt qua, thì triệt để thoát thai hoán cốt, rốt cuộc cùng phàm nhân khác biệt, đây là khác biệt về bản chất.

Về phần thực lực, có thể nói như vậy, phàm nhân có số lượng khổng lồ cũng tuyệt đối đánh không lại một Địa Tiên, không có bất kỳ khả năng nào. Còn về phần vô số cường giả Độ Kiếp viên mãn cộng lại, có thể chống lại một Địa Tiên hay không? Điều này cũng là vấn đề.

Bởi vì trong lịch sử chưa bao giờ xảy ra tình huống như vậy, cho dù là ở thời thượng cổ, trong lịch sử của các đại tông môn có ghi lại đại chiến, đại chiến tối đa là mấy cường giả Độ Kiếp phối hợp với một Địa Tiên, thậm chí đánh bại một Địa Tiên khác, nhưng chưa bao giờ có nhiều cường giả độ kiếp đánh bại một vị Địa Tiên, chuyện này hầu như là không có khả năng thành công, dù cho nắm giữ pháp bảo lợi hại cũng là uổng công.

Đây là vì sao?

Địa Tiên ngoại trừ tuổi thọ vô cùng vô tận còn có một chút năng lực đặc thù, ví dụ như pháp lực vô biên, thần thông quảng đại, mạnh hơn một cấp bậc so với cường giả độ kiếp, ngoài ra nguyên thần bất diệt,

pháp lực không ngừng cuồn cuộn, thân thể bất hoại., Có thể nhỏ máu trọng sinh, cho dù bản mạng tinh huyết hao hết, cũng có thể mượn thiên địa lực tái tạo thân thể, trừ phi có lực lượng nghiền ép Địa Tiên, nếu không đánh thế nào cũng không chết được, còn có thể hóa thân vô số, công kích Địa Tiên, số lượng căn bản không chiếm ưu thế.

Vậy thì cũng thôi đi, lão tổ Nghiên mực lại nói vị Địa Tiên kia là của Cự Nhân tộc!

Cự Nhân tộc đứng đầu Thượng Cổ thập đại Vương tộc, trời sinh thể chất cường hãn, có thể dung nạp càng nhiều pháp lực so với tu sĩ bình thường, tu luyện chính là thượng cổ ma công Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, một người Cự Nhân tộc có thể đánh mười tu sĩ cùng cảnh giới, mà chiếm ưu thế lớn.

Như vậy sao thắng được?

Nghĩ tới đây, Ngu Nhược Tiên vô cùng lo lắng, bỗng nhiên cảm thấy tâm lực lao lực quá mức.

Như lời lão tổ nghiên mực nói đều là sự thật, như vậy tất cả nỗ lực của nàng đều sẽ không có bất cứ ý nghĩa gì.

Khả năng thủ thắng duy nhất, chính là bên chính đạo có người thành tựu cảnh giới Địa Tiên, sau đó để rất nhiều cường giả độ kiếp phối hợp, cùng nhau vây công Vu Nhung, nhưng mà Vu Nhung so với Địa Tiên bình thường càng thêm cường đại, cho dù như thế, cũng chưa chắc có thể thủ thắng, nhưng ít nhất có một tia hy vọng.

Trong tu chân giới chính đạo hiện nay, người duy nhất có hi vọng và nắm chắc thành tựu Địa Tiên chỉ có một mình Chu Diệu Ngữ.

Nhưng Chu Diệu Ngữ cũng đã nói nàng muốn đột phá thành Địa Tiên, dù thế nào cũng phải mất mười năm.

"Mười năm... Vậy thì kiên trì mười năm. Không thành công, tức là thành nhân." Ngu Nhược Tiên ngẩng đầu nhìn trời xanh, thì thào tự

nói.

Người khổng lồ trên quảng trường đột nhiên giải thể, từng tên đệ tử mặc quần lụa mỏng màu tím từ đó bay xuống, đều có vẻ mặt vui mừng, trên mặt tràn đầy nụ cười như ánh mặt trời, nhưng Ngu Nhược Tiên lại không cười được chút nào.

"Sư phụ, chiến trận này chúng ta đã bước đầu thông hiểu đạo lý, ngài cảm thấy thế nào?" Lúc này, Tử Y đi tới, cười nói với Ngu Nhược Tiên.

"Ừm, cũng không tệ lắm, luyện tập nhiều hơn, cần phải trước khi lập đông hoàn toàn nắm giữ."

Ngu Nhược Tiên khẽ gật đầu, sau đó xoay người đi về phía đại điện.

Tử Y hơi tò mò nhìn sang, đột nhiên cảm thấy bóng lưng thon dài xinh đẹp của sư phụ có chút cô đơn.

...

Thành Trường Ninh, Trung Châu.

Đã nửa đêm, trăng thu treo cao, rải khắp nơi ánh bạc.

Bỗng nhiên, một đạo lưu quang màu tím từ phía chân trời xa bay tới, bay thẳng đến đạo tràng của Tử Nguyệt Tiên Môn.

Lúc này Ngu Yên Vũ đang cùng Lạc Khinh Trần, Bạch Miểu, Diệu Y Phật Mẫu, Lạc Tiên đi ngoài điện, thương thảo chuyện thu môn nhân.

Trước đó không lâu, Trung Châu, lớn, trung, tông môn, bởi vì tông chủ bị Vi Vân giết chết, thực lực rớt xuống ngàn trượng, hơn nữa Tiểu Mật Tông cũng đã rời khỏi, Thất Dạ và Thiếu Trạch đều đã chết, cũng không thể nào giằng co nổi. Toàn bộ Trung Châu hoàn toàn trở thành Tử Nguyệt Tiên Môn, Phù Vân Các, Dược Vương Tông và Đại Phật Tự, địa bàn Đào Hoa giáo, năm đại tông môn chia đều ở một

châu, trong đó bao gồm lãnh địa, dân chúng và tài nguyên khác, bên trong không ít, cần phải phân chia rõ ràng.

Năm người đồng thời ngẩng đầu, nhìn về phía chân trời, chỉ thấy đạo tử quang kia trực tiếp rơi xuống bên này.

Ngu Yên Vũ tiện tay vẫy một cái, ánh sáng như linh xà rơi vào trong tay nàng, hóa thành từng luồng sáng. Sau khi Ngu Yên Vũ xem xong, sắc mặt nghiêm nghị hẳn lên.

Lạc Khinh Trần nói: "Là tiên nương đưa tin, có gì phân phó không được?"

Ngu Yên Vũ gật đầu, nói: "Tình thế rất nghiêm trọng, chúng ta vào thôi."

Năm người tiến vào đại điện, trong đại điện có hương nến cùng đèn dầu, tản ra mùi đàn hương nhàn nhạt, mấy người ngồi vào vị trí chủ khách, Ngu Yên Vũ liền kể lại tin tức Ngu Nhược Tiên truyền đến cho bọn người Lạc Khinh Trần. Bốn người nghe xong, đều là thân thể mềm mại chấn động, gương mặt xinh đẹp thất sắc.

Lạc tiên động dung nói: "Không thể nào... Cự nhân tộc Địa Tiên? Tiên Nương không phải đang đùa đấy chứ, tuyệt đối đừng hù dọa chúng ta."

Bạch Chỉ yên lặng không nói gì, trước đó không lâu chính ma đại chiến, Dược Vương tông cơ hồ bị diệt, hôm nay lại xuất hiện một Cự Nhân tộc Địa Tiên, lại để cho người khác không yên tĩnh nữa?

Lạc Khinh Trần nhìn về phía Ngu Yên Vũ, hỏi: "Sư muội, chắc là thật à?"

Ngu Yên Vũ cười khổ nói: "Mẹ ta không nói đùa."

"Ài." Diệu Y thở dài: "Một khi đã vậy, chỉ còn cách đối mặt thôi, nếu không thiên hạ muôn dân gặp nguy. Không biết tiên nương có chỉ thị

gì không?"

Tứ nữ đồng thời nhìn nàng.

Ngu Yên Vũ chậm rãi nói: "Trước tiên chúng ta sẽ bắt được mấy trưởng lão Ma giáo kia rồi giết chết. Đương nhiên, cũng phải đề phòng một chút, vạn nhất đây là cạm bẫy của lão ma Nghiên Đài, vậy thì không dễ làm, nhất định phải an bài đầy đủ, bảo đảm không có sơ hở nào."

Ngay sau đó, năm người bắt đầu thương thảo phương án hành động.

...

Sơn môn Đào Hoa giáo, trong suối nước nóng phía sau núi.

Vi Vân vẫn chăm chỉ cày cấy, hai tay ôm nữ tử trần trụi châu ngọc trước người, thịt côn nóng hổi ở trong cái rãnh mông nàng thoắt ẩn thoắt hiện, cắm vào hang thịt của nàng, thỉnh thoảng vỗ mông to béo trắng như tuyết của nàng, tiếng va chạm "Bốp bốp bốp" cùng cơ thể "Phụp phụp, phụt", phụt" tiếng ma sát lẫn nhau vang lên.

"A... Vân hộ pháp... Mai rùa của ngươi ghê gớm quá... Cái huyệt nhỏ của người ta sắp không chịu nổi rồi... A..." Vẻ mặt của nữ tử trước mặt đầy mị hoặc, thở hồng hộc, bị làm cũng thật sảng khoái.

Vi Vân nhắc nhở nàng: "Tâm thần hợp nhất, khí tụ đan điền, chớ có phân tâm, chúng ta đây là đang phá cảnh tăng cao tu vi, không phải đang chơi đùa."

"A... Được... Thế nhưng ta cảm thấy chúng ta đồng thời cũng đang chơi, loại cảm giác vừa chơi vừa tu hành này thật sự là quá mỹ diệu..."

"Mau phá cảnh, bằng không ta sẽ rút ra."

Lúc này Vi Vân đang ở trạng thái hợp thể cùng nữ tử trước mặt, khí cơ cảm ứng, nào ngờ đối phương đã sớm thỏa mãn việc phá cảnh vì tu sĩ Kim Đan mà cố ý kéo dài thời gian, muốn hưởng thụ cảm giác bị chơi đùa cho nên vẫn luôn trong trạng thái chuẩn bị.

"Úc, được, ta sẽ phá cảnh. Kính xin Vân hộ pháp giúp ta một chút sức lực..."

"Yên tâm, ta sẽ giúp ngươi một chút sức mạnh." Vi Vân nói.

"Ta thích chim ưng của ngươi thật thích, sự bức ép của ta sẽ làm tốt hơn..."

"Nhanh lên một chút!" Vi Vân giục.

Nữ tử này nghe vậy, không tiếp tục trì hoãn nữa, lập tức tâm thần hợp nhất, ngưng tụ tất cả chân khí vào trong đan điền, liền có một đoàn quang hoa phấn hồng từ đó bạo phát ra, bao phủ toàn thân nàng.

Cùng lúc đó, Vi Vân gia tốc rút ra, không ngừng quất vào nữ tử trước người, thân côn thô dài bắn ra một cỗ Bi kính, hóa thành pháp lực, qua cung điện rót vào trong cơ thể nữ tử này, được cỗ pháp lực này trợ giúp., Nữ tử này khẽ quát một tiếng, một viên kim đan màu hồng nhạt từ trong hư không sinh ra, ở đan điền của tại hạ ngưng tụ ra. Sau khi phá cảnh thành kim đan, thân thể được pháp lực trợ giúp, liền có năng lực rời mặt đất phi hành. Thân thể nữ tử này tự nhiên mà vậy lơ lửng lên.

"Ý niệm dẫn dắt pháp lực lưu động trong kinh mạch, củng cố tu vi một chút." Vi Vân nói.

"Ừm, được."

Vi Vân rút cây gậy ra, thân côn ướt át lập tức bị nước trong hồ nước nóng hổi bao bọc, nước bẩn phía trên đều tan vào trong nước, trở nên đục ngầu thêm vài phần.

Lúc này, một nữ tử dáng người nhỏ gầy bên cạnh lập tức tiến lên, chủ động kẹp lấy thân côn của Vi Vân vào trong huyệt nhỏ, Vi Vân cũng không ngừng nghỉ, nữ tử nhỏ gầy đang ôm trước người liền vụt lên, giữa hai người có tính khí giao thoa, sinh ra nguyên khí ồ ồ, đều bị huyệt nhỏ này hút vào đan điền, hình thành một đoàn chân khí màu hồng.

Vi Vân vừa nghịch ngợm vừa thầm nghĩ: "Từ tình huống trong khoảng thời gian này, trên thực tế nữ tử càng chìm đắm vào trong dục thịt, đột phá càng thuận lợi, bởi vì các nàng có thể tâm vô tạp niệm, thể xác và tinh thần hợp nhất, nếu không dùng tâm tư cảm thụ khoái cảm giao hoan, ý thức phân tán ra, không cách nào tập trung tại một điểm, sẽ rất khó phá cảnh."

Cạnh suối nước nóng, Thủy Hồng Dao đi qua đi lại trên thảm cỏ, chỉ huy mấy môn nhân Đào Hoa giáo bày trận, các nàng đem một ít pháp khí cùng phù chú vùi sâu vào trong rừng đào chung quanh, sau đó dùng pháp lực quán thông, lấy suối nước nóng làm trung tâm, sinh ra một màn sáng màu hồng nhạt dạng nửa chén úp ngược xuống, bên trong tràn ngập khí tức màu hồng phấn nồng đậm, một trận pháp liền hình thành.

Thủy Hồng Dao mắt tỏa hồng quang, tra xét quỹ tích vận chuyển của trận pháp, nhìn từng đạo khí lưu màu hồng kia rơi vào trong suối nước nóng, tập trung trên người Vi Vân cùng nữ tử trước mặt, xác thực mà nói, là tập trung tại vị trí kết hợp mật thiết của hai người, sinh ra một cỗ khí lưu, khiến cho Vi Vân co rút càng thêm thuận lợi, pháp lực càng thêm dồi dào, khoái cảm càng thêm nồng đậm.

Đây là hoa đào, đại trận do Thủy Hồng Dao bố trí, không có hiệu quả công thủ, nhưng có thể ảnh hưởng tới tâm tình người khác, bởi vì trong trận pháp này tràn ngập pháp lực của hoa đào, loại pháp lực này có được tác dụng thôi miên, mê hoặc, mê huyễn..., Đặc biệt là kinh qua lực trận pháp chuyển hóa, hiệu quả càng cường đại hơn, địch nhân một khi tiến vào trong trận pháp, một thân thực lực chỉ có thể phát huy ra một nửa, ở vào trạng thái yếu thế, mà bản thân Thủy

Hồng Dao lại không bị ảnh hưởng, chính là một trong những bản lĩnh nàng thấy gia tộc.

Sau khi bố trí xong trận pháp, Thủy Hồng Dao phủi tay, đi tới ngồi xổm bên cạnh suối nước nóng, cười tủm tỉm nhìn Vi Vân đang chơi gái bên trong không ngừng nói: "Thịt mại ngoan của ta, cảm giác thế nào?"

Lúc này, Vi Vân cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng sảng khoái, liền nói: "Hình như đã sảng khoái hơn trước rất nhiều, trận pháp do tỷ tỷ bố trí không tệ."

"Đó là đương nhiên."

"Có trận pháp này bổ sung, ta cảm thấy hiệu suất sẽ tăng rất nhiều lần."

Trận pháp vừa hoàn thành, cảm giác của Vi Vân lập tức liền thay đổi. Trước đây tối đa một ngày hắn có thể giúp hai nữ tử đột phá cảnh giới thành Kim Đan, bây giờ đã trôi chảy rất nhiều, ước chừng một ngày có thể giúp cho năm sáu người phá cảnh.

Thủy Hồng Dao cười nói: "Tuyệt đối không phải, trận pháp này thần kỳ, ngươi sẽ biết nhanh thôi."

"Vậy sao?" Vi Vân bán tín bán nghi.

Hắn nhìn Thủy Hồng Dao một thân váy đỏ, bởi vì ngồi xổm ở một bên, váy sa hạ thể thối lui sang bên cạnh, vị trí trung tâm vừa vặn đối diện hắn, chân ngọc mặc khăn phấn hồng, chỉ quấn một cái quần lót thật nhỏ màu phấn hồng, căn bản không cách nào hoàn toàn che khuất hạ thể mê người của nàng, ngay cả âm mao cũng từ bên cạnh toát ra, Vi Vân nhìn thấy miệng lưỡi khô khốc, càng thêm ra sức.

Thủy Hồng Dao để ý tới ánh mắt Vi Vân, nở nụ cười.

Nếu đổi lại là một nam tử khác, chắc chắn Thủy Hồng Dao sẽ xé xác đối phương luôn, thế nhưng đối mặt với tiểu tử Vi Vân này lại cực kỳ hoan nghênh, nàng đã trở thành một thiếu niên bị nàng lợi dụng, giờ đây đã trưởng thành đến mức khiến nàng rất thưởng thức.

"Xem cái gì?" Thủy Hồng Dao nháy mắt với hắn.

Vi Vân cũng không nói lời nào, chỉ chăm chú nhìn xuống vị trí phía dưới thân thể nàng.

Thủy Hồng Dao hỏi: "Đẹp không?"

Vi Vân gật gật đầu.

"Muốn ăn không?"

Vi Vân gật gật đầu, nhan sắc của môn nhân Đào Hoa giáo làm sao có thể so sánh với giáo chủ Đào Hoa giáo?

"Không cho ngươi, ha ha..."

"Ta..." Vi Vân đăng nhất thời xấu hổ.

Thủy Hồng Dao đứng dậy cười to, lắc mông rời khỏi rừng đào.

"Tiểu tử, ngươi không thèm kiêu căng thì làm sao có thể nắm trong tim của ngươi..."

231

Chương 21 ai cười tới cuối cùng...

Nơi giáp ranh giữa Vân Châu và Trung Châu có một khu đầm lầy, trong khu đầm lầy này có một loại hoa, tên là "Cửu U Lan", là một loại tài liệu luyện chế đan dược cao cấp, đồng thời cũng có thể trực tiếp sử dụng, dùng nội phục bên ngoài là được, có thể giải bách độc. Thế nhưng bên cạnh loại dược liệu quý trọng này thường thường có Đại yêu chiếm cứ.

Lúc này, Tam công tử Ma đạo đã đến đây.

Yêu công tử nhìn lại, chỉ thấy trong đầm lầy có một gốc Cửu U lan sinh trưởng, bên cạnh còn có một con hắc xà, nhục quan cũng mọc ra, cuộn thành một đoàn, miệng phun lưỡi rắn, trừng mắt nhìn ba người.

Yêu công tử cười ha ha, nói: "Hắc Mi xà nho nhỏ, ngay cả Kim Đan cũng chưa tu thành còn dám hô to gọi nhỏ với huynh đệ chúng ta, gốc Cửu U Lan này cũng không tệ lắm, chờ bản tọa trở lại tà dị giáo, muốn trồng nó vào trong phòng."

Trong lúc nói chuyện, gã bắn ra một đạo chỉ phong, tiêu diệt ý thức hắc xà kia, lòng bàn tay xuất hiện một cỗ hấp lực, Cửu U Lan mang theo bùn đất đều rơi vào trong trữ vật pháp khí của gã.

Huyết công tử nhìn bốn phía, hỏi: "Ma huynh, ngươi xác định lão quỷ Nghiên mực ở gần đây?"

Ma công tử nhìn trời xanh mây trắng, chậm rãi nói: "Yên tâm, ta đã cảm ứng được hắn đang tới gần, các ngươi chuẩn bị kỹ càng."

Huyết công tử lập tức thu nhiếp tinh thần, sắc mặt ngưng trọng nói: "Hiện giờ bổn công tử cũng thành cường giả Độ Kiếp, thực lực lão

quỷ kia chưa chắc cao hơn ta, tuy nhiên Thôn Nhật Hỏa Viên bên cạnh hắn thật sự khó xử, đến lúc đó phải xem Ma huynh ngươi rồi!"

Ma công tử nói: "Yên tâm, Thôn Nhật Hỏa Viên giao cho ta."

Trong khi nói chuyện, chợt nghe một tiếng vượn gáy to lớn từ trong núi truyền đến, ba người nhìn quanh, chỉ thấy một con vượn trắng cao ba trượng từ trong rừng rậm bay vọt ra, lông tóc bạch viên bay múa, trên đầu xếp bằng một nam tử nho nhã mặc nho sam màu xanh. Bạch viên nhảy lên một cái, nhanh chóng đáp xuống chỗ ba người, bàn chân to lớn giẫm trên mặt đất, phát ra tiếng chấn động cực lớn, mặt đất cũng run lên mấy cái.

Người đến chính là lão tổ nghiên mực và Thôn Nhật Hỏa Viên.

Ánh mắt lão tổ nghiên mực sắc bén, đảo qua từng người, hai bàn tay to của Thôn Nhật Hỏa Viên vỗ ngực, trong mắt lập loè kim quang.

Ba người vội vàng tiến lên bái kiến, đều nói: "Bái kiến giáo chủ Nghiên mực!"

"Ừm, ba người các ngươi tới rất đúng lúc." Lão tổ nghiên mực khẽ gật đầu, vuốt ve bộ lông Thôn Nhật Hỏa Viên, ngữ khí thong thả nói: "Ba người các ngươi ẩn núp chính đạo lâu như vậy, chắc hiểu rõ tình hình chính đạo như thế nào, báo cáo với ta một chút đi."

Ma công tử nói đầu tiên: "Sư phụ, chính đạo vẫn bình thường, bất cứ lúc nào chúng ta cũng có thể xâm lấn."

"Tất cả đều bình thường?" Lão tổ Nghiên mực hơi kinh ngạc.

"A, cũng không phải hoàn toàn bình thường." Huyết công tử bổ sung thêm: "Gần đây chính đạo luyện chế ra một loại phấn độc, có thể làm kinh mạch người ta tê liệt, khiến pháp lực người ta vận chuyển không thông. Nhưng chúng ta cũng muốn đưa ra đối sách, có một loại phù chú Tịnh Hóa phù vừa vặn có thể khắc chế loại phấn độc này..."

Ba người kể lại một chút tao nhã, đem bộ dáng lừa gạt của Huyết Tổ chiếu lại đây.

Ngay sau đó, Ma công tử lấy ra phù chú màu ám kim, nói với lão tổ nghiên mực: "Sư phụ, chính là phù chú này, đưa vào trong nguyên thần, có thể miễn dịch tất cả độc phấn xâm hại, chính là một di tích chính đạo chúng ta thu được, vừa vặn trên tay còn có một tấm, sư phụ đừng ngại sử dụng, ngài tạm thời hiện ra nguyên thần, để ta đến phụ người niệm chú."

"Ồ? Đánh vào trong nguyên thần? Loại phù chú dùng pháp này đều là hàng cao cấp cả, không ngờ các ngươi lại có thể đạt được." Lão tổ Nghiên mực mỉm cười, giọng nói đầy tán thưởng.

Huyết công tử cười nói: "Không sai, đích xác rất cao cấp, chính vì thế mới có rải rác mấy tấm, vô cùng trân quý. Bây giờ còn lại một tấm, đang muốn hiếu kính cho giáo chủ nghiên mực đàn chủ, hy vọng Giáo chủ trở nên coi trọng, Kim Giao Giáo Chủ chính là trúng độc phấn này mới chết."

"Ồ, thật sao? Ý ngươi là, ta muốn hiện ra nguyên thần?" Lão tổ Nghiên Đài vẻ mặt chăm chú thỉnh giáo.

"Đúng là như thế, kính xin Giáo chủ phối hợp, chúng ta quyết không làm hại gì cả, tất cả đều vì an nguy của Giáo chủ mà suy nghĩ!" Yêu công tử vội nói.

Lão tổ Nghiên mực cười nói: "Gia hại? Các ngươi đương nhiên sẽ không hại ta...Điểm này, ta tuyệt đối tin tưởng, bản giáo chủ từ trước đến nay đối với ba người các ngươi rất yên tâm."

"Ý của giáo chủ là..."

Lão tổ nghiên mực suy nghĩ rồi nói: "Như vậy đi, hết thảy cứ dựa theo quy củ, ta là trưởng bối, các ngươi là hậu bối, trước tiên các ngươi hiện ra nguyên thần làm mẫu đi, để ta xem thử, rồi ta lại làm mẫu với các ngươi một lần, được không?"

Ba người nhìn nhau, Ma công tử nói đầu tiên: "Cũng được, như vậy có thể khiến sư phụ càng thêm yên tâm. Hai vị đạo huynh cảm thấy thế nào?"

Ánh mắt Yêu công tử và Huyết công tử lóe lên, đều gật đầu nhẹ, tỏ vẻ không có vấn đề gì.

Lập tức, ba người đồng thời vận chuyển pháp lực, từ đỉnh đầu dâng lên một bản mệnh pháp tướng, một hư ảnh Bạch Hổ, một hư ảnh dơi máu, một hư ảnh Ma Thần đầu trâu.

Thấy vậy, lão tổ Nghiên mực cũng từ sau lưng dâng lên một bản mệnh nguyên thần, bên ngoài bao phủ một Ma Thần đầu trâu to lớn.

"Đã thế nào, giáo chủ yên tâm chưa?" Huyết công tử nói.

"Yên tâm, phi thường yên tâm... Hắc hắc..." Lão tổ nghiên mực cười rộ lên, nụ cười hết sức quỷ dị.

Yêu công tử và Huyết công tử đều ngẩn ra, mơ hồ cảm thấy có chỗ nào không thích hợp, Huyết công tử vội vàng hô: "Ma huynh còn không mau động thủ?"

"Được! Ta sẽ động thủ..."

Trong lúc nói chuyện, Ma công tử đột nhiên nhào về phía Huyết công tử, gần trong gang tấc, động tác lại nhanh, cộng thêm Huyết công tử không ngờ chiêu này, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, đành phải theo bản năng rút nguyên thần về trong cơ thể, nhưng đã không kịp!

Lúc này Ma công tử đã đánh tấm phù chú thôn phệ kia tới, hóa thành một đạo hào quang màu ám kim, bọc nguyên thần Huyết công tử vào, sau đó phát ra một luồng lực lượng thôn phệ cường đại, xé rách lực lượng nguyên thần và pháp lực của hắn ra, đánh tan sau đó hóa thành dòng lũ cuồn cuộn, dũng mãnh lao vào trong cơ thể Ma công tử!

"Ma huynh, ngươi làm gì vậy..." Huyết công tử vẻ mặt hoảng sợ, liều mạng giãy dụa.

Lúc này ma công tử vừa thôn tính lực lượng của hắn vừa nhe răng cười nói: "Ngươi nói đúng không? Đương nhiên là giết ngươi rồi."

"Ma huynh, ngươi... Ngươi ta là huynh đệ, hợp tác đã lâu, thân mật khăng khít, vì sao đối xử với ta như thế! Ngươi là một tiểu nhân vô tình vô nghĩa!"

"Chài tử, ngay cả sư phụ của mình mà ngươi cũng dám giết, có tư cách gì nói ta? Chúng ta như nhau, ha ha..." Ma công tử cười gằn liên tục.

Yêu công tử bên cạnh cũng phản ứng lại, thấy biến cố này, điên cuồng rống to, hóa thành một con Bạch Hổ sau lưng mọc lên hai cánh, vồ giết về phía Ma công tử, muốn ngăn cản hành vi của hắn. Nhưng mà lúc này lão tổ nghiên mực cũng hành động. Chuẩn xác mà nói, là lão tổ nghiên mực khống chế Thôn Nhật Hỏa Viên động., Chỉ thấy Thôn Nhật Hỏa Viên phát ra một tiếng rống điên cuồng, vung hai bàn tay to như cối xay đóng xuống, trực tiếp kẹp Yêu công tử ở hai lòng bàn tay, "Oành oành" đập vài cái, trong tiếng nổ vang như sấm rền, máu thịt Yêu công tử mơ hồ, trong lúc nhất thời thần trí không rõ, đã bị thương nặng.

"Bá!"

Thân hình Ma công tử bỗng nhiên biến đổi, một nửa phía trước vẫn là hình dáng nam tử, phía sau một nửa lại thành nữ tử, phía trước đầu là mặt nam tử, sau ót lại biến thành một nữ tử yêu dị, sắc mặt trắng bệch, không có chút huyết sắc, gương mặt phía trước lộ ra nụ cười ôn hòa, sau gương mặt lộ ra âm trầm cười.

Thôn Nhật Hỏa Viên bất cứ lúc nào cũng ném bàn tay huyết nhục mơ hồ của Yêu công tử ra, ném về phía Ma công tử.

Khuôn mặt Ma công tử mở to miệng, cắn nuốt nguyên thần và thân thể Huyết công tử, gương mặt phía sau cũng há to miệng, lại nuốt Yêu công tử vào trong miệng, bắt đầu nhai nuốt, máu tươi chảy ngang, khóe miệng tràn ra, thỉnh thoảng vang lên tiếng xương cốt vỡ vụn.

"Ma công tử, tên bại hoại nhà ngươi dám lừa gạt chúng ta, ngươi sẽ không chết tử tế đâu, hai huynh đệ chúng ta đang chờ ngươi đấy..." Nguyên thần Yêu công tử phát ra tiếng hò hét cuối cùng, sau đó không còn tiếng động nữa.

"Các ngươi cứ từ từ, bổn công tử thứ lỗi không thể phụng bồi. Ha ha..." Ma công tử cười to không ngừng.

Lúc này hắn đã cắn nuốt hai cường giả tuyệt thế Độ Kiếp viên mãn, thực lực một bước lên trời, trực tiếp bước vào cảnh giới Độ Kiếp viên mãn. Mà bởi vì thể chất của hắn đặc thù, chính là thân thể song sinh Âm Dương, trong cơ thể có hai nguyên thần., Có thể dung nạp gấp hai lần tu vi pháp lực của tu sĩ khác, cho nên có thể đồng thời thôn phệ Yêu công tử và Huyết công tử, sẽ không bạo thể mà chết, cũng bởi vậy, tu vi pháp lực của hắn là gấp hai lần tu sĩ ma giáo khác, thực lực gấp hai, tu sĩ ma giáo thực lực cùng cảnh giới, một người tương đương với hai cường giả độ kiếp, thực lực có thể nói là khủng bố.

Hình thể Ma công tử khôi phục bình thường, sau đó cúi đầu với lão tổ nghiên mực, nói: "Phụ thân đại nhân, đây là pháp bảo của bọn họ, xin ngài xem qua."

Nói xong liền lấy ra một đống lớn pháp bảo, từng kiện bảo quang bắn ra bốn phía.

Hóa ra Ma công tử là con trai ruột của lão tổ nghiên mực, không ai biết bí mật này, kể cả Yêu công tử và Huyết công tử cũng không biết, nếu không bọn hắn nhất định sẽ thận trọng cân nhắc chuyện hợp tác với Ma công tử. Nhưng mà mọi chuyện đều không thể lại lần nữa, bọn hắn không còn cơ hội thứ hai nữa.

"Tốt, thu hoạch không tồi." Lão tổ nghiên mực nhìn đống pháp bảo trước mắt, hết sức hài lòng.

Tổng cộng có năm kiện pháp bảo, theo thứ tự là Hóa Huyết Hồ Lô, Tạo Hóa bút, Sơn Hà hoạ quyển, Kim Giao Cửu Tiết Tiên, Chí Dương Bảo Kính, đều có công năng và cách dùng độc đáo, bất kỳ một kiện nào chỉ cần có được trong đó, đều đủ để dương danh Tu Chân Giới, nhưng trước mắt những pháp bảo này tập trung ở trên thân một người.

Lão tổ nghiên mực lấy Hóa Huyết Hồ Lô và Kim Giao Cửu Tiết Tiên, đưa Tạo Hóa bút, Sơn Hà Họa Quyển và Chí Dương Bảo Kính cho Ma công tử, cười nói: "Ngươi giữ ba kiện pháp bảo này phòng thân đi."

"Vâng, phụ thân!"

Ma công tử thu hồi pháp bảo, đứng sau lưng lão tổ nghiên mực.

Hai người đứng chung một chỗ, tụ thành một lực lượng cực mạnh, phóng tầm mắt nhìn toàn bộ tu chân giới, gần như vô địch dưới Địa tiên!

Lão tổ Tuyền Cơ có tu vi Độ Kiếp viên mãn, có cây trẻ con tiên vật, còn có ba đại pháp bảo như Cửu U, Hóa Huyết Hồ Lô, Kim Giao Cửu Tiết Tiên, lại có khôi lỗi cảnh giới Độ Kiếp Thôn Nhật Hỏa Viên. Thôn Nhật Hỏa Viên là chủng tộc mạnh nhất trong thập đại vương tộc, thực lực chỉ đứng sau Nhân tộc, đặc biệt con Thôn Nhật Hỏa Viên này còn là tộc trưởng tộc Hỏa Viên.

Mà Ma công tử hiện tại tu vi Độ Kiếp viên mãn, lại là thân thể âm dương song sinh, thực lực gấp đôi tu sĩ cùng cảnh giới, trên tay có Nhiếp Hồn ma đao, tạo hóa bút, sơn hà họa quyển, Chí Dương bảo kính... Vi Vân trước nay chưa bao giờ thiếu pháp bảo cũng theo không kịp.

Hai người đứng yên tại chỗ, chờ giây lát, chỉ thấy bốn người trong rừng rậm lại bay ra, hạ xuống trước mặt hai người, đồng loạt quỳ xuống.

"Thuộc hạ bái kiến Giáo chủ và công tử!"

"Ừm, tất cả đứng lên đi."

Lão tổ Nghiên mực chậm rãi khoát tay áo, ngữ khí lạnh nhạt, thể hiện rõ sự uy nghiêm của người đứng đầu một giáo.

Bốn người này chính là bốn vị còn lại của Thiên Ma giáo, Ma toán, Ma Ngọc, Ma Lâm cùng Ma Ngọ, trong đó Ma Ngọc đã đột phá tới Độ Kiếp sơ kỳ, mà trong tay còn có pháp bảo Tiêu Dao Kiếm, thực lực rất mạnh, bốn người còn lại đều là cường giả pháp tướng viên mãn.

Người ở đây, chính là lực lượng tinh nhuệ và hạch tâm của Thiên Ma giáo.

Ma công tử nói với lão tổ nghiên mực: "Sư phụ, hiện giờ Huyết Thần giáo và tà dị giáo đều đã gần như chết sạch, mấy trưởng lão còn lại, hơn phân nửa phải chết ở lãnh địa chính đạo, Thiên Ma giáo chúng ta đã là tôn sư của Thần giáo, thật sự là đáng mừng."

"Thật là đáng mừng!" Tứ đại trưởng lão cũng cười nói.

Lão tổ nghiên mực mỉm cười, nói: "Chớ cao hứng quá sớm, có thể cười đến cuối cùng hay không còn rất khó nói, các ngươi phải nhớ kỹ, bất kỳ lúc nào cũng không thể phớt lờ, không thể phiêu nhiên, một khi phiêu nhiên, thường thường không phải bay lên trời, mà là đang từ từ hạ xuống, cúi đầu nhìn, ngươi sẽ phát hiện chính mình cách mặt đất chỉ còn có một trượng..."

Ma công tử hỏi lão tổ Nghiên mực, nói: "Sư phụ, Thần Tôn là người đứng đầu Vương tộc Thần giáo ta, vì sao ngài không tin tưởng hắn?"

Đám người Ma toán cùng Ma Ngọc cũng cảm thấy hiếu kỳ.

Lão tổ nghiên mực trí dũng song toàn, là tuyệt thế kiêu hùng vạn năm khó gặp, phối hợp cùng Ma công tử, lại mượn lực lượng chính đạo, trước sau giải quyết Kim Giao lão tổ, Huyết Tổ, cùng với Yêu công tử và Huyết công tử, vả lại trưởng lão tà dị giáo và Huyết Thần giáo cũng sống không được lâu, bởi vì bọn họ tràn vào lãnh địa chính đạo, mà hắn lại thông báo cho Ngu Nhược Tiên, hắn biết Ngu Nhược Tiên tuyệt đối không thể để bọn họ còn sống để cho bọn họ rời khỏi.

Kể từ đó, Ma giáo cũng chỉ còn lại một nhà Thiên Ma giáo độc chiếm.

Ngoài ra chính là Thần Tôn Vu Nhung, cùng với tùy tùng của Tứ Đại Vương tộc bên cạnh hắn.

Lão tổ Nghiên mực cười lạnh, nói: "Từ xưa đến nay, mỗi một vị Giáo chủ Thần tộc chúng ta đều đang nghĩ trăm phương ngàn kế phục sinh Thần Tôn, sau đó dựa vào hắn đánh tan chính đạo, khôi phục vinh quang Vương tộc, chỉ có ta khịt mũi coi thường, sau khi phục sinh Thần Tôn phát sinh toàn bộ sự tình, cũng chứng minh ý nghĩ của ta là đúng."

Đám người Ma công tử đều nghiêng tai lắng nghe.

Lão tổ Tuyền Cơ tiếp tục nói: "Mọi người trong Thần giáo đều cho rằng chỉ cần thần tôn sống lại, hắn sẽ dựa theo suy nghĩ của mọi người, suất lĩnh mọi người đánh tan chính đạo, chiếm lĩnh thiên vận. Nhưng mà bọn họ cũng không hề biết, suy nghĩ của vị Thần Tôn này không giống với suy nghĩ của bọn họ. Vị Thần Tôn này sẽ phi thăng trong vòng trăm năm, trước đây hắn tất nhiên sẽ đánh tan chính đạo, nhưng đồng thời cũng sẽ nô dịch chúng ta., Hắn sẽ thống nhất Thần giáo ở trên đầu chúng ta, muốn làm gì thì làm, đi tiểu về phía chúng ta, thậm chí chúng ta còn phải ngoan ngoãn nghe theo, kèm theo nụ cười đưa cho hắn mỹ nữ... Những chuyện này, đều là điều ta không thể chấp nhận được, ta quyết không cho bất luận kẻ nào cưỡi trên đầu của ta, thần tôn cũng không được!"

Một cỗ khí phách cường đại từ trên người hắn phát ra, quét ra chung quanh, cỏ cây chung quanh đều bị cỗ khí lãng này tước đi một tầng.

Đám người Ma công tử, Ma Ngọc đều lần lượt quỳ xuống, cung kính.

Lão tổ nghiên mực cười lạnh, nói: "Trước khi chúng ta phục sinh Thần Tôn, hắn hứa hẹn sẽ ban cho chúng ta một giọt bản mạng tinh huyết, nhưng hắn lại dùng tinh huyết bình thường để thay thế, đây quả thực chính là đang sỉ nhục chỉ số thông minh của ta! Hắn còn nói cái gì mà mình có mệnh trung khắc tinh, một tu sĩ Pháp Tướng nho nhỏ là khắc tinh của hắn? Các ngươi tin không? Cho dù là một vạn tu sĩ Pháp Tướng cũng đừng hòng đánh chết một Địa Tiên, các ngươi nói... hắn không nói là nói hươu nói vượn đấy chứ!"

Ma công tử hừ lạnh nói: "Xem ra vị thần tôn này rõ ràng muốn dùng chúng ta làm người cầm thương, để chúng ta liều sống liều chết cho hắn. Còn mình thì ở đó tiêu dao khoái hoạt, ăn uống vui vẻ, bàn tính như vậy cũng không tệ. Thế chẳng phải coi chúng ta là kẻ ngốc à?"

Ma toán trầm ngâm nói: "Giáo chủ, nếu như bị Thần Tôn biết được, chỉ sợ kết cục của chúng ta đáng lo, không biết kế tiếp Giáo chủ có diệu kế gì?"

Lão tổ nghiên mực nói: "Ta đã sớm có kế hoạch. Chúng ta đã diệt tà dị giáo và huyết thần giáo, cũng coi như là giúp chính đạo một tay, nếu không áp lực chính đạo sẽ gặp khó khăn chưa từng có, chẳng mấy chốc sẽ bị diệt, khi đó chúng ta cũng chạy không thoát. Bây giờ tà dị giáo và Huyết thần giáo đã diệt sạch, chúng ta cũng phải giả chết., Tạm thời ẩn nấp đi, để cho Vu Nhung và đám tiểu nhân chính đạo kia chó cắn chó! Để bọn họ lưỡng bại câu thương, tốt nhất là đồng quy vu tận, sau đó chúng ta lại ra ngoài nhặt xác cho bọn họ, đến lúc đó toàn bộ Thiên Vận đại lục sẽ là thiên hạ của chúng ta, ha ha..."

Nghĩ tới đây, lão tổ Nghiên đài cười to không ngớt.

Hắn đã bị trí tuệ và mưu kế của mình làm cảm động, trong lòng không ngừng tự hỏi tự trả lời, xét tới thủ đoạn, thử hỏi thiên hạ ai có thể so sánh với hắn? Hỏi thiên hạ ai là anh hùng? Chỉ có mỗi Nghiên mực ngọc một tai!

Ma toán nói: "Giáo chủ, thứ cho ta nói thẳng, chính đạo sợ khó mà chống đỡ lực lượng một kích của Thần Tôn, đến lúc đó sớm muộn gì chúng ta cũng phải đối mặt với Thần Tôn."

Lão tổ Nghiên mực nói: "Vu Nhung sở dĩ chậm chạp không dám tiến vào chính đạo là bởi vì có khắc tinh của hắn ở nơi đó, ta cảm thấy chuyện này tuy hoang đường, nhưng luôn có đạo lý của hắn. Muốn nói đánh, tiểu tử Vi Vân khẳng định đánh không lại Vu Nhung, nhưng có lẽ là thủ đoạn khác thì sao? Đừng coi thường tiềm lực chính đạo., Nói không chừng thời khắc mấu chốt sẽ xuất hiện biến cố, cũng giống như lần trước chúng ta đánh vào Tử Nguyệt tiên môn, rõ ràng đã nắm chắc phần thắng, Ngu Nhược tiên lại làm ra chiến trận Hợp Thể... Cho dù Vu Nhung thật sự diệt chính đạo, chúng ta cũng có thể bảo toàn, chuyện diệt tà dị giáo chúng ta và Huyết Thần Giáo, trời đất biết rõ., Người khác đều không biết, Vu Nhung cũng không biết chúng ta bao che dị tâm, cũng không phải là tình huống đặc biệt, ông ta sẽ không đối phó chúng ta. Tóm lại, các ngươi yên tâm, sớm muộn gì ta cũng sẽ khiến một nhà Thiên Ma giáo độc đại, Vu Nhung cũng không thể để cho ta khuất phục!"

Mọi người nghe vậy, lập tức bái phục.

Trên thực tế, lão tổ nghiên mực còn có một việc không nói cho bọn họ biết, trong khoảng thời gian này hắn đã ẩn giấu, còn có một mục đích khác nữa, chính là phá cảnh trở thành Địa Tiên, bởi vì hắn đã tìm được phương pháp đặc biệt để trở thành Địa Tiên.

Một khi tu thành Địa Tiên, cho dù là Thần Tôn Vu Nhung, hắn có gì phải sợ?

...

Thành Trường Ninh, Trung Châu.

Đạo tràng Phù Vân Các được thiết lập tại thành Trường Ninh, tại vị trí phía bắc, gần hoàng cung Đại Đường, ở trong phố lớn, hương khói cường thịnh, mỗi ngày đều có người nối liền không dứt đến cầu sư,

nhưng thường thường không được vào, dù là đưa trọng tiền, cũng chưa chắc có thể nhìn thấy mặt người Phù Vân Các. Phù Vân Các tuyển nhận môn nhân, yêu cầu hà khắc, là do Phù Vân Các chọn, chứ không phải là bọn họ chọn lựa Phù Vân Các.

Trong hậu điện đạo tràng, Lạc Khinh Trần ngồi xếp bằng, thầm vận huyền công, trên đỉnh đầu bao phủ một mảnh hào quang màu xanh da trời.

Bốn người Ngu Yên Vũ, Bạch Miểu, Diệp Trầm Ngư, Diệu Y ngồi bên cạnh.

Người của Đào Hoa giáo không có ở đây, hành động lần này là muốn bắt được trưởng lão Ma giáo đã đánh chết những kẻ lẻn vào lãnh địa chính đạo. Người của Đào Hoa giáo chịu trách nhiệm bao vây, phòng ngừa bọn chúng chạy trốn, mà đám người Ngu Yên Vũ phụ trách ra tay giết chết.

Chỉ thấy mi tâm Lạc Khinh Trần mở rộng đồng tử, từ đó phóng ra một vệt kim quang, không ngừng tìm kiếm tung tích trưởng lão Ma giáo. Bây giờ tu vi Lạc Khinh Trần đột phá thành Độ Kiếp, thần thông Long Phượng Thiên Mục cũng lợi hại hơn rất nhiều, có thể nhìn thấy tất cả mọi người trong vòng vạn dặm, muốn tìm kiếm cảnh, vật.

Khu vực Trung Châu vừa vặn có chu vi vạn dặm, lấy thành Trường Ninh làm trung tâm, toàn bộ khu vực Trung Châu biến thành một vòng tròn lớn, đạo tràng Phù Vân Các nằm ở vị trí trung tâm này. Lạc Khinh Trần ngồi xếp bằng, càng là trung tâm, cho nên nàng ở đây xem xét, có thể thu hút toàn bộ Trung Châu vào trong mắt, vận công tra xét một vòng, ai cũng không thoát khỏi sự tìm kiếm của nàng.

Một lúc lâu sau, Lạc Khinh Trần thu hồi thần thông, hơi mệt mỏi thở hắt ra một hơi, nói: "Được rồi."

Ngu Yên Vũ hỏi: "Sao rồi?"

Lạc Khinh Trần cười nói: "Tổng cộng có năm người, đều đã tiến vào khu vực Trung Châu, tiếp theo chính là thời gian săn bắn, xem ai bắt được con mồi trước."

Bạch Miểu nói: "Vậy còn chờ gì nữa, xuất phát đi!"

"Xuất phát!"

Lạc Khinh Trần trong nháy mắt bắn ra vài luồng sáng vàng rơi vào mi tâm mấy người còn lại, đây là chỗ ở của ngũ đại trưởng lão Ma giáo. Sau khi làm xong, cô phi thân lên, hóa thành một luồng cầu vồng màu lam biến mất nơi chân trời.

Ngu Yên Vũ, Diệu Y, Bạch Miểu và Diệp Trầm Ngư cũng vội vàng đứng dậy rời đi.

Một cuộc săn bắn nhắm vào trưởng lão Ma giáo bắt đầu.

232

Chương thứ hai mươi hai truyền thuyết thượng cổ.

Lần hành động này, mặc dù mục tiêu chỉ có năm người, vả lại đều chỉ là trưởng lão pháp tướng viên mãn, nhưng Ngu Yên Vũ cũng không dám khinh thường, phe mình cũng phái ra năm người, ngoại trừ nàng ra, Lạc Khinh Trần, Diệp Trầm Ngư, Bạch Hỗn và Diệu Y đều là cường giả Độ Kiếp. Trước đó không lâu nàng đã đột phá Độ Kiếp viên mãn, mà Diệu Y Phật Mẫu cũng không biết cớ sao, mấy ngày trước đột phá Độ Kiếp hậu kỳ, khiến nàng có chút kinh ngạc.

Bất kỳ người nào trong năm người đều có tu vi cao thâm, lại có pháp bảo trên người, chống lại năm tên trưởng lão Ma giáo đương nhiên là dễ như trở bàn tay, mười phần chắc chín.

Nếu như có thể bắt sống, vậy thì không thể tốt hơn, một ít tin tức hữu dụng cũng là cực tốt.

Ngu Yên Vũ hóa thành một đạo cầu vồng màu tím, nhanh chóng đi tới Bắc Tĩnh Thành, một trong ngũ đại trọng thành ở Trung Châu, để tránh đánh rắn động cỏ, nàng đội một chiếc mái tóc, lại dùng lụa mỏng che mặt, sau đó đi lên đường cái.

Ngu Yên Vũ mặc trường bào tử kim, đi trên đường lớn của thành Bắc Tĩnh, chung quanh rộn ràng ràng, người đến người đi, hàng rong bận rộn, hò hét đi lại, dân chúng nối liền không dứt, đều bôn ba vì cuộc sống.

Ánh mắt của nàng rơi vào cửa một kỹ viện tên là "Kim Phượng Lâu", mắt phượng quét qua, liền thấy kỹ viện này bị một cỗ yêu khí bao phủ ở trong, cỗ yêu khí này mơ hồ hình thành một đầu hổ to lớn, nếu không phải tu vi nàng cao thâm, đổi lại là tu sĩ bình thường, sẽ không nhìn ra được.

Điều này nói rõ bên trong kỹ viện có yêu quái chiếm giữ, hơn nữa còn là một con hổ yêu.

Ngu Yên Vũ cười lạnh một tiếng, chậm rãi tiến vào kỹ viện.

Thấy có người đến nhà, lập tức có tú bà tiến lên chào hỏi, trang điểm cao thâm, tay cầm khăn gấm, vẻ mặt tươi cười nói: "Ồ, vị mỹ nhân này tìm cô nương, hay là tìm nam nhân?"

Ngu Yên Vũ thản nhiên nói: "Tìm yêu quái."

"Ôi chao, nhìn ngài nói lời này, Kim Phượng lâu chúng ta chính là nơi tầm hoan tác nhạc, muốn nam nhân có nam nhân, muốn nữ nhân có nữ nhân, chính là không có yêu quái, vị mỹ nhân này... A..."

Tú bà này một tay ôm lấy bả vai Ngu Yên Vũ, cũng là bình thường nàng đã quen ngả ngớn như vậy, gặp người liền lôi kéo, mặc kệ đối phương có thân phận gì, chẳng lẽ Ngu Yên Vũ là nhân vật như thế nào, sao có thể để cho hạng người phàm tục chạm vào, bàn tay của mụ tú bà này mới nhấc lên., Nàng cảm thấy một cỗ lực lượng khó có thể tưởng tượng thấu tới, cả người như bị sét đánh, toàn thân tê dại, mà thân thể trực tiếp bay rớt ra ngoài, đụng ngã bình phong, ngã vào đại sảnh Kim Phượng lâu, hôn mê bất tỉnh.

Bên trong lập tức có tay đánh tới, bao vây quanh Ngu Yên Vũ.

Ngu Yên Vũ không muốn lãng phí thời gian với bọn họ, thân hình hóa thành huyễn ảnh, đi thẳng tới lầu hai, vừa nhìn thấy một gian phòng ở lầu hai lộ ra một cỗ yêu khí nồng đậm, hiển nhiên Hổ Yêu đang ở bên trong.

Ngu Yên Vũ đánh ra một chưởng, cửa phòng nổ tung, hóa thành mảnh vỡ rơi đầy đất, lập tức hiện ra cảnh tượng bên trong phòng.

Chỉ thấy một tráng hán thân hình cao lớn đang ôm một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn, ở trong phòng tiến hành giao hoan kịch liệt, tiếng va đập bôm bốp không ngừng vang lên, hết sức thanh thúy. Tráng hán

này trên người đầy lông đỏ, để trần thân, một đôi bàn tay to ôm mông nữ tử trước người, một cái rễ lớn lông xù không ngừng va chạm hạ thể của nữ tử, làm ra tiếng kêu rên của cô gái này, rên rỉ điên cuồng.

Cũng may là nữ nhân chuyên môn làm nghề này, nếu là nữ tử lương gia bình thường, làm sao có thể thừa nhận được thế công này của tráng hán, đơn giản muốn chết.

"Đến nhanh thật, lão tử còn chưa sảng khoái đã, đám đạo chích chính đạo các ngươi mau đến quấy rầy lão tử, thật là mất hứng!"

Tráng hán này nhìn về phía Ngu Yên Vũ, đôi mắt hổ bắn tinh quang ra bốn phía, hiện ra lục quang, chính là trưởng lão còn sót lại trong tà dị giáo, Hổ Vương Ân Thất, cũng là giáo chủ của Anh Hoa Giáo trước kia.

"Ồ, lại là một mỹ nhân sao?" Ân Sơn trông thấy Ngu Yên Vũ, lập tức thân hổ chấn động, kích động hẳn lên. Mặc dù cách mạng che mặt, vẫn có thể phát giác được trước mắt là một mỹ nhân tuyệt sắc, đoán chừng sẽ không kém Thủy Hồng Dao.

Ân Văn ném nữ tử trước người, một bàn tay to lớn hóa thành hình hổ chộp tới Ngu Yên Vũ, trên vuốt hổ còn thiêu đốt liệt diễm hừng hực.

Nhiệm vụ hắn đến tu chân giới chính đạo là thám thính tung tích Vi Vân, tìm được hắn, đương nhiên lấy thực lực của hắn, khẳng định không giết được Vi Vân bây giờ, bởi vậy chủ yếu là thám thính tung tích hạ lạc, sau đó cáo tri Huyết Tổ và lão tổ nghiên mực, bất quá Ân Nhan cũng không coi trọng nhiệm vụ này. Trước kia hắn trà trộn vào chính đạo., Có thói quen hưởng thụ nữ nhân chính đạo ở Nhân tộc, bởi vậy vừa tiến vào Trung Châu, lập tức đi kỹ viện tìm hoan tác nhạc. Hắn cũng biết sớm muộn gì mình cũng sẽ gọi tu sĩ chính đạo tới, nhưng không nghĩ tới lại đến nhanh như vậy, mấu chốt vẫn là một mỹ nhân tuyệt sắc. Điều này làm hắn không khỏi kinh hỉ, nhất thời cảm thấy nữ nhân trước mắt là một đồng son phấn, căn bản không xuống đốc thúc.

Nhưng mà hắn không biết là người nào mà mình đang đối mặt.

Mắt thấy hổ trảo Ân Lôi lóe lên, Ngu Yên Vũ vẫn đứng thẳng bất động như trước, chẳng qua trước người hiện lên một vầng trăng sáng, vuốt hổ Ân rỉ chộp vào vầng trăng sáng, lập tức cảm thấy toàn thân phát lạnh, liền thấy một cỗ hàn khí từ vầng trăng sáng lan tràn ra, dọc theo cánh tay của hắn khuếch tán ra khắp toàn thân, trong nháy mắt bao phủ toàn thân, cả người bị băng phong, đứng ngây tại chỗ, không nhúc nhích.

"Grào!"

Sống chết trước mắt, Ân Thất phát ra một tiếng cuồng hống, từ trên thân bay ra một đoàn bảo quang, chính là Thiên Long bảo tháp, vật này là Kim Giao lão tổ ban cho hắn hộ thân. Lúc này nó đã cứu hắn một mạng, từ đó rơi xuống từng đầu hư ảnh Giao Long, giương nanh múa vuốt, bay nhào về phía Ngu Yên Vũ.

Ngu Yên Vũ tế lên Quảng Hàn Cung, thu tất cả hư ảnh Giao Long kia vào, sau đó một tay nắm một cái, nắm Thiên Long bảo tháp trên người Ân Gia vào trong tay, nhìn cũng không thèm nhìn, trực tiếp ném vào trong Quảng Hàn Cung.

Không có pháp bảo hộ thân, lập tức không còn chút khí lực nào, cả người bị phong ấn trong hàn băng.

Tiếng "Răng rắc" vang lên, một cái rễ khổng lồ giữa khố khốn kiếp bỗng nhiên vỡ vụn ra, hóa thành vụn băng, tản mát ra đầy đất, cũng không thấy máu tươi tràn ra, đã bị hoàn toàn phân giải. Thống khổ vốn đoạn rễ rất lớn khó tưởng tượng nổi, nhưng giờ phút này Ân Nhị bị đóng băng, căn bản không nhúc nhích được, mặc dù có thống khổ khó có thể tưởng tượng được thổi quét toàn thân, cũng chỉ có thể thừa nhận, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Giờ khắc này, trong lòng Ân Thất khủng hoảng, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, vô cùng tuyệt vọng. Hắn cuối cùng đã hiểu, mình không thể trêu vào kẻ địch được.

"Ngươi chính là giáo chủ Anh Hoa Giáo năm đó."

Rốt cuộc Ngu Yên Vũ cũng mở miệng, nàng đi tới trước người Ân Thất, liếc nhìn hắn vài lần.

Ân Kim nhìn nữ tử trước mắt phong hoa tuyệt trần, khí chất thoát tục, trong mắt hiện ra hung quang, có loại cảm giác muốn mở miệng nói không ra lời.

Ngu Yên Vũ tâm niệm vừa động, sương lạnh trên đầu liền bắt đầu tan ra, tạm thời có thể nói chuyện.

"Ngươi, ngươi là người của Tử Nguyệt tiên môn?" Đôi môi tím tái, run rẩy nói.

Ngu Yên Vũ không để ý tới vấn đề của hắn, chỉ nói: "Thành thật trả lời câu hỏi của ta, ta có thể tha cho ngươi một mạng."

"Chuyện này là thật?" Ân Thất nghe vậy, trong lòng nhất thời dâng lên hi vọng.

Ai cũng muốn được sống.

"Ta Ngu Yên Vũ chưa bao giờ nuốt lời."

"Nguyên lai là môn chủ Tử Nguyệt tiên môn tự mình giá lâm, tại hạ hữu nhãn vô châu, rõ ràng nhìn không ra! Ngu môn chủ có vấn đề gì cứ hỏi, tại hạ biết gì đều nói!" Ân Thất vốn định liều mạng đánh cược một lần, trước mắt có hi vọng, liền thành thật đứng lên.

"Các ngươi đến lãnh địa chính đạo làm gì? Chỉ bằng mấy người các ngươi, là tới tìm đường chết à?"

Ân oán nói: "Ngu môn chủ có chỗ không biết, Thần Tôn chúng ta có khắc tinh tại chính đạo, chỉ có giết khắc tinh của hắn, Thần Tôn mới có thể đặt chân vào chính đạo, khi đó chính đạo không ai có thể ngăn cản..."

Ngu Yên Vũ biết thần tôn trong miệng hắn chính là Vu Ma, xem ra tin tức "Vu Nhung khổng lồ phục sinh" này là thật.

Ngu Yên Vũ hỏi: "Khắc tinh của Thần Tôn các ngươi là ai?"

Ân oán nói: "Là... một cao thủ pháp tướng tên là Vi Vân, nghe nói... Nghe nói là con trai của Ngu môn chủ?"

Ngu Yên Vũ nghe vậy, nhất thời ngẩn ra.

Cự nhân Vu xương sống lại thì thôi, đường đường Địa Tiên còn có khắc tinh, khắc tinh này vẫn là con trai của mình? Nghe qua quả thực có chút hoang đường.

"Vu Nhung hiện ở nơi nào?"

"Thần Tôn vẫn còn ở trong sơn môn Thiên Long thần giáo, chờ giết được Vi Vân, hắn sẽ bước vào chính đạo... Ta có thể đi chưa?"

Ngu Yên Vũ lại hỏi thêm vài vấn đề, sau đó nói: "Ngươi có thể cút." Rồi thu hồi pháp lực.

Ân luân được tự do, lập tức bay ra ngoài cửa, thoát khỏi hiện trường, cũng mặc kệ đoạn trần, trần trụi thân thể.

Ngu Yên Vũ nhận được đáp án mình muốn, cũng rời khỏi Bắc Tĩnh thành, hóa thành một đạo cầu vồng màu tím trực tiếp trở về đạo tràng Trường Ninh thành.

Sau khi rời khỏi Kim Phượng lâu, hắn cũng không dám ở tại Bắc Tĩnh thành nữa. Hắn lo lắng Ngu Yên Vũ đổi ý, giết một hồi mã thương, thế thì không ổn rồi. Kế hoạch bây giờ là trốn về lãnh địa Ma giáo, hoặc trốn ở Vân Châu, chỉ cần người Phù Vân các không cố tình tìm kiếm, không ai sẽ phát hiện ra hắn. Sau đó hắn định sửa chữa cả căn nguyên, đây chính là mạng sống của hắn, không còn thứ này, ngày sau làm sao tìm được niềm vui?

Ân văn một đường chạy trốn, rất nhanh đã rời Trung Châu, tiến vào bên trong Vân Châu.

Cùng lúc đó, một đạo cầu vồng màu hồng từ trên không trung của Vân Châu bay vút qua, cũng bay về phía Vân Châu.

Thu nguyệt giữa trời, chiếu ngân huy xuống, chiếu vào giữa rừng tùng.

Từng trận gió lạnh kéo tới, nhanh chóng giật một kiện trường bào dị thú từ trong pháp khí trữ vật ra, lại vận chuyển Liệt Diễm Huyền Công, ý đồ tập trung pháp lực vào hạ thể, để cho rễ trần mọc lại, nhưng làm sao cũng không thể thành công. Xem ra ngoại trừ Linh Đan diệu dược Linh Đan tại Dược Vương Tông, chỉ có tu thành Địa Tiên mới có thể khôi phục, bằng không thì tìm mục tiêu thích hợp đoạt xá, đổi lấy một thân thể khác.

"Con bà nó chứ, xem ra trong khoảng thời gian này không thể chơi gái rồi. Ngu Yên Vũ chết tiệt, chờ lão tử khôi phục, người đầu tiên lão tử muốn xử chính là ngươi! Dám hại lão tử chật vật như thế, xem ta xử không chết được ngươi!"

Ân luân chửi vài câu, sau đó đứng dậy, tính tiếp tục chạy.

Vào thời khắc này, hắn trông thấy phía trước trên một gốc cổ thụ có một vệt hồng ảnh, nhìn kỹ tựa hồ có người ngồi trên cây, hơn nữa còn có một nữ nhân!

Ân Thất lập tức hứng thú, đi qua xem xét, đồng thời nói: "Là yêu nghiệt phương nào ở đây, còn không mau tới hầu hạ đại gia ta? Nói không chừng có thể mang ngươi về Thần giáo ăn uống sướng môi, còn hơn làm một con dã yêu." Hắn rất rõ ràng, tại nơi hoang sơn dã lĩnh này, sâu hơn nửa đêm, sẽ không quỷ mị chính là yêu tà, khẳng định không phải là người.

"Ha ha."

Một tiếng cười duyên truyền tới, ngay sau đó là một thanh âm êm tai, nói: "Ngươi chẳng những đoạn thời gian này không có cách nào làm nữ nhân, về sau cũng không làm được, bởi vì tối nay chính là thời điểm hồn về Địa Ngục của ngươi."

"Ngươi là ai?" Ân Thất quát lớn, hắn cảm giác thanh âm này có chút quen thuộc, nhưng trong lúc nhất thời nghĩ không ra là ai.

Một bóng đỏ từ trên cây bay xuống hạ xuống trước người nàng, dưới ánh trăng, cô gái này thướt tha mềm mại, dung nhan xinh đẹp, phong tình vạn chủng, ý vị vô cùng, chính là Thủy Hồng Dao.

"Là... là ngươi?!" Ân ám nhìn thấy Thủy Hồng Dao, nhất thời tâm tình phức tạp, tư vị khó tả.

"Giáo chủ, gần đây khỏe chứ?" Thủy Hồng Dao cười ha hả nói.

Ân Thất thấy nàng khách khí như thế, dũng khí lập tức liền xông lên, phẫn nộ quát: "Con tiện nhân kia, còn dám đến gặp ta, ngươi phản bội bổn tọa, phản bội thần giáo, phản bội yêu tộc, ngươi, ngươi..."

Thủy Hồng Dao trêu chọc: "Oa, tội lớn quá, phải làm sao bây giờ?"

"Ngươi nói làm sao bây giờ? Hiện tại lão tử bị nữ nhân Ngu Yên Vũ kia thương thế đã thành như vậy, ngươi không có ý định làm chút gì sao?"

"Ta nên làm chút gì đó?"

"Mau dẫn ta trở về, nói không chừng ta sẽ giúp ngươi xin tha thứ. Thần giáo có thể tha cho ngươi một mạng chó!"

"A, chính là nói muốn ta tiễn ngươi một đoạn đường, vậy ta... thành toàn cho ngươi?" Thủy Hồng Dao trêu tức.

"Ngươi có ý gì?" Lúc này Ân Thất mới phát hiện có gì đó không đúng.

Khuôn mặt tươi cười của Thủy Hồng Dao bắt đầu trở nên lạnh lùng, giọng điệu cũng lạnh hơn không ít, cười lạnh nói: "Ngươi thấy sao?"

Nàng từng bước tiến lên, nhìn chằm chằm vào Ân Tử, nói: "Cái đồ chó săn như con kiến hôi nhà ngươi, lúc trước bổn giáo chủ là để mắt tới ngươi mới lợi dụng ngươi. Nếu không phải nhìn ngươi có chút giá trị lợi dụng, bản giáo chủ đã sớm đổi người khác lợi dụng rồi, ngươi còn dám hô to gọi nhỏ với bản giáo chủ, ngươi thật có gan."

Một cỗ áp lực khổng lồ đập vào mặt, ép tới Ân Tử hít thở không thông, làm sao lão không biết, thực lực của mình và đối phương đã cách biệt một trời một vực từ lâu, chẳng qua vừa rồi còn hôn mê, còn cho rằng mình có thể vênh mặt hất hàm sai khiến, trước mắt tỉnh táo lại, lập tức lui về phía sau.

"Ngươi muốn làm gì? Thủy Hồng Dao, ngươi đừng làm loạn!"

"Lão cẩu nhà ngươi, năm đó không giết ngươi, để ngươi sống tạm mấy năm, đã tiện nghi cho ngươi rồi, còn muốn tiếp tục sống tạm bợ, lão nương ta không đồng ý."

Một tay Thủy Hồng Dao chụp vào hư không, liền có một đóa hoa đào bao phủ trên thân lồng giam hắn lại, tiến thối lưỡng nan.

"Thủy Hồng Dao! Năm đó ta đối xử với ngươi không tệ, vì sao ngươi không giết ta!?"

"Bởi vì ngươi là một con sâu cái kiến, con kiến hôi như ngươi dám hô to gọi nhỏ với bản giáo chủ, ngươi nên chết!"

Trong lúc Thủy Hồng Dao nói chuyện, pháp lực mãnh liệt tuôn ra, dùng lực lượng Độ Kiếp viên mãn nghiền ép đến chết, tuôn ra từng đóa hoa máu giao hòa với hoa đào, cũng không phân biệt được đâu là hoa đào. Chỉ chốc lát sau, tiếng kêu thảm thiết đã yếu đi, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

Thủy Hồng Dao thu thần thông, trong rừng tùng chỉ để lại một vũng máu.

Trưởng lão tà dị giáo, cường giả Hổ Vương pháp tướng viên mãn, hình thần câu diệt, mặc dù bị Ngu Yên Vũ tha cho một mạng, nhưng vẫn không thể chạy thoát số phận bị cừu nhân giết chết.

Một nhân nhất quả, hẳn là tiền định.

Sau khi Thủy Hồng Dao giết Ân oán xong cũng không quay về Đào Hoa Giáo mà bay về Ninh Thành - Trường Châu của trung tâm.

Tuy là đêm hôm khuya khoắt, nhưng trong Đạo Tràng của Tử Nguyệt Tiên Môn lại không có ngọn đèn tắt.

Tử Nguyệt hậu điện, Ngu Yên Vũ, Lạc Khinh Trần, Bạch Miểu, Diệp Trầm Ngư, diệu y, bốn người ngồi chung một chỗ, trao đổi thành quả của mình.

Ngoại trừ Ngu Yên Vũ, đám người Lạc Khinh Trần đều giết chết đối thủ, Huyết Tham chết trong tay Lạc Khinh Trần. Huyết Sát chết trong tay Bạch Hỗn, Huyết Lệ chết trong tay Diệp Trầm Ngư, máu giết chết trong tay Diệu Y.

Lạc Khinh Trần kinh ngạc nói: "Sư muội, sao ngươi lại nương tay như vậy, đây là trưởng lão Ma giáo cùng hung cực ác, ngay cả Phật mẫu cũng giết chết, sao ngươi có thể bỏ qua tên kia được?"

Bạch Chỉ, Diệp Trầm Ngư và Diệu Y đều nhìn nàng.

Ngu Yên Vũ đang định mở miệng, lại nghe bên ngoài truyền tới một tiếng cười khẽ, một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, nói: "Ngu môn chủ tha cho ân oán, là vì muốn để cơ hội giết hắn lại cho ta."

Mấy người nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một đạo hồng ảnh bồng bềnh tiến vào trong điện.

"Thủy giáo chủ đến rồi, ngồi đi." Ngu Yên Vũ cười nói.

Thủy Hồng Dao cũng không khách khí, ngồi bên cạnh Diệp Trầm Ngư.

Lạc Khinh Trần cười nói: "Hóa ra là thế, nói cách khác ngũ đại trưởng lão của ma giáo đều đã chết, hành động lần này xem như hoàn thành viên mãn."

Bạch Miểu nói: "Ngu môn chủ, ngươi cảm thấy khả năng vu chiến sống lại là bao nhiêu?"

Ngu Yên Vũ phân tích lời nói Ân Cát Chân một phen, sau đó nói: "Xem ra, cự nhân Vu Nhung quả thật đã sống lại, trước kia ta còn không tin, nếu hắn sống lại, hẳn là đã tấn công tới từ lâu, làm sao đến giờ vẫn không có động tĩnh gì. Chỉ là không nghĩ tới hắn còn có khắc tinh, nếu đây là sự thật, vậy cũng đáng để suy nghĩ kỹ càng."

Bạch Hỗn nói: "Huyết Sát cũng nói, bọn chúng chui vào lãnh địa chính đạo là tới tìm Vi Vân, đây có lẽ là nơi có thể lợi dụng."

Mọi người yên lặng không nói gì, đều cảm thấy áp lực to lớn chưa từng có.

Địa Tiên vốn không có khả năng chiến thắng, trừ phi Chu Diệu Ngữ thành công đồng thời xuất quan.

Ngu Yên Vũ kéo cổ áo, đột nhiên nhìn về phía Thủy Hồng Dao, hỏi: "Vân Nhi giờ sao rồi?"

Thủy Hồng Dao cười nói: "Tiểu tử này cũng chịu khó, chỉ một lát không ngừng làm nhiệm vụ. Khi ta xuống núi, hắn đã giúp hơn năm mươi môn nhân phá cảnh thành Kim Đan rồi."

Chúng nữ nghe vậy, đều cảm thấy mặt mũi có chút nóng lên, các nàng đều hiểu Vi Vân đang làm nhiệm vụ gì, trong đầu không khỏi hiện ra hình ảnh hắn đứng thẳng trong đám nữ nhân.

Ngu Yên Vũ thở dài: "Đã hơn mười ngày rồi mới có hơn năm mươi người phá cảnh, có vẻ hơi chậm."

Nếu đổi lại là trước kia, có lẽ mọi người sẽ cảm thấy chuyện này quá thần kỳ, tốc độ này cũng quá nhanh, hơn mười ngày đã có hơn năm mươi tu sĩ đột phá cảnh giới thành Kim Đan, đều đã là đệ tử nội môn đại tông môn, như vậy còn chưa đủ nhanh? Nhưng trước mắt lại không ai cảm thấy nhanh, bởi vì vu nhung sống lại!

Mọi người đều hi vọng nhanh hơn chút nữa mới tốt, như thế mới có thể ở trong thời gian ngắn nhất tạo ra càng nhiều chiến trận Hợp Thể, xuất hiện càng nhiều chiến trận cự nhân thực lực độ kiếp, gia tăng trù mã đối kháng Vu Nhung.

Thủy Hồng Dao nói: "Nghe nói thời thượng cổ, Cự Nhân tộc đứng đầu Thập Đại Vương tộc chỉ có hơn một ngàn nhân khẩu, nhưng hơn một ngàn dân cư này lại thống trị Thiên Vận đại lục hơn mười vạn năm, tộc trưởng Vu Man đời cuối mặc dù là thực lực Địa Tiên, lại không biết vì sao, có thể lấy một địch trăm, đông đảo Địa Tiên hợp lực cũng đánh không lại hắn, cũng thật sự là khó có thể tin. Trầm Ngư, có phải thật không?"

Nàng nhìn về phía Diệp Trầm Ngư, trừng mắt nhìn.

Mọi người cũng nhìn nàng.

Diệp Trầm Ngư hơi ngại ngùng, thưởng thức Thiên Âm Tiên Địch trong tay, nói: "Cũng không khoa trương như vậy chứ, lúc ấy Vu Man dưới trướng còn có hai đại địa tiên, một là Vu Di, còn có một cái chính là Vu Nhung, thực lực hai người này cũng rất mạnh, lấy một địch mười không nói chơi, xem như là phụ tá đắc lực của Vu Man., Ba đại cự nhân Địa Tiên cộng lại, tự nhiên khủng bố không gì sánh được, nhất là trận chiến năm đó, ngoại trừ Cự Nhân tộc, còn có các Vương tộc khác tham chiến, chỉ có Linh Hồ tộc cùng Đại Bằng tộc gia nhập Nhân tộc. Mặc dù như thế, Nhân tộc vẫn như cũ chiếm được thắng lợi cuối cùng, có thể thấy được Nhân tộc mới là lợi hại nhất."

Đám người nghe vậy, đều âm thầm gật đầu.

Quả thật, dưới tình huống như vậy mà Nhân tộc lại có thể thắng, thành tựu này khó mà tưởng tượng nổi, có thể thấy được Địa Tiên của Nhân tộc lúc đó tuyệt vời tới cỡ nào.

Ngu Yên Vũ nheo mắt phượng nói: "Không ngờ Vu Nhung vậy mà có thể sống tạm đến bây giờ. Hiện giờ chính đạo chúng ta tuy rằng một Địa Tiên cũng không còn, nhưng thực lực Ma giáo cũng không bằng vạn năm trước. Ta không tin chúng ta nhiều người cộng lại như vậy, còn không giết được một Vu Nhung hắn, vẻn vẹn một tên tướng bại quân, có thể lật lên bao nhiêu sóng đây?"

Những người còn lại cũng đều kích động khó hiểu.

Đúng vậy, vạn năm trước có thể đánh cho đối phương chạy trối chết, vạn năm sau chẳng lẽ là không được? Nhân tộc đã không phải Nhân tộc kia, nhưng Ma giáo cũng không phải Ma giáo vạn năm trước, mọi người đều tám lạng nửa cân, hươu chết ai ra tay, còn phải đánh mới biết được.

Nghĩ như vậy, không khỏi có lòng tin.

233

Độ Kiếp cảnh thứ 223

Sơn môn Đào Hoa giáo, phía sau núi là suối nước nóng.

Một vòng bảo hộ nửa trong suốt chụp xuống, bao lại hơn phân nửa rừng đào lấy hồ nước nóng làm trung tâm, bên trong tràn ngập cương khí màu hồng phấn, loại khí tức này lộ ra mùi vị dâm đãng, còn mang theo mùi thơm thoang thoảng rơi trên thân, làm cho nó thêm khô nóng.

Ở dưới sự bao phủ của Tự Đào Hoa Bách Mị đại trận, Vi Vân hầu như không cảm giác được thời gian trôi qua, chỉ một lòng đắm chìm trong trợ giúp môn nhân Đào Hoa Giáo phá cảnh, thân thể không ngừng run rẩy một lát, nhục côn liên tục không ngừng không ngừng đánh vào trong huyệt thịt những nữ tử này, chăm chỉ cày cấy, mỗi thời mỗi khắc đều bao quanh rất nhiều nữ nhân, mỗi người thiên kiều bá mị, trần truồng, hết sức mê người.

Theo thời gian trôi qua, Vi Vân bỗng nhiên phát hiện một vấn đề, hắn phát hiện trong không gian trận pháp khí tức màu đào ngày càng nhiều!

Sau khi Lam Đào Hoa Bách Mị đại trận được tạo thành, vốn chỉ có trận pháp mang theo khí tức đào, đây là dâm dục chi khí, có thể gây cho người ta lâm vào trạng thái dâm dục. Nhưng Vi Vân ở trong không gian trận pháp giao hảo cùng với những nữ tử này, cũng sáng tạo ra loại dâm dục chi khí này, sáng tạo ra dâm khí trong lúc bình thường sẽ tiêu tán tiến vào thiên địa., Nhưng bởi vì có không gian trận pháp tồn tại, bên trong là một không gian phong bế, phong kín tất cả những tạp khí này ra không được. Vì vậy mà chúng một mực đọng lại bên trong trận pháp, càng ngày càng nhiều, đến cuối cùng tràn ngập toàn bộ không gian trận pháp, lại càng lúc càng nồng đậm!

Thế này sẽ dẫn đến vấn đề gì đây?

Sẽ khiến người trong không gian trận pháp chịu ảnh hưởng của dâm khí, thỉnh thoảng đều lâm vào dâm loạn, toàn tâm toàn ý giao hoan, căn bản không có tâm tư suy nghĩ những thứ khác. Hơn nữa, ngoại nhân chỉ cần vừa tiến vào trong trận pháp này, sẽ trực tiếp tiến vào trạng thái dâm dục, căn bản không khống chế được tình cảm và hành vi của chính mình.

Mê loạn đã trở thành chủ đề duy nhất của trận pháp này.

Dưới tình huống như vậy, Vi Vân phát hiện bản thân căn bản không cần thao túng như thế nào, những nữ tử này rất nhanh có thể đạt tới trạng thái vong ngã trước cơn dục tiên muốn chết đi, hắn chỉ cần giúp đỡ một chút, giúp các nàng chuyển hóa dâm dịch thành chân khí, liền có thể trợ giúp các nàng đột phá.

Phát hiện này khiến Vi Vân vừa mừng vừa sợ!

Vốn dĩ tu hành giả muốn đột phá cảnh giới cần có hai điều kiện cần thiết, một là tâm cảnh đạt tới yêu cầu, hai là chân khí hoặc đầy đủ, còn đại trận Kỳ Đào Hoa Bách Mị của Thủy Hồng Dao có thể khiến người ta vong ngã, lại có thể chất đống dâm khí. Mà bởi vì có Vi Vân ở chỗ này, có thể chuyển hóa những dâm khí này thành chân khí cung cấp cho những nữ tử này hấp thu, cho nên hai điều kiện đã thỏa mãn.

Chuyện này khiến việc giúp những nữ nhân này đột phá có vẻ vô cùng đơn giản.

Vi Vân đưa mắt nhìn quanh, phát hiện trong không gian trận pháp tràn ngập khí tức màu đào nồng đậm, những khí tức màu phấn hồng này bao phủ ở trên thân nữ tử chung quanh, không ngừng dũng mãnh lao vào trong cơ thể các nàng, làn da toàn thân đều lộ ra một mảnh phấn hồng, cả người mềm mại thở hồng, vuốt vuốt cánh tay, lưỡi mềm mại khẽ liếm môi nhu, tốp năm tốp ba ôm nhau, hướng người bên cạnh cầu hoan hảo, nhìn qua một mảnh dâm loạn.

Bản thân Vi Vân thì bởi vì pháp lực hùng hậu, mặc dù cũng chịu ảnh hưởng, nhưng ý thức vẫn có thể giữ được tỉnh táo. Hắn vừa cắm côn thịt vào trong động thịt nữ tử trước người, lại phát hiện đối phương đã cao trào rồi, ồ ồ tuôn ra nước bẩn, hắn vội vàng vận chuyển huyền công, trợ giúp đối phương đem những nước bẩn này hóa thành chân khí, rót vào trong cơ thể các nàng, trợ giúp các nàng kết đan.

"Khá lắm, sao khoa trương thế?" Vi Vân không khỏi thán phục.

"A... A..." Xung quanh nữ tử đều thành một đám, cả đám không cần dựa vào hắn thao túng, nhưng còn cần hắn hỗ trợ chuyển hóa dâm khí thành chân khí, phụ trợ kết đan, quá trình này cũng không mất nhiều thời gian.

Vi Vân sau khi kết đan giúp nữ tử trước người, rút côn thịt ra, cắm vào trong huyệt nhỏ của nữ tử bên cạnh, theo côn thịt qua lại quấy phá trong huyệt nhỏ, đại lượng dâm khí hóa thành chân khí, tràn vào đan điền đối phương, sau đó bắt đầu ngưng kết kim đan, toàn bộ quá trình không đến thời gian nửa chén trà.

"Thật là trận pháp lợi hại!"

Vi Vân một bên đem thịt côn lún vào trong cơ thể những nữ tử này trợ giúp các nàng Kết Đan, một bên thầm khen, Mị Đào Hoa Bách Mị đại trận này quả nhiên là không tầm thường, hiệu quả cũng quá dọa người rồi.

Trên thực tế, ngay cả Thủy Hồng Dao cũng không nghĩ tới trận pháp này lại sinh ra hiệu quả tốt như vậy, vốn trận pháp này chỉ dùng để mê huyễn địch nhân, chưa bao giờ có người vận dụng để giúp người đột phá, đây cũng là năng lực giao hòa đột phá của Vi Vân, mới có thể phối hợp lẫn nhau, giúp ích lẫn nhau, đạt tới hiệu quả về chất biến.

Bên ngoài trận pháp, hai vị trưởng lão Nữu Cầm và Nữu Cầm ngồi trên cây đào, thân thể mềm mại theo cành đào lắc lư nhẹ nhàng lay

động, trong tay cầm một quả đào, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm.

Các nàng canh giữ tại Đào Hoa sơn, phụ trách vận chuyển môn nhân cho Vi Vân. Một khi môn nhân trong trận pháp đã đột phá xong, các nàng sẽ đưa môn nhân mới vào.

Bỗng nhiên, khẽ vuốt về phía trận pháp nhìn quanh, kinh ngạc nói: "Ồ, sao lại nhanh như vậy?"

Diêu Cầm vừa nghe vậy, cũng vội vàng nhìn lại, chỉ thấy trong Ôn Tuyền trì và hơn một trăm môn nhân bên cạnh toàn bộ đều hạ đan điền quang hoa mơ hồ, rõ ràng là đều đột phá đến cảnh giới Kim Đan.

Hai người nhìn nhau, lập tức nhìn ra ảo diệu trong đó. Cả hai vội vàng ném quả đào trong tay đi, vỗ vỗ tay, từ trên cây nhảy xuống.

Khẽ vuốt nói: "Ta đi triệu tập môn nhân, ngươi tới Tử Nguyệt tiên môn một chuyến."

"Được."

Ôn cầm không nói hai lời, phi thân rời khỏi rừng đào.

Tới Tử Nguyệt tiên môn làm gì? Đương nhiên là đi gọi người.

Trước đó, Đào Hoa giáo và Tử Nguyệt tiên môn đã thương lượng xong xuôi, bởi vì Ngu Nhược tiên không muốn nhìn thấy tình hình hỗn loạn của tông môn, liền do Đào Hoa giáo phụ trách cung cấp nơi đây, để Vi Vân cùng các nàng dâm loạn, giúp các nàng tăng cường tu vi, đột phá cảnh giới. Vốn quá trình này cực kỳ dài dòng, dù sao nhân số khổng lồ, không phải sớm chiều có thể thành công.

Bởi vậy, tạm thời trước khi tu vi môn nhân của Đào Hoa giáo tăng lên, mới đến lượt đệ tử Tử Nguyệt tiên môn. Quá trình này thế nào cũng phải mất vài năm, nhưng không ai ngờ tới, bởi vì có Bách My đại trận của Kỳ Đào trợ giúp, sẽ xuất hiện chuyển biến ngoài ý muốn.

Vi Vân giúp một môn nhân đột phá cảnh giới, căn bản không cần một ngày, nửa chén trà cũng không cần hoàn thành.

Nếu cứ tiếp tục như vậy một ngày ít nhất có thể giúp hơn một ngàn người đột phá, hiệu suất này quá kinh khủng. Đào Hoa giáo năm vạn môn nhân Trúc Cơ, tối đa chỉ hai tháng là có thể đột phá toàn bộ.

Cộng thêm năm vạn đệ tử Tử Nguyệt tiên môn, cũng chỉ mất ba bốn tháng đã có thể hoàn thành đột phá.

Phát hiện này chẳng những Vi Vân cảm thấy thoải mái, mà cây đàn gảy cũng hết sức hưng phấn, một môn nhân Đào Hoa giáo liên tục xếp hàng đi xếp hàng loanh quanh, một con ngựa không dừng vó chạy tới Tử Nguyệt tiên môn báo tình hình, bảo các nàng cũng an bài việc này lên nhật trình.

Ngày tháng trôi qua trong lúc Vi Vân thao túng nữ nhân...

Ba tháng sau, đang thời tiết rét đậm.

Năm mới vừa qua, vạn vật sinh linh còn ẩn núp dưới đất đông, cành lá tàn lụi khắp núi, trên cây trụi lủi một mảnh, mấy con quạ lạnh rơi vào đầu cành, kêu một tiếng liền bay đi.

Bên trong sơn môn Thiên Long thần giáo.

Vu nhung khoác trên người một cái áo da thú phi thường rộng lớn, đứng ở cửa đại điện, nhìn núi rừng xa xa bị sương lạnh bao trùm, một mảng trắng xoá.

Bốn người Hoàng Lân, Thanh Giao, Phong Hoàng và Bạch Bạch đứng cách hắn mấy trượng, tùy thời chờ phân phó.

Bốn người không dám tới quá gần, khí tức phát ra trên người Vu Xương quá cường đại, hơi gần một chút sẽ có cảm giác hít thở không thông. Nhưng cũng chính vì thực lực Vu Nhung siêu cường, chính là truyền thuyết sống sờ sờ, mới có thể khiến bọn họ trung

thành và tận tâm đi theo bên trái phải, không dám sinh ra dị tâm chút nào.

Đi theo loại chủ tử này, cũng khiến cho bọn họ cảm thấy vinh hạnh.

Vu Nhung tuy rằng thu nhỏ thân thể, nhưng vẫn có Trượng lục cao lớn, quần áo trên người cũng là pháp khí da lông mãnh thú đặc chế, có thể căn cứ hình thể biến hóa lớn và thu nhỏ lại.

Lúc này, tâm tình Vu Nhung có chút không vui.

Hắn đã ngây ngốc mấy tháng ở sơn môn của Thiên Long thần giáo, ngoại trừ một tháng đầu tiên vẫn có tin tức truyền đến thì trong hai tháng gần đây, bọn lão tổ Nghiên mực tất cả đều bặt vô âm tín, cũng không biết là chết hay mất tích nữa.

Vu Nhung vẫn chờ tin tốt Vi Vân bị giết, ai ngờ chờ hơn mấy tháng cũng không có kết quả, điều này làm hắn cảm thấy nôn nóng bất an.

Vu úy xoay người lại, một luồng sóng khí đánh tới, bốn người Hoàng Lân không khỏi lui về phía sau mấy bước, lúc này mới đứng vững.

"Thần Tôn!"

"A..."

Thái độ Vu Nhung đối với bốn người này vẫn tương đối hài lòng, năm đó hắn theo Vu Man, cũng dưới một người, trên vạn vạn người, nhưng chung quy trên đầu còn có một người đè ép, hiện giờ là chí cao vô thượng thật sự, đệ nhất thiên hạ, loại cảm giác này rất không tồi, hắn có chút hưởng thụ.

Vu Nhung đi qua đi lại, trong miệng nói: "Tên nghiên mực kia còn chưa có tin tức, đúng không?"

"Đúng vậy, Thần Tôn." Hoàng Lân nói, "Hai tháng trước, giáo chủ Tuyền Cơ đài nói đã tra được tung tích của Vi Vân, đang tính kế giết

hắn như thế nào, đến nay vẫn không có bất kỳ tin tức gì đưa về."

Vu nhung cau mày nói: "Chẳng lẽ bọn họ đều chết ở lãnh địa chính đạo? Không phải chứ, cho dù đánh không lại, nguyên thần luôn có thể trốn về, chẳng lẽ trong đó còn có ẩn tình khác?" Hắn nheo mắt, trong mắt lóe lên tinh quang.

Thanh Giao nói: "Có lẽ là ẩn núp tại chính đạo, để tránh kinh động tu chân giới chính đạo, mới tạm thời cắt đứt liên hệ với chúng ta?"

"Không thể nào." Vu Ảnh trực tiếp phủ định.

"Hoặc là bọn họ đã thành công."

"Điều này càng không có khả năng, các ngươi nhìn thấy tu chân giới chính đạo gần đây có cái gì khác thường sao?" Vu Hoàng trừng mắt nhìn bọn họ.

"Đích xác không có gì dị thường..."

Lúc này, Phong Hoàng bỗng nhiên nói: "Thần Tôn, thuộc hạ cho rằng, có lẽ bọn chúng đã trốn rồi. Chỉ là thuộc hạ... Bọn chúng vẫn chưa đi chính đạo giết người, mà là trực tiếp rời đi, đồng thời không định trở về."

Vu Ma nghe vậy, lông mày nhíu chặt, siết chặt nắm đấm, nhất thời có từng đoàn từng đoàn khí kình từ lòng bàn tay hắn nổ tung.

Vu Liên lộ ra hung quang, nói: "Ngươi nói rất đúng, đám quỷ nhát gan kia tất nhiên là đã bỏ trốn mất dạng rồi. Hảo tiểu tử, dùng thời gian một tháng để tê liệt ta, sau đó đào tẩu, hừ hừ... Ngàn vạn lần đừng để ta bắt được, nếu không nhất định sẽ nghiền xương các ngươi thành tro!"

Lão Bạch nói: "Thần Tôn, Thoa Đài giáo chủ và Huyết giáo chủ sợ chết, không dám đi chính đạo giết người, lại lo lắng không hoàn thành nhiệm vụ, bị Thần Tôn trách phạt, cho nên không dám trở về.

Hiện tại chắc đã chạy trốn ra xa, thậm chí còn rời khỏi Thiên Vận đại lục, trong thời gian ngắn không bắt được bọn chúng, thật là khiến người ta tức giận."

Vu nhung cười lạnh lên, nói: "Rời khỏi Thiên Vũ đại lục? Ha ha... Cho dù bọn họ chạy trốn tới Thiên Cầm đại lục, chạy trốn tới chân trời, cũng trốn không thoát lòng bàn tay bản tôn! Không phải ta hù dọa bọn họ, bản tôn nguyên thần du lịch vạn năm, du tẩu khắp tứ hải tam đảo!, Ngũ phương đại lục, đối với một cành cây ngọn cỏ ở thế giới này vô cùng quen thuộc, bọn họ có thể trốn đi đâu? Chờ khi bản tôn diệt được khắc tinh, đánh tan chính đạo, thống nhất thiên vận, liền đi tìm bọn họ tính sổ, để bọn họ biết kết cục phản bội bản tôn sẽ khủng bố đến cỡ nào!"

Trong lúc nói chuyện, tiếng răng rắc vang lên, mặt đất dưới chân hắn tấc tấc rạn nứt.

Vu Nhung bỗng nhiên nhìn về phía bốn người trước mắt, hỏi: "Mấy người các ngươi sẽ không phản bội ta chứ?"

Bốn người Hoàng Lân vội vàng quỳ gối, trong miệng nói ra: "Thần Tôn yên tâm, chúng ta thề chết đi theo!"

"Rất tốt."

Lão Bạch cất lời: "Thần Tôn, hay là bốn người chúng ta đi chính đạo một chuyến đi, chờ sau khi chúng ta giết Vi Vân xong thì mời Thần Tôn đến chính đạo, giết bọn họ không còn manh giáp nữa!"

Vu nhung sờ cằm, nói: "Không, chúng ta cùng đi."

"Khắc tinh của Thần Tôn kia..." Thanh giao nhìn về phía Vu Nhung.

Vu Nhung cười lạnh, nói: "Khắc Tinh? Hừ, các ngươi thật cho rằng ta sợ hắn? Vẻn vẹn chỉ là tiểu tử Pháp Tướng cảnh, bản tôn tùy tay cũng bóp chết, bản tôn chẳng qua là muốn cho bọn hắn một cơ hội lập công mà thôi... Đương nhiên, mặc dù bản tôn cùng các ngươi đi,

nhưng động thủ giết người loại này, vẫn cần các ngươi ra tay, chỉ cần không phải gặp phải kẻ địch các ngươi đánh không lại, bản tôn không muốn động thủ lãng phí pháp lực, các ngươi có hiểu không?"

"Vâng, vâng, chúng đệ hiểu rồi!"

Bốn người không ngừng nói.

"Chỉ cần các ngươi nghe theo sắp xếp, trung thành bất nhị, bản tôn không thể thiếu chỗ tốt của các ngươi, đến lúc đó chẳng những ban cho các ngươi một giọt thần huyết, mà còn dạy các ngươi Hạo Hạo Thiên thần quyết, để cho các ngươi cũng vô địch thiên hạ!"

"Tạ ơn Thần Tôn!"

Bốn người lộ vẻ vui mừng.

Vu nhung xua tay, nói: "Được rồi, chúng ta lập tức xuất phát!"

Bốn người vội vàng lấy ra một cỗ kiệu pháp khí, rót vào pháp lực, liền thấy cỗ kiệu này lớn lên gấp mấy lần, như một căn phòng, Vu Hoàng nhấc chân tiến vào trong cỗ kiệu, thoải mái ngồi ở bên trong.

Theo màn vải hạ xuống, tứ đại tùy tùng đứng riêng phần mình ở bốn góc, nâng cỗ kiệu lên, sau đó dưới chân nổi gió, hai chân cách mặt đất, mang theo cỗ kiệu theo gió bay lên, bay về phía Vân Châu.

...

Trong suối nước nóng sau núi Đào Hoa giáo.

Trong không gian đầy những trận Côn Bằng Bách Mị Nương bao phủ, khắp nơi tràn ngập dâm khí đào nồng đậm, căn bản không thấy rõ quang cảnh bên trong, bên trong lờ mờ có rất nhiều bóng trắng như tuyết, thân thể trần trụi vặn vẹo trong đó, cùng với những tiếng rên rỉ động lòng người: "A, a a, tiếng gầm "A a" liên tiếp vang lên, còn kèm theo tiếng thân thể va đập "Bốp bốp".

Đây đã là nhóm người cuối cùng rồi. Hơn một trăm người đều là đệ tử của Tử Nguyệt tiên môn, môn nhân Đào Hoa giáo đã sớm thăng cấp lên thành tu sĩ Kim Đan từ hơn một tháng trước, mà người của Tử Nguyệt tiên môn phá cảnh lại càng nhanh hơn. Các nàng vốn có căn cơ thâm hậu, tư chất và ngộ tính đều không kém, chỉ thiếu mất một cơ hội mà thôi. Hôm nay được Vi Vân trợ giúp trong không gian trận pháp này, thế như nước chảy thành sông, từng người nhanh chóng đột phá.

Đến tận đây, Vi Vân đã gộp cả hai đại tông môn Đào Hoa giáo và Tử Nguyệt tiên môn lại, tất cả mười vạn môn nhân đều phá cảnh thành tu sĩ Kim Đan!

Chỉ vẻn vẹn qua ba tháng, đã dùng tốc độ vượt quá tốc độ tưởng tượng của tất cả mọi người, hoàn thành nhiệm vụ viên mãn.

Sau khi nữ đệ tử cuối cùng kết thành kim đan, một cây côn bằng thịt của Vi Vân cũng từ trong huyệt nhỏ của nàng ta rút ra, trên đầu rùa mang theo rất nhiều dịch nhờn dinh dính, một màu đỏ tím, hơi nóng bừng bừng.

"Đa tạ Vân sư huynh..." Sau khi nữ đệ tử này phá cảnh thành công, cũng từ trong dâm loạn tỉnh táo lại, vội vàng cảm tạ Vi Vân.

Vi Vân đang muốn mở miệng, bỗng nhiên, hắn cảm thấy tâm thần chấn động, cả người đứng bất động.

Giờ khắc này, ý thức của hắn bỗng nhiên "Bành" một tiếng, ý thức vốn giới hạn trong thân thể, không ngừng khuếch tán ra chung quanh, như nước chảy tràn ra, trong nháy mắt liền xuyên qua không gian trận pháp, lan tràn toàn bộ Đào Hoa sơn, môn nhân Đào Hoa giáo ra ra ra vào vào, tu luyện, bận rộn, tất cả đều hiện lên trong lòng, vô cùng rõ ràng!

"Bá!"

Ngay sau đó, ý thức của Vi Vân không ngừng lan tràn, chảy khắp toàn bộ đại địa, cả bầu trời giống như đứng trên không nhìn xuống, toàn bộ Thiên Vận đại lục hiện ra trong mắt, mảnh đại lục này giống như một con rùa đen cực lớn., Lơ lửng trên biển rộng, cách đại lục rất xa, ở bờ bên kia đại dương, còn có bốn đại lục khác, tổng cộng năm khối đại lục, kể cả biển rộng, hợp thành phiến thế giới này. Mà phiến thế giới này rõ ràng chính là một khối cầu cực lớn!

"Tâm ngoại vô vật, thức ngoại vô cảnh..."

Trong lòng Vi Vân vô bi vô hỉ, bỗng nhiên hiện lên hai câu nói này, hiện tại quả thật là có khả năng cắt đứt thân thể.

Hắn biết mình sắp phá cảnh, phải đột phá từ Pháp Tướng viên mãn tới cảnh giới Độ Kiếp rồi!

"Vù vù..."

Cuồng phong nổi lên, thiên địa linh khí khổng lồ từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, đều hướng về suối nước nóng nơi núi đào, tất cả đều tập trung ở trên thân một mình Vi Vân. Ngay cả trong không gian trận pháp có chứa độc tính đào, cũng đều nhao nhao chuyển hóa dưới tam giới đại pháp Nhật Chiếu Ánh Tam Giới, hóa thành pháp lực cuồn cuộn, chảy vào trong cơ thể Vi Vân, toàn bộ không gian trong nháy mắt biến mất hết, trở nên rõ ràng có thể thấy được.

Đệ tử Tử Nguyệt tiên môn ở xung quanh thấy vậy đều hiểu chuyện gì đang xảy ra, nguyên một đám vội vàng thối lui khỏi không gian trận pháp, ngay cả y phục cũng không kịp mặc sợ quấy nhiễu Vi Vân đột phá.

Một cột sáng xuất hiện từ trên người Vi Vân, một đầu nối liền đại địa dưới chân, một đầu từ đỉnh đầu bay thẳng lên chín tầng trời, toàn bộ hình thành một đạo cầu vồng sáu màu, lộng lẫy vô cùng.

Pháp lực quán thông thiên địa, cuồn cuộn không ngừng, có thể dùng cầu vồng ngự không đi tới các nơi.

Đây chính là năng lực duy nhất của cường giả cảnh giới Độ Kiếp!

Trong giây lát này, trước mắt Vi Vân bỗng hiện ra rất nhiều hình ảnh, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, có cảm giác không nói lên lời. Hắn lẳng lặng quan sát những hình ảnh hiện lên trước mắt, chỉ thấy trước mắt là một mảnh đất hoang dã cổ xưa, nhật nguyệt đồng thời treo cao trên chín tầng trời., Nơi nơi đều là núi cao trùng điệp, cổ thụ che trời, bách thú bôn tẩu trong rừng, một con đại bàng bay qua giữa trời, Cửu Vĩ Bạch Hồ ngẩng đầu thét dài với trăng, giao long từ thủy uyên lao ra. Bạch Hổ phát ra từng trận rít gào, bạch mao cự viên nện ngực đối mặt...

"Giết!"

Bỗng nhiên, vô số tiếng la giết vang lên, một đám người thuộc Tiên đạo bay lên không trung, cầm đầu là một lão đạo lông mày trắng, một kiếm khách áo trắng và một cô gái áo tím, phía sau còn có rất nhiều người, có bảo tháp trên đầu, có người tay cầm đỉnh lô, có người lưng đeo cung lớn, có tay nắm sáo ngọc...

"Bá!"

Hình ảnh trước mắt tan vỡ, Vi Vân đột nhiên bừng tỉnh, ý thức... Bây giờ nên gọi là thần thức rồi, bởi vì sau khi đột phá đến cảnh giới Độ Kiếp, Pháp Tướng hóa thành nguyên thần, nguyên thần đã thành, thần thức trong nháy mắt chảy về trong cơ thể.

Vi Vân mở to hai mắt, nắm chặt nắm đấm, hắn cảm thấy trong cơ thể mình tràn đầy sức mạnh!

Loại lực lượng này quả thực khó có thể tưởng tượng, giơ tay nhấc chân đều tựa hồ mang theo lực phá hoại bùng nổ.

Tính toán một chút, Vi Vân liền biết trong cơ thể mình đã có pháp lực vạn năm, hơn nữa pháp lực vạn năm này vô cùng tinh thuần, là gấp sáu lần người tu luyện thập đại kỳ công, có thể tưởng tượng, nếu như động thủ, Vi Vân Quang dùng pháp lực cũng đủ nghiền ép đối

thủ cùng cảnh giới, coi như là cường giả tuyệt thế độ kiếp viên mãn, về mặt pháp lực cũng tuyệt đối kém hắn.

Lại nhìn thần thông và pháp bảo, Vi Vân cũng không kém cỏi chút nào.

"Cuối cùng ta đã có thể sánh vai với tồn tại cùng cấp bậc Thiên Vận Bát Tiên rồi." Vi Vân tràn đầy lòng tin, lúc này dù đối đầu nhân vật cỡ Ngu Nhược Tiên, Kim Giao lão tổ, hắn cũng có lòng tin đánh một trận, hơn nữa không cần phải hợp thể với Tiểu Kim.

Hắn thu liễm pháp lực trên người, từ trong suối nước nóng nhảy ra, lấy quần áo, mặc lên người, chậm rãi đi ra khỏi rừng đào.

Nhiệm vụ này liên tục làm mấy tháng, quá trình tuy vô cùng hương diễm kích thích, nhưng cũng hết sức mệt người, dù sao cũng phải cho chút phần thưởng chứ?

Chương 2 mươi hai, chiến trận người khổng lồ

Đại điện sơn môn Đào Hoa giáo.

Thủy Hồng Dao ngồi trên bảo tọa của giáo chủ, khách vị là trưởng lão phong hoa của Tử Nguyệt tiên môn. Hai người đang trò chuyện với nhau, đột nhiên đồng thời dừng lại, nhìn về phía cánh cửa bên trái đại điện.

Tiếng bước chân truyền đến, một thanh niên dáng người cao ngất, khuôn mặt tuấn tú từ ngoài cửa đi vào, bước chân trầm ổn, khí tức đều đặn, hai mắt rạng rỡ tỏa sáng, người mặc áo đạo vải bông, mặt mỉm cười, tâm tình không tệ.

"Dao tỷ tỷ, Phong đại nương."

Vi Vân đi vào đại điện, chào hỏi hai người Thủy Hồng Dao và Phong Hoa.

Hai cô gái nhìn nhau, đều gật đầu nhẹ, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng và tán thưởng. Tu hành chưa tới mười năm, từ một người bình thường đã tu tới Độ Kiếp cảnh, thậm chí thực lực đã có thể so với tuyệt thế cường giả như Thiên Vận Bát Tiên, quả nhiên là kỳ tài hiếm thấy., Hơn nữa tính cách của tiểu tử này ôn văn lịch nhã, không hề ngạo mạn, làm người cũng không giả dối, mang theo một cỗ biểu hiện hợp nhất chân thật khí tức, khó trách có thể được người ta hoan nghênh và thích như thế, được chúng nữ giúp đỡ, mới có thành tựu hôm nay.

Cái này gọi là Đại Trí Nhược Ngu, cực kỳ khéo léo vụng về, là tố chất quan trọng đạt được khi đạt được thành tựu.

Người thông minh như Phong Tuấn Kiệt cho là thông minh, hoặc như Yêu công tử. Loại người có vương bá như Huyết công tử, tuyệt đối

không thể nào hiểu được đạo lý này. Cái bọn họ gọi là thông minh kỳ thật chỉ là hạng thông minh vặt mà thôi., Trong mắt nhìn chằm chằm vào da gà, vì một chuyện nhỏ nhặt mà tính toán, không buông tha. Bọn hắn cho rằng mình là thiên hạ đệ nhất tự phụ, ngạo khí như vậy sẽ chỉ mang đến tai hoạ cho mình, bốn phía gây thù hằn, không được người khác trợ giúp, sao có thể đi xa.

Bất luận là Thủy Hồng Dao hay là phong hoa, đều đã thành lão tinh, kinh nghiệm phong phú, ánh mắt cay độc cỡ nào, tự nhiên liếc mắt liền có thể nhìn thấu tính tình Vi Vân, cũng chính bởi như thế, mới có thể thưởng thức phẩm chất này của hắn.

"Ngoan ngoãn lại đây, để ta xem xem có gầy không." Phong Hoa vẫy tay với Vi Vân.

Vi Vân vẻ mặt đau khổ đi tới, ủy khuất nói: "Bẩm báo đại nương, ta đây hơn ba tháng ngày đêm không ngừng cày cấy, ta sống khổ bao nhiêu, cả người đều gầy đi một vòng, ngươi xem eo của ta một chút... Còn có tay của ta, haizz! Nếu như không có đủ khen thưởng, chỉ sợ ta mập lên không nổi..."

Phong Hoa kéo hắn ngồi trên đùi ngọc của mình, nhéo cằm hắn, cười nói: "Nghiêm trọng như vậy sao?"

"Rất nghiêm trọng!"

"A, đây không phải không gầy sao?"

Một bàn tay ngọc của Phong Hoa thò vào trong hông hắn, cách quần áo nhẹ nhàng nắm lấy dương cụ của hắn.

"Hí..."

Vi Vân nhất thời cảm thấy tê dại cả người, thân dưới rất nhanh liền thẳng đứng lên, trên đầu rùa đặt lên lòng bàn tay của phong hoa, mềm mại, mang theo nhè nhẹ ấm áp.

Đại lão nhị đương nhiên không gầy, hơn nữa càng mài càng sắc bén, càng dùng càng thô.

Mắt thấy ánh mắt hai người đều có chút mập mờ, có hạt giống ban ngày dâm dục dưới đại đình, Thủy Hồng Dao vội ho một tiếng, nói: "Được rồi, nhiệm vụ này coi như hoàn thành rồi, Vân nhi, công lao của con không thể bỏ qua, ta sẽ ban cho con... nghỉ ngơi ba ngày."

"Nghỉ ngơi ba ngày cũng tính là ban thưởng?" Vi Vân trợn tròn mắt, từ trên đùi ngọc của Phong Hoa đứng lên.

Phong Hoa lại một tay đè hắn xuống, cười nói: "Có ba ngày thời gian nghỉ đã không tệ rồi, trước mắt tình thế ác liệt, ngàn vạn lần đừng để bị lừa."

Vi Vân hỏi: "Xảy ra chuyện gì?" Bản năng khiến hắn cảm thấy có chuyện xảy ra.

Mấy tháng qua, Vi Vân một mực vùi đầu cấy cấy cấy nữ nhân, còn không biết Ma giáo ra một cự nhân vu nhung, Thủy Hồng Dao liền giải thích với hắn một lần, sau đó nói ra: "Chu Diệu Ngữ từng nói, Ma giáo vẫn chưa thật sự dừng chiến., Nhất định sẽ ở trong vòng mười năm tấn công chính đạo, ngay từ đầu chúng ta tuy có phòng bị, nhưng cũng không quá để ý. Trước mắt nếu đã biết bọn họ có một Địa Tiên thực lực cường đại, vậy thì không thể khinh thường, nhất định phải chuẩn bị thật chu đáo, để tránh lúc đánh nhau mà tan rã không thành quân."

"Địa Tiên?" Vi Vân nghe vậy nhất thời cao hứng không nổi.

Tuy rằng hắn chưa từng nhìn thấy qua thực lực của Địa Tiên, nhưng có thể tưởng tượng ra được, nhất định là vô cùng cường đại, dù sao đó cũng là cảnh giới trong truyền thuyết, chỉ xuất hiện ở thời thượng cổ, mà Địa Tiên thời thượng cổ sớm đã phi thăng Tiên Giới, hiện tại tu chân giới căn bản tìm không ra tồn tại như vậy, cái kia đã hoàn toàn là sinh mệnh cấp độ khác.

Vi Vân nói: "Chu Diệu Ngữ tiền bối đã nhiều năm mới có thể xuất quan, khẳng định không kịp, không biết bên này chúng ta chuẩn bị cái gì?"

Đôi mắt Phong Hoa lóe lên, nói: "Không kịp, vậy thì kéo dài, kéo dài đến khi nàng xuất quan thôi, sư phụ từng nói, chênh lệch độ kiếp với Địa Tiên như cách biệt một trời một vực, căn bản không có khả năng đánh thắng. Diệp Trầm Ngư sư tỷ của ngươi thức tỉnh ký ức kiếp trước, sư tỷ của nàng cũng nói chỉ có Địa Tiên mới có thể giao thủ cùng Địa Tiên, dưới độ kiếp, không ai địch nổi. Nhưng ít nhất chúng ta có thể quần nhau với kẻ địch một phen, kéo dài thời gian, mãi đến khi Địa Tiên của chúng ta xuất quan, lúc đó mới dễ dàng xử lý."

Vi Vân hỏi: "Để ta trợ giúp những sư muội này đột phá cảnh giới có phải là vì chuẩn bị cho chuyện này hay không?"

"Không sai." Phong Hoa gật đầu nói: "Trầm Ngư cung cấp cho chúng ta trận đồ của Hợp Thể chiến trận, sư phụ đã truyền chiến trận chi pháp của Cự Nhân xuống, cần phải có một cường giả Pháp Tướng, ba cao thủ Nguyên Anh, lại thêm ba ngàn tu sĩ Kim Đan, có thể dung hợp thành một người khổng lồ chiến trận, có thực lực độ kiếp. Bởi vậy chúng ta cần rất nhiều tu sĩ Kim Đan. Nhiệm vụ này ngươi hoàn thành không tệ, sư phụ cũng phải lau mắt nhìn ngươi."

Bà ngoại nhìn ta với cặp mắt khác xưa... Vi Vân cảm thấy quái dị.

Hắn nhướng mày, lại hỏi: "Tu sĩ Kim Đan đã đủ rồi, thế nhưng Pháp Tướng và tu sĩ Nguyên Anh có đủ không?"

Phong Hoa nói: "Đủ rồi, trong khoảng thời gian này, Bạch Chỉ và Trầm Ngư luyện chế ra rất nhiều đan dược. Tử Nguyệt tiên môn có rất nhiều môn nhân chân truyền cảnh giới Nguyên Anh, trước kia mười mấy đệ tử chân truyền đều đã đột phá đến cảnh giới Pháp tướng, lại thêm mấy trưởng lão chúng ta cùng các trưởng lão và hộ pháp Đào Hoa giáo. À..., Đúng rồi, còn có bốn thị nữ thủ hạ của Ngự Châu nương nương cộng lại cũng có ba mươi cường giả Pháp Tướng, ba trăm cao thủ Nguyên Anh, lại thêm mười vạn tu sĩ Kim

Đan kia, vừa vặn có thể gom góp ra ba mươi người khổng lồ chiến trận, thêm ra một vạn tu sĩ Kim Đan nữa có thể bổ sung."

Một phen thao tác này, lại để cho chính đạo tu chân giới trống rỗng thêm ba mươi cường giả Độ Kiếp!

Không thể không nói trí tuệ con người là vô cùng vô tận, luôn nghĩ ra rất nhiều cách kỳ diệu, sáng tạo ra rất nhiều kỳ tích.

Ba mươi cường giả Độ Kiếp, cộng thêm Ngu Nhược Tiên, Ngu Yên Vũ, Thủy Hồng Dao, Lạc Khinh Trần, Bạch Tuyền, Diệu Y, Diệp Trầm Ngư, còn có Vi Vân, tám cường giả Độ Kiếp này cộng lại là một cỗ lực lượng cường đại khó có thể tưởng tượng.

Theo lý mà nói, áp dụng cũng đủ ép chết kẻ địch rồi.

Thủy Hồng Dao nói: "Muốn nắm giữ Hợp Thể chiến trận cần phải mất một tháng, nhóm người mới tới đây đã được sắp xếp tới Tử Nguyệt tiên môn để tu luyện chiến trận rồi. Vân nhi, con nghỉ ngơi mấy ngày đi, sau đó đến Trung Châu, đến lúc đó chắc chắn môn chủ sẽ có sắp xếp."

"A..."

Vi Vân có chút rầu rĩ không vui, hắn vốn định cùng Thủy Hồng Dao, Phong Hoa chơi đùa một chút, dù cho có ôn tồn một chút cũng tốt, ai ngờ thời gian cấp bách như thế, cũng thật khiến người ta đau đầu.

Thủy Hồng Dao đứng dậy đi tới, ôn nhu nói với Vi Vân: "Chờ ta đánh bại kẻ địch, ngươi muốn làm gì cũng được, được không?"

Vi Vân gật gật đầu.

Hắn ta còn có thể nói gì nữa?

Nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Thủy Hồng Dao, Vi Vân có chút kích động, bỗng nhiên đứng dậy ôm lấy nàng, một tay xé rách váy đỏ,

Thủy Hồng Dao "A" một tiếng cứng đờ, lúc muốn phản kháng lại cảm thấy lực lượng của Vi Vân vô cùng lớn, lấy pháp lực của nàng vậy mà không tránh thoát được, trong lòng âm thầm kinh hãi.

Một cái khố thịt chui ra từ đũng quần của Vi Vân ra, nhắm thẳng cẳng chân của Thủy Hồng Dao mà đưa đi, đâm một cái liền chọc trúng đôi môi mềm mại của nàng, gạt ra khỏi một đường thiên địa của nàng, cắm vào trong miếng thịt mềm béo nhiều nước kia, sau đó hung hăng vụt lên.

"Ngươi thật là con khỉ nóng vội..." Thủy Hồng Dao đứng nguyên tại chỗ, sau đó tách đôi chân ngọc ra chịu đựng.

"Cái này..." Phong Hoa bên cạnh cũng nhìn ngây người, nàng mặc dù đoán được Vi Vân khẳng định cùng Thủy Hồng Dao có gì đó, nhưng không nghĩ tới bọn họ sẽ làm xằng làm bậy như thế.

Cũng may trong đại điện không có người khác, nếu không chắc chắn sẽ hù chết người khác.

Nhìn xem Vi Vân thao túng Thủy Hồng Dao, phong hoa không khỏi ướt át một mảng, không khỏi đứng lên ôm lấy Vi Vân từ phía sau lưng hắn, cảm thụ được loại luật lệ này của Thủy Hồng Dao, dường như nàng cũng gia nhập vào trong đó.

Duy trì tư thế này, Vi Vân vẫn cắm thủy hồng dao lên cao trào, sau đó lại vội vã rút thịt ra, ôm lấy phong hoa, phong hoa sớm đã chuẩn bị chu đáo, chủ động đem nhục côn của hắn nghênh đón. Hai người tính khí dày đặc, vừa giao hoan vừa quan sát mắt đối phương, cảm thụ được sự mãnh liệt và dục hỏa của đối phương đan xen vào nhau cho đến khi cao trào.

Không bao lâu, phong hoa thở dốc, toàn thân run lên, thân thể mềm mại run run vài cái.

"Bộp bộp bộp..."

Tốc độ rút ra của Vi Vân càng lúc càng nhanh, thân dưới không ngừng đụng vào huyệt thịt của nàng. Côn tiếp tục ra ra vào vào trong huyệt mật, hiện tại hắn đã có ý kích động.

Lúc này, Thủy Hồng Dao vươn một chân ngọc ra, dùng chân ngọc nhẹ nhàng chà xát trên lưng hắn, khiêu khích hắn, chỉ một lát sau, Vi Vân đã cảm thấy sống lưng chua xót, bắn tinh túy vào trong huyệt nhỏ phong hoa.

"Phù..." Vi Vân thở ra một hơi dài, chậm rãi buông ra phong hoa.

Thủy Hồng Dao thu hồi chân ngọc, hỏi: "Bắn không?"

"Ừ." Vi Vân khép lại đũng quần.

Thủy Hồng Dao cũng sửa sang lại quần áo, nói: "Được rồi, đi nghỉ ngơi đi, mấy tháng nay ngươi cũng mệt rồi."

"Không, ta nghĩ..."

"Muốn cái gì cũng không được, mau đi thôi." Thủy Hồng Dao đẩy hắn.

Vi Vân bất đắc dĩ nhún nhún vai, bỗng nhiên nói: "Ta muốn đi tới Tử Nguyệt tiên môn một chuyến."

Hắn muốn đi thăm Ngự Châu nương nương một chút.

Thủy Hồng Dao đưa Vi Vân và Phong Hoa ra khỏi cửa, đưa mắt nhìn hai người phi thân rời đi. Sau đó lại trở về đại điện, ngồi trên bảo tọa Giáo chủ, thì thào lẩm bẩm: "Cho dù cường giả Độ Kiếp có nhiều, sao có thể địch nổi Địa Tiên? Chu Diệu Ngữ xuất quan trong mười năm, quá lâu... Xem ra chỉ có thể mạo hiểm một phen thôi."

Đôi mắt quyến rũ của nàng lóe lên, dường như đang hạ quyết tâm điều gì đó.

...

Vi Vân và Phong Hoa cùng trở lại Tử Nguyệt tiên môn, nhìn thấy hơn mười nữ cự nhân chiến trận đang diễn luyện trên quảng trường, mỗi người đều cao hơn trăm trượng, trên người tản mát ra khí tức cường đại chỉ thuộc về cường giả Độ Kiếp, có người bao phủ hào quang màu tím, có người trên người bao phủ hào quang màu hồng phấn, phân biệt đại biểu cho môn nhân Tử Nguyệt tiên môn và Đào Hoa giáo.

Vi Vân mở rộng tầm mắt nhìn một lát, sau đó trực tiếp đi về phía hậu sơn.

Ngự Châu nương nương ở trong một gian tinh xá phía sau núi, do tứ đại yêu Cơ chăm sóc.

Phong Hoa dẫn Vi Vân đi vào một gian trúc lâu tinh xảo phía trước, nói: "Nàng ở bên trong, ngươi đi xem một chút đi." Nói xong liền rời đi.

Vi Vân chậm rãi đi vào trúc lâu, bỗng nhiên dừng lại.

Chỉ thấy một phụ nhân tuyệt mỹ mặc trường bào dị thú từ bên trong vọt ra, phụ nhân này phong diễm mê người, đầy đặn mà có cảm giác nhục, dáng vẻ xem ra rất vui vẻ, đẩy hắn ra, trong miệng nói: "Không thấy tăm hơi của ta nữa, ta muốn đi bắt dế, nhanh nhường đường..."

Vi Vân nghiêng người sang một bên, nhìn nàng lao ra khỏi trúc lâu, nhảy nhót tưng bừng trên bãi cỏ, tâm tình vốn đang vui vẻ bỗng nhiên bị một cảm giác chua xót thay thế.

"Nương nương, nương nương... ngài lại không nghe lời..."

Một nữ nhân xinh đẹp dáng người yểu điệu từ trong trúc lâu lắc mình đi ra, hô to với phụ nhân tuyệt mỹ kia.

"Chủ nhân, người đã đến rồi." Nữ tử này nhìn thấy Vi Vân, lập tức đại hỉ.

Vi Vân gật gật đầu, nói: "Nương nương đã tỉnh? Nàng sao có thể biến thành dạng này chứ?"

Phụ nhân tuyệt sắc vừa rồi chạy ra không phải Ngự Châu nương nương thì là ai?

Nữ tử này là Xuân Cơ, nàng nói: "Chủ nhân, hai tháng trước nương nương đã tỉnh, chỉ là sau khi tỉnh lại dường như nàng đã mất đi trí nhớ, hơn nữa tâm trí bị hao tổn, giống như một đứa trẻ ba tuổi... Ài, tỷ muội chúng ta ngày đêm nhìn xem, sợ nàng nháo loạn xảy ra chuyện."

Vi Vân nhìn Ngự Châu nương nương, trong lòng dâng lên cảm giác chua xót khó tả, mười phần khó chịu. Ngự Châu nương nương biến thành bộ dáng hôm nay, tất cả đều là vì hắn.

Hắn đi đến bãi cỏ, ngồi xổm trước người Ngự Châu nương nương, nói: "Nương nương, ngươi nhớ kỹ ta không?"

Ngự Châu nương nương cầm chéo trong tay, ngẩng đầu nhìn về phía hắn, bỗng nhiên giật mình, nhìn một lát, ánh mắt lại mờ mịt lên, sau đó nói: "Ngươi là ai? Ta cảm giác ngươi rất quen thuộc, nhưng nghĩ không ra, mấy nha đầu kia nói ta đã mất đi ký ức, ngươi mau nói cho ta biết ngươi là ai, bằng không ta liền đánh ngươi!"

Vi Vân miễn cưỡng vui vẻ nói: "Ta... Ha ha ha, nương nương, không ngờ nương nương không nhớ được con trai mình sao?"

"Ngươi, ngươi là con trai của ta?" Ngự Châu nương nương cảm thấy tò mò.

"Vâng."

"Thật tốt quá, đứa con ngoan, ngươi đến đấu củng với ta đi, mấy nha đầu kia đều không đấu lại ve của ta, ta đã tìm không thấy đối thủ, xem bản lãnh của ngươi thế nào?"

Ngự Châu nương nương lôi kéo Vi Vân đi về phía trúc lâu.

Xuân Cơ đi theo bên cạnh nói: "Chủ nhân, không biết bộ dạng này của nương nương có tốt được không, ai..."

Vi Vân cũng hi vọng Ngự Châu nương nương có thể khôi phục, nhưng đồng thời hắn cũng hiểu rõ, điều này dẫn đến nguyên thần của Ngự Châu nương nương đã tiêu tán một nửa, một nửa nguyên thần kia đi đâu cũng không biết, đã tiêu tán trong thiên địa rồi, hay là đi Cửu U Địa Ngục luân hồi chuyển thế, ai mà biết được? Bất luận tình huống thế nào, khả năng tìm về cũng không lớn.

Nói cách khác, nửa đời sau của Ngự Châu nương nương rất có khả năng phải vượt qua dưới tình huống si ngốc này, điều này đối với một cường giả độ kiếp mà nói thật sự là quá tàn nhẫn. Tu luyện hơn một ngàn năm, vất vả lắm mới thành cường giả độ kiếp, kết quả cuối cùng tất cả thành không.

Vi Vân và Ngự Châu nương nương chơi một lát, sau đó mượn cớ rời đi.

Hắn đi vào đại điện Tử Nguyệt, thấy Ngu Nhược Tiên đang ở bên trong thắp hương tượng thần của Tử Nguyệt tiên cô.

"Bà ngoại, ta đã trở về!" Vi Vân la lớn.

Ngu Nhược Tiên cũng không quay đầu lại, chỉ cung kính bái tượng thần, sau đó mới chậm rãi xoay người, ngồi trên ngai báu nói: "Ta không có điếc, nói chuyện không cần lớn tiếng như vậy."

Vi Vân đi lên trước, tựa bên cạnh bảo tọa, nói: "Bà ngoại, con đã hoàn thành nhiệm vụ rồi, Dao tỷ tỷ nói con nghỉ ngơi ba ngày, bà ngoại định làm sao thưởng cho con?"

Ngu Nhược Tiên thản nhiên nói: "Nếu Thủy Hồng Dao đã được ngươi ban thưởng, ta cũng không khen thưởng gì khác, miễn cho ngươi quen thói xấu."

"Không phải chứ, keo kiệt như vậy à?"

"Chính là keo kiệt như vậy."

Vi Vân bỗng nhiên thần bí nói: "Nghe nói nhiệm vụ này là chủ nhân của bà ngoại muốn ta hoàn thành?"

Gương mặt Ngu Nhược Tiên đỏ lên, nói: "Ngươi muốn nói gì?"

Vi Vân cười nói: "Sao bà ngoại lại bảo ta đi hoàn thành loại nhiệm vụ này, đây không phải là phong cách của ông!"

"Trong mắt ngươi, ta chỉ là người khắc nghiệt, bảo thủ như vậy thôi à?" Ngu Nhược Tiên nhìn hắn nói.

"A? Ha ha... Cũng không phải, chỉ là cảm thấy có chút kỳ quái mà thôi. Bà ngoại, ta rất nhớ bà a..." Vi Vân thoáng cái đã nằm sấp vào trong lồng ngực Ngu Nhược Tiên, khuôn mặt vô cùng cứng rắn, thoạt nhìn vô cùng gợi đòn.

Ngu Nhược Tiên buông ngọc trượng xuống, nhẹ nhàng vuốt ve mặt hắn, nhìn gương mặt quen thuộc của hắn, đột nhiên vẻ mặt có chút hoảng hốt. Cô thở dài, nói: "Mộc Thiên Vũ là đứa bé ngoan, chỉ tiếc là bái sai sư, ngươi cũng là đứa bé ngoan, may mà ngươi không đi vào tà đạo, điều này rất tốt."

Một mùi thơm nhàn nhạt từ trên người Ngu Nhược Tiên bay vào mũi, Vi Vân cảm thấy thích thú, miệng nói: "Bà ngoại và mẹ ta đã cho ta đi cái đạo gì, ta đi đường đó, những thứ khác ta hoàn toàn không biết."

Ngu Nhược Tiên nói: "Sau khi ngươi sinh ra, ta vẫn chưa báo hy vọng gì cho ngươi, ta cảm thấy cả đời này ngươi chỉ là một người bình thường, ngươi gửi nuôi ở Vi gia, có lúc ta xuống núi thăm ngươi, âm thầm quan sát, phát hiện ngươi mặc dù có chút khôn vặt, nhưng không có gì khác thường... Thật sự là không ngờ, ngươi chẳng những bước vào tu chân giới, còn ở trong thời gian ngắn như vậy tu thành cảnh giới Độ Kiếp, thực lực đã không dưới ta nữa."

Vi Vân nói: "Đều nhờ bà ngoại chỉ điểm, bằng không ta nào có thể đột phá nhanh như vậy."

Ngu Nhược Tiên tán thưởng nói: "Ngươi hiểu là tốt rồi, nên khiêm tốn thì khiêm tốn, như thế mới có thể tiến thêm một bước."

Vi Vân bỗng nhiên hỏi: "Bà ngoại, lúc con ở Vi gia, bà đã lén đi xem con sao?"

"Cái gì gọi là vụng trộm? Ta có cần phải lén lút không?"

"Dù sao người khác không biết mà... Chẳng phải ngươi không quan tâm đến ta sao?"

Ngu Nhược Tiên theo lý lẽ đương nhiên nói: "Ngươi là huyết mạch của Ngu gia ta, sao ta có thể không quan tâm?"

Vi Vân nở nụ cười: "Cho nên dáng vẻ lạnh lùng bình thường của bà ngoại, cố ý biểu hiện ra thành kiến rất lớn với ta, đều là làm cho người khác xem."

Ngu Nhược Tiên cũng không trả lời hắn, chỉ là gương mặt thường ngày luôn nghiêm túc đột nhiên nở nụ cười.

Nụ cười khuynh quốc khuynh thành này, nụ cười tươi như hoa khiến Vi Vân ngây người. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới Ngu Nhược tiên cười rộ lên lại xinh đẹp động lòng người như thế, so với dáng vẻ nghiêm túc ngày thường của nàng thì đẹp hơn nhiều.

Ngu Nhược Tiên thu liễm nụ cười, từ tốn nói: "Ở vị trí nào, liền muốn làm chuyện gì, nói cái gì, nửa điểm không thể do người, về sau ngươi thành người đứng đầu một tông, sẽ hiểu."

Vi Vân chớp mắt nói: "Ta không muốn làm tông chủ, chỉ muốn làm một con cá muối."

Đôi mắt đẹp của Ngu Nhược Tiên lóe lên, nói: "Người luôn sẽ thay đổi, quá trình thay đổi chính là quá trình trưởng thành."

Vi Vân nằm nhoài trong lòng Ngu Nhược Tiên, Ngu Nhược Tiên nhẹ nhàng ôm hắn. Tổ tôn hai người thoải mái trò chuyện, hàn huyên rất nhiều. Vi Vân hàn huyên chuyện hắn từ khi còn bé đến lớn lên, từ chuyện bái sư học nghệ đến xông xáo tu chân giới. Ngu Nhược Tiên hàn huyên chuyện năm đó nàng làm đệ tử chân truyền của Tử Nguyệt Tiên Môn... Đến cuối cùng mới trở về đối kháng với Ma giáo, đối phó cự nhân, vu nhung và lão tổ Đạm Đài.

Cuối cùng, Vi Vân bỗng nhiên nói: "Bà ngoại, bà cười rất đẹp, sau này không nên trơ mặt mãi, phải cười nhiều, như thế mới có vẻ trẻ đẹp."

"Ta rất già sao?"

"Bà ngoại rất đẹp."

Vi Vân nhìn thấy tuyệt sắc phụ nhân trước mặt, bỗng nhiên hôn lên môi anh đào phấn hồng của nàng một cái.

Ngu Nhược Tiên lúc này biến sắc, cả giận nói: "Thằng nhãi được lắm, ngươi dám... Nhìn ta không đánh ngươi!" Giơ tay liền lấy đi Nguyệt Nha Ngọc Trượng.

Vi Vân hoảng sợ, cuống quít đứng dậy chạy trốn.

"Bà ngoại ta đánh người rồi... Mọi người mau đến xem!"

Chỉ trong chớp mắt đã chạy mất tăm.

Ngu Nhược Tiên buông ngọc trượng xuống, nhìn thân ảnh Vi Vân dần dần biến mất, trên mặt không khỏi lần nữa hiện lên ý cười, cười vô cùng dịu dàng, mỹ lệ động lòng người.

235

Chương 224 đêm nay không có ai xì xào.

Đảo mắt đã ba ngày trôi qua, ba ngày này Vi Vân chỉ đi dạo ở Tử Nguyệt tiên môn, lấy tu tâm dưỡng tính làm chủ, thuận tiện tu luyện Thiên Tí Thiền Công một chút, nơi nào cũng không đi. Ba tháng liên tục chơi gái, khiến cho hắn tạm thời không có nhu cầu về thân thể quá lớn, cho nên có thể an tĩnh lại., Trên thực tế hắn dự định tìm thời gian tu luyện môn thần thông cuối cùng, cũng chính là Nhật Nguyệt Chân Thân loại thần thông, một khi tu luyện thành công môn thần thông này, thể chất có thể so với thân thể pháp bảo, muốn chết rất khó khăn, chỉ là thời gian ba ngày không khỏi quá ngắn, căn bản là không kịp.

Đến buổi tối ngày thứ ba, Vi Vân liền khởi hành hướng trung tâm Ninh Thành bay tới.

Lúc Vi Vân lên đường đến Trung Châu, Diệu Y đang ngồi xếp bằng giữa trung tâm Trường Châu, trong Đạo Tràng của Đại Phật Tự Ninh Thành nhắm mắt trầm tư.

Tu hành ở Đại Phật Tự, chú trọng nhất là tâm tính làm chủ, lấy tâm tính khống chế pháp lực, hiểu rõ tâm tính, có được trí tuệ như Lai. Nhưng tâm cảnh của Diệu Y gần nhất hơi có chút dao động, nàng đang tra hỏi tâm linh của mình.

Lần trước Vi Vân tiến hành nhiệm vụ hương diễm, Diệu Y đã biết hắn có năng lực giúp người ta tăng cảnh giới. Nàng biết bất luận là Ngu Yên Vũ, Lạc Khinh Trần, Thủy Hồng Dao, hay là Liễu Phỉ Nhi, Diệp Trầm Ngư., Ngu Phi Tuyết, đều dựa vào Vi Vân mới có thể nhanh chóng tăng cao tu vi, nói không động tâm khẳng định là nói dối. Cảnh giới của nàng đã kẹt ở độ kiếp trung kỳ rất nhiều năm, một mực chưa thấy hy vọng tăng lên, bây giờ đã có cơ hội như vậy, có thể nào buông tha. Chỉ là loại chuyện này, Diệu Y căn bản không thể nói ra

được., Nàng cũng mơ hồ biết được Vi Vân dùng phương thức nào để giúp tu vi của mình tăng lên, đổi lại là người của những tông môn khác thì không nói làm gì. Diệu Y của nàng chính là người trong Phật môn chuyên tu Thanh Quy Giới Luật, càng không có khả năng chủ động tìm người cầu hoan, cho dù vì phá cảnh cũng không được. Nếu chuyện này truyền đi, sao tông chủ Đại Phật Tự nàng còn có thể đảm đương?

Nhưng Diệu Y vô cùng thông minh, nàng cố ý để lộ Thiên Tí Thiền công, nàng biết Vi Vân nhất định sẽ tới tìm mình, sau đó khi Vi Vân đến đây, bề ngoài nàng dùng lời khuyên bảo, âm thầm dụ dỗ dục vọng trong lòng hắn bộc phát ra ngoài., Sau đó thuận lý thành chương phát sinh quan hệ, tuy toàn bộ quá trình có vẻ hơi vội vàng, nhưng nàng trước đó đã chuẩn bị, vẫn lấy Hoan Thiền Công thành công hấp thu được một cỗ Nguyên Dương, nàng thiếu chính là một đạo Nguyên Dương khí vô cùng tinh thuần này, quả nhiên thành công giúp nàng phá cảnh.

Nhưng sau khi phá cảnh, Diệu Y lại cảm thấy tâm thần không yên, cảm thấy vô cùng áy náy, chẳng những chiếm tiện nghi của người ta mà còn khiến người ta phải chịu oan ức, còn mình thì mặt mũi vô tội, đây đâu phải chuyện một cao nhân Phật môn nên có gánh vác? Một cao nhân Phật môn hơn một ngàn tuổi, dụ dỗ một thanh niên hơn hai mươi tuổi, không khỏi khiến người ta cười nhạo.

Suy đi nghĩ lại, vẫn là quyết định đi tìm Ngu Yên Vũ nói rõ ràng, bằng không trong lòng nàng khẳng định không qua được trắc trở này, về sau đừng hòng tiến thêm bước nào.

Sau khi nghĩ thông, Diệu Y liền đứng dậy, tung người lên, hóa thành một đạo cầu vồng màu vàng, suốt đêm đi tới đạo trường của Tử Nguyệt Tiên Môn.

Lúc này Ngu Yên Vũ đang tĩnh tọa điều tức ở hậu điện, thấy diệu y đến bèn vội vàng đứng dậy đón chào.

Sau khi hai người ngồi vào chỗ của mình, Ngu Yên Vũ hỏi: "Phật mẫu tới đây muộn như vậy, không biết có gì chỉ giáo?"

Diệu Y đi thẳng vào vấn đề: "Ta đặc biệt tới thỉnh tội."

Ngu Yên Vũ kinh ngạc nói: "Phật mẫu có tội gì?"

Diệu Y đỏ mặt, kể đầu đuôi chuyện phát sinh giữa nàng và Vi Vân, rồi nói: "Việc này không thể trách Vi Vân thiếu hiệp, đều vì bần ni nổi lên lòng tham, hôm nay hối hận không kịp. Ngu môn chủ muốn như thế nào, bần ni không chấp nhận được."

Ngu Yên Vũ nghe nàng nói vậy, nhất thời cảm thấy không biết nói gì nữa.

Thật sự nàng chưa từng nghĩ tới Diệu Y Phật Mẫu cũng sẽ phát sinh loại quan hệ này với con mình, thật sự có chút ngoài ý muốn. Khó trách trước đó không lâu Diệu Y đột phá cảnh giới trở thành cường giả Độ Kiếp hậu kỳ, hóa ra là có nguyên nhân này.

Suy nghĩ một chút, Ngu Yên Vũ nói: "Phật mẫu có thể thẳng thắn nói chuyện này, là người bình thường không tầm thường, đủ thấy Phật Mẫu Thiền công rất lợi hại, đáy lòng vô tư, vãn bối sao dám trách tội. Trên thực tế, Phật mẫu cũng không dám trách tội., Vân Nhi cũng thật sự giúp đỡ không ít người đột phá cảnh giới, chúng ta còn nhờ hắn tăng tất cả môn nhân Tử Nguyệt Tiên Môn và Đào Hoa Giáo lên tới cảnh giới Kim Đan. Hắn có thể giúp Phật Mẫu phá cảnh, có ích cũng vô hại, trong thời khắc mấu chốt này, chỉ cần có thể cung cấp trợ giúp, những thứ khác đều có thể tạm thời vứt bỏ, kính xin Phật mẫu đừng mong muốn."

"Ngu Môn chủ thâm minh đại nghĩa, Diệu Y bội phục!"

"Không dám."

Hai người đang trò chuyện, bỗng nhiên đều nhìn ra ngoài cửa, liền thấy một đạo cầu vồng sáu màu hạ xuống bên này, hóa thành một

thanh niên nam tử, trực tiếp đi tới hậu điện.

Ngu Yên Vũ và Diệu Y đều cảm thấy kinh ngạc, đang trò chuyện với hắn thì hắn đã tới.

"Mẹ! Con về rồi!"

Bây giờ Vi Vân đã đột phá Độ Kiếp sơ kỳ, tốc độ nhanh gấp mấy lần, chỉ một canh giờ đã chạy tới Trung Châu, cảm giác được Ngu Yên Vũ ở chỗ này, cho nên trực tiếp đi tới.

Nhìn thấy Diệu Y cũng ở chỗ này, Vi Vân ngẩn người nói: "Bái kiến Diệu Y Phật Mẫu!"

Diệu Y gật đầu mỉm cười, ôn hoà nói: "Vi Vân thiếu hiệp lần này đến đây, chắc hẳn đã hoàn thành nhiệm vụ tông môn, thật sự là công đức vô lượng."

Vi Vân đi tới bên cạnh Ngu Yên Vũ, Ngu Yên Vũ hỏi: "Quả nhiên đã hoàn thành?"

"Đương nhiên, mẹ không biết bản lĩnh của ta là gì sao?" Vi Vân đắc ý nói.

"Nếu không có việc gì, bần ni xin cáo từ trước." Diệu Y biết bản thân không thích hợp ở lại, hiện tại là thời gian của hai mẹ con.

Ngu Yên Vũ nói: "Phật mẫu đi bình an. Vân nhi, tiễn Phật mẫu."

"Được rồi."

Vi Vân đứng dậy đem diệu y đưa tới cửa.

"Vi Vân thiếu hiệp xin dừng bước." Nói xong, Diệu Y sắp rời đi.

Lúc này Vi Vân đột nhiên nhìn cặp mông đầy đặn của nàng, nói với vẻ khinh thường: "Phật mẫu, cái mông của ngươi tròn thật đấy."

"Ngươi..."

Diệu Y nói câu này khiến hắn đỏ mặt, giậm chân một cái, tung người hóa thành một đạo cầu vồng màu vàng, nhanh chóng biến mất ở phía xa.

"Ta nói gì sai sao? Là rất tròn a." Vi Vân nhún nhún vai, trở lại trong điện.

Ngu Yên Vũ cười mắng: "Không được bất kính với Phật mẫu, nếu không mẹ sẽ không tha cho ngươi."

Vi Vân lập tức nhào lên người Ngu Yên Vũ, ôm nàng nói: "Mẹ, mấy tháng nay mỗi giờ mỗi khắc đều nhớ mẹ lại con." Hai tay liền xoa xoa eo của nàng.

Ngu Yên Vũ ôm lấy hắn, ra vẻ kinh ngạc nói: "Chẳng phải ngày nào ngươi cũng chơi nữ nhân à, còn nhớ ta cơ mà?"

Vi Vân vội vàng giải thích: "Ta vốn không có hứng thú gì với những nữ nhân kia, chỉ có một chuyện là gián đoạn nghĩ tới mẹ thôi!"

Hai người mẹ con ôm nhau, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, bỗng nhiên hôn lên một cái, nụ hôn kịch liệt, miệng lưỡi quấn nhau, lắc qua lắc lại.

Vi Vân tham luyến hút lấy cái lưỡi trắng nõn của Ngu Yên Vũ, đầu lưỡi này mềm mại mềm mại như vậy, trong miệng không ngừng tiết ra chất lỏng ngọt ngào, đều bị Vi Vân hút vào trong miệng, một giọt cũng không buông tha, "Ba" một tiếng, đầu lưỡi trắng nõn từ trong miệng Vi Vân lè ra., Kéo ra một sợi tơ bạc sền sệt, mới tách rời ra, Vi Vân lại lần nữa ngậm đầu lưỡi Ngu Yên Vũ vào trong miệng, lưu luyến không rời hút vào. Ngu Yên Vũ "Ừm" một tiếng duyên dáng, ánh mắt mê ly, thân thể mềm mại xốp, cả người nhích lại gần Vi Vân.

"Mẹ, đêm khuya rồi, chúng ta đi ngủ."

"Tên xấu xa... "

Vi Vân cười hắc hắc, ôm Ngu Yên Vũ ra khỏi đại điện, đi về phía phòng ngủ của nàng. Trên đường đi cũng không đình chỉ nụ hôn thân mật với mẹ ruột thịt tuyệt mỹ này.

Tiến vào phòng, Vi Vân ôm Ngu Yên Vũ đi lên trên giường, quần áo trên thân hai người rơi xuống từng cái từng món từ trên người, rơi trên mặt đất, chỉ để lại đôi vớ màu tím trên đùi Ngu Yên Vũ Ngọc, vẽ ra đường cong duyên dáng đẹp đẽ, nhìn qua hết sức mê người.

Vi Vân đặt Ngu Yên Vũ lên giường, môi hạ xuống, nằm trên ngực nàng hai viên tuyết sữa, thịt ngà ngà như ngọc, dưới ánh nến mờ nhạt có thể thấy được đường vân mạch máu bên trên, vừa trắng vừa mềm, vừa lớn vừa tròn. Đúng vậy, Vi Vân phát hiện sữa của Ngu Yên Vũ lớn hơn một chút, toàn bộ nhũ cầu đều phồng lên một vòng, đây cũng không phải là vì động tình mà đứng thẳng, mà đúng là lớn hơn.

Vi Vân nhìn chằm chằm nhũ cầu trắng như tuyết trước mắt, kinh ngạc nói: "Mẹ, mấy tháng không gặp, bộ ngực của mẹ hình như lớn lên. Là công lao của con sao?"

Ngu Yên Vũ nghe vậy, cúi đầu nhìn lại, nói: "Có sao? Ta không có cảm giác gì cả."

"Oa, thật là tròn quá, ta thích!"

Vi Vân yêu thích xoa xoa bộ ngực non trắng như tuyết này, bộ ngực mười phần co dãn, mỹ vị, thịt nhiều, cảm giác tay mười phần tốt, xoa một hồi lâu rồi há mồm liếm, đầu lưỡi đảo qua quả nhũ cầu, cắn nhẹ lấy hàm răng, sau đó ngậm lấy hàm răng dùng sức hút, hút toàn thân Ngu Yên Vũ, không khỏi ôm lấy đầu Vi Vân, thân thể mềm mại vặn vẹo, nhẹ nhàng thở dốc.

Hai tay Vi Vân xoa xoa cặp mông trắng nõn của Ngu Yên Vũ, sau đó cúi đầu xuống, đầu lưỡi đảo qua cái bụng trơn nhẵn của nàng, lại di

chuyển sang bên cạnh đôi chân đẹp của nàng, dùng đôi chân ngọc thon dài kẹp lấy đầu của mình, gương mặt tiến hành ma sát với đôi đũa bằng ngọc đùi ngọc kia, cảm thụ được những xúc cảm tinh tế kia., Bóng loáng, mềm mại, vô cùng tuyệt vời, tiếp theo lại dùng môi đi hôn, hôn môi liền dùng đầu lưỡi liếm lên, từ đùi liếm đến bắp chân, sau đó là mắt cá chân, cuối cùng đi tới cái chân mềm mại kia., Vi Vân dùng tay nắm lấy đôi giày tuyết ngọc tinh xảo tú lệ này, trước tiên đem lòng bàn chân dán vào gò má mình, mũi ngửi hương thơm của những cái tất trên đó, sau đó bỗng nhiên há miệng ngậm một ngón chân trong đó, liều mạng hút mút, uống xong lại dùng lưỡi đi liếm mu bàn chân cùng lòng bàn chân Ngu Yên Vũ, liếm nàng đắc ý loạn tình mê hoặc, yêu kiều thở hồng hộc.

Vi Vân hứng thú lên, bỗng nhiên kéo xuống vớ màu tím của Ngu Yên Vũ, kéo xuống, vẫn ở một bên, da thịt đùi ngọc của mẫu thân nhất thời hiện ra, da thịt trắng như tuyết, óng ánh long lanh., Ngay cả đường vân mạch máu cũng rõ ràng có thể thấy được, cái chân ngọc trơn bóng này lại là một cảnh đẹp khác động lòng người, nhìn qua tuyết trắng thon dài, đường cong ưu mỹ, sờ lên bóng loáng trơn bóng, thập phần thoải mái. Vi Vân lại liếm hai chân ngọc trơn bóng một lần nữa, sau đó há miệng ngậm đan chân óng ánh kia lại., Điên cuồng hút mút, hút đến líu lưỡi, hận không thể hút cả chân ngọc của Ngu Yên Vũ vào trong miệng mới tốt. Chỉ chốc lát sau, hai cái chân của Ngu Yên Vũ đã ướt sũng, bên trên toàn là nước miếng của Vi Vân, cực kỳ ướt át, dưới ánh nến hiện ra ánh sáng lộng lẫy óng ánh.

Một lúc lâu sau, Vi Vân mới buông đôi chân thon dài của Ngu Yên Vũ ra, sau đó ngồi xổm trước người nàng, nhìn vào bộ vị giữa hai chân nàng, dưới thân thể trơn bóng không lông tươi tốt kia, u cốc sâu hun hút, bên ngoài bày biện ra đặc điểm bảo huyệt bánh bao bạch hổ nhìn không sót thứ gì., Đôi môi đỏ mọng kẹp lấy một khe thịt hẹp dài, đỏ non hồng dọc theo khúc xương trôi qua là một búp hoa cúc màu hồng phấn, cũng rất đáng yêu, vô cùng mê người, toàn bộ huyệt nhỏ đã ướt sũng, hiện ra vẻ dâm dục nhàn nhạt., Còn mang theo mùi thơm nhè nhẹ, loại khí tức dâm khí này giao hòa với ám hương, lợi hại hơn bất kỳ chất xúc tác nào. Vi Vân đã hoàn toàn say mê trong

đó, làm sao còn nhịn được, há mồm hút lấy vũ khí, trước tiên liếm một tia dâm thủy tràn ra từ kẽ thịt., Sau đó đầu lưỡi không ngừng đảo qua kẽ thịt cùng môi âm, miệng nhỏ li ti, cảm giác hơi giống như trẻ con mập mạp, lộ ra càng thêm mềm mại bóng loáng, hàm vào trong miệng, hương vị mười phần, ăn vào vô cùng sảng khoái.

"A..."

Vi Vân liếm liếm, đột nhiên nghe thấy tiếng gầm của Ngu Yên Vũ, thân thể mềm mại run một cái, ngay sau đó liền cảm thấy huyệt nhỏ của nàng tản mát ra một cỗ nhiệt khí, khe hở vỡ ra, lộ ra bên trong là một bắp thịt mềm mại, một cỗ sóng nước óng ánh từ bên trong dâng trào ra, giội thẳng lên mặt hắn, thân thể mềm mại vẫn đang run rẩy không ngừng.

Vi Vân thầm nói một tiếng thoải mái, từng ngụm từng ngụm dâm thủy nuốt Ngu Yên Vũ vào miệng, lại không ngừng hút đôi môi cục thịt trên huyệt nhỏ của nàng, hút cả dâm thủy phía trên vào trong miệng thưởng thức, mùi hôi thối mà hắn thích nhất ở trong huyệt nhỏ của nữ nhân., Bỗng nhiên Vi Vân cảm thấy cái huyệt nhỏ của Ngu Yên Vũ dường như sống lại, môi bánh bao thịt chậm rãi nứt ra, lộ ra một cái huyệt thịt màu đỏ tươi bên trong. Ngay sau đó, động thịt trước mắt hắn càng lúc càng rộng rãi hơn., Sau đó mắt tối sầm lại, chỉ cảm thấy đầu của mình lâm vào trong một mảng thịt mềm ôn nhuận trơn bóng, chung quanh có vô cùng vô tận huyệt nhục đang quấn quanh đầu của hắn, khắp nơi tràn ngập dâm khí nồng đậm, tất cả đều hướng đầu hắn bao tới, từng luồng sóng biển sền sệt tưới lên đầu hắn.

Từ bên ngoài nhìn vào, chỉ thấy toàn bộ đầu Vi Vân đã ngập vào trong cái hang nhỏ của Ngu Yên Vũ, nhưng hắn vẫn để lại vị trí từ cái cổ trở xuống ở bên ngoài. Tình cảnh này trông có vẻ vô cùng kỳ lạ, nhưng lại không có chút nào không đúng, trái lại còn có cảm giác dâm loạn khó tả.

Trong lòng Vi Vân biết mình chui vào trong cái hang nhỏ của mẹ ruột, lúc này thuận nước đẩy thuyền, trực tiếp dùng đầu thay thế bộ đồ

dương, ra vào vào chui ra khỏi hang của Ngu Yên Vũ, ở bên trong va chạm lung tung, điều khiển cái hang thịt mê người này, khiến cho Ngu Yên Vũ rung chuyển liên tục., Tiếng sóng kêu không ngừng, quả thực sảng khoái. Trong quá trình thao tác, tóc của Vi Vân tất cả đều bị dâm lệ ướt đẫm, tai mắt mũi miệng, ma sát qua với vách thịt mềm mại trong huyệt nhỏ, thực sự kích thích khó nói, trong lúc cắt ra thậm chí có xu thế vươn lên đỉnh đầu Cửu Trọng Ngọc Lâu.

Loại phương thức cắm huyệt này đối với Ngu Yên Vũ mà nói quả thực rất kích thích, rất nhanh lại nghênh đón một đợt cao trào, từng đợt sóng lớn đổ lên đầu Vi Vân, hắn há mồm hút một cái, ăn vào trong miệng nuốt, sau đó tiếp tục cấy cấy, dùng sức đâm đầu vào thịt huyệt bảo bối của Mỹ Nhân Thân nương.

"Phụt phụt... phụt..."

Trong lúc đưa tiễn, một cỗ lớn dâm thủy từ trong huyệt nhỏ của Ngu Yên Vũ bắn tung tóe ra, rơi xuống bên giường, toàn bộ phòng ngủ đều tràn ngập khí tức xôn xao nồng đậm.

Ngu Yên Vũ vươn bàn tay ngọc ngà ra đặt giữa hông Vi Vân, nhẹ nhàng vuốt ve đầu rùa của hắn, lòng bàn tay quấn lấy một nửa thân thể, cuộn da bao bọc, điều này làm cho Vi Vân cảm thấy càng thêm kích thích, đầu giao vận động càng thêm nhanh chóng, trong lúc va chạm liên tục đột phá tiểu huyệt trọng lâu của Ngu Yên Vũ, nhanh chóng tiến vào tầng thứ chín của nàng, đỉnh đầu trên thịt non mềm mại kia, cổ họng chim ưng đều thấy rất rõ ràng.

Đây là nơi hắn sinh ra!

Vi Vân nhìn phiến thiên địa màu hồng phấn này, trong lòng dâng lên một cảm giác quái dị.

Vi Vân lè lưỡi liếm thịt mềm của Hoa Tâm một cái, bỗng nhiên, một cỗ lực lượng bao phủ lấy hắn, sau đó toàn bộ đầu bị huyệt nhỏ của Ngu Yên Vũ đẩy ra ngoài, một lần nữa khôi phục lại kích cỡ ban đầu,

tựa vào trên cái bánh bao Bạch Hổ của Ngu Yên Vũ âm hiểm, toàn bộ cái đầu đã ướt đẫm, khắp nơi đều là nước bẩn dinh dính.

"Ngoan vất vả rồi, mau nằm xuống, mẹ cho con thoải mái một chút."

Ngu Yên Vũ đứng dậy, bảo Vi Vân nằm ở trên giường, sau đó tách đôi chân ngọc ra, hướng giữa mông hắn chậm rãi ngồi xuống, chỉ thấy đôi môi đỏ tím của nàng chậm rãi dán lên đầu rùa, hơi nóng bừng bừng, cứng rắn như sắt, đầu rùa đính kẽ môi thịt, theo Ngu Yên Vũ ngồi xuống, đầu rùa cũng gạt đôi môi ra tiến vào trong hang thịt, bởi vì có dịch dâm, trơn bóng, thuận lợi ma sát với bức tường thịt lồng ngực, thân ngựa quen đường cũ, không nhúng tay vào!

"A..." Ngu Yên Vũ bị đè nén hơi dừng lại, thích ứng một chút cảm giác sảng khoái tràn ngập huyệt nhỏ, sau đó chậm rãi đặt mông, khoác lên nhục côn của Vi Vân, quả mông trắng như tuyết đâm vào bụng hắn, phát ra tiếng vang thanh thúy "Bốp bốp".

Vi Vân hưởng thụ hầu hạ của mẹ ruột xinh đẹp, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve cặp mông trắng như tuyết của nàng, lại ngẩng đầu lên liếm bộ ngực to tròn trắng muốt của Ngu Yên Vũ, Ngu Yên Vũ thay đổi cách xòe quần, lấy huyệt nhỏ làm trục, cặp mông vểnh lên xoay tròn, bọc lấy thớ thịt của Vi Vân vào trong huyệt nhỏ, xiên thịt trộn lẫn vào trong huyệt nhỏ của nàng, khiến hai người đều cảm thấy kích thích.

Không hổ là cửu trọng ngọc lâu, dù là Vi Vân đã có thể thao túng trong đệ cửu trọng ngọc lâu ở tiểu huyệt Ngu Yên Vũ, nhưng chỉ cần hơi buông lỏng, sẽ sinh ra ý xạ ý, chỉ đành toàn tâm toàn ý mà làm., Cũng may Ngu Yên Vũ đã cao trào mấy lần, đang trong hoàn cảnh tình dục càng thêm nồng đậm, ngay thời điểm Vi Vân bắn ra cỗ râu mép đầu tiên tối nay, nàng cũng la lên một tiếng, lần nữa tiết ra chất lỏng màu nhũ bạch từ chỗ kín đáo của hai người chậm rãi chảy ra.

"Ừm... "

Ngu Yên Vũ quát một tiếng, cả người mềm nhũn ngã xuống người Vi Vân, bị hắn ôm lấy, hai người lập tức hôn lên.

hôn một cái liền rời môi, Vi Vân cười nói: "Mẹ ơi, tiểu huyệt của người thật là chơi hay."

Ngu Yên Vũ đỏ mặt nói: "Không được nói loại lời thô tục " m huyệt nhỏ" này."

Vi Vân nổi danh là lợn không sợ bỏng, lại nói: "Mẹ, người ép buộc thật giỏi, con thích chơi chà đạp người, hàng ngày đều để con mẹ nó lo liệu có được không?"

"Ngươi..." Ngu Yên Vũ cũng cạn lời, loại lời này tuy rằng hạ lưu, nhưng nghe vào trong tai lại cảm thấy có chút kích thích. Lúc này tính khí hai người kết hợp với nhau, Ngu Yên Vũ không khỏi chảy ra nước dâm.

Phản ứng này đã nói rõ hết thảy, Vi Vân cười hắc hắc, xoay người đem Ngu Yên Vũ đè ở dưới thân, ôm lấy đôi chân ngọc trơn bóng của nàng, sau đó vươn ra khỏi cơ thể, liều mạng cắm vào trong bảo huyệt của nàng, tốc độ phi thường nhanh, sức lực cực lớn, giữa nhục thể va chạm, phát ra tiếng vang to lớn "Bốp bốp bốp", giường lắc lư, tấm giường phát ra tiếng vang két như đồng bạn tấu.

"A a... " Ngu Yên Vũ bị chơi vang kêu gào liên tục.

Chỉ chốc lát sau, hạ thể Ngu Yên Vũ nhanh chóng co quắp mấy lần, sau đó thỉnh thoảng co rúm lại, tuyên cáo cô ta đã cao trào.

Sau một trận va chạm mãnh liệt, Vi Vân lại lần nữa bắn ra một cỗ vạc nặng, tất cả đều rót vào sâu trong cơ thể Ngu Yên Vũ, một giọt cũng không chảy ra.

Xạ xong, Vi Vân nằm nhoài trên thân thể trắng như tuyết của Ngu Yên Vũ nghỉ ngơi, thật lâu, hắn mới rút thịt côn ra, sau đó đi vào đầu Ngu Yên Vũ, đưa thịt côn đến bên miệng nàng, Ngu Yên Vũ ánh mắt quyến rũ kéo dài, vô thức tách đôi môi anh đào ra, nhét đầu rùa của hắn vào, nhẹ nhàng hút mút, hút cả nước lẫn rượu của hắn vào trong miệng, liếm xong mới nhìn thẳng vào Vi Vân một cái.

Vi Vân ôm cái cằm xinh đẹp tuyệt trần của Ngu Yên Vũ, nhẹ nhàng động đậy, thoáng một phát nhấc khô miệng anh đào của nàng, nhấc Ngu Yên Vũ vuốt vuốt vuốt, tóc đen múa lượn, từng tia từng tia từ trong miệng thanh nhục côn tràn ra, rơi xuống giường, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ "Ừ ừ", ồ, ồ" một tiếng, lát sau, Vi Vân lại bắn ra một luồng tinh huyết, bị Ngu Yên Vũ nuốt vào trong miệng.

Chờ Vi Vân rút ra xiên thịt, lúc này Ngu Yên Vũ mới thở hắt một hơi, nhẹ nhàng thở dốc.

Mây tan mưa tan, Vi Vân ôm mẹ ruột nằm trên giường, nhìn chăm chú vào nhau, ánh mắt truyền lại tình yêu, chậm rãi ôn tồn. Không biết qua bao lâu, Vi Vân cảm thấy mệt mỏi liền ngủ thiếp đi.

Trên thực tế, Vi Vân là liên tục hơn ba tháng, một khắc cũng không ngừng đùa giỡn nữ nhân, bởi vì thể chất của hắn, hiển nhiên nguyên dương dồi dào, mà tu vi và pháp lực đều rất cao, nhưng thời gian dài tiêu hao cũng rất lớn., Nếu không phải thời khắc mấu chốt đột phá cảnh giới, trong lúc nhất thời Nguyên Dương của hắn không thể bù lại được, thì dù đột phá cảnh giới, cũng cần nghỉ ngơi thích hợp. Vừa rồi cùng Ngu Yên Vũ một phen vui vẻ, tinh thần buông lỏng, cho nên trực tiếp tiến vào trạng thái ngủ say.

Ngu Yên Vũ ôm con trai, để nó gối đầu giữa hai vú, cho nó hưởng thụ thoải mái nhất.

Bỗng nhiên, một đạo cầu vồng màu lam từ ngoài cửa sổ sáng lên, Ngu Yên Vũ nhìn sang, lập tức biết được là ai đến.

Rất nhanh, cửa phòng bị người từ bên ngoài đẩy ra, một bóng dáng xinh đẹp từ bên ngoài đi vào, sau đó đóng cửa lại.

"Vân Nhi trở về rồi sao?"

"Ừm."

"May là ta nhìn thấy."

Đến chính là Lạc Khinh Trần, lúc Vi Vân trở về, nàng đã lấy "Long Phượng Thiên Mục" nhìn thấy, cho nên xử lý xong chuyện trên tay, lập tức chạy tới.

Chạy tới đây làm gì? Đương nhiên là giải quyết nhu cầu sinh lý, nàng chính là thằng nhãi dâm dâm danh kỳ thực, từ khi Vi Vân đi Đào Hoa Giáo chấp hành nhiệm vụ, nàng chỉ có thể dựa vào nó để cùng Ngu Yên Vũ mài mòn đồ dục, nhưng so sánh ra sao có thể so được với bộ đồ dương cụ chân chính, cho nên khi biết Vi Vân trở về, nàng liền nhịn không được mà đến đây, dù thế nào cũng phải phát tiết một chút mới được.

Nàng đi tới bên giường, vừa đi vừa cởi quần áo, trắng như tuyết, thân thể đầy đặn hiện ra dưới ánh nến, quả cầu đầy đặn, cái mông trắng như tuyết, đường cong lả lướt, dáng người yểu điệu, cực kỳ mê người.

Ngu Yên Vũ "Suỵt" một tiếng, nói: "Hắn mới ngủ thiếp đi."

Lạc Khinh Trần cảm thấy phiền muộn, leo lên giường, nằm ở một bên, cùng Ngu Yên Vũ kẹp Vi Vân vào giữa.

Ngu Yên Vũ nghiêng đầu nhìn qua, môi anh đào của Lạc Khinh Trần chặt lại, hai người hôn nhau.

hôn một lát, hai đôi môi thơm rời ra, ánh mắt Lạc Khinh Trần hừng hực, làn da ửng đỏ, vô cùng nóng bỏng, cô nói: "Ta chịu không nổi nữa, làm sao bây giờ?"

"Không phải còn có ta sao?"

"Nam nhân nhỏ bé đang đứng bên cạnh cám dỗ ta, ngươi không giải được khát của ta đâu."

Lạc Khinh Trần đặt một tay lên hông Vi Vân, nhẹ nhàng vuốt ve thân thể mềm mại của hắn. Càng chạm vào Lạc Khinh Trần càng không chịu nổi, đột nhiên cúi đầu xuống, mai rùa ngậm lấy đầu của Vi Vân

liền liếm một cái, hút tới mức phát ra âm thanh. Đột nhiên, cây nhục côn cứng rắn đứng lên, nhưng Vi Vân vẫn hít thở đều đều, ngủ ngon thật.

Phản ứng này của hắn khiến hai người thấy vậy đều cảm thấy kinh ngạc, Lạc Khinh Trần cười nói: "Ngươi xem."

"Thế cũng được à?" Ngu Yên Vũ ngạc nhiên.

Lạc Khinh Trần nở nụ cười, đi tới bên cạnh hông Vi Vân, ngồi dậy phủi mông tuyết xuống, kéo thớ thịt của hắn vào trong huyệt, lắc lắc cái mông, nhẹ nhàng buộc vào.

Vi Vân quả nhiên ngủ rất say, mặc dù Lạc Khinh Trần cắm hồi lâu, hắn vẫn bất động một chút, chỉ là thân côn vững chắc, cũng có thể thỏa mãn yêu cầu của Lạc Khinh Trần. Ngu Yên Vũ vươn ngọc thủ, nhẹ nhàng vuốt ve âm chủ mềm mại nhỏ như hạt đậu phộng của nàng, kích thích dục vọng của nàng.

Bộ Lạc Khi Trần cắm vào gần nửa canh giờ, tốc độ càng lúc càng nhanh, dưới cái huyệt nhỏ dòng nước lũ cuốn tung tóe, cuối cùng cũng có một tiếng gầm rú vang lên, đến cao trào, thân thể mềm mại run rẩy, nằm vật một bên, cây gậy thịt của Vi Vân cũng từ trong huyệt nhỏ của nàng trượt ra ngoài, trên đó còn mang theo rất nhiều nước dâm, tất cả đều bị mài thành bọt biển.

Lạc Khinh Trần vươn đầu lưỡi về phía Ngu Yên Vũ, Ngu Yên Vũ lập tức sáp lại, hai người lại hôn nhau. Lúc này, thân thể Vi Vân không còn bị kích thích bởi vì bên ngoài, lại mềm nhũn hơn.

"Ba..."

Lưỡi nhị nữ đứt rời, sau đó nằm xuống, lại lần nữa kẹp Vi Vân vào giữa, một người mẹ ruột, một người mẹ nuôi, đều là mỹ nhân tuyệt sắc phong hoa tuyệt đại, đồng thời nhìn chăm chú vào hắn, trong mắt tràn ngập tình cảm.

Ngu Yên Vũ hôn lên mặt phải của Vi Vân, Lạc Khinh Trần hôn lên mặt trái của hắn, hai người hôn lên môi Vi Vân, hai người gặp nhau, môi ba người cùng quấn lấy nhau.

Hôn một lát, Lạc Khinh Trần thở ra một hơi, một tay nhẹ nhàng vuốt ve ngực Vi Vân nói: "Lần trước ta nói với hắn, bảo hắn cưới Phỉ Nhi, tiểu tử này ngược lại đồng ý. Nhưng tháng trước ta ở chỗ Diệu Y, Vấn Diệu Y nàng nghe được điều gì từ trong tiếng lòng Vân Nhi, ngươi đoán Diệu Y nói thế nào?"

Ngu Yên Vũ nói: "Đừng thừa nước đục thả câu, nói thẳng đi."

Lạc Khinh Trần mỉm cười nói: "Diệu Y nói, người tiểu tử này muốn lấy không phải Phỉ Nhi, cũng không phải cá lặn, phải..."

Ngu Yên Vũ nhìn nàng không chớp mắt, yên lặng chờ đáp án.

"Là ngươi, ta, còn Bạch Miểu nữa."

Ngu Yên Vũ nghe vậy, nhất thời dại ra, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng.

"Vui chứ?" Lạc Nhiễm Trần mỉm cười.

Ngu Yên Vũ trừng mắt nói: "Diệu y nói bậy."

Lạc Khinh Trần nói: "Nàng ta biết nói bậy à? Ta thấy hình như là thật, tiểu tử này có chấp niệm rất sâu với mẹ, trên giường có thể nhìn ra được."

Tuy Ngu Yên Vũ ngoài miệng không đồng ý, nhưng thật ra trong lòng đã chấp nhận, nàng nói: "Chuyện này cũng khó trách, Vân nhi từ nhỏ đã thiếu thốn tình yêu, nhị lão Vi gia kia cho nó yêu, thật ra không đủ, dù sao cũng không phải con ruột..."

"Vậy làm sao bây giờ? Nếu thật sự để hắn làm vậy, chẳng lẽ Tiên Nương sẽ tức chết?" Lạc Khinh Trần hỏi.

Ngu Yên Vũ nói: "Cho dù mẹ ta đồng ý, thế nhân cũng không nhìn tiếp được nữa, chúng ta cũng không phải người thường, trừ phi về sau quy ẩn không lộ diện, hoặc là đắc đạo phi thăng, thoát ly thế giới này."

Hai người trò chuyện, bỗng nhiên đồng thời dừng lại, nhìn nhau, đều nở nụ cười.

Các nàng cảm thấy Vi Vân hô hấp đều đều đặn, rõ ràng đã tỉnh.

Lúc này ba người đều là trần truồng, da thịt dán chặt cùng một chỗ, Vi Vân vừa tỉnh lại cảm thấy ngọc thể cùng tuyết cơ truyền đến nhiệt lượng, không khỏi một cỗ nhiệt lưu hướng bụng hội tụ, nhục côn nhất thời sung huyết, không chịu khống chế đứng thẳng lên.

Lạc Khinh Trần dùng ngón tay ngọc búng thịt Vi Vân, kinh ngạc nói: "Ồ, cái thứ này hình như hơi dài quá rồi phải không? Sẽ không ảnh hưởng tới hành động đâu, sư muội, hay là chúng ta giúp hắn gọt đi một đoạn?"

Câu nói này khiến Vi Vân giật mình, vội vàng mở mắt ra, kêu lên: "Không cần đâu!"

"Ồ, tỉnh rồi?"

"Ừm."

Vi Vân mở mắt ra liền thấy trong mắt Ngu Yên Vũ cùng Lạc Khinh Trần có ý trêu chọc, nào biết mình bị đùa bỡn, bất quá dưới loại không khí này, hắn lại cảm thấy thập phần ấm áp, thật sự tràn đầy tình yêu, loại cảm giác được mẹ ruột và mẹ nuôi ôm, thật sự là quá hạnh phúc, sắp tràn ra ngoài rồi.

Một tay Vi Vân ôm lấy Ngu Yên Vũ, một tay ôm lấy Lạc Khinh Trần, hỏi: "Mẹ nuôi, ngươi tiến vào lúc nào vậy?"

"Sau khi ngủ." Lạc Khinh Trần đưa môi anh đào của mình lên miệng.

Vi Vân lập tức hôn nàng, lúc này Ngu Yên Vũ cũng sáp lại, gia nhập vào nụ hôn nóng bỏng, ba người hôn nhau, miệng lưỡi quấn nhau, lục đục với nhau, tình cảnh dâm đãng, dục vọng lại sôi trào.

Côn thịt của Vi Vân hơi run run, không thể chờ đợi được nữa muốn đâm vào. Hắn thoáng nghiêng sang bên phải, dùng gậy thịt đâm vào trong huyệt của Ngu Yên Vũ., Từ trong lỗ thịt, thân thể ba người không ngừng lay động. Sau khi rút ra một lát, Vi Vân lại rút thịt côn ra, quay người cắm vào trong cơ thể Lạc Khinh Trần bên trái., Tiếp tục thao tác. Huyệt mật nhị nữ đều là tuyệt phẩm như thế, một cái là "Bạch Hổ bánh bao" cộng thêm "Cửu Trọng Ngọc Lâu", một cái là "Bách Hoa đua nở" cộng thêm "Tiên Thiên dâm thể". Thật sự là vưu vật tuyệt hảo trên giường, một cái đã đủ để cho người ta chơi bách chơi không chán, huống chi là hai người gộp chung một chỗ, loại cảm giác này thật sự khó ngôn truyền.

Vi Vân bị Ngu Yên Vũ và Lạc Khinh Trần kẹp ở giữa, vừa hôn nhau với các nàng, vừa khuấy động huyệt nhỏ của các nàng, khi thì ở trong Cửu Trọng Ngọc Lâu của Ngu Yên Vũ đang phập phồng đâm chọt, khi thì xông vào trong huyệt Bách Hoa nở rộ của Lạc Khinh Trần, làm đến mức thở hồng hộc, hai cô gái thở hồng hộc, liên tục kêu, dâm loạn, thân thể mềm mại run rẩy, mình cũng nhanh chóng kích động, một người lại khiến người ta ăn không tiêu, hai người ở cùng một chỗ càng thêm sảng khoái, thật sự là nhịn không được.

Duy trì tư thế này, sau khi Ngu Yên Vũ và Lạc Khinh Trần bị đẩy lên cao trào, Vi Vân rút thịt côn ra, khiến cả hai đều vươn một cái chân ngọc kẹp lấy nhục côn của hắn, mới kẹp chặt một cái, Vi Vân lập tức bắn ra một luồng nước mắt, đánh lên đùi nhị nữ.

"Hô, sảng khoái quá đi..." Vi Vân ôm hai người nói: "Mẹ, mẹ nuôi, con rất thương các người, thật muốn cứ tiếp tục như vậy, vĩnh viễn không được tách ra."

"Đúng là đứa nhỏ ngốc nghếch." Ngu Yên Vũ nắm chặt đầu rùa của hắn, nhẹ nhàng vuốt ve.

"Ngoan, mọi việc đều cần phải đi tranh thủ." Lạc Khinh Trần cười dịch chuyển thân thể mềm mại, đưa một con ngọc nhũ trắng như tuyết đến bên miệng hắn.

Vi Vân há miệng ngậm hàm trứng đỏ anh đào của nàng, nhẹ nhàng mút, mềm mại, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể hòa tan, thực sự quá mỹ diệu.

Lúc này sắc trời dần sáng, bên ngoài đã vang lên tiếng chim hót.

Ba người chơi cả đêm, nhưng cũng không cảm thấy mệt mỏi, đây chính là lợi ích do tu vi cao mang đến.

Đã sắp đến giờ rời giường, Vi Vân rất quý trọng thời gian, nàng ôm mẹ nuôi và mẹ nuôi lại bắt đầu đi tìm hiểu...

236

Chương 226 bị bắt.

Cửa Đạo Tràng mở, sáng sớm đã có rất nhiều khách hành hương ra ra ra vào vào, trước cửa có hai đệ tử Tử Nguyệt tiên môn đang đứng, cũng không người nào dám quấy rối ở đây.

Bạch Chỉ và Diệp Trầm Ngư đi vào đạo tràng, nhìn bộ dạng hương khói cường thịnh trong đạo tràng, không khỏi âm thầm gật đầu. Mặc dù không đến một năm, nhưng Tử Nguyệt Tiên Môn phát triển ở Trung Châu cũng không tệ lắm. Đương nhiên, đạo tràng của Dược Vương tông cũng không kém, dù sao việc cầu y hỏi dược như vậy, cơ hồ mỗi nhà đều có.

Hai người đi vòng qua tiền điện, trực tiếp tiến vào hậu điện, tiền điện là nơi khách hành hương vào hương hỏi chuyện, cũng là nơi chiêu nạp môn nhân, hậu điện mới là nơi giao lưu của các đại tông môn, cũng là chỗ bình thường mọi người thương nghị chuyện quan trọng.

Trong hậu điện, Ngu Yên Vũ và Lạc Khinh Trần ngồi trên ghế, Vi Vân cũng ở bên cạnh.

Diệp Trầm Ngư phát hiện trên mặt Ngu Yên Vũ và Lạc Khinh Trần đều mang theo một tia đỏ ửng, khóe mắt xuân ý ẩn giấu, trong lòng như gương sáng không khỏi mím môi.

"Sư đệ, ngươi tới rồi?" Diệp Trầm Ngư chào hỏi Vi Vân.

"Sư phụ, sư tỷ." Vi Vân đứng dậy nói.

Bạch Chỉ gật gật đầu, từ trên thân lấy ra một bình ngọc nhỏ màu xanh đưa cho Ngu Yên Vũ, nói: "Ngu sư tỷ, đây là Nguyên Anh đan luyện chế gần đây."

Ngu Yên Vũ không khách khí nhận lấy đan dược. Gần đây Tử Nguyệt tiên môn có rất nhiều đệ tử đột phá cảnh giới Nguyên Anh, chính là dựa vào Nguyên Anh đan của Dược Vương tông. Vì luyện chế những đan dược này, có thể nói Bạch Chỉ và Diệp Trầm Ngư táng gia bại sản, đập tan toàn bộ kho dự trữ của Dược Vương tông. Hôm nay là nhóm đan dược cuối cùng, là để làm đồ dự bị.

Bạch Chỉ nói với Vi Vân: "Sáng sớm đã nghe nói ngươi hoàn thành nhiệm vụ, còn đột phá cảnh giới, mặc dù như thế, cũng không thể kiêu ngạo tự mãn."

"Vâng, sư phụ!" Vi Vân nói.

Lạc Khinh Trần nhìn Diệp Trầm Ngư, hỏi: "Trầm Ngư, mấy ngày nay Phỉ Nhi không ở cùng ngươi à?"

Diệp Trầm Ngư nói: "Hôm trước Phi Tuyết tỷ tỷ và Phỉ Nhi muội muội còn tới đạo tràng tìm ta, nói là cùng đi Vân Châu dạo chơi, ta vì muốn luyện đan nên từ chối."

"Vân Châu..." Lông mày Ngu Yên Vũ nhíu lại: "Vân Châu tiếp giáp với Thiên Long Thần Giáo và Vạn Lý Huyết Hà, không thể tùy tiện đi, phải để cho các nàng trở về. Sư tỷ ——" Nàng nhìn về phía Lạc Khinh Trần.

Lạc Khinh Trần đã hiểu ý của cô, đây là muốn cô dùng "Long Phượng Thiên Mục" để xem họ đang đứng ở vị trí nào.

Lúc Lạc Khinh Trần xem xét, Ngu Yên Vũ lấy ngọc bài ra đưa tin cho Ngu Phi Tuyết.

Vi Vân đi tới bên cạnh Diệp Trầm Ngư, nói: "Sư tỷ, ngươi xem ta mang theo cái gì." Nói xong liền lấy ra một tiểu Ngọc Nhân, chế tác vô cùng tinh xảo, đây là hắn thuận tay mua được ở phố chợ của Âm Nguyệt Hoàng Thành.

Diệp Trầm Ngư nhận lấy ngọc nhân, nhìn một cái rồi nói: "Không tệ, rất đẹp."

Lúc này, Lạc Khinh Trần đột nhiên biến sắc, thu hồi thần thông nói: "Đại sự không ổn!"

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy Lạc Khinh Trần kêu lên một tiếng đau đớn, vị trí mi tâm có Thiên Mục khép lại chảy ra một dòng máu tươi, hiển nhiên đã bị thương. Bình thường dùng "Long Phượng Thiên Mục" xem xét vạn vật không đến nỗi bị thương, thậm chí Thiên Mục này còn có năng lực công thủ cường đại, trừ phi thực lực đối phương vượt xa nàng, nếu không không không không thể nào bị thương.

Thấy vậy, Bạch Miểu lập tức tế ra Dược Vương tông, ánh sáng màu xanh rủ xuống, rót vào trên trán Lạc Khinh Trần, trợ giúp nàng khôi phục thương thế.

Sau một lúc lâu, Lạc Khinh Trần mới tỉnh táo lại, sắc mặt cô nghiêm nghị nói: "Mau gọi Phỉ Nhi và Phi Tuyết trở về, triệu tập tất cả môn nhân trở về!"

Ngu Yên Vũ nói: "Đã báo cho các nàng ấy rồi. Có chuyện gì vậy?"

Lạc Khinh Trần che ngực thở hổn hển, khó khăn lắm mới thở ra một hơi dài nói: "Vừa rồi lúc ta dùng thần thông Thiên Mục xem xét, phát hiện có một cỗ kiệu bay trên không trung, tốc độ cực nhanh. Người khiêng kiệu là bốn đại yêu, tu vi đều không dưới ta. Có thể thấy người trong kiệu đến mức nào, ta định xem xét người nào trong cỗ kiệu, bèn cảm thấy một luồng sáng chói mắt ập tới, trước mắt trống rỗng..."

Mọi người nghe vậy thì nhất thời kinh hãi.

Nơi này bao hàm mấy tầng tin tức, một là bốn Đại yêu khiêng kiệu, tu vi đã không dưới Lạc Khinh Trần, nói rõ ít nhất đều có cảnh giới Độ Kiếp sơ kỳ. Hai là người trong kiệu lại có thể thông qua Long

Phượng Thiên Mục của Lạc Khinh Trần, ngược lại đả thương được cô., Đây là tu vi cỡ nào, cho dù bây giờ Ngu Yên Vũ thân là cường giả tuyệt thế Độ Kiếp viên mãn cũng rất khó làm được, cho dù có thể làm được cũng cần chuẩn bị đầy đủ. Nhưng vừa rồi rõ ràng đối phương chỉ tiện tay làm theo, ba là cỗ kiệu này đã tiến vào Vân Châu.

Khuôn mặt Ngu Yên Vũ cũng trở nên nghiêm túc: "Ý của sư tỷ là..."

Lạc Khinh Trần nói từng chữ một: "Ý ta là, Cự Nhân Vu Hoàng đến rồi..."

Tất cả mọi người đều kinh hô, ngay cả Vi Vân lạc quan xưa nay cũng cười không nổi. Nếu như Lạc Khinh Trần đoán chừng không tệ, người đến tất nhiên là cự nhân khổng lồ mạnh nhất Ma giáo, cũng là người mạnh nhất đương thời, là tiên thật sự trên đời!

Ngu Yên Vũ nói: "Xem ra lão ma Tuyền Cơ không lừa gạt, Vu Nhung thật sự sống lại."

Tất cả mọi người đều hiểu, Vu Nhung đã đến, như vậy cần phải lập tức điều động toàn bộ đồng đạo, hợp lực đối phó quái vật Thượng Cổ để lại này, đây mới là nguy cơ chân chính của tu chân giới chính, trước nay chưa từng có.

Ngu Yên Vũ nói: "Ta trước tiên thông báo cho mẹ ta và Thủy Hồng Dao, bảo các nàng chuẩn bị sẵn sàng, bên này chúng ta tập hợp lực lượng trước, tạm thời ngăn cản Vu Nhung, thuận tiện thăm dò một chút thực lực của đối phương, chờ mẹ ta và Thủy Hồng Dao dẫn người tới, sau đó một hơi giết chết hắn!"

Tất cả mọi người đều gật đầu, chỉ có thể như vậy mà thôi.

Cũng may Vi Vân đã hoàn thành nhiệm vụ hương diễm trước thời hạn, tuy nhiên có rất nhiều chiến trận cự nhân còn chưa được huấn luyện xong, tuy rằng có thể miễn cưỡng kết thành, nhưng không cách nào vận dụng tự nhiên, đây là một vấn đề, đương nhiên, chiến

trận cự nhân đã huấn luyện hoàn thành cũng có gần hai mươi người, tương đương với hai mươi cường giả độ kiếp, lại thêm cường giả độ kiếp phe mình vốn có, thế nào cũng có thể phân cao thấp với Vu Nhung.

Cùng lúc chính đạo sắp xếp hành động, đám người Vu Nhung cũng đang hướng Trung Châu mà đến.

Trong kiệu, Vu Di hình thể khổng lồ vén rèm che, nhìn xuống sông núi mỹ lệ bên ngoài, dãy núi liên miên, trong đầu không khỏi hiện ra hoàn cảnh địa mạo thời thượng cổ. Khi đó cổ mộc che trời ở đại lục Thiên Vận, núi sông hùng vĩ., Một mảnh Man Hoang, một trăm tộc ở trong đó chiếm cứ một vùng địa vực, có cường giả xuất hiện lớp lớp, sau đó ngươi tranh ta đoạt cục diện, mười Vương tộc thay phiên xưng vương xưng bá, cuối cùng xưng vương chính là người khổng lồ rốt cục cũng tu luyện được Hạo Hạo Thiên Thần Quyết thành công. Nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, thì không có gì bất ngờ xảy ra., Thống trị của Cự Nhân tộc sẽ tiếp tục duy trì, nhưng không biết vì sao, Nhân tộc bỗng nhiên xuất hiện lượng lớn cường giả, hậu tích bạc phát, vậy mà đánh cho Cự Nhân tộc hùng mạnh đứng đầu Vương tộc trời sinh đã ngã sấp xuống, còn đẩy Thập Đại Vương tộc đến tận hậu phương bắc, biến thành yêu nhân Ma giáo.

"Đại ca..."

Vu Nhung nhớ lại thủ lĩnh Cự Nhân tộc năm đó Vu Man, đệ nhất cường giả Thượng Cổ, đại ca hắn tôn kính nhất, lúc ấy hắn bị người hãm hại, rơi vào bẫy rập, bị từng vòng từng vòng vây công, một người đơn độc đấu hơn mười vị Địa Tiên, vô số cường giả độ kiếp, vô số chiến trận cự nhân, đánh cho trời long đất lở, giết đến mức máu chảy thành sông, Lục Thần chiến kích lướt qua, nhật nguyệt vô quang, đó thê thảm cỡ nào!

"Đại ca, ta đã sớm nói nàng không phải thứ tốt, ngươi bị lừa, ngươi bị người ta lừa!" Vu Mục nắm chặt thiết quyền: "Ta muốn giết sạch

chúng sinh nhân tộc, dùng máu tươi của bọn hắn tế điện anh linh của ngươi!"

Nhớ lại chuyện cũ, trong lòng Vu nhung nhúc oán giận, hiện giờ hắn sống lại, thiên hạ không ai có thể ngăn cản, có thể muốn làm gì thì làm, giết sạch Nhân tộc trong đó, cho Cự Nhân tộc một cái công đạo, là chuyện đầu tiên hắn cần làm.

Lúc này, giọng nói của Thanh Giao truyền vào trong kiệu, nói: "Thần Tôn, đã tiến vào khu vực trung châu."

"Được, tiếp tục đi tới." Vu Liên Nhung trả lời một câu.

"Vâng!"

Lại bay thêm chốc lát, Phong Hoàng bỗng nhiên nói: "Thần Tôn, phía trước có hai cô bé chính đạo, thoạt nhìn là Pháp Tướng cảnh, có giết hay không?"

"Ngươi nói đi?" Vu nhung hỏi ngược lại một câu.

"Đã rõ!"

Bốn đại yêu Vương tộc định ra tay.

Lúc này, Vu Nhung bỗng nhiên lại nói: "Chậm, bắt sống."

"Vâng!"

Bốn người lập tức ra tay, tự mình thi triển thần thông, đánh tới phía trước.

Vu nhung nhìn cũng lười xem, kết quả sớm đã định trước, bốn người này cộng lại, có thể so với một cường giả Độ Kiếp viên mãn, bắt sống vẻn vẹn hai người nữ tu sĩ nhân tộc, cho dù các nàng có pháp tướng tu vi, cũng tuyệt đối ngăn cản không nổi.

Quả nhiên, sau khi một trận âm thanh pháp lực bạo phá, theo đó vài tiếng kêu khẽ, bốn người liền bắt lấy hai cô gái, khóa pháp lực, ném vào trong kiệu.

Vu nhung giương mắt nhìn, chỉ thấy hai nữ tử trước mắt nhìn qua đều rất trẻ tuổi, một người hơi thành thục, có một đôi mắt phượng xinh đẹp, khuôn mặt thanh lệ, mặc áo tím, trên cổ tay đeo một đôi pháp bảo vòng ngọc trắng noãn, một đôi mắt khác như vầng trăng khuyết, mọc ra một khuôn mặt trẻ con đáng yêu, bộ ngực đặc biệt sung mãn, bộ dáng xinh xắn động lòng người.

Hai nữ tử này bất cứ ai cũng là mỹ nhân tuyệt sắc khó gặp, làm cho người ta sinh ra lòng thương tổn, nhưng Vu Nhung nào để ý những điều này, hắn tất nhiên thích nữ giới, nhưng tuyệt đối không phải nữ tử nhân tộc, từ chuyện vạn năm trước, hắn đã thù hận nữ tử nhân tộc rất sâu.

Hai nữ chính là Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi. Sau khi nhận được tin của Ngu Yên Vũ, các nàng bắt đầu phản hồi Trung Châu, ai ngờ trên đường nhìn thấy nóc cỗ kiệu kỳ quái này vô cùng tò mò nên mới muốn quan sát một phen liền xông tới bốn đại yêu thực lực mạnh mẽ, dù các nàng có pháp tướng viên mãn tu vi., Lại có pháp bảo hộ thân, vẫn địch không lại. Liễu Phỉ Nhi có cánh Phong Thần nhưng có thể chạy trốn được. Nhưng nàng lo lắng cho Ngu Phi Tuyết nên không rời đi ngay, kết quả lại tốt, hai người đều bị bắt.

Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi vốn định chửi ầm lên vài câu, nhưng sau khi nhìn thấy Vu Nhung, trong nháy mắt liền cảm thấy hít thở không thông, một cỗ áp lực cường đại đập vào mặt, căn bản nói không ra lời. Dưới loại pháp lực tuyệt đối áp bách này, thân thể hai người đều không khống chế nổi, bắt đầu run lẩy bẩy.

Vu nhung mắt tỏa tinh quang, chậm rãi đảo qua hai người, thản nhiên nói: "Giúp ta làm một chuyện, ta có thể khiến các ngươi chết thống khoái một chút, nếu không..."

"Ngươi... Là... ai?" Ngu Phi Tuyết mượn dùng pháp bảo chống lại khí thế Vu Nhung áp chế, nỗ lực mở miệng nói.

Vu nhung nói thẳng: "Vu tộc cự nhân bản tôn."

Phóng mắt nhìn khắp thiên hạ, không ai có thể địch lại, hắn căn bản không cần phải che giấu, cứ thế mà đi thẳng tới là được.

Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi nghe vậy, thân thể mềm mại đều chấn động, trong lòng như sóng to gió lớn, mình thế mà gặp được Vu Nhung! Cái con quái vật sống từ thời Thượng Cổ này, chí cường giả Ma giáo!

Xong rồi... Hai cô gái thầm nói một tiếng, ta tha mạng thôi.

Liễu Phỉ Nhi cả giận nói: "Ngươi muốn giết chúng ta, còn muốn chúng ta giúp ngươi làm việc, thật là mơ tưởng!"

Vu nhung nói: "Nếu không phối hợp, các ngươi sẽ chết rất thảm, ta sẽ xử lý thủ hạ của ta thay phiên các ngươi một trăm lần, sau đó băm làm canh uống."

"Ngươi... ngươi là ác ma!"

Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi nghe xong đều hoa dung thất sắc, không thể không nói, lời này của Vu Nhung lại là hù dọa các nàng đến rồi. Mấu chốt là, những tồn tại như các nàng nói rõ ra sẽ làm được, trước mắt các nàng căn bản không có điều kiện bàn bạc trao đổi điều kiện với địa phương, thực lực cách xa quá.

Ngu Phi Tuyết hỏi: "Ngươi muốn chúng ta giúp ngươi cái gì?"

Vu nhung nói: "Các ngươi có biết một người tên là Vi Vân không?"

Nhị nữ nghe vậy, sắc mặt khẽ biến.

Liễu Phỉ Nhi vội vàng nói: "Không biết!"

Vu Nhung thờ ơ nói: "Biểu hiện của các ngươi đã bán đứng chính mình, người tên Vi Vân này có thù với ta, nhưng thân phận của bản tôn cao quý, khinh thường tự mình động thủ. Hai người các ngươi tạm thời dẫn hắn ra đây, sau đó do thuộc hạ của ta ra tay giết hắn, sau đó ta sẽ tự tay tiễn các ngươi lên đường. Yên tâm, ta sẽ để lại cho các ngươi một thây toàn vẹn, hơn nữa có thể bảo đảm trước khi các ngươi trước khi chết sẽ không bị vũ nhục."

Đôi mắt của Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi lóe lên, không nói gì, dường như đang suy tư.

Các nàng hiện giờ bị bắt, kẻ địch thực lực cường đại, căn bản không có khả năng đánh tới, chạy trối chết tựa hồ không còn cơ hội, hiển nhiên đã không còn đường sống, hai lựa chọn của vu nhung cho các nàng, một là sau khi bị vũ nhục chết thê thảm, còn một là dùng tính mạng của Vi Vân làm cái giá, đổi lại là các nàng có thể bị chết thống khoái một chút.

Bất kể lựa chọn nào cũng sẽ chết, để cho các nàng bán đứng Vi Vân là chuyện không thể nào, nhưng đây lại là một nơi có thể lợi dụng.

Nghĩ tới đây, Ngu Phi Tuyết nói: "Tiền bối, Vi Vân đạo hữu chính là hảo hữu sư môn của hai người chúng ta, không biết người này có thù hận gì với tiền bối? Nghe nói tiền bối chính là thượng cổ đại năng, pháp lực vô biên, như thế nào lại kết thù với đương đại tiểu bối? Nghe nói tiền bối có khắc tinh, tên là Vi Vân, không biết có chuyện này hay không?"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Vu Nhung biến đổi, cả giận nói: "Thối lắm! Bản tôn sao có thể khắc tinh, lời đồn các ngươi nghe được ở đâu vậy?"

Thấy vậy, Ngu Phi Tuyết càng thêm chắc chắn, tin tức mà Ngu Yên Vũ biết được từ trong miệng Ân Thất tất nhiên là thật.

Liễu Phỉ Nhi cũng ở bên cạnh phối hợp hành động, vẻ mặt kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ tiền bối không biết?"

"Ta cần biết cái gì?" Vu Xương nghiêm mặt nói.

Liễu Phỉ Nhi nói: "Đây là lời giáo chủ Ma giáo nói a, chính là lão ma nghiên mực của Thiên Ma giáo, là chính miệng hắn nói cho chúng ta biết!" Nàng đây là cố ý vu ky đem đầu mâu chuyển dời đến trên người hắn, gây nên nội chiến của Ma giáo.

Nhưng Liễu Phỉ Nhi không biết, Vu Xương đã sớm coi lão tổ Nghiên mực là người tất phải giết, y ghét nhất chính là lừa dối và phản bội, cho thêm một tội danh, cũng không ảnh hưởng gì nhiều.

Vu Nhung nghe vậy, ánh mắt lóe lên, liền nói: "Thì ra là tên cẩu tạp chủng này ở mật báo, ta nói đây... Hừ hừ, dám phản bội bản tôn, sớm muộn gì bản tôn cũng sẽ bầm thây hắn ra vạn đoạn!"

Liễu Phỉ Nhi nói: "Quả nhiên tiền bối có khắc tinh."

Vu nhung cười nhạo một tiếng, nói: "Khắc Tinh? Vẻn vẹn tiểu nhi cảnh giới Pháp Tướng, cũng xứng làm đối thủ của ta? Các ngươi cảm thấy có thể sao?" Hắn không biết Vi Vân đã đột phá đến Độ Kiếp cảnh.

"Vậy vì sao tiền bối lại muốn tìm hắn?"

"Bản tôn đã nói rồi, bản tôn có thù với hắn!"

"Các ngươi hình như chưa từng gặp mặt a..."

"Ngươi..." Vu Nhung thẹn quá hóa giận nói: "Các ngươi không cần biết nhiều như vậy, tóm lại bản tôn nhất định phải giết hắn, các ngươi chỉ cần phụ trách dẫn hắn ra là được, ta không phải đang thương lượng với các ngươi."

Hai cô gái yên lặng không nói gì.

...

Trường Ninh thành, đạo tràng Dược Vương Tông.

Trong phòng ngủ của Bạch Hỗn, Vi Vân đang ngồi xổm trước giường, cẩn thận đánh giá cảnh vật tuyệt mỹ trước mắt. Ở trước mặt hắn, Bạch Miểu đang trần truồng ngồi ở bên giường, hai chân như ngọc tách ra hai bên, lộ ra thân thể trắng nõn trơn bóng, khuôn mặt nàng ửng hồng, hơi nghiêng đầu, không muốn nhìn thẳng vào hành vi hèn mọn của Vi Vân.

"Xem xong chưa? Nhanh lên..." Bạch Hỗn thúc giục.

"A, nhanh, nhanh."

Vi Vân đáp một tiếng, lấy tay nhẹ nhàng tách đôi môi béo múp của Bạch Hỗn ra, bảo huyệt Bạch Hổ bánh bao vỡ ra hai bên, lộ ra khe thịt ở giữa, trong khe thịt màu hồng phấn tràn ra từng tia chất nhầy, sóng bụi dâm ô ô ô. Hắn lè lưỡi liếm lên môi, cuốn cả nước dâm dịch vào trong miệng, nuốt mất.

"Thật đẹp." Vi Vân rất thích cái hang nhỏ của sư phụ xinh đẹp.

Sau khi nhấm nháp kỹ càng, hắn mới đứng dậy, cầm lấy cây gậy thịt cắm vào trong huyệt của nàng, bắt đầu chậm rãi rút ra đưa.

Hai ngày nay, Vi Vân vẫn luôn ở trong đạo tràng Dược Vương Tông, ngày đầu tiên cùng Diệp Trầm Ngư vui vẻ, hôm nay thì lại một mực ở trong phòng Bạch Miểu.

Còn Thanh Linh và Thanh La thì đang tu luyện chiến trận chi pháp của người khổng lồ ở Đào Hoa giáo. Trước đó không lâu các nàng đã uống đan dược, khó khăn lắm mới phá cảnh đạt tới cảnh giới Pháp tướng, cũng là một thành viên trong chiến trận của người khổng lồ.

Vi Vân ôm chân ngọc trắng bạch, thoải mái xen vào, hưởng thụ huyệt nhỏ của sư phụ mỹ nữ mang đến kích thích mãnh liệt, trong huyệt thịt ôn nhuận mềm mại quấn lấy thịt côn, ma sát qua lại, thật sự là hưởng thụ cực hạn.

Mi tâm bàn chân trắng nõn đặt trước ngực Vi Vân, mị nhãn như tơ nhìn chằm chằm vào hắn, yêu kiều thở hồng hộc nói: "Đồ đệ bại hoại này, lúc trước không nên thu ngươi nhập môn."

Vi Vân chớp chớp mắt, nói: "Sư phụ, người định đuổi đệ ra khỏi sư môn sao?"

Bạch Hỗn hung tợn nói: "Tên nghiệt đồ nhà ngươi, cả đời này đừng hòng rời khỏi sư môn, ta muốn quấn ngươi cả đời! Mau, mau... Dùng sức... Dùng sức..."

Vi Vân nghe vậy, nhất thời giống như được uống máu gà, nhanh chóng dùng sức điều khiển, một cây gậy thịt thô dài đâm lung tung vào trong mật của vị sư phụ xinh đẹp, ra ra ra vào vào, chơi đùa không ngừng, căn bản là không dừng lại được.

Lúc hai người đang sảng khoái, bỗng nhiên thanh âm Diệp Trầm Ngư từ bên ngoài truyền đến: "Sư phụ, sư đệ, Ngu môn chủ phái người đến, bảo chúng ta mau chóng chạy tới đạo tràng của Tử Nguyệt Tiên Môn hội hợp."

Bạch Chỉ vội vàng che cái miệng nhỏ nhắn của mình lại.

"A? Nhanh như vậy sao... A, được, sư tỷ chờ chốc lát, ta và sư phụ sẽ rất nhanh." Vi Vân nói xong, càng thêm mãnh liệt xen vào.

Làm một hồi lâu, lúc Bạch Chỉ đã cao trào dâng lên, Vi Vân mới bắn ra một luồng bài tẩy trong mật ngọt của nàng.

Diệp Trầm Ngư đứng ở cửa, yên lặng chờ một lát, mới thấy Vi Vân và Bạch Miểu mở cửa, từ bên trong đi ra, quần áo hơi xộc xệch, trên người còn mang theo dâm khí nhàn nhạt.

Bạch Chỉ ho khan một tiếng, hỏi: "Ngu môn chủ đã nói có chuyện gì chưa?"

Diệp Trầm Ngư mất tập trung nói: "Cũng không có nói tỉ mỉ, ừm... Chắc là có liên quan tới việc đối phó Ma giáo..."

Ba người thả người bay lên, rất nhanh đã rơi vào trên Đạo Tràng của Tử Nguyệt Tiên Môn, tiến vào đại điện.

Trong đại điện, Ngu Yên Vũ quét mắt một vòng, đám người Vi Vân, Lạc Khinh Trần, Bạch Y, Diệu Y, Diệp Trầm Ngư đều ở đây, duy chỉ có đám người Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi còn chậm chạp chưa về, chiến trận cự nhân của Tử Nguyệt Tiên môn và Đào Hoa giáo cũng đang chạy đến nơi này, đồng loạt đối kháng Vu Nhung.

Vi Vân ở bên đùa giỡn với con Kim Ti Tước trên vai, đây là do Tiểu Kim biến thành, ngay ngày thứ hai sau khi Vi Vân trở lại thành Trường Ninh, nàng liền trở lại bên cạnh Vi Vân.

Ngu Yên Vũ đi qua đi lại, lo lắng nói: "Phi Tuyết và Phỉ Nhi cũng không biết chuyện gì xảy ra, đến bây giờ còn chưa trở về, hơn nữa tin tức cũng không quay lại, thật sự là quá kỳ cục."

Diệu Y thở dài: "E rằng đã xảy ra chuyện."

Sắc mặt tất cả mọi người đều ngưng trọng, áo đẹp có năng lực câu thông với vạn vật, có thể trao đổi cùng thảo mộc ngoài vạn dặm, sinh linh thảo mộc, phi cầm tẩu thú nhận biết được tin tức, chẳng khác nào nàng cảm giác được, nàng nói lời này, tất nhiên có nguyên nhân của nàng.

Ngu Yên Vũ và Lạc Khinh Trần nghe xong đều cảm thấy đầu váng mắt hoa, suýt nữa đứng không vững, diệu y vội nói: "Nhưng tính mệnh không đáng lo."

Chuyện này cũng có chút an ủi.

Lúc này, một đệ tử Tử Nguyệt tiên môn bỗng nhiên đi vào đại điện, nói: "Môn chủ, xảy ra chuyện."

"Nói đi."

"Có người bố trí lôi đài ở thành Trường Ninh, tuyên bố khiêu chiến Vân sư huynh, còn nói nếu sư huynh không tới thì thôi..."

"Chỉ như cái gì?"

"Chờ ta nhặt xác cho Phi Tuyết sư tỷ và Phỉ Nhi sư tỷ..."

Mọi người đồng thời biến sắc.

Trong lòng Vi Vân cũng căng thẳng.

Rất rõ ràng, Ngu Phi Tuyết cùng Liễu Phỉ Nhi đã rơi vào tay địch nhân, hơn nữa địch nhân đã đi tới Trường Ninh thành, thật không ngờ bọn hắn lại tới nhanh như vậy.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, kẻ địch này hẳn là Vu Liên.

Chuyện đã đến gần, chỉ có thể kiên trì đối mặt.

Vi Vân lạnh lùng nói: "Vu Nhung Nhung cái rắm chó gì, bổn đại gia đang chờ hắn đây, hắn không đến thì thôi, đã đến thì đừng nghĩ rời đi! Nếu dám làm tổn thương tỷ tỷ cùng muội một sợi tóc, ta nhất định sẽ nghiền hắn thành tro!"

Nói xong liền cất bước đi ra khỏi đại điện.

"Cùng đi đi!" Ngu Yên Vũ nói.

Mọi người nào dám khinh thị, đều đứng dậy đi ra đại điện, cùng nhau bay về hướng Trường Ninh thành.

237

Chương 227 Hạo Thiên Thần Quyết

Đạo Tràng của Tử Nguyệt Tiên Môn cách phía đông thành Trường Ninh hơn hai mươi dặm, khoảng cách vô cùng gần. Không đến thời gian uống cạn một chén trà, mọi người đã phi thân hạ xuống thành Trường Ninh. Nhìn thấy bách tính trong thành dồn dập vây quanh một mảnh đất rộng trong thành, dường như đang vây xem điều gì.

Tất cả mọi người đều có tu vi cao cường, thần thức quét qua, liền biết đại khái, vội vàng đi tới trên đất rộng.

Chỉ thấy trên mặt đất là một lôi đài cao, rộng vô cùng. Trên lôi đài có bốn nam tử tướng mạo quái dị đứng, một nam tử khoác vảy vàng, một người trán cao sừng rồng, một người tóc đỏ thẫm, một người mặc áo bào trắng. Phía sau bọn họ là một cỗ kiệu, cỗ kiệu cực lớn, như một phòng ốc.

Đứng bên cạnh bốn gã quái dị này còn có hai nữ tử tuyệt sắc, trên người cũng không có dây thừng buộc chặt, nhưng vẫn không nhúc nhích, rõ ràng là đang bị phong tỏa pháp lực.

Trên lôi đài chính là Vu Nhung, cùng với bốn đại yêu Hoàng Lân, Thanh Giao, Phong Hoàng cùng lão Bạch, hai nữ tử kia chính là Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi.

"Tỷ tỷ, Phỉ Nhi!"

Vi Vân vừa thấy vậy lập tức cuống lên.

Ngu Yên Vũ và Lạc Khinh Trần cũng lau mồ hôi lạnh, tuy nhiên cuối cùng cũng thấy được người sống, trái tim đang căng thẳng xem như đã thả lỏng. Dù nói thế nào, người vẫn còn là được, vẫn có cơ hội được cứu về.

Bách tính chung quanh đều đang xì xào bàn tán, tuy vây xem, nhưng không dám tới quá gần, bọn họ biết đây là chuyện của tu chân giới, người bình thường không quản được.

Lúc này, Hoàng Lân cất giọng nói: "Các ngươi chắc là đạo hữu tu chân giới chính đạo rồi, các ngươi tới rất đúng lúc, xin hỏi vị nào là Vi Vân đạo hữu?"

"Tại hạ là như vậy!" Vi Vân tiến lên một bước.

Ánh mắt của Hoàng Lân thoáng cái phóng qua, liếc nhìn hắn vài lần, sau đó nói: "Vi Vân đạo hữu, ta chính là người dưới trướng Thần Tôn Đồ Nhung, tên là Hoàng Lân, mấy vị bên cạnh là Thanh Giao, Phong Hoàng và Lão Bạch..."

Vi Vân cắt ngang lời hắn: "Bớt nói nhảm đi, nhanh chóng thả bằng hữu của ta ra!"

Hoàng Lân cười cười, nói: "Đạo hữu đừng vội, người không thả ra, hoàn toàn quyết định bởi ngươi."

Vi Vân nhíu mày nói: "Lời này là có ý gì?"

Hoàng Lân nói: "Là như vầy, tại hạ ngưỡng mộ đại danh đạo hữu đã lâu, nghe nói bên cạnh đạo hữu có rất nhiều hồng nhan tri kỷ, chắc là đạo hữu định có chỗ hơn người, không biết có thể mở mang kiến thức một chút hay không... Ý của ta là, bốn huynh đệ chúng ta tỷ thí đấu pháp với đạo hữu, nếu đạo hữu thắng, chúng ta sẽ thả hai vị cô nương này ra, nếu như chúng ta thắng... Ha ha, vậy xin lỗi rồi."

"Các ngươi muốn xin lỗi hay sao?"

"Nếu như ngươi thua, bốn huynh đệ chúng ta sẽ đứng trước mặt mọi người, luân gian hai vị cô nương này, cho đến khi hai người bọn họ chết khô, phải xem các nàng có thể kiên trì bao lâu, hay là một canh giờ, có lẽ một ngày... Đương nhiên rồi, thi thể vẫn để lại cho các ngươi."

Vừa nói xong, bốn người Hoàng Lân cười dâm đãng, trong ánh mắt tràn đầy ý vũ nhục người khác.

Vi Vân siết chặt nắm tay, chỉ hận không thể lập tức giết ngay bọn họ, đám người Ngu Yên Vũ và Lạc Khinh Trần cũng nổi giận.

Vi Vân nói: "Xem ra ta không còn lựa chọn nào khác rồi?"

Hoàng Lân cười nói: "Trượng mã ở trên tay bọn ta, đạo hữu không được lựa chọn."

"Được, trận ước chiến này ta sẽ tiếp được! Chẳng những ta đánh bại các ngươi, mà còn muốn bắt cái người gọi là Thần Tôn các ngươi ra hành hung một trận!" Vi Vân từ trước đến nay ăn mềm không chịu cứng, một khi có người dùng thái độ cứng rắn đối kháng với hắn, hắn sẽ dùng thủ đoạn càng thêm cường ngạnh để đánh trả, dù cho đánh không lại.

Khi hắn nói lời này, Vu Nhung trong kiệu cũng âm thầm dò xét hắn, thần thức quét qua, liền nhìn ra hắn đã có tu vi Độ Kiếp sơ kỳ, bất quá tu vi vẫn không đặt vào trong mắt hắn, đáng chú ý chính là, pháp lực của Vi Vân so với tu sĩ Độ Kiếp bình thường hùng hậu hơn rất nhiều, thậm chí so với cường giả Độ Kiếp viên mãn còn hùng hậu hơn. Nhưng mặc dù như vậy, lấy thực lực của Vi Vân trước mắt, Vu Nhung hắn cũng có lòng tin bóp chết hắn.

"Không biết Kính Hạo Thiên Thần Quyết bễ nghễ ở trên người hắn hay không?" Vu Xương thầm nghĩ trong lòng.

Bí tịch Thiên Thần quyết này có quan hệ trọng đại, hắn phải đoạt lại trong tay, căn cứ vào cảnh tượng lúc hắn thần du thái hư nhìn thấy, hơn phân nửa là ở trên người Vi Vân. Hắn bắt sống Ngu Phi Tuyết cùng Liễu Phỉ Nhi, lại để bọn người Hoàng Lân khiêu chiến Vi Vân, chính là để thăm dò thực lực của hắn., Thuận tiện bức tất cả pháp bảo của hắn ra, xem xem đối phương rốt cuộc có thủ đoạn gì. Vu Nhung thật vất vả mới phục sinh, thập phần quý trọng tính mạng,

trước khi chưa hoàn toàn hiểu rõ Vi Vân, hắn không định ra tay, tránh lật thuyền trong mương.

Mấu chốt nhất là, hắn được tam đại ma giáo sống lại, nhận ân đức của bọn họ, nhất định phải bồi thường phần nhân quả này, hắn mới có thể phá vỡ thế giới bích chướng, phi thăng tiến vào Tiên giới. Điểm này bọn lão tổ Nghiên mực cũng không biết được, hắn cũng không có khả năng nói cho người khác biết., Chính là giúp Ma giáo đánh tan chính đạo, thống nhất Thiên Vận đại lục, bởi vì đây là tâm nguyện chung của Ma giáo vạn năm qua, hiện tại Vu Nhung bị Ma giáo phục sinh, nhất định phải hoàn thành tâm nguyện này, bằng không bị nghiệp lực ảnh hưởng, căn bản đi không được, trăm năm sau cho dù còn sống, cũng sẽ ngã xuống cảnh giới.

Bởi vậy Vu Nhung nhất định phải tiêu diệt chính đạo, mà tiêu diệt chính đạo, trước tiên phải để cho người khác động thủ giết chết Vi Vân, đây cũng là nguyên nhân hắn nán lại ở Thiên Long Thần Giáo mấy tháng, chậm chạp không muốn hành động, bất quá biết được sau khi biết đám người lão tổ Nghiên mực phản bội, hiện tại hắn không thể chờ đợi được nữa.

Trên lôi đài, Hoàng Lân chỉ vào Vi Vân, quát lên: "Chớ bất kính với Thần Tôn, nếu không ta biến ngươi thành bột mịn!"

"Đó là thần tôn của ngươi, không phải thần tôn của ta, trước mặt bổn đại gia, hắn chẳng là cái thá gì cả!"

Vi Vân nhảy lên, nhẹ nhàng đáp xuống lôi đài, chỉ cách bốn người Hoàng Lân mấy trượng.

Hoàng Lân nói: "Trước đó ta nói rõ, chỉ có một mình ngươi có thể xuất chiến, những người còn lại không được nhúng tay vào, nếu không sẽ tính là vi quy. Như vậy tính mạng hai vị cô nương này khó bảo toàn rồi, chúng ta đều là người văn minh, cần phải giữ lời hứa."

Đám người Ngu Yên Vũ và Lạc Khinh Trần vừa gấp vừa giận, đám tôn tử này lấy nhiều đánh ít không nói, còn không để cho người khác

lợi dụng ưu thế nhiều người thì thôi, vậy thì thôi, lại ghi tên mình là người văn minh, đây đúng là tiêu chuẩn hai tầng, cực kỳ vô sỉ.

Bất quá người ở trên tay bọn họ, tạm thời cũng chỉ có thể tuân theo quy củ bọn họ định ra.

Vi Vân cất giọng nói: "Các ngươi chỉ là mấy kẻ bị tâng bốc, ta tiện tay cũng đánh chết rồi, cần gì phải nhờ người khác hỗ trợ?"

"Khẩu khí thật lớn, ta cũng muốn nhìn xem ngươi có bản lĩnh gì!"

"Bớt nói nhảm đi, xem đánh!"

Vi Vân tiện tay tế ra mười tám Niết Bàn mật luân, liền từ bên trong bay ra mười tám Hồng Liên La Hán, trên thân mỗi người đều thiêu đốt lên Hồng Liên Nghiệp Hỏa hừng hực, đánh về phía Hoàng Lân, Thanh Giao, Phong Hoàng, lão Bạch. Lúc này Vi Vân đã thành cường giả Độ Kiếp, thực lực nước lên thuyền lên cao, lúc vận dụng pháp bảo và thần thông, uy lực cũng tăng gấp bội, hoàn toàn không thể so sánh nổi!

Bốn người hoảng sợ, cuống quít lùi về sau, đồng thời tế ra pháp khí, sử dụng thần thông, hóa giải thế công của pháp bảo này.

Bốn người này thân là hậu duệ của Cổ Vương tộc, thực lực cũng không tầm thường, trong đó Hoàng Lân là hậu duệ Kỳ Lân nhất tộc, tu luyện chính là Hoàng Đế huyền công, am hiểu điều khiển ngũ hành thổ khí, vận dụng pháp thuật Thổ hệ, pháp lực hợp nhất cùng đại địa, trên người có một tầng pháp lực màu vàng đất dày nặng bảo hộ, bất động như núi, sừng sốt cản Hồng Liên La Hán ở bên ngoài.

Thanh giao là hậu duệ Giao Long nhất tộc, tu luyện chính là Thái Thượng Chân Long biến thành Côn Bằng, giỏi về khống chế nước, mộc khí, có thể làm mây bay mưa, thay đổi khí hậu, ảnh hưởng tầm mắt cùng lực phán đoán của kẻ địch.

Phong Hoàng là hậu duệ của bộ tộc Phượng Hoàng, là tu luyện Côn Bằng Huyền Công, nắm giữ ngọn lửa không người nào có thể vượt qua, thậm chí có thể hóa thân thành hỏa diễm đốt cháy nguyên thần của kẻ địch.

Mà lão Bạch thì là hậu duệ Bạch Hổ nhất tộc, tu luyện Côn Bằng Thôn Kim Huyền Công, am hiểu Kim hệ đạo pháp, có thể hóa thiên địa vạn vật thành đao kiếm, lực phá hoại cực mạnh.

Bốn người vừa ra tay, dùng tu vi Độ Kiếp sơ kỳ, miễn cưỡng phát huy ra thực lực Độ Kiếp trung kỳ, phối hợp với nhau, thực lực càng tăng gấp bội, có thể so với một cường giả tuyệt thế Độ Kiếp viên mãn. Lấy thực lực của Vi Vân hôm nay, khó khăn lắm mới có thể sánh vai, trong lúc nhất thời cũng không phân ra thắng bại.

Vi Vân thấy bọn họ ngay cả mười tám Niết Bàn mật luân cũng có thể ngăn cản, nhất thời âm thầm kinh ngạc, lập tức chân đạp Quang Tủy Kiếm, tay cầm Niết Bàn mật luân, lại từ phía sau hiển hiện một vị "Nhật Nguyệt Chiếu Tam Giới" Nguyên Thần Pháp Tướng, nguyên thần pháp so với trước kia nhiều hơn một bóng người quang ảnh hình người., Trên đầu có một cái lọng che sáu màu, từ trên thân quang ảnh mọc ra một cánh tay, có ngàn cánh tay, ngàn cánh tay vũ động một cái, đồng thời đánh ra từng đạo vòi rồng màu đen, một cỗ lực lượng quét tới đám người Hoàng Lân!

"Cái gì?!"

"Như vậy cũng được sao?"

Bọn người Hoàng Lân nhìn thấy, nhất thời trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy loại thần thông này, bọn họ chỉ biết là Thiên Tí Thiền công của Đại Phật Tự có thể khiến nguyên thần pháp tướng mọc ra ba ngàn cánh tay, xem điệu bộ này của Vi Vân, tựa hồ còn chưa tu luyện đại thành, bọn họ cũng biết Tụ lý Càn Khôn của Dược Vương Tông có thể ăn mòn vạn vật, thập phần âm độc, nhưng

bọn họ không biết hai loại thần thông này còn có thể kết hợp vận dụng, rõ ràng pháp lực sẽ không bài xích lẫn nhau?

Bọn họ nào biết rằng, Vi Vân tu luyện 'Vạn Pháp Quy Tông' có thể bao gồm tất cả các thuộc tính pháp lực được truyền thừa trong các pháp mạch thuộc tính khác nhau, phật, đạo, ma đồng tu, không những không bài xích mà còn kết hợp với nhau, hỗ trợ lẫn nhau, uy lực càng tăng lên.

Càn Khôn phủ kín trời đất, quét qua, đừng nói là bốn người Hoàng Lân, lại thêm bốn cường giả Độ Kiếp sơ kỳ, cũng không chịu nổi, chỉ một thoáng, bốn người pháp khí rời tay, thần thông tán loạn., Bất luận là vòng bảo hộ hoàng quang trên người Hoàng Lân, hay là mây mưa do Thanh Giao bố trí vỡ vụn ra, bốn người nhao nhao bạo lui. Vi Vân thì không ngừng tiến lên ức hiếp, rất nhanh đã đến trước cỗ kiệu lớn. Bốn người Hoàng Lân cảm thấy có một cỗ lực lượng nhu hòa vô hình nâng thân thể bọn họ lên, ống tay áo càn khôn của Vi Vân xoay tròn lại, tất cả đều bị cỗ lực lượng này làm tan đi.

Vi Vân phát hiện pháp lực của mình tất cả đều như trâu đất xuống biển, thần thông tiêu tán, trong lòng khiếp sợ, vội vàng bay ngược ra sau!

Nguy hiểm!

Vi Vân cảm thấy nguy hiểm tột độ.

Hắn phi thân rơi vào trên lôi đài, nhìn cỗ kiệu lớn pháp khí đỉnh kia, trong lòng biết thực lực người bên trong kia mạnh đáng sợ, hẳn là Vu Nhung không sai, lấy thực lực trước mắt của hắn căn bản đánh không lại. Hắn lấy Tụ lý Càn Khôn khởi nghiệp, phát gia đình, môn thần thông này cắn nuốt vạn vật., Còn chưa từng thất thủ, cho dù gặp phải Kim Giao lão tổ, đối phương cũng phải lấy thần thông tuyệt thế cùng cấp bậc, mới có thể làm hai thần thông triệt tiêu lẫn nhau, phá vỡ ống tay áo càn khôn, nhưng Vu Nhung căn bản chưa ra tay dùng thần thông, chỉ là một khí lực của pháp lực đã làm pháp lực trong tay

áo càn khôn tan rã hầu như không còn, thật sự là làm người ta sợ hãi!

"A, bốn vị đạo hữu không sao chứ? Sao lại chạy rồi?"

Vi Vân sau khi đứng vững, đối với bốn người Hoàng Lân bắt đầu trêu chọc.

Bốn người đỏ mặt một hồi, trận quyết đấu vừa rồi, hiển nhiên là bọn họ thua, nếu không có Vu Nhung âm thầm ra tay, giờ phút này bốn người sợ là đã bị đánh chết tại chỗ. Giờ phút này, bốn người không dám coi thường Vi Vân nữa, biết người này thật sự có chút cổ quái, không thể lấy lẽ thường mà tính được.

Đánh tiếp cũng không có khả năng chiếm được tiện nghi, thấy vậy, Hoàng Lân nói: "Đạo hữu, ngươi quả nhiên có chút thần thông, trận chiến vừa rồi mặc dù chưa phân thắng bại, bất quá ta đã chấp nhận thực lực của ngươi, được rồi, đã như vậy... Hai cô bé này ta có thể thả ra, nhưng đạo hữu, dựa theo quy củ, ngươi phải lấy một kiện đồ vật để trao đổi."

Đám người Ngu Yên Vũ và Lạc Khinh Trần nghe xong đều thầm mắng một tiếng vô sỉ, đối phương làm vậy là lật đổ quy củ mà mình vừa định ra quyết định, nhưng người trong Ma giáo xưa nay như vậy, lật lọng là chuyện bình thường, người ở trong tay đối phương cũng là chuyện không thể tránh né.

Vi Vân hỏi: "Ngươi muốn ta lấy thứ gì đến trao đổi?"

Hoàng Lân nói: "Đạo hữu hẳn là biết, vạn năm trước, từng phát sinh một trận đại chiến có một không hai, lúc trước tôn giả Thần tộc chúng ta bị tiểu nhân hèn hạ của Nhân tộc các ngươi hại chết, cái này cũng thôi đi, các ngươi còn cướp đi một bản công pháp tu luyện của tôn giả Thần tộc chúng ta, bản công pháp này tên là Hạo Thiên Thần Quyết., Theo ta thấy, công pháp này một mực ở trong tay Nhân tộc các ngươi, hôm nay Tôn Giả Thần tộc chúng ta trở về, hy vọng đạo hữu trả lại bản công pháp này, công pháp tới tay, chúng ta chẳng

những thả hai vị cô nương này ra, mà còn lập tức rời khỏi lãnh địa chính đạo, quyết không nuốt lời!"

"Nguyên lai bọn họ muốn Hạo Hạo Thiên Thần Quyết " Vi Vân thở phào nhẹ nhõm, cái này không dễ đối phó, bản công pháp này bây giờ ở trên người hắn, hắn cũng sẽ không đi tu luyện, còn cho bọn họ cũng không sao.

Lúc này, Vi Vân từ trong không gian Càn Khôn lấy ra một quyển sách hơi mờ, toàn thân trong suốt như ngọc, cảm giác mềm mại, hiện ra quang hoa nhu hòa, trên bìa có bốn chữ cổ – Hạo Thiên Thần Quyết, vật này là sau khi thôn phệ Huyền Chân Sơn, lấy được từ trong di vật của hắn, Vi Vân vẫn không để ý tới, không muốn hôm nay phát huy tác dụng.

Bốn người Hoàng Lân thấy vật này, ánh mắt lập tức sáng lên, trong mắt xuất hiện dị sắc tham lam.

Cùng lúc đó, Vu Nhung trong kiệu cũng kích động lên, một cỗ khí lãng vô hình từ trong kiệu tuôn ra, lao thẳng đến Vi Vân.

Vi Vân bỗng cảm thấy áp lực ép người, vội vàng lui về phía sau mấy bước, đồng thời trước người hiện lên một cái khiên bảo vệ nhật nguyệt, đem khí thế vu ma chắn ở bên ngoài.

"Chính là vật này, mong rằng đạo hữu trả vật ấy lại." Hoàng Lân đưa tay nói ra.

Vốn dĩ Vi Vân muốn trả lại, nhưng vừa rồi phản ứng Vu Nhung khiến hắn có chút cảnh giác, Kính Hạo Thiên Thần Quyết đối với Vu Nhung mà nói tựa như vô cùng trọng yếu, như vậy, hắn sẽ phải một lần nữa suy tính, không thể dễ dàng cho đối phương, mấu chốt nhất là ở chỗ, đối phương căn bản không có lòng tin gì đáng nói, vạn nhất đồ vật đưa cho đối phương, đối phương lại không thả người, vậy thì phiền toái rồi.

Hiện tại Vi Vân biết cái đối phương muốn là Hạo Thiên Thần Quyết, như vậy song phương đều có thẻ đánh bạc, sẽ không đến mức bị động như vậy.

Vi Vân nắm chặt Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, chậm rãi nói: "Muốn sao? Không cho các ngươi, các ngươi không có uy tín, ta không tin các ngươi sẽ thả người."

Hoàng Lân bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói: "Đạo hữu nói đùa, chúng ta đều là cao nhân tu chân giới, mọi thứ đều chú trọng một chữ "Tín", chỉ cần ngươi trả lại đồ vật, chúng ta lập tức thả người."

Vi Vân không nói gì, thần thức đảo qua hai người Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi, phát hiện kinh mạch và pháp lực của các nàng đều bị phong tỏa, tuy nhiên dường như vẫn chưa bị hạ cấm chế cùng độc chú nào khác. Thoạt nhìn, thực lực của Vu Ngọc đối với mình thập phần yên tâm, căn bản khinh thường dùng thủ đoạn khác để khống chế nhị nữ, không giống như lão tổ Hám Đài hay Huyết Tổ, chuyện này dễ làm rồi.

Hắn giơ lên Thiên Thần quyết Côn Bằng Thiên Thần, nói: "Muốn chứ? Vậy thì cầm lấy đi!"

Dứt lời, hắn ném quyển sách trong tay lên không trung.

Bốn người Hoàng Lân thấy vậy, lập tức tung người bay lên, chộp về phía Kính Hạo Thiên Thần Quyết. Cùng lúc đó, thân hình Vi Vân cũng nhoáng một cái, thi triển Súc địa thành thốn, nháy mắt xuất hiện bên cạnh Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi, mỗi tay túm lấy các nàng, sau đó trong nháy mắt biến mất trở về trận địa phe mình.

Hạo Hạo Thiên Thần Quyết ở giữa không trung bỗng nhiên hóa thành một đạo quang ảnh, biến mất không thấy gì nữa, bốn người Hoàng Lân bắt hụt.

Bốn người biến sắc, đồng thời rơi xuống, tức giận trừng mắt nhìn Vi Vân, nói: "Dám dùng huyễn thuật lừa gạt chúng ta, thật sự là không có gì đáng nói, đây chính là hành động của nhân sĩ chính đạo các ngươi sao?"

Vi Vân cười hắc hắc: "Mọi người đều như vậy cả."

"Ngu xuẩn!"

Đúng lúc này, Vu Xương trong kiệu tức giận quát một tiếng, tiếng như sấm, sau một khắc, hắn vén rèm cửa, từ bên trong chậm rãi đi ra.

Ánh mắt mọi người lập tức nhìn về phía hắn.

Chỉ thấy một thân thể khổng lồ từ trong kiệu chậm rãi đi ra, thân cao sáu trượng, đầu to như đầu, eo to tròn, tứ chi tráng kiện, Khổng Võ mạnh mẽ, trên người khoác một kiện áo giáp màu ám kim, một đôi mắt sắc bén như chim ưng., Tinh quang bắn ra bốn phía, tuy rằng chưa từng cố gắng nhìn xem ai thế nhưng tất cả mọi người đều cảm thấy đối phương chính là mình, loại cảm giác này vô cùng kỳ dị, tựa như mình bị đối phương khóa chặt vậy, cả người khó mà động đậy, tứ chi như nhũn ra, đứng cũng không vững, đừng nói là đối kháng.

"Thần Tôn!"

"Là chúng ta sơ suất, xin Thần Tôn giáng tội!"

Bốn người Hoàng Lân quỳ gối trước mặt Vu Liên Nhung, cung kính mà sợ hãi, thở mạnh cũng không dám thở ra một cái.

Đám người Vi Vân, Ngu Yên Vũ, Lạc Khinh Trần, Bạch Miểu, Diệu Y, Diệp Trầm Ngư đồng thời nhìn về phía Vu Nhung, cẩn thận đánh giá vị cường giả Địa Tiên này, quái vật sống từ Thượng Cổ này vẫn sống đến hôm nay, một truyền thuyết còn sống!

Bàn tay Vu Nhung rộng lớn, cũng không mặc giày, hai bàn chân rộng thùng thình giẫm ở trên lôi đài, lôi đài nhất thời vỡ ra từng đường vân, đảo mắt liền hóa thành bột mịn, răng rắc răng rắc sụp đổ.

Bốn người Hoàng Lân phi thân đáp xuống đất, hai chân Vu Di thì lơ lửng giữa không trung, chắp hai tay sau lưng, con mắt nhìn chằm chằm Vi Vân, chậm rãi nói: "Đưa đồ cho ta."

Vi Vân vận chuyển Vạn Pháp Quy Tông Tâm Pháp, pháp lực Nhật Chiếu tam giới đại pháp vận chuyển trong cơ thể, khí tràng đối phương mang đến áp bách lập tức tan rã.

Hắn cười ha ha, nói: "Ngươi bắt tỷ tỷ của ta và muội muội của ta đi, bây giờ ta đã đoạt lại người rồi, không có lý do gì lại đưa đồ cho ngươi nữa, có cho ngươi hay không, còn phải xem tâm tình của ta."

Vu Liên hơi híp mắt lại, thản nhiên nói: "Ngươi tuy rằng đã đoạt lại người, đáng tiếc hai nha đầu kia bị ta phong tỏa pháp lực, phong ấn dưới Địa Tiên, chỉ có Địa Tiên mới có thể giải, ngươi muốn các nàng cả đời hành động không phải sao?"

Vi Vân nhướng mày, một tay đặt lên trên cổ tay mạch môn Ngu Phi Tuyết, pháp lực Nhật Chiếu Tam Giới Đại Pháp lập tức ồ ồ chảy ra, nháy mắt dọc theo tay Ngu Phi Tuyết chảy vào Tam Dương Kinh, vị trí nơi bả vai giếng, quả nhiên gặp phải một cỗ ngăn lực., Loại lực cản này tựa hồ không chỉ có một cỗ, trải rộng toàn thân các đại huyệt vị, mặc dù như thế, Vi Vân cũng không hoảng hốt, vô tự kim thư trong không gian thức hải lập tức khẽ động, phối hợp Vạn Pháp Quy Tông Tâm Pháp, chỉ chốc lát sau đã xông ra khỏi đạo lực cản kia.

Lúc này Vi Vân mới thở phào nhẹ nhõm.

Vô Tự Kim Thư quả nhiên thần kỳ, mình vẫn có thể cởi bỏ phong ấn của đối phương.

Hắn mỉm cười nói: "Phong ấn Địa Tiên chó má gì, ta thấy cũng chỉ thế mà thôi. Tỷ, tỷ cảm thấy thế nào?"

Chỉ là Ngu Phi Tuyết vừa rồi vẫn không nhúc nhích mỉm cười, nói: "Đệ, đệ cảm giác được."

Thấy vậy, sắc mặt Vu Xương biến đổi, lần nữa nghiêm túc nhìn kỹ Vi Vân, trong lòng càng khẳng định người trước mắt này cổ quái, xem ra mình nhìn không sai, tiểu tử này tay cầm Hạo Thiên Thần Quyết, chính là khắc tinh của mình. Nếu như hắn không đoạt được Hạo Thiên Thần Quyết, như vậy không chỉ đừng nghĩ đánh tan chính đạo, thậm chí là nguy hiểm tính mạng.

Trong mắt Vu Nhung loé lên một đạo hàn mang, lạnh lùng nói: "Hảo tiểu tử, quả nhiên có chút năng lực, xem ra không thể lưu ngươi được."

Vi Vân sờ lên Hạo Thiên Thần quyết trong tay, hỏi: "Vậy vì sao ngươi còn chưa động thủ?" Hắn mơ hồ cảm thấy Hạo Thiên Thần Quyết có thể uy hiếp đối phương, bởi vậy cố ý lấy vật này lộ ra.

"Ngươi muốn chứng kiến pháp lực của bản tôn là gì? Được, vậy bản tôn sẽ thành toàn cho ngươi!"

Nói xong, một tay Vu Cừu hóa thành tấm ván cửa to lớn, cự chưởng biến lớn dài ra, bên ngoài bọc lấy một tầng quang hoa màu ám kim, trực tiếp hướng mặt Vi Vân đánh tới, bàn tay còn chưa tới đã có một cỗ pháp lực cường đại cuốn tới!

238

Tu vi thứ hai hai mươi hai cái cái cái thế.

Địa Tiên chính là cảnh giới trong truyền thuyết, đã hưởng thụ vô cùng vô tận tuổi thọ, thật sự là pháp lực ngập trời, thần thông quảng đại, tu vi cái thế, phóng tầm mắt khắp thiên hạ, không ai có thể ngăn cản.

Vu liễn động thủ, mọi người thấy trời đất biến sắc, theo cự chưởng của hắn đánh tới, bầu trời bỗng tối sầm lại, mây gió cuồn cuộn, bách tính trong vòng trăm trượng xung quanh đều bị thổi lên trời, còn chưa kịp lĩnh hội cảm giác bay lên trời, liền cảm thấy hàn ý tập kích, ngay sau đó liền mất đi ý thức. Đám người Ngu Yên Vũ cũng cảm thấy hàn khí bốc lên, không sinh ra được sức phản kích, chỉ đành dốc toàn lực điều động pháp lực chống cự áp lực cường đại của đối phương.

Trong đó, Vi Vân là người đứng mũi chịu sào.

"Tới hay lắm!"

Vi Vân gầm nhẹ một tiếng, sau lưng hiện lên một Nguyên Thần Pháp Tướng, nhật nguyệt giữa trời, Phật quang chiếu rọi, quang ảnh hình người đỉnh đầu sáng ngời, có ngàn cánh tay lắc lư quanh thân, mỗi tay chuẩn bị tạo ra Càn Khôn Tụ, lại chân đạp Quang Tủy Kiếm, mười tám Niết Bàn mật luân trên đỉnh đầu, đồng thời Tiểu Kim cũng phát ra một tiếng ưng kêu, hóa thành màu vàng kim lưu chuyển toàn thân Vi Vân, biến thành một bộ áo giáp Kim Sí Đại Bằng, hợp làm một thể với hắn!

Cùng lúc đó, Vi Vân lại nắm chặt Hạo Hạo Thiên Thần Quyết trong lòng bàn tay, sau đó đánh ra một quyền, nghênh đón chưởng lớn của vu nhung!

"Oành!"

Một tiếng trầm đục truyền ra, nắm đấm của Vi Vân va chạm với cự chưởng của Vu Nhung, nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người, chỉ là truyền ra một tiếng trầm đục, cũng không có kình khí bạo phá và pháp lực lung tung bình thường.

Vi Vân chỉ cảm thấy chưởng lực của đối phương vốn cực kỳ hung mãnh, phá hủy tất cả, nhưng giờ phút này lòng bàn tay của Hạo Thiên Thần Quyết lại nổi lên một luồng khí ấm áp, hút tất cả pháp lực của đối phương vào, dẫn tới chưởng lực của Vu Nhung trở nên nhẹ nhàng bay bổng, tựa hồ vừa gặp phải Hạo Thiên Thần Quyết, toàn bộ pháp lực của Vu Nhung liền mất đi hiệu lực.

"Lấy ra đây!"

Vu nhung gầm lên một tiếng, cự chưởng chộp vào Hạo Hạo Thiên Thần Quyết trong lòng bàn tay Vi Vân.

Tay kia của Vi Vân đánh ra một quyền, từ đó rơi xuống một đạo tay áo càn khôn, trùm tới cự chưởng của Vu Nhung, cự chưởng của Vu Mục tuôn ra một cỗ pháp lực màu vàng sẫm, đánh nát ống tay áo càn khôn vừa mới thành hình, phát ra một tiếng nổ vang.

Nắm tay phải của Vi Vân nắm thật chặt Hạo Thiên Thần Quyết, tính toán lần nữa công về phía Vu Nhung.

"Thằng nhãi ranh!"

Vu nhung trợn mắt trừng trừng, tránh khỏi tay phải của hắn, hai cự chưởng hóa thành chưởng ảnh vô cùng vô tận, hướng đầu mọi người ở đây chụp xuống!

Lại thẹn quá hóa giận.

Đám người Ngu Yên Vũ, Lạc Khinh Trần, Bạch Hỗn cảm thấy hàn khí khổng lồ đập vào mặt, khiến người ta hít thở không thông. Mọi người nhao nhao tế ra pháp bảo, trong lúc nhất thời bảo quang lấp lánh, bảo vệ quanh thân mọi người, lại sử dụng các loại thần thông,

"Quang âm bất động", "Long Phượng Thiên Mục", "Chưởng Phật quốc" dồn dập tấn công Vu Nhung.

Trong sân liên tiếp vang lên tiếng bạo phá, chỉ trong nháy mắt, đám người Ngu Yên Vũ, Lạc Khi Trần, Diệu Y đều bị đánh bay ra ngoài, chẳng những thần thông bị phá, ngay cả pháp bảo cũng không ngăn được một chưởng của Vu Nhung, ai cũng phun ra máu tươi, kinh mạch hỗn loạn, pháp lực uể oải, đã bị trọng thương.

Tu vi Địa Tiên khủng bố đến tận đây, dù là đông đảo cường giả độ kiếp gộp chung một chỗ, vẫn không địch nổi một kích của Vu Nhung!

"Khốn kiếp, dám làm hại bọn họ!"

Vi Vân tức giận kêu lên tấn công Vu Xương. Hắn đã hiểu được Vu Xương chỉ sợ Kính Hạo Thiên Thần Quyết, cho nên nắm tay phải vững vàng bắt lấy món bảo vật này, dùng để triệt tiêu pháp lực của Vu Xương.

Vu Nhung lại chưa ứng chiến, bỗng nhiên thu cự chưởng về, trong tay nắm một cây trường mâu màu ám kim, đứng tại chỗ hừ lạnh một tiếng, nói: "Hôm nay bản tôn chỉ là cho các ngươi một cái cảnh cáo, nếu không sớm trả lại Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, ta sẽ giết sạch các ngươi, một tên cũng không tha! Chúng ta đi ——"

Nói xong, Vu Lễ phi thân tiến vào trong kiệu.

Bốn người Hoàng Lân vội vàng nâng kiệu lên, phá không bay đi, giữa không trung chỉ nghe âm thanh vu kính truyền đến: "Lần sau gặp lại, bản tôn quyết sẽ không hạ thủ lưu tình!"

Mọi người thấy hắn rời đi, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Vi Vân vội vàng tiến lên xem xét tình huống của đám người Ngu Yên Vũ, phát hiện cũng chưa tổn thương đến căn cơ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngu Yên Vũ điều tức một phen, đứng dậy hỏi: "Vừa rồi ngươi làm thế nào tiếp được chưởng lực của hắn?"

"Dựa vào thứ này." Vi Vân nhìn Hạo Hạo Thiên Thần Quyết trong tay một chút, hoàn hảo không chút tổn hại.

Y nói: "Nương, người yên tâm, Vu Nhung này cũng chẳng qua là như vậy, Thần Tôn chó má gì chứ, sấm to gió lớn, ta không sợ hắn, nếu hắn dám đả thương các người, ta tuyệt đối không bỏ qua cho hắn!"

"Trở về rồi nói."

Tuy ngoài miệng Vi Vân nói không sợ, Ân Văn đã từng nói Vi Vân là vu mộ khắc tinh, nhưng Ngu Yên Vũ vẫn không dám khinh thường, tu vi Địa Tiên của đối phương tuyệt đối không phải khoác lác, mà là cảnh giới cường đại, đặt ở tu chân giới hiện giờ, quả thực là tu vi cái thế.

Đoàn người trở lại đạo tràng của Tử Nguyệt Tiên Môn, ai nấy tự vận công điều tức, Bạch Miểu cũng lấy ra Dược Vương Đỉnh giúp mọi người chữa thương.

Vi Vân giải phong ấn trên người Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi, sau đó lại lấy ra Hạo Thiên Thần Quyết nói: "Rất rõ ràng, thứ này là thứ tốt khắc chế vu ma, còn hữu dụng hơn cả pháp bảo. Lần này coi như hắn chạy trốn nhanh, lần sau hắn còn dám đến, xem ta làm sao đánh chết hắn!"

Tuy hắn lớn giọng, mọi người đều biết hắn đang khoác lác, nhưng cũng không phải không có ý tán thưởng, lần này nếu không phải hắn có Hao Hạo Thiên Thần quyết trong tay, hậu quả khó lường.

Ngu Yên Vũ nhắc nhở: "Vật này cố nhiên tốt, nhưng ngươi phải nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được tu luyện công pháp bên trong, bằng không hậu quả khó khăn lắm."

"Yên tâm đi mẹ, con không tu luyện đâu."

Đang nói, mọi người liền nhìn thấy trên bầu trời từng nữ cự nhân cao tới trăm trượng bay tới, có gần hai mươi nữ cự nhân, cầm đầu chính là Thái Thượng Trưởng Lão của Tử Nguyệt Tiên Môn, Ngu Nhược Tiên.

Ngu Nhược Tiên dẫn những nữ khổng lồ chiến trận này hạ xuống trong đạo tràng, tụ họp với mọi người.

Thủy Hồng Dao không tới, Tử Nguyệt tiên môn còn có mười người khổng lồ chiến trận vẫn chưa tu luyện xong.

Những nữ nhân khổng lồ chiến trận này đều có một trưởng lão cảnh giới Pháp tướng điều khiển. Ba cao thủ Nguyên Anh phụ trợ, cùng với ba ngàn đệ tử Kim Đan làm căn cơ, mỗi người khổng lồ sau khi giải thể đều có hơn ba ngàn người.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Đạo Tràng đã có hơn sáu vạn người, quả thực là kín người hết chỗ.

Ngu Nhược Tiên dẫn một đám trưởng lão của Tử Nguyệt Tiên Môn và Đào Hoa Giáo tiến vào đại điện của đạo tràng, phong hoa, lộng ảnh, Lạc Tiên, Tỳ Vật, Diệp Lý, gió thổi đều ở trong đó. Mọi người từng người gặp mặt, Ngu Yên Vũ liền đem quá trình vừa rồi giao thủ với Vu Nhung Thương báo cho mọi người một chiêu.

Đám người nghe vậy, đều biến sắc.

Thực lực của một người đã nghiền ép rất nhiều cường giả độ kiếp, quả thật khó mà tưởng tượng nổi.

Ngu Nhược Tiên trầm ngâm, thật lâu mới nói: "Thì ra là thế, có thể khắc chế Cự Nhân tộc, thật ra là Hạo Thiên Thần Quyết bí tịch, vật này có chút cổ quái, vừa có thể thành tựu Cự Nhân tộc, vừa có thể hạn chế Cự Nhân tộc, thì ra ta còn lo lắng không có ai có thể chế ngự Vu Nhung, bây giờ xem ra, muốn đánh bại Vu Nhung, cũng không phải là không có hy vọng."

Vi Vân nói: "Yên tâm, ta nhất định sẽ đem vật ấy lợi dụng cho tốt, lúc đánh thì xông lên phía trước, đem pháp lực vu nhung hóa đi, sau đó chư vị tiền bối cùng tiến lên giết hắn!"

Diệp Trầm Ngư lắc đầu, nói: "Có lẽ ngươi không hiểu gì về Địa Tiên, Dương Thần hóa thân chín chín, nhiều người khác cũng vô dụng, trích huyết có thể trùng sinh, giết chết cũng sẽ phục sinh, không có pháp lực cảnh giới Địa Tiên, là tuyệt đối không thể giết chết, đặc biệt là Cự Nhân tộc, thân thể không bị hủy, trừ phi dùng Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, nếu không sẽ không đả thương được bọn họ. Muốn đánh chết Vu Nhung, chỉ có một biện pháp, đó là do một Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm cầm trong tay, mới có thể chân chính giết chết."

Vi Vân nói: "Vậy chẳng phải chính là tiền bối Chu Diệu Ngữ sao, hiện tại nàng chính là thân thể Thái Huyền Mẫu Kiếm, chỉ cần tu thành Địa Tiên, tuyệt đối có thể đè ép Vu Nhung ra đánh. Chỉ là... Nàng cần mười năm mới có thể xuất quan, ai!"

Mọi người yên lặng không nói.

Nếu đợi cho Chu Diệu Ngữ xuất quan, chỉ sợ toàn bộ người của đại lục đều bị Vu Nhung giết sạch.

Vi Vân nói: "Có cách nào sớm đột phá Địa Tiên không? Nói thí dụ như âm dương tương giao... Cái gì đó."

Mọi người nghe xong đều mang vẻ mặt không biết nói gì. Liễu Phỉ Nhi tóm chặt lỗ tai của hắn, nhỏ giọng nói: "Cái tên đại sắc lang nhà ngươi, không phải lúc nào cũng mơ mộng hão huyền, nghĩ đến những ý đồ xấu xa gì chứ, cả ngày chỉ nghĩ tới chuyện nữ nhân!"

Thanh âm của nàng tuy nhỏ, nhưng những người ở đây, ai cũng là hạng người pháp lực cao thâm, đều nghe rõ mồn một, từng người càng không đành lòng nhìn thẳng.

"Khụ!"

Ngu Nhược Tiên ho một tiếng, phá vỡ xấu hổ, nói: "Tóm lại, cho dù kẻ địch cường đại, chúng ta cũng nhất định phải kiên trì mười năm, mọi người đồng tâm hiệp lực, lại có Hạo Thiên Thần Quyết bễ nghễ trong tay, vẫn có cơ hội, không đến khoảnh khắc cuối cùng, quyết không thể từ bỏ."

Vi Vân nhìn mọi người trong đại điện, bỗng nhiên phát hiện một điểm, hắn phát hiện tất cả mọi người ở đây, thuần một sắc đều là nữ nhân, hơn nữa đều là tuyệt sắc mỹ nhân, mỗi người đều có dáng người thướt tha, khuôn mặt xinh đẹp, không phải thon dài yểu điệu, mà là cặp mông đẫy đà của nàng., Mặc quần áo từng tông môn một, đủ mọi màu sắc, vô cùng đẹp mắt, điểm mấu chốt nhất là ở... trừ Ngu Nhược Tiên, Tiểu Kim, Tuyết Tiên Tử, còn có trưởng lão Đào Hoa giáo, tất cả những nữ tử còn lại đều từng phát sinh quan hệ với hắn, vả lại giữa các nàng ít nhiều cũng biết một chút, chỉ là ai cũng không đâm thủng cửa sổ này.

"Lúc nào mới đến lúc được Miên Sơn..."

Nghĩ tới đây, Vi Vân không khỏi cảm thấy lâng lâng, trong lúc nhất thời thậm chí quên cả uy hiếp Vu Nhung mang tới.

...

Sau khi Vu Ảnh rời thành Trường Ninh, một ngọn núi gần đó ngừng lại, đi ra khỏi kiệu, đứng ở đỉnh núi, phía sau hắn là bốn đại yêu Vương tộc Hoàng Lân, Thanh Giao.

Ở vị trí đứng thẳng của Vu Nhung, vừa vặn có thể nhìn thấy toàn bộ Trường Ninh thành.

Vu Ma nhìn xuống phía dưới, sự tức giận trong mắt dần dần phai nhạt xuống, bắt đầu suy nghĩ hành động hôm nay.

Vốn hắn chỉ muốn thăm dò nội tình của Vi Vân, quả nhiên trên người hắn có Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, chỉ là lúc đó hắn hơi vội vàng một chút, biểu hiện cực kỳ rõ ràng ý tứ muốn đoạt lại Hạo Hạo Thiên

Thần Quyết, thế cho nên khiến đối phương nhận ra được vấn đề, vậy mà trực tiếp học được vấn đề, lợi dụng Hạo Hạo Thiên Thần Quyết đối phó hắn, điều này làm cho hắn rất là căm tức.

Sau khi Vu nhung phục sinh, bởi vì đương thời cùng với tồn tại cấp bậc không có Địa Tiên, cho nên thập phần tự đại, ngoại trừ cái đinh trong mắt Vi Vân này, hắn không để bất luận kẻ nào vào trong mắt, cũng xem thường dùng âm mưu quỷ kế gì., Cho nên khiếm phải tự hỏi và an bài, trực tiếp chạy tới chính đạo tu chân giới đi khiêu chiến, đây là một cái bắt đầu thật không tốt. Hắn tất nhiên có thể đè ép mọi người, nhưng chỉ cần một ngày không đoạt được ly thiên thần quyết Hạo Thiên Thần Quyết, một ngày có nguy cơ tiềm tàng, cũng sẽ không cách nào bình định chính đạo, nói gì đến phi thăng.

Bây giờ xem ra, cho dù tu vi của hắn cái thế, cũng phải vận dụng một chút đầu óc, nếu không cho dù có thể thủ thắng, cũng phải trả giá nặng nề.

Lúc này, Thanh Giao tiến lên nói: "Thần Tôn, đám Nhân tộc này không biết tốt xấu, không bằng trực tiếp động thủ diệt sạch bọn chúng đi!"

Vu Nhung quét mắt nhìn hắn, cả giận nói: "Ta sao không muốn! Thế nhưng Hạo Thiên Thần Quyết còn ở trên tay tiểu tử kia, nếu như không đoạt lại... Hừ!" Câu tiếp theo hắn không nói ra, hắn muốn nói là, nếu như đoạt lại không được, hắn sẽ không cách nào thoát khỏi vận mệnh bị tiểu tử kia tru sát.

Hoàng Lân Linh Cơ khẽ động, nói: "Thần Tôn, không bằng như vậy, tạm thời chúng ta không nên hành động thiếu suy nghĩ, Thần Tôn tạm thời ở đây nghỉ ngơi một phen, huynh đệ bốn người chúng ta lặng lẽ lẻn vào Trường Ninh thành, thăm dò rõ ràng nội tình những Nhân tộc này, nhất là Vi Vân tiểu nhân kia, chính là biết người biết ta trăm trận trăm thắng, đợi người này hiểu rõ mới có thể nghĩ ra đối sách, nhất cử dẹp yên Nhân tộc!"

Vu Nhung vừa nghĩ, cảm thấy có lý, liền nói: "Cũng tốt."

Lập tức, bốn đại yêu hóa thành bốn đạo lưu quang vàng, xanh, đỏ, trắng bay nhanh về Trường Ninh thành.

...

Bởi vì Ngu Nhược Tiên dẫn một đám người khổng lồ chiến trận chạy tới đạo tràng, lại thêm sự uy hiếp của cự nhân khổng lồ, mọi người dự định tạm thời không nên tách ra, đem toàn bộ thực lực tập trung tại một chỗ, để tránh bị Vu Xương đánh tan từng tên một., Vì sắp xếp mọi người, lại xây dựng lại đạo tràng Tử Nguyệt tiên môn này một phen, diện tích mở rộng ra mấy chục lần, chiếm hết thảy diện tích phía đông thành Trường Ninh, quy mô đều sắp sửa đến thành trì Trường Ninh thành này, lúc này mới có thể cho mấy vạn người ở lại.

Bất tri bất giác đã hơn nửa tháng trôi qua, trong khoảng thời gian này, Vu Sùng vẫn không có động tĩnh gì, tuy vậy, mọi người vẫn không dám lơi lỏng, mỗi giờ mỗi khắc đều phái người canh giữ ở bốn phía của đạo tràng, lúc nào cũng phải đề phòng Vu Xương xuất hiện.

Trong một gian phòng ngủ ở phía đông của đạo tràng, Vi Vân đang tu luyện Thiên Tí Thiền Công, bỗng nhiên, Tiểu Kim ở một bên ngủ gà ngủ gật líu líu ríu kêu lên.

"Đừng ồn ào." Vi Vân không khỏi ngừng tu luyện.

Tiểu Kim nói: "Ta không phải muốn ầm ĩ, là đang nhắc nhở ngươi, là đã đánh cướp đến đây."

Vi Vân vừa nghe liền không vui, trừng mắt nói: "Ngươi đùa cái gì vậy, ai dám đi cướp của bổn đại gia chứ?"

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, tiếng Diệp Trầm Ngư truyền đến: "Sư đệ, ta có thể vào không?"

Vi Vân vội vàng đứng dậy, mở cửa phòng ra, nhìn thấy Diệp Trầm Ngư duyên dáng yêu kiều, đứng ở trước cửa, một thân váy lụa mỏng

màu xanh, mi hồng mi nga, vẻ mặt lạnh lùng, phảng phất tiên tử bước ra từ trong tranh.

Vi Vân nhìn lướt qua bộ vị đang phập phồng trước ngực Diệp Trầm Ngư, sau đó kéo nàng vào, khép cửa lại, khuôn mặt tươi cười nói: "Thì ra là sư tỷ, không biết sư tỷ có gì phân phó không?"

Tiểu Kim bay qua bay lại trong phòng, nói: "Chủ nhân, miệng của ngươi ghê quá."

"Câm miệng." Vi Vân tát nàng bay đi.

Diệp Trầm Ngư ngồi bên giường nói: "Sư đệ, lần này ta tới là vì muốn tìm ngươi mượn hai kiện đồ vật."

"Đừng cho nàng mượn!"

Tiểu Kim nghe xong lập tức hét ầm lên, giống như đang mượn đồ của nàng vậy.

Diệp Trầm Ngư thấy vậy đều ngẩn ra, đánh giá Tiểu Kim.

Vi Vân cảm thấy hơi mất mặt, hắn đang nuôi một sủng vật gì đó!

Vi Vân ngồi bên cạnh Diệp Trầm Ngư, nắm lấy tay ngọc của cô, hỏi: "Không biết sư tỷ muốn mượn cái gì?"

Diệp Trầm Ngư nói: "Pháp bảo."

Vi Vân hào phóng lấy Quang Tủy Kiếm và mười tám Niết Bàn mật luân ra, nói: "Sư tỷ muốn cái nào?"

Diệp Trầm Ngư suy tư nói: "Mượn Quang Tủy Kiếm là đủ rồi, nhưng nếu cho ta mượn cả Niết Bàn mật luân, chắc chắn sẽ lớn hơn một chút."

Tiểu Kim lập tức kêu lên: "Không được mượn, chủ nhân, không cần cho nàng mượn, có mượn không trả, đây là lỗ vốn!"

Vi Vân một phát bắt được Tiểu Kim, mặc cho nó vỗ cánh liên tục, vẫn không thoát được, Vi Vân nói: "Sư tỷ, tỷ đừng để ý đến nó, không phải chỉ là pháp bảo thôi sao..."

Diệp Trầm Ngư lại nghiêng đầu nói: "Nói không chừng thật sự là vẫn chưa xong."

Vi Vân nghe vậy khẽ giật mình: "A? Sư tỷ mượn làm gì?"

Diệp Trầm Ngư lắc đầu: "Thiên cơ không thể tiết lộ, tóm lại là để đối kháng với Vu Nhung."

Tiểu Kim xông lên cả buổi bỗng nhiên trên người lóe lên kim quang, hóa thành một thiếu nữ trẻ tuổi, trên người mặc quần áo màu vàng nhạt, dáng người thon dài, thân thể mềm mại lả lướt, hoạt bát của mỹ nhân, nàng một tay lấy đi Quang Tủy Kiếm trong tay Vi Vân cùng mười tám Niết Bàn mật luân, ôm vào trong ngực, nói: "Ngươi không phải vì đối kháng Vu Nhung, ngươi là vì chính mình!"

Diệp Trầm Ngư chắp tay nói: "Nếu là vì mình, cũng là vì đối phó Vu Nhung, mong Tiểu Kim hiểu cho, cho ta mượn pháp bảo."

"Không cho, chính là không cho!" Tiểu Kim ôm chặt lấy hai kiện pháp bảo không buông tay.

Vi Vân trầm mặt nói: "Tiểu Kim, không thể lỗ mãng được, sư tỷ cũng không phải người ngoài, chúng ta không thể keo kiệt như vậy."

"Không được, tuyệt đối không được!" Tiểu Kim nói cái gì cũng không muốn buông tay.

"Lâu lắm rồi chưa bị đánh, sư tỷ yên tâm, xem ta giáo huấn nàng như thế nào." Vi Vân ôm ngang Tiểu Kim lên đùi, vén váy dài của nàng, lộ ra cái mông tròn trịa mặc quần lót Thiên Tằm của nàng. Bàn tay nàng vỗ xuống, rơi vào trên mông, phát ra tiếng vang giòn "Bốp".

"A..." Tiểu Kim lập tức kêu lên.

Đánh vài cái, Tiểu Kim liền buông tay, Vi Vân đưa Quang Tủy Kiếm và Niết Bàn mật luân cho Diệp Trầm Ngư, nói: "Sư tỷ cầm lấy."

Diệp Trầm Ngư nhận lấy pháp bảo, cười nói: "Đa tạ sư đệ, sư tỷ không biết lấy gì báo đáp, đành phải lấy thân báo đáp."

Vi Vân nói: "Sư tỷ khách khí rồi, giữa chúng ta cần gì phải chia ra rõ ràng như vậy."

Diệp Trầm Ngư lại nói: "Còn phải làm phiền sư đệ một chuyện, ngươi pháp lực hùng hậu, hy vọng sư đệ truyền pháp lực cho ta, giúp ta đột phá tu vi tới Độ Kiếp viên mãn mới tốt."

Trong lòng Vi Vân rung động, nói: "Kính xin sư tỷ khoan y."

Diệp Trầm Ngư khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ, thân thể mềm mại rung lên, quần áo trên người liền bong tróc từng mảng trên mặt đất, lộ ra thân thể mềm mại trắng như tuyết, da thịt như tuyết, bộ ngực cao ngất, mông thon thả, hai chân thon dài trơn bóng, chân ngọc óng ánh, huyệt nhỏ óng ánh, giữa môi thịt hồng hào là khe hở thịt đỏ tươi, lộ châu nửa phun, nhìn qua vô cùng mê người.

Vi Vân đặt Tiểu Kim ở một bên, cởi đũng quần ra, lấy thịt ra, ôm lấy thân thể mềm mại của Diệp Trầm Ngư đặt ở bên giường, từ đằng sau cái mông cắm vào huyệt nhỏ của nàng, nhẹ nhàng vụt lên, trong miệng nói: "Sư tỷ, chúng ta phải nhiệt thân trước, sau đó mới có thể vận chuyển pháp lực..."

Thật ra không cần làm nóng người, trực tiếp truyền pháp lực cũng được.

Diệp Trầm Ngư "Ừm" một tiếng, hai tay chống trên giường, miệng đàn khe khẽ ngâm nga, không nói gì, thân thể mềm mại bị lắc lư, tóc đen lắc lư.

"Hu hu..." Bỗng nhiên Tiểu Kim bên cạnh khóc rống lên, vừa khóc vừa nói: "Chủ nhân thối tha, chủ nhân ngu ngốc, chủ nhân ngu

ngốc... Ngươi không yêu ta, không thương ta, không để ý ta, ta giúp ngươi, ngươi chẳng những không nghe, ngươi còn đánh ta, ta sống tốt khổ a, hu hu hu..."

Vi Vân vừa thấy không ổn, vội vàng lớn tiếng nói: "Được rồi, được rồi, không phải ta sẽ đánh ngươi vài cái sao. Về phần sao, đến đến đến, để chủ nhân xem, đánh đau chưa?"

Nó một bên nghịch lá trầm ngư, một bên ôm lấy Tiểu Kim, cởi áo yếm tơ tằm của nàng, kiểm tra cái mông của nàng, mông trắng như tuyết đầy co dãn, tựa như trứng gà đã lột vỏ, bắn ra là rách, hết sức đáng yêu.

"Đau..." Tiểu Kim khóc lóc kể lể.

"Chủ nhân giúp ngươi ngưng đau."

Vi Vân đặt Tiểu Kim ở trên lưng Diệp Trầm Ngư, mông hướng lên trên, sau đó xoay người vươn lưỡi, dùng đầu lưỡi liếm nhẹ quả mông tuyết trắng của nàng, kỳ thật cũng không đả thương nàng, chỉ là như vậy có thể an ủi nàng một chút, sau khi liếm một phen, đem Tiểu Kim liếm đến chảy nước mắt thành cười, sau đó là thân thể mềm mại run rẩy, huyệt nhỏ bắt đầu phân ra dâm đãng.

Nếu đổi lại là bình thường, Tiểu Kim nhất quyết sẽ ngăn nó tiếp tục liếm, tránh cho Vi Vân nhịn không được mở nụ hoa nhỏ của nàng ra, nhưng bây giờ Vi Vân đang chơi cá chuối, lá khô, không cần nàng giúp đỡ tiết dục, cho nên không có ngăn cản.

Có Tiểu Kim trợ hứng, hành động này của Vi Vân càng thêm sảng khoái.

"Bộp bộp bộp..."

Tiếng thân thể va chạm liên tiếp vang lên trong phòng.

239

Chương 229 Địa Ngục Chi Nhãn

Thời điểm hai người kết hợp lại, Vi Vân bắt đầu chuyển pháp lực của mình cho Diệp Trầm Ngư, mặc dù hắn chỉ có tu vi Độ Kiếp sơ kỳ, nhưng pháp lực trong cơ thể còn muốn hùng hậu hơn so với cường giả Độ Kiếp viên mãn, chỉ cần tâm cảnh đối phương đầy đủ, hoàn toàn có thể trợ giúp đối phương tăng tu vi tới Độ Kiếp viên mãn, mà Diệp Trầm Ngư hiển nhiên có đủ điều kiện này.

Từng luồng pháp lực từ dưới thể, từ vị trí Vi Vân và Diệp Trầm Ngư xếp vào vị trí dày đặc, tiến vào chỗ sâu trong huyệt nhỏ của Diệp Trầm Ngư, sau đó từ kinh mạch chảy vào đan điền, lại bị nàng dùng huyền công luyện hóa, tiến vào không gian thức hải trên đan điền.

Một lúc lâu sau, Diệp Trầm Ngư phát ra một tiếng kêu khẽ, tiểu huyệt sinh ra một lực bài xích đẩy thân thể thô to của Vi Vân ra ngoài.

Ngay sau đó, trên người nàng lộ ra một luồng khí tức mạnh mẽ, là khí thế độc nhất thuộc về Độ Kiếp viên mãn.

"Phù..."

Lúc này Vi Vân đã cảm thấy sức lực mệt mỏi, khuôn mặt hơi xanh lên, quầng mắt cũng hơi biến thành màu đen, ngồi chậm rãi trên giường, cơ hồ ngồi không vững.

Pháp lực trong cơ thể đều chuyển cho Diệp Trầm Ngư, trong lúc nhất thời pháp lực trống rỗng, cho dù có tiền phù trợ bổ sung, cũng nhất định phải điều dưỡng mấy ngày, phun ra nuốt vào thiên địa linh khí, mới có thể khôi phục.

Diệp Trầm Ngư thu khí thế, ân cần hỏi: "Sư đệ, ngươi vẫn ổn chứ?"

"Sư tỷ yên tâm, đệ không sao..."

Suy nghĩ một chút, Diệp Trầm Ngư lấy từ trong ngực ra một chồng tiền phù, đều là ba cấp bốn đưa cho Vi Vân, nói: "Những phù lục này sư đệ giữ lại khôi phục, ta cáo từ trước, cần rời khỏi đạo tràng, tìm một nơi yên tĩnh bế quan một thời gian ngắn, thời gian này đối phó Vu Nhung, phải dựa vào mọi người."

Nói xong, Diệp Trầm Ngư rời khỏi phòng.

Vi Vân nhìn đống tiền phù trong tay, lại nhìn bóng dáng mỹ miều của Diệp Trầm Ngư biến mất, trừng mắt nhìn, bỗng nhiên cảm thấy có chỗ nào là lạ...

Ngày hôm nay, lại có mười cự nhân chiến trận từ đằng xa bay tới, rơi vào trên đạo tràng của Tử Nguyệt Tiên Môn, chính là mười người khổng lồ còn sót lại của Tử Nguyệt Tiên Môn, đã tu luyện xong, chạy tới Trung Châu. Các nàng tu luyện ở Đào Hoa Giáo, do Thủy Hồng Dao dẫn dắt. Đến lúc này, 30 chiến trận cự nhân đều đến đông đủ, nhưng lại không thấy Thủy Hồng Dao đến.

Vừa mới tu luyện xong, Vi Vân đã khôi phục lại pháp lực cho Diệp Trầm Ngư, đi tới quảng trường, chỉ thấy những cự nhân chiến trận kia đến, hỏi thăm một phen, các nàng lại nói Thủy Hồng Dao đang bế quan, trong thời gian ngắn sẽ không tới.

"Nàng ta cũng bế quan? Được rồi... Nhưng không sao, có bản đại gia ở đây, Vu Nhung kia cũng không dám tới nơi này quấy rối."

Vi Vân ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn quanh một vòng Đạo Tràng, thỉnh thoảng trêu chọc Tiểu Kim, sau đó lại trở về phòng ngủ.

Tiểu Kim nói: "Chủ nhân thối tha, pháp lực của ngươi cũng không cho ta, pháp bảo cũng không cho ta, hừ!"

Vi Vân ngồi bên giường hỏi: "Ngươi lại không đột phá, cần nhiều pháp lực làm gì?"

Tiểu Kim hóa thành một thiếu nữ trẻ tuổi cưỡi trên cổ Vi Vân, nói: "Vậy ta muốn đột phá, hiện tại liền đột phá Độ Kiếp cảnh!"

"Được hay không, đừng miễn cưỡng nhé." Vi Vân hoài nghi nói.

"Đương nhiên được, ta không chỉ muốn đột phá tới Độ Kiếp cảnh mà còn phải trùng kích Độ Kiếp viên mãn, sau đó ngươi chuẩn bị ba món pháp bảo cho ta, ta muốn bế quan!"

"Muốn pháp lực cũng không thành vấn đề, muốn lấy pháp bảo thì...không có." Vi Vân lật tay một cái, pháp bảo cũng đã tặng người rồi, trên người chỉ có một kiện kim thư không chữ, pháp bảo này cũng không thể tặng người khác được.

"Ta mặc kệ, ta mặc kệ..." Hai tay Tiểu Kim nhéo lỗ tai Vi Vân, hai cái chân ngọc trắng muốt sáng như tuyết quơ tới quơ lui trước ngực hắn: "Ngươi không cho ta là không yêu ta, thà tiễn ngoại nhân cũng không lưu lại cho ta, ô ô..."

Vi Vân quát lớn: "Đừng ồn ào, hiện tại ta không có pháp bảo, ta đưa cái gì cho ngươi!"

"Ngươi hung ta..."

"Ta..."

"Ta giúp ngươi phá cảnh còn không được sao?" Vi Vân ôm lấy Tiểu Kim, đặt ở trên đùi mình an ủi vài câu, sau đó bắt đầu quán thâu pháp lực cho nàng.

Kỳ thật Vi Vân dạy pháp lực cho người ta cũng không cần phải giao thiệp, tâm pháp của hắn bao la rất nhiều pháp mạch, thuộc tính đầy đủ, có thể chuyển hóa làm Phật, Đạo, Ma có thể từ đầu quán đỉnh các loại pháp lực, cũng có thể từ phía dưới đưa vào. Bình thường cấp cho các nàng Diệp Trầm Ngư vận chuyển pháp lực, đều là chọn lựa phương thức nhập vào từ hạ thể. Hiện tại Tiểu Kim không đồng ý

Vi Vân tiến vào trong cơ thể nàng, liền chỉ có thể áp dụng phương thức quán đỉnh đầu.

Vi Vân không cam lòng đem lòng bàn tay lơ lửng trên đỉnh đầu Tiểu Kim ba tấc, một mặt quán thâu pháp lực cho nàng, vừa hùng hùng hổ hổ nói: "Ta truyền pháp lực cho sư tỷ, tốt xấu gì các nàng cũng có thể làm cho ta sảng khoái một chút, còn ngươi thì sao? Trừ cả ngày ngươi đòi chân gà, trộm đồ của người ta, gây họa cho ta, cái gì cũng không giúp được ngươi, còn cần ta cho ngươi pháp lực, ta thật sự xui xẻo, nhặt được một cái phiền toái về!"

Pháp lực màu vàng nhạt chảy ra từ lòng bàn tay Vi Vân, như thác nước đổ xuống đỉnh đầu Tiểu Kim, hóa thành một vòng xoáy pháp lực, một mạch tiến vào trong cơ thể nàng.

Tiểu Kim vui sướng hấp thu, trong mắt ý cười, vẻ mặt vô cùng sung sướng, lại há miệng nhỏ, dịu dàng nói: "Ba ba, người chê con phiền phức sao?"

"Ngươi, ngươi gọi ta là...?!" Vi Vân nghe vậy giật mình một cái, suýt nữa té xỉu.

"Ba ba." Tiểu Kim chớp chớp đôi mắt đẹp, nhìn qua vô cùng đáng yêu.

"Ta... làm!" Vi Vân không khỏi cứng nhắc, một luồng khí nóng chảy vào bụng.

"Ngươi làm sao vậy, phụ thân?" Tiểu Kim hài hước cười nói.

"Đừng như vậy... Ta là chính nhân quân tử." Vi Vân ngoài miệng tuy nói như thế, nhưng trong đầu lại đang nghĩ nhập phi, nghĩ đến Tiểu Kim, "con gái" trần truồng, nằm trên giường vẫy tay với mình, nói "Phụ thân à, mau lên nha, người ta muốn "Oa", các loại lời, oa, ngẫm lại đều chảy máu mũi.

"Ba ba, ba ba..." Tiểu Kim réo lên không ngừng.

Vi Vân ổn định tâm thần, nói: "Kim Kim a, ta cảnh cáo ngươi, không nên khiêu khích ta lúc chủ nhân vận công, nếu không... Chủ nhân ta tẩu hỏa nhập ma là chuyện nhỏ, một khi ta nhịn không được nở nụ hoa của ngươi, cũng đừng trách ta."

Tiểu Kim vừa nghe vậy vội vàng ngậm miệng lại.

Những thứ khác đều dễ nói, một khi dính dáng đến loại đại sự "Khai Nguyệt" này, Tiểu Kim sống chết cũng không cho.

Lúc Vi Vân giúp Tiểu Kim Phá Cảnh, tại cực bắc, có một chỗ Hàn Sương Tuyết Vực, một đám người đang tụ tập ở đây. Nơi đây chính là cực bắc chi địa của toàn bộ đại lục Thiên Vũ, còn ở phía bắc lãnh địa Ma giáo, toàn bộ khu vực đều vô cùng lạnh lẽo, băng tuyết bao phủ, bông tuyết bay tán loạn, không ngừng nghỉ.

Tiếp tục nữa, chính là Bắc Hải rồi.

Giờ phút này, một đám người mặc hắc bào đang tụ tập tại một cửa vào động quật, chính là lão tổ Nghiên mực, Ma công tử, Ma toán, Ma Ngọc, Ma Lâm cùng Ma Ngọ sáu người, nhân vật được xưng tụng còn lại của toàn bộ Thiên Ma giáo, đều ở đây.

Cửa vào động quật này giống như tượng băng, hiện ra hình dạng khô lâu. Hốc mắt trống rỗng hiện ra u quang, trong miệng hai hàng răng nanh sắc bén từ bên ngoài nhìn vào bên trong, sẽ phát hiện tối om, căn bản không nhìn rõ bên trong là cái gì.

"Giáo chủ, đây chính là Mắt Địa Ngục trong truyền thuyết sao?" Ma Ngọc đứng ở một bên rỉa ra tư thế, há miệng hỏi.

Lão tổ Tuyền Cơ gật gật đầu, nói: "Đây chính là lối vào của Địa Ngục Chi Nhãn!"

Ma công tử hỏi: "Phụ thân, mọi người đều biết, Thiên Địa Nhân Tam Giới này chính là Cửu Thiên Tiên Giới, Cửu U Minh Giới và Nhân Gian giới, theo lý thuyết Minh Giới thuộc về tầng chót nhất, nhưng ta

cảm thấy mắt Địa Ngục này thập phần khủng bố, bây giờ tuy ta có tu vi Độ Kiếp Viên Mãn, tới gần nơi này, cũng cảm thấy có chút hãi hùng khiếp vía."

Lão tổ nghiên mực nói: "Các ngươi có chỗ không biết, chính vì Minh giới ở tầng dưới cùng, cho nên mới kinh khủng nhất, bởi vì bên trong có mười tám tầng địa ngục, mỗi một tầng đều giam giữ vô cùng vô tận ác quỷ, yêu ma, thậm chí có Viễn Cổ Ma Thần, nghe nói là tầng cuối cùng của Địa Ngục, thậm chí khóa Chân Thần thực lực ngập trời! Đương nhiên... Ta cũng là lúc trước nghe sư phụ ta nói qua, không biết thật hay giả."

"Chân Thần? Cảnh giới đó ra sao?" Mọi người nghe vậy chấn động.

"Ta cũng không biết, có lẽ còn cao hơn Địa Tiên nữa..." Lão tổ Nghiên mực nói.

Cao hơn cả Địa Tiên? Nghĩ lại cũng cảm thấy kinh khủng. Thiên địa huyền bí thật sự là quá nhiều, lấy thành tựu của bọn họ bây giờ, giống như một đứa trẻ vừa mới học được đi đường, lực lượng cạn kiệt cả đời cũng chưa chắc có thể phá được một phần vạn.

"Được rồi, ta muốn đi vào bế quan, các ngươi cứ thủ ở cửa, đừng để cho bất luận kẻ nào tiến vào quấy rầy ta." Lão tổ Nghiên mực nói.

"Dạ, giáo chủ!" Mọi người đều nói.

Lão tổ nghiên mực để Thôn Nhật Hỏa Viên canh giữ ở cửa, sau đó một thân một mình bước vào trong hang, đám người Ma công tử cũng canh giữ ở cửa, khoanh chân tĩnh tọa, rèn luyện pháp lực, tu luyện thần thông.

Địa Ngục Chi Nhãn là một thông đạo dẫn tới Cửu U Minh Giới, nói cho chính xác thì là địa ngục thông tới Minh Giới, Minh Giới chính là một thế giới linh hồn độc lập, là nơi linh hồn của chúng sinh sau khi chết đi, ở giữa một chỗ linh hồn chuyển thế giới., Có người Tiên giới sắp xếp quản hạt, phụ trách quản hạt linh hồn chúng sinh, cùng an

bài đầu thai, đồng thời còn thiết lập mười tám tầng địa ngục, địa ngục này là dùng để giam giữ tội phạm, bên trong không thiếu ma đầu cùng hung cực ác. Địa ngục chi nhãn này chính là thông hướng đến nơi đó, vả lại bởi vì có tiên nhân thiết lập cấm chế tồn tại, có tiến không ra.

Mục đích lão tổ nghiên mực tới nơi này, chính là vì đột phá cảnh giới, tu thành Địa Tiên. Đến cảnh giới này của hắn, trừ thành tiên, tất cả đều không có ý nghĩa, vì thế có thể trả giá tất cả, hiện giờ Vu Nhung đấu chính đạo rất vui vẻ, chính là thời cơ hắn đột phá tốt nhất. Thành tiên chú trọng thời điểm, địa lợi, địa lợi., Người hoà, thiếu một thứ không được, lão tổ nghiên mực tự biết mình, tuy thiên tư cực cao, thông minh tuyệt đỉnh, cũng nghĩ tới đối sách, nhưng muốn trong tình huống không có ngoại lực hỗ trợ phá cảnh, tỷ lệ thất bại rất lớn, bởi vậy đi tới nơi cực hàn này, mượn hoàn cảnh địa lý Địa Ngục chi nhãn làm bình chướng độ kiếp thành tiên.

Rất nhanh, lão tổ nghiên mực đã tiến đến điểm cuối của động quật. Ở chỗ này, bốn phía là băng tuyết tinh bích thật dày, trước mắt là một hàn đàm nửa mẫu, khí lạnh bốc lên thẳng tắp, xuyên qua hàn khí sẽ phát hiện hồ nước là một mảnh màu vàng sẫm. Đây không phải là nước bình thường, mà là nước của Địa Ngục Hoàng Tuyền, có thể ăn mòn vạn vật, chỉ cần một giọt là có thể hòa tan huyền thiết, so với bất cứ thứ gì đều có độc.

Hàn Đàm chính là thông đạo dẫn tới địa ngục.

Lão tổ nghiên mực không dám tới quá gần, chỉ khoanh chân ngồi xuống phụ cận, sau đó thầm vận huyền công, từ đỉnh đầu hiện ra một gốc cây búp bê, toàn thân xanh biếc, rủ xuống vạn đạo thanh quang, lại tế ra ba kiện pháp bảo xoay tròn quanh thân, chính là Cửu U Chi Môn, Hóa Huyết Hồ Lô và Kim Giao Cửu Tiết Tiên.

Vì để thành tiên, lão tổ nghiên mực đã nghĩ hết tất cả biện pháp. Lão lại nhớ lại lời Giáo chủ Thiên Ma giáo đời trước lâm chung, lại lật

xem sách cổ các phái, xem qua các đời tông môn chi chủ. Các cường giả lưu lại bút ký, rốt cục nghĩ tới một phương pháp tin tưởng.

Độ kiếp bình thường sẽ ở thời điểm thiên kiếp giáng lâm chuyển hóa nguyên thần thành thuần dương, là dương thần, sẽ không bị thọ nguyên hạn chế, nhưng thường thường mọi người gánh không nổi thiên kiếp, bởi vì tu vi của con người mạnh bao nhiêu, thiên kiếp lợi hại bao nhiêu, hai loại lực lượng đối lập sẽ triệt tiêu lẫn nhau, đến mức không còn dư lực chuyển hóa nguyên thần mà thân tử đạo tiêu, Tả Chấn Y chính là ví dụ điển hình nhất.

Trừ phi có công đức bảo vệ cho nguyên thần bất diệt, nhưng công đức nào được nhiều như vậy? Làm sao bây giờ?

Cái này chính là cần "Dương Thần Xích Tử, Thượng Thiện Như Thủy" cảnh giới tinh thần, khiến bản thân tạm thời dung hợp với Thiên Đạo, đối kháng chuyển hóa thành cùng tồn tại, như thế không những sẽ không chết đi thiên kiếp, mà còn sẽ được Thiên kiếp giúp đỡ, nhất cử thành Tiên. Hơn nữa còn có dư lực chuyển hóa thành pháp khí tùy thân, hóa thành pháp bảo. Pháp bảo bởi vì được thiên kiếp lực, chuyển hóa thành tiên lực, uy lực rất mạnh.

Cũng chính vì thế, pháp bảo lại có một diệu dụng khác.

Lão tổ nghiên mực biết mình không có tinh thần cảnh giới cùng thiên đạo hợp nhất, liền mở ra lối riêng, chọn một biện pháp xảo diệu khác để thành tiên. Hắn muốn rút thuần dương tiên lực trong pháp bảo ra, hấp thu nhập thể, để chính mình trước khi thành tiên, trong cơ thể đã có tiên lực, cũng để tiên lực này chuyển hóa nguyên thần thần của mình., Để nguyên thần của mình hóa thành dương thần, như vậy, hắn liền có dương thần Địa Tiên, không cần lại mượn thiên kiếp để chuyển hóa nữa, vả lại cho dù thiên kiếp giáng lâm, hắn có Địa Tiên Dương Thần tại thân, trên lý luận cũng hoàn toàn có thể vác qua.

Chẳng qua chỉ dựa vào một kiện pháp bảo tiên lực vẫn còn chưa đủ, bởi vậy ít nhất phải chuẩn bị ba kiện để ứng thiên địa nhân tam tài. Như vậy có thể hủy đi ba kiện pháp bảo, nhưng không sao cả, chỉ

cần có thể thành tiên, tổn thất nhiều hơn nữa pháp bảo cũng đáng giá.

Ngoài ra, lão tổ Tuyền Cơ còn lựa chọn đột phá trong con mắt Địa Ngục, vừa tới khí tràng này có trợ giúp với công pháp Thiên Ma giáo của hắn, thứ hai khi hắn đột phá, thiên kiếp nhất định sẽ hàng lâm, nếu thật sự không chịu nổi, hắn cũng có thể mượn dùng hoàn cảnh của Địa Ngục chi nhãn để đột phá., Muốn giảm uy lực của thiên kiếp —— dù sao có pháp bảo trong tay, hắn cũng không cần thiên kiếp tới chuyển hóa nguyên thần, đây chính là Địa Ngục Chi Nhãn, xung quanh là vạn dặm, tuyệt đối tĩnh mịch, không có bất kỳ sinh mệnh nào có thể sống sót, cho dù là thiên kiếp cũng bị ảnh hưởng.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, lão tổ nghiên mực bắt đầu giải khai phong tỏa pháp lực trên cơ thể, nghiệp lực trên người, cùng với đó là một đám kiếp vân dài vài mẫu chậm rãi ngưng tụ thành một vùng phía trên vùng cực hàn, dày nặng mà trầm thấp, mơ hồ có điện quang lóe lên, tiếng sấm cuồn cuộn truyền đến.

...

Thành Trường Ninh, Trung Châu.

Tuyết đọng tan, xuân ý dần dần dày lên, cây thơm hai bên đường phố cũng nảy mầm.

"Kẹo hồ lô... "

"Bánh bao, bánh bao nhân thịt lợn..."

Chính là buổi sáng, trên đường một mảnh rộn ràng ràng, náo nhiệt vô cùng.

Bỗng nhiên, trong thành bay ra vài đạo lưu quang, nhanh chóng bay lên không trung, đảo mắt đã bay tới một đỉnh núi gần đó, hóa thân thành bốn nam tử, hạ xuống bên cạnh một chiếc kiệu lớn trên đỉnh núi.

"Thần Tôn, chúng ta đã tìm hiểu rõ ràng!"

Chính là bốn người Hoàng Lân, Thanh Giao, Phong Hoàng cùng lão Bạch, trải qua một đoạn thời gian tìm hiểu, đã có thu hoạch, vì vậy đến đây đem tin tức báo cho Vu nhung.

Vu Nhung trong kiệu phục hồi tinh thần từ trong thần du, thanh âm trầm thấp thở ra: "Nói."

Hoàng Lân nói: "Chúng ta đã biết lai lịch của Vi Vân tiểu nhi, tiểu tử này vốn cũng không có bản lĩnh gì, chính là dựa vào cái miệng và một khuôn mặt ăn cơm mềm, dựa vào sự trợ giúp của nữ nhân mới có thành tựu như ngày hôm nay. Hắn vốn là đồ bị Dược Vương tông ruồng bỏ, sau đó lại lẫn vào Tử Nguyệt tiên môn và Đào Hoa giáo, bên cạnh có một đống nữ nhân, bên người có một đống lớn nữ nhân., Nghe nói hắn có một loại năng lực song tu đặc biệt, có thể rót pháp lực bản thân vào đề thăng lên nữ tử, trợ giúp các nàng đột phá tu vi, nhưng cũng chính vì thế, cơ hồ cách mỗi một đoạn thời gian, hắn đều sẽ có pháp lực hư không, thời gian qua chính là cơ hội của chúng ta."

Vu nhung hỏi: "Trừ cái đó ra, hắn còn có dị thường gì khác không?"

Hoàng Lân nói: "Cũng không có gì dị thường."

Vu Nhung lẩm bẩm: "Sao lại như thế?"

Trầm mặc một lát, hắn mới lạnh lùng nói: "Phải đợi đến khi pháp lực của hắn trống rỗng, mặc dù có Hạo Thiên Thần Quyết trên người, cũng không phát huy ra được uy lực... Vậy phải đợi tới khi nào?"

Hoàng Lân nói: "Thần Tôn đừng lo lắng, chúng ta mua chuộc rất nhiều bách tính, ngày ngày đều lẻn vào đạo tràng Tử Nguyệt Tiên Môn điều tra. Theo chúng ta quan sát, khoảng thời gian này pháp lực của Vi Vân tiểu nhi đã trở nên trống rỗng, dường như là để tăng tu vi cho sủng vật của hắn. Kim Sí Đại Bằng bên cạnh hắn vốn là pháp tướng cảnh, hiện tại đã là Độ Kiếp cảnh."

Vu nhung nghe vậy, lập tức nói: "Một khi đã như vậy, việc này không nên chậm trễ, chúng ta hôm nay liền động thủ!"

"Vâng, thần tôn!"

Bốn đại yêu lập tức nghe lệnh, nâng kiệu bay về phía đạo tràng Tử Nguyệt Tiên môn ở ngoại ô thành Trường Ninh.

Giờ phút này, trong Đạo Tràng của Tử Nguyệt Tiên Môn, Vi Vân đang đả tọa điều tức trong phòng.

Mấy ngày gần đây, trong đạo tràng vẫn bình thường, đám người Ngu Yên Vũ đang trao đổi tâm đắc tu luyện, thảo luận thần thông pháp thuật, trên mặt đất rộng lớn bên ngoài đại điện, các trưởng lão phong hoa mỗi ngày đều điều khiển trận chiến Nữ Cự Nhân, thực lực những người khổng lồ này từ độ kiếp sơ kỳ đến Độ Kiếp viên mãn không giống nhau, ba mươi vị, chính là ba mươi cường giả Độ Kiếp cộng lại là một lực lượng vô cùng khủng bố.

Bởi vì tứ đại yêu Cơ cũng tự mình thao túng một người khổng lồ chiến trận, cho nên Ngự Châu nương nương cũng được dẫn tới đạo tràng. Nàng mỗi ngày đều như nữ đồng chạy loạn khắp nơi, cũng may ở đạo tràng nhiều người, không sợ bị mất dấu.

Hiện tại trong Đạo Tràng, ngoại trừ đám người Chu Diệu Ngữ, Thủy Hồng Dao, Diệp Trầm Ngư, bao gồm cả đám người Linh Nhi và Linh Nhi cũng đều tập trung ở đây, các đại tông môn chính đạo hội tụ một đường, cùng nhau đối phó Vu Nhung.

Vi Vân ngồi trên giường, thở hắt ra một hơi, mấy ngày trước giúp Tiểu Kim đột phá tới Độ Kiếp cảnh, pháp lực của mình lại trở nên trống rỗng, phù tiền đã dùng hết, bây giờ mới khôi phục được chừng ba phần mười.

Vậy thì cũng thôi đi, Tiểu Kim thế nhưng còn chờ sau khi nó khôi phục sức lực, tiếp tục cho nó pháp lực, phải giúp nó đột phá Độ Kiếp viên mãn mới thỏa mãn, sau đó còn muốn nó kiếm cho nó vài món

pháp bảo, điều này khiến cho Vi Vân một lần không nói gì, chỉ cảm thấy mình nuôi đến một tên phá gia chi tử.

Lúc này Tiểu Kim mặc dù còn là bộ dáng Nhị Bát thiếu nữ, nhưng khí tức trên thân đã hoàn toàn khác biệt trước kia, trên thân mơ hồ có lôi quang lập loè, quần lụa vàng nhạt trên người không gió tự động, thỉnh thoảng lộ ra một cỗ uy áp cường giả.

Tiểu Kim nhảy nhót đi tới bên giường ngồi xuống, nói với Vi Vân: "Chủ nhân thối, ngươi khôi phục lại thật chậm a!"

Vi Vân trừng mắt nói: "Pháp lực của bổn đại gia sao các ngươi có thể so sánh được? Khôi phục đương nhiên phải chậm một chút, nếu không thì sao ta lại đặc biệt hơn các ngươi được?"

Tiểu Kim trêu chọc nói: "Khôi phục chậm còn có lý, vạn nhất Vu Nhung đánh tới, hắc hắc, xem ngươi làm sao bây giờ."

"Cái này dễ thôi." Vi Vân tiện tay lấy ra Hạo Hạo Thiên Thần Quyết đưa tới." Nếu Vu Ma đánh tới, ngươi đem Hạo Thiên Thần Quyết giao cho mẹ ta, mẹ ta tự có thể đối phó hắn."

Tiểu Kim một tay chộp tới Hạo Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, một trảo này của cô ta cực kỳ khủng bố, chỉ thấy ngọc thủ khói nhẹ bốc lên, thân thể mềm mại run lên, cả người bật nhảy lên, không ngừng quăng Hạo Hạo Thiên Thần Quyết xuống, nhìn bàn tay nhỏ bị thương của mình, hoảng sợ nói: "Chủ nhân, ngươi... quyển sách này..."

"Làm sao vậy?" Vi Vân khẽ giật mình.

Tiểu Kim nói: "Trong sách này ẩn chứa một luồng lực lượng cường đại, vô cùng bá đạo, không thể chạm vào."

"Không thể nào?" Vi Vân bán tín bán nghi, cầm lấy Hạo Thiên Thần Quyết lên, nhìn trái nhìn phải, sửng sốt là không nhìn ra có cái gì không ổn.

Hắn nhìn về phía Tiểu Kim, nói: "Ngươi cố ý đúng không, chơi vui không?"

Sắc mặt Tiểu Kim lại ngưng trọng, duyên dáng nói: "Ta làm gì phải lừa ngươi? Có thể là Vu Nhung ở trên động tay chân, hiện tại phiền toái rồi, chỉ có ngươi có thể sử dụng thứ đồ nát này, người khác cũng không dùng được, ngươi nếu pháp lực trống rỗng, thì không ai có thể ngăn cản được Vu Nhung."

Vi Vân vừa nghe, cũng nghiêm túc hẳn lên.

Nếu đúng là như thế thì thật sự có chút phiền phức, xem ra nhất định phải nhanh chóng khôi phục lại pháp lực mới được.

240

Chương 230, ai có thể địch....

Nghĩ tới đây, Vi Vân nghiêm mặt nói: "Kim kim a, chủ nhân đối xử với ngươi có tốt hay không?"

Tiểu Kim nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cố gắng nói: "Cũng tạm được... "

"Miễn cưỡng như vậy sao?"

"Đúng là rất miễn cưỡng."

Vi Vân nhún vai nói: "Vậy chủ nhân ta hiện tại phải khôi phục pháp lực, đối phó Vu Nhung, ngươi có giúp ta hay không?"

Tiểu Kim nói: "Giúp chủ nhân, quả thực có chút khó khăn, bất quá vì đối phó Vu Nhung... Ừm, vậy không thể không thận trọng suy xét rồi! Được rồi, ta phải làm sao bây giờ?"

Vi Vân nghe vậy lập tức dùng sức, trên mặt tràn đầy nụ cười lừa bé gái của Lang bà bà, nói: "Rất đơn giản, như vậy đi, ngươi cởi quần áo ra, bộ ngực, mông, bắp chân và đương nhiên! Ta không phải muốn nở nụ cười của ngươi, ta là loại người này sao?"

"Vâng!"

"Chắc chắn không phải chứ! Ta chỉ muốn nhờ vào ngọc thể của ngươi kích thích tiềm năng của ta một chút để đẩy nhanh tốc độ khôi phục..."

"Chủ nhân xấu xa, ngươi thật đẹp a..."

"Nhanh lên, đừng dông dài."

"Hừ, tiện nghi cho ngươi một lần, lần sau không được phép làm thế..."

Tiểu Kim ném cho hắn hai mắt mị hoặc, sau đó nhẹ nhàng cởi quần lụa mỏng màu vàng nhạt trên người xuống, lộ ra thân thể ngọc ngà trắng noãn, da thịt trắng nõn như tuyết, bóng loáng như tơ lụa, thân ngọc mềm mại, ngực sữa thì như thỏ trắng có hai cục thịt mềm mại, mânửng đỏ., Cái hậu môn phía dưới tuyết trắng mượt mà, một đôi chân ngọc thon dài, chân ngọc óng ánh mà hồng nhuận, đường vân mạch máu rõ rệt có thể thấy được, bên trong đùi là một mảng thịt huyệt mềm mại, bờ môi không lông kẹp lấy một khe thịt đỏ tươi, non nớt, đóng chặt, cực kỳ mê người.

Vi Vân vừa nhìn thấy đã không dời mắt đi được nữa, hạ thể nháy mắt sung huyết, hắn vội không ngừng cởi quần, móc ra một cây gậy thịt cực lớn, nói: "Ồ, vàng tốt của ta, trước tiên giúp chủ nhân ngậm lại một chút..."

Tiểu Kim lên giường, nằm nhoài tại bên hông hắn, cái miệng đàn hé ra, vươn một cái lưỡi thơm mềm, nhẹ nhàng liếm đầu rùa của hắn.

"A... Thực không chịu nổi." Vi Vân cảm thấy kích thích.

"A..."

Tiểu Kim cũng không phải là lần đầu tiên nó liếm mỏ quặng cho Vi Vân, xe nhẹ đường quen, ăn uống say sưa, một đôi mắt còn thỉnh thoảng hướng nó liếc mị nhãn, đôi mắt đẹp dài nhỏ chớp một cái, đem Vi Vân kích thích đến mức hận không thể lập tức đem nàng ta xử lý.

Tiểu Kim bày ra tư thế quỳ xuống, đầu móc ở giữa hông Vi Vân, cái lưỡi phun ra nuốt vào, cái mông trắng như tuyết vểnh lên cao, mặc dù không lớn, nhưng lại rất tròn, hình dạng rất đẹp, sờ lên bóng loáng mềm mại, cảm giác kinh người. Vi Vân ở trên đó bóp vài cái, sau đó một cái tát phát ra tiếng vang thanh thúy, Tiểu Kim kêu "A"

một tiếng, vừa phun ra nuốt vào, vừa lắc lắc cái mông, giống như đang nịnh nọt chủ nhân vậy.

Vi Vân nhẹ nhàng vuốt ve trán của Tiểu Kim, tóc đen, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng, bỗng nhiên đè lên đầu nàng, nhẹ nhàng động đậy, rút thịt côn, đầu rùa cắm sâu vào trong cổ nàng.

"A..." Tiểu Kim lập tức dừng lại, trừng lớn hai mắt, toàn tâm thừa nhận cái này cường lực thao tác, cái miệng nhỏ bị làm thành nước miếng chảy ra ngoài, gật gật đầu qua lắc lại, một đôi tay nhỏ nắm lấy Vi Vân thân côn cùng trứng ở bên ngoài, muốn rút ra.

Vi Vân không ngừng kích động, kích thích dần dần lên, tính chất vừa xuất ra liền nằm ngửa xuống, lại bởi vì ôm lấy Tiểu Kim, ngay cả Tiểu Kim cũng nằm sấp trên người hắn, bất quá trong miệng vẫn ngậm lấy nhục côn của hắn, Vi Vân thì chuyển hướng cho Tiểu Kim, cái mông thoáng cái dán lên mặt nó., Dùng tay tách chân thon dài của nàng ra, trước mắt liền lộ ra một mảng thịt non nớt, trơn bóng non nớt, một mảnh màu đỏ tươi, phảng phất bé gái không mở thân thể, lại như nụ hoa chớm nở, phía trên có giọt sương, cực kỳ mê người, còn toả ra mùi hương u hương nhàn nhạt, làm cho người say mê trong đó.

Vi Vân sao có thể nhịn được, há mồm liền đem đôi môi bắp thịt cái huyệt trước mắt ngậm lại, cẩn thận nhấm nháp, đầu lưỡi khiêu khích thịt Duyên, bờ môi dán môi, đầu lưỡi đảo qua môi thịt, lại hút vào trong miệng hút lấy hút vào. Huyệt thịt Tiểu Kim mềm mại như thế, mềm mại như thế., Hàm ở trong miệng phảng phất muốn hòa tan. Cùng lúc đó, Tiểu Kim cũng đang ra sức phun ra nuốt vào thịt côn của Vi Vân, đầu ưỡn lên, da quay cuồng, đầu rùa lách qua thịt mềm trong miệng, dưới nước miếng trơn bóng chảy xuống, chìm vào cổ họng, bên trong chặt chẽ mà non mịn, phảng phất như đang bị ép vậy.

Vi Vân muốn dừng mà không được, trong lòng liên tục kích động, vội vàng co nhanh lại, đồng thời từng ngụm từng ngụm hút vào huyệt Tiểu Kim, từ bên trong hút ra từng đợt sóng lớn, không hề có mùi

tanh hôi, chỉ mang theo mùi hương thoang thoảng, một cảm giác khác thường.

"Kim, dùng sức liếm đi, bản đại gia muốn bắn rồi!"

"A..."

Hai người một người liếm, một người ăn rạt, phối hợp tới mức phối hợp cũng ăn ý. Bỗng nhiên, Vi Vân cảm thấy đau nhói, vội vàng dừng lại. Ngay sau đó, từng cỗ điệp điệp từ trong mắt nước tiểu bắn ra, đều rót vào trong miệng Tiểu Kim.

Xạ được một lúc, Vi Vân mới thở ra một hơi, thoả mãn vỗ vỗ mông Tiểu Kim, ý bảo cô bé đứng dậy là được rồi.

Tiểu Kim đứng dậy ngồi ở trên giường, ngậm đầy dĩa, nuốt ừng ực một cái, lại thè lưỡi ra, ngửi ngửi một hơi, giống như không có mùi, lúc này mới chu cái miệng nhỏ nhắn lên, nói: "Chủ nhân thối, hừ!"

"Làm sao vậy, còn chưa liếm đủ sao, nếu không ta cho ngươi nếm thử một chút?" Vi Vân nói với vẻ thiếu cân nhắc.

"Mới không phải!"

"Thế thì là sao?"

Tiểu Kim đỏ mặt nói: "Người ta, người ta... Ngươi làm cho người ta cảm thấy thoải mái, làm như người ta muốn lấy, nhưng ta lại không thể thật sự làm, loại tâm lý mâu thuẫn này ngươi hiểu không?"

"Không phải chỉ là nổi lên rồi sao, nói sớm đi, ta cũng đâu phải không cho cô..."

"Không thể a, Đại Bằng nhất tộc chúng ta bảo trì tốc đồng thân tu hành rất nhanh, ta cũng không muốn mất đi năng lực này."

"Thật sự là bộ tộc hiếm thấy."

Hai người mặc quần áo trò chuyện, lại quên mất sơ tâm lúc đầu, trên thực tế dưới tình huống chưa từng chui vào huyệt nhỏ, đối với việc Vi Vân khôi phục pháp lực cũng không có hiệu quả.

Vào thời khắc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một trận thanh âm ồn ào, rất nhiều đệ tử lao tới quảng trường, có người trong miệng la lớn: "Nhanh báo cho các vị môn chủ, có cường địch đến tấn công!"

Âm thanh đều truyền tới phòng ngủ của Vi Vân.

Thân thể Vi Vân Hổ chấn động, nói: "Không tốt, nhất định là Vu Nhung đánh tới!"

Tiểu Kim cũng không dám chậm trễ, vội vàng hóa thành một con Kim Ti Tước, rơi lên vai Vi Vân, tùy thời chuẩn bị sẵn sàng hợp thể với nó.

Vi Vân vội vàng ra khỏi phòng, nhanh chóng đáp xuống quảng trường, phát hiện mọi người đều đã đi ra, Ngu Nhược Tiên, Ngu Yên Vũ, Lạc Khi Trần, Bạch Miểu, diệu y... Hơn mười vạn người đều tay cầm pháp khí, pháp bảo, vẻ mặt nghiêm túc, bày trận sẵn sàng đón quân địch.

Trên bầu trời của đạo tràng, lơ lửng một đám mây màu vàng kim đậm đặc, dày nặng vô cùng, diện tích của nó vừa vặn bao trùm toàn bộ đạo tràng vào bên trong. Bên trong tầng mây có một người khổng lồ đang ngồi ngay ngắn, một người đàn ông khổng lồ cao trăm trượng!

Chính là Cự Nhân Vu Cừu.

Ở dưới chân Vu Sùng, bốn đại yêu Hoàng Lân, Thanh Giao, Phong Hoàng cùng lão Bạch cầm pháp khí, nhìn xuống phía dưới.

Hoàng Lân nói: "Thần Tôn giáng lâm, các ngươi còn không mau quỳ lạy?"

Vi Vân lập tức trả lời: "Bảo thần tôn chó má của các ngươi quỳ lạy bản đại gia có được không?"

"Vô liêm sỉ! Một tên tiểu tử miệng vàng như ngươi dám làm càn trước mặt Thần Tôn!" Hoàng Lân mang vẻ mặt cẩu nô tài, "Ngoan ngoãn giao Hạo Thiên Thần Quyết ra đây, còn có thể tha cho ngươi một mạng, bằng không thì trong khoảnh khắc, tên là Nhĩ Toái Cốt!"

"Đồ vật ở ngay chỗ này, có gan thì ngươi tới bắt đi!" Vi Vân cố ý lấy Thiên Thần quyết của Kính Hạo ra, cầm trong tay, lấy ra vẻ khiêu khích và uy hiếp.

"Hừ!"

Vu Ma rên lên một tiếng, giọng nói như tiếng sấm, chấn động bát phương.

Trong nháy mắt tiếp theo, một bàn tay khổng lồ phạm vi mấy mẫu từ trên trời giáng xuống đầu Vi Vân!

Áp lực khổng lồ đến mức khó có thể tưởng tượng, giống như bài sơn đảo hải, từ đỉnh đầu đè xuống, trong nháy mắt này, Tiểu Kim biến thành một dòng lưu chất màu vàng, bao trùm toàn thân Vi Vân, hóa thành Kim Sí Đại Bằng chiến giáp, hợp làm một thể với hắn, chỉ một thoáng, Vi Vân vốn pháp lực trống rỗng đã được bổ sung, thực lực và tu vi Độ Kiếp sơ kỳ chồng chất lên nhau vẫn có sức chiến đấu của Độ Kiếp cảnh giới.

Vi Vân cầm Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, thi triển Thiên Tí Thiền Công, nguyên thần pháp tướng từ sau lưng hiện ra, hóa sinh ra ngàn cánh tay, thi triển ra Càn Khôn trong tay áo, một mạch nghênh đón chưởng lớn của Vu Nhung!

"Oành!"

Từng cỗ khí lãng cường đại nổ tung ra chung quanh, Vi Vân cảm thấy tức ngực khó chịu, phảng phất như bản thân đang ở trong sóng

to gió lớn, tùy thời đều có thể thuyền hủy người vong. Chưởng lực của đối phương thật sự là quá mạnh mẽ, dù hắn toàn lực ứng phó, vẫn không địch lại, nếu không có Hạo Thiên Thần Quyết trong tay, phàm là pháp lực rơi ở phía trên đều bị bí tịch hấp thu, hắn giờ phút này nào còn có thể đứng ở đó.

Vu Nhung thu hồi cự chưởng, âm thầm kinh hãi, đối phương xác thực pháp lực trống rỗng, nhưng không ngờ hắn cùng Kim Sí Đại Bằng hợp thể, vẫn có chiến lực độ kiếp, cũng may hắn tựa hồ cũng không biết vận dụng Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, không biết ảo diệu trong đó, đây cũng là một tin tức tốt.

Cùng lúc đó, đám người Ngu Nhược Tiên, Ngu Yên Vũ cũng nhao nhao tấn công về phía Vu Nhung, Nguyệt Nha Ngọc Trượng, Quảng Hàn Cung, Lạc Tiên Cung... Bảo Quang bắn ra bốn phía, Phong Hoa đám người cũng nhanh chóng kết thành chiến trận, hóa thành nữ cự nhân chiến trận, cũng cao đến trăm trượng, đều cầm pháp khí thậm chí pháp bảo, chân đạp đại địa, thân mang tiếng phong lôi, quang hoa tỏa ra, quần công về phía Vu Nhung!

"Chỉ là hạt gạo, cũng phóng ra ánh sáng!"

Vu nhung bỗng nhiên thân hình lóng lánh, thân thể một hóa hai, hai hóa thành bốn, bốn hóa tám... Trong giây lát xuất hiện thân ảnh đầy trời, tất cả đều là phân thân của hắn, chính là thần thông độc hữu của Địa Tiên —— Dương Thần hóa thân Cửu Cửu!

Lúc này Vu Nhung có được tám mươi mốt vị thân thể, những thân thể này đồng thời giơ lên chiến mâu màu ám kim Tiên khí Liệt Linh Mâu trong tay, đúng vậy, ngay cả binh khí phân thân.

Tám mươi mốt vị vu nhung giơ lên Liệt Linh Mâu trong tay đánh rơi về phía mọi người!

Liệt Linh Mâu kéo lê một đạo hồng quang màu vàng sậm, như sấm sét giữa trời quang, mang theo thế vạn quân, nhao nhao rơi xuống.

"Keng ——"

"Đông ——"

"Đinh --"

Các loại thanh âm pháp bảo giao kích đồng thời vang lên, phàm là pháp khí dưới cấp bậc pháp bảo, cho dù là đỉnh cấp pháp khí, đều ở dưới Liệt Linh Mâu của Vu Sùng vỡ vụn ra, nổ thành một quầng sáng, thành đồng nát sắt vụn, người không có pháp bảo trong người, bao gồm những chiến trận cự nhân kia, đều ùn ùn lui lại, nào dám cứng rắn ngăn cản, một chút không cẩn thận sẽ bị giết chết ngay tại chỗ.

Đám người thân có pháp bảo, cũng khó ngăn cản sự sắc bén, Ngu Nhược Tiên, Ngu Yên Vũ, Diệu Y, Lạc Khi Trần, Bạch Hỗn dồn dập bay rớt ra ngoài, ai cũng phun máu tươi, pháp lực trong cơ thể tán loạn.

Độ kiếp đối với Địa Tiên giống như con kiến đối với voi, hai bên vốn không phải tồn tại cấp độ sinh mệnh.

"Ách ——"

Có nữ nhân khổng lồ chiến trận thân hình lắc lư một cái, một ít nữ đệ tử trong cơ thể không chịu nổi dư âm pháp lực của Vu Nhung, đều kêu lên một tiếng đau đớn, ngã ra ngoài, từ trên người người khổng lồ thoát ra, ngã xuống đất!

Thấy vậy, liền có những nữ đệ tử khác bay nhào qua, tiến vào trong cơ thể nữ cự nhân, làm thế lên sân, vá víu vào chỗ trống.

Người khổng lồ chiến trận là do đông đảo tu sĩ tổ hợp mà thành, có một chỗ tốt, chính là thời điểm đối địch, nếu như địch nhân pháp lực mạnh mẽ, có thể phân giải pháp lực địch nhân, để tất cả mọi người cùng chịu, phân tán ra, tính thương tổn cũng nhỏ đi rất nhiều., Nhưng pháp lực Địa Tiên của Vu Nhung cường đại cỡ nào, mặc dù như thế,

vẫn có rất nhiều nữ đệ tử căn bản không chịu nổi dư âm pháp lực của nó, từ trên chiến trận thoát ly ra ngoài, lúc này phải có đệ tử kịp thời thay thế, nếu không chiến trận người khổng lồ sẽ không thể duy trì, sẽ sụp đổ, khi đó tranh đấu sẽ chết.

Vi Vân và mấy cường giả Độ Kiếp, lại thêm ba mươi người khổng lồ chiến trận có thực lực độ kiếp, vừa giao thủ với Vu Nhung Tài liền quân lính tan rã, căn bản vô lực đối kháng!

Ngu Nhược Tiên nắm Nguyệt Nha ngọc trượng, ôm ngực, không khỏi cảm thấy tuyệt vọng.

Quả nhiên vẫn không được.

Vốn dĩ nếu như Vi Vân dưới trạng thái đỉnh phong, trong tay có Hạo Thiên Thần Quyết, pháp lực có thể hóa đi vu nhung, là có thể đơn đấu, nhưng vấn đề ở chỗ Vu Nhung có thể hóa thân chín chín phần, một mình hắn không thể đối phó thêm người., Vu Nhung Nguyên tưởng rằng Vi Vân sẽ vận dụng Hạo Hạo Thiên Thần Quyết khắc chế hắn, hiện tại phát hiện hắn sẽ không dùng được, lập tức yên tâm, hắn cũng sẽ không tiếp tục giữ lại, liền yên tâm phân hoá Dương Thần, rất nhiều thân thể cùng hành động, như vậy Vi Vân sẽ bất chấp.

Cho dù Vu Ảnh không giết được Vi Vân, cũng không đoạt được Thiên Thần Quyết của Kính Hạo, nhưng có thể giết chết đám người Ngu Yên Vũ trước, làm suy yếu thực lực chính đạo đến mức thấp nhất, đó cũng là cực tốt, về phần Vi Vân, rồi lại chầm chậm hành động.

Lúc này Vi Vân đang bay ở giữa không trung, kiệt lực ngăn cản phân thân của Vu Sùng, phân thân của Vu Nhung vượt qua một nửa đều là hắn đang ngăn cản, chỉ cần sử dụng Hạo Thiên Thần Quyết, là có thể đem phân thân hắn một kích lui.

Tuy vậy, Vi Vân vẫn kinh hãi thất sắc, nói ra: "Phân thân của hắn sao lại lợi hại như vậy!"

Tiểu Kim truyền âm nói: "Địa Tiên Dương Thần phân hóa, thực lực không bằng bản thể, nhưng cũng không phải tu sĩ cảnh giới Độ Kiếp có thể ngăn cản. Chủ nhân, mau dùng Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm diệt bản thể của hắn, bản thể vừa chết, phân thân sẽ vô dụng ——"

Vi Vân trừng mắt nói: "Ngươi nói đùa gì vậy, Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm không ở trên tay ta, ta có thể giết hắn đã sớm động thủ rồi!"

"Chủ nhân, ngươi thật là vô dụng a, ngoại trừ nữ nhân thao túng thì còn biết cái gì..."

"Đến lúc nào rồi mà còn quở trách ta, đánh xong trận này ta nhất định sẽ mở nụ hoa cho ngươi!"

Hiện tại trong tay hắn chỉ có một quyển bí tịch Hạo Thiên Thần Quyết, pháp bảo đều bị Diệp Trầm Ngư cầm lấy dùng, ở vào trạng thái thực lực yếu nhất, nếu không có Tiểu Kim hợp thể, chồng lên thực lực, giờ phút này còn có thể đối kháng với Vu Nhung.

Lúc này Đạo Tràng của Tử Nguyệt Tiên Môn đã trở thành một mảnh hỗn độn, trận pháp bị nghiền nát, dư âm của kiến trúc bị dư chấn của pháp lực hai bên giao chiến chấn sập. Đạo tràng vất vả xây dựng trong nháy mắt đã trở thành một bức tường đổ nát, dân chúng Trường Ninh thành trốn trong hầm ngầm, từng người từng người run rẩy., Bọn họ nhìn thấy người khổng lồ trên bầu trời, nơi nào không biết là Ma Vương đang quấy rối, đây đều là chuyện của tu chân giới, chuyện như vậy cũng không phải một hai lần, bọn họ đã không lấy làm lạ, chỉ mong đám tiên đạo hiệp sĩ đó có thể đánh Ma Vương bỏ chạy mới tốt.

"Nhân tộc chính đạo các ngươi, không chịu nổi một kích!"

Vu mộ một trận đùa cợt, Liệt Linh Mâu hóa thành từng luồng sáng sắc bén, tựa như những ngôi sao băng từ trên trời rơi xuống, hướng mọi người truy kích. Đến bây giờ hắn còn chưa giết chết một cường giả Độ Kiếp, chỉ là đánh chết một ít đệ tử bình thường trong chiến

trận Cự Nhân mà thôi, căn bản không có ý nghĩa gì, hắn muốn giết mấy cao thủ độ kiếp của Nhân tộc, khai bát ăn mặn, quá đã nghiền!

Lúc này, Phong Hoàng vẫn đang quan chiến dưới chân Vu Hoàng bỗng nhiên nói: "Thần Tôn chậm đã!"

"Chuyện gì?"

"Thần Tôn, ngươi nhìn xem, phần lớn những Nhân tộc này đều là nữ tử, nhiều nữ tử như vậy, mỗi người đều là quốc sắc thiên hương, nghiêng nước nghiêng thành, đặc biệt là các nàng còn tổ hợp ra nữ cự nhân... Chậc chậc!" Vẻ mặt Phong Hoàng dâm tà, lưu lại nước miếng, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Các nàng cũng ghê gớm thật, vậy mà có thể tổ hợp ra chiến trận thượng cổ, vậy thì đã sao? Bản tôn cũng tiện tay diệt đi!" Vu Nhung ngạo nghễ nói.

Phong Hoàng vội nói: "Thần Tôn, nếu không thì! Chẳng lẽ Thần Tôn không cảm thấy các nàng rất đẹp sao? Thần Tôn ngủ say vạn năm, chắc hẳn lâu lắm rồi chưa gặp nữ nhân, có cần thiết phải ăn mặn không, dùng gậy thịt lớn của ngài bắt gọn những nữ nhân này, một mình các nàng ngửa đầu lên trời, sảng khoái một hồi, đợi sau khi Thần Tôn thoải mái rồi mới giết các nàng cũng không muộn mà..."

Vu Ma nghe vậy, lập tức thu hồi Liệt Linh Mâu. Ông ta quét mắt nhìn một vòng, nhìn kỹ lại, phát hiện những nữ nhân này quả thực hết sức quyến rũ động lòng người, nhất là những nữ nhân khổng lồ chiến trận kia, hình thể đã có thể so sánh với Cự Nhân tộc, ông ta hoàn toàn có thể mang hình người khổng lồ cao trăm trượng, đem các nàng đùa giỡn tại chỗ, loại cảm giác này nhất định có thể sảng khoái đến trời cao.

Vu Nhung không khỏi có chút động tâm, hắn tuy rằng tu thành Địa Tiên, nhưng cũng có thất tình lục dục, mà tính dục dục người nổi bật trong dục vọng, là một loại dục vọng mãnh liệt, cũng có nhu cầu cùng

nhu cầu cần thiết, bất quá hắn có chút phản cảm với nữ tử nhân tộc, may mà ở đây còn có nữ cự nhân, chính là cái hắn yêu thích.

"Hừ!" Vu Xương thản nhiên nói: "Đề nghị này của ngươi mặc dù thô tục, cũng không tệ, ngươi chẳng lẽ có ý đồ gì?"

Phong Hoàng lúng túng cười một tiếng, nói: "Hồi bẩm Thần Tôn, sau khi Thần Tôn sảng khoái, thuộc hạ cũng muốn chia một chén canh, chọn mấy nữ nhân cảnh giới Độ Kiếp của Nhân tộc để chơi đùa một chút, ví dụ như mấy cô gái mắt phượng kia thì không tệ, rất hợp khẩu vị của ta..."

"Ta biết ngươi không có ý tốt gì mà, cũng được, đề nghị này bản tôn đã tiếp thu rồi." Ánh mắt Vu Nhung tập trung vào mọi người, pháp lực cường đại bao trùm toàn trường, đám người Ngu Nhược Tiên lúc này hữu tâm vô lực, cho dù pháp lực mạnh hơn nữa, bị giới hạn ở cảnh giới, muốn chạy cũng khó.

Hoàng Lân, Thanh Giao và lão Bạch vừa nghe vậy, ánh mắt đều tỏa sáng, vội vàng tranh nói: "Thần Tôn, bọn ta cũng muốn sảng khoái một phen!"

Vu Nhung gật đầu nói: "Yên tâm, chỉ cần các ngươi trung thành với nhau, tất cả đều có phần, nếu bản tôn có thịt ăn, các ngươi cũng sẽ có nước canh."

"Tạ ơn Thần Tôn!"

Bốn đại yêu đều đại hỉ.

Đám người Vi Vân thấy Vu Lễ bỗng nhiên dừng tay, chợt cảm thấy kỳ quái, nhưng vào lúc này, Tiểu Kim nhắc nhở: "Chủ nhân, đại sự không ổn, tên Vu Nhung này cũng giống như ngươi, cũng muốn đùa giỡn lưu manh!"

"Có ý gì?"

Vi Vân cảm thấy khó hiểu, nhưng sau một khắc hắn liền hiểu ra.

Chỉ thấy Vu Ma tiện tay cởi đai lưng ra, một cái quần chiến giáp màu vàng sẫm rộng thùng thình từ bên hông rơi xuống, từ đó bắn ra một cây côn bằng thịt bóng loáng kim loại, dài đến mấy trượng!

Mọi người nhìn thấy liền ngẩn ra.

"Cô bé xinh đẹp kia, lại đây cho bản tôn!"

Vu Nhung một tay chộp vào trong đó chiến trận cự nhân, người khổng lồ này là do Tuyết tiên tử khống chế, ba đệ tử Nguyên Anh cùng ba ngàn Kim Đan tu sĩ đều là môn nhân của Tử Nguyệt tiên môn, vì xây dựng chiến trận này, Ngu Nhược tiên phá lệ truyền Tử Nguyệt công che trời cho Tuyết tiên tử, tổ hợp lại cũng có thực lực độ kiếp viên mãn.

Nhưng chỉ là thực lực Độ Kiếp viên mãn, ở trước mặt Vu Nhung căn bản là không có lực phản kháng chút nào!

241

Thần thư số 231 đẩy lui địch.

Chỉ thấy một tay Vu Đế hướng nữ cự nhân chiến trận do phong hoa điều khiển chộp tới, chiến trận cự nhân điều khiển một thanh pháp khí phi kiếm đỉnh cấp, ngưng tụ toàn bộ pháp lực, hóa thành một vệt sáng, đâm thẳng tới trước mặt vu nhung.

Vu Ma chỉ nắm một tay một cái, liền bắt lấy phi kiếm, bóp một cái liền vỡ thành sắt vụn, một tay đè đầu của chiến trận người khổng lồ, một lực lượng khổng lồ đánh úp lại, ép cho toàn bộ thân thể chiến trận cũng vì đó mà cúi thấp xuống, hai chân đạp cho mặt đất dưới chân sụp lún trầm xuống, hầu như sắp sụp đổ!

Nhưng lực đạo của Vu Nhung rất có chừng mực, có thể chế trụ người khổng lồ chiến trận, lại không đến mức khiến nó sụp đổ, chỉ là không cách nào phản kháng mà thôi.

Ngay sau đó, vu nhung vung côn thô to hạ thể, hướng hạ thể nữ khổng lồ phong hoa thao túng đâm tới!

Mọi người thấy vậy, mặt mũi đều tràn đầy kinh hãi, nhao nhao ra tay, điên cuồng tấn công về phía Vu Nhung!

"Cẩu tặc!"

Vi Vân xông lên đầu tiên, mặc dù hắn là người hào phóng, nhưng duy chỉ có nam nữ là vô cùng keo kiệt, quyết không cho phép nữ nhân của nam nhân khác nhúng tay vào hắn. Nữ nhân của hắn, giống như giết cha mẹ hắn, không có đường để thương lượng.

Những nữ nhân chiến trận này đều là môn nhân của Tử Nguyệt tiên môn và Đào Hoa giáo tổ hợp mà thành, phần lớn là do Vi Vân dùng gậy thịt tạo ra, có duyên hợp thể với hắn, cũng được xem là nữ nhân của hắn, hắn cũng coi các nàng là cấm cung, quyết không cho phép

người khác nhúng chàm. Bây giờ Vu Nhung lại đứng vững trước mắt bao người, trong đó có một vị nữ chiến trận nữ cự nhân là một con trai lớn, điều này làm sao hắn có thể bình tĩnh được?

Cái này không tính, Vu Nhung lại hóa thân chín chín, rất nhiều phân thân cùng hành động, đều hướng nữ nhân trong đàn tràng lao đi, trừ những nữ cự nhân chiến trận kia, ngay cả đám người Ngu Nhược Tiên, Ngu Yên Vũ cũng không thể may mắn thoát khỏi, Ngu Nhược tiên sử ra "Quang Âm yên tĩnh" "Ngàn Hàn Cung", Ngu Yên Vũ tế lên Quảng Hàn Cung, Lạc Khinh Trần kéo Lạc Tiên Cung, đỉnh dược vương đỉnh trên đầu Bạch Phục, nghĩ hết tất cả biện pháp ngăn cản Vu Nhung, nhưng cũng không có hiệu quả quá lớn, nhiều lắm thì chỉ kéo dài thêm một ít thời gian mà thôi.

"Ta thân là một nam nhi bảy thước, đến nữ nhân của mình còn không bảo vệ được, ta còn mặt mũi nào mà sống trên đời!"

Khóe mắt Vi Vân như muốn nứt ra, nắm lấy Hạo Thiên Thần Quyết, điên cuồng đánh tới vu nhung!

Nhưng Vu Nhung mặc dù thân là người khổng lồ, tốc độ lại cực kỳ nhanh chóng, căn bản cường giả độ kiếp không thể so sánh. Vi Vân căn bản không giải cứu kịp, hơn nữa tu vi hắn cao tuyệt, mặc dù có thể lấy "Súc địa thành thốn" chạy đến, làm sao có thể địch nổi Vu Nhung. Y đã phân hoá ra rất nhiều phân thân, đem mọi người bao vây nhiều vòng.

Phong Hoa điều khiển nữ cự nhân chiến trận gặp nạn đầu tiên, Vi Vân trơ mắt nhìn cây côn thịt to lớn thô to hướng hạ thể của nữ cự nhân đâm tới!

"A ——"

Dưới sự kích thích của cục diện lăng nhục cực độ này, hai mắt Vi Vân đỏ thẫm, ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét!

"Ầm!"

Trong giây lát này, thần thức của hắn bỗng nhiên nổ tung, trước mắt xuất hiện hình ảnh như ảo giác, giống như cảnh tượng Thượng Cổ lúc mới đột phá Độ Kiếp cảnh xuất hiện, nhưng lần này xuất hiện lại là một hư ảnh hình người.

Đây là một bóng người cao lớn, cả người nhét đầy trời, đón gió mà đứng, người mặc một bộ áo trắng, tay áo bồng bềnh, một tay để sau lưng, một tay nắm một quyển sách cổ vừa dày vừa lớn, vô cùng giống với Trích Hạo Thiên Thần Quyết, không thấy rõ khuôn mặt và ngũ quan, phảng phất xa xôi vô cùng, nhưng lại tựa hồ gần trong gang tấc.

"Ngươi đã đến rồi."

Mặc dù hắn không mở miệng, nhưng Vi Vân lại cảm thấy hắn đang nói chuyện với mình, ôn hòa mà nho nhã.

"Ngươi là ai?" Vi Vân hỏi.

"Ta chính là ngươi, ngươi chính là ta."

"Nghe không hiểu gì cả!"

"Muốn hỏi nguyên nhân kiếp trước, người kiếp này là..."

"Ta nghe không hiểu!"

Từ đáy lòng Vi Vân phát ra một tiếng hò hét.

Sau một khắc, hình ảnh trước mắt vỡ vụn, thân ảnh biến mất không thấy gì nữa, lại khôi phục bình thường, Vi Vân vẫn đang lao về phía Vu Xương.

Nhưng rõ ràng đã không còn kịp nữa rồi, chỉ riêng phân thân Vu Nhung đã không thể tránh thoát, căn bản vô lực xoay chuyển tình thế.

Vi Vân cảm thấy tuyệt vọng, trong lòng không ngừng chùng xuống.

Muốn đối kháng Vu Nhung, chỉ có ký thác hy vọng vào Hạo Thiên Thần Quyết, nhưng hắn căn bản không biết thứ đồ chơi này nên dùng như thế nào! Giờ này khắc này, hắn đem toàn bộ tâm thần ngưng tụ hết ở trên bí tịch này, lại vô kế khả thi!

Nhưng vào lúc này, Hạo Hạo Thiên Thần Quyết trong tay Vi Vân bỗng nhiên tự mở ra một tờ, trên mặt tờ giấy tuôn ra một đoàn kim quang vô cùng chói mắt, hào quang của nó thậm chí che khuất cả kiêu dương trên không trung, đoàn kim quang này đối với người chung quanh cũng không ảnh hưởng quá lớn, duy chỉ có Vu Mục phát ra một tiếng kinh hô., Hắn đang muốn dùng gậy thịt bám vào trong cơ thể nữ cự nhân chiến trận, cả người đều dừng lại, không nhúc nhích, phân thân Vu Nhung chung quanh ùn ùn giải thể, hóa thành từng đạo nguyên khí màu ám kim tinh thuần, rơi vào trong Hạo Hạo Thiên thần quyết, bị nó hút vào.

"Ngươi..." Vu xương kinh hãi nhìn về phía Vi Vân, thân thể hùng vĩ trăm trượng nhanh chóng thu nhỏ lại.

Hoàng Lân cùng tứ đại yêu đều ngẩn ra.

Đám người Ngu Yên Vũ cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì.

"Đi!"

Vu liễn bay lên trời, mang theo Hoàng Lân cùng bốn đại yêu bọn họ, nhanh chóng rời đi, chớp mắt không thấy bóng dáng.

Lúc này toàn thân Vi Vân không còn chút sức lực nào, vô cùng mệt mỏi, dường như toàn bộ pháp lực trong cơ thể đều bị rút sạch, ngay sau đó đầu váng mắt hoa, ngất đi, thân thể đang lơ lửng giữa không trung rơi xuống.

Ngu Yên Vũ cách đó gần nhất vội vàng ném Quảng Hàn Cung ra, thu hắn vào.

...

Mấy ngày sau, Đạo Tràng bị phá hủy lại được xây dựng lên, mặc dù không hoa lệ bằng trước kia, không cao to đình đài lầu các, nhưng phòng ốc đông đảo, san sát nối tiếp nhau, có thể là nơi ở của mọi người, đại điện cũng xây tương đối đơn giản, bất quá không gian rất lớn, đây đều là mọi người hợp lực, vận dụng thần thông, mới có thể trong thời gian ngắn hoàn thành.

Một trận chiến với Vu Ảnh này thương vong không quá lớn, chết hơn một trăm người, đều là đệ tử Kim Đan bình thường của Đào Hoa Giáo và Tử Nguyệt Tiên Môn, đều là ở trong chiến trận người khổng lồ bị đánh chết, hoàn toàn có thể bù đắp cho người khổng lồ.

Nhưng trận chiến này lại đả kích rất lớn đối với mọi người.

Thông qua một trận chiến với Vu Nhung, tất cả mọi người đều minh bạch Địa Tiên cường đại cỡ nào, căn bản không phải tu sĩ cảnh giới Độ Kiếp có thể chống lại. Mặc dù nhân số có nhiều hơn nữa, cũng không làm nên chuyện gì, đồng thời cũng cảm thấy áp lực làm người ta hít thở không thông. Vu Nhung cường địch này, thật sự là quá khó đối phó, trong lòng mỗi người đều có loại cảm giác vô lực.

Giờ phút này, mọi người đều tụ tập trong đại điện, ngồi vây quanh một chỗ, yên lặng không nói gì.

Lần này có thể đánh lui Vu Nhung, thật là may mắn, nói trắng ra, vẫn dựa vào Hạo Thiên Thần Quyết, nhưng nếu như Vu Nhung tiếp theo đến, thì nên làm thế nào cho phải?

Tất cả mọi người đều chờ bị hắn làm bẩn, sau đó nghểnh cổ chờ chết?

Ngu Nhược Tiên thở dài, nhìn về phía Ngu Yên Vũ, hỏi: "Vân Nhi thế nào rồi?"

Ngu Yên Vũ nói: "Còn đang ngủ say trong phòng, thoạt nhìn cũng không đáng ngại, chỉ là pháp lực tiêu hao quá độ, cần tĩnh dưỡng một thời gian, chắc là có thể khôi phục."

Vi Vân đã hôn mê vài ngày, cũng may cũng không bị thương, chỉ là vấn đề pháp lực trống rỗng, cần thời gian để khôi phục.

Trong khoảng thời gian này, đám người Ngu Nhược Tiên cũng dự định lấy Hạo Thiên Thần Quyết nghiên cứu một phen, nhưng đều không ngoại lệ, đều cảm thấy nóng tay giống như Tiểu Kim, các nàng căn bản không thể tiếp xúc bản cổ tịch này, nói cách khác, thứ này chỉ có Vi Vân mới có thể sử dụng, bởi vậy mọi người đều chờ mong hắn khôi phục sớm một chút, nếu không Vu Nhung giết tới đây, đó chính là tận thế của chính đạo.

Ngu Nhược Tiên nói: "Nghĩ biện pháp, mau chóng để cho người khôi phục đi, bảo môn nhân bảo vệ xung quanh Đạo Tràng, một khi có gió thổi cỏ lay, báo ngay."

Ngu Yên Vũ gật đầu.

Mọi người lập tức giải tán.

Ngu Yên Vũ đi tới một gian tinh xá phía sau đạo tràng, đây là chỗ ở của Vi Vân, trong phòng bày biện đơn giản, một giường một bàn một ghế, nằm trên giường là Vi Vân, còn có một con Kim Ti Tước, chính là Tiểu Kim biến thành, bay tới bay lui ở trong phòng, pháp lực của nàng mặc dù cũng bị tiêu hao trong đại chiến, nhưng không hùng hậu giống như Vi Vân, tiêu hao như vậy, khôi phục tương đối nhanh.

"Chủ mẫu, con đi chơi thôi!"

Thấy Ngu Yên Vũ đến, Tiểu Kim liền bay ra ngoài cửa sổ, chơi đùa.

Ngu Yên Vũ ngồi bên giường, nhìn Vi Vân đang ngủ trên giường, ánh mắt dịu dàng, đột nhiên vươn tay ngọc trắng nõn nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt hắn.

"Con trai, nghỉ ngơi cho khỏe, có mẹ ở đây rồi." Ngu Yên Vũ hôn lên trán hắn một cái.

Bỗng nhiên, lông mày Vi Vân nhíu lại, trong miệng lẩm bẩm nói: "Nương... Ta sợ... Nương đang ở đâu... Ta nghĩ người... Không nên bỏ ta lại... Không được đi... nhưng lại đang nói mê trong mộng.

Ngu Yên Vũ vội vàng ôm lấy hắn nói: "Con trai, mẹ ở đây, mẹ ở đây, con sẽ không bao giờ nữa, con cũng sẽ không bao giờ bỏ mặc con nữa..." Nàng nhẹ nhàng hôn lên gò má của Vi Vân, dùng khuôn mặt của mình để sát vào mặt hắn, nhẹ nhàng ma sát, truyền vào cơ thể lẫn nhau.

Ngu Yên Vũ ôm chặt lấy Vi Vân, nghĩ tới gia đình mình năm xưa ném hắn ở nơi xa lạ, trong lòng không khỏi chua xót. Tuy ngoài miệng con không nhắc tới quá nhiều, nhưng trong lòng hắn còn có ấn tượng bản năng đối với chuyện này, cơ hồ thành một nút thắt.

Một giọt nước mắt long lanh từ mắt phượng mỹ lệ của nàng lăn xuống.

Sau một lúc lâu, thân thể Vi Vân bỗng nhiên khẽ động, mở hai mắt ra.

Ngu Yên Vũ vội vã dùng ống tay áo lau khô nước mắt trên mặt, cười nói: "Tỉnh rồi à?"

Vi Vân gật đầu, nhìn Ngu Yên Vũ nói: "Mẹ, mẹ khóc thế nào vậy? Con không sao, không sao, không cần lo lắng." Hắn cho rằng Ngu Yên Vũ là vì mình hôn mê mà rơi lệ.

Ngu Yên Vũ nói: "Không có, mẹ không khóc, chỉ bị gió thổi vào mắt. Con khôi phục được thế nào rồi?"

"Thân thể không ngại, bất quá pháp lực chỉ khôi phục ba thành." Vi Vân nói xong, bỗng nhiên ôm lấy Ngu Yên Vũ. "Nương, ngươi biết không? Lúc đại chiến với Vu Nhung, trong lòng ta nghĩ ngay tới sống chết thật ra cũng không quan trọng, nhưng ta sợ sau này sẽ không thể nhìn thấy mẹ nữa, không thể ở chung với mẹ nữa, vậy quả thật so với chết còn khó chịu hơn."

"Sẽ không đâu..."

Hai người ôm nhau thật chặt, ấm áp lấy tâm linh của nhau.

Hai người nhìn chằm chằm đối phương chốc lát, bỗng nhiên hôn lên cùng một chỗ, cắn môi lẫn nhau, hút lấy lưỡi đối phương, cơ hồ dính sát vào nhau, căn bản không tách ra được.

Vi Vân tham luyến ngửi mùi nhàn nhạt trên người Ngu Yên Vũ, hắn quá thích khí tức này.

Thật lâu sau, hai người bờ môi khẽ nhếch lên, Vi Vân liền hỏi: "Ta ngủ bao lâu rồi? Vu mộ không trở lại nữa chứ?"

Ngu Yên Vũ nói: "Ngươi đã mê man bảy ngày rồi, bảy ngày này ngược lại không thấy Vu Nhung đến tấn công, khi nào hắn sẽ đến, nhưng cũng khó liệu, ngươi tĩnh dưỡng cho tốt, những chuyện này không cần để ý, chúng ta sẽ tự xử lý."

Vi Vân lắc đầu nói: "Vậy sao được, sự thật chứng minh, nhiều cường giả Độ Kiếp hơn nữa cũng đánh không lại Vu Nhung, nhất định phải do ta sử dụng Hạo Thiên Thần Quyết, mới có thể đánh lui hắn, chỉ là vật này ta cũng không biết nên sử dụng như thế nào, trước đó có thể đánh lui Vu Nhung, hoàn toàn là ngoài ý muốn."

Đích xác, hắn cũng không biết lúc đó đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết là Hạo Thiên Thần Quyết quyển sách cổ này chấn nhiếp Vu Nhung, khiến cho hắn rút đi.

Hắn chợt nhớ tới trong lúc hoảng hốt nhìn thấy "người", hắn sẽ là ai?

Ngu Yên Vũ trấn an: "Không có chuyện gì đâu, bây giờ pháp lực của ngươi không đủ, không thể cưỡng ép đối địch, vẫn là nghỉ ngơi cho tốt đi."

Trong lòng Vi Vân trầm xuống, đây cũng là sự thật, dưới tình huống pháp lực không đủ, trong tay hắn còn không có pháp bảo, cho dù

cùng Tiểu Kim hợp thể, muốn đối kháng với Vu Nhung cũng rất khó, nhất định phải mau chóng khôi phục mới được, nếu một khi Vu Nhung đánh tới, vậy thì phiền toái rồi, hắn nhất định sẽ bị giết, đám người Ngu Yên Vũ hơn phân nửa là kết cục trước sau giết sau, đây là kết quả hắn không tiếp thu được.

Vi Vân vừa nói loại khả năng này, Ngu Yên Vũ cũng nhíu mày.

Nàng im lặng một lát, hỏi: "Hiện giờ phù lục của mọi người đều tiêu hao nghiêm trọng, không có thời gian rảnh chế tác ra càng nhiều tiền phù, đan dược cũng không còn lại bao nhiêu, Bạch Chỉ một mực bận rộn chữa thương cho mọi người, không có quá nhiều thời gian luyện đan... Nếu như chỉ hấp thu thiên địa linh khí, ngươi cần bao lâu mới có thể khôi phục?"

"Nửa tháng đi..." Vi Vân không xác định nói.

"Có cách gì khác không?" Mắt Ngu Yên Vũ Phượng lóe lên.

Vi Vân gật gật đầu, nói: "Có có, nhưng mà..."

"Chẳng qua cái gì?" Ngu Yên Vũ thông minh bực nào, mơ hồ đoán được ý của hắn.

Vi Vân ho một tiếng, nói: "Kỳ thật vẫn là dùng phương pháp âm dương kết hợp, có thể nhanh chóng thúc đẩy sinh trưởng và chuyển hóa ra pháp lực, chỉ có điều... Hiện tại ta đã là tu sĩ Độ Kiếp cảnh, phải giao hảo với nữ tử Độ Kiếp cảnh mới có thể bổ sung, chỉ mấy ngày như vậy đã đủ rồi."

Ngu Yên Vũ suy nghĩ, trước mắt trong đạo tràng ngược lại có mấy người Độ Kiếp cảnh, nàng, Lạc Khinh Trần, Bạch Tuyền, diệu y, Tiểu Kim, ngự châu đã mất đi ký ức, cũng không tính là ở bên trong, Tiểu Kim không thể phá vỡ chỗ này., Cũng loại trừ, thủy hồng dao cùng Diệp Trầm Ngư đều không có ở đây, còn có một Ngu Nhược Tiên, tuy nhiên Ngu Nhược Tiên tạm thời không cân nhắc, thứ nhất là nàng chưa bao giờ phát sinh quan hệ với vi vân, thứ hai muốn nàng

buông bỏ mặt mũi làm chuyện này, quả thực là chuyện không có khả năng, Diệu Y ngược lại có thể thương lượng, bởi vì có sự kiện lần dụ dỗ trước, nàng nắm chắc thuyết phục nàng đồng ý.

Bản thân nàng, lại thêm Lạc Khinh Trần, Bạch Miểu và diệu y, bốn người cùng bổ sung pháp lực cho Vi Vân, hẳn là đủ rồi.

Nghĩ tới đây, Ngu Yên Vũ đứng dậy nói: "Ngươi nghỉ ngơi ở đây trước đã, ta ra ngoài một lát, sau đó trở lại." Nói xong ra cửa.

Vi Vân đưa mắt nhìn mẫu thân rời đi, cũng không để tâm đến nàng làm gì, chỉ từ trong tay áo càn khôn lấy ra Hạo Hạo Thiên Thần Quyết.

Vi Vân nhìn bản thượng cổ kỳ thư này, công pháp bí tịch của Cự Nhân tộc, không khỏi rơi vào trầm tư, quyển sách này vừa lớn vừa dày, toàn thân óng ánh, không phải vàng cũng không phải ngọc, nhưng lại giống như ngọc, mang theo cảm giác mềm mại, không biết là làm bằng chất liệu gì.

Trong lòng Vi Vân vang lên lời dặn của Ngu Yên Vũ: "Sách này không thể xem, không thể tu luyện, nếu không hậu quả khó liệu."

Nghe nói vạn năm trước, sau khi người chính đạo đánh chết Vu Man, đoạt được bí tịch này từ trên người y, có người sau khi tu luyện, tẩu hỏa nhập ma mà chết, mọi người kết luận công pháp này không thích hợp nhân tộc, chỉ có Cự Nhân tộc mới có thể tu luyện, nếu không nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì bạo thể mà chết, cho nên lưu lại cảnh cáo, để hậu nhân dẫn dắt cảnh giác.

Lúc trước Huyền Chân sơn nhân của Thái Huyền tiên môn sau khi tu luyện quả nhiên tẩu hỏa nhập ma, cũng bởi vậy mà bất ngờ tu thành thần thông cuối cùng của Thái Huyền tiên môn, Thái Huyền chân thân, có thể chất Kim Cương Bất Hoại, trở nên vô cùng cường đại, thực lực vượt xa đông đảo cường giả Độ Kiếp, đuổi sát vị trí Địa Tiên chân chính, chính là lực chiến đấu gần bằng Cự Nhân tộc Thôn Nhật Hỏa Viên.

"Xem một chút chung quy không sao, không tu luyện là được."

Vi Vân nghĩ như vậy, một tay bóp bìa, nhẹ nhàng mở ra.

Mở ra trang thứ nhất, bên trong là một thiên quy tắc chung, phía trên ghi lại:

" Người kỳ diệu của phu đạo, càn khôn có được làm tựu chất; người tinh khí, tạo hóa mà làm thức dụng. Đào Ngột đúc, hợp tin tức, không thể chuẩn bị người khác. chuẩn bị trước sau, ngàn năm đồng thời một..."

Vi Vân không khỏi bị quy tắc chung này hấp dẫn, sau khi xem xong hô to tuyệt diệu, quy tắc chung này quả thực là quá thần kỳ, phía trên miêu tả chính là thiên địa vạn vật, đều sở trường và khuyết điểm của nó, đều có tác hại riêng, có thể bị công hãm, tự nhiên tạo hóa., Vạn vật thần kỳ, nhưng căn bản không tồn tại thứ hoàn mỹ không khuyết điểm. Nhưng mà thông qua việc đắp nặn con người, lại có thể biến vật trở nên hoàn mỹ không khuyết điểm, một khi làm như vậy, người này sẽ vang dội cổ kim, không ai có thể so sánh, bị công hãm, bởi vì căn bản không có khuyết điểm.

Sau khi bị quy tắc chung hấp dẫn, Vi Vân không khỏi tiếp tục lật xuống trang giấy của Hạo Thiên Thần Quyết.

Bắt đầu từ trang thứ hai, chính là phương pháp tu luyện Hạo Thiên Thần Quyết, phân tâm tu luyện, thần thông tu luyện cùng thể chất tu luyện, mặt trên ngoài văn tự nói rõ, chủ yếu nhất là có đồ họa biểu diễn, nhân vật phía trên cũng không phải đồ họa bình thường, chính là nhân vật động thái, rất sống động, trình ra từng cái phương thức tu luyện Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, cho dù là tiểu hài tử cũng có thể xem hiểu.

Vi Vân trong lúc nhất thời tâm thần đắm chìm trong đó, hoàn toàn quên mất công pháp này không thể tu luyện, một tờ lật xem, đồng thời lật xem, đồng thời không tự chủ được, pháp lực trong cơ thể hắn cũng phát sinh biến hóa, bắt đầu vận chuyển theo con đường tâm

pháp Hạo Thiên Thần Quyết, lộ tuyến kinh mạch trong cơ thể dần dần kéo dài ra, hình thành một loại hình thức hoàn toàn mới, thậm chí ép Vạn Pháp Quy Tông Tâm Pháp xuống...

"Thùng thùng thùng ——"

Tiếng gõ cửa từ bên ngoài truyền vào.

Vi Vân đột nhiên bừng tỉnh, biết Ngu Yên Vũ đến, vội vàng thu Hạo Hạo Hạo Thiên Thần Quyết vào, đứng dậy mở cửa.

Ngoài cửa ra, còn có ba người khác nữa, một người mặc quần lụa mỏng màu lam, khuôn mặt mỉm cười hiền thục dịu dàng, chính là còm Nương của Vi Vân - Lạc Khinh Trần, một người mặc trường bào màu xanh, một khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, dáng vẻ lạnh như băng, chính là sư phụ của Vi Vân, Bạch Hỗn, trên đầu còn cài một búi tóc bay lên trời, trên người khoác thiên nữ thiền y, trên người đeo một lớp áo bông phấp phới, là trang phục Phật mẫu của Đại Phật Tự, đúng là tuyệt y.

"A, mẹ ơi, sư phụ, Phật mẫu... mọi người tới rồi!"

Bởi vì đã nhìn lén Hạo Hạo Thiên thần quyết, Vi Vân giống như kẻ trộm chột dạ, liên tục đón bốn người vào trong đó, khép cửa lại.

Ngu Yên Vũ kỳ quái nhìn hắn, hỏi: "Vừa rồi ngươi làm gì trong phòng thế? Đập cửa đã lâu nhưng vẫn không có động tĩnh gì."

"Ta đâu có làm gì đâu!" Vi Vân cố gắng lảng sang chuyện khác: "À, thời tiết hôm nay không tệ chút nào, gió mát và gió mát, sắp mưa rồi a, mùa xuân hình như thật sự tới rồi!"

Tứ nữ vừa nghe, quay mặt nhìn nhau.

Lạc Khinh Trần cười nói: "Được rồi, làm chính sự quan trọng hơn."

Lời vừa thốt ra, khuôn mặt Diệu Y và Bạch Miểu đều đỏ lên.

Vừa rồi Ngu Yên Vũ tìm được Lạc Khinh Trần, Bạch Miểu và Diệu Y, kể cho bọn họ một phen tình thế trước mắt, một mặt Vu Nhung nhìn chằm chằm, một mặt chỉ có Vi Vân mới có thể chống cự được đại địch này, hết lần này tới lần khác pháp lực của Vi Vân không thể tiêu hao hết, phải nhờ các nàng trợ giúp, mới có thể nhanh chóng khôi phục trong khoảng thời gian ngắn.

Lạc Khinh Trần nhất định là nguyện ý, lời của Bạch Miểu, sâu trong nội tâm đương nhiên cũng nguyện ý, có điều nàng còn chưa bao giờ thử cùng người khác hầu hạ cùng một nam nhân, chuyện này đối với nàng là lần đầu, trong lòng còn có chút kháng cự, chỉ là vì nghĩ đến đại cục, lại thêm mấy lời Ngu Yên Vũ nói, nên nàng vẫn đồng ý.

Về phần Diệu Y, nàng đồng ý giúp đỡ, nhưng nàng tỏ vẻ mình không thể động cảm tình, nàng có thể hy sinh nhan sắc, nhưng không thể để tâm linh sa đọa trong đó, bởi vậy chuyện giao hoan với Vi Vân cũng không thành vấn đề.

Vì vậy bốn người giúp Vi Vân khôi phục pháp lực, thuận lý thành chương thúc đẩy.

242

Chương 2 2 bắt đầu giao hoan, pháp lực tới.

Trong phòng ngủ là một mảnh thanh tĩnh, ngoài cửa sổ thỉnh thoảng truyền đến tiếng chim hót, gió xuân nhu hòa thổi qua, cành cây lắc lư bất định, lá cây xanh ngắt rung động cát sỏi.

Vi Vân âm thầm vui mừng, trong lòng biết các nàng đến đây làm gì, nhưng hắn biết rõ càng là vào lúc này, càng không thể đắc ý quá mức, nhất định phải giả ngu, nếu không khó đảm bảo thịt thơm đến miệng có thể bay đi hay không.

Vi Vân ngơ ngác nhìn tứ nữ, hỏi: "Bây giờ chúng ta nên làm thế nào?"

Bạch Chỉ đỏ mặt nói: "Ngươi muốn làm gì mình không biết sao? Sao lại hỏi ngược lại chúng ta?"

Vi Vân nhún vai nói: "Vậy ta đắc tội rồi..."

Diệu Y chắp tay, lạnh nhạt nói: "Tất cả là vì đại cục, ngươi cứ thoải mái mà làm đi, bọn ta sẽ không trách ngươi đâu."

Vi Vân trước tiên thiết lập kết giới, miễn cho thanh âm sau này quá lớn kinh động người khác, tất cả mọi người đều chạy tới xem.

Sau đó để bốn nàng ngồi trên giường, giường này chẳng qua chỉ được lát bằng tấm ván gỗ và rơm rạ, hoàn toàn không có tác dụng cất bước tinh xảo như vậy, nhưng thắng ở diện tích rộng lớn, bốn năm người nằm cũng dư dả.

Trong lúc Vi Vân Ma đang xoa tay, Ngu Yên Vũ trêu tức nói: "Ngươi định lần lượt từng người một, hay là muốn tận diệt?"

Vi Vân cười hắc hắc, nói: "Nương, nhìn ngài nói kìa, ta là loại người nóng lòng đó sao? Ta đây là vì khôi phục pháp lực nha, không thể dùng loại ánh mắt đó nhìn ta!"

Hắn không nói lời nào, ánh mắt tứ nữ càng thêm xem thường, Diệu Y và Bạch Miểu ngồi phân biệt ở đầu giường và đuôi giường, lưng quay về phía hắn, Ngu Yên Vũ và Lạc Khi Trần ngồi ở vị trí chính giữa, liếc mắt nhìn hắn một cái, một người mỉm cười nhìn hắn.

Lạc Khinh Trần cười nói: "Tiểu tử, đừng cao hứng quá sớm, giúp ngươi khôi phục pháp lực không thành vấn đề, chỉ sợ ngươi tiêu mất không thể được." Nói xong liền giơ chân ngọc màu lam lên, đôi chân ngọc đặt trước ngực Vi Vân, ngón chân nhẹ nhàng kẹp lấy nho sam của hắn, kéo xuống rồi rơi xuống.

Vi Vân thuận thế cởi quần áo trên người ra, ưỡn một cây gậy thịt thô dài đứng ở bên giường, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve chân ngọc của Lạc Khinh Trần, chiếc vớ này tinh xảo, mềm mại, đường cong ưu mỹ, cảm giác đẹp đẽ, nhất là bị những vớ tơ lụa bao lấy, có vẻ càng thêm nhẫn mịn tinh tế, cảm giác tuyệt vời, còn mang theo mùi hương chân nhàn nhạt, khiến người ta mê say.

Vi Vân cố ý nói: "Mẹ kiếp, ngươi rửa chân sao?"

Lạc Khinh Trần cười nói: "Tiểu tử thối, ta không rửa chân, đang chờ ngươi dùng nước miếng giúp ta tắm."

"Được ạ."

Thân thể cường giả Độ Kiếp không dính một hạt bụi, đương nhiên không cần phải rửa chân, nhưng Vi Vân vẫn vui vẻ ngậm lấy đôi giày thịt của Lạc Khinh Trần, nhẹ nhàng hút lại. Lạc Khinh Trần cũng đưa con còn lại qua, lòng bàn chân khẽ cọ xát lên mặt hắn, Vi Vân liếm nhẹ một cái chân ngọc của cô., Lại đi túm một cái chân khác của nàng, nâng lên ngửi, oa, quả nhiên là thơm ngào ngạt, sau đó nghiêm túc liếm, mùi vị của đôi giày thịt đó đều ăn vào miệng, ăn uống một đôi chân ngọc của Lạc Khi Trần, nước miếng tràn đầy.

Ơ bên cạnh, Ngu Yên Vũ, Bạch Miểu cùng Diệu Y dưới bầu không khí ám muội, dâm khoa rực rỡ này, khuôn mặt đều hiện lên vẻ đỏ ửng, len lén liếc mắt nhìn sang, nhìn thấy Lạc Khinh Trần dùng chân ngọc khiêu khích Vi Vân, còn có hình ảnh Vi Vân thưởng thức thịt chân của Lạc Khinh Trần, cảnh tượng quá dâm đãng, các nàng cảm thấy hô hấp của mình bắt đầu trở nên dồn dập, hạ thể bắt đầu có chút ướt át.

Sau khi liếm sạch chân ngọc của Lạc Khinh Trần, Vi Vân buông tay ra, Lạc Khinh Trần nhẹ nhàng trượt đôi chân xuống, trượt đến ngực hắn, nhẹ nhàng ma sát. Vi Vân Đằng ra tay, giơ tay nắm lấy chân bạch y, thân thể trắng nõn run rẩy, nhìn Vi Vân nắm lấy chân ngọc của mình., Nâng lên, sau đó cởi giày, sau đó dời đi trên mặt mình, lòng bàn chân trắng nõn đặt ở trên mặt Vi Vân, cũng làm cho Bạch Hỗn cả người tê dại, tim bàn chân là bộ phận mẫn cảm của nàng, ma sát như thế, có một loại kích thích khác.

Vi Vân đang cầm hai chân bạch ngọc trắng nõn, dùng đầu lưỡi liếm láp trên ngực nàng, sau đó hàm súc ngón chân đáng yêu của nàng, hút ngón chân tròn trịa kia vào trong miệng mút. Bạch Chỉ "Ừm" một tiếng, có chút bất an vặn vẹo thân thể một chút, giữa bắp chân ngọc của nàng đã là một mảnh ướt át, nóng bỏng không gì sánh được.

Bàn chân ngọc của Lạc Khinh Trần tiếp tục trượt xuống, từ ngực của Vi Vân trượt đến giữa háng của hắn, lòng bàn chân kẹp lấy gậy thịt của hắn giống như một cái huyệt nhỏ, nhẹ nhàng sáo lên trên. Vi Vân cũng buông chân ngọc trắng bạch ra, sau đó đi nắm lấy chân ngọc của Diệu Y, chân ngọc bạch y thuận thế trượt dưới gót ngọc., Hạ xuống trước ngực Vi Vân, Vi Vân cởi giày đẹp, nắm lấy chân thịt tròn trịa của nàng, để lên mặt ngửi một cái, mùi đàn hương thoang thoảng, cực kỳ thơm, sau đó lè lưỡi đi liếm môi, nếm thử chân thịt dễ thương của diệu y.

Diệu Y cảm thấy kích thích, tuy ngoài mặt nàng không nói, nhưng kỳ thực rất hưởng thụ loại cảm giác này, chỉ là không thể nào thật sự

khiến tâm linh thất thủ, trong miệng nói: "Ưm... Không phải muốn bổ sung pháp lực sao, làm sao, làm sao..."

Vi Vân hấp thụ ngón chân của nàng, nói: "A... Phật mẫu có chỗ không biết, chúng ta đang chuẩn bị cho song tu kế tiếp, chuẩn bị càng đầy đủ càng tốt, hiệu quả càng tốt... A, chân của Phật mẫu thật đáng yêu, oa, ta thích liếm chân ngươi."

"Ngay cả chân đều có, đều... Ài, người này..." Diệu Y đều không còn gì để nói, nàng không hiểu vì sao Vi Vân lại cảm thấy hứng thú với chân của nữ nhân thế này.

Chân ngọc của Bạch Hỗn bắt đầu hạ xuống, cũng hạ xuống bên hông Vi Vân, cùng với Lạc Khinh Trần, kẻ còn lại kẹp lấy đồ chơi của hắn, người kia đẩy trứng của hắn ra, Vi Vân thả chân ra bộ đồ ngon khiến nàng trượt xuống, ma sát vào giữa ngực bụng hắn., Sau đó nắm lấy chân ngọc Ngu Yên Vũ của mẹ ruột, nàng chưa bao giờ đi giày, trên chân ngọc chỉ mặc những cái vớ màu tím, tuy quanh năm nằm trên đất, nhưng không dính bụi bặm, mười phần sạch sẽ. Vi Vân cầm chân non của Ngu Yên Vũ, để lên mặt nhẹ nhàng cọ xát., Hạ thể bắt đầu dùng sức, chủ động cầm chân ngọc Lạc Khinh Trần, sau đó đột nhiên ngậm giày giày ngọc của Ngu Yên Vũ, tham luyến hút, bên trên nhấm nháp mùi thơm chân, phía dưới cảm thụ khoái cảm chân giao, vừa liếm chân vừa xoa chân, chính thức bắt đầu hoạt động dâm loạn lần này.

Lạc Khinh Trần và chân trắng nõn như ngọc đá vào giữa hông Vi Vân để đùa bỡn. Theo sự động tác của Vi Vân, gậy thịt nóng hổi xuyên qua lòng bàn chân của Lạc Khi Trần, tấm da vén lên, lộ ra cái đầu rùa màu đỏ tím, đầu rùa đưa qua một bên., Chính là ở trên bàn chân trơn bóng trơn bóng của Bạch Hỗn, nước tiểu mắt dí vào lòng bàn chân, bị lòng bàn chân của Bạch Miểu đè ép, cảm giác kinh người, thập phần kích thích, Bạch Miểu lại dùng ngón chân đi kích thích trứng của nó, càng mang đến một loại khoái cảm ngứa ngáy.

Bàn chân đẹp đẽ của Diệu Y ma sát qua lại giữa ngực bụng Vi Vân, nàng chưa từng chơi trò chơi này. Hôm nay lần đầu tiên thể nghiệm, đột nhiên cảm giác được có một cảm giác thú vị. Chân thịt lướt qua ngực Vi Vân, truyền khí nóng trên người lẫn nhau, lại có từng tia điện run rẩy thông qua lòng bàn chân truyền đến trên người mình. Từng dòng khí nóng hội tụ vào bụng dưới, kích thích dục vọng của nàng.

"Chỉ có trong lòng có Phật, Thiền Tâm thường ở, tửu sắc tài khí, đều không đủ đạo..." Diệu Y tự an ủi bản thân.

Vi Vân cầm cái tất của Ngu Yên Vũ hút không ngừng, liếm đi liếm lại, tấm chăn cùng chân ngọc đều ướt đẫm, Vi Vân men theo mắt cá chân của Ngu Yên Vũ mà hôn lên, trải qua bắp chân mềm mại mềm mại trơn trượt, cả cái đùi ngọc dài và đẹp như thế, độ đậm đặc của độ mềm mại, hàm răng khẽ cắn móng chân bọc những vớ, đầu lưỡi khẽ quét, phảng phất như muốn hòa tan vào trong miệng.

Buông tay ra, chân dài Ngu Yên Vũ liền trượt xuống, cẳng chân ngọc mang diệu y đồng thời rơi vào trên thân côn thô dài của Vi Vân, bốn đôi chân ngọc ngà đều mềm mại như ngọc, hai đôi tay mặc vớ, hai chân để trần, đồng thời đặt lên trên thân côn thịt của Vi Vân, sức chịu lực không nhỏ., Nhưng càng nhiều chính là kích thích, Vi Vân thoáng một phát đặt chân ngọc của bốn nữ vào hạ thể của mình, kẹp lấy thân thể thô dài của hắn, sau đó thoáng cái liền động đậy móc, giống như là nắm lấy huyệt mà chơi đùa. Thịt côn ma sát qua từng cái chân ngọc mềm mại, mềm mịn, dí vào lòng bàn chân, làm cho người ta bồng bềnh như tiên, như ở trên đám mây, rất nhanh liền dâng lên ý xạ.

Vi Vân thầm nghĩ: "Các nàng còn chưa sướng lắm đâu, sao ta có thể bắn trước được, không được, phải nhẫn nhịn."

Vi Vân nhịn xuống kích động muốn bắn tinh, nắm lấy chân ngọc mềm mại của bốn đại mỹ nhân tuyệt sắc trước mặt, lại rút ra đưa tiễn một lát, sau đó ôm lấy đôi chân thon dài của các nàng hôn lên, cả khuôn mặt đều vùi sâu vào giữa chân ngọc của các nàng, chui tới chui lui

bên trong, vừa hôn vừa cười., Bốn nàng Ngu Yên Vũ không khỏi bị đẩy ngã, ngã ngửa trên giường, bắt đầu thở hổn hển. Lúc này lưỡi của Vi Vân đã di chuyển đến mông các nàng, từng bộ quần áo bị hắn cởi ra, bay xuống mặt đất bên cạnh., Chỉ một thoáng, bốn tuyệt sắc mỹ nhân biến thành con dê con trần trụi, ngọc thể trắng như tuyết loã lồ bên ngoài, bốn người nằm thành một hàng, đều là khuôn mặt tuyệt mỹ, bộ ngực sữa mềm mại, chân thon dài, tạo thành một phong cảnh vô cùng mê người.

Lúc này bốn cô gái đều nâng chân ngọc lên cao, sau đó áp chế lại trước ngực, Vi Vân thì vùi đầu vào trong cái mông to của các nàng, liếm mông, khẽ cắn mông, đôi mông trắng nõn của bốn nàng biến hình trong tay Vi Vân mười ngón tay vuốt ve rồi lại buông ra, cái mông trắng như tuyết kia lại khôi phục như lúc ban đầu, thật sự là mười phần co dãn.

Vi Vân chơi tới hăng say, tay cầm chân ngọc của Ngu Yên Vũ kẹp lấy côn thịt của mình, trước sau co duỗi, chơi chân giao, gậy thịt ma sát đôi chân đẹp bóng loáng của nàng, xúc cảm cực kỳ tuyệt vời, chơi đùa chốc lát, lại đem gậy thịt đặt ở trên mông nàng đâm tới đâm lui, lại so sánh một chút., Phát hiện cái mông của y càng thêm béo tốt, liền đặt cây côn vào mông Diệu Y rồi tiến hành cặp mông giao nhau, khiến cho mặt mũi Diệu Y đỏ bừng, một tay che miệng đàn của mình, chỉ sợ kêu lên quái dị. Thật ra nàng cảm thấy vô cùng thú vị, đặc biệt là cái que thịt của Vi Vân mang theo nhiệt độ nóng bỏng đã sớm đốt cháy dục hỏa trong lòng nàng.

Đôi chân ngọc của Vi Vân đang di chuyển qua lại giữa bốn đại mỹ nhân và cặp mông đầy đặn, khi thì chân giao nhau, khi thì cặp mông giao nhau, khi thì vùi đầu vào trong bắp chân của các nàng, hôn nhau giữa đôi môi thịt mềm mại và những khe hở., Míp tiêu diệt, nhấm nháp một cái huyệt nhỏ, hút vào dâm, thỉnh thoảng ngậm lấy bờ môi mềm mại của Ngu Yên Vũ mút, thỉnh thoảng dùng đầu lưỡi liếm Âm Bàn Lạc Khinh Trần., Ngẫu nhiên ở trên cái bánh bao Bạch Hổ trắng bóc quét tới quét lui, ngẫu nhiên lại ghé vào giữa kẽ thịt của Diệu Y hấp thu rất nhiều nước bẩn, liếm liếm huyệt của bốn tuyệt sắc mỹ

nhân một cái, thật lâu sau mới lưu luyến ngẩng đầu lên, xoa xoa bờ môi cùng chất nhầy trên mặt, thưởng thức từng cái từng cái từng cái tiểu huyệt non nớt trước mắt, tinh tế so sánh.

Trong đó, huyệt nhỏ diệu y không nhiều lắm, bên ngoài âm u như ngọc quang trạch, kẽ thịt hồng tươi, dâm thủy róc rách, từ bên ngoài nhìn tương đối bình thường, nhưng bên trong là bảo bối lớn, Cửu Khúc Hoàng Hà bảo huyệt, bên trong huyệt thịt có bao nhiêu vòng thịt, một vòng một vòng có thể ép người lên trời.

Huyệt nhỏ của Lạc Khinh Trần rậm rạp, nhưng trình diễn rất chỉnh tề đẹp đẽ, âm tà như hồng y đậu phộng, mười phần đáng yêu, môi hơi nhếch lên giống như hoa tươi nở rộ, kẽ thịt tươi non, nước lã lướt, huyệt nhỏ xinh đẹp đến nổi bong bóng, miệng tiểu đạo cùng lỗ ngô đều có thể thấy rõ ràng, đều có màu đỏ tươi giống nhau, có thể cho thịt côn xuyên vào, một khi cắm vào, tiêu hồn đoạt phách.

Huyệt nhỏ trắng nõn không có lông, quanh đôi môi đen như tuyết, đôi môi to mọng hồng tươi, mím chặt đôi môi đỏ tươi, toàn bộ huyệt thịt hơi nhô lên, giống như màn thầu đầu bạc, màu mỡ nhiều hơn, hết sức đáng yêu.

Huyệt nhỏ của Ngu Yên Vũ ngoại trừ mang theo đặc điểm bánh bao Bạch Hổ, huyệt hình cũng thập phần hoàn mỹ, diện tích rất lớn, tựa hồ chiếm cứ toàn bộ vị trí hạ thể, nhìn qua luôn luôn xinh đẹp, tươi tắn, giống như không biết biến hóa, chín tầng ngọc lâu bên trong khe hở lại càng tiêu hồn Thực Cốt, người bình thường có khả năng tiêu thụ.

Bốn cái lỗ nhỏ, đều là tuyệt phẩm giống nhau, khiến người ta say mê.

Vi Vân vừa thưởng thức, vừa dùng bàn tay mập mạp sờ soạng phía trên, sờ tới mức tứ nữ thân thể mềm mại khẽ vặn vẹo, càng có càng nhiều nước bẩn từ trong kẽ hở của các nàng tràn ra, dọc theo bờ mông chảy xuống, đều rơi xuống giường, vị dính.

Vi Vân thầm nghĩ trong lòng: "Những bảo huyệt này đều thuộc về ta, chỉ có ta có thể chạm vào, ai dám đụng vào đồ của ta, ta nhất định sẽ làm cho nó biến mất!"

Lúc này, Bạch Miểu thúc giục nói: "Tiểu tử thúi, ngươi ở đó làm gì thế, mau mau lên."

"A, lập tức, lập tức. Sư phụ, bộ ngực của người thật lớn..."

Vi Vân lập tức nhào vào trên ngọc thể trắng nõn, bắt lấy hai con thạch nhũ trắng như tuyết của nàng, không ngừng xoa, lại há miệng ngậm một con, miệng lớn hút lấy một miếng lớn, cắn lấy thịt ngà mềm mại, liếm đôi hàm màu đỏ đào, ngậm lấy một cái mút mút, hút đến mức thân thể mềm mại của Bạch Hỗn run rẩy, khẽ rên rỉ.

Ăn trong bát, lại nhìn về phía trong nồi, Vi Vân đưa tay lấy bộ ngực của Diệu Y, xoa vài cái, liền chuyển đến trên người Diệu Y tiếp tục bú sữa, sau đó là Lạc Khinh Trần, Ngu Yên Vũ, vừa ăn sữa còn vừa đẩy quả trứng của các nàng xuống. Lạc Khinh Trần nhìn không nổi nữa, thân thể mềm mại khẽ động, hai chân khẽ tách ra, môi đỏ mọng khép mở, liền đem thân thể của Vi Vân hút vào.

"Hí..."

Vi Vân cảm thấy kích thích, giật mình suýt bắn ra.

Hắn cảm thấy thịt côn tiến vào một cái hang thịt mát mẻ, ướt át mềm mại, động thịt còn mang theo trận trận mút lực, vách lách cách đục lấy thịt hắn, ma sát thịt mật trong huyệt nhỏ, ở trong huyệt nhỏ ôn nhuận bóng loáng, ra vào như ý, cảm giác tuyệt vời không gì sánh được, thật khiến người tiêu hồn dẹp phách, khó có thể tự kềm chế.

"Tiểu tử, còn dám chậm trễ?" Lạc Khinh Trần đưa tay bắt lấy Vi Vân.

"A, mẹ nuôi, ta không dám..." Vi Vân liên tục không ngừng.

Hắn đặt mình lên ngọc thể trắng như tuyết của Lạc Khinh Trần, hai tay nắm lấy bộ ngực to trắng như tuyết của cô, chăm chú nhìn cặp mắt xinh đẹp tuyệt trần của cô, khẽ động đậy, duỗi tay dâng lên, ngay cả ngọc thể mang theo Lạc Khinh Trần cũng hơi lay động.

Vi Vân nhìn Lạc Khinh Trần, Lạc Khinh Trần cũng đang chăm chú nhìn hắn, cười nói: "Ngoan lắm, có vui không?"

"Vui chứ, ta thật sự rất thích mẹ nuôi."

Lạc Khinh Trần nói: "Thích thì thích, nghiêm túc thì yêu thương, thể hiện ra loại thích này, biết chưa?"

"Được, ta sẽ cố gắng làm cho mẹ nuôi thoải mái."

Lạc Khinh Trần nghe vậy mỉm cười, lại hỏi: "Ngươi thích mẹ nuôi của ngươi nhiều hơn hay thích mẹ nuôi nhiều hơn một chút, hay thích thích sư phụ và Phật mẫu ngươi nhiều hơn một chút?"

Ngu Yên Vũ, Bạch Miểu và Diệu Y ở một bên quan sát, Vi Vân lập tức cảm thấy đau đầu, vấn đề này vốn là làm khó dễ người khác mà.

Vi Vân sinh trí trong lúc cấp bách, nói: "Lúc ở cùng mẹ nuôi, cảm thấy thích làm mẹ nuôi nhiều thêm một chút, lúc ở cùng mẹ cảm thấy thích mẹ nhiều hơn một chút, lúc ở cùng sư phụ, Phật mẫu, cảm thấy sư phụ và Phật mẫu tốt nhất..."

"Bây giờ thì sao?"

"Đương nhiên đều giống nhau rồi."

"Ngươi đúng là không có nguyên tắc."

Vi Vân vội nói: "Mẹ kiếp, ngươi nói rất đúng, ta thật sự không có nguyên tắc, chỉ cần vui vẻ là tốt rồi." Nói xong liền dùng sức đưa tiễn.

Va chạm mạnh mẽ đả toạ lên thân thể mềm mại của Lạc Khinh Trần, cả người tê dại, không khỏi kêu "Ừm" vài tiếng, đặc biệt còn kèm

theo tiếng thân thể va chạm "Bốp bốp bốp", hình ảnh dâm đãng, động tác kịch liệt, làm cho Ngu Yên Vũ, Bạch Hỗn và Diệu Y bên cạnh xem mà đỏ cả mặt, thân thể mềm mại nóng bỏng, trong mắt hừng hực lửa cháy.

Tình cảnh như vậy, ai thấy cũng phải vứt bỏ tất cả, trầm mê trong đó.

Thân thể mềm mại của Lạc Khinh Trần lắc lư, đưa một ngón tay ngọc đặt ở bên miệng Vi Vân, Vi Vân há mồm ngậm vào trong miệng, nhẹ nhàng hút vào, hạ thể hút vào vẫn mãnh liệt mạnh mẽ như cũ, bộ phận tính khí của hai người chồng chất, tràn ra lượng lớn dâm thủy.

Vi Vân đứng thẳng nửa người trên, xoay người làm chủ nhân, hai cái đùi ngọc của Lạc Khinh Trần liền khô lại, một cây gậy thịt to cắm sâu vào trong huyệt thịt màu phấn hồng của cô, dốc sức liều mạng rút ra, cái lỗ nhỏ trên huyệt mẹ nuôi ướt át, ấm áp, mềm mại trơn nhẵn., Vi Vân ra vào thập phần vui sướng, Lạc Khinh Trần cố ý đón tiếp, cười mị mị ôm lấy Vi Vân, ôm hai cái giày tròn xoe trên lưng hắn, buông lỏng tinh thần, cực lực đón hợp, nàng hưởng thụ nhất loại cảm giác giao hoan kịch liệt này, nay có được hạt thịt lớn này của Vi Vân, cách một khoảng lâu sẽ nhớ tới.

Vi Vân nhảy nhót thân thể, dùng sức vụt đưa, đầu rùa gạt thịt Tuyền Cơ của mẹ nuôi ra, đâm vào sâu trong trái tim, tận tình khuấy động ở chỗ sâu của miếng thịt mềm mại kia, thịt côn và thịt mềm mịn ma sát lẫn nhau, mang ra dịch nhờn ồ ồ, ướt át cả miếng thịt như môi hoa.

"A... Thật là giỏi... Nhanh... Lại mạnh hơn chút... lổn cha mẹ thật ngứa ngáy... A... sắp bị lột sạch..." Lạc Khinh Trần bắt đầu không kìm lòng nổi bắt đầu kêu lên, vẻ mặt đầy xuân ý, quả thực không coi ai ra gì.

Cảnh tượng này khiến đám người Ngu Yên Vũ há hốc mồm, đặc biệt là Diệu Y lại càng cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, như vậy cũng quá phóng đãng rồi! Bạch Hỗn thì đã đói khát khó nhịn, đôi mắt đẹp hiện ra dục hỏa, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào vị trí có tính khí mật thiết của Vi Vân và Lạc Khinh Trần, một bàn tay ngọc

đặt lên ngực của mình vuốt ve, một bàn tay khác thì đang xoa bóp hạ thể của mình.

Ngu Yên Vũ ở bên nhắc nhở: "Con trai, đừng chỉ lo đi chơi, nhớ rõ đây là đang bận chính sự."

"A... Được."

Vi Vân nghe vậy, vội vàng sử dụng song tu phương pháp, đem dâm thủy của Lạc Khinh Trần chuyển hóa thành nguyên khí, hút vào đan điền, bổ sung pháp lực của mình. Bộ vị dày đặc của hai người nhất thời không hề chảy ra nước bẩn, lúc dâm thủy còn chưa chảy ra khỏi tiểu huyệt, đã bị chuyển hóa thành nguyên khí.

Vi Vân đè ép Lạc Khinh Trần ở trên giường hong khô, Ngu Yên Vũ, Bạch Miểu và Diệu Y cũng không có nhàn rỗi, Ngu Yên Vũ nhẹ nhàng vuốt ve bộ ngực của Lạc Khinh Trần, Bạch Miểu và Diệu Y vươn một chân ngọc ra, dùng ngọc chạy qua cọ lại trên người Vi Vân.

Liên tục mấy ngàn lần làm việc, làm cho Lạc Khinh Trần trở nên cao trào, pháp lực chảy ồ ồ vào trong cơ thể Vi Vân, Vi Vân thấy vậy, biết hẳn là để cho nàng nghỉ ngơi một lát, lập tức rút ra thịt côn, dự định nghỉ ngơi một chút rồi thay người khác tiếp tục.

Lúc này, một thân thể ôn nhuận ở phía sau bảo vệ hắn, Vi Vân chợt cảm thấy toàn thân ấm áp, phát hiện Bạch Chỉ nằm bên cạnh Lạc Khinh Trần không thấy nữa, lập tức minh bạch người sau lưng là Bạch Miểu, hai bộ ngực to tròn mềm mại kia đè ở trên lưng của hắn, mười phần co dãn., Vi Vân quay đầu lại, hôn nồng nhiệt với Bạch Miểu, hôn một cái, lại đẩy nàng ngã xuống giường, nhìn đôi mắt đẹp tràn đầy dục hỏa của nàng, tâm tình không khỏi kích động, lập tức áp lên trên., Cái mông trầm xuống, đại nhục côn chui hết vào trong sự khó chịu của nàng, sau đó liều mạng thao tác, tiếng thân thể va chạm đùng đùng hỗn loạn cùng tiếng rên rỉ của nữ sư phụ xinh đẹp, truyền ra trong phòng, nếu không có kết giới cách âm, chỉ sợ toàn bộ đạo tràng đều có thể nghe thấy tiếng sóng bạch cương.

"A... A... Thật thoải mái... Tên nghiệt đồ... A.... phải... ta phải giết chết vi sư... A...!" Bạch Hỗn dâm đãng chỉ dưới Lạc Khinh Trần, đây chính là thứ mà nàng khát khao và mong muốn.

Vi Vân thao túng dâm huyệt trắng nõn, làm tốt nàng không tự chủ được kêu lên, nước bẩn cuồn cuộn mang theo pháp lực khổng lồ từ sâu trong tiểu huyệt chảy ra, đều bị Vi Vân dùng phương pháp song tu chuyển hóa thành nguyên khí, hút vào trong cơ thể, hóa thành pháp lực của bản thân.

Ở bên cạnh, Ngu Yên Vũ chống tay lên cặp mông thon thả trắng như tuyết, ngẩng đầu nhìn Vi Vân đùa nghịch áo trắng, mắt phượng lấp lóe ánh sáng dục vọng. Nàng đã mời người vào động rồi, Vi Vân lập tức rút cây gậy thịt từ trong cơ thể Bạch Hỗn ra, chuyển tới sau lưng Ngu Yên Vũ, ôm lấy cặp mông trắng như tuyết của nàng, thân thể ưỡn một cái, cây côn thịt thô dài đã tiến sâu vào trong khe thịt đỏ thắm của nàng, bắt đầu ngừng vận động kịch liệt.

"Bộp bộp bộp..."

Đây là tiếng va chạm của cái bụng.

"Phụt phụt... phụt..."

Đây là thanh âm do vũ khí ma sát lẫn nhau, trêu chọc dâm thủy.

Ngu Yên Vũ rên rỉ phát ra tiếng rên rỉ, thân thể tuyết trắng gần như hoàn mỹ bị lắc lư nhè nhẹ, thân côn bằng thịt của Vi Vân không ngừng khô ở trong lỗ thịt của nàng, thịt côn đâm vào, trong lúc rút ra từng làn sóng gợn, còn chưa kịp chảy ra đã hóa thành nguyên khí dạng sương trắng rồi bị Vi Vân hút vào trong cơ thể.

Quay đầu nhìn lại, Vi Vân phát hiện ánh mắt diệu y đang mê ly nhìn mình. Nàng nằm trên giường, một tay chống trên ván giường, chân ngọc thon dài khẽ khép mở, ánh mắt mê ly, tựa hồ đã muốn loạn tình.

Vi Vân gia tốc xen vào, thân thể mềm mại của mẹ thân xinh đẹp trước người run rẩy, sảng khoái không được, đã cao trào nhiều lần rồi, pháp lực cũng đang không ngừng chảy vào trong cơ thể Vi Vân. Vi Vân lưu luyến không rời rút ra côn, sau đó hướng Diệu Y nhào tới, "Phốc phốc" một tiếng, đem cây côn thịt đâm vào trong huyệt "Cửu Khúc Hoàng Hà" của nàng ra sức rút ra., Côn thịt trộn lẫn thịt ép ở sâu trong lỗ thịt, không ngừng ma sát, ra ra vào, đục ngầu không ngừng gõ vào hạ thể của Diệu Y, phát ra tiếng thân thể va chạm kịch liệt, áo đẹp được làm mềm thân thể, búi tóc bay lên cũng có chút tán loạn, lúc Vi Vân khô khốc cũng chuyển pháp lực và dâm dịch của Phật mẫu thành nguyên khí, hút vào trong cơ thể, pháp lực của hắn đang nhanh chóng khôi phục.

"Phật mẫu, huyệt của ngươi thật dễ chịu." Vi Vân trêu chọc.

Mặt mũi Diệu Y đã đỏ đến tận cổ, chỉ nhắm mắt không nói gì.

Vi Vân cố ý dùng đầu rùa cạo qua thịt tươi như hoa của nàng, khiến vị Phật mẫu của Đại Phật tự này run rẩy một hồi, miệng thơm mềm mại lên tiếng. Vi Vân lại nói: "A nha, Phật mẫu, con rắn mềm của ngươi, trơn quá..."

"Chuyên tâm một chút, không được nói bậy." Lúc này tâm thần của Diệu Y xao động, cơ hồ muốn thiền tâm thất thủ, thân thể mềm mại tuyết đã không tự chủ được mà đón hợp với Vi Vân đùa giỡn.

Ở một bên, Ngu Yên Vũ và Lạc Khinh Trần đang nằm trên giường, ánh mắt mê ly nhìn Vi Vân, hai chân hơi khép, đùi nhẹ nhàng ma sát, hai huyệt mật màu hồng ở dưới mỗi huyệt đều ngẩn ra, thỉnh thoảng lại hướng Vi Vân tán ra dụ hoặc.

Vi Vân nhìn mà tâm thần chập chờn, kích ý nổi lên, phía dưới không ngừng đụng vào hang động diệu y, chỉ chốc lát sau đã làm xong thân thể mềm mại của mỹ y run rẩy, hạ thể co rút lại, lượng lớn pháp lực chảy vào trong cơ thể Vi Vân.

Trên thực tế, hành vi này của Vi Vân đã là thải bổ, tuy nhiên đám người Ngu Yên Vũ pháp lực cao cường, hái được một chút cũng không sao, Vi Vân thương hoa tiếc ngọc, để lại cho cơ thể các nàng ít nhất ba thành pháp lực, sau khi trong cơ thể mỗi người đều hái đi bảy thành pháp lực, hắn cảm thấy pháp lực bản thân đã khôi phục như lúc ban đầu, lại long tinh hổ mãnh, hùng hậu vô cùng.

Một cỗ khí tức cường đại mơ hồ từ trên người hắn lộ ra, ánh mắt đám người Ngu Yên Vũ đều thanh minh, biết hắn đã khôi phục.

"Phật mẫu thật mượt mà, ta thích nghịch Phật mẫu... Tạo càn, hắc!"

Vi Vân ôm thân thể mềm mại trắng như tuyết, lại khô khô hơn một trăm lần nữa, rốt cuộc không nhịn được kích ý, bỗng nhiên ôm lấy cả người Diệu Y lên, sau đó hung hăng đập mạnh vào chỗ sâu trong huyệt mật mật của nàng, lấy thịt tươi như hoa không nhúc nhích, ngay sau đó cặp mắt eo gập lại, bắn ra từng cỗ huyết tương nóng rực, rót vào trong cung tử của Diệu Y.

"A... A..." Diệu Y bị bắn ra như vậy, lại run rẩy, một lúc lâu sau mới yên tĩnh lại, nàng treo trên người Vi Vân.

"Gan thối của Phật mẫu đều hút lấy của ta." Vi Vân thở dốc, ôm lấy ngọc thể của Phật mẫu trước mặt không chịu buông tay, hưởng thụ dư vị sau khi bắn ra.

Diệu Y làm sao biết hắn cố ý bám lấy chính mình không buông tay. Nàng ngẩng đầu, giãy dụa từ trên người Vi Vân xuống, đứng trên mặt đất, hỏi: "Có phải đã khôi phục rồi không?"

Vi Vân nhún vai nói: "Không sai biệt lắm..."

Thấy vậy, Diệu Y không ngừng mặc Thiên Nữ thiền y lên tiếng: "Ừm... Vậy bần ni đi đây."

Mặt nàng ửng hồng, bộ ngực cao ngất, hít thở không đều.

Vừa rồi kịch liệt khô khốc thật khiến nàng khó có thể tự kiềm chế, cả đời khó quên!

Diệu Y phải rời khỏi đây, Vi Vân cũng không biết nên giữ nàng lại như thế nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng đi ra khỏi phòng ngủ. Ngược lại, y muốn giữ nàng ở lại, cùng với đám người Ngu Yên Vũ tiếp tục vui vẻ, được ngủ cùng nhau, hưởng thụ một phen. Chỉ tiếc nàng không có quan hệ đạo lữ với Diệu Y, không có lý do gì tiếp tục ở lại đây.

Ngu Yên Vũ, Lạc Khinh Trần khác với Bạch Miểu.

Vi Vân ôm cái mông trắng ngần của nàng, cắm côn thịt vào trong mật ngọt của nàng, nói: "Chúng ta tiếp tục."

Lạc Khinh Trần duỗi một chân ngọc ra, nhẹ nhàng cọ trước ngực hắn, cười nói: "Chẳng phải đã khôi phục rồi à? Còn tiếp tục gì nữa."

Vi Vân nói: "Mới vừa khôi phục pháp lực, bây giờ là tìm hoan tác nhạc, không giống nhau mà." Nói xong liền mở miệng.

Đôi giày bằng ngọc của Lạc Khinh Trần lập tức chuyển động lên trên, ngón chân thò vào trong miệng hắn kẹp đầu lưỡi của hắn, lại bị đầu lưỡi Vi Vân cuốn vào, hút vào, chỉ chốc lát toàn bộ gót ngọc đều ướt đẫm.

Vi Vân đứng động trên thân bạch ngọc trắng như tuyết, sau một hồi quất mạnh xuống, lại lần nữa mỹ nữ sư phụ đến cao trào, lần này lại không cần chuyển hóa nguyên khí, nhất thời có lượng lớn nước dâm từ trong huyệt mật của Bạch Hỗn chảy ra, từ trong khe hở của huyệt thịt tràn ra, nhỏ xuống giường.

Vi Vân rút cây gậy ra, đầu rùa và mặt trên cây côn đều dính đầy chất lỏng sền sệt, màu trắng sữa giống như tương dán, ướt át, bộ dạng trơn trượt.

Ngu Yên Vũ chăm chú nhìn cây gậy thịt này, sau đó nhìn về phía Vi Vân.

Vi Vân hiểu ý nằm xuống giường, ngồi xổm trên đầu Ngu Yên Vũ, đưa thịt côn đến bên miệng nàng. Ngu Yên Vũ lập tức vươn một cái lưỡi trắng nõn, đem đầu rùa ngậm vào trong miệng, nhẹ nhàng mút mút, cái lưỡi mềm mại linh hoạt cuốn động, liếm liếm qua lại trên đầu rùa và nhục côn, phát ra tiếng líu ríu.

Lạc Khinh Trần cũng ngóc đầu tới, ngậm trứng của hắn không ngừng hút rất nhiều.

Vi Vân cầm chặt bàn tay trắng như ngọc, kéo nàng qua nói: "Sư phụ, đệ tử tới hiếu kính ngài rồi!" Ý bảo nàng cũng nếm thử nhục côn của mình.

Bạch Hỗn trừng mắt lườm hắn một cái, mị ý tràn ngập, động lòng người, sau đó cũng cúi đầu xuống, vươn đầu ra một cái lưỡi mềm mại, liếm một cái trên nhục côn của Vi Vân, cảm thấy hương vị là lạ, tuy nhiên phía trên lại tản ra sóng khí nồng đậm, điều này làm cho Bạch Hỗn làm sao có thể ngăn cản, trong mắt lập tức dấy lên dục hỏa, cái lưỡi mềm mại linh hoạt hoạt hoạt di động ở phía trên.

Ba tiên tử tuyệt sắc, lại đều là tiền bối cao nhân, ba cái đầu lâu xinh đẹp tuyệt trần, ba cái lưỡi ngọc, ba cái lưỡi thơm ngon, đồng loạt hầu hạ dưới khố mình, loại cảm giác này thực khiến người ta say mê, Vi Vân có chút đắc ý, cũng may hắn còn không đến mức vong hình, nếu không sẽ không thiếu một trận chửi bới.

Vi Vân vuốt ve gương mặt xinh đẹp trắng trẻo của Ngu Yên Vũ và Bạch Miểu, âm trầm co rút lại, mang theo thân thể gầy dựng, mặt mũi đầy vẻ tiêu hồn, nhìn qua vô cùng thiếu nợ. Lạc Khinh Trần ngẩng đầu lên nhìn hắn, không khỏi cười mắng: "Tiểu tử thúi, nhìn xem ngươi đắc ý như thế nào, nằm xuống cho ta." Nói xong đã đẩy lùi được Vi Vân.

Vi Vân lập tức nằm ngửa trên giường, phản chủ vi khách, một cái côn thịt đánh vào trên khuôn mặt của Ngu Yên Vũ và Bạch Hỗn, phát ra tiếng vang thanh thúy, hai người không khỏi đứng dậy. Giương mắt nhìn lại, chỉ thấy ba cái mông trắng như tuyết đang đè xuống đầu mình, đều tròn trịa béo tốt, bóng loáng, trắng noãn., Yền sệt, giống như trứng gà bị lột vỏ, vừa lớn vừa béo đẹp, còn chưa kịp suy nghĩ nên làm thế nào, Vi Vân đã bị mông ba nữ nhấn chìm, hai mắt không nhìn thấy gì khác, trước mắt tất cả đều là trứng trắng như tuyết, đành phải hôn từng ngụm từng ngụm, liếm môi., Mặc cho cái mông của tam nữ ma sát di chuyển trên mặt mình, trong miệng không ngừng cắn vào cặp mông mềm mại, liếm liếm da thịt trắng như tuyết kia, bỗng nhiên góc độ cái mông của tam nữ biến đổi, một cái khe mông đẹp đẽ xuất hiện trước mắt, Vi Vân mới khẽ lè lưỡi, liếm một cái, liền từ cái lỗ trên mông liếm nhẹ đến bên trong khe hở, đầu lưỡi lướt qua chỗ đó, đầu lưỡi lướt qua., Đẩy đôi môi trắng nõn của hai cánh thịt ra, đẩy tới, đến trên âm gian, lập tức ngậm lại, không hút vào được mấy cái, liền nghe thấy Ngu Yên Vũ thở hổn hển một cái, toàn bộ thân thể mềm mại đều ngồi trên mặt Vi Vân, sau đó lại dịch chuyển ra chỗ ngồi, đổi thành Lạc Khinh Trần, Vi Vân mới nhấm nháp được mấy khe hở thịt mật ngọt của mẹ nuôi, lại thấy Bạch Chỉ di chuyển qua, đành phải nuốt nốt huyệt thịt Bạch Hổ xinh đẹp của sư phụ vào miệng yêu thương hút mút.

Mấy lần thay phiên nhau như thế, chỉ chốc lát sau, ba tuyệt sắc mỹ nhân lần lượt tiết lộ âm tinh trong miệng Vi Vân, dâm đãng rơi xuống, dính đầy mặt mũi và môi lưỡi, tràng diện dâm loạn khắp nơi.

Cùng lúc đó, ba cô gái lại đặt chân ngọc vào trên nhục côn của Vi Vân, dùng lòng bàn chân ma sát mai rùa của hắn, ngón chân kẹp lấy nhục côn của hắn, cứ thế mà chơi đùa trong chốc lát, ngay lúc ba cô gái lại một lần nữa từ trong kẽ hở lộ ra nước bẩn, toàn thân Vi Vân cũng cảm thấy tê dại, tinh quang buông lỏng, liền có một cỗ bạch tương từ trong túi bắn ra, đều rơi vào trên chân ngọc chân của tam nữ, kêu nhè nhẹ, vô cùng dâm đãng.

"Phù..."

Vi Vân thở hổn hển đứng dậy, mới phát biểu một chút ý kiến, đã thấy Ngu Yên Vũ, Lạc Khinh Trần cùng Bạch Miểu đồng thời tiến lên vây hắn vào giữa, tất cả đều ưỡn bộ ngực to mọng, sữa lớn trắng như tuyết cao ngất., mân giùm phấn nộn thập phần đáng yêu. Ba đôi cự nhũ cùng nhau ngẩng lên, thân thể Vi Vân vốn cao hơn các nàng một chút, nhưng hiện tại đột nhiên cảm giác mình hơi thấp bé. Hai đầu gối mềm nhũn, thân thể liền thấp đi một nửa, sau đó nhìn thấy ba đôi cự nhũ đặt ở trên mặt mình!

"A..."

Ba đôi ngực khổng lồ, sáu tòa núi thịt đặt ở trên mặt, Vi Vân gần như cảm thấy che phủ mặt trăng, trước mắt một mảnh tuyết trắng, chỉ đành uống từng ngụm từng ngụm long lanh hấp dẫn hàm trứng trong miệng, khẽ cắn thịt ngà sữa mềm mại kia. Khi hắn ăn trong đó, mấy con sữa thơm ngào ngạt còn lại ở trên mặt hắn cọ xát đọng áp, mang theo cảm giác ôn nhuận, mềm mại, cực kỳ mỹ diệu.

Hồi lâu sau, khi Vi Vân ăn sạch sáu con cự nhũ, hắn mới đứng thẳng dậy, vừa nhìn mới phát hiện mình đem tam nữ liếm cho mềm nhũn cả người, có chút ý tứ ngồi xổm, Vi Vân mừng rỡ., Thừa dịp vị trí các nàng còn chưa phát sinh biến hóa, vội đem thân thể côn thẳng lên, vừa vặn có thể ở giữa sữa lớn của các nàng, lập tức bắt lấy hai cự nhũ của Ngu Yên Vũ, đem nhục côn của mình kẹp ở trong nhũ rãnh thật sâu kia, nhẹ nhàng vụt đưa đi., Rút ra vài cái rồi lại chuyển vào trong con nhũ to của Lạc Khinh Trần, tiếp tục đùa bỡn, sau đó lại nghịch nhũ giao trong rãnh sữa của Bạch Miểu, thịt ngà mềm mại đè ép nhục côn, ma sát lẫn nhau, khoái cảm liên tục, kích thích khó tả., Lúc này thân thể Vi Vân phóng đãng, cũng không cần luyện hóa pháp lực, chỉ là muốn bắn ra liền bắn, vì thế lại từ trong mắt bắn ra mấy cỗ vạc quang, từng luồng đánh vào trên nhũ bạch sắc tam nữ, tạo thành mấy luồng sóng trắng.

"Ồ... tiểu tử này hôm nay bắn cũng thật không ít." Lạc Khinh Trần dâm đãng vươn ra một cái lưỡi non, liếm lên ngực Ngu Yên Vũ, hút hết tinh tương phía trên vào trong miệng.

Bạch Chỉ thấy, cũng theo đó đi liếm sữa tuyết khác của Ngu Yên Vũ, nàng đã hoàn toàn đắm chìm trong dục hải dâm loạn này.

Vi Vân thở dài một hơi, nghỉ ngơi mấy hơi, sau đó ôm mẹ nằm trên giường, cả Lạc Khinh Trần và Bạch Miểu cũng ngã xuống, bốn người nằm cùng một chỗ, ôm nhau.

Vi Vân tách cái chân phấn của Ngu Yên Vũ ra, đem cây côn thịt nhắm ngay huyệt thịt to béo của nàng, hơi dùng sức liền lách qua kẽ thịt đỏ tươi kia, cắm vào hang động thịt mật, đầu rùa mở đường, xuyên qua nhục côn, lách vào bên trong, mạnh mẽ đâm vào, phát ra tiếng ma sát "Phốc phốc phốc", nghe vô cùng dâm đãng.

Vi Vân ở sau lưng Ngu Yên Vũ thao túng huyệt nhỏ của nàng. Lạc Khinh Trần và Bạch Miểu ở phía trước ăn bộ ngực của nàng, lúc này bốn người đã hợp thành một chỉnh thể. Vi Vân đùa nghịch Ngu Yên Vũ đem ngọc thể của nàng kéo đi, thân thể cũng nhoáng lên một cái, ngay cả Bạch Miểu cùng Lạc Khi Trần cũng lắc lư thân thể mềm mại., Cứ như ngay cả các nàng cũng cùng nhau thao túng. Theo làn thịt của Vi Vân ra vào trong thịt tươi mới của Ngu Yên Vũ, gậy thịt mạnh mẽ đánh vào sâu trong hang động, hơn nữa Bạch Miểu và Lạc Khinh Trần trợ công, chỉ chốc lát sau đã làm thịt Ngu Yên Vũ dâm lưu, kêu lên một tiếng kiều diễm, hoàn toàn không để ý hình tượng.

Vi Vân dốc sức điều khiển mấy trăm cái, sau đó từ sâu trong huyệt nhỏ của Ngu Yên Vũ bắn ra mấy lọn râu, ngay sau đó đặt mông, "Bốp" một tiếng, đầu rùa rút khỏi huyệt nhãn của Ngu Yên Vũ, mang theo bọt nước ồ ồ. Hắn lau mồ hôi nóng trên trán, xoay người đi tới sau lưng Lạc Khinh Trần, vẫn cắm sâu vào huyệt mật của cô, sau đó thân thể bắt đầu run rẩy.

Lạc Khinh Trần phân chia chân ngọc, sau đó ôm lấy Ngu Yên Vũ, lại kẹp Bạch Miểu vào giữa. Lạc Khinh Trần và Ngu Yên Vũ líu lưỡi chạm vào nhau, hôn nhau. Bạch Miểu bị nhị nữ kẹp ở giữa, sữa lớn của hai người đè lên mặt ngỗng của cô ta. Cô ta vô thức đi liếm ngực

hai cô gái, đôi khi thì ngậm cọng cỏ của Ngu Yên Vũ, thỉnh thoảng lại liếm sữa của Lạc Khinh Trần, không ngừng cắn nuốt.

"Bộp bộp bộp..."

Từ phía sau, Vi Vân đang loay hoay ở huyệt nhỏ của Lạc Khinh Trần, bụng đập vào mông nàng, phát ra tiếng va chạm thanh thúy, trong lúc quất vào, thịt Mật Mật Mật Mật Mật nhỏ không ngừng quấn lấy nó, giống như cái miệng nhỏ hút mút và linh hồn vậy, quả thực là tiêu hồn vô cùng, Vi Vân nhất cổ tác khí, lại làm hơn một trăm cái, chỉ thấy Lạc Khinh Trần rên lên một tiếng, thân thể mềm mại run lên, thu nhỏ lại, đúng là đã đến cao trào.

Một làn sóng nhiệt ập tới, dội vào trên đầu rùa, Vi Vân cảm thấy giật mình, lại bắn ra. Qua một hồi lâu, hắn mới rút cây gậy thịt ra, sau đó xoay người đi vào giữa Ngu Yên Vũ và Lạc Khinh Trần, đặt lên thân thể bạch nghiên, tách đôi chân ngọc trắng nõn của nàng ra., Hạ thể trầm xuống, phốc một tiếng, thịt côn liền lâm vào trong cái hang nhỏ của nàng, sau đó thân thể run rẩy, quất mạnh lên, "Ô" một tiếng, trong cái nồi phun ra một câu của Ngu Yên Vũ, đôi mắt hạnh mê ly nhìn thiếu niên trên người, thừa nhận thủ đoạn của hắn, trong miệng phát ra tiếng ngâm nga khe khẽ "Ừm".

Trong lúc Vi Vân đang đè Bạch Miểu bị đè khô, thì Ngu Yên Vũ và Lạc Khinh Trần đồng thời duỗi một chân ngọc ra đặt lên người Vi Vân, sau đó thò đầu qua, vươn lưỡi thơm mềm của mình về phía Vi Vân. Vi Vân đồng thời ngậm đầu lưỡi thơm của mẹ ruột và mẹ nuôi vào trong miệng, vừa mút, vừa hút khô, hôn một nụ cũng không tệ.

Thời điểm ba người hôn nồng, có nước miếng từ góc miệng, liền rơi vào miệng Bạch Hỗn, nàng cũng vươn một cái lưỡi non, thỉnh thoảng liếm liếm chỗ môi ba người đang nói.

Tràng diện trong phòng dạt dào cảm xúc, vô cùng dâm loạn, khí tức dâm loạn tràn ngập trong hơi thở bốn người.

"Quá kinh ngạc... tiểu gia hỏa này..." Bạch Miểu cảm nhận được cây côn thịt cứng rắn trong tiểu huyệt có cảm giác sung thực, đặc biệt là lực côn của Vi Vân vô cùng mạnh, lại nóng vô cùng, làm vậy là vô cùng vui sướng, vô cùng thống khoái, gần như muốn lớn tiếng kêu lên cho mọi người biết cảm giác của mình.

Bỗng nhiên, thân thể mềm mại của Bạch Hỗn run lên, sau vài cái run run, nương theo những huyệt nhỏ co rút lại, dâm thủy phun ra, Vi Vân liền biết rằng mỹ nữ sư phụ đã sướng hơn rất nhiều rồi. Nước bẩn đổ xối lên đầu rùa, Vi Vân bị phỏng lại dâng lên ý bắn, vội vàng dùng sức tống khứ hơn một trăm cái., Mắt thấy Bạch Chỉ lại hướng một đợt cao trào khác tiến lên, liền gia tốc xen vào, ngay tại thời điểm Bạch Chỉ lần nữa lên cao trào, hắn cũng buông ra tinh quang, hung hăng đụng vào cây gậy thịt, chống lại nhụy hoa của Bạch Chỉ không nhúc nhích, sau đó thoải mái bắn tinh, từng cỗ đặc tương đều chảy vào trong cung tử Bạch Chỉ.

"Sảng khoái..."

Vi Vân thoải mái đặt chân lên người Bạch Miểu Ngọc Thể, hai bên trái phải nằm Ngu Yên Vũ cùng Lạc Khinh Trần, toàn thân đều dán sát da thịt tuyệt sắc mỹ nhân tuyết trắng, nhục côn còn cắm ở huyệt thịt trắng nõn mịn màng, hai tay bắt lấy ngực to trắng như tuyết của Ngu Yên Vũ cùng Lạc Khinh Trần, trong miệng ngậm cái lưỡi mềm mại mềm mại của các nàng, lúc này trên thân thể mấy người đều đầy mồ hôi., Rất nhiều bộ vị vẫn còn dính dâm dịch, Vi Vân nghe những khí tức dâm dục này, còn có mùi hương thơm thoang thoảng trên người các nàng, tinh thần không khỏi buông lỏng, ngủ gà ngủ gật, chỉ chốc lát sau đã áp lên thân thể mềm mại của Bạch Hỗn, ngủ thật say trong sự vây quanh thân thể mềm mại của Tam nữ.

Cảnh tượng này khiến cả Ngu Yên Vũ, Lạc Khinh Trần và Bạch Chỉ đều ngẩn ra, hai mặt nhìn nhau.

Chân thân nhật nguyệt chân thân thứ 23

"Tiểu tử này..." Lạc Khinh Trần nhìn Vi Vân hít thở đều đều đặn, thật sự dở khóc dở cười.

"Để hắn nghỉ ngơi đi." Bạch Chỉ sờ sờ gò má Vi Vân, nói.

Ngu Yên Vũ mỉm cười, nói: "Bạch Miểu, ngươi đừng quen thói hắn."

Bạch Chỉ mỉm cười, nói: "Ngươi khoan hãy nói, trước kia ta đối với hắn có chút nghiêm khắc, sau đó trải qua các loại biến cố, hơn nữa mượn thân thể của hắn mới có thể đột phá, đối với hắn đã... Ai, một lời khó nói hết. Lại nói, ở phương diện này sao hắn có thiên phú cao như vậy, năng lực này cũng quá đặc thù đi."

Không chỉ là Bạch Miểu nghi hoặc về chuyện này, kỳ thật ngay từ đầu Ngu Yên Vũ cùng Lạc Khinh Trần cũng như thế, các nàng cũng coi như hiểu rõ về Vi Vân, biết hắn tu luyện qua phương pháp song tu và thuật hái bổ, nhưng công phu này căn bản không giống song tu bình thường, nhưng cũng không rời tông kia, cho nên ba người đều cho rằng Vi Vân là thiên phú dị bẩm, mới có thể thần dũng như vậy trên giường lân đạo.

Mãi tới khi Vi Vân đằng sau hiểu được Ngu Yên Vũ và Lạc Khi Trần tu luyện huyệt nhỏ của mình như là pháp bảo, mới nói bí mật của mình cho bọn họ biết, cùng loại với bọn họ, thịt côn của hắn cũng tu luyện như pháp bảo, vì vậy mới có năng lực ngự nữ thần kỳ như vậy.

Ngu Yên Vũ giải thích một phen, Bạch Miểu liền hiếu kỳ cầm lấy cây gậy thịt của Vi Vân, nhẹ nhàng bóp vài cái, lại tỉ mỉ quan sát, lúc này cây gậy thịt của Vi Vân còn đang ngâm mình trong những kẽ hở của bắp thịt nhỏ của Bạch Hỗn. Bị Bạch Miểu nắm chặt gốc, hơi nghiêng người, thân thể liền từ giữa môi chảy ra, bộ dáng mềm mại không

cứng, nhưng cũng giống như cánh tay trẻ con, vô cùng to dài, phía trên dính đầy nước dâm, ướt nhẹp, sáng lấp lánh.

Bạch Hỗn ôm lấy Vi Vân, bàn tay ngọc vuốt ve thịt hắn mấy cái, ánh mắt nóng lên, nhìn về phía Ngu Yên Vũ và Lạc Khinh Trần, hỏi: "Ngu môn chủ, Lạc các chủ, nếu không phải vì để hắn khôi phục pháp lực đối phó Vu Nhung, các ngươi sẽ vui vẻ với hắn không? Thậm chí có mấy người cùng đi..."

Lạc Khinh Trần cười nói: "Ngươi muốn nghe lời nói thật hay là lời nói dối?"

Bạch Miểu nói: "Tất nhiên là nói thật, ta đã biết đáp án của Lạc các chủ."

Lạc Khinh Trần mỉm cười, đôi môi thơm thong dong hôn một cái trên mặt Vi Vân, nói: "Ta thích đứa con trai ta nhất, chỉ mong ngày ngày vui chơi với hắn là được."

Ngu Yên Vũ đặt một cái chân ngọc lên người Vi Vân, thô bạo nói: "Con trai ta sinh ra là để ta dâm."

Bạch Chỉ và Lạc Khinh Trần nghe vậy đều nhịn không được bật cười.

Ba người bình thường vây quanh Vi Vân nói chuyện phiếm rất nhiều chủ đề thú vị, không biết đã qua bao lâu, bên ngoài trời đã tối, màn đêm bao phủ toàn bộ Đạo Tràng.

Đột nhiên, thân thể mềm mại của Ngu Yên Vũ run lên, mặt mày biến sắc nói: "Nguy rồi!"

"Sao vậy?" Bạch Miểu và Lạc Khinh Trần đều ngẩn ra.

Ngu Yên Vũ ôm bụng của mình, sắc mặt trắng bệch nói: "Ta... vừa rồi ta quá nhập tâm, quên mất luyện hóa tinh hoa của Vân Nhi vào trong cơ thể!"

Các nàng đều là hạng người đạo hạnh cao thâm, Vi Vân bắn vào vạc nặng trong cơ thể các nàng cũng có thể tùy tâm luyện hóa, trở thành nguyên khí để bổ sung tiêu hao của bản thân, nhưng không có luyện hóa, trong má sinh mệnh mang theo sức mạnh, điều này có khả năng dẫn đến mang thai.

Lạc Khinh Trần ngây ngốc nhìn Ngu Yên Vũ, im lặng không nói gì.

Bạch Miểu trấn an nói: "Ngu sư muội đừng lo lắng, chỉ một lần mà thôi, hẳn sẽ không trùng hợp như vậy."

Ba người trải qua một phen chuyện cười nói không giữ lại chút nào, kể ra tâm sự, chia sẻ vui vẻ, nghiễm nhiên trở thành bạn bè thân trong khuê phòng, không chuyện gì không nói, trong ba người, Lạc Khinh Trần lớn tuổi nhất, hơn bốn trăm tuổi, thứ nhì Bạch Miểu, hơn hai trăm tuổi, Ngu Yên Vũ nhỏ nhất, chỉ hơn một trăm tuổi.

Ngu Yên Vũ lại lắc đầu, nói: "Ngươi không hiểu, thể chất của ta tương đối đặc thù, chính là Cửu Âm Tuyệt Mạch, vừa gặp được Nguyên Dương tinh huyết sẽ kết thành phôi thai, lúc trước Vân Nhi chính là đến như vậy, bây giờ..."

Nàng không dám tiếp tục suy nghĩ nữa.

Bây giờ trong cơ thể nàng bắn vào nguyên dương tinh hoa của Vi Vân, tự nhiên cũng sẽ kết thành phôi thai, con cái tương lai sinh ra, nên làm thế nào cho phải? Vừa rồi Ngu Yên Vũ nhất thời quên việc này, thẳng đến khi trong cơ thể đã sinh ra phản ứng, mới phát giác có cái gì đó không đúng, nhưng đã chậm.

Lạc Khinh Trần cười nói: "Không sao đâu, không phải là mang thai sao. Chúng ta đều là người từng trải, nhiều con cái cũng không có gì là không tốt."

"Chuyện này không giống..." Mặt mày Ngu Yên Vũ tái nhợt, đã mang con của mình vào, chuyện này truyền đi cũng không cần phải gặp người nữa.

"Cũng giống thế, muội muội." Lạc Nhiễm Trần an ủi.

"Yên tâm, sẽ không có người ngoài biết." Bạch Chỉ cũng trấn an.

Ngu Yên Vũ thở dài, nàng chỉ có thể tiếp nhận sự thật này, đã thành đạo lữ với con mình, trên giường mây mưa che trời, giao hoan dâm loạn, giống như là vợ chồng, sinh con nít cũng không tính là gì kỳ lạ. Người tu tiên, làm sao quan tâm đến rất nhiều quan niệm thế tục này.

Ngu Yên Vũ nói sang chuyện khác: "Bây giờ đang đối đầu với kẻ địch mạnh, có thể sống được bao lâu còn khó nói, so với chuyện này thì không tính là gì."

Lạc Khinh Trần và Bạch Miểu nghe vậy, đều nghiêm sắc mặt, im lặng không nói gì.

Ngu Yên Vũ nói: "Ta thường xuyên nghĩ, nếu ngày mai phải chết, ta sẽ làm gì?"

Lạc Khinh Trần cười nói: "Ngươi định làm gì?"

Ngu Yên Vũ không nói gì, chỉ nghiêng người ôm lấy Vi Vân, dùng cái đầu cọ vào mặt hắn.

Lạc Khinh Trần cũng nghiêng người sang một bên, một chân ngọc đặt lên người Vi Vân.

Ba cô gái hàn huyên vài câu về uy hiếp của cự nhân Địa Tiên Vu, cũng không có kết quả gì, một lát sau đều nhắm mắt dưỡng thần.

Vi Vân vẫn nằm giữa thân thể trắng nõn của ba nữ, được Bạch Miểu ôm vào trong ngực, hai bên trái phải là Ngu Yên Vũ cùng Lạc Khinh Trần, bốn người ôm nhau một chỗ, cơ hồ nối liền thành một thể.

Sáng sớm hôm sau, tiếng chim hót thanh thúy truyền vào trong phòng.

Vi Vân từ trong giấc mộng tỉnh lại, cảm thấy tinh thần sảng khoái, mở mắt ra nhìn vẫn là bộ dáng trước khi chìm vào giấc ngủ. Ba nữ nhân bên cạnh đều là tư thế hải đường xuân ngủ, thân thể mềm mại uyển chuyển, trần truồng, da thịt trắng nõn cùng ba điểm mẫn cảm đều trần trụi ở bên ngoài, thoạt nhìn thập phần mê người.

Vi Vân hôn lên trứng ngỗng của Bạch Hỗn một cái, sau đó ngồi dậy, nhìn ba cái thịt trắng như tuyết trên giường, sờ cằm, so với đặc điểm của từng người, đôi mắt Ngu Yên Vũ là đẹp nhất, nụ cười của Lạc Khinh Trần là ngọt ngào nhất, gương mặt Bạch Hỗn mê người nhất., Thứ hai là cặp mông đầy đặn, bắp chân thon dài, bắp chân tinh xảo, huyệt nhỏ nõn nà, trong đó âm thanh bên ngoài huyệt nhỏ của Bạch Hỗn là tốt nhất, huyệt nhỏ đẹp nhất của Ngu Yên Vũ. Huyệt nhỏ của Lạc Khinh Trần có lực hấp dẫn nhất, lông tơ dày đặc, tràn ngập kích thích tính tình.

Đầu Vi Vân tựa trên đùi ngọc của Lạc Khinh Trần, từng đám lông âm quanh đôi môi môi đầy xương thịt, tinh tế mềm mại, khả ái, hắn nhìn vô cùng, không khỏi đem khuôn mặt dán lên trên cái huyệt nhỏ của mẹ khô, khuôn mặt ma sát qua lại với đôi môi cùng lông mao, mang đến cảm giác tinh tế.

Bỗng nhiên, thân thể Lạc Khinh Trần chuyển động, xem ra đã tỉnh, nàng khẽ mở mắt ra liếc nhìn Vi Vân một cái, hai cái chân ngọc kẹp chặt lấy đầu Vi Vân kẹp ở phía dưới, bàn chân ngọc ngà nhẹ nhàng giẫm lên lưng hắn, lười biếng nói: "Tiểu sắc quỷ, sáng sớm là không thành thật."

"A..." Cả khuôn mặt Vi Vân như rơi vào trong một huyệt nhỏ của Lạc Khinh Trần, thiếu chút nữa thì bị hút vào, thật vất vả mới ngóc đầu lên được, trên mặt đã phủ đầy dâm thủy. Hắn nhìn Lạc Khinh Trần nói: "Mẹ kiếp, con muốn cắm vào."

Lạc Khinh Trần sờ sờ gương mặt hắn, nói: "Cứ liếm giúp ta đã."

"Không muốn nha, ta muốn vào..."

"Ngoan lắm."

"Được rồi."

Vi Vân bị dỗ vài câu, liền thành thành thật thật mà giương đôi môi lên, đi tới đi lui ở giữa huyệt thịt nho nhỏ của Lạc Khinh Trần, liếm liếm mùi vị tanh tưởi khắp miệng. Lạc Khinh Trần thì hơi nheo mắt, hai tay vuốt ve đầu của hắn, hai bàn chân ngọc cọ xát trên lưng hắn, hưởng thụ hầu hạ của hắn.

Sau một hồi lâu, mới thấy Lạc Khinh Trần kêu lên một tiếng đau đớn, tiết ra một cỗ âm tinh, sau đó kéo Vi Vân áp lên ngọc thể của nàng, nhục côn lâm vào sâu trong kẽ thịt mật của nàng.

Vi Vân đè Lạc Khinh Trần bắt đầu động đậy thân thể, thịt côn không ngừng rút ra khỏi cơ thể nàng, đồng thời há mồm ăn bộ ngực to trắng như tuyết của nàng, hàm hàm súc hút nhẹ một cái.

Lúc hai người chơi đến hăng say, Ngu Yên Vũ cùng Bạch Miểu ở bên cạnh cũng tỉnh lại, bộ dạng đều thần thái sáng láng, xem ra cho dù không hoàn toàn khôi phục pháp lực bị hút đi, ảnh hưởng cũng không quá lớn.

Ngu Yên Vũ đang chải vuốt mái tóc tán loạn của mình, Bạch Miểu đã thò đầu tới, đụng miệng Lạc Khinh Trần một cái. Thân thể Lạc Khinh Trần ở dưới tay Vi Vân có vẻ hơi lắc lư, Bạch Miểu nghiêng người tới, ép lên lưng Vi Vân, biến thành Vi Vân và Bạch Miểu cùng một chỗ đặt lên người Lạc Khinh Trần., Chẳng khác gì Vi Vân mang theo Bạch Miểu đang thao túng Lạc Khinh Trần, chỉ chốc lát sau Lạc Khinh Trần nhướng mày, biểu lộ có chút thống khổ, nhưng Vi Vân lại cảm thấy huyệt nhỏ của nàng kịch liệt co rút lại, kẹp lấy thân thể của hắn thoải mái khó tả, hiển nhiên là cao trào.

"Sư phụ, ta đến rồi!"

Vi Vân xoay người đặt Bạch Hỗn ở dưới thân, ôm lấy một chân ngọc của nàng, xiên thịt dính vào trong bắp thịt nõn nà của nàng, dùng sức

vụt đưa lên, giữa lúc thân thể hai người lắc lư, ván giường đều phát ra tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt.

"Đến đây."

Lúc này Ngu Yên Vũ đứng dậy, vỗ vỗ đầu Vi Vân, Vi Vân vừa ngẩng đầu lên, đã bị hai cái chân ngọc của Ngu Yên Vũ kẹp ở chính giữa. Vi Vân há mồm ngậm thịt mật màu hồng tươi trước mắt, vừa vuốt ve sư phụ xinh đẹp, vừa thưởng thức huyệt thịt béo của mẹ ruột, bắp thịt nhỏ của sư phụ mỹ nữ mềm mại, mềm mại, mềm mại, khô lại vô cùng dễ chịu. Huyệt thịt của bà nội xinh đẹp mềm mại, mùi thơm thoang thoảng, vừa thưởng thức cũng cực kỳ kích thích.

Lạc Khinh Trần gian nan nắm lấy hai con nhũ lớn trắng như tuyết, kết thành đủ loại hình dạng, cười xấu xa nói: "Bạch Miểu sư muội, bình thường luyện chế Dưỡng Nhan Đan không ít nhỉ?"

Bạch Hỗn bị lay động vì thân thể mềm mại, đôi mắt mê ly, "Ừm" một tiếng, nói: "Có một chút."

"Chẳng trách trắng trẻo như vậy..." Lạc Khinh Trần cũng há miệng hút trứng ưng trắng vào.

"Úc, sảng khoái." Vi Vân cảm thấy huyệt nhỏ của mỹ nữ sư phụ đang kịch liệt co rút lại, kẹp lấy thân thể của mình từng trận tê dại, kích thích vô cùng, vội vàng gia tăng độ cắm, quả nhiên còn chưa làm được hơn một trăm lần, Bạch Chỉ đã run rẩy.

Vi Vân đứng dậy từ Bạch Chỉ, Ngu Yên Vũ đã nằm xuống, Vi Vân thuận thế đè lên người nàng, vùi đầu vào trong rãnh sữa của nàng, ngửi mùi sữa bên trên, Ngu Yên Vũ dùng hai chân kẹp lấy Vi Vân vào giữa, chân ngọc tách ra, đem thịt Vi Vân vào trong lỗ thịt, phốc một tiếng, xông thẳng vào chín tầng bảo huyệt.

Trong miệng Vi Vân đang ăn bộ ngực to của mẹ ruột, dưới thân thể sờ động bắp thịt huyệt nhỏ của nàng, bên cạnh còn có hai đại mỹ nhân đang dùng chân ngọc chạy qua cọ lại trên người hắn, càng

thêm kích thích. Vi Vân hô lên không chịu nổi, xạ ý khó có thể chịu tuôn trào ra, vội vàng tăng tốc điều khiển, làm cho Ngu Yên Vũ thở hồng mềm không ngừng, mắt phượng mê ly, da thịt tuyết trắng tràn ra mồ hôi thơm.

Không bao lâu, Ngu Yên Vũ ở trong một tiếng kêu cao vút lộ ra âm tinh, Vi Vân cũng buông ra tinh quan, đem tinh túy bắn vào sâu trong hang thịt của mẫu thân, sau đó nằm úp sấp ở trên ngọc thể ôn nhuận thở dốc.

Lạc Khinh Trần và Bạch Tiêu Nhất tả hữu, nằm bên cạnh hai mẹ con, thỉnh thoảng trêu chọc vài câu, tình cảnh vô cùng dâm loạn.

Ngoài cửa sổ một mảnh xanh ngắt, ngẫu nhiên có tiếng chim kêu cùng ếch kêu vang lên, lộ ra một cỗ khí tức mùa xuân, xuân ý trong phòng càng đậm.

Mấy ngày tiếp theo, tuy rằng trong đạo tràng phòng bị nghiêm ngặt, như lâm đại địch, đám người Vi Vân cũng đều chuẩn bị đầy đủ, bất cứ lúc nào cũng chờ Vu Sùng đánh tới, nhưng không biết vì sao, liên tục hơn nửa tháng, cũng chưa từng nhìn thấy nửa người của Vu Nhung.

Có điểm này, Vi Vân dự định nhân cơ hội bế quan, tu luyện thần thông chí cao mà hắn nắm giữ trước mắt - Nhật Nhật Nguyệt Chân Thân bễ nghễ!

Trên thực tế, lần trước có thể đánh lui Vu Nhung hoàn toàn nhờ vào uy lực của Hạo Thiên Thần Quyết, nhưng Vi Vân cũng không biết làm thế nào mới có thể vận dụng bản cổ tịch này, hắn thử nhiều lần, đều chưa từng xuất hiện hiệu quả như lần trước.

Nói cách khác, lần trước đẩy lùi Vu Nhung thuần túy là vận khí, như Vu Nhung đánh tới lần nữa, nếu không có vận khí như vậy, vậy phải làm sao bây giờ?

Cho nên Vi Vân dự định tận lực tăng thực lực bản thân lên trạng thái mạnh nhất, ví dụ như đột phá Độ Kiếp viên mãn, cùng tu thành môn thần thông Nhật Nguyệt Chân Thân, môn thần thông này phi thường lợi hại, là do Vi Vân sau khi dùng Vạn Pháp Quy Tông dung hợp rất nhiều công pháp, diễn biến ra thần thông mạnh nhất mà hắn biết., Là một môn thần thông thể chất, một khi tu thành môn thần thông này, toàn bộ thân thể đều có thể hóa thành pháp bảo phẩm chất, gần như không chết được, trừ phi đối thủ là Địa Tiên, hoặc là đối phương có pháp bảo như Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm.

Huyền Chân Sơn Nhân lúc trước tu thành "Thái Huyền Chân Thân", cùng với Chu Diệu Ngữ hóa thành Thái Huyền Mẫu Kiếm, đều có được thân thể bất hoại như vậy.

Sau khi tu thành thần thông thể chất, liền có thể hóa thân thành cự nhân, lực lượng tăng trưởng gấp bội, không thể coi thường.

Lập tức, Vi Vân ở trong tinh xá phía sau đạo tràng đóng cửa không ra, lại để cho Ngu Yên Vũ phái người canh giữ ở chung quanh, phòng ngừa ngoại nhân quấy rầy, sau đó bắt đầu khổ tu thần thông. Với pháp lực của hắn bây giờ, quá trình này mặc dù có thể rút ngắn, nhưng cũng cần mấy tháng thời gian mới đại công cáo thành.

...

Bắc bộ Trung Châu, trên một tuyệt bích có một sơn động bí ẩn, nơi này cao vạn nhận, gió núi gào thét, ít người lui tới.

Cửa động, Hoàng Lân, Thanh Giao, Phong Hoàng cùng lão Bạch đang thủ ở chỗ này, trong động có một đoàn quang hoa màu vàng sẫm, lúc sáng lúc tối, theo tiếng gào thét như dã thú trầm thấp, chính là Vu Nhung.

Trận chiến bên trong đạo tràng thành Trường Ninh lần trước, Vu Sùng bị Thiên Thần Quyết của Kính Hạo đánh trọng thương, tuy không đến mức bị giết, cũng không tổn thất một giọt bản mệnh tinh huyết, nhưng chung quy đã bị thương nặng, pháp lực hao tổn

nghiêm trọng, không có mấy tháng thời gian, đừng hòng khôi phục lại.

Qua trận chiến này, Vu Nhung cũng coi như triệt để thăm dò nội tình của Vi Vân, xác minh suy đoán của hắn, người trẻ tuổi kia đích xác trên người mang Tuyền Cơ Hạo Thiên Thần Quyết, quả thực có uy hiếp lớn lao đối với hắn, nhưng cũng không thể tự nhiên vận dụng thần vật này, nếu không hắn làm sao còn có thể sống?

Có lẽ người khác không biết Hạo Hạo Thiên Thần Quyết ý nghĩa như thế nào, nhưng Vu Nhung hắn thực sự quá rõ ràng.

Cự Nhân tộc mặc dù trời sinh thể chất mạnh mẽ, đứng đầu mười đại Vương tộc, nhưng ngộ tính cũng không được, chỉ mạnh hơn Thôn Nhật Hỏa Viên tộc một chút thôi, bọn họ nào có thể sáng chế công pháp tu luyện đến Địa Tiên, thẳng đến mấy vạn năm trước, Cự Nhân tộc đạt được Thiên Thần Quyết Hạo Thiên Quyết, Mặt trên chính là phương pháp luyện công của các nhân vật động thái, thông tục dễ hiểu, trải qua lịch đại tộc nhân tộc, trải qua mấy vạn năm truyền thừa, tích lũy và khổ tu, rốt cuộc tu thành mấy vị Địa Tiên, Thiên Vận đại lục cũng nghênh đón thời đại của bọn họ, biến thành thế lực mạnh nhất toàn bộ đại lục.

Trong đó, tộc trưởng Vu Man thực lực mạnh nhất, hắn là người khổng lồ duy nhất tu thành thần thông thể chất trong Hạo Thiên Thần Quyết "Hạo Thiên Thần Thể", cho nên chấp chưởng Hạo Hạo Thiên Thần Quyết cổ tịch, lợi dụng bản cổ tịch này, hắn có thể khống chế toàn bộ người khổng lồ tộc, không ai dám vi phạm ý chí của hắn.

Bởi vì sách cổ của Hạo Thiên Thần quyết có một năng lực cực kỳ đặc thù, bất luận người nào chỉ cần tu luyện công pháp bên trên thì có thể dựa vào quyển sách cổ này để hấp thu, cướp đoạt sức mạnh của người đó, thậm chí cả tính mạng của người đó.

Bởi vậy, chỉ cần ai nắm giữ cổ tịch Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, chẳng khác nào nắm giữ toàn bộ Cự Nhân tộc, thậm chí là người đã từng khống chế Hạo Hạo Thiên thần quyết.

Bí mật này ngoại trừ Vu Man, hai cái Địa Tiên khác của Cự Nhân tộc, Vu Nhung và Vu Di cũng rất rõ ràng, toàn bộ người khổng lồ bệnh tuy rằng nhân khẩu không đông, lại vô cùng đoàn kết, thế cho nên Vu Man chưa bao giờ sử dụng năng lực đặc thù này của Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, làm người ta không biết.

Nhưng mà một trận đại chiến có một không hai, dẫn tới Cự Nhân tộc gần như bị diệt, ngay cả Tuyền Hạo Thiên Thần Quyết cũng rơi vào tay chính đạo, may mà bọn họ cũng biết cách sử dụng.

Trên thực tế, hầu như không ai có thể sử dụng thần vật này.

Cũng bởi vậy, bất kể thế nào, Vu Nhung đều nhất định phải đoạt lại Hạo Thiên Thần Quyết, nếu không cho dù hắn tiêu diệt Nhân tộc chính đạo, cũng không dám phi thăng rời đi.

Chẳng qua, trải qua giao thủ với đám người Vi Vân, sau khi thăm dò nội tình của hắn, Vu Nhung đã có dự định, chỉ cần hắn khôi phục thương thế, liền lập tức hành động giết chết Vi Vân, tuyệt không kéo dài, hơn nữa cần phải nhanh, chuẩn, ngoan, khiến cho Vi Vân căn bản không có cơ hội phản ứng, đây cũng là khả năng duy nhất của Vu Mục thành công.

Nếu không, dây dưa càng lâu, cơ hội xoay người của Vi Vân càng lớn, một khi cho đối phương cơ hội, như vậy chờ đợi ngày tận thế của Vu Nhung chính là tận thế.

Hắn ta không muốn lại chết một lần nữa.

Vu Nhung chữa thương ở trong động tuyệt bích, thương thế phi thường to lớn, mà theo tốc độ khôi phục thương thế của hắn tăng nhanh, loại thanh thế này cũng trở nên càng lúc càng lớn, khí tức hắn thở ra tạo thành từng luồng từng luồng khí lưu mạnh mẽ, bay ra ngoài động, ở trên không tạo thành đám mây dày nặng, thời gian phong vân hội, ở trên vách núi ngưng tụ thành hình.

Tiếng gào thét của hắn hóa thành tiếng sấm sét, quang mang trong mắt biến thành sấm sét, mây gió ngưng tụ trên không trung, lôi điện trong tầng mây nổ tung. Theo thời gian trôi qua, diện tích đám mây càng lúc càng lớn, lúc đầu chỉ còn khoảng vài trượng, trải qua tích lũy mấy tháng., Biến thành phương viên mấy chục dặm, bao trùm tất cả sông núi, đại địa, che trời, đám động vật như hổ hổ báo ở chung quanh đều bôn tẩu, đều bị cỗ thanh thế này làm cho sợ đến không dám tới gần. Trong mắt chúng, đây chính là thần bí vô cùng, trời xanh đang nổi giận.

Vu Nhung đã đem toàn bộ lực lượng bản thân phóng thích ra, một lần này, ông ta không sử dụng bất luận âm mưu quỷ kế gì nữa, thanh thế càng lớn càng tốt, ông ta muốn lấy lực lượng tuyệt đối đem kẻ địch đánh chết, không thành công, liền thành nhân.

Năng lực của một vị Địa Tiên thay đổi khí hậu, khuấy động phong vân, rất nhanh đã lan tràn tới thành Trường Ninh, thậm chí có xu thế bao trùm toàn bộ Trung châu.

Trong Đạo Tràng.

Đám người Ngu Nhược Tiên, Ngu Yên Vũ, Lạc Khinh Trần, Diệu Y, Bạch Hỗn đều mặc quần áo, trường bào, tay cầm pháp bảo, ngẩng đầu nhìn đám mây màu ám kim trên bầu trời không ngừng ngưng tụ, cùng với lôi bạo sét đánh bên trong không ngừng nổ vang, sắc mặt đều ngưng trọng, trong lòng căng thẳng.

Tất cả mọi người đều hiểu, đây là thanh thế hùng hồn Vu Cừu tạo ra.

Làm cho người ta vừa nhìn đã biết là kinh tâm động phách, ngay cả dũng khí phản kháng cũng đánh mất, càng đừng nói đến một trận chiến.

Đây là khác biệt giữa tiên phàm!

Là khác biệt về bản chất, chênh lệch về cấp độ sinh mệnh.

Nếu không phải chính đạo còn có hy vọng, còn có người có thể đối kháng với Vu Nhung, ngay cả đám người Ngu Nhược Tiên cũng phải nghĩ cách làm sao để chạy trốn.

Hoặc là Vi Vân nắm giữ Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, khắc chế vu ma, hoặc là Chu Diệu Ngữ tu thành Địa Tiên, chém giết vu nhung, trừ cái này thì không có hắn.

244

Hạng 24, Vi Vân – Quý Phong.

Cực Bắc chi địa, cửa động Địa Ngục ở Tuyết Vực.

Tuy đã là mùa hè, nhưng ở cực bắc quanh năm băng hàn, vẫn là tuyết bay đầy trời, gió lạnh thấu xương.

Năm người Ma công tử, Ma Ngọc, Ma Lâm, Ma Ngọ Ba vẫn canh giữ ở cửa động như trước, Thôn Nhật Hỏa Viên cao sáu trượng đứng một bên, trên người phủ đầy một tầng tuyết đọng thật dày, phảng phất như Cự Viên trong tuyết.

Lão tổ Nghiên mực đã bế quan trong Địa Ngục Chi Nhãn hơn ba tháng, đến nay vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì.

Ma công tử không khỏi có chút lo lắng, sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đi qua đi lại ở cửa động.

Đúng lúc này, trên bầu trời bỗng nhiên cuồn cuộn khí lưu, chỉ chốc lát sau đã tạo thành một đám mây đen nghịt, âm trầm nặng nề, trong đó sấm sét mang theo tiếng sấm ầm ầm, không ngừng ngưng tụ trên bầu trời của Địa Ngục chi nhãn, càng ngày càng dày nặng, ép xuống vị trí Địa Ngục Chi Nhãn!

"Kiếp vân!"

Mọi người thấy thế thì biến sắc, đây là kiếp vân đặc thù mà người tu hành độ kiếp thành Tiên.

Ma toán thản nhiên nói: "Giáo chủ muốn độ kiếp rồi!"

Tất cả mọi người đều hiểu, lúc này chính là thời khắc mấu chốt để lão tổ Nghiên đài độ kiếp thành Tiên, một khi thành công thì sẽ chân chính thoát tục, nếu như không thành công thì vạn kiếp bất phục!

Sắc mặt Ma công tử ngưng trọng.

"Rống ——"

Thôn Nhật Hỏa Viên không ngừng điên cuồng gào thét về phía kiếp vân, một đôi tay vượn không ngừng đấm đập vào ngực mình.

Chỗ sâu nhất trong động, bên cạnh đầm nước Hoàng Tuyền.

Thân hình lão tổ Nghiên mực khoanh chân ngồi cách mặt đất ba thước, lơ lửng ở giữa không trung, quanh thân lão nổi lơ lửng ba kiện pháp bảo Cửu U Chi Môn, Hóa Huyết Hồ Lô và Kim Giao Cửu Kiếm Tiên.

Lúc này ba kiện pháp bảo này đều hiện ra ánh sáng trong suốt nhàn nhạt, một cỗ tiên linh chi khí nồng đậm từ đó tràn ra, hình thành một dòng tiên lực giống như dải lụa, hội tụ lên người lão tổ nghiên mực. Năm quan mũi miệng mũi của lão tổ nghiên mực đang không ngừng hấp thu tiên linh chi khí, cũng mượn nhờ những tiên khí này, chuyển hoá nguyên thần bản thân thành thuần dương.

Mà hắn đã hành công đến thời khắc quan trọng nhất!

Mà thời khắc mấu chốt này cũng là thời khắc nguy hiểm nhất, bởi vì thiên nhân tương ứng, hắn một khi có xu thế thành tiên, thiên đạo lập tức giáng kiếp nạn ngăn cản cùng khảo nghiệm, dựa theo tình huống bình thường, hắn nhất định phải gánh vác những kiếp nạn cùng thử thách này, mới có thể thành tiên.

Tu sĩ độ kiếp thành Tiên Cửu Cửu Thiên Kiếp đa dạng như Kim Đao Kiếp, Hắc Phong Kiếp, Sí Hỏa Kiếp, Thiên Cương Lôi Kiếp, Vô Tướng Tâm Kiếp... Thậm chí là Vô Gian Ngục Kiếp đáng sợ nhất, có thể nói là khó lòng phòng bị, khó như lên trời.

Lão tổ nghiên mực giết chóc quá nhiều, nghiệp lực trên người nặng nề, thiên kiếp nhất là lợi hại nhất, kiếp vân trên không trung nặng nề,

quả thực có thể che khuất bầu trời, đủ để giết chết lão tổ nghiên mực đài một trăm lần.

"Ầm ầm!"

Một đạo Thiên Cương Lôi Kiếp oanh kích rơi xuống, đánh ở phía trên Địa Ngục Chi Nhãn, toàn bộ Địa Ngục Chi Nhãn động quật đều chấn động một cái, Lôi Xà chạy loạn, ở trong động quật đánh ra từng đạo vết nứt.

"Oành!"

Ngay sau đó, hỏa diễm màu xanh đậm thiêu đốt chung quanh mặt đất lão tổ nghiên mực, dần dần lan tràn ra người lão.

Các loại thiên kiếp rơi ở trên người, mạnh như lão tổ nghiên mực cũng cảm thấy đau đớn tận xương tủy, khuôn mặt vặn vẹo, trong miệng phát ra từng trận gào thét như dã thú!

"Răng rắc, răng rắc!"

Thanh âm vỡ vụn của tinh thể vang lên, trong ba kiện pháp bảo, Kim Giao Cửu Tích Tiên Tiên Tiên bị rút sạch tiên linh khí. Pháp bảo Nguyên linh bên trong phát ra một tiếng kêu to không dám, từ bên trong pháp bảo vọt ra ngoài, còn chưa kịp chạy đi đã bị lão tổ Nghiên mực há miệng cắn nuốt.

Ngay sau đó là Hóa Huyết Hồ Lô, cũng bị rút sạch tiên linh chi khí, nguyên linh bị thôn phệ, chỉ còn lại một cái xác không dùng đến, pháp bảo không có tiên linh khí cùng pháp bảo Nguyên linh, tương đương với bụi bặm thế tục, không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Cuối cùng là Cửu U Chi Môn, theo bên trong Tiên Linh Chi Khí và Pháp bảo Nguyên Linh bị rút đi, kiện pháp bảo cuối cùng này cũng bị hủy trong tay lão tổ nghiên mực.

Lão tổ nghiên mực đã có được ba đại Pháp bảo tiên khí và Nguyên linh bỗng nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, mở hai mắt ra, trong mắt bắn ra hai đạo hào quang màu ám kim. Lão ngẩng đầu nhìn lại, lúc này động quật Địa Ngục Chi Nhãn đã bị kiếp vân trên bầu trời xuyên thủng, thủng trăm ngàn lỗ, nhưng kiếp vân vẫn không tiêu tán, ít nhất còn có hơn phân nửa lực lượng Thiên kiếp chờ phóng thích.

"Nguyên thần bổn tọa đã thuần dương, ngươi có thể làm gì được ta! Ha ha..."

Lão tổ nghiên mực phát ra một tiếng cười to điên cuồng, trên người tỏa ra ánh sáng, đối kháng với kiếp vân trên trời.

Từng đạo thiên kiếp rơi vào trên người lão tổ nghiên mực, đao kiếp, hỏa kiếp, lôi kiếp... Nó tàn phá thân thể lão tổ nghiên mực thành huyết nhục mơ hồ, không còn hình dạng con người, chỉ thấy bên trong là nguyên thần Ma giáo đầu trâu thân người, nổi lên hào quang màu ám kim, mặc cho thiên kiếp kia lăng lệ ác liệt, chính là không đả thương được cái này đã hóa thành nguyên thần thuần dương.

Lúc lão tổ Tuyền Cơ độ kiếp, Hoàng Tuyền Thủy Đàm bên cạnh cũng đang bị thiên kiếp oanh tạc, đục ngầu, Hoàng Tuyền Thủy âm trầm ở trong hỏa kiếp và lôi kiếp không ngừng nổ tung từng đoàn bọt nước, toàn bộ đầm nước đều sôi trào lên, từ đó không ngừng toát ra bọt khí đục ngầu.

Hồi lâu sau, kiếp vân trên bầu trời cuối cùng cũng tiêu tán.

Lúc này thân thể lão tổ nghiên mực đã bị phá hủy, chỉ còn lại một cái nguyên thần thuần dương, phiêu đãng bên cạnh đầm nước Hoàng Tuyền. Nhìn thấy kiếp vân tiêu tán, dương thần của lão tổ Nghiên mực bỗng phân làm hai, phân thành bốn, phân biệt dung nhập vào đất tuyết chung quanh, sau đó đất tuyết cuồn cuộn một trận, bốn người giống nhau như đúc từ dưới đất chầm chậm dâng lên, đều là lão tổ Tuyền Cơ. Bốn thân thể này nhoáng lên một cái, lại dung hợp cùng một chỗ.

Thân thể trùng sinh, hoàn hảo không chút tổn hại!

Lão tổ Nghiên mực mặc áo dài, sắc mặt lạnh nhạt, vẻ mặt cao ngạo, cách mặt đất ba thước, trôi nổi đến trước đám người Ma công tử, nhìn có vẻ cao nhân nhất đẳng.

Ma công tử, ma toán, đám người Ma Ngọc nhìn người trước mắt đều trợn mắt há hốc mồm, tâm thần chấn động, mặt mũi tràn đầy vẻ kích động, không ngừng quỳ xuống, nói: "Chúc mừng giáo chủ, tu thành Địa Tiên!"

Thôn Nhật Hỏa Viên ở một bên cũng đang điên cuồng gào thét.

Lão tổ Nghiên mực khoát khoát tay, mỉm cười nói: "Đứng lên đi."

Lúc này lão tổ nghiên mực tu thành Địa Tiên, nội tâm cân bằng, trên người đã không còn khí tức âm tàn ngày xưa, hắn đã siêu nhiên trên chúng sinh, trường sinh bất lão, xem chúng sinh như con sâu cái kiến!

Lão tổ Tuyền Cơ nói: "Các ngươi chưa từng rời đi, cũng chưa từng để người khác quấy rầy ta, điều này không tồi, ta bế quan bao lâu?"

Ma công tử nói: "Ba tháng rưỡi rồi."

Lão tổ Tuyền Cơ gật đầu nói: "Nói vậy thời gian vừa qua chính đạo cũng có thay đổi, cũng không biết đám Ngu Nhược Tiên có chống lại không. Đi, chúng ta đi xem trò hay!"

Ma toán hỏi: "Giáo chủ, nếu Vu Nhung chưa chết, chúng ta đi chẳng phải là tự chuốc lấy cực khổ sao?"

Lão tổ nghiên mực cười lạnh một tiếng, nói: "Trước kia là không phải, bây giờ bổn tọa cũng là thân thể Địa Tiên. Vu Lễ của hắn muốn giết ta cũng rất khó, muốn vênh mặt hất hàm sai khiến ta, làm sao có thể, nói tiếp còn có đám người chính đạo chống đỡ."

Mọi người nghe vậy thì cảm thấy có lý.

Ngay sau đó, đoàn người Thiên Ma giáo phi thân rời khỏi Cực Bắc, bay về phía lãnh địa chính đạo.

Bọn họ lại chưa từng chú ý tới, đầm nước Hoàng Tuyền trong mắt Địa Ngục chi nhãn đã bị phá hủy đang phát sinh biến hóa, theo rất nhiều bong bóng đục toát ra, một bộ xương khô từ trong đầm nước hiện ra, xương tay chân linh hoạt nắm lấy bùn đất bên cạnh đầm nước, bò lên, trong mắt hiện ra u quang xanh biếc, mờ mịt nhìn chung quanh, sau đó đi đến mặt tuyết.

Sau lưng hắn, còn có vô số khô lâu quỷ quái, đang từ trong đầm nước Hoàng Tuyền xuất hiện...

Trường Ninh thành, trên đạo tràng.

Vốn mùa hè nóng bức, lúc này không có chút nào nhiệt ý, toàn bộ màn trời đều bị đám mây trên không trung bao trùm lại, che khuất bầu trời, ánh mặt trời không xuống được, chung quanh một mảnh tối đen, gió hè cũng thổi không nổi, chỉ có từng trận gió âm gào thét, thổi ở trên người, mang theo một cỗ sát khí âm hàn.

Mấy tháng trước, khi mây đen còn đang tụ họp, dân chúng Trường Ninh thành đã dọn đi rồi.

Lúc này nơi này chỉ còn lại có Ngu Nhược Tiên và tu sĩ chính đạo, tất cả mọi người đều hiểu, Vu Nhung là nhằm vào tu sĩ chính đạo, các nàng căn bản không chạy được, chỉ có đánh một trận, giết chết đối phương, mới có thể triệt để giải quyết vấn đề, nếu không chạy đến đâu cũng không làm nên chuyện.

Ngu Nhược Tiên, Ngu Yên Vũ, Lạc Khinh Trần, Bạch Trần, Diệu Y... Mọi người đều tụ tập trong đạo tràng, vây một gian phòng ở giữa, bên trong tinh xá là Vi Vân đang bế quan tu luyện Nhật Nguyệt Chân Thân. Vì không muốn hắn bị ngoại giới quấy nhiễu, mọi người thay phiên bảo vệ, hộ pháp cho hắn.

"Đồm độp!"

Một đạo thiểm điện hạ xuống, hướng tới nóc tinh xá của Vi Vân mà đánh lên.

Chỉ thấy Ngu Nhược Tiên giơ Nguyệt Nha Ngọc Trượng lên, một vầng trăng tím hiện lên trong tay, bay ra ngăn cản tia chớp, hai bên tiếp xúc, phát ra một tiếng rung mạnh, đồng thời tiêu tán trong vô hình.

"Tiểu tử Vi Vân, dám đả thương bản tôn, lần này bản tôn thề phải bầm thây vạn đoạn!"

Trong tầng mây hiện ra một gương mặt thật lớn, chính là cự nhân Vu Nhung.

"Đến rồi!" Ngu Nhược Tiên sắc mặt ngưng trọng nói.

Trải qua hơn ba tháng tĩnh dưỡng, Vu Nhung đã khôi phục như lúc ban đầu, lần thứ hai dũng mãnh đánh thẳng về phía mọi người. Lúc này hắn triển khai pháp lực, cải biến khí hậu nửa Trung Châu địa vực, vị trí trung tâm chính là chỗ đạo tràng của đám người Vi Vân, nơi này áp lực lớn nhất.

Tất cả mọi người đều âm thầm sốt ruột, vu chiến đã đánh tới rồi, nhưng Vi Vân lại còn chưa xuất quan. Lần trước mọi người đã bị vu nhung dọa sợ rồi, không có Vi Vân và Kính Hạo Thiên Thần Quyết, ai có thể đối phó vu nhung?

"Grào!"

Vu Ma rống to một tiếng, trong mắt bắn ra hai đạo cầu vồng màu ám kim, chiếu vào trên thân mọi người, thân thể cao lớn trăm trượng từ trong tầng mây hiển hiện ra, bước ra một cước, bàn chân to lớn giẫm lên vị trí tinh xá của Vi Vân!

"Giết!"

Đám người Ngu Nhược Tiên mỗi người tế lên pháp bảo, vận chuyển pháp lực, tấn công Vu Ma.

Giờ phút này, Vi Vân ở trong tinh xá cũng đã sắp thành công rồi, hắn đã đem 99% bộ vị thân thể đều rèn luyện thành thể chất pháp bảo, còn thừa lại hai chân, đang dùng thái dương chân hỏa rèn luyện, hai bàn chân thiêu đốt kim sắc hỏa diễm, thống khổ không chịu nổi, nhưng loại thống khổ này không tính là cái gì.

Vi Vân cũng có thể cảm thấy được biến hóa bên ngoài, biết rõ Vu Sùng đã đánh tới rồi, mặc dù sốt ruột nhưng hắn vẫn tận lực bảo mình ổn định tâm thần, bảo vệ đạo tâm, tiếp tục hành công. Cho đến khi cương thân của Mang Nhật Nguyệt Chân Công thành công, nếu không thì không nói đến việc kiếm củi ba năm thiêu một giờ, mà còn có thể bị hủy thân thể, tẩu hỏa nhập ma.

Trong quá trình tu luyện Nhật Nguyệt Chân Thân, Vi Vân phát hiện mình cũng đang tu luyện Hạo Thiên Thần Quyết. Đúng vậy, là phát hiện, chứ không phải hắn muốn tu luyện.

Hắn phát hiện mình vừa tiến vào trạng thái tu luyện, tâm pháp Hạo Thiên thần quyết tự động vận chuyển trong cơ thể, căn bản không ngăn được, trừ phi đình chỉ tu luyện. Phát hiện này suýt nữa hù chết hắn, không hề nghi ngờ, hắn đã không thể tránh khỏi đi lên một con đường nguy hiểm.

Ngay từ đầu Vi Vân còn có chút kháng cự, bất quá theo sự áp bách của vu chinh hành vân bố vũ, hắn lại thoải mái.

Trước mắt là kẻ thù lớn trước mắt, chỉ cần có thể giúp tăng thực lực lên có trợ giúp, hắn đều nguyện ý đi thử, cho dù mạo hiểm tu luyện Hạo Thiên Thần Quyết cũng được, chỉ cần có thể đánh chết Vu Nhung, cho dù phải trả giá bằng tính mạng cũng không tiếc. Nếu không, một khi làm cho Vu Nhung đạt được, không những mình chắc chắn phải chết, đám người Ngu Yên Vũ cũng hơn phân nửa không sống nổi, hơn nữa rất có thể sẽ chịu khuất nhục mà chết, điều này đối với Vi Vân mà nói là sống không bằng chết!

Không tu luyện thì hơn phân nửa sẽ phải chết, nhưng tu luyện chưa chắc sẽ chết. Thay vì như vậy, không bằng đập nồi dìm thuyền, mạo hiểm một phen!

"Thành công!"

Vi Vân quát khẽ một tiếng, ngọn lửa màu vàng nhạt trên chân rốt cục tắt, ngay sau đó, toàn thân hắn đều nổi lên từng tầng quang hoa hai màu vàng bạc, rực rỡ vô cùng, toàn thân hiện ra ánh sáng óng ánh, tựa như ngôi sao.

Cho tới bây giờ, thần thông chí cao mà y nắm giữ, Nhật Nguyệt Chân Thân Côn Bằng, đã tu thành!

"Bành" một tiếng, tinh xá nổ tung, từng tấm ván gỗ rải ra chung quanh.

Một đám nữ cự nhân thủ ở bên cạnh tinh xá đều ngẩn ra, nhìn lại, chỉ thấy một nam tử trong tinh xá đứng lên, thân hình vốn chỉ có sáu thước bỗng nhiên tăng vọt, nhanh chóng biến lớn, một trượng, hai trượng, ba trượng, mười trượng... Cuối cùng biến thành một người khổng lồ trăm trượng, cao thấp giống như các nàng!

Chúng nữ thấy vậy đều vui mừng, biết Vi Vân đã thành công.

Cũng may thứ Vi Vân mặc là pháp khí, nếu không thì giờ phút này đã không còn cảm giác nữa rồi.

Tiểu Kim từ một bên bay tới, hóa thành một vệt kim quang bao trùm toàn thân nó, đảo mắt biến thành áo giáp Kim Sí Đại Bằng.

Lúc này Vi Vân uy phong lẫm liệt, tay cầm cổ tịch Hạo Thiên Thần Quyết, áo giáp màu vàng trên người như đại bàng giương cánh, sau lưng hai cánh vỗ, toàn bộ thân thể hùng vĩ liền rời mặt đất mà lên, một quyền hướng vu liễn đánh tới.

Vu Nhung Chính đè ép đám người Ngu Nhược Tiên, tình thế một mảnh sụp đổ, trong lúc hắn giơ tay nhấc chân, thiết quyền, cự chưởng vung lên, đám người Ngu Nhược Tiên liền nhao nhao ngã xuống, cho dù là pháp bảo cũng không ngăn được lực lượng Địa Tiên cùng sát khí sắc bén trên người Vu Nhung.

Vu Nhung nhìn thấy Vi Vân thân thể trăm trượng, cũng khẽ giật mình, nói: "Lại có thể tu thành thần thông thể chất độc nhất của cảnh giới Tiên Nhân, thật sự là giỏi, đáng tiếc chênh lệch cảnh giới không phải thần thông có thể bù đắp, xem đánh!"

Cũng là một quyền nện xuống!

"Oành!"

Một tiếng nổ cực lớn đột nhiên xuất hiện, như tiếng sấm, khí lãng dâng trào lấy nắm đấm hai người làm trung tâm, quét ra bốn phương tám hướng, dễ như trở bàn tay, không ai có thể ngăn cản.

Mọi người chung quanh nhao nhao lui lại, e sợ tránh không kịp.

Hai đại cường giả nắm đấm giao nhau, chính diện quyết đấu, vu nhung không nhúc nhích, thân thể Vi Vân lại chấn động, chỉ cảm thấy một lực lượng khổng lồ khó có thể tưởng tượng từ nắm đấm đối phương vọt tới, bài sơn đảo hải, căn bản không ngăn cản được. Nếu không phải trong tay hắn giấu Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, hấp thu lực lượng đối phương đánh ra vào, giờ phút này chỉ sợ đã bị Vu Nhung một quyền đánh bay.

Vi Vân vô cùng khiếp sợ, hắn làm sao cũng không ngờ được, mình tu thành "Thiên Nhật Nguyệt Chân Thân", vẫn đánh không lại Vu Nhung, cũng may trong tay có Hạo Thiên Thần Quyết, vẫn có thể đọ sức với nó.

Vi Vân vận chuyển pháp lực, sau lưng hiện lên nguyên thần ngàn cánh tay, đánh ra từng đạo tay áo càn khôn, hướng Vu Xương quét tới, hai mắt Vu Nhung bắn ra tinh quang, sau đầu hiện lên một vầng

mặt trời màu ám kim, ánh mặt trời chiếu xuống, gió xoáy do Càn Khôn Tụ biến thành ùn ùn hòa tan, Vu Nhung vận chuyển Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, sử dụng thần thông, ánh mặt trời sau đầu chiếu rọi, lại có một mảng tinh không xoay tròn, một quyền đánh về phía Vi Vân, trong đó kèm theo sao băng ngã xuống.

Vi Vân vừa đối phó thế công cường đại của Vu Lễ, vừa giận dữ nói: "Vu Nhung tiểu nhi, ngươi đã thành Địa Tiên, vì sao còn chưa phi thăng rời đi, ở nhân gian làm gì? Chẳng lẽ tạo nghiệt chính là mục đích tu hành của ngươi? Ngươi còn làm ác như vậy, sớm muộn gì cũng bị trời phạt!"

Vu Nhung lạnh lùng nói: "Thằng nhãi miệng vàng thì biết thiên khiển là gì, thiên đạo tuần hoàn, âm dương sinh khắc, lý lẽ sinh sát, lấy đâu ra cái gì phân thiện ác! Xem đánh —— "

Vu Nhung toàn lực thi triển Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, thần thông vận chuyển, nhật, nguyệt, tinh tú không ngừng hiện lên sau đầu, giơ tay nhấc chân đều mang theo hùng vĩ lực vô thượng, điên cuồng tấn công Vi Vân, khiến hắn ứng phó không xuể.

Nếu không phải trong tay Vi Vân có cổ tịch Hạo Thiên Thần Quyết, có thể hấp thu pháp lực Đào Ngột của Vu Mục đánh tới kia, giờ phút này hắn nào còn có thể đứng nói chuyện, dù là như thế, cũng phải cố hết sức, căn bản không có dư lực hoàn thủ.

Đám người Ngu Nhược Tiên, Ngu Yên Vũ, Lạc Khinh Trần hòa hoãn lại, thấy Vi Vân ngăn cản được Vu Sùng, lúc này mới thoáng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nắm chặt thời gian điều tức, khôi phục thương thế và pháp lực, lúc này là lúc chớp mắt tất tranh, các nàng biết Vi Vân mặc dù có thể ngăn cản Vu Nhung, nhưng không giết được hắn, phải nghĩ cách đánh chết Vu Nhung mới được.

Điều tức một lát, đám người khôi phục pháp lực, lần thứ hai giết về hướng Vu Nhung, nhưng đều không công mà lui, cho dù là Lạc Tiên Cung trong tay Lạc Khi Trần, rơi vào trên người Vu Nhung, cũng chỉ là trầy da một chút mà thôi.

Thấy vậy, mọi người đều không khỏi tuyệt vọng.

Các nàng nào biết được, Vu Nhung thân là Cự Nhân tộc Vương tộc đệ nhất thượng cổ, thể chất trời sinh cường hãn, hơn nữa tu thành Địa Tiên, cảnh giới cao thâm, tu luyện công pháp lại là vô thượng kỳ công Hạo Hạo Thiên Quyết, dưới đủ loại điều kiện chồng chất, khiến cho thực lực của hắn vượt xa Địa Tiên bình thường, một mình hắn có thể chiến mười Địa Tiên bình thường, mà còn chiếm được thượng phong!

Lấy tu vi đám người Ngu Nhược Tiên vẻn vẹn độ kiếp, mặc dù có pháp bảo trong người, lại không phát huy ra được lực lượng của nó, làm sao có thể đánh bại Vu Nhung?

Vi Vân đại chiến cùng Vu nhung, đánh một trận chính là bảy ngày bảy đêm, hai người đều là thân thể cự nhân, giơ tay nhấc chân, chính là đại địa băng liệt, nước sông chảy ngược, núi lớn bị san thành bình địa, vu mộ giẫm một cước, toàn bộ kiến trúc Trường Ninh thành đều hóa thành bột mịn., Vi Vân xông tới, đánh ngã Vu Ma, một ngọn núi cao phụ cận sụp đổ, Vu Nhung lại đứng dậy ôm lấy Vi Vân, lăn lông lốc với hắn, ngã vào giữa một dòng sông lớn ở Trung Châu, ngăn chặn dòng nước, tung tóe bọt nước nghìn trượng. Vi Vân từ trong sông vớt lên một xà yêu dài hơn mười trượng, ném về phía mặt Vu Nhung., Vu mộ há mồm đem xà yêu cắn nuốt, một cái nuốt vào trong bụng, máu tươi trong miệng xà yêu nhỏ xuống từng giọt. Vi Vân nện một quyền ở dưới nanh vuốt của vu ma, vu mộ ngã ngửa, thuận thế một cước đá vào bụng Vi Vân, hai người đồng thời bay ra ngoài, rơi xuống đất, mặt đất vỡ ra từng khe rãnh thật sâu, phảng phất như động đất!

Đám người Ngu Yên Vũ một đường đi theo, nhìn Vi Vân đại chiến với Vu Xương, đều toát mồ hôi, sợ hắn sơ ý một cái bị giết. Cũng may Vi Vân cầm Hạo Thiên Thần Quyết, thêm nữa tu thành cảnh giới Độ Kiếp, pháp lực cuồn cuộn không ngừng, nếu không làm sao kiên trì được tới bảy ngày.

Vào thời khắc này, một đạo quang hoa màu ám kim đồng dạng từ chân trời bay tới, chính là một đạo cầu vồng độn quang.

"Nếu là tiên, có cần bổn tọa hỗ trợ không?"

Người còn chưa đến, thanh âm cũng đã truyền tới.

Ngu Nhược Tiên nheo mắt, sao còn chưa biết người tới là ai.

Đám người Ngu Yên Vũ đều như lâm đại địch, tâm không chịu được chìm xuống, nay còn chưa đánh bại Vu Nhung, lại đến lão tổ Đạm Đài, quả thực chính là dầu hỏa lên, trên tuyết thêm sương!

Lão tổ nghiên mực cưỡi Thôn Nhật Hỏa Viên xuất hiện ở giữa không trung cách đó không xa, đi theo bên cạnh bọn người Ma công tử, cách đám người Ngu Nhược Tiên chỉ có hơn mười trượng, cùng nhau quan sát trận chiến.

Ngu Nhược Tiên nhìn lão tổ nghiên mực, cảm thấy thân thể của hắn như ẩn như hiện, như có như không, căn bản không khóa được vị trí của hắn, nhất thời chấn động trong lòng nói: "Lưu Đài Ngọc, ngươi... Chẳng lẽ ngươi đã..."

Lão tổ Nghiên mực mỉm cười, nói: "Không sai, bổn tọa đã tu thành Địa Tiên, ngại quá, nếu đã là Tiên, cuối cùng vẫn là ta đi trước một bước."

"Không thể nào, chuyện này không thể nào..."

Ngu Nhược Tiên bất luận thế nào cũng không tin, với tình huống của lão tổ nghiên mực, nghiệp chướng trên người nặng nề, phải làm bao nhiêu công đức mới có thể rửa sạch đây? Tuy rằng đến một thiên kiếp cũng đủ cho hắn uống một bình, huống chi là Cửu Cửu Thiên Kiếp mà người tu chân giới ai nghe cũng biết biến sắc, làm sao hắn có thể độ kiếp thành công, tu thành Địa Tiên?

Đây căn bản là vi phạm lẽ thường.

Chương thứ hai mươi ba hay vẫn là đã đi con đường này.

Đối với sự khiếp sợ của Ngu Nhược Tiên, lão tổ Tuyền Cơ cũng không giải thích, chỉ thần bí cười cười, nói: "Trên thế giới này, không có gì là không thể, rất nhiều chuyện ngươi cho rằng không thể, có lẽ ở trên người loại kinh tài tuyệt diễm kia, cũng rất bình thường."

"Ngươi? Kinh tài tuyệt diễm?" Ngu Nhược Tiên cười nhạo một tiếng.

Mặc dù không rõ nghiên mực lão tổ dùng biện pháp gì tu thành Địa Tiên, nhưng nàng có thể khẳng định, nghiên mực lão tổ đi nhất định không phải là con đường đúng đắn, nếu không nàng hẳn là nhanh hơn đối phương một bước mới đúng, thiên phú hai người đều không sai biệt lắm, mà kiếp sống tu đạo của Ngu Nhược Tiên lại sớm hơn đối phương, tích luỹ càng dày, làm sao có thể tụt lại phía sau hắn.

Bỗng nhiên, một đạo đao mang đen nhánh từ trong tay lão tổ nghiên mực bay ra, đánh về phía Ngu Nhược Tiên.

Ngu Nhược Tiên vung Nguyệt Nha Ngọc Trượng đánh nát cây đao mang này, thân hình nhoáng một cái, thật vất vả mới đứng vững, thân thể mềm mại của nàng hơi chấn động, nhìn về phía lão tổ Nghiên mực, cả giận nói: "Lão quỷ, ngươi muốn làm gì?"

Lão tổ nghiên mực cười khà khà, nói: "Chỉ đùa một chút thôi, thế nào, sợ à?"

Lúc này lão tổ nghiên mực tu thành Địa Tiên, lại bởi vì mất đi pháp bảo, lấy từ trong tay Ma công tử Nhiếp Hồn Ma Đao và Sơn Hà Họa quyển tế luyện. Có hai kiện pháp bảo trên tay, thực lực mạnh mẽ vượt xa Ngu Nhược Tiên. Nàng sao có thể không kiêng nể gì, cũng may một đao vừa rồi của lão tổ Tuyền Cơ đài cũng chưa sử dụng toàn lực.

"Hừ!"

Ngu Nhược Tiên nắm chặt ngọc trượng trong tay, nghiến răng nghiến lợi.

Cách đó không xa, Vu Nhung đang đại chiến với Vi Vân, nhìn thấy bọn người lão tổ nghiên mực chạy đến, trừng mắt, cả giận nói: "Bầu trời, ngươi còn không mau đến giải quyết nhanh tên tiểu tử nhân tộc này cho ta!"

Tuy thực lực của Vu Nhung vượt xa Vi Vân, có thể đè hắn xuống, nhưng trong tay Vi Vân có cổ tịch Hạo Thiên Thần Quyết, có thể hấp thu và hóa giải pháp lực của hắn, trong khoảng thời gian ngắn hắn căn bản không giết được đối phương, lúc này lão tổ Lư Đài dẫn người chạy tới, Vu Nhung tự nhiên hy vọng hắn có thể góp sức cho mình.

Đã thấy lão tổ nghiên mực lạnh lùng cười một tiếng, nói: "Vu Nhung! Ngươi là kẻ lừa đời lấy tiếng, ngươi chẳng qua là đào binh của Cự Nhân tộc vạn năm trước, bại vong chi tướng, dựa vào hậu nhân thần giáo chúng ta, mới có thể kéo dài tuổi thọ, sống tạm đến nay, chỉ biết đơn lẻ lấy chỗ tốt, đối với thần giáo ta không có chút tấc công nào, hôm nay còn dám vênh váo chỉ khí với bản tọa, quả thực chính là không biết xấu hổ, bản tọa chưa bao giờ gặp qua loại người vô sỉ như vậy!"

"Ngươi..."

Lúc này Vu Nhung đang đại chiến cùng Vi Vân, nghe được lời này của nghiên mực lão tổ, nhất thời tức giận bốc hỏa ba trượng, giận không thể át, hận không thể xé xác lão tổ nghiên mực, trong mắt hắn bắn ra hai luồng kiếm khí bén nhọn, hóa thành thực chất, vọt thẳng về hướng lão tổ nghiên mực.

Cây non trên đỉnh đầu lão tổ nghiên mực, chân giẫm lên Sơn Hà Họa Quyển, tay cầm Nhiếp Hồn Ma Đao, một đao chém xuống, một đạo đao mang đen nhánh đánh nát kiếm khí kia, lại không sợ chút nào.

Vu Ma hét lên: "Lưu Đài, ngươi thằng nhóc phản cốt, chó má này, dám phản bội bản tôn, chờ bản tôn thu thập thằng nhãi Nhân tộc này xong, nhất định sẽ nghiền xương ngươi thành tro, để ngươi biết được kết cục phản bội bản tôn nghiêm trọng cỡ nào!"

"Ta sợ quá mà!"

Lão tổ nghiên mực phát ra một tiếng cười quái dị, bỗng nhiên hạ đạt một mệnh lệnh, Thôn Nhật Hỏa Viên cưỡi bên dưới lập tức phát ra một tiếng rít gào, hướng Vu Nhung bay nhào tới, Nhiếp Hồn Ma Đao trong tay lão tổ Nghiên Đài hóa sinh tầng lớp lớp ma ảnh, một mạch bay về phía Vu Nhung.

Vu nhung thấy thế, lập tức ra tay nghênh chiến.

Hắn xem như đã nhìn ra, nghiên mực ngọc này không biết dùng phương pháp gì tu thành Địa Tiên, cảnh giới đã không dưới hắn, cho nên dám kêu gào với hắn, đích thật là nhóc con phản cốt danh xứng với thực, hắn mặc dù tức giận, nhưng cũng không để đối phương vào trong mắt. Hắn thân là Cự Nhân tộc, trời sinh thể chất cường hãn, có tu luyện Thượng Cổ Kỳ Công Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, cho dù là bốn năm lão tổ Tuyền đài cùng tiến lên, cũng chưa chắc có thể giết được hắn, nhiều lắm đánh ngang tay, hắn làm sao sợ.

Ngay sau đó, vu nhung càng thêm dũng mãnh, sử dụng thần thông bên trong Hao Hạo Thiên Thần Quyết, có ba cái đầu lâu, sáu cánh tay, đều là thực thể, phía sau ba cái đầu mỗi một cái đầu, phía sau phân biệt lơ lửng một vị thái dương, một vầng trăng sáng, một cái tinh không, sáu cánh tay, mỗi cái cánh tay đều nắm Tiên khí Liệt Linh Mâu của hắn, mâu ảnh giăng ngang đan xen giữa không trung, hình thành từng tấm lưới lớn, phân biệt quét về phía Vi Vân và lão tổ Nghiên mực, thanh thế kinh thiên.

Vu nhung trừng mắt nhìn lão tổ nghiên mực, nói: "Con chó săn nhà ngươi, dám ở trước mặt chủ nhân sủa lên, hôm nay bản tôn sẽ cho ngươi đẹp mặt!"

"Ngươi mới là chó, bổn tọa chưa bao giờ coi ngươi là người!"

Lão tổ nghiên mực cưỡi Thôn Nhật Hỏa Viên, trên người bọc lấy bức họa sông núi, ngăn cản pháp lực Thần Thông của Vu Nhung, chợt có chỗ bị chấn thương, cây búp bê trên đỉnh đầu lập tức buông xuống ngàn vạn điểm sáng xanh, tiên thiên thanh mộc pháp lực ôn dưỡng, cũng có thể nhanh chóng khôi phục, chỉ lấy nhiếp hồn ma đao trong tay tế ra, đao mang lăng lệ phô thiên cái địa, va chạm với vu ma mâu của Vu Mục, va chạm tạo ra tia lửa kịch liệt, trong lúc nhất thời song phương chiến đấu như lửa hừng hực, khó phân giải.

Vi Vân vốn đã bị đánh đến mức cơ hồ không thở nổi, vẫn luôn dùng một loại ý chí cứng cỏi mạnh mẽ chống đỡ, giờ phút này được lão tổ nghiên mực chia sẻ áp lực, lúc này mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút, thoáng chậm lại, tập hợp lại cờ trống, tay cầm Hạo Thiên Thần Quyết, lại lần nữa đánh về phía Vu Nhung.

Đám người chính đạo thấy lão tổ nghiên mực vậy mà đã phản chiến, chiến đấu với Vu Sùng, đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc, chỉ có mỗi Ngu Nhược Tiên mơ hồ hiểu ra, lão tổ nghiên mực tính tình bạc bẽo, dã tâm cực lớn, chưa từng trung thành với bất luận kẻ nào, làm sao lại nghe theo sự sắp xếp của Vu Lễ, thậm chí cam chịu làm, hành động của lão cũng là vì phân chia chính tà trong lòng hắn, lợi ích thuần túy là trên hết.

Nhưng chuyện này đối với chính đạo chung quy là chuyện tốt, thiếu đi cường địch thì còn có thể đối kháng với địch nhân. Cho dù ai cũng hiểu đây chỉ là chuyện tạm thời nhưng cũng là chuyện khó khăn, vì mọi người mà giảm bớt áp lực không nhỏ.

Bạch Miểu tay nâng Dược Vương Đỉnh, nhìn về phía đoàn người Ma công tử cách đó không xa, con mắt hơi híp lại. Lúc này nàng rất muốn động thủ giết mấy người này, lúc này là cơ hội vô cùng tốt. Lão tổ Lư Đài đang giao thủ với Vu Xương, trong đoàn người Ma công tử, chỉ có Ma công tử là cường giả độ kiếp, bốn người còn lại là Ma

toán, Ma Ngọc, Ma Ngọ, Ma Lâm đều là pháp tướng cao thủ, tuyệt đối đánh không lại đám chính đạo.

Dược Vương tông và Thiên Ma giáo có thể nói là không đội trời chung, dược lão nhân chết trong tay bọn họ, cây ăn quả cũng rơi vào tay Thiên Ma giáo, hiện tại vẫn còn đứng trên đầu lão tổ Nghiên mực.

Ngu Yên Vũ ở bên nhìn ra suy nghĩ của Bạch Chỉ, kéo tay cô, lắc đầu.

Bạch Chỉ đành phải nhịn xuống tức giận.

Giờ phút này lão tổ Nghiên mực đang đại chiến với Vu Xương, chẳng khác gì là minh hữu chính đạo, thừa dịp nguy cơ của con người cùng đám người Ma công tử động thủ, thực sự không phải là hành động quân tử.

Ma công tử cười ha ha, một tay nắm bút tạo hóa, một tay nắm bảo kính chí dương, có chút nho nhã chắp tay với mọi người.

Đưa tay không đánh mặt người ta, Bạch Hỗn hừ lạnh một tiếng, lại một lần nữa dời ánh mắt về phía chiến trường.

Lúc này Vu Nhung càng thêm thần dũng, toàn thân đều hiện ra màu ô kim sắc sáng bóng, làn da như kim loại, thập phần chói mắt, ba đầu sáu tay cùng nhau lắc lư, mặt trời, trăng, trăng, sao ở sau đầu hắn xoay tròn., Pháp lực cảnh giới Địa Tiên đã không phải pháp lực bình thường nữa, mà là lực lượng Tiên Linh, căn bản không phải pháp lực của cường giả Độ Kiếp có thể sánh ngang. Vi Vân mặc dù có Tuyền Hạo Thiên Thần Quyết trong tay, nhưng vẫn có vẻ chật vật không chịu nổi như trước, mặt xám mày tro, trên người thỉnh thoảng xuất hiện vết thương, cũng may hắn đã tu thành thể chất thần thông Nhật Nguyệt Chân Thân, Khôi phục rất nhanh, mà lão tổ nghiên mực đã thành Địa Tiên, cảnh giới không kém gì Vu nhung, nhưng hắn chưa từng tu luyện qua thần thông thể chất, lực lượng thân thể không đủ, chiều cao không đến một trượng, lực lượng không thể tăng gấp bội,

cũng may hắn nô dịch Thôn Nhật Hỏa Viên, Thôn Nhật Hỏa Viên thể hoàn toàn cao lớn trăm trượng, có thể đền bù thiếu sót.

Trái lại Vu Nhung, Cự Nhân tộc trưởng thành có tiên thiên trăm trượng thân thể hùng mạnh, đao thương bất nhập, tồn tại tương đương với tồn tại đã tu luyện qua thần thông thể chất, lại có pháp lực Địa Tiên cấp, Liệt Linh Mâu trong tay cũng là một kiện pháp bảo lực sát thương rất mạnh, có thể nói là không chê vào đâu được.

Trong sân ánh đao tung hoành, bóng mâu nặng nề, mặt đất nứt nẻ, dòng sông chảy ngược, núi cao sụp đổ, Vi Vân và lão tổ Nghiên mực vô luận làm như thế nào đều có thể triển khai hết khả năng, chỉ có đánh không lại Vu Nhung.

Chỉ là vu nhung giơ cao Liệt Linh Mâu, quát lớn một tiếng: "Hạo Hãn!"

Nhất thời, sau đầu ngôi sao điên cuồng xoay tròn, hơn nữa không ngừng mở rộng, nháy mắt đã phủ kín cả thiên địa, trời đất vốn mặt trời chói chang giữa trời, trong nháy mắt biến thành đêm đen, mọi người chỉ cảm thấy đỉnh đầu xuất hiện đầy sao trời, những ngôi sao này đang xoay tròn với tốc độ cao, mỗi người đều cảm thấy sao trời đè xuống đỉnh đầu mình, áp lực bài sơn đảo hải quét tới, làm cho người ta không sinh ra ý niệm phản kháng trong đầu.

Vi Vân vừa nhìn đã biết, Vu Nhung đã sử dụng ra thần thông chiến đấu của Hạo Thiên Thần Quyết trong Hạo Thiên Thần Quyết có năm thần thông chiến đấu, "Hạo Hãn" cũng là một trong số đó, lấy lực lượng tuyệt đối của Nhật Nguyệt Tinh Thần nghiền áp đối thủ, cho dù là người cùng cảnh giới cũng không ngăn được, thậm chí có thể vượt cảnh giới chiến đấu.

Vi Vân và lão tổ Nghiên mực đứng mũi chịu sào, Vi Vân mượn Hạo Hạo Thiên Thần Quyết phỏng đoán, thuận lợi đỡ được môn thần thông này trùng kích, cây non trên đỉnh đầu lão tổ nghiên mực, lại quấn bức tranh Sơn Hà ở trên người, hai tay cầm Nhiếp Hồn Ma Đao, cũng tiếp được một kích này của vu nhung.

Vô số tinh tú hạ xuống, qua hồi lâu, trong thiên địa mới khôi phục thanh minh, vẫn là trời đất sáng sủa.

Đám người Ngu Nhược Tiên đã sớm tránh ra xa, mỗi người đều đỉnh đầu pháp tướng, chống đỡ một mảnh lĩnh vực, mọi người ở ngoài chiến trường đều bị ảnh hưởng tới, cũng may không có nhằm vào bọn họ, bằng không thì căn bản không ngăn được, có lĩnh vực chi lực hộ thân, ngược lại không đến nỗi bị thương.

"Móa nó, xem ra vẫn không đánh nổi lão già này, cứ tiếp tục như vậy không được, ta phải rút lui trước."

Lão tổ Nghiên mực liếc nhìn Hạo Hạo Thiên Thần Quyết trong tay Vi Vân một cái, thầm nghĩ: "Vu Nhung kiêng chính là vật này, ta chỉ cần đem vật ấy lấy được vào tay, sẽ không sợ Vu Nhung, thậm chí có thể giết hắn. Khi đó toàn bộ Thiên Vận đại lục chỉ có mình ta là Địa Tiên, ai có thể đối nghịch với ta?"

Lão tổ nghiên mực tính toán, ông ta biết rõ dựa vào lực lượng hiện tại của mình và Vi Vân căn bản đánh không lại Vu Nhung, trừ phi Hạo Thiên Thần Quyết do ông ta sử dụng —— mặc dù ông ta căn bản không minh bạch sự ảo diệu của phỏng đoán này, nhưng ông ta cảm thấy mình kinh tài tuyệt diễm, đợi một thời gian nữa sẽ có kết quả.

Ngay sau đó, lão tổ Nghiên mực liền truyền âm nói với Vi Vân: "Tiểu tử, đem Hạo Thiên Thần Quyết cùng ta, ta có thể đối phó vu ma."

Vi Vân không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt: "Nằm mơ."

"Hừ, bản tọa sẽ không phụng bồi, ngươi cứ từ từ mà đánh với lão già này đi!"

Nói xong, thân hình lão tổ Nghiên mực nhoáng lên một cái, liền bay khỏi vòng chiến.

"Chúng ta đi!"

Lão tổ nghiên mực dẫn đám người Ma công tử nhanh chóng rời đi.

"Ta biết ngay mà, yêu nhân ma giáo không đáng tin cậy." Ngu Nhược Tiên nhìn lướt qua lão tổ nghiên mực rời khỏi, phát ra một tiếng cười lạnh.

"Rống ——"

Vu chiến thấy lão tổ Nghiên mực đào tẩu, cũng không đuổi theo, điên cuồng hét lên một tiếng, giơ lên Liệt Linh Mâu liền chém vào đầu Vi Vân.

Lúc này pháp lực của Vi Vân đã có chút không theo kịp, Nhật Nguyệt Chân Thân tất nhiên mạnh mẽ, có thể hóa thân thành cự nhân, nhưng pháp lực tiêu hao quá lớn, hắn tuy tu thành cảnh giới Độ Kiếp, nguyên thần kết nối thiên địa, có thể liên tục hấp thu thiên địa linh khí, nhưng loại hấp thu này là có hạn mức cao nhất, tốc độ hấp thu linh khí không theo kịp tiêu hao của pháp lực, có vẻ rất nguy hiểm.

Vi Vân lại lần nữa cản mấy chiêu của Vu Ma, thân hình lay động, càng thêm có vẻ lực bất tòng tâm.

Đám người Ngu Yên Vũ ngoài vòng chiến đều lộ vẻ lo lắng, lại không nghĩ ra bất cứ biện pháp gì.

Lạc Khinh Trần kéo Lạc Tiên Cung ra, một luồng ánh sáng mũi tên hóa thành rồng phượng, hướng vu nhung xé gió bay đi, Vu Nhung nhìn cũng không thèm nhìn, thái dương kim quang sau đầu chiếu rọi, mũi tên biến thành long phượng liền tan rã vô hình, căn bản không đả thương được hắn.

"Vu Nhung lão ma quá khó chơi, làm sao bây giờ?" Lạc Khinh Trần nhụt chí thu hồi pháp bảo.

Tất cả mọi người đều có thể nhìn ra được, Vi Vân đã kiên trì không được bao lâu nữa, trừ phi xuất hiện kỳ tích nữa, Hạo Thiên Thần Quyết hiển lộ thần uy.

"Quang Quân!"

Vu nhung lại lần nữa sử dụng ra một môn thần thông chiến đấu trong Hạo Thiên Thần Quyết.

Trong thiên địa lập tức xuất hiện một mảnh quang mang chói mắt, ngoại trừ quang ra, vô cùng vô tận quang, nhìn không thấy bến bờ, ngoại trừ quang, cái gì cũng không nhìn thấy, mọi người bản năng nhắm hai mắt lại, dù là như vậy, vẫn có không ít người con mắt đau nhói, chảy ra máu tươi, dĩ nhiên bị thương không nhẹ.

Vi Vân biết sự lợi hại của môn thần thông này, sơ ý một chút liền sẽ biến thành người mù, hắn có Hạo Hạo Thiên Thần Quyết trong tay, tuy nhiên không bị ảnh hưởng, nhưng không có nghĩa là người khác không bị ảnh hưởng.

Vi Vân phát hiện phe mình đã có không ít người bị chọc mù hai mắt, trong lòng càng thêm lo lắng, ngoại trừ quyển sách cổ Hạo Hạo Thiên Thần Quyết trong tay, còn có biện pháp nào có thể khắc chế vu ma!

"Thiên thần quyết của Kính Hạo sao? Ta cũng sẽ..."

Vi Vân trong lòng hạ quyết tâm, lau đi máu tươi nơi khóe miệng, trợn mắt nhìn vu nhung, lạnh lùng nói: "Ngươi cho rằng ngươi từng học qua Hạo Hạo Thiên Thần Quyết phải không? Hôm nay ta Tam Thông Chân Nhân cho ngươi mở mang kiến thức, Nhân tộc ta cũng có thể tu luyện Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, còn có thể lấy cảnh giới Độ Kiếp đánh một trận với Địa Tiên ngươi!"

Nói xong, Vi Vân vận chuyển tâm pháp, khí thế trên người biến đổi, sau đầu hiện lên một ngày, một tháng, một sao, ánh sao óng ánh vờn quanh thân, từ từ xoay tròn!

Vu nhung thấy thế liền ngẩn ra, tiếp theo liền cười to lên, nói: "Ha ha... Ngươi một cái Nhân tộc nho nhỏ, đồ tầm thường như con kiến,

cũng dám tu luyện Thần tộc công pháp của ta? Thật không biết chữ "Chết" viết như thế nào!"

Vi Vân toàn lực vận chuyển Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, khuôn mặt cương nghị, coi chết như về, trầm giọng nói: "Ta có cái gì không dám? Ta dám không, ngươi rất nhanh sẽ biết! uyền "

Thiên thần quyết của Hạo Thiên - một trong ngũ đại thần thông chiến đấu "Bái phục"!

Chỉ một thoáng, thân hình Vi Vân ở trong mắt Vu Sùng trở nên vô cùng cao lớn, giống như trụ chống trời, đỉnh thiên lập địa, cao cao không thể với tới, danh xứng với đỉnh đầu thật sự thương khung, chân đạp đại địa, lúc này Vu Nhung cảm thấy mình giống như một người lùn, ngay cả đầu ngón chân của Vi Vân cũng không đến.

Đương nhiên đây chỉ là ảo giác do một loại thần thông tạo thành, có thể ảnh hưởng tới tâm chí của người ta, làm tan rã ý chí chiến đấu của người ta, thường thường còn chưa động thủ thì kẻ địch đã thua mất một nửa rồi.

Vu Nhung làm sao sợ, hắn cũng tinh thông năm đại thần thông chiến đấu của Hạo Thiên Thần Quyết, lập tức cũng sử dụng ra thần thông "vù ngửa", phá vỡ thần thông của Vi Vân.

Hai người đều sử dụng Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, so với pháp lực của ai tinh thuần hơn và bền bỉ hơn.

Đám người Ngu Yên Vũ ngoài vòng chiến thấy vậy, con mắt giật giật, làm sao còn không nhìn ra, Vi Vân rõ ràng đã tu luyện Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, một đi không trở lại trên đường nhập ma!

Ngu Yên Vũ cảm thấy đầu váng mắt hoa, suýt nữa từ không trung ngã xuống, may mắn được Ngu Phi Tuyết đỡ lấy.

Thân thể mềm mại của Lạc Khinh Trần cũng run lên, có chút khó có thể tin được, Vi Vân thế mà không nghe lời khuyên bảo, vẫn tu luyện

môn công pháp cấm kỵ này!

"Tên nghịch đồ này, nghịch đồ... đúng là không nghe lời!" Bạch Chỉ cảm thấy hai tay của mình đều đang phát run.

Tất cả mọi người đều biết, một khi tu luyện Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, thì ý nghĩa là hai kết quả, hoặc là bạo thể mà chết, hoặc là tẩu hỏa nhập ma, Huyền Chân Sơn Nhân chính là ví dụ máu chảy đầm đìa, hôm nay Vi Vân cũng đã đi lên con đường này, đây là điều mọi người không muốn nhìn thấy, cho dù đây là khả năng duy nhất có thể đánh bại Vu Nhung, các nàng cũng không muốn vì thế mà hi sinh Vi Vân, không có hắn, sinh mệnh sẽ phải ảm đạm thất sắc, mất đi rất nhiều vui sướng và ý nghĩa.

Ngu Nhược Tiên mặt không biểu tình, tay nắm ngọc trượng xiết chặt.

Ngay cả khi Vi Vân sử dụng Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, nhưng chung quy pháp lực không đủ, thậm chí pháp lực Tiểu Kim cũng bắt đầu tiêu hao, lại tiến vào cục diện bị Vu Nhung áp chế, thân thể hùng vĩ trăm trượng nhiều lần ngã, sau đó lại đứng lên.

Hắn đã cực kỳ nguy hiểm.

Đúng lúc này, bỗng nhiên từ phía nam bay tới một cầu vồng màu hồng phấn, giống như dải lụa, nhanh chóng lan tràn sang bên này, ngay sau đó, mây đỏ đầy trời, đám mây như là lửa cháy, rực rỡ tươi đẹp vô cùng.

Trưởng lão Đào Hoa giáo Lạc Tiên vừa thấy vậy lập tức vui mừng, nói: "Giáo chủ đến rồi!"

Trong lúc mọi người ngẩng đầu nhìn quanh, chỉ thấy cầu vồng kia hóa thành một con Cửu Vĩ Thiên Hồ, khoác lên bộ lông đỏ rực, bộ lông toàn thân như ngọn lửa thiêu đốt, chín cái đuôi thật dài sau lưng lay động qua lại, lại mọc ra một cái đầu lâu xinh đẹp tuyệt trần, quả nhiên là mặt như đào Lý, vô cùng diễm lệ, mềm mại mềm mại, ngực

cao ngất, mông to cong lên, toàn thân đều tản mát ra một cỗ mị lực thành thục, vô cùng mê người.

Khi bộ tộc Linh Hồ sinh ra chín đuôi, chính là Thiên Hồ, cũng chính là... Địa Tiên!

Người tới chính là giáo chủ Đào Hoa Giáo - Thủy Hồng Dao.

Đám người Ngu Yên Vũ cảm thấy vô cùng khiếp sợ, vì sao Thủy Hồng Dao lại tu thành Địa Tiên?

Trên thực tế, lợi dụng pháp bảo thành tiên, rút ra linh khí thuần dương tiên linh trong pháp bảo dung nhập nguyên thần, sau đó hóa thành dương thần, vượt qua thiên kiếp. Loại phương pháp bàng môn này, là có người biết, trong đó bao gồm cả Diệp Trầm Ngư, Thủy Hồng Dao, Tiểu Kim, Diệp Trầm Ngư đến từ ký ức thức tỉnh., Thủy Hồng Dao và Tiểu Kim đều đến từ ký ức truyền thừa, đều là bí truyền, mà lão tổ Nghiên mực cũng đích xác kinh tài tuyệt diễm, mặc dù hắn không có bí truyền như vậy, nhưng lại vô cùng thông minh, lật khắp các loại sách cổ của chánh ma lưỡng đạo, chắp vá lung tung, bị hắn lĩnh ngộ ra một biện pháp như vậy, coi như là đúng đánh sai, lại còn thành công, đúng là hiếm có.

Thủy Hồng Dao bỏ qua pháp tắc thế tục, tâm tình hòa hợp, chỉ thiếu pháp lực, cho nên mượn nhờ Vi Vân, thu được đầy đủ pháp lực, cảnh giới một đường tăng vọt, thế như chẻ tre, lại chuẩn bị đầy đủ cho việc thành Tiên., Trùng hợp cướp đoạt rất nhiều pháp bảo, còn trao đổi rất nhiều vấn đề chi tiết với Chu Diệu Ngữ, bảo đảm vạn vô nhất thất, lúc này mới dám bế quan, bế quan hơn ba tháng tại Đào Hoa giáo, tổn thất Thú Vương Lệnh, Càn Khôn Lô và Bát Phương Hỏa Viên Trụ làm ba kiện pháp bảo, rốt cuộc tu thành cảnh giới Địa Tiên mà vô số tu sĩ tha thiết ước mơ!

Từ đó trường sinh bất hủ, thọ cùng trời đất.

246

Chương 239 đã đánh bại vu nhung....

Thủy Hồng Dao hướng mọi người cười cười, sau đó phi thân lao về phía vòng chiến, tay cầm Thất Hoa Phiến, xương quạt hóa thành vạn đạo kiếm quang, một mạch hướng về vu ma thổi quét qua.

Được Thủy Hồng Dao trợ giúp, Vi Vân lúc này mới có chút hồi hộp.

Đám người Ngu Yên Vũ nhìn sát khí tràn ngập trong sân, bụi đất tung bay, biết chỉ dựa vào Thủy Hồng Dao và Vi Vân vẫn chưa đủ, nếu vừa rồi lão tổ Nghiên mực chưa đi, còn có sức đánh một trận, nhưng hai đánh một, hiển nhiên không bắt được Vu Nhung.

Đang nghĩ cách làm thế nào mới có thể cho phe mình thêm một người, bỗng nhiên phía đông chân trời truyền đến tiếng sáo du dương, rõ ràng vô cùng, toàn bộ thiên địa đều có thể nghe thấy. Ngay sau đó, liền có một nữ tử váy lụa màu xanh cưỡi mây đến, tay cầm một cây sáo tiên xanh tươi, nhìn kỹ, đầu búi búi tóc, mắt ngọc mày ngài, Sở Động Nhân, tú mỹ tuyệt luân, trên người lộ ra một cỗ khí tức xuất trần nhàn nhạt, cả người lộ ra thanh lệ thoát tục, không dính khói lửa nhân gian.

"Là Trầm Ngư!"

Trên khuôn mặt trắng nõn lộ ra nụ cười.

Người tới chính là Diệp Trầm Ngư, nàng cũng tu thành Địa Tiên rồi, chánh đạo lại tăng thêm một chiến lực tuyệt đỉnh!

Diệp Trầm Ngư lấy đi Quang Tủy Kiếm và mười tám Niết Bàn mật luân từ chỗ Vi Vân, lại thêm Vạn Quỷ Phiên, rút sạch tiên linh chi khí trong ba món pháp bảo này, cũng thành công độ kiếp thành tiên, khôi phục cảnh giới Địa Tiên của Thiên Âm Tiên Tử kiếp trước.

"Xin lỗi, các vị, tiểu nữ tới trễ rồi." Diệp Trầm Ngư hỏi thăm mọi người.

Ngu Nhược Tiên cười nói: "Không muộn, tới vừa đúng lúc."

Bạch Chỉ vội nói: "Trầm Ngư, mau đi trợ giúp Vân Nhi khắc địch."

"Vâng, sư phụ."

Diệp Trầm Ngư vẫn khiêm tốn, ngữ khí dịu dàng nhu hòa, chỉ gật gật đầu, thân hình nhảy lên, liền tấn công Vu Ảnh, tế Thiên Âm Tiên Địch lên, cùng Thủy Hồng Dao và Vi Vân, ba người cùng triển thần thông, kề vai chiến đấu, chiến đấu với Vu Nhung.

Có Thủy Hồng Dao và Diệp Trầm Ngư gia nhập, áp lực lên người Vi Vân lập tức giảm đi.

Đám người Ngu Nhược Tiên thấy vậy đều là đại hỉ, rốt cuộc có hy vọng đánh bại Vu Liên rồi!

Cho dù không thể đánh bại, ngăn cản đại ma đầu này vẫn là không có vấn đề, không đến mức bị hắn đuổi đánh khắp nơi. Ba người hợp lực, cuốn lấy Vu Nhung mấy năm, chờ Chu Diệu Ngữ xuất quan, khi đó sẽ là tận thế của vu nhung.

"Rống ——"

Tuy có thêm hai đại kình địch, nhưng Vu Nhung thân là đệ nhất Vương tộc thượng cổ, lại càng đánh càng hăng, nổi giận gầm lên một tiếng, vung Liệt Linh Mâu điên cuồng tấn công về phía ba người, trong miệng quát: "Cho dù có nhiều thêm hai người nữa, lại có thể làm khó dễ gì ta! Các ngươi sẽ không dùng Thiên Thần Quyết, cũng không có Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm trong tay, căn bản không giết được ta, ha ha..."

Hắn ngửa đầu cười to, vô cùng cuồng vọng.

Vi Vân thầm nghĩ một tiếng mình vô dụng, quả thực, hắn đến bây giờ còn chưa rõ, lần trước Hạo Thiên Thần Quyết sao có thể đánh lui Vu Nhung, là trùng hợp thuần túy, hay là hắn trong lúc vô ý phát động rồi?

Hắn không khỏi hồi tưởng lại "Ảo giác" xuất hiện trước mắt mình lúc ấy, nam tử tay cầm cuốn sách, chẳng biết tại sao, hắn luôn cảm thấy nam tử này vừa quen thuộc vừa xa lạ, phảng phất tâm linh tương thông, lại tựa hồ chưa bao giờ gặp qua, chẳng lẽ đây chính là nguyên thần chân chính của mình? Trước khi đầu thai?

Vi Vân nghĩ như vậy, động tác trong tay vẫn như cũ không ngừng, sử dụng thần thông chiến đấu trong Hạo Thiên Thần Quyết tấn công về phía Vu Nhung.

Thân hình Diệp Trầm Ngư chuyển đổi, tiên địch trong tay không ngừng phát ra âm phù bán trong suốt, hình thành đao thương kiếm kích, bay về phía Vu Nhung.

Thủy Hồng Dao lay động Thất Hoa Phiến, mặt quạt óng ánh, sáng bóng như ngọc, khi vung lên, từng làn sóng khí hình cung từ đó rơi xuống, bao trùm vu ma.

Ba người hợp lực, vu chiến vẫn là thành thạo điêu luyện, ba đầu sáu tay, trước sau trái phải toàn bộ ứng địch, Liệt Linh Mâu múa kín không kẽ hở, kín kẽ không lọt, cương phong cuồng bạo giăng khắp nơi thậm chí hướng ba người Vi Vân cuốn ngược lại.

Nhìn vẻ cuồng vọng của Vu Ảnh, Thủy Hồng Dao cười duyên, trắng nõn đưa tay vuốt vuốt Lưu Hải của mình, nói: "Một con cá lọt lưới của Cự Nhân tộc như ngươi mà cũng dám cuồng vọng như thế. Lập tức ngươi sẽ biết vì sao hoa nhi lại có màu đỏ như thế, nói thật cho ngươi biết, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!"

"Thật không, bản tôn muốn nhìn xem, các ngươi giết ta như thế nào!"

Vu ma ba đầu sáu tay đều đang lay động, nhật nguyệt tinh thần sau đầu xoay tròn bất định, làn da trên người hiện ra một loại ánh sáng kim loại màu vàng sẫm, trên làn da xuất hiện từng đường vân huyền ảo, tạo thành từng phù văn, ở dưới loại phù văn này thêm vào, mặc cho ba người Vi Vân, Diệp Trầm Ngư, Thủy Hồng Dao dốc hết toàn lực, vẫn không thương tổn được Vu Nhung mảy may.

Người đứng ngoài quan chiến không dám tới quá gần, nếu bị lan đến gần, không chết cũng phải lột da.

Đột nhiên, Ngu Nhược Tiên nhìn về phía đường chân trời phía tây.

Gần như cùng lúc đó, Ngu Yên Vũ, Lạc Khinh Trần, diệu y và Bạch Hỗn cũng nhìn xung quanh, đều có chút khó tin, sau đó là kích động không gì sánh bằng!

"Sao lại..." Bạch Chỉ ngơ ngác nói.

Chỉ nghe một tiếng kiếm ngân réo rắt truyền khắp thiên địa, ngay sau đó, có một dải cầu vồng bảy màu từ phía tây bay tới, xung quanh theo chín đạo cầu vồng màu đen, màu đỏ, trắng, lam, tím, xanh, tím, kim, trong suốt. Mọi người đều phát hiện, bên trong cầu vồng bảy màu này bao vây lấy một thanh phi kiếm cực lớn, lộ ra sắc bén, cắt xén không gian, vô cùng sắc bén. Chín đạo cầu vồng xung quanh là chín thanh phi kiếm nhỏ hơn một chút, xoay quanh mẫu kiếm vòng tới xoay lui.

"Là Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm!"

"Chu Diệu Ngữ tiền bối xuất quan!"

Mọi người thấy vậy đều cảm thấy kinh hỉ.

Sắc mặt Ngu Nhược Tiên trầm tĩnh, quan sát một hồi, lúc này mới động dung, nàng đã nhìn ra, Chu Diệu Ngữ đã thành công đột phá đến cảnh giới Địa Tiên. Điều này không khỏi khiến nàng cảm thấy kinh ngạc, thoáng nghĩ một chút, lúc này mới tỉnh ngộ lại.

Chu Diệu Ngữ cầm lấy công đức rời đi, lúc rời đi phải bế quan mười năm mới có thể đột phá, trước mắt mới qua một năm, còn chưa đến hai năm đã thành công xuất quan, đến tình trạng này rõ ràng là cố ý thả tin tức giả ra, cũng không phải là phải mười năm thật, nhiều lắm hai năm là đủ rồi.

Chuyện này đối với chính đạo mà nói thật sự là chuyện vui lớn.

Lúc này ngoại trừ Thủy Hồng Dao và Diệp Trầm Ngư, Chu Diệu Ngữ cũng thành tựu Địa Tiên, vả lại nàng là thân thể Thái Huyền Mẫu Kiếm, cho dù là Cự Nhân tộc cũng vẫn có thể chém giết!

Đánh chết Vu Liên, đã không phải nói chơi!

Vu Nhung nhìn thấy chân trời xuất hiện kiếm quang, sắc mặt lập tức liền thay đổi, chính là đạo kiếm quang này, vạn năm trước chém hắn một lần, chưa giết chết, vạn năm sau lại tới!

Đối với Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, Vu Xương cảm thấy sợ hãi dưới đáy lòng. Đối với Hạo Thiên Thần Quyết, càng nhiều là kính sợ. Tính chất của hai người này là không giống nhau, một mặt đại biểu giết chóc, một mặt đại biểu khống chế.

Trong khi phi hành Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm bắt đầu biến hóa, chín thanh tử kiếm xung quanh biến thành bộ vị khác nhau, tổ hợp lại trên mẫu kiếm, tạo thành chuôi mẫu kiếm, sau đó mẫu kiếm hóa thành một thanh cự kiếm kình thiên, mang theo sóng khí cuồng bạo, xé rách thiên địa, mở ra không gian, tựa như sao băng chân trời, xa xa hướng tới đỉnh đầu Vu Nhung phía xa, sau đó rơi xuống!

"Keng keng keng keng!"

Tiếng kiếm ngân vang truyền khắp chín tầng trời, sóng kiếm sắc bén đẩy ra tất cả tồn tại xung quanh, vừa tiếp xúc, lập tức hóa thành bột mịn, cột sáng hình kiếm từ trên trời giáng xuống, hướng đỉnh đầu Vu Nhung hạ xuống.

"Ui mông!"

Vu Nhung nào dám coi thường, lập tức đánh bay tinh thần mười hai vạn phần, trước đánh bay ba người Vi Vân, sau đó sử dụng thần thông chiến đấu trong Hạo Thiên Thần Quyết, ba đầu sáu tay cùng nhau hợp lực, ngày sau đầu, trăng sao, sáu cánh tay phát ra ánh sáng chói mắt, sáu cánh tay giơ cao Liệt Linh Mâu, đầu mâu to lớn hiện ra hào quang màu ám kim chói mắt, chỉ thẳng mũi kiếm của Thái Huyền Mẫu Kiếm!

"Keng!"

Mũi nhọn của Liệt Linh Mâu và mũi Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm va chạm với nhau, đầu tiên là một đoàn ánh sáng chói mắt từ giữa mũi mâu cùng mũi kiếm phát ra, giống như một vầng mặt trời nổ tung giữa trời, trong nháy mắt hào quang chói mắt liền tràn ngập thiên địa, ngoại trừ ánh sáng, cái gì cũng không nhìn thấy!

Ngay sau đó là một tiếng vang thật lớn, thanh âm kim thiết giao kích bén nhọn truyền ra, từng đợt chấn động bất hủ, thật lâu không dứt, dùng mắt thường có thể thấy được sóng gợn thanh âm lấy đầu mâu cùng mũi kiếm làm trung tâm, không ngừng lan tràn ra chung quanh, những nơi đi qua, bụi đất nát, cây cỏ gãy nát.

Hồi lâu sau, mọi người ở phía xa quan sát, chỉ thấy giữa sân xuất hiện một cái hố sâu cực lớn.

Cái hố sâu này là dưới sự va chạm của Liệt Linh Mâu và Mẫu Kiếm Thái Huyền, dư âm pháp lực chấn động mà ra, phạm vi vài dặm, sâu đến vài chục trượng, cự nhân khổng lồ thân thể hùng vĩ đứng ở trong hố sâu, ba đầu sáu tay đều đang chảy máu, đã bị chấn thương, trên tay vẫn cầm Liệt Linh Mâu, trên thân mâu đã xuất hiện từng vết rạn, hắn trợn mắt nhìn hố sâu phía trước.

Bên ngoài hố sâu, một thanh phi kiếm to lớn lơ lửng ở nơi đó, quanh thân bảy màu, chuôi kiếm hoa mỹ, không gian xung quanh đều bị

kiếm ý cắt ra, xuất hiện từng vết nứt màu đen, chính là Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm đã chém giết vạn vật.

Ba người Vi Vân, Diệp Trầm Ngư và Thủy Hồng Dao đều bị dư chấn do công kích của Liệt Linh Mâu và Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm vừa rồi tạo thành chấn động mà chấn khai, bay ngược ra ngoài trăm trượng. Tuy nhiên Vi Vân đã tu thành Nhật Nguyệt Chân Thân, lại có Tuyền Hạo Thiên Thần Quyết hộ thân, ngược lại không ngại, Diệp Trầm Ngư và Thủy Hồng Dao đều có cảnh giới Địa Tiên, tu vi đã thông thiên triệt địa, cũng không có việc gì.

Ba người phi thân lên, rơi vào bên cạnh hố sâu.

Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm lắc lư một cái, xuất hiện trước người Vi Vân. Vi Vân tiện tay cầm chuôi kiếm, lập tức có cảm giác hòa làm một thể với nó. Pháp lực giao thoa với nhau, thuận lợi vô cùng, pháp lực vốn đang trống rỗng trong nháy mắt liền khôi phục.

Chu Diệu Ngữ truyền âm nói: "Ngươi có Hạo Thiên Thần Quyết hóa đi pháp lực Vu Nhung, lại có Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm chém thân thể hắn, lo gì không giết được hắn?"

Lúc này Vi Vân thân khoác áo giáp Kim Sí Đại Bằng, tay trái cầm Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, tay phải cầm Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, công thủ kiêm chuẩn, đều là nhằm vào Vu Nhung, có thể nói là đem thực lực tăng lên đến cực hạn, cho dù trước mắt là Địa Tiên thì sao, đánh giết không tha!

"Vu Nhung, nhận lấy cái chết!"

Trước ngực trăm trượng của Vi Vân bước ra một bước, đã đến phía trước cái hố sâu, huy động Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm trong tay, bổ xuống đầu vu ma!

"Grào!"

Vu nhung hai mắt đỏ đậm, giơ cao Liệt Linh Mâu, đem pháp lực quán chú vào trong đó, toàn lực nghênh chiến.

Mâu kiếm giao kích, phát ra tiếng "Đinh đinh đang đang" loạn hưởng, lúc này Vi Vân nhẹ nhàng vui vẻ Ly Ly, chỉ cảm thấy sức lực của mình lớn vô cùng, thành thạo điêu luyện, hoàn toàn đè bẹp Vu Nhung, một mặt., Thời điểm pháp lực Vu Nhung vọt tới, lập tức sẽ bị Hạo Hạo Thiên Thần Quyết trong tay hấp thu, mặt khác, Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm sắc bén vô cùng, đặc biệt là ở sau Chu Diệu Ngữ tu thành Địa Tiên, đã có thể hoàn toàn bộc phát uy lực của kiếm này ra, chân chính chém giết vạn vật, không lưu tình chút nào.

Kiếm quang tung hoành, rơi vào trên Liệt Linh Mâu, chiến đấu được một lát, Liệt Linh Mâu bỗng nhiên phát ra một tiếng vang giòn, toàn bộ nổ tung, Tiên Linh Khí và Pháp bảo Nguyên linh bên trong đều bị Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm cắn nuốt, hấp thu, biến thành phế liệu!

Kiếm quang không ngừng, vẫn hướng vu chiến chém tới!

"A ——"

Vu mộ rống to sáu cánh tay, nhật nguyệt tinh thần sau đầu xoay tròn tốc độ cao, ngăn cản kiếm quang của Vi Vân thế công.

Kiếm quang cắt ở trên cánh tay Vu Nhung, đốm lửa văng khắp nơi, nhưng vẫn cắt rách làn da, có máu tươi màu ám kim từ đó bắn tung tóe ra, khiến cho Vu Nhung nhìn qua có vẻ thập phần đáng sợ, tựa như Ma Thần.

"Xùy ——"

Tiếng cát mịn ma sát vang lên, một cánh tay thật lớn của vu ma bị chặt đứt ngang vai, bay xuống mặt đất, một tiếng rung mạnh, bụi đất bay lên.

Vi Vân đắc thế không buông tha, thừa thắng xông lên, không ngừng dùng Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm tấn công Vu Xương, trước sau cắt

đứt sáu cánh tay của hắn, lại chém vào đầu hắn, dù là Vu Nhung cực kỳ tức giận, gầm rú liên tục, vẫn không thể làm gì được.

Rốt cuộc tình thế xoay chuyển, lần này đến phiên Vu Sùng tuyệt vọng.

"Không, không có khả năng... Ta sao có thể chết được! Bản tôn ngay cả vạn năm cũng đã sống lại, thật không dễ dàng gì phục sinh, làm sao có thể chết ở chỗ này!"

Vu nhung chật vật lui về phía sau, lúc này vẻ mặt hắn có chút hoảng hốt, không khỏi hồi tưởng lại thời điểm mình thần du Thái Hư, hình ảnh nhìn thấy, không sai, chính là như vậy ——

Một thiếu niên tay cầm Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, giơ Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, chém từng cái ba đầu sáu tay của mình xuống, sau đó đâm thủng trái tim của mình...

"A, ta muốn cùng các ngươi đồng quy vu tận!"

Vu Ma giận không nhịn nổi, đã hoàn toàn bạo phát, ba cái đầu lắc lư, ngày sau, trăng, sao, sao không ngừng xoay tròn, sử dụng pháp lực toàn thân, lại từ trên người mọc ra từng cánh tay, bỗng nhiên hướng Vi Vân, Thủy Hồng Dao và Diệp Trầm Ngư đánh tới, cho dù là chết cũng phải kéo theo mấy cái đệm lưng!

"Sư nương, sư tỷ... Nhanh lui về!"

Vi Vân thân thể quét ngang, ngăn cản Vu Sùng, vẫn giơ kiếm chém đầu và cánh tay của hắn.

Vu nhung phản công trước khi chết, không thể coi thường, Diệp Trầm Ngư và Thủy Hồng Dao biết rõ nguy hiểm, nào dám qua loa, đều lui về phía sau, cách thật xa.

Trên người Vu Nhung tuôn ra một cỗ huyết khí màu vàng sẫm, tạo thành một bức tường khí khổng lồ cao trăm trượng, sừng sờ khiêng

Vi Vân đếm kiếm, lại thấy hắn hét lớn: "Chí Ám!"

Nhất thời trong thiên địa rơi vào vô biên vô hạn hắc ám, đây là một trong ngũ đại thần thông chiến đấu của Hạo Thiên Thần Quyết "Chí Ám".

"Quang Quân!"

Vi Vân lập tức dùng một thần thông chiến đấu khác trong Hạo Thiên Thần Quyết phá vỡ "Chí Ám", thiên địa lại khôi phục bình thường.

"Không gian!"

Ba cái đầu của Vu cống đồng thời phun ra một ngụm tinh huyết, bị một cánh tay trong đó nắm lấy, nháy mắt hóa thành một thanh chiến mâu màu ám kim, nhằm vào đầu Vi Vân hạ xuống.

"Vô Gian" là thần thông mạnh nhất trong năm đại chiến đấu của Hạo Thiên Thần Quyết, thần thông này vừa ra, lập tức khóa chặt đối phương, khiến đối phương rơi vào một loại trạng thái cô lập, bị phong tỏa, trong trạng thái này, ý thức và hành vi của người đó đều sẽ đọng lại, không có bất kỳ thời không gian lưu động, chỉ có thể lẳng lặng chờ bị giết.

Nhưng Vi Vân đã sớm chuẩn bị kỹ càng, hắn cũng tu luyện qua Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, làm sao có thể không biết thần thông của vu nhung, cùng lúc hắn sử dụng "Vô Gian ", Vi Vân cũng sử dụng ra thần thông "Vô Gian", chỉ một thoáng, hai người đồng thời trúng chiêu!

Chỉ thấy thân thể hai người đồng thời cứng đờ, tư duy dừng lại, thân thể hùng vĩ trăm trượng đứng trên mặt đất, không nhúc nhích.

Dưới tình huống này, chỉ có thể chờ hiệu quả thần thông kết thúc thì mới có thể khôi phục lại, xem pháp lực cá nhân cao thấp, thời gian khác biệt.

Nhưng giờ phút này tình huống là, bên chính đạo ngoại trừ Vi Vân, còn có người khác tồn tại, mà Vu Nhung chỉ có một mình hắn. Hành động lần này, Vu Nhung vì dùng đao sắc chém loạn giết Vi Vân, thậm chí cũng chưa mang theo Hoàng Lân và bốn tùy tùng, lần này hắn đã có ý định thành công liền thành nhân.

Việc này cho Diệp Trầm Ngư và Thủy Hồng Dao cơ hội.

Hai người nào chịu bỏ qua cơ hội này, đồng thời phi thân qua, một người một tay, nắm Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm vốn đã đông cứng trong tay, kiếm này chính là thân thể đám người Chu Diệu Ngữ, mặc dù Dương Thần của các nàng bị thần thông phong tỏa, nhưng lại có thể bị người khác sử dụng.

Lập tức, hai cô gái cầm Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm chém xuống đầu Vu Liên, "Xẹt" một tiếng, một cái đầu rơi xuống, dòng máu màu ám kim giống như thác nước, bắn tung tóe khắp nơi!

Cứ như vậy lặp đi lặp lại mấy lần, ba đầu sáu tay của vu nhung đều bị chặt đứt, hai cô gái lại vung thân kiếm, đâm về phía trái tim vu nhung!

"Rống ——"

Lúc này Vu Nhung lại từ trong thần thông "Vô Gian" khôi phục lại, đầu, cánh tay đều bị chặt đứt, nhất thời đau tận xương tủy, một tiếng trầm đục từ lồng ngực hắn truyền ra, lại không còn đầu, vẫn chưa chết!

Trên người Vu Nhung lại lần nữa mọc ra từng cánh tay, vài cánh tay vung lên, bàn tay khổng lồ bắt lấy Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, sững sờ chặn lại Diệp Trầm Ngư và Thủy Hồng Dao tiến công.

"Chết đi!"

Trong nháy mắt sau khi năng lực khôi phục hành động, Vi Vân cũng khôi phục năng lực hành động, bước một bước tiến lên, cự chưởng

vung lên, vỗ vào chuôi Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, cả thanh phi kiếm khổng lồ lập tức xuyên thẳng vào cơ thể, đâm vào ngực Vu Nhung, một hơi đâm thủng tim lão, mũi kiếm xuất hiện ở sau lưng, máu màu ám kim theo mũi kiếm tuôn ra.

"Ách a —— "

Vu Nhung Tài mọc ra một cái đầu lâu, còn chưa kịp khôi phục tinh thần đã bị Vi Vân dùng Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm đâm thủng, nhất thời toàn bộ thân hình đều dừng lại, không thể tiếp tục giằng co nữa.

Vạn vật trên thế gian, đều lấy linh hồn làm gốc, dùng nhục thân làm vật dụng, linh hồn lấy nguyên thần làm cơ bản, thân thể lấy trái tim và đầu làm cơ bản, Dương Thần của Địa Tiên tuy rằng tràn ngập toàn bộ thân thể, nhưng vẫn cần thân thể làm vật dẫn, thân thể Cự Nhân tộc cường hãn, cũng không rời tông, một khi đầu và tạng phủ bị phá hủy thì không dùng được.

Chỉ một thoáng, thân thể hùng vĩ trăm trượng vu thương ngã thẳng tắp xuống đất, phát ra một tiếng rung mạnh ầm ầm, như động đất.

"Vẫn chưa chết, giết!"

Thanh âm của Chu Diệu Ngữ vang lên bên tai Vi Vân.

Vi Vân làm sao không rõ, lập tức sử dụng ra thần thông "Long Phượng Thiên Mục", từ mi tâm mở ra một con mắt dọc, từ đó phóng ra kim quang, liền thấy một con dương thần màu ám kim từ trong cơ thể Vu Nhung thoát ra, nhanh chóng bỏ chạy về nơi xa!

Vi Vân cầm Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, kiếm này lập tức kéo thân thể của hắn, truy kích về phía Vu Nhung Dương!

Chỉ có diệt sát được Dương Thần của đối phương mới tính là chính thức giết chết. Nếu không sớm muộn gì gã cũng phải ngóc đầu trở lại, đặc biệt là năng lực trọng sinh giọt máu của Địa Tiên rất nhanh chóng khôi phục.

Vi Vân và Chu Diệu Ngữ đuổi theo hơn mười vạn dặm, một mực đuổi tới trên bờ sông máu vạn dặm, đã không thấy bóng dáng Vu Nhung Dương nữa.

"Ai, vẫn bị hắn trốn thoát."

Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm rời khỏi tay, rơi vào một bên, hóa thành mười nữ nhân xinh đẹp, người cầm đầu mặc một bộ đồ đen, lụa mỏng che thân, khuôn mặt đẹp tuyệt trần, trước ngực cực kỳ cao vút, mông tròn trịa, béo tốt sau đó vểnh lên, toàn thân trên dưới đều tản ra một cỗ khí tức trưởng thành, phong vận mười phần, đúng là Chu Diệu Ngữ. Chín người khác cũng vô cùng quen thuộc, người nào cũng xinh đẹp động lòng người, chính là Lý Mị Nhi, Cầm Nhi và các nàng con gái.

Chu Diệu Ngữ tu thành Địa Tiên, ngay cả Lý Mị Nhi tu vi cũng nước lên thì thuyền lên, mỗi người đều trở thành cường giả Độ Kiếp sơ kỳ, cảnh giới không dưới Vi Vân.

Vi Vân thu lại thần thông "Nhật Nguyệt chân thân", thân thể lập tức thu nhỏ, khôi phục thành bộ dạng bình thường, cũng có sáu thước, vô cùng cao lớn, Tiểu Kim hóa thành một con Kim Ti Tước, rơi xuống vai hắn.

"Chúc mừng Chu tiền bối tu thành Địa Tiên."

Vi Vân trước tiên vấn an Chu Diệu Ngữ, về phần Lý Mị Nhi, không biết vui vẻ bao nhiêu lần, đã sớm quen thuộc không thể quen hơn.

Chu Diệu Ngữ gật gật đầu, nói: "Ngươi rất khá, không khiến ta thất vọng."

Vi Vân cau mày nói: "Vu Nhung này cũng thật sự là khó chơi, bây giờ bị hắn chạy mất, vậy phải làm sao mới ổn đây."

Chu Diệu Ngữ khẽ cười nói: "Mọi thứ đều có định số, khí số của hắn đã hết, đã không đáng sợ nữa, chúng ta về trước đi."

Vi Vân nghe Chu Diệu Ngữ nói như vậy thì yên tâm hơn nhiều, hắn biết rõ Chu Diệu Ngữ thần cơ diệu toán, hắn nói không đủ làm sợ, vậy thì hơn phân nửa không cần lo lắng rồi.

Lập tức, một đoàn người phi thân trở về lãnh địa chính đạo.

...

247

Vu Nhung Chương Chương 237 chết đi.

"Thần Tôn thua rồi!"

Trong một hang đá bí ẩn bên bờ Huyết Hà cách đó vạn dặm, bốn Đại yêu Hoàng Lân, Thanh Giao, Phong Hoàng và Lão Bạch đang ẩn náu ở đây, đều thò đầu ra, cẩn thận quan sát, liền thấy một bóng người màu ám kim nhàn nhạt từ chính đạo địa phương bay ra, hướng về Huyết Hà trong vạn dặm, rơi vào trong nước, không thấy bóng dáng.

Bốn người liếc mắt liền nhìn ra đây là dương thần Vu Nhung, cảm thấy khiếp sợ không gì sánh được.

Thần Tôn Vu Nhung vậy mà bị đánh bại, thân thể đều bị giết, chuyện này sao có thể chứ?

Nhưng sự thật bày ngay trước mắt, bọn họ không khỏi không tin.

Phong Hoàng nổi lên ánh sáng kỳ dị, cười tà dị nói: "Được, cơ hội của chúng ta đã tới, thần huyết trên người của Thần Tôn, liền do mấy người anh em chia đi!"

Hoàng Lân, Thanh Giao, Lão Bạch nghe vậy, đều mỉm cười.

Bốn đại yêu lập tức từ trong thạch động phi thân ra, cũng đầu nhập vào trong huyết hà vạn dặm, thẳng hướng dương thần Vu Nhung đuổi theo.

Bốn người bọn họ đi theo Vu Xương, đương nhiên cũng không phải thật sự là khăng khăng một mực, đều có mục đích của bọn họ, Vu Nhung còn sống, bọn họ có thể mượn dùng thực lực thực sự được che chở, Vu Nhung đã chết, bọn họ cũng không cảm thấy đau lòng, thậm chí muốn từ trên người hắn đòi chỗ tốt, đó chính là bản mạng tinh huyết của Vu Nhung.

Thân thể Vu Nhung bị Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm chém, mà cường địch bao vây, hắn căn bản không dám ở tại chỗ nhỏ máu trọng sinh, sống lại cũng không thoát khỏi kết cục bị giết, chỉ có thể đào tẩu, tìm chỗ trùng sinh, tiềm tu, chậm rãi khôi phục, nhưng như vậy, sẽ cho người khác thừa dịp cơ hội.

Cho dù là Địa Tiên, một khi thân thể bị giết thực lực sẽ giảm đi rất nhiều, hơn nữa nếu phải khôi phục, Dương Thần cũng sẽ rơi vào trạng thái suy yếu, cho nên đám người Hoàng Lân dám bỏ đá xuống giếng, bởi vì lúc này là thời cơ tốt nhất để cướp lấy thần huyết, một khi bỏ lỡ, sẽ không còn cơ hội nữa.

Khi bốn người Hoàng Lân đầu nhập vào huyết hà vạn dặm, cùng lúc truy tung vu nhung, còn có mấy bóng người khác xuất hiện trên không huyết hà vạn dặm, chính là đám người lão tổ Nghiên mực và Ma công tử.

"Ha ha..." Lão tổ nghiên mực nhìn bốn đại yêu Vu Nhung và Đại yêu đầu nhập huyết hà, không khỏi cười to lên: "Nhìn thấy chưa? Thần Tôn chó má này ăn quả đắng rồi, ha ha... Tiếu chết bổn tọa!"

Ma công tử vuốt ve bút tạo hóa trong tay, nghiêm mặt nói: "Không ngờ chính đạo lại có thực lực như vậy, ngay cả Địa Tiên Cự Nhân tộc cũng có thể chém giết, thật sự không thể khinh thường."

Lão tổ nghiên mực cười nhạo một tiếng, nói: "Vu Nhung lão cẩu không có đầu óc, đổi lại là lão tổ ta có thực lực như vậy, sao lại rơi vào kết cục như vậy."

Ma toán chỉ chỉ bốn đại yêu truy tung Vu Xương, nói: "Giáo chủ, chúng ta có nên..."

Lão tổ nghiên mực hung tợn nói: "Đương nhiên, thừa dịp hắn bệnh, muốn mạng của hắn! Chúng ta đi, cướp lấy bản mạng tinh huyết của Vu Nhung, mỗi người các ngươi đều có thể được chia một giọt!"

"Đa tạ Giáo chủ!"

Mọi người đều đại hỉ, nếu có thể có được một giọt bản mạng tinh huyết người khổng lồ, có thể luyện hóa nhập thể, cường hóa thể chất, coi như không thể tu luyện thể chất thần thông, cũng đủ để tranh phong với các cường giả dưới cảnh giới Địa Tiên.

Lão tổ nghiên mực phi thân lao vào trong huyết hà vạn dặm, đám người Ma công tử cũng nhao nhao đuổi theo.

Ọt ọt, bong bóng khí màu máu không ngừng toát ra ùng ục, sau khi vỡ tan hóa thành từng sợi sương mù nhè nhẹ, phiêu đãng trên mặt sông.

Trong dòng sông máu vạn dặm một mảng màu máu, nước sông đỏ tươi đục ngầu không chịu nổi, đây là máu tươi chảy ra trong cơ thể Vu Man năm đó lúc chết, trải qua vạn năm không kiệt, bên trong ẩn chứa khí hung sát của Vu Man, sẽ ô nhiễm pháp lực và nguyên thần, dưới Địa Tiên., Triệu Chi lập tức chết, ngoại trừ lão tổ nghiên mực, những người khác cũng không dám khinh thường. Ngoài cơ thể pháp khí, pháp bảo vờn quanh, mở ra thần thông hộ thể, dâng lên một tầng vòng bảo hộ hình trứng, chắn toàn bộ huyết hà thủy và hung sát khí ở bên ngoài.

Hoàng Lân và bốn đại yêu một đường truy tung, không bao lâu, liền xâm nhập huyết hà, nhìn thấy Dương Thần của Vu Nhung bay về hướng một người khổng lồ.

"Đây là thi thể của Vu Man." Hoàng Lân nói.

Thi thể Vu Man cao vạn trượng, bị bao phủ ở trong dòng sông máu vạn dặm, thân thể đều phải ngọc hóa, lại vạn năm không tồi, tay cầm Lục Thần Kích, đầu thất khiếu trống rỗng, hiện ra huyết khí nồng đậm.

Thanh giao kinh ngạc nói: "Hắn tới nơi này làm gì, chẳng lẽ là muốn trốn vào trong thi thể Vu Man khôi phục thực lực?"

"Mặc kệ, hạ thủ trước rồi nói!"

Phong Hoàng không nói hai lời, tung người hóa thành một đạo lưu quang, hướng Vu Nhung Dương Thần phi thân vồ giết tới, người còn chưa đến, trong miệng đã phun ra từng chuôi đao thương kiếm kích, hàn mang lóe lên, chiếu sáng Dương Thần của Vu Nhung, hiển thị uy lực thôn Kim Huyền Công.

Lúc này Vu Nhung Tài muốn trốn vào trong cái miệng khổng lồ của Vu Man, đám người Phong Hoàng xuất hiện lập tức chặn đường Vu Nhung chết.

Quang ảnh Dương Thần của Vu Nhung hiện ra một màu vàng sẫm bán trong suốt, cao sáu trượng, như ẩn như hiện, khuôn mặt vẫn lờ mờ có thể thấy được, hắn cả giận nói: "Mấy người các ngươi muốn làm gì? Muốn tạo phản phải không?"

Bốn người cũng không nói gì, chỉ thi triển thần thông, tế ra pháp khí trong tay, đều tấn công về hướng Vu Nhung.

Lúc này, thân thể Vu Nhung không được ký thác, đối phó với tồn tại từ Pháp Tướng trở xuống còn tốt, đối mặt cường giả độ kiếp đã có chút vất vả, huống chi còn là bốn người, lấy thiêu đốt dương thần lực, sửng sốt là đấu cờ trống ngang với bốn đại yêu, cũng là hiếm có.

Vu Nhung phẫn nộ không thôi, liên tục gầm rú.

Phong Hoàng vừa điên cuồng tấn công vừa nói: "Thần Tôn, mấy huynh đệ chúng ta tốt xấu gì cũng làm trâu làm ngựa gần một năm, ngươi hôm nay sắp vẫn lạc, đem bản mạng tinh huyết trên người tặng cho chúng ta chẳng phải tốt hơn sao? Chúng ta còn có thể báo thù cho ngươi."

Vu Nhung cả giận nói: "Vô liêm sỉ! Bản tôn chưa từng ngã xuống, đợi ta khôi phục chân thân, sẽ dẫn các ngươi giết trở về chính đạo!"

"Đừng nằm mơ, chúng ta mặc cho lao động, ngươi lại chẳng cho chúng ta lợi ích gì cũng không cho chúng ta, chúng ta kiểm tra chút lợi tức trở về là điều nên làm!"

"Phản Cốt con, tất cả đều là trẻ con phản cốt!"

Vu Đế không ngừng gào thét, tránh né thế công của bốn người. Hắn coi như đã rõ ràng, hiện nay Thiên Vũ đại lục, nếu không phải Thiên Vận đại lục trước kia, căn bản không có chút tin nghĩa nào. Bất luận chính đạo hay Ma giáo, đều là tiểu nhân hoành hành, cái gì đồng đạo nghĩa khí, hết thảy đều thành mây trôi, ở trước mặt ích lợi không chịu nổi một đòn.

"Ồ, đây không phải Thần Tôn sao, sao lại rơi vào tình cảnh như vậy? Có cần giúp đỡ không?"

Lúc song phương đấu kịch liệt, bỗng nhiên một đoàn người bay xuống, lơ lửng ở cách đó không xa, chính là đám người lão tổ Nghiên mực và Ma công tử, nói chuyện chính là lão tổ Nghiên mực, đang vẻ mặt trào phúng nhìn Vu Nhung.

Vu Xương vốn đã tức giận không chịu nổi, hiện tại đoàn người lão tổ nghiên mực chạy tới, vừa đến đã nhục nhã hắn, nhất thời càng thêm nổi trận lôi đình, hắn biết phải trông cậy vào bọn người lão tổ nghiên mực hỗ trợ là tuyệt đối không có khả năng, rõ ràng cũng là đến bỏ đá xuống giếng.

Vu Nhung cả giận nói: "Lưu Đài, tên phản đồ chó chết nhà ngươi, bản tôn nào có lỗi với ngươi chứ, muốn hãm hại ta như vậy!"

Lão tổ Nghiên mực cười lạnh nói: "Thần Tôn, có phải ngươi quá coi trọng bản thân quá rồi không, gọi ngươi một câu Thần Tôn là tôn trọng ngươi là tiền bối, ngươi thật sự coi mình là đại nhân vật, lão bất tử nhà ngươi đã sớm đáng chết, vạn năm qua ăn nhiều cung phụng của Thần giáo chúng ta như vậy, nhưng chẳng có cống hiến gì mang đến Thần giáo ta cả, vị trí Thần Tôn... Ngươi xứng sao?"

"Dám chọc giận ta, ta giết chết các ngươi, giết chết các ngươi! A..."

Đối mặt mọi người phản bội, sự khiêu khích của nghiên mực ngọc, Vu Nhung lúc này nghẹn khuất đến cực điểm, bỗng nhiên phát ra một

tiếng rống to, từ trên người tuôn ra một đoàn huyết quang, mạnh mẽ đem bốn người Hoàng Lân Ưng đánh văng ra, ngay sau đó, từng đạo huyết quang màu ám kim của hắn bao phủ toàn bộ Dương Thần hắn vào, mọi người đều thấy Dương Thần hắn bắt đầu sinh ra mạch máu, kinh mạch, cốt cách, thậm chí làn da máu thịt...

"Muốn nhỏ máu trọng sinh, đúng là si tâm vọng tưởng!"

Lão tổ nghiên mực liếc một cái liền nhìn ra Vu Hoàng muốn làm gì, lão làm vậy là muốn tiêu hao một giọt bản mạng tinh huyết, tái tạo thân thể, một khi có nhục thân ký thác, lão vẫn có thể khôi phục tu vi cấp Địa Tiên, với thực lực của bọn người Cù Đài lão tổ, cho dù cùng lên cũng không đánh lại lão.

Nhưng quá trình hồi phục này cũng không dễ dàng, cần thời gian, cũng cần một hoàn cảnh thích hợp, bằng không rất dễ dàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng hiện tại tính mạng của Vu Nhung đang bị nguy hiểm, căn bản không thể để ý nhiều như vậy.

Hoặc giọt máu trùng sinh, giết chết bọn họ, hoặc chết trong tay những người này.

Nhưng làm sao lão tổ nghiên mực lại cho hắn cơ hội này.

Vu Nhung vừa mới vận dụng bản mạng tinh huyết, nghiên mực lão tổ đã hành động, dưới háng cưỡi Thôn Nhật Hỏa Viên, hai tay giơ cao Nhiếp Hồn Ma Đao, trên người bọc cuộn tranh sơn hà, ánh đao sắc bén, hóa thành ngàn vạn ám ảnh, một đao rơi vào trên người Vu Nhung, hắn mới bắt đầu đắp nặn thân thể liền bị đánh gãy và phá hủy.

Cùng lúc đó, Thôn Nhật Hỏa Viên cũng miệng phun ngọn lửa màu vàng, hướng trên người Vu Lễ thiêu đốt.

Ma công tử vung bút tạo hóa, kiếm quang sắc bén giăng khắp nơi, hóa thành một tấm lưới lớn bao lấy vu nhung.

Ma toán, Ma Ngọc, Ma Lâm cùng Ma Trưa cũng nhao nhao hành động, không cho Vu Nhung nửa điểm cơ hội thở dốc.

Bốn Đại yêu Hoàng Lân bên cạnh đều lui ra, con mắt xoay chuyển, âm thầm suy nghĩ. Lúc này bọn họ phản bội Vu Nhung, lại không phải dưới trướng lão tổ nghiên mực, lập trường có chút lúng túng. Lấy thực lực của bọn họ, khẳng định là đấu không lại lão tổ nghiên mực, chỉ có khuất phục dưới trướng, mới có thể có kết cục tốt. Bằng không chờ lão tổ nghiên mực giải quyết xong vu nhung, chờ đợi bọn họ nhất định không phải chuyện tốt.

Lập tức, bốn người trao đổi ánh mắt một cái, lại lần nữa giết về phía Vu Nhung, Hoàng Lân lớn tiếng nói: "Giáo chủ Nghiên mực, tội Vu Nhung lão tặc đáng chết vạn lần, huynh đệ chúng ta đến đây giúp ngươi!"

"Được!"

Lão tổ nghiên mực đang thiếu tay đánh nhau, đương nhiên ai đến cũng không cự tuyệt.

Có đám người Hoàng Lân mồi lửa đổ thêm dầu vào lửa, Vu Sùng càng thêm khó chịu, chỉ chốc lát sau, tiếng rống yếu đi, Dương Thần vốn quang hoa lóng lánh lúc này ảm đạm vô quang, phảng phất gió thổi sẽ tiêu tán, trong dương thần nhảy nhót vài điểm tinh quang, đều hiện lên màu vàng sậm, giống như dạ minh châu.

Lão tổ nghiên mực quơ tay một cái, liền đem mấy điểm tinh quang trong Vu Nhung Dương Thần rút ra, rơi vào lòng bàn tay, tổng cộng có chín điểm, tản mát ra tiên linh khí cùng khí tức huyết mạch nồng đậm, chính là bản mạng tinh huyết của Vu Nhung, tinh hoa huyết mạch của Cự Nhân tộc!

Vốn huyết mạch Cự Nhân tộc có mười hai giọt tinh huyết bổn mạng, nhưng trước kia Vu Nhung dùng đi hai giọt, vừa rồi lại hao đi một giọt, còn dư lại chín giọt, đều rơi vào tay lão tổ Nghiên mực.

"Lão cẩu, đi chết đi!"

Lão tổ nghiên mực bổ xuống một đao, đao mang như mực, tầng này nối nhau tầng khác, kéo dài không dứt, liên tiếp chém lên trên Dương Thần ảm đạm của Vu Nhung, không bao lâu đã đánh nát Dương Thần suy yếu của Vu Nhung, hư ảnh màu ám kim chậm rãi tiêu tán.

Dương Thần mất đi bản mệnh tinh huyết, chẳng khác nào mất đi nguồn pháp lực cuối cùng, nào còn có thể tồn tại, chỉ có thể rơi vào Cửu U địa ngục, chờ đợi luân hồi chuyển thế, bất quá đây nhất định phải là dưới tình huống dương thần hoàn hảo, nếu dương thần bị hủy, chẳng khác nào nguyên thần bị phá nát, đã tiêu tán trong thiên địa.

Nguyên thần, Dương thần, Linh hồn đã tiêu tán, đã tiêu tán thì ngay cả tư cách luân hồi chuyển thế cũng không có, có khả năng sống lại hay không đây?

Còn có một loại khả năng cuối cùng, chính là để một người pháp lực đủ mạnh, cảnh giới đủ cao, sử dụng Chiêu Hồn Phiên, đem linh hồn phá toái, từ trong thiên địa triệu hoán trở về, ngưng tụ lại, bất quá bỏ ra đại giới phi thường, sẽ không dễ dàng đi làm.

Vu nhung vừa chết, tất cả mọi người đều cảm thấy khuây khỏa, đám người Hoàng Lân, Ma Ngọc càng hưng phấn dị thường, bọn họ thế mà tận mắt nhìn thấy một Địa Tiên sống sờ sờ chết ở trước mắt mình, hơn nữa mình còn tham dự, ngẫm lại cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Giờ phút này, ánh mắt mọi người đều tập trung vào chín giọt bản mạng tinh huyết trong tay lão tổ nghiên mực, ánh mắt cực nóng, có chút tham lam.

Đây chính là bản mạng tinh huyết của Cự Nhân tộc!

Người tu hành được một giọt bản mạng tinh huyết như thế, nếu luyện hóa nó, dung nhập vào trong cơ thể, như vậy huyết mạch của

hắn sẽ được cường hóa cùng tăng lên thật lớn, quyết không phải linh đan diệu dược bình thường có thể so sánh. Mặc dù không có khả năng thật sự biến thành huyết mạch Cự Nhân tộc, nhưng cũng phi thường cường hãn, tuyệt đối ở trên huyết mạch Vương tộc phổ thông.

Lão tổ nghiên mực thu hồi chín giọt tinh huyết, ánh mắt đảo qua mọi người, thản nhiên nói: "Mấy giọt tinh huyết này, ta còn phải nghiên cứu một phen, sau đó mới có thể ban xuống, các ngươi có ý kiến gì không?"

"Không dám!"

Mọi người nào dám có dị nghị gì, lúc này nghiên mực lão tổ chính là danh xứng với thực Địa Tiên, tùy tay có thể bóp chết bọn họ.

"Rất tốt."

Lão tổ Tuyền Cơ gật đầu thỏa mãn, nói với mọi người: "Các ngươi đi theo thiếu chủ, về sơn môn Thần giáo trước đã, bổn tọa còn có chuyện quan trọng cần lo, nhớ kỹ, hết thảy đều nghe theo sự sắp xếp của thiếu chủ, không được vi phạm!"

"Dạ, giáo chủ!" Mọi người đều nói.

Ngay sau đó, Ma công tử dẫn mọi người bay ra khỏi huyết hà vạn dặm, đi về phía lãnh địa Ma giáo, Thôn Nhật Hỏa Viên cũng đi theo bên cạnh Ma công tử.

Chờ sau khi bọn hắn rời khỏi, nghiên mực lão tổ mới một lần nữa thu hồi ánh mắt, rơi vào trên thân thể hùng vĩ vạn trượng của Vu Man, ánh mắt nóng rực, lẩm bẩm: "Vu Man à Vu Man, bổn tọa nghe ngươi truyền thuyết quá nhiều, ngươi là mục tiêu tu hành của bản tọa, hiện tại, bản tọa cần mượn dùng thân thể của ngươi, để đạt được lực lượng chí cao, ngươi liền trở thành đá kê chân cho bản tọa đi!"

Nói xong, lão tổ nghiên mực đem chín giọt bản mạng tinh huyết vu chiến đều nuốt vào trong miệng, sau đó hướng trong miệng Vu Man thả người ném vào!

Đám người Hoàng Lân, Ma Ngọc đều cho rằng lão tổ nghiên mực sẽ giữ lời hứa ban cho bản mạng tinh huyết của Cự Nhân tộc bọn hắn, thật ra chỉ là một trò cười. Sao có thể chứ?

...

Thanh Châu, Tử Nguyệt tiên môn.

Hạ chí vừa qua ngày, thời tiết càng thêm nóng bức, trên cây tiếng ve kêu truyền khắp toàn bộ sơn môn, lộ ra mười phần xao động. Thật vất vả mới nghênh đón được một trận mưa to, chỉ chốc lát sau đã ngừng, ánh mặt trời xuyên thấu qua tầng mây trút xuống, đình đài lầu các cũng nổi lên vầng sáng nhàn nhạt.

Trong khoảng thời gian này chính đạo có thể nói là một cảnh vui sướng hớn hở.

Theo Vu nhung bị đánh bại lưu vong, người của các đại tông môn đều tề tụ Tử Nguyệt tiên môn, tiến hành một lần ăn mừng long trọng, hơn nữa chiêu cáo thiên hạ, báo cho tà ma dân chúng đã bị khu trừ, không cần phải lo lắng sợ hãi nữa.

Đương nhiên, mọi người cũng không hề xem thường, bởi vì bên phía Ma giáo còn có một Thiên Ma giáo, lão tổ Tuyền Cơ đài vẫn còn, không biết lúc nào sẽ làm loạn trong lãnh địa chính đạo, đặc biệt là lão tổ Tuyền Cơ đài đã tu thành Địa Tiên, không phải chuyện đùa. Cũng may chính đạo ngày hôm nay cũng có rất nhiều Địa Tiên trấn thủ, đây mới là nguyên nhân khiến mọi người vui vẻ.

Sau yến hội, mọi người kiểm kê lại tổn thất của chính đạo lần này, chết hơn ba trăm môn nhân, đều là đệ tử Tử Nguyệt Tiên môn và Đào Hoa giáo, có tu vi Kim Đan, tuy nói tổn thất không nhỏ, nhưng so

với Ma giáo, lại không coi vào đâu, dù sao đánh bại đại nhân tộc Vu Nhung này địa tiên.

Nửa đêm chính, trong đại điện Tử Nguyệt, ánh sáng đèn lồng chiếu rọi chung quanh.

Lúc này mọi người tề tụ ở đây, tất cả đệ tử chân truyền trở lên đều tập trung ở đây.

Trên bàn bày đầy trà thơm, rượu ngon, trái cây, mọi người vừa thưởng thức trà ngon vừa nói chuyện phiếm, vui vẻ hòa thuận.

Vi Vân ngồi bên cạnh Ngu Yên Vũ ở bên trái, đi qua là Lạc Khinh Trần và Bạch Miểu, đối diện là Chu Diệu Ngữ, Thủy Hồng Dao và Diệu Y, Diệp Trầm Ngư, Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi cũng ngồi ở cách đó không xa, chắp vá đan xen, nâng ly cạn chén.

Tiệc rượu đã được tổ chức mấy canh giờ, ban ngày náo nhiệt cùng tất cả môn nhân một lần. Buổi tối thì có người mang thân phận đệ tử chân truyền tụ tập tại đây, đàm luận một vài chuyện quan trọng.

Ngu Nhược Tiên đặt chén trà xuống, nói: "Lần này giành được toàn thắng, trận chiến Chính Ma cũng coi như chân chính kết thúc, còn lại còn có đám người lão quỷ nghiên mực, có thể giải quyết từ từ."

Chu Diệu Ngữ gật đầu nói: "Không sai. Trên thực tế, trước đó, Ma giáo cũng đã phát sinh nội đấu, lão quỷ Nghiên mực xếp đặt, trước sau diệt tà dị giáo và Huyết thần giáo, nếu không chúng ta quả quyết sẽ không chiến thắng nhẹ nhàng như vậy. Bây giờ Vu Nhung khí đã hết, một phe Ma giáo, chính là một nhà Thiên Ma giáo độc chiếm lớn, đối với đối phương mà nói thì dễ đối phó hơn một chút."

Ngu Nhược Tiên cười nhạt nói: "Chắng thắng lần này thực không dễ, tất cả mọi người đều vất vả, nhất là Linh Cơ Thánh Mẫu, Trầm Ngư, còn có Thủy giáo chủ, chính là vì các ngươi đều đã tu thành cảnh giới Địa Tiên, mới có thể đánh bại Vu Nhung."

"Khụ..." Vi Vân ho khan một tiếng, ra hiệu mình cũng có công lao.

Ngu Nhược Tiên lại không nhìn hắn, tiếp tục nói: "Còn có thể dựa vào cổ tịch Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, vật này thật sự thần kỳ, chúng ta đều cho rằng Hạo Hạo Thiên Thần Quyết không thể tu luyện, nhưng không biết vật này lại có thể dùng để khắc chế Cự Nhân tộc."

"Khục..." Vi Vân lại khục một tiếng, không nháy mắt với Ngu Nhược tiên.

Tam Thông chân nhân ta xuất lực lớn như vậy, dù thế nào cũng phải biểu dương trước mặt mọi người một chút chứ.

Mọi người thấy vậy cười thầm không thôi.

Ngu Nhược Tiên tiếp tục nói: "Ngoài ra, còn có một người cần phê bình một phen."

"Chắc chắn không phải ta." Vi Vân ngẩng đầu ưỡn ngực.

"Người này chính là..." Ánh mắt Ngu Nhược Tiên dừng trên người Vi Vân: "Đệ tử chân truyền của Tử Nguyệt tiên môn Vi Vân!"

"Ta..." Vi Vân sửng sốt một chút: "Ta?!"

Chúng nữ đều nhìn hắn, Ngu Nhược Tiên còn mặt không biểu cảm.

"Bà ngoại, có phải ngươi lầm hay không rồi!" Vi Vân vẻ mặt bối rối.

"Cũng không sai." Ngu Nhược tiên thản nhiên nói: "Ngươi tự mình tu luyện Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, gieo xuống tai hoạ ngầm, ngày sau một khi nhập ma, không thể coi thường. Cái sai này, ngươi phạm rất không tốt. Bất quá niệm tình ngươi là vì đối kháng vu nhung, có thể thông qua, sẽ không trừng phạt ngươi."

"Cái này..." Vi Vân không còn gì để nói.

Chu Diệu Ngữ lại khẽ cười nói: "Phúc họa nương tựa, thế sự khó liệu, Tiên Nương, việc này không cần truy cứu nữa."

Ngu Nhược Tiên gật gật đầu, lại nói: "Vu Nhung là cường giả, Trầm Ngư thời thượng cổ, hiện giờ ngươi đã khôi phục thực lực kiếp trước, chắc hẳn ký ức năm đó đều đã trở về rồi, có thể kể cho chúng ta nghe một chút chuyện xảy ra năm đó không?"

Diệp Trầm Ngư vừa nghe, đôi mắt đẹp lóe lên, thở dài, nói: "Việc này nói ra rất dài. Trận đại chiến có một không hai kia, bắt nguồn từ một di tích thiên ngoại..."

Lập tức, tất cả mọi người đều đem ánh mắt nhìn vào người Diệp Ngư, lẳng lặng nghe nàng nói về sự tình phát sinh từ vạn năm trước.

————————————————————

Tác giả nói:

Qua một trang sách, hắn đã dự đoán được trang phục một trăm năm. Trong lần đầu tiên hắn tu luyện lưu lại một trang sách cấm kỵ, sắc mặt điển hình, những trang sách còn lại hắn sưu tập, sưu tập sách một chút, tất cả đều là bản sao chép.

Hai, ngươi có thể ở trên Luận Đàn xem chương chương miễn phí, xem bản trộm cũng có thể hiểu, nhưng nếu ngươi nhìn chính là phiên bản mua từ trong tay tên bán sách, bản thân ta chỉ có thể biểu thị sự thất vọng. Rất nhiều người sáng tạo ưu tú ở sắc giới, đều là bị những tên buôn bán sách này lừa không viết nổi, bởi vì thu nhập của họ đã bị những tên vô sỉ này bóp chết, ví dụ như ngày mai Chử Bằng hạ Chử Bằng.

Ba. Cho một tá tá úng năm trăm chín trăm chín trăm chín trăm. B*, thu phí của bản nhân có thể thấy được tiết tấu mới nhất, cho đến khi kết thúc, đơn hướng thư hữu không nên thêm.

248

Chương 2,3, bí mật vạn năm.

Lại nói đến thời thái cổ, thế giới này vốn chỉ có một đại lục, được xưng là Man Hoang đại lục. Man Hoang đại lục một mảnh hoang vu, vạn tộc san sát, ở trong rừng rậm tự cầu tồn, giai đoạn này được xưng là Man Hoang thời đại. Ước chừng trăm vạn năm trước đã xảy ra một trận tai hoạ lớn, nghe nói là thượng giới Thần Ma đại chiến., Do đã đến nhân gian giới, Thiên Băng Địa Liệt, nên đại lục chia năm, phân thành Thiên Vận đại lục, Thiên Cầm đại lục, Thiên Ma đại lục, Thiên Yêu đại lục và Thiên Phật đại lục.

Trong đó Thiên Vũ đại lục là trung tâm đại lục, trăm tộc cùng tồn tại. Trong năm tháng này, có một số chủng tộc lần lượt đạt được truyền thừa, đạt được phương pháp tu hành, trở thành người mạnh nhất trong bách tộc, thay phiên thống trị trăm tộc trên đại lục mấy vạn năm, cũng chính là mười đại Vương tộc phía sau.

Ước chừng vạn năm trước, Cự Nhân tộc có ba Địa Tiên, nhất cử thu phục các tộc còn lại. Sự thống trị của Thiên Vận đại lục đối với Thiên Vận đại lục đã đạt đến tình trạng cường thịnh nhất. Trong đó Nhân tộc sinh sôi nảy nở nhanh nhất, nhân số nhiều nhất, cho nên oán niệm nặng nhất. Ngay lúc này, Nhân tộc đã xuất hiện rất nhiều Địa Tiên, số lượng vượt qua mười Đại Vương tộc, trong đó còn có một ít cường giả trong lịch sử không có ghi chép.

Chúng cường giả Nhân tộc lại xúi giục phản lại Kim Sí Đại Bằng và bộ tộc Linh Hồ, hợp lực đánh tan toàn bộ Vương tộc do Cự Nhân tộc cầm đầu, không chết thì bị thương, không thể tiếp tục kiêu ngạo nữa, lại tọa trấn ở nhân gian trăm năm, trăm năm sau mới phi thăng rời đi.

Về phần đoạn lịch sử này, trên cơ bản mọi người đều hiểu rõ, chỉ là không hiểu được chi tiết trong đó mà thôi, mà những chi tiết này, mới là vấn đề mấu chốt mà mọi người quan tâm.

Liễu Phỉ Nhi hỏi: "Diệp tỷ tỷ, tại sao lúc ấy Nhân tộc lại xuất hiện nhiều cường giả Địa Tiên như vậy?"

Tất cả mọi người nhìn nàng, Diệp Trầm Ngư mím môi, thản nhiên nói: "Bởi vì một di tích Thiên Ngoại."

"Di tích thiên ngoại?"

"Không sai."

Diệp Trầm Ngư gật đầu nói: "Trên thực tế, mặc dù trên thế giới này có rất nhiều thiên chi kiêu tử có thể tự ngộ ra công pháp, nhưng đều không tu luyện được trình độ của Địa Tiên, bao gồm cả Thập Đại Vương tộc, kể cả Thập Đại Vương tộc., Công pháp nòng cốt của bọn họ đều là lấy được từ trong di tích thiên ngoại. Nghe nói trăm vạn năm trước, thiên ngoại phát sinh một lần đại chiến Thần Ma, lan đến chư giới chu thiên, Chân Thần cùng Cổ Ma giao chiến, cuối cùng Cổ Ma bị phong ấn tại Cửu U địa ngục, trọn đời không thể xuất hiện., Vị Chân Thần kia đã vẫn lạc ở thế giới của bọn ta, hắn để lại một di tích, mười đại Vương tộc lần lượt từ trong di tích này lấy được lợi ích, ví dụ như Hạo Thiên Thần Quyết và Lục Thần Kích, nhân tộc bọn ta là nhóm cuối cùng tiến vào di tích kia, thế nhưng là Chân Thần quan tâm., Được chỗ tốt lại nhiều nhất, tỷ như Vô Tự Kim Thư cùng Vạn Pháp Quy Tông, Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm và Tử Nguyệt che thiên công... Đúng là những thứ này, mới tạo ra lượng lớn Địa Tiên Nhân tộc, chúng ta mới có thể lật bàn, mới có Nhân tộc thịnh thế ngày hôm nay."

Lời này của nàng khiến mọi người nghe mà sững sờ không thôi, thì ra rất nhiều công pháp và pháp bảo từ thượng cổ truyền xuống đều là từ trên trời xuống sao? Đã từng xuất hiện cường giả Chân Thần và Cổ Ma như vậy? Còn có di tích thiên ngoại? Những thứ này trong lịch sử căn bản là không có ghi chép, sách sử từ sau khi nhân tộc định đỉnh thiên hạ mới bắt đầu có., Đối với sự việc thời Thượng Cổ, chỉ có ghi chép đại khái, căn bản mơ hồ không rõ, nếu không có Diệp Trầm

Ngư thức tỉnh trí nhớ của Thiên Ấm tiên tử, chỉ sợ đến nay không ai biết được.

Cặp mắt như vầng trăng của Liễu Phỉ Nhi lập lòe bất định, hai mắt đầy sao nhỏ, hỏi: "Diệp tỷ tỷ, di tích thiên ngoại vẫn còn chứ? Chúng ta cũng đi thăm dò một phen đi!"

Diệp Trầm Ngư lắc đầu: "Đã bị chia cắt từ lâu rồi, toàn bộ cung điện đều bị dọn sạch." Cô nhìn Kinh Hàn Cung trên tay Ngu Yên Vũ.

Ngu Phi Tuyết nghiêng đầu nhìn về phía Diệp Trầm Ngư, hỏi: "Chân Thần và Cổ Ma là tu vi gì? Thiên Ngoại và Tiên giới có gì khác nhau?"

Mọi người đều nhìn Diệp Trầm Ngư, câu hỏi này cũng là mọi người đều muốn hỏi.

Mọi người ở đây đều nghiêm túc nghe Diệp Trầm Ngư kể lại, chỉ có Vi Vân không tập trung, đối phương mới là người mình không được khen ngợi, thậm chí bị răn dạy cũng canh cánh trong lòng, đành phải lén lút đưa mắt nhìn những mỹ nhân xung quanh, bất luận là Ngu Yên Vũ, Lạc Khinh Trần, hay là Chu Diệu Ngữ, Thủy Hồng Dao ở đối diện, đều thiên kiều bá mị muôn màu., Quốc sắc thiên hương, không nói khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của các nàng, dáng người đẫy đà, cho dù là giọng nói của các nàng, trên người phát ra mùi hương thoang thoảng, cũng đủ để hắn đắm chìm trong say mê, trong sương mù, thần sắc hoảng hốt, mê muội, về phần cụ thể Diệp Trầm Ngư đang nói cái gì, hắn căn bản là không chăm chú nghe...

Diệp Trầm Ngư nói: "Địa Tiên sở dĩ làm Địa Tiên là vì trên đó còn có Thiên Tiên và Kim Tiên, về phần Chân Thần và Cổ Ma, đại khái so với Kim Tiên còn lợi hại hơn. Dù sao, năm đó Thần Ma đại chiến, Ngay cả Tiên giới cũng bó tay không có cách nào. Tiên giới chính là thế giới này, thậm chí mấy Địa Tiên ở chung quanh, sau khi phi thăng một tầng thế giới tầng cao, tràn ngập tiên linh chi khí, cho nên có thể duy trì cảnh giới Địa Tiên không bị suy giảm, thậm chí tu luyện đến cảnh giới càng cao hơn., Tiên Đế của Tiên giới chính là tu vi Kim Tiên. Bất luận Tiên giới hay Minh giới, đều nối liền với thế giới của

chúng ta, mà ngoài Thiên, là xa xa vượt qua phạm vi này, nơi trời đầy sao, chính là thế giới ở Thiên Ngoại., Cho dù lấy tu vi tiên nhân, cũng vô pháp tới, không cách nào rời khỏi thế giới quanh chúng ta. Cũng vì thế, ta mới nói Chân Thần cùng Cổ Ma tu vi còn cao hơn Kim Tiên, bởi vì bọn họ từ thiên ngoại, có thể từ vô tận tinh không tới thế giới của chúng ta, thực lực có thể tưởng tượng được."

Trong suy nghĩ của tu hành giả nhân gian, Địa Tiên cũng đã là truy cầu chung cực, nhưng đối với Địa Tiên, Kim Tiên mới là cảnh giới tối cao, bất quá kiếp trước Diệp Trầm Ngư kiến thức rộng rãi, biết rõ trên Kim Tiên còn có cảnh giới cường đại hơn, nhưng thế giới này, thậm chí Tiên giới, đến nay không ai có thể đạt tới, nếu không đại danh của hắn sớm đã truyền khắp mỗi ngóc ngách thế giới xung quanh.

Những lời Diệp Trầm Ngư nói, vén tấm màn che thần bí của vũ trụ bao la này ra, bên trên đại lục Thiên Vận là thế giới này, tổng cộng có năm đại lục, trên thế giới này là thế giới xung quanh, cũng chính là thế giới tinh giới do mấy ngôi sao gộp chung lại cùng nhau tạo thành, cùng nhau sử dụng Tiên giới và Minh giới, bên trên thế giới tinh duy nhất là thế giới Thiên Ngoại, cũng chính là thế giới tinh vân, tiếp đó là tinh không vũ trụ.

"Xem ra Cổ Ma có chút lợi hại, chẳng qua đã bị phong ấn Chân Thần mà vẫn lạc." Liễu Phỉ Nhi nói.

Diệp Trầm Ngư lắc đầu nói: "Cũng chưa chắc, cái gọi là ngã xuống chỉ là suy đoán của mọi người mà thôi. Nghe nói lúc đó hắn đã dặn dò Tiên giới, phải trông coi Minh giới địa ngục, không thể để Cổ Ma trốn thoát. Nếu không hậu quả khó mà lường được, sau đó thì tiêu tán, có lẽ đã ngủ say, có lẽ là chuyển thế, chưa chắc đã chết..."

Ngu Yên Vũ hỏi: "Trầm Ngư, Hạo Hạo Thiên Thần Quyết tu luyện nhập ma là sao?"

Diệp Trầm Ngư lắc đầu, nói: "Không biết, những người tiến vào trong di tích ở thiên ngoại, đạt được thứ chính là thứ thích hợp với hắn, Cự

Nhân tộc lấy được Tuyền Cơ Hạo Thiên Thần Quyết, đại khái chỉ thích hợp huyết mạch của Cự Nhân tộc thôi..."

Ngu Yên Vũ nghe vậy, mặt không khỏi lộ vẻ lo lắng.

Nếu là như vậy, chẳng phải là Vi Vân không cứu được?

Lúc này, Lạc Khinh Trần đột nhiên kêu lên "Ối chao" một tiếng, nói: "Ai sờ mông ta?"

Mọi người vừa nghe thấy vậy, lập tức đưa mắt nhìn sang Vi Vân ở bên cạnh, dường như chỉ là phản ứng theo bản năng.

Chỉ thấy Vi Vân ngồi nghiêm chỉnh, nghiêm trang nói: "Các ngươi nhìn ta làm gì? Đừng vu oan cho ta được sao? Ta sờ không phải cái mông mẹ nó, ta sờ trúng mông mẹ ta!"

"A..."

Mọi người ồ lên, vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ.

Ngu Yên Vũ sắc mặt ửng đỏ, Lạc Khinh Trần đã cười khom lưng.

Bàn tay heo của Vi Vân vừa rồi vẫn luôn sờ tới sờ lui sau mông của Ngu Yên Vũ, được Lạc Khinh Trần nhìn chằm chằm, Ngu Yên Vũ không để ý đến Vi Vân, lại bị Lạc Khinh Trần bố trí một đường, giờ thì hay rồi, xấu mặt ra. Cho nên mới nói thường xuyên đi bên bờ sông, nào chẳng có giày ướt.

Lạc Khinh Trần kéo Vi Vân lại, vỗ vỗ bả vai hắn nói: "Ngoan ngoan, như vậy đi, nhân lúc tối nay tất cả mọi người đều ở đây, tiện thể chúng ta định hôn sự của ngươi và Phỉ Nhi. Ngươi cảm thấy thế nào?"

Vi Vân nói: "Phụ mẫu chỉ định làm mai, ta nghe lời mẹ ta."

Lạc Khinh Trần kinh ngạc nói: "Ta không phải là mẹ ngươi sao?"

Cằm của Vi Vân tựa vào vai Lạc Khinh Trần, hai tay ôm eo nhỏ nhắn nói: "Tất cả nương nương đều phải nghe."

Lạc Khinh Trần nhìn về phía Ngu Yên Vũ nói: "Sư muội, ngươi cảm thấy thế nào?"

Ngu Yên Vũ bèn nói: "Cũng được."

Lạc Khinh Trần lại nhìn về phía sư phụ của Vi Vân Bạch Chỉ.

Bạch Miểu nói: "Ừm, vậy chọn ra đi."

Lạc Khinh Trần lại nhìn về phía sư nương Vi Vân, Thủy Hồng Dao.

Thủy Hồng Dao cười nói: "Tiêu chuẩn của gia đình giàu có, một nam tử phải có một thê tử chính - Nhị Bình, Tứ Tiểu thiếp, đệ của ta, không thể thấp hơn tiêu chuẩn này được."

Lạc Khinh Trần nghe vậy chỉ im lặng không nói gì.

Nàng hạ quyết tâm muốn lấy con rể Vi Vân, chắc chắn không chạy thoát được, nhưng không ngờ Thủy Hồng Dao là sư nương lại đưa cho nàng như vậy thì quả thực không ổn chút nào.

Vi Vân vừa nghe vậy, con mắt sáng ngời, lập tức liền nói: "Ta nghe lời sư nương ta!" Đề nghị của Thủy Hồng Dao quá tuyệt vời, rất hợp với tâm ý của hắn.

Lạc Khinh Trần đành nhìn về phía Ngu Nhược Tiên đức cao vọng trọng nhất ở đây, nói: "Tiên nương, theo ngài xem, việc này nên định ra sao?"

Ngu Nhược Tiên nói: "Chuyện nam nữ, trọng ở hai bên ái mộ, hai bên tình nguyện có thể kết hợp, những người còn lại đều không đủ."

Mọi người nghe vậy đều kinh ngạc, một lần nữa đánh giá Ngu Nhược Tiên, cũng không nghĩ tới nàng sẽ khai sáng như thế, phảng

phất như biến thành một người khác. Nếu là trước kia, đối với chuyện nam nữ môn nhân, không chèn ép đã là không tệ rồi.

Ngu Nhược Tiên tò mò hỏi: "Các ngươi nhìn ta làm gì? Trên mặt ta có hoa sao?"

Mọi người đều mỉm cười, bầu không khí trong đại điện hòa thuận, vui vẻ hòa thuận.

Lúc này, Liễu Phỉ Nhi bỗng nhiên nói: "Ta không muốn làm chính thê của Vân ca ca."

Chúng nữ vừa nghe vậy, đều ngẩn ra.

Lạc Khinh Trần cau mày nói: "Vì sao?"

Liễu Phỉ Nhi chu cái miệng nhỏ hồng lên, nói: "Chính thê muốn giữ quy củ nhiều lắm, phải chịu trách nhiệm nhiều lắm, đầu cũng lớn rồi, ta mới không làm chính thê gì đó. Ta còn đang suy nghĩ xem có nên gả cho hắn hay không đây, xú ca ca, hừ!"

Vi Vân vừa nghe liền cuống lên: "Tiểu Phỉ Nhi, ta đối xử với ngươi rất tốt a, ngươi không gả cho ta làm sao được?"

Liễu Phỉ Nhi lại ngây thơ nói: "Hừ, nào có đâu! Mỗi lần ngươi làm phiền người ta, đều phải gọi cả Diệp tỷ tỷ cùng Phi Tuyết tỷ tỷ. Rõ ràng tiêu thời gian trên người ta không nhiều bằng hai vị tỷ tỷ..."

"Ta..." Vi Vân không còn gì để nói.

Mọi người chung quanh nghe vậy, lập tức sửng sốt, tất cả đều mặt mũi dại ra.

Diệp Trầm Ngư và Ngu Phi Tuyết càng đỏ mặt đến cổ, chuyện của hai người cùng Vi Vân, thật sự là nhảy vào biển cả cũng không rửa được.

Vừa rồi tán gẫu toàn bộ quá trình, Chu Diệu Ngữ thưởng thức trà thơm, một mực không nói gì, chỉ ngẫu nhiên bấm bấm ngón tay.

Thủy Hồng Dao mỉm cười nhìn mọi người, khuôn mặt đầy vẻ nghiền ngẫm.

Ngu Nhược Tiên ho một tiếng, nói: "Được rồi, thời gian không còn sớm, mọi người đều nghỉ ngơi sớm đi, đại chiến mới kết thúc, hảo hảo khôi phục."

Nói xong, nàng đứng dậy rời khỏi bàn trà, đi tới cửa hông đại điện, lại nói: "Chuyện hôn nhân, các ngươi thương lượng quyết định là được, không cần tìm ta hỏi qua." Nói xong liền đi ra cửa bên, đi ra hậu điện phòng ngủ.

Lầu các Tử Nguyệt tiên môn tinh xá chỗ nào cũng có, dung nạp hơn mười vạn người dư xài. Đệ tử nội môn, đệ tử Tử Nguyệt tiên môn đều đã trở về chỗ ở của mình, môn nhân Đào Hoa giáo cũng tạm thời ở nơi này. Vốn Thủy Hồng Dao quyết định ngày mai sẽ đưa bọn họ về Đào Hoa giáo. Hiện tại xem ra, phải đợi đại sự hôn nhân của Vi Vân kết thúc mới có thể trở về.

Lập tức, mọi người đều rời tiệc, kết thúc yến hội hôm nay, trở về chỗ ở của mình.

Trở lại lầu các, Vi Vân nhìn ánh trăng dần dần lặn về phía tây, đi vào trong phòng, dự định nghỉ ngơi, Tiểu Kim theo hắn bay vào.

Vi Vân ngồi trên giường, vận chuyển Hạo Hạo Thiên Thần Quyết một phen, cũng không cảm thấy có gì không thích hợp, lúc này mới thoáng yên tâm, thầm nghĩ trong lòng: "Công pháp này cũng không có gì không thỏa đáng, nghĩ đến việc nghe nhầm đồn bậy hơn nhiều, tất cả mọi người đều chén cung bóng rắn, ta cảm thấy rất lợi hại, những công pháp khác cơ bản đều có thể ném đi. Lo lắng của mẹ mẹ các nàng hoàn toàn là dư thừa..."

Trên thực tế đúng là như thế, từ khi tu luyện Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, trạng thái cả người Vi Vân đều tốt hơn rất nhiều, thậm chí lúc đại chiến với Vu Nhung, mặc dù pháp lực trống rỗng, cũng không đến mức ngã xuống, mỗi thời khắc mấu chốt sẽ tuôn ra một lực lượng kỳ dị, khiến hắn có thể tiếp tục chống đỡ.

Nhất là sau khi tu luyện qua Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, Vi Vân cảm thấy công pháp và thần thông tu luyện trước kia đều không dùng được, bởi vì không có bất kỳ một loại công pháp hay thần thông nào có thể sánh ngang với thần thông của Kính Hạo Thiên Thần Quyết và thần thông bên trong đó., Căn bản không cùng một cấp độ, cũng chỉ có " Súc địa thành thốn", "Phù vân thiên biến" cùng "Long Phượng Thiên Mục" các loại thần thông tuyệt học phụ trợ thỉnh thoảng còn có thể dùng, chiến đấu thần thông cơ bản đã không cần, Hạo Thiên Thần Quyết năm đại chiến đấu thần thông đủ để chống lại tất cả kẻ địch cùng cảnh giới.

Về phương diện tu luyện, ngược lại Vi Vân không hề lo lắng, cho tới bây giờ hắn vẫn luôn tu luyện thẳng thắn, không bao giờ câu nệ, mà ngay cả tâm thái như vậy hắn mới có thể một đường phù diêu. Chỉ trong vài năm ngắn ngủi hắn đã tu đến cảnh giới Độ Kiếp sơ kỳ, đứng trong hàng ngũ rừng của cường giả tu chân giới, dưới Địa Tiên đã vô địch.

Về phần tu luyện thành tiên, có Chu Diệu Ngữ, phong ấn đầu tiên của Thủy Hồng Dao và Diệp Trầm Ngư, tham khảo kinh nghiệm của các nàng, chắc hẳn cũng có khả năng.

Vi Vân không quan tâm thực lực của mình mạnh hay yếu, hắn cũng không quan tâm có thành tiên hay không. Điều hắn quan tâm chính là, nữ nhân bên cạnh mình, đặc biệt là loại hôn nhân chung thân đại sự với ai.

Vi Vân ngồi trên giường, một tay chống cằm, suy đi nghĩ lại, rốt cuộc mình muốn kết hôn với ai đây, Liễu Phỉ Nhi? Diệp Trầm Ngư? Ngu Phi Tuyết... hình như cũng không phải.

Thủy Hồng Dao sao? Thật ra là vậy, chỉ là còn thiếu một chút ý tứ mà thôi.

Bạch Chỉ? Ừm... cũng có chút ý tứ.

Lạc Khinh Trần? Ai da, mẹ nuôi muốn chết.

Chẳng qua, suy nghĩ nhiều nhất tựa hồ vẫn là...

Trong đầu Vi Vân hiện ra một bức tranh, dưới bóng đêm treo lơ lửng một vầng trăng màu tím, một mỹ nhân tuyệt sắc mặc quần lụa mỏng màu tím nghiêng người dựa vào mặt trăng, thân thể mềm mại khẽ lay động, mắt phượng mỉm cười nhìn hắn, khẽ mím môi, cười nói: "Cháu à..."

"Không..." Vi Vân sợ hết hồn: "Sao ta có thể cưới nương nương của mình chứ? Trời đất, phải, tuyệt đối không được, ta không thể nghĩ như vậy, nếu không nhất định sẽ bị người ta mắng chết, không bị người ta mắng chết cũng sẽ bị người ta cười chết, ai!"

"Nhưng... Nếu không ai mắng, không ai cười..." Vi Vân trong lòng hồi hộp, không dám tiếp tục suy nghĩ nữa.

"Chủ nhân thối, ngươi cũng không giúp ta quán thâu pháp lực, không giúp ta tăng lên tu vi... Hừ!" Tiểu Kim ở một bên bay tới bay lui, líu ríu không ngừng.

"Đừng làm loạn." Vi Vân bắt lấy Tiểu Kim, một tay ném nàng ra ngoài.

Suy nghĩ hơn nửa đêm, cuối cùng Vi Vân quyết định đi tìm Ngu Nhược tiên, thăm dò thực hư xem nàng có ý kiến gì, tuy nói hôm nay môn chủ Tử Nguyệt tiên môn là Ngu Yên Vũ, nhưng Ngu Nhược tiên thân là Thái Thượng trưởng lão, đức cao vọng trọng, vẫn có quyền lên tiếng tuyệt đối, cho nên chỉ cần giải quyết tốt Ngu Nhược tiên, hết thảy đều thuận lý thành chương, không còn là vấn đề.

Đêm lạnh như nước, trăng đã lặn về tây.

Đi trên con đường nhỏ đá cuội, gió mát thổi vào mặt, làm cho người ta cảm thấy thập phần thanh sảng, trên đường Tử Nguyệt tiên môn rất nhiều người qua lại đều có cây cột đèn lồng, chiếu sáng đường xá, tiếng ve kêu không ngừng, nóng lớn đã qua, qua nửa tháng nữa, sẽ lập thu.

Vi Vân đi tới cửa một cái sân, đi vào, gõ cửa vào phòng ngủ, đây là chỗ ở của Ngu Nhược Tiên, thanh u nhã trí, hoàn cảnh hợp lòng người, không có môn nhân thủ vệ.

Giọng nói của Ngu Nhược Tiên từ bên trong truyền ra, nói: "Là Vân Nhi sao?"

"Đúng vậy, bà ngoại!" Vi Vân nói.

Cửa phòng khẽ mở, Ngu Nhược Tiên đứng ở bên trong cửa, bàn tay ngọc trắng như tuyết đặt bên cạnh cửa, đầu vuốt ve xinh đẹp thanh lệ động lòng người, một đôi mắt hiện ra quang trạch, dưới bóng đêm lộ ra đặc biệt tươi đẹp, làm Vi Vân ngơ ngác nhìn., Lúc này Ngu Nhược tiên thân đang mặc một bộ đồ ngủ nhẹ màu tím nhạt hơi mờ, rất nhiều da thịt đều lộ ra bên ngoài, phong vận, đường cong thân thể to béo đều hiện ra, một đôi gò má to lớn trước ngực như ẩn như hiện, tựa hồ ngay cả hàm son đỏ của anh đào cũng có thể nhìn thấy, Vi Vân trông thấy chính là một hồi tâm thần chập chờn, hầu như muốn chảy máu mũi.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới Ngu Nhược Tiên cũng xinh đẹp động lòng người như vậy, không hề thua kém mẹ ruột, chẳng trách lại được một số người tốt ở tu chân giới liệt vào danh sách mười đại mỹ nhân, đúng là có tài liệu thực sự.

Ngu Nhược Tiên cười nhạt nói: "Vân Nhi, muộn như vậy, có chuyện gì không? Vân Nhi, Vân Nhi..."

Liên tục hô vài câu, Vi Vân mới kịp phản ứng, vội nói: "A, bà ngoại, ta đến để thỉnh giáo bà một chuyện lớn!"

"Chuyện lớn?" Ngu Nhược Tiên mỉm cười: "Đi vào rồi nói sau." Xoay người đi vào trong phòng.

Vi Vân cũng đi vào, trở tay đóng cửa lại, thấy Ngu Nhược Tiên ngồi trên giường, lại thấy trong phòng ngay cả một cái ghế cũng không có, đành phải ngồi ở trên giường, kề sát Ngu Nhược Tiên, mùi thơm nhàn nhạt từ trên người nàng bay tới, Vi Vân không khỏi hơi cứng lại, loại hương thơm này, hắn đã từng ngửi thấy ở trên người Ngu Yên Vũ và Ngu Phi Tuyết, thật sự là quá say người.

249

Gian nhà thứ 239 có người giấu....

Bàn tay ngọc của Ngu Nhược Tiên dừng trên cổ áo của Vi Vân, xiết chặt quần áo, ôn nhu nói: "Hiện tại mặc áo ngắn cũng được, qua một thời gian ngắn nữa phải thêm quần áo rồi, biết chưa?"

"Ta biết rồi, bà ngoại." Vi Vân thuận thế tựa đầu trên vai của Ngu Nhược Tiên.

Ngu Nhược Tiên ôm nó vào lòng, nhẹ nhàng xoa đầu hắn, nhàn nhạt nói: "Nói xem, tìm bà ngoại là muốn hỏi chuyện gì?"

Lúc này Vi Vân cảm thấy mặt mình dán trên hai cục thịt mềm, hai cục thịt mềm mại này chẳng những mềm mại trơn nhẵn, hơn nữa phong phú vững chắc, co dãn mười phần, mang theo ôn nhiệt nhàn nhạt, còn có mùi sữa nhàn nhạt, đây là dán trên đôi ngực tròn đầy đặn của Ngu Nhược Tiên, chỉ cách một lớp sa y mỏng mà thôi.

Vi Vân nói thầm một tiếng vô cùng ngoan ngoãn, trong miệng nói: "Là như vầy, ta không biết rốt cuộc ta nên lấy ai, vì lẽ đó đến đây hỏi bà bà, chủ ý của ta." Vừa nói, vừa âm thầm dùng mặt đi ma sát hai vú lớn tuyết non như tiên, thật sự là ôn nhuận mềm mại, cảm giác cực kỳ tuyệt vời.

Ngu Nhược Tiên nói: "Muốn cưới ai, phải cưới người đó, vấn đề đơn giản như vậy, không cần nghĩ quá phức tạp, trong lòng ngươi nghĩ thế nào? A..." Nàng cảm thấy trước ngực bị Vi Vân ma sát đến tê dại cả người, thân thể mềm mại khẽ run lên, vội vàng đè bả vai Vi Vân lại, không cho hắn lộn xộn.

Vi Vân nói: "Ta muốn cưới... Muốn cưới..."

"Hửm?"

"Muốn cưới sư phụ, mẹ nuôi, còn có... nương." Vi Vân kiên trì đem lời thật lòng nói ra.

Ngu Nhược Tiên nghe vậy, trên mặt đờ đẫn một hồi, còn tưởng rằng hắn bị bệnh khiến tinh thần thác loạn, lặp đi lặp lại hỏi lại mấy lần, thấy ánh mắt Vi Vân thanh minh, ngữ khí kiên định, lúc này mới giật mình, ngơ ngác không nói.

Một lúc lâu sau, Ngu Nhược Tiên đẩy Vi Vân ra, chậm rãi đứng dậy nói: "Cháu ngoan, cháu nên biết rằng, cháu đang làm trái với nhân luân."

Vi Vân vừa nghe liền cuống lên, vội nói: "Bà ngoại, không phải vừa nãy người nói muốn cưới ai thì cưới người đó sao? Sao bây giờ lại đổi ý rồi, nhân luân gì gì đó, đó là quy định của bọn họ, chính bọn họ phải tuân thủ cho tốt, liên quan gì đến con chứ!?"

Ngu Nhược Tiên chỉ lắc đầu không nói.

Quả thật, loại suy nghĩ này của Vi Vân, đối với bất luận kẻ nào thì tính trùng kích đều quá lớn, cho dù Ngu Nhược tiên có kiến thức rộng rãi, bất cứ nhân tình thế nào cũng đã gặp qua, nhưng vẫn cảm thấy có chút không ổn.

Vi Vân tiếp tục nói: "Tục ngữ nói, không phải oan gia không tụ đầu, trên sách có nói, vợ chồng kiếp này, cừu địch kiếp trước, nữ nhi kiếp này, tình nhân kiếp trước, nói không chừng kiếp trước ta cùng mẹ là một đôi!"

Ngu Nhược Tiên vừa nghe vậy đã nói: "Lời tuy là vậy, nhưng truyền ra rốt cuộc không dễ nghe lắm."

Vi Vân bỗng nhiên linh quang lóe lên, nói: "Lúc ấy ta trước mặt mọi người nhận mẹ làm mẹ nuôi, đối với bên ngoài chỉ là con nuôi của ả mà thôi, truyền đi cũng không sao!"

Ngu Nhược Tiên nghe vậy, nhất thời không còn gì để nói.

Vi Vân luyến mẫu, luyến mẫu, ái sư phụ sư nương, còn cùng Diệp Trầm Ngư, Ngu Phi Tuyết cùng các nàng Liễu Phỉ Nhi có suy nghĩ gì, thậm chí cùng toàn bộ Tử Nguyệt tiên môn cùng nữ nhân Đào Hoa giáo đều có quan hệ không minh bạch như vậy, đây đã là chuyện rõ ràng rồi, mọi người ít nhiều đều hiểu rõ một chút, chỉ là không ai đâm phá cả mà thôi.

Đánh tan Ma giáo, đánh bại Vu Nhung, ít nhiều gì cũng sẽ dính líu tới Vi Vân, thậm chí cùng chuyện này, chuyện này đã nói không rõ ràng, chuyện cho tới bây giờ, cho dù là Ngu Nhược Tiên đối với chuyện này, cũng là thái độ ngầm đồng ý, cho phép loại tình huống này tồn tại, chỉ thiếu chút nữa là tự mình ra trận.

"Thật sự là nghiệt duyên." Ngu Nhược Tiên thở dài, ngồi ở trên giường, có vẻ hơi mỏi mệt.

Vi Vân liền vội vàng tiến lên, đầu tựa vào đùi nàng, dùng tay ôm, nói: "Bà ngoại, bà đừng nóng giận, các mẹ cũng thích con, con đâu có ép buộc các nàng đâu, không tin bà hỏi các nàng thử xem."

Ngu Nhược Tiên suy nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu nói: "Tùy ngươi đi, ngươi đã khăng khăng như vậy, ta cũng chỉ có thể đồng ý, coi như đền bù cho ngươi, cũng là khen thưởng cho ngươi. Lần này ngươi đánh lui Vu Nhung, quả thực là chiếm công lớn, ta không ở trước mặt mọi người khen ngươi, là ta sợ ngươi kiêu ngạo tự đại."

Vi Vân nghe vậy, nhất thời vui mừng khôn xiết, cuối cùng cũng được như nguyện rồi?

"Cảm ơn bà ngoại!"

Vi Vân không khỏi ôm lấy Ngu Nhược Tiên, hôn lên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của nàng, khiến nụ hôn của Ngu Nhược Tiên đỏ mặt tía tai.

Ngu Nhược Tiên đẩy hắn ra, nói: "Không được làm hỏng."

Vi Vân nhìn Ngu Nhược Tiên, nói: "Bà ngoại thân của ta, ngươi đẹp lắm làm gì. Cả ngày nghiêm mặt đấy, cười nói mà."

Ngu Nhược Tiên nói: "Ta khác với những người trẻ tuổi các ngươi."

"Bà ngoại cũng rất trẻ tuổi, chờ ngài tu thành Địa Tiên, thọ nguyên vô tận, khi đó làm gì còn phân chia tuổi trẻ?" Nói xong lại ôm lấy Ngu Nhược Tiên, cố ý đi cọ sữa tuyết đầy đặn trước ngực nàng, chỉ cách một tầng đồ ngủ bằng lụa mỏng màu tím nhạt, giống như là hư thiết.

"Úc, không thể như vậy..." Ngu Nhược Tiên đè đầu Vi Vân xuống, nhưng cũng không dùng lực quá lớn, thậm chí theo Vi Vân lề mề, còn hơi phối hợp với tiết tấu của hắn, ngoài miệng nói không được, nhưng thân thể lại đang dung túng.

Ngu Nhược Tiên cũng không tính là thanh tâm quả dục, chỉ là trước kia hắn và sư trưởng, sư muội, thậm chí là đệ tử dâm chơi, theo nàng thối lui khỏi chức vị môn chủ đã không còn loại chuyện này nữa. Lúc này Vi Vân cọ qua cọ lại trên người nàng, nam tử chi khí Cửu Dương Tuyệt Mạch dương cương lao tới, làm cho Ngu Nhược Tiên trong lòng rung động, thân thể mềm mại tê dại, các huyệt nhỏ đều có chút ướt át.

Nàng cũng là Cửu Âm Tuyệt Mạch Thể, rất khó chế trụ loại phản ứng bản năng này.

Lúc này, giọng nói của Ngu Phi Tuyết bỗng nhiên từ ngoài cửa truyền đến: "Bà ngoại, bà đang ở đâu? Con tới rồi!"

Ngu Nhược Tiên vừa nghe, không khỏi cảm thấy chột dạ, một tay nhấc Vi Vân lên, nhét vào trong chăn một cái, sau đó mình cũng nằm xuống, miệng nói: "À, là Phi Tuyết à, vào đi..."

Ngu Phi Tuyết đẩy cửa mà vào, dáng người nhẹ nhàng ở dưới ánh nến kéo cái bóng thật dài, ba bước hai bước đi tới bên giường, nói: "Bà ngoại, ta quấy rầy ngươi nghỉ ngơi sao?"

Ngu Nhược Tiên hơi khom lưng đứng dậy, nói: "Đứa nhỏ này, vừa trải qua đại chiến xong, sao không tĩnh dưỡng cho tốt một phen?"

Ngu Phi Tuyết ôm lấy cổ của nàng, đầu rết tựa vào vai thơm của nàng, nói: "Ta là đến tìm bà ngoại để thương lượng một chuyện."

Ngu Nhược Tiên nhéo gương mặt tuyết trắng của nàng, hỏi: "Chuyện gì?" Hai tỷ đệ đều tới thương lượng với nàng.

Ngu Phi Tuyết nói: "Ừm... chính là chuyện đệ đệ cưới vợ."

"Ồ, ngươi có ý kiến gì với chuyện này không?" Ngu Nhược Tiên vừa nói, đột nhiên thân thể mềm mại bị siết chặt, nàng cảm thấy Vi Vân trong chăn đang lén lút hành động.

"Ta cảm thấy... chuyện đệ đệ lấy vợ, hẳn là nghe Thủy Hồng Dao tỷ tỷ, cưới thêm mấy người, mặt khác loại chuyện này... Bà ngoại ngươi cũng phải ra mặt làm chủ mới được, ta có lý do của mình, bởi vì cái gọi là nhiều người lực lượng lớn, phát triển Ngu gia chúng ta thành một đại gia tộc trong giới tu hành..." Ngu Phi Tuyết một năm một mười địa điểm giảng giải quan điểm của mình.

Trên thực tế, Ngu Phi Tuyết muốn cưới vài người, là bởi vì nàng thích nữ nhân, nàng cùng ngồi chung giường với Vi Vân, nữ nhân mà Vi Vân cưới, nàng tự nhiên cũng có thể được chia một phần dịu dàng.

Trong chăn, đương nhiên Vi Vân đã cất hết quần áo trên người mình vào trong ống tay áo càn khôn, cả người trần truồng dính sát vào thân thể Ngu Nhược Tiên, thân thể mềm mại đầy đặn mềm mại của bà ngoại bóng loáng, tuy cách một thân quần lót bằng lụa mỏng, nhưng gần như không có gì, thoáng kéo một cái đã bị Vi Vân kéo xuống, giống như thu vào trong Càn Khôn tay áo, ngay lúc đó, thân thể mềm mại của Ngu Nhược Tiên đã không còn mặc trên người được nữa.

Vi Vân vừa nghe Ngu Nhược Tiên và Ngu Phi Tuyết nói chuyện phiếm, vừa ôm lấy cái chân thon dài của Ngu Nhược Tiên, cái chân này thật sự rất đẹp, da thịt bóng loáng, tơ lụa bình thường, vừa dài vừa trắng, đường cong đẹp, bóng loáng nhẫn nhụi, sờ vào trong tay, cảm giác tay kinh người, tay Vi Vân theo chân của Ngu Nhược Tiên trượt xuống phía dưới., Rất nhanh đã đi tới trên chân ngọc của nàng, ngọc chân xinh đẹp tuyệt trần tinh xảo mềm mại, xinh xắn lả lướt, nắm trong tay, yêu thích không buông tay, sờ một cái, Ngu Nhược Tiên cả người đều căng thẳng, toàn thân cứng đờ, hầu như muốn kinh hô lên, nhưng vẫn cố nén cảm giác muốn chết, nói chuyện với Ngu Phi Tuyết.

"Ừm, Phi Tuyết, ngươi nói cũng đúng..."

"Đương nhiên, ta đã trải qua suy nghĩ cặn kẽ."

Vi Vân bị nhốt trong ổ cảm thấy kỳ quái, bà ngoại sao lại không có chút phản ứng nào, chẳng lẽ bà cũng không có hứng thú gì với chuyện nam nữ giao hoan? Không thể nào nha, chuyện này đã vi phạm nhu cầu tính bình thường, tất cả mọi người còn chưa thành tiên, hơn nữa, cho dù thành tiên cũng chưa chắc đã không có nhu cầu về phương diện này, tiên nhân, nói cho cùng vẫn là một "người", không phải là không có tình cảm và nhu cầu.

Đôi tay mập mạp của Vi Vân vuốt ve qua lại trên thân thể mềm mại của Ngu Nhược Tiên, từ chân ngọc chạm đến chân ngọc, sờ từ chân ngọc đến mông, mông của Ngu Nhược Tiên tròn vo béo tốt, to lớn to lớn, mông to như quả táo, hơn nữa hết sức thẳng đứng, co dãn mười phần., C khố thịt trắng như tuyết, trơn nhẫn nhẫn nhụi, giàu có cảm giác thịt, Vi Vân vuốt ve vuốt ve, không ngừng thưởng thức, thật lâu sau mới di chuyển đến vị trí bộ rễ bên trong đùi, một tay che ở phía trên, vừa tiếp xúc, Vi Vân nhất thời chấn động.

Thì ra huyệt nhỏ của bà ngoại sớm đã bị nước cuốn ướt nhẹp rồi!

Tay Vi Vân đặt trên huyệt nhỏ của Ngu Nhược Tiên, trên đôi môi non mềm, thậm chí đôi ve sầu âm, biết âm, trên bụng vuốt ve qua lại,

không ngừng thăm dò, phát hiện bụng nàng mềm mại, bộ âm lông xù, chung quanh đôi môi âm hiểm có một vòng lông âm hàn., Âm giao mềm mại, cực kỳ lớn, môi dày thịt béo, lúc này lại hé mở ra, môi anh đào mềm mại chảy ra mật hoa mê người, khiến cho toàn bộ huyệt thịt đều dính chặt, kiều diễm ướt át, giống như đang đợi pho tượng mật nhỏ đi thăm dò hái vậy.

Vi Vân không khỏi vui mừng nhướng mày, giở trò cắm một ngón tay vào trong bắp thịt nhỏ của Ngu Nhược Tiên, khe khẽ móc móc, càng keo kiệt đào, nước bẩn bên trong tràn ra càng nhiều, Vi Vân lại thêm một ngón tay vào, không ngừng quấy phá trong hang thịt bóng loáng mềm mại của Ngu Nhược Tiên., Thịt huyệt dày đặc khẽ nhúc nhích, kẹp lấy ngón tay của hắn, có vẻ hơi căng thẳng. Cùng lúc đó, Vi Vân lại há miệng hôn lên quả mông trắng như tuyết của Ngu Nhược Tiên, hôn lên trên miếng thịt mềm mại kia rồi liếm tới liếm lui, liếm liếm ngon lành, để lại ở bên trên từng vệt nước ướt.

Lúc này, thân thể mềm mại của Ngu Nhược Tiên càng ngày càng nóng, thỉnh thoảng rung rung một cái, mỗi lúc như thế, nàng lại dịch chuyển vị trí, lại sợ bị che kín ngực, lộ ra thân thể trắng như tuyết kia, sợ lộ ra Vi Vân trong ổ, khiến cho Ngu Phi Tuyết nhìn thấy, làm cho người ta phải xấu hổ, không biết còn tưởng là nàng cố ý giấu người trong nhà vàng.

"A, mùi gì thế?" Theo sự tiết ra của Ngu Nhược Tiên, nước bẩn tăng lên nhiều, chảy đến trên giường, cũng khó tránh phát ra đến bên ngoài chăn. Điều này lập tức bị Ngu Phi Tuyết bắt được, nàng không khỏi cảm thấy tò mò, khí tức này nàng quá quen thuộc.

"À, không có gì..." Ngu Nhược Tiên vội vàng nói: "Ừm, ta thấy chuyện này cứ như vậy đi, Phi Tuyết, ngươi suy nghĩ chu toàn rất tốt, rất tốt, rất có phong phạm của mẹ ngươi."

Ngu Nhược Tiên lại dịch chuyển thân thể một chút, đầu gối sẽ dựng lên một cái lều trại cao cao.

Lúc này Vi Vân đang ở trong lều vải, hắn nằm giữa hai chân Ngu Nhược Tiên, đầu tựa vào vị trí hạ thể của nàng, vươn một cái lưỡi, linh hoạt ở trên bắp thịt mềm của Ngu Nhược Tiên liếm qua liếm lại, nhấm nháp thịt béo của tiên bà bà, ăn sóng hôi thối ở trên đó.

Ngu Phi Tuyết bỗng nhiên ôm lấy Ngu Nhược Tiên, nói: "Bà ngoại, đã lâu lắm rồi bà đều được ôm lấy con... "

Lúc này gương mặt Ngu Nhược Tiên đỏ bừng, cô cười nói: "Đã lớn như vậy còn muốn ta ôm sao?"

"Ồ! Ta nhớ khi còn bé bà ngoại thường ôm ta, còn cho ta ăn sữa, bây giờ ta cũng muốn uống sữa bà bà..." Ngu Phi Tuyết nói xong liền bị con kéo xuống từ ngực Ngu Nhược Tiên, nhất thời hai quả sữa lớn trắng như tuyết từ bên trong bật nhảy ra ngoài, bị bà ngậm một quả sữa lớn trong đó, mút mút mút.

"A... Nha đầu chết tiệt... A... Thật không chịu nổi..." Ngu Nhược Tiên run rẩy một chút, lúc này nàng đồng thời bị hai tỷ đệ Vi Vân và Ngu Phi Tuyết công kích, một người tấn công, một người đánh ra, kích thích vô cùng, thật sự là muốn chết.

Vi Vân đang liếm đầu nói thầm một tiếng "Diệu thay", tỷ tỷ phối hợp thật giỏi, lần này có thể yên tâm chơi đùa, cho dù liếm đến cao trào của Ngu Nhược tiên, nàng cũng không cần phải nhịn, vì thế liếm càng thêm ra sức, môi lưỡi không ở trong thịt mép âm nhu của Ngu Nhược tiên, thịt mật ngọt, âm gian tà và biết âm, thậm chí là động khẩu hoa cúc, quả nhiên giống như một con ong mật cần cù hái hoa.

Mà Ngu Phi Tuyết cũng đang ham luyến ăn hai con nhũ lớn trắng như tuyết của Ngu Nhược Tiên, một tay bóp bóp một con, trong miệng ngậm một con khác ăn, liếm sữa búi tóc, khẽ cắn thịt ngà, ăn ngon lành, còn thiếu chút nữa là ra sữa.

Cứ như vậy, dưới sự tấn công từ trên xuống dưới của hai tỷ đệ, liên thủ giáp công, miệng của Ngu Nhược Tiên đàn hơi thở hổn hển, đầu ngẩng lên, gương mặt xinh đẹp ngẩng lên, tóc mây có chút tán loạn,

không bao lâu thân thể mềm mại run rẩy, đung đưa không ngừng. Hai chân vừa hợp lại, ôm lấy Ngu Phi Tuyết trước ngực, "A a" một tiếng, trong tiếng rên lên phát ra tiếng rồi rên rỉ.

Phía dưới Vi Vân chỉ cảm thấy một cỗ sóng nhiệt từ trong huyệt nhỏ của Ngu Nhược Tiên dâng trào ra, phun thẳng lên mặt hắn, mang theo một cỗ dao động nồng đậm, khiến cho khuôn mặt cũng dính theo.

Ngu Nhược Tiên không phải Ngu Yên Vũ và Lạc Khinh Trần, không có huyệt nhỏ như bọn họ có thể hút Vi Vân vào, nếu không hiện tại chắc chắn nàng sẽ làm như vậy.

Bất quá lúc nãy Vi Vân móc túi cùng thưởng thức, phát hiện huyệt nhỏ Ngu Nhược Tiên lại cũng là một loại bảo huyệt, tên là "Trọng Loan Điệp". Đặc điểm của nó là huyệt thịt trùng trùng dày đặc, phảng phất như trùng trùng điệp điệp điệp cùng một chỗ, thập phần giàu có co duỗi tính cách, điều khiển lên cực kỳ bền dẻo cùng cảm giác sảng khoái, làm cho người tiêu hồn táng phách, là tuyệt phẩm trong khuê phòng vạn dặm chọn một.

Sau khi Ngu Nhược Tiên nhụt chí, hắn thở hổn hển mấy lần, đang định mở miệng, lúc này Ngu Phi Tuyết bỗng nhiên nghi ngờ ngẩng đầu, nói: "Bà ngoại, sao ta lại cảm thấy trong chăn có người vậy?"

"A? Có... có sao?" Lúc này Ngu Nhược tiên có chút rối loạn tình mê, đều bị Vi Vân liếm cho một cái.

"Chẳng lẽ ta cảm thấy sai sao?" Ngu Phi Tuyết tò mò mở chăn trên người Ngu Nhược Tiên ra.

Vừa nhấc lên như vậy, nhất thời Vi Vân liền không thể ẩn nấp được nữa, cả người đều bại lộ trước mặt Ngu Phi Tuyết.

"Ách... "

"Ngươi..."

Vi Vân ngẩng đầu, vừa vặn tiếp xúc với ánh mắt Ngu Phi Tuyết. Hai tỷ đệ ngươi nhìn ta, ta trừng mắt nhìn ngươi, mắt to trừng nhỏ, một hồi không nói gì.

"Đệ, sao lại là đệ? Tại sao đệ lại ở chỗ này?" Ngu Phi Tuyết vẻ mặt kinh ngạc, nàng làm sao cũng không ngờ Vi Vân xuất hiện trên giường bà ngoại, hơn nữa nhìn trận chiến, vừa rồi Vi Vân rõ ràng chính là đang cho Ngu Nhược Tiên liếm, tới còn sớm hơn cả nàng.

"Ta vốn dĩ đang ở đây, làm sao vậy?"

Vi Vân đương nhiên nói, sau đó đứng dậy đè ép Ngu Nhược Tiên xuống, ưỡn lấy cây gậy thịt vào giữa bờ môi bắp thịt của Ngu Nhược Tiên, cái mông trầm xuống, "Phốc phốc" một tiếng, hơn phân nửa cây gậy thịt đã rơi vào trong huyệt thịt mềm mại, nước béo nhiều nước của tiên bà bà!

"A..." Trong giây lát này, Ngu Nhược Tiên trừng lớn hai mắt, lên tiếng kinh hô, cả người đều choáng váng.

Nàng thế mà lại bị cháu ngoại của mình chen vào!

Vi Vân làm sao có thể quan tâm những lời này, chỉ là đang không ngừng rút tiễn trên ngọc thể của Ngu Nhược Tiên, cảm nhận được vị trí mềm mại và ôn nhu của huyệt thịt tiên bà bà.

"A... Đừng làm vậy... Ồ, không được... Không được..." Ngu Nhược Tiên nằm trên giường mềm mại, miệng rên rỉ nhè nhẹ, giọng yếu ớt nhưng bị vị trí trung tâm khống chế nên căn bản không thể xuất hết khí lực.

"Ngươi..." Ngu Phi Tuyết sững sờ nhìn Vi Vân đang run rẩy thân thể trên người Ngu Nhược Tiên, rút thớ thịt ra đùa nghịch với huyệt nhỏ, không còn gì để nói.

"Muốn chơi thì phải xếp hàng." Vi Vân Triều Ngu Phi Tuyết trừng mắt nhìn.

"Hừ!" Ngu Phi Tuyết lườm hắn một cái trắng bệch, sau đó nằm sấp trước ngực Ngu Nhược Tiên, vươn một cái lưỡi dài phấn nộn, tiếp tục bú sữa, ngậm một viên Nhũ Nhũ lót màu đỏ nhạt không ngừng.

"Tê... Thích."

Vi Vân rất động nhục côn, ở sâu trong tiểu huyệt của Ngu Nhược Tiên đang không ngừng co rút, sờ lên bắp thịt béo ngậy của tiên bà bà, đầu rùa mở ra thịt mềm hình dáng, thân côn cọ sát vách thịt, ma sát ra khoái cảm khó tả, trùng điệp tiểu huyệt trùng trùng điệp điệp không hổ là một trong mười đại bảo huyệt, một trong mười đại bảo huyệt., Quả nhiên huyệt thịt trùng điệp, kéo dài dày đặc, cực kỳ co dãn tính cách, nhuyễn đạn nói không nên lời phảng phất như muốn hòa tan. Mỗi lần khô đến cổ họng liền có một cỗ lực đạo phản chấn thân côn của Vi Vân văng ra ngoài., Lúc ra vào còn có vách tường thịt tinh tế làm và hút vào, thực sự tiêu hồn, dù là Vi Vân thân kinh bách chiến, cũng không khỏi dâng lên ý xạ chiến, một mặt là huyệt nhỏ hoàn toàn thích thú, mặt khác xuất phát từ nữ nhân dưới thân là bà ngoại của mình, là tiên tử truyền kỳ của tu chân giới — Ngọc Trượng Tiên Nương Ngu Nhược Tiên!

Nếu như nói với người khác, Ngọc Trượng Tiên Nương luôn lạnh lùng tàn nhẫn, bị người khác áp chế dưới thân, đối phương nhất định không tin, cũng không ai tin.

Nhưng ở chỗ Vi Vân lại biến thành hiện thực, nơi này nguyên do phức tạp, cũng chỉ có hắn mới có thể thỏa mãn các điều kiện, gần nước lâu đài, cuối cùng cũng đặt tiên tử bà bà ở dưới thân.

"A... Các ngươi... Hai người các ngươi... thực sự là quá kỳ cục... A... nhẹ chút a... A..." Ngu Nhược Tiên đã không tự chủ được kêu lên sóng biển, trong khuê phòng sâu này, khí thế mê man, không khí mập mờ, khí tức dâm dật, tràn ngập toàn bộ cõi lòng người, cũng không quản được nhiều như vậy.

Theo Ngu Nhược Tiên lại tiết ra âm tinh, Vi Vân cũng thả ra tinh quan, bắn ra một luồng hoa văn từ mắt nước, vừa vặn gặp nhau

cùng âm tinh Ngu Nhược tiên tiết ra, quỳnh tương ngọc dịch, thủy nhũ giao hòa với nhau., Trong lúc hai người kết hợp hóa thành dục hỏa nồng đậm, càng thêm kích thích thể xác và tinh thần đối phương, bụng dưới Ngu Nhược Tiên và tiểu huyệt đều kịch liệt co rút lại, thân thể mềm mại run rẩy không thôi, Vi Vân cũng là sảng khoái không được, đỉnh đầu rùa không muốn buông từ trên thịt tươi của Ngu Nhược Tiên ra.

Ngu Nhược Tiên âm thầm vận chuyển huyền công, đem chất lỏng trong tiểu huyệt hóa thành nguyên khí, hút vào trong cơ thể, bên trong hiện ra từng trận khí tức ấm áp, thịt côn của Vi Vân ngâm ở trong đó, kích thích rất khó nói.

Thật lâu sau, ánh mắt Ngu Nhược Tiên khôi phục thanh minh, ngửa đầu nhìn nóc giường như muỗi, yên lặng không nói, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Côn thịt của Vi Vân vẫn đang cắm vào trong cơ thể nàng như cũ, sau đó há mồm đi đến chỗ Ngu Phi Tuyết cướp đoạt sữa tuyết của tiên sinh bà bà, hai tỷ đệ, mỗi người ăn một con, ăn đến nỗi mùi vị của cả miệng lẫn sữa.

"Hai người các ngươi cùng đứng dậy đi." Ngu Nhược Tiên bỗng nhiên nói.

Vi Vân dừng lại, lồng ngực đỏ hồng từ trong miệng chảy ra, hắn nhìn về phía Ngu Nhược Tiên, phát hiện lúc này bà ngoại vẻ mặt lãnh đạm, xem ra không cao hứng lắm.

Vi Vân vội vàng đứng dậy, Ngu Phi Tuyết cũng ngồi dậy.

Ngu Nhược Tiên nhắc đến chăn mền, che ngọc thể của mình lại, sau đó nói: "Các ngươi trở về đi, nghỉ ngơi cho tốt, sau đó chuẩn bị một chút chuyện hôn nhân."

"A..." Vi Vân thức thời lôi kéo Ngu Phi Tuyết rời khỏi gian phòng của Ngu Nhược Tiên.

Sau khi hai người rời đi, Ngu Nhược Tiên mới chậm rãi dọn sạch thân thể mình, còn có bừa bộn trên giường, thở dài, nhắm mắt trầm tư, thật lâu không ngủ được.

Bước đi trên con đường nhỏ lát đá xanh, Ngu Phi Tuyết gảy Dương cụ to dài giữa hông Vi Vân, nói: "Ôi, đệ, một lần đủ không? Muốn bắn một lần không? Hai câu nói tốt, tỷ tâm tình tốt, có lẽ sẽ cho đệ."

Vi Vân ngẩng đầu nói: "Không đủ, ta đi tìm Phỉ Nhi."

Ngu Phi Tuyết nở nụ cười: "Phi nhi ngủ cùng một chỗ với ta, ngươi đi đâu tìm đây?"

Vi Vân lại nói: "Ta đi tìm Diệp sư tỷ."

Lông mày Ngu Phi Tuyết nhíu lại, hung tợn nói: "Ngươi dám!" Nói xong liền nắm chặt lấy lão nhị của hắn, kéo hắn đi về chỗ ở của mình.

"A, đau, đau, đau..."

Tuy Diệp Trầm Ngư là tỷ muội tốt của cô bé, nhưng cũng là người cạnh tranh mạnh mẽ. Cô chỉ có thể giao thủ với Liễu Phỉ Nhi, mới có thể chống lại nàng.

Vi Vân đi theo Ngu Phi Tuyết trở lại lầu các nơi nàng ở. Liễu Phỉ Nhi đang ngồi trên giường, chải vuốt mái tóc của mình, đôi chân ngọc ngà nhẹ nhàng lay động, trên đùi được bọc những vớ màu xanh da trời mỏng manh bóng loáng nhẫn nhụi, trên người mặc áo ngủ màu lam nhạt và quần lót., Bộ ngực phồng lên cao vút, Vi Vân và Ngu Phi Tuyết vừa vào cửa, đôi mắt đẹp như vầng trăng lưỡi liềm của nàng liền quăng sang thân thể trần truồng của Vi Vân, đứa bé trên mặt lộ ra nụ cười, trêu chọc: "Ồ, Phi Tuyết tỷ tỷ, đây là tráng đinh từ đâu mà bắt được? Không chịu đòn à?"

"Nhặt được trên đường, ta cho ngươi làm bao cát."

Nói xong, Ngu Phi Tuyết cầm lấy Vi Vân, ném về phía Liễu Phỉ Nhi.

Liễu Phỉ Nhi tiện tay tiếp lấy, ném Vi Vân lên giường. Một tiếng "Bành" vang lên, dường như muốn ép đứt tấm ván giường. Vi Vân "Ôi" một tiếng, sờ vào eo mình, nghiêm mặt nói: "Hai vị cô nương, ra tay có thể nhẹ một chút được không, bổn đại gia tuy rằng thân thể cường tráng, vô địch thiên hạ, đánh khắp cao thủ tu chân giới, nhưng cũng không chịu nổi sự dày vò của các ngươi như vậy."

Liễu Phỉ Nhi xoay người lên giường, hai tay nhéo cổ Vi Vân, nói: "Hay cho Tiểu Vân Tử nhà ngươi, lúc Thủy Hồng Dao nói muốn cưới ngươi Tam thê tứ thiếp, nhìn xem ngươi làm cho ngươi hưng phấn như thế nào, trong lòng ngươi căn bản không có ta, hừ! Ta bóp chết ngươi, bóp chết ngươi..."

"A... Ta chết rồi."

Vi Vân trợn tròn mắt, lè lưỡi, không hề nhúc nhích.

Liễu Phỉ Nhi ngơ ngác một chút, vội vàng buông bàn tay trắng nõn như ngọc ra, dùng ngón tay sờ sờ hơi thở của hắn, miệng nói: "Ta thông minh như vậy, ngươi đừng hòng gạt ta." Sau đó lấy tay mò vào dưới nách Vi Vân, gãi ngứa hắn.

Đúng là Vi Vân rất sợ ngứa ngáy, nhất thời không chừa nổi nữa, hai tay ôm lấy Liễu Phỉ Nhi, xoay người đem nàng áp chế lại ở dưới thân, một tay nắm chặt một quả Nhũ lớn trước ngực nàng, qua lại dụi dụi, một tay thò vào hạ thể nàng, nhẹ nhàng vuốt ve trên môi bắp thịt huyệt.

"A... cưỡng gian lạp... cứu mạng a... Hu hu..." Liễu Phỉ Nhi kinh hô, ra sức giãy dụa, hai tay lại vỗ vỗ lấy Vi Vân.

Lúc này Ngu Phi Tuyết đã đi tới, vừa cởi áo, vừa nói: "Tiểu Phỉ Nhi ngươi đừng nóng vội, chờ đến khi hắn cưỡng ép ngươi xong, ta sẽ đến cưỡng ép hắn, tỷ tỷ nhất định giúp ngươi báo thù!"

"Chào Phi Tuyết tỷ tỷ... thối ca quá xấu, nhất định phải trừng phạt hắn một cách tàn nhẫn!" Liễu Phỉ Nhi lê hoa đái vũ, dáng vẻ điềm đạm

đáng yêu, trong ánh mắt thỉnh thoảng lộ ra vẻ mỉm cười.

"Phốc" một tiếng, cơ bắp Vi Vân lún vào trong huyệt nhỏ của Liễu Phỉ Nhi, xâm nhập vào hang thịt, bắt đầu lay động thân thể. Chiếc giường đang hoạt động giữa hai người với nhau, phát ra âm thanh cọ sát kẽo kẹt kẽo kẹt kẽo kẹt. Chiếc giường này được chế tạo từ gỗ Kim Ti nam mộc, hồn phách An Thần trấn, còn có mùi thơm thoang thoảng, ở trong thế tục giá trị xa xỉ, bất quá ở Tử Nguyệt tiên môn rất phổ biến, người người đều có.

Ngu Phi Tuyết lộ ra thân thể tuyết trắng, dời lên trên giường, nhìn bộ dáng Vi Vân đặt trên người Liễu Phỉ Nhi Hồ Thiên Hồ Thiên Địa, trên mặt không khỏi cười, vươn một đôi chân ngọc thon dài, trên đùi quấn khăn lụa màu tím bóng loáng, cùng chân ngọc Liễu Phỉ Nhi mỗi người mỗi thiên thu, nàng dán một đôi ngọc hai bên má Vi Vân., Nhẹ nhàng ma sát, có những cái túi đầy chân nhẫn nhụi mà bóng loáng, đặt ở trên mặt, không cần cố hết sức động đậy, trong lúc thân thể Vi Vân run lên, đã kéo theo chân ngọc cùng mặt ma sát, mùi chân nhàn nhạt thấm vào hơi thở, càng tăng thêm dâm đãng cùng kích thích.

"Thật không chịu nổi."

Vi Vân vui sướng không thôi, vừa nghịch ngợm mềm mại đáng yêu của Liễu Phỉ Nhi, vừa lè lưỡi liếm đôi giày ba ngọc của Ngu Phi Tuyết. Bởi vì quan hệ cá thể, còn có thể thấy được một huyệt nhỏ dưới cơ thể Ngu Phi Tuyết, u cốc thần bí một mảnh non mịn, môi béo mập kẹp lấy khe thịt đỏ tươi, giữa khe thịt tràn ra một chất nhầy óng ánh, thật sự là cực kỳ mê người.

Lúc này, Liễu Phỉ Nhi đã bị chơi đến cao trào, đùi ngọc nâng lên, một đôi chân ngọc lam sắc đặt trước ngực Vi Vân, sau đó huyệt nhỏ co rút lại, thân thể run rẩy, cái mông trắng như tuyết rời khỏi mặt giường, run lên một cái, ở dưới thân phun ra từng luồng sóng nước, tiếng gầm gừ vang lên, tinh nhãn mê ly.

Vi Vân thả chậm tốc độ, nhẹ nhàng xoa nắn ngực Liễu Phỉ Nhi. Ngu Phi Tuyết một bên đã thu hồi chân ngọc, nằm ngửa bên cạnh Liễu

Phỉ Nhi. Vi Vân liền rút cây gậy thịt trong huyệt nhỏ của Liễu Phỉ Nhi ra, chuyển đến trước người Ngu Phi Tuyết, nghiền nát đôi môi mập mạp của nàng vài cái., Sau đó chậm rãi cắm vào trong khe thịt, dùng sức một chút, liền chui vào sâu bên trong lỗ thịt, hắn đè người xuống, há miệng ngậm một cái sữa trắng nõn của Ngu Phi Tuyết, đồng thời hoạt động thân thể, không ngừng đùa nghịch, làm việc mà Ngu Phi Tuyết phát ra tiếng ngâm khẽ "Ừm ừ".

Liễu Phỉ Nhi đứng bên cạnh lấy lại tinh thần, bỗng nhiên nghiêng người, nghiêng đầu nhìn về phía Ngu Phi Tuyết, nói: "Ôi, Phi Tuyết tỷ tỷ, vừa rồi không phải ngươi muốn cưỡng ép hắn sao, báo thù cho ta sao? Sao ngươi cũng bị hắn cưỡng gian rồi?"

"A?" Ngu Phi Tuyết nghe vậy ngẩn ra, "Thật có lỗi, ta quên mất." Nói xong, một đôi giày ngọc hoàn ở bên hông Vi Vân, theo thân thể hai người lay động, lại trượt xuống.

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Hoặc là, chờ sau khi hắn cưỡng ép xong chúng ta, chúng ta cùng nhau cưỡng gian hắn là được rồi... A... Ừm.."

"Chỉ có thể như vậy thôi..."

Hai nữ tì xinh đẹp này đang thương lượng làm sao để báo thù tuyết hận, Vi Vân thì đang hưởng thụ khoái cảm va chạm trên ngọc thể của Ngu Phi Tuyết, nào quan tâm các nàng đang thương lượng cái gì, trời sập xuống trước tiên phải bắn đã. Cây gậy thịt thô to ở chỗ sâu trong động thịt mỹ nữ tỷ tỷ làm rối không ngớt, ở dưới nước dâm đãng trơn trượt xuống., đạct ra tiếng nước "xì xì", "xì xì", Vi Vân nhiều lần cắm đầu vào trong hoa tâm của Ngu Phi Tuyết để vuốt ve, trực tiếp làm cho nàng nhíu mày không thôi, vẻ mặt có chút thống khổ, nghĩ đến cảm giác của mình hẳn là đủ nhiệt tình.

Theo tốc độ của Vi Vân càng lúc càng nhanh, tiếng rên rỉ của Ngu Phi Tuyết cũng càng thêm dồn dập, cơ hồ biến thành thanh âm nghẹn ngào, "Bốp bốp bốp" tiếng va chạm dày đặc như mưa, vang vọng

phòng ngủ, ngay cả bên ngoài lầu các cũng có thể nghe thấy. Lúc này, Ngu Phi Tuyết bỗng nhiên nói: "Đệ... dừng lại... đợi một chút..."

"Sao vậy?" Vi Vân ngẩng đầu, thả chậm tốc độ lại.

Ngu Phi Tuyết đỏ mặt nói: "Vừa rồi uống nhiều rượu quá, ta đi trước... Ừm... tiểu cái đã."

Vi Vân không nói nên lời: "Nhưng ta sắp bắn rồi."

Ngu Phi Tuyết nói: "Chờ ta nước tiểu xong hẵng tiếp tục nha, bằng không sẽ tiểu lên trên râu của ngươi."

Vi Vân thấy Liễu Phỉ Nhi nằm sấp ở một bên, bỗng nhiên nổi lòng đùa, đứng dậy ôm lấy Ngu Phi Tuyết, tách đôi giày và chân ngọc của nàng ra, nhắm ngay huyệt nhỏ của nàng, nói: "Muội muội, giúp tỷ tỷ liếm môi."

"A..."

Liễu Phỉ Nhi nhìn thấy tiểu huyệt đẹp của Ngu Phi Tuyết trước mặt, vô thức liền vươn cái lưỡi non liếm lên bờ môi mềm mại của nàng.

Lúc này Vi Vân lại nháy mắt ra hiệu với Ngu Phi Tuyết, nói: "Tỷ, tiểu đi."

Không cần hắn nói, Ngu Phi Tuyết cũng không nhịn được, nhất thời một chất lỏng thanh tịnh từ trong nước tiểu đạo khẩu của nàng tiết ra ngoài. Liễu Phỉ Nhi trừng đôi mắt đẹp như trăng lưỡi liềm ngậm lấy miệng bắp thịt nhỏ của Ngu Phi Tuyết, thu toàn bộ nước tiểu của nàng vào trong miệng, trong cổ họng phát ra âm thanh "Ô ô", nàng nào còn không biết mình bị lừa một cái.

Ngu Phi Tuyết vốn ưa thích nữ sắc, lúc này thấy Liễu Phỉ Nhi uống cả nước tiểu của mình rồi, nhất thời trong lòng dâng lên cảm giác kích thích khó tả, bỗng nhiên "A" một tiếng, trong nháy mắt đạt đến

cao trào, thân thể mềm mại run lên, bụng run run, âm tinh từ trong tiểu huyệt tiết ra ồ ồ đều rơi vào trong miệng Liễu Phỉ Nhi.

Một lát sau, Vi Vân ôm Ngu Phi Tuyết nằm xuống, lại nhìn Liễu Phỉ Nhi, trên mặt chất nhầy không rõ là nước tiểu hay là nước lã, khắp nơi tràn ngập một làn sóng.

Vi Vân một lần nữa đem nhục côn cắm vào trong huyệt nhỏ của Ngu Phi Tuyết, tiếp tục co rút đưa lên.

Liễu Phỉ Nhi nghiêng người đi tới, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tiểu Vân Tử, ta bảo ngươi tiểu tiện, ta cho ngươi ăn, ngươi cũng nếm thử đi!"

Nói xong liền dí môi anh đào vào miệng Vi Vân.

Vi Vân vội vàng tránh né, nhưng ít nhiều vẫn bị cho uống một ít, liên tục dỗ dỗ vài câu "Muội muội", lúc này Liễu Phỉ Nhi mới buông tha cho hắn.

Sau một phen thao thao túng, Vi Vân ở trong huyệt nhỏ của Ngu Phi Tuyết bắn ra một vòng xoáy, tất cả đều hóa thành nguyên khí, sau đó rút thịt côn ra, nằm ở giữa nhị nữ. Hai nữ tử nhìn nhau, cười xấu xa đứng dậy. Ngu Phi Tuyết ngồi ở đầu Vi Vân, Liễu Phỉ Nhi ngồi ở giữa hông hắn, một người dùng mông cọ xát mặt hắn, một người dùng huyệt nhỏ kéo vào nhục côn của hắn.

Vi Vân liếm liếm cái mông trắng như tuyết của Ngu Phi Tuyết, cảm nhận được khoái cảm bị thiếu nữ xinh đẹp buộc vào thân thể, đừng nói tới kích thích.

Ngoài cửa sổ vang lên tiếng chim hót líu ríu, đã là sắc trời sáng tỏ. Thời tiết mùa hạ thu giao, vừa đến giờ Mão, hơi nóng Tử Nguyệt Tiên Sơn rất nhanh bắt đầu hồi thăng.

Tay Vi Vân nắm chặt chân ngọc Ngu Phi Tuyết nhẹ nhàng vuốt ve, lại nắm lấy chân của Liễu Phỉ Nhi, nhẹ nhàng xoa xoa mi tâm nàng.

"A... Không được... O ô... Bại ca ca..." Liễu Phỉ Nhi liên tục kinh hô.

"Đừng cứ mãi cắn mông ta..." Ngu Phi Tuyết dịch chuyển vị trí, đem huyệt nhỏ của mình đặt vào miệng Vi Vân.

Vi Vân Võ Võ hút lấy huyệt nhỏ của Ngu Phi Tuyết, thao túng hang thịt Liễu Phỉ Nhi, cùng với hai nữ tử, không ngừng tiến lên đỉnh cao vui vẻ...

250

Hạng 240 Chương Minh Môi cưới, tam thư lục lễ, phượng quan hà mờ ảo, mười dặm hồng trang.

Thiên Vũ Đại Lục, cực bắc.

Vị trí Địa Ngục chi nhãn lúc đầu, bởi vì lão tổ nghiên mực độ kiếp thành Tiên, thiên kiếp phá hủy động quật Địa Ngục Chi Nhãn, đầm nước Hoàng Tuyền kia liền lộ ra hàn ý thấu xương, bong bóng khí đục ngầu, dù là ánh mặt trời mùa hè cũng không cách nào mảy may ảnh hưởng đến nó.

Trên núi tuyết trắng mênh mông, từng bạch cốt khô lâu đi ở phía trên, lưu lại vô số dấu chân trên mặt tuyết. Những khô lâu này đều là từ trong đầm nước Hoàng Tuyền đi ra, lúc này đầm nước Hoàng Tuyền thỉnh thoảng vẫn có bạch cốt khô lâu, u hồn quỷ quái, từ bên trong đi ra, những quỷ quái từ địa ngục chạy ra không ngừng khuếch tán ra chung quanh.

Tất cả mọi người không biết, bao gồm cả lão tổ Tuyền Cơ cũng không ngờ rằng, hắn độ kiếp trong mắt Địa Ngục lại mang đến ảnh hưởng như vậy. Thiên kiếp không ngừng phá hủy động quật, còn liên tiếp đánh tan mấy phong ấn bên trong đầm nước Hoàng Tuyền!

Phía dưới đầm nước Hoàng Tuyền này, chính là Địa Ngục thông đến thế giới này, tổng cộng có mười tám tầng, tầng sau kinh khủng hơn tầng trước, giam giữ vô số lệ quỷ, u hồn, ma đầu, vốn bên trong Địa Ngục chi nhãn có phong ấn., Chúng nó giam giữ trong địa ngục, căn bản không thoát ra được, dù là lực lượng cường giả Độ Kiếp cũng khó mà phá hủy phong ấn nơi này. Nhưng lực lượng Cửu Cửu Thiên Kiếp do lão tổ Nghiên đài độ kiếp giáng xuống lại trùng hợp phá hủy vài đạo phong ấn bên trong, ba đạo phong ấn bên ngoài đều bị phá hủy. Quỷ quái ở ba tầng địa ngục bên trong đầm nước Hoàng Tuyền nhất thời thông qua ba tầng này nổi lên.

Chúng nó một khi thoát khỏi địa ngục lập tức hướng nhân gian lan tràn mà đi, chuyên chọn nơi có người ở, thôn phệ huyết nhục sinh linh, cường đại lực lượng của bản thân.

Nhưng mà Cực Bắc chi địa ở phía bắc Thiên Vân đại lục, đi tiếp về phía nam là lãnh địa của Ma giáo, còn phải đi qua huyết hà vạn dặm mới có thể đến được lãnh địa chính đạo. Nếu không phải như thế, những quỷ quái này đã sớm xâm nhập chính đạo, bị tu chân giới biết được, bất quá trước mắt chỉ là quanh quẩn trong lãnh địa Ma giáo, Yêu tộc, Ma tộc, cao thủ Ma giáo tranh đấu chém giết nhau.

Sơn môn tà dị ban đầu bị bốn đại yêu bọn Hoàng Lân chiếm cứ, Ma công tử sắp xếp bọn họ thống lĩnh Yêu tộc, bốn người đương nhiên nghe theo.

Tuy nhiên, lúc này bốn người lại mang vẻ mặt mê hoặc, bọn họ đứng ở trước sơn môn, nhìn xuống phía dưới.

Phía dưới có hai thế lực đang giao thủ, một bên là thuộc hạ của đám Hoàng Lân, tất cả đều là cao thủ Kim Đan, Nguyên Anh của tà dị giáo, có hơn một ngàn người, bên kia là một đám Lệ Quỷ, U Hồn, Âm Ma, hơn một trăm người.

Những lệ quỷ này, u hồn cùng âm ma bộ dáng đại khái giống nhau, có hình thể, có không có hình thể, có hình thể đều là bộ dáng khô lâu, có hình người khô lâu cũng có động vật khô lâu, phần lớn là bạch cốt, trong mắt hiện lên u quang xanh mượt., Không có hình thể chỉ là một đoàn quang ảnh, hình người cùng hình thú đều có, vừa tìm được mục tiêu, lập tức nhập vào thân, trong miệng kêu to, thập phần hung tàn. Những quỷ quái này thực lực lúc nguyên anh sơ kỳ đến pháp tướng viên mãn, tuy rằng số lượng không nhiều, nhưng thực lực lại tương đương không tầm thường.

Nhất là bọn hắn cực kỳ am hiểu chém giết, chiến đấu, chiến đấu giống như là bản năng của bọn hắn, chỉ chốc lát sau, phía tà dị giáo thương vong vô cùng nghiêm trọng, hiện ra xu thế nghiêng về một phía.

"Những thứ quỷ vật này rõ ràng cũng không phải là vật dương gian, nhìn tựa hồ là từ Cửu U Minh giới tới, làm sao lại xuất hiện ở nhân gian giới?"

Đám người Hoàng Lân sợ ngây người.

Mọi người đều biết, vùng thế giới này chia làm ba giới của trời đất, trời là Tiên giới, là nơi sau khi phi thăng, chính là Minh giới, vị trí của vong linh sau khi chết, người là nhân gian giới, là nơi sinh sống của chúng sinh, dưới tình huống bình thường, ba giới này hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới nhau, không quấy nhiễu lẫn nhau, mỗi bên có trật tự, phối hợp lẫn nhau, tạo thành một hệ thống hoàn chỉnh thuộc Thiên Địa Nhân Luân Hồi.

Bình thường mà nói, sinh linh trong địa ngục Minh Giới bất luận thế nào cũng không thể đến được nhân gian. Cấp độ thế giới khác nhau, giới vị bất đồng, chỉ có chỗ cao ở chỗ cao rơi xuống, chỗ thấp rất khó tiến vào chỗ cao, cái gọi là khó như lên trời, cũng không phải là nói ngoa.

Nhưng trước mắt, những sinh linh này vốn nên ở trong địa ngục lại xuất hiện ở nhân gian giới, quả thực làm lật đổ thường thức của mọi người.

Đáng sợ nhất là sinh mệnh của những vong linh này lại không sợ ánh sáng mặt trời? Dương khí đối với bọn họ cũng không có hiệu quả suy yếu quá lớn, điều này đã vô cùng kinh khủng rồi.

"Trước tiên cứ ra tay giải quyết hết đi rồi nói sau."

Thấy yêu quái dưới trướng phe mình đã không chịu nổi nữa, bốn người Hoàng Lân nhìn nhau, lập tức xuất thủ, công tới những vong linh Địa Ngục kia.

Bốn người đều có tu vi Độ Kiếp sơ kỳ, đồng thời phối hợp với nhau lại càng có thể sánh ngang với cường giả tuyệt thế Độ Kiếp viên

mãn, muốn đối phó với hơn một trăm Địa Ngục Vong Linh nhất tộc này cũng không thành vấn đề.

...

Tiết thu hoạch, mùa hè từ từ tan, không khí bắt đầu mát mẻ.

Hôm nay Tử Nguyệt Tiên Môn đặc biệt náo nhiệt, có thể nói là kín người hết chỗ, toàn bộ tông môn đều bố trí hỏa diễm đỏ hồng, trước cửa đại điện Tử Nguyệt treo hai chuỗi đèn lồng lớn, trên cửa dán giấy cắt màu đỏ, người Tử Nguyệt Môn mặc quần lụa thổi tấu khúc, cầm tiêu cùng minh, khúc nhạc mang theo ý chúc mừng., Nghe thấy không ai không vui sướng, bên ngoài cửa đều là khách nhân lui tới. Tử Nguyệt tiên môn và đệ tử Đào Hoa giáo qua lại trong đó, bận rộn không ngừng, trên quảng trường đã bày đầy bàn trà, phía trên bày trái cây, rượu, đã ngồi ở các đại biểu của các đại tông môn tu chân giới.

Tất cả những điều này, đều bởi vì hôm nay là hoàng đạo đại nhật, là ngày đệ tử chân truyền của Tử Nguyệt tiên môn Vi Vân, cùng trưởng lão Dược Vương tông Diệp Trầm Ngư, đệ tử chân truyền của Phù Vân các Liễu Phỉ Nhi, đại hội tốt lành cho đệ tử chân truyền của Tử Nguyệt tiên môn Ngu Phi Tuyết tam nữ kết hôn.

Tu chân giới chính đạo ngày nay, lấy Tử Nguyệt tiên môn vi tôn, sau đó là Đào Hoa giáo, Quan Diệu tông, Dược Vương tông, Phù Vân các và Đại Phật tự, từng là Thái Huyền tiên môn, Tiểu Mật tông, Ngũ Hành tông, Diệu Nhật sơn trang, Hạo Khí sơn trang, Bảo Hoa tông, Huyền Âm giáo các tông môn đều suy yếu không chịu nổi, nhân tài điêu linh, trở thành tiểu tông môn, đã không cách nào so sánh với đại tông môn như Tử Nguyệt tiên môn.

Chính Ma đại chiến là ngày tận thế của Ma giáo, cũng là chính đạo. Trước kia tu chân giới có hơn một ngàn tông môn, sau đại chiến, mấy trăm tông môn biến mất, chỉ còn lại không tới một trăm tông môn, thậm chí một nửa trong đó đã tị thế không lộ ra ngoài, còn có một nửa cao thủ cũng chết sạch., Một số tiểu bối còn lại, tuy được

truyền thừa nhưng tu vi còn thấp, có điều chỉ chống đỡ được tu vi Nguyên Anh mà thôi. Dù sao tu vi Kim Đan cũng đã là cao thủ, cường giả Pháp tướng có thể đếm được trên đầu ngón tay. Mặc dù như thế, miễn cưỡng cũng có thể chống đỡ tông môn được.

Là đại tông môn Tử Nguyệt Tiên Môn đệ nhất tu chân giới hiện giờ, đại hôn của đệ tử chân truyền Vi Vân đương nhiên là đại sự hàng đầu, cho nên mời rất nhiều đồng đạo trong tu chân giới, mười mấy tông môn đều phái người tới, có tông môn mấy chục người đều đến đây để được chứng kiến Tử Nguyệt Tiên Môn thậm chí là Chu Diệu Ngữ, Thủy Hồng Dao, Diệp Trầm Ngư có phong thái như Địa Tiên thế!

Nếu như nói Vi Vân là anh hùng của trận chính ma đại chiến, như vậy Diệp Trầm Ngư chính là tiên tử truyền kỳ của chính đạo, đã tu thành Địa Tiên, thế mà lại gả cho người khác, thật sự khiến người ta động dung. Ai cũng muốn gặp vị Vi Vân này nhặt được món hời lớn, muốn xem hắn là nhân vật cỡ nào, lại xứng đôi với Diệp Trầm Ngư.

Tuy rằng bây giờ tông môn chính đạo thưa thớt, nhưng người tới cũng không ít, bởi vì Tử Nguyệt tiên môn hạ thấp yêu cầu, nên trên quảng trường sáng sớm đã kín người hết chỗ, khoảng chừng mấy ngàn người ngồi ở chỗ kia nâng ly cạn chén, uống rượu nói chuyện, lôi kéo quan hệ.

Trong đại điện khói xanh lượn lờ, mùi đàn hương phiêu đãng bốn phía, thấm vào ruột gan.

Ở giữa có ba cái ghế, trên đó có ba cô gái, đầu đội mũ phượng, thân mặc áo cưới Đại Hồng Phượng Hoàng, trước ngực sau lưng có hào quang màu tím mờ mịt, toàn thân tươi đẹp tuyệt trần. Lúc này, ba cô gái đang ngồi ngay ngắn trên ghế, trên đầu có phủ khăn đỏ thẫm, là lá dâu của hôm nay, Diệp Trầm Ngư, Liễu Phỉ Nhi và Ngu Phi Tuyết.

Dựa theo quy củ, vốn muốn sáng sớm đi Dược Vương tông và Phù Vân các tiếp khách, đón các nàng tới Tử Nguyệt tiên môn, nhưng đại chiến Chính Ma trước mắt mới chấm dứt không lâu, sơn môn Dược

Vương tông và Phù Vân các còn chưa chính thức kiến tạo xong, thậm chí ngay cả đạo tràng của Trung Lục Trường Ninh thành cũng bị hủy đi, cho nên không thể không giản lược, trực tiếp tổ chức hôn sự ở Tử Nguyệt tiên môn.

Vì sao lại là Ngu Phi Tuyết, Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi?

Đối với chuyện Vi Vân thành hôn, vốn dĩ Ngu Nhược tiên không định ra mặt can thiệp vào chuyện này, nhưng nàng thay đổi chủ ý, vẫn kiên trì không cho Vi Vân lấy mẹ, thậm chí cưới vợ cũng không cho sư phụ, nhiều nhất là đáp ứng hắn có thể cưới Ngu Phi Tuyết, Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi, âm thầm mang theo Ngu Yên Vũ, Lạc Khinh Trần và Bạch Miểu, lại Thủy Hồng Dao vì muốn thêm vào tam thê tứ thiếp cho Vi Vân, nên tính luôn cả Thủy Hồng Dao, tổng cộng bảy người.

Chẳng qua trên mặt ngoài cưới chính là Ngu Phi Tuyết, Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi, bởi vì ba người các nàng là lựa chọn thích hợp nhất.

Mặc dù không hoàn toàn như nguyện, nhưng Vi Vân cũng chỉ có thể đồng ý, không ảnh hưởng đến hoa chúc phòng động phòng của Ngu Yên Vũ, Bạch Miểu, Lạc Khi Trần thì không thành vấn đề.

Bởi vì Ngu Phi Tuyết là chị nuôi của Vi Vân, cũng giống như Liễu Phỉ Nhi đối ngoại là muội muội của hắn vậy, cho nên cưới Ngu Phi Tuyết là không thành vấn đề, ai cũng sẽ không cho rằng không ổn. Người nào dám lấy việc này để nói ra thì đều đã chết trong chính ma đại chiến, cỏ ở phần mộ đều cao hơn người ta rồi.

Giờ phút này, Vi Vân vẫn còn ở trong hậu điện, nghe theo đám người Ngu Nhược tiên dặn dò.

Ngu Nhược Tiên, Chu Diệu Ngữ, Diệu Y đang giảng giải một chút lễ tiết cho Vi Vân, Vi Vân thân là tân lang, thân mặc áo gấm màu đỏ, nghe trưởng bối và các tiền bối dạy bảo, gật đầu không ngừng, trong

miệng nói: "Chu tiền bối yên tâm, Chu tiền bối yên tâm, Phật mẫu yên tâm, trong lòng ta biết rõ, sẽ không thất lễ..."

Rất nhanh, giờ lành đã đến.

Đám trưởng lão Tử Nguyệt tiên môn và đệ tử chân truyền vây quanh Vi Vân cùng ba vị tân nương đi tới trước cửa đại điện Tử Nguyệt, trên quảng trường cùng với đạo hữu tu chân giới đến đây xem lễ, sau đó đi vào trong đại điện, phía sau thổi khói, tiếng pháo reo vang vọng không dứt.

Minh Bà Chính cưới, tam thư lục lễ, phượng quan hà mờ ảo, mười dặm Hồng Trang!

Tất cả mọi người trên quảng trường đều đến xem lễ, toàn bộ tu chân giới có hơn mười môn nhân tông môn đều nghểnh cổ lên, mở to hai mắt nhìn tân lang và tân nương sợ bỏ qua bất cứ chi tiết nào.

"Sao lại không thấy tân nương nhỉ?"

"Ồ, có thể nhấc nắp lên được không, ta muốn nhìn Diệp Trầm Ngư tiên tử..."

"Móa nó, rốt cuộc tân lang này chịu vận may cứt chó gì vậy, lại có diễm phúc như vậy, ông trời thật bất công, muốn ta là người phong lưu phóng khoáng như vậy, đến nay độc thân một mình, là vì sao? Nghĩ lại mà thấy không công bằng..."

Đám người chen chúc, bầu không khí nóng bỏng, chứng minh lần hôn sự này thịnh thế như thế nào, có thể nói là toàn sơn hồng khí, thải hà nhô cao, Hỉ Thước quấn quanh, Tiên Hạc ca tụng.

Trong đại điện, ba vị trưởng bối của Ngu Nhược Tiên, Chu Diệu Ngữ và Diệu Y, tiền bối ngồi ở vị trí trên cao, tiếp đó ngồi hai bên là bốn người Ngu Yên Vũ, Lạc Khinh Trần, Bạch Miểu và Thủy Hồng Dao, bọn họ cũng ăn mặc vui vẻ, phượng quan hà mờ ảo, hào quang chiếu rọi mọi nơi so với tân nương, mị lực tỏa ra bốn phía.

"Nhất bái thiên địa..."

Bên cạnh, thanh âm phong hoa chủ trì hôn sự vang lên, truyền khắp đại điện.

Vi Vân cùng ba vị tân nương liền cúi đầu xuống đất, là kính sợ thiên đạo, lấy thiên địa tự nhiên vì vạn vật căn bản, ngay cả là Vi Vân từ trước tới nay không cần quỳ lạy bất luận kẻ nào, cũng phải quỳ gối.

"Nhị bái Cao Đường..."

Bốn người lại bái lạy Ngu Nhược Tiên, Ngu Yên Vũ, Lạc Khinh Trần và Bạch Miểu.

"Gói bái phu thê."

Vi Vân và Ngu Phi Tuyết, Diệp Trầm Ngư, Liễu Phỉ Nhi bái kiến. Cùng lúc đó, Ngu Yên Vũ, Lạc Khinh Trần, Bạch Tuyền, Thủy Hồng Dao cũng chúc phúc. Ngu Nhược Tiên, Chu Diệu Ngữ và tân nương càng hy vọng tân nương trăm năm thích hợp, bạch đầu giai lão, hiện trường một mảng náo nhiệt, vui vẻ dạt dào.

Kế tiếp, Vi Vân, ba vị tân nương, cùng với trưởng bối, tiền bối, đồng thời đứng dậy, đồng thời đi ra đại điện, cùng các vị đồng đạo của tu chân giới kính rượu, cho bọn họ đủ mặt mũi, đây là tại truyền tin tức ra ngoài, để cho bọn họ biết được hôn sự của Tử Nguyệt tiên môn, cùng với thông gia với Dược Vương tông, Phù Vân các, liên minh.

Buổi tiệc cưới này kéo dài đến tận nửa đêm, người của các đại tông môn mới rời đi. Tử Nguyệt tiên môn cũng không giữ bọn họ lại, cũng không ai dám gây sự.

Sau khi đồng đạo tu chân giới rời đi, Vi Vân cùng tân nương tử đi vào phòng cưới. Phía sau còn có một đám người thích náo động phòng, tất cả đều là môn nhân Tử Nguyệt tiên môn và Đào Hoa giáo, cả đám đều đang chờ xem chuyện cười của Vi Vân.

"Không phải muốn tiến vào phòng cưới sao? Phòng động phòng đâu?" Vi Vân ngơ ngác.

Giờ phút này, hắn cùng mấy vị tân nương bị mọi người vây quanh đi vào trong một sân bãi giữa hậu điện cùng tiền điện, nơi này cũng khá rộng lớn, bên cạnh có mấy cây Tịch Mai, bất quá còn chưa đến thời điểm nở hoa.

Nơi này là chỗ của môn nhân Tử Nguyệt tiên môn, ngoại nhân không vào được, nhưng hiện tại đông người như mắc cửi, mấy vạn môn nhân Tử Nguyệt tiên môn và Đào Hoa giáo vây Vi Vân và mấy vị tân nương vào giữa, tầng tầng lớp lớp người, trên mặt ai nấy đều tràn ngập nụ cười xấu xa, có kẻ xắn tay áo lên, lộ ra nắm tay trắng như tuyết, cũng không biết muốn làm gì.

Vi Vân phát hiện con đường đi tới phòng cưới đều bị bọn họ chặn lại, trừ phi bay qua, nhưng điều này rõ ràng có chút thất lễ. Ngu Phi Tuyết, Diệp Trầm Ngư, Liễu Phỉ Nhi, thậm chí là Ngu Yên Vũ, Lạc Khinh Trần, Bạch Miểu và Thủy Hồng Dao cũng có chút nhút nhát, những tên vô liêm sỉ bên cạnh muốn làm gì?

Lại không thấy Ngu Nhược tiên, Chu Diệu Ngữ và Diệu Y, dường như cố ý tránh đi.

Trên quảng trường bên ngoài, Tiểu Kim hóa thành một thiếu nữ, nắm lấy đùi gà trên bàn án nhét vào miệng, miệng lẩm bẩm: "Của ta, tất cả đều là của ta..."

Ngự Châu nương nương ngây thơ bỗng ngồi xuống bên cạnh Tiểu Kim, cầm lên thịt ăn liền ăn, bốn đại yêu cơ ở bên cạnh nàng.

Bên cạnh, đám người Lý Mị Nhi đang dọn dẹp bát đĩa, Cầm Nhi, Thi Nhi đều nhìn Tiểu Kim, đều cảm thấy không còn gì để nói.

Trở lại bên Vi Vân, môn nhân xung quanh bắt đầu ồn ào, có người chỉ vào một cái giường lớn bên cạnh, nói: "Vân sư huynh, đây là động phòng, là chúng ta đặc biệt chuẩn bị cho các ngươi."

Vi Vân nhìn giường chiếu trước mặt, nhất thời mặt mày xấu xí! Đỗ giường này quả thật đủ lớn, có thể ngủ năm sáu người, thảm, chăn đệm đều có đầy đủ, còn do tơ Thiên Tằm dệt thành, nhưng lần này cũng chưa chắc đã quá mức tùy tiện rồi? Coi nơi này như là phòng động phòng, dưới mặt nhiều người nhìn xem? Thiệt thòi các nàng nghĩ ra được...

Dung hòa giải nói: "Vân sư đệ, xuân đạo ngắn, tranh thủ thời gian nhé."

"Cái này..." Ở trước mặt nhiều người động phòng như vậy, thật sự là lần đầu tiên. Vi Vân không khỏi cảm thấy phiền phức. Ngay cả phần lớn những người này cũng từng có sự vui vẻ cá nước với hắn, hắn cũng cảm thấy ngượng ngùng.

"Mau vạch khăn voan lên nha!" Thanh thôi thúc giục.

Ở một bên, bốn người Ngu Phi Tuyết, Diệp Trầm Ngư, Liễu Phỉ Nhi trên đầu còn có cái khăn che đậy, mà bốn người Ngu Yên Vũ, Lạc Khinh Trần, Bạch Miểu và Thủy Hồng Dao thì nhìn nhau không nói gì.

Dưới sự ầm ĩ của mọi người, Vi Vân đành phải xé toạc Ngu Phi Tuyết, Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi ra, nhất thời lộ ra gương mặt như hoa của các nàng. Dưới bóng đêm, trăng thu chiếu rọi, có vẻ đặc biệt rực rỡ.

"Tốt a, có thể động phòng rồi?"

"Nhanh lên, nhanh lên..."

"Vân sư huynh, ta cởi quần áo cho ngươi!"

"Tân nương cần ôm nhau lên giường sao?"

Người chung quanh không ngừng ồn ào, cười đùa liên tục, chờ đợi Vi Vân và tân nương diễn trò động phòng, có người đã bắt đầu tiến lên, đang cởi quần áo của đám Vi Vân và tân nương, có người dẫn

đầu, những người khác cũng lập tức hành động, từng người sợ động tác chậm chạp, không bao lâu, ba vị tân nương đã bị mọi người cởi sạch sành sanh, chỉ có mỗi tấm giày còn mặc trên đùi, lộ ra thân thể tuyệt vời của các nàng.

Trong đó, đùi ngọc của Diệp Trầm Ngư mặc một đôi ống dài màu xanh, trên đùi Ngu Phi Tuyết mặc ống dài màu tím nhạt tất, trên đùi Liễu Phỉ Nhi ngọc bọc một đôi ống dài tơ lụa màu lam nhạt, đều phi thường mê người.

Vi Vân ngây người một lát, khuôn mặt ba vị tân nương lại càng rạng rỡ, không biết làm sao, giờ phút này cho dù là tuyệt thế cường giả, cũng muốn ở trong bầu không khí náo nhiệt này vô kế vô sách, đánh cũng đánh không được, mắng cũng không được, ngươi làm sao bây giờ?

Mất tâm tư nhanh nhẹn của Vi Vân, vội vàng ôm lấy Diệp Trầm Ngư bên cạnh bỏ nàng vào chăn, liên tục nhét mấy vị tân nương vào chăn, sau đó bản thân cũng chui vào, mới coi như tạm thời tránh được một kiếp.

Nhưng mà, môn nhân chung quanh lại không yên tĩnh, tất cả đều vây quanh mép giường, một đôi mắt trợn tròn, chờ xem Vi Vân cùng tân nương tử động phòng như thế nào, như thế nào trình diễn một vở kịch mà các nàng mong chờ.

"A, Vân sư huynh, sao ngươi còn chưa nhúc nhích?"

"Có cần giúp đỡ không? Vân sư đệ?"

Mọi người không ngừng ồn ào, có người còn đưa tay vào trong chăn, muốn sờ soạng tình huống bên trong.

Sau khi vào chăn, Vi Vân thoáng cảm thấy an tâm một chút. Diệp Trầm Ngư và các tân nương tử như tìm được nơi tránh gió, chỉ là đem thân thể trần trụi trắng như tuyết rút vào trong chăn, không dám lộn xộn, thật sự là quá lúng túng. Các nàng đang nghiến răng nghiến

lợi, thầm nghĩ đêm nay sẽ qua đi, nhất định phải trừng trị thật tốt những nha đầu khốn kiếp sợ thiên hạ không loạn này.

Vi Vân ló đầu ra nói: "Các ngươi muốn xem động phòng cũng không phải không thể, nhưng đừng ồn ào, đừng có quá gần, nếu không ngày mai ta sẽ phái nàng xuống núi!"

"Sẽ không đâu, Vân hộ pháp, ngươi cứ việc động phòng là được rồi, chúng ta chỉ là xem mà thôi, chúng ta đều là những người rất nghe lời mà!" Một môn nhân Đào Hoa giáo nói.

"Các ngươi nghe lời?" Vi Vân cười khổ một tiếng, hắn đương nhiên sẽ không tin tưởng.

Tuy vậy, Vi Vân vẫn bắt đầu hành động, mặc dù có nhiều người nhìn như vậy, nhưng tóm lại vẫn phải là động phòng, dù cho các nàng náo loạn vui mừng thế nào cũng không thể ảnh hưởng đến quyết tâm ngủ chung của hắn và tân nương tử.

Hai mươi mốt chương Động Phòng hoa chúc đêm,

Lần đại hôn này, Vi Vân một lần cưới ba vị kiều thê, vì Diệp Trầm Ngư, Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi, lại có bốn trưởng bối Ngu Yên Vũ, Lạc Khinh Trần, Bạch Miểu cùng Thủy Hồng Dao làm giá, cộng lại có bảy người.

Trăng sáng nhô lên cao, gió mát phất vào mặt.

Dưới đại đình rộng lớn, mấy vạn nữ đệ tử Tử Nguyệt tiên môn và Đào Hoa giáo, nữ môn nhân bao vây xung quanh, quần áo của Vi Vân cùng ba vị tân nương tử đều bị lột sạch, bất đắc dĩ tiến vào trong chăn, ấm áp trong chăn.

Vi Vân nhìn Ngu Yên Vũ, Lạc Khinh Trần, Bạch Miểu cùng Thủy Hồng Dao đứng bên giường, thầm nghĩ: "Đêm nay các nàng mới thật sự là tân nương. Không được, ta phải mang các nàng lên giường."

Thế là, Vi Vân ló đầu ra nói: "Ta còn chưa hiểu rõ về phòng động phòng, kính xin mẫu thân, mẹ nuôi, sư phụ và sư nương chỉ điểm một phen..."

Bạch Chỉ lại nói: "Các ngươi chậm rãi động phòng đi, chúng ta cần phải về phòng trước."

Nói xong liền phi thân rời khỏi hiện trường.

Ngu Yên Vũ và Lạc Khinh Trần cũng không nói một lời, bay khỏi.

Chỉ có Thủy Hồng Dao nhìn Vi Vân ra hiệu, mỉm cười vũ mị, sau đó cũng phi thân rời khỏi, đi về phía sân nhỏ của Ngu Yên Vũ ở hậu điện.

Trong lòng Vi Vân hơi động, thầm nghĩ: "Hẳn là các vị nương đang chờ ta, trước tiên ta phải ở bên này động phòng với các vị sư tỷ rồi, sau đó mới đi động phòng với các mẹ..."

Nghĩ tới đây, Vi Vân không khỏi hứng trí bừng bừng, xem ra đêm nay sẽ lưu lại một đoạn ký ức vô cùng tốt đẹp.

Vi Vân kéo lều vải xuống, rèm lụa màu đỏ hơi mờ, ngăn những người xung quanh ở bên ngoài, tuy nhiên như thế vẫn không ảnh hưởng đến sự nhiệt tình làm náo động phòng của các nàng, mắt không chớp nhìn quang cảnh bên trong, chỉ chờ xem giường chiếu kịch liệt lay động như thế nào, nghe thanh âm giao nhau kịch liệt cỡ nào, kêu lên như tiêu hồn như thế nào.

Vi Vân và tam nữ nằm cạnh nhau, ngọc thể mềm mại mềm mại nằm hai bên trái phải, trong đó bên trái là Ngu Phi Tuyết, bên phải là Diệp Trầm Ngư, lại ôm Liễu Phỉ Nhi vào trong ngực, ba giai nhân tuyệt sắc đang tranh đấu kỳ diệu trên giường, đều khuynh quốc khuynh thành như nhau, thiên kiều bá mị, đều có thiên thu, Diệp Trầm Ngư không ăn khói lửa trần gian, Ngu Phi Tuyết khí chất cao quý, da đẹp Liễu Phỉ Nhi đáng yêu, tam nữ thực khó phân cao thấp.

Ba người thân thể trắng muốt nhẵn nhụi, Vi Vân dán sát vào ngọc thể của các nàng, lảo đảo vài cái, sau đó ôm lấy Liễu Phỉ Nhi hôn mê trong chốc lát, thiếu nữ xinh đẹp Nguyệt Nha Nha đáng yêu này dĩ nhiên là tình dục mơ màng, nằm sấp trên người Vi Vân., Thỉnh thoảng Vi Vân lại rung lên một cái. Vi Vân tách ra đôi giày và chân ngọc của nàng ra, đem gậy thịt nhắm ngay đôi môi thịt nhỏ của nàng, phát hiện giữa khe thịt tươi mới kia đã ướt sũng, lập tức cũng không buồn lằng nhằng nữa, thịt côn đâm một cái liền vào trong đũa thịt của thiếu nữ xinh đẹp.

"A..." Liễu Phỉ Nhi phát ra một tiếng kêu dịu dàng ngọt ngào, làm cho mọi người ngoài giường nhìn vào, làm náo loạn động phòng xôn xao từng trận ồn ào.

"Tân lang đây có đi vào không? Là tân nương nào chiếu cố trước đó?"

"Để ta xem thử."

Đám người không ngừng thăm dò nhìn quanh, mặc dù cách màn sa, nhưng mỗi người trong các nàng đều là người mắt sắc, sa trướng này quả thực thùng rỗng kêu to, từng người từng người âm thầm mở Linh Nhãn chi thuật, ngay cả chăn mền cũng che khuất quang cảnh bên trong, nhất thời thấy rõ ràng.

"Ôi, bị chen vào là sư tỷ Phỉ Nhi..."

"Oa, thật sự cắm vào rồi."

"Phiêu bổng của Vân sư huynh quả nhiên vẫn thô to như vậy, cũng không biết liệu Phí nhi sư tỷ có chịu nổi không. Sao ta lại nhìn vẻ mặt của Phí Nhi sư tỷ có chút thống khổ thế nhỉ? Có phải Vân sư huynh dùng sức quá mức hay không, như vậy cũng quá không thương hoa tiếc ngọc đi."

"Sư muội có chỗ không biết, Phỉ Nhi sư tỷ nhìn như đầy thống khổ, kì thực lại sảng khoái, không phải là một khái niệm."

"Điều này cũng đúng, lại nói tiếp, sau lần trước bị Vân sư huynh cắt qua, ta vẫn luôn nhớ cảm giác này, cũng không biết lúc nào mới có thể lĩnh hội lần nữa, ặc, ngẫm lại cảm thấy bên dưới thật ngứa ngáy..."

Tuy rằng tiếng động phòng cưới vang lên bên tai hắn không ngừng, nhưng không ảnh hưởng chút nào tới động phòng Vi Vân. Hắn vận dụng gậy thịt trong động đi ra vào, phát ra những tiếng "Phốc phốc" không ngừng vang lên, kéo theo cả ổ chăn cũng không ngừng cong lên. Điều này ảnh hưởng tới hành động của Vi Vân, hắn dứt khoát bị lật tung, lập tức lộ ra thân thể chú rể và tân nương ngồi trên giường, khiến mọi người xung quanh phải kinh hô một hồi.

Chỉ thấy tân lang ôm một cái chân ngọc của Liễu Phỉ Nhi, từ một huyệt nhỏ bên cạnh không ngừng cắm vào thân nàng, có thể nhìn thấy côn thịt thô dài ở giữa khe thịt trắng noãn kia đang nhanh chóng va chạm, cứng rắn tráng kiện, nhiệt khí bừng bừng, không ngừng mang theo nước bọt bọt bắn tung tóe, hai người tính khí kết hợp vị trí liền nhau dính liền với nhau., Những miếng bọt biển bay ra, nhìn qua cực kỳ dâm đãng, thanh âm nhàn nhạt từ từ truyền ra xung quanh, rồi lan vào trong hơi thở của mọi người xung quanh. Đám người ngửi thấy mùi này, nhìn hình ảnh giao hoan trước mắt, mặt không khỏi đỏ tới mang tai, thanh âm đều yếu đi.

"A... Ta, ta sắp đến... Hu hu..." Liễu Phỉ Nhi bỗng nhiên gấp gáp phát ra tiếng rên rỉ.

Vi Vân cảm thấy tiểu huyệt của nàng bắt đầu co rút kịch liệt, biết nàng sắp lên cao trào nên vội vàng gia tăng tốc độ, quả nhiên chỉ vài lần Liễu Phỉ Nhi đã bắt đầu run rẩy.

"Mau nhìn, mau nhìn... Phi Nhi sư muội tiết!"

"Oa, chảy quá nhiều rồi..."

Mắt mọi người không chớp, nhìn chằm chằm vào vị trí có tính khí chặt chẽ của Vi Vân và Liễu Phỉ Nhi, nhìn nước bẩn trong huyệt nhỏ

của Liễu Phỉ Nhi đang không ngừng tràn ra từ kẽ thịt, nhỏ lên mặt giường.

"A..." Liễu Phỉ Nhi thở hổn hển nằm sấp ở trên giường, đôi mắt hạnh đầy vẻ mê ly, mặt mày hồng hào, nhìn qua vô cùng đáng yêu.

Vi Vân khẽ mút lấy chiếc mai trắng như tuyết của Liễu Phỉ Nhi, ấm áp trong chốc lát rồi mới rút cây gậy ra khỏi bắp thịt trong huyệt nhỏ của nàng. Nàng nghiêng người ôm lấy Ngu Phi Tuyết bên phải, cũng không lãng phí thời gian mà nhẹ nhàng thấm ướt miếng thịt vào trong huyệt nhỏ ôn thuận của nàng.

"Đã đến Phi Tuyết sư tỷ, thật nhanh a!"

"Vân sư huynh ở phương diện này đúng là rất nhanh."

"Vân sư huynh không vui, hắn có thể chơi cả ngày mà không nghỉ ngơi đấy."

"Ý của ta là loại nhanh như vậy, không phải nhanh như ngươi nói hay sao..."

Mọi người đứng xem chung quanh chen một cái, đều vọt tới bên giường, chỉ kém chưa bò lên giường.

Ngu Phi Tuyết đặt hai chân bên hông Vi Vân, âm thầm chắp tay đón khách. Vi Vân một bên ra sức đưa tặng, một bên bắt lấy hai nhũ bạch nõn như tuyết trước ngực nàng, không ngừng xoa bóp, nhũ cầu này tuy rằng không lớn bằng đồng nhan cự nhũ của Liễu Phỉ Nhi, nhưng lại hết sức mềm mại đàn hồi, chơi đùa cảm giác cực tốt.

"Sư tỷ... Không, nương tử, qua đây." Vi Vân nhìn về phía Diệp Trầm Ngư đang yên lặng đứng một bên.

Lúc này tuy Diệp Trầm Ngư cởi mở ngọc thể trắng như tuyết, nhưng nhìn qua vẫn rất thánh khiết mỹ lệ, không thể khinh nhờn, nàng khẽ

cười một cái rồi ngồi xuống bên cạnh Vi Vân, vẫn không mở miệng, có vẻ đặc biệt điềm tĩnh.

Một mùi thơm của hoa sen xộc vào mũi, Vi Vân không khỏi say sưa, hắn tiến sát Diệp Trầm Ngư, phát hiện quả nhiên là từ trên người nàng bay tới, lập tức kinh ngạc nói: "Sư tỷ, ngươi thật là thơm!"

Cái này cũng chưa tính là gì, Vi Vân phát hiện da thịt Diệp Trầm Ngư cũng khác trước, có vẻ trong suốt long lanh, hơi mờ, xuyên thấu qua làn da có thể thấy rõ mạch máu bên trong, bình thường mặc quần áo, còn chưa phát hiện ra, lúc này lập tức kinh ngạc.

Vi Vân lè lưỡi liếm da thịt trắng nõn của Diệp Trầm Ngư một cái, phát hiện mùi vị ngọt ngào này hoàn toàn khác với mùi vị của Liễu Phỉ Nhi và Ngu Phi Tuyết, lại càng không giống với Diệp Trầm Ngư, trong lòng dường như hiểu ra điều gì, lập tức hỏi: "Sư tỷ, hẳn đây chính là biến hóa sau khi thành tiên?"

Diệp Trầm Ngư gật đầu nói: "Ừm, cái này gọi là thoát thai hoán cốt, chính là thân thể Bán Tiên."

Vi Vân không quên giơ cao thân thể, không ngừng điều khiển Ngu Phi Tuyết dưới chân, đồng thời hỏi: "Vì sao không phải là thân thể Chân Tiên?"

Diệp Trầm Ngư không nghĩ ngợi nói: "Sau khi phi thăng Tiên Giới, được tiên linh chi khí của Tiên Giới tẩy lễ, mới có thể tính là thân thể Tiên Nhân chân chính."

Vi Vân mút lưỡi trắng nõn của Diệp Trầm Ngư, ngọt ngào hoạt bát, hương vị ngọt ngào, thật sự là khó có thể nói bằng lời. Hắn nói: "Ta thấy Tiên Nhân thời cổ, sau khi phi thăng đều không trở lại. Nếu sư tỷ đã thành tiên, có tuổi thọ vô hạn thì không cần đi nữa. Chúng ta cùng nhau sinh sống ở nhân gian, tiêu diêu tự tại, chẳng phải tốt đẹp hơn sao?"

Diệp Trầm Ngư trầm ngâm một chút rồi nói: "Nếu như vậy, trăm năm sau, cảnh giới sẽ lại một lần nữa giảm sút."

"Còn có chuyện như vậy nữa sao?" Vi Vân dừng lại.

Hắn lại không biết, linh khí ở nhân gian cũng không đủ để duy trì dương thần hao tổn của tiên nhân, trừ phi tiên nhân cái gì cũng không làm, một mực ngủ say, nhưng cho dù như vậy, cũng sẽ bị nhân gian giới đồng hóa, thân thể Tiên nhân căn bản không đủ để duy trì tiếp tục, cho nên nhất định phải phi thăng tới tầng cao hơn thế giới, mới có thể không bị giảm xuống cảnh giới, thậm chí là nâng cao một tầng.

Nếu nói như vậy... Vi Vân ánh mắt ngưng tụ, thầm nghĩ một tiếng không tốt, vậy thì phải tranh thủ thời gian tu luyện, mình cũng phải tu thành Địa Tiên mới được, đến lúc đó cùng Diệp Trầm Ngư phi thăng, ừm, còn tính cả nữ nhân khác của mình nữa, cùng phi thăng, sinh tử tùy ý, quyết không tách rời.

Hắn suy nghĩ rất ngây thơ vui vẻ, nhưng không biết thành tiên đâu là chuyện đơn giản như vậy.

"Ừm... A..." Lúc này, Ngu Phi Tuyết đã bắt đầu trầm giọng ngâm lên, eo liễu hơi cong lên, chợt thân thể mềm mại rung động, huyệt nhỏ sinh ra một lực hút kịch liệt, huyệt thịt dày đặc không ngừng mút cây côn thịt của Vi Vân, Vi Vân không kịp đề phòng, bị Ngu Phi Tuyết kẹp lấy một cái giật mình, vội vàng rút cây gậy thịt ra, nhưng vẫn là lắc eo, liền từ trong mắt tiểu tạng bắn ra từng luồng từng luồng đục ngầu, tất cả đều rơi vào trên bờ môi nhỏ của Ngu Phi Tuyết.

"Rào... Vân sư huynh bắn..."

"A... Vân sư đệ, sao ngươi bắn nhiều như vậy? Cái này là nghẹn mấy ngày nha?"

Người khác ở xung quanh quả thực chỉ biết sợ người bên ngoài mà không biết, luôn miệng trêu chọc, khiến cho mọi người ở bên ngoài

nhảy dựng lên quan sát, muốn nhìn một chút phong thái bễ nghễ ở trên giường cưới.

Vi Vân vẫn thẳng thắn như cũ, ôm lấy thịt người Diệp Trầm Ngư, nằm sấp trước ngực nàng, dùng đầu lưỡi quấn lấy hàm trứng non của nàng, nhẹ nhàng mút vào, đôi đũa của tiên sư tỷ giống như anh đào mềm mại, còn mang theo hương thơm thoang thoảng, quả thực là thấm vào ruột gan, khiến người ta say mê, khó có thể tự thoát ra.

Không có hút vài cái, Vi Vân liền muốn xen vào một lần nữa, nhưng hắn muốn nhấm nháp một chút các huyệt nhỏ của Diệp Trầm Ngư, xem thử có ngon lành như đầu lưỡi của nàng hay không. Lập tức môi lưỡi của nàng trượt xuống, hôn đến bên đùi Diệp Trầm Ngư, liền nhìn thấy huyệt huyệt nhỏ trước mắt trơn bóng, mượt mà mềm mại, mềm mại xinh đẹp., Thịt môi đầy đặn, âm giao mềm mại, khe thịt đỏ tươi, toàn bộ huyệt nhỏ như một cái bánh bao thịt căng lên, một cái khe thịt tươi tốt chặt chẽ, ở giữa tràn ra nước dâm đãng óng ánh, toàn bộ huyệt thịt đều hiện ra hương thơm nhàn nhạt, không hổ là thân thể bán tiên!

"Cái này, cái này cũng thật đẹp! "

Vi Vân nhìn mà ngây người, sao có thể nhịn được, há mồm liếm một cái, hút tất cả nước bẩn trong miệng những khe hở bánh bao thịt vào. Quả nhiên là ngọt ngào, mùi thơm nhàn nhạt giống như hà hoa nhưỡng, thật sự làm cho người ta say mê., Đầu lưỡi Vi Vân trượt qua vẩy lại giữa những huyệt mật mật, ngậm lấy đôi môi đầy đặn không ngừng mút, liếm môi Diệp Trầm Ngư không khỏi híp mắt lại, có chút rên rỉ, bộ ngực sữa nhẹ nhàng phập phồng, thở dốc không thôi, trong huyệt nhỏ lại bị dẫn ra nhiều nước bẩn hơn nữa, Vi Vân si mê liếm đũa thịt cùng nước dâm tà của tiên tử xinh đẹp kia, căn bản không nỡ buông ra.

Thẳng đến Ngu Phi Tuyết cùng Liễu Phỉ Nhi ngồi dậy, ở một bên dùng một tia vớ ngọc nhẹ nhàng ma sát lưng hắn, lúc này hắn mới thò đầu ra, cười ngượng ngùng một tiếng, sau đó tách đôi giày ngọc

của Diệp Trầm Ngư ra, đem đầu rùa nhắm ngay huyệt thịt tươi non của nàng, cắm vào trong hang thịt.

Theo đầu rùa mở kẽ thịt, Vi Vân bỗng nhiên cảm thấy gặp được một màng mỏng, còn tưởng là lỗ thủng, liền chen thẳng vào. Diệp Trầm Ngư lại "A" một tiếng, mười ngón tay bắt lấy bả vai Vi Vân, nói: "Nhẹ chút..."

Vi Vân sửng sốt, cúi đầu nhìn xuống liền thấy giữa hai người tính khí chặt chẽ, xuất hiện một vết máu đỏ tươi.

"Có chuyện gì vậy?" Vi Vân sững sờ trong giây lát.

"Phù..." Diệp Trầm Ngư hơi khôi phục tinh thần, giải thích: "Cái gọi là thoát thai hoán cốt, chính là toàn bộ thân thể đã hoàn toàn tái tạo, cho nên... "

Vi Vân nghe vậy, rất nhanh liền hiểu ra, nhất thời càng thêm kinh ngạc.

Hóa ra sau khi người tu hành tu hành thành Địa Tiên, thân thể sẽ được cải tạo hoàn toàn. Mặc dù biểu hiện bên ngoài cũng giống như trước kia, nhưng trên bản chất đã hoàn toàn thay đổi. Cùng với Vi Vân dùng phương pháp huyết luyện, luyện hóa thân côn thành pháp bảo phẩm chất, một đạo lý đã là tiên chất. Còn nữ tu thành Địa Tiên, khi nhục thân tái tạo thành Tiên, sẽ sinh ra một loại biến hóa, khôi phục thân thể nữ nhi. Nói cách khác, hiện tại trước mắt Vi Vân là một thân xử nữ.

Cái này so với Vi Vân dùng pháp bảo luyện hóa thành nữ tử, càng thêm cao siêu, thật không hổ là trải qua Thiên Đạo Chi Lực tẩy lễ sau mà đắp nặn.

Diệp Trầm Ngư vừa mới phá vỡ thân thể mềm mại, nằm ở trên giường, đôi mắt đẹp hiện ra ánh sáng lộng lẫy, nhìn nam tử trên người, ái lang của mình, trong mắt hiện ra tình dục.

Trong lòng Vi Vân tràn đầy yêu thích ôm tiên tử sư tỷ trước người, chậm rãi co rút đưa vào trong cơ thể nàng. Huyệt thịt nữ hài của tiên tử tất nhiên kích thích khó nói, chặt hẹp, mềm mại, trơn bóng mềm mại, tóm lại mỹ diệu tới cực điểm, rất khó dùng ngôn ngữ để hình dung., Nhưng cảm giác tiên tử trước mắt càng thêm để ý, nàng cảm thấy sung sướng, chính mình liền cảm thấy sung sướng. Vì vậy hai ánh mắt hai người nhìn chăm chú đối phương, truyền lại tình dục lẫn nhau, hai cỗ tình dục muốn hội tụ lại một chỗ, va chạm tạo ra càng thêm kịch liệt, ý triền miên nồng đậm, hận không thể hòa hợp một thể với đối phương, đây chính là "yêu".

"Sư tỷ..." Vi Vân dùng sức đưa, cảm nhận được khoái cảm khi thân côn xuyên thủng huyệt nhỏ của thiếu nữ.

"Ừ..." Diệp Trầm Ngư khẽ rên lên, gương mặt xinh đẹp tỏa ra ánh sáng rực rỡ, ánh mắt như nước.

Hai người Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi ở một bên dùng ti ti tất ngọc túc, dẫm ở trước ngực Vi Vân sau lưng không được ma sát, có chút mất hứng, vừa rồi lúc Vi Vân đối đãi các nàng thật cẩn thận, toàn tâm toàn ý toàn ý chịu đãi ngộ.

"Vân sư huynh thời gian cắm Diệp sư tỷ thật là chuyên tâm nha!"

"Đúng vậy, không hổ là Diệp tiên tử, quả nhiên là thứ khiến người ta yêu thương nhất."

"Diệp tiên tử là đường đường tại thế giới tiên tử, vậy có thể giống nhau sao?"

Mọi người xung quanh châu đầu ghé tai, đang phát biểu ý kiến của từng người.

Vi Vân quỳ gối giữa hai chân Diệp Trầm Ngư, ôm đôi đũa ngọc của nàng, thân thể run run, ra sức rút ra, Diệp Trầm Ngư mở rộng tinh thần phối hợp, rất nhanh đã leo lên cao trào, đùi ngọc thon dài muốn trượt xuống, lại bị Vi Vân bắt được, lại há mồm liếm, đầu lưỡi liếm

láp trái tim của cái tất của nàng, hút mút ngón chân đẹp đẽ của vớ tiền.

Liễu Phỉ Nhi và Ngu Phi Tuyết ở bên cạnh thấy vậy lập tức cũng duỗi chân ngọc ra, dụi vào mặt Vi Vân, che kín cả khuôn mặt hắn. Vi Vân lần lượt liếm chân cho các nàng, liếm đến mức các nàng cảm thấy ngứa ngáy, lúc này mới thu hồi chân ngọc lại.

Vi Vân buông chân Diệp Trầm Ngư ra, thoáng đứng dậy, lúc này đệ tử chân truyền của Tử Nguyệt tiên môn bỗng nhiên vén rèm che lên, thò đầu vào, chớp chớp đôi mắt to, nói: "Ôi, Vân sư đệ, động phòng chỉ bắn một lần không đủ đâu!"

"Không cần ngươi quản." Vi Vân trừng mắt nhìn nàng.

Càn quần áo bằng lụa mỏng màu tím của nàng bỗng nhiên vén lên, lộ ra hạ thể mềm mại, huyệt nhỏ nõn nà kia rõ ràng có thể thấy được, đang dâm thủy róc rách, lại là một mảng chân không, căn bản không mặc áo lót, làm cho Vi Vân nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Thanh vờn mày nháy mắt nói: "Thế nào, có muốn ta quản hay không?"

Đâu chỉ là nàng, chúng nữ vây quanh ở đây, trừ những người có việc bận phải làm, có nhiệm vụ phải thi hành. Tử Nguyệt tiên môn và Đào Hoa giáo cộng lại mấy vạn người, mỗi người đều có chuẩn bị mà đến, cái gọi là động phòng, há chỉ nhìn đơn giản như vậy, sao cũng phải tham dự một chút chứ.

Hạ thể nhục côn của Vi Vân theo bản năng mà đứng thẳng lên, đầu rùa màu đỏ tím đâm thẳng vào thanh tẩy.

Nàng cười hì hì, duỗi một cánh tay như ngó sen bắt lấy thân thể Vi Vân, dung nhan bên cạnh cũng giúp nàng một tay, kéo Vi Vân xuống giường, nhấc chân liền đem thân thể của hắn bọc vào trong huyệt nhỏ, miệng lại cười nói: "Ài, ba vị tân nương, các ngươi nghỉ ngơi trước đi, chúng ta đến giúp chăm sóc tân lang một chút... Hắc hắc!"

Trong khi nói chuyện, chúng nữ chỉ thấy Vi Vân đang vây quanh.

Vi Vân ngây ngốc nhìn lại, đã bị chúng nữ bao phủ bên trong. Mọi người hoan hô nhảy nhót, chính thức bắt đầu vở diễn náo động phòng đêm nay. Mỗi người đều đưa lên nụ hôn thơm, lộ ra bộ ngực và huyệt nhỏ triền miên cùng một chỗ với Vi Vân. Ba người Diệp Trầm Ngư, Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi nhìn thấy một trận xấu hổ. Đây chính là phòng cưới náo động mà các nàng nói sao?

Tuy nói thân kinh bách chiến, đã sớm không phải lần đầu tiên cùng các nàng hoan hỉ, cũng không phải lần đầu tiên đối mặt vô số nữ nhân, bất quá vẫn cảm thấy quá đủ khó chịu. Giờ phút này hắn cơ hồ muốn vận dụng pháp môn phi thiên tương hợp, đem những nữ tử xung quanh nghịch lộn, bất quá hôm nay là ngày đại hôn của hắn, không thể quá mức bạo lực,, Cho nên chỉ đứng tại chỗ, không ngừng vũ động nhục côn, khô cạn nữ tử đang không ngừng vọt tới trước người, không ngừng lộ ra huyệt nhỏ trước mắt hắn, không ngừng vò ngực các nàng lộ ra, không ngừng hôn môi các nàng đưa lên, mút mút lưỡi các nàng, hoàn toàn không phân rõ ai là ai, tóm lại một phần xem như bình thường là được.

"A a a... Vân sư huynh... Ta sắp tới rồi... Dùng sức... à không..."

Nữ tử trước người thỉnh thoảng bị Vi Vân làm tê liệt trên mặt đất, sau đó bị người dịch chuyển, lại bị nữ nhân mới thay thế, không ngừng giao hoan với Vi Vân, một cây gậy thịt thô to hầu như chưa từng ngừng nghỉ, nhục côn ở giữa vô số huyệt nhỏ rút ra đưa, nước biển vô cùng vô tận, mặt đất một mảnh ướt át, khắp nơi đều là, khí tức bạo động tràn ngập trong không khí, tiếng rên rỉ cao vút cùng sóng nước ở bầu trời đêm truyền ra.

Vi Vân như máy móc không ngừng điều khiển nữ tử xung quanh, có ý kích thích liền bắn tinh, sau khi bắn xong lại tiếp tục cắm vào huyệt nhỏ, hồi lâu sau lại quát khẽ một tiếng, lần nữa bắn ra một luồng huỳnh điệp, theo thân thể động đậy của hắn., Nữ tử trước người cũng phát ra một tiếng gầm thét, dưới cao trào tiết ra âm tinh dinh

dính, có thể là do Vi Vân làm quá sức, lập tức đem nàng làm đến mức bay ra ngoài, cả người ngã xuống, nhưng lại không có chạm đất mà rơi vào trên người nữ tử khác.

Nguyên lai, lúc này chung quanh đã sớm nằm đầy đất nữ tử, một người chồng chất lên nhau, đập vào mắt là núi thịt tuyết trắng tầng tầng lớp lớp, một đám váy lụa mỏng nửa giải, ngực sữa và bắp thịt đều lộ ra ngoài, thân thể trắng như tuyết nằm trên mặt đất, trên người một mảnh hỗn độn, nước tiểu và nước tiểu trộn lẫn cùng một chỗ, nói không nên lời dâm loạn, trong miệng vẫn kêu khe khẽ, nhưng là ý loạn tình mê, quên mình đang ở chỗ nào.

Sau khi côn thịt Vi Vân mới bắn xong, từ trong huyệt trượt ra ngoài, còn vắt cao lên. Hắn xoa xoa bụng, thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng giải quyết được đám khách không mời mà đến làm náo động phòng này.

Vi Vân trở lại giường, thấy Diệp Trầm Ngư, Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi nhìn mình, chợt cảm thấy ngượng ngùng, ngượng ngùng cười nói: "Ai nha, ba vị nương tử, các nàng thật sự là quá đáng ghét, cho nên vi phu ra tay giải quyết, ta làm được không?"

"Ngươi không phải xuất thủ, ngươi xuất côn."

"Ha ha, đều giống nhau..."

Vi Vân nằm trên giường, ôm trái ôm phải ấp, đang muốn tiếp tục ôn tồn với các nàng, đột nhiên nhớ tới ánh mắt đám người Ngu Yên Vũ, Thủy Hồng Dao lập tức đưa cho hắn, hắn vẫn nhớ rất rõ ràng.

Ngay sau đó, Vi Vân nói: "Chúng ta trở về phòng thôi, ừm... Ta cảm thấy gian phòng của mẹ ta là một lựa chọn không tồi. Gian phòng của mẹ ta rất lớn a!"

Ngu Phi Tuyết nói: "Bây giờ ngươi là đương gia, ngươi định đoạt."

"Vâng vâng!"

Vi Vân vận chuyển pháp lực, cả chiếc giường dưới thân lập tức bay lên trời, bay về phía chỗ ở của Ngu Yên Vũ.

Không bao lâu, giường chiếu dưới đất.

Vi Vân cùng ba vị tân nương đi vào sân của Ngu Yên Vũ, trực tiếp đi về phía phòng ngủ.

Trong phòng, rèm lụa màu tím rủ xuống, che khuất cảnh sắc bên trong, hương thơm nhàn nhạt phiêu đãng trong phòng, thấm vào ruột gan.

"Vợ đại nhân, ta Tam Thông chân nhân tới rồi!"

Vi Vân hét lớn một tiếng, ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới bên giường, vén rèm lên, liền nhìn thấy bốn bộ thân thể trắng như tuyết đang nằm trên một cái giường lớn xa hoa, chính là Ngu Yên Vũ, Lạc Khinh Trần, Bạch Hỗn và Thủy Hồng Dao. Giờ phút này, bốn cô gái trần truồng, chỉ mặc chén lụa ôm lấy nhau, hôn môi, vuốt ve, cảnh sắc mỹ diệu, không khí dâm đãng.

Vừa nhìn thấy Vi Vân chảy nước miếng ròng ròng, hắn vội vàng nhảy lên giường. Diệp Trầm Ngư, Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi thấy vậy cũng nhao nhao gia nhập.

Vi Vân ôm lấy Ngu Yên Vũ, hôn môi anh đào phấn hồng một cái, sau đó nói: "Mẹ, mẹ thật đẹp."

"Ừm..." Trong mắt Ngu Yên Vũ toát ra yêu thương, chuyện cho tới bây giờ, nàng đã không còn quan tâm gì nữa, cho dù khắp thiên hạ đều chửi bới, cũng không ảnh hưởng tới việc ta ta làm theo, dám yêu mà hận.

Vi Vân đang hôn nhau khắp nơi trên người Ngu Yên Vũ, từ trên mặt đến ngực, từ ngực tới ngực trên bụng, từ nhỏ hôn đến chân, từ trên đùi chạm đến chân, từ chân lên đến trên mông... Ngọc thể của Ngu Yên Vũ trắng nõn và uyển chuyển., Không có lấy nửa điểm vướng

víu, giống như tác phẩm nghệ thuật đẹp nhất. Vi Vân tham lam vô cùng, không chịu buông tha mỗi tấc da thịt của nàng, tại mỗi vị trí đều phải liếm mút vào mấy lần, mới dám di chuyển đến vị trí tiếp theo, ngay cả hoa cúc nhãn và bàn chân cũng không ngoại lệ.

Trên người bốn nữ tử đều chỉ để lại tấm lưới bọc trên đùi ngọc, Ngu Yên Vũ chính là màu tím đậm, Lạc Khinh Trần thâm lam, Bạch Miểu chính là tấm khăn màu trắng, Thủy Hồng Dao thì là những vớ màu đỏ, hơn nữa thêm những tấm hốt vải màu xanh của Diệp Trầm Ngư, vớ nhạt màu tím nhạt của Ngu Phi Tuyết, còn có những chiếc ô nhạt màu lam nhạt của Liễu Phỉ Nhi, tổng cộng bảy đôi chén, chân đẹp, có thể nói là đỏ tía, xinh đẹp động lòng người.

Lạc Khinh Trần vuốt vuốt cái trán đang rủ xuống của Lưu Hải, mỉm cười nói: "Ngoan ngoan, ngươi tới chậm thêm một chút, lần đầu tiên sư nương của ngươi bị chúng ta hái mất rồi."

Vi Vân lúc này mới nhớ tới, Thủy Hồng Dao cũng tu thành Địa Tiên, cũng tái tạo thân thể, cũng có tấm thân xử nữ, đang chờ hắn mở nụ cười. Lập tức nhìn về phía Thủy Hồng Dao, Thủy Hồng Dao nửa nằm trên giường, một bàn tay ngọc vươn ra, cười nói: "Thịt của ta, mau lại đây."

Vi Vân lập tức nhào tới, đặt Thủy Hồng Dao dưới thân, hôn lên gò má nàng, bờ môi thơm, cổ nàng... mỗi tấc da thịt của nàng.

Khác với Diệp Trầm Ngư chính là, mùi hương cơ thể của Thủy Hồng Dao là hương hoa đào, cả người trên dưới đều hiện ra hương hoa đào nhàn nhạt, làn da là loại màu sắc óng ánh mang theo một tia phấn hồng, nhìn qua rất xinh đẹp, có loại mê hoặc yêu mị, làm cho người thấy mà thất thần.

Thủy Hồng Dao ôm đầu Vi Vân, nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó đè đầu của nàng xuống, ấn lên bắp chân ngọc của nàng, sau đó nhẹ nhàng kẹp chặt, trong miệng dịu dàng nói: "Ngoan ngoãn, mau nếm thử, mùi vị như thế nào."

Vi Vân nằm nhoài giữa hai chân Thủy Hồng Dao, hai má dán vào da thịt đùi ngọc của nàng, trước mắt là một cái huyệt hoa tuyệt đẹp, dưới cái "Nhất tuyến bảo huyệt" mềm mại là một hạt đậu đỏ mềm mại, dọc theo là một sợi tơ nhỏ mịn màng phấn nộn, khe thịt tươi mới bị môi hai cánh thịt mềm mại kẹp chặt, ở giữa như nở ra, có nước dâm tỳ từ đó tràn ra, trong suốt óng ánh trơn bóng, cả huyệt thịt lộ ra mùi hương hoa đào nồng đậm, hương thơm làm say lòng người, không giống vật nhân gian.

Vi Vân lè lưỡi, liếm qua khe môi âm hồng của Thủy Hồng Dao một lần. Lập tức, hoa mật ngọt ngào rơi vào trong miệng, mang theo hương thơm cùng vị ngọt của chiếc đũa, quả nhiên như lá, ngay cả da thịt, dâm thủy đều ngọt, chỉ là hương vị hơi khác nhau, đại biểu cho việc tu hành của các nàng khác nhau.

"Ngon không?" Giọng Thủy Hồng Dao truyền đến.

"Ăn ngon..." Vi Vân đáp một câu, sau đó tham luyến liếm cái huyệt nhỏ của nàng. Ở mỏ thịt, khe thịt, âm tà, thậm chí là hoa cúc đều càn quét qua lại, du tẩu bất định, thỉnh thoảng đầu lưỡi khẽ động âm tâm, thỉnh thoảng lại thè đầu lưỡi vào trong động, liếm đến thân thể mềm mại của Thủy Hồng Dao đến mềm mại, thở hồng hộc, gần như không có khí lực. Vi Vân vừa hút đến nước mật liền nuốt xuống, liếm láp có vị ngon, không ngừng phát ra âm thanh "Chíp chíp".

Dòng mật tiết ra từ hoa tươi chính là mật ong, con ong này thu thập được chính là mật hoa, cho nên mật ong ngọt ngào. Hiện giờ Diệp Trầm Ngư và huyệt hoa của Thủy Hồng Dao đã bị tiết ra thành mật ngọt, giống như mật tiết ra từ hoa tươi vậy, sao có thể làm cho Vi Vân không thích nổi hai hàng lông mày? Làm sao mà cũng phải nhấm nháp no nê một chút mới được.

"A... Nhi tử của ta thật là giỏi, thật biết liêm sỉ... Sói con, ăn từ từ, không ai tranh đoạt với ngươi." Ánh mắt Thủy Hồng Dao mê ly, hai chân kẹp lấy đầu của Vi Vân nhẹ nhàng ma sát, cặp mông vểnh lên

đón hợp, không ngừng đem huyệt nhỏ của mình hướng vào trong miệng Vi Vân.

Ngu Yên Vũ nhéo khuôn mặt xinh đẹp Thủy Hồng Dao, không vui nói: "Đây không phải con trai ta sao? Từ lúc nào ta đã thành con ngươi rồi?"

Thủy Hồng Dao nhướng mí mắt lên, kinh ngạc nói: "Đây là nhi tử của ta đấy, Ngu môn chủ, đừng có giành với ta, năm đó khi Vân nhi ở Huyền Hồ Quan hát cho ta nghe, các ngươi còn chưa gặp mặt ta... Xem, con ta thật ngoan."

Lạc Khinh Trần cũng tiến tới, tách chân ngọc ngồi xổm sau lưng Vi Vân, dùng cái lỗ nhỏ nõn nà dán lên cái mông dầy đặc của nàng rồi nhẹ nhàng ma sát, vừa nói vừa nói: "Các ngươi đều nhầm rồi, đây là con trai của ta, không tin ta sẽ chứng minh cho các ngươi xem. Ngoan ngoan, gọi mẹ đi..."

"Mẹ..." Lúc này Vi Vân đâu quan tâm bọn họ đang làm gì, có người dặn dò là trực tiếp đáp ứng là được, bèn gọi một tiếng, sau đó tiếp tục liếm hạ thể Thủy Hồng Dao, toàn tâm toàn ý, hết sức chăm chú.

"Các ngươi xem đi." Lạc Khinh Trần nhún vai nói.

Ngu Yên Vũ và Thủy Hồng Dao nhìn nhau, nhất thời không nói gì.

Bạch Chỉ vươn một đôi chân ngọc bạch ti màu trắng, đem chân ngọc chạm nhẹ trên thân Vi Vân nhục côn, vừa nói: "Bởi vì cái gọi là ngày đó vi sư, suốt đời vi mẫu... Nghiêm khắc nói, ta mới là mẫu thân của Vân Nhi."

Nghe nàng nói vậy, dường như cũng đúng.

Tứ nữ ngươi một câu, ta một câu, tranh luận các loại quan hệ mẫu tử, đem Diệp Trầm Ngư một bên, Liễu Phỉ Nhi cùng Ngu Phi Tuyết tam nữ nhìn trợn mắt há hốc mồm, không biết cái gì.

Không phải ban đêm động phòng hoa chúc sao, sao lại thành giải thi đấu "Nhận nhi" rồi?

"Dừng lại!"

Lúc này, Vi Vân đột nhiên thò đầu ra từ giữa hai chân của Thủy Hồng Dao, lau đi chất bẩn trên mặt, nói: "Các vị mẫu thân, hiện tại chúng ta đã là người một nhà, nên tương thân tương ái, không thể tranh luận không ngừng, nếu không vi phu cũng sẽ nổi giận, vi phu vừa tức giận sẽ trừng phạt các ngươi, tỷ như đánh mông, bớt chút gân, hoặc gì đó..."

"A, đương gia nói có lý, chúng ta nên tôn kính như tân." Thủy Hồng Dao mở miệng đầu tiên, nàng hôn lên mặt trái dưa Ngu Yên Vũ một cái, mị nhãn mỉm cười nói: "Yên Vũ tỷ tỷ, tỷ mau đánh mông muội muội đi, trừng phạt muội muội một phen."

"Coi như ngươi thức thời." Ngọc thủ Ngu Yên Vũ vỗ lên mông Thủy Hồng Dao, phát ra tiếng "Bốp" giòn vang, Thủy Hồng Dao" một tiếng, vô cùng nổi tiếng, như đang lên cao trào.

Lạc Khinh Trần đứng dậy đưa huyệt nhỏ của mình về phía khuôn mặt trứng ngỗng của Bạch Miểu, nói: "Nào, Bạch Miểu, tỷ tỷ thưởng cho ngươi."

Bạch Hỗn liếm một cái lên huyệt hoa non nớt của nàng, nói: "A... thật thê thảm."

Bộ dáng tứ nữ dâm loạn, hoàn toàn không giống đoan trang cùng ưu nhã bình thường. Đem Diệp Trầm Ngư ngồi ở một bên, Liễu Phỉ Nhi cùng Ngu Phi Tuyết đều nhìn đến choáng váng. Các nàng đã sớm biết Vi Vân có gì với bốn trưởng bối này, nhưng trước mắt mọi người cùng chung giường gặp nhau, cùng dâm ngoạn, lại là lần đầu, tức giận bị đoạt, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Chiếc giường Ngu Yên Vũ thập phần rộng rãi, giống như một tiểu thiên địa, mọi người tập trung cùng một chỗ cũng không chen chúc.

Vi Vân nằm ở giữa, nói: "Các vị nương tử, bản đại gia muốn nhìn xem lưỡi ai linh hoạt hơn!"

Thất nữ nghe vậy, đều là cười, Liễu Phỉ Nhi nhõng nhẽo nói: "Đồ bại hoại ca ca, tạm thời để ca phách lối một lần, qua đêm nay, có ngươi đẹp mặt."

Thủy Hồng Dao chuyển động thân thể, đi tới bên hông Vi Vân, lấy khe thịt huyệt nhỏ của mình nhắm ngay thớ thịt gã, cái mông vểnh lên chậm rãi ngồi xuống, dưới tác dụng dâm thủy, chỉ là trượt một cái, đầu rùa của Vi Vân đã đột phá màng trinh tiết của nàng, cắm vào trong huyệt mật của nàng, trong lòng Vi Vân vui vẻ hẳn lên, cuối cùng cắm đầu tiên sư nương đã tái tạo thân thể này.

"A..." Thủy hồng nhăn mày nhíu mày, nheo mắt mị hoặc, có chút cảm giác không khỏe.

Lúc này Vi Vân cùng ôm cái mông đầy đặn của nàng, bắt đầu vươn lên cao, vuốt ve bảo huyệt trong động, không ngừng đùa giỡn bên trong, phát ra những thanh âm "chít chít", nghe vô cùng dâm đãng.

Cùng lúc đó, chúng nữ lần lượt đi tới, dâng lên đôi môi thơm, Vi Vân quay đầu đón chào, cùng chúng nữ môi thơm, lại đem đầu lưỡi mò vào trong miệng ngọc của các nàng đùa nghịch, ngậm lấy cái lưỡi ngọt ngào của các nàng, hút nước ngọt trong miệng các nàng, phát ra thanh âm "Chiêm chiếp".

Đôi môi anh đào thối lui, Vi Vân ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy trước mắt xuất hiện một đôi ngực trắng như tuyết, bộ ngực cao ngất, thì ra chúng nữ đem bộ ngực của mình đưa lên cho Vi Vân thưởng thức, nhìn những con sữa to cao ngạo trước mắt, những bộ ngực này trắng như tuyết., Phập mỡ, da thịt nhẵn nhụi, phía trên trải rộng mạch máu màu xanh rậm rạp, khiến Vi Vân nhìn hoa cả mắt, ánh mắt nóng ran, thuận miệng ngậm một quả mạ sữa, hương hồng, phấn nộn mềm mại., Một tay túm lấy một cái ngực, mềm mại mà co dãn, hầu như có thể bắt ra nước, hắn hút từng ngụm từng ngụm sữa, khẽ cắn sữa trắng như tuyết kia, chúng nữ đem nhũ cầu đè ép mặt của hắn,

một đôi gò ngực trắng nõn mỹ miều đè xuống, cơ hồ đem cả người hắn đều bao phủ.

"Bộp bộp bộp..."

Thủy Hồng Dao nhảy lên bờ mông vểnh lên, dùng sức cắm vào thân côn của Vi Vân, còn Vi Vân thì lại vươn ngược ra sau, liên tiếp vận dụng huyệt Đào Hoa mật của sư nương, hưởng thụ lấy côn thịt bị những sợi thịt mềm này quấn quanh, cảm giác vô cùng sảng khoái, bỗng nhiên cảm thấy sảng khoái., Thủy Hồng Dao nghẹn ngào, siết chặt gia tốc, thịt tươi mềm mại mềm mại kia phảng phất như cối xay hút lấy thân thể Vi Vân, vô luận như thế nào cũng không rút ra được, Vi Vân chỉ cảm thấy một làn sóng nhiệt ồ ồ từ cổ họng Thủy Hồng Dao trào ra, tưới lên đầu rùa của hắn., Theo đó trận trận mút mút vách thịt hình con chim, sau đó thân thể mềm mại của Thủy Hồng Dao run rẩy vài cái, hấp lực trong huyệt nhỏ lúc này mới yếu đi, ngọc thể mềm nhũn ngồi ở giữa khố của Vi Vân, mị nhãn mê ly, khuôn mặt hồng hồng, thở hồng hộc.

"A... Thích."

Vi Vân hơi buông lỏng miệng, trứng sinh trong miệng liền trượt ra, chúng nữ ưỡn ngực bắt đầu thối lui.

Lạc Khinh Trần ngồi xổm bên cạnh đầu Vi Vân, một huyệt nhỏ nằm đối diện với mặt của hắn, cười nói: "Ngoan nghe lời, còn muốn chơi trò gì nữa?"

Vi Vân nhìn chằm chằm vào bắp thịt to mọng của nàng, nói: "Ta muốn liếm mông, muốn liếm một chút, còn muốn liếm chân... Ta muốn chơi hết tất cả."

Vuốt mông? Thảm chân? Đây là thích gì kỳ quái?

Chúng nữ đưa lưng về phía Vi Vân, chậm rãi dời cái mông tới đầu của hắn, nhưng cái mông của các nàng đều quá lớn, một lần chỉ có thể trên bốn người, bốn cặp trắng như tuyết, mông to tròn vểnh lên,

giống như bốn tòa núi thịt, gió thổi không lọt qua được chiếu thẳng vào mặt Vi Vân., Có đôi mông nấu cơm, có đôi mông quả táo khiến hắn kích thích, cũng không phân biệt là ai, đưa tay nắm lấy, há miệng bắt đầu liếm láp, xoa xoa cái mông béo múp trước mặt, liếm liếm cái mông đầy béo múp của mình., Mười ngón tay rơi vào trong mông mông mềm mại, thoáng buông ra, liền khôi phục nguyên trạng, rất co dãn, trong miệng ngậm lấy cái kia cái mông trắng như tuyết da thịt khẽ liếm, khẽ cắn cái mông mềm mại kia, mỗi một tấc đều không rơi xuống, kể cả rãnh mông cùng hoa mai đều phải hút vào một phen, ở trên những cái mông này lưu lại từng vết ướt, bộ dạng bóng loáng bóng loáng.

Giữa đám mông thịt đông đúc, Vi Vân không nhìn thấy được điểm đầu.

Theo từng cái mông rơi vào trong miệng hắn, chúng nữ lại dịch chuyển vị trí, dán huyệt nhỏ lên miệng Vi Vân, để cho hắn đi nhấm nháp. Vi Vân liếm từng cái từng cái bắp thịt đầy đặn, ăn nhồm nhoàm, bất luận là có lỗ chân lông hay là màu trắng vô cùng mềm mại..., Phàm là trong khe thịt tuôn ra nước dâm, lập tức sẽ bị hắn quét sạch, còn muốn thò đầu lưỡi vào giữa khe thịt kia, muốn hút ra chút gì đó, nhưng mà tất cả đều là nước dâm, đều chảy đến trên mặt hắn, chỉ đành ngậm lấy miếng thịt thúi tươi ngon hút mút, nước bẩn lại càng nhiều hơn.

"Tiểu Sắc Lang, xem ta bịt miệng ngươi lại...Ah..." Lạc Khinh Trần mỉm cười lấy huyệt mật màu mỡ của mình đặt lên miệng Vi Vân, lại bị Vi Vân cắn một cái thật nhanh, liếm cho nàng chảy xiết, gần như cao trào, vội vàng di chuyển cái mông thối lui.

Theo từng mảng từng mảng nhục huyệt cũng ở trong miệng Vi Vân bại trận, chúng nữ lại đem ngón tay của mình vươn ra, hướng trên mặt hắn hạ xuống, trên những chân ngọc này đều bọc một tầng chén tơ mỏng mảnh, Ngu Yên Vũ chính là tấm khăn màu tím, Ngu Phi Tuyết chính là tấm khăn màu tím nhạt, Lạc Khinh Trần chính là tấm vớ màu lam đậm, Liễu Phỉ Nhi là tấm khăn màu lam nhạt, tấm lụa

màu lam, tấm lụa trắng chính là rác màu trắng, lá trầm cá màu xanh chính là từng tia màu xanh., Thủy Hồng Dao là tấm lưới màu đỏ, thiên nga màu đỏ, tinh xảo tuyệt mỹ, chân các nàng thon dài, ngọc túc linh lung, đường cong mượt mà mà ưu mỹ, lòng bàn chân giống như vầng trăng khuyết, ngón chân mượt mà đáng yêu, nhìn cũng chảy máu mũi, huống chi là gần trong gang tấc?

Vi Vân nhìn mà miệng lưỡi khô khốc, sao có thể nhịn, há mồm liếm đôi giày màu tím đen của Ngu Yên Vũ, bắt đầu từ mắt cá chân, đầu lưỡi theo gót chân trượt xuống, sau đó liếm láp trên bàn chân., Lại đi tới trên ngón chân hút lấy một con khác, sau đó lại đi con khác, cố kỹ lặp lại thưởng thức địa kỹ, tiếp theo là Lạc Khinh Trần tơ lụa màu lam, từng cái từng cái chân thịt mềm mại, bóng loáng nhẵn nhụi săn bắt chân đồng ngọc., Trong miệng Vi Vân ẩm ướt, tại trên mặt hắn lần lượt ma sát mà qua, toàn bộ đầu đã hoàn toàn bao phủ tại giữa chân ngọc của chúng nữ, trong hơi thở tất cả mùi thơm của chân thịt cùng mùi lưới... Tại thời điểm một cái chân ngọc cuối cùng từ trong miệng Vi Vân trượt ra, thịt côn của hắn đã cứng rắn không chịu nổi, nóng hầm hập, nóng hổi vô cùng, cơ hồ muốn nổ tung.

Vi Vân vội vàng không ngừng nói: "Nhanh, nòng nọc của ta... Trước để cho hắn bắn một lần đã."

Chúng nữ vừa nhìn, đầu rùa đỏ tím lắc một cái run lên, cả cây gậy thịt nổi lên gân xanh dày đặc, cơ bắp uốn lượn, quả nhiên to lớn lợi hại, dưới bản năng liền vươn ra giày tất ngọc của mình, đặt ở trên đầu rùa, thịt côn cùng trứng, nhẹ nhàng trấn an, ý đồ để cho cây đại lão nhị này "Bình tĩnh" một phen.

Mặc dù có bảy tơ hai chén thịt cước, nhưng chất lượng thịt của Vi Vân đã bành trướng thành thân thể khổng lồ ba thước, cho nên bảy, hai chén thịt chân cũng có thể có chỗ có chừng mực của chính mình, những chiếc giày màu tím của Ngu Yên Vũ khép lại cùng một chỗ, kẹp lấy đầu rùa của Vi Vân nhẹ nhàng ma sát, những chiếc chén màu lam của Lạc Khinh Trần cũng chân ngọc khép lại, kẹp ở trên thân côn da dưới đầu rùa của hắn để bọc lại bộ da., Bàn chân bạch

ngọc của Bạch Hỗn kẹp chặt lấy một ít cây gậy thịt, những chiếc chén màu đỏ của Thủy Hồng Dao đọng lại một ít, đã dán lên gốc côn của hắn, khiến cho những sợi tơ màu xanh của Diệp Trầm Ngư chỉ có thể đặt nhẹ nhàng di chuyển trên bụng Vi Vân, mà Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi thì giẫm nhẹ lên cái túi cùng trứng của hắn, chà xát... Lại đùa giỡn một phen, Vi Vân rất nhanh đã dâng lên ý xạ xạ., Hắn chủ động động động hạ thể, làm cho mình đầu rùa, thân côn thịt cùng cô gái bên người tiến hành ma sát ngón chân thịt, tiếp xúc kịch liệt, mang ra vẻ kích thích mãnh liệt, khoái cảm nồng đậm, nhất thời eo lưng cay cay, một dòng nước nóng dọc theo thân côn bắn ra., Từng luồng từng luồng đánh vào trên lòng bàn chân Ngu Yên Vũ màu tím, trên lòng bàn chân nổ tung, từng điểm sóng trắng lấy mắt nước tiểu Vi Vân cùng lòng bàn chân màu tím của Ngu Yên Vũ bắn tung tóe ra, chảy qua bốn phía, rơi vào trên chân chân thịt các cô gái tơ lụa, lốm đốm, thập phần dinh dính, dâm ma túy không gì sánh được.

"Thoải mái quá..." Vi Vân thở ra một hơi dài, cuối cùng cũng phát tiết được một đợt, thật sự là thống khoái.

Mặc dù chỉ bắn qua một lần, bất quá dâm loạn đêm nay vừa mới bắt đầu.

Chúng nữ thu hồi tất thảy của mình, hơi vận công, viền hoa trên bề mặt liền hóa thành sương mù tiêu tán. Lạc Khinh Trần kéo Vi Vân lên, hôn lên mặt hắn một cái, nói: "Con ngoan, tối nay con là tân lang, mẫu thân không phải xử nữ, nhưng ngoài con ra, chưa có ai vào hoa cúc của con, tối nay mẹ dùng động hoa cúc làm lễ vật tân hôn tặng cho con."

Vi Vân ôm lấy Lạc Khinh Trần, nói: "Mẹ nuôi, cái này không quan trọng, ta yêu toàn bộ của ngươi. Nhưng Cúc Hoa của mẹ nuôi ta vẫn phải đi vào..."

Lạc Khinh Trần mỉm cười, có vẻ rất hài lòng.

Bạch Miểu ho "Khụ" một tiếng, để cho thấy bà cũng có một cái động thịt Cúc Hoa mà chưa bao giờ thấy ai nhìn qua.

Vi Vân vội nói: "Còn có Cúc Hoa của sư phụ, ta muốn nếm thử."

Ngu Yên Vũ khẽ nhíu mày.

Vi Vân lại nói: "Mẫu thân đương nhiên là hoa cúc không thể thiếu rồi!"

Lại bổ sung: "Bổn đại gia lệnh cho tất cả mọi người đều lấy hoa cúc ra hết!"

Chúng nữ không khỏi cười kiều my thành tiếng, đều nằm sấp trên giường, vểnh mông lên, đôi mông trắng như tuyết xếp lại trước mặt Vi Vân. Hắn lập tức tiến lên, thưởng thức cặp mông mềm mại trước mặt, thỉnh thoảng hôn lên từng cái một., Lại cạy đi trứng trong mông các nàng, lộ ra lỗ hoa cúc nho nhỏ ở giữa, có cái màu hồng tím, có cái màu tím đậm, cái nào cũng mềm mại, cực phẩm hoa cúc đáng yêu, trên đó còn có lúc Vi Vân liếm mông lúc trước, thuận tiện liếm qua vết ướt sau đó.

Vi Vân đứng sau lưng Ngu Yên Vũ, mở cặp mông trắng như tuyết của nàng ra, dùng đầu rùa nhắm ngay hoa cúc màu đỏ tím của nàng, chỉ thấy mặt trên đột nhiên co rút lại, sau đó lại buông ra một chút, hiển nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng, Vi Vân vội vàng thu nhỏ đầu rùa lại., Hắn lại dính một ít nước dâm vào bắp mai của Ngu Yên Vũ, sau đó mới cắm vào trong Cúc Hoa của nàng, theo đầu rùa mở ra mắt hoa cúc, thuận lợi tiến vào trong đó. Vừa cắm vào, Ngu Yên Vũ lập tức kêu "A a" một tiếng, ngay sau đó hai lỗ tai co rút lại, siết chặt lấy cây côn bằng thịt của Vi Vân.

Khẩn này quá chặt, Vi Vân sợ hết hồn, vội nói: "Nương, người muốn chặt con mất."

Ngu Yên Vũ nghe vậy, vội vã buông lỏng, điều hòa hô hấp, Vi Vân lúc này mới dễ chịu một chút, đè mông Tuyết Bạch của nàng lại, nháy mắt đã thọc vào trong lỗ đít của bà nội, giữa thịt côn và lỗ đít ma sát, phát ra tiếng ma sát "Phốc phốc, phốc phốc".

"Tê... thật là xiết." Vi Vân thầm nghĩ trong lòng, không ngờ lỗ đít khô cũng rất thoải mái.

Hắn chơi có hứng, không khỏi "Đùng" một tiếng, vỗ một cái vào trên mông tuyết trắng của Ngu Yên Vũ, Ngu Yên Vũ "A a" một tiếng, hờn dỗi nói: "Khinh một chút..."

Ý tứ nhẹ chút là có thể đánh mông?

"À, được."

Vi Vân như phụng thánh chỉ, lúc chế tạo lỗ đít của Ngu Yên Vũ, hai tay không chịu được vỗ vỗ lên cặp mông trắng như tuyết của nàng, cặp mông run run từng đợt, thêm vào đôi ngực mềm mại của Ngu Yên Vũ lúc lắc lư, sóng nhũ ba này cộng lại vô cùng đẹp, vỗ một lát, sau đó vỗ một cái., Vi Vân lại duỗi ngón tay ra đào móc trong cái hang nhỏ của Ngu Yên Vũ, trước sau giáp công, làm tốt Ngu Yên Vũ nhịn không được kêu vù vù liên tục, nào còn có nửa điểm cao quý nổi danh tu chân giới "Yên Vũ tiên tử", lịch sự tao nhã, chỉ chốc lát sau đã nghênh đón cao trào, thân thể mềm mại rung động, bọt sóng từ giữa kẽ thịt tràn ra.

Vi Vân từ trong lỗ đít Ngu Yên Vũ rút ra thịt côn, lại đi tới sau lưng Lạc Khinh Trần. Lạc Khinh Trần đã chờ từ lâu, chuẩn bị sẵn sàng, không đợi Vi Vân chần chừ, lỗ đít chủ động mở rộng, đầu rùa của Vi Vân chống ở phía trên liền bị Lạc Khinh Trần hút vào trong., Cúc hoa của Lạc Khinh Trần không phải là thứ bình thường, mà hình thận của nàng, nước tiểu và lỗ đít đều có thể làm huyệt, đều có thể tiết ra dâm lưu, cho nên Vi Vân muốn rút ra cực kỳ thuận lợi, vả lại vô cùng thoải mái, Vi Vân cảm thấy khoái ý, vừa xoa cái mông khô của mẹ vừa tiến ra vào trong hoa cúc của nàng.

Thân thể mềm mại của Lạc Khinh Trần lay động, quay đầu lại cười nói: "Con ngoan, thân là chủ một nhà, giữa hai cái lỗ mông và nắm đấm của nhau, chung quy vẫn phải tinh thông giống nhau, không thể chỉ liêm sỉ mà liếm chân được. Biết không?"

"A, được, tất cả ta đều phải tinh thông!"

Vi Vân ra sức điều khiển lỗ đít khô ở sau lưng Lạc Khinh Trần, cho đến khi cô bé lên tới cao trào, sau đó là Bạch Chỉ, Thủy Hồng Dao... Cho đến khi chơi một vốc hoa cúc của Liễu Phỉ Nhi cũng hợp lại, Vi Vân mới rút cây gậy thịt ra, bắn ra một dải Mâu, bắn nhanh bốn phía, đều rơi vào trên đôi mông trắng muốt của chúng nữ.

Tiếp đó, chúng nữ nằm ngửa xuống, nằm trên giường thành một hàng, Vi Vân hơi hòa hoãn một chút, sau đó vẫn ưỡn thân như cũ, thân thể thẳng tắp, quỳ gối trước người Ngu Yên Vũ, ôm lấy đôi chân ngọc thon dài màu tím của nàng, tách ra, đem đầu rùa đặt giữa đôi môi thịt mật xinh đẹp của nàng, nhìn đôi mắt phượng của nàng, trong miệng nói: "Nương nương, con tới rồi..."

"Ừ." Ngu Yên Vũ cho hắn một ánh mắt khích lệ.

Vi Vân trầm mông xuống, thân thể thô dài gạt đôi môi nhỏ của Ngu Yên Vũ ra, tiến vào trong tuyệt thế bảo huyệt của Cửu Trọng Ngọc Lâu của nàng, nhục côn vừa tiến vào trong huyệt thịt đã bắt đầu khuấy động càn khôn, kéo mây mưa, làm cho thân thể mềm mại của Ngu Yên Vũ lay động: "Ừm."

Vi Vân ôm một đôi chân ngọc của Ngu Yên Vũ màu tím, há mồm ngậm một ngón chân ngọc trong đó, vừa mút vừa sung sướng, không khỏi đứng dậy, cũng ôm lấy cả Ngu Yên Vũ, sau đó liều mạng co rút đưa., Ngu Yên Vũ thì hai tay ôm cổ Vi Vân, một đôi giày tất tử sắc ngọc cước vờn quanh ở bên hông hắn, ngực hai người dính sát vào nhau, lại theo Vi Vân làm khô, thỉnh thoảng đem trứng của Ngu Yên Vũ làm bay lên, lại trở xuống, thân côn lại lần nữa xâm nhập huyệt mật, từ trong đó bắn ra mấy giọt nước bẩn.

Đám người Lạc Khinh Trần cũng nhao nhao đứng dậy, vây hai người vào giữa, thỉnh thoảng có người đưa lên nụ hôn thơm, Vi Vân làm tốt lắm, chỉ chốc lát sau đã đưa Ngu Yên Vũ lên cao trào.

Vi Vân buông Ngu Yên Vũ xuống, phát hiện sáu cô gái còn lại đã bày tư thế xong, mời ngài vào rọ. Các nàng bày ra tư thế gì vậy?

Sáu tay vịn mặt giường, nâng mông lên cao, đặt mông vào chính giữa, mà chính giữa chính là vị trí mà Vi Vân đứng, tương đương vây hắn thành một vòng tròn, hơn nữa Ngu Yên Vũ nhìn qua thật giống như bảy đóa hoa tươi. Vi Vân đứng giữa bảy đóa hoa tươi, tiện tay đặt mông một nữ tử trong đó., Hắn cắm cây gậy thịt vào trong huyệt nhỏ của nàng ta, ra vào đưa tiễn một phen rồi lại rút ra, cắm vào huyệt mật của một nữ tử khác, làm việc tới mức khí thế ngất trời, quên cả trời đất, chẳng qua là tùy tâm mà thôi, cũng không cần chọn ai khác., Chỉ nghe thấy trên giường không ngừng vang lên tiếng rên rỉ và duyên dáng, thỉnh thoảng có người đến cao trào, âm tinh trút xuống, lưu lại hỗn độn trắng nõn trên giường, thỉnh thoảng mang theo dịch nhờn trong suốt, thịt của Vi Vân ra vào vào các hang động khác nhau, cảm nhận được khoái cảm khác nhau của các huyệt mật, đều là bảo huyệt nhất đẳng, cho dù có phân ra cao thấp xuống cũng không kém bao nhiêu.

Sau khi lặp đi lặp lại như thế một hồi lâu, Vi Vân đã ra ra vào vào vô số lần trong hang thịt của các nàng, Ngu Yên Vũ, Lạc Khinh Trần, Bạch Hống, Thủy Hồng Dao, Diệp Trầm Ngư, Ngu Phi Tuyết,, Liễu Phỉ Nhi... Thất nữ cũng đã cao trào hơn mười lần, Vi Vân cũng lần lượt bắn thêm hai lần, một lần bắn vào trong cơ thể Lạc Khinh Trần, một lần bắn vào trong cơ thể Bạch Hỗn. Hiện tại hắn lại có ý xạ kích, đang ở trong huyệt nhỏ của Thủy Hồng Dao nhanh chóng rút ra, phát ra một chuỗi tiếng chấn động "Bốp bốp", mỗi lần va chạm đều giống như pháo nổ, vô cùng kịch liệt.

"A... Ừm..." Thủy Hồng Dao chợt cong eo lên, thân thể mềm mại như tuyết run rẩy vài cái, cặp mông trắng như tuyết phập phồng không ngừng.

Một luồng nhiệt lãng ập tới, đánh vào trên đầu rùa, Vi Vân giật mình một cái, sống lưng đau xót, lần nữa bắn ra tinh huyết, đều rót vào huyệt mật của Thủy Hồng Dao.

"Phù..."

Vi Vân thở dài một hơi, nằm lăn ra giường, đầu dựa vào gối thêu hoa màu tím nhạt, đám bảy nữ Ngu Yên Vũ cũng đều nằm xuống, mỗi người nằm hai bên Vi Vân, Ngu Yên Vũ, Lạc Khinh Trần, Bạch Tỳ Hưu và Thủy Hồng Dao ở bên trái, Diệp Trầm Ngư, Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi ở bên phải, tám người nằm thành một hàng, trên giường vẫn còn không gian dư thừa.

Tay trái Vi Vân ôm Ngu Yên Vũ, tay phải ôm Diệp Trầm Ngư nói: "Đêm nay là đêm vui vẻ nhất đời này của bản đại gia."

Đêm động phòng hoa chúc, một trong bốn đại hỉ sự của nhân sinh, quả nhiên là thể nghiệm cực kỳ vui vẻ.

Ngu Yên Vũ kéo tay hắn, ôm hắn vào lòng, khẽ cười nói: "Chỉ cần thiên hạ thái bình, mỗi ngày chúng ta đều có thể sống cuộc sống như vậy."

Vi Vân đặt ở trên ngọc thể mẫu thân, nói: "Thiên hạ đã thái bình, lần sau gặp phải lão quỷ nghiên mực, một lưới bắt hết Thiên Ma giáo hắn, liền triệt để vô sự."

Ngu Yên Vũ cười nói: "Con người tính không bằng trời tính, thế sự vô thường, không được chủ quan."

"Ta là cường giả tu chân, ta sẽ không chủ nhân một nhà đâu." Vi Vân thoáng điều chỉnh vị trí một chút, liền cắm côn thịt vào trong huyệt Ngu Yên Vũ mật, thân thể từ từ nhún nhún, sau đó vẫn còn ấm áp như trước, không vội vã chút nào.

Ngu Yên Vũ ôn nhu nói: "Trong suy nghĩ của mẹ, con vĩnh viễn là đứa trẻ không lớn."

Vi Vân nói: "Mẹ, mẹ không cảm nhận được con lớn bao nhiêu sao?" Nói xong liền hoạt động mấy cái, để biểu thị sự thô to của mình.

Ngu Yên Vũ yêu thương nói: "Bảo bối, tâm can của ta, ngươi thật sự rất lớn..."

"Nương... Ta yêu con..." Vi Vân càng dùng sức hơn.

"Thịt lạnh thật, ta không chịu nổi."

Lạc Khinh Trần không khỏi nghiêng người sang, nhéo mặt Vi Vân nói: "Nhi tử ngoan, kêu một tiếng dễ nghe, mẹ nuôi thưởng cho ngươi một cái thú vị."

"Nương!" Vi Vân mở miệng liền nhận mẹ.

Lạc Khinh Trần nói: "Có điểm nào mới mẻ không?"

"Mẫu thân!" Nó đổi thành tục ngữ ở phố phường.

"Ân..." Lạc Khinh Trần mỉm cười đáp lại.

Vi Vân hỏi: "Mẹ, có thú vị gì không?"

Lạc Khinh Trần mỉm cười, không để ý tới hắn, chỉ nói với Ngu Yên Vũ: "Sư muội, chuẩn bị."

Ngu Yên Vũ nghe vậy, liền ôm chặt Vi Vân vào trong ngực, một đôi sáo màu tím ngọc thối móc lấy cái mông hắn, sau một khắc, huyệt nhỏ của Lạc Khinh Trần sinh ra một cỗ hấp lực mạnh mẽ, chúng nữ chỉ thấy hai người Ngu Yên Vũ và Vi Vân đồng loạt bị nàng hút vào trong khe hở của huyệt thịt nhỏ, càng tiếp cận khe hở, thân hình hai người càng thu nhỏ lại, cuối cùng tiến vào kẽ thịt, hai người liền chỉ to bằng đầu ngón tay, nhìn qua hết sức buồn cười.

Chúng nữ chưa từng thấy qua cảnh tượng như vậy, tất cả đều giật mình, trợn mắt há hốc mồm, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào huyệt nhỏ của Lạc Khinh Trần, tấm tắc lấy làm lạ, đều không nghĩ ra nàng còn có tuyệt chiêu này.

Vi Vân chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, sau khi ổn định thân hình, cảm thấy xung quanh đều là một mảnh dinh dính, khắp nơi đều là nhục bích trắng nõn, tản ra khí tức sóng biển nồng đậm, hết sức quen thuộc, dưới lòng làm sao còn không rõ mình đã tiến vào trong huyệt nhỏ Lạc Khinh Trần, chỉ có đầu còn lộ ra huyệt huyệt, bị đôi môi béo ngậy của Lạc Khinh Trần kẹp lấy, chung quanh đều là lông âm quỷ đen nhánh dài nhỏ.

"Mẹ." Vi Vân vẫn ôm Ngu Yên Vũ, thịt côn còn cắm vào trong huyệt mật của nàng ta, hắn xem như đã minh bạch, Lạc Khinh Trần đây là cung cấp cho nàng một chỗ giao hoan rất tốt, bởi vì trong huyệt mật của nàng, chung quanh là râu mép mềm mại, có co dãn rất tốt, mà còn rất có tính đàn hồi, cũng không cần hắn dùng sức, vách mông ngựa chính mình đã bắt đầu nhúc nhích, thúc đẩy sự giao kết của Vi Vân và Ngu Yên Vũ!

Ngay sau đó, Vi Vân và Ngu Yên Vũ tiếp tục vui vẻ trong mật ngọt của Lạc Khinh Trần, nhưng đầu lại lộ ra bên ngoài, Lạc Khinh Trần nằm trên giường, hai chân ngọc tách ra để lộ tiểu huyệt, bộ dáng vui vẻ của hai người đều rơi vào trong mắt chúng nữ xung quanh., Ai nấy nhìn thấy ánh mắt nóng ran, sảng khoái, chỉ thấy hai mẹ con dịch chuyển xông tới giữa nhục bích, ngay cả huyệt nhỏ của Lạc Khinh Trần cũng vô cùng sảng khoái, liền có từng làn sóng cuồn cuộn tuôn ra, toàn thân Vi Vân và Ngu Yên Vũ ướt đẫm, phảng phất ngâm trong đầm nước., "Khíu chít, thanh âm "xì xì" không ngừng vang lên, vô cùng kích thích, mẫu tử hai người rất nhanh sẽ leo lên đỉnh phong, Lạc Khinh Trần cũng là thở hồng hộc, không ngừng có sóng nhiệt từ trong tiểu huyệt của nàng tiết ra, cọ rửa hai người trong mật huyệt.

Sau một lát, Lạc Khinh Trần Lãng kêu lên một tiếng, run rẩy vài cái, sau đó khe thịt ở trong huyệt nhỏ mở ra, hai người Vi Vân và Ngu Yên Vũ liền từ bên trong đi ra, chính là hai cỗ nhục thể trần trụi mà trơn trượt đang ôm lấy nhau, bên dưới nối liền với nhau, phảng phất như không tách ra được.

Tiếp đó, Ngu Yên Vũ cũng biểu diễn một phen công phu " huyệt hút người" của nàng, hút Vi Vân và Lạc Khinh Trần vào trong huyệt nhỏ, hai người không ngừng bị thao túng trong huyệt mật của nàng, ba người đều sảng khoái tới cực điểm, đám người Bạch Miểu và Thủy Hồng Dao cũng rất thích thú, mở rộng tầm mắt.

Thời gian lặng lẽ chạy trốn, ánh sáng ngoài cửa sổ bắt đầu sáng ngời, ánh nắng chiếu vào trong phòng ngủ, nhưng điều này cũng không thể ảnh hưởng nam nữ tân hôn trong màn che lớn, Vi Vân lần lượt ngang dọc trên người Thất nữ, liếm láp chân, liếm mông, chép miệng, nhét lỗ mông, lỗ mông, tựa như có tinh lực không hết, tiếng gầm gừ tiêu hao không hết, tiếng gầm cùng nhục thể không ngừng truyền ra, liên tiếp vang lên.

Mặt trời lên trăng xuống, mãi đến chiều ngày thứ ba mới tính là chân chính yên tĩnh, tám người nằm trên giường, nằm ngổn ngang một chỗ với nhau...

251

Chương thứ hai mươi hai chu đáo chu đáo.

Đại điện Tử Nguyệt.

Ngu Nhược Tiên mặc một bộ Tử Kim Hà Y, tay cầm Nguyệt Nha Ngọc Trượng, ngồi trên một cái ghế lớn bằng tử đàn, hai bên trái phải có Diệu Y Phật Mẫu và Chu Diệu Ngữ ngồi, có đệ tử Tử Nguyệt Tiên Môn hầu hạ bên cạnh, ngẫu nhiên thay trà mới, cũng không dám xen mồm.

Lúc đầu Phong nhi thập phần thanh mát, mang theo từng tia từng tia sảng khoái. lư hương trong đại điện khói xanh bốc lên, mùi thơm tràn ngập bốn phía.

Ngu Nhược Tiên nhìn về phía Chu Diệu Ngữ, nói: "Ý của Chu sư muội là... Trừ Vu Liên, còn có nguy cơ tiềm phục?"

Chu Diệu Ngữ gật gật đầu, nói: "Ta đã tính qua, Vu Nhung đã chết, mà Ma giáo không những khác lão ma nghiên mực, ngoài ra còn có một nguy cơ không rõ ràng, vả lại đang giáng lâm, ta cũng không rõ là cái gì, thiên đạo vô thường, cho dù dùng độn giáp thiên thư của Kỳ Môn khám xét, cũng chỉ nhìn hoa trong sương mù, tóm lại không phải chuyện đùa, có lẽ so với nguy cơ do Ma giáo và Vu Nhung tạo thành quá lớn, không thể không đề phòng."

Ngu Nhược Tiên và Diệu Y nghe vậy, sắc mặt đều ngưng trọng hẳn lên.

Nếu Chu Diệu Ngữ khẳng định như vậy, vậy chắc chắn không phải nói ngoa, lúc trước tam đại Ma giáo tàn sát bừa bãi, phá hoại tạo thành đã vô cùng lớn, Vu Nhung càng đáng sợ đến cực điểm, nếu không phải chính đạo có loại kỳ hoa như Vi Vân, Chu Diệu Ngữ, Thủy Hồng Dao và Diệp Trầm Ngư lại liên tục tu thành Địa Tiên, nào có thể đối phó với Thượng Cổ Cự Nhân tộc địa tiên như Vu Nhung?

Hiện giờ Chu Diệu Ngữ lại nói, còn nguy cơ đáng sợ hơn cả Vu Sùng, đây quả thực chính là làm người ta kinh hãi, ngẫm lại cũng cảm thấy hít thở không thông, chính đạo cũng thật sự là nhiều tai nạn, mấy năm nay cũng thật sự là mùa thu nhiều chuyện, cũng may hôm nay chính đạo cũng có mấy vị Địa Tiên trú thế, trong vòng trăm năm sẽ không rời đi, vẫn còn có chút tự tin.

Diệu Y cầm tràng hạt, xoay chuyển từng hạt một, miệng nói: "Kiếp nạn từ bên ngoài tới luôn khó lòng phòng bị, chẳng thà bảo vệ chặt chẽ tâm thần, tăng tu vi cá nhân lên, đó mới là chính đạo."

Ngu Nhược Tiên gật đầu đồng ý: "Không sai, vì kế hoạch hôm nay, chỉ có gia tăng tu vi của môn nhân, tăng cường thực lực bản thân, để bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị tốt mọi thứ khó khăn, đồng thời báo cho tất cả các đại tông môn trong tu chân giới, để bọn họ chuẩn bị sẵn sàng. Lại nói tiếp, Chu sư muội, ta còn muốn thỉnh giáo ngươi kinh nghiệm tu thành Địa Tiên!"

Diệu Y cũng nhìn Chu Diệu Ngữ, ánh mắt toát ra vẻ tò mò.

Ai mà không muốn thành Tiên chứ? Muốn hưởng thụ trường sinh bất lão, thọ nguyên vô tận!

Chu Diệu Ngữ cười nói: "Nếu nói xem bói thì ta vẫn có tự tin, nhưng muốn nói thành Tiên như thế nào... Tiên Nương thật đúng là coi trọng, ta còn không phải mượn nửa luồng công đức kim quang kia bảo vệ nguyên thần, lúc này mới thuận lợi độ kiếp. Điều đáng để thỉnh giáo là Thủy Hồng Dao và Diệp Trầm Ngư, hai vị này mới là cao nhân, một không công đức hộ thân, hai chưa cùng đạo hợp thành, nhưng có thể thuận lợi độ kiếp, ta cũng không thể không bội phục."

Ngu Nhược Tiên trong lòng khẽ động, đúng là như thế, thậm chí hắn cũng tò mò không biết lão tổ Nghiên mực đã thành tiên như thế nào, chẳng lẽ thật sự có pháp môn khác, loại chuyện này cũng có thể mở ra lối riêng khác?

Cô nhìn về phía một đệ tử nội môn hầu hạ bên cạnh, nói: "Đi mời hai vị Thủy Hồng Dao và Diệp Trầm Ngư đến đại điện."

Chính là buổi sáng giờ Tỵ, vì sao cũng nên rời giường rồi.

Tên đệ tử này nghe vậy thì cúi đầu, chần chờ nói: "Chuyện này, chuyện này..."

Lông mày Ngu Nhược Tiên nhướn lên: "Sao lại ấp a ấp a ấp úng?"

Tên đệ tử này vội vàng nói: "Hồi bẩm thái thượng trưởng lão, Thủy giáo chủ và Diệp tiên tử đến nay còn chưa rời giường... "

"Mặt trời lên cao, sao không đứng dậy, quá không giống rồi." Ngu Nhược Tiên bất đắc dĩ lắc đầu.

Đệ tử này thấy nàng còn chưa hiểu ý, lại bổ sung một câu: "Đệ tử nói, ý là... Vân sư huynh và mấy vị tân nương của Ngu sư tỷ, bao gồm cả mấy vị chủ nhân của Ngu môn chủ, Lạc Các chủ, Bạch tông chủ, Thủy giáo chủ các nàng, từ đêm tân hôn tới giờ vẫn chưa tới..." Nói xong cúi đầu, không dám ngẩng đầu nhìn vẻ mặt của Ngu Nhược tiên.

"Cái này..."

Ngu Nhược Tiên nghe vậy, khuôn mặt thanh tú không ngừng hạ xuống, lắc đầu nói: "Thật sự là quá kỳ cục, mau mau gọi bọn họ dậy, mời vào đại điện, cứ nói có chuyện quan trọng cần bàn bạc."

"Vâng!"

Đệ tử này vội vàng lui ra, đi về phía hậu điện.

Chu Diệu Ngữ và Diệu Y cũng cạn lời, từ đại hôn của Vi Vân đến giờ, ít nhất cũng đã bảy tám ngày rồi, động phòng, nến hoa liên tục phải nằm lên bảy tám ngày? Đây là sinh con đẻ cái ở bên trong sao?

"Vân sư huynh, Vân sư huynh..."

Lúc Vi Vân đang ngủ trong phòng, thì một thanh âm thanh thúy truyền vào, hắn mơ mơ màng màng mở mắt ra, thuận miệng đáp một câu.

Chỉ nghe thấy giọng nói kia vang lên: "Thái thượng trưởng lão mời mọi người đến đại điện thương nghị chuyện quan trọng..."

"Biết rồi, đến liền đây." Vi Vân đuổi theo.

Nữ đệ tử kia lúc này mới rời đi.

Vi Vân đang muốn đứng dậy, phát hiện căn bản không thể động đậy, dụi dụi mắt, mới nhìn thấy trên người đang đè ép một thân thể trần trụi trắng như tuyết, mềm mại nở nang, mông phúng đuối, chính là còm Nương Lạc Khi Trần, nhục côn của mình còn cắm ở huyệt mật của nàng. Ngoài ra, Ngu Yên Vũ và Bạch Miểu cũng phân biệt nằm ở hai bên trái phải, một cái chân ngọc đặt trên người Vi Vân, bàn tay ngọc nhỏ nhắn nắm lấy tay của hắn, khó trách không nhúc nhích được.

Thủy Hồng Dao, Ngu Phi Tuyết, Diệp Trầm Ngư và Liễu Phỉ Nhi cũng đều nằm bên cạnh, tất cả đều đang ngủ say.

Từ ngày tân hôn đến giờ đã qua bảy tám ngày, nhưng đám người Vi Vân vẫn luôn ở trên giường, chưa từng đi ra ngoài, cũng không có quan niệm thời gian gì. Trong thời gian này cả ngày lẫn vui chơi, mệt mỏi liền ngủ, tỉnh dậy lại tiếp tục làm việc. Đến bây giờ đã là lần thứ ba tỉnh lại, Vi Vân còn tưởng rằng chỉ mới trôi qua ba ngày.

"Bà ngoại cũng thật là, tam thông chân nhân tân hôn, cũng không để cho ta nghỉ ngơi thật tốt mấy ngày." Vi Vân lẩm bẩm, vừa đánh thức cô gái bên cạnh.

"Ừm... "

"Giờ nào rồi?"

Đám nữ nhân đều buồn ngủ đứng dậy, có người chỉnh lại mái tóc của mình, có người ôm lấy Vi Vân hôn một hồi, trong đó Lạc Khinh Trần chịu khó nhất, vừa tỉnh lại đã bắt đầu đeo gậy thịt Vi Vân, ngồi ở giữa hông hắn không ngừng lắc mông béo.

Vi Vân vận sức cái mông, nhanh chóng dâng Lạc Khinh Trần lên cao trào, sau đó nói: "Bà ngoại bảo chúng ta đến đại điện nghị sự đây!"

Ánh mắt Ngu Yên Vũ lóe lên: "Nếu đã như vậy, còn không mau đứng lên?"

Vi Vân vươn hai tay ra, hỏi: "Ai hầu hạ đại gia mặc quần áo vậy?"

"Đúng vậy, nhanh hầu hạ chúng ta mặc quần áo vào."

Liễu Phỉ Nhi đạp Vi Vân một cước, ném từng bộ quần áo của nữ tử vào người hắn, gì áo lót, áo lót, quần lót, lụa mỏng, váy dài, lụa lụa... đủ loại khiến hắn nhìn thấy hoa cả mắt, chỉ chốc lát sau ngay cả mắt cũng bị quần áo của các nàng che kín, chỉ cảm thấy hơi thở tràn đầy mùi thơm.

"Ai, vốn cho là làm chủ một nhà, có thể làm chủ, không nghĩ ngược lại thành khổ lực. Tam Thông chân nhân ta thật đúng là mệnh khổ!"

Vi Vân bị thúc giục đứng dậy hầu hạ nữ nhân xinh đẹp này mặc y phục, một hồi lâu sau mới bắt đầu mặc y phục của mình.

"À, mặc sai rồi, đây là của mẹ ta!"

"Ai nha, cũng không sai biệt lắm."

"Không được, cởi ra, tái lại..."

...

Chờ đám người Vi Vân ra khỏi phòng, đã là buổi trưa rồi, mặt trời chính giữa, chiếu lên Tử Nguyệt Tiên Sơn một mảng kim quang xán lạn.

Mọi người tiến vào đại điện, trước tiên trải qua hương, sau đó mới gặp qua Ngu Nhược Tiên, Chu Diệu Ngữ và diệu y, trước sau ngồi xuống.

Vi Vân liền nói: "Đại hôn của bổn chân nhân, thật vất vả mới nghỉ ngơi ba ngày, không biết bà ngoại sốt ruột gọi ta dậy như vậy, có gì phân phó ạ?"

"Ba ngày?" Ngu Nhược Tiên nhìn về phía Vi Vân.

"Sao vậy? Không phải sao?" Vi Vân vẻ mặt kinh ngạc, đám người Ngu Yên Vũ cùng Lạc Khinh Trần cũng có chút nghi hoặc.

Chu Diệu Ngữ và diệu y yên lặng không nói gì, quả thực không đành lòng nhìn thẳng.

Một nữ đệ tử nội môn đứng ở một bên nhắc nhở: "Vân sư huynh, từ hôn nhân của ngươi cho đến hôm nay, đã qua bảy ngày rưỡi rồi."

"A? Điều này..." Vi Vân già nua đỏ mặt lên, lúng túng vô cùng, hắn cho rằng đã tỉnh lại ba lần, ba lần đã qua ba ngày, kỳ thật đã bảy tám ngày rồi.

Đám người Ngu Yên Vũ thì mặt đỏ bừng, giống như quả hồng chín mọng, hận không tìm được một cái lỗ nào để trốn đi.

"Ha ha, ngủ quá say, quên nhìn canh giờ, ngại quá a bà ngoại..." Vi Vân Mãng cười một tiếng, đi tới phía sau Ngu Nhược Tiên dâng lên ân cần, hai tay nắm bờ vai thơm của nàng.

Ngu Nhược Tiên răn dạy vài câu, để hắn ngồi trở về chỗ cũ, trước thuật lại nguy cơ mà Chu Diệu Ngữ nói rõ một lượt, sau đó nói: "Lần này để các ngươi tới, chủ yếu là thương thảo làm thế nào để tăng cao tu vi, tăng cường thực lực phe ta, chủ yếu chia làm hai bộ vị. Một là người Độ Kiếp trở xuống, làm sao giúp các ngươi nâng cao tu vi, phải xem Tam Thông chân nhân thế nào."

Vi Vân vỗ ngực nói: "Không thành vấn đề, cứ giao cho ta!" Hắn am hiểu nhất chính là "Nhật" cảnh giới của nữ tử, đây cũng là chuyện hắn cam tâm tình nguyện.

Ngu Nhược Tiên lại nói: "Mặt khác chính là người độ kiếp viên mãn, làm sao độ kiếp thành công, tu thành Địa Tiên! Đối với việc này, không biết Hồng Dao và Trầm Ngư có cao kiến gì không?"

Mọi người nghe vậy, lập tức đem ánh mắt tập trung trên người Thủy Hồng Dao và Diệp Trầm Ngư.

Thủy Hồng Dao cười nói: "Đối với câu hỏi này, Trầm Ngư có quyền lên tiếng nhất."

Thời thượng cổ, có rất nhiều truyền thừa, cũng có rất nhiều bí mật, nhưng một phần lớn đều thất truyền, trong đó bao gồm việc lợi dụng tiên linh chi khí trong pháp bảo chuyển hóa nguyên thần thành dương thần, sau đó độ kiếp thành tiên bí mật, chỉ có một ít cổ tịch có ghi chép, nhưng cũng chỉ là đôi lời, cũng không nói tỉ mỉ, không nói tỉ mỉ, có thể từ đó lĩnh ngộ được phương pháp này, lại còn thành công, đúng là trùng hợp.

Diệp Trầm Ngư đứng dậy thi lễ, sau đó mới nói: "Người tu hành muốn độ kiếp thành Tiên, phương pháp chỉ có hai, một là độ kiếp bình thường, để Cửu Cửu Thiên Kiếp gột rửa nguyên thần, hóa thành thần của thuần dương, nhưng phương pháp này xác xuất thành công rất thấp, cần có lòng son tử., Mới có thể bình yên vượt qua Đạo Hợp Chân, thứ hai là mượn ngoại lực, ví dụ như dùng kim quang công đức bảo vệ nguyên thần bất diệt, chính là một trong hai phương pháp đó, nhưng kim quang công đức quá mức khan hiếm, còn có một phương pháp mượn ngoại lực, đó là..."

Tất cả mọi người nín thở, nghiêng tai lắng nghe.

Diệp Trầm Ngư mỉm cười, nói: "Chính là lợi dụng tiên linh chi khí bên trong pháp bảo, hấp thu nó vào trong nguyên thần, hóa thành thuần dương, cũng có thể bình yên độ kiếp, bất quá một kiện pháp bảo xa

xa không đủ, ít nhất phải ba kiện, mới có thể đảm bảo, bất quá như vậy, thành tựu một Địa Tiên, sẽ tổn thất ba kiện pháp bảo, pháp bảo cũng là vật hiếm có, thật sự là hành động bất đắc dĩ của chỉ có khô cạn làm cá."

"Thì ra là thế!"

Đôi mắt Ngu Nhược Tiên nhíu lại, nháy mắt liền hiểu huyền cơ bên trong, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng biết lão tổ Nghiên mực đã thành công như thế nào.

Mọi người ở đây không ai không phải là người nổi bật trong tu chân giới, mỗi người đều có tu vi không tầm thường, trí tuệ cao siêu, Diệp Trầm Ngư vừa nói, mọi người lập tức hiểu ra.

Vi Vân vừa nghe vậy lập tức hối hận, vẻ mặt hối hận không kịp, miệng nói: "Ai da, không tốt rồi!"

"Sao vậy?"

Mọi người đều nhìn về phía hắn ta.

Vi Vân vỗ đùi, vẻ mặt khóc tang nói: "Muốn ta Tam Thông chân nhân anh minh thần võ, mấy năm nay xông xáo tu chân giới, tung hoành thiên hạ vô địch thủ, đoạt được không biết bao nhiêu pháp bảo trong tay kẻ địch, tỷ như Thiên Hi cổ cầm, Quang Tủy Kiếm, Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, Minh Nguyệt Phi Hoàn, Phong Thần Dực, Ngũ Hành Ngọc Kiếm, Niết Bàn mật luân, Vạn Quỷ Phiên... Kết quả tất cả đều tặng người ta! Ta rất hối hận..."

Chúng nữ vừa nghe, đều yên lặng không nói, nói hắn là phá gia chi tử, một chút cũng không sai.

Ngu Phi Tuyết nói: "Đệ, danh hiệu "Tặng Bảo chân nhân" rất thích hợp với đệ."

Nàng không nói còn đỡ, vừa nhấc lên, Vi Vân càng thêm thương tâm. Hắn không khỏi đứng dậy ôm lấy chân Diệp Trầm Ngư khóc lóc kể lể: "Sư tỷ, trả lại pháp bảo cho ta đi, ta cũng muốn thành tiên..."

Diệp Trầm Ngư quay đầu sang chỗ khác, không nhìn hắn, miệng nói: "Không có."

Vi Vân lại đi tới trước mặt Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi, phân biệt hướng các nàng yêu cầu Minh Nguyệt Phi Hoàn và Phong Thần Dực, một mực bị cự tuyệt.

Cuối cùng, Vi Vân đi tới trước mặt tử y, lắc lắc cánh tay ngọc của nàng, nói: "Thất Nương, trả Thiên Hi cổ cầm lại cho ta sao..."

Tử Y ngẩng đầu nhìn mái vòm đại điện, giả vờ không biết.

Chúng nữ đều cười trộm không thôi, cuối cùng Thủy Hồng Dao kéo hắn qua, kêu lên: "Ngoan, đừng khóc không khóc, hôm khác sư nương dẫn ngươi xuống núi cướp pháp bảo đi."

"Vẫn là sư nương tốt với ta... Hu hu hu..." Vi Vân vùi đầu trong ngực Thủy Hồng Dao, cọ xát lấy nhũ lớn trắng nõn của nàng.

Chuyện kế tiếp sẽ rõ ràng, đơn giản chính là tập hợp đủ pháp bảo, chọn người đột phá, phe mình một khi có đầy đủ số lượng Địa Tiên, cho dù nguy cơ lớn hơn nữa, cũng luôn có cách thức và thực lực để giải quyết.

Mọi người trong tu chân giới đều biết, trong lịch sử có truyền thừa và ghi chép, tổng cộng có ba mươi sáu kiện pháp bảo, gọi là "Thiên Vận Tam Thập Lục Tiên Khí", vốn phân bố ở trong tay các đại tông môn chính ma môn, hôm nay Chính Ma đại chiến qua đi, một bộ phận còn ở trong tay chính đạo, một bộ phận trong đó đã hư hại một bộ phận, tạo ra ba Địa Tiên, theo thứ tự là Thủy Hồng Dao, Diệp Trầm Ngư và Lão tổ Tuyền đài.

Nói cách khác, tổng cộng hủy đi chín kiện pháp bảo, còn lại hai mươi bảy kiện.

Nhưng lúc Ngự Châu nương nương cứu đám người Vi Vân, cũng đã hủy đi một món pháp bảo, là long châu ngũ sắc, cho nên thực tế còn thừa lại hai mươi sáu món.

Ngoài ra, có vài món pháp bảo là không có khả năng dùng để phá hủy, tỷ như sách vàng không chữ của Vi Vân, tạm thời không có ý định phá hủy và tặng người, còn có Lục Thần Kích trong tay Vu Man, không ai có thể cầm đi được, mặt khác chính là Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, đã luyện chế thành thân thể đám người Chu Diệu Ngữ., Cũng không cần suy nghĩ nhiều, ngoài ra còn có một số pháp bảo quan trọng, ví dụ như Dược Vương đỉnh, Quảng Hàn Cung, Kỳ Môn Độn Giáp Thiên Thư, đều có công năng đặc thù, có tác dụng lớn, không đến lúc vạn bất đắc dĩ, cũng không thể lãng phí.

Trên thực tế, tổn thất mười tám Niết Bàn mật luân, Vi Vân cảm thấy rất đáng tiếc, nhưng cân nhắc đến việc trở thành Diệp Trầm Ngư, cũng chỉ có thể nhịn đau thương tiếc nuối, bất luận thế nào, tóm lại là thê tử của mình mới là quan trọng nhất.

Tóm lại, tính ra pháp bảo có thể dùng để độ kiếp thành Tiên chỉ có vài món mà thôi, làm sao bây giờ? Còn có một biện pháp, chính là cướp đoạt pháp bảo trong tay Ma giáo, hiện giờ còn có năm món pháp bảo trong tay bọn họ, tỷ như nghiên mực lão tổ có Nhiếp Hồn Ma Đao và Sơn Hà Họa quyển., Trong đó Sơn Hà Họa Quyển vẫn như Tuyết tiên tử, trong tay Ma công tử cũng có Tạo Hóa bút và Chí Dương Bảo Kính, đều là pháp bảo vốn thuộc về chính đạo. Trong tay Ma Ngọc có Tiêu Dao Kiếm, vốn là pháp bảo của Tiêu Dao Tiên Ông, về sau vào tay Dược Lão Nhân, lại bị Ma Ngọc đoạt đi.

Ba ngày sau, Ngu Nhược Tiên bắt đầu bế quan.

Tu vi Ngu Nhược Tiên đã đủ, có pháp bảo thành tiên, tự nhiên không thể kéo dài nữa, vì thế lập tức bế quan đột phá. Trong tay nàng có Nguyệt Nha ngọc trượng, áo tím dâng Thiên Hi cổ cầm lên, trong tay

Ngu Yên Vũ có một bảo tháp Thiên Long, đoạt được từ trong tay Ân Nha, cộng lại vừa vặn ba món.

Có ba món pháp bảo này trong tay, Ngu Nhược Tiên làm sao trì hoãn được, lập tức bế quan.

Ngoài Ngu Nhược Tiên, Ngu Yên Vũ cũng đã đạt tới tu vi Độ Kiếp viên mãn, cũng có đủ điều kiện trở thành Địa Tiên. Nhưng dùng mấy món pháp bảo nào lại là một vấn đề, trong tay cô ấy hiện giờ không có ba món pháp bảo.

Mọi người đối với việc thu hoạch pháp bảo như thế nào mà lúc trầm tư suy nghĩ, Vi Vân lại ngực không đại chí, cả ngày quanh quẩn tại sơn môn Tử Nguyệt Tiên Sơn, ngẫu nhiên trêu chọc Tiểu Kim cùng tứ đại yêu cơ, ngẫu nhiên cùng tam thê tứ thiếp du sơn ngoạn thủy, ngẫu nhiên bắt được Tử Nguyệt Tiên Môn nữ đệ tử cùng nữ môn nhân Đào Hoa giáo dâm loạn một phen, ngoài ra, chính là cứ bảy ngày một lần làm nhiệm vụ - trợ giúp cao thủ bên mình tăng lên tu vi.

Trong khoảng thời gian này, đám người Lạc Khinh Trần, Bạch Hỗn, Diệu Y, Thủy Hồng Dao vẫn đứng trong Tử Nguyệt tiên môn như trước, chưa hề rời khỏi, tuy rằng đại hôn của Vi Vân đã kết thúc nhưng bởi vì nguy cơ còn chưa được giải trừ nên mọi người quyết định tiếp tục đoàn, tránh phân tán lực lượng, bị địch nhân lần lượt đánh tan.

Phía sau Tử Nguyệt Tiên Môn, nơi này sinh trưởng rất nhiều cây cối xanh um tươi tốt, xanh ngắt cao ngất, có cây đã rụng lá, Ngô Đồng, Ngân Hạnh các loại lá rụng đầy đất, một mảnh vàng óng.

Diệu Y đang ngồi trong một bụi lá Ngân Hạnh vàng óng, tay cầm tràng hạt, nhắm mắt không nói gì. Bình thường Niết Lư Quan nàng đeo trên đầu đã lấy đi, trên đầu búi tóc phi thiên, chính là búi tóc Thiên Nữ của Phật Môn, trên người mặc tăng bào bán trong suốt, không phải là tăng bào bình thường. Ngọc thể trắng như tuyết như ẩn như hiện, dưới ánh mặt trời sau ngọ chiếu rọi là một mảnh kim hoàng, có vẻ đặc biệt mê người.

Tiếng "sàn sạt" vang lên, một thanh niên dáng người cao ngất giẫm lên lá khô đi tới, người còn chưa tới, trong miệng lại hô: "Phật mẫu, tam thông chân nhân tới rồi!"

Khi Vi Vân đến gần, Diệu Y mới mở cặp mắt mỹ lệ, lạnh nhạt nói: "Ừm, ngồi đi."

Vi Vân ngồi trước Diệu Y, hắn tới đây giúp Diệu Y tăng tu vi lên. Phải trợ giúp nàng tu thành Độ Kiếp viên mãn, vốn dĩ áo đẹp cần ít nhất trên trăm năm mới có thể đột phá tới tu vi Độ Kiếp viên mãn, nhưng nhờ có Vi Vân trợ giúp, rất nhanh có thể đột phá, cho nên nàng lựa chọn thời gian, để hắn đến đây tương trợ.

Mỗi người đều khát vọng thành tiên, áo đẹp sao lại không muốn chứ?

Bất quá nàng là người tu phật, chú ý tới thanh tâm quả dục, không muốn để cho quá nhiều người thấy nàng cùng Vi Vân vui vẻ hình ảnh, cho nên lựa chọn hậu sơn, nàng biết rõ để Vi Vân hỗ trợ đột phá, nhất định phải hợp thể giao hoan.

Diệu Y cũng không vội, chỉ cười nói: "Tới đây, để ta xem Thiên Túc thiền công tu luyện thế nào rồi?"

"Được! Để ta biểu diễn một chút."

Vi Vân dứt lời, vận chuyển huyền công, lập tức từ sau lưng dâng lên một Nguyên Thần Pháp Tướng, nhất thời nhật nguyệt giữa trời, tinh thần đấu chuyển, một hư ảnh hình người chìm nổi ở trong đó, khắp cả người kim quang., Trên thân mọc ra hơn một ngàn cánh tay, nhìn có chút kỳ dị. Tuy rằng khoảng thời gian này Vi Vân chưa từng tận lực tu luyện Thiên Thủ Thiền Công, nhưng đạo hạnh của môn thần thông này vẫn như cũ đang không ngừng tăng lên, hầu như cách mỗi vài ngày đều sẽ mọc ra một cánh tay mới, phỏng chừng không bao lâu liền có thể mọc ra toàn bộ ba ngàn cánh tay, cũng chính là hoàn cảnh tu luyện môn thần thông này đến đại thành viên mãn.

Trong khoảng thời gian này, Vi Vân hầu như không luyện công, bởi vì pháp lực Hạo Hạo Thiên Thần Quyết trong cơ thể mỗi thời mỗi khắc đều tự vận chuyển, căn bản không cần hắn chú tâm tu luyện, pháp lực của hắn mỗi ngày đều tăng trưởng, đoán chừng sang năm liền có thể tu tới Độ Kiếp trung kỳ, mà căn bản tiêu hao không hết, bất luận tiêu hao thế nào, rất nhanh sẽ khôi phục.

Trước kia hắn còn không cảm thấy môn công pháp này lợi hại như thế nào, hiện giờ theo thời gian trôi qua, uy lực của Hạo Thiên Thần Quyết từng chút một hiển hiện ra.

252

Hạng mười bốn mươi ba, diệu y cùng ngự châu...

Trong hậu điện của Tử Nguyệt.

Diệp Trầm Ngư đi ra khỏi cửa điện, cảm ứng một chút, nhìn quanh một đình nghỉ mát bên phải, có hai thân ảnh uyển chuyển đang đứng ở đó, đôi mắt đẹp của cô lóe lên, nhấc chân đi dọc theo đường nhỏ.

Chỉ chốc lát sau, Diệp Trầm Ngư đi lên đình nghỉ mát bên cạnh hòn giả sơn, tay vuốt ve sáo ngọc xanh tươi, nhìn thấy hai nữ nhân trong đình, gật đầu ra hiệu, nói: "Bái kiến hai vị."

Hai nữ tử này một là Thủy Hồng Dao, hai là Chu Diệu Ngữ.

Hai người thấy Diệp Trầm Ngư đến, cũng gật đầu.

Ba người ngồi quanh bàn đá, trầm mặc một chút, Chu Diệu Ngữ mới mở miệng trước, thản nhiên nói: "Thiên Âm tiên tử không có gì muốn nói sao?"

Diệp Trầm Ngư hỏi ngược lại: "Nói cái gì?"

"Hắn là ai?" Chu Diệu Ngữ nhìn Diệp Trầm Ngư.

Diệp Trầm Ngư yên lặng không nói.

Thủy Hồng Dao thì nói: "Âm phù huyền nữ là ý gì? Hắn là nam nhân của chúng ta, chúng ta mới vừa thành thân. Ngươi chất vấn như vậy không tốt sao?"

Sắc mặt Chu Diệu Ngữ ngưng trọng nói: "Thủy Tô Tô, ngươi đây là muốn làm cho trí tuệ bất tỉnh, ngươi đã lạc lối ở trong dục vọng rồi. Chẳng lẽ các ngươi không nhìn ra được sao? Hắn đến để đòi nợ."

Thủy Hồng Dao hừ lạnh nói: "Nhưng hắn không phải là hắn!"

Chu Diệu Ngữ lập tức nói: "Chẳng lẽ các ngươi chưa từng nghĩ tới, thế gian này ngoại trừ hắn ra, ai tu luyện Hạo Thiên Thần Quyết cũng không có kết cục tốt, vì sao chỉ cần hắn không có việc gì? Lúc trước chúng ta thiết kế giết hắn, Tử Nguyệt tiên cô lừa gạt hắn như thế, chúng ta đều nợ hắn, hiện tại hắn trở về đòi nợ hắn, hắn đã làm mọi người đều ngủ hết rồi."

"Không phải hắn, hắn đã chết, là chúng ta tự tay giết!" Thủy Hồng Dao nắm chặt tay.

Chu Diệu Ngữ trầm giọng nói: "Ta có thể nhìn thấu nguyên thần bất luận kẻ nào, có thể tính ra được kiếp trước của bất kỳ kẻ nào, duy chỉ có hắn nhìn không thấu, tính không ra ngoài người kẻ kia còn có ai nữa, chỉ có cảnh giới tu vi của hắn mới có thể làm được, thời thượng cổ là như thế, hiện nay cũng không ngoại lệ."

Một phen lời nói của Chu Diệu khiến Thủy Hồng Dao á khẩu không trả lời được.

Thật lâu sau, Diệp Trầm Ngư mới nói: "Hắn không phải Vu Man."

Ánh mắt Thủy Hồng Dao sáng ngời, hỏi: "Trầm Ngư, ngươi nắm chắc bao nhiêu phần?"

Diệp Trầm Ngư thong dong bình tĩnh nói: "Vu Man thô lỗ thô bạo, có lực vô trí, Vân sư đệ ôn hòa thiện lương, trí tuệ ẩn chứa bên trong, trong cơ thể mơ hồ lộ ra một cỗ thanh linh chi khí, thuần túy mà tinh vi, ta chưa từng gặp qua., Vừa vặn tương phản với khí đục của Vu Man, có thể nói là khác nhau một trời một vực. Mặc dù chúng ta nhìn không thấu, Vân sư đệ cũng quả thực có duyên khó hiểu với chúng ta, nhưng hắn vẫn chưa gia hại chúng ta, thậm chí nhiều lần thành tựu chúng ta, cho nên ta dám khẳng định, Vân sư đệ quyết không phải Vu Man chuyển thế."

Thủy Hồng Dao cười nói: "Trầm Ngư nói đúng, ta cũng cho là như vậy đấy."

Chu Diệu Ngữ trầm ngâm một chút, mới nói: "Hi vọng như thế, nếu không ta sẽ không mềm tay."

Nói xong, Chu Diệu Ngữ kéo cổ áo, đứng dậy rời khỏi lương đình.

...

Giữa rừng núi, Diệu Y kiểm tra pháp tướng nguyên thần của Vi Vân, sau đó khẽ gật đầu, dáng vẻ trông rất hài lòng.

Nàng nói: "Ừm, không tệ, có thể tu luyện trong thời gian ngắn như vậy đến hoàn cảnh này, đúng là khó được."

Vi Vân thu Nguyên Thần Pháp Tướng lại, sau đó hỏi: "Phật mẫu, hiện tại chúng ta bắt đầu chưa?"

Gương mặt xinh đẹp của Diệu Y đỏ lên, nói: "Ừm..."

Vi Vân vội vàng xoa tay, nói: "Để ta cởi quần áo cho Phật mẫu!"

Diệu Y thản nhiên nói: "Phải khoan y cởi đai lưng ra chứ?"

"Đương nhiên rồi!" Vi Vân mặt mày hớn hở nói: "Mọi việc đều phải có chuẩn bị, đối với ta mà nói, cởi quần áo cứ tồn tại một phen chính là chuẩn bị đấy, như vậy mới có thể duy trì trạng thái tốt nhất, sau đó thông qua âm dương đưa vào quán thâu pháp lực, nếu không như thế, ta không giúp được Phật mẫu."

Vi Vân cố ý tỏ ra chỉ có nhục thể giao hợp mới có thể quán thâu pháp lực, trên thực tế không cần cắm cũng được, kinh mạch hai người đụng nhau, cũng không nhất thiết phải cắm xuống, bất quá dưới trạng thái song tu kết hợp, hiệu suất đích thật là cao nhất.

"Ai... thiện tai." Diệu Y vừa nghe, nhất thời bất đắc dĩ, đành phải đồng ý.

Ai bảo pháp lực của Vi Vân đặc thù mà tinh thuần, bao gồm tất cả pháp lực thuộc tính, hơn nữa có thể chuyển hóa làm bất kỳ pháp lực

gì, Phật Đạo Ma đều có thể làm được, điểm này tất cả mọi người đều không làm được.

Vi Vân được đồng ý, lập tức vui mừng không thể chống đỡ được, cởi y phục của Thiên Nữ xuống, lúc cởi bỏ áo ngực, hai quả sữa to tướng trước ngực Diệu Y bật nhảy ra ngoài, tuyết trắng sung mãn, cao cao ngất, bộ dạng trắng nõn nà, bộ dạng như ngà sữa đậu phộng đỏ, nhìn qua thập phần mê người, lúc cởi quần lót xuống, huyệt mật cùng cái mông của Diệu Y lộ ra, cái mông trắng như tuyết của mỹ nữ tròn trịa, hết sức xinh đẹp, cái này không thể không so sánh.

Trước mắt, Vi Vân đã từng có duyên hợp thể trong nữ nhân này, tư thái của nàng đầy đặn có thể xếp trong ba người đầu tiên, thứ nhất là Chu Diệu Ngữ, thứ hai là Ngự Châu nương nương, sau đó là Diệu Y rồi, bộ ngực cao ngất, cái mông to béo này thật khiến người ta nhìn thấy mà mê mẩn, căn bản không dời mắt đi được.

Về phần chỗ huyệt nhỏ, lại là một cảnh đẹp khác lay động lòng người một phen, huyệt nhỏ diệu y mềm mại, huyệt mỹ lệ, một mảnh mềm mại, như là màn thầu bị chưng ra, giữa khe thịt đỏ tươi mà phấn nộn, bên trong chín khúc Hoàng Hà Động, Vi Vân sau khi nếm qua hai lần, liền không quên được, mỗi lần nhớ tới, đều vô cùng dư vị, hận không thể mỗi ngày đều chơi một lần, hôm nay có cơ hội, tất nhiên không thể qua loa.

Hắn xoa tay, ôm lấy thân thể đẫy đà của Diệu Y, hai tay che trên bộ ngực nàng, nhào bột mì, vừa nắn vừa xoa, yêu thích không buông tay, miệng thơm tho của Diệu y thỉnh thoảng phát ra tiếng ngâm khẽ "Ừm", chỉ là bị động, vừa không đón đỡ cũng không chối từ.

Gió nhẹ thổi qua, lá cây ố vàng từ ngọn cây bay xuống, rơi vào bên cạnh hai người.

"Chẳng lẽ bị cắn..."

Vi Vân ngậm một con thạch nhũ trắng như tuyết vào trong miệng, hơn phân nửa bộ ngực đều nhét vào, ăn từng ngụm từng ngụm, không ngừng mút, ăn uống thơm phức, ăn thế nào cũng không đủ.

Vào lúc vầng trứng bị hút vào, thân thể Diệu Y cũng có phản ứng, cảm giác tê dại, hết sức kích thích, toàn bộ khoái cảm đều hội tụ ở dưới chân của nàng, căn bản không khống chế nổi. Lúc bình thường thì niệm phật tụng kinh, có thể thanh trừ tà niệm, hôm nay bị công kích thật. Nhất thời tất cả Thiền công đều mất đi hiệu lực, niệm cái gì cũng không dùng được, chỉ có kích thích cơ thể, dục vọng nội tâm bị kích phát ra càng lúc càng mạnh.

"A... Thật lớn, thật ăn ngon..."

Vi Vân lưu luyến không rời mà rời khỏi ngực Diệu Y, sau đó di động đi xuống, không bao lâu đã di chuyển đến trên cái mông nàng, nhìn thấy đôi mông to mọng trắng như tuyết trước mắt, nhất thời đôi mắt đăm đăm, qua lại nhìn lại, lại nhẹ nhàng dùng tay vuốt ve, cuối cùng đột nhiên há mồm, điên cuồng liếm lên giữa cái mông trắng như tuyết của nàng.

Hắn thật sự cực kỳ thích cặp mông to béo trắng như tuyết này, trời đất ơi, thật sự là quá xinh đẹp, chưa liếm mười mấy lần hắn sẽ không nhả ra.

Sau một hồi lâu, Vi Vân mới chuyển từ cái mông đẹp đẽ đến trước mặt nàng, miệng ngậm miếng thịt mỡ mà hút nhẹ, còn liếm qua một lần rồi nhìn lên trên. Nhìn thấy vẻ mặt ngượng ngùng của diệu y, bỗng nhiên cảm thấy Phật mẫu xinh đẹp động lòng người như thế, nếu mà còn thong dong thì phải làm sao.

"Ừ... nhanh, nhanh lên..." Diệu Y nghiêng đầu sang chỗ khác, cố gắng không nhìn thẳng vào Vi Vân, để tránh gã nhìn thấy dục hỏa trong mắt mình, mong muốn trong lòng bị tổn hại bởi thân phận Phật mẫu của Đại Phật tự nàng.

"Sắp rồi, sắp rồi." Đầu lưỡi Vi Vân thò vào trong huyệt mật ngọt của Diệu Y, không ngừng hấp thụ, có rất nhiều nước bẩn tràn ra từ bên trong, đều bị hắn liếm vào trong miệng ăn uống ngon lành.

Toàn bộ phần mông của Diệu Y đều ngồi trên mặt hắn, hai cái chân ngọc trắng như tuyết khẽ rung động, nàng nói: "Thời gian chuẩn bị của nàng có dài không... Trạng thái hẳn là điều chỉnh tốt chứ? A... Nhẹ chút..."

"Xong ngay thôi."

Vi Vân Tùng khẽ thở ra một hơi, hắn ôm lấy thân thể mềm mại của Diệu Y lên, sau đó dùng gậy thịt nhắm ngay kẽ thịt huyệt của nàng mà từ từ cắm vào, trong nháy mắt đã cắm hơn phân nửa cây côn thịt nhưng đã nhét đầy rồi, toàn bộ lỗ thịt của Diệu Y đều tràn ngập, đầu rùa đã đặt lên trên da thịt nõn Hoa Tâm của nàng.

"A... Sao lại lớn như vậy..." Diệu y hô lên, lúc này cả người nàng như có dòng điện chạy qua, tê dại ngứa ngáy, khó tả.

Vi Vân bắt đầu ôm diệu y bắt đầu sấy khô, thịt côn ở trong huyệt hoa của nàng ra ra vào vào, trong lúc co rút thì có từng tia từng tia sóng nước, rơi vào trên lá khô trên mặt đất, óng ánh trong suốt. Hai cái bánh ngọc của Diệu Y ở bên hông Vi Vân, trước sau lắc lư, Vi Vân cầm lấy một cái chân trắng nõn của nàng, bắt đầu nhẹ nhàng thưởng thức.

Diệu Y không ngừng cặp mông to mọng, chân ngọc có cảm giác giàu có, mang theo chút mỡ tươi, trắng nõn mềm mại, lòng bàn chân phấn hồng, cầm trong tay có cảm giác rất tốt, Vi Vân khô ráo bắt lấy chân ngực của nàng, cúi đầu liếm, bám vào bắp chân nàng rồi nhẹ nhàng mút, sau đó tiếp tục nghịch thịt của nàng. Tiếng thân thể va chạm "Bốp bốp" truyền ra ở trong rừng, mang theo thanh âm "Phốc phốc", cùng với tiếng kêu yêu kiều của diệu y.

"Không phải truyền pháp lực sao, pháp lực của ngươi đâu?" Diệu Y đột nhiên nhớ tới chuyện này, hai người làm đến giờ chỉ còn lại nửa

canh giờ, Vi Vân một mực đắm chìm trong việc tìm kiếm nhục dục kích thích như thế nào, căn bản không dùng phương pháp song tu.

Một lời nhắc nhở của nàng, Vi Vân lúc này mới nhớ ra, vội nói: "A, Phật mẫu đừng nóng vội, lúc này đã bắt đầu rồi..." Thế là âm thầm đem pháp lực của bản thân tụ hợp lại trên thân thể nhục côn, hóa thành tinh nguyên bắn ra, bắn vào cung tử cung của Diệu Y, Diệu y lại luyện hóa thành pháp lực, hấp thu vào cơ thể.

Kể từ đó, Vi Vân bắn ra lúm đồng tiền đã nhiều kinh người, không nhúng vào một lần nào mà muốn bắn nó một lần. Rất nhanh, cung tử của Diệu Y thậm chí cả lỗ thịt đều tràn ngập oánh của nó. Diệu y cũng không kịp luyện hóa, bắt đầu tràn ra bên ngoài. Vi Vân lúc này mới khóa lại tinh nguyên, sau đó nhanh chóng xử lý, giúp Diệu Y luyện tinh thành khí.

"Nương nương, người chậm chút..."

"Nương nương, nương nương..."

Lúc này, tiếng hô hoán của nữ tử truyền tới, thân thể tuyệt đẹp của nàng không khỏi run lên, Vi Vân lại hào phóng thản nhiên mà nhìn.

Chỉ thấy nhánh cây lay động, một nữ nhân mặc áo gấm dị thú nhảy lên trên ngọn cây, dáng người mềm mại, động tác linh hoạt, có hai nữ tử mặc lụa mỏng đuổi theo sau. Nữ nhân kia nhìn thấy Vi Vân và Diệu Y trong rừng, lập tức tò mò dừng lại, ngồi trên chạc cây bên cạnh quan sát, hai nữ tử kia cũng ở một bên thở phào nhẹ nhõm.

Người đến là Ngự Châu nương nương và Xuân Cơ, Hạ Cơ.

Vi Vân vừa ôm thúy khô diệu y, vừa nhìn về phía Xuân Cơ và Hạ Cơ, hỏi: "Sao nương nương lại chạy đến đây?"

Xuân Cơ vội vàng truyền âm: "Chủ nhân, nương nương vừa đuổi một con hổ ở phía sau núi, con hổ kia đã thành tinh, có linh tính, tỷ muội chúng ta niệm tình nó là sinh linh trong Tử Nguyệt Tiên Sơn,

không đành lòng bị hại, cho nên lừa gạt nương nương, giúp nó thoát đi, nương nương lại một mực tìm kiếm, nếu để cho nó nhìn thấy, con hổ kia quá nửa là sống không nổi nữa, bất tri bất giác đã đuổi tới nơi đây, không quấy rầy đến chủ nhân chứ?"

Vi Vân lắc đầu, chỉ là đang hưởng thụ khoái cảm khi chơi bời huyệt Diệu Y mật thôi.

Lúc này, Ngự Châu nương nương tò mò mà nhìn Vi Vân đùa nghịch diệu y, ngay cả chuyện tìm kiếm con hổ cũng quên mất, nhìn một lát, đột nhiên hỏi: "Ngươi là con trai của ta sao?"

Vi Vân thuận miệng nói: "Đúng vậy, mẹ, con là con trai của mẹ."

Ngự Châu nương nương vỗ tay cười nói: "Ta đã nói mà, nhìn thế nào thì trông cũng quen mắt. Con trai, con và cô gái này đang làm gì vậy? Thoạt nhìn bộ dạng rất vui."

Vi Vân nói: "Mẹ, chúng ta đang bị cưỡng ép."

Ngự Châu nương nương lại hỏi: "Xướng bức là cái gì?"

Trong lòng Vi Vân vui vẻ, thật đúng là Ngự Châu nương nương đã quên cái gì rồi, hắn vừa ưỡn cơ thể nghịch vuốt diệu y trước người, vừa nói: "Cỏn ép cũng giống như thế này, cắm gậy của ta vào chỗ nữ nhân đi tiểu, sẽ sinh ra cảm giác rất thoải mái."

"Rất thoải mái sao?" Ngự Châu nương nương nghe vậy, từ trên cây bay vọt xuống, hạ xuống bên cạnh Vi Vân và Diệu Y, hiếu kỳ nhìn quanh. "Ta cũng muốn thúc ép, nhi tử, bây giờ ngươi leo xuống từ trên người nữ nhân này, chơi đùa với ta."

Diệu Y vừa nghe vậy, đôi mi thanh tú nhíu lại, bây giờ nàng và Vi Vân song tu đâu có thể cắt ngang, bình thường cũng thôi đi, Vi Vân và Ngự Châu chơi thế nào cũng được, bây giờ không thể để cho chen vào.

Vi Vân vội nói: "Mẹ, mẹ đợi chút đã, chờ con chơi với Phật mẫu xong thì để con chơi với mẹ."

"Không muốn, ta muốn làm ngay bây giờ!" Lúc này, Ngự Châu nương nương tựa như một nữ đồng ba tuổi, đưa tay ra bắt lấy thân thể Vi Vân.

Vi Vân vội vàng ôm Diệu Y né qua, đồng thời nháy mắt cho Xuân Cơ và Hạ Cơ, để cho các nàng ổn định lại Ngự Châu nương nương, hai cô gái tiến lên khuyên bảo, nhưng Ngự Châu nương nương căn bản không nghe các nàng.

Lúc này Vi Vân và Diệu Y còn chưa thu công, dù thế nào cũng phải mất thời gian nửa nén hương nữa, làm sao có thể để Ngự Châu nương nương cắt ngang lời, suy nghĩ một chút, Vi Vân liền nói: "Vậy bây giờ đi, mẹ ơi, người cởi y phục ra trước đi."

"Ồ." Ngự Châu nương nương nghe vậy, đứng tại chỗ, chờ xuân cơ và Hạ Cơ đến giúp nàng cởi quần áo, nàng đã quen được hầu hạ như vậy.

Thế là, Xuân Cơ và Hạ Cơ tiến lên giúp Ngự Châu nương nương cởi quần áo, đến lúc này, thân thể trắng như tuyết đầy đặn của nàng đã rơi vào trong mắt Vi Vân, thật không hổ là tư thái thân hình đầy đặn của top 3, bộ ngực tròn trịa cao vút, mông to béo trắng như tuyết., Hào quang mê người, chỗ giữa hai chân càng là một mảnh non mịn, lông đen bao trùm dưới đôi môi hơi nứt ra, giữa huyệt động có màu đỏ tươi mềm mại, như là thịt trai, một đôi chân thon dài trắng như tuyết mà mượt mà trơn bóng, chân đạp trơn bóng trên lá cây nhưng không nhiễm hạt bụi.

"Nhi tử, có thể bắt đầu chưa?" Ngự Châu nương nương nói.

Vi Vân nói: "Ừm... trước tiên phải diễn một vở kịch, chuẩn bị sẵn sàng."

Vi Vân ra hiệu một chút, xuân cơ và Hạ Cơ liền ôm lấy Ngự Châu nương nương, đi tới trước mặt Vi Vân, chỉ đem một đôi chân ngọc trắng như tuyết tách ra, đối diện với huyệt hoa xinh đẹp với Vi Vân.

Vi Vân quay đầu lại, hôn lên đùi của Ngự Châu nương nương vài cái, Ngự Châu nương nương nở nụ cười, nói: "Thật ngứa ngáy..."

Thấy nàng có phản ứng, Vi Vân liền bước đến môi nàng, khẽ liếm trên Âm Bàn, ngự châu nương nương nhất thời "A" một tiếng, thân thể mềm mại không tự chủ rung động một cái, tiếp theo là vẻ hưởng thụ, miệng nói: "Nghiệt liệt... Quả nhiên là thoải mái, nhi tử, tiếp tục..."

Vi Vân thở phào nhẹ nhõm, có hiệu quả là được.

Ngay sau đó, hắn vừa liếm một cái cho Ngự Châu nương nương, vừa thao túng hang thịt diệu y, không ngừng rót pháp lực của mình vào trong cơ thể Diệu Y.

Lúc này tâm tình của Diệu Y rất phức tạp, chỉ dám vùi đầu trước ngực Vi Vân chứ không dám ngẩng lên, một lòng luyện hóa pháp lực. Nàng tới nơi đây yên tĩnh, lại có linh khí dồi dào, vốn không muốn để người ta nhìn thấy, nhưng sơ sẩy cũng không chủ quan, không thiết lập kết giới, kết quả lại tốt, gặp phải Ngự Châu nương nương, còn gia nhập vào, mắt thấy tránh cũng tránh không được, cũng chỉ có thể chấp nhận. Nàng cũng không phải loại người bình thường, thường xuyên cùng người ta giảng kinh thuyết, thông hiểu phật pháp diệu lý, sẽ không thật sự chấp nhất nơi này.

Cũng may lúc này Ngự Châu nương nương ngây ngốc, tựa như trẻ con sẽ không cười nhạo nàng, nếu không nàng còn phải nhọc lòng đi đối mặt một phen.

Thời gian nửa nén nhang qua đi, chín thành pháp lực của Vi Vân đều rót vào trong cơ thể Diệu Y. Lúc này pháp lực trong cơ thể Diệu Y tràn đầy, cần tiêu hóa gấp, bế quan một đoạn thời gian, đoán chừng có thể đột phá tới cảnh giới Độ Kiếp viên mãn rồi.

Ngay sau đó, Vi Vân từ trong lỗ thịt của Diệu Y rút ra một côn thịt, rồi nhẹ nhàng buông nàng xuống, sau đó nói: "Phật mẫu cảm thấy thế nào?"

Diệu Y che chỗ bí mật bên dưới cơ thể mình, vội mặc quần áo, mặc từng kiện Thiên Nữ thiền y lên người, mặc ngược lại không hề biết, miệng vừa nói: "Ừm... Thiện tai, lần này đa tạ Vi Vân thí chủ, thật là người đại thiện, công đức vô lượng."

Vi Vân hào phóng nói: "Đừng khách khí, đây là việc vãn bối phải làm, sau này Phật mẫu muốn có có có thể tới tìm ta bất cứ lúc nào."

"Không, không cần..." Diệu Y nghiêng đầu không nhìn hắn, chắp tay trước ngực niệm phật hiệu, chân khẽ động, người đã biến mất ở phía xa.

"Con trai, ta còn muốn, đừng ngừng!"

Bởi vì Vi Vân bận áo đẹp nên quên mất Ngự Châu nương nương, Ngự Châu nương nương lập tức mất hứng, trực tiếp áp lên người Vi Vân, dùng hạ thể đi cọ xát chân của hắn.

"Đến rồi, đến rồi, mẹ ơi, ta đến đón con ngay."

Vi Vân tách chân phấn của Ngự Châu nương nương ra, nhấc nàng lên khỏi chân, sau đó ưỡn lấy thớ thịt cắm vào hang động trong bảo huyệt của nàng, động thịt này sớm đã ướt sũng, mềm mại mềm mại, mười phần thướt tha.

Ngự Châu nương nương bị hắn cắm vào, nhất thời cảm thấy xuân tâm nhộn nhạo, mặt mũi tràn đầy tiêu hồn, ôm hắn liền không muốn buông tay, trong miệng hô "Nhanh" lên một chút, Vi Vân tự nhiên không thể không nghe theo, bắt đầu hết sức chăm chú điều khiển ngự châu.

Lúc ban ngày hai người tuyên dâm, xuân cơ cùng Hạ Cơ Thủ ở một bên quan sát, các nàng cũng là đói khát khó nhịn, trong mắt đều hiện

ra thủy quang dục vọng.

Vi Vân liền nói: "Tất cả cởi ra đi."

"Vâng, chủ nhân."

Xuân Cơ và Hạ Cơ nghe vậy vui vẻ, lập tức cởi sạch quần áo, đi lên phía trước, lấy tay chống mặt đất, vểnh mông lên cao, hướng về phía Vi Vân, hai chân hơi tách ra, cái mông ở giữa, cái mông, cái mông và lỗ thịt đều nhìn thấy rõ ràng, trên đó đã dâm thủy róc rách.

Các nàng đã rất lâu rồi không được vui đùa, bởi vì quan hệ của Ngự Châu nương nương, lại thêm từ trước đến nay các nàng luôn trung thành, Vi Vân đã có thay đổi cách nhìn với các nàng, bắt đầu coi là cấm cung của chính mình, cho nên thỉnh thoảng cũng muốn thỏa mãn các nàng một chút.

Vi Vân ôm ngự châu nương nương loay hoay trong chốc lát, lại đem thân thể rút ra, một tay ôm nàng, một tay bẻ mông xuân cơ, đem gậy thịt nhắm ngay huyệt mật của nàng, cắm vào trong, đùa nghịch chốc lát, lại đi sạch huyệt mật của Cố Hạ Cơ, đợi khi Ngự Châu nương nương có ý kiến, liền đem gậy thịt cắm trở lại trong động của Ngự Châu nương nương.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại, một mực khô đến khi trời tối, mấy người mới yên tĩnh lại.

Chương thứ mười bốn, ngươi và ta đều là phàm nhân.

Trên đường trở về, ngự Châu nương nương nhảy dựng lên, mười phần hoạt bát, nghiễm nhiên không lớn lên. Cũng may lúc này nàng thập phần để ý Vi Vân, có thể là duyên cớ vừa rồi khiến nàng vui vẻ, Vi Vân nói gì, nàng liền nghe cái gì.

Vi Vân lừa xong ngự châu, lại nói với Xuân Cơ và Hạ Cơ: "Tu vi bốn người các ngươi cũng nên tăng lên một chút, bắt đầu từ ngày mai, ta liền chuyên môn giúp các ngươi tăng lên cảnh giới, các ngươi yên tâm, chủ nhân ta hiện tại pháp lực hùng hậu, các ngươi sẽ có thể phá cảnh, ít nhất cũng là cường giả pháp tướng viên mãn."

"Đa tạ chủ nhân!" Nhị nữ nghe vậy, vui mừng nhướng mày.

Tu vi các nàng bây giờ tuy là Pháp Tướng trung kỳ, nhưng so sánh vẫn có vẻ hơi yếu, so với trưởng lão của Tử Nguyệt Tiên Môn và Đào Hoa Giáo thì còn kém xa.

Trong một đoạn thời gian rất dài kế tiếp, Vi Vân đều nằm trong lực lượng chịu trói, vừa khôi phục pháp lực, vừa trợ giúp chúng nữ tăng lên tu vi, đầu tiên là Diệu Y Phá Cảnh gọi là Độ Kiếp Viên Mãn, sau đó là tứ đại yêu cơ tu đến pháp tướng viên mãn. Sau đó Lạc Khinh Trần, Bạch Miểu cùng Tiểu Kim cũng nhao nhao phá cảnh, đều tu đến Độ Kiếp viên mãn, chính đạo rốt cuộc nghênh đón thời kỳ toàn thịnh vạn năm qua, so với thời đại thiên vận bát tiên lúc trước còn mạnh hơn.

Nhưng theo ngày tháng trôi qua, bụng Ngu Yên Vũ cũng càng lúc càng lớn, khiến nàng không dám ra khỏi cửa.

Trong lầu các, Ngu Yên Vũ ôm cái bụng căng tròn, vẻ mặt u buồn nhìn hai con mèo trắng đang chơi đùa bên dưới. Tiếng bước chân

truyền đến, Ngu Yên Vũ nhìn xuống, chỉ thấy Lạc Khinh Trần chậm rãi bước lên, dáng vẻ cười khanh khách, tựa hồ tâm tình không tệ.

Ngu Yên Vũ cảm nhận được khí tức Độ Kiếp viên mãn mơ hồ toát ra trên người Lạc Khinh Trần, tức giận nói: "Đồ lẳng lơ, lại đi tìm nhi tử Lãng."

Lạc Khinh Trần cười khúc khích, đắc ý nói: "Liên tục đối nghịch với con trai ta bảy ngày, đã hút khô con trai rồi, rốt cuộc cũng độ kiếp viên mãn. Chủ yếu nhất là... rất kích thích. Ồ, sao ngươi lại thế, sao mặt ủ mày chau vậy?"

Ngu Yên Vũ chỉ vuốt ve bụng mình, thở dài.

Lạc Khinh Trần cười nói: "Chẳng phải là mang thai sao, có gì đáng buồn chứ, có phải chưa từng trải."

"Lần này thì khác." Ngu Yên Vũ lắc đầu: "Lần này là mang thai con trai... Ài, chuyện này truyền đi thì người khác nhìn ta thế nào được."

Lạc Khinh Trần nói: "Ngươi quan tâm thì sẽ bị loạn, chẳng phải Tử Nguyệt tiên môn của các ngươi có tiên tuyền mang thai à? Sao tự xưng ngươi lại có thêm một đứa ở bên ngoài, chẳng phải được rồi à?"

Ngu Yên Vũ lại nói: "Uống tiên tuyền chỉ có thể sinh con gái, muôn đời đi ra là con trai..."

Lạc Khinh Trần nghe vậy khẽ giật mình, đây đúng là một vấn đề.

"Đừng suy xét những điều này nữa, xe tới trước núi ắt có đường, đến lúc đó hẵng nói." Lạc Khinh Trần sờ sờ bụng cô, ngồi xuống bên cạnh cô. "Ta tính bế quan độ kiếp, trên tay ta có Lạc Tiên Cung và Bách Hoa Tường Vân, lại thêm cánh Phong Thần trong tay Phỉ Nhi, vừa vặn có ba kiện pháp bảo. Đợi sau khi sinh con, ngươi cũng có thể an bài xong, vĩnh sinh, mới là vấn đề đầu tiên chúng ta giải quyết."

Ngu Yên Vũ gật đầu, lời này không phải giả.

Chỉ là trong tay nàng chỉ có một kiện Quảng Hàn Cung, hơn nữa là pháp bảo đỉnh cấp có thể hình, nếu là hư hao, không khỏi quá mức đáng tiếc.

Theo không ít người trong sơn môn đều đột phá tới Độ Kiếp viên mãn, đạt tới điều kiện tiên quyết có thể độ kiếp thành Tiên, thu được pháp bảo thì liền thành một chuyện lớn, cũng là một vấn đề vô cùng then chốt.

Tỷ như Diệu Y, trong tay nàng có Phạm Âm Linh cùng Cửu cấp Phật Vương Phù Đồ, còn thiếu một kiện. Thực tế Phật Vương Phù Đồ cấp chín chính là đỉnh cấp pháp bảo, ở Đại Phật Tự truyền thừa vạn năm, nàng có chút không nỡ, thậm chí thật sự bị hủy hoại, có điều có lỗi với sự hiềm nghi của tiền bối trong tông môn, cho nên chậm chạp không động.

Hôm nay, Diệu Y đang tĩnh tọa sau Tử Nguyệt hậu điện, lư hương bên cạnh lơ lửng khói xanh nhàn nhạt.

Bỗng nhiên, một mùi hương hoa đào từ bên ngoài tràn vào. Diệu y giương mắt nhìn lên, chỉ thấy một cô gái tuyệt sắc mặc váy đỏ bồng bềnh đi vào, chính là Đào Hoa giáo chủ - Thủy Hồng Dao.

Diệu Y đứng dậy đón chào, nói: "Thủy giáo chủ đến rồi."

Thủy Hồng Dao cười nói: "Chúc mừng Phật mẫu đã tu tới Độ Kiếp viên mãn, chắc hẳn Phật mẫu cũng đang chuẩn bị đột phá, có cần hỗ trợ không?"

Diệu Y gật đầu nói: "Không sai. Thủy giáo chủ chịu giúp đỡ thì quá tốt rồi. Bần ni cảm kích vô cùng, không biết Thủy giáo chủ cần cái gì? Chỉ sợ bần ni không trả nổi nhân quả này."

Thủy Hồng Dao nói: "Phật Mẫu thật sự rất trực tiếp, quả thật có chuyện cần ngươi hỗ trợ. Nếu ngươi đồng ý, ta có thể tặng Thất Hoa

Phiến cho ngươi."

Diệu Y nói: "Ta còn tưởng Thủy giáo chủ sẽ tiến về Tiên giới, thu thập một ít tiên linh chi khí để tặng cho ta đấy, không ngờ cũng dùng pháp bảo."

Thủy Hồng Dao cười cười, nói: "Phật mẫu có lẽ không biết, tuy ta tu thành Địa Tiên nhưng vẫn chưa thượng tấu Tiên giới, cho nên Tiên giới chưa từng mở Tiên môn đón chào, ta còn không vào được, một khi phi thăng Tiên giới, muốn xuống đây thì rất khó, trừ phi có đại sự phát sinh..., Tiên giới an bài nhiệm vụ, mới có thể xuống, bởi vậy không cung cấp được tiên linh chi khí. Bất quá ta đã thành Địa Tiên, sớm muộn gì cũng phi thăng. Sau khi phi thăng, luyện chế pháp bảo cũng không phải việc khó, pháp bảo này có hay không cũng được, tặng cho ngươi cũng không sao."

"Không biết Thủy giáo chủ có chuyện gì mà không giải quyết được, sao lại cần bần ni ra tay?" Trong lòng Diệu Y hơi động, Thất Hoa Phiến này đối với nàng mà nói, mang ý nghĩa đá kê chân thành Tiên, quá quan trọng.

"Bá" một tiếng, hào quang óng ánh từ trong tay Thủy Hồng Dao tuôn ra, hóa thành một cái Thất Hoa Phiến. Tay nàng nâng pháp bảo, nói ra: "Cũng không có gì, chỉ là muốn ủy khuất Phật mẫu một chút, muốn mời Phật mẫu gả cho Vi Vân, làm nữ nhân của nàng."

Diệu Y vừa nghe vậy lập tức giật mình.

Sắc mặt nàng đỏ lên, nói: "Thủy giáo chủ thật dí dỏm, bần ni thân là ni đứng đầu Đại Phật Tự, Đại Phật Tự có giới luật, môn nhân không nên có hôn nhân quấn quýt, xin thứ cho bần ni không thể đáp ứng..."

"Ha ha..." Nàng còn chưa nói xong, Thủy Hồng Dao đã cười phá lên, chỉ vào Diệu Y nói: "Diệu Y, ngươi cũng đừng tuân thủ Phá Giới luật nữa, lão tổ Thiên Tí Phật tự các ngươi cũng chẳng phải kẻ tốt lành gì, hắn không có tư cách hạn chế ngươi."

Diệu Y nghe vậy hơi tức giận, nhíu mày nói: "Mong Thủy giáo chủ nói năng cẩn thận, ngươi tuy tu thành Địa Tiên, tu vi vang dội cổ kim, đã là cấp bậc tổ sư của tông môn. Nhưng nếu vu oan Phật sư của Đại Phật Tự chúng ta, bần ni tuyệt đối sẽ không ngồi nhìn, cho dù tự biết không địch lại, cũng phải đấu với ngươi một trận."

Thủy Hồng Dao hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên từ sau lưng bắn ra một pháp tướng nguyên thần, chính là một Cửu Vĩ Hồ, toàn thân lông tóc đỏ rực, chín cái đuôi lắc lư không thôi, một đôi mị nhãn tinh quang bắn ra bốn phía.

Diệu Y nhìn thấy hình tượng này, vốn còn chưa cảm thấy có gì không ổn, nhưng ngay sau đó trong lòng đột nhiên hiện lên một bức tranh.

Thân thể mềm mại của nàng hơi chấn động, nói: "Thượng Cổ Linh Hồ tổ sư Thủy Tô Tô Tô?"

Thì ra Thủy Hồng Dao là tộc trưởng tộc Linh Hồ thời thượng cổ, tổ sư Thủy Tô Tô, thời thượng cổ đã tu thành Địa Tiên, một trong ba mươi sáu Địa Tiên của đại lục Thiên Vận lúc ấy, theo lý thuyết sớm đã phi thăng từ lâu, không biết sao vạn năm sau vậy mà lại chuyển thế trở về. Đại chiến thời thượng cổ diễn ra., Thập đại vương tộc, Linh Hồ tộc và Đại Bằng tộc đều đầu phục nhân tộc, điều này trong một vài đại tông môn cũng có ghi lại. Cho nên yêu loại hậu thế, mặc dù không được chính đạo chào đón, nhưng tông môn vẫn dựng lên bức tượng thần của Linh Hồ tổ sư và Đại Bằng tổ sư, được thờ phụng trong tông môn. Đặc biệt là Phật môn, không có thành kiến đối với yêu loại.

Thủy Hồng Dao thu lại nguyên thần Pháp Tướng, gật gật đầu, nói: "Ta có thể nói rõ cho ngươi biết, Thượng Cổ Địa Tiên cũng không hề cao thượng, thần thánh như trong tưởng tượng của mọi người, thật ra bọn họ cũng giống như người bình thường., Đều có thất tình lục dục, có thế tục hỉ ác, tỷ như giới luật của Đại Phật tự là dùng để hạn chế môn nhân hậu thế, nhưng mà Thiên Tí Phật Vương cũng không

làm được. Trầm Ngư nói, thiên vận ba mươi sáu món tiên khí đều lấy được từ trong di tích thiên ngoại, ngươi tin không?"

Diệu Y trầm ngâm nói: "Trong tu chân giới mọi người đều biết, thời điểm tu thành Địa Tiên có thể điểm hóa một pháp khí thành pháp bảo. Trong lịch sử tu chân giới có ghi chép, bao gồm cả Ma giáo cũng chỉ có ba mươi sáu vị Địa Tiên, vừa vặn ứng với ba mươi sáu Tiên khí, chẳng lẽ trong đó có giả?"

Thủy Hồng Dao hào phóng ngồi xuống, cười nhạo một tiếng, nói: "Tu thành Địa Tiên bình thường đúng là có thể dẫn động tiên linh lực điểm hóa pháp bảo., Nhưng Địa Tiên đại lục Thiên Vận cũng không phải là loại tu luyện bình thường. Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghĩ tới vì sao Địa Tiên Nhân tộc lại có một lần tuôn ra, mà không phải cứ cách một đoạn thời gian lại xuất hiện một hai người sao? Vì sao tông môn có vài kiện pháp bảo, có Địa Tiên lại không có một kiện nào? Vì sao pháp bảo chính đạo lại nhiều hơn Ma giáo như vậy? Chẳng lẽ Tử Nguyệt tiên cô còn có thể điểm hóa hai kiện pháp bảo?"

Đây thực sự là một vấn đề đáng để suy nghĩ sâu xa, không khỏi bắt đầu hoài nghi. Xem ra ngàn năm qua thường thức truyền xuống đều là sai lầm, đều là các tiền bối vì nâng cao chính mình, vì để cho người ta sùng bái mình mà bịa đặt, rất nhiều chân tướng của sự việc thường không được tô cho vẻ bề ngoài gọn gàng như vậy.

Thủy Hồng Dao tiếp tục nói: "Bởi vì các ngươi đều bị lừa, chính ma lưỡng đạo, công pháp, pháp bảo của các đại tông môn, ngoại trừ Hạo Thiên Thần Quyết từ trên trời rơi xuống đưa thẳng cho Cự Nhân tộc, những thứ khác hầu như đều lấy được từ trong di tích thiên ngoại., Bạch Mi lão tổ nói hắn ta tham khảo Chiếu Thiên Thần Quyết luyện chế không chữ Kim Thư, kỳ thật trước đó hắn ta đã đạt được truyền thừa hạch tâm trong di tích thiên ngoại. Mặc dù Thái Huyền Chân Quân có Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, nhưng hắn ta tu luyện không phải là kiếm đạo... Tóm lại, truyền thuyết chỉ là truyền thuyết, không phải chân tướng."

Lời này khiến y nghe xong kinh ngạc không thôi, thật lâu vẫn không thể bình phục.

Diệu Y cau mày nói: "Nhưng Diệp tiên tử đã nói Hạo Thiên Thần Quyết cũng thu được từ di tích Thiên Ngoại."

Thủy Hồng Dao lắc đầu: "Không phải, nàng ta còn chưa phi thăng Tiên giới đã vẫn lạc, có một số việc nàng không biết."

Sau một hồi lâu, nàng mới thở hắt ra một hơi, nói: "Thật ra ta rất muốn biết, vì sao thượng cổ địa tiên các ngươi cũng sẽ vẫn lạc, nghe nói trận chiến với Vu Man năm đó, thập phần thảm liệt, chẳng lẽ là lúc đó chiến tử?"

Thủy Hồng Dao lắc đầu, nói: "Chuyện này ta không thể nói cho ngươi, ít nhất bây giờ không thể nói, nếu không, một khi bị... cảm ứng được, chúng ta đều sống không được, đừng nói là ta, kể cả Chu Diệu Ngữ, Diệp Trầm Ngư, trong khoảnh khắc toàn bộ Tử Nguyệt tiên môn sẽ hóa thành bột mịn."

Diệu Y thấy nàng nói nghiêm trọng như vậy, đành phải không tiếp tục truy hỏi.

Suy nghĩ một chút, Diệu Y lại nói: "Ta rất nghi hoặc, vì sao Thủy giáo chủ lại trợ giúp Vi Vân như thế, bản tính hắn tuy thiện, nhưng ít nhiều có chút không lo chuyện đàng hoàng, chẳng lẽ hắn và Thủy giáo chủ có nhân quả gì? Ta nghe Chu sư tỷ nói, Vi Vân rất có khả năng là Vu Man chuyển thế, để chúng ta tùy thời chuẩn bị sẵn sàng..."

Thủy Hồng Dao lập tức ngắt lời nàng, nói: "Ta có thể khẳng định hắn không phải là Vu Man, Chu Diệu Ngữ tuy rằng thần cơ diệu toán, nhưng cũng có lúc nhìn lầm. Nàng cho là Vi Vân tu luyện Hạo Thiên Thần Quyết vô sự, liền cho rằng hắn là người khổng lồ tộc nhân chuyển thế, thật ra cũng không phải... Tóm lại, ta hiện tại là đang làm chuyện chính xác, nhưng ta vẫn chưa thể nói cho ngươi, chỉ hi vọng Phật mẫu tin tưởng ta!"

Nói xong, Thủy Hồng Dao nhìn chằm chằm Diệu Y, ánh mắt chân thành khẩn, rạng rỡ tỏa sáng.

Diệu Y không khỏi bị ánh mắt của nàng lay động, tâm thần chấn động, cũng nghiêm mặt nói: "Ta có thể cảm giác được sự chân thành của Thủy giáo chủ, được, ta đồng ý giúp ngươi!"

Giờ phút này, hai người đều đưa tay nắm lấy tay đối phương, một dòng nước ấm chảy ở ngực hai người.

...

"Trong sóng ta như sóng, trong sóng ta như sóng..."

Tay phải Vi Vân xách đai lưng, tay trái xách theo một cái lồng chim, từ phía sau Tử Nguyệt Tiên Sơn chậm rãi đi ra, vẻ mặt thoải mái, xuân phong đắc ý.

Lại là một năm mùa xuân về hoa nở, đây đã là năm thứ ba sau khi đánh bại Vu Nhung. Trong thời gian này, Vi Vân trước sau cùng chúng nữ thao túng vô số lần, giúp các nàng đột phá tu vi đến cực hạn, chẳng qua chỉ là..., Tâm cảnh mỗi người đều khác nhau, cực hạn có thể thừa nhận cũng không giống nhau. Ví dụ như tứ đại yêu cơ, tuy rằng đã làm vô số lần, nhưng đến nay vẫn chỉ là cảnh giới Pháp tướng viên mãn, mà Liễu Phỉ Nhi và Ngu Phi Tuyết cũng đã đột phá tới Độ Kiếp sơ kỳ rồi.

Ngoài ra, Ngu Nhược Tiên, Diệu Y và Lạc Khinh Trần cũng trước sau độ kiếp thành công, tu thành Địa Tiên, cùng Chu Diệu Ngữ, Thủy Hồng Dao và Diệp Trầm Ngư, sáu người đặt song song ở sáu đại Lục Đại Lục Chân Tiên thuộc chính đạo tu chân giới đương thời.

Trong đó Ngu Nhược tiên thành tiên trả giá là Nguyệt Nha Ngọc Trượng, ba món pháp bảo Thiên Hi Cổ Cầm và Thiên Long bảo tháp, cái giá Diệu Y thành tiên là Phạm Âm Linh, Thất Hoa Phiến cùng cứu cấp Phật Vương Phù Đồ, Lạc Khinh Trần thành tiên trả giá là cánh của Lạc Tiên Cung, Bách Hoa Tường Vân cùng Phong Thần.

Thiên vận ba mươi sáu món tiên khí, lại tổn thất chín món.

Ngoài ra, Bạch Miểu cũng đang bế quan bên trong, chính bà ta có hai kiện pháp bảo là Dược Vương đỉnh, Thái Âm La Võng, cộng thêm Diệp Trầm Ngư đưa Thiên Âm Tiên Địch của mình cho bà ta, vừa vặn gom góp đủ ba kiện, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì chẳng mấy chốc sẽ độ kiếp thành công, thành tiên xuất quan.

Lý do tương đối xấu hổ chính là, Ngu Yên Vũ vẫn luôn nằm trong trạng thái mang thai, không có cách nào bế quan.

Đúng vậy, nàng đã mang thai ba năm rồi. Thai nhi trong bụng cũng coi như hấp thụ đủ linh khí, không biết đến lúc đó sẽ sinh ra thứ gì.

"Vân sư đệ, bọn ta đi trước đây, có rảnh không thì tới chỗ bọn ta ngồi một chút."

Sau khi Vi Vân đã mặc xong quần áo, thì hai nữ tử đi ra từ sau cây đều mặc một bộ váy lụa mỏng màu xanh, bộ dạng vừa mới mặc xong thì một nàng thon thả lả lướt, một nàng duyên dáng yêu kiều, chính là thanh la và Thanh Linh nhị nữ. Sau mấy lần giao hảo với Vi Vân, cuối cùng nàng cũng đột phá được cảnh giới thành công, đều đã tu thành Pháp tướng viên mãn, cũng là cấp bậc trưởng lão.

"Được rồi."

Vi Vân xách theo lồng chim, nhìn theo hai người rời đi.

Thanh La và Thanh Linh lắc lắc cặp mông nhỏ, hai người nhanh chóng biến mất trên đường mòn.

Vi Vân đi dọc theo con đường nhỏ đến quảng trường, hắn dự định nhìn xem đệ tử bình thường của Tử Nguyệt tiên môn tu luyện thế nào rồi.

Dưới cổng chào Tử Nguyệt, mấy đệ tử thủ vệ cầm kiếm đứng thẳng, gió xuân thổi qua, lay động quần áo màu tím của các nàng, lụa mỏng

dán vào da thịt, bên trong như ẩn như hiện.

Thuần dẫn một đám đệ tử mới nhập môn như thuần túy từ dưới cổng chào đi vào, đi trên quảng trường, giới thiệu với mọi người tình huống trong tông môn. Trên quảng trường có thể thấy được nơi nào cũng đang đả tọa thổ nạp, luyện kiếm, đệ tử luyện công, phần lớn đều là đệ tử ngoại môn của Tử Nguyệt tiên môn, cũng có đệ tử Đào Hoa giáo, thậm chí là nữ ni của Đại Phật Tự. Là tông môn liên minh, mọi người ngẫu nhiên sẽ cùng nhau luận đạo trao đổi, luận bàn pháp thuật.

Có điều, cho tới bây giờ vẫn chưa có nam đệ tử nào lưu lại trong Tử Nguyệt tiên môn, điều này cũng bởi vì Vi Vân không cho. Vốn dĩ Thủy Hồng Dao dẫn theo một đám nam tử Hồ tộc đến đây để giao lưu học tập, nhưng lại bị Vi Vân đuổi đi. Hiện tại, Vi Vân nghiễm nhiên trở thành Sơn Đại vương có vô số áp lực trên người vô số áp trại phu nhân, chúng nữ đều nhận được ân huệ của hắn, chỉ có thể tùy ý hắn.

Như thể dẫn theo hơn mười đệ tử ngoại môn mới nhập môn, đi qua cây cầu nhỏ, đưa nàng thưởng thức nước chảy của những cây cầu nhỏ, đình đài lầu các. Các nàng nhận lấy phong cảnh tuyệt mỹ của Tử Nguyệt Tiên Sơn, thỉnh thoảng phát ra một vài tiếng kinh hô.

Đứng trên cầu, như đưa cho mỗi nàng một chiếc nhẫn trữ vật, cũng nói: "Đây là quà bổn môn ban thưởng cho đệ tử mới nhập tông môn. Các ngươi cất kỹ đi, đồ cần dùng đều được dùng bên trong, dạy các nàng cách tế luyện."

Đám môn nhân sau khi tế luyện, tra xét đồ vật trong nhẫn trữ vật, cái gì ngọc bài, quần áo, nguyệt luân pháp khí, Tích Cốc đan dược..., có một môn nhân mặt trái xoan lấy từ bên trong ra một cái vớ màu tím, thoạt nhìn không có gì, nhìn kỹ mới phát hiện không đúng, nàng nói: "Ồ, như Thuần sư tỷ, cái quần này làm sao rách cái hang?"

Mọi người nhìn qua, quả nhiên có một cái động, đũng quần mở ra miệng.

Cười cười tinh khiết, nói: "Đây không phải là lỗ thủng, là môn phái đặc chế mở quần tất, tạm cất kỹ trước, về sau bài thượng dụng trường, có thể trợ giúp tăng lên tu vi của các ngươi."

"A? Cái này mở túi làm sao tăng lên tu vi? Chẳng lẽ là một món pháp khí xúc tiến tu hành?" Chúng nữ tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Thuần túy lắc đầu nói: "Không phải, thứ này có diệu dụng khác, đến lúc đó các ngươi sẽ biết."

"Có tác dụng gì chứ?"

"Sư tỷ, sư tỷ, mau nói cho chúng ta biết đi!"

Chúng nữ quấn lấy nhau như không ngại, chỉ muốn nàng giới thiệu một phen.

Ngẫm nghĩ, Thuần đành phải nói: "Trong Tử Nguyệt tiên môn chúng ta, phương pháp tăng tu vi nhanh nhất không phải dùng đan dược, cũng không cần thiên tài địa bảo gì cả, chỉ cần tìm một người là được."

"Tìm ai thế?" Chúng nữ ngây thơ hỏi.

Thành thật nói: "Tìm Vân sư huynh trong số mười một vị đệ tử chân truyền là được rồi."

"Tìm hắn làm gì?"

"Chẳng lẽ..."

Một nữ đệ tử trong đó ánh mắt bỗng sáng ngời, hạ giọng nói: "Sư tỷ, có cần tìm vị Vân sư huynh song tu này hay không?"

Như khen ngợi gật đầu, nói: "Trẻ nhỏ dễ dạy, tìm Vân sư huynh song tu là có thể tiến triển cực nhanh, Vân sư huynh thích nhất là nữ đệ tử mặc vài cái tất."

Một nữ đệ tử khác nói: "O, tông môn chúng ta không phải có quy định, không cho phép đi lại với nam tử sao? Vì thế, ta cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ không kết giao với nam tử này."

Thuần khiết nói: "Có quy định này, nhưng Vân sư huynh là nam tử duy nhất của bản môn, xem như ngoại lệ, không liên quan gì tới song tu với hắn, chỉ là đừng hy vọng hắn nảy sinh giao tình."

"Hiểu rõ, thê tử của Vân sư huynh dù sao cũng là Diệp Trầm Ngư sư tỷ, sư tỷ Ngu Phi Tuyết cùng Liễu Phỉ Nhi sư tỷ mà..."

"Chính là đạo lý này."

Mấy người đang trò chuyện, một thanh niên tuấn tú đi qua quảng trường, trong tay cầm theo một cái lồng chim, đang đùa với chim.

Chúng nữ thấy vậy, ánh mắt đều sáng lên: "Chẳng lẽ vị này chính là Vân sư huynh?"

Như hồn nhiên gật đầu nói: "Không sai."

"Vân sư huynh..."

"Xin chào Vân sư huynh!"

"Bái kiến Vân sư huynh, mong rằng ngày sau Vân sư huynh chiếu cố tiểu muội nhiều hơn!"

Thanh âm thanh thúy dễ nghe không ngừng vang lên trong tai Vi Vân.

Vi Vân quay đầu lại nhìn, thì ra là đệ tử mới nhập môn, tuổi vẫn còn trẻ, chỉ là Nhị Phương Hoa, trải qua chưa sâu, có mấy người tư sắc không tệ, lúc này ra vẻ cao thâm, gật đầu nói: "Ồ, các ngươi ngày sau nếu có nghi hoặc gì trên phương diện tu hành, hãy tới rừng trúc Tiểu Trúc tìm ta."

Nói xong, phất ống tay áo, đi thẳng về phía quảng trường.

Chúng nữ đều là cười, tự mình ngầm hiểu.

Chương 245 sinh, đã sinh!

Đi vào quảng trường, Vi Vân nhìn quanh một vòng, rất nhiều đệ tử đều đang nói chuyện, tu luyện, không khí hòa hợp, có chút hài hòa.

"Ai da, các ngươi quá yếu, tất cả cùng tiến lên đi!" Âm thanh thanh thúy truyền vào trong tai Vi Vân.

Vi Vân nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một thiếu nữ mặc váy lụa mỏng màu vàng nhạt, đang bắt nạt một đám môn nhân tu vi Kim Đan, để cho các nàng cùng nhau vây công nàng, nhưng cái này lại có ích lợi gì, lấy tu vi của nàng, những đệ tử này ngay cả vạt áo của nàng cũng không chạm đến.

Vi Vân thấp giọng quát: "Tiểu Kim, không thể hồ đồ."

Tiểu Kim nhìn thấy Vi Vân, đành phải dừng tay, chạy tới với vẻ mặt tủi thân: "Chủ nhân không nên oan uổng người ta, người ta làm gì ồn ào, ta chỉ đang rèn luyện năng lực ứng biến của các nàng mà thôi."

"Còn giảo biện."

Vi Vân nói xong, liền một tay nâng Tiểu Kim lên, quay người rời khỏi quảng trường.

Nơi này là nơi đệ tử bình thường tu luyện. Nơi nói chuyện, môn nhân Nguyên Anh trở lên không tiện xen vào.

Vừa đi qua đại điện đã thấy tứ đại yêu Cơ lao tới trước mặt, chắc là muốn tới đại điện. Vi Vân bỗng nhiên nhớ tới một chuyện vội vàng gọi các nàng lại.

Tứ nữ đi tới, xuân cơ hỏi: "Chủ nhân có gì phân phó?"

Vi Vân nói: "Các ngươi đưa Ngũ Hành Ngọc Kiếm cho ta đi."

"A." Tứ nữ cũng không hỏi nguyên nhân, từ trong cơ thể lấy ra Ngũ Hành Ngọc Kiếm, giao cho Vi Vân.

"Được rồi, đi thôi." Vi Vân vỗ vỗ mông các nàng, để cho các nàng đi làm việc của mình.

Tứ nữ rời đi, hắn lại lấy từ trên người Tiểu Kim ra một thanh Ngũ Hành Thổ Kiếm, gộp lại vừa vặn năm thanh phi kiếm, thành một bộ Ngũ Hành Ngọc Kiếm, mặc dù có năm thanh, kỳ thật vốn là một thể, pháp bảo Nguyên linh năm thanh phi kiếm có liên quan với nhau, cho nên không thể coi là năm món pháp bảo.

Vi Vân ném Tiểu Kim đi, chỉ mang theo Ngũ Hành Ngọc Kiếm hướng Tử Trúc Tiểu Trúc đi đến. Hắn muốn giao năm thanh phi kiếm này cho Ngu Yên Vũ, chuẩn bị đột phá cảnh giới cho nàng.

Bởi vì Vi Vân đã kết hôn, cho nên trên một sườn núi Tử Nguyệt Tiên Sơn xây dựng một tòa tiểu trúc trong rừng, chung quanh sinh trưởng rất nhiều tử trúc, thập phần rậm rạp, hoàn cảnh u nhã, nên tên là "Tử Trúc Tiểu Trúc".

Vi Vân và tam thê tứ thiếp bình thường đều ở Tử Trúc Tiểu Trúc, Tiểu Trúc này lấy tài liệu ngay tại chỗ. Tử Trúc ở phụ cận được xây dựng lên, có hai tầng, tầng thứ nhất là chỗ ở của Ngu Yên Vũ, Lạc Khinh Trần, Bạch Hỗn và Thủy Hồng Dao, tầng thứ hai có Diệp Trầm Ngư, Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi. Các nàng đều có phòng riêng của mình. Về phần Vi Vân, hắn không có phòng của mình, chỉ qua đêm ở trong phòng các nàng.

Ngoài cửa, Ngu Yên Vũ đang ngồi trên ghế trúc, tắm rửa mặt trời xuân ấm áp, Lạc Khinh Trần ngồi xổm bên cạnh, ghé lỗ tai vào bụng Ngu Yên Vũ đang nhô lên, miệng nói: "Ồ, thằng nhãi này đang cử động đây."

Ngu Yên Vũ cười nói: "Làm ầm ĩ rồi."

Lúc này, Vi Vân đi tới, giao Ngũ Hành Ngọc Kiếm cho Ngu Yên Vũ rồi nói: "Mẹ, đây là Pháp bảo chuẩn bị cho người độ kiếp."

Ngu Yên Vũ tiếp nhận Ngũ Hành Ngọc Kiếm, thu vào, có Ngũ Hành Ngọc Kiếm, lại thêm Quảng Hàn Cung trong tay nàng, còn có Minh Nguyệt Phi Hoàn trong tay Ngu Phi Tuyết, vừa vặn ba kiện pháp bảo. Đợi sau khi sinh con, hắn có hi vọng tu thành Địa Tiên.

Vi Vân cũng cúi đầu sát vào bụng Ngu Yên Vũ, mặt đối mặt với Lạc Khinh Trần, hắn nói: "Đứa nhỏ này cũng nên xuất thế đi, chưa từng thấy mang thai lâu như vậy."

Lạc Khinh Trần miệng phun hương thơm nói: "Năm đó, ngươi cũng không ngừng nghỉ trong bụng mẹ ngươi."

"Không thể nào?" Vi Vân kinh ngạc.

"Đương nhiên."

"Cũng không biết là nam hay nữ nữa." Vi Vân nói.

Lạc Khinh Trần cười hỏi: "Ngươi hy vọng là nam hay nữ?"

Vi Vân nói: "Nữ... đương nhiên là có thể rồi, nữ hài đáng yêu, bé trai cũng không tệ."

Lạc Khinh Trần nhéo mũi hắn nói: "Ngươi hi vọng ngươi là nữ hài?"

Vi Vân đỏ mặt: "Nào có."

Lạc Khinh Trần giơ một tay vào đũng quần của mình, véo vài cái nói: "Cái tên quỷ quái nhà ngươi, ngủ với tỷ ấy ngủ bà ngoại, bây giờ ngay cả con gái cũng muốn ngủ."

Vi Vân ôm lấy Lạc Khinh Trần, nói: "Ta muốn ngủ với mẹ nuôi." Nói xong liền đi hôn đôi môi anh đào của nàng.

"Ừm... "

Hai người thân thiết đứng ngay trước mặt Ngu Yên Vũ, Ngu Yên Vũ khẽ lắc đầu, nói: "Các ngươi vào trong đi, đừng quấy rầy ta phơi nắng."

Hai người đâu quan tâm tới cô, trực tiếp cởi quần áo ngay cửa ra, từng cái từng kiện rơi trên mặt đất, bỗng nhiên nghe một tiếng kêu "A". Ngu Yên Vũ vừa nhìn, chỉ thấy côn thịt của Vi Vân đã cắm vào mật ngọt của Lạc Khinh Trần, đang ôm nàng, qua lại chơi đùa.

Ngu Yên Vũ nhìn Hoạt Xuân Cung trước mắt, trong lòng thầm nghĩ: "Đứa nhỏ cả đời, ta liền bế quan, chờ ta cũng tu thành Địa Tiên, lại thêm Bạch Miểu, chính đạo có tám vị Địa Tiên, truy đuổi thẳng vạn năm trước, thử hỏi Ma giáo ngăn cản thế nào? Cho dù là đại lục khác, cũng đừng hòng sánh vai, phương pháp lợi dụng pháp bảo độ kiếp thành tiên thật là khó lường..."

Vi Vân thoải mái điều khiển Lạc Khinh Trần, thấy Ngu Yên Vũ ngồi ở một bên, nào chịu buông tha, một tay kéo nàng, bàn tay heo mềm mại liền thò vào trong ngực nàng, trên sữa lớn trắng muốt mềm mại không ngừng xoa bóp. Hốc môi của Ngu Yên Vũ so với mấy năm trước lớn hơn rất nhiều, cũng không biết là tìm thêm duyên cớ, hay là vì mang thai, tóm lại có quy mô theo sát Ngự Châu nương nương, một bàn tay nào nắm tới được.

Ngu Yên Vũ từ chối mấy lần nhưng không có kết quả, đành phải mặc hắn làm càn.

Bỗng nhiên, Vi Vân cảm thấy lòng bàn tay ướt đẫm, vừa nhìn xuống lập tức trợn tròn mắt, phía trên dính đầy chất lỏng màu nhũ bạch, trong nháy mắt hiểu ra cái gì, vội vàng kéo áo lót của Ngu Yên Vũ xuống, lộ ra sữa chua trắng nõn sung mãn kia, quả nhiên nhìn thấy trên hàm trứng đỏ anh đào tràn ra nước ngà, nước sữa màu trắng đang nhỏ xuống.

Vi Vân ngơ ngác nói: "Mẹ, người từ khi nào có sữa mẹ vậy?" Theo bụng của Ngu Yên Vũ càng lúc càng lớn, đã qua một thời gian hắn

không cùng Ngu Yên Vũ giao hoan, nào biết được thân thể của mình đã biến hóa như thế nào.

Ngu Yên Vũ ôm bụng của mình, nói: "Đã lâu lắm rồi, để làm gì?" Nàng chớp mắt nhìn con trai mình.

Vi Vân cũng không nói gì, chỉ ra sức rút trong lỗ thịt Lạc Khinh Trần đưa lên, không bao lâu đã đẩy Lạc Khi Trần lên cao trào. Hắn buông Lạc Khinh Trần xuống, ngồi xổm trước mặt Ngu Yên Vũ, không nói hai lời há mồm ăn bộ ngực của nàng, ngậm một viên ân điệp hút nước bọt vào trong miệng. Nuốt xuống, ngọt ngào ngon lành, khiến người say mê.

"Ừm... ăn từ từ." Ngu Yên Vũ ngẩng đầu lên nói, bị Vi Vân hút như vậy, nàng cũng có cảm giác, tê trên mai đang lan ra toàn thân.

Lạc Khinh Trần thở dài một hơi, mặc quần áo vào, vừa nói: "Thằng nhóc này, còn chưa từng thấy bộ ngực nó hứng thú như vậy, xem ra thứ nó thích là sữa mẹ."

Trong miệng Vi Vân mút nước sữa, nghẹn ngào nói: "Bà mẹ kiếp... Ngươi nói rất đúng, ta thích uống sữa... Ai, đều trách sữa khi còn bé không đủ nhiều, bây giờ phải bù lại mới được... Ô, thật ngon quá..." Tham lam liếm ngà sữa của Ngu Yên Vũ, hút lấy nước sữa tràn ra từ bên trong.

Ngu Yên Vũ ôm đầu Vi Vân nhẹ nhàng vuốt ve, nàng cảm thấy bụng dưới có chút động tĩnh, thai nhi ở bên trong có chút không an phận.

Lạc Khinh Trần cũng ngồi xổm xuống, duỗi một bàn tay ngọc ra đặt dưới khố của Vi Vân, nhẹ nhàng tròng một miếng da lên. Vi Vân vừa bú sữa mẹ vừa thưởng thức thủ giao của mẹ nuôi. Cảm giác không ngừng tăng lên, rất nhanh đã có ý xạ kích.

Hắn đứng dậy đặt cây gậy thịt giữa hai vú Ngu Yên Vũ, dùng bộ ngực của nàng kẹp lấy côn thịt của mình, sau đó nhẹ nhàng ưỡn ngực xuống, khô bộ ngực của Ngu Yên Vũ, sữa sữa trắng nõn mềm

mại dán sát lấy gậy thịt ma sát qua lại, cảm giác xúc thập phần mỹ diệu, Ngu Yên Vũ nhìn cây côn thịt gần trong gang tấc trước mắt., Không khỏi vươn cái lưỡi trắng nõn ra, đầu lưỡi vừa vặn chạm được vào đầu rùa của Vi Vân, dưới sự kích thích nhiều như thế, chỉ chốc lát sau Vi Vân đã cảm thấy sống lưng tê rần, từ nước tiểu mắt bắn ra mấy cỗ nồng đậm, nhao nhao đánh vào trên gương mặt xinh đẹp của Ngu Yên Vũ và cái miệng nhỏ nhắn, nhất là cái lưỡi trắng nõn bên trên.

Ngu Yên Vũ liếm gợn sóng trên đầu Vi Vân Quy, sau đó đẩy hắn ra, nói: "Được rồi, còn muốn tìm vợ của ngươi."

Một tay Vi Vân nắm lấy tay Ngu Yên Vũ, một tay ôm eo nhỏ của Lạc Khinh Trần, đắc ý nói: "Mẹ và mẹ nuôi là lão bà tốt của con đó."

"Cưới mẹ mình làm vợ, thật không biết xấu hổ." Ngu Yên Vũ nhéo nhéo mặt hắn.

Vi Vân nghiêm mặt nói: "Nếu có thể sống một cuộc sống dài với mẹ nuôi, vậy ta không biết xấu hổ đến cùng!" Trong lời nói không nói ra lời vô sỉ.

Ngu Yên Vũ và Lạc Khinh Trần đều không còn gì để nói.

Bỗng nhiên, chân mày Ngu Yên Vũ nhíu lại, vẻ mặt có chút thống khổ, ôm bụng của mình nói: "Không được..."

"Sao vậy, mẹ?" Vi Vân khẽ giật mình.

"A, nhanh, nhanh..." Ngu Yên Vũ xụi lơ trên ghế trúc, đã sắp không nói ra lời.

Lạc Khinh Trần vừa nhìn đã hiểu, nói: "Sắp sinh rồi!" Không nói hai lời, lập tức tung ra một phù chú, đưa tin cho mọi người trong Tử Nguyệt tiên môn.

Vi Vân vừa nghe đến sắp sinh, phải làm sao đây? Lập tức bế Ngu Yên Vũ lên, tiến vào trong nhà trúc, đặt trên giường, chỉ là hắn đối với chuyện này không có chút kinh nghiệm, không biết phải xuống tay như thế nào, chỉ có thể mặc quần áo tử tế ở một bên, đứng ở một bên sốt ruột.

Lúc này đám người Tử Nguyệt Tiên Môn đã sớm nghe tin mà đến, từng đạo hồng quang rơi vào Tử Trúc Tiểu Trúc, sau đó phóng vào bên trong, đám người Ngu Nhược Tiên, Phong Hoa, Tử Y, Ngu Phi Tuyết, đều sắc mặt ngưng trọng, phảng phất như Ma giáo xâm lấn, có vẻ vô cùng coi trọng.

"Nhanh, nhanh chuẩn bị nước ấm..."

"Săn mặt đâu?"

"Lui hết ra, để ta thi pháp..."

...

Trong lúc nhất thời, Vi Vân trực tiếp bị mọi người đuổi ra ngoài, không thể nhúng tay chút nào vào, đành phải đứng ở cửa chờ.

Ước chừng nửa canh giờ trôi qua, chợt nghe một tiếng khóc nỉ non từ bên trong truyền ra, truyền khắp toàn bộ Tử Trúc Tiểu Trúc, sau đó là tiếng hoan hô của mọi người.

"Sinh, sinh!"

"Mập mạp trắng!"

"Chúc mừng chúc mừng, lớn nhỏ bình an!"

Bên trong truyền ra từng tràng hoan hô, đều là chúc mừng trẻ sơ sinh xuất thế. Vi Vân vừa nghe, lập tức vọt vào, hô to: "Mau cho ta xem một chút! Là con trai hay là con gái ta?"

Mọi người nhường ra một lối đi, để phụ thân hắn ta đi vào trong.

Vi Vân đi tới bên giường, Ngu Yên Vũ đang ôm đứa trẻ mới sinh trong tã lót vải màu tím của Ngu Yên Vũ, lúc này mới vừa chế tác xong, lộ ra vẻ thập phần mệt mỏi. Đứa trẻ sơ sinh kia quả nhiên mập mạp trắng trẻo, đã không khóc, nắm đấm siết chặt, hai chân đạp loạn, một luồng khí tức thanh tú phả vào mặt.

Vi Vân nhìn kỹ, liền thấy giữa hai chân đứa bé này có một khe thịt non nớt, cảm thấy nhất thời nhẹ nhàng thở ra, thầm nghĩ một tiếng "Hù chết lão tử" rồi.

Bản thân hắn vốn là một kẻ bất chấp nhân luân thích phạm tội, mẹ nuôi dưỡng bà ngoại, thế là đủ rồi, hắn không muốn sinh thêm một đứa con trai nữa, vạn nhất sau khi con lớn lên cũng giống mình, vậy thì ghê gớm thật, mình nên đối mặt như thế nào? Giết hay là giữ lại? Nói thế nào cũng không qua nổi.

Nhưng nếu là con gái thì không thành vấn đề, sẽ không có chỗ nào xung đột hay cạnh tranh với mình.

Ngu Phi Tuyết ở phía sau vỗ vỗ bả vai Vi Vân nói: "Ôi em à, đặt tên cho muội muội ngươi đi."

"Muội muội của ta?" Vi Vân nghe vậy nhất thời cảm thấy đầu óc hỗn loạn.

Những người còn lại cũng đều hết chỗ nói.

Chuyện này có chút quan hệ không rõ, Ngu Yên Vũ thân là mẫu thân của Vi Vân, con gái của nàng đương nhiên là muội muội của Vi Vân, nhưng vấn đề ở chỗ đứa nhỏ này cũng do Vi Vân hắn làm ra, lại là con gái của hắn, vậy rốt cuộc là muội muội hay là tên muội muội, đây đúng là một vấn đề.

Ngu Nhược Tiên ra vẻ không biết quan hệ phức tạp trong chuyện này, chỉ gật đầu nói: "Không sai, nên đặt tên."

Mọi người đều nhìn về phía Vi Vân.

Chỉ là trong bụng Vi Vân không có mực, vắt hết óc cũng nghĩ không ra tên gì hay, nhưng tất cả mọi người đều đang chờ đợi, trong trường hợp này cũng không thể làm mất mặt được.

Ngu Phi Tuyết thúc giục: "Ôi, có được hay không? Lấy tên khó như vậy sao?"

"Lập tức, lập tức..." Vi Vân sốt ruột xoay quanh.

Hắn nhìn thấy tử trúc ngoài cửa sổ, bỗng nhiên linh quang lóe lên, nói: "Có rồi, vậy gọi là "Vân Trúc" đi!"

Lấy cái tên "Vân Trúc" này là do Vi Vân gấp gáp đặt ra, "Vân" lấy ra từ tên của chính hắn, "Trúc" thì là lấy từ Tử Trúc Tiểu Trúc, xem như là tài liệu ngay tại chỗ.

Mọi người nghe xong đều nói là một cái tên hay.

"Vân Trúc, Vân Trúc..." Ngu Nhược Tiên gật gật đầu: "Ừm, không tệ, vậy gọi là Ngu Vân Trúc đi."

Vi Vân thở phào nhẹ nhõm, cửa ải này xem như đã qua.

Về phần dòng họ, là đã sớm xác định, mặc dù là con gái của Vi Vân, nhưng cũng là Ngu Yên Vũ sinh ra, sinh ra từ Tử Nguyệt tiên môn, không có khả năng theo họ phụ, đối ngoại không dễ giải thích, hơn nữa "Vi" không phải là dòng họ ban đầu của Vi Vân, cũng không có khả năng mang họ "Mộc", cho nên chỉ có thể là họ "Ngu"

Ngu Nhược Tiên nói: "Đứa nhỏ này căn cốt kỳ hảo, thiên tư rất cao, nói vậy thành tựu tương lai sẽ không thấp, là một hạt giống tốt."

Đám người Lạc Khinh Trần, Phong Hoa cũng nhao nhao tán thưởng. Đây là tầm quan trọng khi sinh ra, cho dù căn cốt không tốt, chỉ cần sinh ra tốt, hoàn cảnh ưu đãi, hậu thiên trên cũng có thể một mình một con đường bằng phẳng, một đường giúp đỡ, huống chi thiên tư

còn tốt như vậy, đã định trước tương lai không phải người bình thường, sớm muộn gì cũng phải dương danh tu chân giới.

Ngu Yên Vũ thân là môn chủ của Tử Nguyệt Tiên Môn, nàng sinh con gái là một việc lớn, nhưng cũng không định quá mức lộ liễu, chỉ ăn mừng bên trong tông môn, bày tiệc lớn chúc phúc vì sinh mệnh mới này.

Đương nhiên, đám người Chu Diệu Ngữ, Thủy Hồng Dao, Diệu Y và Diệp Trầm Ngư khẳng định là không thể thiếu được, lần lượt dâng hậu lễ lên, trên yến hội lại vây quanh Ngu Vân Trúc, thỉnh thoảng khen ngợi một hai câu.

Ngu Yên Vũ sinh con gái xong, tĩnh dưỡng một thời gian, khôi phục pháp lực, sau đó liền bế quan đi, ba kiện pháp bảo đều đủ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, nhiều nhất ba tháng là có thể đột phá thành Địa Tiên.

Ngu Yên Vũ vừa bế quan không lâu, Bạch Miểu liền xuất quan.

Một cột sáng màu xanh phóng lên từ phía sau núi Tử Nguyệt Tiên Sơn, gần như có thể nhìn thấy toàn bộ Thiên Vân Đại Lục. Vi Vân vội vàng vàng vàng đi về phía hậu sơn, đứng trước cửa động bế quan của Bạch Miểu, nói: "Chúc mừng sư phụ xuất quan!"

Cửa động nổ tung, núi đá nứt toác.

Một đạo thanh hồng từ bên trong bay ra, hóa thành một nữ tử áo trắng, rơi vào trước người Vi Vân, chính là Bạch Miểu, lấy Dược Vương Đỉnh, Thiên Âm Tiên Địch, Thái Âm La Võng làm giá, thành công đột phá Địa Tiên.

Một mùi thơm nhàn nhạt bay vào mũi, chính là hương hoa mai đậm đặc. Vi Vân không khỏi hít sâu một hơi, nói: "Oa, thơm quá đi!"

Thân thể Bán Tiên đều mang theo mùi thơm tự nhiên.

Để thể hiện ra sự khác nhau giữa Diệp Trầm Ngư và Bạch Hỗn. Hiện tại Bạch Hỗn chỉ mặc một bộ áo trắng, bộ bạch y bồng bềnh siêu phàm thoát tục, Trác Nhĩ xuất trần, khiến người khác phải ghé mắt nhìn.

Bạch Chỉ gật gật đầu với Vi Vân, thản nhiên nói: "Ừm, tình huống bên ngoài thế nào rồi? Ma giáo có công tới không?"

Vi Vân vội vàng nói: "Báo cáo sư phụ, Ma giáo chưa từng tấn công tới." Trong lòng hắn không khỏi xấu hổ, Ma giáo đã sớm mai danh ẩn tích ở chính đạo từ lâu. Sau khi Vu Mục đánh bại, mấy năm liên tục vẫn chưa bước vào lãnh địa chính đạo, nơi nào còn bóng dáng Ma giáo chứ. Hiện tại hắn đã không chút lo lắng đối với Ma giáo, chỉ là đang vướng bận một chuyện khác.

Bạch Chỉ lại hỏi: "Như vậy ngoài ra, còn có chuyện gì khác không?"

"Cái này cũng có, tháng trước Âm Nguyệt hoàng thành tiến hành một lần tụ hội đồng bào, trước đây không lâu Tử Nguyệt tiên môn lại nghiên cứu chế tạo một loại hốt cát hình dạng mới, còn có lão mẫu heo xấu xí dưới núi bị mấy con bò con luân gian, thật là tàn nhẫn... A, còn có, mẹ ta mấy ngày trước vừa sinh một đứa con gái, đáng tiếc sư phụ không đuổi kịp." Vi Vân đem một ít chuyện lông gà vỏ tỏi đem cho Bạch Miểu lắng nghe.

"Ồ?" Đôi mắt Bạch Hỗn sáng ngời: "Con gái ngươi tên là gì?"

"Gọi là "Vân Trúc", sư phụ cảm thấy cái tên này thế nào?"

"Ừ, trong mây tiêu dao, trúc kiến tiết, cương nhu song tế, tên hay. Tên trình độ như vậy chắc chắn không phải do ngươi đặt."

"Sư phụ không thể hiểu được, cái tên này là ta đặt đấy!"

"Coi như ngươi mở khiếu một lần, mau mang ta đi xem một chút Tiểu Vân Trúc." Bạch Chỉ không kịp chờ đợi muốn gặp một chút đứa bé này.

"Nàng rất đáng yêu, mỗi ngày đều bị mấy người sư tỷ vây quanh, rất được cưng chiều..." Vi Vân dẫn nàng đi về phía hậu điện của Tử Nguyệt.

...

Khí tượng chính đạo rất tốt, đặc biệt Tử Nguyệt tiên môn là một mảnh tường hòa bao phủ, thời điểm ca múa thái bình, lãnh địa ma giáo lúc này lại đang đối mặt một trận tai ương ngập đầu.

Bởi vì lão tổ Tuyền Cơ đài vô tri, độ kiếp ở Địa Ngục chi nhãn, phá hủy ba tầng đầu phong ấn mười tám tầng Địa Ngục, đến mức vong linh trong ba tầng Địa Ngục này ùn ùn từ Địa Ngục Chi Nhãn tuôn ra, mà lại trực tiếp thông tới nhân gian, tràn vào Thiên Vận đại lục, từ Thiên Vận đại lục cực bắc chi địa, tràn ra bốn phương tám hướng, số lượng khổng lồ, hầu như vô cùng vô tận.

Phải biết rằng, vong linh trong địa ngục là tồn tại trong vô tận năm tháng ở thế giới này, đã tích tụ không biết bao nhiêu lâu lệ quỷ, cốt ma, hồn yêu, số lượng khổng lồ khó có thể tưởng tượng, bọn họ bị giam giữ trong địa ngục không thấy mặt trời, không có cơ hội đầu thai, hôm nay một khi đã xuất thế, làm sao có thể đạt được.

Đứng mũi chịu sào chính là lãnh địa của Ma giáo, tiếp đến là vùng đất hải ngoại, lãnh địa Ma giáo, bao gồm tà dị giáo, tất cả lãnh địa của Thiên Ma giáo và Huyết thần giáo đều đã bị Địa Ngục vong linh xâm chiếm, rất nhiều Yêu tộc, Ma tộc và Huyết tộc ùn ùn trốn về các nơi, hoặc là ẩn núp., Dù trốn không thoát thì cũng đã bị giết chết, còn ở hải ngoại cũng có rất nhiều vong linh Địa Ngục tràn vào. Những vong linh này sinh mệnh lực cường đại, thực lực cũng không tầm thường, mỗi người đều có khả năng phi thiên độn địa, có người tràn vào tứ hải, có người xâm nhập vào tam đại hòn đảo ngoài hải ngoại, còn có người xâm nhập vào bốn đại lục còn lại.

Về phần lãnh địa chính đạo của Thiên Vận đại lục, vốn những Địa Ngục Vong Linh này cũng sẽ xâm chiếm tới, nhưng mà khi đến trên bờ sông máu vạn dặm, bị huyết khí Vu Man của Huyết Hà vạn dặm

xông lên, nhất thời lui bước, không biết vì sao, bất quá bọn họ cũng có thể vòng qua lãnh địa Ma giáo, từ Đông Hải, từ Đông Hải..., Ven bờ Nam Hải và Bắc Hải, khi bờ sông đổ bộ lên lãnh địa chính đạo, tuy nhiên điều này lại cần tốn rất nhiều thời gian, ít nhất trong thời gian ngắn sẽ không tấn công tới, lúc này mới khiến cho chính đạo vẫn giữ thái bình như cũ, thiên hạ thái bình vô sự, cũng làm cho bọn người Vi Vân một mực không biết chuyện này xảy ra, bọn họ lúc này mới có mấy năm nghỉ ngơi lấy lại sức, tăng thực lực lên.

Vị trí tổng đàn sơn môn Thiên Ma giáo.

Ma Ngọc mặc áo bào đen, ngồi ngay ngắn tại một cửa mật thất, nàng đang hộ pháp cho Ma công tử, đã ở đây bảo vệ hơn nửa năm.

Hơn nửa năm trước, Ma công tử hỏi Ma Ngọc tìm Tiêu Dao Kiếm trong tay, sau đó liền bế quan, tuyên bố không tu thành Địa Tiên, quyết không xuất quan, Ma Ngọc bất đắc dĩ, đành phải canh giữ ở cửa mật thất.

Ma công tử dám bế quan đột phá là vì lão tổ Tuyền Cơ đã có kinh nghiệm đột phá. Ma công tử có được kinh nghiệm này, cân nhắc cẩn thận quá trình độ kiếp thành Tiên hơn hai năm, lúc này mới dám mạo hiểm thử một lần, trên tay hắn có hai kiện pháp bảo Tạo Hóa bút và Chí Dương Bảo Kính, thêm vào Tiêu Dao Kiếm trong tay Ma Ngọc, vừa vặn là ba kiện pháp bảo, chắc là đủ rồi.

Ma Ngọc đang vận công trùng kích cảnh giới Độ Kiếp trung kỳ, từ khi nàng hấp thu pháp lực của Tô Mộc, đột phá tới Độ Kiếp sơ kỳ, vẫn không có thời gian để tăng cao tu vi. Bây giờ tĩnh tu mấy tháng, nàng cảm thấy đã có thu hoạch không ít, tin rằng qua một đoạn thời gian nữa, liền có thể đột phá tới Độ Kiếp trung kỳ.

Bỗng nhiên, một trận đất rung núi chuyển truyền đến.

Ma Ngọc sợ hết hồn, suýt nữa tẩu hỏa, vội vàng thu nhiếp tinh thần, ổn định sóng pháp lực trong cơ thể, đứng dậy xem xét, liền thấy cửa đá mật thất bị chấn khai, một thân ảnh cao lớn từ bên trong chậm rãi

đi ra, toàn thân hiện ra vầng sáng màu ám kim nhàn nhạt, một cỗ pháp lực mờ mịt lấy người này làm trung tâm lan tràn ra chung quanh, ngay cả không gian quanh thân thể hắn cũng nổi lên gợn sóng nhàn nhạt.

Hai mắt Ma Ngọc sáng lên, cao hứng nói: "Con trai, con đã xuất quan rồi! Con tu thành Địa Tiên rồi sao?"

Chính là Ma công tử đã xuất quan.

255

Chương mười bốn Địa Ngục vong linh.

Ma công tử chậm rãi từ trong mật thất bồng bềnh bước ra, dưới chân lại không hề giẫm lên mặt đất, dường như giữa hai chân và mặt đất có một tầng khí lưu vô hình đang nâng hắn lên vậy.

Nghe thấy Ma Ngọc gọi hắn là "con trai", vẻ mặt của Ma công tử hơi thay đổi, lạnh lùng nói: "Con tiện nhân kia, đừng gọi ta là con!"

Ma Ngọc vội vàng đổi giọng, nói: "Thiếu chủ, ngươi thành công rồi!"

Ma công tử gật đầu, thản nhiên nói: "Không sai, bản công tử đã tu thành Địa Tiên, từ hôm nay trở đi, dõi mắt khắp thiên hạ, ai có thể ngang hàng với ta?"

Mặc dù bây giờ hai tay hắn trống trơn, vì thành tiên mà tổn hại ba kiện pháp bảo, nhưng tất cả đều đáng giá.

"Chúc mừng Thiếu chủ!" Ma Ngọc cảm thấy cao hứng thay hắn.

"Tiện nhân, bây giờ ta đang muốn quậy phá đây này!" Ma công tử hung tợn nói.

Ma Ngọc lập tức thân thể run lên, quần áo trên người run run rơi xuống, lân phiến trên da cũng tan biến không thấy, lộ ra làn da trắng nõn, một đôi ngực thập phần phì nộn, giữa hai chân lông đen rậm rạp, ở giữa kẹp một khe thịt hẹp dài, môi đỏ tím, đang mở ra, phảng phất vật sống.

Ma Ngọc tách hai chân ra, nói: "Thỉnh thiếu chủ thao túng ta!"

Ma công tử hừ lạnh một tiếng, giật áo bào ra, xiên thịt đen sì tiến lên, thoáng cái đã cắm vào trong lỗ thịt màu tím sậm của nàng, trực tiếp

bắt đầu hung hăng đánh khô, thân thể hai người va chạm với nhau, phát ra liên tiếp tiếng đùng đùng giòn vang.

Một bên khô cạn, một bên mắng: "Ngươi là đồ chó săn, người giỏi tính đàn ông, lãng, bản công tử đùa chết ngươi! Cái tên khốn kiếp nhà ngươi... Mẹ nó, cút chết ngươi..."

"Cút chết ta đi, cút ngay đến chỗ ta chịu khuất. Bức ta muốn ngứa ngáy quá... A a a... Nhi tử... Cha... A... Lão nương sắp bị con đánh cho thối mũi rồi..." Ma Ngọc Lãng kêu không ngừng, miệng đầy uế ngữ.

"Ngươi có phải là đồ đê hèn, có phải hay không đồ tể, có phải là kỹ nữ của người ta??!"

"Phải, ta là đồ tể, ta là đồ tể, ta là kỹ nữ... Mau đùa chết kỹ nữ ta đi..."

"Bổn công tử xử chết con cừu hận ngươi..."

Ma công tử không rảnh chơi đùa ma ngọc, làm thịt huyệt ma ngọc mở ra, dưới sự kích thích của nhục thể dã man này, Ma công tử rốt cuộc tinh thuần bắn vào trong cơ thể nàng.

Sau khi Vân Tuyệt Vũ tan, hai người mặc quần áo tử tế vào.

Ma công tử lạnh lùng hỏi: "Tình huống bên ngoài thế nào rồi?"

Ma Ngọc nói: "Những vong linh Địa Ngục kia đã chiếm cứ toàn bộ lãnh địa Thần giáo, số lượng quá nhiều, căn bản giết không hết, vả lại hiện tại đã xuất hiện Vương của cảnh giới Độ Kiếp, tất cả mọi người đều đã lui về tổng đàn bản giáo, từ bỏ nơi khác rồi."

Ma công tử lại hỏi: "Có điều tra rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không? Rốt cuộc những quái vật này trốn thoát từ đâu?"

Ma Ngọc nói: "Đã điều tra xong, trước đó không lâu Ma tính có chút suy đoán, cùng Thôn Nhật Hỏa Viên lại đi Địa Ngục chi nhãn một

chuyến, lúc này mới điều tra rõ, nguyên lai phong ấn trong Địa Ngục chi nhãn đã vỡ tan, những vong linh kia đều từ trong địa ngục chạy ra, khó trách số lượng khổng lồ như thế, thực lực đáng sợ như thế."

Ma công tử cười nhạt một tiếng, nói: "Không sao, bây giờ bổn công tử đã tu thành Địa Tiên, Địa Ngục Vong Linh thì tính là gì?"

Ma Ngọc nói: "Cũng không biết khi nào Giáo chủ xuất quan, nếu Giáo chủ ở đây cộng thêm thiếu chủ, hai đại địa tiên trấn giữ, cho dù có dẹp yên địa ngục cũng không phải việc khó."

Hai người vừa nói chuyện vừa đi tới sơn môn đại điện Thiên Ma giáo, lúc này, một đám người bỗng nhiên vọt vào đại điện.

Xông vào chính là Ma Toán và Thôn Nhật Hỏa Viên, còn có Hoàng Lân, Thanh Giao, Phong Hoàng, lão Bạch, Ma tính vừa tiến vào liền nói: "Thiếu chủ, ngươi rốt cục xuất quan!"

"Tình huống bên ngoài thế nào rồi?" Ma công tử hỏi.

Thanh âm Ma toán trầm thấp nói: "Khắp nơi đều là Địa Ngục Vong Linh, toàn bộ lãnh địa Thần giáo đều đã bị Địa Ngục Vong Linh chiếm cứ, công tử, chỉ sợ nơi này cũng không thủ được nữa, chúng ta đi nhanh đi!"

Ma công tử cũng không nóng vội, hắn thấy mấy người đều bị thương không nhẹ, còn thiếu đi hai người, lập tức cau mày hỏi: "Ma Lâm cùng Ma Ngọ đâu?"

"Ài." Ma Thần thở dài, "Ma Lâm và Ma Ngọ đã chết trận, trong nhóm vong linh Địa Ngục này có hai vị Linh Vương, có thực lực Độ Kiếp viên mãn, chúng ta chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản, nhưng số lượng những vong linh kia quá khổng lồ, nhân cơ hội vây công chúng ta, Ma Lâm cùng Ma Quang nhất thời chủ quan, chết oan chết uổng, bây giờ bọn họ đang muốn tấn công về đây!"

Đang nói, chợt nghe "Bành" một tiếng vang lên, cửa đại điện bị một cỗ cự lực chấn khai, bạo thành vô số mảnh vỡ, tản mát ra chung quanh. Mọi người nhìn lại, chỉ thấy hai luồng quang ảnh đen sì như mực bồng bềnh tiến vào, hóa thành hai quang ảnh màu đen hình người, trong miệng phun ra vô số hắc tuyến, quấn quanh thân thể mọi người!

"Làm càn!"

Hiện tại Ma công tử tu thành Địa Tiên, sao lại e ngại hai vị Linh Vương này, độ kiếp viên mãn cảnh giới, đã không lọt vào pháp nhãn của hắn.

Mặc dù hai tay Ma công tử trống trơn, nhưng thân mang Tiên Linh Lực, có khả năng nhỏ máu trọng sinh, Dương Thần hóa thân, đối phó Địa Tiên trở xuống thật sự là nhẹ nhàng dễ dàng, nhưng thấy thân hình hắn một phân thành hai, một Ma công tử hóa thân thành hai gã Ma công tử, đồng thời xuất hiện trước hai tên Linh Vương kia.

Hai vị Linh Vương này cả kinh, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại bình thường, bọn họ ở trong địa ngục đã lâu, khí tức thô bạo đọng trên người khó có thể tưởng tượng, trong mắt chỉ có giết chóc, đầu của bọn họ bỗng nhiên biến lớn, mở ra cái miệng lớn như chậu máu nuốt vào Ma công tử, ý đồ nuốt gã vào, hoàn toàn không kiêng nể gì đối với cường giả Địa Tiên.

"Đúng là muốn chết."

Ma công tử cười lạnh một tiếng, chỉ thấy ngực hắn bỗng nhiên nứt ra một lỗ thủng, ma khí màu đen nồng đậm từ đó tuôn ra, lại từ trong lỗ thủng vươn ra một đôi cánh tay đen kịt, bóp lấy hai vị Linh Vương kia, nhét thẳng vào trong lồng ngực, tựa như dầu chín rơi xuống nước, nhảy vài cái liền không có động tĩnh.

Lồng ngực Ma công tử khôi phục bình thường, ma khí cũng biến mất không thấy gì nữa, hai thân thể một lần nữa hòa làm một.

Trong lúc giơ tay nhấc chân, Ma công tử chỉ hời hợt cắn nuốt hai cường giả Độ Kiếp viên mãn, hơn nữa còn là Địa Ngục vong linh hung tàn bạo.

"Thiếu chủ thần thông quảng đại, pháp lực vô biên!"

Mọi người vừa nhìn, đều liên tục tán thưởng.

Đây cũng không phải là bọn họ nịnh nọt, mà là đánh cho trong lòng than thở thực lực của Ma công tử, không nghĩ tới sau khi hắn tu thành Địa Tiên, lại có thể mạnh mẽ đến tình trạng này, đánh chết cường giả Độ Kiếp viên mãn như là uống nước, có lẽ cũng chỉ như vậy mà thôi.

Ma công tử khoát khoát tay, dẫn mọi người ra khỏi đại điện. Quả nhiên nhìn thấy bên ngoài là vô cùng vô tận vong linh, Lệ quỷ, Cốt ma, hồn yêu các loại, thỉnh thoảng còn có thể gặp được Linh vương cảnh giới Độ Kiếp, tựa như kiến, gặm nhấm toàn bộ lãnh địa Ma giáo. Bất luận Ma tộc, Yêu tộc hay Huyết tộc, tất cả đều bị giết đến không thành quân.

Sắc mặt Ma công tử khẽ biến, nói: "Những Địa Ngục vong linh quả thật hung tàn như thế, được rồi, chúng ta cũng không cần vùng đất lỗ mãng này nữa, đi tới lãnh địa chính đạo tìm phong thủy bảo địa ở lại cũng giống như nhau."

Nói xong liền dẫn mọi người phi thân lên, đi về phía lãnh địa chính đạo.

Không bao lâu, đoàn người đã đi tới bên bờ Huyết Hà vạn dặm, trông thấy rất nhiều vong linh Địa Ngục quanh quẩn bên bờ Huyết Hà cách đó vạn dặm, dừng lại không tiến lên, ngay cả người bay lên không trung cũng không có, bộ dạng như thập phần e ngại, trong khi e ngại còn mang theo một chút kính sợ, thậm chí còn dập đầu về phía Huyết Hà vạn dặm.

Một màn này khiến mọi người thấy cũng có chút kinh ngạc, không ngờ thực lực Vu Man mạnh đến mức như thế, ngay cả vong linh địa ngục cũng sợ hãi, hơn nữa hắn còn chết vạn năm, chỉ là thi thể và huyết khí thôi, đã có lực chấn nhiếp như thế, thật là khó có thể tin.

Mọi người bay trên bầu trời Huyết Hà vạn dặm, Ma công tử nói: "Những vong linh Địa Ngục này vậy mà không vào lãnh địa chính đạo, như vậy quá tiện nghi cho bọn họ rồi!"

Ma toán nói: "Ý của thiếu chủ là..."

Khóe miệng Ma công tử nhếch lên, cười nhạt nói: "Bọn hắn không phải tự xưng là nhân sĩ chính đạo, thích hàng yêu trừ ma sao? Bổn công tử tự nhiên phải thỏa mãn bọn hắn, ngươi hiện tại phi kiếm đưa thư đến Tử Nguyệt tiên môn, đem chuyện Địa Ngục Vong Linh xâm nhập nhân gian báo cho bọn hắn biết, những thứ khác không cần phải quản, tin tưởng bọn hắn tự nhiên sẽ khởi hành đến đây giày vò."

"Thiếu chủ anh minh!"

Ma toán nghe vậy cười một tiếng, lập tức khắc ghi tin tức vào trong một thanh phi kiếm, một đạo kiếm quang phá không bay đi.

...

Tử Nguyệt Tiên Sơn.

Tiếng cười vui vẻ từ trong đại điện truyền ra, đám người Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi đang đùa nghịch Tiểu Vân Trúc, Tiểu Vân Trúc vừa mới đầy tháng không lâu, càng thêm đáng yêu, rất được hoan nghênh, làm cho mọi người cực kỳ thích thú.

Vi Vân ngồi ở cửa đại điện, buồn chán nhìn bầu trời xanh thẳm, mây trắng như sợi bông, chặn được ánh mặt trời ngày xuân. Trong núi vạn vật mờ mịt, sinh cơ bừng bừng, một mảnh xanh ngắt.

Trong miệng Vi Vân ngậm một cái ống đựng cỏ, sờ sờ cằm, thầm nghĩ: "Không được, việc này phải nhanh chóng làm cho tốt, nếu không ta khó mà an tâm được."

Nghĩ tới đây, hắn lại đi vào hậu điện, thấy trong điện không có ai, lúc này hắn mới búng tay đánh ra mấy đạo lưu quang bay về phía chung quanh.

Đây là pháp thuật đưa tin, có thể đưa tin tới gần cho người khác, nhưng phải tập trung vào đối tượng bên trong phạm vi bao phủ của thần thức, đều có thể truyền đạt.

Chỉ chốc lát sau, chỉ thấy một thân hình hóa thành tàn ảnh nhanh chóng xuất hiện trong đại điện, nguyên một đám hoặc là tư thái uyển chuyển, hoặc yểu điệu đa tư, hoặc là cặp mông to mọng, mỗi người đều có ngàn thu, tất cả đều là tuyệt sắc nữ nhân độc nhất trong vạn người.

Người đến chính là Ngu Nhược Tiên, Chu Diệu Ngữ, Diệu Y, Thủy Hồng Dao, Lạc Khinh Trần, Bạch Miểu và Diệp Trầm Ngư, là bảy vị Địa Tiên của tu chân giới chính đạo hiện giờ.

Nếu lại thêm Ngu Yên Vũ, chính là Thiên Vận Bát Tiên khóa mới.

Bây giờ chúng nữ đều hai tay trống trơn, ngoại trừ Chu Diệu Ngữ trong tay nắm giữ Kỳ Môn Độn Giáp Thiên Thư, những người còn lại đều không có pháp bảo, cũng không cần pháp khí. Đến thực lực các nàng bây giờ, pháp khí đã là dư thừa, tiện tay vỗ một cái là hỏng rồi, về phần pháp bảo, không có cũng không sao. Ở nhân gian, thực lực các nàng đã là đứng đầu, thất đại địa tiên cộng lại, địch nhân thế nào đánh không được? Cho nên pháp bảo cũng có cũng không có.

Một Chu Diệu Ngữ với quần lụa mỏng màu đen liếc nhìn Vi Vân vài lần, không nói gì.

Ngu Nhược Tiên hỏi: "Vân Nhi à, vội vã gọi chúng ta đến như vậy, có chuyện gì vậy?" Không còn Nguyệt Nha Ngọc Trượng của Ngu

Nhược tiên, dáng người vẫn có vẻ thon dài như trước, đặc biệt chân ngọc dưới áo bào tím như ẩn như hiện, dưới sự bao bọc của vớ màu tím có vẻ vô cùng mê người.

Chúng nữ đều nhìn về phía Vi Vân.

Vi Vân nghiêm mặt nói: "Thỉnh các vị trưởng bối và sư tỷ đến đây, đích xác có việc muốn hỏi."

Chúng nữ thấy hắn nghiêm trang, ngữ khí nghiêm túc, đều có chút kinh ngạc, bình thường Vi Vân đều là một bộ dạng cà bông bất cần đời, hôm nay xem như là hiếm thấy nghiêm túc, ổn trọng, các nàng nhất thời ngẩn ra, có chút không thích ứng.

"Không ngại thì nói đi."

"Mời mọi người ngồi xuống, ta chậm rãi nói." Vi Vân mời chúng nữ ngồi xuống, nhưng bản thân lại đứng dậy: "Là như vầy, Ngự Châu nương nương vì ta có đại ân, ngày đó bà xả thân cứu giúp ta, ta mới thoát được một kiếp, nhưng nguyên thần của bà ấy lại tiêu tán mất một nửa, hiện giờ nguyên thần của bà ấy không trọn vẹn, ký ức mất đi, giống như đứa trẻ ba tuổi. Ta thật sự không đành lòng, mỗi lần gặp mặt bà ấy, ta đều cảm thấy rất khó chịu, quả thực không cách nào tha thứ cho chính mình, nếu không phải vì ta, bà ấy tuyệt đối không đến mức như vậy..."

Chúng nữ nghe vậy, đều yên lặng không nói, có chút cảm khái.

Bạch Chỉ và Diệp Trầm Ngư lại thở dài, các nàng ngày đó cũng nhận đại ân của Ngự Châu nương nương.

Ngu Nhược Tiên gật đầu nói: "Ngự Châu đạo hữu tuy là yêu loại, nhưng quả thật là có tình có nghĩa, rất nhiều nhân sĩ chính đạo đều không so được, thật khiến ta khâm phục!"

Vi Vân nói: "Vì vậy, ta dự định nghĩ biện pháp giúp nàng tìm nguyên thần trở về, bù đắp lại, nhưng không biết nên làm như thế nào, cho

nên mới gọi các vị trưởng bối cùng sư tỷ, muốn thỉnh giáo mọi người ảo diệu trong đó, mong rằng có thể nể tình Vi Vân ta, giúp đỡ một trận!"

Nói xong, Vi Vân xoay người cúi đầu chào mọi người rồi chắp tay hành lễ.

Chúng nữ thấy vậy, trong lòng đều chấn động, không thể tưởng được Vi Vân lại coi trọng việc này như vậy, nhất thời âm thầm gật đầu. Quả nhiên tiểu tử này có tình có nghĩa, mình không nhìn lầm người.

Chu Diệu Ngữ cũng hơi kinh ngạc, một lần nữa nhìn kỹ Vi Vân.

Thủy Hồng Dao vẫy vẫy tay với hắn, nói: "Tới đi."

Vi Vân đi tới, đứng trước mặt Thủy Hồng Dao, Thủy Hồng Dao ôm hắn vào trong ngực, dịu dàng nói: "Ngoan, chuyện của ngươi chính là chuyện của chúng ta, hà tất phải khách khí như thế, Ơ?"

Vi Vân tựa đầu vào ngực Thủy Hồng Dao, cảm thụ sự mềm mại ôn nhiệt, còn có mùi thơm nhàn nhạt, hắn nói: "Ta chỉ là cảm thấy rất áy náy, nhưng việc này không liên quan đến các ngươi, đều tại ta trước kia quá mức lỗ mãng, liên lụy rất nhiều người..."

"Không sao đâu, không sao đâu." Thủy Hồng Dao xoa đầu an ủi nó.

Lúc này, Ngu Nhược Tiên chậm rãi nói: "Chuyện ngự châu, chúng ta vẫn đang nghĩ biện pháp. Dựa theo tình huống bình thường, một khi người ta chết đi, nguyên thần sẽ rơi vào Cửu U Minh giới, nếu không có tội lớn gì thì sẽ bị an bài chuyển thế, nếu có tội lớn gì thì bị nhốt vào địa ngục chịu phạt. Tu vi của ngự châu đạo hữu cao cường, ý chí cứng cỏi, tuy rằng bị trọng thương trí mạng nhưng vẫn có thể chịu đựng không chết, chỉ tiêu tán một nửa nguyên thần, thật khiến người ta khâm phục!"

Lại nói: "Phân nửa nguyên thần bị mất này có hai khả năng, một là tiêu tán giữa thiên địa, còn một là rơi vào Cửu U Minh giới, có thể sẽ được sắp xếp chuyển thế, hoặc là... nhốt vào địa ngục chịu khổ."

Nói tới đây, Ngu Nhược Tiên dừng lại một chút rồi mới nói tiếp: "Nếu tiêu tán giữa thiên địa, cần phải có đủ người thực lực thi pháp triệu hồi, một lần nữa ngưng tụ ký ức rải rác giữa thiên địa, hòa vào trong cơ thể nàng ta, phương pháp này chúng ta đã thử qua..."

Vi Vân nghe vậy, trong lòng nhất thời minh bạch, Ngu Nhược tiên các nàng cùng đã thử giúp Ngự Châu nương nương triệu hồi nguyên thần, nhưng rất rõ ràng, nếu thất bại, nếu lấy thực lực cảnh giới Địa Tiên các nàng đều sẽ thất bại, chỉ có thể nói rõ nguyên thần của Ngự Châu nương nương không phải tiêu tán giữa thiên địa, mà là rơi vào Cửu U Minh giới.

Ngu Nhược Tiên nói: "Chúng ta suy đoán, nguyên thần của Ngự Châu đạo hữu hẳn là đã rơi vào Cửu U Minh giới, hoặc là sẽ được an bài chuyển thế, hoặc là sẽ bị giam vào địa ngục, lấy nhân quả quá khứ của Ngự Châu nương nương, khả năng sau đó cực kỳ lớn. Vì vậy, muốn tìm nguyên thần của nàng về, thực sự không phải việc khó."

Nghe đến đó, tâm trạng Vi Vân không ngừng trầm xuống.

Xong rồi!

Nói cách khác, một nửa nguyên thần của Ngự Châu nương nương rất có thể đã bị nhốt vào địa ngục, muốn xuống địa ngục kiếm người, quả thật là chuyện hoang đường, gần như là chuyện không thể nào.

Phải biết rằng, Cửu U Minh Giới thuộc về Tiên Giới quản hạt, Minh Giới là một trong Tam Giới, có Địa Tiên do Tiên Giới phái tới tọa trấn, thập đại Minh Quân mỗi người đều có tu vi Địa Tiên, dưới nó còn có thập đại Âm Soái, thập đại Phán Quan, cũng đều có tu vi Độ Kiếp Viên Mãn, tiếp theo là thập phương Linh Binh, số lượng khổng lồ, vô cùng vô tận.

Trong Cửu U Minh giới, vong linh không có thực thể, nhưng ở Minh giới, lại không cần thân thể, bởi vì linh thể chính là thân thể của bọn hắn, có thể tùy ý tụ lại thân thể, lại thêm Cửu U Minh giới là hang ổ của bọn hắn, tu sĩ Nhân Gian giới tiến vào Minh giới, sẽ bị Minh giới khí áp chế, thực lực suy yếu, ngược lại xem thường vong linh Minh giới, nhưng lại sẽ tăng cường thực lực, hai bên so sánh, phân biệt cao thấp.

Muốn tới Địa Ngục nhất định phải đi Minh Giới Địa Phủ, thông qua Địa Phủ mới có thể đi vào Địa Ngục, phải thông qua Địa Phủ, nhất định phải đạt được sự đồng ý của Minh Quân, hoặc là mạnh mẽ giết vào trong, nhưng đây là chuyện gần như không thể làm được.

Đối địch với toàn bộ Minh giới, đây không phải là tự tìm đường chết sao?

Cho dù hôm nay bên người Vi Vân có cường giả Thất Đại Địa Tiên cũng không có thực lực đại náo Địa Phủ.

Mà nếu không cứu một nửa nguyên thần kia của Ngự Châu nương nương, một nửa nguyên thần kia sẽ phải chịu khổ trong địa ngục, Ngự Châu nương nương giới nhân gian cũng vĩnh viễn si ngốc.

Nhưng đây là điều Vi Vân không muốn nhìn thấy, hắn không thể chấp nhận kết quả này.

Chúng nữ đều minh bạch vấn đề trong này, Vi Vân cũng không ngốc, mặc dù hắn hiểu được, nhưng vẫn không cam lòng như cũ. Hắn đang muốn mở miệng hỏi lại một chút xem còn có biện pháp nào khác hay không, lời đến bên miệng, lại thu trở về, hắn từ trong lòng Thủy Hồng Dao ngẩng đầu lên, nói: "Ta hiểu rồi, đa tạ bà ngoại nhắc nhở."

Muốn tiến vào Minh giới cũng không khó, tất cả mọi người đều có năng lực mở ra thông đạo Minh giới, chỉ là muốn xuống địa ngục cũng không dễ dàng, trừ phi là đi vào chịu phạt.

Lúc này, bỗng nhiên một đạo kiếm quang ngăm đen từ trên không hạ xuống, thẳng hướng Tử Nguyệt Tiên Sơn.

Ngu Nhược Tiên ra khỏi đại điện, đi tới cửa, ngẩng đầu nhìn lại, nói: "Là phi kiếm truyền thư của Ma giáo."

Phi kiếm hạ xuống, một tay Ngu Nhược Tiên đón lấy, hơi cảm ứng một chút liền biết được tin tức bên trong. Cô biến sắc, nắm lấy phi kiếm trong tay, thất thanh nói: "Điều này sao có thể?!"

"Tiên Nương, đã xảy ra chuyện gì?" Tất cả mọi người đều nhìn về phía nàng.

Ngu Nhược Tiên giải thích một chút, sau đó nói: "Địa Ngục Chi Nhãn, Địa Ngục Chi Nhãn... Lão quỷ Nghiên mực này, ngay cả Địa Ngục Chi Nhãn cũng dám động, thật sự là e sợ thiên hạ không loạn!"

Lão tổ Tuyền Cơ phá hủy Mắt Địa Ngục, phong ấn Địa Ngục vỡ tan, vô số Địa Ngục vong linh xâm nhập giới nhân gian tàn sát bừa bãi... Tin tức liên tiếp này khiến mọi người sững sờ không thôi, gần như cho là mình nghe lầm.

Chu Diệu Ngữ cũng thay đổi sắc mặt, nàng chậm rãi nói: "Trong địa ngục có vô số ác quỷ, yêu ma, nếu như thả ra ngoài, vậy còn được sao? Điều này không nói đến, nơi sâu nhất trong truyền thuyết còn trấn áp Thái Cổ Chân Ma, nếu Cổ Ma chạy ra, hậu quả... Không thể tưởng tượng nổi."

Trong lúc nhất thời, sắc mặt tất cả mọi người đều ngưng trọng.

"Tiên Nương, theo ngài xem, việc này nên xử lý như thế nào thì tốt hơn?" Lạc Khinh Trần nhìn về phía Ngu Nhược Tiên.

Những người còn lại cũng nhìn về phía Ngu Nhược Tiên.

Ánh mắt Ngu Nhược Tiên hơi híp lại, nói: "Lão quỷ Nghiên mực lúc này còn đang bế quan, cũng không biết hắn ta bế quan là gì, Ma giáo

cũng coi như nếm được mùi vị, hừ, trông cậy vào chúng ta cứu giúp là chuyện không thể nào, nhưng... Chúng ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn."

Chu Diệu Ngữ tiếp lời nói: "Nếu tùy tiện nhúng tay vào, chỉ sợ Ma giáo nhân cơ hội hạ độc thủ với chúng ta, chúng ta chỉ cần bảo vệ lãnh địa chính đạo là được, về phần lãnh địa Ma giáo, vậy cũng không quản được nhiều, về phần đại lục khác, tự có cường giả đại lục khác đi xử lý."

Ngu Nhược Tiên gật đầu: "Đúng vậy."

Ngay sau đó, liên quan tới việc ứng đối với quyết định của Địa Ngục vong linh và an bài xong xuôi.

Từ Ngu Nhược Tiên bảo vệ sơn môn, đám người Chu Diệu Ngữ đều suất lĩnh một nữ khổng lồ chiến trận đi tới chính đạo giám sát các châu, một khi phát hiện tung tích Địa Ngục vong linh, lập tức tru sát, bảo vệ chặt phòng tuyến chính đạo, đồng thời cũng thông báo từng tông môn tu chân giới, bảo bọn họ chuẩn bị sẵn sàng, ngàn vạn lần không thể xem thường.

Mọi chuyện an bài xong, đám người lập tức hành động, nhao nhao xuống núi.

Tâm tình Vi Vân không tốt, Ngu Nhược Tiên không giao nhiệm vụ cho hắn, chỉ để cho hắn canh giữ ở sơn môn dẫn hài tử. Nhưng Vi Vân là người nhàn rỗi, dù sao cũng phải tìm chút chuyện để làm. Hơn nữa Tiểu Vân Trúc có đám người Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi che chở, hầu như không cần hắn quan tâm.

Thế là, trong một đêm đen gió mát, Vi Vân mang theo Tiểu Kim, chủ tớ hai người len lén chuồn xuống núi.

256

Khách nhân tới từ đại lục thứ mười bảy, bốn phương tám.

Bên Đông Hải.

Nơi này vốn có một thôn chài nhỏ, nhưng bây giờ thôn ngư nhỏ này, lại có thể phát triển lớn mạnh, trong thời gian ngắn ngủn vài năm, đã phát triển thành một quốc gia nhỏ có mấy vạn nhân khẩu.

Nói là quốc gia, kỳ thật chỉ có một tiểu trấn thành trấn, mấy vạn người đều ở trong đó.

Quốc gia này thờ phụng chính là Vu giáo, Vu giáo giáo chủ, chính là Huyết Man, tự xưng Huyết Man lão tổ, có tu vi Độ Kiếp viên mãn, dưới Địa Tiên khó gặp địch thủ.

Huyết Man không muốn bị Ma giáo lợi dụng, cũng không muốn tranh đấu với chính đạo, sau khi thoát khỏi Ma giáo, liền tới bên bờ Đông Hải, trải qua một phen đại triển thần uy của hắn, ở trong thời gian ngắn ngủn vài năm đã xây dựng nơi này thành một quốc gia nhỏ ven biển, nhân khẩu tăng vọt, bách tính giàu có, người người đều cung phụng Giáo chủ Huyết Man giáo - Huyết Man lão tổ, điều này làm cho Huyết Man cảm thấy vô cùng hưởng thụ, điều hắn muốn chính là trong thời gian này!

Không phải thần tiên, mà còn hơn là thần tiên.

Một ngày này, Huyết Man đang ở trong căn phòng yên tĩnh, ôm nhau với mấy nữ tử tướng mạo diễm lệ, tâm huyết dâng trào, có cảm ứng.

"Tình huống gì?" Hắn đẩy mấy nữ tử trước người ra, đứng dậy đi ra cửa, mở cửa, ngẩng đầu nhìn về phía Đông Hải.

Chỉ thấy trên Đông Hải bay tới một nam tử mặt trắng dáng thư sinh, tốc độ không nhanh, phảng phất tu sĩ Kim Đan, nhưng Huyết Man lại

cảm thấy người này không phải chuyện đùa, trong cơ thể ẩn giấu một cỗ lực lượng khó có thể tưởng tượng, quanh thân hắn có ánh sáng nhiều màu vờn quanh, đỉnh đầu có tường vân bao phủ, dưới chân có một dải mây màu trắng như dải lụa, mang hắn đi tới.

"Địa... Địa Tiên..." Huyết Man lập tức há hốc mồm.

Người này rõ ràng là Lục Địa Chân Tiên đã vượt qua độ kiếp, chẳng biết tại sao lại xuất hiện ở chỗ này.

Vị Địa Tiên này chắp hai tay sau lưng, chậm rãi từ Đông Hải đến, rất nhanh đã tới trên bầu trời của Huyết Man Vu Quốc, nhìn lướt qua.

Huyết Man lập tức khép kín cửa tĩnh thất, thu liễm khí tức, sợ bị đối phương nhìn ra, lấy tu vi hắn độ kiếp viên mãn, vốn phóng nhãn thiên hạ khó gặp địch thủ, nhưng ai muốn đột nhiên xuất hiện một cái Địa Tiên, cái này vạn lần không thể trêu vào.

Huyết Man cho rằng mình trốn rất kỹ, ai ngờ sau một khắc, một cỗ cự lực đánh tới, thân hình hắn không tự chủ được liền bay lên, bay về phía thư sinh kia, rất nhanh liền rơi vào trong tay đối phương, căn bản không thể động đậy.

"Ách..." Huyết Man cảm thấy hô hấp của mình khó khăn.

Thư sinh bóp chặt cổ của hắn, thản nhiên hỏi: "Ngươi là tu sĩ Thiên Vũ đại lục?"

Huyết Man đỏ mặt lên, gật đầu nhẹ.

Thư sinh buông tay ra, lại hỏi: "Vậy ngươi có biết chuyện Địa Ngục Vong Linh tàn sát bừa bãi không?"

Huyết Man lắc đầu nói: "Vãn bối không biết." Hắn quả thật không biết, lúc này Địa Ngục Vong Linh đã tàn sát bừa bãi ở đại lục năm phương, từ Địa Ngục Chi Nhãn bị phá hủy đến nay đã hơn ba năm, Địa Ngục Vong Linh leo lên đại lục còn lại cũng hơn một năm, nhưng

Huyết Man nơi này lại không có bóng dáng Địa Ngục Vong Linh, giống như vạn dặm huyết hà, bị đám vong linh Địa Ngục kia trực tiếp tha đi.

Thư sinh kỳ quái nói: "Không đúng, Địa Ngục Chi Nhãn ở Thiên Vận đại lục các ngươi, theo lý mà nói vong linh Địa Ngục là từ Thiên Vũ đại lục các ngươi chạy đến đây, ngươi sao lại không biết, kỳ quái, tại sao ở đây ngay cả một con vong linh Địa Ngục cũng không có vậy?"

"Địa Ngục Vong Linh là cái gì?" Huyết Man đều choáng váng.

Thư sinh nhìn hắn một chút, nhướng mày hỏi: "Ngươi là truyền nhân của môn phái nào, tu công pháp gì?"

Huyết Man nói: "Lão tổ... Vãn bối là giáo chủ Vu giáo, tu luyện là... Vu Tổ thần công."

Thư sinh nói: "Là truyền nhân Ma giáo trên Thiên Vận đại lục phải không?"

Huyết Man nói: "À, đúng vậy..."

Thư sinh gật gật đầu, trầm ngâm.

Giờ phút này, trong lòng Huyết Man bỗng nhiên xuất hiện một thanh âm: "Đồ vô dụng! Vô dụng như thế."

"Ai?" Thân thể Huyết Man chấn động, có chút không hiểu.

Lúc này thư sinh bỗng nhiên túm lấy hắn, phi thân liền rời khỏi Đông Hải này, bay về phía Thiên Vân Đại Lục.

Núi lớn trùng điệp lướt qua dưới chân hai người, không bao lâu, chỉ thấy giữa núi rừng xuất hiện rất nhiều lệ quỷ, Cốt Ma và hồn yêu, săn giết dã thú trong rừng núi, chém giết cùng một số yêu loại, khiến Huyết Man thấy mà trợn mắt há hốc mồm.

Thư sinh chỉ về phía dưới, nói: "Thấy chưa, đây chính là Địa Ngục Vong Linh."

"Sao lại có loại vật này? Tại sao trước kia ta chưa bao giờ gặp qua?" Huyết Man cũng không phải giả vờ làm lão tổ ở Đông Hải, hưởng thụ bách tính cung phụng, an nhàn vô cùng, nhiều năm chưa ra khỏi quốc gia, nào biết Thiên Vận đại lục sớm đã thay đổi trời.

Thư sinh nói: "Thiên Vận đại lục các ngươi có một con mắt Địa Ngục, là thông đạo duy nhất của Phàm gian giới và Địa Ngục liên hệ với nhau. Vốn là thông đạo bị phong ấn chết, cũng không biết ai phá vỡ phong ấn nơi đó. Địa Ngục vong linh chính là từ Địa Ngục chi nhãn trốn ra, lần này ta đến đây chính là vì việc này."

Huyết Man hỏi: "Xin hỏi tiền bối là..."

Thư sinh thản nhiên nói: "Ta là chủ nhân Thiên Cầm đại lục, thư sinh kỳ thú. Ngươi chưa từng nghe nói sao?"

"Vãn bối kiến thức nông cạn." Huyết Man đương nhiên chưa từng nghe qua, hắn chưa bao giờ ra khỏi Thiên Vân đại lục, cũng không biết bốn phương đại lục khác, làm gì nghe qua kỳ thú thư sinh nào.

Thư sinh hỏi: "Không biết Thiên Vân đại lục các ngươi có thống nhất không? Chủ nhân Thiên Vân đại lục hiện giờ là ai?"

Huyết Man nói: "Vãn bối ở Đông Hải Tân hồi lâu, cũng không biết chuyện của tu chân giới."

"Không sao, ngươi dẫn ta đi một chuyến, gặp lại bọn họ một lần!"

"Vâng, vâng."

Nắm đấm không cứng bằng người ta, Huyết Man đành phải đồng ý, khúm núm, lại trở thành tôn tử một lần nữa.

Kỳ Thú Thư Sinh bắt Huyết Man, cùng lúc đi về hướng Thiên Vận đại lục, Vi Vân cũng đã xuống núi, cùng Tiểu Kim rời Thanh Châu, bay qua Trung Châu, tới trên không Vân Châu.

Vi Vân và Tiểu Kim bay giữa không trung, dưới chân trên đầu, đầu dưới chân trên đều trần trụi thân dưới, Vi Vân ôm lấy quả mông trắng như tuyết của Tiểu Kim, há mồm hút lấy bắp thịt mềm mại của nàng, Tiểu Kim thì vùi đầu vào trong hông hắn, nhẹ nhàng ôm lấy cái đầu rùa của hắn.

"Thế nào, chơi trò này thú vị chứ?" Vi Vân liếm nước miếng nhếch nhác của Tiểu Kim, nói.

"Không thú vị." Tiểu Kim ấp úng một tiếng.

"Là ngươi không thú vị, không phải chơi phép mà là chuyện mất mặt." Vi Vân nói.

Tiểu Kim lầu bầu nói: "Hừ, đều tại ngươi, đem pháp bảo đều cho người khác, làm ta bây giờ muốn thành tiên ngay cả pháp bảo đều không có, ta thật a!"

Vài năm trôi qua, bây giờ Tiểu Kim cũng tu tới Độ Kiếp viên mãn, đã có đủ điều kiện Độ Kiếp thành Tiên, chỉ cần có ba kiện pháp bảo trong tay là lập tức có thể bế quan. Thế nhưng Vi Vân hào phóng quen rồi, tất cả pháp bảo đều tặng cho nàng, không chừa lại một kiện nào, điều này khiến cho Tiểu Kim trong lúc nhất thời không cách nào thành Tiên, trong lòng có chút không thoải mái.

Vi Vân nói: "Ngươi cũng đừng oán giận nữa, bổn đại gia không phải như thế, nếu nhất định phải giúp các ngươi nâng cao tu vi, hiện tại sớm đã độ kiếp viên mãn, làm sao còn dừng lại ở Độ Kiếp sơ kỳ chứ?"

Tiểu Kim nói: "Đều tại ngươi, đều tại ngươi..." Nói xong liền khẽ cắn đầu rùa của nó một cái.

"Chà, nhẹ chút..." Vi Vân sợ hết hồn: "Cùng lắm thì ta đem Vô Tự Kim Thư cho ngươi, đây cũng là một kiện pháp bảo."

"Vậy cũng thiếu hai món..."

"Bổn đại gia sẽ giúp ngươi đoạt hai bộ!"

"Hì hì! Phụ thân thật tốt!"

Tiểu Kim trong nháy mắt vui vẻ lên, ra sức giúp Vi Vân vỗ mông, chỉ chốc lát sau đã liếm nó.

"Sảng khoái..."

Vi Vân thỏa mãn thở phào một hơi.

Bỗng nhiên phía trước truyền tới tiếng pháp lực phá hoại, chấn động khiến không gian nổi lên gợn sóng nhàn nhạt, hiển nhiên là có cường giả tuyệt thế đang giao chiến ở phía trước.

Vi Vân vội vàng mặc lại quần, Tiểu Kim cũng không dám hồ đồ nữa, hóa thành một con Kim Ti Tước hạ xuống vai hắn, chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào.

"Ma công tử, ngươi là tiểu nhân hèn hạ, dám đến chính đạo ta làm càn, hôm nay ngươi đừng đi nữa!"

"Lạc mỹ nhân, đã nghe nói ngươi trời sanh dâm thân thê la hét đến cực điểm. Nếu ngươi gả cho ta, bên cạnh ta sẽ làm một con chó nhỏ dịu dàng, bổn công tử nhất định sẽ bảo vệ tốt, cho ngươi nếm thử cực lạc nhân gian, nếu không, hắc hắc..."

Thanh âm truyền vào trong tai Vi Vân, Vi Vân vừa nghe liền không bình tĩnh được nữa, đây rõ ràng là thanh âm của Lạc Khinh Trần và Ma công tử, hiển nhiên hai người đã giao thủ.

Ngay sau đó, Vi Vân thi triển thần thông " Súc địa thành thốn", một bước phóng ra, liền đi tới chỗ giao chiến phía trước, chỉ thấy trên

mặt hồ trùng trùng điệp điệp núi lớn vờn quanh, đang có mấy người đánh nhau trên không trung, trong đó có hai người chính là Lạc Khinh Trần và Ma công tử., Còn lại chính là Thôn Nhật Hỏa Viên, Ma toán, Ma Ngọc, cùng với bốn đại yêu Thanh Giao đang vây công một nữ Cự Nhân chiến trận, chính là chiến trận mà Phong Hoa trưởng lão điều khiển, lúc này đã tràn ngập nguy cơ, đang bị bọn chúng đuổi đánh.

Mấy ngày trước, đám người Lạc Khinh Trần phân biệt xuống núi, xử lý chuyện vong linh Địa Ngục. Trong đó Lạc Khinh Trần và mỹ nhân khổng lồ điều khiển chiến trận phụ trách phòng thủ Vân Châu, ai ngờ đụng phải đoàn người Ma công tử, hai bên như nước với lửa, một lời không hợp, lập tức động thủ.

Một phương của Ma công tử có nhiều người, mặc dù Lạc Khinh Trần không địch lại, nhưng không sao, nàng đã âm thầm thông tri cho đám người Chu Diệu Ngữ, hôm nay các nàng đang trên đường chạy tới, chẳng mấy chốc sẽ đến. Nếu đã gặp, nàng định thừa cơ hốt gọn đám người Ma công tử.

Trên thực tế, Lạc Khinh Trần cũng không ngờ rằng Ma công tử lại tu thành Địa Tiên, nhưng không sao cả, bây giờ chính đạo có Thất Đại Tiên, ngoại trừ Ngu Nhược Tiên chưa từng xuống núi, những người còn lại đều tới, Lục Đại Địa Tiên cùng tới, Ma Tử làm sao chống nổi?

Lúc này, Vi Vân đang phi thân đến đây.

Người còn chưa đến, trên người đã lóng lánh vạn đạo kim quang, Tiểu Kim hóa thành một bộ áo giáp Kim Sí Đại Bằng màu vàng óng, bao trùm toàn thân hắn từ trên xuống dưới vào.

"Ma công tử, tên con rùa chết tiệt này, dám động thủ với mẹ ta, hôm nay Tam Thông chân nhân ta sẽ cho ngươi biết ai mới là cha!"

Vi Vân cũng không cần pháp bảo, chỉ là từ sau lưng dâng lên một nguyên thần "Nhật Nguyệt Pháp Tướng Thần", nhật nguyệt giữa trời, chiếu rọi thiên địa, ở giữa một hư ảnh hình người màu vàng, trên

người có ba ngàn cánh tay, các loại pháp khí cầm đao thương kiếm kích, một cỗ lực lượng lĩnh vực khổng lồ quét ra bốn phương tám hướng.

Pháp lực của hắn tinh thuần, có thể so với cường giả Độ Kiếp viên mãn, nhưng vẫn có một chút chênh lệch so với Địa Tiên, cảnh giới và pháp lực đều chênh lệch.

Ma công tử vừa thấy vậy đã cười khẩy, nói: "Vi huynh, hiện giờ bổn công tử đã thành tiên, ngươi không còn là đối thủ của ta nữa, chút thủ đoạn nhỏ nhoi của ngươi, ha ha..."

Giao thủ với Lạc Khinh Trần, sau đó Ma công tử đánh ra một chưởng về phía Vi Vân, ma khí màu đen cuồn cuộn phô thiên cái địa, một cỗ cự lực mênh mông tuôn ra, Vi Vân thi triển "Thiên Thủ Thiền Công", ba ngàn cánh tay cùng lúc dùng "Càn Khôn Tụ" ngăn cản mới đánh tan một kích của Ma công tử, thân hình lui về sau, trong lòng thầm kinh ngạc, không thể tưởng được ba năm không gặp, gã này cũng tu thành Địa Tiên rồi.

"Bổn đại gia phải giết thủ hạ của ngươi trước!"

Đám người Thôn Nhật Hỏa Viên và Ma Toán đang vây công Phong Hoa điều khiển chiến trận Cự Nhân, Vi Vân làm sao có thể buông tha. Tuy rằng gã đánh không lại Địa Tiên, nhưng đối phó với cường giả Độ Kiếp lại nắm chắc mười phần thắng lợi.

Lần này, Vi Vân trực tiếp hạ sát thủ, không cho bọn hắn chút phản kháng và cơ hội chạy trối chết nào!

"Bái phục!"

Theo tiếng quát khẽ của Vi Vân, một trong ngũ đại thần thông chiến đấu của Hạo Thiên Thần Quyết "thổ ngửa", một lực lượng khó tả lập tức bao trùm qua đám người Ma Toán, đây là một loại áp chế tinh thần thuần tuý.

Giờ khắc này, bao gồm cả Thôn Nhật Hỏa Viên ở bên trong ma toán, Ma Ngọc, Hoàng Lân, Thanh Giao, Phong Hoàng cùng lão Bạch, mọi người đồng loạt cảm thấy nguyên thần pháp tướng của mình đang không ngừng thu nhỏ, lúc nhìn Vi Vân, chỉ cảm thấy hắn đỉnh thiên lập địa, vô cùng cao lớn, quả thực chính là núi cao ngưỡng mộ!

Trong giây lát này, tất cả mọi người đều cảm thấy mình vô cùng nhỏ yếu, dũng khí chiến đấu cơ hồ đánh mất, cả người bốc lên nhiệt huyết, trong nháy mắt liền trở nên lạnh lẽo, động tác trong tay cũng trở nên chậm chạp.

"Đại nương, mau lui lại."

Vi Vân nói xong, lại sử dụng chiêu thứ hai trong ngũ đại thần thông chiến đấu của Hạo Hạo Thiên Thần quyết —— mênh mông!

Phong Hoa thấy vậy, vội vàng điều khiển chiến trận Cự Nhân phi thân thối lui, rơi vào trên một đỉnh núi, nhìn chiến đấu phía dưới.

Lúc này, cơ thể Vi Vân bỗng nhiên mọc ra ba đầu sáu tay, mặt trời, ánh trăng, sao hiện ra sau đầu hắn, tinh không mênh mông, chầm chậm xoay tròn, chỉ một thoáng, pháp lực của Vi Vân đã bành trướng gấp ba lần, hầu như là so với Địa Tiên chân chính!

"Không gian!"

Thức thứ năm của Thiên Thần quyết Hạo Thiên thần thông năm đại chiến đấu thần thông sử dụng, quang hoa màu tử kim từ trong mắt Vi Vân bắn ra, bao phủ đám người Ma Toán vào trong, trong nháy mắt này, mọi người đồng loạt dừng lại!

Giờ khắc này, bọn họ rơi vào cảnh giới vô biên, thời không ngừng lại, ngay cả suy nghĩ cũng không thể.

Tuyệt học của Thái Huyền tiên môn "Tiệt Thiên Thần Thủ" có thể xé rách không gian, tuyệt học của Tử Nguyệt tiên môn "Quang Âm tĩnh" có thể làm cho thời gian dừng lại, mà "Vô Gian thần thông" của Hạo

Thiên Thần Quyết có năng lực điều khiển thời không, trong phạm vi khống chế thời không, hết thảy vạn vật, đều bị khóa chặt, chỉ có thể mặc cho người ta xâm lược!

"Tụ lý của Càn Khôn!"

Cánh tay nguyên thần pháp tướng của Vi Vân vung vẩy, từng vòi rồng màu đen rơi xuống, bao phủ tất cả mọi người vào trong!

"Ách, a..."

Theo một tiếng hét thảm vang lên, Ma tính pháp tướng viên mãn bị cắn nuốt đầu tiên, đến cả cơ hội giãy giụa cũng không có.

Ngay sau đó là Hoàng Lân, Thanh Giao, Phong Hoàng cùng lão Bạch, chỉ là tu vi Độ Kiếp sơ kỳ, làm sao có thể ngăn cản được, nhất thời hóa thành cuồn cuộn nguyên khí, rơi vào trong cơ thể Vi Vân, trở thành pháp lực của người khác.

Đang định thừa thế xông lên tiêu diệt Ma Ngọc và Thôn Nhật Hỏa Viên thì Ma công tử đang giao chiến với Lạc Khinh Trần lại kinh hô một tiếng, nói: "Vi huynh ra tay quá hung tàn rồi!"

Trong khi nói chuyện, thân hình hắn phân hoá, Dương Thần hóa thân Cửu Cửu, trong nháy mắt đánh tới, đánh tan thần thông "Càn Khôn Tụ" của Vi Vân, lại mang Thôn Nhật Hỏa Viên và Ma Ngọc đi.

Chỉ cần chậm một chút, hai người này sẽ trở thành lịch sử.

Sau khi liên tục thôn phệ mấy vị cường giả Độ Kiếp, Vi Vân đã đạt được pháp lực khổng lồ, nhất thời cảnh giới được nới lỏng, thực lực tăng lên, đã là cường giả Độ Kiếp trung kỳ.

Vi Vân thu thần thông, coi thường Ma công tử, trêu chọc nói: "Ma huynh, khẩu khí ngươi vừa rồi không phải rất lớn sao? Sao, còn dám mạnh miệng không?"

Sắc mặt Ma Ngọc trắng bệch, cả người đều bối rối, Thôn Nhật Hỏa Viên thì liên tục gào thét.

Ma công tử thầm nghĩ không ổn, vốn dĩ hắn nắm chắc có thể đánh bại Lạc Khinh Trần, nhưng bây giờ Vi Vân nhúng tay vào, tên này nhìn như tu vi độ kiếp, lại ẩn giấu rất nhiều cổ quái, hắn lập tức không nắm chắc, lập tức cười khan một tiếng, nói: "Vi huynh, vừa rồi tiểu đệ chỉ đùa với ngươi một chút, sao lại coi là thật? Hiện tại gây ra tai nạn, làm tổn thương tình cảm huynh đệ chúng ta, lại khiến ta phải tốt thế nào?"

"Ai là huynh đệ với ngươi?" Vi Vân cười nhạo một tiếng.

Lúc này, Lạc Khinh Trần và Vi Vân vây Ma công tử vào giữa, Ma công tử ngồi trên người Thôn Nhật Hỏa Viên, trên tay còn mang theo một viên Ma Ngọc, hắn tổn binh hao tướng đã rơi vào hạ phong.

Vào thời khắc này, mấy đạo cầu vồng giống như dải lụa từ chân trời bay tới, cảm ứng được khí tức cường giả bên này, trực tiếp tiến đến, không bao lâu liền hóa thành mấy nam tử thân hình không đồng nhất, có giả bộ kỳ dị, có tướng mạo cổ quái, một người trong đó còn là người quen cũ.

Tổng cộng có năm người đến, một thư sinh mặt trắng, một lão giả mặt chuột, một lão giả áo đen, còn có lão tăng Trường Mi, trên thân bốn người này bao phủ tiên quang, chân đạp tường vân, rõ ràng đều là Địa Tiên sống sờ sờ. Một người đàn ông trung niên duy nhất trong năm người, cũng có tu vi Độ Kiếp viên mãn, người này đầu tóc đỏ yêu dị, mày kiếm mắt sáng, đi theo bên cạnh bạch diện thư sinh.

Chính là Huyết Man.

Người tới ngoại trừ Huyết Man, còn lại đều là người xa lạ, bất luận là Lạc Khinh Trần hay Ma công tử, đều chưa từng gặp qua, nhưng có thể cảm ứng được cảnh giới của đối phương không dưới mình.

Địa Tiên, hơn nữa thoáng cái đã xuất hiện bốn người!

Người tới không biết thiện ác, Lạc Khinh Trần híp mắt lại, vội vàng tụ hợp với Vi Vân và Phong Hoa đề phòng đối phương.

Ma công tử cũng rất cố kỵ, âm thầm ngưng tụ pháp lực.

Lạc Khinh Trần quét mắt nhìn Huyết Man một cái, sau đó ánh mắt rơi lên người bốn vị Địa Tiên, thanh thúy hỏi: "Chẳng hay mấy vị đạo hữu là người của môn phái nào tới đây có gì chỉ giáo?"

Bốn vị Địa Tiên nhìn nàng một cái, ánh mắt khinh miệt, cũng không nói gì, chỉ là trong mắt mang theo một tia thèm nhỏ dãi, hiển nhiên là cảm thấy hứng thú với dung mạo của nàng. Với dung mạo tuyệt thế của Lạc Khinh Trần, nam tử nào gặp đều muốn liên tưởng lung tung, bọn họ thân là nam tử, tự nhiên cũng không ngoại lệ. Địa Tiên không phải người đoạn tuyệt tình dục, mà là người tiêu diêu tự tại, hai người này bản chất khác nhau.

Lúc này, Huyết Man nói: "Các vị đã lâu không gặp, hãy để lão tổ giới thiệu cho mọi người một chút."

Hắn nói với bốn vị Địa Tiên: "Bốn vị tiền bối, vị này là cường giả của đại lục Thiên Vũ, vị này là Các chủ của Phù Vân Các, Lạc Khinh Trần, vị này là thiếu chủ Ma công của Thiên Ma giáo..."

Sau đó, hắn lại giới thiệu về bốn vị Địa Tiên kia, nói: "Vị này là chủ nhân Thiên Cầm đại lục, kỳ thú thư sinh, tu luyện chính là truyền thừa Nho giáo. Vị này là Thiên Yêu đại lục Phi Thiên Đại Thánh, tu luyện truyền thừa Yêu tộc. Vị này là Cực Lạc Ma Quân tu luyện ma đạo truyền thừa ở Thiên Ma Đại Lục. Vị này là Thất Tuyệt thiền sư của Thiên Phật đại lục, tu luyện chính là truyền thừa Phật môn..."

Kỳ thú thư sinh, cũng chính là thư sinh mặt trắng kia, chủ nhân Thiên Cầm đại lục, Phi Thiên Đại Thánh, cũng làn da ngăm đen kia, chủ nhân Độc Yêu đầu trâu mặt ngựa, Cực Lạc Ma Quân, cũng là lão giả áo đen kia, mắt như chim ưng, ánh mắt sắc bén, chính là chủ nhân Thiên Ma đại lục, Thất Tuyệt thiền sư, là lão tăng Trường Mi, chủ nhân Thiên Phật đại lục.

Tứ Đại Địa Tiên đều là khách nhân đến từ bốn phương xa của tứ đại lục bên ngoài Thiên Vận đại lục. Bởi vì Địa Ngục vong linh xâm lấn đại lục của bọn họ, truy tìm nguồn gốc nên mới phải chạy đến Thiên Vũ đại lục để giải quyết vấn đề này. Bọn hắn có thể nói là vô tình gặp được, bởi vậy trên đường đi có người kết bạn đồng hành, định bụng tìm người của tu chân giới Thiên Vân đại lục tính sổ.

Hai bên sau khi biết được tình huống đại khái của đối phương, trong lòng đều bắt đầu suy nghĩ. Tứ phương đại lục Tứ Phương Đại Lục, thầm nghĩ một tiếng Thiên Vận đại lục lại có hai vị Địa Tiên, quả thực có chút coi thường. Không phù hợp với dự tính của bọn họ, phải biết rằng đại lục của bọn họ đều chỉ có một Địa Tiên mà thôi, bất quá ưu thế của bọn họ ở chỗ, đã sớm thống nhất thiên hạ.

Còn suy nghĩ của đám người Lạc Khinh Trần lại bất đồng. Lạc Khinh Trần nhìn ra được lai giả của bọn họ bất thiện nhưng lại không biết vì sao bọn họ lại đến. Còn Ma công tử lại mơ hồ biết nguyên nhân bọn họ tới đây, đang nghĩ biện pháp kéo bè kết phái, hình thành liên minh. Theo hắn thấy tu chân giới chính đạo ở Thiên Vận đại lục mới là địch nhân chân chính.

Về phần Vi Vân, ngược lại không có ý gì, hắn chỉ biết là, người kính ta một thước, ta kính người một trượng, người nếu bất kính với ta, ta sẽ hoàn trả gấp bội.

Còn kính hay bất kính thì phải xem biểu hiện của đối phương.

"Nguyên lai là khách tới từ tứ phương đại lục, chúng ta không có tiếp đón từ xa rồi." Lạc Khinh Trần chắp tay thi lễ.

Thấy nàng khách khí, tứ đại địa tiên chẳng những không nể mặt tốt, ngược lại càng thêm vênh vang đắc ý, trong lòng đã nhận định Lạc Khinh Trần chột dạ, nhất định là nàng thả Địa Ngục vong linh ra, món nợ này phải tính toán thật tốt, nếu không thật có lỗi với sinh linh đã chết trên đại lục bọn họ.

"Dễ nói mà."

Kỳ Thú Thư Sinh khoát khoát tay, nói: "Ngươi cũng không cần đa lễ, lần này chúng ta đến đây chính là vì sự kiện Địa Ngục vong linh. Chuyện này, chắc hẳn trong lòng các ngươi cũng hiểu rõ, không cần chúng ta tốn nhiều lời chứ?"

Lạc Khinh Trần thấy đối phương vô lễ, sắc mặt liền thay đổi, sau lưng cô có bao nhiêu Địa Tiên, cô không sợ đối phương, lập tức nói: "Các ngươi vô lễ là chuyện của các ngươi, điều này nói rõ giáo dưỡng các ngươi không tốt. Ta là người tu hành, không thể thất lễ. Về phần Địa Ngục Vong Linh thì ta cũng không rõ lắm, các ngươi đừng ngại nói tỉ mỉ một lần, nói cho ta nghe một chút."

"Ngươi nói cái gì?!"

"Khốn kiếp!"

"Dám nói chuyện như vậy với chúng ta, chẳng lẽ chán sống rồi?"

"Không biết tốt xấu!"

Tứ Đại Địa Tiên nghe vậy lập tức biến sắc, vẻ mặt không vui, trợn mắt nhìn Lạc Khinh Trần, trong mắt lộ ra sát khí, lúc nào cũng có thể động thủ.

Ma công tử đứng bên cạnh cười thầm trong lòng, điều hắn muốn chính là loại tràng diện này, mâu thuẫn của bọn họ càng lớn càng tốt, như khi hắn có thể tọa sơn quan hổ đấu, mới có thể từ đó ngư ông đắc lợi.

"Mẹ nó, đừng dính vào ta." Huyết Man nói thầm một tiếng xúi quẩy, vội vàng lui về sau.

Chiến đấu cấp Địa Tiên khủng bố cỡ nào, hắn cũng không muốn bị vạ lây.

Chương 24, nước Hoàng Tuyền.

Tứ Đại Địa Tiên đang định động thủ, nhưng vào thời khắc này, lại có mấy luồng cầu vồng từ không trung hạ xuống, hóa thành từng mỹ nhân tuyệt mỹ dáng vẻ thướt tha mềm mại, tổng cộng năm người, ai cũng thiên kiều bá mị, dung nhan tuyệt thế, thực sự hiếm thấy.

Chính là Bạch Miểu, Thủy Hồng Dao, Chu Diệu Ngữ, Diệu Y và Diệp Trầm Ngư năm người, sau khi năm người rơi xuống, lại có năm nữ cự nhân phá không mà đến, tất cả đều bay xuống sau lưng Lạc Khinh Trần và Vi Vân.

Ngũ đại địa tiên đều tới.

Chỉ một thoáng, thực lực bên phía Vi Vân tăng vọt gấp mấy lần.

Bất luận là Ma công tử hay Tứ Đại Địa Tiên, đều nhìn choáng váng, vẻ mặt Huyết Man càng tuyệt vọng, hầu như không dám tin vào hai mắt của mình!

Ma công tử cảm thấy hít thở không thông, tu chân giới chính đạo sao lại xuất hiện nhiều Địa Tiên như vậy? Chắc chắn bọn họ đang gian lận!

Huyết Man càng cảm thấy tay chân run rẩy, nếu biết chính đạo có nhiều Địa Tiên như vậy, có đánh chết hắn cũng sẽ không mạo hiểm dẫn đường, sơ sẩy một cái là phải toi mạng tại đây.

Tứ Đại Địa Tiên ở tứ phương đại lục cũng hai mặt nhìn nhau, đều có chút ngây ngẩn. Bọn hắn ở đại lục của mình một tay che trời, đã quen che trời, đây là bởi vì đại lục của bọn hắn chỉ có một Địa Tiên là bọn hắn, bọn hắn đều là thiên mệnh khí vận chi tử., Bình ổn chiến loạn trong tu chân giới, hắn đã nhận được kim quang công đức do Thiên Đạo ban xuống, cho nên việc tu thành Địa Tiên cũng không dễ

dàng gì. Nhưng dù thế nào bọn hắn cũng không nghĩ ra, Thiên Vận đại lục lại xuất hiện nhiều Địa Tiên như vậy!

Điều này đã hoàn toàn phá vỡ nhận thức của bọn họ.

Cho dù xếp vào hàng vạn năm trước, có lẽ cũng chỉ đến vậy mà thôi!

Bốn người nhìn nhau, trong nháy mắt liền trao đổi ý nghĩ trong lòng, quyết định kết thành đồng minh, cùng đối kháng với Địa Tiên của Thiên Vận đại lục.

"Vừa rồi... Là ai nói chán sống rồi?"

Có sự trợ giúp mạnh mẽ, Lạc Khinh Trần lập tức tin tưởng mười phần, khí thế trở nên cường đại, cười lạnh trêu chọc đối phương.

"Khục..."

Kỳ Thú Thư Sinh cười nói: "Nguyên lai Thiên Vận đại lục cường đại như thế, thật sự là khiến chúng ta mở rộng tầm mắt. Nhưng ta muốn nói, chúng ta không phải đến gây sự, mà là tới giải quyết vấn đề."

"Vừa rồi không phải rất phách lối sao, bây giờ lại nói giải quyết vấn đề. Ta... phi!" Vi Vân cười nhạo một tiếng, châm chọc khiêu khích.

"Ngươi..." Phi Thiên Đại Thánh hú lên quái dị, gần như muốn động thủ.

Cực Lạc Ma Quân ngăn hắn lại, liếc nhìn Vi Vân, sau đó nói: "Tiểu tử không tệ, miệng lưỡi bén nhọn, chỉ là không biết bản lĩnh trên tay ra sao, có cơ hội nhất định phải dạy cho tốt."

"Tùy thời phụng bồi..." Vi Vân kéo dài âm thanh.

"Thiện tai!"

Lúc này, chủ nhân Thiên Phật đại lục Thất Tuyệt thiền sư mở miệng, hắn phất tấm cà sa màu xanh nhạt trên người, nói ra: "Là như vầy,

trên Thiên Vận đại lục các ngươi có một Địa Ngục chi nhãn, là địa ngục tương thông với nhân gian, hiện tại có lẽ đã bị người phá hư, phong ấn vỡ ra., Cho nên có vô cùng vô tận Địa Ngục vong linh chạy ra, tàn sát bừa bãi ở đại lục năm phương, ngay cả đại lục chúng ta cũng bị lan đến, giết cũng không hết, không biết có bao nhiêu bách tính vì vậy mà chết, chọc cho trời giận đất giận dữ, việc này quả thực quá đáng, cho nên chúng ta không thể không đến tìm các ngươi thương thảo, giải quyết vấn đề này như thế nào."

Vi Vân chỉ vào Ma công tử rồi nói: "Việc này đều do Ma giáo làm ra, các ngươi tìm hắn đi!"

Bốn người nghe vậy, liền nhìn lại hướng Ma công tử.

Ma công tử nhãn châu xoay động, cũng không hoang mang, hắn sớm đã có kế sách đối phó, lập tức nói: "Ai! Việc này nói ra dài dòng..."

"Vậy ngươi còn không mau nói!" Phi Thiên Đại Thánh có vẻ không kiên nhẫn.

"Mẹ nó, không khách khí như vậy, lão tử sớm muộn gì cũng phải cho ngươi đẹp mặt." Ma công tử thầm nghĩ trong lòng.

"Là như vầy." Ma công tử thở dài nói: "Thiên Vân đại lục chúng ta, chính ma lưỡng đạo tranh đấu, chưa bao giờ gián đoạn, đến nay vẫn chưa có nhất thống. Mấy năm trước, sau khi những chính đạo chi sĩ này truy sát Thần Tôn Vu Nhung của Thần giáo ta, sau khi Vu Nhung bại vong, trong cơn tức giận đã đem Địa Ngục chi nhãn phá hủy., Có lẽ chính là lần đó, xé rách phong ấn Địa Ngục, cho nên thả ra rất nhiều vong linh Địa Ngục... Ai, việc này đều trách chúng ta, không địch lại chính đạo, chính đạo đuổi tận giết tuyệt như thế, chúng ta có biện pháp nào đâu, đương nhiên, phong ấn kia là vu nhung của Cự Nhân tộc làm hư, không liên quan đến Thiên Ma giáo chúng ta..."

Hắn nói lời này chẳng những đem trách nhiệm của mình cởi bỏ, bỏ cho Vu Nhung, thậm chí còn chỉ đầu mâu hướng chính đạo, khiến

người ta chợt nghe, cho rằng chính đạo đuổi tận giết tuyệt, mới làm cho Vu Nhung rách nát bình nát như thế, Địa Tiên đại lục tứ phương nhất thời sắc mặt bất thiện quét nhìn đám người Vi Vân.

Chân tướng có như thế không, kỳ thật đám người Vi Vân cũng không biết, đều là từ trong phi kiếm truyền thư của Ma giáo biết được, bất quá cách nói của Ma công tử có chút khác biệt với phi kiếm truyền thư từ ma toán, mọi người cũng khó mà phán đoán cái nào là thật.

"Ngươi nói những thứ này cũng vô dụng, chúng ta không quản được nhiều." Phi Thiên Đại Thánh ngạo nghễ nói, "Tóm lại, việc này là do Thiên Vận đại lục các ngươi làm ra, theo lý thuyết thì phải do người của Thiên Vân đại lục các ngươi phụ trách giải quyết, thậm chí còn phải bồi thường tổn thất của tứ phương đại lục chúng ta! Ta nói lời này, hợp tình hợp lý chứ?"

Ma công tử trầm mặc không nói, hắn chỉ chờ Địa Tiên đại lục tứ phương chiến đấu với tu chân giới chính đạo, có thể đứng ngoài cuộc là kết quả tốt nhất.

Bạch Hỗn cười lạnh: "A? Vậy theo các ngươi xem, chúng ta phải bồi thường thế nào?"

Phi Thiên Đại Thánh cười hắc hắc nói: "Rất đơn giản, bồi thường cho tứ phương đại lục chúng ta mỗi loại pháp bảo, tiền lục phẩm đủ một trăm tờ, mặt khác phải mỗi bên đưa một trăm triệu bách tính đến trên đại lục của chúng ta. Đương nhiên, một trăm triệu bách tính kia tốt nhất đều là Nhị Bát thiếu nữ, nhưng xấu xí thì chúng ta không nên..."

Bạch Hỗn cười lạnh nói: "Vậy dứt khoát tặng toàn bộ đại lục cho các ngươi nhé?"

"Đó là không còn gì tốt hơn!"

"Ta nhổ vào!"

Vi Vân chỉ vào Phi Thiên Đại Thánh mắng: "Ngươi cái tên hôi bạc không biết ăn chơi này, trứng vịt thối ho cò của hoẵng, làm mộng ban ngày chứ? Có tin ta đánh nổ đầu chuột của ngươi không?"

"Ngươi, ngươi nói cái gì? Ngươi dám mắng ta? Muốn chết sao?!" Phi Thiên Đại Thánh vừa nghe liền nổi giận, xắn tay áo lên định động thủ.

Hắn thân là chủ nhân Thiên Yêu đại lục, được thế nhân cúng bái, chỉ có người đời cung phụng và kính ngưỡng hắn, lại có người dám mắng hắn, chuyện này đối với hắn mà nói quả thực là chuyện khó có thể tưởng tượng.

Không chỉ là Phi Thiên Đại Thánh, bao gồm Kỳ Thú thư sinh, Cực Lạc Ma Quân và Thất Tuyệt thiền sư cũng như thế. Bọn họ là chủ của đại lục, được mọi người yêu thích và tâng bốc, đã sớm quen được người sùng bái, cho nên từ trước đến nay luôn vênh váo tự đắc, cao cao tại thượng., Dù thế nào cũng không chịu đựng được bị người ta chửi bới. Bởi vì tứ phương đại lục thống nhất đã lâu, nên bốn người này thường lui tới với nhau, có chút giao tình. Mà Thiên Vận đại lục một mực chiến loạn, bọn hắn cũng chưa từng kết giao cùng với người của Thiên Vũ đại lục, hôm nay tới đây chạm vách tường, tức giận bừng bừng muốn phát tác.

Ma công tử ở một bên cười thầm, đánh đi, đánh càng kịch liệt càng tốt.

Nhưng vào lúc này, Chu Diệu Ngữ bỗng nhiên nói: "Chậm đã, các vị an tâm chớ vội."

"Các ngươi còn lời gì muốn nói?"

"Các vị đến Thiên Vũ Đại Lục ta chắc không phải là để tạo ra hỗn loạn, mà là đến giải quyết vấn đề."

"Đó là đương nhiên."

Chu Diệu Ngữ cười nhạt nói: "Nếu là như vậy, sao chúng ta không xử lý vấn đề quan trọng hàng đầu cho tốt, sau khi xử lý xong, thảo luận lại chuyện bồi thường cũng không vội."

Kỳ Thú Thư Sinh cười rộ lên quái dị: "Ha ha, chỉ sợ đến lúc đó các ngươi không nhận nợ thôi."

Lời này phảng phất như bên này đã đồng ý đề nghị của bọn họ, Vi Vân lập tức quát: "Chúng ta cũng không đáp ứng, nhận nợ gì, hơn nữa đây là Ma giáo làm, các ngươi hẳn là nên tìm Ma giáo bồi thường!"

Người của tứ phương đại lục đâu quan tâm đến việc này, bất kể bọn người Vi Vân nói lý lẽ ra sao, bọn họ cũng không nguyện ý phối hợp, rõ ràng là muốn thừa cơ vơ vét tài sản.

Đến cuối cùng, Chu Diệu Ngữ cũng không kiên nhẫn nữa, nàng nói: "Nếu các ngươi đã không muốn hợp tác thì không cần nói nữa, chúng ta ai làm nấy đi. Bất quá ta khuyên các ngươi một câu, đánh chết Địa Ngục vong linh là được, nhưng tốt nhất đừng nháo sự tại Thiên Vận đại lục, nếu không ta cam đoan các ngươi không thể quay về."

"Nữ nhân, khẩu khí của ngươi thật điên a! Để lão phu đến lĩnh giáo ngươi một chút năng lực của ngươi, xem bản lãnh của ngươi có lớn như bộ ngực của ngươi hay không!"

Ánh mắt Cực Lạc Ma Quân hung ác, thân hình huyễn hóa thành từng đạo hư ảnh màu đen, Dương Thần hóa thân chín phần mười, hiện lên hình quạt vây công Chu Diệu Ngữ, lại nhắm chuẩn bộ ngực nhô cao của nàng.

"Hay cho một lão quỷ hạ lưu. Hôm nay không cho ngươi lấy chút máu nữa, không biết hai chữ "Tôn trọng" viết như thế nào."

Đối phương xấu xa như vậy, Chu Diệu Ngữ cũng nổi giận, vừa ra tay chính là sát chiêu, nàng chính là thân thể Thái Huyền Mẫu Kiếm,

tương đương với tu luyện thể chất thần thông, so với Địa Tiên bình thường còn cường đại hơn nhiều, giơ tay nhấc chân đều là kiếm khí sắc bén, không gì không phá, lập tức dưới chân khẽ động, súc địa thành thốn, thân hình phân hoá, từng phân thân trực tiếp xuất hiện sau lưng Cực Lạc Ma Quân, kiếm quang hiện ra, chợt nghe một tiếng nứt vỡ vang lên, ngay sau đó là tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy bản thể và phân thân Cực Lạc Ma Quân nhao nhao nứt thành hai nửa, máu tươi vẩy ra, bay lả tả trên không trung, theo kiếm quang thu lại, mới thấy Cực Lạc Ma Quân thu hồi phân thân, thân thể đã nứt ra kia rơi trên mặt đất, bắt đầu chuyển động với tốc độ mắt thường có thể thấy được, đang không ngừng khôi phục.

Lại bị Chu Diệu Ngữ lập tức chém giết, hao tổn một giọt bản mạng tinh huyết, lấy phương thức giọt máu trọng sinh bắt đầu tái tạo thân thể.

"Cái gì?!"

"Cái này..."

"Sao Địa Tiên của Thiên Vận đại lục lại khủng bố như thế?"

"Đúng là nữ nhân độc ác."

Mí mắt của Địa Tiên ở tứ phương đại lục, thậm chí Ma công tử cũng giật giật, tâm thần kinh hãi, toàn thân căng thẳng, theo bản năng lui về sau mấy bước, tràn ngập kiêng kị với Chu Diệu Ngữ.

Ngay lập tức chém giết Địa Tiên cùng cảnh giới, thực lực bực này, quả thực nghe rợn cả người, dựa theo lý giải bình thường, hầu như là chuyện không thể, nhưng trước mắt lại phát sinh rất rõ ràng trước mặt bọn họ, bọn họ chỉ biết, thực lực của mình cùng Cực Lạc Ma Quân không kém bao nhiêu, muốn phân ra thắng bại, không được mấy ngày mấy đêm cơ hồ không có khả năng, nhưng lại bị nữ nhân này nháy mắt chém giết một lần, thật quá đáng sợ.

"Thiện tai, thiện tai!"

Thất Tuyệt thiền sư mở miệng nói: "Chuyện gì cũng từ từ, vị đạo hữu này sao có thể hạ sát thủ như vậy. May mắn là tất cả mọi người đều là Địa Tiên, có thể nhỏ máu trọng sinh, bằng không sẽ tạo nên nhân quả, tội nghiệt sẽ lớn..."

Vi Vân giễu cợt nói: "Đại hòa thượng, sao lúc nãy ngươi không nói lời này?"

"Bần tăng vừa rồi không có cơ hội mở miệng..." Thất Tuyệt thiền sư ho khan một tiếng, mặt không đổi sắc, không cảm thấy lúng túng chút nào.

Chu Diệu Ngữ dùng lực lượng tuyệt đối chấn nhiếp mọi người, tứ phương đại lục Địa Tiên nhất thời không thể nói gì, đành phải kinh sợ, kỳ thú thư sinh nói: "Vị đạo hữu này nói có lý, chúng ta trước nên xử lý sạch Địa Ngục vong linh, sau đó thương thảo chuyện bồi thường, không biết chư vị có diệu kế gì?"

Chu Diệu Ngữ nói: "Rất đơn giản, trước tiên đi đến Địa Ngục Chi Nhãn bổ sung phong ấn, phong ấn Địa Ngục chi nhãn lại, để Địa Ngục Chi Linh mới không còn tuôn ra nữa, chúng ta lại phái nhân thủ đi các nơi, một kích giết chết Địa Ngục Chi Linh đang trào ra ngoài, chắc chắn không bao lâu nữa sẽ giải quyết được vấn đề này."

"Đề nghị này được đấy, ta đồng ý."

"Ta cũng đồng ý."

Trong lúc nhất thời, mọi người dồn dập gật đầu, đây chính là biện pháp tốt nhất.

Thấy song phương không đánh nhau, Ma công tử không khỏi cảm thấy thất vọng, có điều không sao, cơ hội vẫn còn, con mắt gã xoay chuyển, ôm quyền nói: "Chư vị, ta biết Địa Ngục Chi Nhãn ở vị trí nào, xin mời mọi người theo ta."

Kỳ Thú Thư Sinh nho nhã lễ độ cười nói: "Làm phiền dẫn đường."

Ngay sau đó, Ma công tử cưỡi Thôn Nhật Hỏa Viên, bên cạnh còn mang theo một ma ngọc bay về phía bắc. Địa Tiên của tứ phương đại lục dồn dập đuổi theo, Huyết Man vốn định rời đi nhưng lại bị Kỳ Thú thư sinh bắt được, sửng sốt để hắn ở bên cạnh.

Đám người chính đạo thấy vậy, cũng phi thân đi theo.

Vi Vân đi sau lưng mọi người, trong lòng âm thầm suy nghĩ: "Địa Ngục Chi Nhãn? Dẫn tới địa ngục sao?"

Ở cực bắc Thiên Vận đại lục, nơi cực bắc hàn lãnh dị thường, quanh năm hoa tuyết bay tán loạn, băng lạnh bao trùm đại địa. Đưa mắt nhìn khắp nơi đều là một mảnh trắng xóa.

Không đến nửa ngày, đám người đã bay tới cực bắc chi địa, nhìn thấy toàn bộ cực bắc, khắp nơi đều là Địa Ngục vong linh lít nha lít nhít, trong đó không thiếu Linh Vương Độ Kiếp, phần nhiều là Ác Quỷ, Hồn Yêu và Cốt Ma, thực lực cũng không tầm thường, từ Kim Đan đến Pháp Tướng đều không kém, coi như đặt ở tu chân giới đều là một cỗ lực lượng cường đại, huống chi là thế tục nhân gian, tùy tiện chạy ra ngoài một người cũng là tai họa cực lớn đối với bách tính nhân gian.

Mọi người cũng không trì hoãn nữa, trực tiếp bỏ qua vô số vong linh Địa Ngục phía dưới, đi thẳng tới lối vào của Địa Ngục Chi Nhãn.

Trong đầm lầy Hoàng Tuyền, không ngừng tuôn ra Địa Ngục Vong Linh, một đầu Cốt Đầu Ma từ trong nước Hoàng Tuyền đục ngầu bò ra, từng đầu Hồn Yêu từ bên trong bay ra, nhìn thấy có người lạ xuất hiện, lập tức bay nhào tới đám người, trong miệng phát ra tiếng thét chói tai thê lương, thập phần chói tai.

"Làm càn!"

Kỳ Thú Thư Sinh phất ống tay áo, tựa như một cái chổi to lớn quét ngang qua, chỉ một thoáng, lấy Địa Ngục Chi Nhãn làm trung tâm phương viên vài dặm tất cả đều bị dọn sạch, tất cả Địa Ngục Vong Linh đều tan xương nát thịt, hóa thành bụi bặm, nhao nhao tiêu tán.

Lực lượng của Địa Tiên có thể thấy được một chút.

Thất Tuyệt thiền sư động dung nói: "Cái này, hẳn là mắt Địa Ngục rồi, nước này chính là Hoàng Tuyền Thủy trong truyền thuyết, phàm nhân dính vào sẽ chết, người tu hành dính vào sẽ rớt xuống Địa Ngục, cho dù là Địa Tiên dính vào cũng phải bị thương, mọi người ngàn vạn lần cẩn thận thì tốt."

Ma công tử nói: "Không sai, đây chính là con mắt Địa Ngục dẫn tới lối vào Địa Ngục. Chỉ là, phong ấn ở dưới Hoàng Tuyền, chúng ta muốn đi vào tu bổ phong ấn, nhất định phải tiến vào dưới Hoàng Tuyền, chuyện này vô cùng nguy hiểm, nhẹ thì bị thương, nặng thì rơi vào Địa Ngục..."

Ý của cái này là, đường, ta đã dẫn đi, nếu muốn vào địa ngục tu bổ phong ấn, ta cũng không làm, về phần ai làm, vậy phải xem các ngươi rồi.

Mọi người cũng không trông cậy vào hắn ta, chỉ bắt đầu thương nghị.

Lạc Khinh Trần nói: "Ta nghĩ, nên phái một người đi xuống, dùng vẻ công bằng."

Phi Thiên Đại Thánh lại nói: "Không ổn, không ổn, đây là mầm tai họa do Thiên Vận đại lục các ngươi gây ra, hẳn các ngươi phải mạo hiểm, bọn ta chịu trách nhiệm xử lý Địa Ngục vong linh bên ngoài."

Ma công tử nói: "Tại hạ cho rằng lời của Phi Thiên Đại Thánh rất có lý."

Phi Thiên Đại Thánh vừa nghe vậy đã nhìn về phía Ma công tử, trong mắt tràn ngập tán thưởng, hắn có chút hảo cảm với hắn, gật đầu

chào hắn, Ma công tử mỉm cười đáp lễ.

Chu Diệu Ngữ nói: "Không cần tranh giành, ta đi xuống trước xem một chút, các ngươi canh giữ ở bên ngoài."

Vi Vân vội nói: "Ta cũng đi!"

"Không được." Bạch Miểu nhướng mày, nào chịu để cho ông mạo hiểm.

Lạc Khinh Trần cũng kéo cánh tay của hắn lại, lắc đầu.

Vi Vân nói: "Sư phụ, mẹ nuôi, các ngươi yên tâm, ta Tam Thông chân nhân phúc lớn mạng lớn, không có việc gì đâu."

Hai nữ tử lại không muốn buông tay, lúc này Thủy Hồng Dao bỗng nhiên nói: "Hai vị tỷ tỷ cứ để hắn lui xuống đi, có Chu tiền bối ở đây, chắc sẽ không xảy ra sự cố gì."

Chu Diệu Ngữ cũng nói: "Các ngươi cứ yên tâm, ta sẽ bảo vệ chu toàn cho hắn."

Lúc này mấy người mới yên tâm.

Ngay sau đó, Vi Vân và Chu Diệu Ngữ tung người nhảy lên, phi thân rơi vào trong Hoàng Tuyền Thủy đàm.

Những người còn lại canh giữ ở bên ngoài, lẳng lặng chờ đợi.

Ngay lúc Chu Diệu Ngữ và Vi Vân tiến vào đầm nước Hoàng Tuyền, quanh thân cũng dâng lên một tầng quang hoa pháp lực bảo vệ, quang hoa hình bầu dục bao phủ toàn thân, ngăn cản Hoàng Tuyền Thủy chung quanh không sạch sẽ bên ngoài, tuy rằng Hoàng Tuyền Thủy ăn mòn vạn vật, nhưng Chu Diệu Ngữ chính là thân thể Thái Huyền Mẫu Kiếm., Lại có tu vi Địa Tiên, nhưng không thể tổn thương nàng, mà Vi Vân pháp lực hùng hậu, thân mang nhiều loại kỳ công, bất luận là Càn Khôn Tụ hay là Hạo Thiên Thần Quyết đều có thể

khắc chế Hoàng Tuyền Thủy, cho nên không ảnh hưởng đến hắn chút nào.

Hai người phi độn vào trong nước, trên đường gặp đại lượng Địa Ngục vong linh, bị pháp lực hộ thể hai người chiếu trúng, nhất thời nhao nhao bỏ chạy.

Bay không bao lâu, không biết chìm bao nhiêu trượng, hai người bỗng nhiên cảm thấy dưới chân chợt nhẹ, ngay sau đó, Hoàng Tuyền Thủy chung quanh liền biến mất không thấy gì nữa. Lúc thân hình rơi xuống, giẫm lên mặt đất, chính là một mảnh đất đen kịt, bùn đất dày đặc, hai người vận chuyển pháp lực, thân hình lơ lửng trên mặt đất, nhìn chung quanh.

Phía trên là Hoàng Tuyền Thủy, nối thẳng Địa Ngục Chi Nhãn bên ngoài, một mảng lớn ánh sáng từ phía trên chiếu xuống, dưới chân thì là đại địa màu xám đen, phía trước cách đó không xa lộ ra u quang, nhìn kỹ là một cánh cửa, trên viết một chữ "Nhất", đang có đại lượng Địa Ngục Vong Linh từ bên trong cánh cửa chạy ra, xông thẳng vào trong nước Hoàng Tuyền, hướng mắt Địa Ngục đánh tới, muốn thoát khỏi nơi quỷ quái này.

Vừa tiến vào nơi này, trong lòng Vi Vân bỗng dâng lên cảm giác khó hiểu, không bi không phải vui, khó có thể diễn tả, chỉ là cảm thấy rất quen thuộc, muốn tìm kiếm cẩn thận lại càng mơ hồ không rõ.

Vi Vân nói: "Đây chắc hẳn là cửa ra vào cửa sau tầng thứ nhất của Địa Ngục phải không?"

Chu Diệu Ngữ gật gật đầu, nói: "Không sai, phong ấn quả nhiên đã vỡ tan, phong ấn này chính là do Chân Thần thời thượng cổ hạ xuống, vậy mà cũng sẽ vỡ tan, lão quỷ nghiên mực thật sự là ăn no rỗi việc, thế mà lại lựa chọn độ kiếp ở nơi này."

Cửa vào địa ngục và cửa ra không giống nhau, nơi này là cửa ra vào, nhưng vốn là cửa bị phong kín. Về phần cửa vào, ở Minh Giới Địa Phủ, do Minh Quân quản lý, trước hết phải tiến vào Minh Giới

mới có thể vào Địa Phủ. Phàm là người thân mang tội nghiệt, căn cứ theo tình huống khác nhau, sẽ bị giam giữ dưới Địa Ngục chịu phạt khác nhau. Sau khi hình đầy, lại có thể đi ra khỏi cửa, còn lối ra nơi này vốn là vĩnh viễn bị lấp kín, hiện tại đã vỡ tan rồi.

Theo tình huống trước mắt, dường như Minh Giới Địa Phủ còn chưa phát hiện ra chuyện này.

Hai người đi tới cửa ra vào Địa Ngục, vừa đứng về phía đó, ngay lập tức Địa Ngục Vong Linh nhao nhao lùi lại, tựa hồ bị khí thế trên thân hai người chấn nhiếp, thậm chí quỳ xuống, không ngừng dập đầu, phảng phất đang tìm tha thứ.

Chương mười hai mươi hai cứu ngự châu.

Thấy tình cảnh này, nội tâm Chu Diệu Ngữ khẽ động, phảng phất nghĩ tới điều gì.

Nàng ta nói với Vi Vân: "Ngươi lui về sau đi."

"Dạ."

Vi Vân cũng không hỏi nguyên do, chỉ làm theo lời nàng mà thôi.

Hắn vừa thối lui, những Địa Ngục vong linh kia liền rít gào không ngừng, nhao nhao đánh tới Chu Diệu Ngữ, chỉ là tu vi Chu Diệu Ngữ cỡ nào, bọn hắn vừa mới tới gần, liền bị chấn khai, nếu không phải Chu Diệu Ngữ không tận lực sử lực, bọn hắn đã sớm hóa thành bột mịn.

Chu Diệu Ngữ lại nói: "Ngươi qua đây."

Vi Vân lại đi tới, hắn vừa mới tới gần, những vong linh Địa Ngục kia nhao nhao lui về phía sau, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ xuống, không ngừng dập đầu.

"Đừng nhúc nhích." Chu Diệu Ngữ nói xong, tự mình lui về phía sau.

Nàng mặc dù rời đi, nhưng những vong linh Địa Ngục kia vẫn như cũ đang quỳ lạy dập đầu.

Chu Diệu Ngữ nhìn một màn này, lại nhìn Vi Vân, trong lúc nhất thời ngẩn ra tại chỗ, thật lâu sau, nàng nhìn nhìn cổ Vi Vân, lòng bàn tay hiện lên một luồng kiếm quang, hàn mang phun ra nuốt vào.

Lúc này Vi Vân quay đầu lại hỏi: "Chu tiền bối, có được không?"

Chu Diệu Ngữ thu kiếm quang trong tay lại, gật đầu nói: "Được rồi."

Vi Vân đi đến bên cạnh nàng, hỏi: "Những vong linh này là chuyện gì xảy ra? Thật kì quái."

Chu Diệu Ngữ cười nói: "Thế gian này chuyện kỳ quái nhiều không đếm xuể, ai mà biết được."

Nói xong, nàng đi tới trước cửa, một tay hiển hiện tiên linh khí, ý đồ khôi phục phong ấn, chỉ là phù văn phong ấn phía trên, chính là Chân Thần vô tận năm tháng trước đây hạ xuống, nàng tự nhiên là sẽ không, bất quá nàng có thể dùng phù văn chú ngữ chính mình tu luyện, một lần nữa phong ấn, chỉ cần tu vi không bằng nàng tồn tại, đều không có khả năng mở ra.

Từng đạo phù văn ở trong tay Chu Diệu Ngữ phác hoạ ra, sau đó dung nhập vào phía trên cánh cửa Địa Ngục. Rất nhanh, trên cánh cửa xuất hiện từng tầng từng tầng ấn ký phù văn huyền ảo, cánh cửa bị phong bế, những vong linh Địa Ngục kia nhất thời ra không được.

Vi Vân thấy vậy liền cuống lên, vội vàng nói: "Chu tiền bối, chậm đã, ta còn có việc phải làm!"

"Ồ? Ngươi muốn làm gì?" Chu Diệu Ngữ thu thủ quyết, hỏi.

Vi Vân nói: "Ta muốn xuống địa ngục tìm nguyên thần của Ngự Châu nương nương, một nửa nguyên thần kia của nàng có lẽ là vào địa ngục."

Chu Diệu Ngữ cười nhạt nói: "Cái này đơn giản, phong ấn này ta có thể khép mở, ngươi cứ yên tâm đi vào là được, chờ ngươi đi ra, ta sẽ phong ấn lại." Nói xong thì mở phong ấn phù chú ra.

Vi Vân không nghi ngờ gì, vội vàng phi thân vào.

Sau khi tiến vào bên trong địa ngục, hình ảnh lập tức chuyển biến!

Đập vào mắt đều là một mảnh non ao ác thủy, khắp nơi đều là màu xám đen một mảnh, không có bất kỳ hào quang nào, không có chút

sinh khí, giữa sơn thủy có rất nhiều âm linh, lệ quỷ đang du đãng, thỉnh thoảng truyền ra tiếng kêu thảm thiết. Gió lạnh gào thét lao đến, thẳng tới mặt Vi Vân, hắn lập tức dâng lên pháp lực bảo vệ, bảo vệ toàn thân, đem hết thảy khí âm đục ngăn ở bên ngoài.

Vi Vân ở tầng thứ nhất Địa Ngục du đã lâu, cũng không nhìn thấy vong hồn của Ngự Châu nương nương, hắn phát hiện vong linh tầng này chỉ có tu vi dưới Trúc Cơ, thậm chí đa số đều là vong linh bình thường không có tu vi, nghĩ đến càng đi vào chỗ sâu trong Địa Ngục, tu vi của vong linh càng cao. Nghĩ tới đây, hắn không dừng lại, trực tiếp phóng tới tầng thứ hai của Địa Ngục.

Tốc độ của hắn rất nhanh, không bao lâu đã thấy cánh cửa tầng hai, ánh sáng âm u vẫn lấp lóe, quả nhiên phong ấn đã vỡ tan. Hắn phi thân vào, tầng địa ngục thứ hai có rất nhiều đồ vật trừng phạt vong linh, ví dụ như đầm lầy, dung nham, mộ vạn kiếm, rất nhiều vong linh ở trong đó bị phạt.

Tầng địa ngục này đã tồn tại vong linh tu vi Kim Đan.

Hắn một đường phi hành, rất nhanh đã tới tầng ba Địa Ngục. Tầng này của vong linh mạnh nhất đã có tu vi Nguyên Anh, đại lượng lệ quỷ, hồn yêu và cốt ma đều đang xông ra ngoài, vẻ mặt hung thần ác sát. Nhưng khi nhìn thấy Vi Vân thì đều quỳ xuống đất, miệng hô to "Chủ thượng", "Bái kiến" nói mấy câu, cũng không biết tình huống cụ thể thế nào.

Đến tầng thứ tư trước cánh cửa, Vi Vân phát hiện phong ấn nơi này chỉ tổn hại một nửa, chỉ là thỉnh thoảng có Pháp Tướng thậm chí cảnh giới Độ Kiếp "Linh Vương" từ bên trong lao ra, cũng không yếu ớt những Tiểu Vong Linh chạy ra, có lẽ thực lực không đủ.

Vi Vân miễn cưỡng tiến tới tầng thứ tư, diện tích vô cùng lớn, nhưng tu vi của hắn cao thâm, tốc độ cực nhanh, đi một vòng bên trong, bên trong có lượng lớn vong linh Pháp Tướng cảnh, cũng không nhìn thấy nguyên thần của Ngự Châu nương nương, có lẽ còn đang ở chỗ sâu hơn.

Lúc này, Vi Vân bỗng nhiên tâm thần hoảng hốt, đứng yên tại chỗ.

Đây là một không gian vô biên vô hạn, chung quanh một mảnh hư vô, một bóng người mông lung xuất hiện trước mắt hắn, dần dần ngưng thực, chính là một nam tử dáng vẻ thư sinh cao lớn, đội trời đạp đất, gần như tràn ngập khắp không gian, chỉ là không thấy rõ khuôn mặt, một tay hắn chắp sau lưng, một tay nắm một quyển sách cổ vừa dày vừa rộng, tay áo bồng bềnh, ôn tồn lịch sự, miệng nói ra: "Ngươi đến rồi."

Vi Vân hỏi: "Ngươi là ai?"

Nam tử thản nhiên nói: "Bây giờ ngươi còn đang trong mộng, chờ khi ngươi thức tỉnh sẽ biết."

"Ta phải làm thế nào mới có thể thức tỉnh?"

"Đi tới tầng mười tám Địa Ngục, tất cả đương nhiên sẽ được công bố..."

Nói xong, thân hình nam tử dần dần hư hóa.

Vi Vân từ trong hoảng hốt tỉnh táo lại, hồi tưởng vừa rồi kỳ quái là "Mộng cảnh".

"Đến tầng thứ mười tám của Địa Ngục? Vậy chẳng phải là không gian Địa Ngục sao? Nghe nói nơi đó giam giữ thế nhưng là..." Vi Vân sợ hết hồn.

Hắn đi tới trước cánh cửa tầng thứ năm, phát hiện phong ấn nơi này chỉ là một vết rách thật nhỏ, phải cách một đoạn thời gian rất dài mới có một " vong linh" cảnh giới Độ Kiếp từ bên trong lao ra, nhưng những Linh Vương này đều không phải là Ngự Châu nương nương.

"Ngự Châu nương nương rất có khả năng đang ở tầng năm!"

Vi Vân trong lòng vui vẻ, sử dụng ra "Phù Vân Thiên Biến" thần thông, hóa thành ruồi nhặng, từ trong khe hở phong ấn xông vào trong đó!

"Rống ——"

Vừa tiến vào tầng thứ năm đã có tiếng gầm thét và gầm gừ truyền ra. Không gian này giam giữ phần lớn là Linh Vương của cảnh giới Độ Kiếp, cũng có một vài Pháp Tướng cảnh vong linh, chỉ là thực lực của những Vong Linh này đã có thể sánh ngang với cường giả Độ Kiếp.

Vi Vân không dám chần chừ, nhanh chóng du tẩu khắp phiến không gian này, tìm kiếm trong từng vị Linh Vương có thực lực cường đại. Những vị Linh Vương này không những không vây công hắn, mà còn giống như những vong linh bên ngoài, thi nhau quỳ lạy, dường như đã gặp được tổ tông ruột thịt vậy.

Tìm một hồi lâu vẫn không thấy bóng dáng của Ngự Châu Nương Nương, thậm chí hắn còn nhìn thấy một ít Linh Vương mà dường như đã từng gặp qua. Nhưng tất cả đều không phải ngự châu, hắn không khỏi có chút gấp gáp.

Nghĩ nghĩ, hắn cao giọng hô lên: "Ngự Châu nương nương có ở đây không..."

Sau mấy lần hô như thế, chỉ thấy trong góc bay ra một nữ nhân mặc trường bào dị thú, như những Linh Vương khác, cũng có tu vi Độ Kiếp, nhưng thân hình lại có vẻ càng thêm trong suốt.

Vi Vân vừa thấy vậy lập tức kích động, đây không phải là Ngự Châu nương nương sao!

Hắn vội vàng phi thân qua, nói: "Nương nương..."

Đây là một cái nguyên thần tàn phá, nhưng ký ức vẫn còn, nàng nhìn về phía Vi Vân, lẩm bẩm nói: "Con trai, là con sao? Tại sao con cũng

xuống đây? Con, con là đứa bất hiếu, ta đau khổ bảo toàn con, con không sống thật tốt, lại chạy tới Địa Ngục, bất hiếu như thế, ta không muốn nhìn thấy con..."

"Mẫu thân, con tới cứu người trở về."

Vi Vân cũng không nghĩ nhiều, cũng không phí nhiều lời với nàng, trực tiếp dùng pháp lực cường đại bao lấy nàng, không để nàng động đậy, sau đó đi tới trước cánh cửa tầng thứ sáu.

Hắn phát hiện cánh cửa nơi này phong ấn hoàn hảo, căn bản không vào được.

Nói cách khác, nếu muốn vào mười tám tầng địa ngục, gần như không có khả năng.

Vi Vân thầm nghĩ: "Nếu dùng không viết thư để phá giải phong ấn, không biết phải mất bao lâu nữa?" Vô Tự Kim Thư suy diễn vạn vật, trên lý thuyết có thể loại bỏ phong ấn này, nhưng phong ấn này chính là do Thượng Cổ Chân Thần hạ, muốn loại bỏ tất nhiên cần thời gian rất lâu, trước mắt hắn không thể chờ đợi được.

Nghĩ tới đây, Vi Vân phi thân rời đi, mang theo Ngự Châu nương nương trở về.

"Dọc đường đi cũng không thấy Mạc sư tỷ, có lẽ nàng chưa làm chuyện ác, chưa vào địa ngục, không cần chịu khổ, cũng là chuyện tốt..." Trên đường đi qua tầng tầng địa ngục trùng trùng điệp điệp, Vi Vân cũng không nhìn thấy vong linh của Mạc Tú Vân.

Cửa địa ngục tầng thứ nhất, Chu Diệu Ngữ đứng trước cửa, nhìn phong ấn đã hoàn thiện.

Nàng xoay người, đang muốn rời đi, lại lui về, tự nói: "Ngươi có ân tái tạo đối với ta, ta liền tin tưởng ngươi một lần."

Nói xong, hắn bấm tay niệm thần chú, mở phong ấn ra.

Phong ấn vừa mở, lập tức có lệ quỷ từ bên trong tuôn ra, Chu Diệu Ngữ tiện tay bắt lấy một con, hỏi: "Vì sao các ngươi gọi hắn là "Chủ"?"

Lệ quỷ này mơ mơ màng màng, vò đầu nói: "Chủ chính là chủ a, ta cũng không biết vì sao..."

Chu Diệu Ngữ liên tục bắt mấy con, cũng không hỏi ra được cái gì, liền từ bỏ.

Không bao lâu, Vi Vân từ bên trong phi thân ra, trong tay nắm một đoàn kim quang, chính là nguyên thần của Ngự Châu nương nương.

"Tiền bối, được rồi." Vi Vân vẻ mặt vui mừng, thành công rồi.

Chu Diệu Ngữ gật gật đầu, một lần nữa hoàn thiện phong ấn, sau đó nói: "Bên trong cũng có phong ấn hư hại chứ?"

Vi Vân nói: "Không sai, chỉ có tầng thứ sáu không bị tổn hại."

Chu Diệu Ngữ nói: "Phong bế tầng thứ nhất là được rồi, nhiều hơn nữa cũng không quản được, việc này phải báo cho Minh giới địa phủ, để bọn họ đi xử lý."

Trong khi nói chuyện, hai người bay về phía Địa Ngục Chi Nhãn, rất nhanh liền vọt ra khỏi đầm nước Hoàng Tuyền, trở lại nhân gian giới.

Giờ phút này, mọi người vẫn như cũ canh giữ bên cạnh Địa Ngục chi nhãn.

"Tình huống thế nào?" Thấy hai người đi ra, Lạc Khinh Trần vội vàng tiến lên hỏi, những người còn lại cũng đầy mong đợi.

Vi Vân nói: "Có Chu tiền bối xuất mã, giải quyết phong ấn Địa Ngục, tự nhiên sẽ không có vấn đề gì."

Chu Diệu Ngữ nhìn quanh một vòng, nhìn Địa Tiên tứ phương đại lục một chút, sau đó mới nói: "Đã phong bế cửa địa ngục tầng thứ nhất,

chỉ cần có phong ấn, sẽ không có vong linh mới tuôn ra."

"Như vậy rất tốt." Lạc Khinh Trần nói: "Đã như vậy, chỉ cần xử lý đám vong linh đã tràn ra là được. Mấy vị đạo hữu đại lục Tứ Phương phụ trách vong linh tứ phương đại lục các ngươi đi, Ma công tử chịu trách nhiệm dọn dẹp lãnh địa Ma giáo, giao cho chúng ta là lãnh địa chính đạo."

sắp xếp này hợp tình hợp lý, không ai nói gì.

Nhưng hiển nhiên trong lòng tứ phương đại lục Địa Tiên có ý không vui, đều lộ ra nụ cười lạnh. Phi Thiên Đại Thánh nói: " Tai hoạ này vốn là Thiên Vận đại lục các ngươi gây ra, lại để cho chính chúng ta gánh chịu tổn thất, chẳng lẽ ngay cả một chút biểu hiện cũng không có?"

Vi Vân kinh ngạc nói: "Các ngươi muốn thể hiện điều gì? Trong lòng ngứa ngáy muốn mắng hay muốn tìm người ta đánh?"

"Ngươi..." Con mắt của Phi Thiên Đại Thánh trợn trừng.

"Thế nào, muốn đánh nhau sao? Đến đây nào!" Đứng sau lưng Vi Vân là Lục Đại Địa Tiên, hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, không sợ hãi chút nào.

"Hừ!"

Ánh mắt Địa Tiên ở tứ phương đại lục đều lóe lên lệ mang, sau đó thu liễm lại, hảo hán không chịu thiệt trước mắt, đối phương nhiều người, lúc này không nên phát tác.

"Chu tiền bối, mẹ nuôi, chúng ta đi thôi." Vi Vân nói.

Hắn muốn vội vàng trở về giúp Ngự Châu nương nương chữa trị nguyên thần, thời gian kéo dài bấy lâu, sợ sẽ phát sinh biến cố.

Ngay sau đó, đám người chính đạo tu chân giới liền phi thân rời khỏi Địa Ngục Chi Nhãn.

Ma công tử nhìn đám người chính đạo rời đi, thầm nghĩ cơ hội đã tới, lúc trước đã nói với tứ đại địa tiên: "Các vị đạo hữu đại lục tứ phương, Thiên Vũ đại lục chúng ta chưa nhất thống, đám người chính đạo kia không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, làm chậm trễ chư vị, thật sự xin lỗi!"

Kỳ Thú Thư Sinh cười lạnh nói: "Đây là nhân sĩ chính đạo sao? Thiên Vận đại lục các ngươi không khỏi quá trẻ con đi!"

Ma công tử than thở: "Từ xưa đến nay, hắc bạch điên đảo, âm dương nghịch phản. Hiện giờ Thiên Vận đại lục chúng ta âm thịnh dương suy, đều là hạng người gian tà nữ lưu cầm đạo. Mặc dù chúng ta có lòng muốn giúp đỡ thiên hạ, nhưng lại bị các nàng bôi đen "Ma giáo"., Bị thế nhân hiểu lầm, thật sự là có khổ khó nói mà! Đương nhiên, đây là chuyện nội bộ Thiên Vũ đại lục chúng ta, chư vị nghe một chút là được. Đúng rồi, chư vị đạo hữu đi vào Thiên Vận đại lục ta, không thể vội vã rời đi, tại hạ dù thế nào cũng phải tận hết tâm tư chủ nhà, kính xin đi tới hàn xá của Thiên Ma giáo ta một chuyến."

Nói xong, Ma công tử làm tư thế mời, ngữ khí và thái độ đều thập phần cung kính, điều này khiến tứ đại địa tiên đối với hắn tràn đầy hảo cảm.

Thất Tuyệt thiền sư chắp tay trước ngực, nói: "Ma công tử thật là nhân nghĩa hào kiệt, không phải mấy vị tu sĩ chính đạo vừa rồi có thể so sánh. Lão nạp tu thành A La Hán Địa Tiên vị đã vài chục năm, qua hơn mười năm nữa sẽ phi thăng. Ngược lại cũng muốn trước khi phi thăng, nhìn thiên vận đại lục các ngươi một chút."

Kỳ Thú Thư Sinh cũng nói: "Vẫn là Ma công tử hiểu lễ số, đáng để kết giao!"

Mấy người liền theo Ma công tử bay về phía tổng đàn Thiên Ma giáo, dọc theo đường đi tự mình trò chuyện tình huống, cùng Thiên Vận đại lục tình thế.

Tâm tư của Ma công tử kín đáo, ngôn ngữ xảo diệu, lúc giải thích có thêm mắm thêm muối, thậm chí còn chê bai cả chính đạo nhân sĩ nơi này. Kẻ trộm gái giang hồ, lại đắp nặn hình tượng Ma giáo vô cùng phát huy, khiến tứ đại địa tiên đối với Ma giáo tràn đầy hảo cảm.

"Giáo chủ Thiên Ma giáo ta suýt nữa đã bị bọn hắn đánh chết, hiện giờ còn đang bế quan dưỡng thương... muốn nhất thống Thiên Vận đại lục, khó khăn rồi..." Ma công tử than thở.

Kỳ Thú Thư Sinh đột nhiên hỏi: "Xin hỏi Ma công tử, không biết tại sao Thiên Vận đại lục của các ngươi lại xuất hiện nhiều Địa Tiên như vậy? Thời điểm đuổi kịp cổ đại a!"

"Cái này..." Trong lòng Ma công tử hơi động, nghĩ đến những người này đều không hiểu pháp bảo thành tiên, đều dùng công năng thành tiên.

"Hẳn là trong đó có ảo diệu gì?"

"Đúng vậy, đúng là có chút huyền cơ."

"Ma công tử có thể nói cho ta biết được không? Yên tâm, chúng ta quyết sẽ không truyền ra ngoài, nếu như nói cho ta biết về sau Ma công tử cần những thứ gì, cứ việc gọi chúng ta, chúng ta nhất định sẽ hết sức ủng hộ!"

Ý tứ trong lời nói của Kỳ Thú Thư Sinh chính là, chỉ cần ngươi thản nhiên nói, chúng ta sẽ đứng về phía ngươi, nhất định sẽ giúp ngươi thống nhất Thiên Vận đại lục, giúp ngươi trở thành chủ của Thiên Vận đại lục.

Ma công tử nghĩ thầm, dù sao pháp bảo thành Tiên cũng không phải bí mật gì, chính đạo có nhiều Địa Tiên như vậy, hơn phân nửa đều

dùng nó, pháp bảo của Thiên Vận đại lục cũng hao tổn gần hết, bọn họ mặc dù biết, cũng không có tác dụng gì.

Lập tức nói: "Kỳ thật chuyện này cũng không tính là bí mật gì, nói trắng ra, chính là rút lấy tiên linh chi khí bên trong pháp bảo..." Đem phương pháp một năm một mười thông báo cho bốn người.

Huyết Man ở bên cạnh cũng nghe thấy, nhất thời ánh mắt lóe lên, trong tay hắn có một kiện pháp bảo, tên là Âm Sơn Quỷ Tỷ, nếu thêm hai kiện nữa, chẳng phải cũng có thể tu thành Địa Tiên sao?

Tứ Đại Địa Tiên nghe vậy, lập tức tấm tắc xưng kỳ.

Thất Tuyệt thiền sư than thở: "Thiên Vận đại lục không hổ là trung tâm đại lục, với tư cách chiến trường trung tâm của Thái Cổ Thần Ma, chẳng những pháp bảo đông đảo, Địa Tiên cũng nhiều, thật khiến chúng ta hâm mộ."

Bên trong Ngũ Phương đại lục, Thiên Vũ đại lục chính là hạch tâm, tứ phương đại lục phân bố tứ phương, diện tích và sinh linh đều không bằng Thiên Vân đại lục, đặc biệt là tứ phương đại lục không có pháp bảo. Di tích Thiên Ngoại mà lúc trước đại chiến với Thần Ma lưu lại đều bị cường giả Thiên Vân đại lục đoạt đi, tứ phương đại lục trong một đoạn thời gian dài cũng không có địa tiên thành tựu., Mãi đến khi bọn họ phát hiện pháp môn công đức kim quang thành tiên mới có Địa Tiên xuất hiện, mà dù tu thành Địa Tiên thì bọn họ cũng không có pháp bảo để dùng, chỉ có thể dùng pháp khí, nhưng đối với Địa Tiên mà nói, cùng lắm chỉ như vô, chỉ cần có đồ vật là đủ rồi.

Phải dùng phương pháp Thiên Nhân Hợp Nhất bình thường để thành tựu Địa Tiên, mới có thể điểm hóa pháp bảo.

Đến sơn môn Thiên Ma giáo, tứ đại địa tiên thấy xung quanh một mảnh hỗn độn, nhất thời thở dài, thầm nghĩ quả nhiên thanh bần.

Ma công tử cười nói: "Cũng không có tiếp đãi gì nhiều mọi người, chư vị đạo hữu, thật sự xin lỗi!"

"Ả, không sao, không sao."

Kỳ Thú Thư Sinh nói: "Sao Ma công tử không đi kiếm một ít thị nữ đến đây, chúng ta đều là Địa Tiên, khổ cực tu luyện năm tháng xa xưa, sao cũng phải kiếm tiền một chút."

Ma công tử vừa nghe vậy đã hiểu ý của hắn, đây là hy vọng Ma công tử cho một số mỹ nữ vào dâm lạc, lập tức thở dài: "Đợi xử lý xong chuyện Địa Ngục vong linh, cũng nên tìm một số mỹ nữ hưởng thụ một phen, trước mắt chỉ có thể tạm dừng một chút, mong rằng các vị không ghét bỏ, Ma Ngọc..."

"Thiếu chủ có gì phân phó?" Ma Ngọc lắc mông béo đi tới.

Ma công tử nói: "Bây giờ đã vào mùa hè, rất là oi bức, nhanh giảm bớt giận cho chư vị đạo hữu."

"Vâng, Thiếu chủ!"

Ma Ngọc mỉm cười, trực tiếp cởi dây lưng trước mặt tứ đại thiên địa tiên, lộ ra da thịt màu thu lúa, sữa thơm trước ngực, mông béo dưới eo, huyệt nhỏ giữa chân, không khỏi có vẻ mê hoặc mê người, khiến ánh mắt tứ đại địa tiên nóng lên.

Mặc dù bề ngoài Ma Ngọc không phải là hàng cực phẩm, không bằng đám người Lạc Khi Trần nghiêng nước nghiêng thành, nhưng trên người lại có một sức hấp dẫn mê người, nhất là huyệt nhỏ của nàng cũng giống Ngu Yên Vũ và Lạc Khi Trần, chuyên môn tu luyện qua, tu luyện thành phẩm chất như pháp bảo, chỉ có người chơi đùa mới biết lạc thú trong đó, chỉ cần tứ đại địa tiên thử qua mùi vị trong đó, Ma công tử dám cam đoan bọn họ sẽ mê đắm bảo huyệt này.

Thất Tuyệt thiền sư có chút ghét bỏ dung mạo Ma Ngọc, bình thường hắn chơi vớ vẩn ở Thiên Phật đại lục, cái nào chẳng mạnh hơn Ma Ngọc? Trong miệng nói: "Ồ, Ma công tử chớ nói giỡn, đây là cao tầng Thiên Ma giáo các ngươi phải không? Bọn ta làm sao mà hưởng dụng được."

Ba người còn lại cũng không quá hứng thú với Ma Ngọc, nhưng chơi, cũng không chơi.

Ma công tử than thở: "Đạo hữu có chỗ không biết, Ma Ngọc ta không phải là trưởng lão Thiên Ma giáo, vẫn là người mẹ đẻ của tại hạ."

"Ồ?" Đám người nghe vậy, nhất thời ngẩn ra, có chút không tin.

Ma công tử nói: "Mấy vị đạo hữu có chỗ không biết, gia phụ chính là giáo chủ đương đại của Thiên Ma giáo - nghiên mực ngọc, ma ngọc trời sinh tính dâm đãng, con người đều là phu, bất quá cùng gia phụ dâm đãng chơi nhiều nhất, nàng có một lần sơ sẩy, chưa từng luyện hóa tinh khí, cho nên mới xấu đi, khi sinh ra đã xảy ra chút ngoài ý muốn, dẫn đến tại hạ trời sinh đồng thể âm dương, nhất thể song sinh, Ai..."

Ma công tử nói những lời này, khiến tứ đại địa tiên nghe được tấm tắc lấy làm kỳ lạ, một mặt đồng tình với hắn, một mặt lại cảm thấy rất kích thích, nhất là nghe hắn kể bản thân từ nhỏ đã bị nghẹn họng nhìn trân trối, tâm thần chập chờn, đại khai nhãn giới, đều muốn thể nghiệm "Bảo huyệt kỳ dị" của ma ngọc này.

Kỳ Thú Thư Sinh cười nói: "Nếu Ma công tử đã thịnh tình mời, sao chúng ta có thể chối từ? Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh?"

Ma công tử hào phóng nói: "Ài, đạo hữu khách khí rồi, nữ nhân này còn ước gì các ngươi cùng nhau chơi hắn đấy, cứ tự nhiên mà chơi."

"Được!"

Ngay sau đó, Tứ Đại Địa Tiên liền đánh về phía Ma Ngọc, Ma Ngọc sờ sờ tư thế, vẻ mặt dâm đãng, thừa nhận sự chà đạp cùng thao túng của Tứ Đại Địa Tiên, lại thành thạo điêu luyện, tiếng gầm cùng rên rỉ ở sơn môn Thiên Ma giáo không ngừng truyền ra.

Ma công tử đứng ở một bên, nhìn mẫu thân mình bị thay phiên thao túng, trong mắt toát ra một loại hưng phấn dị thường.

...

259

Chương mẫu tóc thứ ba xông vào Địa Phủ.

Trên Tử Nguyệt Tiên Sơn trăm hoa đua nở, bươm bướm đủ loại uyển chuyển nhảy múa trong bụi hoa, rất đẹp mắt.

Sau khi đám người Vi Vân trở lại sơn môn, chuyện đầu tiên làm chính là giúp Ngự Châu nương nương chữa trị nguyên thần.

Lúc này, Ngự Châu nương nương đang nằm trên giường, Vi Vân dung nhập nguyên thần ngự châu được vớt về từ Địa Ngục vào trong cơ thể của nàng, đám người Chu Diệu Ngữ thì đứng ở một bên, lẳng lặng chờ đợi.

Một lúc lâu sau, mới thấy Ngự Châu nương nương từ từ tỉnh lại, mở mắt ra, nhìn thấy đám người Vi Vân, giật mình một cái, mới nói: "Ta, ta đang ở đâu vậy?"

"Nương nương, cuối cùng người cũng trở về! Ô ô..."

Tứ đại yêu cơ nằm sấp ở trên người nàng, vui đến phát khóc.

Vi Vân cũng ôm nàng nói: "Nơi này là Tử Nguyệt tiên môn."

Ngự Châu nương nương nhớ lại đủ loại chuyện cũ, nàng chỉ nhớ rõ mình mang theo đám người Vi Vân đào tẩu, sau đó rơi vào Địa Phủ, bị Minh Quân thẩm vấn, phải chịu khổ trăm năm ở Địa Ngục, mới có thể luân hồi, sau khi nhốt vào trong Địa Ngục, làm bạn với Linh Vương trong Địa Ngục, thỉnh thoảng có tranh đấu, cuộc sống cũng không dễ chịu, mãi cho đến khi Vi Vân đến đây.

Ngự Châu nương nương sờ sờ mặt Vi Vân, nói: "Con trai, có phải con muốn ăn sữa mẹ không, cho nên mới không màng tính mạng chạy đến địa ngục cứu ta?"

Vi Vân hôn bàn tay trắng nõn của nàng, nói: "Phải, ta chẳng những muốn uống sữa của mẹ, mà còn muốn làm mẹ, bây giờ ta chỉ muốn..."

Ngự Châu nương nương nghe vậy cười một tiếng, đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên nhướng mày, ôm lấy trán mình, kêu đau một tiếng.

Vi Vân vừa nhìn đã phát hiện trên trán Ngự Châu nương nương xuất hiện một ấn kí hình hoa đen, đang tỏa ra u quang, trông vô cùng quỷ dị.

"Đây là cái gì?" Vi Vân ngẩn ngơ.

" Bỉ Ngạn Hoa!" Sắc mặt Thủy Hồng Dao khẽ biến.

Diệp Trầm Ngư giải thích: "Sau khi người chết, linh hồn hoặc nguyên thần rơi vào Địa Phủ, phải thông qua Địa Phủ thẩm phán, lúc xét xử sẽ có ấn ký, một khi đánh ấn ký lên, sẽ không thể lại dương hẳn, đóa hoa bỉ ngạn này chính là một loại ấn ký trong đó, chuyên nhằm vào tu sĩ độ kiếp., Cũng giống như một loại gông xiềng và một sợi dây ràng buộc kết nối tu sĩ với Địa Ngục lại với nhau, mặc dù rời khỏi Địa Ngục, nếu không làm tiêu tán dấu ấn này thì cũng đừng hòng thoát khỏi ảnh hưởng của Địa Ngục, chẳng những tu vi bị áp chế mà thân thể cũng sẽ không ngừng bị ăn mòn, cho đến khi chết đi."

Nói cách khác, đánh lên ấn ký này chẳng khác nào tuyên án vận mệnh của người này, đó là nhất định phải đứng trong địa ngục.

Vi Vân vừa nghe vậy, sắc mặt liền thay đổi, vội vàng hỏi: "Có biện pháp nào để phá giải nó không?"

Chu Diệu Ngữ nói: "Cần phải đi Địa Phủ một chuyến, cầu tình với Minh Quân là có thể cởi bỏ được."

Ánh mắt Vi Vân bỗng nhiên sáng lên, nói: "Ta có thể dùng "Vô Tự Kim Thư" để mở nó ra."

Chu Diệu Ngữ nhíu nhíu mày, nói: "Nếu cưỡng ép giải khai, Địa Phủ chắc chắn sẽ biết được, tương đương với vi phạm pháp lệnh Minh giới, sẽ bị hỏi tội. Tốt nhất vẫn nên đi Địa Phủ một chuyến trước, nếu không đồng ý, chúng ta lại dùng cách của mình."

Vi Vân nghĩ nghĩ, nghĩ thầm như vậy cũng được.

Tiếp đó hắn nói: "Việc này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức lên đường thôi."

Tu hành giả của nhân gian giới muốn vào địa phủ làm việc cũng không phải chuyện đùa giỡn, phải có tu vi Địa Tiên nên mới có năng lực và lòng tin như vậy.

Vào Địa Phủ, cần chọn lựa nhân thủ, đi ít không được, nhiều cũng không được, bốn năm người là hợp lý, Vi Vân và Ngự Châu nương nương nhất định phải đi, ngoài ra còn phải đi hai người thực lực mạnh hơn, Vi Vân quyết định tính thêm Chu Diệu Ngữ và Lạc Khinh Trần, Chu Diệu Ngữ thực lực mạnh nhất, mà Lạc Khinh Trần có được "Long Phượng Thiên Mục" và thần thông "Phù Vân Thiên Biến" là một phối hợp tốt.

...

Đại điện sơn môn Thiên Ma giáo.

Ma công tử ngồi chung một chỗ với Tứ Đại Địa Tiên, trò chuyện vui vẻ.

Vẻ mặt Tứ Đại Địa Tiên đầy thỏa mãn, mấy ngày nay bọn hắn dâm đãng với Ma Ngọc, xem như thưởng thức chỗ tuyệt vời trong pháp bảo nhục huyệt của nàng, quả thực là vô cùng sảng khoái, khiến người ta không thể tự kiềm chế. Bọn hắn mặc dù là chủ nhân một phương đại lục, trong đại lục không thiếu mỹ nhân ngọc nữ, nhưng lại trống rỗng, chơi nào có bảo huyệt Ma Ngọc như vậy! Như đấu pháp giao thủ, có thể nói là cao thấp lập tức phán.

Kỳ Thú Thư Sinh tán thưởng nói: "Ma công tử thật là hào kiệt đương thời, lại cống hiến cho mẹ đẻ của mình để chúng ta hưởng dụng, Ma Ngọc này chơi thật sự là đã ghiền, sảng khoái, sảng khoái a!"

Phi Thiên Đại Thánh vỗ ngực nói: "Ma công tử nghĩa khí như vậy, sao chúng ta có thể keo kiệt được? Ngày sau Ma công tử có chỗ nào cần hỗ trợ thì cứ nói một tiếng, mấy ca ca nhất định sẽ giúp ngươi giải quyết!"

Cực Lạc Ma Quân và Thất Tuyệt thiền sư cũng tán thưởng liên tục.

Ma công tử cười ha ha, nói: "Bốn vị huynh đài khách khí rồi, chúng ta đều là Địa Tiên ở năm phương đại lục, vốn là một nhà, hà tất khách khí, cũng chỉ có những tiểu nhân dối trá như vậy, mới có thể nhiều lần khơi mào tranh chấp, thật là làm người ta thất vọng."

Tứ Đại Địa Tiên đều hiểu người mà hắn chỉ là nhân sĩ chính đạo đại lục Thiên Vận, lập tức tức tức giận mắng một trận, nghiễm nhiên đã đứng ở một phương Ma giáo.

Ma công tử liên tục xua tay, tuyên bố bình yên vô sự, bản thân sẽ giải quyết.

Ánh mắt hắn xoay chuyển, lại hỏi: "Không biết bốn vị huynh đệ định khi nào phi thăng?"

Kỳ Thú Thư Sinh nói: "Ta tu thành Địa Tiên đã mấy chục năm, đã hưởng thụ thời gian vài chục năm, đại khái sẽ phi thăng hơn hai mươi năm, dù sao... Tiếp tục chơi nữa cũng không có ý nghĩa gì, hay là đi Tiên giới sớm nhìn một cái, nói không chừng có chuyện tốt hơn đang chờ ta!"

Sau khi tu thành Địa Tiên, chỉ cần trong vòng trăm năm phi thăng là được. Nếu không, thời gian sẽ bị giới nhân gian đồng hóa, cảnh giới sẽ giảm xuống. Nếu như Địa Tiên muốn phi thăng, trước tiên cần phải truyền đạt ý nguyện cho Tiên giới. Thượng đạt Thiên Thính. Đợi sau khi Tiên giới cho phép, bọn họ sẽ ban ra lệnh bài cho phép., Sau

đó mở ra thông đạo đi thông đến Tiên Giới nghênh đón phi thăng, đương nhiên cũng có thể mạnh mẽ mở ra thông đạo, tự mình phi thăng. Chẳng qua chuyện này sẽ bị coi là vô lễ, bị cho là bất kính, như vậy, Tiên Giới sẽ không sắp xếp tiên chức, sẽ trở thành Tán Tiên, rất khó tiếp tục lăn lộn.

Những thứ này đều là ghi chép trên cổ tịch của Ngũ Phương Đại Lục đấy.

Chẳng những là kỳ thú thư sinh, Phi Thiên Đại Thánh, Cực Lạc Ma Quân và Thất Tuyệt thiền sư cũng có ý định như thế. Ma công tử vừa nghe vậy, liền nói: "Cũng tốt, đúng rồi, mấy vị huynh đệ nếu cảm thấy hứng thú đối với nữ nhân, tiểu đệ ngược lại có vài người lựa chọn, không biết mấy vị huynh đệ có hứng thú hay không?"

Kỳ Thú Thư Sinh nói: "Ài, Ma công tử quá khách khí, ngươi cứ nói đừng ngại."

Ma công tử cười cười, nói: "Là như vầy, tu chân giới chính đạo ở Thiên Vân đại lục ta có mấy nữ nhân, chính là tuyệt thế đương thời, cho dù là tiểu đệ, nhu cầu đối với nữ sắc cũng không quá lớn, gặp mấy người các nàng cũng không khỏi cảm thán! Mẫu Ma ngọc của ta mặc dù cực phẩm, nhưng so với các nàng thì khó lòng nhìn nổi!"

Tứ Đại Địa Tiên nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra vẻ hứng thú.

Kỳ Thú Thư Sinh nói: "Chẳng lẽ những lời Ma công tử nói chính là những người mà chúng ta đã gặp trước đây?"

Ma công tử gật đầu nói: "Không sai, ngoại trừ các nàng ra còn có mấy vị càng thêm tuyệt sắc, trong đó có một vị tên là Ngu Yên Vũ, chính là môn chủ của Tử Nguyệt Tiên Môn, được gọi là Yên Vũ Tiên Tử, chính là đệ nhất mỹ nhân đương thời, đúng là tuyệt sắc khuynh thành, khó có thể hình dung. Nếu không tận mắt nhìn thấy, tiểu đệ cũng không thể tin được trên đời này lại có mỹ nhân như vậy!"

Mọi người nghe vậy lập tức chấn động, có thể được Ma công tử khen ngợi như thế chắc chắn không phải hạng người bình thường. Phải biết rằng, bọn người Lạc Khinh Trần mà bọn họ nhìn thấy đã tuyệt sắc tuyệt sắc rồi, bốn phương đại lục bọn họ nào có thể tìm ra một người? Nhưng Ma công tử lại nói, còn có người so với Lạc Khinh Trần càng thêm kinh diễm, thật khó có thể tưởng tượng!

Phi Thiên Đại Thánh thèm thuồng nói: "Nếu thật sự có vưu vật như vậy, nhất định phải thưởng thức, du ngoạn một phen, bằng không sao xứng đáng với khổ tu ngàn năm của chúng ta?"

"Đúng vậy." Ba người còn lại cũng gật đầu liên tục.

Kỳ Thú Thư Sinh liền hỏi: "Không biết lai lịch Yên Vũ tiên tử ra sao?"

Ma công tử chần chờ nói: "Nữ nhân này phong hoa tuyệt đại, gần đây không thấy nàng đi ra, chắc là vẫn luôn ở trong Tử Nguyệt tiên môn, hẳn là cũng thành Địa Tiên rồi, không dễ chọc."

Cực Lạc Ma Quân cười lạnh nói: "Không sao, chỉ cần Ma công tử cung cấp tin tức, chúng ta nhất định có thể bắt giữ nàng, đến lúc đó huynh đệ ngươi cũng có thể nhấm nháp một phen."

Ma công tử cười ha ha, nói: "Chỉ cần bốn vị huynh đệ có nhã hứng này, tiểu đệ tự nhiên hết sức giúp đỡ! Cho dù tu chân giới chính đạo thực lực cao cường, ta cũng nguyện liều mình bồi quân tử, bồi bốn vị huynh đệ náo một trận!"

Cực Lạc Ma Quân nói: "Ma công tử đúng là người nghĩa khí, đáng kết giao, chúng ta cũng coi như không nhìn lầm người. Đến, cạn chén rượu này, sau này mấy huynh đệ chúng ta sẽ là sinh tử huynh đệ!"

"Cạn!"

"Làm chứ!"

Mọi người nâng ly cạn chén, trong lúc nhất thời trong đại điện tràn ngập cảm xúc mãnh liệt.

Ma công tử cũng thật là một kỳ tài, một phen thao tác, liền lôi kéo mấy vị Địa Tiên của tứ phương đại lục đến bên mình, hơn nữa phương pháp của hắn cực kỳ xảo diệu, cũng không phải là hắn thỉnh cầu mấy người hỗ trợ tấn công chính đạo, mà là hắn giúp bốn người cướp đoạt tiên tử chính đạo tu chân giới, nhưng kết quả lại giống nhau, chính là để cho bọn họ bán mạng cho ma giáo, hơn nữa bán được cam tâm tình nguyện.

Hắn làm như vậy, mục đích rất đơn giản, tự nhiên là muốn mượn lực lượng của bọn họ đánh tan tu chân giới chính đạo, để chân chính có được thiên vận nhất thống, thậm chí thành tựu nhất thống ngũ phương đại lục, thành tựu này vạn năm qua không ai có thể làm được, nhưng hai người hắn và lão tổ Nghiên mực lại tràn đầy hùng tâm tráng chí, tràn đầy tự tin.

Tuy rằng hôm nay chính đạo tu chân giới có rất nhiều địa tiên, áp đảo bọn họ, nhưng cũng không sao, bởi vì Ma công tử rất rõ ràng, một khi lão tổ nghiên mực xuất quan, thực lực phe mình sẽ được tăng cường trên diện rộng, ít nhất tu chân giới chính đạo không ai có thể địch!

...

Đảo mắt đã ba ngày trôi qua.

Ngày thứ tư sau khi Vi Vân trở về núi, lúc chạng vạng tối, trên quảng trường Tử Nguyệt tiên môn dựng lên một đài cao, phía trên dựa theo phương vị bát quái đặt pháp khí bày trận, có dán linh phù, đây là Minh đài do mọi người liên thủ thiết trí., Lợi dụng vật này là có thể mở ra thông đạo đi thông đến Minh Giới, có thể để cho thân thể người khác đi vào Minh Giới, nhưng thông đạo này người bình thường đi vào rất dễ dàng khiến linh hồn bị xé nứt, chí ít cũng phải có tu vi Độ Kiếp, mới có thể đảm bảo không có nguy hiểm.

Chu Diệu Ngữ đứng ở một bên, xem xét một phen, nói với mấy đệ tử Tử Nguyệt tiên môn bên cạnh: "Gần đến giờ rồi, đi gọi bọn họ đến đây, chuẩn bị khởi hành."

"Vâng, Chu tiền bối!"

Gã đệ tử này lập tức đi về phía Tử Trúc Tiểu Trúc.

Tử Trúc Tiểu Trúc xây dựng thêm một phòng ngủ, Ngự Châu nương nương được sắp xếp ở đây, giờ phút này, nàng đang trần truồng nằm trên giường, bị Vi Vân đè ở trên giường, thịt Phối mỡ mềm mại thừa nhận thân thể thô to của Vi Vân, thịt lớn màu đỏ tím giống như cánh tay lớn, ở trong cái hang mềm mại trơn bóng của nàng ra vào, phát ra tiếng phốc phốc, ồ ồ dâm thủy.

Hai người xa cách lâu ngày mới gặp lại, làm sao chịu bỏ qua thời gian nhàn hạ một chút, đã ôm nhau liên tục mân mê ba ngày ba đêm rồi.

Tứ đại yêu cơ đang canh giữ ở cửa, nghe động tĩnh từ bên trong truyền ra, đều mơ màng màng, cảm thấy ngứa ngáy.

Lúc này, một thiếu nữ áo tím đi tới Tử Trúc Tiểu Trúc, chắp tay nói: "Bốn vị sư tỷ, mời chuyển lời tới Vân sư huynh, Chu tiền bối gọi hắn tiến vào quảng trường, Minh Đài đã lập xong, giờ lành đã đến, nên xuất phát."

Tứ đại yêu Cơ vừa nghe vậy vội vàng truyền lời báo cho Vi Vân biết.

Vi Vân nghe vậy liền gia tốc đưa tiễn, chỉ trong chốc lát đã cùng Ngự Châu nương nương đạt tới cao trào.

Vi Vân và Ngự Châu nương nương mặc quần áo tử tế, cùng tứ đại yêu Cơ đi tới quảng trường, Chu Diệu Ngữ và Lạc Khinh Trần đã ở đó chờ, lập tức hai người leo lên Minh đài, cùng nhị nữ đứng trên, Chu Diệu Ngữ cầm Kỳ Môn Độn Giáp Thiên Thư, bắt đầu niệm tụng chú ngữ.

Chỉ một thoáng, trời đất tối tăm, một thông đạo đen kịt như mực từ trên Minh đài xuất hiện, kèm theo tiếng quỷ khóc.

Vi Vân vẫy tay một cái, Tiểu Kim từ không trung hạ xuống, hóa thành Kim Ti Tước, rơi vào trên vai hắn.

"Đi!"

Chu Diệu Ngữ trầm giọng nói, phất tay, thông đạo biến mất, bốn người sủng ái, cũng biến mất ở trên Minh đài.

Tứ đại yêu Cơ nhìn Vi Vân và Ngự Châu nương nương rời đi, trong lòng âm thầm cầu nguyện, chuyến đi này ngàn vạn phải thuận lợi thì mới tốt.

Trong minh đồ, chung quanh là một mảnh đen kịt, phía trước là một thông đạo xoắn ốc, không ngừng chìm xuống, Vi Vân vận khởi pháp lực bảo vệ quanh thân, để tránh bị không lực trong thông đạo gây thương tích.

Không biết bay bao lâu, mấy người bỗng nhiên cảm thấy thông đạo đã tới điểm cuối, dưới chân bỗng nhiên đạp trúng đất thật, vừa nhìn lại thì là rơi vào trên một mảnh đại địa màu xám đen, mà thông đạo dẫn bốn người đến đây đã biến mất không thấy gì nữa.

Vi Vân nhìn quanh, phát hiện nơi này là một mảnh đất hoang vu, chỉ có hai màu đen trắng, hai bên đường nhỏ đá có rất nhiều cây khô, còn rải rác rất nhiều hài cốt, hình người, động vật đều có, xa xa còn có núi lớn đen kịt, chính là Âm Sơn.

"Đây chính là Minh giới bên dưới Cửu U." Vi Vân không khỏi cảm thấy khó hiểu, dường như mình đã từng tới nơi này nhưng trong lòng hắn vẫn không có chút ấn tượng nào.

Mấy người đi dọc theo đường nhỏ một lát, Lạc Khinh Trần đột nhiên nói: "Phía trước hẳn là Quỷ Môn Quan."

Vi Vân vừa nhìn qua, quả nhiên phát hiện phía cuối tiểu đạo xuất hiện một cửa ải hình dáng cửa thành, cửa ra vào có hai hàng âm binh đứng, có rất nhiều âm linh đang xếp hàng tiến vào Quỷ Môn Quan. Đối với linh thể bình thường mà nói, một khi tiến vào Quỷ Môn quan, sẽ không còn là hồn sống nữa, mà là quỷ thật sự rồi.

Lúc này, Bỉ Ngạn Hoa màu đen trên trán Ngự Châu nương nương đột nhiên tỏa ra ánh sáng âm u. Nàng kêu lên một tiếng đau đớn, trên trán nổi đầy mồ hôi, có vẻ rất thống khổ, thế nhưng ánh mắt lại rất kiên nghị, biểu hiện đang cố gắng chịu đựng.

Vi Vân vội hỏi: "Nương nương, ngươi sao vậy?"

Ngự Châu lắc đầu nói: "Ta không có việc gì, chúng ta đi thôi."

Chu Diệu Ngữ thở dài nói: "Nguyên thần ngự châu còn chưa ổn định, lại có ấn ký hoa bỉ ngạn bên người, chịu Cửu U Minh khí xông lên, khó chịu là bình thường, hy vọng có thể kiên trì một chút, chờ đến Minh Quân đại điện ở Địa Phủ là dễ như trở bàn tay."

Ngự Châu Nương Nương gật gật đầu.

Ngay sau đó, bốn người nhanh chóng bay về phía Quỷ Môn quan.

Âm binh âm tướng Quỷ Môn quan đang phát đường cho chúng âm linh, có đường dẫn, âm linh sau khi tiến vào Quỷ Môn quan mới tính là lệ quỷ, bằng không thì tất cả coi là cô hồn dã quỷ, gặp âm binh là sẽ bị bắt lại. Lúc này những âm tướng này thấy có người tu chân đến, hơn nữa trên thân tiên quang lượn lờ, pháp lực mãnh liệt, rõ ràng là độ kiếp, Địa Tiên lưu, nhất thời bị dọa đến toàn thân run rẩy, sắc mặt càng thêm trắng bệch, nhao nhao lui về phía sau.

Những Âm Binh Âm Tướng này phần lớn là người có công đức khi còn sống, sau khi chết được Địa Phủ phong thưởng, ở lại Minh Giới nhậm chức, cũng có thể tu hành, là Quỷ tu. Bất quá thực lực của bọn hắn phần lớn là từ Kim Đan trở xuống, căn bản không thể chống lại đám người Vi Vân, nào dám ngăn cản.

Bọn người Vi Vân cũng không để ý tới, trực tiếp xông vào Quỷ Môn Quan.

Đi vào bên trong, âm khí càng tăng, Ngự Châu nương nương càng thêm khó chịu, Vi Vân nắm ngọc thủ của nàng, đem pháp lực trên người vận chuyển cho nàng, lúc này tu vi của Vi Vân đã bằng với Ngự Châu nương nương, đều là Độ Kiếp trung kỳ, nhưng pháp lực của hắn càng thêm hùng hậu, không thể so sánh với ngự châu.

Một đường bay nhanh, trên đường gặp được rất nhiều âm binh âm tướng, còn có quỷ hồn, hết thảy đều ngay ngắn trật tự.

Bỗng nhiên, bên dưới truyền ra một tiếng quát lớn: "To gan! Ai dám tự tiện xông vào Địa Phủ?"

Ngay sau đó, chỉ thấy một con quái vật đầu báo thân người, thân cao sáu trượng từ phía dưới phi thân lên, ngăn cản đường đi đám người Vi Vân, tay cầm một thanh mâu thép, đầu mâu chỉ thẳng vào đám người Vi Vân.

Ngự Châu nương nương nói: "Đây là con báo trong thập đại âm soái."

Đầu báo này nhìn thấy hoa bỉ ngạn trên trán Ngự Châu nương nương, sắc mặt lập tức thay đổi, cả giận nói: "Hay cho một đào phạm Địa Ngục, dám tự tiện thoát khỏi Địa Ngục. Người đâu, bắt những tặc nhân này lại cho ta!"

Chỉ một thoáng, liền có đại lượng âm binh âm tướng từ bốn phương tám hướng vây quanh lên.

Trong Địa Phủ có mười đại Minh Quân, có cảnh giới Địa Tiên, cùng với Thập Đại Phán Quan và mười đại Âm Soái, đều là cường giả Độ Kiếp. Bọn hắn cũng mặc kệ người đến là ai, một mặt thực lực bản thân bọn hắn cường đại, mặt khác sau lưng bọn hắn có chỗ dựa vững chắc, đứng sau lưng mười đại Minh Quân, mà sau lưng Minh Quân là Tiên Giới, ai dám ở chỗ này nháo sự? Bắt hết rồi nói sau.

Vi Vân vội nói: "Chư vị hãy nghe bần đạo nói một lời, chúng ta lần này đến đây cũng không phải là muốn gây sự, mà là đến giúp bằng hữu giải trừ ấn ký Địa Ngục, vị bằng hữu này của ta chính là người tu hành, dương thọ chưa hết..."

"Vô liêm sỉ, đã tiến vào địa ngục, hình phạt chưa đầy, còn dám chạy trốn, bọn ngươi đã xúc phạm pháp lệnh Âm Ti, bắt lấy cho ta!" Đầu báo quát lên.

Vi Vân nhướng mày, xem ra là không còn đường để thương lượng rồi, đã như vậy, đánh rồi lại nói, đến Minh Quân đại điện, lại tìm Minh Quân, xem có thể châm chước hay không.

Mắt thấy đầu báo tử đã liều chết xông tới, chẳng những như thế, còn có mặt khác cường giả Cửu Đại Độ Kiếp cũng tự mình cầm trong tay pháp khí, bay nhào đến, khí thế hung hăng, rõ ràng là thập đại Âm soái Địa Phủ đều đến đông đủ.

Thập đại Âm Soái này là Thống soái Địa Phủ, thống lĩnh mười vạn Âm Binh Âm Tướng Minh Giới, không ai thống lĩnh một vạn, thực lực và thế lực đều vô cùng cường đại, cho dù là cường giả độ kiếp cũng không thể trêu vào, bởi vì nơi này là Minh Giới, thập đại Âm Soái được Cửu U Minh Khí của Minh Giới gia trì, thực lực sẽ được tăng cường, mà tu sĩ nhân gian ở nơi này lại hoàn toàn trái ngược, thực lực sẽ bị suy yếu.

Nhưng đám người Vi Vân lại không để ý tới bọn hắn.

Nói giỡn, Chu Diệu Ngữ, Lạc Khinh Trần chính là Địa Tiên, Vi Vân và Ngự Châu nương nương đều là cường giả Độ Kiếp, Vi Vân ở cảnh giới Độ Kiếp lại càng có thể vô địch, muốn thắng thập đại Âm Soái này, tự nhiên không nói chơi.

Mắt thấy mười đại Âm soái công tới, còn chưa chờ Vi Vân động thủ, Chu Diệu Ngữ đã gẩy ngón tay một cái, liền có mấy đạo kiếm khí bay ra, kiếm khí Thái Huyền Mẫu Kiếm lăng lệ cỡ nào, trong nháy mắt vờn quanh mười đại Âm soái, liền thấy pháp khí trong tay mười

người gãy lìa, hai tay và hai chân từ trên người thoát ly ra, trong nháy mắt bị chặt đứt.

"Ách... "

"A..."

Mười đại âm soái đều kêu thảm thiết, căn bản không phải là Chu Diệu Ngữ chi tướng, thậm chí đây đã là nàng hạ thủ lưu tình, nếu không nơi nào còn có thể có mệnh.

Chương thứ bốn mươi lăm, tam bảo Địa Phủ...

Thập đại âm soái ngã xuống mặt đất, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, nhưng thái độ vẫn ngạo mạn, mang theo phẫn nộ nồng đậm.

Đầu báo tử nói: "Các ngươi dám can đảm đả thương thập đại Âm soái Địa phủ chúng ta, các ngươi gây họa có biết không? Các ngươi xong rồi! Các ngươi chờ đó cho ta, các ngươi chết chắc ——"

Trong khi nói chuyện, mười người thoát ra phía sau, phương hướng thoát đi chính là hướng đi của Minh Quân đại điện.

Vi Vân cười nhạo một tiếng: "Chúng ta chết chắc rồi! Khẩu khí thật lớn a, những người này làm quan ở Địa Phủ đã lâu, tự cho mình là cao nhân một bậc, hôm nay bản đại gia sẽ cho các ngươi biết thế nào là lợi hại."

Lúc này Ngự Châu nương nương càng thêm khó chịu, bốn người nào dám trì hoãn, tăng tốc bay về hướng Minh Quân đại điện.

Minh Quân đại điện là kiến trúc quan trọng nhất trong địa phủ, tuy cũng là hai màu đen trắng nhưng lại rất hùng vĩ, tinh xảo khoáng đạt như đại điện Tử Nguyệt, cao vài chục trượng, cột thô to đứng lặng tại đó, trước cửa có tấm biển "Minh Quân đại điện", nơi đó có rất nhiều âm binh âm tướng đứng thẳng, tay cầm đao thương, hung thần ác sát.

Đám người Vi Vân xông vào đại điện liền cảm thấy một cỗ khí lãng âm lãnh đập vào mặt, Cửu U Minh khí nồng đậm không ngừng ập vào cơ thể, như rơi xuống hầm băng, vội vàng vận khởi pháp lực bảo vệ toàn thân.

Mấy người hạ xuống đại điện, chỉ thấy thập đại Âm soái đã ở bên trong, hai bên còn có mười người khác, đầu đội mũ quan, thân khoác

trường bào, hình thái khác nhau, điểm giống nhau duy nhất là tất cả đều trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm vào đám người Vi Vân.

Đây chính là thập đại phán quan của Địa Phủ, cũng có tu vi Độ Kiếp viên mãn.

Nhưng thập đại phán quan vẫn như trước không lọt vào mắt đám người Vi Vân, mấy người nhìn quanh liền thấy trên đại điện có mười cái ghế thật lớn, trên mỗi một cái ghế đều ngồi một vị "người" thân hình cao lớn, những "người" này mỗi người thân cao mười trượng, có người bình thường, có đầu thú thân người, bộ dáng quái dị, diện mạo dữ tợn, trên người lộ ra vô biên uy nghiêm, một cỗ áp lực vô hình khuếch tán ra bốn phương tám hướng, khiến cho người không dám nhìn gần.

Đây chính là thập đại Minh Quân của Địa Phủ, mỗi người đều là Địa Tiên, thực lực cường đại, đặc biệt là ở Minh Giới, được Cửu U Ma Khí gia trì Pháp lực, càng thêm cường hãn, tu sĩ Nhân Gian giới đến nơi này, thực lực đều sẽ bị áp chế, vừa đi vừa phân cao thấp.

Có Thập Đại Minh Quân tọa trấn Địa Phủ, hầu như không người nào dám gây sự ở chỗ này. Trên thực tế, từ trước đến nay cũng không có người nào dám đến Địa Phủ gây sự, cho dù có người đừng gây chuyện, cũng bởi vì thực lực, nên rất nhanh đã bị trấn áp. Người có năng lực nháo sự, ít nhất cũng phải là cường giả Địa Tiên. Tồn tại bực này, đã có thể phi thăng Tiên Giới, dưới tình huống bình thường, như thế nào lại nhàm chán đến Địa Phủ gây sự đây.

Cho nên đám người Vi Vân lần đầu tiên tới đây tìm kiếm sự cố của tu sĩ Địa Tiên.

Cũng chính vì vậy, Thập Đại Minh Quân nhất định phải khai đao với bọn họ, khiến người ta biết Địa Phủ là nơi không dễ chọc, cho dù ngươi là Địa Tiên cũng không thể đến Địa Phủ gây sự!

Chỉ thấy trong mắt tất cả Thập Đại Minh Quân đều lấp lóe hàn mang, nhìn về phía đám người Vi Vân.

Lúc này, báo tử đã báo cáo chuyện bọn người Vi Vân quấy rối ở đây cho biết, cũng nói: "Minh Quân đại nhân, những tu sĩ nhân gian này cho rằng mình tu thành Địa Tiên, không kiêng nể gì cả, lại dám to gan xông vào Địa Phủ, thậm chí còn xông vào Địa Ngục cướp người, cứu tội phạm đi, coi thường uy nghiêm Địa Phủ ta, coi thường luật pháp Địa Phủ không có gì, thật là tội ác tày trời, không thể tha thứ! Mong rằng Minh Quân đại nhân ra tay trừng phạt!"

Pháp lực trên người thập đại Minh Quân lập tức cuộn trào mãnh liệt, quét về phía đám người Vi Vân.

"Chậm đã!" Vi Vân nói.

Đứng đầu thập đại minh quân, tên là Tần Minh Quân, là một nam tử có bộ dáng nam tử râu quai nón, hắn đội Bình Thiên Quan, diện mục uy nghiêm, trừng mắt nhìn đám người Vi Vân, thanh âm như tiếng sấm, trầm giọng nói: "Các ngươi còn lời gì muốn nói?"

Vi Vân nắm tay Ngự Châu nương nương, vừa truyền pháp lực cho nàng, vừa nói với Minh Quân: "Nghe nói Tần Minh Quân xử sự công bằng, Thiết Diện Vô Tư, tại hạ ngưỡng mộ đã lâu... Là như vậy, vị này là bạn của ta Ngự Châu nương nương, nàng cũng là tu hành giả, thân thể hoàn hảo., Dương thọ chưa hết, chỉ vì nguyên thần ngộ nhập Minh giới, bị Địa Phủ phán sai, cầm lấy Địa Ngục. Bây giờ ta đã thu nguyên thần của nàng về, lần này là tới mời Minh Quân đại nhân hỗ trợ, đánh tan ấn ký Bỉ Ngạn Hoa trên người nàng, vô ý đả thương người cùng nháo sự, mong Minh Quân đại nhân minh sát."

Tần Minh Quân liếc nhìn Ngự Châu nương nương một cái, cả giận nói: "Vô liêm sỉ! Cô gái này đã đánh lên ấn ký hoa bỉ ngạn, rõ ràng đã chết, các ngươi chẳng những không tuân theo trật tự thiên địa, còn dám tới địa ngục cướp người, còn dám đưa tới cửa, quả thực là chán sống! Nói đi nói lại, các ngươi làm sao tiến vào địa ngục được đây, còn không mau khai ra?"

Thấy hắn không có ý thông dung, Vi Vân thầm nghĩ không ổn, xem ra không cách nào giải quyết được hòa bình rồi lập tức nói: "Nếu Minh

Quân không giúp ta chuyện này, vậy đừng trách chúng ta không khách khí!"

"Ồ? Bổn quân cũng muốn xem xem các ngươi muốn thế nào là không khách khí, bắt lại cho ta!" Tần Minh Quân ra lệnh một tiếng.

Chỉ một thoáng, thập đại âm soái cùng thập đại phán quan nhao nhao tiến lên, vây đám người Vi Vân vào giữa.

Tình huống của Ngự Châu nương nương càng lúc càng không ổn. Vi Vân không khỏi tức giận mãnh liệt, hắn quát lên: "Trời cao có đức hiếu sinh, các ngươi là người bảo vệ trật tự thiên địa, nhưng lại không thông tình lý như vậy, phong ấn địa ngục bị phá, các ngươi không đi quản, lại còn muốn để ý đến việc nhỏ nhặt lông gà vỏ tỏi này. Nếu không giải được ấn ký của Ngự Châu nương nương, hôm nay ta Tam Thông chân nhân nhất định không để các ngươi sống yên ổn đâu!"

"Cái gì, phong ấn Địa Ngục bị phá rồi? Chuyện này là khi nào?" Tần Minh Quân nhướng mày.

Vi Vân hừ lạnh nói: "Phong ấn Địa Ngục bị phá ba năm rồi, không biết đã có bao nhiêu vong linh chạy ra ngoài gây họa cho đại lục Ngũ Phương mấy năm, hiện tại các ngươi mới biết được?"

Tần Minh Quân vừa nghe vậy đã liếc mắt ra hiệu cho vị Minh Quân bên cạnh mình, vị Minh Quân này có ba con mắt, hắn lập tức sử dụng thần thông Thiên Nhãn, trong mắt lóe lên từng luồng ánh sáng màu đen, xuyên qua mái vòm đại điện, nhìn khắp tầng địa ngục mười tám, sau đó lại nhìn về phía giới nhân gian.

Một lát sau, vị Tam Nhãn Minh Quân này nói: "Thật là nói hươu nói vượn, Địa Ngục phong ấn hoàn hảo, nhân gian giới cũng không có vong linh gây sự, chỉ là Thiên Vận đại lục chi nhãn địa cực bắc bị người phá hủy, đây là do các ngươi làm sao?"

"Ngươi nói bậy!"

"Còn dám giảo biện, bắt!"

Trong lúc nhất thời, thập đại phán quan và thập đại âm soái nhao nhao ra tay, đều phóng về hướng đám người Vi Vân, khoảng hai mươi vị cường giả độ kiếp, cho dù là Địa Tiên trong lúc nhất thời cũng luống cuống tay chân.

Nhưng thứ bọn họ phải đối mặt lại không phải Địa Tiên bình thường.

Chu Diệu Ngữ là thân thể Thái Huyền Mẫu Kiếm, căn bản không đả thương được nàng, kiêm có năng lực chặt đứt vạn vật, mà thân thể Lạc Khinh Trần có thần thông "Phù Vân Thiên Biến", thân hình có thể tùy ý biến hóa, để kẻ địch đoán không thấu, cũng không phải hạng người bình thường.

Vi Vân lại càng không cần phải nói, tuy không phải Địa Tiên, nhưng là một kẻ hiếm thấy tu luyện Hạo Thiên Thần Quyết vô sự, cùng cảnh giới đủ để vô địch.

Trên thân Chu Diệu Ngữ bay ra vô số đạo kiếm quang, rầm một tiếng, bay về bốn phương tám hướng, hàn mang lập loè, sắc bén không thể cản, mười đại âm soái trước tiên xông tới nhao nhao, tứ chi vừa mới sinh ra lại bị chặt đứt thêm lần nữa.

Trong lúc hai tay Lạc Khinh Trần khép mở, từng đạo tiễn mang hóa thành long phượng, gào thét về hướng Thập Đại Phán quan, cưỡng ép đẩy lui bọn họ.

"A, thật khó chịu, ta sắp không xong rồi... " Ngự Châu nương nương cả người túa mồ hôi lạnh, cả người đã ngã nhào trên người Vi Vân.

Vi Vân ôm Ngự Châu nương nương, gấp đến độ giống như con kiến trên chảo nóng, phẫn nộ quát: "Minh Quân đại nhân, nếu các ngươi còn không giao Địa Ngục Chi Ấn ra, Tam Thông chân nhân ta sẽ phải vô lễ!"

Phàm là kẻ có tội nghiệt, nghiệp lực trên người vong linh, đều do Minh Quân sử dụng "Địa Ngục Chi Ấn" đánh ấn ký Bỉ Ngạn Hoa lên. "Địa Ngục Chi Ấn" là một pháp bảo, có thể lạc ấn vong linh, có thể giải phóng ấn ký hoa bỉ ngạn trên người vong linh, là một vật mấu chốt, cùng "Câu Hồn bút", đều là một trong ba đại pháp bảo Địa Thư Sinh Tử Phủ.

Tam Nhãn Minh Quân kia cười lạnh một tiếng, nói: "Ta muốn xem các ngươi định vô lễ như thế nào." Nói xong, trong tay xuất hiện một cái ấn tỳ màu đen, toàn thân bán trong suốt, đúng là Địa Ngục Chi Ấn, sau khi lấy ra, cố ý cầm trong tay chơi đùa.

Bởi vì Ngự Châu nương nương đã tiến nhập Địa Phủ, ấn ký hoa bỉ ngạn này ảnh hưởng nhục thể ăn mòn của nàng sẽ tăng tốc, hiện tại cần dùng "Vô Tự Kim Thư" để thôi diễn giải ấn ký trên người nàng, thời gian đã không còn kịp nữa rồi, điểm Vi Vân này ngay từ đầu không ngờ tới, hiện tại tình huống khẩn cấp., Chỉ có thể dựa vào Địa Ngục Chi Ấn, mắt thấy Tam Nhãn Minh Quân cố ý trêu chọc, Vi Vân nhất thời từ trong lòng nổi lên lửa giận, càng lúc càng tức giận. Lúc này cho dù biết rõ sau lưng Minh Quân có chỗ dựa vững chắc là Tiên Đế Tiên giới, hắn cũng không quản được nhiều, cướp đoạt!

"Ui mông!"

Ngay sau đó, Vi Vân trực tiếp sử dụng thần thông chiến đấu của Hạo Thiên Thần Quyết, ba đầu sáu tay từ trên người hắn mọc ra, sau đầu hiện lên nhật nguyệt tinh thần, giống như ngân hà xoay tròn, pháp lực mờ mịt cuồn cuộn mà đến!

"Hạo... Hạo Thiên Thần quyết?!"

Thập đại Minh Quân vừa thấy thế lập tức nghẹn họng trừng mắt, sợ tới mức sắc mặt đại biến, gần như không dám tin vào mắt mình mà lại có người dám tu luyện Thiên thần quyết của Hạo Hạo.

"Kẻ này chắc chắn là dư nghiệt dưới trướng Thái Cổ Chân Ma, mau chóng giết hắn!"

Mười đại Minh Quân không nói hai lời, lập tức động thủ, trong lúc nhất thời bảo quang bắn ra bốn phía, thần thông loạn vũ, đao, kiếm, chỉ, chưởng động, tuôn ra pháp lực vô biên, sóng biển cuồn cuộn cuốn tới người Vi Vân.

Sau lưng Vi Vân cũng xuất hiện một Nguyên Thần Pháp Tướng, Thiên Tí vung lên, thi triển ra Càn Khôn Tụ Thần Thông, chiến đấu với Thập Đại Minh Quân, Tiểu Kim cũng hóa thành Kim Sí Đại Bằng áo giáp, hợp làm một thể với hắn, hai người pháp lực chồng chất, không tính là cảnh giới, chỉ luận thực lực chiến đấu đã có thể so với Địa Tiên chân chính.

Cùng lúc đó, Chu Diệu Ngữ và Lạc Khinh Trần cũng ra tay, thân hình hai đại địa tiên bay vụt ra ngoài. Lạc Khinh Trần cũng giống như Vi Vân, chiến đấu với một vị Minh Quân, Chu Diệu Ngữ một mình đấu với tất cả Minh Quân còn lại, vẫn không rơi vào thế hạ phong.

"Dư nghiệt dưới trướng Thái Cổ Chân Ma?" Nội tâm Chu Diệu Ngữ khẽ động.

"Chu tiền bối, đoạt Địa Ngục Chi Ấn!" Lúc này thanh âm Vi Vân truyền tới.

"Được!" Chu Diệu Ngữ đáp một tiếng, trên người tuôn ra mảng lớn kiếm quang, điên cuồng tấn công Tam Nhãn Minh Quân, theo kiếm quang vô tận rơi xuống, Tam Nhãn Minh Quân giống như bị trùm vào trong lồng chim, nhưng lồng chim này là do kiếm quang tạo thành, bất luận từ nơi nào phá vây, đều bị vạn kiếm xuyên tâm.

Tam Nhãn Minh Quân nhất thời trong lòng phát lạnh, thầm nghĩ không ổn, thực lực người này quá mạnh mẽ, chẳng lẽ đã tu thành thần thông thể chất?

Sau khi tu thành Địa Tiên, kiếm đạo và thần thông như đao đạo đã không còn quan trọng nữa, tất cả mọi người đều biết, rất dễ dàng có thể nắm giữ, tất cả Địa Tiên đều có hóa thân của Dương Thần, đều

có thể nhỏ máu trọng sinh, người thật sự quyết định thực lực của Địa Tiên, kéo dài khoảng cách là "Thần thông thể chất"!

Một khi tu thành thần thông thể chất, sẽ rất khó bị giết chết, cho dù bị mọi người vây công, cũng có thể đứng ở thế bất bại, mà thân thể Thái Huyền Mẫu Kiếm của Chu Diệu Ngữ cũng giống như thần thông thể chất, có hiệu quả đồng dạng, đều có thân thể cường hãn.

Lúc trước sau khi Huyền Chân sơn nhân tu thành chân thân Thái Huyền, độc đấu rất nhiều cường giả độ kiếp mà không bại, Vi Vân sau khi tu thành Nhật Nguyệt chân thân, có thể cùng vu ma phân cao thấp, thể chất thần thông cường hãn, có thể thấy được!

Mà thần thông thể chất, lại được xưng là "Tầng bảy luyện thể", có bảy đại cấp bậc, từ thấp đến cao lần lượt là chân thân, kim thân, thần thể, thánh thể, Bá thể, Đạo Thể, Bất Diệt Thể, tỷ như Thái Huyền Chân Thân và Nhật Nguyệt Chân Thân, đều thuộc về tầng thứ nhất chân thân luyện thể, có thể hóa thành người khổng lồ, lực lượng bạo tăng không chỉ gấp mấy lần.

"Địa Ngục Chi Ấn đã tới tay, đi!"

Chu Diệu Ngữ dẫn Tam Nhãn Minh Quân vào trong lĩnh vực kiếm đạo, sau đó vòng kiếm thu nhỏ lại, rất nhanh liền bắt Tam Nhãn Minh Quân lại, rồi đoạt lấy Địa Ngục Chi Ấn trên người hắn, sau đó dẫn theo Tam Nhãn Minh Quân, phi thân lui về phía sau.

Vi Vân cùng Lạc Khinh Trần thấy vậy, cũng nhao nhao lui lại phía sau, triệt hồi khỏi đại điện.

Còn lại Cửu Đại Minh Quân, còn có Thập Đại Phán Quan và thập đại Âm Soái, mọi người thấy vậy, vội vàng đuổi theo, trong miệng hô "Ngăn bọn hắn" chờ đuổi ra khỏi đại điện, liền thấy đám người Vi Vân đã đi xa, Tần Minh Quân nói: "Phong kín Quỷ Môn Quan, để cho bọn hắn không ra khỏi Địa Phủ!"

Quỷ Môn Quan là một con cống nối liền giữa Minh Giới và Địa Phủ, bên ngoài miệng cống là Minh Giới, bên trong là Địa Phủ, có thể mở ra và đóng lại, phía trên có phù văn phong ấn và cấm chế trận pháp cường đại, một khi đóng lại rất khó mở ra.

Đám người Vi Vân sau khi ra khỏi đại điện, bay thẳng đến Quỷ Môn quan. Lúc này Quỷ Môn quan cũng đã nhận được tin tức, đã đóng lại, từng đám đông âm tướng âm binh đứng chắn trước cửa quan, chỉ chờ đám người Vi Vân đưa tới cửa.

Chu Diệu Ngữ vừa thấy vậy liền nói: "Trước tiên tìm một chỗ ẩn nấp, chờ sau khi ngự châu khôi phục lại rồi tính tiếp."

"Được." Vi Vân cũng đồng ý, trước mắt cứu Ngự Châu nương nương là việc quan trọng nhất, chờ sau khi nàng khôi phục, lại nghĩ biện pháp trở về nhân gian giới cũng không muộn.

Thế là, mấy người bỏ xa truy binh, không bao lâu đi tới trước một tòa Thành Hoàng điện, bên trong trống rỗng, Thành Hoàng gia bên trong tựa hồ cũng đi đuổi giết đám người Vi Vân, lại không biết bọn họ không mời mà tới.

Lúc tiến vào đại điện, Vi Vân buông Ngự Châu nương nương xuống, lúc này sắc mặt Ngự Châu nương nương trắng bệch, ấn ký hoa Bỉ Ngạn trên trán lập lòe u quang, một mực thôn phệ sinh cơ của nàng.

Chu Diệu Ngữ lấy ra Địa Ngục Chi Ấn giao cho Vi Vân, nói: "Ngươi giúp Ngự Châu cởi bỏ ấn ký, ta ở bên ngoài trông coi."

"Đa tạ tiền bối."

Vi Vân tiếp nhận ấn tỳ, bắt đầu giúp Ngự Châu nương nương cởi bỏ ấn ký Bỉ Ngạn Hoa, Lạc Khinh Trần đứng ở một bên hộ pháp cho hắn.

Chu Diệu Ngữ lắc mông béo đi ra khỏi hành lang điện, canh giữ ở cửa ra vào. Nàng quét mắt nhìn quanh, thấy Vô Âm binh âm tướng

đến đây liền cười, nói: "Hôm nay đại náo Địa Phủ, cũng coi như thú vị."

Nàng cầm một phen tay, xuất hiện Kỳ Môn Độn Giáp Thiên Thư, từ đó bắn xuống một đạo bát quái quang hoa, rơi trên mặt đất, kiếm khí vô tận cuốn lấy một nam tử ba mắt, tra tấn hắn đến thể xác trắng bệch, chính là Tam Nhãn Minh Quân.

Tam Nhãn Minh Quân thân là một trong thập đại Minh Quân của Địa Phủ, giờ phút này lại rơi vào tay người, mất đi tự do, chỉ còn mình hắn ta khóa người khác, nào dám có người khóa hắn ta? Điều này hoàn toàn phá vỡ nhận thức trước kia của hắn ta.

Tam Nhãn Minh Quân nhìn nữ tử đẫy đà thực lực cường đại trước mắt, cả giận nói: "Nữ nhân này, ngươi dám đối xử với ta như thế, chẳng lẽ không biết mình đã vi phạm thiên điều, chờ đại ca cáo lên Tiên giới, Tiên Đế giáng tội xuống, nhất định phải đưa ngươi vào luân hồi, đừng nói là phi thăng Tiên Giới, ngày sau ngay cả làm quỷ cũng không được!"

Chu Diệu Ngữ cười khinh miệt, nói: "Ngươi đừng si tâm vọng tưởng, nói thật cho ngươi biết, ta chính là tiên quan Tiên giới, phụng mệnh hạ phàm, nhập thế chính là quét sạch dư nghiệt Thiên Vũ Cự Nhân tộc đại lục. Chuyện này xong, sau khi ta phi thăng trở về Tiên giới, lập tức sẽ được phong làm tiên quân, đến lúc đó địa vị của ta sẽ cao hơn Minh Quân các ngươi nhiều!"

Tiên Giới cũng có chế độ đẳng cấp, từ tiên dân bình thường, cũng chính là Tán Tiên, đến Tiên Quan được phong tước chức quan trong người, lại đến Tiên Quân cao hơn một cấp so với Tiên Quan, cũng chính là đại quan một phương, cuối cùng chính là Tiên Đế đứng đầu quần tiên!

Tầng cấp vô cùng rõ ràng, dính líu với thực lực và công đức, tổng hợp phán xét, đương nhiên, cuối cùng vẫn do Tiên Đế định đoạt.

"Ngươi thụ phong Tiên quan? Không có khả năng!" Tam Nhãn Minh Quân nhìn Chu Diệu Ngữ, cảm thấy có chút hoang đường, người này nếu thật có thân phận, xuất ra lệnh bài Tiên giới cho xem là được, cũng có thể châm chước một chút, ai cũng không phải người thông tình đạt lý, cần gì quấy rối như thế.

Chu Diệu Ngữ nhàn nhạt nói: "Với thực lực của ta, không cần thiết phải lừa gạt ngươi. Bớt sàm ngôn đi, ta chỉ muốn biết một số chuyện, ngươi thành thật trả lời ta là được, ta sẽ thả ngươi, nếu không cho dù ngươi là Địa Tiên, cũng sẽ phải chết trên tay ta."

Tam Nhãn Minh Quân suy nghĩ một chút, mạng nhỏ vẫn quan trọng, đành phải nhận thua, chỉ nói: "Ngươi, ngươi muốn hỏi cái gì?"

Chu Diệu Ngữ hỏi: "Thái Cổ Chân Ma giam giữ ở địa ngục tầng mười tám Vô Gian đúng không?"

Tam Nhãn Minh Quân nói: "Đương nhiên. Thập Đại Minh Quân chúng ta tọa trấn Địa Phủ, nhiệm vụ chủ yếu nhất chính là trấn áp Địa Ngục, phòng ngừa Thái Cổ Chân Ma trốn thoát khỏi Địa Ngục, nếu không cần gì thập đại Địa Tiên trấn giữ?"

Chu Diệu Ngữ lại hỏi: "Vì sao ngươi nói tu luyện Hạo Thiên Thần Quyết chính là dư nghiệt dưới trướng Thái Cổ Chân Ma?"

"Cái này... không thể nói."

"Đã nói có thể sống, không nói... Chết."

Tam Nhãn Minh Quân nhìn dáng vẻ đằng đằng sát khí của Chu Diệu Ngữ, cuối cùng cũng khuất phục, hắn hồi ức nói: "Tuy thực lực của Minh Quân chúng ta không bằng các ngươi, nhưng đã sống rất nhiều năm, biết được không ít bí ẩn, ta dám cam đoan tất cả những điều này đều là sự thật. Năm đó Thái Cổ Chân Thần và Thái Cổ Chân Ma tương chiến với nhau., Đại lục bị phá nát, Chân Thần ngã xuống, di tích lưu lại bị người của Thiên Vận đại lục các ngươi đoạt sạch, mà Chân Ma để lại Hạo Thiên Thần Quyết, bị phong ấn vào trong địa

ngục, Cự Nhân tộc kia chính là Thái Cổ Chân Ma cố ý bồi dưỡng dưới trướng của người đó., Ý đồ giết vào mười tám tầng địa ngục, giải cứu hắn ra, nhưng mà truyền thừa di tích Thái Cổ Chân Thần lưu lại, cũng bồi dưỡng rất nhiều Địa Tiên, lại có Tiên giới phối hợp, rốt cuộc chém tận giết tuyệt Cự Nhân tộc, hiện tại chắc hẳn Thiên Vận đại lục đã không còn Cự Nhân tộc nữa?"

Chu Diệu Ngữ im lặng không nói.

Thật lâu sau, nàng nói: "Chẳng lẽ chỉ cần tu luyện Hạo Thiên Thần Quyết, thì nhất định là thuộc hạ của Thái Cổ Chân Ma?"

Ánh mắt Tam Nhãn Minh Quân đầy chắc chắn, quả quyết nói: "Nhất định là vậy! Ít nhất cũng là người thừa kế của hắn. Ví dụ như người trẻ tuổi bên cạnh ngươi, ta khuyên ngươi nên tranh thủ thời gian giết hắn đi, nếu không một khi Tiên giới biết được, đừng nói là lên làm Tiên Quân, bị liên lụy, bị đánh vào luân hồi cũng là bình thường."

Ở Tiên giới, Chu Diệu Ngữ có một đoạn ký ức là khuyết thiếu, nàng chỉ nhớ không biết vì sao mình phạm sai lầm, sau đó bị phạt nhập thế trọng tu. Trước khi nhập thế nàng nhận nhiệm vụ là đối phó với thế lực Ma giáo ở Thiên Vận đại lục, chủ yếu nhất là đối phó với Cự Nhân tộc. Bởi vì Tiên Đế từng nói, Cự Nhân tộc là mối nguy hại lớn nhất. Nhiệm vụ này không dễ dàng gì, mà một khi hoàn thành, sau khi trở lại Tiên giới sẽ có công đức vô lượng, sẽ được phong làm tiên quân.

Trí nhớ của nàng cũng không phải duy nhất một lần khôi phục, mà là trong quá trình tu luyện không ngừng xuất hiện, nhưng sau khi tu thành Địa Tiên, một đoạn ký ức ở Tiên giới vẫn hoàn toàn trống rỗng, điều này làm cho nàng sinh lòng nghi kị.

Mới đầu Chu Diệu Ngữ cho rằng chuyện ở Thiên Vũ đại lục rất đơn giản, đơn giản chính là vấn đề của Ma giáo và Cự Nhân tộc, giải quyết là được rồi, nhưng càng về sau, nàng phát hiện bí ẩn trong này càng nhiều., Đặc biệt là sau khi nàng và Thủy Hồng Dao trao đổi với Diệp Trầm Ngư, càng thêm hoài nghi. Nàng vốn cho rằng Vi Vân là

Vu Man chuyển thế, bởi vì lúc ấy thực lực Vu Man cường đại, cảnh giới Địa Tiên vô địch, trước khi đào tẩu một luồng nguyên thần là rất có khả năng. Nhưng sau lại cảm thấy Vi Vân nhìn thế nào cũng không giống, điểm này nàng tán đồng quan điểm của Thủy Hồng Dao và Diệp Trầm Ngư.

Nhưng mà chuyện Vi Vân tu luyện Hạo Thiên Thần Quyết bất nhập ma không cách nào giải thích, đây căn bản không phải vấn đề thể chất, đặc biệt là nàng nhìn thấy Địa Ngục Vong Linh không có nguyên do gì liền triều bái Vi Vân, càng nói rõ thân phận nguyên thần kiếp trước của hắn không đơn giản, cũng không thể nhìn ra được, Vi Vân đều không giống người độc ác, đặc biệt là trong tranh đấu với Ma giáo và Vu Nhung, hắn đưa tới tác dụng mấu chốt, nào có người của mình giết người mình?

"Rốt cuộc ngươi là ai?"

Chu Diệu Ngữ nhìn lên bầu trời Địa Phủ, một mảnh u ám. Nàng dự định trở lại nhân gian giới, nhất định phải gọi mọi người cùng một chỗ, làm rõ chuyện này. Vấn đề này quá trọng yếu, nàng cũng không muốn làm việc ngu ngốc ngớ ngẩn.

261

Chương thứ bốn mươi lăm xuống địa ngục.

Trong Thành Hoàng điện.

Pháp lực loạn lưu cường đại truyền ra chung quanh, bàn án, trường phiên trong điện nhao nhao bị xé nứt, đánh gãy. Thật lâu sau, dòng loạn lưu này mới dừng lại.

Lúc này, Bỉ Ngạn Hoa trên trán Ngự Châu nương nương đã biến mất không thấy gì nữa, đều biến thành khí đen, chảy vào trong Ấn Địa Ngục. Thật lâu sau, rốt cuộc cũng hoàn toàn tiêu tán.

Vi Vân thu hồi Địa Ngục Chi Ấn, đặt bàn tay lên lồng ngực đầy đặn của Ngự Châu Nương Nương, rót pháp lực vào trong người nàng. Vốn sắc mặt của Ngự Châu Nương Nương tái nhợt rất nhanh đã trở nên hồng nhuận, da thịt cũng nổi lên ánh sáng óng ánh.

"Nương nương, thế nào rồi?" Vi Vân ân cần hỏi thăm.

Ngự Châu nương nương thở dài một hơi, đôi mắt xinh đẹp, đứng dậy, nhìn Vi Vân nói: "Ta đã hoàn hảo rồi, đi, nhi tử, chúng ta về nhân gian giới, ngủ nó bảy ngày bảy đêm!"

Vi Vân ôm thân thể đẫy đà của ngự châu nương nương, mập mờ nói: "Con nhất định sẽ khiến mẫu thân sảng khoái vô cùng."

Lạc Khinh Trần thở dài nói: "Được rồi, thoát hiểm trước đi, sau khi trở về các ngươi từ từ ân ái."

Lúc này, Chu Diệu Ngữ đi vào, trong tay còn mang theo Tam Nhãn Minh Quân, nàng nói: "Được chưa? Được rồi, chúng ta đi nhanh đi."

"Được rồi."

Mấy người ra khỏi đại điện, phi thân rời đi.

Tam Nhãn Minh Quân cả giận nói: "Mẹ nó, ngươi nói chuyện mà không tính, ngươi nói thả bản quân ra, bây giờ lại đổi ý rồi!"

Chu Diệu Ngữ véo cổ hắn ta, nói: "Ta muốn dẫn ngươi trở về nhân gian giới, mời ngươi lên trên làm khách."

"Quỷ mới đi cùng ngươi nhân gian giới, lão tử ở chỗ này muốn gì, không biết vui vẻ bao nhiêu!"

"Không thể do ngươi."

Chu Diệu Ngữ tiện tay ném hắn vào không gian pháp bảo.

Bốn người lại một lần nữa đi tới bầu trời Quỷ Môn quan. Lúc này Quỷ Môn quan chẳng những bị phong kín, thậm chí tập kết quân đội Địa Phủ khổng lồ, chín đại Minh Quân, mười đại Âm soái, mười đại phán quan, suất lĩnh vô số âm binh âm tướng, chỉ chờ đám người Vi Vân tự chui đầu vào lưới thôi. Sở dĩ bọn họ chỉ ngồi chồm hỗm ở đây, chính là vì Địa Phủ cứ như vậy mà tiến vào cửa ra vào., Ngoại trừ lối ra ra, là Địa Ngục, nói cách khác, hoặc là ra vào từ Quỷ Môn Quan, hoặc là ra vào Địa Ngục, rơi xuống Địa Ngục, vậy thì càng đừng hòng rời khỏi, về phần bầu trời, là không thể bay đến phần cuối, đều ở trong phạm vi Địa Phủ, nơi này tự thành một thế giới.

Vi Vân siết chặt nắm đấm, nói: "Xem ra chỉ có thể xông vào rồi thôi."

Chu Diệu Ngữ nói: "Quỷ Môn đóng phù văn chú ngữ cùng trận pháp cấm chế, cho dù dưới tình huống không có ai quấy rầy, muốn phá giải cũng cần thời gian rất lâu, trước mắt quần địch vây quanh, càng thêm phiền toái."

Vi Vân nói: "Vậy cũng phải thử một lần, nếu đánh không lại thì cùng chết với bọn chúng!"

Nói xong, Vi Vân phi thân xông ra ngoài, người còn chưa đến, Càn Khôn Tụ đã hóa thành vòi rồng, gào thét bay về phía Cửu Đại Minh Quân.

Vi Vân quát to: "Ai dám cùng ta Tam Thông chân nhân đại chiến ba trăm hiệp!"

Lời này truyền khắp bốn phương, ức vạn âm binh âm tướng đều có thể nghe được.

Lạc Khinh Trần thấy Vi Vân mạo hiểm, cũng vội vàng đuổi theo chăm sóc hắn, miệng nói: "Thiên biến ma nữ Lạc Khi Trần ta ở đây, ai muốn bị đánh cứ việc lăn ra đây!"

Nàng vừa nói ra lời này, phía dưới có một tên âm tướng bỗng nhiên toàn thân chấn động.

Tên Âm tướng thống này cầm một vạn âm binh, lưng đeo cung tên, đầu đội cung tiễn, ngẩng đầu nhìn về phía Lạc Khinh Trần, vẻ mặt kích động. Hắn dẫn theo âm binh dưới trướng di chuyển về hướng Lạc Khinh Trần.

Vi Vân cùng Lạc Khinh Trần vừa xuất hiện, Cửu Đại Minh Quân lập tức di chuyển lên, xông về phía hai người, triển khai một phen đại chiến. Lúc này Chu Diệu Ngữ lại đến, bên cạnh còn có Ngự Châu nương nương, Chu Diệu Ngữ thực lực cường đại, đánh đâu thắng đó, nhưng âm binh âm tướng của Địa Phủ nhiều không đếm xuể., Đánh xong ở đâu, lại thêm đây là Minh Giới địa phủ, nhân gian tu sĩ tới đây, pháp lực tiêu hao rất khó được bổ sung, những Minh Quân, Âm Soái và phán quan này, lại cuồn cuộn không ngừng hấp thu Cửu U Minh Khí bổ sung tiêu hao, lần này đi, đám người Vi Vân phi thường chịu thiệt.

Song phương chiến đấu hồi lâu, không thấy thắng bại, đám người Vi Vân dự định rút đi trước, tìm một chỗ nghỉ ngơi và hồi phục rồi tiếp tục tính toán.

Lại lần nữa trốn vào Thành Hoàng điện, lúc này một kẻ đeo mặt nạ âm tướng đến cửa, bên người lại không mang âm binh.

Vi Vân vừa thấy đã muốn ra tay chấm dứt hắn, tên Âm Tướng kia bỗng nhiên nói: "Chậm đã, ta có thể giúp các ngươi rời khỏi Địa Phủ."

Lạc Khinh Trần hỏi: "Vì sao ngươi phải giúp chúng ta?"

Âm Tướng này nhìn Lạc Khinh Trần như tiên nữ, thần sắc có chút kích động, trong lúc nhất thời nói không ra lời, tất cả mọi người đều cảm thấy có chút kỳ quái.

Âm tướng này là ai?

Năm đó trong đại hội luận đạo giữa tiên hiệp đồng minh và chính đạo liên minh, Phù Thế chân nhân bị Huyền Chân Sơn Nhân giết chết, nguyên thần đều bị đánh bại, nhưng Phù Thế chân nhân thân là một trong thiên vận bát tiên, dù sao tu vi cao thâm, vô cùng tuyệt vời, một luồng nguyên thần trốn vào Cửu U Minh giới, mặc dù nguyên thần của hắn bị thương., Nhưng dù sao cũng có tu vi Độ Kiếp viên mãn, được Minh Quân tán thưởng, phong làm Âm Tướng, ở Địa Phủ nhiều năm như vậy, thực lực đã khôi phục, thậm chí trở thành người nối nghiệp mười đại Âm Soái. Một khi vị trí Âm Soái trống rỗng, hắn có thể tiến hành thay thế, trở thành một trong mười đại Âm Soái của Địa Phủ.

Đương nhiên, lúc này vẫn còn là một tên âm tướng, bất quá thủ hạ cũng có hơn vạn âm binh, ảnh hưởng không nhỏ.

Lưu lại Địa Phủ làm âm binh âm tướng có chỗ tốt gì? Có thể không cần chuyển thế, dùng thân thể linh thể tu luyện phương pháp quỷ đạo, cũng có hi vọng tu thành Địa Tiên. Sau khi chuyển thế ký ức bị mất, không tu thành Địa Tiên, trí nhớ không về không được, mà xác suất tu thành Địa Tiên là vô cùng thấp, cho nên tuyệt đại đa số người, sau khi chuyển thế trên cơ bản là một người khác. Bởi vậy, phù thế chân nhân lựa chọn ở lại Địa Phủ làm Âm Tướng.

Âm tướng này chính là chân nhân trên đời.

Lão làm sao cũng không nghĩ tới, Lạc Khinh Trần lại có một ngày đến Địa Phủ. Năm đó hắn bị Huyền Chân Sơn Nhân đánh bại, bại đến thảm thiết vô cùng, quả thực không có mặt mũi gặp người. Cho nên hắn một mực khổ tu, chờ ngày nào đó rửa sạch khuất nhục này. Trước đó, hắn cảm giác mình Vô Nhan đi gặp Lạc Khinh Trần.

Lúc này Lạc Khinh Trần đang ở ngay trước mắt hắn, hắn rất muốn nhận nhau với ái thê, nhưng cuối cùng vẫn phải nhịn.

Thật lâu sau, chân nhân hiện thế mới nói: "Nghe nói chư vị là cao nhân của thế giới nhân gian ở Thiên Vân đại lục. Bần đạo mấy trăm năm trước cũng là tu sĩ của Thiên Vân đại lục, cho nên muốn giúp đỡ các vị một phen. Đúng rồi, không biết tình huống Thiên Vũ đại lục bây giờ thế nào rồi?"

"Bây giờ sao?" Vi Vân cười ha hả: "Người cũ Thiên Vận Bát Tiên ngoại trừ bà ngoại ta, những người còn lại đều đã không còn nữa, hiện tại là thời đại thiên vận bát tiên mới, ví dụ như hai vị tiên tử phía sau ta, chính là nhân vật trong thiên vận bát tiên, tất cả đều là Địa Tiên."

"Ồ..." Chân nhân Phù Thế gật gật đầu, lại nói: "Không biết kết quả trận chiến Chính Ma ra sao?"

Vi Vân nói: "Tất nhiên là chính đạo chúng ta giành thắng lợi, nhưng Ma giáo còn có dư nghiệt."

"Vậy thật không tệ... Thật muốn đi xem một chút a, chỉ tiếc ta hiện tại là Âm Tướng Địa Phủ, không thể một mình rời đi." Phù Thế chân nhân không khỏi bùi ngùi thở dài.

Lúc này, Chu Diệu Ngữ mới hỏi: "Ngươi mới nói có thể giúp chúng ta rời khỏi Địa Phủ, không biết ngươi có cách gì?"

Chân nhân Phù Thế nói: "Là như vầy, Quỷ Môn quan đã bị phong kín, bên trên có phù chú do Thiên Tiên Thượng giới hạ xuống, các ngươi phải đi ra khỏi Quỷ Môn quan, là tuyệt đối không thể nào, hiện giờ chỉ có thể đi qua Địa Ngục môn thôi!"

"Đi cửa địa ngục?" Trong lòng mọi người hơi động.

"Không sai!"

Phù Thế chân nhân giải thích: "Trong Địa Ngục có hai cánh cửa, một cánh cửa tương thông với Địa Phủ, một cánh tương thông với Thiên Vận đại lục. Các ngươi chỉ cần lấy được Địa Ngục ấn từ trong tay Tam Nhãn Minh Quân, ấn này có thể mở ra cùng bế quan Địa Ngục Chi Môn. Các ngươi tiến vào Địa Ngục, sau đó từ cánh cửa kia đi ra, liền có thể vòng qua Quỷ Môn quan, bình yên trở lại Thiên Vận đại lục!"

Chu Diệu Ngữ đảo mắt, nói: "Khả thi! Mong rằng vị đạo hữu này dẫn đường."

"Dễ nói mà."

Trong này có Lạc Khi Trần, đương nhiên là Vạn người của Phù Thế Chân Nhân nguyện ý hỗ trợ.

Lập tức, Phù Thế chân nhân dẫn mấy người ra khỏi Thành Hoàng điện, bay về hướng một đại đạo. Phía sau thỉnh thoảng có âm binh âm tướng đuổi theo, bất quá đều bị Chu Diệu Ngữ ngăn trở từng cái, mặc dù không ra được Quỷ Môn Quan, nhưng Cửu Đại Minh Quân cũng không làm gì được bọn hắn, bởi vì căn bản đánh không lại.

Bay hồi lâu, mọi người đi tới dưới một ngọn núi lớn đen sì, dưới chân núi có một cổng chào, cổng chào đi qua là một cánh cửa, trên cổng là "Mười tám tầng Địa Ngục" mấy chữ, đây chính là cánh cửa địa ngục, đang lóng lánh hắc quang nồng đậm, bên trong phảng phất là hắc ám vô tận, cho người ta một loại cảm giác ngột ngạt vô cùng.

Cửa địa ngục đứng hai hàng âm binh, mặt không chút thay đổi.

Những âm binh này thấy có người đến, lập tức cầm đao thương trong tay quát lên: "Dám tới cửa địa ngục, chẳng lẽ là tới chịu chết?"

Vi Vân cũng không nhiều lời cùng bọn họ, đánh ra một chưởng, chưởng ảnh hóa thành núi cao, trực tiếp lật tung những âm binh này, chỉ riêng tu vi Kim Đan làm sao có thể so chiêu cùng cường giả Độ Kiếp.

Phù Thế Chân Nhân nhắc nhở: "Dùng Địa Ngục Chi Ấn là có thể mở được cánh cửa này."

Vi Vân đi ra phía trước, lấy ra Địa Ngục Chi Ấn. Kiện pháp bảo này cũng thần kỳ, bởi vì thuộc về Địa Phủ, là vật vô chủ. Chỉ cần có tu vi độ kiếp, ai cũng có thể dùng. Địa Ngục Chi Ấn đóng trên cánh cửa, nhất thời cánh cửa Địa Ngục phát ra tiếng răng rắc, ầm ầm mở rộng, hiện ra một thông đạo đen sì, kèm theo tiếng quỷ khóc, hết sức thê lương.

"Thật sự có thể mở."

Lạc Khinh Trần thấy vậy vui mừng, ấn Địa Ngục đúng là thứ tốt.

Lúc này Vi Vân cũng cảm thấy cả người nhẹ bẫng, hắn nói: "Mời Càn Nương đi trước!"

Lạc Khinh Trần mỉm cười, vuốt ve mặt hắn nói: "Ngoan ngoan, lần này ngươi mệt lắm đấy, sau khi trở về phải nghỉ ngơi cho khỏe."

Vi Vân thoáng hôn lên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng một cái, một tay xoa xoa cặp mông đầy đặn của nàng, nói: "Đều nghe mẹ nuôi cả."

Phù Thế Chân Nhân ở bên cạnh thấy thế, nhất thời cả người chấn động, hầu như không thể tin được vào hai mắt của mình, trái tim từ trên trời rơi xuống đáy vực, thê tử kiêu căng kia của lão vậy mà thân

mật với tiểu tử này như thế! Tựa như lưu luyến! Điều này làm cho lão cơ hồ không tiếp thu được.

Bất quá, Phù Thế chân nhân vẫn ôm một tia ảo tưởng, quan hệ của bọn họ với mẹ nuôi với con nuôi, kém bối phận, có lẽ sẽ không làm xằng làm bậy, đúng, nhất định sẽ không xằng bậy!

Chân nhân Phù Thế ổn định lại tâm thần, nói: "Mấy vị, mau vào Địa Ngục đi, bọn họ đang trên đường đuổi theo."

Chu Diệu Ngữ quét mắt nhìn chân nhân Phù Thế, ánh mắt lóe lên, cười nói: "Đa tạ đạo hữu này, không biết danh hào đạo hữu là gì? Bọn ta sau khi trở về, cũng tiện thể dâng bài vị đạo hữu lên, bày tỏ lòng biết ơn."

"Không cần." Phù Thế chân nhân khoát khoát tay.

Chu Diệu Ngữ mỉm cười, không nhìn hắn nữa.

Lúc này, một tay Vi Vân đang ôm Lạc Khinh Trần, một tay ôm Ngự Châu nương nương, đi về phía cửa Địa Ngục, thỉnh thoảng sờ lên cái mông của Lạc Khinh Trần một cái, đôi khi hôn lên mặt Ngự Châu nương nương một cái, thậm chí còn cắm ngón tay vào cái mông của Lạc Khinh Trần, cách quần lụa, tay cảm giác vẫn tuyệt vời như trước, động tác cực kỳ đáng ghét, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

Sau đó, Chu Diệu Ngữ cũng lách mình tiến vào, cánh cửa Địa Ngục dần dần đóng lại.

Chân nhân Phù Thế Giới nhìn bọn họ biến mất bên trong cánh cửa Địa Ngục, lắc đầu, tự nhủ: "Không... Điều này không phải sự thật... Là không phải thật... Không!!!"

Đối với Phù Thế chân nhân mà nói, khi bàn tay Vi Vân thò vào hậu môn Lạc Khinh Trần, giống như một lưỡi đao nhọn cắm thẳng vào tim hắn, quả thực là muốn mạng của hắn. Vi Vân và Lạc Khinh Trần

sau khi trở về sẽ làm cái gì, trong khoảng thời gian sau khi hắn chết, lại xảy ra chuyện gì... Hắn không dám nghĩ tiếp nữa.

Hắn hận không thể xông lên xé xác Vi Vân, nhưng giờ đây hắn đã không có thực lực như vậy.

...

Sau khi tiến vào trong địa ngục, Vi Vân khép cánh cửa Địa Ngục lại, sau đó theo Chu Diệu Ngữ, Lạc Khinh Trần và Ngự Châu nương nương đi vào trong đó, hắn phát hiện đây là tầng thứ nhất của Địa Ngục, trước đó không lâu, hắn từ Địa Ngục chi nhãn tiến vào, tới nơi này, cũng coi như là tái du chốn cũ.

Vi Vân thở dài: "Vị Âm Tương đạo hữu kia thật sự là quỷ tốt, giúp chúng ta như thế, thật là nhân nghĩa sĩ! Chắc khi còn sống cũng là tiền bối cao nhân."

Khóe miệng Chu Diệu Ngữ nhếch lên, mỉm cười nói: "Rất có khả năng, nói không chừng vẫn là người quen cũ."

"Cũng không biết hắn tên gì, ta thật sự muốn cảm tạ hắn..."

Vi Vân nhìn chung quanh, lệ quỷ chung quanh thấy mấy người, nhao nhao thoái tán, có còn quỳ lạy dập đầu.

Điều này khiến Lạc Khi Trần và Ngự Châu nương nương cảm thấy ngạc nhiên.

Đi tới đi lui, bỗng nhiên Vi Vân thân hình lay động một cái, mấy người vội vàng dừng lại.

"Sao vậy?" Lạc Khinh Trần đỡ lấy hắn, ân cần hỏi thăm.

Vi Vân siết chặt nắm tay, lúc này trước mắt hắn lại hiện lên hư ảnh nam tử cầm quyển sách, đồng thời theo đó là một giọng nói: "Nhanh đi tới tầng mười tám Địa Ngục..."

Vi Vân nhìn Địa Ngục Chi Ấn trong tay, nói: "Không biết mọi người có tin tưởng ta hay không?"

Chu Diệu Ngữ không nói gì.

Lạc Khinh Trần nhìn hắn một cái, nói: "Thằng bé này đang nói cái gì đồ ngốc? Sao thế?"

Vi Vân nói: "Mẹ kiếp, ta muốn đi tầng mười tám Địa Ngục, các ngươi về trước đi."

Lời vừa ra khỏi miệng, Ngự Châu nương nương lập tức nói: "Muốn đi thì đi cùng đi."

Vi Vân lắc đầu nói: "Nhưng mà, bên trong có lẽ cực kỳ nguy hiểm, ta không muốn để cho các ngươi mạo hiểm."

Chu Diệu Ngữ cười nói: "Người tu hành sợ gì nguy hiểm, cùng đi đi."

Vi Vân suy nghĩ một chút, rồi nói: "Một khi đã như vậy, chúng ta liền đi sâu vào trong địa ngục một lần! Xem xem bên trong có trâu bò Xà Thần gì!"

Nói xong liền đi về phía tầng thứ hai của Địa Ngục, đám Chu Diệu Ngữ vội vàng đuổi theo.

Từ tầng thứ nhất đến tầng thứ năm của Địa Ngục luôn là quen việc dễ làm, trên đường đi gặp phải Lệ quỷ, Hồn yêu và Cốt ma, vừa nhìn thấy đám người Vi Vân tiến đến, không biết tại sao đều nhao nhao quỳ xuống đất, miệng hô "Chủ thượng", thậm chí vốn là Linh vương thô bạo đều nhu thuận vô cùng, hết sức nghe lời, cảnh tượng này làm hai người Lạc Khi Trần và Ngự Châu nương nương nhìn mà sững sờ.

Nhưng lúc hỏi bọn họ, lại lâm vào trạng thái mơ hồ, giống như thiểu năng trí tuệ, cái gì cũng hỏi không được.

Đến cửa ra vào tầng thứ sáu của Địa Ngục, bên trên có phong ấn của Thái Cổ Chân Thần, nhưng Ấn Địa Ngục lại không nhìn phong ấn này, có thể trực tiếp mở ra cánh cửa, mọi người có thể đi vào.

Nếu như nói Địa Ngục tầng năm giam giữ Linh Vương, cũng chính là Quỷ vật cảnh giới Độ Kiếp. Vậy thì tầng sáu của Địa Ngục, Quỷ vật bên trong đó thuần một sắc độ kiếp viên mãn. Nhân tộc, Yêu tộc đều có, người nào cũng tràn đầy hung sát khí, sát khí bức người., Trong đó có một Linh Vương lớn như đấu, tóc bay lượn, không gió tự động, giống như sư tử lông vàng, mắt như chuông đồng, một thân khí tức thập phần cường hãn, nhưng vừa nhìn thấy Vi Vân, lập tức quỳ xuống, đợi mấy người rời đi rồi mới đứng dậy.

Sau đó là Địa Ngục tầng bảy, vẫn là Độ Kiếp viên mãn Linh Vương.

"... Mãi cho đến tầng mười bốn, đều là Linh Vương cảnh giới Độ Kiếp viên mãn, mỗi tầng đại khái có hơn ba ngàn cái, mỗi một Linh Vương đều có một góc nhỏ của mình, không quấy nhiễu lẫn nhau, nghiễm nhiên hùng cứ một phương bá chủ.

Số lượng Linh Vương mười tầng Địa Ngục này cộng lại, chừng hơn ba vạn, cũng không biết đã tích lũy bao nhiêu năm tháng, bao nhiêu thế giới gộp chung cùng nhau, mới có nhiều cường giả Độ Kiếp như vậy, đều giam giữ ở chỗ sâu địa ngục này.

Khi đến tầng thứ mười lăm, một luồng sát khí hung hãn phả vào mặt, mấy người nhất thời biến sắc.

Hóa ra tầng này đều giam giữ cường giả cảnh giới Địa Tiên, là Quỷ Vương, ước chừng hơn ba trăm người, mỗi người đều là hung thần ác sát, khí tức mênh mông, khiến người ta không thể nhìn gần. Cũng may bọn hắn đều không khởi xướng thế công với đám người Vi Vân, chỉ tập trung ánh mắt lên người bọn hắn, theo Vi Vân đi tới, bọn hắn chậm rãi lui về phía sau, hai chân bắt đầu nhũn ra, cuối cùng cũng quỳ xuống.

Lúc này, tim Vi Vân đập mạnh liên hồi.

Hắn có một loại cảm giác, tựa hồ tại Địa Ngục tầng mười tám, có đồ vật gì đang chờ mình, tại tầng thứ nhất còn không tính rõ ràng, nhưng càng là xâm nhập, loại cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt rồi.

Hắn ôm lấy ngực của mình, sử dụng Địa Ngục Chi Ấn, nhanh chóng mở ra cửa vào tầng mười sáu, mấy người vừa tiến vào bên trong, liền thấy sáu đạo kim quang từ bên trong bắn ra, gắn vào trên thân mấy người., Chính là ngay cả Chu Diệu Ngữ cũng cảm thấy trên người có chút đau đớn, cái này đối với nàng mà nói cơ hồ là chuyện không có khả năng, từ khi trở thành Thái Huyền Mẫu Kiếm, nàng cơ hồ không có khả năng thụ thương, bây giờ lại gặp tồn tại có thể uy hiếp đến nàng, điều này làm cho nàng không khỏi hơi kinh hãi.

Mấy người cẩn thận nhìn sang, liền thấy trong tầng mười sáu Địa Ngục có ba nam tử đang ngồi xếp bằng, một là yêu tộc đầu chim thân người, một là yêu tộc đầu hổ thân người, còn có một Long tộc đầu rồng thân người, đều cao mười trượng, hình thể khổng lồ, quần áo tả tơi, tay chân đều có xiềng xích thô to khóa lại, sáu đạo kim quang kia, chính là từ trong con mắt ba người này bắn ra, tựa như thực chất.

"Thiên Tiên!"

Trên mặt Chu Diệu Ngữ lộ ra vẻ kinh hãi, có chút không dám tin vào hai mắt mình, ba người này rõ ràng là cường giả cảnh giới Thiên Tiên!

Lạc Khinh Trần cũng kinh hãi khó hiểu, bước đi cũng không nổi nữa, Ngự Châu Nương Nương thân thể mềm mại như muốn ngã xuống, cùng với bị khí thế trên người ba vị cường giả cảnh giới Thiên Tiên này phát ra làm chấn động.

Cảnh giới tu hành hoàn chỉnh cũng không phải chỉ đến Địa Tiên, trên Địa Tiên, còn có Thiên Tiên, Kim Tiên, cùng với Đại La cảnh cảnh giới chí cao trong truyền thuyết, bất quá Chu Diệu Ngữ rất rõ ràng, cho dù là Tiên giới, cũng chỉ có rải rác mấy người mới tu tới cảnh

giới Thiên Tiên, không thể tưởng được trong Địa Ngục lại khóa ba vị Thiên Tiên!

Có thể nói là Vương Địa Ngục!

Nếu ba vị Thiên Tiên này được thả ra, chỉ trong chốc lát toàn bộ Địa Phủ sẽ bị lật tung, không còn lời nào để nói.

Hạng bốn mươi ba Chương chín rồng kéo xe.

Một tay Vi Vân ôm Lạc Khinh Trần, một tay ôm Ngự Châu nương nương, nói: "Đừng sợ, bọn chúng không có ác ý."

Lúc này, điểu Đầu Thiên Tiên, Hổ Đầu Thiên Tiên, Long Đầu Thiên Tiên, tam đại Thiên Tiên đồng thời nhìn về phía Vi Vân, ánh mắt rơi vào trên người hắn, trong đó điểu Đầu Thiên Tiên nói: "Chủ nhân, ngài đã trở về."

Vi Vân gật gật đầu, cũng không tốn nhiều nước bọt với bọn họ, trực tiếp dẫn mấy người tiến sâu vào bên trong, lợi dụng Ấn Địa Ngục, mở ra cánh cửa đi thông đến tầng thứ bảy Địa Ngục.

Cửa vừa mở ra, liền nhìn thấy một gian thư phòng rộng lớn đập vào mi mắt, bên trong bày bàn đọc sách cùng bàn trà, phía trên đặt bốn bảo vật văn phòng, một nam tử trung niên mày rậm mắt to mày rậm đang ở bên trong rung đùi đắc ý, ngâm tụng thi từ, bộ dạng thập phần nhập thần.

Cảnh tượng này khiến mấy người có chút sợ hãi, đây là tầng mười bảy Địa Ngục?

Cửa vừa mở ra, nam tử này liền bỏ cuốn sách trong tay xuống, nhìn về phía Vi Vân, ngây ngốc một chút mới quỳ xuống, nói: "Kim Cương cung nghênh chủ nhân trở về!"

"Ngươi tên là Kim Cương?" Vi Vân nói.

"Vâng." Nam tử này trông hết sức chất phác, giản dị.

Vi Vân nhìn lướt qua, liền trông thấy trong phòng có một cánh cửa đá rộng lớn, chính là cửa vào đi thông tầng mười tám Địa Ngục, đồng thời cũng là tầng cuối cùng!

Vi Vân đi về phía cánh cửa kia.

Chu Diệu Ngữ lại nhìn Kim Cương, nam tử trung niên trước mắt này, khiến toàn thân nàng run rẩy, mặt mũi trắng bệch... Loại cảm giác này, chỉ khi nàng còn ở Tiên giới, lúc đối mặt với Tiên Đế mới có loại cảm giác này!

Nhưng người trước mắt không phải Tiên Đế, bởi vì nàng từng gặp qua Tiên Đế.

Lúc này, Vi Vân đã dùng Địa Ngục Chi Ấn mở ra cánh cửa địa ngục tầng cuối cùng.

Theo tiếng ầm ầm vang lên, cửa đá mở ra, tầng thứ mười tám sắp công bố trước mắt mọi người.

Chu Diệu Ngữ, Lạc Khinh Trần, Ngự Châu nương nương đều đi tới sau lưng Vi Vân, Tiểu Kim cũng giải trừ hợp thể, từ trên người hắn hóa thành một con Kim Ti Tước, dừng trên vai hắn. Vi Vân bước từng bước một vào, đi vào, ba người các nàng cũng đi theo vào.

Trong lúc trời đất quay cuồng, trước mắt mấy người xuất hiện rất nhiều hình ảnh kỳ quái, sau một hồi lâu, rốt cuộc định hình.

Trong giây lát này, mấy người đều trợn mắt há mồm, hầu như không dám tin vào mắt mình nữa.

Chỉ thấy trước mắt bọn họ xuất hiện một vùng tinh không vô ngần, vô số ngôi sao bên trong đó xoắn ốc đi tới, ánh sáng tối tăm không đồng nhất, sáng tối bất định, ngôi sao nhỏ xoay tròn, tiếng nổ ầm ầm tựa như ở ngay bên tai, lấy ngôi sao lớn làm tổ hệ nội gián quay chung quanh càng lớn hơn, sau đó là ngân hà, tinh vân, thậm chí vô tận, vô cùng óng ánh, thật sự là chấn động lòng người, khó có thể diễn tả bằng lời!

"Đây, đây là mười tám tầng địa ngục?" Lạc Khinh Trần nhìn mà choáng váng.

Chu Diệu Ngữ cũng nhìn mà than thở, một câu cũng nói không nên lời.

Ngự Châu nương nương nhìn dưới chân mình, mấy người đều là lăng không lơ lửng, giẫm lên tinh không bao la bát ngát, phía dưới là một nơi xa xôi vô tận, có một ngôi sao vàng xanh giao nhau đang xoay tròn, lấy tu vi Thiên Mục của mọi người, mơ hồ có thể thấy được màu lam của biển cả, màu vàng chính là đại lục, trung tâm lục địa lớn nhất, cực kỳ tương tự với Vận Thiên Đại Lục trong Ngũ Phương đại lục...

Giờ phút này, Vi Vân lại bình tĩnh nhìn lên phía trên đỉnh đầu, ở phía trên đỉnh đầu mấy người, lơ lửng một cỗ xe ngựa thật lớn, chiếc xe này không biết làm bằng chất liệu gì, đường cong lưu loát, tinh xảo dày đặc, trên có ngũ sắc hoa văn, thêu hình rồng phượng tứ tượng, rèm cửa và rèm cửa nối liền với chuỗi trân châu năm màu, toàn bộ thân xe nổi lên ánh sáng bảy màu, từng tầng từng tầng gợn sóng nhộn nhạo ra chung quanh.

Ngoài ra, ở phía trước thân xe, có chín con Kim Long năm vuốt quấn quanh, thân rồng khổng lồ, râu rồng rất dài, mắt rồng trừng trừng, lân phiến nổi lên kim quang chói mắt, năm cái vuốt rồng mạnh mẽ mà sắc bén, thân thể chín con Ngũ Trảo Kim Long ít nhất cũng đạt trăm trượng, trên thân rồng khoác một sợi dây thừng màu vàng, nối với chiếc xe ngựa bảy màu to lớn đằng sau!

Cửu Long kéo xe!

Nhìn thấy kỳ cảnh như vậy, Chu Diệu Ngữ, Lạc Khinh Trần và Ngự Châu nương nương đều kinh hãi không nói nên lời.

Nhưng nhìn hồi lâu, mấy người lại phát hiện chín đầu Ngũ Trảo Kim Long kia vẫn không nhúc nhích, phảng phất như đã chết.

Lúc này, trong ngực Vi Vân tràn ngập cảm xúc khó tả, bi thống, cảm thương, vui sướng... phức tạp khó tả, hai mắt hắn rơi hai hàng lệ

nóng, sau đó bỗng nhiên phi thân về phía xe ngựa - Long xa phóng tới, một tay vén rèm cửa của Trân Châu lên.

Không gian bên trong long xa rất lớn, các loại đồ dùng đều có đủ, bố trí ấm áp, ở giữa một cái giường mây, một nam tử trung niên mặc áo trắng đang ngồi xếp bằng ở đó, mặt hắn như đao gọt, góc cạnh rõ ràng, thân dài chín thước, có chút nho nhã, chỉ là hai mắt khép hờ, không nhúc nhích, không có một chút tiếng động.

Nam tử này, chính là người mà Vi Vân trong lúc hoảng hốt đã nhìn thấy.

Vi Vân đi vào bên trong Long Xa, từng bước đi tới trước mặt nam tử này, cùng lúc đó, trong đầu hắn hiện ra từng hình ảnh giống như đã từng quen biết, đó là chuyện mà cả đời này hắn chưa bao giờ trải qua.

"Ngươi chính là ta, ta chính là ngươi..."

Vi Vân thì thào nói, một tay vươn về phía bạch y nam tử.

Chỉ một thoáng, thân thể nam tử áo trắng này bắt đầu hòa tan, hóa thành từng sợi khí lưu bảy màu, rơi xuống người Vi Vân, chỉ chốc lát sau đã dung nhập vào trong cơ thể gã.

Giờ phút này, Vi Vân cảm thấy có vô cùng vô tận tin tức dung nhập trong đầu, tiến vào trong đầu, không chỗ nào không hiểu, trước mắt xuất hiện vô số hình ảnh, giống như thật như ảo, trong nháy mắt đầu óc hắn liền phình to ra, đầu muốn nứt ra, trong miệng không khỏi phát ra một tiếng kêu thảm "A", sau đó ngã xuống Long xa, ngất đi.

Mấy người Chu Diệu Ngữ ở phía ngoài nghe thấy thanh âm này, lập tức phi thân lên, cũng tiến vào trong long xa, liền trông thấy Vi Vân đang ngã trên giường mây.

Mới muốn xem xét chuyện gì xảy ra, chợt nghe từng tiếng long ngâm vang lên, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy chín đầu Ngũ Trảo Kim Long

bỗng nhiên tỉnh lại, trong miệng phát ra trận trận long ngâm, sau đó đồng thời khẽ động, lắc đầu vẫy đuôi, kéo Long Xa, nhào xuống phía dưới!

Mấy người Chu Diệu Ngữ chỉ cảm thấy tinh không bên ngoài long xa rất nhanh lướt qua, ngay sau đó là chấn động, khi nhìn lại, long xa đã xuất hiện ở tầng mười bảy Địa Ngục, chỉ có điều hình thể nhỏ đi, giống như xe ngựa bình thường, thân rồng cũng nhỏ đi, gian phòng tầng mười bảy Địa Ngục khó khăn lắm mới chứa được.

Lúc này, nam tử chất phác tầng mười bảy ở trong địa ngục đứng dậy Kim Cương đứng dậy, chỉ tay một cái, chỉ thấy chín con Kim Long và Long Xa đều thu nhỏ lại, hóa thành cỡ lòng bàn tay, rơi vào lòng bàn tay hắn, lại từ đó rơi xuống đám người Vi Vân và Chu Diệu Ngữ.

Không đợi đám Chu Diệu Ngữ hỏi thăm, Kim Cương đã mở miệng trước, hời hợt nói: "Chủ nhân cần có thời gian khôi phục trí nhớ, mong các vị trở về để chăm sóc hậu đại, Kim Cương vô cùng cảm kích." Nói xong ôm quyền thi lễ.

Thực lực đối phương quá mạnh, mạnh đến mức làm người ta hít thở không thông, đám Chu Diệu Ngữ nào dám nhận lỗi, vội vàng đáp lễ.

Chu Diệu Ngữ hỏi: "Xin hỏi tiền bối, chủ nhân nhà người rốt cuộc là ai?"

Kim Cương Câu nói: "Chờ chủ nhân tỉnh lại, các ngươi sẽ biết. Không có thời gian, các ngươi mau rời đi, ta còn phải trấn thủ ở đây, ổn định địch nhân."

"Địch nhân của tiền bối là..."

Kim Cương không đáp, chỉ phất tay, mọi người liền cảm thấy thân hình không chịu khống chế bay ngược lại, trong nháy mắt bay ra tầng thứ mười bảy, sau đó là tầng mười sáu, mười lăm... thối lui mãi đến tầng thứ nhất mới dừng lại.

Lúc này Vi Vân vẫn hôn mê như cũ, chiếc long xa lơ lửng trên đỉnh đầu hắn, hiện ra hào quang bảy màu, Ngự Châu nương nương cõng hắn lên, Tiểu Kim đáp xuống vai Lạc Khinh Trần, Chu Diệu Ngữ lấy Ấn Địa Ngục trong tay Vi Vân, dẫn mấy người đi tới cửa ra vào của Địa Ngục chi nhãn, phong ấn nơi này vẫn là Chu Diệu Ngữ gây ra, tự nhiên dễ dàng đi ra.

Sau đó trải qua đầm nước Hoàng Tuyền, phi thân lao ra, rơi trên mặt đất, chung quanh là tuyết đọng dày đặc, chính là cực bắc chi địa của Thiên Vũ đại lục.

"Cuối cùng cũng trở lại Phàm gian giới."

Mấy người nhìn nhau, đều có cảm giác như được sống sót sau tai nạn.

Chu Diệu Ngữ nhìn nhìn Địa Ngục Chi Ấn trong tay, suy nghĩ một chút, thả Tam Nhãn Minh Quân từ trong Kỳ Môn Độn Giáp Thiên Thư ra.

Tam Nhãn Minh Quân vừa nhìn hoàn cảnh chung quanh đã biết đám người Chu Diệu Ngữ đã trở lại giới nhân gian, hắn nói với vẻ tái nhợt: "Tuy các ngươi trốn khỏi Địa Phủ, nhưng sớm muộn gì cũng bị bắt trở về. Nếu các ngươi không tin, cứ chờ xem!"

Tam Nhãn Minh Quân bị nhốt trong không gian Pháp bảo, cũng không biết mấy người đó làm thế nào mà có thể chạy ra khỏi Địa Phủ được.

Chu Diệu Ngữ cũng không giải thích, chỉ giao trả Địa Ngục Chi Ấn lại cho hắn, cũng nói: "Minh Quân đại nhân cần gì phải tức giận như thế, chúng ta cũng không phải đi Địa Phủ gây sự, chỉ là muốn giải quyết bằng hữu mà thôi, vấn đề bây giờ đã được giải quyết, sẽ không làm chậm trễ thời gian của Minh Quân đại nhân, Địa Ngục Chi Ấn này cũng trả lại cho Địa Phủ, mong rằng Địa Phủ không nên truy cứu, nếu không..."

Trên thân Chu Diệu Ngữ lộ ra một cỗ sát khí cường đại, Tam Nhãn Minh Quân không khỏi lui về sau mấy bước, lấy thực lực của hắn, thậm chí thực lực của thập đại Minh Quân Địa Phủ, thật đúng là không phải đối thủ Chu Diệu Ngữ.

"Hừ!"

Tam Nhãn Minh Quân lấy lại Địa Ngục Chi Ấn, trong lòng hơi cân bằng một chút.

Mấy người Chu Diệu Ngữ mang theo Vi Vân đi theo phương hướng đã xác định, rời khỏi cực bắc.

Tam Nhãn Minh Quân nhìn mấy người rời đi, tức giận không tiêu tan, hung tợn nhìn chằm chằm bọn họ vài lần, sau đó tiện tay mở ra một thông đạo không gian. Đây chính là con đường đi tới Địa Phủ, thân là Minh Quân của Địa Phủ, muốn trở lại Địa Phủ cũng không phải việc gì khó.

Sau khi trở lại Địa Phủ, Tam Nhãn Minh Quân lập tức triệu tập Địa Ngục Cửu Đại Minh Quân.

Thập đại Minh Quân tụ tập trong đại điện Minh Quân, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, từng tên đều nghiến răng nghiến lợi hận chết đám người Vi Vân, lần này bọn hắn nghênh ngang đi tới bất tri bất giác, khiến bọn hắn cực kỳ mất mặt.

Tần Minh Quân nói: "Các vị huynh đệ, các ngươi cảm thấy việc này nên xử lý như thế nào, là ép xuống hay là..."

Tam Nhãn Minh Quân hừ lạnh nói: "Tuy rằng Địa Ngục Chi Ấn đã đoạt lại được, nhưng dù sao bọn hắn cũng đã xúc phạm đến luật lệnh Địa Phủ, việc này quyết không thể từ bỏ ý đồ! Chúng ta nhất định phải báo cáo với Tiên giới, mời Tiên Đế phái người xuống hạ giới, truy bắt những người kia!"

Tần Minh Quân nói: "Nếu Tiên giới biết được, chúng ta làm việc bất lực, bao nhiêu cũng sẽ bị trừng phạt."

"Cái này..." Tam Nhãn Minh Quân lập tức trì trệ.

Một Minh Quân khác nói: "Tu vi của mấy tu sĩ Thiên Vũ đại lục kia rất cao cường, chúng ta không phải là đối thủ, đây cũng không phải chuyện dọa người, cho dù Tiên giới có trách tội, chúng ta cũng có lý, nếu chúng ta không báo cáo, sau này bị Tiên giới biết được, chỉ sợ sẽ bị trừng phạt nặng hơn!"

"Tam đệ nói có lý!"

Mấy Minh Quân đều gật đầu.

Tần Minh Quân nói: "Được, đã như vậy, thì lập tức dâng tấu Tiên giới, xin thượng cấp định đoạt chuyện này!"

Lập tức, Thập Đại Minh Quân cùng tu một phong thư, viết rõ việc đám người Vi Vân đại náo Địa Phủ, trong đó còn cường điệu chuyện thực lực bọn họ cường đại, cưỡng ép cướp đi Địa Ngục ấn. Địa Phủ cũng không phải là đối thủ, chỉ có thể cầu trợ giúp Tiên giới, tóm lại chính là đem toàn bộ trách nhiệm giao cho bọn Vi Vân, sau đó Thập Đại Minh Quân Cái ký tên, mở ra thông đạo Tiên giới cùng Cửu U Minh giới, đưa văn thư đến Tiên giới.

Sau khi văn thư được đưa tới Tiên giới, cũng không lâu lắm, một đạo tiên quang ngũ sắc từ Tiên giới bắn xuống, bao phủ ở cửa Minh Quân đại điện, lại thấy một tiên quan toàn thân vàng óng ánh từ từ hạ xuống, chiếu sáng cả Địa Phủ. Hắn cầm trong tay văn thư Kim Bảng, nói ra: "Tiên Đế có chỉ, Minh Quân Địa Phủ tiếp chỉ!"

"Thần tiếp chỉ!"

Thập đại Minh Quân nào dám thất lễ, vội vàng tiến lên, quỳ xuống đất tiếp chỉ.

Tiên quan này kéo thánh chỉ Tiên Đế màu vàng ra, nói: "Tuyên ——phụng chỉ Tiên Đế bệ hạ, mệnh lệnh Địa Phủ toàn lực tróc nã kẻ gây sự, bất luận sống chết! Nếu vi phạm, nhất định chém không tha!"

Sau khi nói xong, tiên quan này thu hồi thánh chỉ của Tiên Đế.

"Thần tuân chỉ, Tiên Đế bệ hạ đại thánh đại từ, thọ cùng trời đất!"

Tần Minh Quân tiếp nhận thánh chỉ, Thập Đại Minh Quân dập đầu tạ ơn, đủ cảm giác lễ nghi.

Sau đó, Tần Minh Quân đứng dậy nói với tiên quan này: "Ít nói với tiên quan, gần đây có khỏe không?"

Tiên quan này thu hồi vẻ mặt, hai người hàn huyên vài câu, lúc này hắn mới nói: "Tần Minh Quân, ngươi xảy ra chuyện gì, lại làm ra loại chuyện này, lại có người dám nháo Địa Phủ, ngươi cũng quá không cẩn thận."

Tần Minh Quân vội vàng giải thích: "Thực lực của đối phương quá mạnh mẽ, hạ quan không nói dối nửa câu, người mạnh nhất trong đó tự xưng là quan tiên chuyển thế, tựa hồ tu thành thần thông thể chất, dùng một làm trăm lực lượng, chúng ta căn bản đánh không lại!"

"Tiên quan chuyển thế, tu thành thần thông thể chất? Chuyện này là thật?" Thiếu quan ít kinh ngạc hỏi.

"Từng câu đều là thật!"

Nói xong, Tần Minh Quân sử dụng thần thông, liền có một cỗ pháp lực chảy ra, diễn hóa thành từng hình ảnh, chính là hình ảnh ngày đó đám người Vi Vân đại náo Địa Phủ.

Tiên quan cùng thiếu gia trông thấy Chu Diệu Ngữ bộ dáng đánh đâu thắng đó, cũng hết sức động dung. Thể chất cường đại như thế, hoàn toàn chính xác giống như tu thành thần thông thể chất, nếu không tuyệt đối không có khả năng có uy lực như vậy.

"Người này có từng nói là vị tiên quan nào nhập thế không?"

"Chưa từng nói qua."

Thiếu hòa thượng nói: "Ngươi có lẽ nên hỏi một chút!"

"Ai, lúc đó tình huống nguy cấp, chúng ta làm sao lo được..." Tần Minh Quân lắc đầu thở dài.

Tiên quan nói: "Là như vầy, ý Tiên Đế bệ hạ là, bất kể là ai, dám đại náo Địa Phủ, nhất định phải nghiêm trị, cho dù là tiên quan chuyển thế, cũng có thể giết chết, hiểu chưa?"

Tần Minh Quân nghe vậy hai mắt sáng lên, nói: "Ý chỉ của Tiên Đế bệ hạ đã sáng tỏ như thế, vậy hạ quan sẽ biết nên làm như thế nào."

Tiếp theo lại là ảm đạm, nói: "Chỉ là thực lực của đối phương quả thực không dễ xử lý, không biết Tiên Đế bệ hạ có an bài gì cho chuyện này?"

Thiếu gia nói: "Điểm này ngươi yên tâm, Tiên Đế bệ hạ đã mệnh Cửu Diệu Tiên quan hạ giới, trợ Địa Phủ truy bắt phạm vi quan trọng, rất nhanh bọn họ sẽ đến!"

Tần Minh Quân nghe thế thì vui mừng, nói: "Có Tiên quan Cửu Diệu xuất mã, mặc kệ tên trộm kia kiêu ngạo đến đâu cũng phải bó tay chịu trói!"

Cửu Diệu Tiên Quan tổng cộng có chín vị, mỗi một vị đều là Địa Tiên cường đại tu thành thần thông thể chất, là cuồng tiên chiến đấu nổi danh ở Tiên giới, tuy cũng là Địa Tiên, nhưng thực lực của bọn họ không hề thua kém Thiên Tiên, bởi vì tu thành thần thông thể chất, sau khi thành Tiên, cảnh giới đã là thứ yếu, thể chất thần thông mới là nhân tố mấu chốt quyết định lực chiến đấu cao thấp.

"Đúng rồi." Thiếu gia tiên quan đột nhiên nghĩ tới điều gì: "Tầng mười tám Địa Ngục không có vấn đề gì chứ? Địa Ngục này không thể

xảy ra chuyện, phải biết rằng, giam giữ ở bên trong đều là lệ quỷ cùng hung cực ác, nhất là tầng mười lăm đến tầng thứ mười tám Địa Ngục... Nếu Địa Ngục xảy ra vấn đề gì, đừng nói là Minh Quân Địa Phủ các ngươi, cho dù là bản quan, cũng hơn phân nửa bị trừng phạt, nhốt vào luân hồi!"

Ánh mắt Tần Minh Quân nhảy dựng, ngượng ngùng nói: "Ít nói chuyện với Tiên quan, Địa Ngục làm sao có thể xảy ra vấn đề chứ, vẫn luôn yên tâm, chúng ta đều canh gác ngày đêm, một khi có tình huống gì, nhất định sẽ báo cáo ngay cho Tiên giới!"

Trên thực tế, vạn năm qua, quả thật Địa Ngục chưa bao giờ xảy ra vấn đề gì, cũng bởi vậy Thập Đại Minh Quân cho rằng Địa Ngục sẽ không xảy ra vấn đề, phải biết rằng, Địa Ngục phong ấn là do Thái Cổ Chân Thần hạ xuống, làm sao có thể xảy ra vấn đề chứ, còn Địa Ngục Chi Ấn nằm trong tay Minh Quân., Chỉ cần Ấn Địa Ngục không bị mất, vậy sẽ không có khả năng xảy ra vấn đề, bọn họ sẽ không lo lắng chuyện này, cũng xem như không quan tâm, nhưng bọn họ dù thế nào cũng không dự liệu được, lão tổ Nghiên Đài sẽ độ kiếp ở Địa Ngục chi nhãn, xuyên thủng phong ấn trong đó, bởi vậy mang ra một loạt biến cố...

Mà biến cố sau đó, bất luận thế nào bọn họ cũng không tưởng tượng được.

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Bổn tiên sẽ trở về trước."

Thiếu gia cùng Tiên Quan nhẹ nhàng thở ra, vung tay áo, mở ra thông đạo Tiên Giới, bay khỏi Địa Phủ.

"Cung tiễn thiếu gia tiên quan."

Thập đại Minh Quân nhìn theo hướng thiếu gia cùng tiên quan rời đi, hai tay nắm chặt mồ hôi lạnh.

Mười người tập hợp lại một chỗ, Tần Minh Quân hỏi Tam Nhãn Minh Quân: "Mấy tên trộm kia có chạy thoát khỏi Địa Ngục Chi Môn hay

không?"

Tam Nhãn Minh Quân nói: "Lúc ấy ta bị nhốt vào không gian pháp bảo, không nhìn rõ ràng, nhưng bọn hắn thật sự là từ Địa Ngục Chi Nhãn trở lại nhân gian giới, điểm này ta có thể khẳng định!"

"Vậy thì không sai rồi!" Tần Minh Quân sắc mặt ngưng trọng: "Tất nhiên bọn họ đi theo con đường Địa Ngục, cũng không biết bọn họ làm sao biết được! Không được, chúng ta phải tới Địa Ngục xem một chút, vạn nhất thật sự xảy ra vấn đề gì thì hối hận cũng đã muộn rồi!"

Các Minh Quân còn lại cũng đều rất tán thành, lập tức đi tới Địa Ngục.

Dùng Địa Ngục Chi Ấn mở ra cánh cửa Địa Ngục, tiến vào các tầng Địa Ngục, ở bên trong đi qua đi lại xem xét một phen, phát hiện phong ấn bên trong đều hoàn hảo, hết thảy đều vô cùng bình thường, các loại thanh âm quỷ khóc bên tai không dứt., Nhưng mà bọn họ cũng chỉ dám tiến sâu vào tầng mười bốn, khi tới tầng mười lăm thì sẽ ngừng lại, bởi vì một khi bọn họ tiến vào thì chắc chắn sẽ bị xé thành mảnh nhỏ, nên biết, những người bị giam giữ bên trong đều là những đại ma đầu cấp bậc Địa Tiên, phải tới hơn ba trăm người.

Thấy tất cả đều bình thường, Thập Đại Minh Quân lúc này mới yên tâm rời khỏi Địa Ngục.

Về tới Địa Phủ, chậm rãi đợi đám người Cửu Diệu Tiên Quan do Tiên Đế phái tới, một khi Cửu Diệu Tiên Quan hàng lâm, chính là lúc tiến vào nhân gian thảo phạt đám người Vi Vân và Chu Diệu Ngữ.

Tử Nguyệt tiên môn, ánh mặt trời giữa trưa chiếu xuống, toàn bộ sơn môn một mảng vàng óng, hạ nóng bức người.

Rất nhiều môn nhân lui tới quảng trường, có môn nhân một thân một mình luyện kiếm, có người tụm năm tụm ba luận đạo, còn có một

đám người tụ tập tại một nơi, đang tiến hành giao dịch phạm vi nhỏ, trao đổi mong muốn.

Đột nhiên, một luồng ánh sáng từ phía chân trời bay tới, trực tiếp hạ xuống trước cửa đại điện Tử Nguyệt, hóa thành mấy thân ảnh, chính là Chu Diệu Ngữ, Lạc Khi Trần và Ngự Châu nương nương, Lạc Khinh Trần đang đứng trên vai hóa thân thành Tiểu Kim Ti tước, tay Ngự Châu nương nương ôm Vi Vân.

Mấy người tiến vào đại điện, đám người Ngu Nhược Tiên đã ở bên trong chờ.

Ngoại trừ Ngu Nhược Tiên, Bạch Tiêu, Thủy Hồng Dao, Diệp Trầm Ngư, còn có Ngu Yên Vũ, nàng thiên tư khá cao, đã xuất quan sớm, trả giá hao tổn Quảng Hàn Cung, Minh Nguyệt Phi Hoàn và Ngũ Hành Ngọc Kiếm, thành công tu thành cảnh giới Địa Tiên mà vô số tu sĩ mơ ước, trên người vầng sáng màu rực rỡ, khí Tử Kim Cương lượn lờ quanh thân, đã là tiên tử thoát tục danh xứng với thực.

"Vân Nhi sao vậy?" Ngu Yên Vũ tiến lên kiểm tra đầu tiên.

Chu Diệu Ngữ chỉ im lặng, ngồi ở một bên, sắc mặt có chút ngưng trọng.

Lạc Khinh Trần nói: "Lần này trải qua chuyện ở Địa Phủ và Địa Ngục khiến người ta khó có thể tin được, tóm lại một lời khó nói hết, ta từ từ nói cho các ngươi nghe."

Ngự Châu Nương Nương buông Vi Vân xuống, mọi người xem xét một phen, thấy hắn chỉ hôn mê, cũng không có thương thế gì khác, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Mọi người xúm lại một chỗ, Lạc Khinh Trần thuật lại lần chuyện đã trải qua lúc tiến vào Địa Ngục, khiến mọi người chấn động không thôi, tâm trạng theo lời nói của cô mà nhấp nhô, đắc tội với Địa Phủ không nói, còn đi vào mười tám tầng Địa Ngục, còn gặp cả cường

giả Kim Tiên trong truyền thuyết, còn có Cửu Long thần bí kia kéo xe...

"Cửu Long kéo xe?"

Mọi người nhìn Cửu Long Xa đang vờn quanh đỉnh đầu Vi Vân, đều tấm tắc xưng kỳ, nếu không tận mắt nhìn thấy, đều không thể tin được những trải nghiệm thần kỳ trong miệng Lạc Khinh Trần.

Lúc này, Chu Diệu Ngữ bỗng nhiên nói: "Tiên Nương, để những người bên dưới đi ra ngoài trước, có một chuyện cực kỳ quan trọng, cần phải nói rõ ràng."

Ngu Nhược Tiên gật đầu, nàng hiểu ý tứ của Chu Diệu Ngữ, liền phất phất tay, hầu hạ đệ tử Tử Nguyệt Tiên môn ở một bên đều rời khỏi đại điện, đóng cửa điện. Trong đại điện chỉ còn lại Vi Vân, Ngu Nhược Tiên, Ngu Diệu Vũ, Chu Diệu Ngữ, Lạc Khinh Trần, Bạch Ngọc, Diệp Trầm Ngư, Thủy Hồng Dao, Diệu Y, Tiểu Kim, còn có Ngự Châu nương nương.

Ý niệm Chu Diệu Ngữ khẽ động, từ sau lưng dâng lên một Nguyên Thần Pháp Tướng, chính là một nữ tử tướng mạo xinh đẹp, trên người mặc hắc y, quanh thân có bát quái quang hoa vờn quanh, chính là bộ dáng kiếp trước của nàng, vạn năm trước Địa Tiên Âm Phù Huyền Nữ Nhân tộc.

Sau lưng Thủy Hồng Dao cũng dâng lên hình tượng nguyên thần của Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Sau lưng Diệp Trầm Ngư hiện lên hình ảnh nguyên thần của Thiên Âm Tiên Tử.

Thấy vậy, mấy người còn lại cũng không giấu diếm nữa, lần lượt lấy ra thân phận kiếp trước của mình.

Ngu Nhược Tiên, Lạc Khinh Trần, Bạch Hỗn, Diệu Y, đều là tuyệt thế cường giả vạn năm trước, nhưng không phải Nhân tộc, mà là cường

giả Địa Tiên trong thập đại vương tộc. Ngu Nhược Tiên là Địa Tiên của Giao Long tộc, Lạc Khinh Trần là Địa Tiên của phượng hoàng nhất tộc. Bạch Hỗn là Địa Tiên của Bạch Hổ nhất tộc Địa Tiên., Diệu Y lại là Hoa Tiên, bây giờ đều trở thành Địa Tiên Nhân tộc, cũng thật sự là vòng tuần hoàn nhân quả, khiến người ta không biết nên khóc hay cười, chỉ có nguyên thần pháp tướng của Ngu Yên Vũ là tử quang óng ánh, ngồi trên một vầng trăng màu tím, thần bí không nói nên lời, phảng phất ở chân trời, xa không thể chạm, lại như gần trong gang tấc, có thể đưa tay chạm tới.

Ngự Châu nương nương nhìn mọi người, hoàn toàn không ngờ thực lực của các nàng lại nhảy vọt đến trình độ này trong thời gian ngắn như vậy. Nàng bỗng nhiên cảm thấy ở chỗ này mình là thừa thãi, trong lúc nhất thời không biết làm sao.

Chu Diệu Ngữ nhìn về phía Ngu Yên Vũ, nói: "Bái kiến Tử Nguyệt tiên cô."

Ngu Yên Vũ cười khổ một tiếng, nhất thời không nói gì.

Kiếp trước, nguyên thần của nàng lại là sư tổ khai phái của Tử Nguyệt tiên môn - Tử Nguyệt tiên cô!

Chúng nữ thu hồi Nguyên Thần Pháp Tướng, đều im lặng không nói gì.

Chu Diệu Ngữ nói: "Nói một chút đi, mọi người chuyển thế như thế nào, là nhân quả dẫn dắt thế nào?"

Ngu Nhược Tiên nói: "Chỉ vì lúc đó đại ca Vu Man đứng đầu Vương tộc chúng ta bị giết, ta cũng chết, Dương Thần bị thương, rơi xuống Địa Ngục, gặp được một tồn tại thực lực cực kỳ cường đại, hắn là người tên Kim Cương mà các ngươi lần này tới Địa Ngục nhìn thấy, hắn giúp ta khôi phục nguyên thần, cũng báo cho ta biết., Muốn tìm cơ hội không ngừng nhập thế, hắn có thể cam đoan vạn năm sau ta sẽ một lần nữa khôi phục thực lực Địa Tiên. Vì vậy, ta không ngừng nhập thế, nhưng mỗi lần đều nửa đường chết yểu, không cách nào

khôi phục cảnh giới Địa Tiên. Cho đến đời này, đầu nhập vào Tử Nguyệt Tiên Môn Nhân tộc mới khôi phục."

Đôi mắt Lạc Khinh Trần sáng lên, nói: "Ta cũng vậy."

Bạch Chỉ và Diệu Y cũng đều tỏ vẻ giống nhau, đều là được người ta chỉ điểm, không ngừng đầu thai.

Các nàng ở vạn năm trước đều là thập đại Vương tộc Địa Tiên, thuộc về phe Ma giáo, vạn năm qua không ngừng chuyển thế, cho đến đời này mới khôi phục thực lực và ký ức, cũng coi như nhấp nhô. Bất quá sau khi chuyển thế là ký ức kiếp này làm chủ, cũng không bị kiếp trước thay thế, cho nên các nàng có thể phân biệt rõ ràng đúng sai không phải thiện ác, cũng không cảm thấy mình là người trong Ma giáo.

Đầu thai chuyển thế cũng không giống với đoạt xá trọng sinh, cái trước mông muội, hết thảy trở lại, cái sau tỉnh táo, chính là kiếp này kéo dài.

Diệp Trầm Ngư nói: "Tình hình của ta, mọi người đều đã biết, cũng không nói nhiều nữa." Lúc trước đại chiến với Vu Man, còn chưa phi thăng tiên giới, nàng đã chết trận.

Chu Diệu Ngữ lại nói: "Ta, Thủy Tô, còn có Tử Nguyệt tiên cô năm đó đều là người thắng, đã phi thăng Tiên giới, ta chỉ nhớ mình đã làm Tiên quan gần vạn năm ở Tiên giới, sau đó không biết tại sao, hình như là phạm sai lầm gì, bị Tiên Đế trách phạt, nhốt vào luân hồi, muốn hoàn thành một nhiệm vụ, đó chính là một mẻ hốt gọn thế lực Ma giáo ở Thiên Vận đại lục, còn quan trọng nhất là... ngăn cản Thái Cổ Chân Ma từ trong địa ngục chạy ra."

Nói xong, nàng nhìn thoáng qua Vi Vân đang hôn mê.

"Chỉ là... ký ức đó ta cũng không nhớ nổi, dù tu thành Địa Tiên, khôi phục trí nhớ kiếp trước, nhưng đoạn trí nhớ phạm sai lầm kia vẫn một mực mơ hồ không rõ, không biết tại sao." Chu Diệu Ngữ nhíu

mày, lắc đầu: "Không biết Thủy Tô Tô và Tử Nguyệt tiên cô là tình huống như thế nào?"

Ngu Yên Vũ thở dài một tiếng, nói: "Tình hình của ta không khác ngươi là mấy, đều nhậm chức ở Tiên giới, nhưng không biết phạm phải sai lầm gì, bị nhốt vào luân hồi, cũng phải thanh lý Ma giáo, đề phòng Thái Cổ Chân Ma thế nhân. Trong này rốt cuộc có huyền cơ gì, quả thực không nghĩ ra..."

Lúc này, Thủy Hồng Dao cười duyên một tiếng, nói: "Cứ để ta nói cho mọi người biết đi."

Ánh mắt mọi người tập trung vào nàng, chậm rãi đợi cao kiến của nàng.

Thủy Hồng Dao híp mị nhãn, ngồi bên cạnh Vi Vân đang hôn mê bất tỉnh, một tay đặt trên Cửu Long Xa, chợt nghe "Ngao" một tiếng long ngâm vang lên, một đạo kim quang từ đó lóng lánh đi ra, tràn ngập toàn bộ đại điện, tạo thành một vòng bảo hộ nửa chén màu vàng, bao phủ toàn bộ đại điện vào bên trong.

Lúc này Thủy Hồng Dao mới nói: "Được rồi, chắc chắn có thể ngăn cách thám thính của tiên giới."

Nàng tiếp tục nói: "Ta làm quan ở Tiên giới đã vạn năm, sau đó phạm sai lầm bị đánh vào luân hồi, cho đến bây giờ tu thành Địa Tiên, vẫn không nhớ ra mình phạm sai lầm gì, cho đến trước đó không lâu cùng tiểu tử này vui vẻ, bị cây đồ vật này toàn thân mềm nhũn, đầu váng mắt hoa, rõ ràng đụng phải đoạn trí nhớ trống rỗng kia, lúc này mới nhớ ra chuyện gì xảy ra."

Nàng cởi quần của Vi Vân ra, móc từ bên trong ra một cây thớ thịt mềm bự, nắm chặt vào lòng bàn tay rồi đặt xuống.

"Là chuyện gì xảy ra?" Chu Diệu Ngữ hỏi.

Ngu Yên Vũ cũng cảm thấy hiếu kỳ.

Thủy Hồng Dao nói: "Kỳ thực rất đơn giản, bởi vì một đoạn ký ức của chúng ta bị phong ấn, người phong ấn ký ức của chúng ta chính là Tiên Đế."

"Vì sao hắn lại làm như vậy?"

"Bởi vì chúng ta phát hiện một bí mật." Thủy Hồng Dao híp mắt, lộ ra vẻ nhớ lại: "Chúng ta phát hiện, tuy rằng cứ cách một đoạn thời gian, đều có người của một thế giới phi thăng, nhưng số lượng tiên nhân Tiên giới lại chưa từng gia tăng, nói bọn họ hạ phàm chấp hành nhiệm vụ, nhưng chúng ta chưa bao giờ thấy bọn họ trở về, chúng ta âm thầm điều tra, phát hiện những tiên nhân kia không phải hạ phàm, mà là bị "Ăn" mất rồi."

Câu này vừa thốt ra, mọi người đều chấn động.

Thủy Hồng Dao tiếp tục nói: "Bọn hắn đều bị Tiên Đế cắn nuốt."

Chu Diệu Ngữ nghi hoặc nói: "Tiên Đế đã là cảnh giới Kim Tiên, thống trị rất nhiều thế giới, hơn nữa Đại Thánh hắn là Đại Từ, đối xử bình đẳng với chúng sinh, sao có thể làm loại chuyện này?"

Thủy Hồng Dao cười nói: "Rất đơn giản, bởi vì đó không phải Tiên Đế trước kia, Tiên Đế trước kia bị người khác thay thế, đối phương đã cắn nuốt Tiên Đế, giả mạo Tiên Đế, thống ngự đám Tiên Đế., Thỉnh thoảng lại nuốt chửng một tiên nhân, vì vậy số lượng tiên nhân Tiên giới một mực bảo trì ở hơn ba trăm, chưa bao giờ tăng lên. Chúng ta phát hiện việc này, nhưng Tiên Đế cũng phát hiện chúng ta biết được bí mật của hắn, cho nên hắn muốn giết người diệt khẩu, chúng ta không phạm sai lầm bị đánh vào luân hồi., Mà là bị hắn giết trong chiến đấu, không thể không vào Độn Luân lảng tránh khó khăn, nếu không cũng sẽ bị hắn cắn nuốt, mặc dù như thế, hắn vẫn là phong ấn thậm chí là bóp méo trí nhớ của chúng ta, nếu không phải tiểu tử này có thiên phú này, chúng ta bây giờ còn bị bịt kín."

Nói xong, nàng lại lấy ra cây côn thịt Vi Vân thưởng thức vài cái.

Chu Diệu Ngữ nhíu mày nói: "Nếu thật sự là như thế, vậy bây giờ Tiên Đế là ai?"

Thủy Hồng Dao chậm rãi phun ra bốn chữ: "Thái – Cổ - Chân - Ma..."

Mọi người nghe vậy thì đồng thời thay đổi sắc mặt, cả người đều chấn động, quả thật không thể tin vào lỗ tai của mình nữa, thứ này còn đáng sợ hơn cả Ngũ Lôi Oanh đỉnh!

"Sao lại có chuyện như vậy được?!" Ngay cả vẻ mặt của Ngu Nhược Tiên vốn luôn bình tĩnh từ trước tới giờ cũng kinh hãi.

"Cái đó bị nhốt ở tầng mười tám Địa Ngục chính là..." Tất cả mọi người đều ngẩn ngơ.

"Các ngươi nói thử xem?" Thủy Hồng Dao mỉm cười.

Tất cả mọi người đều tập trung nhìn vào Vi Vân đang hôn mê.

Thủy Hồng Dao tiếp tục nói: "Không biết là khi nào, Thiên Ngoại Thần Ma đi vào thế giới này, hẳn là đánh từ trên trời xuống tận đây, đánh cho thế giới này tan thành mảnh nhỏ, kết quả song phương lưỡng bại câu thương, chẳng biết tại sao, một người rơi vào Địa Ngục, một người lẫn vào Tiên giới, chính đạo của Thiên Vận đại lục vạn năm qua cùng Ma giáo đại chiến, đều có quan hệ với hai người này."

Ngu Yên Vũ thản nhiên nói: "Xem ra ngọn nguồn trong đó, phải đợi sau khi Thái Cổ Chân Thần của chúng ta tỉnh lại mới có thể biết được."

Tất cả mọi người đều cười khổ một hồi.

———————————————————

263

Chương thứ 54 Thiên Thần thể của Hạo Thiên Thần.

Huyết Hà vạn dặm.

Sóng nước sông đỏ như máu mãnh liệt, cuồn cuộn mà chuyển động, thỉnh thoảng nổi lên mấy đóa bọt nước màu huyết hồng, một con quạ đen sơ sẩy rơi vào trong đó, lập tức xì một tiếng, bị nước sông nuốt chửng, hài cốt vô tồn, chỉ có một làn sương mù bốc lên.

Đột nhiên, dòng sông đỏ như máu bắt đầu chìm xuống, nếu nhìn về phía bờ, sẽ phát hiện trình độ của Vạn Lý Huyết Hà đang không ngừng giảm xuống. Hơn nữa tốc độ giảm xuống này càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng, nước sông bắt đầu khô héo, sau đó lộ ra hồ máu ở vạn dặm, đá lớn ở đáy sông, hài cốt của vô số động vật, còn có rất nhiều binh khí đao kiếm, tất cả đều lộ ra ngoài.

Rất nhanh, vạn dặm sông máu đều khô cạn, sông lớn vắt ngang Nam Bắc Thiên Vận đại lục cứ như vậy biến mất không thấy gì nữa. Lưu lại một hẻm núi cực lớn, sâu vạn trượng, rộng vạn dặm, tựa như một con rồng lớn!

Mà ở giữa sông máu vạn dặm, một cự nhân cao vạn trượng đứng ở nơi đó, tay nắm một cây chiến kích vô cùng to lớn, thân thể hùng vĩ vạn trượng như kình thiên trụ, tràn đầy dũng khí dũng mãnh, cơ bắp trên thân kết lại, lại quấn lấy một tầng sừng dày đặc, tựa như nham thạch.

Cự nhân Vu Man!

Giờ phút này, một dòng nước sông ở vạn dặm cuối cùng của Huyết Hà, đang chảy vào thất khiếu đầu của cự nhân Vu Man này, thì ra nước sông trong toàn bộ Huyết Hà vạn dặm đều chảy vào trong cơ thể Vu Man, lúc này trên người Vu Man nổi lên từng luồng ánh sáng màu máu., Những bùn bẩn trên người rạn nứt dồn dập, tróc ra rơi

xuống, lộ ra chiến giáp hoàng kim trên người hắn, còn có làn da màu vàng đất, cơ bắp rắn chắc thành khối, Lục Thần Kích trong tay cũng tuôn ra ánh sáng màu vàng óng, kim quang chói mắt chiếu rọi nửa bầu trời.

"A, a —— "

Thất khiếu Vu Man vốn trống rỗng kia, lúc này tất cả đều khôi phục, hai mắt to như hai mặt trời màu vàng, từ đó bắn ra hai chùm sáng màu vàng, xuyên thủng thiên địa, chiếu rọi cửu châu, tiên giới, địa phủ, nhân gian tam giới đều có thể thấy rõ ràng!

"Rống —— "

Vu Man quát lớn một tiếng, một luồng khí lưu khổng lồ từ trong miệng phun ra, hình thành một cơn lốc, quét về bốn phương tám hướng, âm thanh truyền ra, như tiếng sấm, nổ tung giữa trời.

Hơi thở như mây, hơi thở thành gió, con mắt như nhật nguyệt, tiếng như sấm sét!

Đây là lực lượng cường đại cỡ nào.

"Ha ha..."

"Vu Man" phát ra từng đợt cười điên cuồng, thanh âm chấn động thiên địa.

Đám người Ma công tử đang ăn uống ngon lành trong đại điện sơn môn Thiên Ma giáo, nghe thấy động tĩnh này đầu tiên, Ma công tử là người phản ứng đầu tiên, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, nói: "Giáo chủ thành công! Thành công rồi!"

Lúc này thư sinh kỳ thú, Phi Thiên Đại Thánh, Cực Lạc Ma Quân và Thất Tuyệt thiền sư đang ngồi cùng một chỗ với Ma Ngọc, vừa uống rượu ăn thịt, thưởng thức món ngon, vừa đùa bỡn huyệt thịt kỳ dị

của Ma Ngọc. Động tĩnh này nổi lên, mọi người đều dừng lại nhìn về phía Ma công tử.

Kỳ Thú Thư Sinh hỏi: "Đây là đoạt xá thành công theo lời Ma công tử?"

Ma công tử gật đầu nói: "Không sai, Giáo chủ chúng ta đã thành công đoạt xá Vu Man thân thể, từ nay về sau, thực lực Thiên Ma giáo chúng ta sẽ là đứng đầu thế giới này, không ai có thể địch nổi!"

"Vậy thì chúc mừng, sau này còn phải dựa dẫm nhiều vào." Mấy người chắp tay chúc mừng.

"Ha ha." Ma công tử cười cười: "Mấy vị đều là khách quý của Thiên Ma giáo chúng ta, mặc dù sau này phi thăng, chúng ta cũng là bạn tốt, yên tâm, chuyện của tứ phương đại lục, cũng là chuyện của Thiên Ma giáo chúng ta, cho dù lúc này các ngươi muốn giết tới Tử Nguyệt tiên môn cướp nữ nhân, Thiên Ma giáo chúng ta cũng nhất định hết sức ủng hộ!"

Những lời này đem bốn người nói ra cũng có chút ngượng ngùng, bọn họ chẳng những làm mẹ nuôi của Ma công tử, ăn được rượu ngon thức ăn ngon của hắn, chiếu cố như vậy, quả thực làm cho bọn họ tự động dung túng, trong lòng nghĩ thế nào cũng phải tìm cơ hội ý tứ, còn trả ân tình này.

Ma công tử nói: "Đi, chúng ta đi vạn dặm Huyết Hà!"

Dứt lời, hắn dẫn đầu ra khỏi đại điện, Thôn Nhật Hỏa Viên đi theo phía sau.

Tứ Đại Địa Tiên và Ma Ngọc cũng vội vàng đuổi theo.

Huyết Man vẫn luôn bị bọn họ quên lãng, lúc này cũng đứng dậy đuổi theo, hắn cuối cùng, yên lặng không nói, nhưng giờ phút này trong mắt hắn lại xuất hiện một vòng huyết quang, trong mắt toát ra một tia cười gian quái dị.

Sau khi mấy người đi tới vạn dặm huyết hà, liền nhìn thấy thân thể hùng vĩ vạn trượng của "Vu Man" từ trong hẻm núi lớn kia nhảy ra, rơi ở trên vùng núi bên này lãnh địa chính đạo, "Thùng" một tiếng, chấn động lớn, vạn trượng đó chiều cao, đâm thẳng mây, quả thực chính là đỉnh thiên lập địa!

Lúc này trong cơ thể Vu Man lại không phải nguyên thần bản nhân của Vu Man, mà là dương thần của cầu đài lão tổ, hắn lợi dụng bản mạng tinh huyết của Vu Nhung, sau khi luyện hóa nhập thể, có được huyết mạch Cự Nhân tộc, sau đó mới đem thân thể Vu Man đoạt xá, sau đó mới đem thân thể của Vu Man đoạt xá., Như thế liền có thể cam đoan sẽ không bài xích, sau khi đoạt xá, lấy pháp lực Địa Tiên cảnh của hắn sống lại thân thể Vu Man, đem nước sông vạn dặm huyết hà đều hấp thu, những dòng máu đó vốn là tinh huyết của Vu Man biến thành, sau khi hấp thu, thân thể Vu Man cũng hoàn toàn khôi phục!

Lão tổ nghiên mực cảm thụ được lực lượng khổng lồ của cỗ thân thể này, quả thực là không thể tưởng tượng nổi, khó có thể tin được, trước kia hắn còn nghĩ không ra, cùng là tu vi Địa Tiên, làm sao chênh lệch lại lớn như vậy?

Hiện tại, hắn thao túng thân thể Vu Man, rốt cuộc hiểu rõ nguyên do trong đó, nguyên lai Vu Man tu thành thần thông thể chất —— Hạo Thiên Thần Thể!

Thực lực sau khi thành Tiên, ngoại trừ cảnh giới và pháp bảo, chủ yếu do thần thông thể chất quyết định, mà thần thông thể chất chia làm bảy tầng luyện thể, theo thứ tự là chân thân, kim thân, thần thể, thánh thể, Bá thể, Đạo thể và Bất Diệt Thể.

Ví dụ như chân thân Thái Huyền thuộc về luyện thể tầng thứ nhất, nhưng mặc dù như thế, Địa Tiên tu thành Thái Huyền Chân Thân, cũng cường đại vượt xa so với Địa Tiên bình thường, pháp bảo bình thường đều không thể thương tổn được. Mà Hạo Thiên Thần Thể của Vu Man lại thuộc về cảnh giới luyện thể tầng thứ ba., So với chân

thân và kim thân cường đại hơn vô số lần, hơn nữa Vu Man cự nhân tộc thể chất trời sinh mạnh mẽ, đây là khái niệm gì? Đừng nói là cùng là cảnh giới Địa Tiên, cho dù là Thiên Tiên, thậm chí Kim Tiên, muốn giết chết Vu Man cũng rất khó!

Nói cách khác, thực lực chân chính của Vu Man đủ nghiền ép tất cả Địa Tiên, thậm chí chiến thắng Thiên Tiên, thậm chí có thể đánh một trận với Kim Tiên!

Mà hiện giờ, lão tổ Nghiên đài đoạt xá Vu Man, có được Hạo Thiên Thần Thể của Vu Man!

"Thân hình người khổng lồ thật dũng mãnh, Hạo Thiên Thần Quyết thật là lợi hại, Hạo Thiên Thần Thể thật cường đại, ha ha... Rốt cuộc bổn tọa cũng có sức mạnh vô địch tam giới. Thử hỏi, toàn bộ tu chân giới, toàn bộ Tiên giới, Địa phủ, nhân gian... Ai dám đánh một trận với bổn tọa?"

Lão tổ nghiên mực hăng hái, lão giơ Lục Thần kích trong tay lên cao, mũi nhọn hình trăng lưỡi liềm của chiến kích vô cùng sắc bén, lóe ra hàn mang, chỉ thẳng lên chín tầng trời.

Lục Thần kích này cũng không phải là vật phàm, là pháp bảo đỉnh cấp trong ba mươi sáu món tiên khí của Thiên Vận, lực phá hoại thứ nhất, có lẽ năng lực xuyên thấu và chặt đứt vạn vật, nó không bằng Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, nhưng lực phá hoại của nó là khó có thể tưởng tượng, chiến kích này trong tay, sức chiến đấu bỗng nhiên tăng vọt một mảng lớn, đủ để chém giết tồn tại tu luyện thành thần thông thể chất!

Đây là thời khắc đỉnh cao của lão tổ Nghiên mực, trong lòng hắn tràn đầy vui mừng, tràn ngập tự tin cường đại, thậm chí hắn muốn hướng thẳng Tiên giới, đuổi Tiên Đế từ dưới ngai báu của mình xuống, nhưng mà thay vào đó... Đại trượng phu như thế!

Lão tử là chủ nhân của Thiên Vận đại lục chó má gì chứ, mục tiêu chính thức của ta là trở thành chúa tể của cả ba giới Thiên Địa Nhân,

khiến cho chúng sinh phủ phục dưới chân ta, khiến tất cả mọi người chỉ có thể ngước nhìn!

Trong lòng lão tổ nghiên mực dâng lên cảm xúc khó tả, kích động, hưng phấn, phóng khoáng, thậm chí có một cảm động sâu sắc. Lão bị chính mình làm cảm động, vốn chỉ là một thư sinh ở Thiên Vận đại lục, về sau bị chính đạo tu chân giới hiểu lầm, thậm chí truy sát., Tiến vào Ma giáo, sau đó một đường âm mưu quỷ kế, cơ quan tính hết, một đường nội đấu với người trong Ma giáo, cùng người chính đạo cắn xé, cuối cùng thành công thành danh, trở thành lão tổ nghiên mực một trong ba tổ Ma giáo, nắm trong tay toàn bộ thực lực Thiên Ma giáo., Ở trong chính ma đại chiến, hắn cũng tỏa sáng rực rỡ, cho dù Kim Giao lão tổ và huyết tổ đều đã chết, hắn vẫn sống rất tốt, thậm chí hắn còn mở lối khác, tu thành cảnh giới Địa Tiên mà mọi người trong tu chân giới đều mơ ước, có được tuổi thọ vô cùng vô tận, cho đến hôm nay, hắn lại đoạt xá vu man Hạo Thiên thể, thực lực vượt lên một đỉnh phong làm người ta khó có thể tưởng tượng!

Từ lúc còn là phàm nhân cho đến thời khắc cao nhất, hắn vẫn luôn lăn lộn tìm kiếm, đau khổ tìm kiếm sống sót, tư vị trong đó, chỉ có chính bản thân hắn mới biết được, hôm nay rốt cục hắn đã thành công!

Hắn cảm động đến muốn khóc, cơ hồ muốn hát một khúc, ca tụng sự tích vĩ đại của hắn, quang vinh năm tháng.

"Sau này, ai dám chọc ta, vẫn còn núi này!"

Nói xong, lão tổ nghiên mực dậm chân một cái, cứng rắn đạp một ngọn núi lớn dưới chân thành đất bằng, tung tóe lên vô số bụi mù.

Có thể nói, hiện tại nghiên mực lão tổ, ở trên thực lực vu Man so với vạn năm trước vẫn có hơn, thậm chí hắn còn có tâm cơ hơn người, điểm này là Vu Man năm đó không có đủ, trí tuệ và lực lượng thống nhất, hoàn mỹ kết hợp ở trên người hắn.

Giờ này khắc này, hắn đã có lòng tin tuyệt đối, chính đạo tu chân giới chó má gì, tùy tay là có thể diệt!

Vài đạo lưu quang từ phía lãnh địa Ma giáo bay ra, rất nhanh liền xuất hiện trước mắt, chính là do Ma công tử dẫn Địa Tiên từ bốn phương đại lục tới.

"Chúc mừng giáo chủ, cuối cùng cũng được thỏa nguyện!" Ma Ngọc nhìn thân thể hùng vĩ vạn trượng trước mắt, không khỏi suy nghĩ miên man, không biết pháp bảo nhục huyệt của mình có thể ngăn cản sức mạnh của bộ Hùng Khu Dương này không?

Ma công tử nói: "Phụ thân đại nhân, mấy vị này là bằng hữu của bốn đại lục khác, đều có tu vi Địa Tiên, nguyện ý kề vai chiến đấu cùng chúng ta, cùng nhau đối phó chính đạo."

"Rất tốt." Lão tổ Nghiên mực gật gật đầu.

"Tốt, thật mạnh..."

"Bái kiến giáo chủ Nghiên mực!"

Tứ Đại Địa Tiên đều thay đổi sắc mặt, chấn động đến tột đỉnh. Cùng là cảnh giới Địa Tiên, sao đối phương có thể mạnh đến mức này, khí thế trên người tỏa ra làm bọn họ đều cảm thấy nghẹt thở, hận không thể lập tức quỳ gối trước mặt hắn, hô to "Chủ thượng", căn bản không sinh ra ý niệm chiến đấu với hắn.

"A... Các ngươi gia nhập dưới trướng ta, điều này rất tốt, chứng tỏ các ngươi rất thông minh." Ánh mắt lão tổ Nghiên mực quét qua mấy người kỳ thú thư sinh.

"Gia... gia nhập dưới trướng giáo chủ Nghiên mực? Ta, chúng ta không có gia nhập..." Mấy người đều bối rối, gia nhập dưới trướng lão tổ Nghiên mực? Đây không phải là bản ý của bọn hắn, dù sao, bọn hắn cũng là Địa Tiên, còn dự định phi thăng Tiên giới, tiêu diêu

tự tại, làm sao có thể ở lại nhân gian, khuất phục dưới người khác, bị người khác răn dạy.

"Hửm? Các ngươi nói cái gì? Nói lại lần nữa, bổn tọa không nghe rõ ràng." Giọng nói của lão tổ Nghiên mực như tiếng sấm rền, chấn bọn họ vang lên ong ong, đại náo trống rỗng, tu vi chỉ có Địa Tiên, vào lúc này lại không phát huy được bất kỳ tác dụng gì.

"Ta nói, chúng ta không muốn đầu nhập vào dưới trướng ngài..."

Âm thanh của Cực Lạc Ma Quân còn chưa dứt, mới nói được một nửa đã thấy một bàn tay lớn của lão tổ nghiên mực đánh xuống, trực tiếp quấn hắn vào lòng bàn tay, bóp mấy cái, lập tức bên trong tuôn ra từng đoàn từng đoàn huyết vụ, kèm theo từng tiếng kêu thảm thiết thê lương, chỉ chốc lát sau đã không còn tiếng động.

Lão tổ Nghiên đài búng ngón tay, ném máu trên tay đi.

Thấy vậy, Kỳ Thú Thư Sinh, Phi Thiên Đại Thánh, cùng với Thất Tuyệt Thiền Sư đều sợ tới mức mặt không còn chút máu, toàn thân phát run. Bọn hắn nhìn ra được chiêu này của lão tổ nghiên mực đã trực tiếp bóp chết Cực Lạc Ma Quân, mấy lần chảy máu trùng sinh cũng vô dụng, bổn mạng tinh huyết tiêu hao hết, nguyên thần cũng bị bóp nát, chết đến không thể chết thêm nữa. Đường đường Địa Tiên, trước mặt lão tổ Tuyền Cơ Đài, rõ ràng không có chút lực phản kháng nào!

"Ta, chúng ta nguyện ý gia nhập dưới trướng lão tổ!"

Kỳ Thú Thư Sinh, Phi Thiên Đại Thánh và Thất Tuyệt Thiền Sư vội vàng quỳ xuống, đùa à, hai lựa chọn trước mắt, một là chết, một là trở thành thủ hạ của người này, lựa chọn thế nào cũng là mạng nhỏ quan trọng hơn.

"Rất tốt."

Lão tổ nghiên mực quét nhìn mọi người vài lần, kỳ thú thư sinh, Phi Thiên Đại Thánh, Thất Tuyệt Thiền Sư, còn có Ma công tử, Huyết Man, Ma Ngọc. Những người trước mắt này chính là lực lượng trung tâm của Thiên Ma giáo.

Lúc đảo qua Huyết Man, trong lòng lão tổ Tuyền Cơ bỗng nhiên rung động, hắn hơi ngẩn ra, muốn tìm nguyên nhân trong đó, nhưng lại không có bất cứ cảm giác gì, đành phải thôi.

Lão tổ nghiên mực nói: "Chỉ cần đi theo bổn tọa, bổn tọa cam đoan tất cả các ngươi đều có thể ăn uống sướng, mau sống sót hơn Thần Tiên, chúng ta diệt chính đạo trước, nhất thống năm phương đại lục, sáng lập ra một hành động vĩ đại mà tất cả mọi người chưa từng có! Sau đó lại thu phục Địa Phủ, đưa Tiên Đế xuống bảo tọa, đến lúc đó tất cả thống tam giới, mỗi người các ngươi đều là đại công thần! Được hưởng vô tận phú quý, tiêu dao vô biên, muốn cái gì thì có cái đó! Đi theo ta!"

Nói xong, lão tổ nghiên mực bước ra một cước, đi về phía Tử Nguyệt tiên môn, một bước của hắn chính là cách mặt đất ba mươi dặm, tốc độ không chậm chút nào so với phi hành.

Đám người Ma công tử cũng nhao nhao đuổi theo, mỗi người đều hưng phấn khó hiểu, chờ xem tu chân giới chính đạo như thế nào trước mắt bọn họ biến thành tro bụi.

Đám người Kỳ Thú Thư Sinh thậm chí đang mơ làm sao lại chơi Ngu Yên Vũ và Lạc Khinh Trần, đợi lão tổ Nghiên mực bắt sống nàng, sau khi chơi xong, bọn họ hẳn cũng có thể chia một chén canh chứ?

Huyết Man vẫn ở cuối cùng, huyết quang trong mắt hắn càng ngày càng thịnh, trên người cũng xuất hiện từng đường vân huyết sắc huyền ảo, dưới sự cẩn thận, sẽ phát hiện giống như Huyền Chân Sơn Nhân, khi Vi Vân bọn họ tu luyện Hạo Hạo Thiên Thần Quyết không khác gì nhau. Điểm khác biệt ở chỗ, Huyền Chân Sơn Nhân và Vu Mục là màu ám kim, mà trên người Vi Vân lại là màu vàng, chỉ có Vu Man trên người cũng chỉ có màu huyết sắc.

...

Minh Quân đại điện ở Địa Phủ.

Thập Đại Minh Quân nghe thấy tiếng động truyền xuống từ Thiên Vũ đại lục, không khỏi kinh hãi, sợ hãi co rụt cổ trong đại điện, sợ đối phương giết vào Địa Phủ. Vạn vạn kẻ địch không lại, không phải bọn hắn nhát gan, mà là bọn hắn sợ hãi., Mà là bọn họ vừa bị mấy người Vi Vân và Chu Diệu Ngữ giáo huấn một lần, căn bản đánh không lại, hôm nay lão tổ Nghiên mực gây ra động tĩnh càng lớn hơn, dùng chân nghĩ cũng biết thực lực đối phương mạnh bao nhiêu, cho dù dốc hết toàn bộ binh lực Địa Phủ, cũng quyết không thể đánh thắng đối phương.

Chờ sau khi lão tổ nghiên mực gây ra động tĩnh yếu bớt, lại thấy cửa đại điện hạ xuống một đạo ánh sáng năm màu, lại là thông đạo Tiên giới thông về Địa Phủ mở ra, đang có từng tiên quan từ đó rơi xuống.

"Trợ thủ Tiên Đế phái tới!"

Thập đại Minh Quân mừng rỡ, vội vã tiến lên hưởng ứng.

Có hai mươi mốt người tới, nhưng ngoại trừ Cửu Diệu Tiên Quan còn có mười hai người khác, Cửu Diệu Tiên Quan đều là Nhân tộc, từng cây ngọc thụ lâm phong, dáng vẻ phong lưu phóng khoáng, có tay cầm ống sáo tiên, có người cầm ống tiêu động, thoải mái thoải mái không nói nên lời, mười hai người còn lại là đầu thú thân người, cũng là Địa Tiên, có Long tộc, có điểu tiên, cũng có hổ tiên, không cái nào không trọn vẹn.

Thập đại Minh Quân vừa nhìn lại âm thầm kinh hãi, Tần Minh Quân nói: "Bái kiến Cửu Diệu Tiên quan, a! Ngay cả Thập Nhị Nguyên Thần Tiên Quan cũng tới, thật khiến hạ quan sợ hãi, không kịp đón tiếp từ xa, không kịp tiếp đón từ xa rồi!"

Mười hai Địa Tiên của Yêu tộc này chính là Thập Nhị Nguyên Thần Tiên Quan của Tiên Giới, cũng là tồn tại cường đại tu thành thể chất

thần thông, không phải Địa Tiên bình thường có thể so sánh.

Ngoài ra, hai mươi mốt người này đều có pháp bảo bên người, mỗi người một kiện, đây chính là một chỗ tốt sau khi phi thăng Tiên Giới, chính là có thể luyện chế pháp bảo ở Tiên giới. Bởi vì Tiên giới có đủ tiên linh chi khí, pháp bảo ở Tiên giới vốn là vật tầm thường, cũng không phải quý hiếm như Nhân gian.

Hai mươi mốt Địa Tiên tu thành thần thông thể chất, hơn nữa mỗi người đều có một kiện pháp bảo trong tay, thực lực bực này, đủ để quét ngang bất kỳ tông môn nào của nhân gian giới.

Người cầm đầu là một nam tử trung niên dáng dấp thư sinh, đầu đội khăn chít, lưng đeo một thanh tiên kiếm, hắn thản nhiên nói: "Ừm, Tần Minh Quân à, ngươi không cần khách khí, Tiên Đế Mệnh hạ giới là để trợ giúp ngươi, bởi vậy lấy ngươi làm chủ, ngươi là chủ, chúng ta là khách, khách tùy chủ, lần hành động này, ngươi cứ việc an bài là được."

Tiên quan này là Tử Diệu tiên quan trong Cửu Diệu tiên quan, đứng đầu Cửu Diệu tiên quan, là người có lễ thập phần, lại là người có thực lực mạnh nhất, rất có uy danh tại Tiên giới.

"Không dám, không dám." Tần Minh Quân cười nói.

Tiên quan long đầu trong mười hai Nguyên Thần tiên quan nắm gậy đầu rồng trong tay, trầm giọng nói: "Lần này sở dĩ gia tăng nhân số hạ giới, đều là vì vừa rồi Thiên Vũ đại lục nhân gian xảy ra dị biến, có người phục sinh tuyệt thế hung ma vạn năm trước của nhân tộc Vu Man, tên này hung ác độc ác., Bản lĩnh cao siêu, thực lực cực mạnh, bình thường Địa Tiên căn bản không bắt được, cho nên Tiên Đế Mệnh chúng ta đến đây trợ trận, thuận tiện đem Vu Man này cũng giải quyết, cũng tốt trừ đi một tai họa lớn trên thế gian! Hoàn thiên địa một trời đất sáng sủa!"

"Vâng, chúng ta vừa rồi cũng đã nhận ra, động tĩnh kia to lớn, khiến người ta khiếp sợ, không nghĩ đến nguyên lai là Cự Nhân Vu Man

phục sinh, việc này không thể coi thường, khó trách Tiên Đế bệ hạ phái các vị tiên quan hạ giới. Bất quá, có các vị tiên quan, bỏ qua Vu Man kia cho dù hung hãn, cũng phải đền tội!"

Tần Minh Quân không ngừng nói chuyện, hắn thân là tiên quan tầng dưới chót, am hiểu sâu sắc cách xử thế, mỗi khi có tiên quan hạ giới làm việc, đều nhất định nói tốt, dốc toàn lực chiêu đãi.

Tiên quan đầu rồng được dụng dụng gật gật đầu, lại nói: "Còn có tiểu nhi đại náo Địa Phủ kia, dám can đảm đến Địa Phủ quấy rối, tự nhiên không thể buông tha."

"Tuyệt đối không thể bỏ qua!" Tần Minh Quân cảm thấy vui mừng, có nhiều tiên quan hạ giới như vậy, lo gì không diệt được mấy tên trộm kia? Hắn cười nói: "Ta đã chuẩn bị xong tiệc rượu, những rượu và thức ăn này đều là hạ quan cất giữ nhiều năm, không phải vật phàm. Đến đây, mời các vị tiên quan dùng rượu và thức ăn qua, nghỉ ngơi hồi phục một phen, chúng ta lại đến Thiên Vận đại lục, bắt hết mấy tên tiểu mao tặc và Vu Man kia!"

"Cũng được, cũng được..."

Những tiên quan này đều mỉm cười đi theo Thập Đại Minh Quân vào Thiên Điện, đi hưởng thụ rượu ngon món ngon.

Hạ giới Tiên quan được Tiên Đế đồng ý, nếu không coi là nhiễu loạn trật tự hạ giới, phải bị trừng phạt. Bây giờ đang có nhiệm vụ trong người, vất vả lắm mới hạ giới một lần, đương nhiên phải kéo dài một đoạn thời gian, thừa cơ hưởng dụng nhân gian khói lửa.

...

264

Tất cả mọi thứ đều trôi qua, đều là mộng ảo.

Vi Vân mơ một giấc mơ rất dài.

Trong mộng, hắn trải qua một đoạn tuế nguyệt dài dằng dặc, đã trải qua vô số chuyện lớn nhỏ. Nếu là thêu dệt thành sách, ít nhất cũng có hơn mười quyển. Thật sự là bảy ngày bảy đêm đều nói không hết.

Đó là một thế giới khác, hoàn toàn khác với Thiên Vũ đại lục. Ở nơi đó, hắn tên là Đặng Hạo, sinh ra trong một nông gia bình thường, là con trai độc nhất trong nhà, nhưng hắn từ nhỏ đã thông minh, chăm chỉ học tập, trải qua một phen nỗ lực không ngừng., Cuối cùng cũng thi đậu tiến sĩ trong khoa cử vương triều, nhưng khi vinh quy cố, lại phát hiện người nhà chết thảm ngoài ý muốn, hắn đau đến không muốn sống. Sau khi Phong quan, truy tra hung thủ, lại phát hiện hung thủ là yêu ma quỷ quái, hắn đành phải tìm cao nhân xung quanh hỗ trợ, cũng bởi vậy, bước lên con đường tu hành.

Thiên phú tu hành của hắn rất kém cỏi, nhưng bởi vì mượn nhờ thế lực vương triều mà khiến cho một viên đan dược trân quý biến đổi thể chất, lại thêm trí tuệ của hắn, trải qua một phen khổ tu cuối cùng cũng có thành tựu trong việc tu luyện., Sau khi tập kết lực lượng của giới tu hành, trải qua chín lần cửu tử nhất sinh, cuối cùng cũng giết chết hung thủ. Mà lúc này, hắn đã già nua, hắn phát hiện mình lại không còn mục tiêu, chỉ có truy tìm đạo trường sinh bất tử., Tu hành liền xuất thế, lại phát hiện giới tu hành bên ngoài vương triều là một nơi cạnh tranh, cạnh tranh và tranh giữa người tu hành so với vương triều không thua kém chút nào. Hắn không ngừng khổ tu, một đường chém giết, cuối cùng tu thành Địa Tiên, có được tuổi thọ vô tận, cũng có thể phi thăng tiên giới.

Tiên giới ở thế giới kia của hắn, có tiên dân, Tiên quan, Tiên quân, Tiên vương, Tiên vương, Tiên đế. Hắn phát hiện sau khi phi thăng sẽ

tồn tại đấu tranh ngoài sáng trong tối, các loại âm mưu dương mưu, nói tóm lại, tranh đấu ở khắp nơi. Cuối cùng hắn cũng minh bạch, thế gian này căn bản không có thế ngoại đào nguyên gì cả., Một mặt là lòng người có lợi, một mặt tài nguyên có hạn, tranh đấu sẽ thành tất nhiên. Hắn tham gia vào mưu phản của Tiên Vương, gia nhập tranh đoạt Tiên Đế, dựa vào trí tuệ vô thượng của hắn, âm thầm tu thành Đại La cảnh, luyện chế ra thần khí "Lục Thần Kích", một lần nghiền ép cường giả thập phương, rốt cuộc thành công leo lên bảo tọa của Đại Đế Tiên giới, thống ngự rất nhiều tinh tú, các thế giới khắp nơi.

Sau khi trở thành Tiên Đế, hắn lại gặp phải phản đồ của thuộc hạ, tuy rằng bình loạn cuối cùng, nhưng vì một lần lao lực vĩnh viễn mà trải qua mấy vạn năm trầm tư minh tưởng, cuối cùng cũng sáng chế ra một môn công pháp vô thượng chấn nhiếp Hoàn Vũ, chính là Hạo Thiên Thần Quyết!

Hắn ngao du tinh không, chém giết vài con dị thú Hỗn Độn cảnh giới Kim Tiên, dùng máu thịt tinh hoa của nó luyện chế thành một quyển sách, làm Thần khí, dùng nó để chở Hạo Thiên Thần Quyết, lợi dụng môn công pháp Hạo Thiên Thần Quyết này, hắn có thể khống chế tất cả tu luyện qua Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, hắn để tất cả dưới trướng tất cả địa tiên trở lên đều tu luyện Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, một mặt bọn hắn có sức chiến đấu mạnh mẽ, mặt khác, cũng chịu hắn hạn chế, tránh đi khả năng phản loạn.

Dựa vào Thiên Thần quyết của Hạo Thiên, hắn đã chiếm lĩnh một tinh hệ siêu cấp, dưới trướng có ba ngàn thế giới, đã đạt được uy danh của "Thái Hạo Tôn giả", uy danh của hắn chấn nhiếp toàn bộ vũ trụ, trở thành tồn tại chí cao trên ý nghĩa thật sự, cùng với mấy Tôn giả Đại La cảnh khác đều là chúa tể của bản vũ trụ, ai nấy đều chiếm lấy một tinh hệ to lớn, liên minh lẫn nhau, chăm sóc lẫn nhau, thực hiện sự có thể cộng hưởng.

Hắn lại hàng phục được chín Ngũ Trảo Kim Long Kim Tiên cảnh, sử dụng rất nhiều thiên tài địa bảo luyện chế ra từng kiện thần khí "Cửu Long Xa", hắn thường cưỡi Cửu Long Xa tuần du ba ngàn thế giới,

từng ngôi sao, hư hại có thừa, bù đắp thiếu sót, bảo vệ sự thống trị của bản thân.

Ở trung tâm tinh hệ, hắn thiết lập Thần giới tên là "Thái Hạo thần đình", là chủ nhân của mỗi ngôi sao được thiết lập ở bên trên các thế giới để lập ra Tiên giới chi chủ, bởi vì tất cả thủ hạ đều tu luyện Hạo Hạo Thiên thần quyết, bị chế ngự bởi hắn nên không một ai dám phản loạn.

Nhưng mà dưới trướng của hắn không có người phản loạn, cũng không phải là người dưới trướng của người khác sẽ không phản loạn, trong vũ trụ một trận ngoài ý muốn vẫn xảy ra, một ngày kia, bản vũ trụ một trong năm đại chí tôn, Vạn Đạo Tôn giả phát ra tín hiệu cầu viện, cầu cứu hắn.

Sau khi hắn biết được lập tức tiến đến địa bàn của Vạn Đạo Tôn Giả tiến hành viện thủ.

Sự tình là như vầy, Vạn Đạo Tôn Giả thu nhận cái tên đệ tử "Thiếu Viêm", người này là kỳ tài ngút trời vạn cổ khó gặp, trí tuệ cao, lai căn cốt bất phàm, tốc độ tu luyện cực nhanh, mà người này thật thà chất phác nhu thuận, Vạn Đạo Tôn Giả liền trọng bồi dưỡng., Ai ngờ tâm cơ của thằng nhãi này cực kỳ thâm sâu, quả thực sâu không lường được. Toàn bộ sự chất phác ngoan ngoãn của hắn đều được ngụy trang thành. Cuối cùng vào một ngày, dã tâm của hắn lộ ra ngoài, sau khi Vạn Đạo Tôn Giả phát hiện thì cũng đã chậm, bởi vì một ý niệm của hắn., Ở đây trước đó đã truyền thụ Vạn Pháp Quy Tông của mình cho Thiếu Viêm, Thiếu Viêm âm thầm tu thành Đại La cảnh, giả heo ăn hổ, đánh lén vạn Đạo Tôn Giả, đoạt lấy Vô Tự Kim Thư của hắn, thần khí này là pháp lực và nguồn suối trí tuệ của Vạn Đạo Tôn Giả, không có thần khí, Vạn Đạo Tôn Giả cũng không địch lại Thiếu Viêm, đành phải cầu cứu bốn đại tôn giả khác.

Mà lúc này, ngoại trừ Thái Hạo Tôn Giả, ba vị Tôn Giả khác đã ngủ say hồi lâu, không có mấy vạn năm mơ tưởng tỉnh lại, liền chỉ có Thái Hạo Tôn Giả một mình đi tới cứu viện, nhưng chờ Thái Hạo Tôn Giả

tới, cũng đã muộn, Thiếu Viêm đã đem vạn đạo Tôn Giả thôn phệ, đang luyện hóa, một khi vạn đạo Tôn Giả bị hắn triệt để luyện hóa, như vậy Thiếu Viêm sẽ có được lực lượng của hắn, tiếp quản thế lực của hắn, cũng trở thành Chí Tôn mới.

Muốn làm Chí Tôn vũ trụ, chỉ có trí tuệ và vũ lực là không được, quan trọng nhất là đức hạnh, nếu không không không thể nhận được sự tán thành của các Chí Tôn khác.

Thái Hạo Tôn Giả cho rằng Thiếu Viêm khi sư diệt tổ, tâm tính không được tốt, nếu để hắn trở thành Chí Tôn, nói không chừng ngày nào đó tứ đại Chí Tôn khác cũng sẽ bị hắn tính kế, đây là bất kỳ Tôn giả nào trong vũ trụ này đều không cho phép, cũng không muốn nhìn thấy. Bởi vậy, Thái Hạo Tôn Giả muốn ngăn cản Thiếu Viêm luyện hóa vạn Đạo Tôn Giả, hơn nữa nhất định phải hoàn toàn giết chết hắn, hình thần câu diệt, mới có thể đoạn tuyệt hậu hoạn.

Vì vậy, một trận đại chiến có một không hai bắt đầu.

Thái Hạo Tôn Giả và Thiếu Viêm quyết chiến trong tinh không, đây là tinh không địa bàn của Vạn Đạo Tiên Tông, trận đại chiến này, không biết phá hủy bao nhiêu thế giới, sụp đổ bao nhiêu tinh thần, hai người đều là Chí Tôn cường giả Đại La cảnh, Thái Hạo Tôn Giả càng là tầng thứ sáu Thiên Đạo Thể Côo Thiên Đạo đã tu thành thể chất thần thông, lại có Lục Thần Kích, Hạo Thiên Thần Quyết, Cửu Long Xa các loại thần khí vô thượng, thực lực mạnh mẽ, đều là tồn tại số một ngón tay trong ngũ đại Chí Tôn của vũ trụ.

Nhưng mà Thiếu Viêm cũng không yếu, hắn có được toàn bộ truyền thừa của vạn đạo tôn giả, tu luyện công pháp vô thượng không kém gì công pháp Hạo Thiên Thần Quyết Vạn Pháp Quy Tông, tu thành thể chất thần thông tầng thứ tư "Như Lai Bá Thể", vả lại trong tay còn có Vô Tự Kim Thư, lại có thần khí của vạn đạo Tôn Giả "Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm ", Còn chuyển cả bảo khố truyền thừa của Vạn Đạo Tiên tông tới đây nữa, chuyện này còn chưa tính đã cắn nuốt pháp lực của vạn Đạo Tôn giả, bản nguyên còn sót lại vẫn chưa bị luyện

hóa, bằng không vốn có nguồn gốc của hai đại chí tôn bắt nguồn từ một thể, dù là Thái Hạo Tôn Giả cũng khó có thể ngang hàng.

Cho nên hai người chiến đấu rất bình thủ, trận chiến này đã trải qua mấy ngàn năm, gần như đã phá hủy hơn nửa tinh hệ, môn nhân cùng đệ tử dưới trướng của vô số Vạn Đạo Tiên tông, Vạn Đạo Tôn giả, bất luận là trung thành với Vạn Đạo Tôn giả hay là làm phản Thiếu Viêm, rất nhiều người đều chết trong trận chiến này, biến thành một hạt bụi trong vũ trụ này.

Đánh đến cuối cùng, Thái Hạo Tôn Giả cùng Thiếu Viêm đều đã pháp lực không đủ, lấy bọn hắn Đại La cảnh vô thượng tu vi, cũng không theo kịp dạng này tiêu hao, giơ tay nhấc chân đều chỉ có thể phát huy ra Kim Tiên cảnh thực lực rồi, liền vô lực ở tinh không tiếp tục chiến đấu, lúc này bọn hắn đã tinh hệ hạch tâm đánh tới biên giới vũ trụ., Ngay cả bên trên ngôi sao của mảnh tinh hệ nhỏ này cũng có cả trăm tộc cùng tồn tại, bên trên cũng có rất nhiều người tu hành, thế nhưng, thực lực yếu tới mức đáng thương, ngay cả một Địa Tiên cũng không hề có, thế nhưng tinh hệ nhỏ này cũng có Tiên giới và Địa phủ, bên trong cũng có không ít Tiên nhân, thậm chí còn có một Tiên Đế đã tu thành cảnh giới Kim Tiên nữa.

Thái Hạo Tôn Giả đại chiến cùng Thiếu Viêm tinh thần run rẩy, đại địa chia năm, bọn hắn trong lúc đại chiến đồng thời, đều moi hết tâm tư, nghĩ hết tất cả biện pháp thủ thắng, tự nghĩ biện pháp bôi đen đối phương, lôi kéo phiến thế giới này, vì chính mình mà chiến, nhưng mà hai người đều cố chấp, bọn hắn căn bản không thể nào phán đoán ai là ai, hai người chỉ có thể tung ra lợi ích, tặng cho bọn hắn lợi ích, bọn hắn tự nhiên mà vậy trợ giúp.

Trong đó Thái Hạo Tôn Giả nhìn trúng một chủng tộc cường đại trên ngôi sao này, đó chính là Cự Nhân tộc, chủng tộc này trời sinh có thân thể cường hãn, có thể so với Địa Tiên tu luyện thể chất thần thông, tiềm lực rất lớn, nếu bồi dưỡng thêm, liền là một trợ lực cường đại, vì thế, Cự Nhân tộc trở thành dưới trướng Thái Hạo Tôn

Giả trợ giúp, mà Thiếu Viêm nhắm vào lực lượng Tiên giới, hắn đem Tiên Đế có được tu vi Kim Tiên lừa đến bên mình.

Lúc này Thái Hạo Tôn Giả và Thiếu Viêm đều đã đánh đến mức kiệt sức, cần ngủ say một đoạn thời gian để khôi phục. Thiếu Viêm lừa Tiên Đế, để có thể tiến vào Tiên giới nghỉ ngơi lấy lại sức, Thái Hạo Tôn Giả chỉ có thể lựa chọn mười tám tầng Địa Ngục, hai nơi này đều có thể thông tới Thái Hư Vô Cực, có thể hấp thu sức mạnh Thiên Đạo, khôi phục nhanh hơn.

Khi hai người đang khôi phục, ngay cả thần thức cũng âm thầm đọ sức.

Đầu tiên là Thái Hạo Tôn Giả ban cho Vu Man Lục Thần Kích và Hao Hạo Thiên Thần Quyết, lấy lực lượng cường đại của Cự Nhân tộc quét ngang toàn bộ đại lục, lại thu phục rất nhiều Vương tộc và Yêu tộc, trong lúc nhất thời phong quang vô song, đầu mâu chỉ thẳng Tiên giới, nhưng đồng thời cũng giết chóc quá nặng, tạo thành oán khí chúng sinh.

Thiếu Viêm lợi dụng điểm này, quăng ra khỏi Vạn Đạo Bảo Khối, vô số Tu hành giả tranh nhau chen lấn, cho rằng Thiên Ngoại Thần tích đã tạo ra rất nhiều cường giả, xuất hiện rất nhiều pháp bảo. Dưới sự trợ giúp âm thầm của Tiên giới, những cường giả này dùng đủ loại âm mưu quỷ kế, lấy nhiều đánh ít, rốt cuộc đánh bại Vương tộc cùng Yêu tộc do Nhân tộc cầm đầu. Cũng bởi vậy, khai sáng ra lịch sử Nhân tộc của Thiên Vận đại lục.

Thái Hạo Tôn Giả nhìn thấy hình ảnh Vu Man bị giết, hắn biết phải dựa vào Cự Nhân tộc cùng Vương tộc thủ thắng đã là không thể nào, vạn năm tuế nguyệt sau đó, chỉ có thể âm thầm mưu đồ trong mười tám tầng địa ngục, trong mười tám tầng địa ngục nhốt rất nhiều cường giả, hắn chỉ điểm những cường giả này tu luyện Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, đồng ý một ngày kia bọn họ sẽ đạt được tự do, trong đó thậm chí có ba vị Thiên Tiên, một vị Kim Tiên.

Cùng lúc đó, Thiếu Viêm cũng nhanh chóng khôi phục, phương pháp của hắn khác hẳn Thái Hạo Tôn Giả. Sau khi lấy được sự tín nhiệm của Tiên Đế, hắn âm thầm cắn nuốt Tiên Đế, thực lực nhanh chóng khôi phục đến cảnh giới Kim Tiên, cũng ngụy trang thành Tiên Đế mới. Từ đó về sau, hắn đã âm thầm thôn phệ Tiên Đế mới., Cách một đoạn thời gian, hắn đều muốn cắn nuốt một cái Tiên Nhân, như thế khôi phục so với ngủ say cùng tu luyện nhanh hơn nhiều, bất quá hắn cũng biết Thái Hạo Tôn Giả ở mười tám tầng Địa Ngục bồi dưỡng lực lượng cường đại, cho nên một khi phát sinh tình huống phát sinh, liền sai người tiến đến dò xét, hắn nhất định phải cam đoan Thái Hạo Tôn Giả thực lực còn chưa khôi phục đến mức có thể áp chế hắn.

Hai người ai cũng đấu không lại ai, đều đang tích súc thực lực, chỉ chờ cơ hội đến, liền quyết định thắng bại.

Chuyện Thiếu Viêm thôn phệ Tiên Đế và Tiên Nhân cuối cùng vẫn bị một số người phát hiện, vì thế Thiếu Viêm đã định diệt khẩu, nhưng đối phương lại trốn vào Luân Hồi thông đạo, nếu muốn tiến vào Luân Hồi thông đạo truy sát, hắn cũng sẽ đầu thai, nhưng hắn không dám mạo hiểm đi đầu thai., Bởi vì một khi đầu thai, bởi vì thay đổi thân thể, nguyên thần bổn nguyên lâm vào ngủ say, ký ức áp súc ở trong đó, tương đương với hết thảy làm lại, hắn rất có thể sẽ trước khi thực lực khôi phục, sẽ bị Thái Hạo Tôn Giả tính kế mà chết, vì thế hắn lấy đại pháp lực xa xa lấy ký ức của mấy người kia tiến hành phong ấn cùng phá bỏ, dùng cái này để tránh hậu hoạn.

Thiếu Viêm thôn phệ tiên nhân khôi phục ở Tiên giới, mà ở tầng mười tám Địa Ngục, Thái Hạo Tôn Giả cũng đang vì chuẩn bị cho đại chiến cuối cùng. Lần này, hắn định tranh thủ sức mạnh của Chính đạo tu chân giới, hắn lệnh Kim Cương chọn lựa rất nhiều người có tiềm lực, an bài bọn họ đầu thai đến chính đạo tu chân giới, đồng thời âm thầm cấp trợ giúp. Cùng lúc đó, Thái Hạo Tôn Giả tính toán được ăn cả ngã về không, mạo hiểm cược một lần, đó chính là đầu thai nhập thế.

Chuyện này Thiếu Viêm không dám làm, bởi vì mạo hiểm quá lớn. Một khi đầu thai, trí nhớ mông muội, tương đương giao hết thảy cho thiên ý, thắng bại phải xem vận khí. Nhưng Thái Hạo Tôn Giả vắt óc suy nghĩ, hắn phát hiện chỉ có một biện pháp này mới có khả năng chiến thắng, nếu không song phương lại xuất hiện đánh một lần nữa, vẫn là kết quả lưỡng bại câu thương, không biết khi nào mới đến cuối.

Vì thế, vạn năm sau, Thái Hạo Tôn Giả âm thầm tiến vào luân hồi thông đạo, đầu thai nhập thế.

Để lại Kim Cương tiếp tục tê liệt Thiếu Viêm, Kim Cương cũng có cảnh giới Kim Tiên, có thể ngụy trang thành Thái Hạo Tôn Giả, giằng co cùng Thiếu Viêm xa xa, kiềm chế lẫn nhau, điều này sẽ làm cho Thiếu Viêm nghĩ lầm rằng Thái Hạo Tôn Giả vẫn còn ở trong tầng mười tám Địa Ngục, cũng mới khôi phục được tu vi Kim Tiên, kể từ đó, Thiếu Viêm sẽ không đến mức truy sát chuyển thế của hắn.

Tu chân giới tại Thiên Vũ đại lục đã vạn năm trôi qua. Trong vạn năm này, chính ma lưỡng đạo một mực đấu, nhấc lên đại chiến nhiều lần. Lúc này thực lực của Nhân tộc sớm đã vượt qua Thập Đại Vương tộc, trở thành chủ nhân của Thiên Vận đại lục.

Một ngàn năm trước, Thái Huyền Chân Quân, Âm Phù Huyền Nữ, Thủy Tô Tô, Tử Nguyệt tiên cô bị Thiếu Viêm Tiên Đế đuổi giết, tiến vào Luân Hồi thông đạo chuyển thế, tuần tự chuyển thế mấy lần, lúc này mới tránh khỏi phong ấn của Thiếu Viêm Tiên Đế, lần lượt trở thành kiệt xuất trong tu chân giới.

Âm phù Huyền Nữ trùng tu công pháp Diệu tông, vạn năm sau, rốt cuộc một lần nữa tu thành Địa Tiên. Thủy Tô Tô cũng lại lần nữa trở thành tộc trưởng Linh Hồ nhất tộc, Tử Nguyệt tiên cô chú trọng chưởng Tử Nguyệt tiên môn, còn có thập đại vương tộc Địa Tiên, cũng được kim cương âm thầm chỉ điểm, một lần nữa tu thành Địa Tiên, tỷ như Ngu Nhược Tiên, Bạch Miểu Tiên, Lạc Khinh Trần đám người.

Đương nhiên cũng có rất nhiều người xui xẻo nửa đường chết yểu, tỷ như Thái Huyền Chân Quân.

Thái Huyền Chân Quân cũng giống như Bạch Mi lão tổ, là người nhận được truyền thừa bảo khố của Vạn Đạo Tiên tông, hơn nữa thiên tư cực cao, sau khi phi thăng đã tu thành cảnh giới Thiên Tiên, thể chất thần thông, đứng trong Tứ Đại Tiên Quân của Tiên giới, địa vị gần với Tiên Đế. Sau khi hắn đầu thai vào thế gian, thiên phú tuyệt hảo, lại trở về Thái Huyền Tiên môn mà hắn khai sáng, nhưng lần này hắn lấy thân phận đệ tử trở về, vị đệ tử xui xẻo này chính là - Mộc Thiên Vũ.

Mộc Thiên Vũ kỳ tài ngút trời, một lòng hướng đạo, khổ nỗi gặp thân xác chuyển thế của Tử Nguyệt tiên môn là Ngu Yên Vũ, hai người bốn mắt nhìn nhau, va chạm tạo ra tia lửa kịch liệt, trong lúc nhất thời tình khó tự kiềm chế, lại chết yểu trong hành động nhằm vào ma giáo, trước khi chết lưu lại một đoàn bản mạng tinh huyết trên người Ngu Yên Vũ, hai người đều phi phàm., Tinh huyết hai người ngưng kết, lợi hại cỡ nào, lúc này, Thái Hạo Tôn Giả bản tôn vừa vặn từ Luân Hồi thông đạo tiến vào nhân gian giới, dưới cơ duyên xảo hợp, liền đầu thai tiến vào trong cơ thể Ngu Yên Vũ, thế là, sau nhiều năm hoài thai, một đời kỳ lạ Tam Thông chân nhân xuất thế...

Lần này, mặc dù Vi Vân đồng thời dấn thân vào chính ma lưỡng đạo, nhưng cuối cùng vẫn đứng về phía chính đạo, hành nhân nhân nghĩa. Bởi vì dưới ảnh hưởng tiềm thức của Thái Hạo Tôn Giả Nguyên Thần bản tôn, hắn muốn lấy được lòng người, được sự trợ giúp của quần tiên tam giới., Bằng không căn bản khó có thể đánh tan Thiếu Viêm, hắn quá hiểu Thiếu Viêm rồi, thằng ôn này am hiểu nhất chính là ngụy trang thành người tốt, sau đó đem người khác làm người cầm thương, hắn phải tận khả năng từ trong tay Thiếu Viêm cướp đoạt càng nhiều nhân tâm hơn, bởi vì hiện tại bọn họ đều hổ lạc đồng bằng, cần sự hỗ trợ của những người này.

Tuy Thiếu Viêm ẩn ở Tiên giới vẫn luôn chú ý tới nhân gian và địa ngục, nhưng nào ngờ Thái Hạo Tôn Giả lại đầu thai từ lâu, hơn nữa

Vi Vân lấy Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm chém giết Cự Nhân Vu Nhung, quyết không phải không có khả năng là Thái Hạo Tôn Giả bên này, bởi vì Cự Nhân tộc vốn là Thái Hạo Tôn Giả bồi dưỡng, quần tiên chính đạo mới là người của Thiếu Viêm hắn.

Bất luận là Thiên Vận đại lục ở nhân gian hay mười tám tầng địa ngục, tất cả đều bình thường như vậy.

Trong mắt Thiếu Viêm, hắn cho rằng Vi Vân chẳng qua chỉ là một vị tiên nhân bị hắn thôn phệ ở Tiên giới, sau đó đầu thai chuyển thế, tỷ như phong tuấn kiệt, Bạch Vô Ưu đều là bị hắn cắn nuốt thân thể chuyển thế của tiên nhân, hắn ước gì những người này tu thành Địa Tiên lần nữa, cũng may sau khi phi thăng, lại trở thành món ăn trong bụng hắn lần nữa.

Đối với Thiếu Viêm mà nói, toàn bộ Tiên Giới đều là khẩu phần lương thực của hắn, mỗi một Tiên Nhân phi thăng, trong lòng hắn đều an bài cho bọn hắn ăn vào một ngày nào, tương đương với toàn bộ Tiên giới đều đang cung cấp pháp lực cho hắn, bởi vậy, tốc độ khôi phục của hắn rất nhanh, đã gần đến mức Đại La cảnh, một khi khôi phục đến Đại La cảnh, chính thức xuất quan, hắn sẽ quyết chiến với Thái Hạo Tôn Giả.

Mà ngày hôm đó, sẽ không quá xa.

Thiếu Viêm Tiên Đế đang cấp tốc khôi phục, Thái Hạo Tôn Giả cũng đang tranh đoạt từng giây từng phút.

...

"Thùng thùng thùng ——"

Đất rung núi chuyển, thanh âm chấn động to lớn từ đằng xa truyền đến, phảng phất địa chấn.

Môn nhân Tử Nguyệt Tiên Môn từ trong phòng chạy ra, nhìn về phía chân trời, liền thấy nơi xa trên đường chân trời, xuất hiện một thân

ảnh vô cùng cao lớn, đây là một cự nhân cao vạn trượng, thắng tắp trong mây, tay hắn nắm một cây chiến kích to lớn, thân khoác hoàng kim chiến giáp phóng ra, một bước phóng ra, chính là khoảng cách ba mươi dặm, mỗi bước bước ra, liền có một ngọn núi lớn hóa thành bụi đất dưới chân hắn!

Đám người Tử Nguyệt tiên môn nhìn đến ngẩn người, rất rõ ràng, đối phương đến vì Tử Nguyệt tiên môn, từng người đều sợ tới mức không nói nên lời, vội vàng đi bẩm báo trưởng lão tông môn.

Trên thực tế, căn bản không cần bọn họ bẩm báo, động tĩnh lớn như vậy, tất cả mọi người đi ra, đám người Ngu Nhược Tiên, Ngu Yên Vũ, Ngu Diệu Ngữ, Lạc Khinh Trần, tất cả đều hội tụ ở quảng trường phía trước đại điện Tử Nguyệt.

"Không có khả năng!"

"Vu Man... "

"Vậy mà thật sự sống lại?"

Trước đó lão tổ Nghiên mực sống lại thân thể Vu Man, Tử Nguyệt tiên môn bên này tự nhiên cũng nghe thấy động tĩnh, vốn còn có chút không dám tin tưởng, nhưng thân hình Vu Man nay đã xuất hiện ở trước mặt mọi người, các nàng không khỏi không tin.

Sắc mặt đám người Ngu Yên Vũ nghiêm nghị, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, cười khổ không thôi.

Nếu thật sự là Vu Man sống lại, thử hỏi ai có thể địch nổi?

265

Chương thứ bốn mươi lăm, Vu Man sống lại.

Theo thanh âm đất rung núi chuyển không ngừng truyền đến, không bao lâu, nghiên mực lão tổ đã khống chế thân thể Vu Man đi tới phụ cận, trụ kình giống như, đỉnh thiên lập địa, đứng ở trước mặt Tử Nguyệt Tiên Sơn, lúc này Tử Nguyệt Tiên Môn, ở trước mặt Vu Man tựa như gò đất nhỏ, chỉ có vị trí bắp chân hắn cao như vậy, hắn chỉ cần một chân giẫm xuống, liền có thể đạp tòa tiên sơn này san bằng.

"Ngu Nhược Tiên, ngươi còn nhận ra ta không?"

Thanh âm "Vu Man" truyền khắp bốn phương, chấn động khiến không gian nhộn nhạo ra từng trận gợn sóng.

Ngu Nhược Tiên sắc mặt trắng bệch, hầu như có chút đứng không vững, "Vu Man" trước mắt tuy cũng chỉ là Địa Tiên, nhưng uy áp trên người nó phát ra, lại căn bản không phải Địa Tiên có thể có được, đủ nghiền ép hết thảy Địa Tiên, cho dù là Kim Tiên cũng chỉ như thế!

Ma công tử, kỳ thú thư sinh, Phi Thiên Đại Thánh, Thất Tuyệt thiền sư, Thôn Nhật Hỏa Viên, còn có Ma Ngọc và Huyết Man, tất cả đều lơ lửng ở một bên, hài hước nhìn đám người Ngu Yên Vũ phía dưới, ánh mắt giống như mèo vờn chuột.

Ngu Nhược Tiên nhìn nhìn, chỉ thấy trên đỉnh đầu "Vu Man" này dâng lên một mảng ánh sáng xanh biếc, lại là bảo quang của cây trẻ, nhất thời trong lòng chấn động, không dám tin nói: "Ngươi, ngươi... Ngươi là Nghiêu Đài lão quỷ?!"

"Ha ha... Cũng coi như có chút nhãn lực." Lão tổ Nghiên mực nhếch miệng cười một tiếng.

"Không có khả năng, điều này không có khả năng... Ngươi vậy mà đoạt xá Vu Man!" Ngu Nhược Tiên hầu như không tin vào mắt mình.

Không chỉ có nàng, đám người Ngu Yên Vũ, Chu Diệu Ngữ, Lạc Khi Trần cũng hai mặt nhìn nhau, cảm thấy cực kỳ hoang đường – Điều này sao có thể? Thế giới này thật quá điên cuồng!

Lão tổ nghiên mực lúc này tầm mắt hết thảy, căn bản không đem bất luận kẻ nào để vào trong mắt, hắn cười lạnh nói: "Ngu Nhược Tiên, Chu Diệu Ngữ, hiện giờ bổn tọa trên trời dưới đất đã không còn địch thủ, cho dù là Tiên Đế hạ phàm, lại có thể làm gì được ta? Các ngươi căn bản không biết thực lực Vu Man có cường đại, các ngươi mau quỳ xuống đầu hàng, tự cởi sạch quần áo, đem thân thể đưa lên, để bổn tọa hảo hảo ngắm nghía một phen, bổn tọa vui vẻ, có lẽ có thể vòng qua các ngươi không chết!"

Nếu như hắn lúc này động thủ, có lẽ kết quả sẽ khác, nhưng mà người chính là như vậy, được như vậy, liền sẽ vong hình, thường thường chính là bắt đầu chôn vùi chính mình.

Ngu Nhược Tiên cười lạnh: "Đúng là si tâm vọng tưởng! Người không sợ chết, sao có thể lấy tử sợ!"

"Sắp chết đến nơi còn muốn mạnh miệng, xem ra không cho các ngươi chút màu sắc, các ngươi sẽ không đầu hàng."

Lão tổ nghiên mực nói xong liền huy động Lục Thần kích trong tay, vẽ ra quỹ tích hình cung huyền ảo, chậm rãi như thật nhanh, kéo theo sóng khí mạnh mẽ cùng pháp lực vô biên, một trận huyết sắc quang hoa bao phủ xuống đám người Ngu Nhược Tiên của đại điện Tử Nguyệt Tiên Sơn.

Lục Thần Kích ở trong tay thân thể khổng lồ của lão tổ nghiên mực, to cỡ nào, một cái đầu kích lớn cỡ đỉnh núi, đủ để phá hủy toàn bộ Tử Nguyệt tiên sơn, bởi vậy một kích này cũng bao phủ tất cả mọi người Tử Nguyệt tiên môn vào trong!

"Tử Kiếm, đến đây mau!"

Nguy cơ trước mắt, Chu Diệu Ngữ nói một tiếng, chín người Lý Mị Nhi, Cầm Nhi, Thi Nhi lập tức từ phía sau núi bay tới, nửa đường hóa thành từng thanh phi kiếm, cùng một chỗ với nàng, hóa thành mười thanh Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm hoàn chỉnh, một thanh kiếm cái thật lớn ở giữa, chín thanh tử kiếm hơi nhỏ một chút vờn quanh chung quanh, lại hợp thành chuôi kiếm của mẫu kiếm, hình thành một thanh thần binh không thua kém thần kích chút nào, vèo một tiếng, hướng Lục Thần Kích nghênh đón đánh tới!

"Keng —— "

Hai đại Thần Binh va chạm vào nhau, phát ra một tiếng vang chói tai, chỗ mũi kích của mũi kiếm va chạm bắn ra một điểm quang hoa chói mắt, điểm sáng này trong nháy mắt nổ tung, sau đó là vô tận bạch quang, trong nháy mắt, tất cả mọi người đều không nhìn thấy., Trước mắt một mảnh trắng xóa, kèm theo trận trận tiếng vang ong ong, bạch quang thật lâu biến mất, trong thiên địa lại khôi phục bình thường, đã thấy một cỗ khí lãng cường đại vô địch khuếch tán ra chung quanh, pháp lực mạnh mẽ loạn lưu lấy mũi kiếm cùng mũi kích làm trung tâm, quét ra bốn phương tám hướng, ầm ầm gào thét, cơ hồ quét ngang hết thảy!

Tất cả mọi người từ Địa Tiên trở xuống đều cảm thấy thân thể của mình đã mất đi khống chế, tất cả đều bất ổn, bay rớt ra ngoài, không chết cũng bị thương!

Môn nhân Tử Nguyệt tiên môn đã sớm chuẩn bị, trong nháy mắt tổ hợp thành chiến trận Cự Nhân, mặc dù như thế, vẫn bị cỗ pháp lực loạn lưu mạnh mẽ này đánh cho liên tiếp lui về phía sau, áp đảo vô số kiến trúc.

Ngu Nhược Tiên, Ngu Yên Vũ và các Địa Tiên khác cũng liên tiếp lùi lại mấy bước, đâm thẳng vào cửa Tử Nguyệt đại điện phía sau, các nàng sử dụng pháp lực cấp Địa Tiên, liên thủ đem luồng xung kích cường đại này hòa tan.

Đám người Ma công tử sau lưng lão tổ Nghiên mực cũng không có việc gì, bọn họ có lão tổ nghiên mực bảo vệ, không tổn hao gì. Đoàn người đều hài hước nhìn đám người Tử Nguyệt Tiên môn bên dưới, vẻ mặt đắc ý.

Ba mươi năm Hà Đông, Ba mươi năm Hà Tây, bây giờ bọn hắn đã có thực lực nghiền ép chính đạo, bọn hắn phải thưởng thức một phen cảm giác này thật tốt.

"Chiêm chiếp!"

Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm bay ngược về, hóa thành đám người Chu Diệu Ngữ và Cầm Thi, ngoại trừ Chu Diệu Ngữ, sắc mặt những người còn lại đều trắng bệch, đứng không vững, ngay cả Chu Diệu Ngữ cũng cảm thấy hai tay hơi run.

Lúc đầu nàng còn có chút tin tưởng, cảm giác mình hiện nay có Thái Huyền Mẫu Kiếm, hầu như không chết, như thế nào cũng có thể quần nhau một phen với lão tổ Nghiên mực, ai ngờ căn bản không xảy ra chuyện như vậy, lực lượng của đối phương cường đại khó có thể tưởng tượng, quả thật đã như năm đó Vu Man toàn thịnh, đủ để cùng Tiên giới quần tiên kêu gào!

Vu Man năm đó vì sao cường đại như thế, có thể cùng Kim Tiên cảnh giới Tiên Đế sánh vai, đây là bởi vì Cự Nhân tộc thể chất đặc thù, có thể cất chứa pháp lực khổng lồ., Thực lực một người tương đương với vô số người chồng chất lên nhau, mãi cho đến cảnh giới Kim Tiên sau khi trở thành Địa Tiên thì chênh lệch giữa mấy cảnh giới này chính là pháp lực tối đa., Pháp lực hạn mức cao nhất của Thiên Tiên so với Địa Tiên nhiều gấp mười lần, mà Kim Tiên lại so với Thiên Tiên nhiều hơn gấp mười lần, lực bộc phát cũng nhiều hơn gấp mười lần. Nhưng thể chất Cự Nhân tộc trời sinh đã nhiều gấp trăm lần so với tu sĩ cùng cảnh giới, Vu Man càng là ngoại tộc trong Cự Nhân tộc, so với tu sĩ cùng cảnh giới pháp lực trên có hạn và lực bộc phát mạnh hơn vạn lần, căn bản không thể dùng logic bình thường để nhìn.

Nay lão tổ nghiên mực kế thừa thần thể và thần binh Vu Man, thậm chí công pháp, thậm chí hắn còn có pháp bảo của mình, đủ loại gộp chung một chỗ như thế, đã mạnh hơn Địa Tiên bình thường không biết bao nhiêu lần, căn bản không phải Chu Diệu Ngữ có khả năng chống lại được.

Thấy vậy, đám người Ngu Yên Vũ, Ngu Nhược Tiên, Bạch Miểu Trần đều cảm thấy sắc mặt trắng bệch, trong lòng dâng lên cảm giác tuyệt vọng.

Trong đại điện, Ngự Châu nương nương và Tiểu Kim đang bảo vệ Vi Vân, lúc này Vi Vân vẫn hôn mê như cũ.

"Sắp chết, sắp chết, Vu Man giết tới... Lần này xong đời rồi! Chủ nhân thối, còn chưa tỉnh, hu hu..." Tiểu Kim sắp khóc.

Ngự Châu nương nương nhìn Vi Vân, thở dài, trong nội tâm vô bi vô hỉ, nàng đã là người chết một lần rồi, đối với sinh tử đã coi nhẹ, mặc dù cường địch bên ngoài áp cảnh, nhưng nàng hiện tại chỉ muốn thời gian chậm một chút, lại đi bầu bạn với nam tử trước mắt thêm nữa.

Cửu Long Xa lơ lửng trên đỉnh đầu Vi Vân, chín đầu Ngũ Trảo Kim Long du động qua lại, linh động vô cùng, toàn bộ Cửu Long Xa hiện ra hào quang bảy màu, thập phần huyễn lệ.

Bỗng nhiên, chín đầu Du Long dừng lại, ngay sau đó, chúng nó phát ra từng tiếng long ngâm, tiếng long ngâm cực lớn này thậm chí truyền ra bên ngoài đại điện, tất cả mọi người đều nghe được rõ ràng, điều này làm cho lão tổ Nghiên Đài đều cảm thấy có chút kinh ngạc, vốn muốn tiếp tục truy kích, nghe thấy thanh âm này liền dừng lại, trong đại điện Tử Nguyệt lại còn cất giấu Giao Long nhất tộc khác? Tựa hồ số lượng còn không ít.

Ngay khi tiếng rồng ngâm xuất hiện, chín con Du Long vui vẻ trườn quanh, tốc độ so với trước kia còn nhanh hơn, phảng phất như đang cổ vũ người nào đến.

Cùng lúc đó, ngón tay Vi Vân bỗng nhúc nhích, điều này làm cho Ngự Châu nương nương và Tiểu Kim đều ngẩn ra, ngay sau đó trên mặt hiện lên vẻ vui mừng.

Tiểu Kim hóa thành thiếu nữ nhào vào người Vi Vân, lắc lư thân thể của hắn nói: "Chủ nhân, người đã tỉnh sao? Nhanh tỉnh lại đi, địch nhân đánh vào rồi!"

"Ha, thiếu —— "

Vi Vân hơi mở mắt ra ngáp một cái, sờ sờ mũi, đẩy mấy sợi tóc của Tiểu Kim ra, nói: "Vừa rồi là ai dùng tóc gãi ngứa ta? Có phải là ngươi, Tiểu Kim không?"

"Người ta mới không có!" Tiểu Kim bĩu môi lên tiếng.

"Ừm? Ngươi không cần nói dối, ta nhìn thấy mà..."

"Thật sự không có mà! Chủ nhân thối tha kia, kẻ địch sắp đánh tới rồi mà ngươi còn ngủ ngon giấc!"

"Cái gì, địch nhân đánh vào rồi?" Vi Vân sợ hết hồn: "Vậy chúng ta còn không tranh thủ tìm một chỗ trốn đi? Mau đỡ ta dậy..."

Tiểu Kim vừa nghe, nhất thời mặt cũng trắng bệch, thì ra còn trông cậy vào nó sau khi tỉnh lại có thể đánh một trận với Vu Man, ai ngờ vẻ mặt khóc tang nói: "Ô ô, chủ nhân ngươi thật vô dụng, một chút hy vọng cũng không có, hay là Thái Cổ Chân Thần gì gì đó, giả mạo chứ?"

Vi Vân đứng dậy, nghi hoặc nói: "A? Ta chưa từng nói qua ta là Thái Cổ Chân Thần gì đó, ngươi có lầm hay không? Ta là Thái Hạo Tôn Giả, không phải Thái Cổ Chân Thần, đây là không giống vậy, à đúng rồi, ta còn có một cái tên, gọi là "Tam Thông Chân Nhân", cái gọi là Tam Thông, chính là thượng thông, hạ thông, hậu thông, về sau, nơi này đầu có học vấn lớn..."

"Thông cái đầu ngươi a, Vu Man thật sự phải đánh vào!"

Lúc này, Ngu Phi Tuyết và Liễu Phỉ Nhi hai người vọt vào, nhìn thấy Vi Vân tỉnh, vốn dĩ vô cùng cao hứng, ai ngờ hắn vẫn là bộ dạng anh hùng bất cần đời, bộ dáng giống như là một kẻ thiểu năng trí tuệ, nhất thời thất vọng, nói là Thái Cổ Chân Thần thì sao?

"Nghiêm trọng vậy sao? Để ta đi nhìn thử, Tam Thông chân nhân ta không có sở thích gì khác, chỉ thích xem náo nhiệt, chẳng hạn như nhìn trộm quả phụ tắm rửa hàng xóm, kiểu như..."

Vi Vân vẫy tay một cái, Cửu Long Xa rơi vào lòng bàn tay hắn, nghênh ngang đi ra ngoài đại điện, ngẫu nhiên dùng ngón tay đùa giỡn chín đầu Ngũ Trảo Kim Long kia một chút.

Liễu Phỉ Nhi, Ngu Phi Tuyết, Ngự Châu nương nương và Tiểu Kim đều đi theo phía sau hắn.

Trước mắt bao người, Vi Vân từ trong đại điện đi ra, bước chân phập phù, vẻ mặt hời hợt, vẻ mặt bất cần đời, nhìn thế nào cũng không giống thế ngoại cao nhân.

Bỗng nhiên một tiếng "Thùng thùng" vang lên, chỉ nghe Vi Vân kêu "A" một tiếng, lảo đảo từ trong cửa đi ra, mọi người nhìn qua, mới phát hiện gã thiếu chút nữa bị ngưỡng cửa đè ngã.

Đám người Ngu Yên Vũ, Chu Diệu Ngữ, Ngu Nhược Tiên nhìn nhau, im lặng không nói gì.

Đám người lão tổ Tuyền Cơ đài và Ma công tử lại cười vang một trận, Ma công tử càng trào phúng nói: "Ôi, ta nói này Vi huynh, huynh có được hay không, bằng không để cho người bên cạnh giúp đỡ một chút?"

Vi Vân cũng không giận, chỉ cười nói: "Nếu không, Ma công tử ngươi tới đỡ ta một chút đi?"

"Hừ hừ, cái này thì không cần..." Ma công tử cười lạnh không nói.

Lúc này, ai cũng không chú ý tới, huyết quang trong mắt Huyết Man bên cạnh lão tổ nghiên mực đại thịnh, thần sắc kích động không gì sánh được, toàn bộ thân thể đang rung động, ánh mắt bình tĩnh nhìn Vi Vân.

Lão tổ nghiên mực nói: "Hừ, bất quá chỉ là mấy kẻ chịu chết mà thôi, các ngươi đừng giãy giụa nữa, nhanh quỳ xuống đất đầu hàng đi, nếu muốn chết, vậy thì cùng lên đi, tránh để bản tọa khỏi bị liên lụy, chậm trễ thời gian!"

Vi Vân đứng thẳng lên, chỉ vào lão tổ nghiên mực, cũng nói: "Ta cũng muốn nói, các ngươi mau chóng quỳ xuống đất đầu hàng đi, ta Tam Thông chân nhân một khi nổi giận, ngay cả chính ta cũng sợ, ngươi có tin hay không..."

"Om sòm!"

Lão tổ nghiên mực gầm lên, sau đó vung Lục Thần kích chém xuống vị trí của Vi Vân, mây gió nổi lên kéo theo sấm sét, ánh sáng âm thầm đan xen hệt như ngày tận thế.

Vi Vân cũng không để ý tới, chỉ duỗi lưng một cái, tiện tay lấy ra một quyển sách cổ thật dày Hạo Thiên Thần Quyết, trong miệng nói: "Ta xem sách trước một lát, sách của ta cũng sắp dài rồi..."

Đám người Ngu Yên Vũ thấy hắn như vậy, trong lòng đều lo lắng không nói nên lời.

Lão tổ nghiên mực thấy vậy nhất thời càng thêm phẫn nộ, thằng nhãi này lại dám làm lơ hắn, lão không cho phép bất cứ ai làm lơ hắn!

Chỉ trong nháy mắt, Lục Thần Kích trong tay lão tổ Nghiên mực đã phá vỡ không gian, không ngừng thu nhỏ lại, chỉ nhắm vào Vi Vân, rất nhanh đã đến trước mắt Vi Vân, mặc dù Chu Diệu Ngữ muốn

ngăn cản cũng không kịp, huống chi một kích vừa rồi đã tiêu hao hết pháp lực của nàng, hiện tại hữu tâm vô lực.

Vi Vân quả thực mở sách ra, cúi đầu quan sát, không thèm để ý chút nào tới thế công của lão tổ nghiên mực.

Mũi kích Lục Thần kích tiếp xúc với đầu Vi Vân, người chung quanh đều cả kinh, Ngu Yên Vũ càng kinh hô một tiếng, lao đến.

Nhưng mà sau một khắc, chuyện xảy ra làm cho tất cả mọi người đều kinh hãi đến rơi cả cằm.

Chỉ thấy Lục Thần Kích trực tiếp dung nhập vào đầu Vi Vân, thật giống như trâu đất xuống biển, không chút động tĩnh, cũng không có nhấc lên một tia gợn sóng, càng không có huyết hoa tung tóe như trong tưởng tượng của mọi người, cũng không có não tương vỡ ra, tất cả đều tự nhiên mà thôi, vân đạm phong khinh, giống như Lục Thần Kích này vốn là một thể với Vi Vân.

Lão tổ nghiên mực chỉ cảm thấy một cỗ hấp lực không cách nào chống đỡ không biết từ đâu xuất hiện, Lục Thần Kích trong tay lão trực tiếp hút đi, tuột tay bay ra. Mọi người nhìn thấy Lục Thần Kích không ngừng thu nhỏ lại, từ từ tan vào đỉnh đầu Vi Vân, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Lão tổ nghiên mực lập tức choáng váng.

Những người còn lại cũng đều cảm thấy khó hiểu, chuyện này thật sự quá quỷ dị.

Biến hóa còn chưa chấm dứt, mọi người phát hiện trong tay Vi Vân mở ra trang sách, bên trong nổi lên từng đạo kim quang, những kim quang này rơi vào trên thân thể hùng vĩ vạn trượng của lão tổ Nghiên mực. Thân thể hùng vĩ cao vút trong mây bỗng nhiên thu nhỏ lại, từ vạn trượng thu nhỏ thành ngàn trượng, lại từ ngàn trượng thu

nhỏ lại thành trăm trượng, giống như một con Thôn Nhật Hỏa Viên, thu nhỏ lại nhưng vẫn còn tiếp tục, mười trượng, năm trượng... Một trượng!

Thân thể hùng vĩ vạn trượng thu nhỏ lại thành một trượng cao lớn, tuy rằng vẫn cao lớn như thường nhân, cũng có cơ bắp cuồn cuộn. Nhưng so với thân thể hùng vĩ vạn trượng lúc trước, nó lại thấp bé đến đáng thương, giống như bị đánh trở về nguyên hình, rơi vào trên quảng trường Tử Nguyệt.

"Ngươi... Ngươi sử dụng yêu pháp gì?!"

Lão tổ nghiên mực cũng bối rối, lúc này hắn cảm thấy lực lượng trên người mình đã hoàn toàn không thuộc về mình, thậm chí có một loại cảm giác muốn bị thân thể Vu Man này bài xích, bóc ra ngoài, điều này sao có thể?

Chẳng những là lão tổ nghiên mực, đám người Ma công tử nhìn mà choáng váng.

Đám người Ngu Yên Vũ và Thủy Hồng Dao thấy vậy thì mừng rỡ, Thủy Hồng Dao thì lại nở nụ cười, nói: "Ôi chao, ta nói nghiên mực lão quỷ, vừa rồi không phải là ngươi nạp khí vào trong cơ thể mình, bây giờ tiết khí rồi, đánh về nguyên hình hả? Nhất định là như thế, vừa rồi ta còn tưởng rằng lợi hại lắm, hóa ra là lão hổ giấy."

"Đúng vậy, đúng vậy, là hổ giấy." Liễu Phỉ Nhi thở dài nói.

"Hừ, cho dù không có Lục Thần kích, bổn tọa cũng có thể tiêu diệt các ngươi!"

Nói xong, lão tổ Nghiên đài tế pháp bảo của mình ra, một gốc cây búp bê, ánh sáng xanh biếc bao phủ toàn thân, tay cầm Nhiếp Hồn ma đao, eo quấn tranh sơn hà, công thủ kiêm cả thủ, thực lực vẫn cường hãn như trước.

"Người này ồn ào quá, ai giúp ta giáo huấn hắn. Có ai anh dũng tự cáo hay không?" Vi Vân thu hồi cổ tịch Hạo Thiên Thần Quyết, lại đem Cửu Long Xa thu hồi, trong tay xuất hiện một thanh chiến kích tinh xảo nho nhỏ, kích cỡ ngón cái, toàn thân kim quang, đúng là Lục Thần Kích, hắn dùng ngón tay kẹp lấy Lục Thần Kích, cắt móng tay của mình.

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt lại nhìn về phía trên người Huyết Man.

Trong lúc mọi người còn đang ngơ ngác, chỉ thấy thân hình Huyết Man lóe lên, xuất hiện trước mặt Vi Vân, trực tiếp quỳ xuống, nói ra: "Chủ nhân tại thượng, thuộc hạ nguyện đi!"

"Vậy ngươi còn thất thần cái gì?" Vi Vân đá ra một cước, đá cho Huyết Man ngã lăn trên mặt đất.

Huyết Man xoay người đứng dậy, cung kính nói: "Đa tạ chủ nhân ban ân, đã lâu không thuộc hạ bị chủ nhân đánh, một cước này lại để cho thuộc hạ tìm về cảm giác hạnh phúc lúc trước bị chủ nhân đánh."

"Nhanh động thủ đi!"

"Vâng, vâng, thuộc hạ động thủ vậy."

Huyết Man này phảng phất biến thành người khác, hoàn toàn khác trước kia, khiến mọi người nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm, Ma giáo bên này tất nhiên nghẹn họng nhìn trân trối, chính đạo bên này cũng một mặt mờ mịt.

Hôm nay cũng không biết là ngày nào, liên tiếp biến cố này hoàn toàn ngoài ý muốn, làm mọi người hoàn toàn choáng váng.

Thân hình Huyết Man lóe lên, đi tới trước người lão tổ nghiên mực, nghiêm mặt nói: "Lưu Đài Ngọc, thấy chủ nhân, còn không quỳ xuống?"

Lão tổ nghiên mực trừng mắt với Huyết Man: "Ngươi có ý gì?"

Huyết Man ồm ồm nói: "Ta nói chẳng lẽ không đủ rõ sao? Quỳ xuống, nhận sai với chủ nhân!"

"Con mẹ nó, ngươi điên rồi hả? Một người đã đạt tới cảnh giới Độ Kiếp mà cũng dám nói chuyện với lão tổ ta như vậy?"

Lão tổ Tuyền Cơ cho rằng nhất định thần trí Huyết Man đã xảy ra vấn đề, cũng không biết bị cái gì điều khiển tâm trí, cho dù là thần thông "Cửu U Mộng Yểm" của lão tổ cũng chỉ đến thế này mà thôi.

Huyết Man vẫn chỉ nhấn mạnh một câu: "Mau quỳ xuống nhận sai với chủ nhân, ta giúp ngươi nói tốt vài câu, còn có một đường sinh cơ, nếu không ai cũng không cứu được ngươi."

Lời này của hắn đã chọc giận lão tổ nghiên mực tới mức không cách nào kìm nén được, mặt mày tái xanh, cả người run rẩy nói: "Ngươi dám nói hươu nói vượn trước mặt lão tổ ta, là ai cho ngươi lá gan đó? Ngươi còn muốn ta nhận sai với tên tiểu quắt queo này? Còn muốn gọi chủ nhân của hắn? Là ngươi có bệnh hay là ta điên? Con mẹ nó, ta làm thịt ngươi!"

Nói xong, lão tổ nghiên mực huy động Nhiếp Hồn ma đao trong tay, hóa ra vạn trọng đao mang, một mạch hướng Huyết Man quét tới!

Hai người đều đứng trên quảng trường Tử Nguyệt, cách nhau bất quá mấy trượng, Huyết Man căn bản tránh không thoát, nhưng hắn cũng không có ý định né tránh hay ngăn cản.

Y chỉ nói một câu: "Đây là tự ngươi tìm."

Nhiếp Hồn Ma Đao trảm lên người Huyết Man, từ đỉnh đầu xuống, chém gã thành hai nửa.

Chính đạo bên này phát ra một trận kinh hô, Vi Vân lại không chút phật lòng.

Bên phía Ma giáo lại cười lạnh, khẩu khí to lớn như thế, thì ra không chịu nổi một đòn như vậy, quả nhiên là điên rồi.

Nhưng sau một khắc, dị biến lại xảy ra.

Mọi người chỉ thấy thân thể đứt thành hai nửa của Huyết Man bỗng nhiên hóa thành một con sóng máu, dọc theo Nhiếp Hồn ma đao ngược dòng mà đi, trong nháy mắt, con sóng máu này thuận theo cánh tay của lão tổ nghiên mực chảy lên đầu hắn, lại chui vào thất khiếu của hắn!

"Ách, a... Không..."

Lão tổ nghiên mực cảm thấy một cỗ đau đớn kịch liệt ập tới, toàn thân run rẩy, Nhiếp Hồn Ma Đao trong tay rơi trên mặt đất, lão đau đến mức ngã lăn lộn trên mặt đất, tiếng kêu thảm thiết vô cùng, một màn này khiến Ma công tử hết hồn hết vía muốn động thủ, nhưng lại phát hiện Chu Diệu Ngữ đang nhìn chòng chọc vào lão ta, không thể làm gì khác hơn. Rất nhanh, lão tổ Nghiên mực lại không động đậy, bởi vì lão phát hiện mình đã mất đi quyền khống chế cỗ thân thể này!

Ở dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, thân thể Vu Man lại lần nữa đứng lên, thân thể bành trướng, nháy mắt đã biến thành người khổng lồ bộ dáng ba trượng, không lớn không nhỏ.

Hắn trảo trước ngực mình một cái, bắt ra một cái hư ảnh màu đen hơi mờ, đầu trâu thân người, nhìn khuôn mặt, chính là bộ dáng lão tổ Nghiên mực!

"Đây, đây là có chuyện gì?"

Mọi người đều quay sang nhìn nhau.

———————————

266

Chương thứ Mậu Thất đã đến là đừng đi nữa rồi.

Tất cả mọi người đều không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng Vi Vân lại rõ ràng, Vu Man lúc này mới thật sự là Vu Man.

Vạn năm trước, Vu Man bị quần tiên vây công mà chết, quần tiên thậm chí tiến vào trong cơ thể hắn cắn nuốt nguyên thần của hắn. Hắn dựa vào Hạo Thiên Thần Quyết phân hoá nguyên thần, đại bộ phận bị giết chết, chỉ có một luồng nguyên thần trong đó tiềm tàng lên, mãi đến vạn năm sau mới khôi phục nguyên thần., Lúc này trong cơ thể hắn sinh ra một ý thức khác, ý thức này lấy máu huyết trong cơ thể hắn tiến hành tu luyện, có tu vi độ kiếp, lại hấp dẫn tu sĩ bên ngoài tiến vào, có thể ra ngoài, hắn đem nguyên thần dựa vào ý thức kia, một mực ẩn nấp, chờ đợi cơ hội sống lại.

Cho đến khi lão tổ nghiên mực mượn dùng bản mạng tinh huyết của vu chiến, không tiếc hao phí pháp lực cảnh giới Địa Tiên của bản thân, đem thần thể của hắn khôi phục lại, điều này đối với Vu Man mà nói, thật sự là cơ hội tuyệt hảo, lão tổ Nghiên mực coi như đã giúp hắn đại ân., Nếu không phải như thế, Vu Man hắn muốn khôi phục thần thể của mình, thế nào cũng phải chờ Huyết Man tu thành Địa Tiên, sau đó trở về đem thần thể sống lại, cũng không biết là chuyện năm nào tháng nào, mà lão tổ nghiên mực đoạt xá, lại đem quá trình này trực tiếp nhảy qua.

Thế là, Vu Man trước tiên đem Huyết Man cắn nuốt, sau đó lại trở về trong thần thể của mình, dung hợp cùng thần thể của mình, thân thể này vốn là của hắn, phù hợp cùng nguyên thần, hắn hiểu rõ tất cả về bộ thần thể này hơn ai hết, tự nhiên không phải lão tổ nghiên mực có thể khống chế được, sau khi trở lại trong cơ thể, hắn lại đem dương thần của lão tổ nghiên mực kéo ra, cho nên có một màn trước mắt.

Vu Man cầm lấy Dương Thần của lão tổ nghiên mực, nói: "Ta vừa rồi đã cảnh cáo ngươi, vì sao ngươi không nghe, hiện tại muốn sống, cũng đã muộn!"

"Ngươi là Vu Man, ngươi là Vu Man..." Lão tổ nghiên mực ra sức giãy dụa, rống lớn.

"Không sai, bản tôn —— chính là thủ lĩnh nhân tộc Vu Man!"

Vu Man cầm lấy dương thần của lão tổ nghiên mực, đi tới trước mặt Vi Vân, giới thiệu với mọi người: "Vị này là chủ nhân của bản tôn, Tam Thông chân nhân... "Hắn vốn muốn nói "Thái Hạo Tôn Giả", bất quá bị Vi Vân trừng mắt một cái, lâm thời lại đổi giọng,

Tất cả mọi người đều nhìn Vi Vân, trong lúc nhất thời hiện trường yên tĩnh không tiếng động, kim rơi cũng có thể nghe được.

"Khục..."

Vi Vân ho một tiếng, ngẩng đầu nhìn trời, hừ hừ, bộ dáng kia nhìn qua vô cùng gợi đòn, nào có nửa phần cao nhân.

"Không có khả năng, không có khả năng... Hắn chính là tên cắp vặt! Hắn có tư cách gì..." Lão tổ Nghiên mực căn bản không muốn tin sự thật trước mắt.

Hắn không phải không muốn tin người trước mắt là Vu Man, cũng không phải không muốn tin Vi Vân là chủ nhân của Vu Man, hắn chỉ là không muốn tin tưởng mình lại thua, vậy mà thất bại, vậy mà thua hồ đồ như vậy, ù ù cạc cạc!

Hắn là trí kế vô song bậc nào, có dũng có mưu, hắn là thiên chi kiêu tử, thiên túng kỳ tài, dựa vào năng lực của bản thân, nghĩ tất cả biện pháp, rốt cục tu thành Địa Tiên, lại dựa vào năng lực của bản thân, đoạt xá vu man thần thể, có được lực lượng vô cùng cường đại, loại lực lượng này đủ để chấn động tam giới... Như hắn làm như vậy, vạn năm qua rốt cuộc tìm không ra người thứ hai!

Hắn trước đây đã tính toán hết cơ quan, hiện tại sức mạnh vô địch, hắn cảm thấy bản thân mình không cần tiếp tục tích lũy nữa, hắn muốn nhất cử định càn khôn.

Không biết vì sao... Lại thua, hắn căn bản không tiếp thu được kết quả này!

Đáng hận là quanh năm nghìn năm áp chế kim tuyến, làm xiêm y cho người khác!

Ngu Nhược Tiên cười lạnh một tiếng nói: "Lão quỷ Nghiên mực, cảm giác thất bại sẽ như thế nào?"

"Ta cũng từng là con giun con dế, ta cũng từng nhìn lên tinh không, ta cũng cảm thấy vũ trụ mênh mông, ta cũng muốn theo đuổi chí cao vô thượng, vì sao lại không thể! Vì sao các ngươi cứ muốn ngăn cản ta! Tất cả cái này đều là vì cái gì!!!!! Ta không cam lòng, ta không cam lòng... A..."

Hai mắt lão tổ nghiên mực như muốn nứt ra, phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, đột nhiên thoát khỏi kiềm chế của Vu Man, hướng Vi Vân đánh tới mãnh liệt!

Đây là một đòn điên cuồng của y, cũng là đòn phản công cuối cùng trước khi chết.

Vi Vân thầm nghĩ trong lòng: Bởi vì ngươi chọn sai kẻ địch rồi.

Ngoài miệng lại kinh ngạc nói: "Sinh mệnh tốt đẹp như thế, sao ngươi lại vội tìm chết?"

Trong khi nói chuyện, một vòi rồng màu đen xuất hiện trước người Vi Vân, lúc này dương thần của lão tổ nghiên mực vừa vặn đánh tới, nhất thời rơi vào trong tay áo càn khôn, bị lực lượng của lốc xoáy kia xoắn một phát, nhất thời hóa thành nguyên khí cuồn cuộn, hình thần câu diệt, thật sự trở thành xiêm y của người khác.

"A... Cái này..."

Lão tổ Tuyền Cơ vừa chết, bên phía Thiên Ma giáo lập tức luống cuống, dồn dập lùi lại, dự định chạy trốn, với thực lực của bọn họ thì làm sao là đối thủ của chính đạo.

Vi Vân nói: "Nếu đã đến rồi thì khỏi phải đi chứ?"

"Ta... Ta không phải người của Thiên Vận đại lục, bọn họ không liên quan gì đến ta!"

Kỳ Thú Thư Sinh vội vàng phân rõ giới hạn với Thiên Ma giáo, đồng thời phi thân lui lại, Phi Thiên Đại Thánh và Thất Tuyệt Thiền sư cũng chen lấn tranh nhau chạy trốn.

"Chủ nhân nhà ta muốn ngươi chết, cho dù có không có quan hệ gì, các ngươi đều phải chết!"

Thân thể Vu Man bành trướng một cái, liền biến thành cao lớn trăm trượng, một tay túm lấy, đem kỳ thú thư sinh, Phi Thiên Đại Thánh và Thất Tuyệt thiền sư đều nắm trong tay, hai chưởng giao kích, chợt nghe một tiếng sấm rền nổ vang, máu vẩy ra, ba đại địa tiên đều chết bất đắc kỳ tử!

Chỉ trong một hiệp cũng không kiên trì được.

Vu Man cầm ba đám pháp lực óng ánh, đều là dương thần của tam đại địa tiên biến thành, nếu hấp thu nhập thể cho người ta, đủ để một tu sĩ bình thường trực tiếp tăng vọt, trở thành một Địa Tiên.

Vu Man tung ba luồng pháp lực này về phía Vi Vân, Vi Vân tiện tay tiếp được, hấp thu nhập thể.

Chỉ một thoáng, một cỗ khí tức vô cùng mạnh mẽ từ trên người hắn phát ra, thông thiên triệt địa, đều chăm chú nhìn.

Đúng là dấu hiệu tu thành Địa Tiên, sau khi gã từ hôn mê thức tỉnh lại, chẳng những thức tỉnh trí nhớ kiếp trước, còn hấp thu được nhiều pháp lực kiếp trước, cho nên tu vi đột phá đến cảnh giới Độ Kiếp viên mãn. Dù rằng gã cần pháp lực tăng lên tu vi cần thiết phi thường khổng lồ, nhưng hôm nay hấp thu dương thần pháp lực của Tam Đại Địa Tiên, nhất thời chính thức bước vào cảnh giới Địa Tiên cảnh trường sinh bất lão.

Cách đó không xa, Ma công tử và Ma Ngọc đang định chạy trốn, mẹ con hai người phi thân rơi vào trên đầu Thôn Nhật Hỏa Viên, dự định cưỡi Thôn Nhật Hỏa Viên rời đi.

Nhưng không ngờ, lúc này Thôn Nhật Hỏa Viên bỗng nhiên phát ra một tiếng gầm thật lớn, hai cánh tay vượn vừa thô vừa to bắt lấy hai người Ma công tử và Ma Ngọc, ném mạnh xuống đất!

"Ngươi, ngươi làm cái gì?!"

Ma công tử ở giữa không trung ổn định thân hình, trợn mắt nhìn Thôn Nhật Hỏa Viên.

"Làm cái gì, ngươi nói ta làm cái gì? Bọn khốn kiếp Thiên Ma giáo các ngươi, dám dùng Cửu U Mộng Yểm điều khiển lão Viên ta, chạy trốn cho các ngươi, giết người, bây giờ lão già nghiên mực này đã chết, các ngươi lại còn dám điều khiển lão Viên ta, thật sự là mơ tưởng!"

Trong lúc Thôn Nhật Hỏa Viên nói chuyện, lại là một tiếng gầm giận dữ, trên thân bốc lên óng ánh Thái Dương Chân Hỏa, một quyền đập tới hướng Ma công tử.

Thôn Nhật Hỏa Viên là tồn tại thực lực gần với Cự Nhân tộc trong thập đại Vương tộc, mặc dù chỉ có tu vi Độ Kiếp viên mãn, nhưng ở độ dày đặc pháp lực cũng không kém hơn Địa Tiên bình thường, chỉ là kém một cảnh giới lớn, đánh lâu tất nhiên thua, nhưng sức bộc phát vẫn không kém.

Trong lúc nhất thời, ngay cả Ma công tử cũng không thể không tránh thế công của Thôn Nhật Hỏa Viên.

Hắn nào chịu cùng Thôn Nhật Hỏa Viên phân ra thắng bại, một tay nhấc Ma Ngọc, đang định phi thân bỏ chạy, lại phát hiện toàn thân không thể động đậy, gắng sức ngẩng đầu lên nhìn, liền thấy một cự nhân thân cao trăm trượng đang đứng ở phía sau mình, nhìn xuống mình, vẻ mặt trêu tức, vẻ mặt như bọn họ trêu tức nhìn xuống đám người Tử Nguyệt Tiên môn.

Bàn tay khổng lồ của Vu Man vỗ xuống.

"Không, không... Vi huynh, chúng ta quen biết nhau một hồi, ngươi, ngươi...a..." Ma công tử liên tục la hét.

Vi Vân sao có thể lưu tình, thằng nhãi này nham hiểm độc ác, không phải loại lương thiện, căn bản không phải người chung đường với mình.

Vu Man vừa ra tay, Ma công tử nhất thời phát ra một tiếng hét thảm, ngay sau đó trước mắt liền là tối đen, vĩnh viễn mất đi tri giác.

"Đừng giết ta, đừng giết ta..." Ma Ngọc đã sợ tới mức đái ra quần, nàng xưa nay phụ thuộc vào lão tổ Nghiên mực, cho đến hôm nay, thực lực lão tổ Tuyền Cơ đài của nàng gần như vô địch, nhi tử của nàng cũng là Địa Tiên đương thời, nàng chưa bao giờ nghĩ tới bản thân sẽ có một ngày như vậy.

Vu Man bắt nàng, ném ở trên quảng trường, giọng ồm ồm nói: "Ngươi là nữ nhân, giao chủ nhân ta xử trí."

Vi Vân nói: "Vốn dĩ ta không muốn giết nữ nhân, nhưng mà... Ma Ngọc, ngươi không nên sát hại chủ tông dược lão nhân của Dược Vương tông ta... Sư phụ, nàng giao cho ngươi."

Bạch Chỉ nghe vậy, đi lên phía trước, lạnh lùng nhìn ma ngọc, nói: "Sư huynh của ta bình sinh cứu người vô số, chưa từng đắc tội

người, ngươi vậy mà xuống tay được, vậy cũng đừng trách ta lòng dạ độc ác! Cùng là nữ nhân, ta không làm khó ngươi, cho ngươi một cái thống khoái đi!"

Diệp Trầm Ngư một bên lẳng lặng nhìn Bạch Chỉ giết chết Ma Ngọc, trong lòng hoàn toàn bình tĩnh, tuần hoàn nhân quả, chuyện này muôn đời không thay đổi, bất quá chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi.

Vu Man một lần nữa thu nhỏ thân thể, biến thành một trượng sáu cự nhân, trong tay cầm một đoàn dương thần pháp lực, dương thần thụ của ma công tử, nhiếp hồn ma đao, sơn hà họa quyển, âm sơn quỷ tỷ, đưa đến trước mặt Vi Vân, cung kính nói: "Chủ nhân, đây là chiến lợi phẩm!"

Vi Vân nhận lấy vật phẩm, gật gật đầu, nói: "Ngươi đi xem cửa đi, tin tưởng khách nhân của Tiên Giới và Địa Phủ cũng đang trên đường đến đây, cần chiêu đãi thật tốt."

"Vâng!"

Vu Man gật đầu lui lại, đi thẳng tới phía dưới cổng chào màu tím bên ngoài quảng trường, đây là cửa vào chính của sơn môn Tử Nguyệt tiên môn, địa tiên thủ môn, cũng coi như là khó gặp.

Thôn Nhật Hỏa Viên bị Vu Man chấn nhiếp, chờ Vu Man đi rồi, hắn mới cảm giác áp lực giảm bớt rất nhiều, thân hình thu nhỏ lại, rơi ở trên quảng trường, nhìn thi thể Ma Ngọc, hai tay đấm ngực, gầm rú vài tiếng.

Thủy Hồng Dao cười nói: "Ta nói Hỏa Viên tiền bối, Ma giáo đã không hát nữa, người định đi đâu?"

Thôn Nhật Hỏa Viên nói: "Thôn Nhật Hỏa Viên nhất tộc chúng ta được tự do, từ trước đến nay sinh sống ở rừng sâu núi thẳm, chưa bao giờ dự định tranh đấu với người khác, cái gì chính đạo, Ma giáo, đều không liên quan gì đến ta, bây giờ Ma giáo đã diệt, ta phải đi thôi, các vị, sau này chúng ta còn gặp lại!"

Nói xong, Thôn Nhật Hỏa Viên hóa thành một bóng trắng, thả người bay lên, trong giây lát biến mất cuối chân trời.

Vị tuyệt thế cường giả năm đó, tuy rằng trợ trụ vi phản nhiều năm, nhưng thân bất do kỷ, hôm nay lại được tự do, coi như là một kết quả tốt.

Chiến dịch này xem như là trận quyết đấu cuối cùng giữa chính đạo và ma giáo, lấy chiến thắng toàn thắng mà kết thúc.

Ngu Yên Vũ Mệnh môn nhân dọn dẹp vết máu trong sơn môn, cùng với kiến trúc tổn hại tu luyện, sau đó cùng mọi người tiến vào đại điện Tử Nguyệt.

Mọi người theo thứ tự, chia ra ngồi hai bên.

Vi Vân vẫn giữ bộ dạng xiêu xiêu vẹo, thỉnh thoảng trêu chọc Cửu Long Xa trong tay Cửu Trảo Kim Long, giống như tên thiểu năng trí tuệ chưa thành thục.

"Khục..."

Ngu Nhược Tiên phá vỡ yên tĩnh, chậm rãi nói: "Cuối cùng cũng tiêu diệt Ma giáo, đây vốn là chuyện tốt trong lòng người, nhưng theo ta suy đoán, việc này còn chưa xong đâu."

Chu Diệu Ngữ cũng nói: "Đúng là còn chưa xong, khí tức sát phạt nơi chân trời ngược lại càng ngày càng thịnh. Không biết vị tiền bối Thái Cổ Chân Thần này có thể giải thích một chút được không?"

Nói xong, nàng nhìn về phía Vi Vân ở bên cạnh.

Vi Vân kinh ngạc nói: "Chu tiền bối, ngươi đang nói cái gì vậy, ta không phải là Thái Cổ Chân Thần gì hết, ta là Thái Hạo Tôn Giả! Đến đây, cùng ta niệm theo, Thái, Hạo, Tôn, Tôn, Giả..."

"Được rồi, đều như nhau." Ngu Yên Vũ vẫy vẫy tay: "Vân Nhi, con kể cho mọi người nghe về nhân quả trong đó đi."

"Vâng, mẹ."

Vi Vân thu hồi Cửu Long Xa, ngồi nghiêm chỉnh, kể lại đại khái toàn bộ sự kiện này cho hắn nghe. Từ khi bắt đầu Vạn Đạo Tiên Tông, Thiếu Viêm thí sư, hắn đi cứu viện, hai cuộc chiến cường đại... diễn ra cả vạn năm qua ở Thiên Vận đại lục.

Việc này làm cho mọi người nghe được mà sững sờ, các nàng chưa bao giờ nghĩ tới, thế giới này lại to lớn như thế, một Thiên Vận đại lục nho nhỏ mà dính dáng tới nhân quả lâu như vậy, sâu như vậy, hoàn toàn vượt quá tưởng tượng của các nàng.

Ngu Nhược Tiên giật mình nói: "Thì ra cũng không phải Thần Ma gì, nói cho cùng vẫn là một trận tranh đấu, tuy nhiên Thiếu Viêm Tiên Đế này đích xác không phải thứ gì tốt lành, khi sư diệt tổ, chính là tối kỵ đệ nhất của tu chân giới, loại tiểu nhân này, người người đều phải chết, nếu mọi người đều biết chân tướng này, tin rằng đại đa số đều sẽ đứng về phía ngươi."

Vi Vân than thở: "Bà ngoại à, đại đa số chuyện trên thế gian này đều có thể đổi trắng thay đen, nói cách khác, chỉ dùng miệng nói thì không chứng minh được điều gì, mỗi người đều có thể có một lý do thoái thác của chính mình, thậm chí có thể ảo cảnh tạo ra lịch sử, lúc này chỉ có thể dùng thực lực để thủ thắng thôi."

Tất cả mọi người đều hiểu hắn nói thật, thế sự đúng là như thế, trong lúc nhất thời yên lặng không nói gì.

Chu Diệu Ngữ nói: "Ta vốn tưởng rằng ở trong địa ngục là ma, ai muốn ngược lại, ở Tiên giới mới là ma... Bây giờ Thiếu Viêm Tiên Đế có được toàn bộ Tiên giới, thực lực cường đại. Trận chiến này muốn thắng cũng không dễ. Tiên giới ngoại trừ Thiếu Viêm Tiên Đế là Kim Tiên cảnh giới ra, còn có tứ đại tiên quân, đều là cảnh giới Thiên Tiên. Ba trăm sáu mươi lăm vị tiên quan, đều là cường giả Địa Tiên."

Vi Vân nói: "Yên tâm, chúng ta cũng không yếu, ta đã thu phục được rất nhiều cường giả trong Địa Ngục, thực lực tổng hợp không kém Tiên giới, nhưng muốn giết chết Thiếu Viêm đúng là rất khó, trước mắt ta còn chưa nghĩ ra biện pháp gì tốt, chủ yếu là nhờ hắn đã tu thành tầng thứ tư của thần thông thể chất - Như Lai Bá Thể, gần như bất tử bất diệt."

Nhắc tới việc này, Vi Vân có chút khổ não.

Chính bởi vì thể chất thần thông cường hãn vô cùng, cho nên nếu như kẻ địch luyện thành, vậy thì chính là một đại tai họa, hơn nữa rất khó tiêu diệt. Bởi vì căn bản giết không chết, dù cho chuyển thế, sớm muộn gì cũng sẽ tu thành Địa Tiên, khôi phục ký ức, sớm muộn gì cũng có thể khôi phục lại thực lực.

Vu Man chỉ là tu thành thể chất thần thông tầng thứ ba —— Hạo Thiên Thần Thể, thân thể hắn đã không giết chết, huống chi là "Như Lai Bá Thể" cảnh giới thứ tư?

Trừ phi Vi Vân khôi phục thực lực đến Đại La cảnh, khi đó thể chất thần thông của hắn cũng sẽ khôi phục, "Hạo Thiên Đạo Thể" tầng thứ năm đủ để nghiền ép "Như Lai Bá Thể".

Nhưng bây giờ hắn mới chỉ là cảnh giới Địa Tiên, hắn chuyển thế trùng tu, tốc độ so với Thiếu Viêm càng chậm hơn. Thiếu Viêm đã khôi phục đến cảnh giới Kim Tiên viên mãn, cách Đại La cảnh chỉ một bước, ngược lại cảnh giới của hắn lại giảm xuống, chỉ là Địa Tiên, chênh lệch không phải bình thường.

Nhưng Vi Vân chuyển thế trùng tu có rất nhiều chỗ tốt khác nhau, đó là lấy các loại pháp bảo như sách không viết chữ, Kim Đồng Mẫu Kiếm Thái Huyền, thậm chí học xong công pháp vô thượng của Vạn Đạo Tiên tông, Vạn Pháp Quy Tông, biết người biết ta.

Lúc đó Thiếu Viêm ném ra một cỗ bảo khố của Vạn Đạo Tiên tông, tạo thành vô số cường giả Địa Tiên, đạt được danh dự "Thái Cổ Chân Thần", được chúng tiên ủng hộ, chém giết Vu Man, nhưng hắn

lại chưa thu hồi, mà để những pháp bảo và công pháp đó tiếp tục lưu truyền ở Thiên Vận đại lục., Khiến cho tu sĩ của Thiên Vân đại lục không ngừng đạt được cơ duyên, không ngừng áp chế Cự Nhân tộc, để cho Thái Hạo Tôn Giả bồi dưỡng bộ hạ không có cơ hội quật khởi, ai ngờ Thái Hạo Tôn Giả lại mạo hiểm chuyển thế trọng tu, đánh vào nội bộ địch nhân, thậm chí đem công pháp truyền thừa cùng pháp bảo của hắn thu vào tay, đây là điều hắn trước đây không ngờ.

Bây giờ Vi Vân ngoại trừ thu hồi vật phẩm của kiếp trước —— tam đại thần khí Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, Cửu Long Xa, Lục Thần Kích, lại được Vô Tự Kim Thư trong tay Thiếu Viêm trước kia, Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm cũng bị luyện chế thành thân thể đám Chu Diệu Ngữ, những thần khí này vốn là vạn đạo tôn giả, về sau bị Thiếu Viêm đoạt đi, hiện tại lại đến tay Vi Vân.

Đúng vậy, những thứ này đều là thần khí, cường đại hơn cả tiên khí, căn bản không cùng một cấp bậc, chỉ là Thiên Vũ đại lục Man Hoang, không có kiến thức gì, gọi tiên khí và thần khí đều là "Pháp bảo" mà thôi., Kỳ thật có sự khác biệt rất lớn. Tiên nhân bình thường có thể luyện chế pháp bảo, nhưng thần khí thì ít nhất phải có tu vi cảnh giới Kim Tiên mới luyện chế được. Hơn nữa tài liệu cần thiết cũng phải là thiên tài địa bảo của Kim Tiên cảnh, hoặc sinh linh có tinh huyết., Bằng không khó khăn về thân thể, ví dụ như Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm, vạn Đạo Tôn Giả lấy nguyên thần của mười con Kim Tiên Hỗn Độn Vương Mãng, tinh huyết và thân thể luyện chế mà thành, cho nên có được lực sát phạt cường đại, mà Lục Thần Kích, là Tôn Giả ở kiếp trước của Vi Vân dùng máu và răng Phệ Thần thú cảnh giới Kim Tiên để luyện chế thành, có lực phá hoại vô cùng cường đại.

Nhưng mặc dù như vậy, thực lực của Thiếu Viêm cường đại hơn Vi Vân, đây cũng là vấn đề trước mắt của Vi Vân, cũng may gã đã khôi phục trí nhớ, cũng chẳng khác nào nắm giữ cảnh giới tâm thần kiếp trước, không có cảnh giới bức tường gì, chỉ cần có đầy đủ pháp lực đều có thể khôi phục thực lực ở kiếp trước, mỗi thời mỗi khắc thực

lực của gã đều khôi phục từng chút một, nhưng trước khi khôi phục hoàn toàn, vẫn khó mà đơn đấu cùng với Thiếu Viêm.

Lúc này, mọi người bắt đầu đặt câu hỏi Vi Vân, hỏi thăm một số vấn đề mà các nàng đang quan tâm, Vi Vân đều nhất nhất giải đáp.

Ngu Yên Vũ hỏi: "Rốt cuộc Hạo Hạo Thiên Thần Quyết có huyền cơ gì, vì sao Vu Man có thể tu luyện, người khác lại tu luyện không được?"

"A, cái này... Đại khái là bởi vì vận khí tốt a..." Vi Vân sờ cằm suy tư nói.

"Cái này cũng là dùng vận khí sao?"

"Nói bậy..."

"Ta quên mất, đổi một vấn đề khác." Vi Vân vội vàng nói sang chuyện khác.

Cũng không phải hắn ta quên, cũng không phải xem vận khí, mà là hắn không muốn nói. Trên thực tế, tu luyện Hạo Thiên Thần Quyết rất đơn giản, chỉ cần nhận được sự cho phép của hắn là được, bất luận kẻ nào chưa được hắn cho phép tu luyện, đều nhất định sẽ tẩu hỏa nhập ma, mất lý trí., Coi như không bạo thể mà chết, coi như không bị người vây công mà chết, cũng sẽ bị Hạo Hạo Thiên Thần Quyết bí tịch hấp thu, hóa thành nguyên khí. Mà một khi được hắn tán thành, tu luyện công pháp này, như vậy thực lực sẽ tăng vọt, trở nên thập phần cường đại, trở nên thập phần cường đại., Đồng thời pháp lực cuồn cuộn không ngừng, bởi vì tâm thần có thể liên kết với Hạo Thiên Thần Quyết, từ đó không ngừng đổi lấy pháp lực, nhưng cũng bởi vậy, được Hạo Thiên Thần Quyết cổ tịch khống chế, mà chủ nhân thần khí này chính là Vi Vân, cũng chẳng khác nào bị hắn khống chế sinh tử, hắn có thể đem người tu luyện công pháp này đều hấp thu vào trong thần khí này, hóa thành nguyên khí.

Nhưng đối với các nàng Ngu Yên Vũ, Vi Vân rất tôn trọng các nàng, bởi vì các nàng quá tôn trọng các nàng, bởi vậy không muốn các nàng trở thành nô bộc của mình.

"Khác biệt giữa tiên khí và thần khí là..."

"Phẩm chất của thần khí còn cao cấp hơn."

"Vu Man vì sao nghe lời của ngươi như vậy?"

"Đại khái là bởi vì ta đẹp trai, hắn thưởng thức ta..."

"Kiếp trước ngươi có bao nhiêu vợ?"

"Kiếp trước ta thanh tâm quả dục, toàn tâm hướng đạo, một bà vợ cũng không có."

"Vậy sao bây giờ ngươi lại sắc mặt tốt như vậy?"

"Ta ngẫu nhiên phát hiện Âm Dương giao hòa là lạc thú lớn nhất thế gian, ta thật hối hận kiếp trước không có hảo hảo thưởng thức mùi vị trong đó..."

"Đại Sắc Lang!"

...

Hạng bốn mươi tám, Đồ Tiên cảnh.

Trong đám nữ nhân này, có Ngu Nhược Tiên, Ngu Yên Vũ, Lạc Khinh Trần, Bạch Miểu, Chu Diệu Ngữ, Thủy Hồng Dao, Diệp Trầm Ngư, Diệu Y tám người đều là Địa Tiên, đã có thể sánh vai cùng Tiên Quan bình thường của Tiên giới. Bình thường mà nói, các nàng có năng lực tự bảo vệ mình, nhưng cũng vẻn vẹn như vậy, đối phó với Thiên Tiên thậm chí Kim Tiên còn kém xa.

Dưới Địa Tiên cảnh, tu vi của Tiểu Kim và Ngự Châu nương nương cao nhất, Tiểu Kim là Độ Kiếp viên mãn, Ngự Châu nương nương là Độ Kiếp trung kỳ, đã có đủ điều kiện đột phá Địa Tiên, chỉ thiếu tài nguyên mà thôi.

Cho nên Vi Vân đem Nhiếp Hồn Ma Đao, Âm Sơn Quỷ Tỳ và Sơn Hà Họa Quyển cho Tiểu Kim. Nhiếp Hồn Ma Đao và Sơn Hà Họa Quyển đều là đoạt được từ tay lão tổ nghiên mực. Âm Sơn Quỷ Tỳ ở trong tay Huyết Man cũng đã thành Vu Man, Vu Man lại giao cho Vi Vân, vừa lúc gom góp được ba kiện Tiên khí. Tiểu Kim được ba kiện Tiên khí này, lập tức vui vẻ trốn vào trong sơn động phía sau Tử Nguyệt Tiên môn, một lòng tìm kiếm đột phá.

Vi Vân lại đưa pháp lực Dương Thần của Ma công tử cho Ngự Châu nương nương, pháp lực Dương Thần và tiên linh khí của hắn so với Địa Tiên bình thường nhiều gấp đôi, sau khi ngự châu nương nương hấp thu, tu vi một đường tăng vọt, trực tiếp đột phá đến cảnh giới Địa Tiên.

Ngoài ra, còn có một gốc cây ăn quả trẻ con cũng là đoạt được từ trong tay lão tổ nghiên mực. Vật này vốn là năm đó Dược Vương lão tổ từ Tiên giới cấy ghép tới, ở Tiên giới đều là trân phẩm hi thế, đến nhân gian càng là thần vật, có hiệu quả tẩy tủy đối với Trúc Cơ, Vi Vân đem vật này cho Bạch Miểu, Bạch Miểu lại đem cây trẻ trồng ở

hậu sơn Tử Nguyệt Tiên Sơn, trước cửa Tử Trúc Tiểu Trúc, một lần nữa để cho gốc đại thụ che trời này cắm rễ xuống đại địa.

Mà lúc này, thập đại Minh Quân Địa Phủ đã dẫn hai mươi mốt cường giả Địa Tiên đi tới Thiên Vận đại lục ở nhân gian, đang hung hăng đánh tới Tử Nguyệt Tiên Môn. Hai mươi mốt cường giả Địa Tiên này chính là Cửu Diệu Tiên Quan cùng Thập Nhị Nguyên Thần Tiên Quan của Tiên Đế hạ giới, là chiến tướng tiếng tăm lừng lẫy ở Tiên Giới, thực lực phi thường cường đại.

Trên quảng trường Tử Nguyệt Tiên Môn, một đám đệ tử mặc quần lụa mỏng màu tím đang luyện công, luận đạo, đột nhiên trên không vang lên tiếng sấm cuồn cuộn, mây dày đặc.

Trong mùa hè chói chang này, mưa gió vốn là chuyện thường, nhưng giờ phút này thiên tượng lại có vẻ không bình thường, bởi vì tiếng sấm và mây đen rõ ràng có tính nhắm vào nhau, tựa hồ là nhằm vào Tử Nguyệt Tiên Môn, ngay cả tiếng ve kêu trên núi cũng thu lại, không dám lên tiếng.

Đám môn nhân ngẩng đầu nhìn trời, biết không ổn nhao nhao lùi lại, có người đi bẩm báo trưởng lão tông môn.

Dưới đền thờ tử ngọc, hai tay Vu Man cao một trượng sáu khoanh trước ngực, khinh thường nhìn mây đen trên bầu trời, cười lạnh một tiếng: "Rốt cuộc đã đến."

"Vu Man!"

Một thanh âm vang dội như đến từ chín tầng trời, từ trong mây truyền xuống, chấn động khiến quần sơn rung động, không ngừng vang vọng trong núi, toàn bộ Thiên Vận đại lục đều có thể nghe thấy.

"Ông nội ngươi ở đây!" Vu Man trả lời một câu.

"Làm càn!"

Thanh âm kia lại lần nữa vang lên: "Vu Man, ngươi ở vạn năm trước tàn sát sinh linh, gây họa cho bách tính, tạo thành phá hoại khó có thể tưởng tượng đối với nhân gian. Hiện tại phục sinh, còn muốn tạo lại sát nghiệt, làm sao có thể? Cho nên Tiên Đế bệ hạ lệnh chúng ta đến đây bắt giết ngươi, ngươi còn không nhanh thúc thủ chịu trói?!"

"Chớ thả chó má, muốn chết cứ việc lăn qua đây!" Vu Man há lại sợ bọn họ.

"Còn có mấy đứa con đi Địa Phủ gây chuyện kia nữa, mau ra đây nhận lấy cái chết!" Đây là thanh âm của Tần Minh Quân.

"Là ai ở bên ngoài hô to gọi nhỏ?"

Một đôi vân hành màu xanh xuất hiện trước mặt mọi người, chỉ thấy Vi Vân từ trong đại điện Tử Nguyệt chậm rãi đi ra, phía sau là đám người Ngu Nhược Tiên, Chu Diệu Ngữ, Ngu Yên Vũ và Lạc Khi Trần.

"Tử Diệu Tiên quan, chính là mấy người này đại náo Địa Phủ!" Trong tầng mây, Tần Minh Quân nói với nam tử đeo kiếm bên cạnh.

Lúc này, thập đại Minh Quân, Cửu Diệu Tiên Quan và Thập Nhị Nguyên Thần Tiên Quan đều ẩn giấu bên trong đám mây dày đặc này, tuy rằng còn chưa ra tay, nhưng lại tích súc lực lượng, tạo áp lực cho Tử Nguyệt Tiên Môn, khiến thanh thế trở nên rất lớn, như vậy có thể tạo thành áp lực tâm lý cường đại với người khác, trước tiên liền chiếm thượng phong.

Nhưng mà bọn họ còn không biết đối thủ của mình là ai, cho rằng chỉ là Vu Man cùng mấy địa tiên.

Thư sinh Tử Diệu tiên quan nhìn Vi Vân một chút, gật đầu nói: "Tần Minh Quân yên tâm, mấy người này tuy rằng đều là Địa Tiên nhưng làm sao thắng được Tiên Giới, ngươi xem nhân số chúng ta nhiều hơn bọn họ, lại có pháp bảo trong tay, còn tu luyện thể chất thần thông, ta khuyên bọn họ đầu hàng trước, nếu không đầu hàng, lại lấy

thủ đoạn sấm sét, bắt giết bọn họ. Tiên Đế bệ hạ nói, sinh tử bất luận!"

Tần Minh Quân tươi cười nói: "Có chư vị tiên quan ở đây, hạ quan yên tâm."

Nói là nói như vậy, nhưng kỳ thật hắn cũng không yên tâm, nếu chỉ là đám người Vi Vân thì thôi, nhưng hôm nay còn dư thêm một Vu Man, thế này đã rất dọa người rồi, Vu Man có thể nói là danh truyền khắp thế giới các nơi, vạn năm qua vẫn luôn lưu truyền tam giới, hôm nay thế mà thật sự sống lại, động tĩnh chấn động tam giới, địa phủ cũng lung lay, Tần Minh Quân hắn cũng chỉ là một Địa Tiên bình thường, sao có thể không sợ, có trời mới biết những tiên quan này có đánh thắng được hay không.

Từ hôm đó khôi phục ký ức, đến nay mới qua hai ba ngày, Vi Vân còn chưa kịp nghỉ ngơi hồi phục, người của Tiên Giới cùng Địa Phủ đã giết tới, tốc độ quả thực không chậm.

Vi Vân chỉ vào đám người Tần Minh Quân nói: "Chính là đám chuột nhắt các ngươi la to sao? Giấu ở trong mây làm cái gì, đây là không có gan gặp người sao?"

"Vô liêm sỉ! Vô lễ như thế, xem đánh!"

Theo thanh âm rơi xuống, chợt nghe một tiếng kim loại giao kích truyền ra, sau đó một đạo lôi đình từ trong mây đánh xuống, hướng đỉnh đầu Vi Vân đánh tới.

Vi Vân cũng không để ý tới, chỉ hùng hùng hổ hổ: "Mấy tên khốn kiếp các ngươi, đúng là ăn no rửng mỡ, dám càn rỡ trước mặt Tam Thông chân nhân bọn ta..."

"A!"

Một tiếng nổ như sấm rền bỗng dưng xuất hiện, chỉ thấy thân hình Vu Man chợt lóe, xuất hiện ở trước mặt Vi Vân, thân hình bành trướng,

biến thành cao lớn trăm trượng, thẳng vào tầng mây, sấm sét kia bổ vào trên người hắn, chỉ là ánh lửa chợt lóe, lập tức lại diệt, không còn hơi thở.

Hai cánh tay của Vu Man chụp vào trong đám mây dày đặc kia, liền thấy mây mù tan vỡ, hiện ra ba mươi mốt thân hình, có đầu đội Bình Thiên Quan, mặc đại bào màu đen, có người thân khoác Lưu Ly Tiên Y, tay áo bồng bềnh, tựa như người trong thần tiên, nam nữ đều có, nhân tộc và yêu tộc tham luận một nửa, chính là Thập Đại Minh Quân của Địa Phủ, cùng với Cửu Diệu Tiên Quan cùng Thập Nhị Nguyên Thần Tiên Quan từ Tiên giới xuống.

Ba mươi mốt vị Địa Tiên liên hợp mà thành thực lực cường đại cỡ nào, nhưng Vu Man càng thêm cường đại, lấy một chọi nhiều, không sợ chút nào.

"Không gian!"

Vu Man sử dụng thức thứ năm Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, lập tức có một lực lượng thần bí không hiểu đột nhiên xuất hiện, khiến một tiên quan đầu thú trong Cửu Diệu Tiên quan cảm thấy mình không thể động đậy, ngay cả tư duy cũng dừng lại, cả người lơ lửng ở giữa không trung, biểu cảm còn mang theo một tia kinh ngạc.

Hầu như cùng lúc đó, một bàn tay to của Vu Man chộp tới, ngón cái cùng ngón trỏ nắm tiên quan đầu thú này, dùng sức một cái, liền nghe một tiếng ầm ầm nổ vang, lại thấy máu bắn tung tóe, bay lả tả đầy trời.

Chỉ là trong nháy mắt thời gian, một Địa Tiên đã bị Vu Man đánh chết, không có lực phản kháng chút nào.

Vu Man nắm lấy Địa Tiên Dương Thần trong tay, xóa đi ý thức, ném xuống, Vi Vân phía dưới đưa tay tiếp được, thoải mái được một đám Địa Tiên Dương Thần ẩn chứa pháp lực khổng lồ cùng với tiên linh khí, tu sĩ bình thường sau khi hấp thu xong, tu sĩ bình thường sẽ thoải mái hơn., Cho dù không đột phá được cảnh giới Địa Tiên, ít

nhất cũng là cường giả có tu vi Trúc Cơ viên mãn, một khi cường giả Độ Kiếp hấp thu luyện hóa, liền có thể thuận lợi thành tựu Địa Tiên chính quả, có thể trước khi thiên kiếp giáng lâm tu thành Dương Thần, cho nên không cần lo lắng độ kiếp thất bại.

"Cái này, lợi hại như vậy..."

Tần Minh Quân cũng sắp bị dọa đến choáng váng, lúc này hắn có chút hối hận vì đã tới nơi này, Vu Man tiện tay đánh chết một Địa Tiên, hơn nữa còn là một Địa Tiên tu luyện thành một thần thông thể chất, tuy chỉ là thần thông tầng thứ nhất thể chất "Thiết Bì Chân Thân", nhưng cũng cường đại hơn so với Địa Tiên bình thường, ngoài ra trên tay hắn còn có pháp bảo hộ thân, nhưng vẫn chết, bị một đòn giết chết!

Tần Minh Quân lau mồ hôi lạnh trên trán, nhìn xung quanh, thân hình bắt đầu lui về phía sau, ông ta đã đánh trống lui quân.

"Khá lắm Cự Nhân tộc hung tàn, quả nhiên không phải người lương thiện, chư vị đồng liêu, kẻ này hung ác độc địa, chúng ta không cần nói quy củ gì với hắn, mọi người cùng tiến lên, giết hắn rồi nói sau!"

Tử Diệu tiên quan nói, vẫy tay một cái, tiên kiếm trên lưng rơi vào trong tay, bọc lấy một đoàn tiên quang óng ánh, kiếm ý sắc bén, nhắm thẳng vào Vu Man.

Tiên quan còn lại cũng đều tế lên pháp bảo, sử dụng ra thần thông, đồng loạt đánh về phía Vu Man!

"Thập Nhị Nguyên Thần đại trận!"

Mười hai vị tiên quan Nguyên Thần bên cạnh cũng bắt đầu hành động, tiên quan đầu rồng dẫn theo mười một vị tiên quan còn lại, nhanh chóng bày trận thành hình, hóa thành một con thần thú mười hai nguyên thần, giống như rồng mà không phải rồng, hình thể khổng lồ, đầu rồng ngẩng cao, trên người lại lộ ra một cỗ khí tức cường giả cảnh giới Kim Tiên mới có, khiến người ta động dung, một cái vuốt

hổ của Thập Nhị Nguyên Thần Thần Thần Thú này xé mở không gian, mang theo một cỗ lực lượng khai thiên tích địa, đánh tới ngực Vu Man!

"Tới hay lắm, ha ha..."

Thân thể hùng vĩ trăm trượng của Vu Man đỉnh thiên lập địa, trên người xuất hiện ba đầu sáu tay, có mặt trời, trăng, sao ở sau đầu ba cái đầu xoay tròn, lại thấy sáu cánh tay của hắn vung lên, cùng chiến đấu với chúng tiên, Thập Đại Minh Quân đầu tiên là gặp tai ương., Trừ Tần Minh Quân đã âm thầm bỏ trốn mất dạng ra, các Minh Quân còn lại đều không ngoại lệ, đều bị bàn tay khổng lồ của Vu Man cào trúng, xé thành mảnh vụn, chỉ thấy mưa máu đầy trời bay tán loạn, tay chân cụt đứt từ không trung hạ xuống, từng đoàn từng đoàn Địa Tiên Dương Thần bị xóa đi ý thức rơi xuống, đều bị Vi Vân thu vào trong túi.

Thực lực của song phương hoàn toàn không cùng một cấp bậc, hoàn toàn là tàn sát nghiêng về một bên.

Đám chính đạo phía dưới đều nhìn choáng váng, trong lòng Ngu Yên Vũ thầm nghĩ: "Năm đó, chúng ta thiết kế vây công Vu Man, có hơn mười vị Địa Tiên nhân tộc, mỗi người có pháp bảo trong người, trong đó hai vị đại ca Bạch Mi và Thái Huyền đặc biệt cường đại, cái này không nói đến nữa., Còn có tiên giới âm thầm tương trợ, bày ra thiên la địa võng, vẫn tử thương thảm trọng, lúc này mới đánh chết Vu Man. Hôm nay thực lực Vu Man rõ ràng giống hệt năm đó, vẻn vẹn hơn ba mươi Địa Tiên này, sao có thể đánh bại hắn? Cũng may hắn là nô bộc của Vân Nhi, nếu không nhân quả năm đó còn không biết tính thế nào..."

Mưa máu bay tán loạn, từ giữa bầu trời không ngừng rơi xuống, mọi người đều nhìn thấy tâm thần rung động, chỉ chốc lát sau, Cửu Diệu Tiên Quan cũng đều mất mạng, đều bị đôi bàn tay to của Vu Man đánh nổ thân thể, dương thần bị xóa đi ý thức, rơi vào trong tay Vi Vân, mười hai Nguyên Thần Thú va chạm với thần thể của Vu Man,

Vu Man không chút sứt mẻ, trên người ngẫu nhiên xuất hiện vài vết tích, nhưng rất nhanh đã khôi phục như lúc ban đầu, căn bản không đả thương được hắn.

Đây chính là sự cường hãn của "Hạo Thiên Thần Thể", thần thông tầng thứ ba!

"Chí Ám!" Vu Man sử dụng ra thần thông Hạo Thiên Thần Quyết thứ tư thần thông.

Mười hai thần thú chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, lâm vào trong lĩnh vực hắc ám tuyệt đối.

"Chết đi!"

Vu Man hét lớn một tiếng, hai tay bắt lấy thân thể khổng lồ của mười hai Nguyên Thần Thần Thú, một lực lượng tinh thần ở lòng bàn tay lóng lánh, bao lấy toàn bộ thân thể của mười hai Nguyên Thần Thần Thần Thú, tinh quang không ngừng lóng lánh, tốc độ càng lúc càng nhanh, chợt một tiếng ầm ầm nổ vang, theo một tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền ra, thân thể khổng lồ của mười hai Nguyên Thần Thú kia bỗng nhiên nổ tung, nổ thành vô số máu thịt, ùn ùn từ không trung rơi xuống!

Từng đoàn từng đoàn Địa Tiên Dương Thần rơi vào trong tay Vi Vân, đều hiện ra quang trạch chói mắt, Tiên Linh Chi Khí nồng đậm từ đó phát ra.

Sau khi đánh chết quần tiên, thân thể Vu Man lại lần nữa thu nhỏ lại thành Trượng Lục cao lớn, nói với Vi Vân: "Báo cáo chủ nhân, tổng cộng có ba mươi mốt kẻ địch, đánh chết ba mươi người, trốn được một người, từ minh đồ trốn vào Địa Phủ, có đuổi giết hay không?"

Vi Vân lắc đầu nói: "Không cần, để hắn đi báo tin đi, ngươi đi xuống đi."

"Vâng, chủ nhân!"

Vu Man trở lại dưới cổng chào tử ngọc, tiếp tục ngồi xổm canh giữ.

Từ lúc đám người Tử Diệu Tiên Quan đi tới Tử Nguyệt Tiên Sơn, đến lúc bọn hắn bị giết chết thân vong, toàn bộ quá trình không đến nửa ngày, chết sạch sành sanh, chỉ có Tần Minh Quân thấy thời cơ còn sớm, đã sớm bỏ trốn mất dạng, trở về Địa Phủ, lập tức đi báo cáo tình hình chiến đấu với Tiên Đế.

Dưới Cửu U là Minh giới, là địa phủ, trên chín tầng trời là Tiên giới, là vị trí của Thiên Đình.

Nhân gian là trọc khí ngưng tụ thành, Minh giới là sát khí ngưng tụ thành, Tiên giới thì là thanh khí ngưng tụ thành, Tiên giới có không gian vô biên, nhưng đều là một mảnh mây mù mờ mịt, trong mây mù ẩn chứa tiên linh khí, hấp thu luyện hóa nhập thể, là có thể tăng lên tu vi tiên nhân.

Trong mây mù mịt mờ vô biên vô hạn, lơ lửng từng tòa tiên sơn, đây mới thật sự là tiên sơn, chính là bởi vậy sau khi tiên nhân sơ đại của Phương thế giới phi thăng, dùng đại thần thông tạo thành hình ở chỗ này, mới khiến cho mảnh tiên giới này có vật thật., Mỗi khi có tiên nhân phi thăng, chỉ cần pháp lực và thần thông đủ cường đại, đều có thể sáng tạo ra một tòa tiên sơn thuộc về chính mình ở Tiên giới, nhưng nhất định phải được Tiên Đế cho phép, nếu không coi nó là Bất Pháp Tiên Sơn, sẽ bị xóa bỏ và trừng phạt., Những tiên nhân này lại ở trên từng tòa tiên sơn này, xây dựng rất nhiều các loại kiến trúc đình đài lầu các, trong đó có tiếng cầu nhỏ nước chảy, như thi họa, xa hoa lộng lẫy, có tiên hạc bay lượn trên không trung, tiên nữ chơi đùa ở bên trong.

Tại vị trí trung tâm của Thiên Đình, là một cung điện khổng lồ, khắp nơi xanh vàng rực rỡ, ánh sáng năm màu chiếu rọi toàn bộ Tiên giới. Trên tấm biển cung điện viết ba chữ cổ "Tiên Đế Cung", trước cửa có bốn nam tử mặc khôi giáp hoàng kim, khuôn mặt mỗi người nghiêm túc, uy vũ bất phàm, chính là tứ đại chiến tướng của Thiên Đình.

Trong Tiên Đế Cung, trên đại điện vàng son huy hoàng, chính giữa phía bắc có một Song Long ỷ hoàng kim rộng lớn, một nam tử trung niên mặc long bào hoàng kim, đầu đội Bình Thiên Long Quan ngồi xếp bằng trên ghế rồng, hai mắt hiện ra kim quang nhàn nhạt, trong con ngươi thiêu đốt hai ngọn lửa màu vàng.

Đây chính là Tiên Đế, Thiếu Viêm Tiên Đế.

Ở trên đại điện, một Tiên Quan đầu trâu thân người đang đứng nơi đó, ánh mắt đờ đẫn.

Thiếu Viêm Tiên Đế khẽ há miệng, trong miệng có một xiềng xích pháp lực kết nối với Tiên Quan đầu trâu, pháp lực trong cơ thể Tiên Quan đầu bò thông qua xiềng xích, không ngừng chảy vào trong miệng hắn. Chỉ chốc lát sau, cây cột pháp lực kia liền từ to bằng cánh tay biến thành mảnh nhỏ, mà thân thể Tiên Quan đầu trâu cũng đang héo khô, hiển nhiên đã bị hút khô.

"A!"

Thiếu Viêm Tiên Đế bỗng nhiên hút một cái, toàn thân Tiên Quan đầu trâu kia đều rơi vào trong miệng hắn, biến mất không thấy gì nữa.

Thiếu Viêm Tiên Đế thu công, mỉm cười, nụ cười lãnh khốc, có vẻ rất vừa lòng.

Tuy rằng hắn có thể ăn táo, thoáng cái đã cắn nuốt tiên quan này, nhưng hắn cũng không làm như vậy, bởi vì cưỡng ép cắn nuốt sẽ dẫn đến đối phương sinh ra oán khí, ảnh hưởng chất lượng pháp lực, hơn nữa hương vị cũng không ngon, mà dưới tình huống đối phương không hề đề phòng từng chút từng chút thôn phệ từng chút một, có thể chậm rãi tiêu hóa, hiệu suất đối với hắn tương đối cao, khôi phục sẽ nhanh hơn.

Vạn năm qua, đây đã là ngàn Địa Tiên đầu tiên mà y đã cắn nuốt.

Cách một đoạn thời gian, hắn sẽ lựa chọn một tên Tiên quan, tìm cơ hội để hắn đến Tiên Đế Cung gặp mình, sau đó thôn phệ từng người một, đối ngoại nói với Quần Tiên. Tên Tiên Quan này bởi vì xúc phạm thiên điều, đã bị hắn đánh vào luân hồi, bình thường mà nói, quần tiên cũng sẽ không hoài nghi gì, mà thiếu đi Tiên quan, chẳng khác nào tăng thêm chức vị, thiếu đi một đối thủ cạnh tranh, cho nên sẽ không có người truy cứu.

Bây giờ, tu vi Thiếu Viêm đã khôi phục đến Kim Tiên đỉnh phong đại viên mãn, đang bước vào Đại La cảnh. Có thể nói cách Đại La cảnh chỉ có một đường, nhưng cách một đường này, cũng không dễ dàng bước qua, cần chất, mà không phải lượng, cho dù tiếp tục thôn phệ mười Địa Tiên, cũng chưa chắc có thể bước qua, nhưng nếu có một Kim Tiên cho hắn thôn phệ... Vậy thì sớm muộn cũng có thể thành công.

"Người đâu."

Thiếu Viêm Tiên Đế bắn ra một đạo chỉ phong, lập tức chuông cổ vang lên trước cửa Tiên Đế cung, phát ra một tiếng "Bịch" trầm đục, tiếng chuông du dương.

"Bệ hạ!"

Tứ đại chiến tướng ở cửa ra vào đại điện, nghe lệnh.

Thiếu Viêm nói: "Thanh Ngưu tiên quan bỏ rơi nhiệm vụ, tạo thành lương hàn của ức vạn bách tính đại lục Trạch Địa, hiện đã bị trẫm đánh vào luân hồi, truyền khẩu dụ cho trẫm, để Long Mã tiên quan tới đầm địa đại lục hành vân bố vũ, cứu vớt thương sinh!"

"Vâng, bệ hạ!"

Tứ đại Chiến Tướng lập tức truyền lệnh đi.

Chỉ chốc lát sau, tứ đại chiến tướng lại tiến vào, trong đó một chiến tướng miệng nói: "Khúc Tiên Đế bệ hạ, Tần Minh Quân của địa phủ

đã đến thượng giới, tuyên bố có đại sự cần bẩm báo, đang ở ngoài điện hậu chỉ..."

Thiếu Viêm nghe vậy, ánh mắt lóe lên, nói: "Tuyên hắn vào."

"Vâng!"

Chỉ chốc lát sau, Tần Minh Quân kinh sợ đi vào Tiên Đế đại điện, trước bái kiến Tiên Đế, sau đó mới khóc lóc kể lể: "Khởi Quân Tiên Đế bệ hạ, đại sự không tốt, lần này tới Thiên Vận đại lục tiêu diệt Vu Man, toàn bộ, toàn quân bị diệt..."

"Ngươi nói cái gì?!"

Đôi mắt dài nhỏ của Thiếu Viêm trừng lớn lên không ít, hắn gần như không dám tin vào lỗ tai của mình, toàn quân bị diệt? Đùa cái gì vậy, lần này hắn phái ra một đội quân ba trăm sáu mươi lăm tiên quan mạnh mẽ, tất cả đều tu thành thần thông thể chất, chiếm hết ưu thế trong cùng cảnh giới cũng khó mà chết, Cửu Diệu tiên quan cũng thôi đi, một lần này hắn phái ra ba trăm sáu mươi lăm tiên quan, tất cả đều tu thành thần thông thể chất, chiếm hết ưu thế trong cùng cảnh giới cũng khó khăn lắm rồi., Mười hai Nguyên Thần Tiên Quan càng có thể kết thành Thập Nhị Nguyên Thần đại trận, có thể mười hai người hợp thể, pháp lực chồng lên nhau, có thể phát huy ra thực lực cảnh giới Kim Tiên, thực lực như thế, lại thêm thập đại Minh Quân Địa Phủ, cho dù không địch lại Vu Man, chạy trốn cũng không thành vấn đề, vậy mà toàn quân bị diệt?

"Thật, toàn quân bị diệt..." Tần Minh Quân không dám ngẩng đầu lên.

Trong mắt Thiếu Viêm bắn ra hai đạo lệ mang, Tần Minh Quân chỉ cảm thấy toàn thân như bị kim đâm, vô cùng đau đớn, cả người không thể động đậy, hắn lại lần nữa cảm giác được sự khủng bố của vị Tiên Đế này, trong nháy mắt có thể khiến hắn tan thành mây khói!

Rất nhanh, Thiếu Viêm lại thu hồi khí thế, thản nhiên nói: "Không sao, ngươi nói cho ta nghe tình huống lúc đó."

"Vâng, bệ hạ..."

Tần Minh Quân kể lại quá trình chiến đấu phát sinh ở Tử Nguyệt tiên môn, từng bước một cho Thiếu Viêm nghe, Cửu Diệu tiên quan và Thập Nhị Nguyên Thần tiên quan bị giết như thế nào, trọng điểm với sự khủng bố của Vu Man, chỉ có đem chuyện mình chạy trốn tiến hành mỹ hóa, tuyên bố mình vì báo tin mới không thể không rút đi.

Thiếu Viêm nghe xong, con mắt vốn dài nhỏ hơi híp lại, con mắt căn bản không nhìn thấy, hắn nói: "Vu Man cường đại như thế, xem ra hắn đã khôi phục thực lực năm đó, trẫm còn cho rằng hắn vừa mới sống lại, không đến mức khôi phục nhanh như vậy. Bây giờ xem ra, hắn xuất sắc hơn so với tưởng tượng của trẫm, cái này mới thú vị."

Hắn sờ cằm, trong lòng thầm nghĩ: "Lão tử đang thiếu một Kim Tiên, thực lực Vu Man hoàn toàn có thể thay thế một tên Kim Tiên, ngươi đã tự đưa tới cửa, vậy làm món nhắm rượu của ta đi, cắn nuốt ngươi., Ta chỉ có thể triệt để khôi phục lại, một khi khôi phục đến Đại La cảnh, Thái Hạo có thể làm gì được ta chứ? Đến lúc đó ta liền giết vào mười tám tầng Địa Ngục, tiêu diệt Thái Hạo, rồi từ từ triệt để luyện hóa căn nguyên của lão già Vạn Đạo kia, khi đó ta sẽ trở thành chí tôn cường đại nhất của vũ trụ này!"

Lúc này, Tần Minh Quân lại nói: "Đúng rồi, Tiên Đế bệ hạ, có một chuyện có chút cổ quái, Vu Man kia vậy mà hô một tiểu tử nhân tộc là "Chủ nhân", tiểu tử kia chỉ có tu vi Địa Tiên, việc này khiến tiểu tiên nghĩ mãi không ra... "

Thiếu Viêm nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi: "Ngươi nói cái gì? Ngươi lặp lại lần nữa đi?!"

Tần Minh Quân lặp lại lần nữa.

Thiếu Viêm trừng mắt hỏi: "Tiểu tử kia tên là gì?"

Tần Minh Quân vội vàng ném tin tức Vi Vân ra ngoài: "Người này tên là Vi Vân, là tu hành giả của Thiên Vận đại lục, đã tu thành Địa Tiên,

chính là người địa phủ đại náo..."

Vi Vân? Thiên Vũ Đại Lục? Đại náo động Địa Phủ?

Thiếu Viêm xâu chuỗi tin tức về Vi Vân lại, sắc mặt càng ngày càng đen, tu vi và trí tuệ tới cỡ nào hắn còn chưa rõ chuyện gì xảy ra. Hắn vội nói: "Nhanh, triệu tập quần tiên đến đại điện tập hợp!"

"Vâng, bệ hạ!"

Tứ đại Chiến Tướng lập tức hành động.

Tần Minh Quân hơi ngẩn ra, lại giật mình, tuy rằng không rõ Tiên Đế có ý gì, nhưng ít nhiều có chút suy đoán, Vu Man trùng sinh, một lần này, Tiên Đế bệ hạ tất nhiên là phải thực động.

Trận pháp kết hợp chiến trận Hợp Thể của Ngọc Nữ là năm mươi hai ngọc nữ.

Rất nhanh, tiên giới quần tiên liền nhao nhao đi tới Tiên Đế Cung, tiến vào đại điện, tổng cộng có hơn ba trăm người, chính là tất cả lực lượng của toàn bộ Tiên giới, quần tiên đều ở đây.

Dưới Tiên Đế, có tứ đại tiên quân, hơn ba trăm tiên quan, ai cũng có chức trách riêng.

Hơn ba trăm tiên quan, mỗi người đều là Địa Tiên, một phần còn tu thành thần thông thể chất, thực lực rất mạnh, tứ đại tiên quân đều có tu vi cảnh giới Thiên Tiên, thực lực cực mạnh, theo thứ tự là Đông Phương Thanh Long tiên quân, phương tây bạch mi tiên quân, phương nam Chu Tước tiên quân, phương bắc Huyền Vũ tiên quân, trong đó Bạch Mi tiên quân có thực lực mạnh nhất. Vị Bạch Mi tiên quân này chính là lão tổ từ Thiên Vận đại lục phi thăng lên Tiên giới!

Mà Bạch Mi Tiên Quân, là tâm phúc của Thiếu Viêm Tiên Đế, cũng là đệ tử của hắn, thân hình của hắn còng xuống, mặt mũi hiền lành, hạc phát đồng nhan, đặc điểm lớn nhất chính là hai hàng lông mày trắng rất dài, rủ xuống hai bên, vô cùng dài.

Sau khi mọi người đến đông đủ, đều nghị luận sôi nổi, không biết vì sao Bạch Mi Tiên Quân lại hỏi: "Bệ hạ triệu tập quần tiên, không biết có đại sự gì xảy ra?"

Tất cả Tiên Nhân đều nhìn về phía Thiếu Viêm Tiên Đế.

Thiếu Viêm Tiên Đế mặt không biểu cảm nói: "Bây giờ có một chuyện liên quan đến sinh tử tồn vong của toàn bộ Tiên giới, chúng tiên gia ngàn vạn lần phải cẩn thận, đừng tưởng trẫm đang nói chuyện giật gân."

"Cái gì?"

"Lại phát sinh chuyện lớn như thế này?"

"Không biết là chuyện gì..."

Quần tiên nghị luận sôi nổi.

Thiếu Viêm Tiên Đế vung tay lên, trong đại điện liền xuất hiện một hình ảnh, chính là ở trên Tử Nguyệt Tiên Sơn của Thiên Vận đại lục. Một người khổng lồ cao một trượng sáu đang đứng dưới cổng chào tử ngọc, người mặc chiến giáp hoàng kim, cơ bắp cuồn cuộn, Khổng Võ Hữu Lực, trong cơ thể ẩn chứa sức mạnh bùng nổ, khiến người ta nhìn mà kinh hãi.

Đám tiên nhân chợt nhìn, còn không cảm thấy có cái gì, nhưng con mắt Bạch Mi tiên quân lại nhảy dựng lên, bật thốt lên: "Vu Man!"

Lúc này đám tiên mới chợt hiểu, chuyện Vu Man phục sinh, bọn họ cũng có nghe nói, nhưng không phải đã phái Cửu Diệu tiên quan cùng Thập Nhị Nguyên Thần tiên quan đến xử lý hay sao?

"Vu Man còn chưa chết, chẳng lẽ Cửu Diệu Tiên Quan cùng Thập Nhị Nguyên Thần Tiên Quan đều đã lâm nạn?"

"Vu Man độc ở Thiên Vũ đại lục, quả thực tai họa không nhỏ, nhưng hẳn là còn chưa uy hiếp được Tiên giới mới đúng..."

Lúc này, Thiếu Viêm Tiên Đế lại nói: "Vu Man thì không tính là gì, người phía sau Vu Man mới thật sự là tai họa!"

"Người phía sau Vu Man?" Đám tiên nhân nhìn nhau.

Chỉ có Bạch Mi Tiên Quân dường như hiểu ra điều gì đó, chậm rãi nói: "Là Thái Cổ Chân Ma."

Thiếu Viêm Tiên Đế gật đầu: "Không tệ."

"Cái gì... Thái Cổ Chân Ma?!"

Lần này, quần tiên hoàn toàn nổ tung.

"Thái Cổ Chân Ma không phải đã bị Thái Cổ Chân Thần đánh vào mười tám tầng địa ngục, bị phong ấn ở trong đó, vĩnh viễn không được ra ngoài sao? Sao còn có uy hiếp, chẳng lẽ là từ trong địa ngục trốn ra?"

"Nếu thực sự là trốn thoát, vậy phiền toái lớn rồi."

"Không ngờ người sau lưng Vu Man lại là Thái Cổ Chân Ma, khó trách khủng bố, hung tàn như thế, hiện giờ song ma xuất thế, thế này làm sao cho phải? Ai có thể chống đỡ?"

Đám tiên nhân mặt mày ủ rũ, nghị luận sôi nổi.

Thiếu Viêm Tiên Đế nói: "Chúng tiên gia an tâm một chút chớ vội, tuy rằng Thái Cổ Chân Ma trốn ra, còn liên hợp với Vu Man, mười tám tầng Ma Đầu, cùng với Thiên Vận đại lục tu hành giả, tụ thành một thế lực không nhỏ, nhưng không sao, thực lực của Tiên giới chúng ta cũng không kém."

Mặc dù hắn nói như vậy nhưng quần tiên vẫn rất lo lắng, Thái Cổ Chân Ma là tồn tại bực nào? Trong truyền thuyết, chí cao cường giả cùng một cấp độ với Thái Cổ Chân Thần, ngay cả Tiên Đế cũng không bằng. Bây giờ Thái Cổ Chân Thần không rõ tung tích, Tiên giới ai có thể địch nổi?

Thiếu Viêm Tiên Đế làm sao không biết bọn họ đang suy nghĩ gì. Hắn đã chờ ngày này từ lâu. Vì thế, hắn vẫn luôn chuẩn bị, tuy rằng tu vi còn chưa khôi phục đến Đại La cảnh, nhưng cũng không ảnh hưởng gì lớn, bởi vì đối thủ của hắn còn thảm hơn cả hắn, ngay cả cảnh giới Kim Tiên cũng chưa khôi phục, đồng thời điều này cũng nằm ngoài dự liệu của hắn, bất quá tóm lại là chuyện tốt.

Thiếu Viêm Tiên Đế nói: "Chúng tiên gia cứ yên tâm, lần này triệu tập mọi người chính là để thương thảo kế sách chinh phạt."

Thấy đám người vẫn bối rối như cũ, Thiếu Viêm liếc mắt ra hiệu với Bạch Mi tiên quân.

Bạch Mi Tiên Quân lại nói: "Có một việc chắc chư vị còn chưa biết. Đã như vậy, hôm nay ta công bố chuyện này ra, mọi người cũng bớt nghi ngờ."

"Chuyện gì?"

Bạch Mi Tiên Quân nhìn Thiếu Viêm Tiên Đế, sau đó quay mặt về phía quần tiên, từ từ nói: "Thật ra... Tiên Đế bệ hạ chính là Thái Cổ Chân Thần!"

"Cái gì?!"

" Tiên Đế bệ hạ chính là Thái Cổ Chân Thần?"

"Không thể nào..."

"Điều này sao có thể?!"

Chúng tiên vừa nghe vậy, nhất thời há hốc mồm, hầu như không dám tin vào lỗ tai của mình, có thể nói là vừa mừng vừa sợ.

Thanh Long Tiên Quân bèn hỏi: "Chuyện này là sao?"

Thiếu Viêm thở dài, một tay đỡ trán nói: "Bạch Mi, việc này cần gì nhắc tới chứ, đã nói rồi, vậy ngươi nói với chúng tiên gia một hai đi..."

"Vâng, bệ hạ!"

Bạch Mi Tiên Quân nói: "Là như vầy, năm đó Thái Cổ Chân Ma đồ thán sinh linh, Thái Cổ Chân Thần dốc hết toàn lực đại chiến với nó, lưỡng bại câu thương, kỳ thực năm đó Tiên Đế cũng tham chiến, tuy

rằng Thái Cổ Chân Thần thành công phong ấn Thái Cổ Chân Ma ở sâu nhất trong địa ngục, nhưng Tiên Đế lại bị giết..."

"Tiên Đế bị giết? Vậy Tiên Đế bây giờ là..." Quần tiên đều sửng sốt.

Bạch Mi Tiên Quân nói: "Lúc ấy quá vội vàng, thời gian vốn không kịp, Thái Cổ Chân Thần vì để tránh Tiên giới lâm vào đại loạn, đành phải biến thành bộ dáng Tiên Đế thay thế Tiên Đế, gánh vác chức trách của Tiên Đế, vì bảo vệ an bình Tam Giới, mà nơm nớp lo sợ, vạn năm qua chưa từng gián đoạn!"

Đám tiên nhân lập tức há hốc mồm.

"Nói cách khác, vạn năm qua một mực tọa trấn Tiên giới, giữ gìn an bình cho Tam Giới... Lại chính là Thái Cổ Chân Thần?!"

Bạch Mi Tiên Quân gật đầu nói: "Không tệ."

Quần tiên thấy vậy vội vàng quỳ xuống, hô to: "Bái kiến Thái Cổ Chân Thần! Chúng ta đúng là có mắt không tròng, nhớ năm đó Thái Cổ Chân Thần không tiếc liều mạng với Chân Ma, vĩ đại bực nào, chúng ta lại chỉ biết tiêu dao khoái hoạt ở Tiên giới, chỉ là xấu hổ..."

"Chúng tiên gia đều bình thân đi, không cần phải khách khí." Thiếu Viêm khoát khoát tay, thở dài. "Người tu hành chúng ta, tuy rằng bản thân siêu thoát, không tầm thường, nhưng chúng ta cũng trở nên bình thường, làm sao có thể quên gốc, bảo vệ trật tự Tam Giới, bảo vệ thế gian an bình, để chúng sinh Tam Giới không lo, đây là sứ mạng của chúng ta, dù tan xương nát thịt cũng không thể lui về phía sau."

Trong lúc nói chuyện, sắc mặt Thiếu Viêm đau khổ, liên tục thở dài, vẻ mặt từ bi nói không ra lời, quả thực khiến người ta động dung.

Quần tiên càng thêm bái phục, liên tục hô to "Tiên Đế bệ hạ vạn thọ vô cương", chẳng những tán thành thân phận Thiếu Viêm, thậm chí càng thêm sùng bái.

Tất cả Tiên Nhân đều nói: "Có Thái Cổ Chân Thần ở đây, bọn ta không cần phải sợ tên Thái Cổ Chân Ma kia nữa!"

"Bệ hạ có thể nói cho chúng ta biết, Thái Cổ Chân Ma kia rốt cuộc là tồn tại như thế nào không? Sao lại hung tàn như vậy, thực lực lại kinh khủng như vậy?" Chu Tước Tiên Quân hỏi.

Thiếu Viêm thở dài, nói: "Việc này nói ra rất dài dòng."

Hắn phất tay, chỉ thấy trên đại điện xuất hiện từng hình ảnh, chính là tinh không mênh mông, chính giữa là một mảnh tinh vân sáng chói, lại thấy trong tinh vân, có một ngôi sao to lớn, lóe ra lam quang óng ánh., Khoảng cách rút ngắn, lại thấy toàn bộ ngôi sao đều là phúc địa Tiên gia, đình đài lầu các tùy ý có thể thấy được, phi cầm tẩu thú ở trong đó tuần tra tới lui, dưới thác nước rộng lớn, có rất nhiều tu sĩ mặc cao quan thổ nạp, luyện kiếm ở trong đó... Phía trên một cái đền thờ cực lớn viết bốn chữ to —— Vạn Đạo Tiên Tông!

Thiếu Viêm thở dài nói: "Các ngươi không hiểu nhiều về vũ trụ này, hôm nay trẫm thuận tiện chia sẻ với các ngươi một phen. Trong vũ trụ này có năm đại chí tôn chia nhau quản lý năm tinh vực trong vũ trụ. Tinh vực mà chúng ta ở là do vạn đạo tiên tông quản lý, bản danh của trẫm là Thiếu Viêm, sư tôn của ta chính là "Vạn Đạo Tôn Giả", là chủ của vạn đạo tiên tông, cũng là một trong ngũ đại chí tôn của vũ trụ."

Quần tiên vừa nghe vậy, nhất thời nghẹn họng trừng mắt, xem như là tăng thêm kiến thức, đồng thời cũng thán phục lai lịch to lớn của Thiếu Viêm, chính là đệ tử của vạn đạo Tôn giả, một trong ngũ đại chí tôn vũ trụ!

Chỉ có Bạch Mi Tiên Quân tựa hồ đã biết từ sớm, đứng ở một bên, yên lặng không nói gì.

Trong mắt Thiếu Viêm mang theo một tia đau xót, tiếp tục nói: "Vốn mọi chuyện đều tốt đẹp, chỉ là bỗng nhiên có một ngày, một vị Chí Tôn khác gây khó dễ cho Vạn Đạo Tiên Tông ta, vị Chí Tôn này là

Thái Hạo Tôn Giả, có lẽ hắn đã tu luyện nhập ma., Đi vào Vạn Đạo Tiên Tông ta, không nói một lời, liền đánh lén sư tôn ta. Sư tôn ta bị ông ta đánh lén giết chết, chẳng những như thế, ông ta còn giết rất nhiều đồng môn Vạn Đạo Tiên Tông của ta, thảm trạng lúc đó là thảm., Ta thật sự là không thể quay đầu lại. Cũng may lúc ấy ta đã tu thành "Vạn Pháp Quy Tông" của sư tôn, đồng thời phá cảnh thành cường giả Đại La cảnh, dốc hết toàn lực, cuối cùng cũng ngăn cản được Thái Hạo. Hai người ta ở trong tinh không một đường chém giết, chiến đấu mấy ngàn năm, cuối cùng từ vạn năm trước cũng tới vùng tinh không này., Lúc ấy hai người ta đều pháp lực không đủ, cảnh giới suy sụp, may mắn chính là, ta đã được bản Thổ Tiên Giới tin cậy cùng trợ giúp, thành công chiến thắng Thái Hạo, phong ấn hắn tiến vào chỗ sâu nhất Địa Ngục... Chuyện sau đó, các ngươi đều đã biết."

"Thì ra là thế!"

"Hóa ra Thái Cổ Chân Ma có lai lịch to lớn như thế, khó trách lại khó đối phó như vậy!"

Tất cả mọi người đều động dung, đồng thời cũng cảm thấy không cam lòng trước cảnh ngộ của Thiếu Viêm. Vạn Đạo Tiên tông vốn là tông môn một trong ngũ đại chí tôn của vũ trụ, lại bị những chí tôn khác ám hại, đúng là xui xẻo.

Thiếu Viêm nói: "Người khổng lồ lấy Vu Man cầm đầu kia, chính là thế lực Thái Hạo nuôi trồng, vạn năm trước, Chính Ma đại lục Thiên Vũ đại lục đại chiến, Ma đạo một phương, chính là thế lực của Thái Hạo, bên chính đạo, chính là do trẫm dạy dỗ ra., Vì thế, trẫm không tiếc đem công pháp truyền thừa cùng pháp bảo Vạn Đạo Tiên Tông tặng hết cho người khác, nhưng chỉ cần có thể đánh tan ma đạo, tất cả đều đáng giá, kết quả cuối cùng cũng coi như xong nhân ý. Vốn cho rằng chuyện này đã kết thúc, hôm nay, ai ngờ vạn năm sau, Thái Hạo đã lao ra mười tám tầng địa ngục, Vu Man cũng sống lại., Bây giờ hắn ngóc đầu trở lại, là nhắm vào Tiên giới chúng ta, chắc chắn có thể đối đầu với Tiên giới chúng ta. Nhưng không sao, bởi vì chúng

ta đại diện cho chính nghĩa, là chính đạo của chúng sinh, chỉ cần chính khí trường tồn, chúng ta chắc chắn có thể thủ thắng!"

"Tất nhiên có thể thủ thắng!" Các tiên đều hô to.

Thiếu Viêm chợt đứng dậy, nghiêm túc nói: "Thanh Long, Bạch Mi, Chu Tước, Huyền Vũ... Quần tiên nghe lệnh, mau chóng điều binh khiển tướng, tập kết toàn bộ lực lượng Tiên giới chúng ta, phát binh Thiên Vận đại lục Tử Nguyệt Tiên môn, đem toàn bộ dư nghiệt Ma đạo, Vu Man, cực kỳ dưới trướng, một lưới bắt hết, trảm thảo trừ căn, không lưu lại một ai!"

"Tuân lệnh!"

Chúng tiên ầm ầm đồng ý.

...

Trong lúc Thiếu Viêm điều động lực lượng Tiên giới, tiến về phía Thiên Vân đại lục, Vi Vân cũng ở trong Tử Nguyệt tiên sơn, bồi dưỡng lực lượng bên cạnh hắn.

Giết Minh Quân, Cửu Diệu Tiên Quan và Thập Nhị Nguyên Thần Tiên Quan cùng ba mươi Địa Tiên, Vi Vân đạt được hơn hai mươi kiện pháp bảo, ba mươi Địa Tiên Dương Thần trống không, phẩm chất những pháp bảo này đều tương đối bình thường, kém xa những pháp bảo Vạn Đạo Tiên Tông kia, bất quá có ít còn hơn không, có thể hộ thân cho đám người Ngu Yên Vũ, về phần những Địa Tiên Dương Thần trống thì đều dùng để tăng cường cảnh giới tu vi cho mọi người.

Vi Vân thoáng cái có được rất nhiều tài nguyên này, dùng đến lại hết sức hào phóng, lần lượt giúp Liễu Phỉ Nhi cùng Ngu Phi Tuyết đột phá cảnh giới Địa Tiên, sau đó Tiểu Kim cũng xuất quan trước.

Nhất thời, phe mình ngoại trừ Vi Vân và Vu Man, có mười hai Địa Tiên, theo thứ tự là Ngu Nhược Tiên, Ngu Yên Vũ, Ngu Phi Tuyết,

Lạc Khinh Trần, Liễu Phỉ Nhi, Bạch Đình, Diệp Trầm Ngư, Thủy Hồng Dao, Chu Diệu Ngữ, Diệu Y, ngự châu cùng Tiểu Kim, Vi Vân sử dụng một mạch hai mươi Địa Tiên Dương Thần trống còn lại, đem tu vi mười hai người này nhất cử tăng lên đến cảnh giới Địa Tiên Đại viên mãn.

Sau khi tu thành Địa Tiên, bao gồm cả Thiên Tiên, Kim Tiên và Đại La cảnh ở bên trong, cũng chia ra thành các cấp độ sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ và viên mãn. Cấp độ pháp lực tu vi giữa các cấp độ khác nhau cũng tồn tại chênh lệch, một cường giả cảnh giới Địa Tiên viên mãn, có thể đánh một đám cường giả Địa Tiên sơ kỳ.

Sở dĩ Vi Vân hao phí nhiều tài nguyên như vậy cho bọn họ tu vi là vì để cho các nàng tu luyện một môn trận pháp. Môn trận pháp này tên là "Mười hai ngọc nữ hợp thể chiến trận", môn trận pháp này cũng là một loại hợp thể chiến trận, do Vi Vân sáng tạo ra, cùng loại với chiến trận mà Vạn Đạo Tôn Giả sáng tạo ra. Lúc trước Tử Nguyệt tiên môn dùng chính là trận pháp do Vạn Đạo Tôn Giả sáng tạo ra., Là do Thiếu Viêm lưu truyền ra, nhưng chiến trận này của Vi Vân tương đối linh hoạt, không giới hạn tu vi cảnh giới, nhưng cần phải thống nhất công pháp, tu vi của mọi người không kém nhau bao nhiêu, sau khi mười hai người kết hợp thành chiến trận, thực lực có thể tăng lên gấp trăm lần., Ví dụ như hiện tại đám người Ngu Yên Vũ đều đã tu tới cảnh giới Địa Tiên viên mãn, như vậy sau khi kết thành chiến trận Hợp Thể này là có được sức chiến đấu cấp Kim Tiên, vô cùng khủng bố, cho dù đối mặt với cường giả cảnh giới Kim Tiên cũng có sức đánh một trận, ít nhất cũng có thể tự vệ.

Có Vi Vân cầm tay dạy bảo, tốc độ luyện tập của các nàng rất nhanh, không nắm giữ được như ngày hôm nay.

Tử Trúc Tiểu Trúc ở phía sau Tử Nguyệt Tiên Sơn, trúc lâm um tùm nơi này, trước cửa là một mảnh đất trống trải, Vi Vân đứng ở bên cạnh, gió hạ thổi qua, mang đến từng đợt mát lạnh.

Trên mặt đất phía trước lơ lửng một đóa tường vân mười hai màu, một nữ tử tuyệt sắc thân cao ba trượng ngồi xếp bằng ở trên tường vân, hai tay kết ấn, đôi mắt đẹp hiện ra kim quang, khoác trên người một kiện Thiên Nữ Hà Y mười hai màu mỏng manh như cánh ve, dưới ánh mặt trời hiện ra hào quang rực rỡ lóa mắt.

Vi Vân nhìn khí tức cấp Kim Tiên mà nữ tử tuyệt sắc này phát ra, âm thầm gật đầu, các nàng có thể trong thời gian ngắn như vậy tu luyện tốt "Thập Nhị Ngọc Nữ Hợp Thể Trận", trừ thiên tư cao ra, chủ yếu là vì các nàng rất ăn ý với nhau, tất cả mọi người đều hết sức quen thuộc, đồng tâm đồng đức, thậm chí ngủ cùng một giường, đều có được một nam nhân, tâm địa tương ấn, cái gì phối hợp.

Tu vi của các nàng đều là Địa Tiên viên mãn, bây giờ đã hợp thể, có thực lực Kim Tiên viên mãn, có thể nói là kỳ tích. Thứ các nàng tu luyện, chính là Vạn Pháp Quy Tông Tâm Pháp do Vi Vân truyền thụ, môn công pháp này cấp bậc vô thượng, là truyền thừa trung tâm của Vạn Đạo Tiên tông, do vạn đạo Tôn Giả sáng lập, phẩm cấp không dưới Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, sau khi tu luyện tâm pháp này, thực lực của các nàng đều có thể tăng lên, hơn nữa có thể thống nhất thuộc tính pháp lực.

Thật lâu sau, nữ tử tuyệt sắc thân cao ba trượng bắt đầu giải thể, một đám thân ảnh uyển chuyển từ trên tường vân mười hai màu phi thân xuống, hóa thành Ngu Yên Vũ cùng Lạc Khi Trần cùng mười hai nữ tử.

"Oa, nương, hai người thật là lợi hại!" Vi Vân vỗ tay khen ngợi.

Lạc Khinh Trần cười nói: "Đây là đang khen chúng ta, hay là khen chính ngươi đây?"

Vi Vân nói: "Ta đang khen các ngươi."

Ngu Yên Vũ khẽ cười nói: "Thập nhị Ngọc Nữ này hợp thể chiến trận đúng là rất tuyệt vời, tuy chỉ có mười hai người hợp thể nhưng lại có

thể tăng sức chiến đấu gấp trăm lần, đúng là không thể tưởng tượng nổi."

Chu Diệu Ngữ gật đầu nói: "Có thực lực này, chúng ta thậm chí có thể đánh một trận với Vu Man. Có ngày tu luyện thuần thục, nhất định phải tìm hắn để lĩnh giáo một phen, lấy Vạn Pháp Quy Tông của chúng ta, lĩnh giáo Hạo Hạo Thiên Thần Quyết."

Vi Vân nói: "Vậy các ngươi vẫn phải thua, bởi vì các ngươi chưa tu thành thần thông thể chất, mà thần thông thể chất của Vu Man lại tu luyện đến tầng thứ ba, thân thể mạnh mẽ, có thể chống đỡ tất cả thương tổn từ cảnh giới Kim Tiên trở xuống."

Chu Diệu Ngữ hỏi: "Thần thông thể chất này rốt cuộc là huyền bí gì mà lợi hại như vậy, ảnh hưởng lớn đến thực lực sao?"

Vi Vân ngồi trên ghế làm bằng cột, bắt chéo hai chân, miệng ngậm một cái ống cỏ, chậm rãi giải thích cho mọi người, chúng nữ vội vàng đứng lên, nghiêng tai lắng nghe.

Mặc dù Vi Vân làm việc ngang ngược như vậy, nhưng ai cũng không dám coi thường hắn ở đây. Thân là chủ nhân của Thái Hạo tinh vực, tôn giả Thái Hạo của Thái Hạo thần đình, một trong ngũ đại chí tôn, Thái Hạo tôn giả há lại là hạng người bình thường! Xem ra các nàng đã minh bạch rồi!, Vi Vân này căn bản không thể dùng lẽ thường để đong đếm, hắn chơi bời trên đời bất cần, chẳng qua là bởi vì đứng ở vị trí cực cao, có được tư cách nhìn xuống vạn vật, căn bản không cần phải nghiêm túc, cho nên làm cái gì cũng chỉ là chơi đùa.

Chỉ thấy Vi Vân nói: "Thật ra sau khi tu thành Địa Tiên, đã thu được năng lực vĩnh sinh, từ Địa Tiên đến Kim Tiên, chẳng qua chỉ là tăng cường về pháp lực và lực bộc phát mà thôi, về mặt bản chất sinh mệnh chưa tăng lên, chỉ có đến Đại La cảnh mới là tăng lên thật sự."

Đây mới là vấn đề then chốt, Ngu Nhược Tiên vội vàng nói: "Vậy vì sao ta chưa từng nghe nói tới cảnh giới này? Chúng ta vẫn cho là Đại

La Kim Tiên chỉ chính là Kim Tiên cảnh, hóa ra Kim Tiên cảnh và Đại La cảnh là hai cảnh giới."

Vi Vân cau mày nói: "Bà ngoại có chỗ không biết, muốn phá cảnh đến Đại La cảnh, nhất định phải dung hợp cùng căn nguyên vũ trụ, được vũ trụ tán thành, như thế mới là Đại La. Nhưng ngưỡng cửa này quá cao quá, hầu như không thể nào đạt được, trí tuệ, sức mạnh., Khí vận thiếu một thứ không thể, cho dù tu thành Đại La cảnh, cũng phải đạt được sự tán thành của năm đại chí tôn vũ trụ mới có thể tồn tại, nếu không sẽ bị liên thủ đánh chết, tránh phá hư cân bằng vũ trụ, ảnh hưởng trật tự vũ trụ, cái trong đó huyền diệu, ngôn ngữ không thể giảng hết, ta không thể giải thích cho các ngươi."

Rất rõ ràng, Thiếu Viêm là bởi vì không được sự tán thành của những Vũ Trụ Tôn Giả khác, bởi vậy mới bị Vi Vân cuốn lấy không tha, đến nay vẫn chưa phân ra kết quả.

Trên thực tế Vi Vân không có sử dụng đến nội tình chân chính của mình, vùng tinh không này chính là địa bàn của vạn đạo tinh vực Tiên Tông, hắn xem như là thuộc về người khác trên địa bàn của chính mình, mà nội tình thật sự của hắn, tất cả đều ở trên tinh vực của mình, bên trong Thái Hạo Thần Đình có vô số cường giả cảnh giới Kim Tiên, thậm chí có người có thực lực đuổi sát cường giả Đại La Cảnh, tất cả đều là thuộc hạ trung thành của hắn,, Nhưng hắn cũng không định vận dụng những lực lượng này, một khi vận dụng chẳng khác nào nhận thua. Hắn thân là vũ trụ Chí Tôn, không thể để người này mất mặt được, hắn muốn dùng lực lượng của mình đánh bại Thiếu Viêm, còn phải giải cứu bản nguyên của Vạn Đạo Tôn Giả ra khỏi cơ thể của Thiếu Viêm, như vậy mới tính là thắng lợi.

Về phần ba Tôn giả khác thì vẫn luôn ngủ say, bởi vì những Chí Tôn vũ trụ này mất đi truy cầu nên chỉ thích ngủ say, những chuyện khác đều giao cho người bên dưới xử lý, một giấc ngủ là mấy vạn năm, mười vạn năm, không có chuyện gì mà cũng không thể gọi ra được, khiến người người chẳng biết nói gì.

"Hóa ra Đại La cảnh thần bí như vậy..." Chúng nữ đều bừng tỉnh.

Vi Vân lại nói: "Nhưng dưới Đại La cảnh, quyết định thực lực chính là thể chất, thể chất ai cường đại, thực lực ai mạnh, cho nên Vu Man có thể lấy tu vi cảnh giới Địa Tiên chống lại Kim Tiên, đều bởi vì thể chất thần thông của hắn tu luyện rất cao, hơn nữa Cự Nhân tộc hình thể khổng lồ, có thể dung nạp ngàn lần, vạn lần pháp lực của người thường, cho nên hắn lấy cảnh giới Địa Tiên, là có thể phát huy ra pháp lực Kim Tiên cảnh."

Mọi người nghe vậy thì đúng là như thế, thể chất của Cự Nhân tộc được trời cao chiếu cố, nếu không phải bọn họ thiếu trí tuệ, không biết biến thông thì gần như đã trở thành bá chủ cả thiên địa rồi.

Vi Vân tiếp tục nói: "Về phần tu luyện thể chất thì phải tu luyện thần thông thể chất, công pháp các ngươi tu luyện, thần thông cấp độ cao nhất trong đó chính là thần thông thể chất, như Chân Thân của Thái Huyền, Chân Thân Tử Nguyệt, những thần thông thể chất này chỉ là tương đối thông thường., Trong Vạn Đạo Tiên Tông có rất nhiều công pháp và thần thông như vậy, đây cũng là đặc sắc của Vạn Đạo Tiên Tông, được xưng có vạn loại đại đạo, trong đó lại lấy Vạn Pháp Quy Tông chí cao vô thượng, là tâm huyết cả đời đại thành của vạn đạo tôn giả, căn cứ tình huống mỗi người khác nhau, có thể tu luyện ra thể chất thần thông khác nhau, có thể một mực tu luyện tới cảnh giới "Đạo Thể" thứ sáu của thần thông thể chất.

Ngu Yên Vũ nói: "Tu luyện thể chất này không phải có cảnh giới tầng bảy à?"

Vi Vân gật đầu nói: "Quả thực có bảy tầng cảnh giới, nhưng mà tầng thứ bảy "Bất Diệt Thể" dường như không cách nào tu luyện thành công, bởi vì cần phải thôn phệ bổn nguyên của cường giả Đại La cảnh."

Nói tới đây, trong đầu của hắn hiện ra hình dáng của Thiếu Viêm, nếu như không giết hắn, bản nguyên của vạn Đạo Tôn Giả sớm muộn gì cũng sẽ bị hắn thôn phệ, đến lúc đó hắn tu thành "Như Lai Bất Diệt

Thể", vậy không người có thể chế trụ hắn, bởi vì đến lúc đó, đã chân chính bất tử bất diệt.

Ngay lúc mọi người còn đang muốn đưa ra nghi vấn mới, thì bỗng nhiên bầu trời phía trên truyền ra một tiếng nổ vang, một đạo lôi điện màu vàng bổ lên bầu trời, chỉ thấy mây đen cuồn cuộn, tách ra, hai đạo cột sáng màu vàng từ trên chín tầng trời rủ xuống, chiếu thẳng lên Tử Nguyệt Tiên Sơn!

269

Chương 260 của Tiên giới – lưu ngục man rợ.

Chỉ một thoáng, toàn bộ người Tử Nguyệt tiên môn đều dừng lại bất động, bởi vì căn bản không thể động đậy, tất cả đều bị hai cột sáng màu vàng này bao lại, tựa như sa vào trong vũng bùn, mất đi tự do hành động.

"Hừ!"

Vi Vân hừ lạnh một tiếng, hai mắt bắn ra một cột sáng bảy màu, nhìn lên bầu trời, liền đánh lui hai cột sáng kim sắc, mọi người lúc này mới khôi phục năng lực hành động, cả người đều bị dọa toát mồ hôi lạnh.

Ánh mắt Vi Vân và ánh mắt của Thiếu Viêm đụng vào nhau giữa không trung, tuôn ra một trận lửa và điện quang kịch liệt. Mây dày sụp đổ, gió mây phun trào, trời đất biến sắc, nhật nguyệt ảm đạm, ánh sáng xen lẫn, chợt sáng chợt tối.

"Thái Hạo, ngươi cái này đại ma đầu không biết sống chết, vạn năm trước sai người Cự Nhân tộc đồ thán sinh linh, vạn năm sau lại phục sinh Vu Man, đây là muốn làm cái gì, chẳng lẽ là diệt thế hay sao?"

Giọng nói của Thiếu Viêm Tiên Đế chậm rãi truyền xuống, vang vọng toàn bộ Tam Giới, Tiên giới, Minh Giới, Nhân Gian giới, chúng sinh đều có thể nghe thấy, tuy rằng trầm thấp, nhưng lại vô cùng rõ ràng, phảng phất vang lên ngay bên tai.

Vi Vân khẽ cười nói: "Thiếu Viêm, ngươi là đồ chó bắt nạt khi sư diệt tổ, biết rõ gia gia ngươi đến đây, còn không mau mau đến bái kiến?"

Thanh âm nhẹ nhàng, xông thẳng lên chín tầng trời, mang theo lực xuyên thấu không cách nào chống đỡ.

Thiếu Viêm cười lạnh nói: "Thái Hạo, ngươi cùng hung cực ác đã là chuyện mọi người đều biết, tội của ngươi vu oan Trúc Nan Thư, thần quỷ tuyệt không dung!"

Vi Vân giễu cợt nói: "Thiếu Viêm, con chó này của ngươi, bản lĩnh đổi trắng thay đen chính là sở thích của ngươi, ngươi đoạt bảo ở Vạn Đạo Tiên tông, tàn hại đồng môn, đến nơi này lại sát hại Tiên Đế ở Tiên giới, Thôn Phệ Tiên chúng tiên, mạng chó của ngươi sống không xong rồi!"

Thiếu Viêm nói: "Ngươi thân là Thái Cổ Chân Ma, làm chuyện xấu thì thôi, dám vu oan cho ta?"

"Mẹ ngươi chết rồi!"

"Ngươi nói xem, ngươi có phải Thái Cổ Chân Ma hay không?"

"Mịa nó!"

"Ngươi... thật sự là làm nhục nhã nhặn!"

"Con mẹ nó, cả nhà ngươi là nữ nhân!"

"Có tin trẫm làm thịt ngươi không!"

"Được, đến đây!"

"Đến thì đến! Ai sợ ai?"

"Mau động thủ!"

"Ngươi cho rằng ta sợ ngươi thật sao?"

Cuộc đối thoại của hai người này ngay từ đầu còn rất tốt, càng đến phía sau, càng vô liêm sỉ, cuối cùng biến thành lưu manh, làm mọi người nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm. Hai người này một người là Vũ Trụ Tôn Giả, một người là Tiên Giới Đại Đế, lời nói lại khiêm tốn

như vậy, nhìn thế nào cũng không giống bộ dạng cao nhân đắc đạo tôn sùng.

Cửa lớn Tiên giới, Thiếu Viêm Tiên Đế ngồi trên bảo tọa Hoàng Kim Song Long, hai bên trái phải là tứ đại tiên quân Tiên giới, sau lưng có hơn ba trăm tiên quan. Quần tiên xếp thành hàng, sẵn sàng giết vào Thiên Vận đại lục bất cứ lúc nào.

Thiếu Viêm Tiên Đế sử dụng đại thần thông, mở ra một con đường không gian giữa đại môn và Thiên Vận đại lục ở Tiên giới, bởi vậy song phương đều có thể nhìn thấy, đám người Vi Vân và Ngu Yên Vũ nhìn bọn họ, bọn họ cũng nhìn đám người Vi Vân, song phương xa xa giằng co.

Thiếu Viêm tra xét thực lực của Vi Vân, còn có một ít Địa Tiên bên cạnh hắn, nhìn thế nào cũng thấy thực lực bình thường, hắn xem như đã nhìn ra, Thái Hạo này đã chuyển thế, cho nên tu vi khó khăn lắm mới đạt tới Địa Tiên, căn bản không giống như hắn, đã khôi phục đến Kim Tiên đại viên mãn., Chỉ cần qua một khoảng thời gian nữa, thôn phệ một tên Kim Tiên, hắn sẽ khôi phục lại Đại La cảnh, khi đó luyện hóa bản nguyên của Vạn Đạo Tôn Giả, hắn sẽ chân chính là vô địch, Thái Hạo cũng không thể giết được hắn, cho dù ba tên Tôn Giả kia tỉnh lại thì cũng không làm gì được hắn.

Vốn dĩ Thiếu Viêm không định khai chiến với Vi Vân, nhưng hắn trời sinh tính đa nghi, sợ Vi Vân âm thầm hạ độc thủ, cho nên muốn thử một chút hư thực của hắn trước, hiện tại thấy hắn chỉ có tu vi Địa Tiên, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Thiếu Viêm cười thầm trong lòng: "Lão già này tự cho là thông minh, sau khi chuyển thế cảnh giới tụt xuống, phải khôi phục đến Đại La cảnh, không biết phải tới năm nào tháng nào cũng được, đã như vậy, trẫm sẽ sớm diệt ngươi, đồng thời luyện hóa căn nguyên của ngươi..."

Phía dưới, Vi Vân cũng âm thầm cân nhắc: "Thằng nhãi này giảo hoạt đa nghi, ta muốn dẫn nó ra tay lại không thể quá rõ ràng để

tránh bị hắn nhìn ra điểm kỳ quặc, tốc độ trong này cũng không quá chắc chắn..."

Thiếu Viêm đang muốn ra lệnh một tiếng, lại để cho quần tiên phát động tấn công, ngược lại nghĩ: "Không đúng, hắn là hạng người bình thường, thân là vũ trụ Chí Tôn, không thể chủ quan như vậy, biết rõ mình đánh không lại ta., Còn muốn kêu gào với ta... Đúng rồi, hắn ở tầng mười tám Địa Ngục kinh doanh vạn năm, ma đầu trong Địa Ngục đều bị hắn thu phục, hắn nhất định là gửi gắm hi vọng trên người những Ma đầu Địa Ngục kia, cho rằng dựa vào những Ma đầu kia là có thể đối kháng Tiên giới, có thể đánh bại ta... Ha ha, cũng thật là ngây thơ."

Nghĩ tới đây, Thiếu Viêm yên lòng, biết át chủ bài của đối phương thì dễ xử lý rồi, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng.

Thiếu Viêm thở dài: "Thái Cổ Chân Ma, nếu ngươi đã ngu xuẩn mất khôn, không chịu sám hối sửa đổi, tự kết thúc, trẫm đành phải tự mình động thủ, nhốt ngươi vào luân hồi, kiếp sau làm heo chó, cũng để thanh tẩy tội nghiệt thế gian của ngươi... Chúng tiên nhân, theo trẫm, tru sát ma đầu!"

Dứt lời, một tiếng rồng ngâm vang lên!

Hoàng kim song long dưới bảo tọa của Thiếu Viêm sống lại, chính là hai con tứ trảo kim long, bay lượn quanh thân Thiếu Viêm, sau đó rơi xuống dưới chân hắn, Thiếu Viêm đạp lên đầu rồng của một con Kim Long, hai con Kim Long này liền lắc đầu vẫy đuôi, uy nghiêm khí phách không nói nên lời, mang theo sóng khí vô biên, bay nhào xuống Thiên Vận đại lục!

"Giết!"

Bốn phương Tiên Quân và quần tiên giới đều tế lên pháp bảo, hóa thành từng đạo cầu vồng đẹp mắt, từ đại môn Tiên giới bay ra, hạ xuống hướng Thiên Vận đại lục!

Vì vậy, chúng sinh Thiên Vũ đại lục, bất luận là bách tính nhân tộc hay động vật yêu tộc, đều nhìn thấy một màn như vậy: Đột nhiên bầu trời phá một cái lỗ thủng thật lớn, từ bên trong bay ra hai con Hoàng Kim Thần Long thật lớn, một nam tử trung niên cao lớn đầu đội Bình Thiên Quan, khoác hoàng kim long bào đứng ở trên đầu rồng, hai tay chắp sau lưng, hai tay chắp sau lưng., Tiêu sái thoải mái, sau lưng từng quang điểm như lưu tinh không ngừng rơi xuống, những quang điểm này kéo ra từng cái đuôi lửa thật dài, phảng phất cầu vồng, lại như dải lụa, đủ mọi màu sắc, sặc sỡ loá mắt, rất đẹp mắt!

Mục tiêu của những cầu vồng này đều được duy trì nhất trí, đó chính là Tử Nguyệt Tiên Sơn!

Trên quảng trường Tử Nguyệt Tiên Sơn, Vi Vân và Ngu Yên Vũ cùng mười hai Địa Tiên đều đứng ở trên, chung quanh là vô số môn nhân Tử Nguyệt Tiên Môn cùng Đào Hoa Giáo, Vu Man thì đứng dưới cổng chào Tử Ngọc.

Địch nhân tập kích, hơn nữa thực lực còn cường đại như thế, cường đại đến mức nào? Đó là sự tồn tại mà các nàng trước kia căn bản không thể tin được, hiện tại lại có một mạch trào ra, hơn nữa còn là kẻ địch...

"Kết trận!"

Ánh mắt đám người Ngu Yên Vũ cùng Lạc Khinh Trần kiên định, mắt thấy quần tiên công tới, vội vàng dung hợp, hóa thành một vị chiến trận mười hai Ngọc Nữ, thân hình lay động, liền thành cự nhân cao trăm trượng, trên người tản mát ra khí tức cường hãn cảnh giới Kim Tiên.

"Rống ——"

Vu Man cũng điên cuồng hét lên một tiếng, thân thể tăng vọt, nháy mắt biến thành một cự nhân vạn trượng, ngửa mặt lên trời thét dài, từ trong miệng phát ra sóng xung kích cường đại, trực tiếp đem mấy tên Địa Tiên xui xẻo tránh không kịp đánh giết, lửa đuôi sáng chói

trong khoảnh khắc biến thành khói đen, rơi xuống đất, ngã vỡ tan xương nát thịt.

Môn nhân Tử Nguyệt tiên môn và Đào Hoa giáo cũng dồn dập bày trận, đều hóa thành cự nhân trăm trượng. Hơn ba mươi nữ cự nhân canh giữ ở bốn phía Tử Nguyệt tiên sơn, chỉ thủ không công. Các nàng mặc dù hóa thành cự nhân chiến trận, nhưng cũng chỉ có thực lực Độ Kiếp viên mãn, ở trước mặt Địa Tiên, không chịu nổi một kích, cho nên chỉ thủ không ra, để tránh tạo thành tổn thất không cần thiết.

"Đội hình rất mạnh nha, ngươi cũng nhìn xem ta! Ra đi ——"

Lúc ống tay áo của Vi Vân vung lên, trên quảng trường liền xuất hiện một thông đạo đen kịt, khí đen nồng đậm từ đó toát ra, chính là thông đạo từ nhân gian giới thông với mười tám tầng địa ngục. Thông đạo này vừa xuất hiện, liền nghe bên trong truyền ra từng tiếng dã thú gào thét, gào thét, chấn động Tam Giới!

Lúc quần tiên lao xuống, liền thấy vô số quỷ quái từ trong thông đạo Địa Ngục chen chúc ra, ngay từ đầu chỉ là vô số Linh Vương cảnh giới Độ Kiếp, sau đó là hơn ba trăm Quỷ Vương cảnh giới Địa Tiên, những quỷ tiên này sau khi lao ra, liền trực tiếp đánh tới quần tiên, chém giết lẫn nhau!

Hơn ba trăm Tiên quan, đối mặt với hơn ba trăm Quỷ Tiên, số lượng tương đương, thực lực cũng tương đương, đánh đến khó phân thắng bại, chiến đấu hừng hực khí thế, chiến trường trải rộng toàn bộ bầu trời, pháp bảo va chạm, thần thông va chạm, chấn động toàn bộ Tam Giới. Ngẫu nhiên có Tiên quan hoặc Quỷ Tiên bị giết, cánh tay tàn phế từ không trung rơi xuống, kèm theo gió tanh mưa máu, vô cùng thê thảm!

Thiên Vận đại lục chính là đại lục bốn phương khác, tất cả bách tính đều e sợ tránh còn không kịp, nhao nhao trốn vào hầm ngầm, nào dám đi ra. Có người to gan lớn mật, hoặc là không sợ chết, đứng bên ngoài xem náo nhiệt, nhìn xem, bỗng nhiên pháp lực được đại chiến

Tiên Nhân phát ra ảnh hưởng đến trên người, nhất thời tan xương nát thịt, hình thần câu diệt.

Sau khi Quỷ Tiên đi ra, thông đạo Địa Ngục cũng không đóng lại, lại nghe thanh âm xích sắt vang lên, chỉ thấy bên trong bay ra ba luồng hắc khí, hóa thành ba quái vật hình thể khổng lồ, ít nhất cũng cao hơn mười trượng, một đầu rồng thân người, một đầu hổ thân người, còn có một đầu chim thân người. Tuy quần áo đều tả tơi, nhưng trên thân lại tản mát ra khí tức Thiên Tiên cảnh khủng bố, đúng là ba cường giả cảnh giới Thiên Tiên!

Vi Vân niệm chú bấm niệm pháp quyết, tất cả xiềng xích trên người tam đại Thiên Tiên đều tróc ra, từ trên người rơi xuống, đột nhiên rơi vào trên quảng trường, sau đó tam đại Thiên Tiên hóa thành ba luồng hắc khí, đánh về phía tiên quan tiên giới trên bầu trời, chính là một con Hắc Long, một con Hắc Hổ, cùng với một con Hắc Xà, xuyên qua xuyên lại trên không trung, tàn sát từng tên từng tên tiên quan, ngăn cản kẻ địch!

Cuối cùng, một nam tử trung niên khuôn mặt chất phác từ trong thông đạo Địa Ngục chậm rãi đi ra, chính là Kim Cương, Kim Tiên danh xứng với thực.

Vị Kim Cương này là ai?

Hắn từng tranh đoạt vị trí Tiên Đế với Tiên giới, về sau thua trận, bị Tiên Đế nhốt vào mười tám tầng Địa Ngục, vĩnh viễn không xuất hiện được, chỉ tiếc không ai ngờ tới, chính vì vậy hắn mới tránh thoát một kiếp, nếu hắn thành Tiên Đế, như vậy sau này hắn chính là hắn bị Thiếu Viêm cắn nuốt.

Kim Cương sau khi rơi vào địa ngục, bởi vì cấm chế và phong ấn trên người, chỉ có thể ở trong địa ngục chịu hết dày vò, như vậy trải qua vô số năm tháng, cho đến Thái Hạo Tôn Giả cũng đi tới địa ngục, giúp hắn giải khai cấm chế cùng phong ấn, hắn mới được tự do., Lại tu luyện Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, từ đó liền thành Thái Hạo Tôn Giả tôi tớ, một mực ở trong địa ngục, ổn định Thiếu Viêm, cho đến

khi Vi Vân trở về, bây giờ Vi Vân khai chiến với Tiên giới, Kim Cương chính là một chủ lực dưới trướng hắn.

Kim Cương cũng đi ra, lúc này thông đạo Địa Ngục mới đóng lại.

Thiếu Viêm nhìn Vu Man đại sát tứ phương, không người nào có thể địch lại, tròng mắt hơi híp lại, nói với tứ đại tiên quân: "Các ngươi mau chóng bày trận, bắt kẻ này lại!"

"Vâng, bệ hạ!" Tứ đại Tiên Quân đều nói.

Lập tức, bốn người Bạch Mi tiên quân, Thanh Long tiên quân, Chu Tước tiên quân và Huyền Vũ tiên quân đồng thời hóa thành một cột sáng, rơi vào bốn phía Vu Man, tạo thành một kết giới to lớn, đem Vu Man vây ở trong đó, lại từ các phương vị kết giới xuất hiện một con thần thú, chính là Thanh Long., Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ đều to lớn trăm trượng, chính là tứ đại tiên quân biến thành, đây là một cái bễ nghễ tứ tượng thần thú đại chiến cương, có thể đem địch nhân vây khốn ở trong đó, bốn người hóa thành tứ đại thần thú, pháp lực chồng chất với nhau, đủ để bộc phát ra thực lực Kim Tiên cảnh giới, không ở dưới Vu Man!

"Grào!"

Hai mắt Vu Man đỏ như máu, phát ra một tiếng rít gào, giữa hai bàn tay to vung lên che khuất bầu trời, cùng bốn đại thần thú chiến đấu một đoàn.

Lúc này, Thiếu Viêm đã nhìn chằm chằm vào Vi Vân, phi thân đánh về phía hắn.

Vi Vân sao lại không muốn núi Tử Nguyệt tiên bị phá hủy, phi thân lên không trung, nghênh đón hai đại Kim Tiên bên người, một người là Ngọc Nữ Cự Nhân do đám người Ngu Yên Vũ hợp thể biến thành, còn một người nữa chính là Kim Cương.

"Đến tốt lắm!" Thiếu Viêm điểm ra một chỉ, nhất thời hư không trước người sụp đổ, mặc dù gần với đám người Vi Vân, nhưng phương hướng lại cách xa nhau ngàn vạn dặm, có khoảng cách vô tận xa xôi, đến gần thế nào cũng không được.

"Hừ hừ, Vạn Pháp Quy Tông tu luyện rất thuần thục nha!"

Vi Vân mỉm cười, cũng sử dụng tâm pháp Vạn Pháp Quy Tông, phá vỡ thần thông của Thiếu Viêm, đối phương sử dụng chính là một loại thần thông phân cách không gian do Vạn Pháp Quy Tông diễn hóa ra, đổi lại là kiếp trước., Vi Vân chưa từng tu luyện qua Lam Vạn Pháp Quy Tông, thật đúng là không dễ phá giải, chỉ có thể dùng thần thông Hạo Thiên Thần Quyết khóa chặt đối phương, sau đó thuấn di qua. Nhưng hôm nay hắn cũng tu luyện Vạn Pháp Quy Tông, tự nhiên có thể dễ dàng đem môn thần thông này của đối phương hóa giải.

Sắc mặt Thiếu Viêm khẽ biến, mắng: "Hay cho tên Thái Hạo nhà ngươi, đồ đê tiện vô sỉ, vụng trộm chuyển thế, chính là vì mưu đoạt Vạn Đạo Tiên tông chúng ta, không có tự tự kim thư cùng Vạn Pháp Quy Tông, thật sự là bụng dạ khó lường, lòng lang dạ thú, làm người khinh thường!"

Thiếu Viêm để Vô Tự Kim Thư và Vạn Pháp Quy Tông, Vạn Pháp Quy Y đại lục chính là để lại cho môn nhân chính đạo ở Thiên Vận đại lục, để bọn họ kế thừa, để cho lực lượng chính đạo luôn luôn bảo trì, có thể áp chế Thái Hạo Ma giáo, như vậy Thái Hạo vĩnh viễn không có cơ hội thủ thắng, ai ngờ Thái Hạo chuyển thế thành Vi Vân, trở thành nhân sĩ chính đạo, còn thu Vô Tự Kim Thư vào trong túi mình, học xong Vạn Pháp Quy Tông, khiến Thiếu Viêm nghẹn họng.

Vi Vân hừ lạnh nói: "Cái tên khi sư diệt tổ nhà ngươi là phản đồ, ta là đang thay sư phụ ngươi dạy dỗ ngươi, tên tiểu phản cố này, hôm nay ta sẽ thay thế Vạn Đạo Tôn Giả, dùng công pháp Vạn Đạo Tiên Tông các ngươi đánh cho ngươi trở về nguyên hình, để cho mọi người nhìn xem ngươi là thứ gì!"

"Tu vi Địa Tiên của ngươi mà cũng dám giao thủ với ta? Chết đi!"

Thiếu Viêm gầm lên một tiếng, dưới chân khẽ động, hai con Kim Long kia liền phát ra một tiếng long ngâm, giương nanh múa vuốt, bay nhào về phía Vi Vân.

Vi Vân tiện tay ném ra Cửu Long Xa, Cửu Long Xa trong nháy mắt biến lớn, chín Ngũ Trảo Kim Long gầm thét không ngừng, lao về phía hai đầu Tứ Trảo Kim Long, hai bên triển khai một hồi chém giết.

Bảo tọa Hoàng Kim Song Long của Thiếu Viêm Tiên Đế cũng là một kiện pháp bảo uy lực không tầm thường, nhưng làm sao so được với Cửu Long Xa của Vi Vân, đây chính là thần khí, tuyệt thế bảo bối cấp bậc Kim Tiên, chín Ngũ Trảo Kim Long nhìn hai con Tứ Trảo Kim Long vồ giết một trận, không bao lâu liền phân ra cao thấp, hai con Tứ Trảo Kim Long bị chín con Ngũ Trảo Kim Long xé thành mảnh nhỏ, vảy rồng, máu rồng ùn ùn rơi xuống từ dưới.

Vi Vân và Thiếu Viêm sớm biết kết quả như vậy, căn bản không để ý tới.

Cùng lúc đó, Thiếu Viêm cũng chính thức phát động tấn công Vi Vân, hắn đánh ra một quyền, liền thấy được quyền ảnh đầy trời, mỗi quyền ảnh đều to lớn vô cùng, mang theo khí thế vạn quân, đánh về phía Vi Vân, Kim Cương cùng Ngọc Nữ Cự Nhân., Sức mạnh Kim Tiên đại viên mãn không thể coi thường, tay trái Vi Vân nắm chặt Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, tay phải cầm Lục Thần Kích, một kích phá vỡ từng quyền ảnh kia, mặc dù hắn chỉ có pháp lực Địa Tiên cấp, nhưng trên tay có thần khí, nhưng cũng có thể quần nhau với Thiếu Viêm, mà kim cương có tu vi Kim Tiên sơ kỳ., Cũng đã tu thành "Bất Hoại Kim Thân" ở tầng thứ nhất của thần thông thể chất, nhưng so với Thiếu Viêm thì còn kém xa, chỉ có thể chống cự, không có năng lực phản kích. Về phần Ngọc Nữ Cự Nhân, mặc dù có pháp lực Kim Tiên viên mãn, nhưng lại không tu thành thần thông thể chất, thế công có thừa, lực thủ hộ không đủ.

Cửu Long Xa giết hoàng kim song long bảo tọa, trở lại dưới chân Vi Vân, Vi Vân chân đạp Cửu Long Xa, tay trái là Hạo Hạo Thiên Thần Quyết, tay phải là thần binh Lục Thần Kích, trên người có tam đại thần khí, nghiêm nghị không sợ Thiếu Viêm, ngược lại còn phát động công kích chính diện với hắn.

"Như Lai Bá Thể!"

Thiếu Viêm cười lạnh một tiếng, trên người bay lên một quang ảnh Phật Đà màu vàng cực lớn, ngũ quan Phật Đà cùng loại với Thiếu Viêm, quang ảnh này như một tầng vòng phòng hộ thật dày, bao bọc cả người hắn vào trong đó, thậm chí quang ảnh Phật Đà còn đang khuếch tán ra chung quanh. Nói cách khác, lĩnh vực của hắn đang mở rộng.

Đây chính là chỗ mạnh mẽ của thể chất đệ ngũ trọng thần thông "Bá thể", chẳng những có thể chống cự tất cả thương tổn từ bên ngoài đến, còn có thể mở rộng phạm vi lĩnh vực của bản thân, chỉ cần là trong phạm vi lĩnh vực Bá thể, tất cả đều bị người khác nắm giữ, hắn chính là thần trong lĩnh vực này không gì không làm được!

"Mau lui lại!"

Vi Vân thấy vậy, vội vàng nhắc nhở.

Chỉ một thoáng, Ngọc Nữ Cự Nhân và Kim Cương nhao nhao lùi lại, lui đến sau lưng Vi Vân.

Thiếu Viêm Bá Thể mở rộng tràn đến trước người Vi Vân, lập tức đình trệ không tiến, thậm chí còn từng chút sụp đổ. Thiếu Viêm biết rõ lợi hại, vội vàng co lại phạm vi Bá thể.

Lúc này, trên người Vi Vân xuất hiện ba đầu sáu tay, có mặt trời, trăng, sao phía sau đầu chầm chậm xoay tròn. Vùng trời này bao phủ một khu vực rất lớn xung quanh hắn, dưới sự bao phủ của vùng tinh không này, tất cả đều ngay ngắn trật tự, coi như là Như Lai Bá Thể của Thiếu Viêm cũng phải đi vòng.

Đây chính là lĩnh vực "Hạo Thiên Đạo Thể"!

Cảnh giới thứ sáu của thần thông thể chất chính là Đạo Thể, chính là sự lột xác tiến thêm một bước của Bá Thể, sau khi tu thành Đạo Thể, thân thể và Đại Đạo hợp nhất, giữa hành động mang theo lực lượng của phép tắc đại đạo, không thể bị sức mạnh bên ngoài ảnh hưởng, còn có thể thay đổi trạng thái tồn tại của vạn vật, "Hạo Thiên Đạo Thể" của Vi Vân lại là tồn tại đỉnh cấp bên trong Đạo Thể, cho nên "Như Lai" của Thiếu Viêm vừa đụng phải "Hạo Thiên Đạo Thể", sẽ lập tức bị hòa tan.

"Trẫm không so thể chất với kẻ lỗ mãng như ngươi, chúng ta so pháp lực!"

Hai tay Thiếu Viêm kéo một cái, pháp lực cấp Kim Tiên ngưng tụ ra vô số núi cao, hướng đỉnh đầu ba người Vi Vân hạ xuống, từng ngọn áp đỉnh.

Chỗ lợi hại của công pháp vô thượng Vạn Đạo Tiên tông "Vạn Pháp Quy Tông", ở đây có thể diễn biến ra hết thảy khả năng, pháp lực có thể hóa ra bất kỳ thần thông nào, cũng có thể phá giải bất kỳ thần thông nào. Đương nhiên, quyết định bởi một người có thể vận dụng tốt hay không. Thiếu Viêm không thể nghi ngờ là người nổi bật trong đó, vận dụng Vạn Pháp Quy Tông được lô hỏa thuần thanh.

Về phương diện pháp lực, pháp lực của Vi Vân Khu kém xa cảnh giới Địa Tiên, hắn chỉ có thể huy động Lục Thần Kích hóa giải, nhưng cứ như vậy sẽ rơi vào hoàn cảnh bị động, nếu muốn đánh bại Thiếu Viêm thậm chí là giết chết hắn, đó là tuyệt đối không thể, cho dù Thiếu Viêm rơi vào hạ phong cũng hoàn toàn có thể đào tẩu, Vi Vân không làm gì được hắn.

Nhưng mục đích của Vi Vân lại là muốn giết chết hắn, hơn nữa còn phải cứu Vạn Đạo Tiên Tông ra, cái này cần phải có sức mạnh nghiền ép tuyệt đối đến hắn, đây mới là vấn đề mấu chốt nhất.

270

Ngày thứ hai mươi hai chương thứ hai mươi hai, trận chiến cuối cùng.

Tử Nguyệt Tiên Sơn, đây là một toà tiên sơn lơ lửng giữa không trung, chính là một toà tiên sơn vạn năm trước Tử Nguyệt tiên cô sau khi phi thăng, ở Tiên giới đắp nặn thành hình, sau đó dời về Thiên Vận đại lục, dùng Tiên Sơn này làm căn cơ, khai tông lập phái, giáo hóa con dân Âm Nguyệt Hoàng Triều.

Giờ phút này, trên Tử Nguyệt Tiên Sơn một mảnh gió tanh mưa máu.

Hơn ba mươi chiến trận nữ cự nhân vây quanh sơn môn, nhìn đại chiến khoáng thế giữa thiên địa, đều âm thầm líu lưỡi, không ngừng thay đổi sắc mặt.

Thật sự là quá khốc liệt, vô số tiên nhân, quỷ tiên, rất nhiều nhân vật trong truyền thuyết đã phi thăng, cứ như vậy chết trước mắt mọi người, không ai tin tưởng.

Đầu tiên phân thắng bại chính là chiến trường quyết đấu giữa Địa Tiên và Quỷ Tiên. Vốn dĩ hơn ba trăm Địa Tiên ở Tiên giới có thực lực rất mạnh, hơn phân nửa thậm chí đã tu thành thần thông thể chất. Đây là địa phương Quỷ Tiên trong Địa Ngục không bằng, nhưng bên Quỷ Tiên lại có ba chiến lực cường đại, chính là đầu rồng, đầu hổ và đầu chim của ba vị Thiên Tiên này. Ba vị Thiên Tiên này chẳng những pháp lực cao cường, mà còn có pháp lực cao cường hơn nữa., Hơn nữa cũng tu thành thần thông thể chất, tung hoành qua lại trong thiên địa, bay múa trên dưới, giết mười người, miệng nuốt đất tiên, tay xé tiên quan, mưa máu ùn ùn, nhuộm đỏ cả phiến thiên địa, Tử Nguyệt tiên sơn cũng đã biến thành một mảnh huyết hồng.

Trận chiến này từ ban ngày đánh tới đêm tối, lại từ ban ngày đánh tới sáng sớm ngày thứ ba, đến canh giờ sáng sớm ngày thứ ba, tiên

quan Húc Nhật Đông đều đã tử thương hầu như không còn, người không thể đánh một trận, hơn ba trăm tiên quan không một ai còn sống, trong đó còn có Tần Minh Quân của Địa Phủ, theo Thiếu Viêm Tiên Đế chinh chiến Vận Thiên Đại Lục, cuối cùng vẫn không thể tránh khỏi kiếp nạn này.

Đương nhiên Địa Ngục Quỷ Tiên cũng tử thương thảm trọng, hơn ba trăm Quỷ Tiên, chiến đấu đến cuối cùng, chỉ còn lại hơn năm mươi người, tam đại Thiên Tiên kia cũng bị trọng thương, toàn thân máu me đầm đìa, ngã xuống quảng trường Tử Nguyệt Tiên Môn, tĩnh tọa khôi phục.

Lúc này, mọi người nghe được một tiếng gầm giận dữ truyền đến, nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy Vu Man bắt lấy Thanh Long tiên quân trước người, lại mạnh mẽ xé đứt thân rồng khổng lồ của hắn, xé thành hai đoạn, sau đó ngã xuống đất, nhất thời chết đi!

Những Bạch Mi Tiên Quân còn lại, Chu Tước Tiên Quân và Huyền Vũ Tiên Quân lập tức động dung, dồn dập rít gào, ra sức tấn công Vu Man, hoàn toàn là đấu pháp không muốn sống, bọn họ vốn rất có lòng tin, nhất là Bạch Mi Tiên Quân, hắn ở vạn năm trước thống lĩnh chính đạo quần tiên, đánh chết Vu Man., Bây giờ vạn năm qua đi, Vu Man trùng sinh, hắn tự nhiên cũng có lòng tin lần nữa đánh chết Vu Man, bởi vì tu vi của hắn đã từ Địa Tiên đột phá đến trình độ Thiên Tiên, so với năm đó càng mạnh hơn, nhưng cũng chính vì thế, hắn quên mất một chuyện, đó là hôm nay vạn năm sau, bên cạnh hắn chỉ có ba chiến hữu!

Thực lực của Vu Man cỡ nào, huyết mạch người khổng lồ, cảnh giới Địa Tiên viên mãn, pháp lực cấp Kim Tiên, người mang công pháp Hạo Thiên Thần Quyết, tu thành "Hạo Thiên Thần Thể", pháp lực vô biên cộng thêm thân thể không hư hỏng..., Lấy thực lực bốn người Bạch Mi Tiên Quân, lấy phương thức chiến trận chồng lên, cũng đã đạt đến cấp độ Kim Tiên viên mãn, nhưng ở phương diện thể chất đã kém xa tít tắp, cho nên chiến đấu lâu ngày, tất sẽ rơi vào hạ phong, mà một khi như thế, liền mang ý nghĩa Vu Man phản công bắt đầu.

Hắn trước giết Thanh Long Tiên Quân, lại một tay vươn ra, nhắm ngay Chu Tước Tiên Quân chụp, đem hắn nắm trong tay, Chu Tước Tiên Quân kinh hô một tiếng, vội vàng tự cứu, trên người toát ra nhiệt độ cao màu trắng lam, ý đồ đem Vu Man thiêu chết, đây là bản mạng Chu Tước chân hỏa của hắn, đốt cháy vạn vật, ngay cả thân thể Vu Man cũng không tránh khỏi bị đốt đến da tróc thịt bong.

"Hừ!"

Dưới sự đau đớn, trên người Vu Man tuôn ra một mảng ánh sáng màu máu, sau đầu hiện ra ba đầu sáu tay, mặt trăng, tinh tú ở sau đầu chầm chậm xoay tròn, từ trong đó rải xuống lực lượng tinh thần, chiếu rọi thân thể một mảng màu máu long lanh, lại là sử dụng ra "Hạo Thiên Thần Thể", thần thông thể chất thứ ba vừa ra, nhất thời tổn hại thân thể nhanh chóng khôi phục, vạn pháp bất xâm, dù là bản mạng Chu Tước tiên quan Chu Tước chân hỏa không gì không cháy, cũng không làm gì được "Hạo Thiên Thần Thể" của Vu Man.

Chu Tước tiên quan thấy vậy, nhất thời sợ tới mức vong hồn đều bốc lên, trong lòng đã bắt đầu sinh thoái ý, ai ngờ lúc này Vu Man đã hạ sát thủ, đem thân thể hắn nắm chặt, một cái dùng sức liền xé thành mấy khối, thậm chí đem đầu Chu Tước của hắn kéo đứt, ném vào trong miệng nuốt mất, máu tươi từ trong miệng hắn nhỏ xuống, nhìn qua thập phần đáng sợ.

Bạch Mi tiên quan và Huyền Vũ tiên quan nhìn nhau, biết chuyện không thể làm, liền rút lui kết giới, một người đi về hướng Tiên giới, một người hướng Địa Phủ, hai người tách ra đào tẩu.

Vu Man đợi muốn đuổi theo, đã là không kịp.

Lúc này, Vi Vân đang đại chiến cùng Thiếu Viêm nói với Ngọc Nữ cự nhân và Kim Cương: "Hai người các ngươi bắt lại Bạch Mi và Huyền Vũ, không thể bỏ qua."

"Được."

Hai người đều biết Vi Vân đã có dự định nên lập tức hành động.

Ngọc Nữ cự nhân bay về phía Tiên giới, lúc này thông đạo ở Tiên giới còn chưa đóng lại. Bạch Mi tiên quan bay trở về Tiên giới, liền cảm thấy trong lòng an tâm, nhẹ nhàng thở ra.

Hắn nhìn cung điện Tiên Đế không còn một bóng người, lại nhìn vị trí bảo tọa Tiên Đế, đi từng bước một lên, đứng ở vị trí này, nhìn xuống phía dưới, bỗng nhiên tự giễu cười một tiếng, nói: "Tu đạo thành tiên, siêu phàm thoát tục, ai muốn sau khi phi thăng thì không miễn được tranh giành thế tục, tranh đến cuối cùng, tất cả đều trống không. Buồn cười, buồn cười..."

"Nếu biết thế, sao phải vẽ đường cho hổ?" Một giọng nữ dễ nghe vang lên trong đại điện.

Bạch Mi Tiên Quân nhìn sang, chỉ thấy trên đại điện xuất hiện một nữ tử dung mạo tuyệt mỹ, thân cao trượng lục, có cảm giác quen thuộc tựa như đã từng gặp qua ở nơi nào, nhưng rõ ràng chưa từng thấy khuôn mặt này bao giờ.

Bạch Mi tiên quan hỏi: "Ngươi chính là nữ tử bên cạnh Thái Cổ Chân Ma kia, ngươi tên là gì?"

Đây là Ngọc Nữ Hợp Thể của đám người Ngu Yên Vũ, nào có cái tên gì, nàng thản nhiên nói: "Bạch Mi đại ca, vạn năm trước chúng ta cùng nhau tàn sát ma đầu, vạn năm sau đều vì chủ của mỗi người, cũng không còn gì để nói nữa, động thủ đi."

Bạch Mi tiên quan động dung nói: "Ngươi... Ngươi là cố nhân vạn năm trước? Là Tử Nguyệt tiên cô hay là Âm Phù Huyền Nữ?"

"Cái này không quan trọng, quan trọng là ngươi tiếp tục vẽ đường cho hổ, hôm nay ta không thể bỏ qua cho ngươi."

"Rõ ràng là các ngươi trợ trụ vi ngược, vậy mà đứng ở một phương Thái Cổ Chân Ma và Vu Man, các ngươi đúng là điên rồi!"

Hợp Thể Ngọc Nữ nói: "Thiếu Viêm Tiên Đế cắn nuốt Tiên Đế đời trước, sau đó âm thầm thôn phệ tiên quan, chắc ngươi cũng biết chuyện này?"

Bạch Mi Tiên Quân im lặng không nói gì, hắn thân là đệ tử thân truyền của Thiếu Viêm, đương nhiên biết rõ.

"Nếu đã biết, vậy ngươi nói xem ai mới là Thần? Ai mới là Ma?"

"Hừ, đều không phải là thứ tốt lành gì!" Bạch Mi Tiên Quân lạnh lùng cười một tiếng.

"Nếu vậy, vì sao ngươi phải giúp đỡ thiếu Viêm?"

"Bởi vì hắn đáp ứng sau khi mọi chuyện thành công, để ta làm Tiên Đế của thế giới ta!"

"Quả là thế, đáng tiếc ngươi không làm được."

Hợp Thể Ngọc Nữ không tiếp tục phí lời với hắn nữa, trong tay xuất hiện một thanh tiên kiếm óng ánh long lanh, hiện ra quang mang chín màu. Đây là do chín thanh Thái Huyền Tử Kiếm biến thành, kiếm quang lập lòe tạo thành một khu vực kiếm đạo bao phủ Tiên Quan lông mày trắng vào trong đó.

Bạch Mi Tiên Quân dùng Vạn Pháp Quy Tông - Tông môn phá vỡ lĩnh vực kiếm đạo, hai tay vung lên, hữu trung vô trung hữu, hắc bạch thái cực chậm rãi xoay tròn, hình thành đôi mắt cá, bay về phía Hợp Thể Ngọc Nữ. Hợp Thể ngọc nữ vung kiếm xoắn nát mắt cá, tiên kiếm lại lần nữa tiến đến lấn tới. Bạch Mi tiên quân biết lợi hại, nào dám đón đỡ, không ngừng dùng Vạn Pháp Quy Tông Tuyên phá giải, chỉ là rơi vào thế bị động, căn bản không có khả năng thủ thắng. Dù sao cũng chỉ là Thiên Tiên, kém xa một mảng lớn so với Kim Tiên.

Hợp Thể Ngọc Nữ chẳng những pháp lực mạnh hơn Bạch Mi Tiên Quân một chút, mà trong tay còn có Thái Huyền Tử Kiếm, ngay cả "Thiên Pháp Quy Tông" cũng đã học được trong tay, toàn diện áp

chế Bạch Mi Tiên Quân. Hắn nào có thể chống lại, không bao lâu đã bị Ngọc Nữ Hợp Thể chặt ngang hông, thân tử đạo tiêu!

Bên kia, Kim Cương truy tung Huyền Vũ Tiên Quân đi vào địa phủ, Huyền Vũ Tiên Quân biết đánh không lại, nào chịu tham chiến, chỉ là một đường đào vong, cơ hồ vòng quanh toàn bộ Cửu U Minh giới, rốt cuộc bị Kim Cương chặn lại ở lối vào Địa Ngục, triển khai một trận hiếu sát, vẫn là không thể đào thoát số mệnh bị giết.

Ngọc Nữ Hợp Thể và Kim Cương Tiên Hậu chém giết kẻ địch, trở lại Thiên Vận đại lục, cùng đám người Vu Man đứng trên quảng trường của Tử Nguyệt tiên môn, nhìn Vi Vân và Thiếu Viêm vẫn đang đại chiến trên bầu trời.

Hai người đã giao chiến bảy ngày bảy đêm, vẫn chưa phân ra thắng bại.

Nếu như không có chuyện ngoài ý muốn, kết quả lần này lại là lưỡng bại câu thương, nhiều nhất chính là một phương đào vong, một phương đuổi giết, lặp lại dáng vẻ vạn năm trước.

Tuy Thiếu Viêm mất đi quyển sách vàng không tên, trên người Vi Vân có rất nhiều thần khí, lại học được Vạn Pháp Quy Tông, nhưng Thiếu Viêm lại khôi phục đến tình trạng Kim Tiên đại viên mãn, Vi Vân lại trở thành Địa Tiên, mà Thiếu Viêm mang theo "Bá thể Như Lai", Vi Vân lại có "Hạo Thiên Đạo Thể", áp chế y một bậc.

Nhưng Vi Vân trước sau vẫn không lấy được nguyên nhân căn bản của Thiếu Viêm, là bởi vì hắn cắn nuốt căn nguyên Vạn Đạo Tôn Giả, tuy còn chưa triệt để luyện hóa, nhưng có thể từ đó không ngừng rút ra lực lượng, biến thành của chính mình, trong thời khắc mấu chốt còn có thể lấy ra làm bia đỡ đạn, Vạn Đạo Tôn Giả là bạn tốt của hắn, Vi Vân sợ ném chuột vỡ bình.

Lúc này, thế lực của Tiên giới đều đã bị dưới trướng Vi Vân tiêu diệt. Thiếu Viêm biết đại thế đã mất, nên không thể tiếp tục ở thế giới này nữa, muốn đánh chết Vi Vân thủ thắng cũng không được, nhưng

không sao, gã còn có thể tiếp tục đào vong, cùng lắm thì giống vạn năm, tìm một thế giới khác tiếp tục chơi đùa là được, dù sao tất cả mọi người đều sống thọ vô cùng vô tận, chỉ xem kiên nhẫn của ai thôi.

"Xem Lục Thần kích của ta!"

Vi Vân huy động chiến kích, Lục Thần Kích tuôn ra một trận kim quang, chém xuống đầu Thiếu Viêm.

Sau khi thanh Lục Thần Kích này được luyện chế thành công, chém giết vô số Thần Ma, trong đó không thiếu cường giả tuyệt thế cảnh giới Kim Tiên, lực phá hoại cực mạnh, khó có thể tưởng tượng, nhất là khi được Vi Vân sử dụng trong tay, nó lại càng khủng bố, chân chính là xé trời nứt đất.

Thiếu Viêm nào dám đón đỡ, chỉ thấy đỉnh đầu hắn hiện ra một đoàn kim quang óng ánh, trong kim quang phảng phất có một quả trứng vàng, bên trong vỏ trứng hơi mờ, một đạo nhân cao tuổi gầy như que củi đang ngồi xếp bằng, nhắm mắt ngồi xếp bằng, không nhúc nhích.

Đây chính là bản nguyên vĩnh hằng của Vạn Đạo Tôn Giả, sau khi bị Thiếu Viêm cắn nuốt thì bởi vì vẫn luôn bị Thái Hạo Tôn Giả truy sát, cho nên đến nay còn chưa kịp luyện hóa.

Vi Vân vội vàng thu tay lại, lạnh lùng nói: "Hay cho tên tiểu tử phản Cốt ngươi, lại lấy bổn nguyên của sư phụ ra đây, thật sự là không biết xấu hổ mà!"

Thiếu Viêm cười quái dị nói: "Phải thì sao? Dù sao ngươi cũng không giết được ta, chờ ta tìm thêm một ngôi sao có văn minh khác, chúng ta lại chơi tiếp!"

Dứt lời, hắn cũng không trở về Tiên giới mà trực tiếp hóa thành một đạo cầu vồng, bay lên không trung vô tận xa xôi, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

"Chạy đi đâu!"

Vi Vân cũng vội vã thôi động Cửu Long xa, điên cuồng đuổi theo, cắn chặt không tha.

Hai người một đuổi một chạy, trong chốc lát đã bay ra khỏi tầng khí quyển của ngôi sao này, đi vào trong tinh không vô ngần, dõi mắt nhìn khắp nơi đều là hư không và ngân hà, ngôi sao rực rỡ xoay quanh một cái, có trật tự xoay tròn bất định.

Dưới chân hắn là một ngôi sao xanh nhạt, chính là vị trí của Thiên Vận đại lục.

Vi Vân bất chấp tất cả, chỉ thúc giục Cửu Long Xa đuổi theo Thiếu Viêm không tha, chín Ngũ Trảo Kim Long ở giữa tinh hà bay vọt tới xê dịch, ngẫu nhiên có thiên thạch, sao băng ập tới, đều bị một trảo xé nát, không thể trở ngại mảy may.

"Ha ha, đuổi theo a..."

Thiếu Viêm bay đằng trước, bỗng nhiên phía trước xuất hiện một ngôi sao màu xám, hắn tiện tay huy động, đánh nát ngôi sao này, hóa thành vô số khối đá, Thiếu Viêm cười lạnh nói: "Loại ngôi sao vô dụng này, muốn tới làm gì?!"

Vi Vân nắm chặt thần kích trong tay, kim quang trên mũi kích càng lúc càng thịnh, đồng thời mắt không chớp nhìn chằm chằm vào Thiếu Viêm đang chạy trốn phía trước.

"Chờ chính là ngươi trốn vào hư không." Vi Vân thầm nghĩ.

Lúc Thiếu Viêm đang tìm kiếm sinh mệnh tinh thần, Vi Vân đã giơ lên Lục Thần kích lên cao cao, một cỗ lực lượng tang thương đến từ vũ trụ bản nguyên từ trong cơ thể tuôn ra, hội tụ ở đầu kích, ông một tiếng, Lục Thần kích tuôn ra ánh sáng bảy màu khó có thể tưởng tượng, giờ khắc này, quang mang của Lục Thần Kích đạt đến thịnh

nhất, ngay cả hằng tinh quang mang cũng phải ảm đạm thất sắc, chiếu sáng toàn bộ tinh không!

Thiếu Viêm hoảng hốt, vội vàng quay đầu nhìn quanh, chỉ thấy Lục Thần kích to lớn kia chém thẳng xuống đỉnh đầu mình!

"Không... "

Thiếu Viêm vô thức chuyển bản nguyên của Vạn Đạo Tôn Giả ra, ý đồ dùng một kích tuyệt thế này để ngăn cản Vi Vân!

Một kích này của Vi Vân đã dung nhập toàn bộ năm đại thần thông chiến đấu của Hạo Thiên Thần Quyết vào, hội tụ lực lượng bản nguyên kiếp trước của hắn, chính là một kích tất sát. Giờ phút này, cho dù Thiếu Viêm thật sự đột phá đến Đại La cảnh, cũng khó ngăn được một kích này!

Ngay lúc mũi kích của Lục Thần kích sắp trảm lên bản nguyên của vạn Đạo Tôn Giả, bỗng nhiên từ bên trong rơi xuống một quả trứng màu vàng khác, bên trong cũng ngồi xếp bằng một người, chính là một nam tử nho nhã mặc áo trắng, chính là bổn nguyên chí tôn của Vi Vân.

Bản nguyên này vừa xuất hiện đã lập tức hấp thụ cùng một chỗ với bản nguyên của Vạn Đạo Tôn Giả, kéo ra khỏi đỉnh đầu của Thiếu Viêm, dung nhập vào trong Lục Thần Kích.

Cùng lúc đó, Lục Thần Kích khóa chặt thiếu Viêm, tiếp tục rơi xuống.

"A, không, không..."

Hai mắt Thiếu Viêm trừng lớn, chỉ có thể trơ mắt nhìn Lục Thần Kích từ đỉnh đầu mình chém xuống. Gã chẳng thể ngờ tới Vi Vân lại có một chiêu ngoài dự đoán của mọi người như vậy.

Sở dĩ Vi Vân đầu thai chuyển thế, cũng không phải là hoàn toàn vì không có chữ Kim Thư và Vạn Pháp Quy Tông, còn vì ẩn giấu thực

lực, sau khi hắn chuyển thế, mặc dù thực lực chỉ khôi phục đến cảnh giới Địa Tiên, nhưng hắn lại giấu pháp lực mang theo ở trong cơ thể, cỗ pháp lực này cực kỳ cường hãn., Nếu hấp thu nhập thể, có thể trực tiếp giúp hắn phá cảnh, chí ít cũng có thể khôi phục đến Kim Tiên đại viên mãn, nhưng hắn cũng không làm vậy, mà lựa chọn ẩn nấp, chỉ chờ lúc giao chiến với Thiếu Viêm, lợi dụng cỗ pháp lực này, một kích giết chết hắn!

Cơ hội này dễ dàng tìm được, bởi vì một khi không cẩn thận sẽ bị hắn tránh né, cho nên phải để hắn chủ quan, đồng thời còn phải nghĩ biện pháp tách bổn nguyên của Vạn Đạo Tôn Giả ra khỏi người hắn, nếu không cũng là một chuyện phiền phức.

Ngoài ra, cỗ pháp lực này bạo phát ra sẽ tạo thành lực phá hoại khó có thể tưởng tượng, đủ để phá hủy rất nhiều ngôi sao chung quanh, cho nên Vi Vân mới chờ đến khi Thiếu Viêm rời khỏi Thiên Vận đại lục, tiến vào sâu trong hư không mới dám ra tay.

Vừa ra tay, Thiếu Viêm lập tức bị Lục Thần kích tách ra, nhục thân bị chém giết, cả bản nguyên cường giả Đại La cảnh trong cơ thể cũng bị chém thành hai nửa, chính là hai quả trứng vàng, bản thiếu viêm thu nhỏ bên trong đang trong một mảnh sợ hãi hóa thành tro bụi!

Vi Vân giết Thiếu Viêm, vẫy tay một cái, đem bản nguyên của hắn biến thành hai cánh hút vào trong tay, sau đó dùng Lục Thần Kích đánh nát rồi dung nhập vào cơ thể để luyện hóa.

Chỉ một thoáng, pháp lực của hắn liên tục tăng lên, không bao lâu, trên thân tuôn ra một cỗ quang hoa bảy màu cực kỳ chói mắt, lập loè trong tinh không, so với hằng tinh còn sáng hơn!

Cuối cùng tu vi cũng khôi phục đến Đại La cảnh, hơn nữa còn là Đại La cảnh viên mãn.

Ngoài ra, Vi Vân phát hiện Hạo Thiên Đạo Thể của mình cũng có cảm ứng, hình như sau khi hấp thu bản nguyên của Thiếu Viêm Đại La cảnh đã có thể tiến thêm một bước, chỉ cần tĩnh tu một thời gian

ngắn là có thể tu thành "Hạo Thiên Bất Diệt Thể", đó là thành tựu tối cao của thần thông thể chất.

Vi Vân thu hồi Lục Thần kích và Hạo Hạo Thiên thần quyết, ngồi ở trên Cửu Long xa, chín đầu Ngũ Trảo Kim Long kéo theo long xa, bay về phía Thiên Vân đại lục.

Hắn há miệng phun một cái, từ trong miệng phun ra một quả trứng màu vàng, chính là bổn nguyên của vạn Đạo Tôn Giả.

Vi Vân nói: "Ài, Vạn Đạo lão ca, có thể rồi, đừng giả bộ nữa, mau chóng tỉnh lại".

Chỉ thấy quả trứng màu vàng này vang lên một tiếng "Ông", từ trong đó chảy ra một dòng chất lỏng màu vàng, chất lỏng màu vàng này lại hóa sinh ra sương mù màu vàng, trong giây lát liền xuất hiện hình dáng một người, kinh mạch, mạch máu, cốt nhục đang không ngừng thành hình, rất nhanh đã biến thành một lão giả tướng mạo thanh kỳ, gương mặt hiền từ, búi tóc cao, trên mặt treo nụ cười thản nhiên.

Đó chính là Vạn Đạo Tôn Giả, một trong ngũ đại chí tôn của vũ trụ!

Vạn Đạo Tôn Giả lơ lửng phía trên Cửu Long Xa, khẽ chắp tay với Vi Vân, nói: "Bái kiến Thái Hạo Tôn Giả."

"Bái kiến Vạn Đạo Tôn Giả." Vi Vân cũng đứng dậy hoàn lễ.

Lập tức, hai người đều nhìn nhau cười cười.

Vạn Đạo Tôn giả nói: "Lần này ta bị Thiếu Viêm ám toán, thế cho nên ủ thành đại họa, suýt nữa ngay cả mạng cũng không giữ được, nếu không phải Thái Hạo huynh kịp thời ra tay, hậu quả khó mà lường được."

Vi Vân nói: "Vạn Đạo huynh khách khí rồi."

Vạn Đạo Tôn Giả tiếp tục nói: "Sai lầm lần này, một là thần thông thể chất của ta tu luyện còn chưa đủ, chỉ là tầng thứ tư "Vạn Đạo Bá Thể", nào lợi hại bằng "đạo thể" của ngươi, nhưng lần niết bàn này ta đã có cảm ngộ, nói vậy sau khi trở về chắc chắn sẽ gặp trắc trở., Rất nhanh có thể đột phá thành "Vạn Đạo Thể". Ngoài ra, ý niệm đó của ta đã ủ thành nhiều lần sai lầm, sau khi trở về nhất định phải hoàn thiện "Vạn Pháp Quy Tông" một chút, tuy rằng không học được "Hạo Thiên Thần Quyết" của ngươi bá đạo như vậy, nhưng hơi lưu thủ, ngược lại là không thành vấn đề, cũng có thể tránh đi rất nhiều tai họa ngầm."

Vi Vân nói: "Đáng ra phải sớm như vậy mới đúng."

Kim quang trong tay hắn lấp lánh, chính là một quyển sách màu vàng, không có chữ nào, hắn đưa quyển sách không tên tới, nói: "Vật quy nguyên chủ."

Vạn Đạo Tôn Giả nhận lấy thần khí, nói: "Vật này ta thật đúng là không nỡ đưa cho ngươi, bỏ ra quá nhiều tâm huyết, vậy mà Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm kia lại có thể tặng cho ngươi, ta trở về luyện chế thêm một bộ nữa là được."

Vi Vân cười nói: "Thái Huyền Tử Mẫu Kiếm đã luyện thành thân thể nữ nhân của ta, cho dù ta muốn trả lại cho ngươi thì cũng không thể nào."

Vạn đạo yên lặng cười một tiếng.

Lập tức, Vạn Đạo Tôn giả lại nói: "Cái tinh hệ nhỏ kia ở biên giới tinh vực ta, có thể có cũng không, ngươi ở nơi đó chắc hẳn còn có nhân quả muốn giải quyết, đồng thời đưa cho ngươi."

Vi Vân nói: "Ngôi sao quá nhiều, ta cũng không thể chiếu cố hết, phía dưới Tiên giới kia còn có mấy ngôi sao nữa, ta chỉ cần một ngôi sao kia, mặt khác mấy ngôi sao còn lại coi như xong."

"Tùy ngươi." Vạn Đạo Tôn Giả gật đầu: "Nếu như không có chuyện gì khác, vậy ta về trước đây, ta còn muốn trùng kiến Vạn Đạo Tiên tông, không biết phía dưới loạn thành dạng gì, tiếp theo phải bận bịu rồi."

"Ngươi đi đi, ta cũng muốn trở về trước, có rảnh thì đến Thái Hạo Thần Đình của ta ngồi một chút."

"Nhất định."

Dứt lời, thân ảnh Vạn Đạo Tôn Giả biến mất trong tinh không.

Lúc này, Cửu Long Xa của Vi Vân đã đi tới bên ngoài khí quyển của ngôi sao màu lam nhạt, Vi Vân nhìn ngôi sao phía dưới, sử dụng thần thông di chuyển, ngôi sao liền tan biến vào hư không, cùng lúc đó, Vi Vân cũng biến mất trong tinh không.

Ngay sau đó, Vi Vân lại xuất hiện ở một tinh vực khác.

Vừa về tới phiến tinh vực này, Vi Vân liền cảm thấy một cỗ cảm giác quen thuộc xông lên trong lòng, bởi vì hắn là chủ nhân mảnh tinh vực này.

Hậu ký trở về vị trí cũ...

Vùng tinh vực này tên là Thái Hạo tinh vực, vị trí trung tâm của tinh vực, có một mảnh lĩnh vực sáng lóa, là Thái Hạo thần đình, là đại bản doanh của Thái Hạo Tôn Giả.

Vi Vân đặt tinh thần ở chỗ trống phụ cận Thái Hạo Thần Đình, để nó khôi phục trật tự tinh thần, sau đó chuyển thân tiến vào bên trong.

Tuy rằng hắn ở trong tinh không chỉ xử lý một chuyện, nhưng lúc này Thiên Vũ đại lục đã qua nhiều năm, trận đại chiến giữa Tiên giới cùng Địa Ngục kia, Chân Thần cùng Chân Ma quyết đấu đã sớm kết thúc, đại lục lại khôi phục trật tự, nhân gian cũng khôi phục phồn vinh.

Giờ phút này, Vi Vân đang đứng ở trên quảng trường Tử Nguyệt, an bài chức vị mọi người, đám người Ngu Yên Vũ, Lạc Khi Trần, Vu Man, Kim Cương ở trong đó.

"Thiên địa bắt đầu, thiên địa phân, có thanh khí tăng lên, hình thành Tiên giới, cũng có trọc khí chìm xuống, ngưng tụ thành đại địa, lại có linh hồn quy tụ, hóa thành Minh giới. Tam giới này tuyên cổ bất biến, hiện giờ vạn đạo tôn giả tặng ngôi sao này cho ta, ta đặt ngôi sao này cùng tinh hệ khác biệt, chỉ thuộc về Thái Hạo Thần Đình ta quản lý, bất quá cũng phải thiết lập Tam Giới, bảo vệ trật tự. Kim Cương, ngươi từng tranh đoạt vị trí với Tiên Đế, vị trí Thiên Hoàng trên thế giới này không phải thuộc về ngươi, tổng quản trật tự Tiên giới."

"Tạ ơn ân điển của chủ nhân, thuộc hạ tuân mệnh!"

Kim Cương bái tạ xong, đứng ở một bên.

Vi Vân lại nói: "Vu Man, ngươi chiến dũng mãnh đi, vị trí Minh Hoàng thuộc về ngươi, cần phải quản tốt trật tự Minh giới, không được sai sót."

"Vâng, chủ nhân!"

Vu Man nói.

Vi Vân lại đem đầu rồng, đầu hổ cùng đầu chim Tam Đại Thiên Tiên cùng rất nhiều Quỷ Tiên đều đồng loạt an bài cho Kim Cương cùng Vu Man, giúp bọn họ quản lý Tiên giới cùng Minh giới, sau đó đuổi bọn họ rời đi, đều đi Tiên giới cùng Minh giới mới mở.

Sau đó, Vi Vân lại nói với đám người Ngu Yên Vũ: "Chuyện giữa Tiên giới và Minh giới do bọn họ quản cũng được, chúng ta tiêu sái ở nhân gian này, nhân gian tự có hoàng đế nhân gian quan tâm, chuyện gì chúng ta cũng không cần quan tâm, chẳng phải vui vẻ sao?"

Ngu Yên Vũ cau mày nói: "Chỉ là mọi người đều biết, Địa Tiên ở nhân gian giới chỉ có thể ở lại hơn trăm năm, sau trăm năm nếu không phi thăng, e là sẽ bị hạ cảnh giới..."

Vi Vân bật cười: "Nương, đừng nói là đợi trên trăm năm, cho dù có nghỉ ngơi một trăm vạn năm cũng không có khả năng giảm cảnh giới xuống."

Chúng nữ nghe vậy thì đều ngẩn ra.

Ngu Nhược Tiên nhìn vầng thái dương vô cùng kiều diễm trên bầu trời, cảm thụ được ấm áp toàn thân, suy đoán nói: "Chẳng lẽ... Thiên địa linh khí khôi phục đến thời thái cổ nồng nặc như vậy?"

Những người còn lại nghe xong, cũng đều cảm thấy phiến thiên địa này có chút không giống với trước kia.

Vi Vân nói: "Bà ngoại cơ trí, con dời ngôi sao này về tinh vực của con, liền ở bên cạnh Thái Hạo Thần Đình, được tiên khí của Thái Hạo Thần Đình tẩm bổ, tiên linh chi khí sẽ chỉ có thể càng ngày càng nồng đậm, dựa theo tình huống bình thường., Sau này tất cả mọi người trên ngôi sao này đều sẽ tự nhiên mà thay đổi thể chất, có được các loại thần thông, cũng may ta thiết lập Tiên giới ở giữa tinh thần và Thái Hạo thần đình, tiến hành một lần gột rửa, bất quá ít nhất sau khi thành tiên, tại viên tinh thần này có thể ở lại lâu, không cần lo lắng vấn đề cảnh giới suy sụp."

Chúng nữ nghe vậy nhất thời mừng rỡ.

"Được rồi, việc nhàn rỗi xem như đã được giải quyết, hiện tại chúng ta đến làm chính sự, bổn đại gia bây giờ phải lật bài rồi, ta xem hôm nay cùng giường chung gối với ai..."

Vi Vân nhíu mày quét mắt nhìn chúng nữ, những nữ nhân này xếp thành một hàng trước mặt hắn, người sau đẹp hơn người khác, thật khiến tâm thần người ta nhộn nhạo.

"Vừa đi."

"Đại Sắc Lang..."

"Chạy mau, sói đến rồi..."

Chỉ một thoáng, chúng nữ lập tức giải tán, hiện trường chỉ còn lại một mình Vi Vân.

"Ta..."

Vi Vân ngẩn người tại chỗ.

...

Âm Nguyệt Hoàng Thành.

Mộ Xuân, Xuân Vũ vừa đi qua, tắm cho phố lớn ngõ nhỏ một lần, gió thổi qua ngọn cây liễu, mang theo từng cơn sảng khoái.

"Kẹo hồ lô..."

"Bánh bao to nóng hầm hập..."

Trên đường lớn tiếng thét to nổi lên bốn phía, hàng rong bày hàng rong, đi gánh vác hàng rong, còn có dân chúng vãng lai, viên ngoại mặc áo gấm, thư sinh phe phẩy quạt xếp, tiểu hài tử đùa giỡn chơi đùa... Một mảnh phồn hoa thịnh thế.

"Cút, ngươi tới từ đâu thế, đừng có làm bẩn bánh bao của ta."

"Ông chủ, ta thật sự không phải tên là Hoa Tử, ta tới từ Phong Châu, tới đây tìm người..."

"Phong Châu? Ngươi biết Phong Châu đến đây bao xa không? Ngươi cô nương này điên rồi hả?"

"Ta thật sự là đến từ Phong Châu, ngươi có thể cho ta mượn một cái bánh bao không? Đợi sau khi ta tìm được người, lập tức trả lại cho ngươi."

"Không được, không được, một tay giao tiền, một tay giao hàng, già trẻ không gạt..."

Cửa ra vào của một cửa hàng bán bánh bao, lão bản thân mặc áo vải thô, đang đuổi một nữ tử quần áo lam lũ. Nàng này tóc tai bù xù, quần áo rách rưới, trên người bẩn thỉu, nhưng khó có thể che dấu cặp mắt linh động trắng nõn, da thịt mềm mại, dáng người yểu điệu, nhìn kỹ thật đúng là không nhìn ra.

Nữ tử này bất đắc dĩ, dứt khoát đi trên đường cái gọi lớn: "Các vị bằng hữu hữu hữu hữu lễ, bản cô nương tên là Vân Ảnh, năm nay mười tám, nhân sĩ Phong Châu, trước đó không lâu phụ mẫu cùng chết, chợt nhớ tới kiếp trước có một cố nhân tên là Vi Vân, hẳn là đệ tử của Tử Nguyệt tiên môn. Xin hỏi nơi này có đệ tử Tử Nguyệt tiên môn hay không, có thể giúp ta đến thông báo một tiếng..."

Người vây xem chung quanh vốn còn có chút tò mò, hiện tại nghe nàng nói lời này, lập tức toàn trường yên tĩnh, kim rơi cũng có thể nghe được.

Tam Thông chân nhân là Vi Vân, hơn mười năm trước đã bình định chính ma đại chiến, kết thúc cuộc chiến Đồ Tiên, hiện tại đã là trưởng lão của Tử Nguyệt Tiên Môn, trước mắt là người đứng đầu tu chân giới, vị cô nương này là cố nhân của hắn? Lừa ai đây? Ai cũng muốn cùng hắn là cố nhân, vậy nói là được sao?

Vân ảnh ở bên này gây ra náo động, một bên khác đường phố, một thanh niên nam tử mày rậm mắt to, tướng mạo bình thường đang một tay cầm quạt xếp, một tay xách lồng chim, trong lồng chim là một con Kim Ti Tước, hắn nghênh ngang đi trên đường phố, thỉnh thoảng lẩm bẩm một câu: "Ài, sao không thấy quầy hàng bằng tơ lụa thế, đêm nay đã nói chơi một trò chơi mới với mẹ rồi, không có vớ đồ ăn phó thác không được..."

Trong lồng chim Kim Ti Tước phun tiếng người, nói ra: "Chủ nhân thối tha, mau thả ta ra!"

"Tiểu Kim, trước kia lúc chưa tu thành Địa Tiên, ngươi kiếm cớ thì thôi, sau khi tu thành Địa Tiên, ngươi còn kiếm cớ tránh né, không có môn phái, đêm nay ta quyết không bỏ qua cho ngươi, nhất định phải mở nụ cười cho ngươi."

"Ta nhất định phải nói cho Tiểu Vân Trúc, để nàng nhận rõ bộ mặt thật của phụ thân đại sắc lang này của ngươi!"

"Ta đã nói với mọi người rồi, người nhìn lén tắm trúc Tiểu Vân căn bản không phải ta!"

"Toàn bộ Tử Nguyệt tiên môn ngoại trừ ngươi ra, không có một nam nhân nào, không phải ngươi là ai?"

"Ta... Ai da, phía trước có náo nhiệt, đi, chúng ta đi xem một chút!"

"Không được nói lung tung!"

"Tin tưởng ta, phía trước thật sự có náo nhiệt..."

Thanh niên xách lồng chim, gạt đám người ra, liền thấy cô gái đứng giữa đám người kia, vừa nhìn phía dưới, lập tức toàn thân run bần bật, như bị sét đánh!

Hầu như cùng lúc đó, ánh mắt của cô gái này cũng nhìn sang, nhìn thấy khuôn mặt bình phàm mà thanh niên kia đã từng quen biết, dáng vẻ bất cần đời, tâm thần không khỏi rung động, không thể chính mình, lệ nóng tràn mi, chói mắt mà ra!

Tự Chính Văn kết thúc,

Phụ Nhất: thẻ nhân vật chính của nhân vật chính:

Vi Vân

271

Cảnh giới: Đại La cảnh viên mãn

Phù tiền: Hơi.

273

Tâm pháp: Hạo Thiên Thần Quyết

Thần thông: Bái, mênh mông, Quang Quân, tối tăm, Vô Gian, Hạo Thiên Đạo Thể.

Pháp bảo: Hạo Thiên Thần Quyết, Cửu Long Xa, Lục Thần Kích.

Phụ Nhị: Nữ chính và nữ tử xứng cặp danh sách.

Nữ chính: Ngu Nhược Tiên, Ngu Yên Vũ, Ngu Phi Tuyết, Ngu Vân Trúc, Lạc Trần, Liễu Phỉ Nhi, Bạch Tuế Nhi, Diệp Trầm Ngư, Thủy Hồng Dao, Chu Diệu Ngữ, Diệu Y, ngự châu, Tiểu Kim.

Nữ phối hợp: Giác: Thanh Linh, Thanh La, Lý Mị Nhi, Linh Nhi, Cầm Kỳ thư họa thi từ ca phú, Xuân Hạ Thu Đông, Như Tuyết tiên tử, Phong Hoa, Nghệ Ảnh, Bích Diệp, Vũ Ly, Vân Lộ, Muốn Y, Dung Vi. Trong Diệp, An Cửu, Tố Nguyệt, Lam, Tú, Phong Thuật, Thanh Vi, Niệm Tuyết, Lạc Tiên, Khinh Cầm, Đào Tâm, Đào Quả, Đào Quả, Đào Nhân...

———————————————

.